

**Vương phi
áp đảo
vương gia**

*mạc linh
linh*

Mục lục

[Chương 1: Đại Tiểu Thư Hầu Phủ](#)

[Chương 2: Nhị Từ Bảo Bối Của Nàng](#)

[Chương 3: Không Ai Có Thể Ngăn Cản](#)

[Chương 4: Trở Về Hầu Phủ](#)

[Chương 5: Mỗi Người Có Cách Giáo Dục Khác Nhau](#)

[Chương 6: Hôn Sự](#)

[Chương 7: Đêm Khuya Xông Vào Tê Vương Phủ](#)

[Chương 8: Phụ Thân Cứu Mạng](#)

[Chương 9: Kiểm Chức Sát Thủ Mà Thôi](#)

[Chương 10: Nhân Tiễn Cưới Nàng](#)

[Chương 11: Có Bệnh Là Sẽ Có Lấy Bệnh](#)

[Chương 12: Làm Cha Ta, Như Thế Nào?](#)

[Chương 13: Không Có Kiến Thức Thì Uống Cả Tuổi Trẻ](#)

[Chương 14: Mẹ, Mẹ Rất Có Sức Quyến Rũ](#)

[Chương 15: Chấp Nhận Dùng Thẻ Vàng Đi.](#)

[Chương 16: Ngôn Ngữ Chính Là Kỹ Thuật Giết Ké Địch Trong Nháy Mắt](#)

[Chương 17: Nhị Phu Nhân Động Tay Động Chân](#)

[Chương 18: Có Tiền Tại Sao Không Làm?](#)

[Chương 19: Cướp Đi Thứ Nàng Chú Ý Nhất](#)

[Chương 20: Cũng Đúng Lúc](#)

[Chương 21: Người Nào Hạ Độc?](#)

[Chương 22: Độc Liên Quan Đến Sinh Lễ](#)

[Chương 23: Nhị Phu Nhân Bị Đánh](#)

[Chương 24: Đoạt Quyền Của Nhị Phu Nhân](#)

[Chương 25: Bốn Vương Tự Minh Đưa Đi](#)

[Chương 26: Hân Chính Là Nam Cung Thần?](#)

[Chương 27: Người Sợ Bốn Vương](#)

[Chương 28: Hủy Bỏ Hôn Ước Với Bốn Vương?](#)

[Chương 29: Người Là Đại Tiểu Thư Hầu Phủ](#)

[Chương 30: Tiểu Viêm Viêm](#)

[Chương 31: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? \(1\)](#)

[Chương 32: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? \(2 \)](#)

[Chương 33: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? \(3 \)](#)

[Chương 34: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi \(1 \)](#)

[Chương 35: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi \(2 \)](#)

[Chương 36: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi \(3 \)](#)

[Chương 37: Quả Nhiên Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài](#)

[Chương 38: Tiền Mất Tật Mang](#)

[Chương 39: Làm Khách Tê Vương Phủ](#)

[Chương 40: Đàm Hôn Luận Gả](#)

[Chương 41: Ngày Cưới \(1 \)](#)

[Chương 42: Ngày Cưới \(2 \)](#)

[Chương 43: Ngày Cưới \(3 \)](#)

[Chương 44: Phụ Nữ Trong Vương Phủ, Điều Không Đơn Giản \(1 \)](#)

[Chương 45: Phụ Nữ Trong Vương Phủ, Điều Không Đơn Giản \(2 \)](#)

[Chương 46: Chạy Khỏi Tê Vương Phủ \(1\)](#)

[Chương 47: Chạy Trốn Tê Vương Phủ \(2 \)](#)

[Chương 48: Chạy Trốn Tê Vương Phủ \(3 \)](#)

[Chương 49: Phía Sau Có Truy Binh, Phía Trước Có Người Cản Đường?](#)

[Chương 50: Phía Sau Có Truy Binh, Trước Có Người Cản Đường? \(2\)](#)

[Chương 51: Phía Sau Có Truy Binh, Trước Có Người Cản Đường? \(3\)](#)

[Chương 52: Nhả Phủ Trốn Thoát, Lục Liễu Vào Tù \(1\)](#)

[Chương 53: Nhả Phủ Trốn Thoát, Lục Liễu Vào Tù \(2\)](#)

[Chương 54: Cùng Ta Về Nhà Đi](#)

[Chương 55: Sao Lại Là Hân?](#)

[Chương 56: Nam Cung Thần](#)

[Chương 57: Nhả Phủ Mang Theo Vũ Trạch Lại Vào Tê Vương Phủ](#)

[Chương 58: Buổi Đầu Giá Bất Đầu, Nữ Nhân Hi Vọng](#)

[Chương 59: Bán Đầu Giá Dậy Sóng, Làm Thệt Người Không Có Thương Lượng \(1\)](#)

[Chương 60: Bán Đầu Giá Dậy Sóng, Làm Thệt Người Không Có Thương Lượng \(2 \)](#)

[Chương 61: Bán Đầu Giá Dậy Sóng, Làm Thệt Người Không Có Thương Lượng \(3\)](#)

[Chương 62: Lục Liễu Chết, Vùi Lấp Nổi Bần Khoãn \(1\)](#)

[Chương 63: Lục Liễu Chết, Vùi Lấp Nổi Bần Khoãn \(2\)](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66: Tề Vương Phi Ở Đâu?](#)

[Chương 67: Để Cho Nàng Không Mặt Mũi Làm Người!](#)

[Chương 68: Thư Nhà Phù? An Thất Thất?](#)

[Chương 69: Yên Tâm, Có Ta Ở Đây!](#)

[Chương 70: Đánh Cuộc, Một Khúc Kinh Hồng!](#)

[Chương 71: Không Thấy Tung Tích Vũ Trạch](#)

[Chương 72: Cả Nhà Người Mới Là Con Hoang,](#)

[Chương 73: Thư Vũ Trạch Thu Hoạch, Cha Con?](#)

[Chương 74: Con Trai Của Hân!](#)

[Chương 75: Tề Vương Gia, Ngại Phải Chú Ý Lời Nói!](#)

[Chương 76: Con Muốn Gọi Phụ Vương Hay Không?](#)

[Chương 77: Con Trai Ra Ánh Sáng, Phản Ứng Kiên Quan.](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79: Người Đàn Ông Như Ngọc Trong Nước.](#)

[Chương 80: Nói Không Chứng Là Có Thể Đi Bộ Được.](#)

[Chương 81: Xem Xét Tình Hình Hai Chân.](#)

[Chương 82: Tiên Đánh Cuộc, Người Thua Thì Sao?](#)

[Chương 83: Giết Gà Dọa Khi, An Mộng Hân Tìm Chết!](#)

[Chương 84: An Mộng Hân Độc Phát, Sóng To Gió Lớn! !](#)

[Chương 85: Ai Dám Trị Tội Của Nàng! Nam Cung Thần Bảo Vệ Nhà Phù!](#)

[Chương 86: Nam Cung Thần Hoa Lệ Ăn Dấm Chua.](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88: Đại Náo Thọ Yến Hầu Gia, Thả Chó Cắn Người!](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95.](#)

[Chương 96.](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98.](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100: Vũ Trạch Chủ Sư, Ai Dám Động Đến Tê Vương Phủ \(1\)](#)

[Chương 101: Vũ Trạch Chủ Sư, Ai Dám Động Đến Tê Vương Phủ \(2\)](#)

[Chương 102.](#)

[Chương 103: Hoàng Thành Tranh Đấu, Máu Nhuộm Khai Dương! \(1\)](#)

[Chương 104: Hoàng Thành Tranh Đấu, Máu Nhuộm Khai Dương! \(2\)](#)

[Chương 105: Lửa Mạnh Đốt Thành, Động Thủ! !](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107: Trấn Áp Thô Bạo, Người Nào Chiếm Tiệm Nghi?](#)

[Chương 108: Tê Vương Gia Học Theo, Vũ Trạch Lão Sư! !](#)

[Chương 109: Tìm Kiếm Chân Tướng](#)

[Chương 110.](#)

[Chương 111.](#)

[Chương 112.](#)

[Chương 113.](#)

[Chương 114.](#)

[Chương 115.](#)

[Chương 116.](#)

[Chương 117.](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119.](#)

[Chương 120](#)

[Chương 121.](#)

[Chương 122.](#)

[Chương 123.](#)

[Chương 124.](#)

[Chương 125: Sư Huỳnh Sư Muội, Hừ!](#)

[Chương 126: Nghe Lén, Phát Hiện?](#)

[Chương 127: Bị Bắt Cóc! Nam Tử Áo Đen.](#)

[Chương 128: Trên Có Bệnh Lão, Dưới Có Tiểu Đệ!](#)

[Chương 129: Lấy Một Đánh Nghìn, Là Quái Thú!](#)

[Chương 130: Việc Đời Khó Liệu, Thân Phận Biến Hóa Thật Là Nhanh!](#)

[Chương 131: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đắc Lợi \(1\)](#)

[Chương 132: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đắc Lợi \(2\)](#)

[Chương 133: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đắc Lợi \(3\)](#)

[Chương 134: Nam Phong Bắt Đầu Tranh Đấu](#)

[Chương 135: Lợi Dụng, Cần Phải Trả Giá Một Vài Thứ!](#)

[Chương 136: Truyền Bá Tin Tức](#)

[Chương 137: Nam Cung Chiêu Nổi Sát Tâm](#)

[Chương 138: Mỹ Nhân Yêu Kiều, Bạch Cầu Gián Điệp.](#)

[Chương 139: Thời Thế Thay Đổi](#)

[Chương 140: Áp Lực Như Núi](#)

[Chương 141: Phong Gia, Môi Dẫn Hóa!](#)

[Chương 142: Chúc Thọ, Tìm Vật Trong Thư Phòng](#)

[Chương 143+12 Bức Họa](#)

[Chương 144: Lão Nương Trước Sau Lỗi Lỗm Điều Có Đây Đó](#)

[Chương 145: Không Biết Lý Lễ, Thánh Sơn Thánh Nữ](#)

[Chương 146: Bạch Cầu Giám Cân, Bắt Đầu Âm Sát](#)

[Chương 147: Nam Phong Nổi Loạn, Bị Người Đuổi Giết](#)

[Chương 148: Trở Về, Cán Đường Giết Hết](#)

[Chương 149: Hội Trưởng Lão, Huy Bỏ Hoàng Đế](#)

[Chương 150: Thân Thế Quan Trọng Hơn, Bồi Bỏ Nhiều Một Chút, Mang Thai? ?](#)

[Chương 151: Báo Bối? Thầy Trò Yêu Nhau?](#)

[Chương 152: Lão Già Người Luyện Quỷ Họa Báo Diễn Rồi !!](#)

[Chương 153: Văn Điệp Tóc Trắng, Bệnh Tình Oan Trái](#)

[Chương 154: Bốn Vương Không Cho Bắt, Các Người Cũng Đừng Mong Bắt Được](#)

[Chương 155: Nha Đầu Thối, Ta Không Có Một Chút Họa Đào Nào Cả](#)

[Chương 156: Ta Giúp Người Đi Xem Một Chút Có Được Hay Không?](#)

[Chương 157: Thối Vị Nhượng Quyền, Tuyển Định Người](#)

[Chương 158: Lãnh Gia Nghi Sự, Phù Phong Có Bí Mật Gì?](#)

[Chương 159: Nụ Hôn Thâm Tình Dây Dưa](#)

[Chương 160: Tề Vương Gia Và Lão Già](#)

[Chương 161: Cảm Giác Thật Tuyệt, Sờ Nữa Một Cái](#)

[Chương 162: Thu Hồi Tâm Tư Bí Ẩn Của Người](#)

[Chương 163: Yêu Nghiệt Quá Nhiên Cũng Như Cầm Thú](#)

[Chương 164: Đối Với Ta Bạch Câu Đại Nhân Thuyết Tha](#)

[Chương 165: Ta Còn Rất Quý Trọng Mạng Sống Của Mình](#)

[Chương 166: Phụ Thân Người Liền Đem Ta Mua Đi](#)

[Chương 167: Đạt Thành Hiệp Nghi, Chuẩn Bị Tiến Về Phù Phong Đảo](#)

[Chương 168: Gặp Mặt Kẻ Thủ, Nóng Đỏ Mặt](#)

[Chương 169: Hừ, Ta Quyết Định Không Dẫn Người Đi Theo](#)

[Chương 170: Đại Kết Cục 1](#)

[Chương 171](#)

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đại Tiểu Thư Hầu Phủ

Từng trận gió lạnh, trong chính sảnh Hầu phủ, lúc này đèn đuốc sáng trưng, Nhị phu nhân cầm quyền Hầu phủ ngồi ở chính vị, mà Tam phu nhân Tứ phu nhân cùng những người khác đều ngồi phía dưới.

Cả đám cô gái bên cạnh, đều thờ ơ nhìn một màn trước mặt, bao bọc vây quanh một cô gái ánh mắt tinh khiết đờ đẫn.

"Thư Nhã Phù, không ngờ người lại có thể làm ra chuyện bừa bãi như vậy, hiện tại trong bụng lại mang thai con hoang không biết của tên nào!" Nhị phu nhân mắt lạnh nhìn hai người quỳ gối trên mặt đất, tròng mắt lạnh lẽo lại mang theo vui vẻ, bên khóe miệng tràn đầy cười lạnh.

Thư Nhã Phù, dòng chính Hầu phủ duy nhất còn dư lại một Đại tiểu thư, trừ đi đứa con duy nhất của vợ cả là nàng ta, nàng nhất định có thể nghĩ cách khiến Hầu Gia cho nàng làm bình thiếp.

Cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không giữ lại Thư Nhã Phù này!

"Thật là gia môn bất hạnh, lại có thể làm ra chuyện xấu hổ như vậy! Trong bụng là con hoang của ai cũng không biết? Truyền ra ngoài thì mặt mũi Hầu Gia để ở đâu!" Tam phu nhân ở một bên châm chọc.

"Phu nhân, là Thị Thư không chăm sóc tốt cho tiểu thư, mới để cho tiểu thư xảy ra chuyện như vậy, cầu xin phu nhân tha cho tiểu thư, nếu như muốn phạt thì phạt một mình nô tỳ là được!"

Thị Thư quỳ trên mặt đất, đáy lòng một mảnh lạnh lẽo thê lương, đây chính là người trong Hầu phủ, mỗi một người đều mong chờ tìm Đại tiểu

thư gây phiền phức, cũng ước gì tiểu thư chết đi.

"Đại tiểu thư, Hừ! Cái dáng vẻ này của nàng còn có thể là Đại tiểu thư Hầu phủ chúng ta sao, Thị Thư người đừng cho là người có thể thoát khỏi liên can, dáng vẻ đại tỷ của ta sợ là không biết phải làm thế nào để quyến rũ nam nhân, sợ rằng đây đều là nha đầu người ở phía sau làm hư, người hãy nói thật một chút, con hoang trong bụng đại tỷ của ta đến tột cùng là của người nào?" Nữ nhân vẻ mặt hồng hào, dáng người nhỏ nhắn mềm mại, lông mày ẩn tình quyến rũ, Thư Hương Di trời sinh là một người bại hoại, giờ phút này nhìn Thị Thư quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, liếc nhìn sự ngu dại của Nhã Phù, dịu dàng nhỏ nhẹ mở miệng nói.

Thư Nhã Phù bởi vì là Đại tiểu thư con vợ cả của Hầu phủ, mặc dù ngu dại, thân phận cũng luôn áp nàng một bậc, Thư Hương Di tự đánh giá mình phương diện nào cũng mạnh hơn so với kẻ ngu này, cho nên chỉ cần giải quyết kẻ ngu này, khiến phụ thân đưa mẫu thân lên làm bình thiê, như vậy nàng chính là Đại tiểu thư trong phủ này.

"Nô tỳ. Nô tỳ không biết!" Thị Thư quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, trên trán cũng đã chảy máu, nhưng vẫn không ngừng dập đầu từng phát từng phát.

Đại tiểu thư chỉ là hơi ngốc, giống như đứa trẻ, nhưng nếu không phải đại tiểu thư cứu nàng, nàng đã sớm chết rồi, cho nên dù thế nào cũng không thể khiến đại tiểu thư gặp chuyện không may.

"Thị Thư, chảy máu, Phù nhi xoa một chút!" Đứng ở trước mặt Thị Thư, ánh mắt tinh khiết như đứa trẻ nhìn nàng, đưa tay cầm ống tay áo lên muốn lau máu trên trán nàng.

"Tiểu thư, ngoan, Thị Thư không có việc gì!" Đáy mắt Thị Thư nước mắt chảy xuống, đại tiểu thư vẫn luôn đối với nàng rất tốt, mặc dù hơi ngốc,

nhưng tâm địa thiện lương, nàng cũng không hiểu tại sao Nhị phu nhân không chịu bỏ qua cho tiểu thư.

"Người đâu, Thị Thư dạy hư Đại tiểu thư, khiến Đại tiểu thư chưa cưới đã mang thai, hiện tại lại không chịu nói thật, đánh 50 đại bản! Sau khi đánh xong không chết thì bán vào kỹ viện!" Nhị phu nhân trợn mắt lạnh giọng trực tiếp hạ lệnh, nàng không thể động vào thân thể Thư Nhã Phù, nhưng một nô tỳ chẳng lẽ còn có thể làm phản hay sao?

Trong sân, tiếng gậy gộc vang lên làm Thị Thư kêu thảm thiết, khiến cho sắc trời đêm nay càng trở nên lạnh lẽo băng hàn.

"Đừng. Đừng đánh Thị Thư!" Thư Nhã Phù hoảng sợ chạy đến, nhìn Thị Thư bị đánh, thét chói tai, không chút nghĩ ngợi trực tiếp nhào tới.

"Đừng, tiểu thư!"

Thị Thư còn chưa nói hết, đã nhìn thấy Thư Nhã Phù bất chấp tất cả vọt lên, gậy gộc trực tiếp đánh vào trên lưng của nàng, sức lực to lớn, vốn Thư Nhã Phù đang có bầu, bị đánh trực tiếp một cái đã hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu thư, tiểu thư." Thị Thư không ngờ tiểu thư lại có thể chạy tới, nàng còn có bầu!

Thị Thư ra sức tránh thoát khỏi người lôi kéo mình, nhào qua ôm lấy tiểu thư đã bất tỉnh, khi bị đánh cực kỳ đau đớn nước mắt vẫn ẩn nhẫn ở trong hốc mắt, thế nhưng lúc này giống như vỡ đê, lệ rơi đầy mặt.

"Nhanh, mau gọi đại phu, tiểu thư người không thể có chuyện gì! Mau tìm đại phu tới!" Hai mắt đầm lệ, Thị Thư hướng về phía những người bên cạnh rống to, giờ phút này cũng không suy nghĩ những chuyện khác.

Mạng của Thị Thư nàng vốn là tiện mệnh, chết thì chết, nhưng tiểu thư không thể có chuyện gì! Đại tiểu thư người làm sao lại ngốc như vậy, sao

lại chạy tới, Thị Thư không đáng giá để người làm như vậy, nếu như người và đứa nhỏ trong bụng thật sự xảy ra chuyện gì, nàng làm sao có thể giao phó với Đại phu nhân đã mất!

Tiểu thư người sẽ không có việc gì, coi như liều mạng này, nàng cũng nhất định sẽ bảo vệ tốt cho tiểu thư! Tay ôm càng chặt hơn vài phần, nhìn sắc mặt tái nhợt của Nhã Phù, đáy lòng Thị Thư càng thêm khẩn trương.

Nàng muốn dẫn tiểu thư đi gặp đại phu, nhất định phải gặp đại phu, thân thể tiểu thư vốn yếu, hiện tại bụng lại có đứa bé.

Nhị phu nhân từ phía sau đi ra, đối với Thư Nhã Phù đã bất tỉnh cũng không nhìn một cái, khẽ cau mày, lạnh lùng liếc người làm bên cạnh một cái:

"Còn lo lắng cái gì? Còn không đem Đại tiểu thư kéo sang một bên, tiếp tục đánh, bản phu nhân không cho dừng ai cho các người dừng lại!"

Người hầu bị gầm lên, làm sao còn dám nhiều lời, hai người làm trực tiếp tiến lên, một người một bên chuẩn bị đem Thư Nhã Phù đã bất tỉnh kéo sang, Thị Thư trợn mắt nhìn chăm chăm gã sai vặt đi đến, nàng không thể đem tiểu thư giao cho bọn họ, nàng không thể để cho tiểu thư bị bọn họ mang đi, họ nhất định sẽ không bỏ qua cho tiểu thư.

Hai gã sai vặt làm sao quan tâm được nhiều như vậy, một Đại tiểu thư tàn hoa bại liễu, một vốn là thân phận nha hoàn, trên tay càng thêm thô lỗ đem tay Thị Thư đang ôm Thư Nhã Phù gỡ ra.

"Buông tay!" Một tiếng quát lạnh chột vang lên.

Mới vừa chạm được cánh tay, người bị Thị Thư ôm vào trong ngực vốn đã bất tỉnh, đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt giống như lưỡi kiếm sắc bén lạnh lẽo, lạnh lùng giống như ánh mắt của ác ma địa ngục, hai người làm sợ hãi vội vàng buông lỏng tay ra, tự động lui ra một bước.

Tròng mắt đen lạnh lùng, không mang theo bất cứ tình cảm nào quét mắt liếc xung quanh, mang theo chút nghi hoặc cùng sát khí.

Các nàng là ai?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nhi Tử Bảo Bối Của Nàng

Bảy năm sau, cửa thành Khai Dương, nước Đông Ly,

Một cô gái nhìn rất trẻ tuổi, ôm một bé trai, hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

Khuôn mặt tinh xảo, bàn tay xinh xắn, thắt lưng thon thon, da thịt nõn nà, khí chất trầm tĩnh, lông mày lá liễu, mắt ngậm xuân, cái miệng anh đào nhỏ nhắn không tô mà đỏ, kiều diễm vô cùng, hai sợi tóc theo gió êm ái lướt nhẹ qua hai bên gò má, càng thêm mấy phần phong tình đến mê người, tròn mắt thông minh, đuôi lông mày kèm theo mấy phần quyến rũ, một thân váy dài đơn giản màu lam nhạt, khoe miệng khẽ mỉm cười, đúng là tao nhã, phong thái tự nhiên.

Mà bé trai cô gái ôm trên tay, da thịt mịn màng trắng nõn giống như trứng gà mới vừa bóc vỏ, đôi mắt to dễ thương mang theo vài phần ý cười, môi nho nhỏ đỏ mọng khẽ cong lên, một đôi lúm đồng tiền ở hai bên má, nhàn nhạt cười một tiếng, lúm đồng tiền ở bên má như ẩn như hiện, vô cùng đáng yêu, chẳng qua là khi tròn mắt khẽ nheo lại, có thể thấy ánh mắt này khi lớn lên nhất định cực kỳ đào hoa, mang theo ánh sáng tà mị, tròn mắt màu hổ phách cũng đã câu hồn đoạt phách.

Hai mẹ con như vậy, mới từ trên xe ngựa đi xuống, lập tức hấp dẫn lực chú ý của cả đám xung quanh.

"Cuối cùng cũng đến nơi rồi, bảo bối đợi chúng ta đi tìm Văn thúc thúc của con, con cần phải thông minh một chút, như vậy chúng ta mới có thể

hoàn hảo quấy hấn một trận!" Cô gái ôm đứa bé để xuống, đưa tay捏 gò má mềm mại của con trai mình.

Mà cô gái, chính là Thư Nhã Phù đã rời Thư gia đến nay được bảy năm, chỉ là Thư Nhã Phù hôm nay đã không còn là cô gái ngu dại lúc trước, bị ức hiếp mà không biết phản kích.

"Nương yên tâm, bảo bối thông minh như vậy nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Bé trai mím môi mỉm cười đáng yêu, hiếu động mà dí dỏm, cả đám cô gái xung quanh bản năng làm mẹ trời dậy, mắt nhìn chăm chăm tiểu tử vô cùng đáng yêu, muốn cướp hấn ôm vào trong lòng.

Nhưng ánh mắt tiểu tử có bề ngoài đáng yêu kia bỗng nhiên sáng lên, đáy tròng mắt màu hổ phách ánh lên lạnh lùng, nhưng mà sau một giây, hấn liền khôi phục vẻ mặt đáng yêu, kéo tay của mẫu thân đi vào trong thành.

Trân Bảo Các, là một cửa hiệu bắt đầu được mở ở nước Đông Ly năm năm trước, lúc đầu chỉ mở ở kinh đô Khai Dương, chỉ sau khi Trân Bảo Các nhanh như chớp, trực tiếp thôn tóm toàn bộ thị trường vàng bạc châu báu ở kinh đô, sau đó bắt đầu phát triển trên cả nước.

Sản phẩm Trân Bảo Các sản xuất luôn luôn đặc biệt tinh xảo, mà có một ít đồ số lượng có hạn, trong thời gian năm năm ngắn ngủi, Trân Bảo Các là nơi yêu thích nhất của giới quyền quý trong thành Khai Dương, có thể có được vật phẩm số lượng hạn chế của Trân Bảo Các, càng thêm tượng trưng cho thân phận quyền quý, mà bởi vì vào tháng sáu cùng tháng mười hai hàng năm Trân Bảo Các cử hành buổi đấu giá, cũng đã trở thành một trong những ngày náo nhiệt nhất trong thành Khai Dương.

Hôm nay cách ngày mà Trân Bảo Các cử hành bán đấu giá tháng sáu, cũng chỉ còn lại thời gian hơn một tháng, cho nên thời gian này, số người tràn vào trong thành Khai Dương trở nên nhiều hơn, trên đường cũng náo nhiệt hơn rất nhiều so với lúc khác.

Thư Nhã Phù mang theo nhi tử Thư Vũ Trạch, đi thẳng tới Trần Bảo Các, chỉ là không nghĩ tới hai người bị người ta chặn lại bên ngoài cửa chính.

"Trần Bảo Các hiện nay người nào cũng có thể vào sao, kẻ quê mùa, tên ăn mày... cũng tùy tiện chạy vào, các người có muốn tiếp tục làm ăn hay không! Mà có vài người cũng không nhìn thân phận của mình một chút, đúng là không có mắt lại còn không có đầu óc, cũng không tìm hiểu xem nơi nào liên tùy tiện xông vào."

Âm thanh ngang ngược từ bên cạnh truyền đến, hai người Thư Nhã Phù còn chưa bước vào cửa chính, liền bị mấy hộ vệ bên cạnh đi tới trước cửa chính chặn lại.

"Cô nương cảm thấy ta không có tư cách vào đây?"

Giọng nói hơi vút lên, bên khóe miệng vẫn thản nhiên mang theo nụ cười như cũ, Nhã Phù xoay người nhìn hướng người đi tới, nhìn người mới tới, đuôi lông mày cột nhẽ, không ngờ mới vào thành Khai Dương, liền gặp phải người quen.

Người mới tới một thân đỏ tươi kiều diễm, mắt phượng mày liễu, trang dung tinh xảo, thân thể thướt tha, một thân y phục hoa lệ xinh đẹp, cầm còn cao ngạo nâng lên, từ phía sau các nàng đi tới, lúc nhìn thấy Tiểu Vũ Trạch đáng yêu mềm mại, mắt phượng chợt sáng lên, chỉ là sau đó ánh mắt dừng lại trên người Nhã Phù, nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, đáy lòng một trận khó chịu.

"Trần Bảo Các này không phải người nào cũng có thể đi vào, tốt nhất là nhìn lại thân phận của mình, đừng tưởng rằng có mấy phần tư sắc là có thể tới quyến rũ An công tử, hơn nữa còn mang theo đứa bé!" Cô gái nói chuyện chính là tiểu thư An gia An Mộng Hàn.

Thư Nhã Phù bảy năm trước, đã từng si mê Đại công tử An gia, cho nên cũng là gặp qua An Mộng Hàn mấy lần, chỉ là diện mạo Nhã Phù hôm nay không giống với trước kia, khí chất khác nhau một trời một vực, cũng khó trách khi trực tiếp đối mặt, trong lúc nhất thời An Mộng Hàn không nhận ra nàng.

Ha ha, nàng ta thật giỏi suy diễn, nếu nói như nàng ta thì nàng tới quyến rũ Văn công tử rồi!

"Nương, bảo bối hiểu cái gì gọi là não tàn!" Gương mặt Thư Vũ Trạch vẫn nhã nhặn cười, hai mắt đáng yêu mở lớn, rất nghiêm túc mà nói ra.

"Bảo bối thật thông minh!" Nhã Phù vỗ vỗ đầu nhi tử, mặt tự hào tán dương, con trai mình đúng là thông minh, không giống người trước mặt nhiều tuổi như vậy còn là một não tàn.

Nhìn là biết, trong miệng các nàng, An Mộng Hàn chính là não tàn!

"Người có ý gì, người có biết ta có thân phận gì hay không, cả gan dám mắng ta, cái người này thật là không biết xấu hổ đi dụ dỗ đàn ông! Còn mang theo một tiểu tạp chủng." Mặc dù không biết họ đang nói cái gì, nhưng đoán được là các nàng đang chửi mình, khuôn mặt xinh đẹp của An Mộng Hàn lập tức xụ xuống, chỉ vào mặt của Nhã Phù mắng to.

"Bốp ——!"

Nhã Phù lạnh lùng liếc An Mộng Hàn đang chờ người ra một cái, con trai của nàng là bảo bối của nàng, rỗng có nghịch lân, mà nhi tử chính là chỗ hiểm của nàng.

Nữ nhân này nhìn mặt nàng cười hì hì nghĩ là dễ ức hiếp rồi, dám cả gan ở trước mặt nàng mắng nhi tử của nàng, thật là muốn chết.

"Người dám đánh ta! Các người đưa tay nữ tiện nhân này chặt cho ta!" An Mộng Hàn bị tát một cái vào mặt, che một bên má đỏ lên, hung ác nhìn chăm chăm Nhã Phù, khó có thể tin thét lên.

Mà nha hoàn cùng hộ vệ đi theo An Mộng Hàn, cũng không ngờ có thể có người có lá gan lớn như vậy, ở Trân Bảo Các đánh tiểu thư bọn họ, phải biết tiểu thư là tiểu thư phủ Thừa Tướng, muội muội ruột của đương kim Quý Phi, thân phận tôn quý, mà là người có khả năng cao nhất gả cho Lục hoàng tử trở thành vương phi.

Chặt tay của nàng, giọng điệu thật lớn, tiểu thư An gia thật là phách lối!

Tròng mắt lạnh lùng nheo lại, bén nhọn quét qua cả đám hộ vệ, bên khóe miệng mỉm cười dịu dàng quyến rũ: "An tiểu thư đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không —— tự gánh lấy hậu quả!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Không Ai Có Thể Ngăn Cản

Không hiểu tại sao lại bị uy hiếp, mặc dù nhìn chỉ là một cô gái nhu nhược, nhưng hộ vệ xung quanh bị khí thế của nàng làm cho không dám tiến lên.

Dung mạo mang theo phong tình giờ phút này càng nhiều thêm mấy phần lạnh lùng cùng cao quý, phong thái tao nhã, khí thế ngạo nghễ của một cô gái như vậy, làm sao lại là một người nhà bình thường chứ, mặc dù trên người mặc đơn giản, mỉm cười giống như gió mát lướt nhẹ qua, nhưng mỉm cười lại lộ ra uy nghiêm trước mặt mọi người, cũng làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

"Người." An Mộng Hàn giờ phút này vốn là bị tức giận che mắt cũng bắt đầu khôi phục lại bình thường, hôm nay nàng ở nhà bởi vì hôn sự mà cùng cha mẹ tranh cãi một phen, cho nên mới vừa nhìn thấy có người ngăn ở trước mặt mình, liền muốn đem tức giận trút trên người nàng.

Chỉ là nữ nhân này. An Hộng Hàn nhìn Thư Nhã Phù, không khỏi cảm thấy có chút quen quen, chỉ là mặc dù nàng nghĩ như thế nào, sợ rằng nàng sẽ không nghĩ tới, nữ nhân cho nàng cảm giác nguy hiểm trước mặt, là người đã từng dây dưa với ca ca của mình, Đại tiểu thư Thư gia bị mình nhiều lần trêu chọc, gây khó dễ.

"Xin tránh ra, ta muốn vào Trân Bảo Các, không người nào có thể ngăn cản được!" Trân Bảo Các này do nàng mở, nàng là lão bản cũng không thể vào, còn có ai có thể vào!

Mắt lạnh quét qua mấy hộ vệ ngăn ở trước mặt mình, sắc mặt Thư Nhã Phù lạnh nhạt, ngôn ngữ êm ái, chỉ là trong đó có khí thế không cho người khác kháng cự, khiến cả đám hộ vệ lập tức ngoan ngoãn tách ra, lộ ra một con đường để cho nàng đi qua.

Nhã Phù mang theo nhi tử đi vào, mà An Mộng Hàn cũng không tiếp tục mở miệng, chỉ là đáy mắt mang theo nghi hoặc cùng căm hận, nữ nhân này bêu xấu nàng trước mặt mọi người, nàng sẽ không chịu để yên như vậy đâu! Nàng nhất định sẽ làm cho nàng ta sống không bằng chết.

Nữ nhân này nàng sẽ điều tra tìm hiểu rõ nàng ta đến tột cùng là người nào, lại có lá gan uy hiếp nàng! Hung ác nhìn chăm chăm phương hướng Thư Nhã Phù rời khỏi, An Mộng Hàn âm thầm hạ quyết tâm.

"Đúng rồi, dì à người nên về nhà nhanh một chút, trên mặt người đỏ giống như mông của động vật, mau mau dùng khối băng lạnh chườm một chút sẽ tốt hơn đấy!"

An Mộng Hàn còn chưa phản ứng kịp, đã thấy bé trai mới vừa theo nữ nhân kia đi vào, đột nhiên lại chạy ra, mang trên mặt nụ cười ưu nhã đáng yêu, giống như tiểu công tử bình thường nhẹ nhàng hướng về phía nàng nhắc nhở một câu, sau đó hướng một hướng khác cách đó không xa ngọt ngào cười một tiếng, sau đó lại hấp ta hấp tấp chạy vào.

Dì! Tiểu tử này lại gọi nàng là dì, hơn nữa còn dám mắng nàng!

Nửa bên mặt An Mộng Hàn mang theo dấu tay, trên mặt càng khó coi, sắc mặt thay đổi liên tục, nhận thấy được nét mặt mấy hộ vệ bên cạnh quái dị, đáy lòng càng tức giận: "Nhìn cái gì vậy, còn đứng ngốc ở đó làm cái gì, đi về! Một đám vô dụng!"

Thư Nhã Phù vốn đã kéo Thư Vũ Trạch vào Trần Bảo Các, chỉ là không nghĩ tới nhi tử đột nhiên tránh ra khỏi tay của mình chạy đi, trong chốc lát lại chạy trở lại.

"Nhi tử, con làm cái gì vậy!" Chớp mắt, đem con trai bảo bối ôm lấy, quan sát vẻ mặt khéo léo lấy lòng của con trai.

Nhi tử mình sinh ra, nàng đương nhiên hiểu rõ hẳn có chút nhỏ mọn, thật ra đối với mình một số chuyện của đứa con trai này, nàng cũng không có can thiệp cùng tìm hiểu quá nhiều, nhưng ít nhất một chút tâm tư vẫn nên biết.

"Nương, bảo bối ngoan như vậy, sao có thể làm cái gì, con chỉ đi nhắc nhở dì kia phải trở về nhanh một chút lấy bằng chườm mà thôi!" Mặt Thư Vũ Trạch nhu thuận đáng yêu, rất vô tội nhìn mẫu thân mình nói.

Thư Nhã Phù nhìn chăm chăm con trai bảo bối của mình, nàng làm sao lại sinh ra một tiểu tử phúc hắc như vậy, vừa rồi lúc nàng ra tay giữa ngón tay đã giấu thuốc phấn vẩy vào mặt An Mộng Hàn, mặt của An Mộng Hàn đoán chừng sau khi trở về, trong năm ngày gương mặt sẽ sưng thành đầu heo, mà thuốc phấn chính nàng làm này, có một tính chất đặc biệt, đó chính là không thể chườm lạnh hoặc chườm nóng, một khi chườm lạnh hoặc chườm nóng rồi, ngược lại sẽ khiến cả khuôn mặt trở nên ngứa vô cùng, hơn nữa hiệu quả của thuốc cũng sẽ kéo dài thêm ba ngày.

Vốn là nàng cũng chỉ tính trừng phạt nho nhỏ một chút là được, về phần An Mộng Hàn sau khi trở về, sẽ làm chút biện pháp gì hay không, nàng cũng không quan tâm.

Hiện tại thì hay rồi, con trai của mình rất khéo léo đi nhắc nhở một câu, sợ rằng tám ngày này của An Mộng Hàn sẽ cực kỳ đau khổ!

"Nhi tử, có lúc ta thật sự hoài nghi con có phải do ta sinh ra hay không!" Thư Nhã Phù vẻ mặt nghi hoặc nhéo nhéo gò má của con trai.

"Nương yên tâm! Con không có chút nào hoài nghi nương không phải là người sinh ra con!"

Mẫu thân người phúc hắc như vậy, nhi tử thật sự là học từ người, chỉ là trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy mà thôi, huống chi nữ nhân kia lại dám mắng mẫu thân hãn thích nhất, vậy thì đúng là muốn chết, nếu như không phải mẫu thân ra tay trước, hãn không dễ dàng bỏ qua cho nàng đâu, người tổn thương mẫu thân của hãn, hãn đều sẽ không bỏ qua.

Nhã Phù không nhìn thấy, Thư Vũ Trạch hơi cúi đầu khoe miệng mỉm cười, chỉ là đáy tròng mắt màu hổ phách cũng lạnh lẽo tàn khốc.

Không biết có nên cho Lê Hi đi điều tra tìm hiểu rõ mọi chuyện không, mẫu thân ban đầu ôm hãn rời khỏi thành Khai Dương, hãn biết rõ mấy năm nay cuộc sống có nhiều khó khăn, mà mẫu thân cũng đã nói, nàng là Đại tiểu thư Hầu phủ nước Đông Ly, như vậy lần này trở về, có một số chuyện hãn đương nhiên phải giúp mẫu thân xử lý tốt.

Mà ở lầu hai của quán rượu cách Trân Bảo các không xa, cũng có người đem tất cả mọi chuyện vừa rồi ở trước Trân Bảo các thu vào đáy mắt, Nam Cung Triệt đem rượu trên tay uống một hơi cạn sạch, ánh mắt tràn đầy nụ cười, vừa rồi đứa bé kia hướng về phía bọn họ lộ ra nụ cười, là trùng hợp hay là cố ý, một đứa bé nhỏ như vậy, đã nhận thấy được sự tồn tại của bọn hãn sao?

Lầu bốn của Trân Bảo Các, luôn luôn cấm không cho người nào đi vào, giờ phút này Nhã Phù thản nhiên ngồi ở đây uống trà Tây Sơn Bạch mình thích nhất.

Ôm Thư Vũ Trạch náo loạn Văn Diệp một trận, một thân trường sam màu xanh, tóc dài vấn nhũ, dáng dấp tuấn mỹ không giống với nữ tử, một phong cách tao nhã lịch sự làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, giờ phút này nhìn vẻ mặt mèo con hưởng thụ uống trà mình chuẩn bị trước mặt, đáy mắt càng thêm một phần dịu dàng.

"Nhã Phù, các người lần này trở lại là chuẩn bị trở về Thư gia hả?" Văn Diệp suy nghĩ một chút vẫn quyết định hỏi, hẳn biết nàng không phải vì buổi đấu giá mà đến, dù sao Trân Bảo Các này vốn do nàng xây dựng, nàng trước đây cũng không có đặc biệt quan tâm, mà hẳn luôn luôn giúp đỡ nàng xử lý chuyện làm ăn, từ đáy lòng đối với nàng là bội phục cùng thương tiếc.

Ở trong thành Khai Dương thời gian dài như vậy, đối với Đại tiểu thư Hầu phủ hẳn không phải là một chút tin đồn cũng chưa từng nghe qua, đối với tin đồn này hẳn vẫn luôn từ chối cho ý kiến, nhưng hẳn biết nàng cùng Thư Nhã Phù trong truyền thuyết chênh lệch khá xa, điều này cũng khiến hẳn không hiểu.

Mà đối với Văn Diệp, Thư Nhã Phù cũng không giấu giếm thân phận của mình với hẳn, đối với con trai của nàng cũng chưa từng giấu giếm, nếu sớm muộn gì cũng phải biết, nàng cần gì phải giấu giếm.

Ôm trà ngon duyên dáng uống một chén, trông mắt xinh đẹp của Nhã Phù xẹt qua một nụ cười lạnh lùng, bên miệng vẫn mang theo mỉm cười phong tình như cũ: "Cuối cùng cũng phải trở về chứ, trong phủ còn rất nhiều người chờ ta trở về!"

Những chuyện mà những người kia đã làm, nàng nên trở về báo đáp thật tốt cho các nàng mới phải!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Trở Về Hầu Phủ

Rời Thư gia đã bảy năm rồi, cũng không biết trong phủ này có mấy người sẽ hoan nghênh nàng trở lại!

Thư Nhã Phù ôm Vũ Trạch nhìn cửa chính Hầu phủ, nàng nhìn lại cái nhà này gần như có thể xem là hoàn toàn xa lạ, ban đầu đột nhiên xuyên vào trong thân thể Thư Nhã Phù, trong đầu chỉ có một chút trí nhớ mơ hồ, mà sau khi đi theo Thị Thư rời khỏi Hầu phủ, rời đi đã được bảy năm, hôm nay trở lại, nhìn lại đúng là hết sức xa lạ.

"Các người là người nào?" Hộ vệ giữ cửa nhìn nàng đứng ở đó một lát, nhìn khí chất của nàng biết được hẳn là người có thân phận, đưa mắt nhìn sau đó quyết định tiến lên hỏi thăm.

"Tránh ra, lập tức cho người đi dọn dẹp Thanh viện sạch sẽ, còn có bảo Đại tổng quản tới gặp ta!" Hộ vệ vừa đi lên phía trước, Nhã Phù trực tiếp cản dận sau đó liền ôm Vũ Trạch đi vào phía trong.

Bị nàng bất ngờ ra lệnh, tên hộ vệ không hiểu ra sao, sững sờ ở đó không có phản ứng kịp, chỉ ngơ ngác nhìn nàng đi qua hẳn, mà một tên hộ vệ khác cũng trực tiếp tiến lên ngăn cản đường đi của nàng, hẳn mặc dù cũng đã nghe lời nàng nói..., nhưng hẳn đã ở trong phủ này một thời gian rất dài, trước mắt là phu nhân nhà nào hẳn lại nhận không ra, hẳn cũng không dám tùy tiện cho người đi vào.

"Vị phu nhân này, không biết ngài tìm vị phu nhân hay là tiểu thư nào trong phủ? Tiểu nhân đi truyền lời!" Nhìn ánh mắt Nhã Phù, tên hộ vệ

không biết người ở trước mắt này là ai, cũng sợ đặc tội người mới tới, chỉ có thể cung kính nói.

"Ha ha, không ngờ ta mới rời khỏi bảy năm, người trong phủ ngay cả ta Đại tiểu thư này cũng nhận không ra rồi!" Thư Nhã Phù khóe miệng mang theo mỉm cười thản nhiên, "Người ngay bây giờ đi tìm mấy vị phu nhân, cùng họ nói, Thư Nhã Phù ta trở lại, họ tự nhiên sẽ tới gặp ta!"

Nói xong, mặc kệ hai hộ vệ khiếp sợ sững sờ, nhắm thẳng vào bên trong đi tới.

"Ta...ta không có nghe lầm chứ, nàng là Đại tiểu thư đã rời đi bảy năm cũng không có tin tức?"

"Trước kia có tin đồn, nói Đại tiểu thư Hầu phủ chúng ta chưa cưới đã mang thai, sau đó không có tin tức gì, vừa rời trong ngực Đại tiểu thư ôm đứa bé khi đó mang thai đấy!"

Hai hộ vệ nhìn nhau, trong lòng tràn đầy khiếp sợ, thế nào cũng không nghĩ tới cô gái dung mạo tuyệt sắc, khí chất cao nhã trước mắt, lại có thể là Đại tiểu thư ngu đại đã rời đi bảy năm trước! Mà bọn họ cũng chỉ có thể vội vàng đi thông báo cho mấy vị phu nhân trong phủ, chuyện này là thật hay giả hạ nhân bọn họ đều không được làm chủ.

Trong Liên Hương viện,

"Người nói cái gì? Thư Nhã Phù gốc ghếch kia trở lại?" Thư Hương Di nghe nha hoàn bẩm báo, khiếp sợ từ trên ghế đột nhiên đứng lên, mắt to xinh đẹp trừng lớn nhìn chăm chăm tiểu nha hoàn bẩm báo.

"Đúng vậy tiểu thư, nô tỳ cũng là nghe được lúc hộ vệ giữ cửa đi truyền lời, hơn nữa nghe nói Đại tiểu thư còn mang theo một đứa bé trở về, hiện tại đã đi Thanh viện!" Hồng Lân là nha hoàn thân cận bên cạnh Thư Hương Di, vừa nghe được tin tức liền chạy tới thông báo cho tiểu thư.

"Không ngờ, kẻ ngu này lại không chết, bây giờ còn có gan mang theo con hoang trở về, hừ, ta ngược lại muốn nhìn xem kẻ ngu này muốn làm cái gì?!" Khóe miệng Thư Hương Di lộ ra cười lạnh, một dáng vẻ chuẩn bị xem kịch vui.

Hôm nay mẫu thân nàng đã được nâng làm bình thiê, ở trong phủ này nàng mới là Đại tiểu thư tôn quý, Thư Nhã Phù bây giờ trở về dựa vào cái gì mà tranh cùng nàng!

Chỉ là nàng ta sao lại đột nhiên trở về vào lúc này, Thư Hương Di khẽ nhíu mày, trong lòng âm thầm suy nghĩ, chẳng lẽ nàng ta nghe tin tức An Hoảng Văn muốn kết hôn, cho nên đặc biệt trở về. Lần này chuyện An Hoảng Văn cưới Lâm Tuyết Vi làm vợ, tin tức này cũng đã sớm truyền ra trong thành Khai Dương, nghĩ tới nghĩ lui, cũng đều cảm thấy lý do có thể làm cho kẻ ngu này chạy về, cũng chỉ có chuyện nàng ta lưu luyến si mê An Hoảng Văn.

"Tiểu thư, nàng chưa cưới đã sinh con, đây chính là chuyện xấu trong Hầu phủ, hiện tại Đại tiểu thư trở về, sợ rằng không lâu nữa các nhà trong kinh đô đều sẽ biết tin!" Hồng Lâm cẩn thận mở miệng, nàng biết tiểu thư của mình vẫn luôn rất bất mãn đối với chuyện mình là do thứ xuất sinh ra, cũng mang lòng oán hận Đại tiểu thư con vợ cả.

"Đi, đi gặp vị tỷ tỷ đã làm mẫu thân của ta!"

Đứng dậy, Thư Hương Di ngay sau đó mang theo Hồng Lâm ra khỏi Liên Hương viện, đi về hướng Thanh viện.

Cũng trong lúc đó, Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân cũng nhận được tin tức, cũng đều đi về hướng Thanh viện, mà Đại tiểu thư đã rời Thư gia bảy năm hiện tại lại trở về, còn mang theo đứa bé của nàng cùng trở về, tin tức này trong thời gian rất ngắn cũng truyền ra trên dưới Hầu phủ.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Mỗi Người Có Cách Giáo Dục Khác Nhau

"Đại. Đại tiểu thư, không biết ngài có gì sai khiến?" Đại tổng quản thận trọng nhìn cô gái trước mặt, đáy lòng khiếp sợ cũng không có biểu hiện ở trên mặt, nữ tử trước mặt này mặc dù nhìn có chút giống, nhưng thế nào hăn cũng không thể tin được, người trước mắt này chính là Đại tiểu thư.

Đại tiểu thư trước đây cùng người trước mắt không phải nói tướng mạo kém bao nhiêu, chỉ là khí chất đó cùng cảm nhận rõ ràng hoàn toàn bất đồng so với trước đây, nếu như không nói rõ, mặc dù hăn là lão tổng quản đã nhìn Đại tiểu thư lớn lên, cũng không nhận ra.

Mà đứa bé Đại tiểu thư mang về này, chính xác so với chuyện lúc đó!

"Sau này ta sẽ ở tại Thanh viện, người bảo người ta dọn dẹp sạch sẽ nơi này, về phần những thứ khác ta muốn Đại tổng quản người nên biết cần phải chuẩn bị những thứ gì!" Thư Nhã Phù đi vào Thanh viện, nhìn dáng vẻ tiêu điều xung quanh, cũng biết cái viện này từ sau khi nàng rời đi chỉ sợ cũng bị bỏ không bảy năm rồi.

Đại tổng quản lĩnh mệnh rời đi, đáy lòng nghĩ tới phải sai người lập tức vào hoàng cung thông báo cho Hầu Gia, đúng lúc trong thời gian này Hầu Gia ở trong kinh thành, cho nên Đại tiểu thư mang theo tiểu thiếu gia đột nhiên trở lại, chuyện lớn như vậy hăn phải vội vàng báo cho Hầu Gia.

"Nương, đây chính là chỗ trước kia người ở sao? Thật hoang vu!" Sau khi đại tổng quản rời đi, Thư Vũ Trạch đánh giá xung quanh, chặc lưỡi nói.

"Đúng vậy, thế nào bảo bối không thích sao!" Nàng thật ra cũng không nghĩ sẽ trở nên hoang vu như vậy, vốn đang cho là viện này cho dù nàng không có ở đây, trong phủ cũng có thể có người vào ở, chỉ là không ngờ lại thật sự bị bỏ hoang thời gian dài như vậy, cũng không có nha hoàn dọn dẹp.

"Nơi này rất vắng vẻ! Từ mặt tường này bay qua là đến bên ngoài rồi, thật thuận lợi! Nương, về sau chúng ta đi ra ngoài cũng không cần đi xa như vậy rồi."

Nhã Phù nghĩ nếu như nhi tử không thích, có phải chuyển sang nơi khác ở hay không, nàng đối với mấy thứ này không có để ý, nhưng nàng không muốn uỷ khuất con trai bảo bối của mình, chỉ là không ngờ Thư Vũ Trạch đánh giá xung quanh, cuối cùng mặt vui mừng chỉ vào một bên tường, rất vui sướng nói ra ý kiến của mình.

Mà Nhị phu nhân vừa đi vào trong sân, vừa đi đến liền nghe thấy giọng nói trẻ con đáng yêu của Thư Vũ Trạch, chân mày không cầm được lập tức nhíu lại, sắc mặt rất khó coi.

"Đúng là không có giáo dục, có cửa chính không đi, lại nghĩ tới leo tường!" Hừ lạnh một tiếng, Nhị phu nhân cau mày nhìn về phía Thư Nhã Phù, khi thấy nàng thì hơi sững sờ, nhưng rất nhanh liền lạnh mặt xuống, "Đã trở lại nên học quy củ cho tốt, chớ không biết lớn nhỏ đi ra ngoài mất mặt của Hầu Gia."

Nhị phu nhân hôm nay so với trước đây càng thêm ngạo nghễ, một thân trang phục hoa lệ, trên mặt bảo dưỡng rất tốt, chỉ là tức giận cùng tàn ác trên người cũng làm cho bà thiếu đi một phần ung dung, phong vận y hệt nhiều khuê phòng oán phụ, mấy năm nay quản lý chuyện lớn nhỏ trong một Hầu phủ lớn như thế, cũng làm cho bản thân Nhị phu nhân càng thêm cường thế, lời nói ra càng có tính uy hiếp người khác.

"Lão nãi nãi người là ai? Nương ta bảo có giáo dục phải xem là đối với người nào, đối với người không có giáo dục, không cần bận tâm nhiều như vậy." Thư Vũ Trạch hơi nheo mắt lại, khước miệng mang theo mỉm cười đáng yêu vô tội như cũ, mẫu thân cũng đã nói, mỗi người có cách giáo dục khác nhau, hẳn rất nghe lời.

Lão nãi nãi... Đứa con hoang này lại gọi bà là lão nãi nãi!

Mặt Nhị phu nhân vốn đã rất khó chịu, giờ phút này càng đen hơn vài phần, đôi mắt tròn to hết mức nhìn chăm chăm Thư Vũ Trạch, hận không thể tát vào miệng hắn, bà tự đánh giá mặc dù đã có chút tuổi, nhưng bà vẫn luôn bảo dưỡng rất tốt, bây giờ lại bị một đứa con hoang gọi là lão nãi nãi.

"Đây chính là người ở bên ngoài dạy sao? Xem ra ta phải thay lão gia giúp người giáo dục tốt đứa bé này, An Lam, dẫn đứa bé về viện của ta, về sau đứa nhỏ này do bản phu nhân chăm sóc, Nhã Phù người mới trở về nên nghỉ ngơi một khoảng thời gian cho khỏe!" Nhị phu nhân vẽ mặt tính toán quyết định, trực tiếp hướng về phía An Lam nha hoàn cận thân bên cạnh ra lệnh.

An Lam được ra lệnh, liền tiến lên kéo Vũ Trạch, chuẩn bị đem đứa bé mang đi.

"Lão nãi nãi giáo dục như vậy, ta không dám để cho người dạy!" Thư Vũ Trạch trong lòng một trận khó chịu, nhưng trong lòng càng tức giận, mỉm cười trên mặt càng thêm rực rỡ ngây thơ, né tránh tay An Lam tới kéo hắn, trực tiếp chạy tới bên người Nhã Phù.

Vẻ mặt Nhã Phù vẫn mỉm cười lạnh nhạt như cũ, xoa xoa tóc con trai mình, giương mắt nhìn về phía sắc mặt càng lúc càng khó coi của Nhị phu nhân: "Nhị phu nhân xem ra người còn biết ta là Đại tiểu thư Hầu phủ này, như vậy ta nghĩ chuyện của ta không tới phiên người tới trông nom!"

Tư thái lạnh nhạt, đối với lửa giận của bà hoàn toàn không để ý tới, Nhị phu nhân trừng mắt nhìn, nữ nhân này thật sự là kẻ ngốc kia sao, sao lại chệnh lệch nhiều như vậy, chẳng lẽ... Nàng đã không còn ngốc nữa?

Cau mày nhìn hai mắt trong sáng bén nhọn trước mặt của Thư Nhã Phù, Nhị phu nhân lần đầu tiên phát hiện đối với Thư Nhã Phù này bà hình như đã đoán sai, vốn cho là đem đứa bé nắm giữ trong lòng bàn tay, thì dễ dàng nắm trong tay kẻ ngu này, chỉ là không ngờ nàng dường như biến thành người khác, đối với lời của bà, dáng điệu hoàn toàn không nghe không để ý tới.

Hơn nữa còn mang thân phận Đại tiểu thư của nàng tới dọa bà, theo quy củ thân phận Đại tiểu thư con vợ cả của nàng đúng là tôn quý, bà bây giờ đã được nâng làm bình thê, nhưng rốt cuộc không phải là chánh thê cưới hỏi đàng hoàng, theo quy củ đều là xếp hạng dưới con vợ cả.

Thư Hương Di đi tới, tiến vào viện liền nhìn thấy mẫu thân của mình sắc mặt tức giận, dời mắt đến trên người Thư Nhã Phù, đáy mắt không nhận được kinh ngạc, nhưng sau đó dâng lên nồng nặc căm hận.

"Tỷ tỷ đã trở lại sao, người đi nhiều năm như vậy? Thật khiến muội muội rất lo lắng!" Thư Hương Di mặt mỉm cười nhu hòa tiến lên đón.

Nàng phải giấu những gì mình nghĩ! Mở mắt nói dối quả nhiên họ đều là những người có sở trường đóng kịch.

"Khiến muội muội lo lắng, tỷ tỷ thật có lỗi?" Chớp mắt hướng về mặt mỉm cười của Thư Hương Di, giọng mang giễu cợt, đáy mắt lạnh nhạt giống như chỉ là thuận miệng nói, nàng cũng không muốn tốn công cùng các nàng khách sáo dối trá, ban đầu nếu như không phải vì các nàng, thân thể Thư Nhã Phù cũng sẽ không trở nên yếu như vậy.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hôn Sự

"Tỷ tỷ nói như vậy khiến muội muội thật xấu hổ!" Thư Hương Di khoe miệng vẫn mỉm cười như cũ, đối với ánh mắt giễu cợt của nàng cũng sững sờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, trong lòng sợ hãi Thư Nhã Phù lần này trở về biến hóa nhiều như vậy, trước đây chỉ biết ngây ngốc hòa theo, hôm nay trong lời nói rất bén nhọn.

Ánh mắt rơi vào trên người Thư Vũ Trạch đứng một bên, đáy mắt một trận chán ghét cùng khinh bỉ, sau đó thoáng qua một tia hả hê, nói nàng ta ngu quả không sai, không ngờ lại sinh ra đứa con hoang này, có đứa con hoang này, nàng ngược lại muốn từ từ xem xem nàng ta đối mặt thế nào với miệng của mọi người.

"Nương, tỷ tỷ vừa trở về, chúng ta hãy để cho tỷ tỷ nghỉ ngơi trước, buổi tối chúng ta bảo mọi người chuẩn bị nhiều rượu và thức ăn cho tỷ tỷ đón gió tẩy trần!"

Thư Hương Di rất muốn biết, chờ phụ thân trở về thấy đứa con hoang này sẽ nghĩ như thế nào, có phải sẽ còn sủng ái Thư Nhã Phù như trước đây hay không.

Ban đêm,

Hầu Gia Thư Diệu Kỳ nhận được tin, mới vừa trở về phủ, liền đi về hướng Thanh viện.

Thanh viện được dọn dẹp đơn giản thanh lịch, nhưng đem so với vẻ vô cùng tiêu điều lúc trước đã tốt lắm rồi, mà sau này nếu cần thêm cái gì, Đại

tổng quản sẽ đi làm, nàng tin tưởng Đại tổng quản ở trong phủ nhiều năm như vậy, nhất định phải biết cần làm những việc gì.

"Đại tiểu thư, Hầu Gia đến rồi!" Lục Liễu là tiểu nha hoàn Đại tổng quản mang tới, nói là ở lại để hầu hạ bên người nàng, còn những việc khác sau này sẽ sắp xếp thêm người tới phục vụ.

"Nhi tử, tới gặp ông ngoại của con!" Nhã Phù đi vào trong phòng, thấy con trai bảo bối mới vừa tỉnh ngủ mắt còn đang mơ màng, đáng vẻ mơ màng nhìn rất đáng yêu, không nhịn được tiến lên nhéo một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

Thư Diệu Kỳ vừa tiến vào Thanh viện, liền thấy đại nữ nhi cùng tiểu ngoại tôn đứng trước bàn, trên khuôn mặt già nua lập tức giương lên nụ cười, hôm nay, mới từ hoàng cung ra ngoài, người trong phủ liền thông báo với ông nói đại nữ nhi của mình mang theo ngoại tôn của mình trở lại, Thư Nhã Phù rời đi bảy năm vẫn không có tin tức gì, trong lòng ông mấy năm nay vẫn mong nhớ, phái người đi tìm nhưng không có tin tức, cho nên ông nhận được tin liền lập tức chạy về, y phục trên người cũng không kịp thay liền trực tiếp tới Thanh viện.

"Phù nhi!" Nhìn vẻ mặt nữ nhi mỉm cười, cho dù là Hầu Gia đã trải qua sa trường, giờ phút này đáy mắt cũng không nhịn được có mấy phần nước mắt kích động.

"Phù nhi gặp qua phụ thân! Vũ Trạch, đây là ông ngoại con!"

Đối với người phụ thân này, Nhã Phù mặc dù coi như đây là lần đầu tiên nhìn gặp, nhưng lại có một phần trí nhớ tồn tại, Hầu Gia vẫn luôn vô cùng sủng ái Thư Nhã Phù, mặc dù biết rõ Thư Nhã Phù trước đây là một cô gái ngu dại, cũng chưa từng giảm bớt sủng ái đối với nàng, mà nàng thừa kế trí nhớ của thân thể này, vốn tưởng rằng thấy Hầu Gia, nàng sẽ không quen, chỉ là không ngờ lại có một phần cảm giác thân thiết.

"Ông ngoại!" Vẻ mặt Thư Vũ Trạch ưu nhã mỉm cười, đáng yêu và lễ phép, khiến Thư Diệu Kỳ cảm thấy tự hào, nữ nhi dạy đứa bé này rất tốt!

"Con gọi là Vũ Trạch!" Thư Diệu Kỳ ôm lấy Vũ Trạch, khắp khuôn mặt là từ ái.

Ba người tùy ý trò chuyện, mà Thư Diệu Kỳ đối với đại nữ nhi của mình đáy lòng cũng tồn tại một tia áy náy, ban đầu nếu không phải ông thường không có ở trong phủ, con gái của mình làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy, cuối cùng bị ép rời khỏi nhà nhiều năm như vậy, một nữ tử yếu đuối chưa lập gia đình, còn ôm theo đứa bé, cuộc sống sẽ khó khăn như thế nào ông có thể tưởng tượng ra được, chỉ là lúc ông biết được tin tức lập tức cho người đi tìm, cũng không hề có một chút tin tức nào.

Hôm nay Nhã Phù trở về, lúc nói chuyện, cách nói năng, phong vận dung mạo, tất cả đều giống như biến thành người khác, mặc dù đáy lòng tò mò, nhưng ông cũng không hỏi nhiều, đại nữ nhi này hôm nay ông phát hiện mình đối với nàng hiểu rõ thật sự là đã ít lại càng ít.

Một lúc sau Nhị phu nhân phái người tới mời đi dùng cơm, nói là Đại tiểu thư Thư Nhã Phù trở về, đặc biệt cho người chuẩn bị rượu và thức ăn đón gió tẩy trần.

Hừ! Đón gió tẩy trần, Nhị phu nhân đúng là dùng một cái cớ thật hay, rõ ràng ước gì nàng chết sớm một chút, bây giờ còn làm bộ làm những chuyện này, nàng cũng muốn xem xem bà đến tột cùng muốn làm cái gì, đừng tưởng rằng được nâng làm bình thê mà có thể muốn làm gì thì làm.

Năm đó Thư Nhã Phù tại sao lại có con, cái thân thể này dường như không có bao nhiêu trí nhớ, nhưng Thư Nhã Phù là một người ngu đại sao lại vô duyên vô cớ xảy ra chuyện như vậy, huống chi ban đầu Thị Thư vẫn tận tâm tận lực chăm sóc nàng.

Ban đầu chọn rời đi, là bởi vì thân thể quá yếu cộng thêm có thai, không có hoàn toàn biết rõ mọi chuyện, cho dù là đối phó người khác, sợ rằng nàng cũng sẽ không tốt hơn, cho nên lựa chọn rời đi, mà nay trở về, những người trước đây hãm hại nàng, cũng tự nhiên sẽ tìm ra!

"Lão gia, Nhã Phù hôm nay trở về so với trước đây thì xinh đẹp hơn rất nhiều!" Tam phu nhân nhìn Thư Diệu Kỳ cùng Nhã Phù tiến vào, khóe mắt dịu dàng tràn đầy mỉm cười, mang theo vài phần thật lòng than thở.

Nhã Phù hôm nay lông mày vô cùng quyến rũ, khí chất trên người thoải mái làm cho người ta không dám lơ là, trông mắt óng ánh trong suốt, sâu xa nhìn tầm mắt của mọi người, lại giống như muốn đem lòng người đều nhìn thấu, khiến người ta cảm thấy trong lòng nghĩ cái gì cũng không có chỗ che giấu.

Thư Nhã Phù thật sự thay đổi rất nhiều, cùng trước đây hoàn toàn khác nhau!

Mà trông mắt trấn tĩnh, cùng với khí thế tùy ý tản mát ra trên người, cũng làm cho mọi người đang ngồi đều hiểu, Thư Nhã Phù bây giờ đã không còn là Đại tiểu thư ngu dại trước đây nữa.

"Ha ha ha, hôm nay Phù nhi trở về, về sau vẫn như trước đây ở Thanh viện! Nhã Phù, con đến ngồi bên cạnh phụ thân, Tiểu Trạch con ngồi cùng ông ngoại được không?" Thư Diệu Kỳ vẫn luôn ôm Vũ Trạch, mặt mày đều là nụ cười, nhìn ra được tâm tình của ông hôm nay vô cùng tốt.

Nghe lời Thư Diệu Kỳ nói, đáy lòng Nhị phu nhân nhất thời dấy lên một bụng tức giận, ánh mắt nhìn về phía Thư Nhã Phù càng nhiều hơn mấy phần không vui, vị trí bên cạnh Hầu Gia vốn phải là vị trí của nàng, hôm nay nha đầu này trở lại, liền đoạt vị trí của nàng!

Mà những người khác nhìn thái độ của Hầu Gia, đáy mắt cũng nhiều thêm mấy phần sáng tỏ.

"Phụ thân, tỷ tỷ bây giờ trở về, không biết chúng ta có nên cho người đi thông báo với Tề Vương phủ hay không, dù sao phụ thân ngài cũng biết, tỷ tỷ và Tề vương có hôn ước, hôm nay tỷ tỷ cũng đã tới tuổi này rồi, trong phủ ngây ngô sợ làm trễ nãi!"

Trong bữa tiệc mọi người đều là dáng vẻ nhiệt tình, Thư Nhã Phù cũng không thềm để ý đến họ, chỉ tập trung ăn uống, mà Thư Hương Di sau khi ăn xong hơn phân nửa, mới chậm rãi mở miệng, gương mặt ân cần cùng do dự, khuôn mặt dễ nhìn mềm mại xinh đẹp, đáy mắt cũng là chán ghét khinh bỉ.

Nhìn phụ thân tối nay đối với Vũ Trạch còn có Nhã Phù ân cần, nàng thật là càng thêm cực kì ghen ghét, chỉ là ngay sau đó nghĩ đến không bao lâu nữa là hôn lễ của An Hoảng Văn, cũng vẻ mặt ân cần nhắc tới hôn ước của Nhã Phù .

Đợi đến khi Tề vương cho người tới từ hôn, nàng cũng không tin cái người tàn hoa bại liễu bị thoái hôn này, còn có người muốn, đến lúc đó chỉ cần bảo nương tìm cho nàng ta một cửa hôn sự, phụ thân chắc hẳn không thể không đồng ý!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đêm Khuya Xông Vào Tề Vương Phủ

"Vương phủ nếu như ngay cả chút chuyện như thế cũng không biết, vậy thì quá kém cỏi rồi! Huống chi muội muội tính toán đi nói gì cùng người của Tề Vương phủ, nói ta mang theo Tiểu Trạch trở lại, hay là nói ta tuổi không còn nhỏ, khiến Tề vương nhanh chóng đến lấy ta, hoặc là, người tính toán khiến Tề vương sớm mang thư từ hôn tới?"

Lời nói của Thư Hương Di vừa nói xong, người xung quanh cũng nhất thời trầm mặc, sắc mặt khác nhau nhìn về hướng Thư Nhã Phù, trước đây chỉ cần vừa nhắc tới chuyện hôn ước, Thư Nhã Phù luôn phản ứng rất kịch liệt, chỉ là không ngờ giờ phút này vẻ mặt Nhã Phù lạnh nhạt mỉm cười, không có bất kỳ dáng vẻ kích động nào, nghe lời nói của Thư Hương Di, đuôi lông mày hơi nhíu lại, mắt lạnh nhìn về phía vẻ mặt ân cần của Thư Hương Di, dịu dàng nhỏ nhẹ mở miệng nói.

Âm thanh êm dịu dễ nghe, sắc mặt lạnh nhạt mỉm cười, chỉ ánh mắt cười lạnh, cũng khiến Thư Hương Di có một trận lo lắng, mà lời nói bén nhọn càng làm cho nàng trong lúc nhất thời sững sờ, không biết phải trả lời thế nào, Thư Hương Di thế nào cũng không nghĩ tới, nàng ta lại có thể biết còn không chút kiêng kỵ mà nói ra như vậy, để cho nàng căn bản không biết phải trả lời thế nào!

"Nhã Phù, muội muội người cũng vì muốn tốt cho người, tuổi của người đã nên sớm kết hôn rồi, chỉ là hôm nay chúng ta không biết thái độ của Tề vương, mà chuyện của người sợ là cũng giấu diếm không nói, người cũng đừng lo lắng như vậy!" Nhị phu nhân mở miệng hòa hoãn cục diện bế tắc, trên mặt hiền lành nhu hòa, sau đó liếc nhìn nữ nhi đang sững sờ, giọng nói

mang theo trách cứ, "Hương Di người cũng thật là, tỷ tỷ của người mới trở về, những chuyện này sau này hãy nói!"

Thư Vũ Trạch ngồi ở giữa Nhã Phù cùng Hầu Gia, cúi đầu vẫn đang ăn cơm, đáy lòng dựng lên một ngón tay cái tán dương mẫu thân của mình.

Mẫu thân người quả nhiên ngoan độc, nói thẳng ra, khiến nữ nhân kia không nói được gì! Chỉ là...

Con người màu hổ phách thoáng qua một tia sáng cùng ranh mãnh, bên khóe miệng đỏ thắm lộ ra mỉm cười: Tề vương, vị hôn phu quyết định lúc nhỏ của mẫu thân, hẳn thật là có chút tò mò, Tề vương này là hạng người gì?

Màn đêm buông xuống, Thư Nhã Phù tắm rửa xong, vào phòng, không nhìn thấy con trai của mình, đuôi lông mày cột nhả, biết nhi tử lại len lén chạy ra ngoài, hơn nữa nhất định là đi bằng đường bức tường hôm nay hẳn nhìn chăm chăm thật lâu, mà đối với chuyện của con, nàng luôn luôn tương đối dễ mặc, lúc trước chuyện hẳn chạy đi cũng không phải là chưa từng có, lúc mới bắt đầu có lo lắng, đến bây giờ nàng cũng đã dần dần sáng tỏ.

Tùy ý khoác vào người y phục đơn bạc, xoa tóc dài nằm trên giường êm, cầm lên một quyển sách, chờ xem tiểu tử kia lúc nào thì trở về.

Gió đêm từ từ thổi, gió lạnh tối nay rất ôn hòa, chỉ là không có nhiệt độ như giữa ban ngày, nhưng nhiều hơn một phần trong trẻo cùng thoải mái.

Tề Vương phủ, cửa chính đóng chặt.

Trong đình viện đủ loại hoa đào, giờ phút này đang nở rộ rực rỡ, cánh hoa màu hồng nhạt rụng lá tả, mưa hoa theo gió nhẹ nhàng tung bay, xoay tròn bay xuống, vô cùng xinh đẹp, cảnh vật rực rỡ, lại không vượt qua được phong vận nam tử dưới cây kia.

Da thịt như bạch ngọc, khiến cho cánh môi mềm mại như hoa đào càng thêm xinh đẹp, con người màu hổ phách mang theo cô đơn cùng tang thương, những cánh hoa rực rỡ in sâu vào trong đôi mắt đó, mà những cánh hoa bay khắp trời lại cố tình hạ xuống trên mái tóc đen nhánh, cánh hoa mềm mại này hình như bị nam tử đồng hóa, dịu dàng hóa thành bén nhọn, mà xiêm y màu trắng hình như càng khiến hấn thêm chói mắt.

Giữa lông mày nam tử điểm một nốt chu sa, kiêu diễm ướn át, linh động bốn phía như lửa, mang theo lạnh lùng cùng cao ngạo.

Điểm nhẹ một nốt chu sa, lại không che giấu đi dung mạo mạnh mẽ, cao ngạo kiên nghị của nam tử, không giống như nốt chu sa mềm mại của cô gái, càng nhiều thêm một phần tà mị của nam tử.

Chỉ là ngay cả có dung mạo độc nhất vô nhị, nghiêng nước nghiêng thành cùng khí chất kinh tài tuyệt diễm kia, cũng chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn cao quý.

Phía sau nam tử, Băng Đồng vừa chạy tới, vẻ mặt luôn luôn lạnh lẽo không chút thay đổi, giờ phút này nhìn nam tử ngồi trên xe lăn, cũng dâng lên một chút cung kính cùng sùng bái.

"Vương Gia, vừa nhận được tin tức, Đại tiểu thư Hầu phủ Thư Nhã Phù đã trở về phủ!" Băng Đồng tiến lên bẩm báo, ngôn ngữ lạnh lạnh, mang theo tôn kính.

Nam tử không thể đi được ngồi trên xe lăn, chính là Tề vương Thập điện hạ Nam Cung Thần thuở nhỏ có hôn ước cùng Thư Nhã Phù, Nam Cung Thần không thể đi được, không thích nơi đông người, cho nên phần lớn mọi người chưa từng thấy qua Tề vương trông như thế nào, tính cách như thế nào, chỉ biết được Thập điện hạ trong truyền thuyết kinh tài tuyệt diễm.

Con người màu hổ phách vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn mưa hoa lá tả rơi xuống, vẻ mặt cũng nhiều hơn một phần bén nhọn:"Thư Nhã Phù, bảy năm

trước chưa cưới đã sinh con, biến mất bảy năm! Tiểu thư ngu đại trong truyền thuyết, ha ha, hình như có chút ý tứ!"

Âm thanh mang theo chút khàn khàn, nhưng lại không ảnh hưởng lời nói của hắn, ngược lại giờ phút này nghe càng hấp dẫn mị hoặc.

"Vương Gia, Thư Nhã Phù này cùng điện hạ ngài có hôn ước, trước đây hoàng thượng vẫn muốn ngài lập gia đình, ngài đều dùng Thư Nhã Phù làm bia đỡ đạn, chỉ là hiện tại nàng trở lại, sợ rằng hoàng thượng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, coi như không cưới Thư Nhã Phù, chỉ sợ cũng gấp gáp chọn phi cho ngài!"

Luôn luôn đi theo bên cạnh Nam Cung Thần, lúc trước Liễu Trì vẫn đứng ở chỗ không xa, lúc Băng Đồng tới cũng đi theo tiến đến, giờ phút này nghe tin tức vừa nhận được mới mở miệng nói.

"Ha ha, vậy thì như bọn họ mong muốn, cứ lập gia đình!" Vẫn lạnh lùng như cũ, chỉ là giờ phút này nghe nhiều hơn một phần ranh mãnh cùng tự tin đã tính trước.

Liễu Trì cùng Băng Đồng liếc mắt nhìn nhau một cái, có chút không rõ Vương Gia nghĩ ra sao, Thư Nhã Phù này ngay từ bảy năm trước thân thể đã không trong sạch, sâu xa hơn thì vẫn luôn là người ngu đại, người như vậy căn bản không xứng với Vương Gia, coi như Vương Gia không thể đi được, nhưng trên thế gian có mấy người có thể so với Vương Gia.

Hôm nay Vương Gia lại tính toán chuẩn bị đón dâu, bọn họ ngược lại có chút nghi hoặc, Vương Gia nghĩ như thế nào?

Một góc tối trong Tề Vương phủ, giờ phút này hai bóng người áo đen lặng lẽ vào bên trong, trong đó một người nhìn hình như là một nam tử áo đen tuổi còn trẻ, mà một bóng người khác là thấp bé lùn tịt, nếu như người khác nhìn thấy, nhất định sẽ kinh ngạc vì sao có thể có đứa bé có lá gan đêm khuya xông vào Tề Vương phủ.

"Lê Hi, người nói Tề vương rốt cuộc là người như thế nào!"

Vẻ mặt Thư Vũ Trạch biểu hiện rõ sự tò mò, mà trông mắt màu hổ phách lại mang theo bén nhọn không thể bỏ qua, một điểm cũng không giống sự nhu thuận đáng yêu bình thường khi ở bên cạnh Thư Nhã Phù, bên khóe miệng vẫn mỉm cười ưu nhã như cũ, chỉ là cho người ta cảm giác không thể nói thành lời.

Lê Hi, cung phó U Minh cung, là người lãnh khốc, luôn luôn phụ trách xử lý công việc lớn nhỏ trên dưới U Minh cung, tên của hắn nếu như truyền trên giang hồ, nhất định sẽ làm cho người ta cảm thấy lo lắng, dù sao U Minh cung này chính là tà phái trong tà phái, tác phong quỷ dị, lãnh khốc vô tình, thần bí khác thường, ngay cung chủ U Minh cung tiếp theo trong truyền thuyết là người thần bí khó lường, nghe nói ngoài phó cung chủ Lê Hi, trong cung gặp qua cung chủ chỉ có mấy người.

"Tiểu Trạch Trạch, làm sao người đột nhiên cảm thấy hứng thú đối với Tề vương này! Còn nhỏ tuổi cảm thấy hứng thú đối với đàn ông cũng không phải là chuyện gì tốt, mẫu thân người nếu biết sẽ đánh mông người đấy!" Lê Hi nhìn bé trai bên cạnh, tràn đầy trêu chọc mở miệng.

Nếu như người khác thấy bộ dáng này của Lê Hi, nhất định sẽ vô cùng giật mình, phó cung chủ U Minh cung lãnh khốc vô tình rõ ràng cũng có lúc hài hước.

"Mẫu thân của ta không nỡ đánh mông ta đâu, chỉ là Tề vương này tương lai có khả năng sẽ là phụ thân của ta, ta tự nhiên muốn tới tự mình khảo sát!" Thư Vũ Trạch đáng yêu hướng về phía Lê Hi liếc mắt một cái, con người màu hổ phách lóe lên.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Phụ Thân Cứu Mạng

Lê hi nghe lời nói của Vũ Trạch, ngẫm lại thái độ giáo dục nhi tử của một nữ nhân nào đó đối với mình, nhất thời im lặng.

"Đi, động tác nhanh lên một chút, trở về quá trễ, mẫu thân của ta sẽ lo lắng!" Thư Vũ Trạch liếc về mặt tràn đầy im lặng của Lê Hi một cái, mở miệng thúc giục.

"Dạ dạ dạ, Cung chủ đại nhân của ta, mẫu thân người là quan trọng nhất, thuộc hạ sẽ nhanh chóng dẫn người đi gặp phụ thân tương lai!" Lê Hi bỏ lại một câu, trực tiếp kéo Vũ Trạch nhảy lên, hướng về một nơi, không tiếng động nhảy tới.

Một lúc lâu, hai người nhảy xuống gần Đào Hoa lâm, ở bên ngoài khoảng cách xa nhìn ba người trong mưa hoa.

Ở chỗ hai người, chỉ có thể nhìn thấy sau lưng Nam Cung Thần, mà rõ ràng hơn chính là xe lăn bằng vàng cao quý, cùng với hai người đứng bên cạnh Nam Cung Thần, ba người hình như đang nói gì đó, chỉ là bọn hắn ở cự ly quá xa, nghe không rõ lời bọn họ nói.

"Ngồi xe lăn sao? Khó trách sao lại không xuất hiện trước mắt người đời, Tề vương này thoạt nhìn là không thể đi được!" Lê Hi liếc nhìn tiểu tử bên cạnh một cái, ánh mắt mang theo nụ cười, một đứa trẻ vội vã đến giúp mẫu thân mình khảo sát đối tượng tương lai như vậy, thật là kỳ lạ.

Nhìn mặt Thư Vũ Trạch lóe lên, nhìn trên khuôn mặt đáng yêu tươi cười của hắn lộ ra nụ cười giảo hoạt, mà nhìn ánh mắt của hắn không có ý tốt, nhất thời, đáy lòng Lê Hi dâng lên một cảm chằng lành.

Mà cũng trong lúc hẩn đang cảnh giác, lại thấy Thư Vũ Trạch giao hoạt hướng về một nơi rồi đi, chỉ là nhanh chóng rồi đi đồng thời dưới chân cũng cố ý phát ra một tiếng động nhỏ.

"Người nào?!" Mặc dù chỉ là một chút xíu âm thanh yếu ớt, nhưng lập tức bị ba người trước mặt phát hiện.

Liễu Trì trước tiên đứng ở trước mặt Nam Cung Thần, mà kiếm trên tay Băng Đồng đã được rút ra khỏi vỏ, trường kiếm bén nhọn, một kiếm đâm về hướng Lê Hi, mà giờ phút này động tác né tránh của Lê Hi càng thêm nhanh chóng, cũng hiểu được ý đồ của Thư Vũ Trạch, động tác vừa nhanh chóng đáp trả, động tác cũng càng bén nhọn tàn nhẫn, chiêu thức cũng không phải sát chiêu, chỉ đánh để làm vướng víu trước mặt Băng Đồng, nhưng dù là như vậy, cũng làm cho hẩn hao tổn một phen công phu.

Đáy lòng không nhịn được nghĩ thầm, Thư Vũ Trạch sử dụng hẩn làm mồi hấp dẫn lực chú ý của bọn họ, mà chính hẩn ta lại chạy đến một bên rình coi.

Gương mặt Nam Cung Thần vẫn lạnh lùng như cũ, con người màu hổ phách nhìn người xông vào Vương phủ, ánh mắt cũng chỉ dừng trong chốc lát sau đó chậm rãi dời đi, hướng tới một góc khác, cánh môi mỏng so với hoa đào càng kiều diễm hơn cũng từ từ nâng lên một nụ cười.

Trong nháy mắt, người còn yêu kiều hơn hoa, khí thế ép người!

Sợi tơ vàng trên tay thẳng tắp bắn vào Đào Hoa lâm, sát khí quanh quần, không chút nào nương tay, mà Liễu Trì nhận thấy được động tác của hẩn, trong nháy mắt cũng hiểu rõ, lắc mình hướng trong rừng nhảy tới.

"Như vậy mà cũng có thể bị phát hiện, Tề vương này so với trong truyền thuyết càng lợi hại hơn!" Âm thầm lẩm bẩm một câu, thân thể nho nhỏ của Thư Vũ Trạch giờ phút này cũng nhanh chóng dời đi, mà sợi tơ vàng vừa

vặn xẹt qua bên thái dương của hắn, như gió xẹt qua, lưu lại một sợi tóc đen.

Mới vừa né sợi tơ vàng, phía sau Liễu Trì đã tới, ngăn ở trước mặt của hắn, cũng không động thủ trước, chỉ một đôi mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn.

Liễu Trì vốn nghĩ, người có thể tránh thoát cảm giác của hắn và Băng Đồng, ở chỗ này trong một thời gian như vậy, chỉ bị Vương Gia phát hiện, võ công nhất định cao vô cùng, chỉ là không ngờ đợi đến lúc chạy tới trước mặt, thấy người lại có thể là một đứa bé.

Không chỉ là bởi vì vấn đề chiều cao, người tới chỉ che nửa mặt, nhưng trên người vẫn còn mặc y phục hài đồng, lộ ra ngoài nửa mặt, da thịt mềm mại trắng nõn, âm thanh mới vừa nho nhỏ nói thầm mang theo non nớt, nhìn thế nào cũng là một đứa bé mà thôi!

"Tiểu tử, người đi theo cha người đến Vương phủ, không phải là tìm lộn nơi chứ!" Liễu Trì mặc dù rất kinh ngạc khi nhìn thấy người trước mặt là hài tử, nhưng trong nháy mắt động tác đã ép chặt, cho dù là đứa trẻ, biết rõ võ công đối phương không đơn giản, hắn tuyệt đối sẽ không thu tay lại, mà cũng mở miệng trêu ghẹo.

Có lá gan đêm khuya xông vào Tề Vương phủ, sẽ phải có dũng khí tiếp nhận hậu quả.

Động tác dưới chân Thư Vũ Trạch cũng nhanh hơn, lắc mình một cái hướng phía ngoài chạy đi, mà phương hướng hắn chạy đi chính là vị trí của Nam Cung Thần, mà dáng vẻ không hề khẩn trương cãi lại: "Vị đại ca này, người đoán sai rồi, ta đây đến vương phủ tìm phụ thân, người cũng nghĩ sai rồi!"

Tìm phụ thân? Quái lạ, tên tiểu tử này thật là nói bậy, Tề Vương phủ bọn họ có ai có đứa bé lớn như vậy, chẳng lẽ hắn có thể là con trai của Vương

Gia hay sao!

Liễu Trì rất nhanh tấn công tới, đối với lời nói của Thư Vũ Trạch căn bản một câu cũng không tin, động tác vẫn bén nhọn như cũ.

Thư Vũ Trạch thẳng tắp hướng Nam Cung Thần phóng tới, mà phút chốc thấy rõ tướng mạo trầm tĩnh của Nam Cung Thần trên xe lăn, con người màu hổ phách chợt co rút lại, ánh mắt khiếp sợ chăm chú vào trên người Nam Cung Thần, thần sắc phức tạp, trong lòng có chút luống cuống, trong lòng ngứa ngáy muốn hỏi rõ ràng.

Chỉ là phát giác sát khí của Liễu Trì ở sau lưng, dưới chân lập tức hướng nam nhân ngồi ở đó phóng tới, miệng càng thêm kêu to: "Phụ thân cứu mạng, vị đại thúc này muốn giết ta!"

Rống to một tiếng, Vũ Trạch động tác nhanh chóng chạy đến chỗ Nam Cung Thần, tay nắm xe lăn đáng vẻ tránh né.

Phụ thân.

Tên tiểu tử này đang gọi người nào? Không biết vì sao, chứng kiến tên tiểu tử kia bị Liễu Trì đuổi theo, trong phút chốc ánh mắt của hắn bắt gặp con người màu hổ phách kia, đáy lòng lại có tâm tình phức tạp xẹt qua, không hiểu tại sao mình lại có cảm giác như thế, đứa bé này là ai hắn hoàn toàn không biết.

Mà mới vừa rồi, tên tiểu tử này gọi phụ thân. Chẳng lẽ là đang gọi hắn?

Ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Thần nhiều hơn một phần nghi hoặc, trong đáy lòng khiếp sợ cũng có chút dịu dàng, không biết vì sao, đối với tên tiểu tử này, tiềm thức hắn cảm thấy hắn ta không có bất kỳ ác ý gì, mà một tiếng phụ thân lại khiến cho hắn không khỏi vui sướng cùng cảm giác thỏa mãn, loại cảm giác này rất xa lạ rất kỳ quái.

Trong khoảng thời gian ngắn, Nam Cung Thần đối với đứa nhỏ sau lưng nhiều hơn một phần tò mò, mà chính hắn không có nhận thấy được, chính mình là một người không thích người khác đến gần, nhưng bây giờ một đứa bé xa lạ đứng ở sau lưng mình, thậm chí hắn chưa bao giờ gặp qua người này.

"Vương Gia!"

Liễu Trì dừng bước, khiếp sợ nhìn chăm chăm đứa trẻ núp ở sau lưng Vương Gia, mà đối với vẻ mặt lơ đãng nhẹ nhàng lộ ra dịu dàng của Vương Gia, càng thêm khiếp sợ tột đỉnh.

Vương Gia luôn luôn không thích người khác đến gần, trừ lúc hắn phụ trách đẩy xe lăn, dường như phần lớn thời gian những thuộc hạ thân cận bọn họ cũng tự động giữ khoảng cách nhất định, mà hôm nay Vương Gia lại dễ dàng tha thứ một tiểu quỷ đứng ở sau lưng hắn.

Còn thêm mới vừa rồi Thư Vũ Trạch hô một tiếng rất to, càng làm cho Liễu Trì sững sờ dừng bước!

Tên tiểu quỷ này sẽ không thật là đến tìm phụ thân chứ!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kiêm Chức Sát Thủ Mà Thôi

Mà trong lúc đó, Lê Hi cũng nhanh chóng lui ra, nhảy hướng khác, giờ phút này hắn còn muốn xem kịch vui, không rảnh cùng nữ nhân trước mắt dây dưa, nếu như đổi là lúc khác, có lẽ hắn sẽ có hứng thú cùng nàng chơi một thời gian, nhưng đối mặt với một vẻ mặt băng sơn nhiều chiêu thức tàn nhẫn giết người, hắn quyết định sớm rút lui.

"Vương Gia!" Băng Đồng không đếm xỉa tới Lê Hi, khóe mắt dừng ở người phía sau Nam Cung Thần, ánh mắt vốn lạnh lẽo càng trở nên bén nhọn.

"Phụ thân thân mến, thủ hạ của người cầm kiếm, nhi tử đáng yêu ta đây vô cùng sợ hãi!"

Thư Vũ Trạch đối với ánh mắt sững sờ kinh ngạc của Liễu Trì, vẻ mặt ranh mãnh xem kịch vui của Lê Hi, cùng với gương mặt lạnh lẽo sát ý của Băng Đồng, tất cả đều không nhìn, ngược lại hào hứng bưng bưng đứng ở sau lưng Nam Cung Thần, một đôi tròng mắt màu hổ phách sáng lên, ánh mắt vẫn không rời nam tử trên xe lăn.

"Người kêu ta là phụ thân?" Trong lòng Nam Cung Thần có cảm giác quái dị, đột nhiên hơn nửa đêm một đứa trẻ che mặt chạy tới, đánh nhau được một lúc lại đột nhiên chạy đến trước mặt hắn gọi phụ thân, hắn luôn luôn không thích người khác đến bên cạnh mình, tại sao có thể có một đứa bé lớn như vậy, có quan hệ gì, trừ thật nhiều năm trước.

Nghiêng người nhìn đứa bé phía sau lưng, cánh môi trên khuôn mặt mê người hơn hoa đào cũng từ từ nâng lên mỉm cười, nhất thời, phong hoa

tuyệt đại, trong tà mị mang theo lãnh khốc làm cho người ta không thể mở mắt, trông mắt thâm thúy hình như có ma lực khiến người ta say mê, làm cho người ta không dời mắt nổi, cho dù là ngồi ở trên xe lăn, cũng có uy thế làm cho không có người nào có thể bỏ qua.

"Đúng vậy, phụ thân thân mến, nếu như người không bảo thủ hạ của người thu kiểm, làm một con trai hiếu nhị thập tứ hiếu không thể không nhắc nhở người... người có thể sẽ mất đi hai thủ hạ tốt đó!"

Nháy mắt với Nam Cung Thần, đáy lòng Thư Vũ Trạch có chút ưa thích, đáng vẻ người này thật không đơn giản, mặc dù không đi được là có chút đáng tiếc, chẳng qua nếu như nhìn một cái cũng biết là một nhân vật phúc hắc hồ ly đẳng cấp.

"Con trai ngoan như vậy, người nắm chắc người thua là bọn hăn?" Nam Cung Thần khẽ nhíu mày, trên tay có một sợi tơ vàng, âm thanh lười biếng cuối cùng cũng vang lên.

Khí thế trên người vào thời khắc này cũng đột nhiên tăng lên, sát khí bén nhọn tràn ngập xung quanh, không khí xung quanh cũng bắt đầu có cảm giác bị ép xuống.

Tròng mắt màu hổ phách khẽ nheo lại, ánh mắt mang theo nguy hiểm, khóe môi vẫn nhếch lên như cũ làm cho người ta có cảm giác run lên sợ hãi.

Đến nay vẫn chưa có người nào có thể uy hiếp hăn!

Mặc dù người ở trước mắt này là một đứa bé thì như thế nào? Uy hiếp người của hăn sao có thể bỏ qua!

"Phụ thân thân mến, không còn sớm nữa, con trai ngoan muốn về nghỉ ngơi!" Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, huống chi hăn bây giờ còn chưa có

tính toán cho hẳn ta biết hẳn là ai, Thư Vũ Trạch cảm nhận được người trước mặt tản mát ra khí thế kinh người, phản ứng đầu tiên chính là rút lui.

Lắc mình, cùng Lê Hi nhảy vào trong rừng, chỉ là đi theo còn có sợi tơ vàng nương theo sát khí bén nhọn.

"Keng ——!"

Một tiếng vang thật lớn, sợi tơ vàng bị Lê Hi dùng trường kiếm đỡ, còn Thư Vũ Trạch lại rất cơ trí trốn ở phía sau Lê Hi, trên tay cầm hai viên thuốc màu đỏ đồng thời bắn về hướng sợi tơ vàng bay đến, cười hì hì ném lại một câu nói, trực tiếp kéo Lê Hi rời đi.

"Phụ thân thân mến, đây là thuốc cho thủ hạ của người, muốn cứu người phải mau mau mới kịp!"

Vương Gia tự thân động thủ, cũng không thể ngăn bọn họ lại, mặc dù bọn hắn và Vương Gia đều không dùng toàn lực, chỉ là không ngờ người tới vẫn dễ dàng tránh né, mà cuối cùng lại bỏ lại hai viên thuốc, hơn nữa còn là cho hai người bọn hắn.

Thần sắc Liễu Trì nặng nề, gương mặt nhìn về phía Băng Đồng hỏi "Trên người người có cảm giác gì?"

"Không có!" Về mặt Băng Đồng không có biểu tình gì, mặc dù biết rõ có thể trong lúc vô tình mình đã trúng độc, cũng không biểu hiện lo lắng.

Thần sắc Liễu Trì quái dị, nhìn dáng vẻ bình thường của Vương Gia, không biết vì sao, hẳn lại cảm thấy tâm tình của Vương Gia không tệ? Thật là cảm giác khó hiểu, bị người ta xông vào trong vương phủ, mà người tới lại ăn nói quái dị, hiện tại người chạy mất, dáng vẻ Vương Gia cũng hoàn toàn không có một chút nào muốn truy cứu, kỳ lạ hơn chính là tiểu quỷ đó.

Liễu Trì nghĩ về đứa bé kia, mở miệng kêu Vương Gia một tiếng phụ thân thân mến, mà Vương Gia cũng theo kêu con trai ngoan, Vương Gia luôn luôn không thích nhiều lời, vậy mà cũng có lúc như vậy, tối nay thật là làm cho bọn họ có chút kinh ngạc.

"Hai người kia võ công đều không thấp, cảm giác không giống như là người trong thành Khai Dương, hình dạng nhân vật lợi hại như vậy trong thành Khai Dương đáng lẽ ra Ám các đã sớm nhận được tin tức!" Liễu Trì khẽ cau mày, kẻ địch đáng sợ nhất là loại mình ở ngoài sáng, mà lại hoàn toàn không biết được tình huống kẻ địch.

Chuyện Vương Gia biết võ công, mặc dù cũng không có mấy người biết, phần lớn mọi người chỉ biết được Vương Gia kinh tài điểm tuyệt, không thể đi được.

Cũng chính bởi vì như vậy, mới để cho rất nhiều người trong lòng có quỷ đối với Vương Gia buông lỏng cảnh giác, nhưng dù vậy, bọn họ cũng không thể buông lỏng.

"Trước kia không có không có nghĩa là hiện tại không có, người phải biết đi thăm dò rõ ràng!" Ánh mắt lạnh lùng liếc Liễu Trì một cái, thần sắc Nam Cung Thần khôi phục vẻ lạnh lùng, chỉ là chu sa ở giữa lông mày lại xinh đẹp như cũ làm cho người ta không thể mở mắt, về phần trên người hai người có độc hay không, hai người bọn họ tự nhiên sẽ biết rõ, cùng với hai viên thuốc tiểu tử kia cho.

Thanh viện Hầu phủ,

Thư Nhã Phù nằm ở trên giường êm, mặc dù mắt xem sách, nhưng mà đối với tiểu nhân ảnh từ ngoài cửa len lén tiến vào, cũng không bỏ qua.

Vừa vào trong phòng, Thư Vũ Trạch liền thấy mẫu thân mình nằm ở trên giường êm, cười cười, mẫu thân lại đang chờ hản trở về rồi !

"Đã về!" Đọc xong một trang sách, Nhã Phù từ cuốn sách ấy ngẩng đầu lên, nhìn về phía nhi tử đang chạy đến trước mặt mình, liếc nhìn tóc bên lỗ tai hắn trong đó một bên mấy cây đứt một đoạn, đuôi lông mày run nhẹ khẽ nheo cặp mắt lại, đưa tay nắm gò má trắng nõn non mềm của con trai mình, "Nói, đã đi làm cái gì?!"

Mặc dù nàng không thích can thiệp vào chuyện con trai mình làm, nhưng nếu là chuyện sẽ làm hắn bị thương tổn lại là chuyện khác rồi, trước đây luôn nguyên vẹn trở về, tối nay đi ra ngoài một thời gian, tóc lại đứt một mảng lớn, nhìn chỗ tóc bị cắt phải, cũng biết là bị vật sắc bén cắt.

Thư Vũ Trạch nháy nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lộ ra mỉm cười lấy lòng, ôm cổ Nhã Phù, không giấu diếm: "Con cùng bằng hữu đi ra ngoài vào trong nhà người khác chơi một chuyến! Chỉ là bị người ta phát hiện, đánh nhau!"

Nói hời hợt, nhưng Thư Nhã Phù biết chuyện khẳng định là không đơn giản như vậy, hơi nheo mắt lại, trên mặt mỉm cười rục rờ dịu dàng như cũ: "Thư Vũ Trạch, con có cần nói cho mẫu thân người bằng hữu kia của con làm cái gì hay không?"

Hơn nửa đêm chạy vào trong nhà người khác, còn đánh nhau. Nghĩ như thế nào hình như cũng không phải là người bình thường!

Thư Vũ Trạch vô tội nháy nháy mắt, thận trọng trả lời: "Làm một chút buôn bán tình báo. Còn kiêm chức làm một chút sát thủ mà thôi!"

Buôn bán tình báo, kiêm chức sát thủ mà thôi!

Con trai mình xen lẫn trong cùng một chỗ với người nào, Thư Nhã Phù hiện tại thật sự có chút nhức đầu, con trai mình sao lại đặc biệt như vậy, còn nhỏ tuổi đã ở cùng một chỗ với sát thủ, còn cùng đi ra ngoài, sẽ không đi theo giết người chứ!

"Vậy đi vào trong nhà người ta làm cái gì? Giết người? Cướp đoạt? Cướp cái gì... Cướp tiền? Cướp sắc?"

Thư Vũ Trạch đối với câu hỏi của mẫu thân mình cũng có chút hết chỗ nói, mẫu thân thân ái người nghĩ như thế nào vậy, lại suy diễn như thế, cướp sắc cũng có thể nghĩ đến, thật không hồ là mẫu thân của hă.

"Nương, con chỉ muốn đi khảo sát, nhìn xem người đó có thích hợp làm phụ thân hay không!"

Hă đi Tề Vương phủ cũng là vì muốn trông thấy Tề vương Điện hạ trong truyền thuyết, cũng chính là chồng chưa cưới trên danh nghĩa của mẫu thân mình, đi xem một chút xem người đó có thích hợp làm phụ thân hay không, hình như cũng không có gì sai! Chỉ là hă cũng không dám đem tình huống thật nói ra, cùng với chuyện mình hôm nay gặp Nam Cung Thần...

Tròng mắt màu hổ phách đáng thương tràn đầy vô tội nhìn Nhã Phù, làm cho người ta nhìn thấy căn bản cũng không nhẫn tâm nói nặng lời.

Chỉ là mặc dù Thư Nhã Phù có chuẩn bị tư tưởng, vẫn bị lời của con trai mình làm chấn động!

Tiểu tử này hơn nửa đêm đi ra ngoài trèo tường nhà người ta, chính là vì tìm đối tượng cho nàng!

Còn không đợi Nhã Phù mở miệng, Thư Vũ Trạch đã tiếp tục mở miệng nói: "Mẫu thân à, người có một vị hôn phu, vậy có phải hă sẽ trở thành phụ thân tương lai của con hay không?" Nam Cung Thần hôm nay hă gặp, cũng không biết mẫu thân đối với hă ta suy nghĩ gì.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nhân Tiệm Cưới Nàng

"Thần, Ngài đã đến rồi, tới đây để Hoàng Thái Hậu nhìn cho kỹ một chút, cũng đã rất lâu rồi Hoàng Thái Hậu chưa được gặp Ngài!" Thái hậu thấy Nam Cung Thần bị Liễu Trì đẩy mạnh tới, đáy mắt lộ ra vẻ vui sướng, sắc mặt tức giận vừa rồi dường như cũng biến mất trong nháy mắt.

"Hoàng Thái Hậu!" Khi Nam Cung Thần hướng về phía Thái hậu, thần sắc hơi lộ ra vẻ ôn hòa, nhưng khi ánh mắt rơi vào người hoàng thượng và Uyển Quý Phi, thì lại khôi phục vẻ lạnh lùng trước sau như một, gương mặt anh tuấn tuyệt mỹ mang theo cảm giác lạnh bạc như đối với người xa lạ.

Liễu Trì biết Vương Gia không thích quá thân cận với người khác, cho nên sau khi vào đại điện, vẫn đứng cách sau lưng Nam Cung Thần một khoảng, mà Nam Cung Thần cho dù là đối với hoàng thượng hay Uyển Quý Phi cũng luôn luôn lạnh nhạt, theo hần quan sát thấy thì trong hoàng thất chỉ có Thái hậu là có quan hệ tương đối tốt với Vương Gia, còn những người khác muốn Vương Gia không lạnh lùng sợ rằng rất khó.

"Thần, chắc là người còn không biết, Thư Nhã Phù này chưa cưới mà đã sinh con, bây giờ tuy rằng đã trở lại Hầu phủ, nhưng thân phận như vậy làm sao có thể gả vào hoàng gia, huống chi mẫu phi cũng không mong muốn người bị uất ức, để một cô gái như vậy gả vào vương phủ, thật sự là mất hết mặt mũi, bởi vì nàng ta mà đã trẻ nải nhiều năm như vậy, Thần nhi, người cũng đến tuổi nên thành hôn rồi!"

Trên gương mặt ôn nhu xinh đẹp của Uyển Quý Phi có chút thương cảm, tuy nhiên ánh mắt sau đó nhìn Nam Cung Thần lại tràn đầy dịu dàng và áy

náy, chỉ sợ Nam Cung Thần còn chưa hiểu rõ tình trạng của Thư Nhã Phù, nên vội vàng nhích tới gần nói.

"Chuyện của nàng ta biết rồi!" Âm thanh vẫn lãnh đạm như cũ, mà khi Uyển Quý Phi đến gần, Nam Cung Thần cũng tự nhích xe lăn lui về phía sau một chút, kéo giãn khoảng cách của hai người ra, trên gương mặt tuấn dật tuyệt mỹ không có chút cảm xúc nào, lạnh lùng giống như trước mắt chỉ là một người không quan trọng.

Thấy động tác của Nam Cung Thần, Uyển Quý Phi vốn muốn đưa tay đụng vào tay hắn, nhưng đột ngột bị khựng lại trong không khí, trong khoeo mắt lập tức cảm thấy ẩm ướt, đáy mắt lộ ra vẻ đau xót, có chút xấu hổ thu tay trở lại, ngồi lại bên cạnh hoàng thượng, tuy nhiên nước mắt vẫn đang lưu chuyển, ánh mắt rơi vào chiếc xe lăn của con trai, thì không muốn dời đi.

"Thần, Thư Nhã Phù này mặc dù có hôn ước với người từ thuở nhỏ, nhưng người cũng biết nàng. . . . Hoàng Thái Hậu nhất định sẽ không uất ức người, Ai Gia lập tức kêu người đi chuẩn bị buổi lễ chọn phi cho người, để cho người tự chọn lựa vương phi mình thích có được không?" Thái hậu nhìn dáng vẻ của bọn họ, trong đáy lòng cũng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chỉ có thể yêu thương nhìn Nam Cung Thần nói chuyện.

"Đúng vậy a, Thần, Hoàng Thái Hậu và mẫu phi của người rất quan tâm tới hôn sự của người, nếu không cho người thời gian tự mình chọn lựa vương phi, như vậy trăm mới có thể yên tâm một chút!" Hoàng thượng nhìn ái phi của mình mà thấy đau lòng, nhưng đối mặt với đứa bé này mình cũng có phần áy náy, nên không nhẫn tâm nói thêm điều gì, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ.

Sau khi dừng lại một chút, nhớ đến tình trạng của Thư Nhã Phù, đáy mắt hoàng thượng mang theo ý lạnh cùng sắc giận: "Về phần Thư Nhã Phù, bản thân đã có hôn ước với người, nhưng lại không chịu giữ mình trong sạch,

lúc trước trăm đã nghe thấy chuyện nàng ta gặt gao dây dưa với người An gia, bây giờ lại làm ra những chuyện bại hoại như vậy, trăm tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng ta!"

"Hoàng thượng, Hầu Gia đã nhiều năm nay trấn thủ biên cương, công lao không thể bỏ qua, nếu như trừng trị trưởng nữ của hãn sớ là." Uyên Quý Phi có chút do dự.

"Làm ra chuyện như vậy, Hầu Gia tự sẽ hiểu chuyện, trăm tuyệt đối không cho phép chuyện bôi nhọ hoàng gia xuất hiện!" Rõ ràng đối với chuyện này, hoàng thượng đã có quyết định.

Từ sau khi vào đại điện, Nam Cung Thần vẫn không nói lời nào, ngồi ở một bên nhìn bọn họ nói chuyện, đáy lòng vẫn sự im lặng lạnh lùng, hôm nay trước khi tới đây đã sớm đoán được sẽ xảy ra những điều này, bọn họ chẳng qua là muốn nhét một nữ nhân cho hãn, ngoài mặt thì nói là để cho hãn tự chọn phi, nhưng người được chọn sau cùng cũng không phải là chọn lựa của hãn!

Vì củng cố hoàng quyền, hãn thật đúng là không thừa tình lực!

Nếu như không phải trên tay hãn nắm giữ quyền lực mờ ám, sợ rằng hoàng thượng hoàn toàn không thèm để ý đến một đứa con trai như hãn đến tột cùng là còn sống hay đã chết, ngay cả nữ nhân này cũng thế, nếu không phải vì chính mình, thì làm sao có thể quan tâm đến chuyện hãn muốn kết hôn với người nào!

Tròng mắt màu hổ phách vẫn lạnh lùng vô tình nhìn sang một bên, hoàn toàn không nhìn hoàng thượng và Uyên Quý Phi, Thái hậu ngồi ở một bên, nhìn về mặt hãn không một chút thay đổi, đáy mắt trong trẻo nhưng lạnh lẽo, từ đáy lòng cười khở một tiếng, từ nhỏ tính khí của đứa cháu trai này đã lạnh lùng, bọn họ dường như chưa bao giờ thấy hãn đối xử thật lòng khi đứng trước mặt bọn họ, trong lòng rất đau xót cháu trai của mình.

"Bốn vương nói rồi, không thoái hôn! Sẽ cưới nàng!" Nam Cung Thần trầm mặc một lúc lâu mới lạnh giọng nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt vẫn nhìn sang chỗ khác giờ quay lại nhìn về phía vị trí của ba người, lạnh lùng quyết tuyệt, một khi hã đã ra quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, hôm nay đúng là như vậy.

Vốn Uyển Quý Phi và hoàng thượng cho rằng Nam Cung Thần vẫn luôn sống ở trong vương phủ, lúc vào cửa không nói thoái hôn, là bởi vì chưa hiểu rõ tình trạng của Thư Nhã Phù, dù sao cũng không có một ai chấp nhận cưới một nữ nhân chưa lập gia đình mà đã sinh con làm vợ, huống chi là một Vương Gia tôn quý - Nam Cung thần.

Chỉ có điều bọn họ thật sự không thể hiểu được Nam Cung Thần nữa rồi, ở trong vương phủ đã lâu không xuất hiện trước mắt người đời, không có nghĩa là hã hoàn toàn đoạn tuyệt với tin tức bên ngoài! Huống chi từ trước tới giờ trong tay hã còn nắm giữ thế lực ngầm của hoàng gia.

"Thần nhi, người đây là." Nhìn Nam Cung thần, trên nét mặt của Thái hậu là sự kinh ngạc với quyết định của hã, quyết định như vậy thật sự khiến Hoàng Thái Hậu không thể ngờ, bất luận là cô nương nhà ai cũng được, nhưng tại sao kiên trì muốn kết hôn với Thư Nhã Phù.

"Liễu Trì!" Lạnh giọng ra lệnh, Liễu Trì nhận lệnh biết ý tiến lên, đẩy xe lăn rời đi.

Nam Cung Thần trực tiếp rời đi, trong khi sắc mặt Thái hậu và hoàng thượng là tương đối khó nhìn, thì biểu cảm của Uyển Quý Phi bên cạnh lại là đầy vẻ đau xót và kinh ngạc.

"Hoàng thượng, Thần nhi tại sao kiên trì muốn kết hôn với nữ nhân Thư Nhã Phù đó, chuyện này phải làm như thế nào mới tốt?" Trong lòng Uyển Quý Phi tràn đầy sự nóng nảy và bi thương, nhi tử không muốn gặp nàng, ngay từ lúc còn nhỏ đã bắt đầu dần dần xa lánh nàng, sớm đã dời hoàng

cung ra vương phủ bên ngoài ở, bây giờ lại càng kiên trì đòi cưới một cô gái không có danh tiết.

Mặc dù bây giờ nàng là phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất, nhưng trong hậu cung này nữ nhân bên cạnh hoàng thượng nhiều như vậy, nàng hoàn toàn không thể bảo đảm sự sủng ái như vậy có thể kéo dài được bao lâu, hơn nữa mặc dù là sủng ái nàng, nhưng hoàng thượng cũng không có lạnh nhạt những phi tần khác trong hậu cung, cho nên nàng chỉ có thể đem hi vọng đặt vào người con trai của mình, năm đó sinh hạ Nam Cung thần, vốn tưởng rằng có hi vọng con trai của mình đoạt được ngôi vị hoàng đế, nhưng không ngờ đứa bé này ngay từ lúc sinh ra hai chân đã bị tàn phế, thử hỏi một hoàng tử tàn phế sao có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước.

Cho nên từ khi ra đời, Nam Cung Thần đã bị nàng chán ghét và ruồng bỏ, theo ý nàng, một người con trai bị tàn phế, thì không có khả năng cùng cố địa vị của nàng ở hậu cung, mặc dù hẳn có được sự sủng ái của Thái hậu, nhưng cũng chẳng làm nên chuyện gì.

Uyển Quý Phi vốn muốn sinh thêm một nhi tử nữa, nhưng đã từng ấy năm, mặc dù nàng vẫn được cưng chiều, nhưng không biết vì sao sau khi sinh Nam Cung Thần xong, thì không thể mang thai nữa, cho nên mới không thể không chú ý tới một đứa con duy nhất là hắc một lần nữa.

Chỉ có điều nếu để cho Nam Cung Thần cưới một nữ nhân danh tiếng bại hoại như Thư Nhã Phù làm phi, như vậy thì tất cả những trông cậy của nàng cũng bị mất hết!

Mang trên mặt vẻ mềm mại và ưu thương nhàn nhạt, khiến người ta không đành lòng, nhưng bàn tay che giấu trong tay áo của nàng đã gắt gao siết chặt chiếc khăn tay, đáy mắt khi cúi đầu mang theo vẻ tàn nhẫn và không cam lòng: nàng sẽ không để cho Thư Nhã Phù đó gả cho Thần nhi, tuyệt đối không!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Có Bệnh Là Sẽ Có Lây Bệnh

Mấy ngày sau, Nhã Phù vẫn ngây ngốc ở trong Hầu phủ, mà trong thời gian này, Thư Vũ Trạch cũng không thu thập được thông tin gì mà báo cho Lê Hi, mấy vị phu nhân khác trong Thư gia cũng không tới tìm nàng, hình như tất cả đều xem như nàng không tồn tại .

Hôm nay Thư Hương Di đột nhiên chạy đến tìm nàng, đây cũng là việc khiến đáy lòng Thư Nhã Phù khẽ kinh ngạc mấy phần, cái gọi là không có chuyện gì thì không vào báo điện, sợ rằng chắc có chuyện gì rồi, nàng thật muốn xem nàng ta muốn cái gì.

"Tỷ tỷ, hôm nay muội muội tới đây là muốn nói chuyện với tỷ đấy!"

Từ lúc đi vào tới giờ trên mặt Thư Hương Di vẫn mang theo nụ cười, một mặc chiếc váy dài màu vàng nhạt càng tôn lên vẻ xinh đẹp nhu mì của nàng, tâm trạng vui thích nhìn Thư Nhã Phù đang cầm sổ sách của chi nhánh ở Trân Bảo Các kiểm tra, chỉ xem như nàng đang đọc sách giải trí, nghĩ đến chuyện sắp nói hôm nay, đáy lòng Thư Hương Di tràn đầy hả hê.

"A, có chuyện gì sao? Nhìn tâm trạng muội muội hôm nay có vẻ rất tốt, ăn mặc rất xinh đẹp !" Lời này mặc dù là lời ca ngợi, nhưng từ đầu đến cuối Nhã Phù không hề ngẩng đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn sổ sách, hoàn toàn không nhìn đến Thư Hương Di .

Trực tiếp dùng thái độ rất là phách lối để tỏ rõ, thật ra thì ta nói bừa, người không nghe thì thôi.

Khóe miệng Thư Hương Di khẽ giật, nhưng cuối cùng vẫn lộ ra vẻ mềm mại, mỉm cười tiến lên nói: "Tỷ tỷ bận rộn xem sách gì đấy? Bảy năm

không gặp tỷ tỷ, cảm thấy tỷ tỷ đã thay đổi rất nhiều, nếu không nói muội cũng không nhận ra được!"

Đuôi lông mày của Thư Nhã Phù nhướng lên khinh bạc, buông sổ sách trên tay ra, hai tay vòng quanh trước ngực, cười như không cười giương mắt nhìn về phía Thư Hương Di, cũng không nói chuyện, đột nhiên tới đây nói lời khen tặng, hơn nữa từ sau khi bước vào trong đây mắt mang theo nụ cười không kèm chế được, hôm nay Thư Hương Di tới đây nhất định là có chuyện gì muốn nói, chắc là có liên quan đến mình, thêm vào đó nàng ta rất muốn xem phản ứng của mình.

"Tỷ tỷ, mấy ngày nữa ở Trân Bảo Các sẽ tiến hành một buổi đấu giá. A, tỷ tỷ vừa từ bên ngoài trở về, có thể còn chưa biết, Trân Bảo Các là cửa hàng buôn bán châu báu nổi danh nhất trong thành Khai Dương, hơn nữa buổi đấu giá này một năm chỉ tiến hành hai lần, nhưng không long trọng lắm! Muội nghĩ có thể tỷ tỷ không biết, cho nên hôm nay đặc biệt muốn mời tỷ tỷ cùng đi tới Trân Bảo Các, dù sao thì tỷ tỷ cũng đã trở về được một thời gian, cũng hiếm khi ra cửa, chắc hẳn đối với thành Khai Dương cũng không quen thuộc lắm, vừa đúng lúc muội có thể cùng tỷ tỷ vui vẻ đi dạo một chút!"

Thật ra thì hôm nay Thư Hương Di đã được những người khác mời cùng đi Trân Bảo Các, nhưng hôm nay Đại công tử An gia - An Hoảng Văn cũng muốn đi, cho nên hẳn đặc biệt tới mời Thư Nhã Phù, trong quá khứ Thư Nhã Phù vẫn dây dưa với An Hoảng Văn, bây giờ nàng là một cô gái chưa lập gia đình mà đã sinh con, nên Thư Hương Di vô cùng muốn xem nàng còn có thể đi dây dưa An công tử không, nếu có như vậy, sợ rằng trong Hầu phủ này sẽ không cho một người không có liên hệ như tồn tại.

Muốn mời nàng đi Trân Bảo Các?

Thư Nhã Phù nhú mày, vẫn cười như không cười nhìn Thư Hương Di tràn đầy chân thành, mặc dù biết Thư Hương Di chắc chắn không có lòng

tốt gì, tuy nhiên thời gian gần đây ở trong Hầu phủ cũng rất nhàm chán, nhân cơ hội này đi chơi một lần cũng không tồi, về phần ý định của Thư Hương Di, ha ha, hãy để cho nàng ta tới xem nàng có phản ứng gì không là được!

"Có thể a, ta chuẩn bị một cái lập tức liền cùng đi với người!"

"Mẫu thân muốn đi ra ngoài?" Thư Vũ Trạch mới vừa ngủ dậy, ánh mắt và vẻ mặt ánh mắt vẫn còn vẻ mông lung buồn ngủ, bàn tay nhỏ bé xoa xoa khuôn mặt khả ái tươi cười, bộ dạng mơ màng càng lộ ra vẻ mê người.

"Bảo bối, nhanh đi rửa mặt , chúng ta đi Trân Bảo Các chơi, có người sẽ an bài xe ngựa tốt, ngu sao mà không đi! Chúng ta cũng đã lâu không ra cửa!"

Nhìn bộ dạng vừa tỉnh ngủ của con trai, Thư Nhã Phù vốn đang lạnh nhạt ngồi ở trên ghế, ngay lập tức thay đổi nét mặt cứng chiu tiến lên, đem con trai bảo bối ôm chặt, hoàn toàn không kiêng nể còn có người bên cạnh, giọng nói tràn đầy sự cưng chiều.

"Đi Trân Bảo Các?" Thư Vũ Trạch vẫn đang mơ màng nghe thấy tên Trân Bảo Các, chớp chớp đôi mắt to màu hổ phách, trong nháy mắt trở nên linh lợi, ánh mắt đảo tới Thư Hương Di đứng ở một bên đánh một vòng, ngay sau đó cánh môi mềm mại mím lại, lộ ra nụ cười ưu nhã trước sau như một.

"Được! Mẫu thân phải chờ con a, con lập tức xong ngay!" Hôn vào mặt Nhã Phù một cái, Thư Vũ Trạch giẫy giụa nhẩy ra khỏi lòng ngực Nhã Phù, chạy vào phòng rửa mặt.

Trên mặt Thư Hương Di mặc dù vẫn mang theo nụ cười như cũ, nhưng trong đáy lòng lại là cắn răng nghiền lợi, hận không thể mắng chửi người.

Thư Nhã Phù, người cứ tiếp tục phách lối đi, Trân Bảo Các cũng không phải là nơi ai cũng có thể đi vào, không có thể khách quý do Trân Bảo Các phát ra thì ngay cả lầu hai cũng không lên được, người hãy chờ bị mất thể diện ở trước mặt An Hoằng Văn mà người ái mộ đi! Ta xem người còn có thể cười đến lúc nào!

Lầu một Trân Bảo Các, An Mộng Hàn đến sớm hơn thời hạn một chút, giờ phút này đang đứng bên cạnh Lâm Tuyết Vi, không bao lâu nữa Lâm Tuyết Vi sẽ gả vào An gia, trong khoảng thời gian đó, phần lớn thời gian của hai người cũng sẽ ngoài ngắm cảnh, vốn đã lui tới mật thiết, bây giờ lại càng thêm thân.

Huống chi Lâm Tuyết Vi chính là thiên kim của Đại Học Sĩ, gả cho Đại công tử An gia rất là tương xứng, hai nhà có thể nói là môn đăng hộ đối, vô cùng đẹp đôi.

Lâm Tuyết Vi và An Mộng Hàn ở một bên ngắm nhìn đồ trang sức, đồ trang sức trong Trân Bảo Các đều là tinh phẩm, chế tác thủ công nên càng thêm tinh tế, kiểu dáng độc đáo không thể tìm thấy ở các nơi khác, ở lầu một mới chỉ phô bày một phần nhỏ mà đã làm cho người ta thán phục không thôi, huống chi ở lầu hai và lầu ba còn nhiều hơn.

"Tuyết Vi, tỷ xem khuyên tai thật xinh đẹp, lại còn dùng gốm sứ chế luyện, thật là quá tinh xảo rồi, nếu như đeo lên nhất định rất đẹp mắt!" An Mộng Hàn nhìn một đồng khuyên tai chế tác bằng gốm, phía trên chạm khắc hoa văn nhỏ xíu càng thêm tinh xảo, nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng, ánh mắt tràn đầy thán phục.

"Ừ, rất đẹp, hơn nữa khuyên tai chế tác bằng gốm này, chế tạo bằng nhiệt vô cùng kỳ lạ, bóng loáng trắng nõn, sáng ngời, kiểu dáng cũng rất chói mắt!" Lâm Tuyết Vi nhìn theo phương hướng An Mộng Hàn chỉ, trông mắt đen như mực cũng lộ ra vẻ yêu thích và thán phục.

"Ừ, đáng tiếc lại là màu trắng, nếu như có những màu khác, để ca ca mua khi đến đám cưới Tuyết Vi tỷ đeo lên, chắc chắn vô cùng đẹp!"

"Người nói cái gì đó, đừng nói loạn, chuyện còn chưa sắp xếp xong!" Lâm Tuyết Vi nghe thấy câu nói của An Mộng Hàn, vẻ mặt có chút thẹn thùng, khẽ quay đầu, ánh mắt không tự chủ liếc nhìn về phía một người nam tử áo lam trong vọng gác, đáy mắt tràn đầy e thẹn và yêu thương.

"Nhìn xem bộ dáng này của tỷ đi, còn nói ta chớ loạn, tỷ xem bây giờ không phải bộ dạng tỷ đang thẹn thùng đợi gã sao, hơn nữa phụ thân ta cùng phụ thân của tỷ không phải cũng đã chuẩn bị mọi việc xong hết rồi sao, còn có cái gì mà chưa sắp xếp, tỷ hãy an tâm chờ làm đại tẩu của ta!"

Bộ dạng của Lâm Tuyết Vi dĩ nhiên là bị An Mộng Hàn nhìn thấy, lập tức cười hì hì lôi kéo nàng trêu chọc, mà ánh mắt càng thêm có thâm ý nhìn về góc bên kia, tuy nhiên cuối cùng ánh mắt cũng không tự chủ rơi vào một người nam tử tuấn dật trong đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt mà không hề biết.

Ở cửa Trân Bảo Các, một chiếc xe ngựa chậm rãi ngừng lại, Thư Hương Di dẫn đầu xuống xe ngựa, sau đó tràn đầy ân cần hướng về phía xe ngựa nói: "Tỷ tỷ, tỷ nên cẩn thận, ôm đứa bé sợ xuống xe không tốt, nếu không muện ôm giúp tỷ!"

Âm thanh trong trẻo, trong giờ phút này đột nhiên vang lên ở cửa Trân Bảo Các, tất cả mọi người ở lầu một đều nghe thấy, trong lúc nhất thời mọi người theo bản năng nhìn ra ngoài cửa.

Đáng lẽ Nam Cung Triệt chỉ tùy tiện liếc qua, nhưng khi nhìn thấy người bước xuống xe sau Thư Hương Di, ánh mắt vốn đã dời đi lại một lần nữa rơi vào chiếc xe ngựa.

Người Thư Hương Di gọi là tỷ tỷ này, còn có đứa bé, vậy chắc chắn chính là đại tiểu thư Thư Nhã Phù nghe nói đã rời khỏi Thư gia trong vòng

bảy năm, gần đây vừa mới trở về! là cô gái ngu dại chưa lập gia đình mà đã sinh con trong truyền thuyết trước đây.

Nghĩ tới một màn nhìn thấy trong quán rượu hôm đó, làn môi mỏng không kèm được lộ ra nụ cười như sắp được xem kịch vui.

Ngược lại, vẻ mặt An Mộng Hàn đứng ở một bên lại là tái đi, sau khi thấy Thư Hương Di nói, gương mặt vốn đang mỉm cười lập tức cương cứng, có chút cứng đờ nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa ngoài cửa.

"Tiểu Trạch không phải ai cũng có thể ôm!" Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh nhạt từ trong xe ngựa truyền ra, mang theo ý vị lười biếng nhưng quyến rũ lan tỏa nhẹ giữa không gian.

Tiếp theo một bàn tay mảnh khảnh trắng nõn vén rèm cửa lên, Thư Vũ Trạch trực tiếp từ trên xe ngựa tự mình nhảy xuống, tròn mắt màu hổ phách tùy ý quét qua mọi người, sau đó gương mặt khả ái đưa tay muốn kéo mẫu thân của mình xuống xe ngựa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu lộ ra hai lúm đồng tiền, bộ dạng trắng nõn nà mê người: "Mẫu thân, có người bình thường đi một bước cũng đã sáng ngời, đi hai bước sẽ chói lóa như ánh mặt trời làm choáng váng đầu người, con không dám để cho người đó ôm! Có bệnh là sẽ lây bệnh đấy!"

"Bảo bối thật thông minh!" Con trai quả nhiên thông minh, trong lòng Thư Nhã Phù cho max điểm, khóe miệng càng mỉm cười cưng chiều.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Làm Cha Ta, Như Thế Nào?

Thư Nhã Phù đáng chết, một tiểu tạp chủng cũng dám mở miệng mắng nàng, đợi xem người còn cười được nữa không!

Trên mặt Thư Hương Di tràn đầy mềm mại, đáy mắt mang theo vẻ vô tội và uất ức, có vẻ muốn nói rồi lại do dự, cuối cùng vẫn là nặn ra một nụ cười nhìn có chút khó chịu: "Tỷ tỷ, chúng ta đi vào đi! Đừng để mọi người chờ đợi quá lâu!"

Thư Nhã Phù nắm tay con trai mình, đuôi lông mày hếch lên, nhìn nét mặt ra vẻ bị uất ức của Thư Hương Di, đáy lòng cười nhạt, nữ nhân này lại giả vờ làm mỹ nữ yếu ớt, bộ dáng của nàng ta bây giờ làm người khác không nhìn ra nàng ta là một người thâm độc như rắn rết, chuyên môn khi dễ người khác.

Ánh mắt chuyển tới lầu một Trân Bảo Các, khoảnh khắc này trong Trân Bảo Các, có người nào đó đứng ở vị trí cửa ra vào này thì có thể nhìn không sót thứ gì.

Đúng lúc liếc qua một người nam tử mặc áo lam nào đấy một cái, phong cách dịu dàng nho nhã, khuôn mặt như hòa góc cạnh rõ ràng, gương mặt anh tuấn khiến người nhìn không khỏi có thiện cảm, chỉ có điều khi đối phương phát giác ánh mắt của nàng lướt qua, thì lại nhú mày, đáy mắt mang theo sự khinh bỉ và chán ghét.

Nhận thấy được sự hiện hữu của hắn, một lần nữa ánh mắt Thư Nhã Phù rơi vào người Thư Hương Di, cánh môi đỏ thắm khẽ nâng lên, mang theo

vẻ lười biếng và khinh thường nhàn nhạt: "Thật là phải tạ ơn muội muội đã tử mĩ an bài!"

Dứt lời trực tiếp nhắc chân kéo Thư Vũ Trạch đi vào, còn Thư Hương Di nghe thấy nàng thấp giọng nói một câu như vậy, đáy mắt không kìm được thoáng qua một tia mừng thầm.

Nàng ta quả nhiên vẫn còn quan tâm đến An công tử, bây giờ nhìn thấy hắn ở đây, liền muốn cảm tạ nàng.

Thư Hương Di vẫn đang nghĩ tới dụng tâm của mình, nên không chú ý tới vẻ khinh miệt trong giọng nói của Nhã Phù vừa rồi, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ trong lòng vì hôm nay mình có thể thấy Thư Nhã Phù bị mất mặt, trong lòng vẫn còn đang cười mặc dù bảy năm qua Thư Nhã Phù có thay đổi nhưng đầu óc vẫn chưa đủ thông minh, căn bản không nhận thấy được ý đồ chân chính của nàng, nên mới cảm tạ nàng.

Nhã Phù vào trong Trân Bảo Các, ánh mắt của mọi người đều đảo quanh trên người nàng và Thư Vũ Trạch đang được nàng dắt tay, dường như muốn tìm tòi nghiên cứu nữ nhân trước mắt này có đúng là đại tiểu thư Thư gia đã biến mất bảy năm hay không.

"Nữ nhân kia chính là Thư Nhã Phù? Ta nghe nói nàng ta vẫn rất thích An đại ca, thật sự là như vậy sao?" Lâm Tuyết Vi khẽ cau mày, mang theo cảnh giác nhìn nữ nhân đang đi tới, nhìn nữ nhân có phong cách và dung mạo hoàn toàn bất đồng như trong lời đồn, không kiềm được sự lo lắng dâng lên trong tim.
◇◆n◇◆đ◇◆àn◇◆lê◇◆q◇◆uý◇◆đ◇◆ôn

Hôm nay Nhã Phù ra cửa, cũng không có ăn mặc tử mĩ, trên búi tóc chỉ xuyên qua một cây trâm ngọc bích đơn giản, trên người cũng chỉ là một chiếc váy màu tím nhạt thanh lịch, đơn giản tùy ý không nhiều đồ trang sức, nhưng càng khiến phong cách quyến rũ của nàng biểu hiện ra ngoài, phần trang điểm màu hồng, từ lúc đi vào bên môi vẫn mang theo nụ cười

thần nhiên, trông mắt trong veo như nước đường như trong mỗi giây mỗi phút đều mang theo nụ cười và sự linh hoạt, nhất cử nhất động đều hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Nữ nhân như thế, chính là nữ nhân ngu dại không biết liêm sỉ kia sao? truyện được đăng tại dienndaanleequyydonna.com

Sau khi đi vào, ánh mắt linh động màu hổ phách của Thư Vũ Trạch đảo nhìn xung quanh một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà khẽ mím miệng, nhìn dễ thương vô cùng.

Đột nhiên rút tay khỏi tay Nhã Phù, dưới ánh mắt nhìn soi mói của mọi người, Thư Vũ Trạch chạy thẳng về hướng của An Hoảng Văn, con người màu hổ phách sâu thẳm thoáng qua một tia sáng, sau đó là mang theo thần sắc vô tội, đáng yêu và thuần khiết.

Nếu như cậu không nhớ lầm, nam nhân kia chính là nam nhân lần trước ở quán rượu không xa Trân Bảo Các xem trò vui, không ngờ tới hôm nay lại có thể gặp gỡ ở đây!

"Tỷ tỷ, tỷ mau kêu Vũ Trạch trở lại đi, chuyện này. Nhiều người ở đây như vậy, tỷ kêu Vũ Trạch đi tìm An công tử sợ rằng không tốt lắm!" Đáy mắt Thư Hương Di thoáng qua một tia vui vẻ, sau đó là thần sắc lo lắng, nhìn về phía Nhã Phù nhỏ giọng nói.

Tuy nhiên lúc này ở trong Trân Bảo Các, vì mấy người các nàng đi vào đã hấp dẫn tầm mắt của mọi người, trong lúc nhất thời ở đại sảnh lầu một trở nên yên tĩnh, mặc dù âm thanh của Thư Hương Di có nhỏ hơn nữa, mọi người vẫn rất dễ dàng nghe thấy.

"Không ngờ nữ nhân này thật sự không biết liêm sỉ như vậy, bây giờ lại còn kêu con trai của mình đi tìm An công tử!"

"Đúng vậy, vốn ta còn tưởng rằng chuyện chưa cưới đã sinh con chỉ là tin đồn, bây giờ nàng ta lại trực tiếp mang theo đứa bé chạy đến đây, sẽ không đem đứa bé đồ thừa cho An công tử chứ!"

"Cái này cũng khó nói, người xem đứa bé kia vừa tới liền chạy tới chỗ An công tử, một đứa bé nhỏ như vậy thì biết cái gì, còn không phải là nghe lời của mẹ mà làm sao."

"Người đã nghe nhị tiểu thư Thư gia nói chưa, khẳng định có chuyện ở chỗ này." diễ●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn

"Nhưng nghe nói An công tử cùng thiên kim phủ Học Sĩ đang chuẩn bị hôn lễ, sợ rằng không bao lâu nữa sẽ thành hôn, bây giờ nàng ta lại tới đây đưa. . . . "

Vì một câu nói của Thư Hương Di, đã phá vỡ sự yên tĩnh trong đại sảnh, những thiên kim tiểu thư cùng công tử, tất cả đều tụ tập to nhỏ với nhau, ánh mắt càng thêm khinh bỉ liếc nhìn Thư Nhã Phù, âm thanh mặc dù nhỏ nhưng cũng khó tránh khỏi việc bị người khác nghe thấy, tuy nhiên họ cũng không kiêng kỵ.

Ánh mắt của Nhã Phù lạnh lẽo quét qua từng nhóm người một, thần sắc bén nhọn lãnh khốc, khiến mọi người không kiềm được đem những lời sắp thốt ra khỏi khóe miệng lập tức thu hồi lại.

An Hoảng Văn ở bên kia, nhìn đứa bé đang chạy tới gần, đáy mắt mang theo khinh bỉ, ngược mắt nhìn ra phía sau đứa bé thấy Nhã Phù cũng đang đi tới, sự chán ghét ẩn trong đáy mắt càng không cần che giấu, gương mặt tuấn dật càng cứng: "Đem đứa bé của người mang đi, đừng đến đây dây dưa với ta!"

Đuôi lông mày nhướng lên, Nhã Phù nhìn An Hoảng Văn mang theo vẻ kinh ngạc: "An công tử, có phải người có hiểu lầm gì hay không, hay là. . .

. . . Người bị mắc chứng vọng tưởng, tự mình cho rằng tất cả mọi người đều muốn vây quanh người!"

Sắc mặt của An Hoảng Văn lập tức đen lại, giống như mây đen che kín bầu trời, càng khó coi thêm mấy phần, trong lòng tràn đầy tức giận, nhưng trong tiềm thức vẫn cảm thấy người trước mắt là cố tình nói như vậy, trước kia Thư Nhã Phù quấy rầy hắn cũng không ít, chiêu trò gì cũng đều đã dùng, không nghĩ tới bây giờ thông minh hơn, lại còn biết dùng trò vờ tha để bắt thật.

Nhã Phù nhìn sắc mặt biến đổi của An Hoảng Văn, cũng lười để ý tới hắn, hắn lại còn nghĩ bảo bối của mình muốn chạy về phía hắn? Thật đúng là tự sướng, nếu nàng không nhìn lầm, thì ánh mắt con trai mình từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn vào một người đàn ông khác bên cạnh An Hoảng Văn.

truyện được đăng tại diennndanleequyydonna.com

Đôi mắt hoa đào nhướng lên, môi mỏng treo một nụ cười phong lưu, bộ dạng tuấn dật phi phàm kèm theo mấy phần yêu nghiệt, tuy nhiên khi lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng Nhã Phù đã đánh một dấu chéo thật to cho Nam Cung Triệt, loại nam nhân này vừa nhìn chính là loại phong lưu, loại hoa hoa công tử không muốn rời xa khóm hoa, có lẽ là loại công tử quần áo lụa là..., hơn nữa trên người hắn là cảm y cao quý, hoa văn tinh xảo xinh đẹp quý khí, làm cho người ta vừa nhìn vào đã biết là thiếu gia con nhà có tiền.

Loại nam nhân này, nhất định là loại động vật khi nhìn thấy phụ nữ liền động dục!

Mặc dù Nhã Phù tự đánh giá mình cũng có sắc đẹp, nhưng tên nam nhân trước mắt này chính là kẻ thường đi trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng không muốn trêu chọc vào.

"Dung mạo người không tệ, xem ra cũng rất giống người có tiền, nếu không người làm cha của ta nhé, như thế nào?"

Nhã Phù đang từ từ đi tới đột nhiên lão đảo, chỉ vì con trai mình đứng ở trước mặt Nam Cung Triệt hồn nhiên nói những lời trên.

Con trai, mẹ con còn chưa bại hoại tới trình độ này, vậy mà con lại tùy tiện ở trên đường lớn bắt người xem ra không tệ, giống như đàn ông có tiền đưa cho mẹ! Nhã Phù tức giận liếc mắt, con trai của mình vẫn luôn rất rõ ràng, bây giờ lại chạy thẳng tới người nam nhân trước mắt này, nhất định là có ý đồ gì đó.

Nhưng con trai Con viện cớ bắt chuyện mặc dù không cũ, nhưng đừng kinh hồn động phách như thế được không, ai không biết sẽ thật sự ngẫm ta đặc biệt kêu con đi tìm nam nhân cho mẹ con.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Không Có Kiến Thức Thì Uống Cả Tuổi Trẻ

"Ha ha, tại sao muốn ta làm cha người? Ta có điểm gì tốt?" Nam Cung Triệt nhượng ánh mắt đào hoa câu người lên, nhìn Thư Nhã Phù ném tới một ánh mắt có ẩn ý, ngay sau đó cúi đầu nhìn tiểu tử kỳ quái lạnh lợi ở trước mặt mình.

Tìm hã làm cha, ha ha, thật là tiểu tử thú vị!

"Mẹ ta như vậy, kêu người làm cha ta đó là tiện nghi cho người! Người vẫn còn nhiều vấn đề lắm!" Gương mặt Thư Vũ Trạch biểu tình khi dễ, đồng thời nhìn mẹ của mình vẻ tự tin mù quáng tới cực điểm.

"Ồ! Vậy thì đó là vinh hạnh của tại hạ sao, được mẹ, còn có cả con trai, rất tiện nghi!" Ngữ điệu lên cao, vẻ mặt Nam Cung Triệt phóng đảng, hã rất muốn tìm hiểu nguyên nhân mà tên tiểu tử này tới tìm mình, lần trước khi ở quán rượu, rất có thể tên tiểu tử này đã phát giác sự hiện hữu của hã, hôm nay lại trực tiếp chạy tới gần, dường như còn có ý đồ khác.

"Vị công tử này, thật xin lỗi, trẻ con nói năng không suy nghĩ, người cứ coi như mình chưa nghe thấy!" Thư Nhã Phù chống lại ánh mắt lằng lơ của Nam Cung Triệt, bước lên trước mấy bước, kéo Vũ Trạch đến bên cạnh mình, trên gương mặt mang vẻ ưu nhã mỉm cười, giọng nói dịu dàng lễ độ, động tác trên tay nhanh chóng gõ xuống trán tiểu tử bên cạnh mình. diễn đàn lê quý đôn

"Hừ! Cái gì mà trẻ con nói năng không suy nghĩ, hoàn toàn là do người dạy nó nói như vậy, không ngờ An công tử không đếm xỉa tới

người...ngược lại khiến người học được cách khôn ngoan hơn, biết tới đây quyền rũ Lục điện hạ!"

An Mộng Hàn đi tới, trên gương mặt tràn ngập sự khinh bỉ, đồng thời ánh mắt cũng nhìn những người xung quanh đang xem kịch vui, tính đề cao âm lượng, bây giờ trong lòng nàng như có lửa đốt, vốn đã có hận ý với Thư Nhã Phù, bây giờ nhìn Thư Nhã Phù cùng người mình yêu nói chuyện, càng thêm oán hận không thể giết chết người trước mắt.

Lần trước sau khi gặp Thư Nhã Phù trở về, gương mặt sưng như đầu heo, lại còn ngứa ngáy rất khó chịu, tìm rất nhiều đại phu thậm chí ngay cả ngự y cũng đã khám qua, nhưng cũng bó tay hết cách, ngay sau đó nghĩ lại, nàng liền đoán được nhất định là do Nhã Phù ra tay, bởi vì ngày đó chỉ có nàng ta tát nàng một cái. Vốn vẫn mạnh mẽ không muốn nói cho người khác biết nguyên nhân mình bị như vậy, không muốn cúi đầu với nàng ta, tuy nhiên gương mặt xinh đẹp đã biến thành như đầu heo, mặc dù bây giờ đã khôi phục lại bình thường, nhưng vẫn khiến nàng oán ghét Thư Nhã Phù thật sâu.

Thư Nhã Phù nhíu mày khinh bạc, liếc về phía Nam Cung Triệt thêm mấy cái, không ngờ cái tên phong lưu này lại là một hoàng tử, căn cứ vào những hoàng tử đông đảo của đương kim hoàng đế, ngoại trừ Thập hoàng tử Nam Cung Thần tử thuở nhỏ đã được Hoàng Thái hậu sủng ái, ngay từ lúc nhỏ đã được phong làm Tề vương, thì những hoàng tử còn lại mặc dù đều đã trưởng thành, nhưng không phải tất cả đều được phong Vương, trong số đó chỉ có một người được phong là Tấn Vương lại chính là Lục hoàng tử quyền quý trước mắt Nhã Phù.

"Mộng Hàn, đừng nói nữa!" Lâm Tuyết Vi đi theo sau lưng An Mộng Hàn, khẽ cau mày nhìn nàng ta, nhỏ giọng nói.

"Tuyết Vi, tỷ đừng đồng cảm với nữ nhân này, nữ nhân này gan lớn, chưa có chồng mà đã sinh con, tất nhiên bây giờ sẽ lo lắng không ai thêm

lấy rồi, thế nào? Hôm nay người cũng biết ca ca của ta sẽ đến nơi này, nên nhanh chóng chạy tới? Lại còn trước mặt mọi người muốn quyến rũ Lục điện hạ!" Lời nói của An Mộng Hàn vẫn chói tai như cũ, căn răng nghiêng lợi, không chút nào che giấu sự khinh bỉ của mình.

"Ca ca người?" Thư Nhã Phù liếc mắt nhìn An Hoảng Văn bên cạnh, dùng ánh mắt nhìn lên nhìn xuống ra vẻ đánh giá, sau đó cười một tiếng rất thoải mái, thuận miệng nói, "Không hổ là huynh muội, luôn tự cho là đúng như vậy!"

"Thư cô nương, hôm nay là lần đầu tiên tới đây, vừa rồi chúng ta nhìn thấy một đôi khuyên tai bằng sứ trắng, rất là tinh xảo, người đeo lên nhất định sẽ rất đẹp mắt, không bằng chúng ta đi xem một chút! Mộng Hàn, chúng ta đi xem những thứ khác!" Lâm Tuyết Vi mềm mại nhìn không khí có vẻ muốn giương cung bạt kiếm, vội vàng tiến lên muốn khuyên giải, gương mặt có chút e lệ.

Thư Nhã Phù nhìn về phía Lâm Tuyết Vi, một nữ nhân mềm mại như liễu, làm cho người ta cảm giác nhu tình như nước, vóc dáng nhỏ nhắn, dung mạo dịu dàng xinh đẹp, có cảm giác là một nữ nhân ngọt ngào, lại không mất vẻ xinh đẹp, nàng ta chính là Lâm Tuyết Vi, thiên kim của Đại Học Sĩ như trong lời đồn rồi, nếu như nàng không nhớ nhầm, nàng ta là nữ nhân sắp kết hôn với An Hoảng Văn.

Nhu nhu nhược nhược, làm cho người ta không đành lòng cự tuyệt bất kỳ yêu cầu gì của nàng, chỉ có điều trong phủ Đại Học Sĩ có mấy vị phu nhân, mà trong một đám tiểu thư, Lâm Tuyết Vi cũng là người được đặc sủng nhất đấy!

Nhã Phù nhìn nữ nhân trước mặt, trong lòng vẫn đang đánh giá, ánh mắt tùy ý nhìn về phía một cây trâm cài tóc ở trong tủ bên cạnh, thấy có chút quen mắt liền thuận tay cầm lên suy nghĩ.

Những kiểu dáng kia có một ít là do nàng thiết kế trước khi rời đi, tuy nhiên những đồ này cũng là kiểu dáng phổ thông đơn thuần, tất cả những đồ vật tinh xảo đều đặt ở trong buổi bán đấu giá, số lượng cũng rất hạn chế. đi●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn

An Hoảng Văn ở một bên nhìn Nhã Phù, nhìn nàng hướng về phía Lâm Tuyết Vi lộ ra thần sắc cười như không cười, trên mặt là vẻ thản nhiên, lười biếng, đáy mắt trong suốt thẳng thắn, phong cách thanh nhã so với Thư Nhã Phù trong ấn tượng trước kia hoàn toàn bất đồng.

Trước kia, căn bản hắn cũng không nhìn kỹ Thư Nhã Phù, chỉ cảm giác chính nàng là một nữ nhân ngu dốt tầm thường, nhưng không ngờ hôm nay nhìn kỹ, cũng là một tuyệt sắc giai nhân, nhưng có dung mạo thì sao, cuối cùng cũng là những mưu đồ không coi là gì.

Từ đáy lòng An Hoảng Văn vẫn khẳng định những hành động của Nhã Phù đối với hắn, căn bản là vờ tha để bắt thật thôi, cố ý kêu đưa bé đi tìm Nam Cung Triệt, mục đích cũng chính là muốn gây ra sự chú ý của hắn.

Nghĩ đến đây, đáy lòng của hắn càng lộ vẻ khinh thường chán ghét, đối với một nữ nhân chưa lập gia đình đã sinh con, một người cao ngạo như hắn tự nhiên có ý thức bài xích, huống chi trước đây nữ nhân này còn không biết xấu hổ bám chặt lấy hắn không buông.

"Vờ tha để bắt, thua thiệt thì người cũng đừng có kêu, nhưng bộ dáng này đối với ta cũng vô ích!" Mắt lạnh nhìn nữ nhân luôn gây rối trước mặt mình, An Hoảng Văn đột nhiên ôm Lâm Tuyết Vi vào trong ngực mình, khinh bỉ lạnh lùng nói, "Người ta muốn cưới là Tuyết Nhi, người đừng vọng tưởng!"

Quả nhiên, tên nam nhân này quá tự kiêu, thật sự là như vậy, con mắt nào của hắn thấy nàng muốn dây dưa quyến rũ hắn?

"Công tử yên tâm, cứ coi như Nhã Phù vờ tha để bắt thật, thì tuyệt đối cũng không phải là An công tử người!" Thư Nhã Phù nhẹ nhàng cười một tiếng, quăng lại câu nói này, không thèm quan tâm đến tên nam nhân này nữa, xoay người tiếp tục xem đồ trên tay, thì thầm trong miệng: "Ai! ánh mắt lúc trước thật là không tốt! Quả nhiên không có kiến thức thì uống cả tuổi trẻ!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mẹ, Mẹ Rất Có Sức Quyến Rũ

"Công tử cứ yên tâm, cho dù Nhã Phù có vờ tha để bắt thật, thì người đó tuyệt đối cũng không phải là An công tử người!" Thư Nhã Phù nhẹ nhàng cười một tiếng, quăng lại câu nói này, không thèm quan tâm đến tên nam nhân này nữa, xoay người tiếp tục xem đồ trên tay, thì thầm trong miệng: "Ai! ánh mắt lúc trước thật sự là không tốt! Quả nhiên không có kiến thức thì uống cả tuổi trẻ!"

Không nói cũng biết sắc mặt của An Hoảng Văn khó coi như thế nào, đối mặt với một người mà trước kia mình hoàn toàn khinh thường, bây giờ mình lại bị chính người đó ghét bỏ, đối với một người kiêu ngạo như hắn, đây là chuyện khó có thể tiếp nhận.

Trong lòng vẫn trước sau như một, cho rằng nhất cử nhất động của Nhã Phù, mặc dù ra vẻ giả bộ như vậy, nhưng cũng chỉ là muốn gây sự chú ý cho hắn mà thôi.

"Người đừng cho rằng khi người nói như vậy, thì có thể gây hứng thú cho ta!" Sắc mặt An Hoảng Văn cứng ngắt, cánh tay ôm Lâm Tuyết Vi càng siết chặt thêm mấy phần, ánh mắt mang theo lửa giận gắt gao nhìn chằm chằm Nhã Phù, cố gắng muốn từ trên mặt của nàng tìm được điều gì đó.

Hắn không hề phát hiện, Lâm Tuyết Vi ở trong lòng hắn, trên mặt luôn là vẻ dịu dàng thẹn thùng cúi đầu, thế nhưng giờ phút này người ta không thể thấy được sự dữ tợn còn mang theo hận ý, những tia sáng mờ ám lưu chuyển trong đáy mắt.

"Mẹ, mẹ rất có sức quyến rũ, người nào đó muốn có được sự chú ý của mẹ cũng là bình thường, mẹ cần phải quen với những việc như thế!" Thư Vũ Trạch đứng bên cạnh Nhã Phù, nét mặt y như một nam nhân đã trưởng thành, mang theo nụ cười ưu nhã, dáng vẻ linh lợi đáng yêu, khiến người ta muốn ôm vào lòng hôn vài cái.

"Bảo bối, con thật thông minh, không hổ là con trai của mẹ, đúng là bộ gene ưu tú!"

Không chỉ có ưu tú, còn có chút biến thái, Nhã Phù nói thầm trong lòng, nghĩ tới việc con trai mình còn nhỏ như vậy mà đã đối phó được với sát thủ đứng đầu, thì không thể không cảm thán đến tột cùng là gene di truyền của cậu từ đâu mà biến thái như vậy.

Mà đối với một người như An Hoảng Văn thì nàng càng hết ý kiến, nàng đã nói rõ ràng như vậy, người này lại kiêu ngạo như vậy cho rằng mình đang quyến rũ hẳn, được, loại cực phẩm này nàng thật sự là không muốn để ý tới nữa, lắng nghe con trai mình nói, nét mặt vốn nên như vậy, gật gật đầu ra vẻ rất tán đồng.

Tề Vương phủ.

Lúc này Nam Cung Thần đang ngồi trên xe lăn, vẻ mặt tà mị mang theo lãnh ngạo thế nhưng vào lại tràn ngập sát ý, quanh thân tản mát ra hơi thở khiến người ta sợ hãi, mặc dù chỉ ngồi ở chỗ đó, cũng tạo cho người ta một loại áp lực cực lớn đến không thể nào thở được.

"Sao nữ nhân kia lại không thể chịu được cô đơn như vậy, gấp gáp lo nghĩ muốn tìm nữ nhân cho Bốn vương!" Nam Cung Thần nghe Băng Đồng hồi báo, đáy mắt lại càng mang theo ý lạnh giết người bén nhọn.

Hôm nay Băng Đồng đến hồi báo, Uyển Quý Phi đặc biệt kêu người gửi tặng sáu nữ nhân tới vương phủ, nói là đưa tới để phục vụ Nam Cung Thần, mà tư thái của mỗi một nữ nhân đều là đẳng cấp, tuy nói là đưa tới để phục

vụ, nhưng thật ra thì chính là đưa những nữ nhân này tới làm thị thiếp cho Nam Cung Thần. đi đến đàn ông quý đ

Loại chuyện đưa nữ nhân này, trong quá khứ không phải Hoàng thượng chưa làm, chỉ có điều là những nữ nhân trước đó, lúc đầu Nam Cung Thần không thèm để ý tới, nhưng có một lần, một nữ nhân tự tiện xông vào phòng của hắn với ý đồ quyến rũ sau đó bị cắt đứt tay chân, thì tất cả những nữ nhân khác đều bị đưa tới thanh lâu Túy Tình, kể từ đó, hoàng thượng không còn đưa nữ nhân tới cho hắn nữa.

Nhưng không ngờ khi nghe chuyện hắn chuẩn bị cưới Thư Nhã Phù, Uyển Quý Phi đã không còn dằn lòng tiếp tục đưa nữ nhân tới cho hắn.

"Vương Gia, những nữ nhân này thuộc cho người đưa họ tới thanh lâu Túy Tình!" Liễu Trì đã biết tính khí của Vương Gia như thế nào, càng biết rõ quan hệ của Vương Gia và Uyển Quý Phi như thế nào, nên cung kính nói.

"Không cần, lưu lại đi, đem tất cả những nữ nhân đó bố trí ở hoa viên phía tây, nếu bà ta muốn đưa tới thì cứ để cho bà ta đưa, ta đang muốn xem đến tột cùng bà ta muốn làm gì!"

Bờ môi mỏng lạnh lùng của Nam Cung Thần thoáng hiện nụ cười tàn khốc, trên gương mặt tuyệt mỹ mang theo kích động khiến người ta thấy khát máu, tròng mắt màu hổ phách lóe lên những tia sáng sắc nhọn khiến người ta không dám khinh thường.

Băng Đồng và Liễu Trì nhìn nhau, có chút không hiểu Vương Gia muốn giữ lại những nữ nhân này để làm gì, nhưng đối với những quyết định của Vương Gia bọn họ cũng chỉ có thể làm theo, lần này không chỉ là chuyện hôn sự, ngay cả chuyện giữ lại những nữ nhân này, bọn họ thật sự không hiểu Vương Gia đang muốn làm chuyện bí ẩn gì.

Trong số những nữ nhân này nhất định có người của Uyển Quý Phi, ở lại trong vương phủ sợ rằng sẽ gây tai họa.

"Chính là biết có người của bọn họ, cho nên mới giữ các nàng lại, các người phái người theo dõi sát những nữ nhân này một chút!" Đối với những nghi hoặc của Liễu Trì và Băng Đồng, Nam Cung Thần chỉ cần nhìn vào mặt họ là đã hiểu.

"Thuộc hạ đã biết!" Băng Đồng lạnh lùng nói.
diiền~đààn~leê~quý~đoôn

"Vương Gia, chuyện đại tiểu thư Thư gia bên kia." Liễu Trì do dự hỏi, không hiểu bây giờ Vương Gia tính xử trí Thư Nhã Phù đó như thế nào, y cũng không tin Vương Gia thật sự sẽ cưới một nữ nhân như vậy.

"Ngày mai kêu người chuẩn bị sính lễ đưa đến Hầu phủ cho ta, nói cho Hầu Gia biết Bốn vương quyết định thành hôn sớm!" Ánh mắt thâm thúy u ám, giọng nói lạnh lùng ẩn chứa nụ cười tà mị.

Thư Nhã Phù vẫn còn chưa biết hôn sự của mình đã bị người ta sắp xếp, lúc này vẫn đang nhìn Nam Cung Triệt từ lúc bắt đầu vẫn đi theo bên cạnh mình, bộ dáng không chịu rời đi, bất đắc dĩ nói: "Tấn vương Điện hạ, ta chỉ cùng với con ta tới đây xem đồ trang sức mà thôi, vừa rồi là những lời nói không suy nghĩ của con trẻ, thân phận ngài cao quý như thế Nhã Phù không với tới nổi!"

"Như vậy sao được, nam tử hán “nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy”, chuyện này chính là do con trai của nàng nói muốn Bốn vương làm cha đó, đã đồng ý rồi sao lại có thể đổi ý? Huống chi chuyện Bốn vương không chịu được nhất chính là làm mỹ nữ đau lòng!" Đáy mắt đào hoa của Nam Cung Triệt tràn đầy ý cười, nói không một chút ngượng ngùng.

Người đàn ông này thật đúng là phong lưu trong khóm hoa đã lâu rồi, những lời ghê tởm này nói ra cũng rất thuận miệng, thường nghe nói Tấn

vương Nam Cung Triệt này phong lưu đã thành tính, trêu đùa biết bao nữ nhân, mà hơn phân nửa thời gian đều lưu luyến trong thanh lâu Túy Tình.

"Ngài là Tấn vương? Vậy ngài biết Tề vương không? Nghe nói sau này Tề vương sẽ làm cha ta, vậy ngài phải làm sao đây?" Thư Vũ Trạch quay đầu, nhìn nam nhân đi theo bên cạnh mẹ mình.

Người này là cố ý đi theo, không đơn giản là có chút tò mò với mẹ, suy cho cùng thì một đại tiểu thư của Hầu phủ lại biến mất bảy năm, một lần nữa xuất hiện thì lại như biến thành người khác, trên người còn mang theo độc dược, càng khiến cho người ta hoài nghi người này là thật hay giả, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện tại Khai Dương, đến tột cùng là có mục đích gì.

Mấy ngày trước Lê Hi truyền tin cho hắn, nói Tấn vương phái người đi điều tra Thư Nhã Phù, cho nên hôm nay Vũ Trạch mới đặc biệt tiếp cận hắn, người đàn ông này nhất định là nổi lên lòng nghi ngờ với mẹ mình.

"Chỉ cần Tề vương không cười không phải là được sao!" Nam Cung Triệt nhìn Nhã Phù có vẻ sâu xa. $\text{đi} \uparrow \text{n} \llcorner \text{đ} \uparrow \text{à} \text{n} \llcorner \text{c} \text{l} \text{ê} \llcorner \text{q} \uparrow \text{ú} \text{y} \llcorner \text{đ} \uparrow \text{ôn}$

Sắc mặt không thay đổi, vẫn lạnh nhạt mỉm cười, vẻ lười biếng mang theo quyến rũ, tròng mắt linh động như nước, trên người lại có thứ thuốc độc mà người khác không có, ngày đó An Mộng Hàn trúng độc, hắn đã hỏi ngự y thuốc này chưa từng thấy qua, chỉ có chính người tự chế thì mới có thể giải được.

"Dù cho Tề vương không cười, thì ta cũng không lấy Điện hạ ngài được!" Thư Nhã Phù có vẻ bài xích Nam Cung Triệt, theo bản năng cảm thấy trong ánh mắt của hắn mang theo ý đồ gì đó.

"Tỷ tỷ, lời này của tỷ cũng không thể tùy tiện nói loạn, tỷ và Tề vương còn có hôn ước, nên không thể tùy tiện nói những lời như vậy!" Vẻ mặt Thư Hương Di mang theo hoảng loạn, nhưng ánh mắt lại len lén liếc nhìn Nam Cung Triệt, rồi lại vội vàng dời đi, trên mặt mang theo chút e lệ.

Thư Nhã Phù nhìn thấy rõ thần sắc thay đổi của Thư Hương Di, trong lòng suy đoán chẳng lẽ Thư Hương Di thích Nam Cung Triệt?

"Thư tiểu thư, ta và Mộng Hàn chuẩn bị đi lên lầu, người có muốn cùng Hương Di lên lầu xem một chút không?" Lâm Tuyết Vi mỉm cười tiến lên, dịu dàng hỏi.

Đuôi mày Nhã Phù nhú lại, cũng tốt, đi lên lầu một chút, lần trước vội vàng tới Trân Bảo Các, một bà chủ như nàng cũng không kịp dạo xem, bây giờ vừa đúng lúc có cơ hội.

"Tuyết Vi, tỷ tỷ và ta đứng ở lầu này xem cũng tốt rồi, trên lầu thật ra cũng không có gì đẹp mắt." Nghe Lâm Tuyết Vi nói muốn lên lầu trên, nét mặt Thư Hương Di do dự.

"Tại sao, khó có khi tới đây một lần, không lên lầu thật là đáng tiếc!" Lâm Tuyết Vi lộ ra thần sắc nghi hoặc.

"Cái này." Thư Hương Di tràn đầy lo lắng lưỡng lự nhìn Thư Nhã Phù.

Nhã Phù có chút không hiểu, bây giờ bọn họ lại sắp diễn tuồng gì, không phải đang ở trên lầu, có cái gì hay mà tranh luận, Thư Hương Di đột nhiên nhìn nàng như vậy, chuyện này nhất định là có liên quan với nàng, mỉm cười đứng ở một bên, giờ phút này vẻ mặt của nàng chính là đang xem kịch vui.
diễn●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn

"Tuyết Vi, tỷ cũng đừng có quên, lầu hai Trân Bảo Các không phải người nào cũng có thể đi lên, có thể khách quý mới có thể đi lên, chỉ sợ rằng người nào đó chỉ có thể mở mang tầm mắt ở dưới này thôi!" Trên tay An Mộng Hàn cầm tấm thẻ màu bạc, cố ý đưa trước mặt Nhã Phù, bộ dáng khoe khoang đắc ý.

Biến mất bảy năm, bây giờ mới xuất hiện, theo bọn họ nghĩ Thư Nhã Phù làm sao có thể có thẻ khách quý của Trân Bảo Các này!

Thư Vũ Trạch mỉm cười ưu nhã, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ, những nữ nhân này thật sự không có suy nghĩ rồi, loại chuyện khoe khoang này mà cũng làm được, tất cả tòa Trân Bảo Các đều là của mẹ, mẹ có chỗ nào là không thể đi! Đám nữ nhân này thật là ngu ngốc!

"Đúng vậy, không có thẻ khách quý lên không được !" Biểu tình của Thư Nhã Phù như chợt hiểu ra, Tiểu Vũ Trạch đứng ở một bên quan sát nét mặt của mẹ mình, trong lòng lại nghĩ, mẹ lại muốn lừa bịp rồi!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Chấp Nhận Dừng Thẻ Vàng Đi.

"Cho nên mới nói, có vài người nên về sớm một chút, đừng ở chỗ này mà bị mất mặt, có nhiều chỗ không phải người nào cũng có thể đi!" Về mặt An Mộng Hàn khoe khoang, khinh bỉ nhìn Nhã Phù.

"Cái thẻ này có vẻ rất hiếm!" Nét mặt tò mò nhìn chiếc thẻ An Mộng Hàn cầm trên tay, khóe miệng Thư Nhã Phù mang theo nụ cười lười biếng, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên vẻ ranh mãnh.

"Tỷ tỷ, do hôm nay muội không suy nghĩ chu đáo, nên mới liều lĩnh mời tỷ tỷ đi cùng, hay là hôm nay chúng ta chỉ đi dạo ở lầu dưới thôi, trang sức ở lầu này cũng rất tinh xảo!" Trong ánh mắt Thư Hương Di thoáng hiện nét hả hê, nhưng trên mặt lại là vẻ lo âu và đau lòng.

"Đúng vậy, các người đều có thẻ bạc, người không có thẻ hình như không thể đi lên!" Khẽ cau mày, trên gương mặt của Nhã Phù như có điều suy nghĩ.

"Thật xin lỗi, ta không biết!" Trên gương mặt mềm mại của Lâm Tuyết Vi hiện ra vẻ đau lòng, khẽ cúi đầu không dám nhìn về phía Nhã Phù.

"Không có thẻ thì về sớm một chút, đừng đứng ở chỗ này càng thêm mất mặt xấu hổ! Ai đó có thân phận gì, đương nhiên Trần Bảo Các không thể phát thẻ khách quý!"

An Mộng Hàn nhìn dáng vẻ cau mày của Nhã Phù, trong lòng càng thêm đắc ý, tự thấy hôm nay đã đè ép nàng ta được một bậc, không khỏi thấy thỏa mãn trong lòng, có thể khiến Thư Nhã Phù bị mất mặt chính là ý của nàng mà.

"Tuyệt Vi, Hương Di, chúng ta cùng lên đi, trang sức ở đại sảnh trên lầu thì dưới này không thể so sánh được! Hiếm khi được ra ngoài một lần, tất nhiên chúng ta phải lên lầu hai dạo xem thật lâu mới được. Về phần đại tiểu thư của Thư gia, làm phiền người ở dưới này đi dạo thêm một lúc, nếu không người về trước cũng được!"diễn-๖đàn-lê-quý-๖đôn

Ngữ điệu của An Mộng Hàn mang theo giễu cợt, đưa tay kéo Lâm Tuyệt Vi đang có vẻ áy náy mềm yếu, còn có cả Thư Hương Di đang do dự, cầm ngang lên thật cao, dáng vẻ tràn đầy kiêu ngạo kéo hai người bên cạnh Nhã Phù, trực tiếp lên đi lên cầu thang lầu hai.

"Nếu như người muốn đi lên, Bốn vương dẫn người lên, thế nào, nường tử?" Ánh mắt câu người của Nam Cung Triệt híp lại nhìn Nhã Phù, bên khóe miệng đầy ý cười phóng đảng.

"Ngài là con trai của mẹ chồng ta, nên Vương Gia đừng gọi loạn, làm xấu danh tiếng của mình cũng không hay!" Nhã Phù lạnh lùng thoáng nhìn nam nhân đang cười hì hì trước mắt, kéo con trai của mình đi lên lầu hai, da mặt người đàn ông này thật là dày, mồm mống hoa tâm phóng đảng.

"Nường tử không cần lo lắng, mặc dù danh tiếng của nường tử không tốt lắm, nhưng Bốn vương cũng không ngại!" Nam Cung Triệt vẫn nhắc chân bước theo như cũ, bộ dáng nhất định không chịu rời đi.

Người đàn ông này không hồ lưu lạc trong muôn hoa, đối với nam nhân có bản chất không biết xấu hổ này cũng có lý giải sâu sắc.

Thư Vũ Trạch nhìn Nam Cung Triệt cũng cùng đi lên, tròn mắt màu hổ phách hiện lên chút ranh mãnh, thân thể nhỏ nhắn khéo léo chen vào giữa mẹ và Nam Cung Triệt, kịp lúc làm kỳ đà cản mũi.

Nhã Phù không hề có cảm tình gì với Nam Cung Triệt, đối với những nam nhân phong lưu nàng luôn luôn chỉ kính nhi viễn chi, bây giờ đối với Nam Cung Triệt, vừa nhìn đã thấy phong lưu tràn đầy cũng như vậy.

"Có thể Vương Gia hiểu lầm, Vương Gia đứng cùng với ta, ta sợ hư thanh danh của ta!" Nhã Phù khẽ mỉm cười, trả lời rất nghiêm túc.

Ý tứ rất rõ ràng, danh tiếng của Tấn vương không tốt lắm, nếu người đi theo ta, sẽ làm ô uế thanh danh của ta! Không phải Thư Nhã Phù ta làm ô uế danh tiếng của Nam Cung Triệt người, mà chính Nam Cung Triệt người sẽ làm xấu thanh danh của ta, là ta ghét bỏ người đấy. điềndàn❖lê❖quýđôn

"Thật là không biết xấu hổ, sao Lục điện hạ có thể bám lấy người! Không thử nhìn xem thân phận của mình một chút." An Mộng Hàn đi đến đầu cầu thang, lấy thẻ bạc của mình đưa cho người canh giữ trước cầu thang, vừa đúng lúc nghe thấy câu nói của Nhã Phù, trong lòng nàng vốn đã có cảm tình tốt với Nam Cung Triệt, bây giờ nhìn Nam Cung Triệt vẫn đứng bên cạnh Nhã Phù, nên càng căm rằng nghiêng lợi nói rất lạnh lùng.

"Thật kỳ quái, thế sao từ đầu tới cuối, Lục điện hạ vẫn đi bên cạnh ta, mà không đi làm Hộ Hoa Sứ Giả cho An tiểu thư người!" Bước lên phía trước, Nhã Phù vẫn ưu nhã mỉm cười như cũ, sắc mặt không thay đổi thốt ra lời nói ác độc.

Cái gì gọi là giết người không thấy máu! Chính là như thế!

Biết rõ An Mộng Hàn có chút tình cảm với Nam Cung Triệt, nhìn ánh mắt của nàng ta mang theo tình yêu, còn cố ý nói như vậy, một câu nói này trong nháy mắt làm sụp đổ sự kiêu ngạo của nữ nhân trước mắt. Còn bản thân mình vẫn phong thái cao sang quyến rũ, giữ vững thần sắc và nụ cười vô cùng ưu nhã.

"Hừ!" An Mộng Hàn hoàn toàn bị chặn họng, quay đầu nhìn chằm chằm người cầm thẻ của mình tức giận nói, "Còn chưa xem xong sao, bản tiểu thư muốn đi lên lầu, cũng không phải là lần đầu tiên tới tiệm của các người! Các người làm việc như thế nào, có tin ta sẽ nói cho Văn công tử biết, để toàn bộ các người đều cút xéo hết hay không?"

"Cửa hàng nào cũng có quy tắc của cửa hàng đó, cũng không phải là bà chủ, hẳn không có tư cách đứng đây nói những lời như vậy mới phải! Hơn nữa, những khách hàng không có tư chất, người ta không muốn tiếp đãi cũng là chuyện hợp tình hợp lý!" Thư Nhã Phù cầm tay con trai mình, chậm rãi ung dung đi lên phía trước, nói từ từ như không có chuyện gì xảy ra, chỉ có điều mỗi câu nói lọt vào tai An Mộng Hàn đều khiến cho nàng ta cảm hận đến nghiến răng nghiến lợi. *diễn đàn lê quý đôn*

"Mẹ, người có tố chất cao chắc chắn sẽ không tùy ý phát giận lung tung với người vô tội. Đúng! Thấm thẫm này nói chuyện sao khó nghe như vậy, có phải chính là người không có tư chất hay không?" Thư Vũ Trạch chớp chớp đôi mắt to, mang theo tinh thần của kẻ dưới không ngại học hỏi, dũng cảm đặt câu hỏi.

"Nói đúng, đi, chúng ta lên lầu, đừng ở chỗ này với người không có tư chất, sẽ bị người khác hiểu lầm!" Nhã Phù mỉm cười gật đầu.

Sắc mặt An Mộng Hàn đứng ở một bên trở nên cứng ngắt, đen kịt như đáy nồi, hung dữ tàn ác nhìn chăm chăm vào Nhã Phù, hàm răng cắn thật chặt môi dưới của mình, nếu không phải lần trước đã bị trúng độc, nàng đã sớm tiến lên động thủ, nhưng bây giờ chỉ có thể tức giận nhìn chăm chăm hai mẹ con phách lối.

"Mộng Hàn, đừng trách tỷ tỷ ta, người cũng biết từ trước tới nay đầu óc của tỷ ấy không được tốt lắm!" Thư Hương Di kéo tay áo An Mộng Hàn, nhỏ giọng nói.

Khỏi phải nói, Thư Hương Di cảm thấy rất vui vẻ, nhìn Nhã Phù cùng An Mộng Hàn trở mặt, tận đáy lòng rất hả hê, mẹ ruột của mình vốn là người của An gia, nên An Mộng Hàn cũng được xem là biểu tỷ của nàng, chỉ có điều người biểu tỷ này quá mức kích động, đôi khi đầu óc không đủ thông minh cơ trí, để nàng lợi dụng làm vũ khí không còn gì tốt hơn.

An quý phi sủng ái nhất là An Mộng Hàn, bây giờ khiến các nàng trở mặt, lại khiến Thư Nhã Phù đắc tội với Đại công tử An gia, thử hỏi, An quý phi đang ủng hộ An gia, làm sao có thể để Thư Nhã Phù thật sự được gả cho người tốt. di ㊦n ㊦đàn ㊦l ㊦ê ㊦quý ㊦đ ㊦n

"Làm phiền nhường đường một chút, các người chặn hết đường!" Trên mặt Thư Vũ Trạch là nụ cười ưu nhã, nhưng đáy mắt lại tràn đầy sự ghét bỏ, bàn tay nhỏ bé giơ lên quơ quơ, giống như đang đuổi một con ruồi đáng ghét.

"Kêu cái gì mà kêu, các người là người không có tư cách lên lầu, không có thể còn muốn ở nơi này giả bộ cái gì!" An Mộng Hàn lạnh lùng nói mỉa, nhìn bộ dáng của họ càng thêm kinh bỉ.

"Thật xin lỗi, thẻ bạc như của các người thì thật đúng là ta không có, thẻ này cũng chưa thấy bao giờ nên không biết."

Thư Nhã Phù thuận miệng nói xong, kéo con trai mình tiến lên, Thư Vũ Trạch rất khéo léo đưa bàn tay nhỏ bé vào trong túi của mình móc móc, cuối cùng lấy từ trong ngực ra một tấm thẻ vàng, sau đó dùng vẻ mặt rất vô tội ngẩng đầu nhìn về phía mẹ ruột của mình: "Mẹ, hôm nay thẻ kim cương không có mang ở trên người, nên chúng ta đành chấp nhận, phải dùng tới tấm thẻ vàng này!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Ngôn Ngữ Chính Là Kỹ Thuật Giết Kẻ Địch Trong Nháy Mắt

"Ừ, vậy hôm nay đành phải chấp nhận thôi!" Thư Nhã Phù nhìn bộ dạng của con trai, gật đầu một cái, dáng vẻ không thể làm gì khác được.

Thẻ phát cho khách quý của Trân Bảo Các có phân cấp, là do lúc đầu Nhã Phù quy định, đặc biệt kêu Văn Diệp sai người tỉ mỉ làm ra, chia ra làm thẻ bạc, thẻ vàng và thẻ kim cương, cấp bậc rõ ràng, cầm theo thẻ mới có thể lên tới tầng lầu quy định, thẻ bạc chỉ có thể lên tới lầu hai, thẻ vàng có thể lên tới lầu ba, nhưng thẻ kim cương thì ngoài việc mua sắm còn có được đặc quyền mua vật phẩm bán đấu giá, số lượng thẻ bạc tương đối nhiều, nhưng số lượng thẻ vàng cũng chỉ có ít cái mà thôi, còn thẻ kim cương lại càng thêm ít ỏi, chỉ có khoảng vài người có được mà thôi.

Khi Nhã Phù kêu Văn Diệp làm thẻ kim cương, cũng kêu y làm mấy cái mà thôi, dĩ nhiên mình cũng thuận tiện cầm một cái, không muốn lộ diện thân phận bà chủ của mình, thỉnh thoảng muốn thị sát tình hình của cửa hàng, nên phải chuẩn bị tốt.

"Sao người có được thẻ vàng!" Lúc An Mộng Hàn nói lời này, đầu lưỡi thiếu chút nữa bị hàm răng mình cắn phải, ánh mắt khó tin gắt gao nhìn chăm chăm vào chiếc thẻ vàng Vũ Trạch đang cầm trên tay. đđ. l. qđđ

"Sao lại không thể, chẳng lẽ ánh mắt vị thẩm thẩm này bị mù, không thể nhìn được, của người là thẻ bạc, còn của ta là thẻ vàng đấy!" Thư Vũ Trạch dùng dáng vẻ ngu ngốc, liếc mắt nhìn bộ mặt khiếp sợ của An Mộng Hàn, bàn tay nhỏ bé cầm tấm thẻ vàng, ý nghĩ xấu xa ở trước mặt An Mộng Hàn lẩn lờ mấy cái.

"Được rồi, con trai, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian nữa, chúng ta đi lên lầu thôi!" Ngón tay dài mảnh khảnh cầm tấm thẻ vàng trên tay Vũ Trạch, ngoài miệng tuy nói rất nhẹ nhàng, nhưng động tác quả thật rất tao nhã, rất thực nữ, chiếc thẻ cầm trên tay với một góc độ rất tốt xẹt qua trước mắt An Mộng Hàn.

Thật ra thì nàng cảm thấy con trai của mình cầm không đủ cao, người khác nhìn không được rõ ràng, không đủ kích thích, cho nên tự mình cầm lấy ở trước mắt người ta lắc lư lắc lư!

Bây giờ nụ cười của An Mộng Hàn rất khó coi, có cảm giác những lời mình vừa cười nhạo Thư Nhã Phù, bây giờ đều bị trả lại hết trên người mình, mặt khác ánh mắt của những người xung quanh cũng chiếu thẳng vào người nàng, càng làm cho nàng không thể đứng yên, cảm thấy trong từng ánh mắt ấy tất cả đều là giễu cợt châm biếm, mà tất cả đều do nữ nhân trước mắt ban tặng.

"Tỷ tỷ, tỷ có cái thẻ này từ đâu, tấm thẻ vàng của Trân Bảo Các không có mấy người có được, cho dù là cha thì cũng chỉ có thẻ bạc mà thôi!"

Nét mặt Thư Hương Di đầy vẻ tò mò và vui sướng, nhưng giờ phút này đáy lòng vốn đang đặc ý tất cả đều tan thành mây khói, chỉ còn lại sự tức giận, không ngờ trên tay Thư Nhã Phù này lại có tấm thẻ vàng, hơn nữa còn ra vẻ dùng thẻ vàng cảm thấy rất uất ức, tại sao nàng lại có thẻ này?

"A, muội nói cái thẻ này sao!" Thư Nhã Phù nghe Thư Hương Di hỏi, nhìn trong đáy mắt nàng ta đầy vẻ kinh ngạc và ghen tỵ, cầm tấm thẻ vàng lặt lặt ở trước mặt, dáng vẻ như có điều suy nghĩ, nhưng cố tình nửa ngày cũng không chịu nói ra cái thẻ này từ đâu mà có.
đi_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Mấy người xung quanh, vốn muốn nghe câu trả lời của nàng..., đã sớm vênh tai muốn nghe nguồn gốc, chỉ là chờ cả ngày, thấy dáng vẻ nàng như

có điều suy nghĩ rất khổ sở, đứng ở đó cầm thẻ lật tới lật lui, lại khiến người ta hận tới nghiến răng, nhưng không thể nói gì!

"Con trai, con có còn nhớ rõ thẻ này từ đâu tới không? Mẹ con không lưu ý tới chuyện nhỏ này, bây giờ bị hỏi thật đúng là không thể trả lời được!" Thư Nhã Phù cúi đầu nhìn về phía con trai mình, đáng vẻ không trả lời được nên vô cùng khổ não.

Không lưu ý với những chuyện nhỏ này?

Lời nói này lọt vào tai những người xung quanh đang tập trung nghe ngóng, chỉ cảm thấy thiếu chút nữa muốn phun máu ra ngoài, rốt cuộc là đang nói cái gì, thẻ khách quý của Trân Bảo Các đều rất hạn chế, người không có địa vị và quyền thế nhất định, thì không có được thẻ, mà mấy năm này trong thành Khai Dương, thậm chí các quốc gia phía đông cũng bắt đầu lấy chiếc thẻ này tượng trưng cho thân phận tôn quý của mình, ai không có được chiếc thẻ thì dùng mưu kế.

Trong lúc người khác rất khó lấy được, thì nữ nhân trước mắt lại xem là chuyện nhỏ, hơn nữa còn hoàn toàn không cần để ý, điều này sao có thể không làm người khác ói ra máu!

Mấy người An Mộng Hàn chỉ có được thẻ bạc, là bởi vì gia thế, nếu không dựa vào thân phận của mình thì làm sao có thể có được thẻ bạc, huống chi là tấm thẻ vàng rất nhiều người thèm muốn.

"Mẹ, con cũng không nhớ, hình như là người ta cố tình nhét cho ta đấy!"

Thư Vũ Trạch nháy nháy cặp mắt đẹp, cũng phối hợp lắc đầu một cái, buồn rầu trả lời cái vấn đề này, bộ dạng không thể nhớ chuyện này.

Thẻ này quả nhiên là do người ta nhét vào tay, vốn nàng chỉ định tùy tiện lấy tấm thẻ bạc vui đùa một chút là được, dù sao thì cũng có Văn Diệp ở đây, bà chủ như nàng cũng không cần hao tâm quá nhiều, thời gian chính là

bạn thiết kế kiểu mẫu trên giấy mà thôi, những chuyện này nàng cũng lười hỏi tới, nếu đưa thẻ thì để con trai giữ là được.

Cho nên hai mẹ con bọn họ thật sự không có nói dối! Tất cả đều là sự thật! ㄅđi-ễn-÷đà-nㄅlê-÷qu-ý-÷đô-n

Một xinh đẹp quyến rũ, một đáng yêu vô địch, hai mẹ con đi lên lầu, đem một đồng người đã bị họ kích thích im lặng bỏ lại sau lưng, đi thẳng lên lầu vào cửa hàng của mình, hai người các nàng nói đều là thật, về phần người khác nghe rốt cuộc có tin hay không họ cũng lười phải quan tâm.

Thư Nhã Phù, ha ha, thật rất có ý tứ, người này quả nhiên không đơn giản, so với đại tiểu thư của Thư gia trong truyền thuyết thật sự có sự chênh lệch quá lớn!

Nam Cung Triệt khẽ nhướn đôi mắt đào hoa, lóe ra ánh sáng được gọi là hứng thú và tò mò, nhìn người trên cầu thang đã sớm không thấy được bóng dáng, bờ môi mỏng chứa đầy dự vọng bỗng nhiên chậm rãi toét ra, kéo ra một nụ cười mang ý vị sâu xa.

Bây giờ hẳn đối với Thư Nhã Phù này càng ngày càng cảm thấy hiếu kỳ, hẳn rất muốn hiểu rõ trong lòng nữ nhân này đến tột cùng còn cất giấu cái gì?

Lên lầu.

Thư Vũ Trạch thấy một nam tử nho nhã đứng đầu bậc thang, cười hì hì chạy lên trước: "Vân Diệp thúc thúc, đúng là thúc ở trong tiệm, con còn tưởng rằng thúc đi ra ngoài!"

"Sao thúc có thể bỏ qua màn đùa giỡn đặc sắc vừa rồi được!" Vân Diệp lịch sự nho nhã, đưa tay xoa xoa tóc Vũ Trạch, giọng nói mang theo cưng chiều.

"Con và mẹ, đều nói sự thật mà, mẹ đã dạy, nói dối không phải đứa bé ngoan!" Chỉ là. Kỹ xảo nói chuyện phải linh hoạt! Tốt nhất có thể mắng chửi người mà không dung tặc, tổn hại sức khỏe là chuyện ác độc nhất, dùng ngôn ngữ trong nháy mắt giết chết kẻ địch là kỹ thuật rất quan trọng!

Thư Vũ Trạch linh lợi gật đầu một cái, vẻ mặt mỉm cười đáng yêu, ra vẻ ta là bé ngoan, ta không nói dối, chỉ có điều đáy lòng không có đem những lời dạy của Nhã Phù nói hết ra, hai mắt nheo lại giống như vầng trăng rất đáng yêu, cười giống như một con mèo con đang ăn vụng.

Đợi đến khi tâm tình của An Mộng Hàn trở lại bình thường, thời điểm đi lên lầu hai, liền nhìn thấy một màn mây người họ có vẻ rất chói mắt.

Ánh mặt trời chiếu ánh sáng nhàn nhạt vào cửa sổ, rọi xuống hai người nam nữ đang sóng vai đứng yên, càng tôn lên vẻ xuất trần thoát tục, nam lịch sự nho nhã, trên mặt mang nụ cười thản nhiên và dịu dàng, nữ xinh đẹp quyến rũ, mang theo vẻ mềm mại đáng yêu, hai người sóng vai đứng cùng nhau, làm cho người ta có cảm giác như đang thưởng thức một bức họa, mà đứa bé bên cạnh cũng khôi ngô đáng yêu như thế, khiến người ta không dám mở mắt, cảm giác giống như bọn họ lên lầu hai đã quấy rầy ba người trước mặt.

An Mộng Hàn càng cảm thấy một màn trước mắt cực kỳ chói mắt, Văn Diệp công tử của Trần Bảo Các, cũng là nhân vật nổi danh số một ở Khai Dương thành, không chỉ có tư thái tuấn dật phi phàm, phong cách văn nhã, đối nhân xử thế đều là tao nhã lịch sự, làm cho lòng người sinh ra hảo cảm.

Mà đối với hắn, An Mộng Hàn cũng có chút mơ mộng của thiếu nữ, mặc dù trong lòng, Nam Cung Triệt vẫn là người nàng thích hơn, nhưng đối với Văn Diệp cũng vẫn có chút tâm tư, tuy nhiên theo ý nàng, nàng ta phải có thân phận như thế nào thì mới có thể xứng với một thương nhân.

Mấy người Nhã Phù đang đi dạo trong Trân Bảo Các, thì trong hoàng cung, trong lòng Uyển Quý Phi cũng xem Nhã Phù như là cái gai trong mắt.

"Sao, người đưa tới Tề Vương phủ đã được Vương Gia thu nhận chưa?" Trên gương mặt xinh đẹp của Uyển Quý Phi căng chặt, chân mày hơi nhíu lại, khiến người khác nhìn vào có cảm giác nhu nhược, không cầm được sinh lòng thương tiếc.

"Khởi bẩm nương nương, những nữ nhân đưa đi, Vương Gia đều cho ở lại hoa viên phía tây, không bị đưa đi!" Thị nữ Điệp nhi nói ra tin tức trước đó đã có người mang tới.

"Thật sao?" Hàng chân mày đang nhíu chặt của Uyển Quý Phi khẽ giãn ra, đôi môi đỏ thắm thoáng hiện nụ cười.

Vốn nàng đưa nữ nhân tới Tề Vương phủ, cũng chỉ là muốn thử một lần, nếu Nam Cung Thần đã quyết định đón dâu, thì đưa mấy nữ nhân hầu hạ bên người, vừa có thể để nàng lúc nào cũng nắm giữ động tĩnh của vương phủ, cũng có thể khiến Thư Nhã Phù đó không có đất tồn tại.

Lần đó khi trở về cung Uyển Quý Phi cũng đã suy nghĩ cặn kẽ, nếu Tề vương quyết tâm muốn kết hôn với Thư Nhã Phù, tính khí của hãn khi đã quyết định chuyện gì luôn luôn không thay đổi, như vậy nàng sẽ khiến cho Thư Nhã Phù khi vào vương phủ không gánh nổi vị trí Vương phi kia là được, đưa mấy nữ nhân qua, tự nhiên họ sẽ tuân theo sự phân phó của nàng, đối phó thật tốt với nữ nhân kia.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nhị Phu Nhân Động Tay Động Chân

Hôm sau, khi tất cả các thế lực đều đang suy đoán, hôn sự của đại tiểu thư Thư gia và Tề vương thân bí sẽ diễn ra như thế nào, thì trong đình viện của Hầu phủ đã chất đầy các loại vật phẩm, các loại tiền mừng cùng với các loại châu báu, đều là những vật phẩm thượng đẳng, tất cả mọi thứ cộng lại thật sự vô cùng phong phú.

Nhị phu nhân nhìn những thứ được mang tới trong phủ, có chút nghi hoặc, không hiểu có chuyện gì đang xảy ra, hôm nay Hầu Gia vào cung còn chưa trở về, chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ này dĩ nhiên là do bà quyết định.

"Không biết công tử có thể cho biết những thứ này là sao?" Nhị phu nhân luôn luôn lấy tư thái đoan trang hiền dịu đối mặt với người ngoài, bây giờ nhìn đại sảnh đình viện chất đầy các vật phẩm, trong bụng cảm thấy tò mò.

"Vị này nhất định là phu nhân, tại hạ Liễu Trì, là do Tề vương phái tới." Liễu Trì cung kính lấy bái thiếp trình lên, "Vương Gia muốn nhanh chóng thành hôn với đại tiểu thư của quý phủ, hôm nay đặc biệt dặn dò thuộc hạ đem bái thiếp đưa tới, đồng thời thảo luận ngày kết hôn sau này." di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Sắc mặt Nhị phu nhân có chút quái dị, điều này cũng không trách được bà, thật sự là có chút ngoài dự liệu của bà.

Danh tiếng của Thư Nhã Phù, nhất là sau khi tự tiện biến mất khỏi nhà bảy năm, chưa kết hôn đã sinh ra một đứa bé, lần này cũng mang về, bất

luyện là trước kia Thư Nhã Phù có ngu đại thế nào, thì bây giờ vẫn là Thư Nhã Phù, theo Nhị phu nhân thấy, những nữ nhân trong nhà đều không có tư cách gả vào hoàng gia, huống chi là Tề vương được Hoàng Thái hậu sủng ái, với những lời đồn đãi kinh tài diễm tuyệt, nhưng tính tình cũng vô cùng cổ quái.

Chuyện sinh lễ hôm nay, càng khiến cho Nhị phu nhân ứng phó không kịp, vốn tưởng rằng Tề vương chắc chắn sẽ không cưới Thư Nhã Phù, hoàng thượng và Thái hậu cũng không thể đồng ý để Tề vương cưới một nữ nhân đã mất danh tiết, hơn nữa bên cạnh còn mang theo một đứa bé, từ hôn là chuyện sớm hay muộn, nếu như vậy thì bà sẽ nghĩ cách đem gả Thư Nhã Phù đi.

"Nhị phu nhân, không biết phu nhân có thể làm chủ hay không, hay là phải đợi Hầu Gia trở lại quyết định hôn kỳ*. Thuộc hạ cũng phải trở về hồi báo lại cho Vương Gia!"

*: ngày kết hôn

Liễu Trì nhìn Nhị phu nhân vẻ kỳ quái, cũng biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì, đừng nói là Nhị phu nhân này, lúc đầu khi Vương Gia nói muốn kết hôn với Thư Nhã Phù, y và Băng Đồng không phải cũng bị khiếp sợ nửa ngày không có phản ứng hay sao, nhưng chuyện ngày hôm nay vẫn phải làm xong theo phân phó của Vương Gia, dù sao khi Vương Gia làm như vậy tất sẽ có đạo lý của Ngài ấy.

"Liễu thị vệ, chuyện kết hôn của nữ nhi đúng là ta không tiện quyết định, thật sự phải chờ sau khi Hầu gia về phủ mới có thể quyết định, nhưng hôm nay Hầu Gia vào cung còn chưa trở lại, không biết hôm nay có đi quân doanh qua đêm hay không, ta cũng không biết!" Nhị phu nhân nói chuyện có chút khó khăn, chuyện này quả thật bà không thể quyết định.

"Đã như vậy, thì ta trở về sẽ bẩm báo chi tiết với Vương Gia, ngày mai sẽ tham kiến Hầu Gia một lần nữa vậy!" Liễu Trì cũng không chờ ở đây, Vương Gia vẫn chờ hần trở về bẩm báo lại tin tức.

"Vậy làm phiền rồi!"die»n. dٲan. l«e. qu»y. d«on

Cho người tiễn đám người Liễu Trì rời đi, gương mặt Nhị phu nhân vốn mỉm cười khiêm tốn ung dung, giờ lập tức trầm xuống, nắm chặt danh sách sính lễ trên tay, tất cả vật phẩm mang đến đều chiếu theo tiêu chuẩn của vương phi, lúc trước khi tiểu thư An gia xuất giá cũng không có nhiều sính lễ như vậy.

Hôm nay nhìn Thư Nhã Phù không những được gả đi làm vương phi, mà sính lễ cũng dựa theo tiêu chuẩn của vương phi, mà trong lời nói của người tới cũng nhắc lại lời của Tề vương, nói rõ Tề vương rất quan tâm đến chuyện hôn sự này, việc này khiến cho bà cảm thấy trong lòng không có hương vị, hơn nữa nhìn vật phẩm đầy sân, càng thêm oán hận.

Đợi đến khi Thư Hương Di đi tới tiền sảnh, nhìn thấy trong sân để rất nhiều vật phẩm, các loại vật phẩm cao quý khiến người ta hoa mắt.

"Mẹ, sao có nhiều đồ để ở đây như vậy?" Vào trong phòng, nhìn thấy vẻ mặt âm trầm không vui của mẹ, trong bụng nghi hoặc bước tới, nhỏ giọng hỏi.

"Chính người nhìn đi, những thứ này tất cả đều do Tề Vương phái người đưa tới, làm sính lễ cho nha đầu chết tiệt kia!" Nhị phu nhân nhìn con gái của mình, tức giận đem tất cả bái thiếp cùng với hóa đơn sính lễ đưa hết cho con, "Không biết Thư Nhã Phù gặp vận may gì, đã mất danh tiết lại còn có con hoang, Tề vương lại còn quyết định muốn kết hôn với nàng ta, tất cả những thứ này đều chuẩn bị theo quy cách của một chính phi, ban đầu không phải người nói Tề vương nhất định sẽ từ hôn sao, hiện tại mọi người lại vội vàng tới thương lượng hôn kỳ rồi."

"Thập Điện hạ này quả nhiên giống y như trong truyền thuyết đồn đại, tính tình cổ quái, thậm chí nàng ta đã như thế mà vẫn muốn kết hôn!" Thư Hương Di cau mày nhìn danh mục sính lễ trên tay, đặc biệt khi nhìn thấy các loại Kỳ Trân Dị Bảo, khỏi phải nói đáy lòng có bao nhiêu ghen tỵ.

"Hương Nhi, chúng ta không thể để cho nha đầu chết tiệt kia thoải mái gả đi như vậy, đồ tốt như vậy, tiện nhân đó có tư cách gì có được!" Đáy mắt Nhị phu nhân thoáng qua một tia ghen tỵ, ngay sau đó bên khóe miệng hiện một chút ý cười.

"Mẹ, mẹ muốn làm thế nào?" Thư Hương Di vốn đang ghen tỵ với Thư Nhã Phù, giờ phút này nhìn bộ dạng của mẹ mình, cũng biết bà đã có ý tưởng. điễn đàn. lê. quý. đôn

"Làm sao? Rất đơn giản, hôm nay người của Tề Vương phủ tới đưa sính lễ, nhưng tất cả vật phẩm cũng chỉ dựa theo tiêu chuẩn của trắc phi*, thi thiệp mà chuẩn bị! Lão gia không có ở trong phủ, bản phu nhân không thể tự tiện làm chủ, chỉ có thể đợi Hầu Gia trở về bàn bạc quyết định hôn kỳ!" Nụ cười bên khóe miệng Nhị phu nhân từ từ giãn ra, trong đáy mắt càng lộ ra vẻ thềm thường đối với những thứ kỳ trân dị bảo kia.

*: ý chỉ thứ phi

Bà đang tính toán đem các loại vật phẩm kia giữ lại tất cả, hôm nay người của Tề Vương phủ đưa đồ vật đến, từ đầu đến đuôi sính lễ này chỉ có bà và Thư Hương Di, hai người nhìn thấy, những người khác căn bản cũng không biết trong đó là có những đồ vật gì, hôm nay Hầu Gia không hồi phủ cũng là sự thật, chỉ cần đem các loại đồ vật để lại một phần, còn một phần mình thu giữ.

Mà sính lễ của Tề Vương phủ gần như có thể nói rõ thân phận và địa vị của người được cưới sau này, nên giữ lại những vật phẩm này, cũng do bà nghĩ tới.

Trải qua mấy ngày nay, đối với Thư Nhã Phù đã biến mất bảy năm giờ lại trở về, họ cũng cảm thấy xa lạ, không phải là dung mạo xa lạ, dáng vẻ cũng như thế, mà là phong cách và cử chỉ hành động vô cùng khác biệt so với quá khứ, mà qua thời gian người của bà ở Thanh Viện báo về, có thể biết Thư Nhã Phù bây giờ kiêu ngạo hơn so với trước kia rất nhiều.

Nếu để nàng biết được phải gả vào Tề Vương phủ, địa vị không hơn một trăm phi bình thường, sợ là chính nàng cũng sẽ không dễ dàng đồng ý như vậy!

"Mẹ, làm như vậy có tốt hay không, nếu như cha phát hiện, sợ rằng. . . .
."

Thư Hương Di khẽ cau mày, không đồng ý lắm, hôm qua khi biết rõ trên người Thư Nhã Phù có thẻ vàng của Trần Bảo Các, nàng đã cảm thấy nàng ta không phải là người dễ đối phó, đặc biệt còn sợ rằng có rất nhiều chuyện họ không hề biết, tùy tiện làm như vậy, nàng sợ nếu như bị phát hiện sẽ xảy ra chuyện.

"Yên tâm, Hương Nhi, chuyện này mẹ tự có chủ trương, đồ cưới con cũng có thể chuẩn bị, nếu như có thể gả vào hoàng gia, mẹ tin tưởng với năng lực của con nhất định có thể đủ sức nắm chặt trái tim của phu quân mình."

"Mẹ, sính lễ này theo quy định đều sẽ mang theo khi tân nương xuất giá, nếu để cho người của vương phủ phát hiện thiếu hụt, sợ hoàng thượng biết sẽ trách tội xuống, chuyện này không thể làm." Thư Hương Di chau mày, nàng cũng biết những tính toán của mẹ mình có lúc không cẩn thận, thật ra chuyện này nếu bị phát hiện thì tỷ lệ vô cùng nhỏ, nhưng một khi bị phát hiện thì sợ rằng tội sẽ không nhỏ.

An Lam luôn đi theo bên người Nhị phu nhân, giờ phút này cũng không nhịn được chen miệng vào nói: "Phu nhân, tiểu thư, nô tỳ có một ý tưởng!"

"Người nói đi!" diễm đà n lê q uý đôn

"Phu nhân, tiểu thư, nếu sợ sự việc bị bại lộ, thì những thứ giữ lại này lẳng lẽ đưa đến phòng của Tam phu nhân hoặc là Tứ phu nhân bên kia, chỉ cần bên cạnh phu nhân và tiểu thư không để lại bất kỳ vật gì, như vậy ai cũng không thể nói là phu nhân hoặc tiểu thư làm, đại tiểu thư và Hầu Gia cho dù có biết rõ, cũng không thể nói là lỗi của phu nhân, muốn trách cũng chỉ có thể trách Tam phu nhân và Tứ phu nhân tay chân không sạch sẽ."

An Lam đi theo bên cạnh Nhị phu nhân nhiều năm như vậy, tự nhiên biết Nhị phu nhân đối với Tam phu nhân và Tứ phu nhân có khúc mắc, hơn nữa cũng biết rõ những chuyện xảy ra trong đại gia tộc, lục đục đấu đá, bây giờ nếu Nhị phu nhân muốn hại đại tiểu thư, vậy thì nhân tiện đem Tam phu nhân và Tứ phu nhân cùng kéo xuống là cách làm tốt nhất.

Nghe lời nói của An Lam, gương mặt mềm mại của Thư Hương Di có vẻ đồng ý, khóe miệng mang theo nụ cười tàn nhẫn: "Mẹ, cứ dựa theo lời An Lam mà làm, người của vương phủ chắc chắn sẽ biết sính lễ có bao nhiêu, chúng ta sẽ đem nôi đen giao cho Tam phu nhân và Tứ phu nhân là tốt nhất, về phần hôn sự của Thư Nhã Phù, mẹ cần gì phải quá lao tâm, nàng ta mang theo một đứa bé, mẹ cảm thấy hoàng thượng, Quý Phi nương nương và Thái hậu thật sự sẽ ngồi yên không quan tâm đến sao? Nàng ta muốn gả cũng có thể nhanh chóng gả đi."

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Có Tiền Tại Sao Không Làm?

Khi Liễu Trì tiến về phía Hầu phủ, thì cùng lúc ở Âm bộ trong U Minh Cung được thiết lập ở Khai Dương thành, Lê Hi mang mặt nạ che nửa mặt, nhưng trong đáy mắt lại có chút hăng hái, cũng không né tránh ánh mắt của những người khác, nét mặt của hắn khi nhìn tờ giấy làm ăn trên tay khiến người ta càng thêm kinh ngạc.

Thần sắc của Lê Hi rơi vào đáy mắt những người bên cạnh, mặc dù trong lòng đầy tò mò và kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng cúi đầu, mặc dù không hiểu rõ bộ mặt luôn lãnh khốc của phó cung chủ bọn họ hôm nay sao lại có biểu tình này, nhưng bộ dạng vẫn muốn xem kịch hay, người này cùng với phó Cung chủ tà ác vô tình giết người như trong tin đồn kia, thật là có tương phản rõ rệt, khiến bọn họ có vài phần không thích ứng kịp.
kip.dien+dan+le+quy+don+com

"Phần làm ăn kế tiếp, các người đều không cần động thủ, chuyện lần này Cung chủ sẽ đích thân an bài." Lê Hi cầm tờ giấy trên tay, nhếch lông mày lên, thoáng nhìn thuộc hạ xung quanh, trong ánh mắt khôi phục lại vẻ lạnh lùng trước sau như một, lạnh giọng hạ lệnh.

"Dạ!"

Đây mới là phó Cung chủ mà bọn họ quen thuộc, mặc dù thời gian này không hiểu tại sao phó Cung chủ lại đột nhiên dừng lại ở Khai Dương thành, nhưng bọn họ thân là thuộc hạ đều hiểu bốn phận của mình, nhất là với nghề của bọn họ, cái gì nên nói thì nói, cái gì không nên nói thì không nói, tất cả đều có tính toán trong lòng.

Đợi đến khi mọi người rời đi, trên khóe miệng Lê Hi mới nở nụ cười, lập tức đứng dậy rời đi, y đã không kịp chờ đợi muốn nhìn nét mặt người kia khi thấy cái tờ giấy này rồi.

Trong Thanh viện, bàn tay nhỏ bé của Thư Vũ Trạch đang cầm bản hợp đồng làm ăn mà Lê Hi đặc biệt đưa tới, trên gương mặt đáng yêu bắt đầu cau mày, sau đó trên khóe miệng toét ra một nụ cười ngây thơ vô cùng rực rỡ, tròng mắt màu hổ phách tràn đầy vui mừng và giảo hoạt.

"Sao, cuộc làm ăn này có nên làm hay không đây? Đối phó với cha người đấy, ngày đó người gọi cha rất là thân thiết, hôm nay lại muốn giết chết người cha thân ái của người, lại còn được hưởng rất nhiều tiện nghi." Lê Hi tùy tiện tựa vào thân cây, bên khóe miệng đầy ranh mãnh. d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn.

"Làm! Có lời tại sao không làm? Nhưng quy tắc của chúng ta làm một lần không thành công sẽ không động thủ nữa, làm như vậy thì con trai nhị thập tứ hiếu, đi hé lộ một chút tin tức nho nhỏ cho người cha thân ái sẽ không được sao! Về phần những thứ khác, người cứ theo quy củ mà làm là được."

Trên mặt Thư Vũ Trạch nở nụ cười, một chút cũng không để ý Tề vương có thật sự bị giết chết hay không, người của U Minh cung chính là những sát thủ, chuyện ám sát này rơi vào tay của mình, dù sao cũng tốt hơn rơi vào tay những người khác, huống chi hẳn đối với Nam Cung Thần vẫn rất tò mò, gây cho hắn một chút phiền toái cũng không sao cả.

"Được, cứ theo lời người nói mà làm, ta rất mong đợi phản ứng của Tề vương sau khi biết chuyện này!" Bộ dạng của Lê Hi có vài phần rất muốn xem kịch vui, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bén nhọn nhìn về phía một căn phòng, sau khi nhìn thấy một nữ nhân đi ra, ánh mắt mới từ từ dịu xuống.

"Con trai, con có bạn sao?" Khi Thư Nhã Phù từ trong nhà đi ra, liền nhìn thấy một nam tử toàn thân mặc áo đen đứng bên cạnh con trai mình, mặc dù quanh thân không toát ra bất kỳ sát ý gì, nhưng khi nàng đột nhiên xuất hiện, đáy mắt hẩn chợt lóe lên sát ý bén nhọn, vẫn không né tránh ánh mắt của nàng.

Nếu như không đoán sai thì người đàn ông này là thủ lĩnh sát thủ mà con trai mình nhắc tới rồi, nhưng hôm nay lại tới tìm con trai mình là có chuyện gì đây?

Chẳng lẽ là có chuyện làm ăn tới cửa, mang con trai của nàng ra cửa giết người?

Được, chính Thư Nhã Phù cũng có chút chấn động với ý tưởng của mình.

"Mẹ, đây là Lê Hi! Là người bạn mà lần trước con đã nói qua với mẹ!" Thư Vũ Trạch nhìn mẹ mình đi ra ngoài, trên mặt lộ ra nụ cười đáng yêu chạy tới, còn tờ giấy trên tay đã sớm nhét vào trong ngực mình.

Có thể cho mẹ biết việc làm của mình, nhưng chuyện ám sát Nam Cung Thần Thư Vũ Trạch vì lo lắng cho mẹ của mình, nên quyết định giấu giếm.

"Con làm việc nên cẩn thận một chút, biết không!" Nhã Phù gật đầu một cái, nhìn về phía Lê Hi khẽ cười, "Vũ Trạch thường ngày phải phiền người rồi!"

Lê Hi trừ những lúc ở bên cạnh Thư Vũ Trạch, phần lớn thời gian đều là gương mặt lạnh lùng, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Nhã Phù, vẻ mặt có chút cứng ngắc, nhưng vẫn gật đầu một cái, hơi có chút xấu hổ, dù sao hẩn vẫn ngày ngày mang con trai của người ta ra cửa làm chuyện xấu, mặc dù có rất nhiều chuyện thật ra thì chính Thư Vũ Trạch mang hẩn

theo, chỉ có điều cũng không làm trở ngại chuyện làm ăn của hai người bọn họ, cho nên bây giờ đối mặt với mẹ của người ta cảm thấy có chút khó xử.

Hôm sau khi Liễu Trì tới phủ một lần nữa, Hầu Gia đã nhận được tin tức từ Nhị phu nhân, đã chờ ở trong phủ từ sớm. di●ễn _đàn _l●ê _quý _đ●ôn.

Đối với chuyện của Thư Nhã Phù, trong lòng Hầu Gia vẫn luôn áy náy, cảm thấy nếu như không phải trước đây ông đối quá mức sơ sót với nàng, hàng năm không để ý chuyện nhà, nàng cũng không đến nỗi xảy ra chuyện như vậy, hôm nay Tề vương Điện hạ không ngại con gái của mình, hoàn toàn nguyện ý cưới nàng vào cửa, từ đêm qua ông đã hưng phấn cho đến tận bây giờ.

Cuối cùng khi Liễu Trì mang đến quyết định của Tề vương muốn sớm thành hôn, Hầu Gia cũng muốn nhanh chóng chấm dứt chuyện này, sợ đêm dài lắm mộng lại xảy ra chuyện gì, nên đã nhanh chóng đồng ý.

Cuối cùng hai bên ăn khớp với nhau, quyết định giao hẹn sẽ tổ chức hôn kỳ vào nửa tháng sau.

"Người nói hôm nay cha ta ở nhà là vì chờ ấn định ngày cưới cho ta?" Nhã Phù ngồi ở trên ghế, chậm rãi ăn bánh ngọt trên bàn, tùy ý liếc nhìn nha hoàn của nàng tới thông báo, Lục Liễu vẫn ở lại chăm sóc trong phòng nàng, làm việc cũng nhanh nhẹn tháo vát.

"Đúng vậy thưa đại tiểu thư, hôm nay khi nô tỳ ở phía trước viện đã gặp An Lam, An Lam đã nói hôm qua Tề vương Điện hạ đặc biệt phái người mang sính lễ tới, bởi vì Hầu Gia không có ở trong phủ, cho nên hôm nay đặc biệt tới bàn bạc quyết định hôn kỳ, sau này tiểu thư gả đi chính là Tề vương phi!" Lục Liễu hình như vừa mới chạy về, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn đỏ ửng, có chút kích động nhìn đại tiểu thư trước mặt, đáy mắt có vẻ chờ đợi.

"Ồ! Hoá ra là như vậy, sao không thấy sính lễ, để Nhị phu nhân nhận?"

Đuôi lông mày nhướng lên, thần sắc Lục Liễu tự do rơi vào đáy mắt, nhưng vẫn làm bộ như không thấy, hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, mà cho đến giờ nàng mới biết, Nhị phu nhân không để cho nhiều người biết được là muốn làm gì?

"Chuyện lớn chuyện nhỏ trong phủ dĩ nhiên là tùy Nhị phu nhân xử lý, chuyện sinh lễ cũng do Nhị phu nhân thay mặt xử lý, sau đó còn phải chuẩn bị đồ cưới để gả tiểu thư đi thuận lợi vui vẻ." Lục Liễu nhìn tiểu thư không hề nhắc tới của hồi môn, đáy lòng có một chút thất vọng.

"Ừ, Lục Liễu, bây giờ người đi tìm Nhị phu nhân đi, nói ta muốn xem danh mục sinh lễ!" Một câu cũng không kêu người thông báo cho nàng biết, chuyện này có chút bất thường, vị Nhị phu nhân này không ưa gì nàng, sao có thể thật tâm giúp đỡ nàng xử lý tốt chuyện sinh lễ và đồ cưới, sợ là trong đó có phần mờ ám.

"Dạ, tiểu thư."

Nhận lệnh của đại tiểu thư, Lục Liễu tự nhiên muốn làm tốt, bây giờ chuyện thần thiếp trong Thanh viện phần lớn đều là nàng làm, còn những nha hoàn tới sau phần lớn đều làm việc bên ngoài, nếu như đại tiểu thư gả vào vương phủ, nàng có thể làm nha hoàn hồi môn, như vậy bằng vào tư sắc của nàng, nếu được Vương Gia nhìn trúng, còn không phải là một bước lên trời sao?
.di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Đi vào phòng Nhị phu nhân, nói rõ lý do đến, Nhị phu nhân uống trà nhìn người đến là Lục Liễu, ngồi thẳng người mỉm cười nói rằng: "Đại tiểu thư muốn danh mục sinh lễ cũng là việc nên làm, dù sao đây cũng là chuyện đại sự cả đời của nàng, quan tâm cũng là lẽ thường, ta đang tính hôm nay bảo An Lam mang đến cho nàng ấy xem, bây giờ người đã tới, để cho người mang về."

Lục Liễu cầm danh mục sính lễ rời đi, chỉ có điều danh mục sính lễ cũng là Nhị phu nhân kêu người làm lại, vật phẩm bên trong, tiêu chuẩn còn chưa tới phẩm cấp trắc phi.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cướp Đi Thứ Nàng Chú Ý Nhất

"Lục Liễu, sau khi người qua đó, Nhị phu nhân có nói gì không?" Khóe miệng Thư Nhã Phũ nhếch lên, nhìn Lục Liễu mới lấy danh mục sính lễ từ Nhị phu nhân về, làm như không có chuyện gì xảy ra thuận miệng hỏi.

"Nhị phu nhân không nói gì, chỉ nói nếu như đại tiểu thư không cho nô tỳ đi lấy, thì phu nhân định kêu An Lam đưa tới!" Lục Liễu nói ra tình hình thực tế.

"Ừ được rồi, người đi xuống đi, đúng rồi, người kêu Đại Tổng Quản đến kho chờ ta... ta muốn kiểm lại số lượng sính lễ!"

Có lẽ Nhị phu nhân không phát hiện ra, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, nàng đã nhìn ra danh mục sính lễ này nhất định là có vấn đề, vấn đề không phải là số lượng, mà là nàng hiểu rất rõ Tề Vương trong truyền thuyết, hẳn không phải là người làm những chuyện như vậy. diễn-đàn-lê-quý-đôn

Tề vương kinh tài diễm tuyệt, rất ít xuất hiện trước mặt người khác, phần lớn mọi người đều không biết hình dáng Thập Điện hạ được Hoàng Thái hậu sủng ái như thế nào, đừng nói đến hiểu biết bao nhiêu, nhưng nếu hẳn có thể có được danh tiếng kinh tài diễm tuyệt, thì nhất định là có nguyên do của hẳn, theo tin tình báo mà Văn Diệp giúp nàng thu thập được, nàng có thể phán đoán Tề Vương tính tình cổ quái, nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện như vậy.

Tâm phúc bên cạnh Nam Cung Thần không nhiều lắm, nhưng rất trung thành giúp hẳn ra mặt xử lý chuyện bên ngoài, một người trong đó chính là Liễu Trì, nghe nói là người đưa sính lễ tới hôm qua.

Nếu như đối với hôn sự này không thêm để ý, hoặc là muốn nhục nhã nàng, căn bản cũng không cần đặc biệt kêu tâm phúc của hân đưa sính lễ tới trước, mà sính lễ càng không thể nào chỉ có số lượng như vậy, không chỉ có tiêu chuẩn không phải là chính phi, mà ngay cả trắc phi cũng chưa tới.

Sợ rằng Nhị phu nhân nghĩ là nàng sẽ tức giận vì danh mục sính lễ này, hoặc là làm chút chuyện mất trí, chỉ sợ bà ta rất không hiểu biết Thư Nhã Phù nàng.

"Mẹ, danh mục sính lễ này có vấn đề?" Đợi đến khi Lục Liễu vừa rời đi, Thư Vũ Trạch liền chạy tới trước mặt của Nhã Phù, nhìn dáng vẻ của nàng mở miệng hỏi.

"Họ không muốn để mẹ được tốt hơn họ, thấy Nam Cung Thần không có ý từ hôn, tự nhiên sẽ nghĩ cách làm ra chuyện gì đó, Nam Cung Thần luôn luôn kêu thủ hạ tâm phúc Liễu Trì thay mặt xử lý mọi chuyện, mà ông ngoại con từ trước đến giờ cũng không có ở trong phủ, trong phủ đã bị Nhị phu nhân cầm quyền rồi, số lượng sính lễ có hạn này chẳng qua là do bà ta đã nhận bớt đi một ít mà thôi." Đối với sự thông minh và trưởng thành sớm của con trai mình, cũng không thể trách được, cũng không kiên dè, đem danh mục sính lễ trên tay đưa cho con trai.

Nhìn gương mặt rất đáng yêu của con trai, bàn tay cảm thấy ngứa ngáy, nên len lén sờ hai cái, da thịt mềm mại trắng nõn, không muốn buông ra liền dứt khoát đem móng vuốt sờ vào mặt của con trai, hắc hắc, con trai của mình thật là tốt, muốn sờ lúc nào thì sờ!

Thư Vũ Trạch nhìn danh mục quà tặng, rồi lại liếc nhìn bộ dạng sắc lang của mẹ, bĩu môi, được, là mẹ của mình, nên cậu ngoan ngoãn, nếu như là người khác, không biết đã chết như thế nào rồi.

Thư Vũ Trạch mấp máy cái miệng nhỏ khả ái, cảm nhận trên mặt vẫn bị giày xéo không chịu dừng tay như cũ, chỉ có thể trợn trắng mắt ra hiệu cho mẹ, nhưng mà cậu lại không biết, bộ dáng trợn trắng mắt lạnh lùng này của cậu, lại càng đáng yêu hơn. diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

Nàng đã tra xét lai lịch của mấy nữ nhân kia một chút, nhưng lại không phát hiện manh mối gì, trong trí nhớ của nàng, ở đây vẫn còn lưu lại một số đồ dùng khi nàng có thai, nàng chỉ nhớ là khuôn mặt của con trai mình rất giống khuôn mặt một nam nhân, thật ra thì cũng không nhớ rõ nam nhân kia như thế nào, mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng khi nhìn tới khuôn mặt nhỏ bé của con trai mình, dường như bất tri bất giác nhớ lại một hình bóng mơ hồ trong đầu.

Cho nên nàng vẫn luôn hoài nghi mấy người trong phủ, bây giờ mượn chuyện sinh lễ, thuận tiện đi điều tra nhà kho của bọn họ, cũng đúng ý của nàng, cứ như vậy nàng cảm tạ Nhi phu nhân có lòng tốt động tay chân rồi.

Hầu Gia vừa nghe Nhã Phù muốn kiểm tra lại sinh lễ, vung tay lên trực tiếp đồng ý, bây giờ đối với những yêu cầu của con gái mình, gần như là

xin gì được nấy, dường như muốn đem những áy náy trong những năm qua bổ sung lại toàn bộ.

Việc kiểm đồ trong nhà kho của phủ, Nhã Phù cũng chỉ là tùy ý kiểm lại, đối với sính lễ gì đó cũng không tra xét quá cẩn thận, chỉ là tùy ý kiểm tra lại, sau đó nhìn về phía Đại Tổng Quản vẫn đi theo bên cạnh mình.

"Đại Tổng Quản, lấy sổ sách nhà kho trong phủ cho ta xem một chút, hình như không còn bao nhiêu vật phẩm nữa? Ừm!"

Khẽ lên giọng, mặc dù âm thanh dịu dàng, ngữ điệu tùy ý, nhưng Đại Tổng Quản cũng không ngừng toát hết mồ hôi trán, nhìn về phía đại tiểu thư bây giờ, lão cảm thấy không giấu giếm được, bây giờ bị Thư Nhã Phù hỏi như vậy, càng thêm chấn động trong lòng, có chút hoảng loạn .

"Đại tiểu thư, cái này. Nhà kho trong phủ đều do Nhị phu nhân xử lý, bình thường tất cả sổ sách đều do Nhị phu nhân tra xét, sổ sách cũng không do lão nô giữ ạ." Đại Tổng Quản ở trong phủ cũng đã nhiều năm như vậy, đối với nhiều chuyện đều nhìn vô cùng rõ ràng, chỉ là từ trước tới nay người cầm quyền trong phủ đều là Nhị phu nhân, hành động bây giờ của đại tiểu thư rõ ràng chính là muốn đoạt quyền, một nô tài như lão không biết phải làm gì. di†en♣danlequyd☼n☼c☼m

Cho dù Thư Nhã Phù là đại tiểu thư, có quyền trông coi chuyện tình trong phủ, nhưng từ trước tới nay trong phủ này đều do Nhị phu nhân cầm quyền, hôm nay như vậy, sợ là hai bên sẽ xảy ra xung đột.

"Sao? Bà ta có thể xem, còn ta không thể xem?" Nhã Phù nhướn mày, khóe miệng vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt như cũ, cứ như vậy nhìn Đại Tổng Quản đang hoảng loạn, người thông minh như lão ta, nên biết lựa chọn thế nào.

Đại Tổng Quản ngẩng đầu nhìn thần sắc của Nhã Phù, mặc dù trên mặt là nhu hòa, tươi cười, nhưng lão không khỏi cảm thấy uy thế trên người

nàng, đối diện với thần sắc đó của Nhã Phù, trong bụng Đại Tổng Quản cũng run lên, nhưng kịp thời bình tĩnh lại, cũng biết mình nên làm như thế nào.

"Đại Tổng Quản, người nhanh đi tìm Nhị phu nhân lấy đi, ta và mẹ đi cùng với người một chuyến, một lát nữa sẽ kiểm tra lại chỗ này sau, bây giờ đi xem kho của Nhị phu nhân và Tam phu nhân các nàng một chút!" Thư Vũ Trạch hí hóp đôi mắt nhỏ, khả ái phất tay nói với Đại Tổng Quản.

Thật ra cậu rất tò mò muốn nhìn thấy nét mặt của Nhị phu nhân!

Hiếu mẹ mình có tính toán gì, nhưng cậu đã chờ mong rất lâu rồi, nữ nhân kia để ý nhất là quyền lực trong tay, nếu như mẹ tước đoạt đi quyền lực trong tay bà ta từng chút từng chút một, chắc so với giết bà ta còn khó chịu hơn, có lúc trừng trị một người không nên là cho họ một cái chết êm ái, như vậy sao có thể cảm thấy khổ sở!

Thư Nhã Phù luôn luôn tin tưởng ta không phạm người thì người cũng không phạm ta, nếu người phạm ta, ta nhất định khiến cho họ khổ sở gấp trăm ngàn lần! Đối phó với kẻ địch, phải nhìn trúng, đâm trúng tim đen!

Muốn đối phó với một người, biện pháp tốt nhất chính là lấy đi thứ mà họ để ý nhất, ở trước mặt họ quang minh chính đại cướp đi, chỉ sợ mùi vị đó khiến cho đối phương có cảm giác rất tốt rồi.
dien+dan+le+quy+don+com

Mà bây giờ.

Nhị phu nhân không biết đã chuẩn bị xong chưa?

Ôm Vũ Trạch từ từ đi ra ngoài, bây giờ trên mặt Thư Nhã Phù và Vũ Trạch, một lớn một nhỏ, đều là nụ cười vô cùng chói mắt, trong ánh mắt của người khác thì vô cùng xinh đẹp

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cũng Đúng Lúc

"Người nói cái gì? Kiểm tra nhà kho, tại sao, nhà kho riêng của bản phu nhân tùy tiện nói kiểm tra liền kiểm tra sao?" Nhị phu nhân giận dữ đứng lên, trợn mắt nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù đang thanh thản ngồi đó.

"Nhị phu nhân, đây cũng được lão gia đồng ý rồi, mà hôm nay đại tiểu thư cũng đặc biệt tới hỏi Nhị phu nhân sổ sách nhà kho lớn." Đại Tổng Quản cung kính cúi đầu đứng ở một bên, không nhìn sắc mặt của Nhị phu nhân. Ồ điễn-đàn-lê-Ồ quý-đôn

"Muốn kiểm tra lại sổ sách thì vào nhà kho trong phủ kiểm tra là được, chẳng lẽ trong danh mục sổ sách có khác nhau sao, còn phải náo nhậy muốn kiểm tra nhà kho của bản phu nhân! Còn nữa, Đại Tổng Quản, người nên biết hiện tại ai là chủ nhân trong nhà này, nếu lão gia đã giao cho ta xử lý, tự nhiên ta muốn mọi chuyện được xử lý tốt, mà sổ sách cũng không thể ai nói muốn xem liền lấy xem. Nếu một khi xảy ra vấn đề gì, lão gia hỏi tới, ta nên bẩm báo với lão gia như thế nào?"

Nhị phu nhân cau mày thật chặt, vẫn tức giận như cũ, chỉ là giờ phút này cũng giảm xuống một chút, tức giận chỉ có thể do sự đặc ý của Thư Nhã Phù, xem ra nàng ta đã nhận ra danh mục sổ sách này có vấn đề, không ngờ nàng ta lại thông minh, nhưng như vậy thì sao, muốn kiểm tra nhà kho, nàng ta nghĩ rằng ở nơi này có thể tra được thứ gì?

Ngồi lại vị trí, bưng ly trà trên bàn từ từ uống, điều chỉnh lại tâm tình, mới giương mắt nhìn sang Thư Nhã Phù ở một bên, mỉm cười nói: "Nhã Phù, chuyện này ta muốn đi mời lão gia, nếu không thật sự xảy ra chuyện gì, ta cũng không tiện khai báo, phải không?"

Phân chia tiền tài trong phủ, tiền chi mỗi tháng đều qua tay bà, đương nhiên bà cũng chia cho mình hơn phân nửa ở trong đó, còn những thứ khác trong viện, dĩ nhiên cũng có chút sơ hở.

Bây giờ Thư Nhã Phù mở miệng đòi sổ sách, rõ ràng chính là cướp đi quyền lực của bà trong phủ này, bà mới là nữ chủ nhân trong phủ này, một nha đầu như nàng ta có tư cách gì tới tranh đoạt với bà.

"Ông ngoại đã đồng ý rồi, ông ngoại nói tổng quản dẫn mẹ đi kiểm tra tất cả, lão nãi nãi, người lớn tuổi xác định sẽ không có lúc già nua si ngốc gì sao, bình thường có thể hoa mắt hay không ...?" Thư Vũ Trạch xoay đầu nhỏ, vẻ nghi hoặc nhìn gương mặt Nhị phu nhân được bảo dưỡng rất tốt của, ân cần hỏi han.

Lão nãi nãi. Già nua si ngốc. Hoa mắt.
๖๖๖điển♥đàn๖๖๖lê♥quý♥đôn.

Đứa con hoang đáng chết cư nhiên nói chuyện như vậy với bà, sắc mặt Nhị phu nhân cứng ngắc vô cùng khó coi, trước ngực phập phồng, nỗ lực đè nén cơn giận của mình.

"Nhị phu nhân, người cũng biết sổ sách trong phủ, ta có quyền xem!" Thư Nhã Phù vẫn trầm mặc không mở miệng, mỉm cười nhìn vẻ mặt đen thui của Nhị phu nhân, nói rất hời hợt.

Đây là nàng đang nhắc nhở Nhị phu nhân, nàng mới là đại tiểu thư trong phủ này!

Cho dù bà ta có nói ra địa vị, cũng không thể xem mình là nữ chủ nhân trong phủ này được, sổ sách là do đại tiểu thư nàng làm, muốn xem căn bản cũng không cần một Nhị phu nhân đồng ý hay không, đây là quyền lực của nàng, hôm nay nàng tới chỉ là muốn xem sổ sách, không phải tới trưng cầu sự đồng ý của bà ta!

"Tỷ tỷ, không ngờ tỷ ở đây với mẹ, vốn muốn đặc biệt đi chúc mừng tỷ tỷ, mọi thấy tỷ tỷ thật tốt phúc, hôm qua Tề vương Điện hạ cho người đến tặng sính lễ, không bao lâu nữa tỷ tỷ được gả vào vương phủ làm phi rồi!" Đúng lúc này Thư Hương Di từ ngoài cửa đi vào, sắc mặt vui mừng nhìn Thư Nhã Phù.

"Chuyện sau này ai mà biết được!" Hơi híp mắt lại mỉm cười nhìn Thư Hương Di chạy đến vừa đúng lúc, nàng ta đã ở bên ngoài nghe một hồi lâu, con trai sớm đã nói cho nàng biết.

"Hôm nay tỷ tỷ tới đây chẳng lẽ là vì chuyện sính lễ? Có vấn đề gì sao?" Thư Hương Di nghi hoặc hỏi.

"Ai, không được coi trọng, theo lý thuyết hoàng thượng hạ chỉ gả ta cho Tề vương làm vương phi, sính lễ hôm nay ngay cả vị trí trắc phi cũng không bằng!" Khẽ lắc đầu, dáng vẻ Nhã Phù ra vẻ cảm khái thở dài thật sâu một cái.

"Chuyện này. Mẹ, An quý phi cũng là tỷ tỷ của mẹ, nếu như mẹ đi mời Quý Phi nương nương, hôn sự này nhất định sẽ khiến hoàng thượng coi trọng nhiều hơn, dù sao đây cũng là chuyện mà hoàng thượng tự mình hạ chỉ ban hôn, cũng không thể đại khái được." Trên mặt có mấy phần ngượng ngùng, sau đó Thư Hương Di lập tức chuyển hướng sang Nhị phu nhân, đi tới bên cạnh Nhị phu nhân nói, trên khuôn mặt là vẻ mong đợi.

Bây giờ không phải Thư Nhã Phù muốn lấy lại quyền lực trong phủ, như vậy họ sẽ dùng hôn sự của nữ nhân này nói với nàng một chút, nàng không tin Thư Nhã Phù hiếm có được cơ hội gả vào vương phủ, còn có thể không biết nắm bắt, bây giờ nàng chính là cố ý nói cho Nhã Phù nghe, ý tứ rất đơn giản, chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời các nàng, tất nhiên sẽ kêu An quý phi giúp đỡ người nói vài lời tốt đẹp trước mặt hoàng thượng.

"Đúng, ta cũng có thể đến gặp An quý phi nói chuyện một chút."

Hiếu ý tứ trong lời nói của Thư Hương Di, hiện tại Nhị phu nhân đã khôi phục lại thần sắc bình thường, đoan trang tao nhã, khẽ gật đầu, mở miệng nói, nhưng mới nói được một nửa đã ngừng lại, ánh mắt chuyển qua người Nhã Phù.

Đuôi lông mày hếch lên, họ tính toán rất tốt nha! Thật sự nghĩ nàng ngu ngốc sao?

Tìm An quý phi, An Quý phi còn chưa gây phiền toái cho nàng sao, dưới gối An quý phi còn có một Tam hoàng tử, vì vậy Tề vương dĩ nhiên là cái gai trong mắt bà ta, dù nàng thế nào cũng là đại tiểu thư của Hầu phủ, trong tay cha đang nắm giữ binh quyền, sao bà ta có thể giúp đỡ Tề vương có được sự ủng hộ của Hầu phủ.

Nhìn Nhã Phù cười như không cười, tư thế như chờ nàng nói tiếp, không thấy bất kỳ sự nóng nảy hoặc là vui sướng nào, khiến Nhị phu nhân cũng nghĩ không ra nàng đang suy nghĩ gì?

"Nhã Phù." Cuối cùng vẫn là Nhị phu nhân không kịp đợi tính mở miệng nói tiếp, nhưng mới vừa mở miệng, liền bị Lục Liễu đột nhiên xông vào cắt đứt.

"Đại tiểu thư, Nhị phu nhân, không xong rồi! Tam phu nhân. Ra. Gặp chuyện không may." Lục Liễu thở hỗn hển nói không rõ ràng, nhưng thần sắc đầy hoảng sợ.

Sao lúc này Lục Liễu lại đột nhiên chạy tới, Tam phu nhân có chuyện gì? Nàng cố ý kêu Lục Liễu đi thông báo cho Tam phu nhân và Tứ phu nhân, nói nàng chuẩn bị kiểm tra nhà kho, cố ý muốn xem hai người bọn họ sẽ có phản ứng gì.

Chỉ là bộ dạng bây giờ của Lục Liễu hình như có chuyện gì xảy ra?

Nhã Phù nhìn Lục Liễu, lạnh nhạt nói: "Bình tĩnh một chút, nói rõ ràng xem có chuyện gì xảy ra, vội vàng hấp tấp còn ra gì nữa!"

"Tam phu nhân trúng độc, ngay sau đó nha hoàn Hồng Liên, thân thiếp đi theo bên người nàng cũng trúng độc!" Lục Liễu thở mạnh mấy hơi, nuốt nuốt nước miếng.

"Làm sao lại trúng độc? Bây giờ như thế nào?" Sắc mặt Nhị phu nhân biến đổi, chột giật mình, dù thế nào cũng không ngờ lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy.

"Tam phu nhân vẫn hôn mê bất tỉnh, thời điểm khi nô tỳ vừa tới, thấy mọi người đang loạn thành một đoàn, đã phái người đi tìm đại phu rồi! Nô tỳ cũng nhanh chóng tới đây thông báo cho phu nhân và đại tiểu thư."

Nhị phu nhân cũng không hỏi nhiều nữa, lập tức đứng dậy rời đi, vội vàng chạy tới đình viện của Tam phu nhân, chuyện lớn nhỏ trong phủ này bây giờ vẫn do bà phụ trách xử lý, xảy ra chuyện như vậy nhất định phải tìm được kẻ hạ độc, nếu không Hâu Gia nhất định sẽ trách cứ bà tội danh quản giáo không tốt. diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Mẹ!" Thư Vũ Trạch nhìn những người khác vội vàng rời đi, còn mẹ mình vẫn còn ngồi tại chỗ, dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

"Đi, chúng ta cũng đi xem xem có chuyện gì xảy ra?"

Trùng hợp với thời điểm nàng sai Lục Liễu đến đó, đúng lúc lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng nhìn dáng dấp Nhị phu nhân vừa rồi hình như vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ trong chuyện hạ độc này còn có kỳ quái gì, hình như tất cả đều xảy ra vào đúng lúc này.

Hơn nữa Lục Liễu là người của ai, mới vừa rồi khi nàng vừa tiến vào đã nói Tam phu nhân trúng độc, nhưng đại phu còn chưa tới nàng đã biết là trúng độc, thân phận của Lục Liễu này cũng rất có vấn đề.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Người Nào Hạ Độc?

Khi một đám người cũng chạy tới trong sân Tam phu nhân trong sân, xác định cả đám người làm thần sắc hoảng loạn ở bên ngoài nhìn quanh, chỉ là bây giờ xảy ra chuyện như vậy, bọn họ mặc dù tò mò, nhưng lại cũng không dám tùy tiện đi vào nhìn, chỉ sợ xảy ra chuyện gì trách đến trên đầu của mình .

Nhị phu nhân mang người vào trong phòng của Tam phu nhân, giờ phút này đại phu đã đến, đang bắt mạch cho Tam phu nhân, thần sắc có chút nặng nề, mà nha hoàn Hồng Liên của Tam phu nhân bị bỏ vào trong căn phòng bên cạnh.

"Như thế nào? Đại phu, Tam phu nhân ra sao?" Nhị phu nhân cau mày nhìn Tam phu nhân nằm ở trên giường, lại nhìn đại phu bắt mạch xong vội vàng tiến lên hỏi.

"Triệu chứng không rõ ràng lắm của Tam phu nhân là bị trúng độc, về phần là độc gì sợ là cần tiến một bước chẩn bệnh phía sau mới biết." Lão đại phu thần sắc mang theo nghi hoặc, chậm rãi nói.

"Vậy có nguy hiểm đến tính mạng không?" Nhị phu nhân nhìn một chút sắc tái nhợt của Tam phu nhân ở trên giường, trong lòng mặc dù có chút hả hê, nhưng hiện tại cũng không quan tâm đến việc này, việc cấp bách trước tiên là xác định chuyện gì xảy ra.

Lúc này Tứ phu nhân cũng đang chạy tới, sau khi đi vào chỉ đứng lẳng lẳng ở một bên, thần sắc bình thản cũng không có quá nhiều khẩn trương gì

hoặc là những thần sắc khác, hình như Tam phu nhân có chuyện gì xảy ra đều cùng nàng ta cũng không có quan hệ gì.

"Tam phu nhân trúng độc không sâu, tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng."

"Làm phiền đại phu rồi, An Lam để cho đại phu đi cho Hồng Liên chăm sóc."

Sau khi đưa đại phu đi, đi ra khỏi phòng của Tam phu nhân, một nhóm người cũng tụ tập tại phía trước đại sảnh phòng Tam phu nhân, ngồi ở chủ vị, sắc mặt Nhị phu nhân cứng ngắc, rất là khó coi, mà phía dưới đang quỳ hai nha hoàn cùng gã sai vặt.

"Tam phu nhân tại sao lại trúng độc, tất cả các người đều thành thật nói ra cho bản phu nhân, nếu để cho bản phu nhân tra ra là ai hạ độc, nhất định không tha!"

"Phu nhân, chuyện trong phòng Tam phu nhân luôn luôn đều là do Hồng Liên xử lý, nô tỳ căn bản cũng không có thể tùy tiện vào trong phòng, nô tỳ thật không biết vì sao lại như vậy." Một tiểu nha hoàn khóc hoa lệ đái vũ không ngừng dập đầu.

Một tiểu nha hoàn khác thần sắc sợ hãi, chỉ sợ trách đến trên đầu của mình .

"Các người còn không nói lời thật, Tam phu nhân trúng độc đến tột cùng là người nào phát hiện trước?" Nhị phu nhân mắt lạnh tức giận hỏi.

"Phu nhân, là nô tỳ phát hiện, trước Hồng Liên phân phó nô tỳ đi chuẩn bị nước trà cho Tam phu nhân, chỉ là nô tỳ đợi ngoài cửa hồi lâu cũng không thấy Hồng Liên tới lấy trà, nô tỳ mới tự tiện bưng nước trà vào bên trong, chỉ không ngờ sau khi đi vào liền nhìn thấy Tam phu nhân cùng Hồng Liên, cả hai đều té xuống đất. Nô tỳ thật không biết Tam phu nhân

cùng Hồng Liên tại sao lại trúng độc, phu nhân ngài nhất định phải tin tưởng nô tỳ." Tiểu nha hoàn đang sợ hãi kia gọi là Tiểu Lan, lúc này bị đã hỏi tới, nói xong liền khóc lên.

Tứ phu nhân ngồi một bên ngay ngắn, tinh táo nhìn xem Nhị phu nhân thăm vấn, hoàn toàn không có một chút dáng vẻ quan tâm, chỉ là vẫn từ từ uống nước trà trong tay, nghe Tiểu Lan nói mới vừa khẽ nâng mắt lên liếc nhìn, sau đó lại thấp xuống tầm mắt, một bộ dáng vẻ thờ ơ.

Nhã Phù ngồi ở một bên, ánh mắt tùy ý quét qua tất cả mọi người ở đây, đáy lòng cũng có chút tò mò, mà nhìn Lục Liễu cũng là vẻ ngoan ngoãn đứng ở một bên, không nhìn ra cái thần sắc gì, về phần Tứ phu nhân kia, nhìn người dịu dàng động lòng người, sau khi đi vào cũng không còn nói thêm lời nói gì, vẫn luôn là yên lặng đợi ở một bên.

Mà nhìn hai tiểu nha hoàn phía dưới nói cũng không giống là đang nói dối! Chỉ là nếu nói nói như vậy thì Tam phu nhân thế nào đột nhiên lại trúng độc?

"Tam phu nhân trước có ăn đồ gì, hoặc là đụng thứ gì không?" Nhị phu nhân mặt đen tối một mảnh, chau mày.

"Phu nhân ăn trưa trưa rồi phải đi ngủ trưa, đợi đến lúc thức dậy Hồng Liên phải đi hầu hạ, cũng phân phó nô tỳ chuẩn bị nước trà, lúc sau trong đó bị hạ độc rồi." Tiểu Lan sợ hãi, nhưng nói tới nói lui cũng nói liền rõ ràng, mà một tiểu nha hoàn khác cũng không ngừng khóc, không ngừng dập đầu.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Độc Liên Quan Đến Sính Lễ

Thư Nhã Phù vẫn luôn chú ý vẻ mặt và thần sắc của mấy người xung quanh, ánh mắt nhìn Nhị phu nhân đột nhiên hơi chậm lại, mặc dù chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng tất cả đều bị nàng xem ở đáy mắt.

Vốn dĩ nàng muốn biết tại sao Nhị phu nhân nghe được chuyện xảy ra của Tam phu nhân, thần sắc quái dị, rất căng thẳng, hiện tại hình như chính bà ta cũng phát hiện một vài đồ vật, cho nên mới có nét mặt như bây giờ.

Nhã Phù chậm rãi đi tới bên cạnh giường, khoe miệng từ từ nâng lên nụ cười thản nhiên, có thâm ý nhìn mấy người, sau đó đưa tay lấy khăn tay của mình ra, cách khăn tay lấy một cây trâm cắm trên đầu Tam phu nhân xuống.

Trâm cài được làm bằng vàng, tinh xảo khéo léo, hình vẽ hoa mai đang lúc nở, mấy chiếc lá rủ xuống, mà trên mặt gắn đá quý màu hồng xung quanh cũng nạm những viên đá quý nhỏ màu vàng óng ánh, vừa nhìn đã biết đây là vật thượng thừa.

Nhìn động tác của Nhã Phù, chân mày Nhị phu nhân nhíu lại thật chặt, hai tay buông xuống cũng không tự giác nắm chặt, cái trâm vàng này bà ta từng thấy, chỉ là không ngờ lại được Tam phu nhân cài ở trên đầu, hơn nữa còn xảy ra chuyện như vậy.

"Đây chính là nguyên nhân vì sao Tam phu nhân và Hồng Liên cùng bị trúng độc!" Cầm trâm vàng lên, liếc mắt nhìn mọi người xung quanh một cái, gỡ xuống một cái vòng bạc hôm nay mình cao hứng đeo, nhẹ nhàng vẽ

một cái trên trâm cài, trên vòng bạc lập tức xuất hiện một màu đen. diên đàn lên quý đ

Vừa nói như thế, những người khác cũng hiểu rõ, trên trâm vàng này có độc, mà Tam phu nhân và Hồng Liên không có phát giác, khi trang điểm đem trâm vàng này cài ở trên đầu, hai người chắc là đều dùng tay đụng vào cái trâm, cho nên mới đồng thời trúng độc, mà Tam phu nhân đem trâm cài ở trên đầu, mọi người đều sẽ nghĩ trúng độc là do đồ ăn lúc trước, có mấy ai nghĩ tới chuyện trúng độc do cây trâm này chứ.

Từng người nhìn vòng bạc hiện ra màu đen, không cầm được âm thầm hít vào một hơi.

"Trâm cài thật tinh xảo, chắc chắn không phải người bình thường có thể có." Tứ phu nhân vẫn luôn trầm lại mở miệng, nhìn trâm cài này nhỏ giọng khen một câu.

Nghe được lời Tứ phu nhân nói, ánh mắt Nhã Phù dừng lại ở trên người của nàng ta, nhìn nàng ta chỉ nói một câu như vậy, lại im lặng giống như trước, bộ dạng lạnh lùng không nói.

"Cái trâm cài này hình như nhìn khá quen !" Thư Vũ Trạch ở bên cạnh Nhã Phù, lẩm bẩm nhỏ nhỏ.

Thư Vũ Trạch nghiêng đầu nhìn trâm vàng mẹ mình cầm trên tay, không biết vì sao lại cảm thấy khá quen, nhưng một lúc không nghĩ ra đã nhìn thấy đồ trang sức này ở đâu, theo thường lệ thì mẹ cậu rất ít mang những thứ này, mẹ vẫn luôn cảm thấy đeo vàng đội bạc quá phiền toái, bình thường nhiều lắm là đeo lên một hai đồ trang sức đơn giản, hơn nữa là lấy ngọc làm chất liệu.

Một nhóm người lần nữa trở lại tiền sảnh, Nhị phu nhân nhíu mày, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chú Nhã Phù, lạnh lùng nói: "Nhã Phù, làm sao

người biết trâm vàng này có độc? Hơn nữa còn có nha hoàn của người, sau khi Lục Liễu tới viện Tam phu nhân, Tam phu nhân đã bị hạ độc rồi sao?"

Bà ta hiện tại đã hiểu được mình liên lụy rồi, biết Lục Liễu đã tới, ngược lại đem ánh mắt hoài nghi đặt ở trên người của nàng.

"Nhị phu nhân phỏng đoán đơn giản như vậy, cũng không cần ta nói ra chắc hẳn các người cũng có thể biết, mới vừa rồi ta cũng đã nói rất rõ ràng, Nhị phu nhân còn không rõ ràng, muốn ta nói lại một lần! Về phần Lục Liễu, lúc trước đã nói rồi, là theo lời của ta tới thông báo cho Tam phu nhân biết, thời điểm đến Tam phu nhân đã ngắt xiu, lại xét từ trên phương diện khác, bản tiểu thư hình như không có lý do gì đi đối phó với Tam phu nhân, huống chi là hạ độc hại nàng ta!"diiễn~đààn~leê~quyý~đoôn

Đối với chuyện mình bị hoài nghi, một chút lo lắng bị liên quan cũng không có, lúc trước nàng đã nói là làm việc và nghỉ ngơi, chỉ là cười lạnh nhìn Nhị phu nhân, thản nhiên ngồi ở trên ghế chậm rãi nói.

"Tỷ tỷ, tỷ cũng không thể trách mẹ đa nghi, dù sao hiện tại việc nhà là do mẹ xử lý, mẹ có trách nhiệm phải tìm ra người hạ độc lần này, nếu không thì khi Tam phu nhân có chuyện gì xảy ra, mẹ khó thoát khỏi bị trách cứ." Thư Hương Di ngồi cách Nhã Phù không xa, ôn nhu mở miệng, đáy lòng cũng hận không thể thật sự có liên lụy đến trên người Thư Nhã Phù đi.

"Mẹ, cái trâm vàng này chất liệu rất nhãn mịn, kiểu dáng rất tinh tế! Hẳn không phải là người nào cũng có thể có được! Nếu như truy ra xuất xứ cái trâm vàng này, có thể tìm được người hạ độc lần này."

Nhã Phù lấy khăn tay gói trâm vàng cầm lên, giơ cao về phía ánh mặt trời ở cửa sổ nhìn, màu sắc Thủy Tinh óng ánh sáng long lanh, màu vàng bao quanh hoa mai, phương thức kiểu dáng đặc biệt, thợ làm cũng là độc đáo.

"Chỉ là một cái trâm vàng bình thường, làm sao có thể dựa vào người nào làm trâm vàng thì cho rằng người đó có tội, người nào cũng có thể bôi độc lên trên." Nhị phu nhân nghe Nhã Phù có ý tưởng muốn điều tra xuất xứ của cái trâm, đáy mắt lóe lên, bộ mặt không đồng ý mà mở miệng.

"Đúng vậy, tỷ tỷ, chuyện này hay là để cho mẹ đi thăm dò chứng cứ, tỷ tỷ, hiện tại chuyện quan trọng nhất là chuẩn bị đám cưới gì đó, chắc chắn coi như cha biết, cũng sẽ không để cho tỷ tỷ hao tâm vào những việc vặt này."

Thư Hương Di ôn nhu mở miệng, chuyện kiểm chứng này để cho mẹ mình tới xử lý, như vậy mặc dù không tìm ra hung thủ cuối cùng, cũng sẽ đi tìm người thể thân tới chịu cái tội này, Nhị phu nhân cũng sẽ không vì vậy mà bị dính líu, bị trách tội cai quản không tốt, nhưng nếu như Thư Nhã Phù dựa vào thân phận đại tiểu thư tới chen vào một tay, ngược lại sẽ khiến Nhị phu nhân phiền toái hơn, hơn nữa Thư Hương Di cảm giác mẹ mình rất coi trọng chuyện lần này, cho nên cũng mở miệng giúp đỡ Nhị phu nhân.

"Bốp —diễn đàn lê quý đôn—!" Nhã Phù đột nhiên vỗ tay xuống cái ghế vịn, một bộ dáng tinh ngộ chột hiếu, trên mặt càng tăng thêm một phần vui mừng: "Đúng vậy, được muội nhắc nhở như vậy, tỷ đột nhiên nhớ ra một chuyện!"

Mà Thư Vũ Trạch, bộ dạng cũng bừng tỉnh hiếu ra, khuôn mặt nho nhỏ đột nhiên vui ra, đáy mắt màu hổ phách tràn đầy vẻ giảo hoạt, một tư thế chuẩn bị xem kịch vui.

"Tỷ tỷ cũng cảm thấy lời của ta nói đúng, chuyện này vẫn là để cho mẹ xử lý, mẹ nhất định sẽ giúp Tam phu nhân tìm ra người hạ độc lần này." Thư Hương Di chỉ coi là Nhã Phù đồng ý lời nàng ta nói, lập tức mặt mày hớn hở mở miệng.

"Ta lấy chồng hay không, chuyện này không tới phiên người tới hao tâm, chỉ là người đột nhiên nói chuyện đám cưới này, ngược lại nhắc nhở ta." Nhã Phù chậm rãi đứng dậy, khoe miệng hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nhìn về phía Đại Tổng Quản đứng một bên phân phó: "Đại Tổng Quản, làm phiên người đến nhà kho đem lấy một đôi hoa tai và vòng tay trong sính lễ của ta ra đây!"

"Đại tiểu thư, không biết là muốn lấy đôi hoa tai và vòng tay nào?" Đại Tổng Quản có chút không rõ, lúc này đột nhiên sai ông đi lấy đồ trang sức sính lễ làm cái gì?

"Ông đi xem rồi tự nhiên sẽ biết lấy cái nào." Nhã Phù tùy ý khoát khoát trầm vàng trên tay, ý bảo Đại Tổng Quản nhìn, trong miệng nói có thâm ý.

Mà nghe Nhã Phù nói, Nhị phu nhân vốn đang trấn định tự nhiên, thần sắc đột nhiên biến đổi rất nhanh, vẻ mặt trở nên kỳ quái, khuôn mặt có chút khó coi, nhìn chăm chú vào trên người Nhã Phù, muốn nhìn xem nàng để cho Đại Tổng Quản đi lấy đồ, có phải đã biết cái gì hay không!

Mà sắc mặt của Thư Hương Di cũng không được tốt lắm, dù sao nhìn Nhã Phù cầm trầm vàng, ý bảo cho Đại Tổng Quản nhìn, bộ dạng hình như có ý đồ khác, hơn nữa đoán chừng trong này có liên quan đến sính lễ vương phủ đưa tới, điều này làm cho đáy lòng bà ta nhất thời lo lắng, chẳng lẽ Tam phu nhân trúng độc có liên quan gì đến sính lễ này sao? diễn ♣ đàn-lê-quý ♣ đôn

Nhìn thần sắc Nhị phu nhân quái dị, lo lắng ở đáy lòng Thư Hương Di từ từ lan rộng ra, có chút không rõ, nhưng cũng phỏng đoán chuyện này thật sự có liên quan với sính lễ, nếu là như vậy, người phụ trách nhận lấy danh mục quà tặng và sính lễ là Nhị phu nhân, nhất định là trốn không thoát tội, mà chuyện sính lễ có vấn đề, sợ là cũng sẽ bị người tra được.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nhị Phu Nhân Bị Đánh

"Tỷ tỷ rốt cuộc sai Đại Tổng Quản đi lấy cái gì? Sính lễ có liên quan gì với chuyện Tam phu nhân trúng độc sao?" Thư Hương Di nhìn bộ dáng nhàn nhã của Nhã Phù, đáy lòng bất an cũng ức chế không được mà lan rộng ra, trong thời gian chờ đợi tâm trạng cũng không yên.

"Cái này đợi Đại Tổng Quản cầm đồ vật đến, các người nhìn rồi sẽ biết." Thư Nhã Phù mỉm cười tùy ý nói một câu, ở một bên từ từ uống trà, đem đáy mắt Thư Hương Di thỉnh thoảng lộ ra khẩn trương thu vào tầm mắt, nhưng vẫn bất động thanh sắc ngồi ở một bên.

Vừa trở lại, Đại Tổng Quản cầm một đôi hoa tai và vòng tay, đặt trên khay, mà sau khi Đại Tổng Quản đi vào, đáy mắt vẫn khó có thể che giấu khiếp sợ, tựa hồ trong quá trình đi lấy đồ phát hiện được gì đó rất chấn động.

"Đại tiểu thư, đồ đã lấy ra rồi." Đáy lòng Đại Tổng Quản phức tạp đem khay trình lên, nhìn vẻ mặt thanh thản tùy ý của Thư Nhã Phù, đáy lòng khiếp sợ. diễn đàn lê quý ôn

Lão mới vừa đến nhà kho, đem tất cả đồ trang sức ở trong sính lễ tất cả đều lấy ra, mà đúng như đại tiểu thư nói, lão nhìn sẽ biết nên cầm cặp vòng tay và vòng tai kia, mà sau khi kiểm tra toàn bộ ở nhà kho, lão cũng chỉ là nhìn thấy đại tiểu thư và tiểu thiếu gia tùy ý quét qua sính lễ gì đó, cũng không có cần thận đi kiểm tra, vậy mà nàng lại dễ dàng biết trong đó có đồ vật gì, phần năng lực trí nhớ này cho dù lão là Đại Tổng Quản, người quản lý sổ sách nhiều năm, sợ rằng đều khó có thể nhớ được vật phẩm trong thời gian ngắn như vậy.

Mà lấy gì đó ra trong lòng ông cũng nghi hoặc nặng nề, không hiểu tại sao liên quan đến sính lễ.

"Nhã Phù, người làm cái gì vậy, sính lễ có thể tùy ý để cho người ta lấy ra sao, nhu vậy không được!" Nhíu chặt lông mày, sắc mặt Nhị phu nhân rất khó coi, nhất là sau khi biết Nhã Phù sai Đại Tổng Quản đi lấy đồ, sắc mặt vẫn không hoà nhã, người không biết chỉ coi bà ta bởi vì chuyện của Tam phu nhân mà thần sắc nghiêm túc, nhưng không biết hiện tại ở trong nội tâm bà ta đã bất ổn sợ rằng loạn vô cùng.

"Sính lễ này sớm đã bị người động tới, ta cũng không phải là người đầu tiên động vào, Nhị phu nhân, người nói có đúng không?" Nhìn Nhị phu nhân giương lên nụ cười rục rở, Nhã Phù đi lên trước cầm vòng tai trên khay lên.

Sính lễ này sớm đã bị Nhị phu nhân động tay chân qua, sao lại nàng không biết, chỉ là không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra chuyện của Tam phu nhân như vậy, đây cũng là chuyện ngoài dự liệu của nàng.

"Các người đều ở đây? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, tại sao Tam phu nhân đang tốt ở trong viện lại bị trúng độc!"

Lúc này, Thư Diệu Kỳ vừa ra ngoài trở về, người trong phủ cũng đã đem chuyện bẩm báo lên, cũng chạy tới, nhìn phần lớn mọi người ở chỗ này, vẻ mặt nghiêm túc, căng thẳng cương cứng, tức giận lạnh lùng, hai mắt trợn to nhìn người xung quanh, trừ bỏ lúc nhìn Nhã Phù và Vũ Trạch, trên mặt hơi nhu hòa một chút.

Hầu Gia ở trong phủ dĩ nhiên là chủ tử liêm chính, uy nghiêm không phải không cho những người khác phản kháng, mà giờ khắc này mang theo tức giận, càng thêm mấy phần sát khí của quân nhân, khiến mọi người không dám nhìn thẳng ánh mắt của ông.

"Ông ngoại cũng đừng tức giận, chuyện này mẹ sẽ xử lý tốt, mẹ đã tìm được trâm vàng bị bôi độc rồi! Ông ngoại, người xem chính là cái này!" Vũ Trạch cười hì hì cầm trâm vàng Nhã Phù vừa mới để lên bàn, chạy đến trước mặt của Hầu Gia, khéo léo giúp đỡ mẹ mình tranh công.
diễn đàn Lê Quý Đôn

Người khác sợ Thư Diệu Kỳ, sợ uy nghiêm của ông cũng không dám hô to một hơi, nhưng đây đối với Nhã Phù và Vũ Trạch cũng không có ảnh hưởng quá lớn, hai người vẫn như cũ, một cười nhẹ nhàng, một cười đáng yêu rực rỡ.

"Ừ, Vũ Trạch thật biết nghe lời !" Sắc mặt Hầu Gia nhu hòa xuống, đưa tay sờ sờ tóc Vũ Trạch, sau đó mới nhận lấy trâm vàng cẩn thận nhìn một chút.

"Tam phu nhân như thế nào rồi?" Khẽ cau mày, lạnh nhạt nhìn Nhị phu nhân đứng ở bên cạnh, Hầu Gia hỏi.

"Bẩm lão gia, Tam phu nhân và nha hoàn Hồng Liên, hai người đều ở đây, được nha hoàn phát hiện sớm, cho nên trúng độc không nghiêm trọng lắm, đại phu cũng đã đến xem qua, mà bây giờ có bộ trâm cài này, chỉ cần cho đại phu xem là độc gì, là có thể giải độc phục hồi! Lão gia, những chuyện này vẫn nên để cho thiếp xử lý là được, ngài ở bên ngoài lao lực chớ vì chuyện này mà làm tổn hại tinh thần!" trên mặt Nhị phu nhân mang theo mấy phần mỉm cười, hình như lại khôi phục là Nhị phu nhân ngày thường đoan trang thanh nhã.

"Ở nhà đã xảy ra chuyện như vậy, nàng nói ta sao có thể an tâm được, hơn nữa nếu Vũ Trạch nói Nhã Phù đã tìm ra trâm vàng, như vậy chuyện lần này liền giao cho Nhã Phù xử lý, nàng cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi, không phải bình thường nàng quản bọn họ sao, sao lại để xảy ra chuyện như vậy!" Một câu nói của Hầu Gia, gần như đem quyền lực của Nhị phu nhân thu lại, giao đến trên tay Nhã Phù.

Nghe Hầu Gia nói, trên mặt Nhị phu nhân mới nâng lên mỉm cười lập tức cứng lại, khuôn mặt khó có thể tin, bà ta xử lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ cũng nhiều năm, mà chuyện trong phủ hầu như tất cả đều phải qua sự đồng ý của bà mới có thể thực hiện, mà bây giờ cũng bởi vì chuyện này, Hầu Gia liền đem tất cả quyền lực trên tay bà lấy đi cho Thư Nhã Phù, điều này làm cho bà trong khoảng thời gian ngắn không phản ứng kịp.

"Thật ra thì nên nghỉ ngơi nhiều một chút, mẹ của ta tuổi còn trẻ, thông minh cơ trí, tuệ nhãn biết châu (có mắt nhìn người, biết phân biệt thật giả), tài mạo song toàn, thể lực tốt, sử dụng một chút xú, vẫn có thể." Mặt Thư Vũ Trạch vẫn cười ưu nhã đáng yêu, rất khéo léo dùng các từ ngữ tốt đẹp nâng cao mẹ của mình, gián tiếp đập chết Nhị phu nhân.
diễn đàn lê quý đôn

Lời này nghe thật tốt, tất cả đều là từ ngữ ca ngợi, nhưng là nâng cao Nhã Phù, trên phương diện khác cũng là nói Nhị phu nhân tuổi già sức yếu, đầu óc chậm chạp, không thể chèo lái nhiều, quyền lực trong phủ nên giao ra thì tốt hơn.

Nhã Phù sẽ không ngăn cản con trai của mình, con trai nói điều trong đáy lòng nàng, thật ra thì cũng là có chuyện như vậy! Cho nên.

"Vũ Trạch, đừng nói như vậy!" Nhã Phù chậm rãi mở miệng.

Thư Hương Di nhìn sắc mặt nhu hòa của cha mình đang nhìn Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch, rồi nhìn về phía họ, gương mặt những người khác lại rất căng thẳng, đáy lòng càng thêm ghen tỵ, theo ý nàng, trừ việc Thư Nhã Phù là con của vợ cả, cái thân phận đại tiểu thư này, ở ngoài nàng không có biện pháp thay đổi, cái khác, mặc kệ điểm nào, nàng cũng ưu tú hơn Nhã Phù, đừng nói trước kia nàng ta si si ngốc ngốc, coi như hiện tại tốt thì thế nào, nữ nhân coi trọng nhất là danh tiết, nàng ta đã sớm không còn, lại mang theo một đứa con hoang.

Hừ! Nghe Nhã Phù mở miệng, đáy lòng Thư Hương Di cười lạnh một tiếng, may mà nàng ta còn tự biết rõ!

Mà Nhị phu nhân càng không che giấu chút nào, trợn mắt trừng Nhã Phù, hình như hận không thể đem nàng lột da hủy xương đi, bởi vì Thư Nhã Phù, Hầu Gia mới đoạt lại quyền của bà.

Đuôi lông mày Nhã Phù cợt nhả, khóe mắt quét qua đáy mắt ác độc của mẹ con Nhị phu nhân, ngay sau đó bên khóe miệng nâng lên một nụ cười khê, cho con trai bảo bối của mình một ánh mắt tán thưởng: "Con trai, con đừng nói như vậy, mẹ sẽ xấu hổ!"

Nếu họ không ưa nàng, nàng muốn hàng ngày cố ý ở trước mặt họ, nôn chết họ!

"Cha, người tới xem hoa tai và vòng tay này một chút !" Nhã Phù cầm lấy hoa tai và vòng tay vừa mới được Đại Tổng Quản lấy ra, đưa cho Hầu Gia.

"Chuyện này. Đây là. ?" Hầu Gia có chút nghi hoặc nhìn hoa tai và vòng tay, vừa trầm ngâm nhìn, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, lại đem ánh mắt nhìn về phía trâm vàng Vũ Trạch vừa lấy ra đặt ở trên khăn tay, đáy mắt như có điều suy nghĩ, chân mày hơi nhíu lại.

"Dựa vào năng lực của cha chắc hẳn cũng đã nhìn ra! Mà nữ nhi muốn nói là, hoa tai và vòng tay này đều là sính lễ của Tề Vương phủ đưa tới." Nhã Phù nói rất tùy ý.

"Cái gì? Đây là đồ trang sức trong sính lễ?" Nghe Nhã Phù nói, Hầu Gia chột ngắc đầu lên, sắc mặt càng thêm cứng nhắc khó nhìn, ánh mắt lạnh lùng quét qua trên người mọi người ở trong sảnh, tất cả rơi vào trên người của Nhị phu nhân, một dòng lửa giận từ trong đáy lòng dâng lên, vốn là người hành quân đánh giặc, cũng có thói quen chính trực ngay thẳng, tức giận lại càng không thêm che giấu.
diễn đàn yêu quý đ

Chợt đứng dậy, đi về phía Nhị phu nhân tát một cái vào mặt bà, mà sức lực trên tay của Hầu Gia lớn cỡ nào, một cái tát đem cả người Nhị phu nhân đánh bay đi ra ngoài, cả người "Phịch" một tiếng rơi trên ghế bên kia.

Mà một cái tát hung hăng mang theo lửa giận, cũng đem cả người Nhị phu nhân làm cho tối tăm, cặp mắt tròng lớn một tay bụm má, khóe miệng có một tia máu chảy xuống, trên mặt đau rát, thân thể đung vào cái ghế cũng bị đung đau đớn vô cùng.

"Mẹ ——!" Thư Hương Di cũng bị như vậy dọa sợ, đợi đến lúc phản ứng kịp, xác định bên khóe miệng Nhị phu nhân có máu đỏ tươi chảy xuống chói mắt, cả người bị dọa đến mức kêu to nhào tới.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đoạt Quyền Của Nhị Phu Nhân

Đối với hành động đột nhiên của Thư Diệu Kỳ, cho dù là Nhã Phù cũng kinh sợ một chút, không ngờ hành động của Thư Diệu Kỳ nhanh như vậy, có thể ra tay ngay lập tức, thật đúng là tính khí người trong quân đội, không thích lề mề.

"Lão gia!" Nhị phu nhân cũng chẳng quan tâm tới đau đớn trên mặt và trên người, chỉ bụm má, khiếp sợ nhìn phu quân của mình, giọng nói mang theo vài phần khổ sở và khó có thể tin.

"Mẹ, người có sao không?" Thư Hương Di quỳ gối bên người Nhị phu nhân, vội vàng mở miệng hỏi.

"Hừ, người thật sự nghĩ mấy năm nay ta ít để ý tới chuyện trong phủ, nên cái gì cũng không biết sao? Người thật là càng ngày càng càn rỡ, có phải trước kia ta quá dung túng người hay không, cho nên người càng ngày càng vô pháp vô thiên!" Trợn mắt nhìn chằm chằm Nhị phu nhân, Hầu gia không thèm che giấu gương mặt giận dữ của mình, chỉ vào Nhị phu nhân lạnh giọng quát lên.

Tứ phu nhân ở một bên lạnh lùng nhìn một màn đột nhiên xuất hiện, đáy mắt mặc dù cũng có mấy phần kinh ngạc, nhưng cũng rất mau biến mất, đứng ở một bên nhìn Hầu gia đang nổi giận, mà ánh mắt cũng lặng lẽ dời đến trên người Thư Nhã Phù đã thối lui sang một bên.
~điễn~đàn~leê~quý~đôn

Nhã Phù tức thời dời ánh mắt đi chỗ khác, ánh mắt cũng vừa vặn giao nhau với Tứ phu nhân, chỉ thấy đối phương hướng về phía nàng khẽ gật

đầu, ngay sau đó dời ánh mắt đi.

Nhã Phù đối với cái vị Tứ phu nhân có mấy phần tò mò, hình như cái vị Tứ phu nhân này không như hình dạng nhìn ngoài mặt kia, an tĩnh dịu dàng, bình tĩnh này hình như còn có thông tuệ mà người khác không biết đến, vào lúc này bình tĩnh như vậy.

"Lão gia, thiếp làm cái gì chọc lão gia giận dữ như thế, xin lão gia nói cho thiếp biết!" Nhị phu nhân ghen ngào, đáy mắt mang theo nước mắt.

"Người còn biết hỏi ta? Chính người làm cái gì người lại không biết? Chính người nhìn thật kỹ một chút, đây là trâm vàng bị bôi độc, đây là hoa vòng tai và vòng tay trong sính lễ, người nhìn rõ cho ta, cái này căn bản là một bộ, sính lễ này ngày hôm qua tất cả đều là do người thu lại, từ đầu tới đuôi đều là do một mình người xử lý, người nói cho ta nghe một chút đi, tại sao trâm vàng này không có ở trong nhà kho, lại đến trên tay Tam phu nhân!"

Hầu Gia tức giận hét lớn, vốn là đại nam nhân thẳng tính, đối với chút quanh co này chính ông căn bản cũng không đi suy nghĩ nhiều, nếu tất cả sính lễ đều là do Nhị phu nhân xử lý, nếu có vấn đề thì Nhị phu nhân thế nào cũng trốn không thoát đi, hơn nữa hôm nay, sau khi ông mới vừa cùng Liễu Trì của Tề Vương phủ bàn bạc ngày thành hôn, bởi vì phải đến quân doanh một chuyến không ngờ khi trở lại, lại xảy ra sự việc này.

"Lão gia, chuyện này không liên quan đến thiếp, hôm qua sau khi đặt đồ vào nhà kho, thiếp đến gặp Tam phu nhân, chuyện sính lễ này cũng không phải chỉ có một mình thiếp biết được, trâm vàng này xuất hiện ở viện của Tam phu nhân, thiếp cũng có chút kỳ quái, chỉ là. Thật sự là không có liên quan đến thiếp!" Trong lòng Nhị phu nhân run lên, nước mắt trong khóe mắt nhanh chóng chảy ra, trên mặt càng tăng thêm mấy phần buồn bã.

"Cha, việc này nhất định là Tam phu nhân tự tiện chủ trương, đem mấy thứ lấy đi, nhất định không có liên quan với mẹ! Cha!" Thư Hương Di không ngờ chuyện sinh lễ này lan tràn ra nhiều việc như vậy, hiện tại ở tận đáy lòng đã sớm hối hận vì không ngăn cản mẹ động vào sinh lễ.

Vẻ mặt hai người uất ức buồn bã, làm cho người ta có mấy phần thương yêu, dung nhan Thư Hương Di vốn đẹp dễ, đôi mắt đắm lệ mông lung, càng làm cho người ta lòng không đành lòng.

Mẹ con các nàng thật là biết biểu diễn, bất quá lại nói tiếp, nàng thật đúng là tốt hơn, tại sao trâm vàng này lại xuất hiện tại trên tay Tam phu nhân, hơn nữa còn bị bôi thuốc độc, nếu như nói Nhị phu nhân làm, hình như nói quá mức đi.

Trên trâm vàng có độc, Tam phu nhân có chuyện gì xảy ra người trong phủ cũng rất nhanh sẽ bị liên lụy đến, mà mặc dù trâm vàng này che giấu bí ẩn, chỉ sợ cũng sẽ bị phát hiện trong một hai ngày, như vậy Nhị phu nhân làm thế nào cũng trốn không thoát, trong đó cũng ít nhiều sẽ bị liên lụy đến.

Nhìn như vậy, người bôi độc ở trâm vàng, cũng không phải mẹ con hai người bọn họ.

Nghĩ tới nghĩ lui, trâm vàng tại sao lại ở chỗ Tam phu nhân, Thư Nhã Phù vẫn còn phỏng đoán, có mấy khả năng, một là Nhị phu nhân đem một phần giấu đi, chỉ giữ lại một vài sinh lễ, những thứ khác bị thu lại, chỉ là trong quá trình đó lại xảy ra chuyện không may, lại đến nơi của Tam phu nhân.

Còn có một khả năng, từ lúc bộ dáng Nhị phu nhân khẩn trương đến xem, đoán chừng là Nhị phu nhân cố ý cho người để sinh lễ vào chỗ của Tam phu nhân, muốn hãm hại Tam phu nhân động tay chân ở trên sinh lễ, nhưng cũng không loại bỏ khả năng có những người ở giữa làm những chuyện khác.

"Mẹ, con nhớ buổi sáng Lục Liễu tỷ tỷ phải đi gặp Nhị phu nhân cầm danh mục quà tặng!" Nhã Phù cảm nhận được có người đưa tay lôi kéo tay áo của mình, cúi đầu xác định thấy con trai của mình mặt ưu nhã mỉm cười, nghiêng đầu khéo léo mở miệng nói.

Đúng vậy, thiếu chút nữa nàng quên mất danh mục quà tặng!

"Cha, đây là danh mục quà tặng sáng sớm hôm nay con sai Lục Liễu đi gặp Nhị phu nhân lấy về, trên danh mục quà tặng và sính lễ trong nhà kho, tất cả đều phù hợp, nhưng không nghĩ ở trong phòng Tam phu nhân lại còn bỏ sót trâm vàng không có trong danh mục quà tặng."

Lời Nhã Phù vừa mới nói ra, Nhị phu nhân vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất sắc mặt đột nhiên biến đổi rất nhanh, bà ta lại quên tồn tại của danh mục quà tặng, danh mục quà tặng này và sính lễ trong kho tất cả đều trùng hợp, nhưng bây giờ lại xuất hiện trâm vàng phối hợp với đồ sính lễ, cái này rõ ràng nói: trong đó có vấn đề.

"Danh mục quà tặng hôm qua thiếp xem quả thật không có vấn đề, nhưng thiếp cũng không biết tại sao lại có một trâm vàng bỏ sót bên ngoài." Hàm răng Nhị phu nhân khễ cắn, bà ta kiên quyết không nhận, một khi thừa nhận tội danh mưu hại đại tiểu thư chính thống, Hầu Gia nhất định sẽ không bỏ qua cho bà ta.

"Nhị phu nhân, sáng nay ta cho Lục Liễu đến chỗ người cầm danh mục quà tặng, mà danh mục quà tặng không phải một tay người thu nhận sao? Một đôi khuyên tai, còn có đôi vòng tay này là do một thợ làm trên mặt được khảm đá quý, chất liệu và thợ làm đều giống với trâm vàng này, điều này có thể nói rõ là cùng một bộ trang sức, nên trâm vàng này cũng là trong sính lễ Tề Vương phủ đưa tới, nhưng hiện tại dù danh mục quà tặng, hay là sính lễ trong kho, tất cả cũng không có!" Nhã Phù lấy danh mục quà tặng ra, chậm rãi đi lên trước, ngón tay tùy ý đặt trên vật phẩm, khéo miệng

mang theo mỉm cười thản nhiên, tự nhiên mà nói. diễ●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn

Chuyện lần này nếu Hầu Gia cố ý giao cho nàng xử lý, huống chi nàng cũng muốn tiếp nhận cơ hội lần này, chính lý Nhị phu nhân này thật tốt, người đắc tội với nàng, người xem thường con trai của nàng, nàng sẽ không bỏ qua, từ ngày đầu tiên trở về, Nhị phu nhân nói con trai nàng không có giáo dục, nàng lại thù rất dai, nàng vẫn luôn tìm cơ hội để chỉnh sửa trừng trị bà ta.

Chậm rãi đi lên trước, từ trên cao nhìn xuống, Nhị phu nhân và Thư Hương Di ngồi trên mặt đất, khoe miệng vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ: "Chẳng lẽ là danh mục quà tặng này cũng bị Tam phu nhân động tay chân, mà trâm vàng là do Tam phu nhân tự mình bôi độc hại mình hay sao? Nhị phu nhân, người có phải nên cho ta một câu trả lời hợp lý hay không!"

Âm thanh êm dịu, chỉ là mỗi một câu nghe vào trong lỗ tai Nhị phu nhân cùng Thư Hương Di, cũng là tiếng ép người kinh sợ làm cho đáy lòng các nàng sợ hãi, loạn vô cùng.

"Tỷ tỷ, trong này nhất định có hiểu lầm, nhất định là như vậy! Mẹ sẽ không động vào sính lễ của tỷ tỷ, trong phủ này chuyện lớn nhỏ đều do mẹ xử lý, sính lễ có vấn đề khẳng định mẹ cũng bị truy cứu, nhất định là có người động tay chân ở trên danh mục quà tặng." Thư Hương Di nước mắt ràn rụa, đỡ Nhị phu nhân nói.

"Danh mục quà tặng này, hôm qua ở trên tay người nào? Hình như không đúng so với số lượng sính lễ, danh mục quà tặng ở trên tay Nhị phu nhân có vấn đề, mà trâm vàng phát hiện trong viện Tam phu nhân, ta nghĩ cần phải điều tra các viện thật tốt, không chừng còn có thể tìm ra những đồ khác."

Nhã Phù "Bộp" một tiếng trực tiếp đem sính lễ trên tay để vào trên mặt bàn, khí thế đột nhiên tăng lên, tròng mắt lạnh lùng trực tiếp nhìn hai người dưới đất, họ thật sự quá xem thường nàng, nàng đã không giống bảy năm trước, bị họ tùy ý khi dễ vì sự ngu dại, Thư Nhã Phù, họ đã có lá gan táy máy tay chân ở trên sính lễ của nàng, sẽ phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.
tốt.điễnĐđ♦ànĐlêĐq♦uýĐđ♦ôn

"Hơn nữa. Nhị phu nhân, ngay cả chuyện nhỏ này cũng không làm rõ được, danh mục quà tặng có vấn đề cũng không biết, bây giờ còn khiến đồ thất lạc đến viện Tam phu nhân, sợ rằng một Hầu phủ to như vậy, không biết trong đó có bao nhiêu chuyện là Nhị phu nhân người không biết, hồ đồ như thế, sợ rằng người cầm quyền trong nhà này cũng có thể đổi rồi !"

Ánh mắt lạnh lùng bén nhọn quét qua gương mặt xám như tro tàn của Nhị phu nhân, hôm nay nàng tới vốn là tính toán đem quyền lực của Nhị phu nhân đoạt lấy, hiện tại chuyện phiền toái hơn một chút, nhưng bây giờ quyền lực sẽ không tiếp tục ở lại trên tay Nhị phu nhân nữa.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bốn Vương Tự Mình Đưa Đi

"Thư Nhã Phù!" Nhị phu nhân cắn răng nghiêng lợi, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể nặn ra mấy chữ, ánh mắt hung tợn nhìn chăm chăm Nhã Phù.

"Được rồi! Sau này tất cả chuyện lớn nhỏ trong phủ đều nghe đại tiểu thư phân phó! Hành vi của Nhị phu nhân không thích đáng, còn không biết hối cải, đánh 30 gậy, bắt đầu từ hôm nay úp mặt vào tường sám hối nửa năm ở Phật Đường! Không có sự đồng ý của đại tiểu thư, tất cả đều không được thăm hỏi!" Hầu Gia vung tay lên, tức giận lạnh giọng hạ lệnh, ngay sau đó giận dữ nhìn Nhị phu nhân dưới đất đã không còn hồn phách, phát tay áo chuẩn bị rời đi.

Cả người Nhị phu nhân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống đất ngất, bà ta khổ tâm nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có thể leo lên vị trí hôm nay, không nghĩ tới bây giờ lại bị Thư Nhã Phù một người mà bà chưa bao giờ đặt ở trong mắt, làm hỏng tất cả, điều này sao bà ta có thể không hận được!

"Cha, mẹ đã biết sai rồi, 30 gậy, như thế mạng của mẹ sẽ mất đấy, cha!"

Thư Hương Di không nghĩ tới chuyện lại đến nước này, Nhị phu nhân luôn sống an nhàn sung sướng, một nữ tử yếu đuối bị đánh 30 gậy, có thể còn dư lại một hơi hay không cũng khó nói, nhìn Hầu Gia chuẩn bị rời khỏi, Thư Hương Di nhào tới, lôi kéo tay Hầu Gia khóc lớn kêu lên, không ngừng cầu xin.

"Cha. coi như nể tình mẹ chăm sóc cha nhiều năm nay, hơn nữa nhiều năm như vậy, mọi việc trên dưới trong phủ mẹ đều xử lý gọn gàng ngăn nắp, lần này nhất thời không suy nghĩ cẩn thận nên làm chuyện sai lầm, tội cũng không đáng chết! Cha!" Thư Hương Di không ngừng lắc cánh tay Thư Diệu Kỳ, gương mặt đầy nước mắt chảy xuống, nàng ta không thể bỏ mặc Nhị phu nhân, mẹ làm tất cả đây cũng là vì nàng, nàng không thể để cho mẹ bị Thư Nhã Phù làm hại ngay cả mạng sống cũng không còn.

Thư Diệu Kỳ mặc dù tức giận, con gái thứ hai lại cầu xin như vậy, cũng có mấy phần không đành lòng, dù sao cũng là nữ nhân của mình, mặc dù giận đi nữa, thế nhưng cũng đã nhiều năm, luôn thay ông xử lý chuyện lớn nhỏ trong Hầu phủ lớn như thế này.

Nhìn sắc giận trên mặt Thư Diệu Kỳ từ từ phai nhạt, có mấy phần không đành lòng, đáy lòng Thư Hương Di một hồi vui vẻ, biết cha đối với mẹ không đành lòng, vội vàng quỳ xuống dập đầu trên đất.

"Cha, Hương Di nguyện ý nhận tội thay mẹ, muốn đánh liền đánh Hương Di, trước đây thân thể mẹ gầy yếu, mấy gậy đánh xuống, nhất định sẽ mất mạng, cha hãy để cho Hương Di chịu phạt thay mẹ!"

"Người cũng biết một nữ nhân yếu đuối đánh 30 gậy sẽ mất mạng rồi, nhưng khi người đánh người khác làm sao lại không biết điều này?!" Nhã Phù mắt lạnh nhìn Nhị phu nhân trên đất, nhìn Thư Hương Di không ngừng quỳ trên mặt đất dùng sức dập đầu, bên khóe miệng kéo ra một nụ cười thản nhiên, thần sắc giễu cợt không chút nào che giấu lộ ra ở đáy mắt. ๐đi- ễn÷đà-n๐๓๓÷qu-ý÷đô-n

"Người vì đối phó ta, đem sính lễ dấu đi để kiếm lời đút tiền riêng, cắt xén một phen, người có nghĩ tới, chuyện này một khi truyền ra ngoài, truyền tới tai người của hoàng gia, truyền tới tai hoàng thượng, người của Hầu phủ chúng ta sẽ bị thế nào, sính lễ của hoàng gia người cũng có lá gan cắt xén, nếu như không phải ta phát hiện điều tra chuyện này trước, ngày

khác sự việc bại lộ, người cảm thấy trên dưới Hầu phủ này có bao nhiêu cái mạng có thể đi ngăn được lửa giận của hoàng thượng! Nhị phu nhân, nhị tiểu thư, các người có mấy cái đầu tới gánh chịu!"

Từng chữ từng câu vang vang có lực, và kiên quyết chứa đựng uy quyền, tròn mắt Nhã Phù phảng phất như giữa kẻ nứt đầm băng ngàn năm, đem sắc mặt xanh xao của Nhị phu nhân chặn trước mặt, không ngừng lắc đầu, thần sắc hoảng sợ.

Bị Nhã Phù nói như thế, Nhị phu nhân cũng sợ thêm vài phần, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, há miệng muốn nói điều gì cuối cùng cũng không nói ra gì được, bà ta cũng chỉ nghĩ tới chuyện muốn đối phó với Thư Nhã Phù mà thôi, nhưng căn bản cũng không suy nghĩ nhiều, chuyện này sau lưng có thể dính dấp ra ngoài, sinh lễ hoàng gia thì làm sao có thể cho người ta tùy ý động vào, chuyện này liên quan đến uy nghiêm hoàng gia, mặt mũi hoàng gia!

"Đại Tổng Quản, trước tiên người phái người đến Tề Vương phủ tìm Liễu thị vệ, đến đó xin danh mục sính lễ, nói là ta cho người đi xin!" Xoay người, Nhã Phù trực tiếp hạ lệnh cho Đại Tổng Quản, muốn đem vật sở hữu kiểm kê lại đầy đủ hết, còn cần danh mục sính lễ mới được.

"Cha, chuyện ở đây giao cho nữ nhi tới xử lý! 30 gậy không lấy được mạng của Nhị phu nhân, chỉ là muốn chịu chút tội thôi!"

Nhìn Hầu Gia đã có mấy phần không đành lòng, Nhã Phù tự nhiên sẽ không để cho ông thay đổi lời nói, trực tiếp một câu lại một câu đem sự tình nghiêm trọng nói ra, mà sau đó càng thêm trực tiếp ra lệnh sai Đại Tổng Quản đi lấy một bản danh mục sính lễ, đơn giản đúng là phải nói cho Hầu Gia, chuyện này không thể tùy ý mềm lòng.

"Ừ, vậy chuyện này giao cho con làm, để cho đại phu chăm sóc Tam phu nhân thật tốt!" Thư Diệu Kỳ nghe, thần sắc cũng nặng nề mấy phần, trực

tiếp bỏ lại một câu liền phất tay áo rời đi.

Đợi đến khi Thư Diệu Kỳ vừa rời đi, Nhã Phù xoay người ngồi lên vị trí người chủ trì, mà Vũ Trạch cũng rất tự giác đứng ở bên người mẹ mình, bưng trà ngon lên phục vụ mẹ.

"Người đâu, đánh cho ta!" Ngồi ngay ngắn ở trên vị trí chủ trì, ngạo nghễ liếc mắt nhìn Nhị phu nhân ở phía dưới một cái, lạnh giọng hạ lệnh.

"Thư Nhã Phù! Người dám!" Nhị phu nhân tức giận trợn trừng mắt nhìn mặt Thư Nhã Phù ngạo khí cao quý, cắn răng nghiến lợi nặn ra mấy chữ từ trong kẽ răng. di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Nhìn lướt qua người làm xung quanh không dám tiến lên hành động, giọng nói Nhã Phù lạnh lùng trong đó có thêm một phần nguy hiểm: "Lời của bản tiểu thư nói các người đều không nghe thấy hả, đánh cho ta! Không đánh xong 30 gậy, không cho phép ngừng!"

Ban đầu, khi muốn đánh Thị Thư, họ xuống tay không lưu tình, bà ta cũng không có ý định buông tha các nàng.

Nàng cũng không phải là người đại từ đại bi gì, cho tới nay nàng là người có thù tất báo, mặc dù đi tới cái thế giới này cũng vẫn là như vậy, Thị Thư vì Thư Nhã Phù mà bị đánh, bảy năm trước bởi vì vết thương trên người, bệnh nặng lại phải chăm sóc nàng mang thai, cuối cùng bệnh cũ mới hoàn toàn lui xuống, hiện tại họ cũng có thể đem phần này trả lại rồi.

"Đánh thật nặng cho bản tiểu thư, đánh nhẹ bản tiểu thư cho các người đẹp mắt!"

Vốn còn chỗ cố kỵ, người làm xuống tay không dám dùng sức, nghe Nhã Phù nói, càng thêm tăng sức lực hung hăng đánh xuống.

"A ——! Buông ta ra, các người, bọn khốn kiếp kia, buông ta ra! A ——!"

"Mẹ ——!"

Từng phát từng phát nặng nề đánh xuống trên người Nhị phu nhân, mà bình thường Nhị phu nhân đối đãi người làm, thủ đoạn đều rất tàn nhẫn, hiện tại mấy người làm dưới sự giám thị của Nhã Phù, càng thêm dùng sức, dùng sức đánh xuống, mới đánh mấy gậy, màu đỏ của máu từ trên người Nhị phu nhân theo y phục chảy ra, đau nhức càng làm cho Nhị phu nhân khó có thể chịu được hết thảm lên.

"Mẹ, mẹ, tỷ tỷ hãy tha cho mẹ đi! Người không chịu nổi đâu." Thư Hương Di muốn nhào tới che chở Nhị phu nhân, nhưng bị hai người làm kéo lại, không thể động dậy.

"Trời làm vậy thì còn đường sống, tự mình làm vậy thì không thể sống được! Đây là bà ta gieo gió gặt bão đấy!" Từ từ nhận lấy ly trà Vũ Trạch khéo léo đưa lên, mùi Trà Hương nhàn nhạt, chậm rãi uống xong một ngụm, trên mặt lạnh nhạt mở miệng.

Trong Tề Vương phủ.

Nam Cung Thần đang ở trong thư phòng, trên bộ mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ lạnh lạnh tuyệt diệu, trông mắt thâm thúy màu hổ phách làm cho người ta khó có thể suy đoán.

"Vương Gia, mới vừa rồi nha hoàn Thư gia nói là phụng lệnh đại tiểu thư Thư gia, tới phủ muốn cầu xin thêm một bản danh mục sính lễ!" Liễu Trì vẻ mặt tò mò, có chút hăng hái mở miệng nói.

Hiện tại y càng tò mò đối với vị vương phi tương lai này, danh mục sính lễ đưa vào Hầu phủ, hiện tại lại để cho người đặc biệt tới xin một bản danh mục nữa, chắc trong Hầu phủ đã có chuyện gì xảy ra, nếu không cũng không cần thiết xin thêm một bản danh mục sính lễ nữa.đ♡đ☆L☆q♡đ

Băng Đồng không có biểu cảm đứng ở một bên, tận đáy lòng cũng có mấy phần nghi hoặc, cuối cùng thì nữ nhân kia muốn làm cái gì?

Thần sắc Nam Cung Thần lạnh lùng cùng tà mị, tùy ý liếc mắt nhìn Liễu Trì đang tràn đầy tò mò nghi vấn một cái, mặc dù chỉ là ngồi ở trên xe lăn không thể đi lại, nhưng một ánh mắt cũng đã lộ ra uy thế khiến người khác không dám kháng cự.

“Muốn một bản danh mục sính lễ? Liễu Trì, chuẩn bị xe ngựa, Bốn vương tự mình đưa đến Hầu phủ!” Ánh mắt lóe lên, một câu nói lạnh lạnh, cũng khiến Liễu Trì cùng Băng Đồng vô cùng khiếp sợ.

Hai người hai mặt nhìn nhau, không ngờ Vương Gia lại tự mình đi Hầu phủ, chẳng lẽ là vì đưa một bản danh mục sính lễ?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hẳn Chính Là Nam Cung Thần?

Đợi đến khi Nhị phu nhân bị đánh đến hả giận, 30 gậy mới vừa kết thúc, mà giờ khắc này Nhị phu nhân cũng sớm đã bị đánh bất tỉnh hai lần, cả người xụi lơ nằm trên mặt đất, nếu như không phải là Thư Hương Di dìu ở bên cạnh, sợ là cả người cũng té xuống.

"Đem Nhị phu nhân cho đại phu xem một chút, Hầu Gia không muốn mạng của bà ta, cũng không để bà ta đi phật đường ngay bây giờ, đợi đến khi thương thế tốt lên một chút rồi hãy đi." Thư Nhã Phù từ đầu tới đuôi đều nhìn Nhị phu nhân chịu phạt, đơn giản biết Nhị phu nhân trong phủ nhiều năm vẫn còn lại chút uy thế, người làm sợ cũng không dám đánh đập thật, chỉ là nàng ở một bên nhìn, những người làm kia cũng chỉ có thể nhắm mắt thi hành mệnh lệnh.

"Đại tiểu thư, vậy Tam phu nhân." Một tiểu nha hoàn có chút do dự tiến lên, cung kính nhỏ giọng hỏi.

Tam phu nhân trúng độc, chủ mưu sau màn còn chưa có lấy ra, hiện tại hai nha hoàn cũng vẫn còn quỳ ở bên trong không dám đứng lên, những người khác cũng không dám tùy ý rời đi, sợ bị quy cho tội danh sợ tội mà chạy.

"Tất cả các người đi xuống, cái gì cần làm thì phải làm đi, Đại Tổng Quản, người phái người chú ý các kho, trước khi Lục Liễu mang lại danh mục sinh lễ về, không cho phép động chạm vào bất cứ kho nào, những người khác cũng đi xuống, người đi theo ta!" Thần sắc Nhã Phù lạnh nhạt, trên mặt tùy ý liếc qua người chung quanh, dặn dò Đại Tổng Quản một

phen, ngay sau đó nói với Tiểu Lan đang sợ hãi quỳ trên mặt đất, cùng con trai dẫn đầu rời đi.

Trở lại trong viện, Thư Vũ Trạch vừa vào viện, ánh mắt chợt nhìn về một phía khác, đáy mắt mang theo khẩn trương, nhưng khi nhìn thấy một người nào đấy ở trên cây, khuôn mặt mới vừa căng thẳng buông lỏng xuống, khôi phục dáng vẻ ưu nhã dễ thương như bình thường.

"Mẹ, con đi ra ngoài một lát!" Thấy Lê Hi đột nhiên tới đây tìm mình, khẳng định là có chuyện, Thư Vũ Trạch vội kéo tay áo mẹ, khéo léo thông báo một tiếng.

"Trở về sớm chút!" Bộ dạng vừa rồi của Vũ Trạch cũng bị nàng xem ở đáy mắt, theo ánh mắt của cậu, nhìn kỹ một chút là có thể phát hiện trên cây có người, nhưng nếu như không chú ý nhìn, không dễ dàng phát hiện như vậy.

Trở lại trong viện, Nhã Phù ngồi ở trên ghế, nhìn vẻ mặt sợ hãi của tiểu nha hoàn, khẩn trương đứng ở một bên, đôi tay cũng không biết nên để chỗ nào, khẩn trương cúi đầu không dám nhìn nàng.

"Người tên là gì?" Nhã Phù mới vừa ở chỗ Tam phu nhân, nhìn tiểu nha hoàn này mặc dù trên mặt sợ hãi, nhưng tâm tư cẩn thận, nói tới nói lui cũng rất mạch lạc rõ ràng.

"Thưa đại tiểu thư, nô tỳ tên Trác Tiểu Lan." Tiểu Lan tuổi còn nhỏ, nhưng dáng dấp cũng mi thanh mục tú.

"Người đã ở trong phủ bao lâu?"

"Nô tỳ là người hầu trong phòng bếp, nữ đầu bếp Lâm là mẹ nô tì, cha giúp đỡ Đại Tổng Quản trong Tiền viện một tay." diễn. đàn. lê. qquý. đôn

Đối với đáp án này Nhã Phù vẫn rất hài lòng, tiểu nha hoàn này, trong hoàn cảnh khẩn trương đó còn có thể đáp lời mạch lạc rõ ràng, hơn nữa còn biết đem chính mình phải sạch, ngược lại đem Lục Liễu liên lụy vào, hấp dẫn tới sự chú ý của người khác, đủ thông minh tỉ mỉ.

"Tiểu Lan, người ở trong viện Tam phu nhân làm cái gì? Có nguyện ý tới làm việc bên cạnh ta hay không?" Tâm tư Lục Liễu quá nhiều, hơn nữa lai lịch cũng có chút không rõ ràng, cho nên Nhã Phù cũng chuẩn bị tìm mấy nha hoàn có thể tin tưởng ở bên người, tiểu nha hoàn này bồi dưỡng tốt lắm, mặc dù tuổi nhỏ, học không nhiều nhưng so với tâm tư của các nha hoàn khác, tốt hơn nhiều.

Nhìn y phục của tiểu nha hoàn, cũng đoán được chỉ là một nha hoàn tam đẳng, phần lớn là làm chút việc vặt, bây giờ Tiểu Lan nghe đại tiểu thư có ý tứ để cho nàng phục vụ bên người, thân phận của nàng từ nha hoàn tam đẳng trực tiếp bay lên thành nha hoàn thân cận nhất, chuyện tốt như vậy dĩ nhiên là không ngừng đồng ý, vẫn luôn sợ hãi cho là mình bị trách phạt, trên mặt một mảnh thần sắc vui mừng.

"Đại tiểu thư!" Vừa vặn lúc này Lục Liễu trở lại, sau khi đi vào nhàn nhạt liếc mắt Tiểu Lan bên cạnh một cái, đáy mắt mang theo vài phần khinh bỉ, nhưng trên mặt là nét vui mừng cũng không chút nào che giấu.

"Mang danh mục sinh lễ về rồi sao?"

Nhã Phù nhàn nhạt mỉm cười hỏi, đưa tay cầm bình trà trên bàn lên, rót cho mình một ly trà, lần này lấy thêm một phần danh mục sinh lễ, thật ra cũng không có gì, cùng lắm thì, bản thân nàng muốn Liễu Trì phụ trách đưa sinh lễ, tìm y là được rồi, nàng lại không biết, Liễu Trì đã đem tình hình về nàng nói cho Tề vương Nam Cung Thần, chuyện sinh lễ cũng không ngoại lệ.

"Tiểu thư. Nô tỳ đi Tề Vương phủ gặp Liễu thị vệ, nhưng cũng không lấy được danh mục sính lễ. Liễu thị vệ nói là." Lục Liễu thận trọng đáy mắt còn có mấy phần vui mừng: "Liễu thị vệ nói Vương Gia sẽ đích thân đem danh mục sính lễ đưa tới trong phủ!"

"Phốc ——! Khụ khụ! Người nói cái gì?"

Nhã Phù vừa mới uống một hớp nước trà vào trong miệng, chợt bị lời nói của Lục Liễu làm cho cả kinh, một ngụm nước trong miệng trực tiếp phù một tiếng tất cả đều phun ra ngoài, phun ở trước mặt Lục Liễu, y phục trước mặt một mảnh ướt nhẹp, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Tề vương Nam Cung Thần trong truyền thuyết, thần bí không có mấy người được gặp, vị hôn phu của nàng, hôm nay lại muốn tới Hầu phủ!
đi đến nhà của người chồng

Dáng vẻ Nhã Phù đang thanh thản tự nhiên, hiện tại có chút không bình tĩnh!

Mặc dù nàng quan tâm đến chuyện sính lễ, nhưng cũng không đại biểu nàng thật sự muốn gả cho Tề vương, Tề vương này hình dạng thế nào nàng chưa từng thấy qua, một người đàn ông không minh bạch như vậy, còn kinh tài diễm tuyệt trong truyền thuyết, tính tình lại cổ quái, Tề vương Nam Cung Thần.

Tính tình cổ quái, lạnh lùng vô tình! Từ ngữ miêu tả Nam Cung Thần trong truyền thuyết như vậy lại xuất hiện nhiều lần, mặc dù trong truyền thuyết nói cũng không nhất định là thật, rất có thể chỉ là lời đồn mà thôi, nhưng cũng có một chút căn cứ, giống như nàng vậy, chuyện biến thành người khác thật sự là ít có.

Bên này Nhã Phù vừa nhận được tin tức, bên kia, Lục Liễu vừa vào cửa đã sai một tiểu nha hoàn khác đi báo cho Hầu Gia, Hầu Gia cũng đã nhận được tin tức.

Lập tức, bởi vì chuyện của Nhị phu nhân, Tam phu nhân, trên dưới Hầu phủ đã bận rộn hơn nửa ngày, hiện tại đột nhiên bởi vì một lệnh của Hầu Gia, tất cả người làm cũng không thể nghỉ ngơi, đều bận rộn chuẩn bị đồ, mà Hầu Gia cũng tự mình đến trước cửa lớn chờ Tề vương đến.

Tề vương được cưng chiều nhất trong các hoàng tử, mặc dù rất ít xuất hiện ở trước mặt người khác, nhưng bọn họ cũng không thể không đối đãi thận trọng.

Mà Nhã Phù cũng được Hầu Gia phái người đến thông báo, nói nàng chuẩn bị ra gặp Tề vương, điều này làm cho khóe miệng Nhã Phù không nhịn được co rút mấy cái, làm nàng có cảm giác chuẩn bị đi xem mắt.

Tất cả mọi người đều hiếu kỳ Tề vương sẽ có hình dáng như thế nào, Tề vương trong truyền thuyết không chỉ kinh tài diễm tuyệt, còn là mỹ nam tử hiếm có, chỉ là những thứ này tất cả đều là tin đồn, thật sự trông thấy hẳn rất ít.

Thư Nhã Phù cũng từng tưởng tượng ra Nam Cung Thần, mặc kệ trên danh nghĩa hẳn là chồng chưa cưới của mình, hay nguyên nhân bởi vì các tin đồn, đối với Tề vương Nam Cung Thần này, nàng vẫn có mấy phần tò mò, có tưởng tượng các loại dáng vẻ.

Nhưng ngay cả có tưởng tượng nhiều hơn nữa, thật sự đến lúc nhìn thấy Nam Cung Thần, nàng vẫn bị khiếp sợ sửng sốt tại chỗ!

Loại da thịt trắng sáng lộ ra như vậy, cánh môi mềm mại như hoa đào càng thêm mỹ lệ, con ngươi màu hổ phách lạnh lùng trong trẻo, đảo quanh ánh sáng kín kẽ, tóc đen áo trắng, đơn giản lộ ra trong trẻo mà lạnh lùng, xiêm áo màu trắng hình như khiến cho hẳn càng thêm chói mắt.

Giữa hàng lông mày điểm một chút Chu Sa, kiêu diễm ướt át, như lửa linh động bốn phía, mang theo vẻ lạnh lùng và cao ngạo.

Chu Sa giữa mi tâm, lại không che giấu được mặt mày bén nhọn tuyệt trần của người đàn ông này, cao ngạo kiên nghị, không giống Chu Sa mềm mại của một nữ nhân, càng thêm phần tà mị của người đàn ông.

Dung mạo khuynh quốc và khí chất độc nhất vô nhị, làm cho người ta cũng không chú ý tới nam tử này đang ngồi trên xe lăn. Ỡđi-ễn-đà-nỠlê-qu-y-đô-n

Mà người ngồi ở trên xe lăn, được Liễu Trì đẩy vào cửa, chính là đương kim Tề vương Nam Cung Thần!

Khi Nhã Phù lần đầu tiên nhìn thấy mặt của Nam Cung Thần, một đôi mắt to xinh đẹp, càng thêm tròn to giống như gập quỳ, khuôn mặt khó có thể tin, thân thể vốn vẫn tùy ý tựa vào trên khung cửa, đột nhiên càng thêm đứng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú trên người nam tử.

"Tại sao có thể như vậy? Hắn chính là Nam Cung Thần?" Đáy lòng cực kỳ chấn động, tâm tình Nhã Phù khó có thể bình tĩnh, hiện tại sắc mặt rất quái dị, ánh mắt cực kỳ chờ đợi, nội tâm rất bàng hoàng!

Khiến cho nàng khiếp sợ không phải dung mạo khuynh quốc khuynh thành của Nam Cung Thần, không phải khí chất lạnh lùng của hắn, cũng không phải là hắn không thể đi được!

Chỉ vì —— gương mặt đó lại giống như đúc với con trai của mình!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Người Sợ Bốn Vương

Bị tướng mạo của Nam Cung Thần làm cho chấn động, không chỉ là một mình Thư Nhã Phù, đường đường là Hầu Gia cũng cũng sợ, sắc mặt phức tạp, khuôn mặt biểu lộ quái dị, kinh nghiệm trên chiến trường nhiều năm như Hầu Gia cũng khiếp sợ, nhưng trong lòng không cảm được mừng như điên.

"Vũ Trạch lại là con của Tề vương, nhìn kỹ, Vũ Trạch giống Tề vương như đúc, giống như một Tề vương nhỏ vậy!" đáy lòng Hầu Gia không cảm được vui mừng, nhưng đồng thời cũng có mấy phần nghi hoặc, không hiểu lúc nào thì giữa bọn họ lại có đứa bé.

Ánh mắt nhìn về phía Nhã Phù, đợi đến khi thấy bộ mặt Nhã Phù cũng khiếp sợ, nghi hoặc ở đáy lòng càng tăng thêm mấy phần.

Chung quanh cả đám người làm, đủ loại thần sắc phức tạp, dạng gì cũng có, dù sao Vũ Trạch trở về trong phủ nhiều ngày như vậy, người làm trong Hầu phủ, cũng đã thấy tướng mạo của cậu hết rồi, không ít người ở đây vụng trộm suy đoán, thiếu thiếu gia tuần lã như vậy, đến tột cùng là đại tiểu thư cùng công tử nhà ai sinh hạ, chỉ là. Mặc cho bọn họ đi suy đoán tưởng tượng như thế nào, cũng không nghĩ đến cha đứa bé là Tề vương điện hạ tôn quý.

"Hầu Gia!" Lạnh lạnh cũng mang theo sắc giận, làm cho người ta không kìm được run lên.

Nam Cung Thần tất nhiên đem ánh mắt của mọi người nhìn ở trong mắt, ánh mắt vốn lạnh lạnh, lại thêm người nhìn soi mói ở xung quanh, đột

nhiên trở nên bén nhọn lãnh khốc, sắc giận ở trong tròng mắt hổ phách hiện lên, khí thế quanh thân cũng là uy nghiêm lạnh lùng. điển_đàn_lôê_quý_đôn.

Mới vừa rồi người làm còn không chút kiêng kỵ quan sát Nam Cung Thần, thân thể chợt run lên, bị khí thế lạnh lùng này làm sợ đến mức đáy lòng một hồi sợ hãi, tất cả đều vội vàng cúi đầu dời ánh mắt đi.

Bọn họ thật đúng là bị dọa đến sợ choáng váng, người đàn ông cao ngạo lạnh lùng này là ai, người làm như bọn họ sao có thể tùy tiện nhìn chăm chú, hơn nữa Tề vương Điện hạ trong truyền thuyết tính tình cổ quái, lãnh khốc vô tình!

"Tham kiến Tề vương Điện hạ, mời Điện hạ vào trong phủ!"

Thư Diệu Kỳ lúc này mới phản ứng được, nhìn đáy mắt Nam Cung Thần rõ ràng có sắc giận, cùng với một thân khí thế uy nghiêm, ông vội vàng lấy lại tinh thần đưa Tề vương vào trong phủ.

Liễu Trì đẩy Nam Cung Thần vào trong cửa, mà thần sắc Nhã Phù phức tạp vẫn dừng lại ở trên người Nam Cung Thần, đáy mắt có các loại suy tư cùng nghi hoặc, còn có che giấu không ít kinh ngạc.

"Chắc vị này là Thư tiểu thư rồi!" Nam Cung Thần đột nhiên dừng lại ở trước mặt Nhã Phù, ánh mắt thâm thúy rơi vào trên người Nhã Phù, đôi môi mỏng như hoa anh đào khẽ nhếch lên, làm cho người ta không nhìn ra vui mừng hay là tức giận, khẽ há mồm trầm giọng nói.

"Á. Tham kiến Tề vương Diên ha!"

Nhã Phù không ngờ Nam Cung Thần lại đột nhiên dừng ở trước mặt mình, còn khẽ nheo mắt lại, càng làm cho nàng có loại cảm giác bị nhìn thấu, nhất là Vũ Trạch, trước hết để cho nàng rất nghi hoặc, đồng thời có chút cảm giác chột da khi đối mặt với Nam Cung Thần.

Đáng chết, sao nàng phải chột dạ chứ? Cũng không phải là nàng cường gian Nam Cung Thần, phá hủy trong sạch của hãn hay trộm cái gì. Bất đắc dĩ, hành động của nàng trước mặt hãn, lại có thể chột dạ không hiểu! di●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn.

Ánh mắt Nhã Phù tràn đầy phần hận nhìn chăm chăm người đàn ông đã rời đi, đáy lòng có loại ý tưởng mãnh liệt, nhất định nàng không để cho hãn phát hiện sự tồn tại của Vũ Trạch!

Trước đây Thư Nhã Phù vẫn còn si si ngốc ngốc, chẳng biết tại sao lại có thai, trí nhớ trong đầu một chút hình ảnh ngăn ngủi, rất nhiều chuyện trước đó nàng không nhớ rõ, hơn nữa còn có ấn tượng hình như là Thư Nhã Phù bị hạ thuốc mới có thể **, nhưng bây giờ nhìn đến Nam Cung Thần, Nhã Phù chứng tỏ, hiện tại nàng càng thêm mê mang rồi!

Vì sao con trai mình lại giống với Tề vương này như thế? Chẳng lẽ người đàn ông này chính là cha của đứa bé! Nội tâm Nhã Phù thật sự có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, hơn nữa lúc này những người xung quanh hãn mang theo mập mờ và nghi hoặc, chất vấn và kinh ngạc. . . khi các loại ánh mắt phức tạp nhìn về phía nàng, nội tâm của nàng thật sự cực kỳ rối rắm.

Khẽ thở dài, ánh mắt lạnh lùng của Nhã Phù quét người làm xung quanh một cái, giọng mang uy thế: "Nói cái gì cần nói, cái gì không nên nói, ta nghĩ các người nên biết rõ ràng! Nếu như bản tiểu thư ở bên ngoài nghe được lời đồn gì không nên nghe."

Còn chưa nói hết, dưới ánh mắt lạnh lùng của nàng, người làm ở cửa vừa mới nhìn thấy tướng mạo của Nam Cung Thần, tự nhiên cũng hiểu ý của nàng, lập tức tất cả đều cúi đầu cung kính trả lời đáp lại, Hầu phủ ngoại trừ Hầu Gia là chính chủ, đại tiểu thư mới là người cầm quyền trong phủ, bọn họ cũng không dám tùy tiện đi ra ngoài nói loạn, dù sao còn liên quan đến Tề vương Điện hạ.

Đợi đến khi Nhã Phù cũng đi theo vào trong phủ, mấy người làm ở cửa mới vỗ ngực từng cái một, lòng vẫn còn sợ hãi!

"Các người nói. có phải Tề vương Điện hạ là cha của tiểu thiếu gia không?" Một người thị vệ nhìn xung quanh chỉ có bọn họ những người này ở đây, không nhịn được nhỏ giọng hỏi.

Một câu nói này của hắn, lập tức phá vỡ lòng phòng bị của những người xung quanh khác, từ lần đầu tiên nhìn thấy Tề vương Điện hạ, đáy lòng bọn họ vẫn đang gặm thét cái vấn đề này, nhưng cũng không dám nói ra ở trước mặt chủ tử, lời này không phải có thể tùy tiện nói loạn.

"Lại nói, tiểu thiếu gia và Tề vương Điện hạ thật là giống nhau, tựa như chính là một khuôn mẫu in ra."

"Đúng vậy, mới vừa rồi ta đều bị giật mình, không ngờ Tề vương Điện hạ lại giống tiểu thiếu gia đến như vậy."di»ễnđànl«ê♥quý♥đ»ôn.

"Hắn chỉ là trùng hợp! Đại tiểu thư và Tề vương không phải là chưa từng gặp mặt sao? Hơn nữa vừa rồi xem bộ dạng của tiểu thư hình như cũng là bị dọa sợ!" Một người trong đó, tiểu nha hoàn nhỏ giọng nói thầm, mới vừa rồi nàng đứng ở bên cạnh đại tiểu thư, đánh vẻ kinh ngạc của đại tiểu thư tất cả đều thu vào trong đáy mắt.

"Nếu như không phải là cha con, người nói sao có thể giống nhau như vậy chứ?" Một gia đình* khác nghe vậy lập tức nhỏ giọng phản bác.

*:người bảo vệ riêng của gia đình thời xưa

"Nhưng nếu quả như thật tiểu thiếu gia là con trai của Tề vương Điện hạ, các người nói bảy năm trước tại sao đại tiểu thư không nói ra, như vậy thì ngay đại tiểu thư đã được gả vào vương phủ từ bảy năm trước rồi, làm sao cần rời đi thời gian bảy năm dài như vậy!"

"Đúng vậy, không có khả năng!"

"Đúng vậy, ta cũng cảm thấy vậy, cái này. chỉ là trùng hợp mà thôi!"

. Mấy thị vệ, người làm ở cùng một chỗ, nhỏ giọng thảo luận, nhưng cũng biết cảnh giác nhìn xung quanh một chút xem có người nào không, bọn họ cũng sợ mấy người bọn họ nói chuyện nếu như bị người đi qua nghe thấy có thể không xong, mới vừa rồi đại tiểu thư đã cảnh cáo bọn họ, hơn nữa còn có khí thế và ánh mắt kia của Tề vương điện hạ, thật là kinh khủng!

Trong phòng, bởi vì Nam Cung Thần, tất cả người làm trong phòng cũng bị đuổi đi ra ngoài, chỉ còn lại Liễu Trì và Băng Đồng, sau khi Đại Tổng Quản dâng trà lên liền lui ra, mà Băng Đồng cũng lui ra ngoài cửa coi chừng.

Tròng mắt thâm thúy của Nam Cung Thần vẫn rơi vào trên người của Nhã Phù, trên mặt lạnh nhạt không có biểu cảm gì, ánh mắt làm cho người ta khó có thể bỏ qua, một thân khí thế tôn quý, cộng thêm tướng mạo lỗi lạc, càng làm cho người ta không cầm được cảm thán mạnh mẽ của tạo hóa, nhưng mà khi thấy một người đàn ông như vậy, nhưng lại ngồi trên xe lăn, lại không khỏi cảm thán, tạo hóa quả nhiên không thích người quá hoàn mỹ.

"Hầu Gia chắc hẳn công vụ bề bộn, thật sự không nên để cho Hầu Gia trong lúc cấp bách bớt chút thời gian tiếp đãi, nếu Thư tiểu thư ở nơi này, như vậy." Liễu Trì cung kính mỉm cười tiến lên, mà ánh mắt lại tràn đầy mập mờ quái dị thỉnh thoảng liếc Nhã Phù một cái.

"Ha ha ha, Liễu thị vệ vừa nói như thế, đột nhiên mới nghĩ đến còn có chút chuyện khác phải xử lý, Vương Gia, vi thần còn có công vụ trong người, chỉ có thể nên rời đi trước, do tiểu nữ thay tiếp đãi Vương Gia, kính

xin Vương Gia chớ để bụng trách cứ!" Hầu Gia nghe sững sờ, ngay sau đó thấy ánh mắt Nam Cung Thần vẫn nhìn chăm chăm vào Nhã Phù lập tức hiểu hăng giọng nói.

Trong đáy lòng Hầu Gia, đã cho rằng hai người Nam Cung Thần và Thư Nhã Phù có gian tình, dĩ nhiên là muốn đem không gian để lại cho hai người, vừa nghe Liễu Trì nói, lập tức ra vẻ bận rộn, vội vàng rời đi, mà sau khi Hầu Gia rời đi, Liễu Trì và Băng Đồng cũng ở bên ngoài coi chừng.

Trong phòng chỉ còn lại Nhã Phù và Nam Cung Thần, Nhã Phù vừa khôi phục lại một chút bình tĩnh, trái tim lại bắt đầu mất khống chế cuồng loạn, cảm thấy không khí đột nhiên trầm thấp, mà không khí xung quanh càng làm cho nàng đứng ngồi không yên.

Nam Cung Thần nhìn thấy dáng vẻ của nàng, tròng mắt khẽ nheo lại, trong lúc nguy hiểm mang theo khó lường, môi mỏng từ từ khắc ra bốn chữ: "Người sợ Bốn vương!"

Không phải hỏi, mà là khẳng định!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Hủy Bỏ Hôn Ước Với Bốn Vương?

"Tề vương Điện hạ, Điện hạ thân phận tôn quý, trong lòng Nhã Thù tất nhiên tồn tại kính sợ!" Nhã Phù cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, từ từ lộ ra một nụ cười nhạt, đem người trước mắt coi như là một người bình thường để đối đãi, nhưng mà lại không giống với những người khác.

Ánh mắt của hã cho nàng một loại cảm giác nhìn rõ tất cả, hơn nữa không thể không nói cảm giác của hã rất chính xác, nàng là có chút muốn né tránh hã.

Hiện tại nàng đột nhiên cảm thấy có chút may mắn Vũ Trạch cùng bằng hữu sát thủ của cậu đã rời đi, nếu để cho Nam Cung Thần nhìn thấy tướng mạo con trai của mình, nàng không biết phải có phản ứng gì, lại cho ra lời giải thích gì được.

Đôi mắt khẽ nheo, ánh mắt mang theo thâm thúy làm cho người ta nhìn không thấu, lạnh nhạt nói: "Vậy sao, Thư tiểu thư tâm tồn* kính sợ, nhưng tại sao mới vừa rồi nhìn thấy Bốn vương lại kinh ngạc như vậy!"

*: tồn tại kính sợ ở trong lòng - ๖๔dien♥dan♥lequyd ☺ n❄c ☺ m

Nam Cung Thần đối với Thư Nhã Phù chỉ ôm một thái độ bình thản, muốn kết hôn với nàng cũng chỉ vì cố ý chống cự hoàng thượng, đồng thời cũng là cố ý cưới một nữ nhân thanh danh không tốt, từ đó rơi xuống phòng bị của hoàng thượng đối với hã cho tới nay, nhưng mà đồng thời cũng bởi vì tồn tại một Hầu Gia, sau khi Thư Nhã Phù thật sự tiến vào vương phủ, có nhiều khả năng hoàng thượng và những người khác sẽ có phản ứng ngược lại một chút.

Mà cái hăn muốn chính là khả năng như vậy!

Nhưng khi nhìn thấy Thư Nhã Phù, khác rất nhiều so với nữ nhân ngu đại trong truyền thuyết, hôm nay Thư Nhã Phù quần áo dài đơn giản một màu trắng, hào phóng thanh tú mang theo quyến rũ, trên mái tóc cũng chỉ là đơn giản dùng một cây ngọc trâm cài mà thôi, mềm mại đáng yêu mang theo lười biếng, linh động trong đó mang theo tùy tính, sợi tóc mềm mại rủ xuống gò má làm cánh môi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, thậm chí có loại quyến rũ không nói ra được.

Thư Nhã Phù như vậy khác rất nhiều so với trong miệng người khác nói ra !

Trong nháy mắt khi lần đầu bước vào cửa, hăn cũng đã chú ý tới sự tồn tại của nàng, cũng đem thời điểm nàng nhìn thấy hăn khiếp sợ nhìn ở đáy mắt, cái loại biểu cảm kia không phải làm bộ, hơn nữa cũng không phải là bởi vì hăn ngồi xe lăn mà kinh ngạc, ngược lại khi đó để cho nàng lộ ra vẻ mặt như vậy, là bởi vì. diện mạo của hăn!

Tròng mắt màu hổ phách ánh sáng lưu chuyển, hăn lúc nào thì gặp qua nàng sao? Nhưng trong ấn tượng cũng không có, trong trí nhớ cái tên này chỉ tồn tại trên hôn ước chưa bao giờ được chú trọng.

"Người đời đều nói Tề vương Điện hạ rất được hoàng thượng và Thái hậu sủng ái, kinh tài diễm tuyệt, người khác không cách nào so sánh tài hoa và năng lực, chỉ là tướng mạo ít có người nhìn thấy, Điện hạ phi phạm tuần mỹ, Nhã Phù chẳng qua là nhin không được ngạc nhiên thú vị mà thôi!"

Ánh mắt thẳng tắp chống lại tầm mắt của Nam Cung Thần, không lùi bước chút nào mỉm cười trả lời, đúng tình hợp lý, luống cuống trút cơn giận dữ đến mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Nam Cung Thần, người đàn ông này nhất định không đơn giản, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hăn nhìn thấy Vũ Trạch đấy!

"Ồ! Vậy sao?" Ngữ khí hơi lên cao, âm thanh trầm thấp nói ra, mê người kiểu khác.

Đối mặt với một người đàn ông cực phẩm, mặc dù người đàn ông này không thể đi được chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn, nhưng các phương diện khác đều rất ưu tú, mà giọng nói cũng mang theo từ tính, trầm thấp, giọng nói mập mờ như vậy, đủ khiến bất kỳ nữ nhân nào vì một câu nói mà mặt hồng tim đập. di†en♣danlequyd✧n✧c✧m

Mà Nhã Phù cũng mặt hồng tim đập rồi, nhưng đó không phải là xấu hổ và hoài xuân, mà nàng đang bị mấy chữ lên cao mang theo hơi thở nguy hiểm này, dọa cho sợ sệt.

Một đôi mắt nhìn chăm chăm Nam Cung Thần, hẳn không phải là đã biết sự tồn tại của Vũ Trạch chứ! Không đúng, cả thành Khai Dương đã biết nàng có một con trai, Nam Cung Thần biết cũng không kỳ quái, chỉ là Nam Cung Thần trong truyền thuyết rất ít ra cửa, hiện tại biết hẳn không thể đi được, hơn nữa tướng mạo của hắn, tự nhiên cũng hiểu nguyên nhân trong đó.

Chỉ là bộ dạng của người đàn ông này, sẽ không thoái hôn, ngược lại quyết định muốn kết hôn với nàng, một nữ nhân mang theo một đứa bé, trong đó chẳng lẽ có nguyên nhân gì? Mà hiện tại Nhã Phù lo lắng nhất chính là nguyên nhân này, nàng không hy vọng bởi vì hắn phát hiện ra Vũ Trạch.

Mặc dù trong đầu không có ấn tượng gì, nhưng mà dựa vào khuôn mặt một lớn một nhỏ giống nhau như vậy, ít nhất cũng có 70-80% hai người là cha con rồi.

"Điện hạ, thân phận ngài tôn quý, mà tin đồn của Nhã Phù, Điện hạ chắc hẳn cũng đã nghe nói, Nhã Phù tự hỏi không xứng với Điện hạ, kính xin

Điện hạ đem hôn ước giữa hai người hủy bỏ, sinh lễ ta sẽ cho người đưa về trong phủ Điện hạ!"

Nhã Phù chậm rãi mở miệng, khó có dịp thấy mặt Nam Cung Thần một lần như vậy, hiện tại nàng nên nói rõ ràng đằng hoàng, dù sao dựa vào việc nàng chưa cưới đã sinh con ở nơi cổ đại này, công tích vĩ đại này, hoàn toàn có thể làm có không lấy chồng.

Mà lần đầu tiên khi nhìn thấy Nam Cung Thần, nàng cũng đã ra quyết định, kiên quyết không thể gả cho người đàn ông này!

Quá nguy hiểm, cũng quá. Cao thâm khó lường, người đàn ông như vậy nếu như biết sự tồn tại của Vũ Trạch, bất luận bảy năm trước đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng sẽ khiến chuyện trở nên mất khống chế.
dien+dan+le+quy+don+com

"Từ hôn?" Ánh mắt Nam Cung Thần vẫn rơi vào trên người của Nhã Phù, nghe lời của nàng..., chân mày khẽ nhíu lại, mỹ nam cau mày, m chu sa giữa chân mày làm người đàn ông trong thời khắc này càng thêm yêu nghiệt mị hoặc, môi mỏng khẽ mở, lạnh lùng ném ra hai chữ.

"Đúng, nhắc tới cũng xấu hổ, ngay từ bảy năm trước Nhã Phù đã biết một nam tử, tuổi nhỏ không hiểu chuyện, hôm nay Nhã Phù đã làm mẹ người ta, dĩ nhiên là không thể mặt dày chiếm hôn ước Hoàng thượng ban lúc trước, kính xin Điện hạ đem hôn ước hủy bỏ!"

Nhã Phù quyết tâm, cũng ôm ý vị thăm dò, cố ý đem chuyện chính mình đã làm mẹ người ta nói ra, cũng muốn xem một chút có phải Nam Cung Thần đã gặp Vũ Trạch rồi hay không .

Chỉ là đợi đến lúc nàng nói hết những lời này, người đàn ông ở trước mắt quả thật nhìn chằm chằm nàng như cũ, tròng mắt màu hổ phách thâm thúy làm cho người ta không nhìn ra nội tâm hắn đang suy nghĩ gì, càng không đoán ra được hắn sẽ đáp ứng hay cự tuyệt, theo lẽ thường mà nói, người ta

đã tự động từ hôn từ lúc trước rồi, chỉ là người đàn ông trước mắt này, lại làm cho đáy lòng Nhã Phù có chút không chắc chắn.

Đôi tay thả vào trên đùi, hai tay Nam Cung Thần vỗ chân của mình nhẹ, vào lúc này cánh môi khẽ nâng lên, lộ ra một nụ cười nguy hiểm: "Bốn vương quyết định thực hiện hôn ước, còn cho người đưa sính lễ, mà bây giờ Thư tiểu thư lại nói lên yêu cầu này. . ."

Ánh mắt lạnh lùng bén nhọn thâm trầm vài phần, Nam Cung Thần nhìn Nhã Phù tiếp tục nói: "Thư tiểu thư muốn hủy bỏ hôn ước với Bốn vương?!"

Không ngờ nữ nhân này lớn mật như vậy, chủ động yêu cầu từ hôn, Nam Cung Thần một thân khí thế làm cho người ta không tìm được sợ hãi, không khí xung quanh hình như cũng bởi vì lời hắn nói mà trở nên lạnh băng.

"Nhã Phù tự hỏi không xứng với Điện hạ, hoàng thượng chắc hẳn cũng sẽ không đồng ý Điện hạ cưới Nhã Phù, nữ nhân không còn danh tiết như vậy!"

Đối mặt với khí thế lạnh lùng của Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù cũng không nghĩ đến hắn sẽ đột nhiên thay đổi sắc mặt, lãnh khí làm cho người ta phát rét, thật đúng là giống trong truyền thuyết, người đàn ông tính tình cổ quái.

Hoàng gia nào lại cho phép hắn cưới nàng, một nữ nhân mất danh tiết như vậy, cho nên từ khi mới bắt đầu, Nhã Phù liền chuẩn bị tư thế bị thoái hôn, hơn nữa cũng bởi vì như thế, mới không chút kiêng kỵ không xem một hôn ước như vậy tồn tại, mà khi Tề Vương đưa sính lễ tới phủ, nàng mới phát giác hình như có sai lệch so với dự đoán của nàng. diễn_đàn_lôui_quý_đôn.

"Hoàng thượng có đồng ý hay không dĩ nhiên Bốn vương sẽ xử lý, nếu sính lễ đã đưa tới, vậy bản vương cũng sẽ không thu hồi!" Nam Cung Thần lạnh lùng quả quyết nói, nhưng cũng lộ ra tự tin và uy nghiêm người khác không có .

Nếu như đổi thành người khác nói ra như vậy, không biết người nghe đã chết mấy lần, nhưng mà người này đổi lại là Tề vương Nam Cung Thần, rồi lại không thể không khiến người tin tưởng trong này có tính chân thật.

Nghe lời này, nội tâm Nhã Phù rồi rầm bội phần, mà đồng thời cũng có mấy phần nghi hoặc!

Nam Cung Thần nhìn thần sắc quái dị của Nhã Phù, ánh mắt liếc hai chân của mình một cái, rồi nhìn trên người của Nhã Phù, giọng nói lạnh lẽo hơn mấy phần: "Chẳng lẽ là Thư tiểu thư ghét bỏ Bốn vương tàn phế!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Người Là Đại Tiểu Thư Hầu Phủ

"Nhã Phù không dám! Huống chi Nhã Phù thấy, có thể đi lại hay không thì như thế nào, bản thân cũng không thể nói rõ vấn đề, rất nhiều người có thể chạy có thể nhảy, ngược lại so ra kém người trên người thiếu gì đó một chút, Vương Gia chắc hẳn cũng không phải là người tự coi nhẹ mình như vậy." Lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, nhưng cũng lộ ra kiên định, đây đúng là lời nói trong đáy lòng Nhã Phù.

Nhìn vẻ mặt nhàn nhạt mỉm cười của nữ nhân, đáy mắt kia cũng hạ xuống một vẻ quật cường, đáy mắt Nam Cung Thần cũng có ý vị sâu xa.

Bây giờ Nam Cung Thần đối với nữ nhân trước mặt này rất là tò mò, có thể cứ như vậy nói người khác một phen, hơn nữa đáy mắt nàng rất nghiêm túc, làm cho người ta không nhìn được đi nhìn thẳng vào lời của nàng.

"Rất tốt, nửa tháng sau Bốn vương chờ nghênh đón vương phi, Liễu Trì!" Cuối cùng ném một câu nói, Nam Cung Thần trực tiếp kêu Liễu Trì chạy vào, chuẩn bị rời đi.

"Chờ một chút!" Nhã Phù đột nhiên gọi Nam Cung Thần đi tới cửa lại, mang trên mặt nụ cười thản nhiên, dưới tròng mắt cũng là nghiêm túc: "Điện hạ, Nhã Phù có thể hỏi một câu hay không, tại sao Điện hạ lại khẳng định muốn kết hôn với Nhã Phù!"

Liễu Trì kinh ngạc nhìn vẻ mặt thành thật của nữ nhân, kinh ngạc vì nàng đột nhiên lại hỏi lời này, nữ nhân bình thường biết Vương Gia chuẩn bị lấy nàng ta làm thê, đã sớm vui mừng khôn xiết chuẩn bị làm tân nương rồi, tại sao Thư Nhã Phù nghiêm túc hỏi như vậy chứ?

"Chỉ vì người là đại tiểu thư của Hầu phủ!" Trầm giọng lạnh lùng ném lại một câu, ngay sau đó Nam Cung Thần lạnh lùng rời đi.

Đối với đáp án này, thật ra thì đáy lòng Nhã Phù cũng là có cân nhắc, cho nên từ trong miệng Nam Cung Thần lấy được đáp án này không hề cảm thấy bất ngờ.

Nàng đã cảm thấy Nam Cung Thần quyết định muốn kết hôn với nàng nhất định là có dụng ý của hắn, mà ngoại trừ Vũ Trạch, đứa con trai ngoài ý muốn này, trừ lần đó ra, có thể để cho hắn dùng cũng chỉ là thân phận Thư gia đại tiểu thư hiện tại của nàng.

Trong viện Nhị phu nhân, đại phu tới xem qua bệnh, kê đơn thuốc, Thư Hương Di cũng vẫn ở lại chỗ này cùng với Nhị phu nhân, thần sắc thêm một phần mệt mỏi, lại thêm vài phần mềm mại nhu nhược. diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Tiểu thư, phu nhân đã ngủ, người hãy trở về nghỉ ngơi một chút, chuyện hôm nay cũng do nô tỳ không tốt, đã đưa ra chủ ý đó mới có thể gây ra chuyện như vậy." An Lam tiến lên khuyên lớn.

"Ừ! An Lam, người ở lại chăm sóc, ta sẽ trở lại sau."

Rời khỏi viện Nhị phu nhân, mới đi không bao xa, Thư Hương Di liền đụng mặt Thư Du Nhiên đang đi tới, cũng chính là Tứ tiểu thư Thư Du Nhiên của Hầu phủ, do Tứ phu nhân sinh hạ.

"Chào Nhị tỷ, không biết hiện tại Nhị phu nhân thế nào rồi? Du Nhiên nghe trở về nói trên người Nhị phu nhân có chút thương tích, cho nên mẹ sai muội tặng chút thuốc cao thương hạ." Thư Du Nhiên mới mười bốn tuổi, trên mặt vẫn còn mũm mĩm, có chút trẻ con, tướng mạo cũng là thuộc dạng thanh tú, ân cần đem thuốc trên tay đưa lên.

Kết quả Thư Du Nhiên đưa thuốc tới, Thư Hương Di nở nụ cười, dịu dàng nói: "Thật là làm phiền Tứ muội chạy đến đây một chuyến, chỉ là mẹ tỷ đã ngủ, thân thể khó chịu cũng không tiện để cho muội muội đi vào, sợ sẽ quấy rầy mẹ nghỉ ngơi, nếu không Tứ muội đi một chuyến cùng tỷ, cũng rất lâu tỷ không hàn huyên với Tứ muội muội rồi."

"Vậy dĩ nhiên là rất tốt, muội cũng rất muốn hàn huyên với Nhị tỷ nhiều một chút, nhưng sợ là tùy ý đi lại bây giờ không tốt, cha biết sẽ không vui." Thư Du Nhiên nhu nhu cười một tiếng.

"Mặc dù hôm nay có một vài chuyện chọc cha không vui, nhưng mà tỷ và Tứ muội ở cùng nhau sao lại chọc cha tức giận được chứ? Tứ muội, lời này của muội nói không quá thỏa đáng rồi." Khẽ lắc đầu, Thư Hương Di âm thầm nghĩ, mặc dù mẹ nàng bây giờ bị thu hồi vị trí cầm quyền ở Hầu phủ, nhưng mà nói thế nào thân phận cũng là bình thân, thân phận này Thư Du Nhiên không thể lấy ra so sánh với nàng, nàng ta còn đang cho là bởi vì chuyện ngày hôm nay mà nàng mất đi địa vị sao?

"Nhị tỷ, có thể bởi vì chuyện Nhị phu nhân nên còn không biết, hôm nay Tề vương Điện hạ tự mình đến phủ gặp đại tỷ, hiện tại đang tiền sảnh."

"Cái gì? Tề vương tự mình đến? Tứ muội, chuyện này là thật sao? Không phải xưa nay Tề vương không ra khỏi phủ sao, số lần vào cung cũng rất ít, muội nói ngài ấy hôm nay đặc biệt tới phủ gặp đại tỷ?" Còn chưa biết chuyện này, vẻ mặt Thư Hương Di kinh ngạc che miệng, có chút khó tin, mấy hoàng tử khác khá hơn một chút nàng đều đã thấy qua, nhưng mà đối với Tề vương, nàng chưa từng thấy. diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

"Đúng vậy, lúc trước cha còn dặn riêng người trong phủ, không thể tùy ý đi lại, cũng bởi vì muội ở gần với viện của Nhị phu nhân, mới đem thuốc đưa tới." Thư Du Nhiên cũng không kỳ quái, lúc trước Nhị phu nhân bị đánh, chuyện lớn như vậy đã ra cả phủ cũng rồi, sau đó Thư Hương Di bận

rộn chăm sóc Nhị phu nhân, tự nhiên người làm cũng sẽ không đi quấy rầy đến họ.

"Tứ muội, vừa rồi muội có thấy được Tề vương Điện hạ không? Hình dáng của hắn thế nào?"

"Nhị tỷ, tỷ cũng biết tính tình Tề vương vốn rất cổ quái, cha cho người thông báo không để cho mọi người cho tùy ý đi lại, chính là sợ người trong phủ không biết quy củ đụng phải Tề vương Điện hạ, mà chuyện tiếp kiến chỉ có cha và đại tỷ, muội dĩ nhiên không có phúc phận đi gặp Điện hạ." Thư Du Nhiên khẽ mỉm cười, nhưng mà trên mặt lại không vẻ có mất mát, nhàn nhạt giải thích đây là một việc bình thường không có gì lạ mà thôi.

Thư Hương Di cúi đầu khẽ trầm tư một hồi, ngay sau đó quay đầu dịu dàng nói: "Tứ muội, đột nhiên tỷ nhớ tới lúc trước Quý Phi nương nương đã từng nói có viên Huyết Tán rất tốt, hiện tại mẹ tỷ lại nằm ở trên giường, trong lòng tỷ cũng không yên tâm, muốn đi vào cung xin thuốc cho mẹ."

Nếu lời đã nói đến mức này rồi, Thư Du Nhiên tự nhiên biết ý của nàng, ngay sau đó phụ họa nói: "Tỷ tỷ đi trước, chớ để bởi vì Du Nhiên mà làm trễ nãi việc trị thương cho Nhị phu nhân."

Đợi đến khi Thư Hương Di vội vã rời đi, Thư Du Nhiên mới chậm rãi đi về phía viện của mình.

"Tiểu thư, lần này đại tiểu thư trở lại thật sự rất khác so với trước đây, thậm chí Nhị phu nhân cũng bị nàng trị nhanh như vậy." Nha hoàn thân cận bên cạnh Thư Du Nhiên nhích tới gần, nhỏ giọng mấy nói. ๖๔dien♥dan♥lequyd ☺ n❄c ☺ m

"Đúng vậy, đại tỷ khác rất khác so với trước đây, một chút bóng dáng xưa cũng không có." Khẽ nheo cặp mắt lại, đáy mắt Thư Du Nhiên có chứa tia nghi hoặc, cả người giống như biến thành một người khác, không có vẻ

nhu thuận thanh lịch mới vừa rồi, đáy mắt hiện lên mấy phần khôn khéo, cảm giác nàng và mẹ mình, Tứ phu nhân, giống nhau đến mấy phần rồi.

"Nhưng tiểu thư, sợ rằng nhị tiểu thư và Nhị phu nhân không từ bỏ ý đồ đơn giản như vậy."

"Chờ họ đấu, Thư Hương Di tự cho là thông minh, hiện tại muốn vào cung tìm An quý phi giúp một tay, dựa vào tính tình nàng tâm cao khí ngạo, làm sao lại cam tâm cứ như vậy bị đoạt vị trí cầm quyền." Thư Du Nhiên cười lạnh một tiếng. "Đi, trở về trong phủ, cha hạ lệnh không được tùy ý đi lại, ta tới nói cho Nhị tỷ Tề vương tới, hiện tại cũng có thể đi về."

"Tiểu thư, người xem, đó không phải là Lục Liễu!" Tiểu Hoàn đột nhiên chỉ vào một chỗ của trước mặt kinh ngạc nói.

Thư Du Nhiên nhìn về phía nha hoàn chỉ, xác định Lục Liễu từ một hướng khác vội vã chạy tới, thần sắc cẩn thận, nhưng hướng nàng đi kia không phải là viện của đại tiểu thư, cũng không phải là phòng bếp ... Nơi này, nàng ta chạy tới chỗ này làm cái gì, theo thường lệ mà nói, giờ này nàng ta phải ở Thanh viện hoặc là Tiền viện cùng với đại tiểu thư mới đúng.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tiểu Viêm Viêm

Đợi đến khi Nam Cung Thần rời đi, Nhã Phù liền bắt đầu nghĩ đến chuyện làm thế nào để đào hôn, hôm nay bởi vì thấy mặt Nam Cung Thần, cũng đã để cho nàng hạ quyết tâm muốn đào hôn rồi.

Vốn cho là không cần tự mình đi làm, người trong hoàng gia sẽ chủ động từ hôn, bây giờ nhìn cái bộ dáng này chỉ sợ là không thể nào, đã như vậy, chỉ có thể tự mình nghĩ chút biện pháp, có lẽ có thể tìm một cơ hội vào cung một chuyến!

Bên kia, Thư Vũ Trạch và Lê Hi cùng nhau rời đi, vào một gian phòng trong Như Ý lâu, quán rượu lớn nhất trong thành Khai Dương. ๐๐๐điển-đàn-lê-๐๐๐quý-đôn

"Lê Hi, hôm nay người đột nhiên chạy đến tìm ta làm cái gì? Ta không có ý định ra cửa, mẹ của ta phải đối phó với những nữ nhân xấu trong nhà, đang có kịch hay xem!" Vũ Trạch cười híp mắt giống như một con mèo nhỏ, nhưng mà cậu cũng biết, Lê Hi mà tìm đến cậu nhất định là có chuyện.

"Để cho người gặp mặt một người, hơn nữa ta nghĩ chúng ta có thể tiếp đãi hẳn, cái người con trai nhị thập tứ hiếu này muốn nhắn nhủ tin tức tiết lộ cho cha người, như vậy người cha thông minh kia cũng có thể ít đi mấy phần hoài nghi."

Lê Hi vào quán rượu, được dẫn tới trong một gian phòng, trong lúc Lê Hi cầm một mặt nạ da người thật mỏng đeo cho Vũ Trạch, mà Vũ Trạch lại còn rất là tự nhiên đeo vào, đem mặt nạ dán lên mặt có cảm giác man mát lành lạnh, dán vào rồi gương mặt của đứa trẻ thay đổi.

Mạc Hạo Vũ, xuất thân trong gia đình thương nhân thế gia (gia đình buôn bán, làm quan), Mạc gia hôm nay buôn bán trải rộng khắp các địa phương Đông Ly quốc, có thể nói là thương nhân thế gia lớn nhất Đông Ly quốc, mà Mạc Hạo Vũ chính là Đại công tử của Mạc gia gia chủ đương thời, phần lớn thương hào của Mạc gia hiện nay đều do y quản lý.

"Bằng hữu, bằng hữu gì? Như hình với bóng? Quan hệ thân mật? Hay là nói bằng hữu vượt qua giới hạn nam nữ bình thường kia... ?" Vấn đề liên tiếp được ném ra, đáy mắt Vũ Trạch mang theo vài phần đùa dai.

"Bạn tốt! Lê Cung chủ hôm nay báo cho chúng ta đến có phải tin tức chúng ta muốn đã có manh mối hay không?"

Hiển nhiên đối với Vũ Trạch không có hứng thú, Mạc Hạo Vũ cũng không có tâm tư tiếp tục ở đây đây đưa cái vấn đề này, mà Lê Hi, bắt đầu lúc hai người đi vào, ánh mắt hai người bọn họ liền rơi vào trên người Lê Hi, dù sao U Minh cung làm việc quý dị, bọn họ mua tin tức mà tìm được người U Minh cung, nhưng mà đối với U Minh cung cũng không hiểu biết nhiều.

"Ha ha! Tin tức tự nhiên là có tin tức! Mạc công tử giao thiệp với chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên!" Lê Hi lạnh nhạt mở miệng, từ từ đem điều bọn họ muốn biết nói ra, mà trong lúc đó, Vũ Trạch chỉ là khéo léo đi tới bên người Lê Hi, không nói một lời, nhưng ánh mắt vẫn đảo quanh ở trên người hai người Mạc Hạo Vũ.

Ngoại trừ thương nhân Mạc Hạo Vũ, hôm nay Lê Hi để cho hắn tới đây, hẳn là vì người đàn ông này.

Người đàn ông này mặc y phục tư lự rục rịch, ngôn hành cử chỉ (lời nói hành động) quý khí, mặc dù đến nay chưa nói một câu, nhưng mà có thể đoán được y có quan hệ mật thiết với Mạc Hạo Vũ, và là người có thân

phận tôn quý, Vũ Trạch không cần đoán cũng đã biết người này là người nào!

U Minh cùng bọn họ làm buôn bán tin tức, đương nhiên quen biết mật thiết với đại thiếu gia Mạc gia Mạc Hạo Vũ, người có thân phận tôn quý là người nào, mà Lê Hi còn nói muốn bắt lấy người này đem tin tức tiết lộ cho Nam Cung Thần, như vậy nhất định cũng có một ít quan hệ với Nam Cung Thần.

Người này nhất định chính là đương kim nhị hoàng tử Nam Cung Viêm!

Ánh mắt Vũ Trạch không ngừng đảo quanh ở trên người Nam Cung Viêm, đồng thời đảo quanh ở trên người Mạc Hạo Vũ, quan sát không chút kiêng kỵ, hoàn toàn không thềm che giấu.

Mà hai người Nam Cung Viêm, tự nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt trần trụi kia.

Nam Cung Viêm cảm thấy ánh mắt bên cạnh không ngừng quan sát, đáy mắt có thêm một phần tò mò, tên tiểu tử này có chút ý nghĩa, chính là một bộ dạng đại nhân quan sát hai người bọn họ, còn một dáng vẻ suy tính, mà đứa con nít không biết có quan hệ gì với Lê Hi tà đạo này?

"Vị thúc thúc này, người theo ta đi chơi! Ca ca ta nói chuyện phiếm với ca ca này, hai chúng ta không được làm kỳ đà cản mũi!" Đột nhiên, Vũ Trạch ném ra một câu nói, nhìn chăm chăm Nam Cung Viêm, rõ ràng lời này là nói với hắn.

Nam Cung Viêm quay đầu nhìn cậu, cười cười nói: "Tại sao gọi ta thúc thúc, mà gọi hắn lại là ca ca?"

Coi như hắn và Mạc Hạo Vũ bằng tuổi nhau, mặc dù bề ngoài thoạt nhìn cũng không kém bao nhiêu, làm sao đến lượt hắn, lại bị gọi là thúc thúc, mà Mạc Hạo Vũ lại là ca ca, huống chi còn có một người tuổi cũng không khác

biệt lắm, Lê Hi, kết quả ba người ở trong miệng hăn, lại thành hai ca ca, một thúc thúc.

Bởi vì người thật sự là thúc thúc của người ta! Lời này đương nhiên Vũ Trạch sẽ không nói ra khỏi miệng.

Chỉ là ném một cái liếc mắt: "Bởi vì nhìn thúc rất thành thực, đơn giản như vậy còn không hiểu! Đi theo ta ra ngoài đi dạo một chút, ta muốn mua đồ cho mẹ ta! Người đừng ở chỗ này quấy rầy các ca ca nói chuyện."

Cười bất đắc dĩ, Nam Cung Viêm gật đầu với hai người khác một cái, ngay sau đó đi theo Vũ Trạch rời khỏi.

"Tiểu tử, người tên là gì, tại sao nhất định phải gọi một mình ta ra?" Nam Cung Viêm nhìn đứa trẻ bên cạnh, thoát nhìn giống như một đứa trẻ bình thường, chỉ là có một đôi mắt vô cùng quý quái, luôn cảm thấy tiểu tử trước mắt này hình như là cố ý gọi hăn ra, mặc dù nói không biết tại sao có cái loại cảm giác này, nhưng mình lại cứ tin tưởng kì tích như vậy. diển-đàn-lê-quý-đôn

"Thúc có thể gọi ta Tiểu Điêu, vị đại thúc này, thúc tên là gì? Xem người rất giống như người có tiền!" Vũ Trạch cười híp mắt cặp mắt giống như trăng lưỡi liềm.

"Người có thể gọi ta Viêm Thúc Thúc, chẳng qua nếu như người có thể gọi ta Viêm ca ca ta sẽ càng vui vẻ hơn Hiện tại, người có thể nói, gọi ta ra ngoài là muốn làm gì?" Hai tay Nam Cung Viêm ôm ngực cúi đầu nhìn đứa bé đang cười híp mắt.

"Ha ha, người là nhị hoàng tử Nam Cung viêm!" Hơi híp mắt lại, Vũ Trạch nghiêng đầu cười hì hì nói, "Tiểu Viêm viêm! Ta có tình báo cho người nha, người muốn bỏ tiền ra mua hay không, ta thay ca ca báo tin tức cho người nhưng mang theo gió lớn nha."

Tiểu Viêm viêm! ☉____☉ đổ mồ hôi.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? (1)

Tiểu Viêm Viêm, sự xưng hô này cho dù phát ra từ trong miệng của ai, Nam Cung Viêm đều cảm thấy một trận buồn nôn, huống chi bây giờ còn do một đứa bé không tới mười tuổi, ở trước mặt mình, vẻ mặt đáng yêu mím cười gọi mình là Tiểu Viêm Viêm.

Khuôn mặt của Nam Cung Viêm có chút vặn vẹo, khóe miệng không kìm được co rút mấy cái, trên mặt vốn đang mím cười lại có chút không nén được giận. **diễn đến đây quý ông**

"Nếu đã biết thân phận của Bốn vương, thế thì tiểu gia hỏa nhà người lại có tin tức gì. đáng giá để cho Bốn vương lấy tiền ra mua đây?" Nam Cung Viêm đối với thân phận của đứa bé trước mặt này càng tò mò, chưa bao giờ nghe Lê Hi nói có mình đệ đệ.

"Hình như là về Thập hoàng tử, Tề vương Điện hạ thần bí!" Vũ Trạch cười hì hì mở miệng nói, không có gấp gáp chút nào, cậu cũng không tin nói ra chuyện tình về Tề vương, người huynh đệ thân thiết nhất với Tề vương sẽ hoàn toàn không quan tâm.

Tề vương Nam Cung Thần rất thân với nhị hoàng tử Nam Cung Viêm, trong phần lớn huynh đệ tỷ muội, Nam Cung Thần cũng chỉ tiếp xúc nhiều với Nam Cung Viêm, quan hệ tương đối thân mật.

"Tề vương?" Nam Cung Viêm cau mày, trên mặt lại thêm phần nghiêm túc, chăm chú nhìn người trước mắt.

"Đúng, ta có thể nói cho người biết một chút tin tức, chỉ là người nên cho ta một ngàn lượng vàng! Gần đây ta muốn mua chút đồ!" Vũ Trạch không

khách khí chút nào, thân nhiên đòi lấy thứ mình muốn.

Mà nếu như vô duyên vô cớ nói tin tức cho hẳn, như vậy chắc chắn hẳn sẽ không tin tưởng, đã như vậy thì nên thuận tiện lấy ít bạc từ trên người thúc thúc này đến tiêu pha trang trí là được, mẹ cũng đã nói, có bạc đưa tới cửa, không cần mới phí phạm!

"Được, Bốn vương trả một ngàn lượng vàng." Nam Cung Viêm nặng nề trầm mặc hồi lâu, rồi lạnh lùng mở miệng nói.

Hôm sau. điễnn★đ>àn★lê★q>úy★đ<ôn

Sáng sớm trong Hầu phủ, Liễu Trì đưa lên danh mục quà tặng lần nữa, căn cứ số lượng phía trên, Thư Nhã Phù trực tiếp nói cho người làm đến nhà kho kiểm tra lại, đồng thời lại cho người đến nhà kho của Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Tứ phu nhân lục soát những thứ đồ thiếu mang đến, cuối cùng từ trong nhà kho của Tam phu nhân và Tứ phu nhân cũng đem những thứ còn thiếu tìm lại đầy đủ.

"Tỷ tỷ, chuyện này nhất định không phải là mẹ muội làm, xưa nay mẹ không thích quản lý nhà kho, trước sau như một đều do những người khác giúp mẹ xử lý, những thứ đồ này không thể nào ở trong nhà kho của mẹ." Thư Du Nhiên thấy tìm ra gì đó từ trong nhà kho của Tứ phu nhân, ngay lập tức liền theo đến Thanh viện, sắc mặt có chút tái nhợt nói với Nhã Phù.

"Chuyện lần này đến tột cùng là người nào làm còn chưa biết, muội về nghỉ đi, nếu Tứ phu nhân không có làm, tỷ cũng không thể kết tội oan uổng người được." Từ từ uống trà, Nhã Phù tùy ý cười nói.

"Bởi vì liên quan đến mẹ, cho nên muội muội lỗ mǎng." Thư Du Nhiên khẽ thở dài một hơi, thân thể cúi chào.

Thư Du Nhiên là tứ tiểu thư của Hầu phủ, Nhã Phù bình thường rất ít gặp mặt nàng ta, chỉ là không nghĩ tới sớm tinh mơ hôm nay, nàng ta đã chạy

đến trong viện của mình, đối với Thư Du Nhiên, nàng cũng không hiểu nhiều, cho nên cũng không muốn nhiều lời nói những thứ khác.

Trên khuôn mặt thanh tú của Thư Du Nhiên hiện lên mấy phần do dự, ngẩng đầu thận trọng nhìn Nhã Phù một chút chuẩn bị mở miệng, đáy mắt mang theo vài phần chán chừ.

"Còn gì nữa sao, muội muội còn có gì muốn nói sao?" Xem bộ dạng của nàng ta, Nhã Phù biết nàng ta chắc còn có lời gì muốn nói.

"Tỷ tỷ, vốn là chuyện trong viện của tỷ, muội muội không nên hỏi tới, chỉ là có một chuyện thật sự có chút lo lắng, cộng thêm chuyện sinh lễ của Tề Vương phủ lại ở trong nhà kho của mẹ và Tam phu nhân, còn có chuyện Tam phu nhân bị trúng độc, muội muội cảm thấy có người có chút khả nghi, thế nhưng không có bằng chứng, muội muội cũng không biết có nên nói hay không."

Đuôi lông mày nhẹ nâng, Nhã Phù không ngờ nàng ta lại nói những lời này, mỉm cười nhìn nàng ta, ánh mắt ý bảo nàng ta nói tiếp.
diễn đàn lê quý đôn

"Hôm qua Tề vương đến đây, muội muội cũng tò mò muốn nhìn thấy tướng mạo của Tề vương Điện hạ, nhưng ở bờ hồ bên cạnh hậu viên gặp được Lục Liễu bên cạnh tỷ tỷ, nhìn nàng ta lén lút một mình đi về phía bắc."

Ngày đó, Thư Du Nhiên thật sự thấy bộ dạng Lục Liễu rất khả nghi đi về phía bắc, mà hướng nàng ta đi là chỗ không có người nào ở, bởi vì viện bên kia là của đại phu nhân đã mất, cũng chính là Đại phu nhân, mẹ đẻ của Thư Nhã Phù, viện Trình Nhu, cho tới nay vẫn bỏ trống, mọi người trong phủ rất ít đi sang bên đó, mà Lục Liễu ban ngày ban mặc lén lút chạy đến đó, ít nhiều cũng làm cho người ta sinh lòng nghi ngờ.

"Đã biết, còn phải đa tạ muội muội nói cho tỷ biết chuyện này."

Thư Du Nhiên thần sắc vẫn không đổi, bên khốe miệng Nhã Phù nhiều hơn một phần nụ cười, không ngờ Thư Du Nhiên còn biết hoài nghi đến trên người Lục Liễu, xem ra cũng là người có tâm tư cẩn thận.

Hôm qua sau khi Lục Liễu từ Tề Vương phủ quay trở lại, sau đó nàng quả thật không chú ý tới sự tồn tại của nàng ta, hiện tại suy nghĩ kỹ một chút, tựa hồ trong thời gian sau đó cũng không làm sao thấy được bóng dáng của nàng ta, chỉ không biết rốt cuộc nàng ta đã rời đi từ khi nào.

Nàng biết Lục Liễu có vấn đề, nhưng chuyện đánh tráo sính lễ này là do Nhị phu nhân và Thư Hương Di làm, mà chuyện Tam phu nhân bị trúng độc cuối cùng có liên quan với Lục Liễu hay không, cũng không thể biết được.

Thật ra thì thứ làm cho nàng để ý chính là, độc trên trâm vàng rốt cục được bôi lên khi lúc nào?

Là sau khi đưa đến Thư gia, hay là trước khi đưa vào trong phủ đã bị bôi thuốc độc rồi, chất độc này nàng đã tra xét cẩn thận, không để cho người ta trúng độc mà chết nhanh như vậy, nhưng kẻ trúng độc bởi vì trúng độc mà lâm vào hôn mê bất tỉnh. di☉n☉đàn☉l☉ê☉quý☉đ☉n

Cho nên nàng muốn biết, cuối cùng là người trong phủ làm, hay là Tề Vương phủ, hoặc là người nào trong hoàng cung?

"Đại tiểu thư, mới vừa rồi trong cung phái một công công tới, truyền lệnh của Thái hậu tới, nói là mời tiểu thư ba ngày sau vào cung tham gia tiệc." Sau khi Lục Liễu đi vào, trên tay cầm thiệp mời trong cung vừa mới đưa tới.

Nói là tham gia bữa tiệc, sợ rằng sơ sót một cái sẽ trở thành Hồng Môn Yến!

Hơi híp mắt lại nhìn tấm thiệp trên tay, là Thái hậu tự mình cho người đưa tới, tất nhiên không thể không đi, chỉ là đột nhiên Thái hậu cử hành yến tiệc, còn đặc biệt phái người đưa thiệp lệnh truyền nàng đi tham gia yến tiệc, rõ ràng bữa tiệc này là cử hành vì nàng, nhất là sau khi Nam Cung Thần mới vừa đưa sính lễ nên phải đặc biệt tìm cơ hội gặp nàng, sợ rằng Thái hậu cũng có ý kiến đối với chuyện hôn sự này.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? (2)

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, ngày hôm nay Thái hậu thiết yến không chỉ mời một mình Nhã Phù, đồng thời được mời còn có nhiều tiểu thư và công tử nhà khác.

Các tiểu thư tất nhiên ăn mặc xinh đẹp động lòng người, một mảnh oanh oanh yến yến, mà Uyển Quý Phi cùng với An quý phi, Huệ Chiêu Nghi, sáng sớm cũng đã đến trong cung Thái hậu, giúp xử lý các công việc trong yến hội.

Thư Nhã Phù mới vừa tiến vào cung điện, liền thấy ba vị đang giúp đỡ Thái hậu tiếp đãi mọi người, trong đó thoát nhìn tuổi Huệ Quý Phi trong ba người hình như là nhỏ nhất, nhìn thanh tú, cũng không xinh đẹp, nhưng mà trên người lại có một phần mùi vị thanh thuần, ôn nhu trong sáng, đây cũng cũng có thể là một nguyên nhân nàng ta ở trong hậu cung khiến cho Hoàng thượng vui vẻ. diễn đàn lê quý đôn

So sánh, An Quý phi một thân y phục hoa lệ, trên mặt trang điểm tinh xảo, xinh đẹp động lòng người, chỉ là lại có thêm một phần tục khí, mà An Quý phi là con gái vợ cả An gia, dung mạo có mấy phần giống với Nhị phu nhân, nhưng mà so sánh với vẻ đoan trang của Nhị phu nhân, An quý phi tất nhiên là nhiều hơn.

Mà trong ba người, bắt mắt nhất lại là Uyển Quý Phi, váy áo màu trắng nhạt, trang điểm đơn giản, da thịt trắng tuyết, khuôn mặt ản tình, cử chỉ mang theo cao nhã cùng quý khí.

Thư Nhã Phù mới vừa tiến vào trong cung điện, lần đầu tiên nhìn thấy là Uyển Quý Phi, cẩn thận nhìn, lại cảm thấy người phụ nữ này cũng khiến Nhã Phù có cảm giác nhìn quen mắt, nhưng trong thời gian ngắn cũng không nhớ ra được, chẳng qua là cảm thấy nhìn có chút quen thuộc, g hình như nà đã gặp mặt vị nương nương này ở đâu, không khỏi có loại cảm giác quen thuộc.

Nha hoàn thông báo đến trước mặt nhóm người Uyển Quý Phi nói mấy câu, rất nhanh ba người đều chuyển hướng nhìn, đồng loạt nhìn về phía của Nhã Phù.

"Đây chắc hẳn chính là đại tiểu thư Thư gia, quả nhiên là một đại mỹ nhân, khó trách Tề vương Điện hạ vừa thấy đã thương, kiên trì cưới người làm phi rồi." An Quý phi dẫn đầu tiến lên chào đón, ngạo nghễ nhìn Nhã Phù, khuôn mặt tươi cười nói.

"Nhã Phù tham kiến An Quý phi!" Nhã Phù theo quy củ chào một cái, trên mặt mang nụ cười thản nhiên.

An quý phi là tỷ tỷ Nhị phu nhân, mặc dù Nhị phu nhân cũng không phải con vợ cả, nhưng dù sao hai người cũng là có quan hệ, đồng thời Nhị phu nhân được cầm quyền thế ở Hầu phủ, An Quý phi ở trong cung có thể dựa vào, cho nên cho tới nay, quan hệ của hai người cũng rất thân mật.

Tự nhiên mấy ngày trước, Nhị phu nhân bởi vì quan hệ với Nhã Phù, bị trách phạt còn bị tước đoạt quyền thế trong phủ, chuyện này An Quý phi đã biết được tin tức từ lâu, hôm nay thấy Nhã Phù hiển nhiên sẽ không cho sắc mặt tốt đẹp gì.

"Quý Phi tỷ tỷ còn không mau tới gặp con dâu tương lai một chút, Nhã Phù là hòn ngọc quý trên tay Hầu phủ, về sau mẹ chồng nàng dâu hai người cũng thân cận hơn một chút, Nhã Phù người cũng nên chuẩn bị gọi mẫu phi

rồi." An Quý phi cười duyên quay đầu nhìn Uyển Quý Phi, cả khuôn mặt là nụ cười ngạo nghễ nói.

Vừa nghe An Quý phi nói như thế, Nhã Phù mới bừng tỉnh hiểu ra nhìn về phía Uyển Quý Phi xinh đẹp nhất, nàng đã nói sao vẫn cảm thấy Uyển Quý Phi rất quen mặt, luôn cảm thấy hình như là đã gặp ở nơi nào, thì ra bà ấy chính là mẹ đẻ của Tề vương gia Nam Cung Thần, khuôn mặt Nam Cung Thần có vài nét giống bà. diễ↑n℄đ↑àn℄lê℄q↑uý℄đ↑ôn

Cũng thế, chính là có hình dạng Đại mỹ nữ như thế này, mới có thể sinh ra Nam Cung Thần yêu nghiệt như vậy, xinh đẹp làm cho ánh mắt người ta không thể dứt ra được, cho nên con trai của hắc mới có thể đáng yêu như thế, người gặp người thích!

Trên mặt Uyển Quý Phi vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, hình như hoàn toàn không có nghe được ý giễu cợt trong lời nói của An Quý phi, ánh mắt mang theo thần sắc quan sát Nhã Phù từ trên xuống dưới một lượt: "Đúng là một cô nương xinh đẹp! Chỉ là mẫu phi thì thôi, vẫn chưa tới thời điểm Bốn cung cũng không dám để cho người gọi, về sau nếu có thì giờ rảnh vào trong cung gặp Bốn cung nhiều một chút, chúng ta nói chuyện phiếm một chút."

"Tạ nương nương nâng đỡ!"

Nhìn Uyển Quý Phi hiền hòa đối với mình như thế, Nhã Phù cũng là khéo léo đáp một tiếng, người phụ nữ này nói thế nào cũng có thể là bà nội của con trai nàng, có một bà nội xinh đẹp như vậy thật đúng là khác hơn nhiều so với trong tưởng tượng .

"An Quý phi, vị này là đại tiểu thư Thư gia, nhị tiểu thư Thư gia có phải là cháu gái Quý Phi tỷ tỷ!" Huệ Chiêu Nghi cùng đi theo một lúc lên trước cười nói.

"Đúng vậy, đã mấy ngày không gặp Hương Di, hôm nay Bốn cung cũng báo cho nàng chuẩn bị đến tham gia bữa tiệc, gặp gỡ làm quen với mọi người học hỏi một ít, cũng có thể được thêm kiến thức, tránh thất lễ về sau, cháu gái Bốn cung dĩ nhiên là phải được dạy cho thật tốt, sẽ không tùy ý làm ra chuyện đòi phong bại tục."

An Quý phi nhìn Uyển Quý Phi không có chút dáng vẻ ngại ngùng nào, đáy lòng đang có chút hiểu lầm, lúc này nghe Huệ Chiêu Nghi nói, trên mặt lộ ra nụ cười, khóe mắt liếc Nhã Phù một cái, ngay sau đó cầm nâng cao lên giọng ngạo nghễ mở miệng.

Một số người chung quanh, hình như cũng đã biết Nhã Phù đến, vừa vặn nghe được lời nói của An quý phi, trong khoảng thời gian ngắn xung quanh nổi lên rất nhiều âm thanh bàn tán xì xào. đi●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn

"Hương Di muội muội hôm nay cũng muốn đến sao, nếu biết, Nhã Phù nhất định chờ muội muội cùng nhau vào cung! Chỉ là muội muội mấy ngày nay phải chăm sóc bên người Nhị phu nhân, Nhã Phù còn tưởng rằng muội ấy sẽ không rời đi." Ý tứ trong lời nói của An Quý phi sao nàng lại không biết, rõ ràng ám chỉ, An Quý phi này thật đúng là vừa thấy mặt đã muốn làm cho nàng khó chịu.

"Thế nào? Chẳng lẽ thân thể Nhị phu nhân của quý phủ khó chịu?" Huệ Chiêu Nghi không biết chuyện trong Hầu phủ, mang theo vài phần nghi hoặc, mở miệng hỏi.

Mà Huệ Chiêu Nghi cũng không có thấy thần sắc trên mặt An Quý phi cứng ngắc, Nhã Phù vừa nói đến chuyện Nhị phu nhân, bởi vì Nhị phu nhân bị mất vị trí cầm quyền trong Hầu phủ nên trong lòng mang tức giận, chỉ là bà ta không ngờ Nhã Phù lại còn có lá gan ở trước mặt bà ta nhắc tới chuyện này, chẳng lẽ thật sự to gan lớn mật cho là bà ta sẽ không so đo?

Khóe mắt Nhã Phù len lén nhìn thần sắc khó coi của An Quý phi, nhưng mà trên khuôn mặt đẹp để lại lộ ra một bộ dáng vẻ thương cảm bất đắc dĩ: "Mấy ngày trước Nhị phu nhân làm việc lỗ mãng, làm chuyện sai bị cha trách phạt, mấy ngày nay còn không thể xuống giường, cho nên muội muội đều bận rộn chăm sóc Nhị phu nhân, ta còn tưởng rằng muội ấy sẽ không tiến cung, dù sao bữa tiệc này mặc dù khó có được, nhưng hiếu đạo cũng quan trọng. Chỉ là mới vừa nghe An quý phi nói, có lẽ Hương Di muội muội cũng sẽ bớt chút thời gian đến đây."

Dù là Huệ Chiêu Nghi cũng đã nghe ra được ý tứ trong lời nói của nàng, thần sắc có chút xấu hổ nhìn An quý phi bên cạnh một chút, há miệng muốn nói chút gì, cuối cùng vẫn là không mở miệng.

"Ha ha, Quý Phi tỷ tỷ, con dâu tương lai này của tỷ thật đúng là nhanh nhẹn nhanh miệng, Bốn cung rất hâm mộ đấy!" An quý phi xoay người nhìn Uyển Quý Phi mở miệng nói, trên mặt cũng đã mất nụ cười.

An quý phi ở hậu cung, vẫn luôn coi Uyển Quý Phi là cái đinh trong mắt, trong hậu cung phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất chính là Uyển Quý Phi, cho dù là hoàng hậu nương nương cũng chỉ là lấy được lễ đãi (tiếp đãi cho phải lễ) của hoàng thượng mà thôi, đứng đầu được cưng chiều vẫn luôn là người đẹp mỹ lệ không gì sánh được, Uyển Quý Phi, nếu không phải con trai của bà ta, Tề vương từ nhỏ không thể đi lại, chắc hẳn đã được lập làm thái tử. diễ♦n♦đ♦àn♦lê♦q♦úy♦đ♦ôn

Trong cung vì chuyện Tề vương kiên trì muốn kết hôn với đại tiểu thư Thư gia Thư Nhã Phù làm phi, cũng sớm đã truyền ra, mà người trong các cung cũng muốn xem Uyển Quý Phi đối với người con dâu thất bại này có phản ứng gì một chút, dù sao có người con dâu như thế cũng là chuyện để cho bà ta mất mặt.

Mà giờ khắc này An quý phi tự nhiên sẽ không bỏ qua cho cái cơ hội giễu cợt Uyển Quý Phi, luôn thỉnh thoảng nhắc tới chuyện con dâu.

"Tam hoàng tử tuổi cũng đã không nhỏ, người trong phủ cũng không ít, lời này của An muội muội có thể nói không sai, Thần nhi Bồn cung vẫn luôn không chịu đón dâu mới khiến Bồn cung lo lắng không thôi."

Đối với lời giễu cợt của An quý phi, Uyển Quý Phi vẫn mỉm cười thản nhiên đối mặt, nhìn Nhã Phù có chút cảm thán mở miệng nói.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? (3)

Thời gian nói chuyện ngắn ngủi có mấy phút, đối mặt với ba vị nương nương trước mắt, Nhã Phù coi như là hiểu thân phận và quan hệ của các nàng.

Trước mắt, An Quý phi chính là mẹ đẻ của Tam hoàng tử Nam Cung Hữu, mà Uyển Quý Phi lại là mẹ đẻ của Tề vương Nam Cung Thần, mà ở trong hậu cung, Uyển Quý Phi rất được hoàng thượng sủng ái, về phần Huệ Chiêu Nghi hình như là quan hệ mật thiết hơn với An Quý phi.

"Thái hậu giá lâm!" Một tiếng thông báo sắc nhọn truyền đến, diễndàn❖lê❖quýđôn, nhất thời tất cả mọi người trong cung cũng rối rít hành lễ với Thái hậu.

"Nhìn khí sắc của Thái hậu ngày hôm nay, không biết còn tưởng ngài là nữ nhân hai mươi bảy hai mươi tám! Ai có thể nghĩ tới là Thái hậu!" An Quý phi lập tức mỉm cười nghênh đón, đem những lời hay đẹp dụ cho Thái hậu vui vẻ ra mặt.

"Cái nha đầu này chính là quét mặt đường ở miệng, ai gia là một lão bà sao có thể nói vậy so với các tiểu cô nương!" Mặc dù biết rõ không phải sự thật, nhưng mà lời hay tự nhiên ai cũng thích nghe, Thái hậu cười lên trêu ghẹo với An quý phi.

"Sao có thể, lời thần thiếp nói đều là sự thật, nếu không tin ngài hỏi người ở chỗ này một chút!"

"Người đó! Ai gia xuất hiện liền nhìn đến mấy người các người ở chỗ này nói chuyện, đang nói những gì, cũng nói ra để cho ai gia vui vẻ đi!"

Thái hậu được An quý phi đỡ đi lên chỗ ngồi xuống, cười ha hả mở miệng hỏi.

"Thái hậu, người tới thật đúng lúc, không phải người mở tiệc mời tiểu thư Thư gia sao, mới vừa rồi thần thiếp cùng Uyển tỷ tỷ nói đến chuyện này!"

Nhắc tới chuyện này, An Quý phi tự nhiên biết Thái hậu đối với chuyện hôn sự của Tề vương là không đồng ý, hôm nay Thái hậu đặc biệt cho người chuẩn bị bữa tiệc này, cũng là có tâm cố ý muốn gặp Thư Nhã Phù một lần đến tột cùng đáng dấp là cái dạng gì, bởi vì như vậy, nàng mới có thể chủ động tiến đến giúp một tay, mục đích là muốn nhìn xem thái độ của Uyển Quý Phi và Thái hậu đối với Thư Nhã Phù!

"Ồ! Vậy Thư Nhã Phù đã đến rồi sao?" Thái hậu nghe xong sắc mặt khẽ trầm xuống, ánh mắt quét qua trên người các nàng, nhàn nhạt hỏi.

"Nhã Phù tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc Kim An!" Bị nhắc đến tên, Nhã Phù cũng chỉ có thể từ vị trí ngồi đứng dậy, đi về phía trước mấy bước cung kính hành lễ.

"Ừm!"

Giọng của Thái hậu nhàn nhạt, Nhã Phù có thể cảm thấy ánh mắt của Thái hậu rơi vào trên người mình, mang theo sắc khí quan sát, còn có một chút lạnh nhạt và không thích, hiển nhiên Thái hậu đối với nàng không thích, chỉ sợ cũng là bởi vì tin đồn của nàng, dù sao ở nơi cổ đại này, cực kỳ coi trọng danh tiết nữ nhân, diễm~đàn~le~quý~đôn, mà bây giờ nàng còn là một người chưa lập gia đình đã làm mẹ, càng bị người coi thường.

Thân thể Nhã Phù còn đang quỳ, mà nhìn dáng dấp Thái hậu hình như cũng không muốn để cho nàng đứng lên!

Thái hậu hôm nay đặc biệt cho nàng đến tham gia tiệc, đặc biệt thiết yến e là vì nàng mà bày Hồng Môn Yến!

Nhã Phù vẫn nghĩ tới hiện tại mình phải làm sao, mình đứng dậy nhất định là không được, nơi này có người coi mình là cái đinh trong mắt, An Quý phi, còn có một người thái độ đối với mình không minh bạch, Uyển Quý Phi, còn có một người muốn ra oai phủ đầu mình, Lão thái hậu, mà ở trong cung này, nàng coi như là người không quyền không thế, nếu như tự tiện làm ra chuyện gì không ổn, sợ rằng họ sẽ cố ý nắm nàng đến nói chuyện.

"Hoàng nữ nãi nãi, hôm nay ở đây thật là náo nhiệt, may mà con theo Lục ca tới đây, bằng không là bỏ lỡ mất rồi." Một tiếng cười cắt đứt suy nghĩ của Nhã Phù, cúi đầu che kín thần sắc trên mặt, mà khóe mắt cũng nhìn về phía người từ bên ngoài cung đi vào.

"Nghieu nhi tham kiến hoàng nữ nãi nãi!" Âm thanh trong trẻo của bé trai hình như còn mang theo vài phần ngây thơ.

Nhã Phù chỉ có thể nhìn thấy đi vào trong điện có ba đôi chân, mấy người quần áo hoa lệ, tinh tế quý khí, đáy lòng cũng hiểu ít nhiều người đến là có thân phận gì.

"Ha ha, tiểu tử ngươi muốn tới hoàng nữ nãi nãi còn có thể ngăn người không sao, mấy người các ngươi bình thường cũng đều không thích tới cung này của ai gia, hôm nay sao đến cùng một lúc vậy." Thái hậu nhìn tới mấy tôn tử (cháu trai), sắc mặt vốn bởi vì Nhã Phù mà trầm xuống cũng khôi phục rất nhiều, cười ha hả nhìn người tới, đồng thời đưa tay để cho Nam Cung Nghieu đến bên cạnh mình.

"Hoàng nữ nãi nãi phúc thể an khang!"

"Hoàng nữ nãi nãi, hôm nay náo nhiệt thế này, dĩ nhiên là muốn đến xem rồi!" Nam Cung Nghieu tuổi nhỏ nhất chính là đương kim Thập Nhất

hoàng tử, còn bé cũng rất được sủng ái.

"Tốt tốt tốt, mấy người các người có thể tới, ai gia đương nhiên hoan nghênh, thì ra là mấy người các người biết hôm nay trong cung này của ai gia có khuê tú mới tới, ai gia còn tưởng các người tới thăm ai gia, aizzz!" Thái hậu nhìn mấy tôn tử, hình như cũng đã đem chuyện Nhã Phù còn quỳ hành lễ bên cạnh quên mất, vẫn cùng mấy người bọn họ mỉm cười nói chuyện.

Nhã Phù cúi đầu tức giận liếc mắt, Thái hậu này làm cho nàng đặc biệt khó chịu, đặc biệt lên kế hoạch tiệc rượu, để cho nàng ở trước mặt mọi người bị gạt qua một bên, còn không cho nàng đứng dậy, đây rõ ràng chính là cố ý. - di☹️n❄️đàn❶️❄️quý❄️đ❷️n -

Mà những người khác tự nhiên cũng không chú ý đến sự tồn tại của Nhã Phù, thậm chí đã quên, chỉ là một đám cũng làm bộ như không biết, nếu Thái hậu là người tôn quý nhất nơi này cũng không lên tiếng, họ tự nhiên sẽ không nhiều lời, ngược lại trong đáy lòng nhiều người vui vẻ cười nhạo.

"Không ngờ nơi này còn có một cô nương chưa từng gặp, hoàng nữ này, không biết vị cô nương là ai?" Âm thanh của Nam Cung Triệt mang theo mấy phần nhạo báng, còn có mấy phần mập mờ trêu đùa.

Nam Cung Triệt từ lúc vừa tiến vào cũng đã thấy Nhã Phù ở đó, đôi mắt đào hoa mang theo vài phần phong lưu, nhìn về phía các cô nương xung quanh, lại nhìn một chút mấy người ở vị trí trên đầu não Thái hậu và An quý phi, đáy lòng cũng hiểu đây là chuyện gì xảy ra, không cầm được cười lên .

Không nghĩ tới vừa tới có thể xem kịch vui, Thụ Nhã Phù hôm nay cũng bị gọi tới, hiện tại tình huống này hẳn là do Thái hậu cố ý!

Nhã Phù vẫn luôn cúi đầu, biểu cảm gì trên mặt những người khác cũng không thấy rõ, nghe Nam Cung Triệt nói, bên khóe miệng mang theo nụ

cười thản nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, thuận thế đứng dậy thân thể quý hành lễ với Nam Cung Triệt nói: "Dân nữ Thư Nhã Phù tham kiến các vị Điện hạ!"

Mấy người bọn họ chắc hẳn không đến nỗi giống như Thái hậu không để cho nàng đứng dậy như vậy! Thái hậu hiển nhiên cũng không có nghĩ đến đột nhiên lại nói đến trên người của nàng, nhìn nàng đứng dậy hành lễ, cũng chỉ là tùy ý liếc mắt, cũng không nói thêm cái gì.

Nụ cười bên khóe miệng Nam Cung Triệt có chút phong lưu, đôi tay ôm ngực đậy mắt có thâm ý nhìn Nhã Phù kính cẩn ngoan ngoãn lễ độ, vẫn mang theo giọng nói ái muội có chút khiêu khích: "Đứng lên! Thật đúng là một cô nương có tiêu chí, nếu cười về trong phủ, nhìn cũng cảnh đẹp ý vui rồi!"

Người khác nói lời như vậy nhất định sẽ đưa tới cho người kia sự kinh hãi, chỉ là đối với hoàng tử Nam Cung Triệt phong lưu mà nói, lời như vậy cũng là bình thường, cho dù là Thái hậu cũng chỉ là nhú mày một cái, cũng không nói thêm cái gì, hiển nhiên là cũng biết có nói thêm cái gì với Nam Cung Triệt cũng là vô dụng. diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn.

"A, thì ra là người chính là người có hôn ước với thập ca của ta, Thư Nhã Phù!" Nam Cung Nghiêu cũng từ bên cạnh Thái hậu đi tới, quan sát Nhã Phù, trong giọng nói có mấy phần ngây thơ, dùng một loại giọng nói ghét bỏ: "Một người quái dị, làm sao gả cho thập ca của ta! Hừ! Lục ca nhìn thấy rất nhiều cái tầm thường, mới có thể cảm thấy nữ nhân này đẹp mắt!"

Nhã Phù hít sâu một hơi, người này thật đúng là một đứa trẻ nhỏ, cư nhiên trắng trợn nói nàng là người quái dị như vậy, tuy so ra nàng thật sự kém yêu nghiệt Nam Cung Thần, nhưng dầu gì cũng là một giai nhân thanh tú tuyệt sắc, làm sao có điểm chung với người quái dị!

Bên môi từ từ nâng lên một nụ cười xinh đẹp dụ hoặc, hành lễ đáp tạ nói:
"Đa tạ Thập nhất Điện hạ tán thưởng!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi (1)

Nam Cung Nghiêu nhìn bộ dạng Nhã Phù, nghĩ tới cái người Thư Nhã Phù trước mắt này có phải lại vờ ngớ ngẩn rồi hay không, không phải lời đồn đãi nói nàng bây giờ đã khôi phục bình thường rồi hả? Thế nào nhìn vẫn là một kẻ ngu!

Bị người mắng mà còn ngây ngốc cười cười đáp tạ, đây không phải là kẻ ngu thì là cái gì?

Ngược lại Nam Cung Triệt ở một bên, nụ cười trên mặt phong lưu phong tình như cũ, hếch lên đôi mắt đào hoa mang theo ánh mắt loại khác nhìn Nhã Phù, một bộ chờ nàng nói tiếp.

"Lần đầu tiên gặp mặt, mà có thể được thập nhất Điện hạ tán thưởng, Nhã Phù thật sự là không dám nhận!" Thư Nhã Phù mềm mại mỉm cười, thần sắc không có một chút nào không vui mừng, trên mặt còn là dáng vẻ ngưỡng ngùng vì được khích lệ, chỉ là đáy mắt cũng trong suốt rực rỡ.

"Người thật đúng là người đàn độn! Người nào khen người rồi! Chỉ cái bộ dáng này của người có cái gì đáng giá để Bốn cung khích lệ đây!" Nam Cung Nghiêu tức giận nhìn chăm chăm Nhã Phù, khắp khuôn mặt còn có mấy phần non nớt hiện lên vẻ ghét bỏ và khinh bỉ.

"Ha ha, Lục điện hạ nói cười nữ nhân như Nhã Phù đặt ở nhà cũng là vui tai vui mắt, mà không phải điện hạ ngài nói sao? Ngài nói ‘một người quái dị, dựa vào cái gì gả cho thập ca của ta!’, mà cũng không nói là quái dị không thể gả cho Tề vương Điện hạ, mấy ngày trước Hầu phủ mới vừa

nhận được sinh lễ của Tề Vương phủ đưa tới, đương nhiên kể từ đó, Thập nhất Điện hạ cũng chính là khen ngợi Nhã Phù!" - ㄩㄣ̌điễn-đàn-lê-ㄩㄣ̌quý-đôn.

Mắt tinh cười tủm tỉm mang theo vài phần tinh khôn, khoe môi mỉm cười, có thâm ý nhìn Thập Nhất hoàng tử, dám đem ý tứ trong lời nói của hắn vặn vẹo lại, đồng thời nhìn lên khuôn mặt vặn vẹo của Tiểu Chính Thái trước mặt, đáy lòng một trận cười xấu xa, ai cho tiểu gia hóa người lại có lá gan nói năng là quái dị!

"Nói vậy!" Hừ lạnh một tiếng, bị vặn vẹo ý tứ trong lời nói như vậy, sắc mặt Nam Cung Nghiêu lập tức trầm xuống, đáng vẻ khó chịu.

"Lại nhờ Lục điện hạ khích lệ, Thập nhất Điện hạ ngài còn nói Lục hoàng tử đã thấy nhiều thứ tầm thường, mới phát giác được Nhã Phù là một nữ nhân vui tai vui mắt, đó không phải là nói Nhã Phù cũng không phải là tầm thường, vậy dĩ nhiên là phải cảm tạ Điện hạ ngài tán thưởng!"

Nhìn Nhã Phù đem hai câu nói của Nam Cung Nghiêu, dám nói cho ý tứ đảo lại, nói một phen khiến Nam Cung Nghiêu sững sốt không biết cãi lại làm sao, sau đó cũng là một bộ đáng vẻ khéo léo nhu thuận, biết vâng lời, thối lui đến vị trí của mình, một bộ dạng mới vừa nhanh mồm nhanh miệng hoàn toàn không liên quan đến mình.

"Ha ha, người thật khác nhiều với Thư Nhã Phù trong lời đồn!" Một giọng nam mang theo vài phần ý cười vang lên.

Nhã Phù khẽ ngẩng đầu nhìn, người này hình như là cùng Nam Cung Triệt, Nam Cung Nghiêu tiến vào với một người khác, làm cho người ta có một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái như gió, mặt mày thanh tú, không đẹp trai lắm, nhưng lại làm cho người ta một loại cảm giác rất thoải mái, trông mắt nhàn nhạt mỉm cười, rất dễ dàng cho người ta một ấn tượng tốt.

Mà người đàn ông nàng chưa từng thấy qua, nhưng nhìn quần áo chất vải, cùng Nam Cung Triệt đi vào điện của Thái hậu, đương nhiên thân phận cũng không đơn giản.

Hình như là nhìn ra nghi hoặc của nàng, nam tử khẽ mỉm cười: "Bổn cung là Nam Cung Thiệu!"

Thì ra là nam tử trước mắt này chính là trưởng tôn của Đường Kim hoàng thượng, Đại hoàng tử Nam Cung Thiệu!

"Tham kiến Đại hoàng tử!"

Đối với Nam Cung Thiệu, Nhã Phù vẫn có mấy phần hảo cảm, nhưng trong lòng lại có một phần cảnh giác, dù sao người lớn lên trong hoàng cung này, có ai là thật sự đơn giản bình thản, cho dù thế nào nàng cũng phải chú ý hơn một chút, bọn họ đều là cao thủ diễn trò, mặt ngoài như thế, thật sự là như thế nào thì sao có thể không biết được!

"Đứng lên! Lục đệ, khi đó đệ và ta nhắc tới đại tiểu thư Thư gia, ta còn nghĩ là đệ thuận miệng nói, hôm nay nhìn thấy người thật khác với người trong tin đồn khá xa!" Đại hoàng tử quay đầu lại cười nói với Nam Cung Triệt. *điễn đàn lê quýdon.*

"Có gì ghê gớm đâu, cũng chính là mồm mép có thể nói thôi, chỉ như vậy còn muốn gả cho thập ca, Hừ!" Gương mặt Nam Cung Nghiêu không sáng khoái, một đôi mắt to trừng lớn, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào trên người của Nhã Phù.

"Tham kiến Đại hoàng tử, Lục hoàng tử, Thập Nhất hoàng tử, tỷ tỷ nếu như có chỗ nào đắc tội, kính xin mấy vị Điện hạ chớ nên trách tội, tỷ tỷ rời nhà nhiều năm, bên ngoài không thể so với trong nhà, khó tránh khỏi có chút thất lễ! Hương Di ở chỗ này thay tỷ tỷ xin lỗi Điện hạ!" Mà lúc này đây Thư Hương Di cũng từ sau đi ra, cung kính tiến lên hành lễ, hôm nay nàng trang điểm tỉ mỉ, váy màu vàng càng tôn lên vẻ mềm mại xinh đẹp.

Chân thành hành lễ, hào phóng thỏa đáng, đoan trang dịu dàng, Thư Hương Di vừa đi ra, lập tức hấp dẫn ánh mắt Thái hậu.

"Thái hậu, đây chính là cháu gái của thần thiếp, cũng là nhị thiên kim của Hầu Gia, khuê danh (tên) Hương Di!" An quý phi cũng là hài lòng khẽ cười lên, nhìn ánh mắt Thái hậu quan sát Thư Hương Di, vội vàng nhỏ giọng ở sát bên cạnh giới thiệu.

Nhã Phù đứng ở một bên, mới vừa liền nhìn đến Thư Hương Di tới, chỉ là trong đám người nàng cũng không có mở miệng, ngược lại chọn thời cơ tốt đi lên, vừa đi lên chính là dáng vẻ một muội muội nhu nhược khéo léo hiện lên ở trước mặt mọi người, nhìn thần sắc Thái hậu đối với nàng ta có mấy phần hảo cảm, đoán chừng nếu như là nàng ta gả vào vương phủ, Thái hậu hẳn sẽ rất hài lòng!

"Tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc Kim An!" Dáng vẻ cử chỉ của Hương Di thỏa đáng, rất là vừa mắt Thái hậu, hơn nữa An quý phi ở bên cạnh thêm vào mấy câu, tự nhiên đối với Thư Hương Di rất là hài lòng.

Nói chuyện một phen, cuối cùng bữa tiệc cũng bắt đầu, mà ca múa dĩ nhiên là không thiếu được, kèm với ca múa những người khác ngược lại trò chuyện tán gẫu rất là vui vẻ, các cô nương đều là một bộ dạng vui vẻ không thôi, duy chỉ có Nhã Phù là không hứng thú lắm, đối với chút ca múa này vừa mới bắt đầu còn cảm thấy có chút mới mẻ, nhưng nhìn lâu một chút đã cảm thấy thị giác có chút mệt nhọc, vị trí của nàng bắt đầu liền chọn nơi hẻo lánh, tự nhiên cũng ít bị người khác tới quấy rầy.

Chỉ là mấy người Nam Cung Triệt, đang xem ca múa, ánh mắt cũng thỉnh thoảng rơi vào trên người của nàng. -diễn-đàn-lê-quý-đôn-

Đột nhiên có một tiếng động, nhưng cũng rất mau người chung quanh cũng khôi phục lại cuộc chuyện trò vui vẻ lúc ban đầu.

"Nường nường thứ tội, nường nường thứ tội! Nô tỳ không phải cố ý!"

Nha hoàn Điệp Nhi hầu hạ bên cạnh Uyển Quý Phi, vô ý đổ bầu rượu, hốt hoảng té quỵ dưới đất, cầm khăn tay liên tục không ngừng muốn lau, rượu vấy đầy người Uyển Quý Phi, trên áo bào có một khối nước đọng rõ ràng!

Khẽ cau mày, Uyển Quý Phi vội vàng dùng khăn tay lau rượu trên người, có mấy phần ảo não vì xảy ra chuyện như vậy, nhìn nha hoàn đang hoảng sợ, vung tay nha hoàn, lạnh nhạt nói: "Thôi, cũng không phải là chuyện gì lớn, về sau chú ý nhiều hơn một chút là được!"

Sau đó đứng dậy nói với Thái hậu: "Kính xin Thái hậu thứ tội, y phục của thần thiếp không ổn chỉ có thể hồi cung trước, đổi y phục!"

Thái hậu nhìn y phục của nàng ta đầy rượu, gật đầu đồng ý, dù sao trên vạt áo tràn đầy rượu đối với một nương nương mà nói, thật sự có chút không thỏa đáng: dĩ nhiên rồi! quý công tử: "Uyển Quý Phi đi vào đổi xiêm áo!"

"Tạ Thái hậu, Thái hậu, thần thiếp muốn cho Nhã Phù đi cùng với thần thiếp, hi vọng Thái hậu đồng ý!"

Nhã Phù không để ý gì, chỉ là liếc mắt một cái tình huống của bên này, không nghĩ đột nhiên âm ỹ nghe được đến tên của mình, lập tức cảnh tỉnh nhìn tới, đuôi lông mày cột nhả, muốn nàng cùng đi đến tẩm cung của nàng ta?

Thái hậu giương mắt liếc nhìn Nhã Phù, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ, cũng không ngăn cản ý tứ Uyển Quý Phi, phất tay đồng ý, lập tức sai người gọi Nhã Phù cùng Uyển Quý Phi hồi cung thay quần áo, chỉ là Thái hậu nhìn hai người lặng lẽ rời đi, ánh mắt lóe lên.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi (2)

Dọc theo đường đi, Nhã Phù luôn trầm mặc, chỉ theo chân đám người Uyển Quý Phi cùng nhau vào Lăng Duyệt hiên, nơi Uyển Quý Phi ở.

Uyển Quý Phi vào phòng thay quần áo, mấy nha hoàn hộ tống cùng đi vào hầu hạ, chỉ để một mình Nhã Phù chờ ở bên ngoài, sau khi xem xét cẩn thận hoàn cảnh xung quanh, trang nhã thanh tú, cũng không có vẻ quá mức cao quý, bên trong đơn giản nhưng cũng không mất đi tính lịch sự tao nhã.

Trên tường treo một bộ tranh chữ, "Hiển đến bên ngoài đình, thảo hoa như lá lướt. Cả đêm Đông Phong lên, Vạn Sơn xuân sắc về. Bể tiêu tuyền phái động, thiên âm lộ châu hi. Đã ủ rượu xem hoa rượu, kiều oanh mặc dự bay." dien+dan+le+quy+don+com (Bình minh tới ngoài sân, cây cỏ như bịn rịn. Cả đêm gió xuân lên, muôn núi sắc xuân về. Bể tan chảy mọi nơi, Mặt trời ấm như hòn ngọc lộ ra. Đã ủ rượu xem hoa, chim oanh đừng bay đi.)

Vẫn còn suy nghĩ về ngòi bút sắc bén trên bức họa, sau lưng từ từ đã có người đi ra.

"Bức họa này là lúc sáng sớm Bốn cung đi dạo cùng Hoàng thượng, trong lúc cao hứng viết xuống, vẫn không bỏ đi được, liền tùy ý đặt ở nơi này." Xoay người, Uyển Quý Phi đã đổi qua một bộ quần áo màu lam, bà ta vốn là một mỹ nhân dịu dàng giờ tăng thêm một phần mát mẻ, mỉm cười đứng ở phía sau, thấy nàng nhìn tranh chữ, thuận miệng nói.

" Tài văn chương của nương nương thật tốt, chữ viết cũng đẹp!" Nhã Phù đối với cái này thật ra thì cũng không hiểu nhiều, trước đây nhiều lần cũng

là thuộc một chút câu thơ linh tinh ..., những thứ này nàng một chữ cũng không biết.

Nhưng lời hay ai không biết nói, huống chi hiện tại ở trước mặt người khác, dĩ nhiên là nhặt những lời dễ nghe mà nói rồi.

"Nhã Phù, tới đây! Không vội tới đó!" Uyển Quý Phi ngồi xuống ghế dựa, trên mặt mỉm cười. "Không phải Bốn cung muốn hỏi nhiều, chỉ là Nhã Phù, người cũng biết, không còn bao lâu nữa người sẽ phải gả cho Thập Điện hạ, đứa con trai này của Bốn cung, Bốn cung dĩ nhiên là hiểu rõ, tính tình nó có chút cô độc lạnh lùng, nhưng mà tâm địa vẫn rất tốt!"

"Nường nường quá lo lắng, thật ra thì Nhã Phù cũng không dám có ý tưởng không an phận, lấy thân phận của Nhã Phù gả vào Tề Vương phủ đó là với cao!" Nghe Uyển Quý Phi mở đầu, trên mặt Nhã Phù nhàn nhặt mang theo mỉm cười, theo lời ngồi ở bên cạnh bà, nghe bà muốn nói điều gì tiếp theo?

Uyển Quý Phi đặc biệt cho nàng cùng về đối y phục, quả nhiên là có lời gì muốn nói với nàng!

"Bốn cung biết, chắc chắn sẽ có rất nhiều lời đồn ở đây, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, hơn nữa ở trong kinh thành này lại rất thị phi, nhưng có một số việc hôm nay Bốn cung nên giáp mặt hỏi người một chút ! d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. Nhã Phù, người thật sự đã có một đứa con trai được sáu tuổi?" Ánh mắt Uyển Quý Phi nhìn chăm chăm Nhã Phù.

Quả nhiên là có liên quan đến chuyện của Vũ Trạch, nàng cũng biết Uyển Quý Phi mới vừa rồi ở trong điện biểu hiện rộng lượng hòa ái, phần lớn là giả bộ cho Thái hậu và An quý phi nhìn, hiện tại chọn thời gian chỉ có hai người bọn họ đương nhiên là cũng muốn hỏi rõ ràng.

Chỉ là, nếu để cho Uyển Quý Phi biết Vũ Trạch rất có thể chính là con trai của Nam Cung Thần, sợ rằng bà ta cũng sẽ không bình tĩnh như vậy rồi

!

"Đúng vậy a, Nhã Phù đúng là đã có một đứa con sáu tuổi! Lời đồn đãi trong thành Khai Dương cũng không phải tất cả chỉ là bịa đặt, mặc dù có một chút quá mức, nhưng chuyện đứa nhỏ này ta không thể phủ nhận!"

Chuyện có sự tồn tại của Vũ Trạch ở trong cung đã không còn là bí mật, nhưng con trai là bảo bối của nàng, nàng rất may mắn, lúc trước gian nan thế kia, còn bảo vệ được đứa bé này, nếu không nàng nhất định sẽ hối hận.

Nghĩ đến con trai của mình, hôm nay lúc ra cửa, vốn cậu cũng muốn cùng đi theo, nhưng hoàng cung nội viện này nàng cũng không dám tùy tiện dẫn hần theo.

Tuy bên ngoài có ít người từng thấy qua tướng mạo Nam Cung Thần, nhưng nàng không cho rằng người trong hoàng cung này cũng không thấy tướng mạo Nam Cung Thần, Vũ Trạch chỉ cần mang gương mặt yêu nghiệt ở trong hoàng cung chạy một vòng, nàng dám cam đoan, không cần thời gian một ngày, tất cả người trong hoàng cung sẽ biết Thư Nhã Phù có gian tình với Nam Cung Thần rồi.

Thần sắc Uyển Quý Phi có chút phức tạp nhìn chằm chằm Nhã Phù, trên mặt vẫn mang theo nụ cười đã sớm tắt, đáy mắt có mấy phần lạnh lùng: "Như vậy Thư tiểu thư người là cảm thấy thân phận một người chưa cưới đã có con như người, có tư cách gì gả cho con trai của bản cung?!"

"Mặc dù con trai của bản cung không thể đi được, hần cũng là Tề vương Điện hạ tôn quý của Đông Ly quốc, không phải một nữ nhân mang theo đứa bé như người có thể xứng với nó, đương nhiên Bốn cung biết Hầu Gia có công với xã tắc, cho tới nay đều phân ưu giải nạn (chia sẻ, giúp đỡ) với hoàng thượng, bảo vệ biên cương hòa bình, nhưng Bốn cung cũng không bởi vì như thế mà thừa nhận, để người có thể gả vào vương phủ! Hơn nữa, người kia không hiểu rõ không biết đứa bé từ đâu tới, người cảm thấy đứa

bé kia có thể vào tông miếu hoàng gia sao? !" Uyển Quý Phi lại nói có chút sắc bén, đồng thời ánh mắt cũng nhiều hơn mấy phần ép người.

"Quý Phi nương nương, Nhã Phù không muốn nói đến vấn đề thân phận, mà về chuyện hôn ước này, ta muốn Quý Phi nương nương phải rõ ràng vài điểm, thứ nhất, hôn ước này cũng không phải Thư Nhã Phù ta muốn, khi còn nhỏ người ban hôn chính là hoàng thượng, chắc hẳn nương nương đối với chuyện cưới gả này cũng rất rõ ràng; di●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn. thứ hai, từ hôn hay thoái hôn hình như không phải chuyện ta có thể quyết định, có lấy chồng hay không vào vương phủ hay không cũng không phải là ta muốn, nương nương chớ có mắt Nhã Phù, không sao, mà ta cũng chưa từng muốn tìm cho con trai mình người cha là vương gia! Muốn từ hôn? Có thể, để cho Tề vương hoặc nương nương người đi tìm hoàng thượng xin ý chỉ, chuyện này sẽ rất dễ dàng như nương nương tính!"

Từ từ đứng lên, ánh mắt trực tiếp chống đối lại tầm mắt lạnh lùng của đối phương, tròng mắt không dời đi, khóe môi vừa đeo lên nụ cười có mấy phần khinh miệt, khí thế trên người thay đổi, bất đồng với mềm mại lúc trước, có thêm mấy phần không kèm chế được cùng lưỡi biếng, ngạo nghễ.

Nếu như nói nàng vốn không muốn nhằm vào mẹ đẻ Tề vương, nhưng muốn trách chỉ có thể trách trong lời nói của Uyển Quý Phi lộ ra sự khinh bỉ đối với con trai bảo bối của nàng, nàng không quan tâm hôn ước này, nhưng nàng tuyệt đối không cho phép có người ở trước mặt nàng nói xấu con trai mình.

Uyển Quý Phi lại giả bộ rất giống, nhìn dáng vẻ bà ta như thế, cùng mới biểu hiện vừa rồi ở trong hậu cung hoàn toàn bất đồng, đã không còn vẻ nhu nhược hiền hòa.

Nếu như có thể làm cho hoàng thượng hủy bỏ hôn ước, ta còn cần phải ở chỗ này nói nhảm cùng con nhóc như người sao, đáng chết! Thư Nhã Phù này lại có lá gan nói chuyện với mình như vậy, lá gan thật không nhỏ, lúc

nãy trong chính điện chỉ nghĩ nàng ta nhanh mồm nhanh miệng, nhưng bầu giờ xem ra, là mình quá xem thường nàng ta rồi.

"Thư Nhã Phù, người lại có lá gan nói chuyện với Bốn cung như vậy, người có biết chỉ một ít lời người vừa nói, Bốn cung có thể trị tội người hay không !" Chợt đập bàn, Uyển Quý Phi trợn mắt nhìn nàng chăm chăm.

"Nếu như muốn trị tội, chắc hẳn nương nương đã cho người nắm ta đi trị tội rồi, hiện tại ta còn có thể đứng ở chỗ này, hơn nữa nương nương còn đặc biệt chọn thời gian này, ở đây nói chút lời với ta, di»ễn»đàn»l»ê»quý»đ»ôn., không phải là sợ bị người khác biết sao!"

Nhã Phù đối với sự đe dọa của Uyển Quý Phi căn bản không có một chút sợ hãi nào, cười khinh bỉ, giễu cợt nhìn xuống gương mặt vẫn tuyệt sắc khuynh thành như cũ của Uyển Quý Phi, mặc dù nàng không biết bà ta ngại cái gì, nhưng nếu bà ta có điều cố kỵ, như vậy nàng có thể tạm thời dựa vào điểm này tới đối mặt với bà ta.

"Ha ha, rất tốt, có can đảm, lại đủ cơ trí, đúng là có chút tư cách làm con dâu của bốn cung!"

Mới vừa rồi mặt Uyển Quý Phi còn đầy sắc giận, đột nhiên thái độ thay đổi lớn, từ từ ngồi trở lại trên ghế, trên mặt lộ ra nụ cười tuyệt mỹ tràn đầy ý cười nhìn Nhã Phù, khẽ gật đầu nói.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi (3)

Thái độ Uyển Quý Phi biến chuyển, khiến đầu óc Nhã Phù có chút lơ mơ không rõ, đến tột cùng là bà nghĩ gì?

Nhưng mặc kệ thái độ của bà ta là gì, khi lần đầu tiên nhìn thấy Nam Cung Thần, nàng cũng đã quyết định, phải tránh xa người đàn ông này, người đàn ông này chính là một đồng phiền toái, mặc kệ thân phận của hắn là gì, hay vị trí của hắn ở hoàng cung tranh đấu, đều là nguyên nhân của các loại phiền toái. diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

"Nhã Phù, người là một nữ nhân rất thông minh, vẫn có thể thấy rõ thân phận và vị trí của mình, Bốn cung rất vui mừng người có thể có khả năng gả cho Tề vương, Thái hậu tuổi lớn rồi, trong hậu cung địa vị tôn quý, cho dù là hoàng thượng cũng phải theo ý Thái hậu, trước đây lần Thái hậu luôn có bất mãn với hôn sự này, hiện tại e rằng đáy lòng còn có ngăn cách!" Uyển Quý Phi khẽ thở dài một tiếng.

"Nương nương, mặc kệ người nói như thế nào, cũng không quản thái độ của người là cái gì, ngày đó ta đã nói với Tề vương Điện hạ rồi, ta không có lòng trèo cao, đối với ngài, vị trí con dâu của ngài cũng nên để cho những người khác! Vừa vặn Thái hậu cũng không thích Nhã Phù, theo ý tứ Thái hậu là được." Nhìn thẳng Uyển Quý Phi, nàng hạ quyết tâm, vậy thì sẽ không tùy tiện thay đổi.

Thư Nhã Phù chậm rãi chào một cái, lại cung kính cười nói: "Nương nương vạn phúc Kim An, Nhã Phù xin lui xuống!"

Ngay sau đó xoay người rời đi, Uyển Quý Phi không nhìn ra đến tột cùng là diễn trò gì, cái gì là thật, người như vậy là đáng sợ nhất, quả nhiên ở trong cái hoàng cung trộn lẫn gió nước này, chủ tử đều không phải là những người phụ nữ đơn giản, hơn nữa hiện tại Uyển Quý Phi còn là phi tử rất được cưng chiều trong hậu cung.

Nhìn Nhã Phù rời đi, Điệp nhi mới từ bên ngoài đi vào, đi tới bên người Uyển Quý Phi, hỏi "Nương nương, rõ ràng người cũng không thích Thư Nhã Phù, nhưng tại sao lại?"

"Điệp nhi, hôn sự này có được hay không còn khó nói, Bốn cung nhìn Thư Nhã Phù cũng là người tự biết rõ, cũng không loại bỏ nàng ta đang vờ tha để bắt thật. Hôm nay bốn cung nói chuyện với nàng ta, không muốn nàng ta làm con dâu Bốn cung, cũng chỉ là tháo xuống đề phòng của nàng ta thôi!"

Uyển Quý Phi chậm rãi rót một ly trà cho mình, khẽ nhấp một miếng, tiếp tục nói: "Nếu như Bốn cung đúng, chuyện nàng ta chưa cưới sinh con mà chẳng quan tâm, mới kỳ quái hơn!"

Lại nói Nhã Phù mới vừa ra cửa cung, đột nhiên bên ngoài cung, bên kia con đường một màn sắc màu đẹp đẽ.

Áo dài màu trắng bạc lộ ra viền bạc hoa lệ hào phóng, dung mạo khuynh thành, giữa lông mày điểm một nốt chu sa ở dưới ánh sáng càng phát ra yêu my, mắt phượng híp lại từ lúc nàng đi ra cửa cung liền khóa ở trên người của nàng.

Đuôi lông mày Nhã Phù cợt nhả, khóe miệng cũng không tự giác khẽ nâng lên, mặt hiện lên một nụ cười, giống như thời gian trước kia dịu dàng dễ thân, trái phải xem chừng, đáy lòng có chút ngạc nhiên thế nào lần này không nhìn thấy thị vệ Liễu Trì, hoặc băng sơn mỹ nữ lần trước?

"Tham kiến Tề vương Điện hạ, Vương Gia đến gặp Quý Phi nương nương!" Nhìn gương mặt trước mắt này, không tự chủ, Nhã Phù liền nghĩ tới con trai bảo bối ở nhà, nhìn tới nhìn lui vẫn cảm thấy con trai đáng yêu, tên yêu nghiệt trước mắt này quá nguy hiểm.

Về phần Nam Cung Thần tại sao ở chỗ này? Nhã Phù cho rằng Nam Cung Thần tới tìm Uyển Quý Phi, dù sao họ cũng là hai mẹ con, con trai tới gặp mẹ là chuyện rất bình thường.

"Nàng thực sự muốn dùng mọi cách để thoát khỏi Bốn vương? Hử!" Nam Cung Thần nhìn bộ dạng Nhã Phù, lạnh lùng mở miệng.

"Điện hạ quả nhiên kinh tài diễm tuyệt như trong truyền thuyết!" Ánh mắt của hắn rơi vào trên người, để cho nàng có cảm giác không che giấu được, hình như ý tưởng gì cũng bị người đàn ông trước mắt này nhìn thấu, mỗi lần nhìn về phía hắn đều không khỏi chột dạ. ๖๓dien♥dan♥lequyd ☺ n☼c ☺ m

Nam Cung Thần đối với khách lễ của nàng không bày tỏ gì, mí mắt hình như cũng không nhúc nhích chút nào, khuôn mặt vẫn mỉm cười nhìn nàng một chút, ngay sau đó đôi tay đặt ở xe lăn, đẩy bánh xe đi về phía cung điện Thái hậu, đi khoảng 3-4m mới lạnh lùng nói: "Thái hậu thiết yến, người rời đi quá lâu không được!"

Nhã Phù trừng hai mắt, có chút ngạc nhiên khi hắn đột nhiên nói những lời này, trong khoảng thời gian ngắn chưa kịp phản ứng, ánh mắt sững sờ nhìn xem Nam Cung Thần tự mình đẩy xe lăn rời đi.

Hắn đang quan tâm nàng sao?

Nhìn hắn lấy tay đẩy xe lăn, xe lăn cao lớn mà hoa lệ, nhưng khung xe lăn đơn giản, tự mình đẩy hình như có chút bất tiện!

Trong đầu từ từ suy nghĩ, bản thân lại phản ứng trước, thân thể đã làm ra động tác trước, bước lên trước, hai tay nắm ở phía sau xe lăn đẩy đi.

Đợi đến khi tay nàng nắm lấy mới đột nhiên nhớ tới, hành động này của nàng có lẽ đã vượt qua quy củ, theo quy củ xe lăn của Vương Gia không phải người nào cũng có thể đẩy, hơn nữa người có tính tình cổ quái như Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần cũng không nghĩ đến nữ nhân này, lại có thể chạy đến giúp mình đẩy xe lăn, cảm nhận được hơi thở của nàng sau lưng, thân thể lập tức cứng ngắc, động tác đẩy bánh xe cũng ngừng lại.

Tròng mắt màu hổ phách lóe lên, tựa hồ đang suy tính chuyện gì, mà đôi môi mím lại càng thêm chặt chẽ .

"Ách. Vương Gia, ta giúp người đẩy!" Nhã Phù khẽ nghiêng đầu, thận trọng mở miệng nói.

Nhã Phù đối với "Hành động thiếu suy nghĩ" của mình cũng có chút lúng túng, thần sắc trên mặt thêm mấy phần ngượng ngùng, chỉ là cũng đã tiến lên đây, lại lui ra cũng không tốt!

Nam Cung Thần cũng không trả lời, sau khi trầm mặc hồi lâu, đôi tay bạch ngọc vẫn đặt ở trên bánh xe từ từ đặt lại trên hai chân, không trả lời nhưng cũng dùng hành động bày tỏ đồng ý với đề nghị của Nhã Phù.

Hai người một đường không nói, một ngồi, một đẩy, một tên yêu nghiệt tuyệt mỹ, một xinh đẹp dịu dàng, cũng cực kỳ duy mỹ.

Chỉ là một màn này rơi vào đáy mắt Nam Cung Triệt, đáy lòng lại có cảm giác là lạ, tâm tình phức tạp, hai người Nam Cung Thần và Thư Nhã Phù lại đi cùng một chỗ, điều này thật sự để cho hắn có chút kinh ngạc.

Nam Cung Triệt không muốn đợi quá lâu, viện cớ rời đi, không nghĩ mới đi ra khỏi cung của Thái hậu không bao xa, liền gặp hai người bọn họ.

"Không ngờ Thập đệ cũng vào cung, hoàng nãi nãi đang mở yến tiệc trong cung, chẳng lẽ Thập đệ cũng đặc biệt tới tham gia hay sao?"
đi ♣ en ♣ danlequyd ✨ n ✨ c ✨ m Đôi mắt đào hoa của Nam Cung Triệt mang theo vài phần nghi hoặc, vẻ mặt phong lưu trêu chọc đi lên trước.

Ánh mắt Nam Cung Thần lạnh lùng liếc Nam Cung Triệt một cái, lại trực tiếp tựa đầu lệch sang một bên, mặt lạnh lùng quật cường, không muốn để ý tới dáng vẻ người đó.

Nhìn Nam Cung Thần nghiêng đầu hờ hững, rơi vào đáy mắt người khác, đó là cao ngạo, lãnh khốc, tính cách quái dị.

Chỉ là cái bộ dáng này của Nam Cung Thần rơi vào đáy mắt Nhã Phù đang đứng ở sau lưng, cặp mắt cũng tạo sự yêu thương, đối với cái dáng vẻ này của Nam Cung Thần, trong đầu của nàng hiện lên bóng dáng của con trai bảo bối, cảm thấy giống như thấy được bảo bối của mình lúc còn nhỏ, chu môi, tính khí đùa giỡn không muốn để ý dáng vẻ người khác.

"Phốc ——!"

Sơ ý một chút liền bật cười, Nhã Phù vội vàng đem tiếng cười chặn lại, rất nhu thuận hành lễ: "Tham kiến Lục điện hạ! Nhã Phù mới từ trong cung của Uyển Quý Phi ra ngoài, trùng hợp gặp Thập Điện hạ, cũng đang muốn tới đây nên thuận đường đi cùng."

Đôi mắt đào hoa của Nam Cung Triệt mang theo ngạc nhiên nhìn Nhã Phù một chút, không rõ tại sao đột nhiên nàng lại cười lên, hơn nữa còn nhìn chăm chăm Nam Cung Thần mà cười.

Một lần nữa khi ánh mắt chuyển qua Nam Cung Thần, cặp mắt chợt trừng lớn, đáy mắt lưu chuyển các loại thần sắc phức tạp, mang theo ngạc

nhiên, kinh ngạc, hoài nghi.

Khó trách ban đầu hẳn nhìn thấy con trai của Thư Nhã Phù, cảm thấy có chút quen mắt, cảm giác giống như đã gặp qua ở nơi nào, từ đó lại nổi lên tò mò, mà vẫn chậm chạp không có đem tên tiểu tử đó và Nam Cung Thần liên hệ với nhau, Nam Cung Thần ít rời khỏi vương phủ, số lần gặp mặt lác đác lơ thơ, hiện tại phản ứng kịp, mới phát hiện hai người bọn họ, một lớn một nhỏ là do một khuôn đúc ra.

Đối với ánh mắt của Nam Cung Triệt, Nam Cung Thần nhú chặt lông mày, trên mặt lạnh lùng lại lộ ra bén nhọn và tức giận.

Không được!

Nhã Phù thấy Nam Cung Triệt vẫn nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thần, đột nhiên nghĩ đến Nam Cung Triệt từng thấy Vũ Trạch, dien+dan+le+quy+don+com hiện tại rất khiếp sợ nhìn Nam Cung Thần, hiển nhiên rất có thể là phát hiện ra cái gì?

Trong khoảng thời gian ngắn Nhã Phù lại có thêm mấy phần sợ hãi, trên mặt cứng nhắc kéo ra một nụ cười, muốn nói sang chuyện khác: "Trước đây ở Trân Bảo Các thấy Lục điện hạ, ở đó thật thất lễ, kính xin Điện hạ thứ tội!"

Ánh mắt có thâm ý nhìn chăm chăm Nam Cung Triệt, đáy mắt ý tứ rất rõ ràng: đoán được cái gì người cũng đừng nói! Có chuyện gì thì hãy để nói sau!

Chỉ là Nhã Phù bởi vì sợ loạn, biểu hiện quá mức cố ý, Nam Cung Thần sao lại không nhìn ra trong đó có vấn đề, tròng mắt màu hổ phách liếc hai người một cái, thâm thúy nhưng cũng không nói một câu.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Quả Nhiên Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài

Khi Liễu Trì chạy đến, có chút kinh ngạc nhìn không khí kỳ quái giữa ba người, mà sắc mặt của Vương Gia nhà mình hình như có gì đó không đúng.

"Vương Gia!" Tiến lên, Liễu Trì kinh ngạc khi thấy tay Nhã Phù còn đặt trên tay cầm của xe lăn.

"Liễu thị vệ!" Nhìn Liễu Trì chạy ra, Thư Nhã Phù tự nhiên đi tới bên cạnh, nhường chỗ, khẽ gật đầu với Liễu Trì một cái.

"Liễu Trì, trở về Vương phủ!" Mắt phượng của Nam Cung Thần liếc Thư Nhã Phù một cái, lạnh giọng hạ lệnh, gương mặt căng lên đôi môi mím chặt, trông mắt màu hổ phách có mấy phần sắc giận cùng ý lạnh.

Trong lòng Liễu Trì kinh ngạc, hình như Vương Gia đang tức giận? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, Vương Gia vào cung gặp hoàng thượng, lúc trước nghe được Vương Gia lại là từ trong cung Uyển Quý Phi đi về phía cung của Thái hậu, y còn tưởng rằng nghe lầm.

Quan hệ của Vương Gia và Uyển Quý Phi xưa nay khá xa lánh, chưa bao giờ chủ động đến cung Uyển Quý Phi, huống chi Vương gia đi đứng bất tiện, không thích người khác nhìn hằm bằng ánh mắt quái dị, bình thường cũng ít ra khỏi vương phủ, càng sẽ không đến nơi có nhiều người. ๖๖๖điễn♥đàn๖๖๖lê♥quý♥đôn

Hôm nay trong cung Thái hậu đang cử hành yến tiệc, nơi nhiều người này Vương Gia cũng xuất hiện!

Thần sắc Liễu Trì quái dị, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì, tiến lên nhận lấy công việc của Thư Nhã Phù, ánh mắt còn thỉnh thoảng nhìn về phía Thư Nhã Phù.

Hôm nay Vương Gia quái dị có phải liên quan với Thư Nhã Phù hay không? Lần trước cũng tự mình đến Hầu phủ gặp nàng, hiện tại lại để cho nàng đẩy xe lăn?

Xưa nay Vương Gia không thích người khác đến gần, xe lăn ngoại trừ y và Băng Đồng, chưa bao giờ để cho những người khác đẩy, sau lưng vĩnh viễn chỉ có thể cho những người mình tin tưởng, đây là hiểu biết của y và Băng Đồng với Vương Gia nhiều năm qua.

Nhưng mà hôm nay, Vương Gia để cho Thư Nhã Phù đứng ở sau lưng đẩy xe lăn!

Nam Cung Thần và Liễu Trì rời đi, cũng chỉ còn lại Thư Nhã Phù và Nam Cung Triệt, Nam Cung Triệt khôi phục nụ cười mỉa phong lưu trước sau như một, ánh mắt đùa giỡn quan sát Thư Nhã Phù, đánh giá xung quanh, nụ cười bên khóe miệng càng ngày càng tà ác.

"Nhìn cái gì vậy? Trong cung khó nói, có lời gì đợi sau này hãy nói!" Gương mặt lạnh lùng, Thư Nhã Phù bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, vòng qua Nam Cung Triệt đi về phía cung của Thái hậu, bữa tiệc này còn chưa kết thúc, nàng hộ tống Uyển Quý Phi rời đi, bây giờ xuất cung cũng không tốt.

Nam Cung Triệt này đừng tưởng là một loại phong lưu đơn giản, đoán chừng cũng là một người thông minh, sợ rằng muốn che giấu cũng không dễ dàng.

Thư Nhã Phù đi vào, Nam Cung Triệt cũng vào theo, hơn nữa hẳn còn đi rất gần với nàng.

An Mộng Hàn nhìn Thư Nhã Phù, đáy mắt không có ý tốt, mà Lâm Tuyết Vi và An Mộng Hàn ngồi chung một chỗ, cũng nhận thấy được tầm mắt của An Mộng Hàn, theo ánh mắt của nàng ta nhìn sang.

Thư Nhã Phù đương nhiên cũng đã nhận ra ánh mắt hung ác của An Mộng Hàn, cô nương này thật sự thiếu dạy dỗ mà, ∞đ∞l∞q∞đ nếu như nàng ta tới trêu chọc nàng, có thể không nên trách nàng không khách khí! Về phần Lâm Tuyết Vi mỉm cười gật đầu thăm hỏi, nàng cũng chỉ cười đáp trả một cái mà thôi.

Một khúc thôi, Thư Hương Di cầm đàn cổ trước mặt đứng lên, chân thành đi lên trước, mỉm cười nói rằng: "Hương Di bêu xấu!"

"Hay hay hay, ai gia xem nhị tiểu thư Hầu Gia thật đúng là một tài nữ* nha, Cầm kỹ tuyệt vời!" Thái hậu hài lòng cười to, nhìn Thư Hương Di càng nhìn càng xem càng thuận mắt.

*: người con gái có tài năng.

"Thái hậu ngài đây là quá khen ngợi nàng, cháu gái này của thần thiếp Cầm kỹ cũng chỉ là hơi thông hiểu, đừng nói vũ kỹ mới là điểm mạnh, chính là kỳ nghệ cũng còn tốt hơn Cầm mấy phần!" An Quý phi ở bên cạnh Thái hậu, diễn-đàn-lê-quý-đôn tinh lực càng thêm dồi dào giúp đỡ khoe Thư Hương Di với Thái hậu.

Không nhìn ra, Thư Hương Di còn là một tài nữ nha, Thư Nhã Phù xuống chỗ của mình, nghĩ tới làm sao tìm được cơ hội rời đi.

"Đều nói hổ phụ vô khuyến tử, Hầu Gia chính là anh hùng đương thời, chinh chiến sa trường bảo vệ biên cương nước ta, lập bao công lao hiển hách cho triều đình ta, Hương Di muội muội làm con gái Hầu Gia nhất định là không thể bôi đen lên mặt Hầu Gia rồi !" An Mộng Hàn đứng dậy lớn tiếng ca ngợi, An Quý phi nghe lời của nàng ta., cũng là mỉm cười gật đầu đồng ý.

"Nói rất hay, hổ phụ vô khuyển tử, hai người cháu gái của An quý phi thật là không đơn giản, một tài nghệ xuất chúng, một biết cách ăn nói, An quý phi, toàn gia thật khiến ai gia rất vui mừng!" Thái hậu bị An Mộng Hàn chọc cho một phen cười lên ha hả, nhìn Thư Hương Di và An Mộng Hàn gật đầu liên tục, tâm tình nhất thời rất tốt.

Trên mặt An Quý phi nhiều hơn mấy phần hài lòng, cháu gái nàng ta nếu như có thể được Thái hậu yêu thích, vậy dĩ nhiên khiến Thái hậu giúp đỡ chỉ cho một gia đình tốt, đó không còn gì tốt hơn rồi.

"Tạ thái hậu nương nương tán thưởng!" Hai người Thư Hương Di và An Mộng Hàn nghe, vội vàng hành lễ tạ ơn.

"Thái hậu, nương nương, nếu hổ phụ vô khuyển tử, Hương Di muội muội đã biểu diễn một phen, chắc hẳn làm con gái lớn dưới gối Hầu Gia, Phù tử tử nhất định càng thêm tài hoa hơn người, nếu không để Phù tử tử biểu diễn như thế nào?"

An Mộng Hàn nhìn về phía vị trí Thư Nhã Phù, thấy Nhã Phù hoàn toàn không chú ý tới bộ dáng của các nàng, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. đáy lòng cười lạnh một tiếng, nhưng mà trên mặt lại cười càng thêm rực rỡ nói.

Bị An Mộng Hàn nhắc tới như vậy, mọi người mới đồng loạt nhìn về phía vị trí của Thư Nhã Phù, lúc này mới phát hiện thì ra là Thư Nhã Phù cùng với Uyển Quý Phi đi thay quần áo, đã trở lại, họ lại không nhận thấy được.

Trên mặt Thái hậu vốn đang cười lớn thấy Thư Nhã Phù trầm một chút, nghe An Mộng Hàn nói, cũng phát phát tay, gật đầu nói: "Nếu muội muội cũng đã biểu diễn, tử tử không có bản lĩnh cũng không tiện, Thư Nhã Phù nếu không người cũng biểu diễn chút gì!"

An Mộng Hàn hả hê nhìn Thư Nhã Phù, đáy lòng đừng nói sáng khoái hơn, sự ngu dại từ thuở nhỏ của nữ nhân này lại hiểu được cái gì, ở bên

ngoài nuôi một con hoang bảy năm, bảy năm trước một chữ to đều không biết, nàng ta cũng không tin nàng thật sự có thể lần ra hoa chiêu gì .

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tiền Mất Tật Mang

Thư Hương Di nhìn Thư Nhã Phù, An Quý phi cũng đã nói với nàng, Thái hậu không thích Thư Nhã Phù, bây giờ hôn sự của Tề vương và Thư Nhã Phù có thể thành hay không còn chưa có xác định.

Huống chi nếu như hôm nay Thư Nhã Phù ở trước mặt mọi người bêu xấu, tin tức trong hậu cung này truyền ra nhanh nhất, không đến mấy ngày khẳng định tất cả mọi người sẽ biết nàng chỉ là một nữ nhân ngu dại không sạch sẽ.

Thư Nhã Phù nhìn mình lại trở thành tiêu điểm trong điện một lần nữa, hơi hơi nhíu lông mày, đứng lên, đi tới trước mặt cây đàn Thư Hương Di mới vừa đánh, ngón tay mảnh khảnh ở trên dây đàn khẽ gảy.

"Phanh —dđđ☆L☆qđđ—!"

Một tiếng vang quái dị, Thư Nhã Phù mới vừa động dây đàn cũng đã đứt.

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt mọi người khác nhau.

Lúc này không biết đánh đàn vừa nhìn đã xác định được rồi, nào có người tùy tiện một phát làm cho dây đàn liền làm đứt, nhất định là Thư Nhã Phù cố ý, không biết đánh đàn không xuống đài được liền cố ý tìm cái cơ hội, đem dây đàn làm đứt, cho là như vậy mà có thể tránh được biểu diễn.

"Không thể đánh!" Nhã Phù ngẩng đầu nhìn về phía ánh mắt của mọi người, nhàn nhạt mở miệng nói.

Dây đàn này cũng không phải là dễ dàng làm đứt như vậy, cần dùng kỹ thuật đặc biệt mới có thể dễ dàng làm đứt dây đàn, mà không phải người hết sức quen thuộc đàn cổ, đúng là không làm được cái trình độ này .

Nam Cung Triệt lạnh nhạt nhìn Thư Nhã Phù, Ỗđi-ễn-+đà-nỖê-+qu-ý-+đô-n hếch lên đôi mắt đào hoa nhìn trên dây đàn thêm mấy lần, ánh mắt liếc tay Thư Nhã Phù mấy lần.

An Quý phi bên cạnh Thái hậu, nhìn dây đàn đứt lìa, cả khuôn mặt cũng đen lại, cắn răng nghiêng lợi hung dữ mà nhìn về phía Thư Nhã Phù, đàn này là thợ thủ công giỏi nhất chế tác, âm lượng dây cung tuyệt đỉnh, là đồ hoàng thượng ban thưởng cho nàng, được đặt tên là dương cầm, luôn được nàng bảo quản cẩn thận, hôm nay đặc biệt lấy ra cho Thư Hương Di sử dụng, mục đích cũng là muốn cho Thư Hương Di chiếm được niềm vui của Thái hậu, vì sau này có chỗ dựa vững chắc.

Nhưng bây giờ dương cầm bảo bối của nàng, bị Thư Nhã Phù làm đứt, dây cung này cũng không phải là tùy tiện có thể sửa được, cho dù sửa chữa được nhưng cũng sẽ không được như trước.

Ánh mắt An Quý phi nhìn Thư Nhã Phù, hận không thể đem nàng rút gân lột da.

Nhất định là cố ý, nào có người tùy tiện một cái là có thể làm đứt dây, Thư Hương Di mới vừa đánh đàn cũng không thấy có chút dấu hiệu hư hại nào, còn nàng ta thì sao, đi lên một cái đã đem dây đàn làm đứt rồi ra.

"Thư Nhã Phù lớn mật, người không muốn biểu diễn nói thẳng là được, thế nhưng dám cố ý làm hư dương cầm, đây chính là cầm hoàng thượng thưởng cho An Quý phi, như vậy người không đem An Quý phi đặt ở trong mắt, lại càng không đem hoàng thượng xem ở đáy mắt, còn nói thái hậu nường nường bỏ mặc!" An Mộng Hàn tức giận hét lớn.

An Mộng Hàn không ngờ Thư Nhã Phù lại có làm một chiêu như vậy, vội vàng chạy đến trước đàn cổ, ngồi xổm xuống cẩn thận tra xét (kiểm tra xem xét), dây đàn cũng đã đứt hoàn toàn, đứng lên lần nữa, hung dữ trừng mắt về phía nữ nhân có vẻ mặt lạnh nhạt.

"Mộng Hàn, nhất định không phải tỷ tỷ cố ý, có lẽ chỉ là điều khiển không đủ thuần thực, không cẩn thận mới làm dây đàn bị đứt!" Thư Hương Di tiến lên vài bước, cúi đầu nhìn qua dây đàn bị đứt lìa, đáy mắt thoáng qua một tia hả hê, ngay sau đó lại lộ ra vẻ mặt nóng nảy và lo lắng.

"Thư Nhã Phù, hoàng thượng ban cầm cho Bốn cung, người có lá gan làm hư, người có đem uy nghiêm của hoàng thượng đặt ở trong mắt hay không, người đừng cho là có Hầu Gia sau lưng làm chỗ dựa thì người cứ vô pháp vô thiên như vậy!" An Quý phi nhìn cầm (đàn) bị hủy, cả người kích động, bả vai tức giận có một chút run rẩy, chỉ vào Thư Nhã Phù lạnh lùng quát.

Thái hậu không nói một lời, chỉ yên tĩnh nhìn vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên của Thư Nhã Phù, không ngờ nàng lại bảo trì bình thản.

"Đàn này không bền chắc, không cẩn thận một chút liền đứt, nghe nói Quý Phi nương nương rất yêu thích dương cầm này, bình thường trân quý trong cung ít khảy đàn, lâu nay không sử dụng, lúc trước dây đàn bị khảy một khúc, có lẽ là dây đàn quá mức cũ kỹ, mới có thể không chống đỡ nổi nên đứt lìa, coi như!" Nhã Phù nâng lên một nụ cười mỉm, nhìn về phía bộ mặt lo lắng của Thư Hương Di. di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn "Muội muội có thể nào tùy ý vận dụng đàn Quý Phi nương nương quý trọng, hiện tại làm hại những dây cầm này bị đứt."

"Người nói vậy, rõ ràng chính là người cố ý làm đứt, người đừng tùy tiện nguy biện, lúc trước Hương Di đánh đàn này hoàn hảo, người vừa động vào thì dây đàn này bị đứt, không phải người cố ý làm còn có ai?" An Mộng Hàn không nhịn được hét lớn, âm thanh càng thêm đề cao.

An Quý phi ngồi vào vị trí của mình lần nữa, thân thể cứng ngắc, gương mặt hài hòa đen lại, như biểu hiện thái độ của mình, đàn này là hoàng thượng ban cho, là vật bà ta yêu quý nhất, sẽ không bỏ qua.

"Tỷ tỷ!" Trên mặt Thư Hương Di lộ ra lo lắng, chỉ là đáy lòng không nói nhiều.

Thư Hương Di tính toán đem làm tội danh làm hư đàn đẩy tới trên đầu của mình, nàng ngược lại nghĩ ra ý hay, chỉ là ai nấy đều thấy do nàng động thủ làm đứt dây đàn.

"A, người đã nói là ta làm đứt, An cô nương, xin người đi kiểm một cây đàn thử một chút, sao dây đàn đàn này nói đứt liền làm đứt, để làm đứt dây đàn này cũng sẽ làm bị thương tay mình, không lấy ra chứng cứ cũng không để dùng, bất luận kẻ nào ở đây cũng có thể tấy máu tay chân trên đàn, nhờ vào đó giá họa cho ta, ta là người vô tội nhất rồi." Thư Nhã Phù vẫn lạnh nhạt như cũ, không có lo lắng chút nào.

Day cung đàn này do nàng cố ý làm đứt, chính vì biết đây là đàn An quý phi yêu thích nhất, nàng mới cố ý làm đứt dây.

An Mộng hàn, Thư Hương Di, An Quý phi đều muốn làm nàng khó chịu, nàng sẽ thành toàn cho các nàng, đánh đàn, đàn đứt dây là tối kỵ, biểu hiện của nàng rất phù hợp yêu cầu của bọn họ mới đúng, đây là "Khó chịu"!

Chậm rãi nâng lên đôi tay, hai ngón tay mảnh khảnh thon dài, trắng nõn như ngọc, trắng muốt nhẵn nhụi.

Phía trên không có một chút dấu vết nào, mặc dù Thư Hương Di mới vừa khảy một bản, trên tay còn có thể lưu lại dấu vết, nhưng Thư Nhã Phù nâng lên hai tay cũng trắng sáng như ngọc, sạch sẽ rõ ràng.

"Trên tay của ta không có bất kỳ dấu vết nào, dẫu 1. qđđ không có lưu lại bất kỳ dấu vết làm đứt dây đàn, sợ rằng không thể nào! An tiểu thư, nếu

không người thử một lần cho ta nhìn một chút." Nhìn An Mộng Hàn hơi nhú mày, lật đi lật lại hai bàn tay, biểu diễn ở trước mặt nàng, đồng thời ánh mắt còn liếc mắt về hai tay của Thư Hương Di một cái.

"Bốn cung xem một chút, Bốn cung xem một chút! Thật sự không có dấu vết, vậy khẳng định không phải người làm đứt rồi, nhưng người đi qua một chút đàn liền đứt, giống như có người cố ý chinh người!" Thập Nhất hoàng tử cảm thấy hứng thú cũng sáp đến, tròng lớn cặp mắt nhìn nâng đôi tay Nhã Phù lên lật qua lật lại.

Con người Thập Nhất hoàng tử đảo một vòng, rơi vào trên người muốn Thư Nhã Phù lên đài biểu diễn, An Mộng Hàn, hai tay vỗ vỗ, chỉ vào An Mộng Hàn lớn tiếng nói: "Bốn cung biết, nhất định là người làm đúng không, người vẫn muốn cái người quái dị này đánh đàn, nhất định là bởi vì người động tay chân ở trên cây đàn, lúc trước còn cố ý để cho nàng ta đánh một khúc, dây đàn dần ra, nếu tiếp tục đánh nhất định đứt là, chỉ là không ngờ nàng ta mới đụng phải dây đàn liền đứt."

"Thập nhất Điện hạ thật là anh minh! Logic rõ ràng, mạch lạc!" Thư Nhã Phù ở một bên mỉm cười, nhìn vẻ mặt tính trẻ con của Thập Nhất hoàng tử, thuận thế ở bên cạnh tán thưởng.

Mặc dù hần đoán đều sai, dây cung đàn này là nàng làm đứt, nhưng bị hần nói ra như vậy, ngược lại rất hợp tình hợp lý! Ha ha!

Cặp mắt trong suốt cười nheo lại, dợ dợ. l. qđđ An Mộng Hàn coi như là gieo gió gặt bão, An quý phi tính toán không thành, còn bồi thêm một bảo cầm (đàn quý), thật là bồi phu nhân lại chọn binh!

Nếu như Tiểu Trạch Trạch có ở đây, nhìn mẹ cười như vầng trăng khuyết, nhất định sẽ không nhịn được châm chọc: mẹ, người thật phúc hắc! Vòng tới vòng lui làm cho người ta tức giận thổ huyết.

Chỉ tiếc lúc này Tiểu Trạch Trạch lại ở Tề Vương phủ, mang mặt nạ da người, cười ha hả ngồi ở mái hiên bên cạnh, nhìn người mới từ trong cung trở lại, Nam Cung Thần vừa vào cửa, mắt to mang theo vài phần hỉ sắc*, nhìn Tề vương gia xuất hiện, nhưng cậu muốn biết Nam Cung Viêm mang tin tức tới, sẽ có phản ứng gì!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Làm Khách Tề Vương Phủ

Nam Cung Thần cảm thấy rất tốt, vừa vào vương phủ cũng đã cảm giác được ánh mắt, chột ngắc đầu nhìn về phía mái hiên.

Nhìn một đôi chân đứa bé ở đó lay động thoáng qua, diện mạo bình thường, nhưng một đôi mắt màu hổ phách cũng mang theo hiểu biết khôn khéo, cho dù là lần đầu tiên nhìn thấy diện mạo tên tiểu tử này, nhưng Nam Cung Thần nhìn thấy cậu, die»n. d«an. l«e. qu»y. d«o đã nhận ra cậu chính là ‘con trai thập nhị tứ hiếu’ lần trước xông vào Tề Vương phủ.

Tâm tình có chút vui vẻ, bên khoe miệng Nam Cung Thần từ từ nở nụ cười, nhìn bé trai trên mái hiên.

"Ở phía trên chơi thật thích? Đã đến rồi không bằng xuống đây đi!" Nhàn nhạt mở miệng, chỉ là âm thanh truyền tới bên tai Vũ Trạch cũng vô cùng rõ ràng.

"Trong phủ ngài có khách, con trai thập nhị tứ hiếu biết chừng mực, chờ cha thân ái ngài hết bận rộn rồi nói chuyện, con trai trở lại nói chuyện phiếm với ngài!" Về mặt Vũ Trạch cười hì hì, chẳng hề để ý, đừng đưa hai cái chân nhỏ, không lo lắng chút nào cho mình tự tiện xông vào vương phủ làm ăn trộm.

Liễu Trì đẩy Vương Gia vừa tiến vào cửa chính vương phủ, sau khi nhận thấy được động tác Vương Gia đột nhiên ngắc đầu, cũng phát hiện trên mái hiên một bé trai, trên mặt lộ ra vẻ cảnh kính sợ và kinh ngạc, nhưng đồng thời đáy mắt cũng tò mò nhìn bé trai này có chút quen mắt, chẳng lẽ là tiểu thiếu gia nhà nào, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, hình như cho dù là tiểu

hoàng tử cũng không có này lá gan chạy đến trên nóc nhà Tề Vương phủ chơi đùa.

Vương phủ không phải là nơi người nào cũng có thể tiến vào, nhưng bây giờ bé trai này quang minh chính đại ngồi ở trên mái hiên, chờ bọn họ trở về phủ.

Phản ứng đầu tiên của Liễu Trì là: toàn thân cảnh giác đề phòng!

Đợi đến khi Vương Gia mở miệng nói chuyện với Vũ Trạch, hắn mới giật mình nhận ra tại sao nhìn bé trai này quen mắt như vậy, lại là tên tiểu tử lần trước!

Hơi thả lỏng một chút, nhưng vẫn giữ lại mấy phần cảnh giác đặt ở trên người của Vũ Trạch, Liễu Trì sẽ không bởi vì đối phương chỉ là một đứa bé liền xem thường, lần trước y và Băng Đồng đã mắc bẫy của cậu.

"Vào nhà!" Thu hồi ánh mắt ở trên người Vũ Trạch, Nam Cung Thần lạnh giọng hạ lệnh.

Đợi đến khi Liễu Trì đẩy Nam Cung Thần vào nhà, Vũ Trạch mới vừa lòng nhảy xuống, rất tự giác tự động đi theo ở phía sau đi vào.

"Thập đệ! Ta và ngươi nói chuyện." Nam Cung Viêm ở trong phòng đã đợi được chút thời gian, đang không bình tĩnh được nữa, vừa nhìn thấy Nam Cung Thần liền muốn xông lên, mở miệng vội vội vàng vàng muốn nói gì, nhưng lúc ánh mắt rơi xuống bóng dáng đi theo sau lưng Nam Cung Thần, lập tức trợn to hai mắt.

"Làm sao ngươi biết chỗ này?" Một tiếng kêu sợ hãi, Nam Cung Viêm rất dễ nổi nóng nhìn thân hình nhỏ bé của Vũ Trạch, thiếu chút nữa cho là mình xuất hiện ảo giác.

Nhìn Nam Cung Viêm khiếp sợ, Nam Cung Thần liếc tiểu tử đi theo phía sau mình một cái, đáy lòng không khỏi có mấy phần bảo vệ con, không khỏi có mấy phần ấm áp.

Liếc mắt nhìn mặt Nam Cung Viêm biểu lộ vẻ quái dị, lạnh nhạt nói: "Các người quen biết!"

Giọng khẳng định, lạnh lùng mang theo chắc chắn của mình, còn có khí thế người khác không thể phủ nhận.

"Hi hi, Tiểu Viêm viêm chúng ta lại gặp mặt! Các người nói chuyện các người, không cần phải để ý đến ta đâu, dù sao người muốn nói gì ta cũng biết rõ, cho nên người không phải bận tâm đến ta...ta sẽ không trách người tiếp đãi không chu đáo đâu! Dĩ nhiên tốt nhất là có hoa quả ăn, mẹ nói ăn nhiều trái cây thân thể mới tốt!"

Thư Vũ Trạch rất không khách khí đặt mông ngồi vào bên bàn, tay nhỏ bé rất tự giác cầm miếng bánh ngọt trên bàn lên, cười hi hi nói xong, bắt đầu ăn điểm tâm.

"Đừng gọi ta là Tiểu Viêm viêm!" Nam Cung Viêm không vui nói.

Nam Cung Thần liếc mắt nhìn Nam Cung Viêm đang cực kỳ tức giận một cái, ánh mắt thâm thúy dừng lại trên vẻ mặt hạnh phúc của Vũ Trạch, dĩ nhiên đã đoán được ý đồ của người này, nhàn nhạt phân phó: "Đi lấy chút trái cây!"

Liễu Trì nghe lệnh, trả lời một tiếng, ngay lập tức xoay người đi chuẩn bị trái cây.

Đáy lòng cũng là sóng to gió lớn, Vương Gia chưa từng quan tâm đối với một người như vậy, cũng bởi vì một câu nói muốn ăn trái cây không chút kiêng kỵ của đối phương, sẽ để chuyên môn của hắn đi chuẩn bị trái cây cho người kia, hơn nữa còn là một đứa bé.

Từ lúc mới bắt đầu, đối mặt với tên tiểu tử này, hình như thái độ của Vương gia không giống với bình thường.

Quay đầu liếc mắt nhìn về phía phòng, Liễu Trì không hiểu lắm lắm: "Không phải là con riêng của Vương Gia đó chứ!"

Liễu Trì rời đi, Nam Cung Thần đẩy xe lăn đến bên bàn, nhìn khuôn mặt tiểu tử đang ăn rất sung sướng trước mặt, đáy lòng sinh ra mấy phần ấm áp, biểu hiện trên mặt cũng chậm chậm nhu hòa lại, thậm chí cảm giác môi mỏng từ từ lộ ra một nụ cười thản nhiên.

"Người tới nơi này muốn nói cái gì?" Mặc dù ánh mắt vẫn nhìn Thư Vũ Trạch, nhưng lời nói là cho Nam Cung Viêm.

Thu hồi đáy lòng khiếp sợ, Nam Cung Viêm không biết quan hệ của bé trai trước mặt với Thập đệ của mình, nhưng nhìn bộ dạng hắc không để ý chút nào, cũng không cố kỵ trực tiếp mở miệng, dù sao tin tức này cũng là mua được từ chỗ tiểu tử này, cũng không còn là chuyện bí mật nữa.

"Có người liên hệ với U Minh cung, mua mạng của người!" Thu hồi khiếp sợ trên mặt, Nam Cung Viêm nghiêm túc nhìn Nam Cung Thần nói.

Đối mặt với tin tức này, Nam Cung Thần lại cũng chỉ hơi hơi nhếch đuôi lông mày, ngay sau đó lại một mặt cười nhạt nhìn Vũ Trạch ăn cái gì, dẫu sao tên tiểu tử này thật là càng nhìn càng đáng yêu, mặc dù diện mạo chỉ là bộ dạng của đứa trẻ bình thường, nhưng không biết vì sao một ít cổ cơ trí lại đáng yêu vô cùng.

Nhìn vẻ mặt không sao cả của Nam Cung Thần, đáy lòng Nam Cung Viêm sốt ruột vì hắc: "Người không có sốt ruột chút nào, đây chính là U Minh cung, người ở bên trong có khả năng gì người rất rõ ràng."

"Có thể khiến hắc đến lấy tình mạng của bốn vương, người nào không thể chịu đều chờ đợi giữ lại cái mạng!" Tròng mắt màu hổ phách chợt lóe

lên ánh sáng lạnh lùng, Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, chỉ là lời nói ra lại mang theo sát khí lãnh khốc không thể bỏ qua.

"Nêu không còn chuyện gì khác, người có thể đi rồi!"

Lạnh lùng giống như trước kia, đối với đại đa số người, thái độ Nam Cung Thần đều lạnh lẽo, đối mặt Nam Cung Viêm đã coi như tương đối khá một chút xiu.

"Cha thân ái, phản ứng của người quá không đúng rồi, Tiểu Viêm Viêm vì tin tức này mà ra giá rất lớn, ngài nên biểu hiện cảm động nhiều một chút, cho một chút vẻ mặt đi!" Một khối bánh ngọt xuống bụng, Vũ Trạch nhìn Nam Cung Viêm bị xua đuổi, rất khéo léo tốt bụng nói chuyện vì thúc thúc này, đưa tay cầm một miếng bánh ngọt không giống miếng vừa rồi, dđđ☆L☆qđđ "Dầu gì để cho hân ngồi xuống, ăn một miếng bánh ngọt đã nha!"

Nam Cung Viêm hoàn toàn không nghe rõ Vũ Trạch ở phía sau nói cái gì, Vũ Trạch mở miệng nói chuyện, mở miệng bắt đầu nói ra năm chữ này, cũng đem hân trong nháy mắt giết ngay tại chỗ rồi, cả người sững sờ ở nơi đó gắt gao nhìn chăm chăm Thư Vũ Trạch, muốn biết hân mới vừa rồi rốt cuộc có nghe lầm không, tên tiểu tử này gọi Nam Cung Thần cái gì? Cha thân ái?

Hân không có nghe nhầm! Chẳng lẽ Thập đệ mình thật sự có một con trai lớn như vậy? Mà chuyện này lại không có một người biết?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đàm Hôn Luận Gả

Nội tâm Nam Cung Viêm rối rắm cùng khiếp sợ, đáng tiếc hai người khác hoàn toàn không để ý đến, một ăn vui vẻ, một người khác căn bản đã đem hẳn thành không khí.

Khi Liễu Trì bưng trái cây tiến vào, di•ễn•đàn•l•ê•quý•đ•ôn. xác định không khí nói chuyện của vương gia với tên tiểu tử kia rất hòa hợp, mà nhị hoàng tử bên kia cũng một mặt khiếp sợ và ngốc trệ.

"Vương Gia, trái cây đã lấy ra rồi!" Liễu Trì tiến lên trước đem mâm đựng trái cây trên tay để xuống.

"Ừ, quả nho này thoạt nhìn có vẻ rất ngọt rất to, mẹ rất thích ăn, cái này không tồi!" Vừa nhìn thấy trái cây được để lên bàn, Thư Vũ Trạch hoan hô một tiếng trực tiếp đưa tay đã cầm một chùm nho.

"Mẹ người thích ăn nho!" Nhìn Thư Vũ Trạch vui vẻ ra mặt, Nam Cung Thần đem lưng tựa vào lưng xe lăn phía sau, mặt vừa lòng nhìn Vũ Trạch ăn nho, bất thành linh mở miệng.

"Đúng vậy nha, mẹ cũng thích ăn trái cây, mẹ từng nói người là sắt cơm là thép, không ăn một bữa đói cực kỳ, cho nên cơm là phải ăn, mà trái cây chính là thuốc điều hòa cuộc sống, bữa ăn chính là món chính, trái cây chính là đồ ăn vặt! Mẹ của con nói đều rất có đạo lý, cho nên mới dạy ra con thể này, một người con trai thông minh lanh lợi!" Thư Vũ Trạch ăn vui vẻ, rất thích ý trả lời về những nghi hoặc của cha đối với mẹ mình, đồng thời không quên khích lệ chính mình một phen.

"Như vậy, làm con trai nhị thập tứ hiếu của ta, có phải con nên nói cho Bốn vương biết, mẹ ngươi là người nhà ai!" Hơi híp mắt lại, Nam Cung Thần rất là tò mò người mẹ trong miệng của cậu.

"Mẹ của con là nữ nhân xinh đẹp nhất thiên hạ, không chỉ có người đẹp, còn dịu dàng thiện lương, thông minh có tài, xinh đẹp như hoa, cơ trí siêu quần, làm việc dứt khoát, động tác linh xảo, biết ăn nói, có thể chạy có thể nhảy, có cách dạy con."

Vừa nhắc tới Thư Nhã Phù, Thư Vũ Trạch rất vui vẻ thả quả nho trong tay ra, bộ mặt phớt tỉnh, bẻ ngón tay đếm điểm tốt của mẹ mình, kể ra mọi thứ.

Nam Cung Viêm đối với quan hệ hai người trước mắt thật sự là càng ngày càng mơ hồ, tên tiểu tử này gọi Nam Cung Thần là cha, di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. mà Nam Cung Thần lại không biết mẹ cậu ở nơi nào, không biết người thân yêu thích, những thứ này cũng thôi đi, nhưng thấy thế nào cũng giống như là bé trai đang giới thiệu mẹ của cậu với Thập đệ.

Hơn nữa, có cách dạy con. . . . Cách dạy con cũng có thể dạy ra quần lấy một thủ lĩnh sát thủ, lại một bộ gian thương buôn bán tin tức, chính là lừa gạt của hãn một ngàn lượng vàng!

Cái bộ dáng này chẳng lẽ chính là có cách dạy con!

Vậy nếu như không biết cách dạy con thì sao đây? Y rất muốn biết nếu nói như vậy, tiểu tử trước mắt sẽ trở thành cái bộ dạng gì.

Khi mà Nam Cung Viêm vẫn còn rối loạn trong suy nghĩ, Thư Vũ Trạch cũng là đã kể xong một chuỗi dài từ ngữ ca ngợi, sau đó tổng kết: "Mẹ của con chính là một người phụ nữ hoàn mỹ không có khuyết điểm, cha yêu quý bỏ lỡ việc này có thể sẽ không có điện thờ, như thế nào, sẽ cưới mẹ con!"

Mặc dù đã đặt sính lễ rồi! Câu cuối cùng này Vũ Trạch không nói ra, lời này nếu như nói ra, vậy sẽ làm cho thân phận của cậu và mẹ sáng tỏ rồi.

"Con trai vẫn nên ngoan ngoãn trở về uống sữa! Cha yêu quý của người không bao lâu nữa sẽ tìm mẹ kế cho người rồi!" Nam Cung Thần nhìn Vũ Trạch, cảm thấy cả người nhu hòa hơn, cảm giác nhìn cánh môi nâng lên một nụ cười, hơi hơi nhíu lông mày trực tiếp nói.

Tìm mẹ kế!

Đáng tiếc, ngài phải cưới vào cửa chính là mẹ của cậu, Thư Nhã Phù, ngài thật là không phân biệt tốt xấu, cư nhiên để mẹ và con trai thông minh như hân ở bên ngoài nhiều năm như vậy!

“Cha yêu quý, ngài thật là không phân biệt tốt xấu, ngài nhất định sẽ hối hận! Mẹ của ta đi ra ngoài, người muốn cưới thì từ chỗ cửa Tề Vương phủ này xếp hàng đến ngoại thành, hơn nữa ta đây là một người con trai đáng yêu người gặp người yêu hoa gặp hoa nở, vậy càng làm cho một đám người giành bể đầu!” Về mặt Thư Vũ Trạch khi dễ cộng thêm đáng tiếc, nhìn Nam Cung Thần lắc đầu một cái, thở dài nói.

Nam Cung Viêm đi lên trước, ngồi xuống bên cạnh hai người, rất nghiêm túc hỏi: "Thập đệ, người có quan hệ với người này như thế nào? Cá người thực sự là cha con sao? Mẹ nó là ai, không phải người đã đưa sính lễ cho Hầu phủ rồi sao!"

Đối với đệ đệ Nam Cung Thần này của mình, Nam Cung Viêm mang theo vài phần yêu mến và cưng chiều, mặc đệ đệ này đã không cần người bảo vệ, năng lực cường đại có thể bảo vệ mình bảo vệ người khác, nhưng hân vẫn không tự chủ vẫn muốn bảo vệ người đệ đệ này, dĩ nhiên. đàn. lê. quý. đôn mà Nam Cung Thần cũng là người duy nhất trong các huynh đệ có tình cảm huynh đệ chân chính với y.

"Tiểu Viêm Viêm, mặc dù người bị lạnh nhạt rất không vui vẻ, nhưng cắt đứt người khác nói chuyện là rất không có đạo đức, không thấy ta đang đàm hôn luận gả với cha yêu quý của ta sao!" Về mặt Thư Vũ Trạch nghiêm túc nhìn Nam Cung Viêm, quay đầu ném qua một cái liếc mắt, một mặt đại nhân lên giọng dạy dỗ.

Đàm hôn luận gả!

Một từ ngữ, mặc dù khiến Nam Cung Viêm có chút im lặng, nhưng cũng không thể không nói, lời nói này đúng là lời thật! Nhưng mà hẳn chỉ là giúp đỡ cho mẹ hẳn đàm hôn luận gả với Nam Cung Thần.

"Quên đi, xem Tiểu Viêm viêm người lo âu như thế, nhất định là cảm thấy ta chỉ giới thiệu mẹ của ta cho cha yêu quý, không giới thiệu cho người, người ghen tị! Nhưng mà." Thư Vũ Trạch vẫy tay nhỏ bé đưa tới, sờ sờ ở trên y phục Nam Cung Viêm, lại vỗ vỗ: "Khí chất của người kém hơn cha yêu quý của ta, chớ nói tương mạo, so sánh thấp hơn người cũng đừng ghen! Giống như ta vậy, người thập toàn thập mỹ rất khó sinh."

Đợi đến khi nho và bánh ngọt dính trên tay được bôi hết lên người của Nam Cung Viêm, Thư Vũ Trạch đứng dậy, chạy thẳng đến ngoài cửa, chỉ để lại giọng nói có mấy phần dí dỏm: "Cha yêu quý, Tiểu Viêm Viêm, hôm nào gặp lại sau nhé...!"

Nam Cung Thần không ngăn cản Vũ Trạch rời khỏi, chỉ là ánh mắt càng phát ra vài phần thâm thúy, nhìn về phía cửa như có điều suy nghĩ.

Mà Nam Cung Viêm cũng lộ vẻ mặt nghiêm túc: "Thập đệ, người biết lai lịch tên tiểu tử này sao? Tin tức U Minh cung là từ chỗ của hẳn có được, hẳn cùng xuất hiện với Lê Hi của U Minh cung."

"Nhị Điện hạ, người này lần trước cùng Lê Hi xông vào Tề Vương phủ một lần, hơn nữa lai lịch cổ quái, người của Âm Các cũng không tra được bất cứ tin tức gì của hẳn." Liễu Trì trầm giọng nói.

"Cái gì? Vậy tại sao. . . . die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on." Ánh mắt Nam Cung Viêm nhìn về phía Nam Cung Thần.

Lời còn chưa nói hết, sắc mặt Nam Cung Thần đã trầm xuống, lạnh lùng xoay người đẩy xe lăn rời đi.

"Liều Trì, tiễn khách!" Một thanh âm lạnh lẽo từ ngoài truyền tới.

Mà sau khi Nam Cung Viêm rời đi, Nam Cung Thần cũng lạnh giọng ra lệnh: "Sai người của Âm Các, điều tra tìm hiểu rõ tất cả gia đình có đứa bé từ năm tuổi đến mười tuổi trong thành Khai Dương,."

Hắn thật muốn xem đến tột cùng là người nào sau lưng tên tiểu tử này!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ngày Cưới (1)

Sau khi phát sinh sự tình trong bữa yến tiệc của thái hậu, mặc dù mấy người An quý phi rất tức giận, cũng chỉ có thể cắn răng đem chuyện hồng đơn nuốt vào bụng, cũng từ sau khi đó người của An gia trở mặt hoàn toàn với Thư Nhã Phù .

Mặc dù từ sau đó, gió êm sóng lặng như cũ, nhưng trong lòng hai bên đều hiểu.

Nửa tháng lặng lẽ trôi qua, dien+dan+le+quy+don+com đã đến ngày đại hôn của Thư Nhã Phù, nhưng đối với ngày đại hỉ này, có người tìm trăm phương ngàn kế muốn chạy trốn.

Thư Nhã Phù đã có công tác chuẩn bị từ lâu, mà thời gian này không có việc gì ra cửa, nàng đã đem hoàn cảnh chung quanh thành Khai Dương tìm hiểu rõ ràng, chuẩn bị xong nghênh đón ngày đại hôn đến.

Từ lúc bắt đầu Thư Vũ Trạch vẫn hầu ở bên cạnh mẹ mình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mềm mại, đầy thâm trầm nói: "Mẹ, người thật sự đã chuẩn bị xong? Nhất định phải làm như vậy sao?"

Đưa tay ngắt gò má con trai bảo bối, Thư Nhã Phù bày ra một mặt đau thương, tràn đầy thâm lương mở miệng nói: "Con trai, mẹ con bán nghề không bán thân, bây giờ lại bị người ép mua buộc bán, mặc dù giá tiền không thấp, nhưng thế nào cũng sẽ phá hủy trong sạch của ta đấy!"

Con trai à, mẹ làm như vậy còn không phải là vì con sao, khuôn mặt nhỏ bé anh tuấn đáng yêu tại sao không thể giống mẹ nhiều một chút chứ, bộ

dáng kia nói cũng không cần lo lắng bị yêu nghiệt Nam Cung Thần phát hiện.

Một người tốt như vậy lại không lấy, Thư Vũ Trạch yêu thích mỹ sắc (cái đẹp), nên nội tâm có chút thất vọng và cảm thán!

Ánh mắt Thư Vũ Trạch mang theo khinh bỉ lưu chuyển một vòng trên người mẹ, chịu đựng cái tay không ngừng chà đạp trên mặt, bất đắc dĩ liếc mắt: "Mẹ thật ngu ngốc!"

Chuyện Tề vương Nam Cung Thần là cha mình, cậu cũng đã phát hiện, hơn nữa lúc trước gặp Nam Cung Triệt ở Trân Bảo Các, chuyện đó ra ánh sáng chỉ là sớm hay muộn thôi, mẹ lại vì chuyện này chuẩn bị đào hôn, d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. những việc mẹ mình làm thời gian này, cậu ở bên cạnh thấy rất bất đắc dĩ.

Lại nói, trong sạch này vì sao lại nói thế, mẹ, nếu như nói người trong sạch, thì con từ đâu tới!

Nội tâm Thư Vũ Trạch nói thầm nho nhỏ, trên người mặc bộ y phục màu đỏ thắm tinh xảo, mái tóc dài mềm mại được buộc lên bằng sợi dây đỏ, bên tai rủ xuống hai lọn tóc dài, gương mặt mềm mại khả ái mang theo đặc trưng của đứa trẻ mập, một đôi mắt màu hổ phách đầy thần sắc khinh bỉ.

"Tiểu tử thúì, ánh mắt của con là ý gì? Hôm nay con đừng đi theo biết không, chờ mẹ con hấp dẫn ánh mắt, con liền mang theo những ngân phiếu này leo tường đi tìm Văn Diệp thúc thúc, trễ chút mẹ sẽ đi tìm con!" Nhìn nha hoàn bận rộn, Nhã Phù lấy một túi vải nhét vào trong ngực con trai mình, cuối cùng bóp một chút thịt trên mặt trắng nõn nà nói.

"Ai nha nha, thật nhiều tiền!"

Thư Vũ Trạch tò mò đem túi tiền kéo ra, mở miệng túi nhìn vào bên trong một chút, kéo một xấp giấy bên trong ra, cặp mắt lấp lánh ánh vàng,

cầm lên vài tờ ngân phiếu lẻ.

Số tiền này đều là tài sản của Thư Nhã Phù, mặc dù Thư Vũ Trạch, bản thân ở trong U Minh cung cũng có rất nhiều tiền, bán đầu người còn làm ra tiền, chỉ là kể từ sau khi tình hình tốt, cậu cũng tiếp tục thừa kế sự phụ ở lại U Minh cung, nhưng cũng không nói việc này cho mẹ, lúc bình thường cũng không kiêng dè là được.

"Con trai, con cần phải giữ thật tốt, nếu như mất thì sau này hai mẹ con chúng ta sẽ phải ăn không khí đấy!"

Thư Nhã Phù rất nghiêm túc giáo dục con trai của mình, không cảm thấy mình đang giáo huấn quan niệm cho con trai chút nào.

"Yên tâm, sẽ không vớt! Mất rồi, mẹ còn có bảo bối nuôi, không sợ!" di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. Thư Vũ Trạch kéo miệng túi lại, nhét vào trong ngực, tay nhỏ bé vỗ lồng ngực, bên khoe miệng là nụ cười vô cùng đáng yêu, hất cằm tràn đầy lòng tin nói.

Một động tác rất đàn ông, bị cậu làm thành đáng yêu rồi!

"Con trai, về sau đừng cười với người ngoài, nếu làm mất bạc, con nên đi bán nụ cười nuôi mẹ!" Thư Nhã Phù nắm thịt trên gò má của con trai, tình ý sâu xa.

"Đại tiểu thư, hỉ nương* đã thúc giục, người nên mau mau thay quần áo đi! Tóc này còn phải cắt tỉa, không mau sẽ không kịp giờ rồi!" Lục Liễu từ bên ngoài đi vào, nhìn Thư Nhã Phù vẫn mặc y phục cũ, không ngừng thúc giục.

*: người săn sóc, đón dâu

"Được rồi, người đi vào giúp ta thay quần áo, cũng để cho hỉ nương vào đi!"

Nàng cũng đã thấy được hỉ nường ở bên ngoài nóng nảy muốn vào rồi, đứng dậy đi tới phía sau bình phong, nhìn áo cưới hoa lệ quý khí màu đỏ thắm, có chút nhức đầu lại phải thay y phục phức tạp như vậy.

Mấy phen giày vò, đợi đến cuối cùng ăn mặc thỏa đáng, đã là hai canh giờ sau.

Môi son má phấn không trang điểm đậm, giai nhân khuynh quốc yêu mỹ thì Thư Nhã Phù một thân áo cưới đẹp đẽ quý giá, xưa nay nàng thích mặc y phục màu sắc đơn thuần, tính lười biếng không đeo trang sức quá nhiều, tự nhiên tùy ý, lười biếng đơn giản, mà giờ khắc này toàn thân màu đỏ, cởi bỏ tính thanh nhã của nàng, ngược lại cho nàng thêm vào một phần xinh đẹp mịn hoặc, sự lười biếng này đều là một loại phong cách câu hồn, mọi cử động hình như mang theo mùi vị mê hoặc lòng người.

"Ô oa! Mẹ thật là quá đẹp! Ngày ngày nhìn mẹ, về sau bảo bối không cưới được nường tử rồi !"

Ăn mặc thỏa đáng đi ra cửa phòng, Thư Vũ Trạch ở bên ngoài lắc lư đợi trên ghế một lúc lâu, đôi tay chống cằm, thấy Thư Nhã Phù đi ra, cặp mắt đã uể oải lập tức lóe sáng, dùng giọng nói thờ dài khoa trương nói.
di●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn.

"Con trai, con thật là quá biết nói chuyện, đây là phần thưởng con!" Thư Nhã Phù được khen lòng như hoa nở rộ, lại nhìn con trai bảo bối của mình bộ dạng đáng yêu như vậy, lòng tràn đầy vui mừng tiến lên ôm cổ Thư Vũ Trạch, ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại hôn một cái.

Ngồi xuống trước bàn trang điểm lần nữa, đợi đến khi hỉ nường không ngừng thúc giục, vừa ra đến trước cửa, Thư Nhã Phù cũng lặng lẽ đem trâm vàng bị hạ độc của Tam phu nhân đeo lên, chiếu lên mặt gương, nhìn trên đầu dễ thấy trâm vàng này, rất hài lòng nở nụ cười.

Bây giờ, Lục Liễu là người của ai, cũng có thể mượn tới dùng một chút rồi! Còn có trâm vàng này!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Ngày Cưới (2)

Trong Tề Vương phủ, giăng đèn kết hoa, hầu hết thời gian trong năm là đóng chặt cửa lớn, hôm nay cũng mở rộng ra, triều thần khắp nơi đều chạy tới.

Tề Vương mặc dù không thể đi được, không thích ra cửa nhiều, nhưng mà phần lớn thời gian thao túng quyền ở trên triều đình, cũng lớn hơn so với hoàng tử bình thường , hơn nữa Tề vương còn là hoàng tử mà Đường Kim hoàng thượng và Thái hậu sủng ái nhất, đồng thời là con của Uyển Quý Phi hậu cung thụ sủng nhất, cho nên điều kiện thân thể bản thân bị hạn chế, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. không thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, nhưng bọn họ cũng không thể coi thường được.

Sáng sớm, Thái hậu và Uyển Quý Phi cũng đã từ tới Tề Vương phủ, có thể thấy được họ rất coi trọng hôn sự này.

Trong đình viện Tề Vương phủ, ba dáng người thướt tha, nữ nhân ăn mặc kiêu mỹ ngồi chung một chỗ, sân phía trước náo nhiệt cũng không truyền tới nơi này, vẫn tĩnh táo tự nhiên như cũ.

"San tử tử, mấy tử muội chúng ta bị Quý Phi nương nương đưa vào trong phủ đã nhiều ngày rồi, nhưng đừng nói là nhận được ân sủng của Vương Gia, đến mặt Vương Gia cũng còn không có thấy!" Trong ba người, nữ nhân nhỏ nhắn nhu mì nhất, mắt phượng mày liễu, dáng dấp làm người thương yêu, mà giờ khắc này hỏi người ở bên cạnh nàng chính là Khương San San, là nữ nhân cùng bị đưa vào vương phủ, có chút bận tâm mở miệng nói.

"Muội muội quên mất, hôm nay là ngày đại hôn của Vương Gia!" Mặt mày Khương San San mang theo vài phần ngạo khí, ánh mắt nhìn về phía Tiền viện, nói rất tự tin.

"Nhưng Vương Gia đám cưới, có liên quan gì đến bọn ta đâu, vương phi vào phủ, sợ là cuộc sống về sau của chúng ta càng không dễ." Lông mày Liên Thu nhíu chặt, bộ mặt lo lắng.

"Muội muội, cái này muội sai lầm rồi, đúng là hôm nay Vương phi vào phủ, nhưng mà muội suy nghĩ một chút, hôm nay vương phi vào cửa là ai? Đại tiểu thư Thư Nhã Phù của Hầu phủ!" Một vị khác ăn mặc lộ vẻ diêm dúa lòe loẹt, tên là Lâm Ngọc, lúc này ý cười trên mặt cũng rất rõ ràng.

Liên Thu họ ám hiệu công khai với hai người bọn, lại hình như vẫn không hiểu rõ, người Tề Vương muốn kết hôn xác thực thực là đại tiểu thư Thư Nhã Phù của Hầu phủ, nhưng mà cùng đám người các nàng có quan hệ gì?

"Liên muội muội, người đừng quên, chúng ta là do Quý Phi nương nương đưa vào vương phủ, tỷ muội chúng ta bất luận tư sắc so với người nào, cũng đều hơn hẳn, ta đã từng nghe qua, Tề vương Điện hạ tính tình cổ quái, cũng không gần nữ sắc, trước kia Quý Phi nương nương và hoàng thượng đưa nữ nhân vào vương phủ, cuối cùng cũng bị đưa vào thanh lâu, nhưng tỷ muội chúng ta được lưu lại, mà bây giờ Vương Gia lại cưới vương phi vào phủ."

Khương San San tự tin mở miệng, đem lời Lâm Ngọc nhận lấy, nàng chỉ là chờ một ngày kia đến!

"Vương Gia hôm nay nhất định là chuẩn bị đón dâu cưới vợ bé, nếu cưới Thư Nhã Phù vào cửa, lấy danh tiếng và khả năng của Thư Nhã Phù, tỷ muội chúng ta nếu có thể được ở lại trong Tề Vương phủ này, nghĩ như vậy muốn đối phó với người làm hỏng danh tiếng vương phi, người cảm thấy

có nhiều khó khăn, huống chi vương phi vào phủ, lại càng có lợi cho chúng ta, di+en+danlequyd+n+c+m nàng không thể được cưng chiều, nhưng mà chúng ta có thể nhận được sủng ái của Vương Gia."

Liên Thu cắn chặt môi dưới, thần sắc có chút giãy giụa, sợ hãi nói: "Nhất định phải như vậy sao? Ta sợ nếu đắc tội vương phi, chúng ta có thể bị đuổi ra vương phủ hay."

"Các người hẳn còn nhớ lời Quý Phi nương nương nói với chúng ta, Thư Nhã Phù không được Thái hậu, hoàng thượng đồng ý, mà Vương Gia lấy nàng ta chỉ là giận đối thôi, chúng ta chỉ cần làm theo nương nương phân phó, tự nhiên có thể được tốt hơn." Cho dù là vị trí vương phi cũng không phải là không có khả năng.

Một câu cuối cùng Khương San San cũng không nói ra, đáy mắt lại nhiều hơn một phần kiên định, Lâm Ngọc cũng tràn đầy tự tin, chỉ có thần sắc Liên Thu hiện lên vài phần lo lắng như cũ.

Hôn lễ giăng đèn kết hoa, Nam Cung Thần mặc y phục chú rể đỏ thẫm, sự tuấn mỹ của hắn hiển lộ rõ ràng càng phát ra yêu nghiệt cùng mị hoặc, tư sắc tuyệt mỹ này khiến đông đảo đều không tự giác cảm thấy xấu hổ, cũng làm cho rất nhiều người không nhận được lộ ra thái độ e lệ ái mộ, nhưng mà khi thấy hắn ngồi trên xe lán, thần sắc cũng không cảm được thay đổi một chút.

Nam Cung Thần vẫn luôn chưa từng xuất hiện, mọi người ở đây đều suy đoán, Vương Gia rốt cuộc có thể ra ngoài đón tân nương hay không, dù sao Tề vương Nam Cung Thần rất ít xuất hiện trước người khác, mà danh tiếng Thư Nhã Phù đã xấu, cưới một nữ nhân như vậy, không muốn xuất hiện cũng là hợp tình lý.

Tiếng chiêng trống pháo nổ, mang theo kiệu hoa chậm rãi đi tới, cuối cùng dừng ở trước cửa Tề Vương phủ.

"Vương Gia, kiệu hoa đã đến!" Giọng nói lạnh lùng không phập phồng của Băng Đồng, đi vào trong thư phòng cung kính bấm báo.

"Đi, Bốn vương đi đón vương phi!" Nam Cung Thần đem ánh mắt dừng lại ở trên sách, sau khi xem xong một trang, mới chậm rãi gấp quyển sách lại, lạnh lùng nói.

Đợi đến khi Nam Cung Thần được Liễu Trì đẩy ra, xuất hiện ở trước mặt mọi người, ánh mắt của mọi người xung quanh đều không tự giác đưa mắt dừng lại ở trên người của hắn, không chỉ kinh ngạc hắn không thể đi được, mà còn vì tư sắc Tề vương này khuynh quốc tuyệt mỹ sợ hãi thán phục ngu ngơ.

Thư Nhã Phù ngồi ở kiệu hoa, nghĩ tới tình huống Nam Cung Thần không thể đi được, có chút mong chờ hắn phải làm sao mở cửa kiệu mang nàng vào phủ, chẳng qua là khi trong tầm mắt, d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. thấy bàn tay bạch ngọc đưa đến trước mặt mình, mới vừa cười cười: Đúng vậy nha, Nam Cung Thần không thể đi được, như thế nào mở cửa kiệu !

Đưa tay, đem tay mình bỏ vào trong tay còn thon dài hơn mình vài phần, cảm thụ sức lực đối phương khẽ lôi kéo, trên mặt không khỏi dâng lên một hồi cảm giác nóng bỏng.

Đi xuống kiệu hoa, bởi vì Nam Cung Thần ngồi trên xe lăn, cảm giác nắm tay hình như cùng cảm giác bắt tay bình thường khác nhau, nhưng trong lòng bàn tay truyền tới ấm áp, lại làm cho Thư Nhã Phù có loại cảm giác sững sờ e lệ.

"Tân nương xuống kiệu!" Hô to một tiếng, âm thanh hỉ nường cất cao truyền vào trong tai tất cả mọi người.

Nghĩ tới trên tóc mình mang theo trâm vàng, đáy lòng Thư Nhã Phù lại kiên định hơn, xem ra đúng là cần chú ý nhiều hơn một chút rồi.

"Tân lang tân nương báic đường!" Hỉ nương lại hô một tiếng lớn, đem thần trí Thư Nhã Phù mới vừa thoáng mất thần, kéo trở lại, Lục Liễu bên cạnh dắt nàng tiến lên, chuẩn bị báic đường hành lễ.

"Nhất Báic Thiên Địa!"

Vị trí đầu não, Thái hậu, hoàng thượng và Uyển Quý Phi ,ba người ngồi ngay ngắn trên này, trên mặt hoàng thượng cùng Uyển Quý Phi mỉm cười thản nhiên, chỉ là mặt của Thái hậu thần sắc không được tốt, hình như không có dáng vẻ vui mừng.

Tân nương được khăn voan đỏ che, không thấy được dáng vẻ, sắc mặt chú rể Nam Cung Thần vẫn lạnh lùng như cũ, cánh môi đỏ thắm như hoa anh đào mím chặt.

Chậm rãi xong lễ thứ nhất, chỉ là dưới cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người, nha hoàn đỡ tân nương tử chân thành thi lễ một cái.

"A —dien-+dan-+le-+quy-+don-+com—! Tiểu thư!" Lục Liễu một tiếng hét kinh hãi, trên tay dùng sức muốn đỡ Thư Nhã Phù.

Nhưng cuối cùng, cả người Thư Nhã Phù lại mềm nhũn ngã xuống, tê liệt nằm trên mặt đất, khăn voan đỏ vẫn đắp lên trên đầu theo thân thể rơi xuống, từ từ trượt xuống, lộ ra dung nhan kiều mị của nữ nhân dưới khăn voan đỏ.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ngày Cưới (3)

Dung nhan xinh đẹp, hai mắt nhắm nghiền, dien+dan+le+quy+don+com, dưới sự trang điểm tinh xảo, làm cho người ta không nhìn ra sự khác biệt trên khuôn mặt, nhưng cũng làm cho người ta biết, hiện tại ngất xỉu nhất định có vấn đề.

Nam Cung Thần nhìn nữ nhân té xuống đất, nhắm chặt hai mắt, cùng lúc trước nhìn thấy nhanh mồm nhanh miệng, mặt mang mỉm cười cảm thấy không giống chút nào, tờ vàng trong tay trực tiếp bắn ra, quần lên tay nhỏ của Thư Nhã Phù, chỉ chốc lát sau khế cau mày, lạnh lùng nói: "Liễu Trì, đem vương phi vào phòng, lập tức cho ngự y tới giải độc! Hôn lễ hôm nay đến đây chấm dứt!"

Nhàn nhạt hạ lệnh, lời này ý tứ rất rõ ràng nói cho mọi người ở đây, những thứ lễ tiết kia cũng không tiếp tục, chuyện còn lại là của Tề Vương phủ.

Chung quanh đông đảo tân khách, nhìn tân nương tử ngã xuống, mọi người đều bắt đầu bàn luận xôn xao, mà ánh mắt không ngừng hướng tới Thư Nhã Phù đang ngất xỉu trên đất, cùng với người đàn ông ngồi ở trên xe lăn kia, các loại suy đoán đều có, nhưng cũng chỉ có thể nhỏ giọng nói.

Liễu Trì được ra lệnh tiến lên, một tay ôm lấy Thư Nhã Phù rời đi, đồng thời Băng Đồng đẩy Nam Cung Thần rời đi, trước sau chưa tới mấy phút, đợi một lát sau những người khác náo loạn, mới vừa phát hiện nhân vật chính cũng đã đi, mà bây giờ bọn họ đang ở nơi này, có chút lung túng tiến lùi không được.

Trên vị trí đầu não, trên mặt Thái hậu càng thêm rất khó coi, mà trên mặt hoàng thượng cùng Uyển Quý Phi cũng không dễ xem, cũng nhíu mày, khuôn mặt sa sầm, Nam Cung Thần vừa nói cái gì bọn họ cũng nghe rất rõ ràng, giải độc, nói cách khác Thư Nhã Phù ngắt xiu vì bị người hạ độc, ở ngay dưới mắt bọn họ quấy phá, coi rẻ uy nghiêm của hoàng thượng cùng Thái hậu.

Khuôn mặt Hoàng thượng hiện lên sắc giận, ánh mắt quét qua đông đảo quan viên đang sợ hãi, hừ lạnh một tiếng, hạ lệnh: "Người đâu, đem cửa lớn Tề Vương phủ đóng chặt, tất cả mọi người không được rời đại sảnh một bước, bất luận kẻ nào, bất kỳ vật gì cũng không thể ra khỏi vương phủ, nay Tề vương phi gặp chuyện không may, một khi biết do ai làm, trẫm tuyệt không dễ dàng tha thứ!"

Uyển Quý Phi liếc mắt nhìn Lục Liễu ở bên cạnh một cái, cũng mở miệng nói: "Hoàng thượng, Phù nhi vẫn luôn do nha đầu này chăm sóc, có vấn đề nha đầu này hiềm nghi lớn nhất, nô tì cảm thấy nên đem nàng ta đi lấy khẩu cung trước."

"Hoàng thượng, nương nương, chuyện này thật sự không liên quan đến nô tỳ, nô tỳ cũng không biết tại sao tiểu thư lại đột nhiên ngắt xiu! Chuyện này thật sự không liên quan đến nô tỳ, cho dù nô tỳ gan lớn như trời, cũng không dám hạ độc tiểu thư!" Sắc mặt Lục Liễu tái nhợt, lập tức quỳ xuống, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ.

"Dẫn đi!" Ra lệnh một tiếng, Lục Liễu kêu gào, bị người kéo đi nhốt lại.

Sau đó, cùng với sự tức giận của Thái hậu, Uyển Quý Phi cũng đi theo phía sau đám người Nam Cung Thần, bọn họ cũng muốn biết có chuyện gì xảy ra, dĩ nhiên Đan Lệ Quyển nếm, mà bị hạn định không được rời khỏi, khiến nhiều người ở đây có chút lo sợ, chỉ sợ cái tội này dính líu đến trên đầu mình.

Nam Cung Thần nhìn Thư Nhã Phù đang nằm trên giường, khẽ cau mày, tại sao lại trúng độc, hẳn nhìn nhưng cũng không nhận ra được, muốn tránh thoát khỏi phát hiện của hắn, vậy rất có thể độc này không phải khi đến vương phủ mới bị hạ, e là đã bị hạ trước lúc lên kiệu hoa.

Liễu Trì đi tìm ngự y, cho tới nay Nam Cung Thần đặc biệt coi trọng ngự y, mà lão thái y đã bị hạ ý chí, Tề Vương Phủ có chuyện phải chạy tới trước tiên, giờ khắc này đang ở bên giường cẩn thận bắt mạch chẩn đoán, khi biết người ngã bệnh cũng không phải Tề vương, cả người lão thái y cũng buông lỏng xuống.

Chẳng qua là khi Thái hậu, hoàng thượng, cùng với Uyển Quý Phi, kể cả Tề vương đều ở đây vừa chờ ông cho biết kết quả chẩn bệnh, lão thái y lại không nhìn được xoa xoa mồ hôi trên trán.

"Khởi bẩm hoàng thượng, nữ nhân này." Lão thái y bắt mạch xong, thần sắc trên mặt càng nặng nề, đáy mắt càng thêm phần sốt ruột.

"Nữ nhân trước mắt là Vương phi Bốn vương cưới hôm nay, người tốt nhất chẩn bệnh rõ ràng cho Bốn vương." Nam Cung Thần không biểu cảm gì ngồi ở một bên, nhàn nhạt mở miệng, nhìn thần sắc lão thái y trong lòng càng cảm thấy buồn bực, không khí xung quanh cũng tăng thêm cảm giác đè nén.

"Dạ, Vương Gia!" Lão thái y giơ tay áo lau mồ hôi trán: "Khởi bẩm hoàng thượng, Thái hậu, vương phi có dấu hiệu trúng độc, nhưng là loại độc này di thần chưa thấy qua!"

Đợi đến khi nói xong, bên cạnh một hồi ý lạnh kinh người, khiến cả trái tim lão thái y cũng treo lên, đây chính là Tề vương phi, thái độ này của Tề vương đang rất dễ ý, nhưng ông thật sự không chẩn ra độc này là độc gì, triệu chứng chỉ là hôn mê bất tỉnh, cũng không xuất hiện triệu chứng

thương tổn nghiêm trọng đến tính mạng, tuy nhiên nó cũng không giống với các loại độc khác.

"Nếu như không trị hết cho Tề vương phi, cái đầu này của người cũng đừng muốn rồi!" Gương mặt Hoàng thượng đầy sắc giận.

"Hoàng. ๖๖๖♥dan♥lequyd☺n❄c☺m Hoàng thượng, mặc dù độc Vương phi trúng tạm thời vì thần chẩn không ra, nhưng độc này không tổn thương đến tính mạng, chỉ làm vương phi hôn mê bất tỉnh."

Lão thái y run run rẩy rẩy mở miệng, hiện tại ông xách đầu theo làm việc, mỗi khi chuyện liên lụy đến Tề Vương phủ, cũng làm cho đầu của ông bị nhắc tới, cho nên khi ông được Liễu Trì nói tới, mới khẩn trương như vậy.

"Vương Gia, Hầu Gia được tin tức ở bên ngoài chờ, nói là muốn vào xem một chút!" Bạng Đồng đi vào thông báo, mở miệng nói với Nam Cung Thần, đối với Thái hậu và hoàng thượng bên cạnh, một cái cũng không nghiêng mắt nhìn, mà thái độ này, cũng làm cho đáy mắt Hoàng thượng thoáng qua một phần tức giận.

"Cho Hầu Gia vào đi!" Nam Cung Thần lạnh lùng mở miệng.

Đợi đến sau khi Thư Diệu Kỳ đi vào, thấy Thư Nhã Phù hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường, mày kiếm nhíu chặt, một tay bắt được áo lão thái y, tức giận chất vấn: "Con gái của ta tại sao lại ngất xỉu? Người nói rõ ràng cho bốn hầu!"

Hầu gia tính tình nóng nảy, tức giận cũng đã muốn tràn ra, hôm nay nhìn Thư Nhã Phù sắc mặt không tốt nằm ở trên giường, càng thêm giận dữ, nắm lão thái y bắt đầu hỏi tội.

Đợi đến lão thái y run run rẩy rẩy đem kết quả chẩn mạch nói lại, mới bị ném ở một bên.

Sau khi Hầu Gia nghe lão thái y nói xong, lập tức đi mấy bước tới bên cạnh giường, chờ khi thấy trâm vàng trên búi tóc đen nhánh của Thư Nhã Phù, mới tỉnh ngộ lại, nhưng mà lại càng thêm giận dữ khó nén.

"Có phải Hầu Gia biết được cái gì hay không?"
diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. Nhìn thần sắc Thư Diệu Kỳ, trông mắt Nam Cung Thần bén nhọn thâm thúy, bất thành linh mở miệng hỏi.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người cũng chuyển đến trên mặt Hầu Gia.

"Triệu chứng này của Phù nhi và Tam phu nhân của vi thần hoàn toàn tương tự! Độc là ở trên trâm vàng này, nhưng mà Phù nhi tự mình tra được, nàng không thể nào tự mình mang trâm vàng này lên! Huống chi độc này cũng đã bị lau đi rồi! Nếu như từ Hầu phủ mang độc tới, thời gian sẽ không kéo dài như vậy mới ngất xỉu, Tam phu nhân của vi thần đừng phải không bao lâu liền ngất xỉu."

Lời Hầu Gia vừa nói ra, mọi người lập tức cũng nhú mày, trong này còn có liên lụy như vậy!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Phụ Nữ Trong Vương Phủ, Điều Không Đơn Giản (1)

Chuyện hôn lễ ở Tề Vương phủ, bởi vì Tề vương phi Thư Nhã Phù ngất xỉu, cuối cùng được ngự y chẩn đoán là trúng độc, cho nên trước khi điều tra rõ ràng, hoàng thượng hạ chỉ không cho phép bất luận kẻ nào rời khỏi Tề Vương phủ nửa bước.

"Hầu Gia, người nói là độc trên người nàng và Tam phu nhân quý phủ, bệnh trạng (tình trạng bệnh) giống nhau, ∞đ∞l∞q∞đ, nhưng lại có một số chỗ khác biệt?" Hai mắt từ từ nheo lại, đáy mắt Nam Cung Thần tràn đầy thần sắc nguy hiểm.

"Đúng vậy Vương Gia cũng bởi vì chuyện này, vì thần mới đưa quyền trông coi trong phủ giao lại cho Nhã Phù, mục đích cũng chỉ muốn có thể tránh khỏi chuyện như vậy, nhưng Không nghĩ tới có người dám hạ độc ở trong phủ!" Thư Diệu Kỳ cắn răng nghiêng lợi nói xong, đưa tay đem trâm vàng trên tóc Thư Nhã Phù lấy xuống.

Phải lấy vải bao lại trâm vàng, Thư Diệu Kỳ chuyển nó cho lão thái y, khuôn mặt đầy vẻ tức giận: "Thái y, ông xem có phải có độc ở trên này hay không, ta sẽ phái người đi gọi vị đại phu chuẩn bệnh cho Tam phu nhân trước kia tới."

"Tốt, không ngờ có người dám hạ độc Tề vương phi, thật là chán sống rồi ! Chuyện lần này hi vọng Thư khanh cho trẫm một câu trả lời chắc chắn hài lòng, nếu không phải vậy" Gương mặt Hoàng thượng nghiêm nghị, sắc mặt cứng ngắt, lạnh giọng quát lên.

Nam Cung Thần lẳng lẳng ngồi cách giường không xa, trong đôi mắt màu hổ phách thâm trầm không nhìn ra bên trong cảm xúc dao động gì, mà ánh mắt nhìn chăm chăm nữ nhân trên giường.

Trước đây Thư Nhã Phù vẫn là một người ngu dại, doođoolooqoođ còn không bằng với hài đồng 5, 6 tuổi, từ khi còn tằm bé đã bị hoàng thượng chỉ hôn cho Vương Gia, vậy mà hôm nay sau khi biến mất bảy năm, Thư Nhã Phù trở về lại giống như biến thành một người khác, hoàn toàn không giống với lúc trước, không chỉ có cơ trí, tâm tư càng thêm nhẫn nại.

Chuyện lần này, phải do Vương Gia xử lý, nhưng hoàng thượng chỉ một câu nói, đem tất cả mọi chuyện ném cho Hầu Gia, ngoài sáng trong tối đều đem hướng điều tra chuyển dời đến trong Hầu phủ, càng không muốn làm cho Vương Gia có cơ hội chen tay vào.

Nam Cung Thần cũng không để ý tới ý nghĩ đám người Liễu Trì, ánh mắt bình tĩnh rơi vào trên người của Thư Nhã Phù, nói xác thực hơn là rơi vào giá y^* đỏ rực của Thư Nhã Phù, trên bộ mặt tuyệt mỹ lành lạnh như cũ, nhưng đáy mắt cũng thâm thúy làm cho người ta nhìn không ra.

*:Trang phục áo cưới ngày xưa

"Băng Đồng, thay quần áo cho vương phi, đừng tiếp xúc trực tiếp với giá y, cũng đem tất cả đồ trang sức và y phục trên người vương phi cho thái y kiểm tra, còn nha hoàn đỡ vương phi, cũng cầm vật trên người bọn họ đi kiểm tra rõ ràng."

Lạnh giọng hạ lệnh, âm thanh trầm thấp từ tính mang theo lạnh lẽo và trấn tĩnh, làm cho người khác không phát giác sự tức giận.

Đã có người lớn mật hạ độc ngay trong ngày đại hôn của hân như vậy, vậy phải có khả năng gánh chịu hậu quả, hân làm việc đều không gì không đủ, tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ khả năng gì, có thể trâm vàng bị hạ độc trước đó, nhưng cũng không thể loại trừ những khả năng khác.

Trong Tề Vương phủ, tin tức hôn lễ xuất hiện, không bao lâu liền truyền ra ngoài, tất cả người làm cũng biết được chuyện trong đó, mà hoàng thượng giận tím mặt, hạ ý chỉ mọi người không được tùy ý rời đi, cũng làm cho tất cả tân khách đều có tâm tư khác nhau.

Trong Tây viên, tin tức truyền tới, Liên Thu vội vàng chạy tới phòng của Khương San San, trên mặt ôn nhu đầy sốt ruột: "Tỷ tỷ, tỷ nói xảy ra chuyện gì, Vương phi này còn chưa có vào phủ lại xảy ra chuyện như vậy, nghe nha hoàn nói vương phi đó bị hạ độc mới ngất xỉu." diễn-đàn-lê-quý-đôn

Khi Liên Thu chạy tới, Khương San San đang chơi đàn, sờ dây đàn một chút, không có bộ dạng sợ loạn chút nào, thế nhưng khi Liên Thu chạy tới nói ra khỏi miệng, cũng chỉ lạnh nhạt, thần sắc không có kinh ngạc chút nào, hiển nhiên là đã sớm biết đầu đuôi câu chuyện.

Vẫn đùa bỡn dây đàn như cũ, âm thanh trong trẻo dễ nghe, cảm động uyển chuyển, Khương San San khảy dây đàn, trên mặt mang nụ cười thản nhiên, nói: "Muội muội gấp gáp như vậy làm cái gì? Chuyện này lại liên quan gì đến chúng ta, vương phi trúng độc, xưa nay tỷ muội chúng ta cũng

chỉ ở trong tây viên, ít đi lại, vương phi có việc xảy ra không hay, hoàng thượng và Vương Gia muốn truy cứu cũng không tới trên người chúng ta."

"Liên Hương, sao muội lại vội vàng hấp tấp như vậy, bị người khác thấy được người ta sẽ cho là muội có tật giết mình đấy!" Lâm Ngọc cũng tới, vừa đi vào, vừa mở miệng nói.

"San tử tử, vừa rồi ở bên ngoài nghe có một tiếng đàn, muội còn nghĩ xem người nào có tài đánh đàn thượng giai (giai điệu tuyệt vời) như thế, nên theo tiếng đàn đi tới, mới phát hiện thì ra là San tử tử đánh ra." Lâm Ngọc tán dương, che giấu mục đích tới nơi này của mình.

Khương San San biết hai người bọn họ tới cũng vì chuyện vương phi bị trúng độc, chỉ cười cười, không mở miệng, tiếp tục đánh đàn.

"San tử tử, hiện tại vương phi trúng độc, tử nói chúng ta có nên đi thăm vương phi hay không, mặc kệ nói thế nào, hiện tại nàng cũng là nữ chủ nhân trong vương phủ." d♡iễn_dàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. Liên Thu thận trọng mở miệng, sợ mình lại nói sai, từ trước đến nay nàng là người hướng nội, cũng bởi vì không quyết định được mới chạy tới nơi của Khương San San.

"Thật ra thì muội tới nơi đây, cũng giống Liên muội muội, San tử tử, mấy người chúng ta nên đi tham kiến vương phi, chỉ là hiện tại vương phi trúng độc, chúng ta đi hỏi thăm cũng là việc nên làm, không biết Diêu Âm xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay không thấy nàng ta ra cửa, lúc trước muốn đi tìm nàng, nàng cũng chỉ nói là thân thể khó chịu." Lâm Ngọc ngồi xuống ở trên ghế dựa bên cạnh, có chút thở dài nói.

"Kể từ khi vào vương phủ, ta cũng vậy ít thấy Diêu Âm, hình như nàng nói là thân thể khó chịu, đều trong phòng của mình ngây ngô." Khương San San đánh một khúc đàn, đôi tay rời khỏi dây đàn, xoay người nhìn về phía hai người Lâm Ngọc: "Đã như vậy, không bằng chúng ta đi xem Diêu Âm

trước một chút, nhưng nếu ba người chúng ta một mình đi thăm hỏi vương phi, mà bỏ lại muội ấy cũng không tránh khỏi miệng lưỡi người ta, hay là đi kêu muội ấy cùng đi thì tốt hơn."

Lập tức, ba người cùng đi đến phòng của một nữ nhân khác, Diệu Âm và ba người bọn họ, được Uyển Quý Phi đưa vào trong vương phủ, chỉ là từ sau khi vào vương phủ, vẫn luôn cáo ốm không ra cửa, ba người các nàng đối với nàng ta cũng không quen thuộc.

Không nghĩ tới mấy người bọn họ còn chưa đi đến trước phòng Diệu Âm, liền đụng phải Diệu Âm ngay cửa phòng, quần áo màu vàng nhạt mang theo cảm giác non nớt, chỉ là da lộ ra chút tái nhợt, làm cho người ta cảm giác quá mức mềm mại, hình như bị bệnh.

Thấy ba người Liên Thu tới đây, trên mặt Diệu Âm lộ ra nụ cười, tiến lên đón đầu nói: "Mới vừa rồi nha hoàn vào trong phòng nói với muội, muội mới biết thì ra là vương phi đã xảy ra chuyện, một nha hoàn bên cạnh vương phi cũng bị nhốt giữ, nói là chuyện Vương phi bị trúng độc có thể do chính là nha hoàn làm!"

"Nha hoàn kia sẽ không có lá gan lớn như vậy!" Liên Thu sợ hãi mở miệng.

"Đang muốn đi gọi muội đấy, chuyện lớn như vậy đã truyền ra, muốn bảo muội cùng đi qua chỗ vương phi!" dien+dan+le+quy+don+com Khương San San mở miệng nói.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn người được Uyển Quý Phi đưa tới vương phủ, chuẩn bị cùng đi hỏi thăm Thư Nhã Phù, mà giờ khắc này Nam Cung Thần cũng đã rời khỏi phòng, đi thư phòng, nếu hoàng thượng đã để Hầu Gia đi điều tra, như vậy hẳn sẽ không thể chen tay vào, nếu không sẽ bị cố kỵ nhiều hơn.

Băng Đồng đem đồ trên người Thư Nhã Phù thu thập xong, đẩy cửa rời đi, liền thấy bốn người chạy đến, mặt lạnh lẽo không chút thay đổi, Băng Đồng định rời đi, bước chân lập tức dừng lại, đứng ở trước cửa ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm bốn người, nói: "Mấy vị có chuyện gì?"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Phụ Nữ Trong Vương Phủ, Điều Không Đơn Giản (2)

"Thì ra là Băng Đồng cô nương, chắc là Vương Gia để cho người ở chỗ này phục vụ vương phi! Mấy tỷ muội chúng ta nghe được tin tức thân thể vương phi không khỏe, đặc biệt đến thăm, chỉ là không biết hiện tại vương phi tỉnh chưa?" Trên mặt Khương San San mang nụ cười, mở miệng đáp.

Ba người còn lại cũng khẽ gật đầu, mặc dù họ cũng biết lần này Thư Nhã Phù trúng độc ở trong hôn lễ, trong lòng họ cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Vương Gia lại có thể đem tâm phúc Băng Đồng lưu lại phục vụ, vốn cho là Vương Gia đối với Thư Nhã Phù sẽ không để ý nhiều.

"Băng Đồng phụng mệnh ở đây phục vụ vương phi, mấy vị cô nương nên trở về tây viên đi, không có ý của Vương Gia đừng tùy ý tới đây, Vương Gia trách tội xuống, ta cũng không gánh vác được." Âm thanh Băng Đồng lạnh lẽo vẫn không có chút âm điệu biến hóa nào, đối mặt trước mắt bốn người cũng cùng những người khác một dạng, ở ngoài cự tuyệt ngàn dặm lạnh như băng.

Cũng trong lúc đó, cái phút chốc khi Băng Đồng rời khỏi phòng kia, Thư Nhã Phù nằm ở trên giường bất tỉnh hôn mê, cũng từ từ mở hai mắt ra, nghe phía ngoài nói chuyện, đuôi lông mày cột nhả, cho là Tề Vương phủ này không có mấy người phụ nữ ở, bây giờ xem ra hẳn không chỉ có một.

Chỉ là từ thái độ của nữ nhân được gọi là Băng Đồng với mấy người kia, hình như thân phận của mấy nữ nhân này cũng không phải là trắc phi. ๖๘๘♥điền♥đàn๖๘๘♥quý♥đôn.., nếu không mặc kệ như thế nào, Băng Đồng cũng phải gọi một tiếng phu nhân.

Những nữ nhân này thật đúng là ý định rất nhiều rồi, nàng đi tới nơi vương phủ này mới có mấy cái canh giờ, cũng đã được tin tức chạy tới, hơn nữa còn hỏi dò xem danh hiệu.

Nói trắng ra là, đơn giản đúng là tới xem nàng một chút, muốn xem nàng, cái người được gọi là Tề vương phi là người thế nào!

Tất cả mọi người nghĩ nàng vẫn trong trạng thái hôn mê, thật ra thì thuốc này nàng đã chuẩn bị xong, hơn nữa còn đem thuốc giải đặt ở trong kẽ răng, theo nước bọt cùng với nhiệt độ trong miệng, đoán chắc thời gian, vào lúc này sẽ tỉnh táo lại.

Đang định thừa dịp không ai ở đây sẽ len lén rời đi, nhưng không ngờ vào lúc này, mấy người phụ nữ trong Tề Vương phủ tìm tới cửa.

Ngoài cửa đám người Khương San San, cũng không có ý định rời đi, ngay cả liếc mắt một cái, cũng không có nhìn thấy người sao có thể cứ như vậy mà rời khỏi, về sau không còn cơ hội như vậy nữa rồi.

"Băng Đồng cô nương, Vương phi hôn mê bất tỉnh, bọn ta chỉ muốn làm chuyện phải làm, ở vương phủ, theo quy củ vương phi ngã bệnh bọn ta nên ở bên hầu hạ." Lâm Ngọc đi lên trước mấy bước, nói nhỏ nhẹ dịu dàng nhưng cũng mang theo vài phần kiên quyết.

Lâm Ngọc nhìn Băng Đồng bằng ánh mắt mang theo mấy phần khinh miệt, đáy lòng đối với nàng có mấy phần khinh thường và khi dễ.

Chỉ là một thị nữ* hơi có tư sắc mà thôi, cư nhiên ở trước mặt mấy người bọn họ làm dáng, thật là cố làm thanh cao, chẳng lẽ thật sự cho rằng thời gian đi theo bên cạnh Vương Gia lâu một chút, là có thể coi thường chủ tử hay sao!

*:nữ nô tỳ

Lâm Ngọc đi tới bên cạnh Băng Đồng, đem âm thanh hạ thấp xuống mím cười nói rằng: "Băng Đồng, người chỉ là một thị nữ nho nhỏ, có tư cách gì quản thúc mấy người tỷ muội chúng ta, chúng ta do Quý Phi nương nương đưa cho Vương Gia, là nữ nhân của Vương Gia, coi như một mình người, do đó, thị nữ bỏ lên giường Vương Gia cũng không thể so sánh với chúng ta, tốt nhất người nên nhớ rõ."

Lâm Ngọc có lòng tin, Băng Đồng này có thể lớn lối như thế là ỷ vào thế lực của Vương Gia, thân là một thị nữ nho nhỏ, trong mắt lại không có người như vậy, nàng ta dốc lòng muốn làm vương phi, sao lại bị một thị nữ nho nhỏ dọa.

Nói xong, ngạo nghễ hất cằm lên, ưỡn-đàn-lê-ưỡn-quý-đôn, Lâm Ngọc khinh miệt nhìn Băng Đồng, trên mặt là nụ cười hả hê, một bộ chờ cảnh tượng Băng Đồng dập đầu cầu xin tha thứ.

Chỉ là tưởng tượng của nàng ta không thể thực hiện, đối mặt nụ cười hả hê của nàng ta, cùng với âm thanh cảnh cáo, trên mặt Băng Đồng ngay cả một điểm dao động cũng không có, mặt không chút thay đổi lạnh lẽo như nhìn người xa lạ, ánh mắt lạnh lùng liếc nàng ta một cái, chỉ nói là ra một chữ: "Cút!"

Một chữ, lạnh lẽo vô tình, khiến bản thân còn ngạo nghễ ngẩng cao đầu, sắc mặt Lâm Ngọc cương cứng, ngay sau đó mới kịp phản ứng là Băng Đồng kêu các nàng cút, lập tức tức giận, trừng lớn cặp mắt gắt gao nhìn chằm chằm Băng Đồng, cánh tay run rẩy chỉ vào Băng Đồng, cắn răng nghiến lợi: "Được, rất tốt, một thị nữ nho nhỏ, lại có lá gan bất kính đối với một cô nương! Người dám bảo ta cút!"

"Mấy vị ở chỗ này đã quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, hiện tại, lập tức, rời đi!"

Băng Đồng nói mấy từ cuối cùng, đáy mắt có mấy phần không kiên nhẫn, tròng mắt bén nhọn quét qua khuôn mặt bốn người, cũng thêm mấy phần sát khí, mấy người này thật không biết điều, dám tự tiện rời khỏi tây viên tới đây gây chuyện.

Bị ánh mắt sắc bén của Băng Đồng quét qua, Lâm Ngọc còn tức giận muốn mắng ra miệng, lời ra đến khóe miệng nhưng cổ nuốt xuống bụng, chỉ có thể tức giận vội vã trừng mắt.

"Không ngờ băng sơn mỹ nhân bên cạnh Nam Cung Thần này, khốc như thế!" Trong phòng, Thư Nhã Phù đã ngồi dậy, lấy tay sờ cằm, có chút hăng hái lắng nghe âm thanh bên ngoài.

"Mấy nữ nhân này đến xem ta có chết hay không, làm hại kế hoạch chạy trốn của ta phải trì hoãn! Như vậy ta cũng vậy không cần khách khí!"

Cười giảo hoạt, Thư Nhã Phù ngã trên giường, khôi phục bộ dạng bất tỉnh như trước, nhưng trong miệng cũng là cố ý phát ra một chút âm thanh, như là bất tỉnh hôn mê cũng mang theo khổ sở trong người: "Ừ."

Chắc hẳn lấy công phu của Băng Đồng, doođoolooqoođ, muốn nghe ra một âm thanh này rõ ràng không khó.

Quả nhiên, ngoài cửa, thân thể Băng Đồng dừng lại, không thềm để ý bốn người trước mắt, trực tiếp xoay người đẩy cửa ra đi vào, đến cạnh giường nhìn nữ nhân trên giường nhú mào.

Đám người Khương San San cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, tất cả đều nhân cơ hội này đi theo phía sau băng Đồng vào trong phòng, nhìn nữ nhân trên giường bất tỉnh hôn mê không ý thức phát ra âm thanh khổ sở, mấy người hai mặt nhìn nhau, mỗi người đều có tâm tư riêng.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chạy Khỏi Tề Vương Phủ (1)

"Vương phi?" Giọng nói Băng Đồng lạnh lẽo, mang theo nghi hoặc.

Không phải nói Vương phi lâm vào bất tỉnh hôm mê sao, sao bây giờ đột nhiên có tình trạng sắp tỉnh lại, hơn nữa nhìn sắc mặt hình như có vẻ rất khổ sở.

Chân mày Băng Đồng hơi nhíu lại, suy tính có nên đi thông báo cho Vương Gia trước hay không, chỉ là, ánh mắt liếc mắt một cái bốn người đi theo phía sau nàng nhân cơ hội cùng nhau tiến vào, bốn người này ở đây làm sao nàng có thể rời đi được chứ.

"Ừ." Thư Nhã Phù phát ra âm thanh có vài phần khổ sở, khắp khuôn mặt là vẻ mặt khổ sở.

Nhìn Thư Nhã Phù phát ra âm thanh khổ sở, nhưng lại không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào khác, chân mày Băng Đồng càng nhíu chặt mấy phần.

"Hình như thân thể Vương phi tỷ tỷ rất không thoải mái, Băng Đồng cô nương mau mau đi thông báo cho Vương Gia biết thì tốt hơn." Liên Thu đi vào mấy bước, nhìn Thư Nhã Phù trên giường, trên mặt lộ ra thần sắc lo lắng, vội vàng thúc giục để cho Băng Đồng đi thông báo Tề vương.

Ánh mắt Băng Đồng nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù trên giường, dưới chân không có động tác gì, trên tay còn cầm khay quần áo Thư Nhã Phù mới thay ra.

Khương San San nhìn Băng Đồng có vẻ không chịu rời đi, diễn-
quý-
đôn, biết chắc là bởi vì mấy người họ đang nơi này, nàng mới có chỗ

cổ ky.

Đáy mắt lộ ra nụ cười, bây giờ nhìn bộ dạng Thư Nhã Phù, sợ là độc này còn không nhẹ, Băng Đồng không chịu rời đi, như vậy khi Thư Nhã Phù xuất hiện vấn đề cũng không thể tới trên người các nàng, muốn trách chỉ có thể trách chạy chữa trễ.

"Hừ, nhìn vương phi cực kỳ khó chịu, Băng Đồng người đã phụng mệnh phục vụ vương phi, hiện tại nên đi mời ngự y đến, hơn nữa thông báo Vương Gia, mà người bây giờ cũng ở nơi này do dự, chẳng lẽ là người cố ý muốn cho vương phi có bất trắc gì." Đáy mắt Lâm Ngọc mang theo vài phần giễu cợt, nhìn Băng Đồng không hề có vẻ cử động, đi lên trước mấy bước nhìn Thư Nhã Phù nằm ở trên giường, đáy lòng tràn đầy hài lòng cùng hả hê.

Vương phi thì như thế nào, bây giờ còn không bị người hạ độc mất đi nửa cái mạng, ở Hầu phủ mới cầm quyền liền bị người bên cạnh làm cho như vậy, người như vậy có thể thông minh được sao.

Băng Đồng chợt ngẩng đầu, mang theo ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía Lâm Ngọc.

Ở trong cả Tề Vương phủ, Băng Đồng luôn luôn nghe theo Vương Gia phân phó, nữ nhân trước mắt này là thứ gì, lại có lá gan ở chỗ này quơ tay múa chân.

Nếu không phải mấy người họ đang nơi này, nàng cần gì phải cổ ky.

"Các người có thể rút đi, thân thể vương phi khó chịu, các người ở chỗ này chỉ làm trở ngại việc trị liệu cho vương phi." Môi mím chặt môi lạnh lùng mở miệng, đối mặt mấy người phụ nhân trước mắt, nàng cũng sớm đã không có kiên nhẫn.

"Chúng ta sẽ đi, xem cũng xem qua, hiện tại cái bộ dáng này của vương phi, chúng ta ở chỗ này cũng không làm được chuyện gì." Cho tới bây giờ Diêu Âm vẫn chưa từng mở miệng, lặng lẽ nhìn gương mặt khổ cực của Thư Nhã Phù trên giường, đi tới bên người Lâm Ngọc, giữ chặt Lâm Ngọc bởi vì Băng Đồng nói mà muốn tiến lên, nói.

"Đúng vậy, chúng tôi sẽ trở về!" Cúi đầu đi theo phía sau Khương San San, Liên Thu nhỏ giọng phụ họa.

"Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ."

Mấy người vẫn còn đang tranh chấp không xong, đột nhiên Thư Nhã Phù vẫn ở trên giường hôn mê bất tỉnh, cũng là trong giây lát kịch liệt ho lên, sắc mặt càng thêm bởi vì kịch liệt ho khan dùng không được bắt đầu thay đổi càng thêm tái nhợt, mà gương mặt cũng không xuất hiện sắc hồng, môi tái nhợt, nhiệt độ cũng là nhanh chóng tăng lên.

Hình như trong nháy mắt, bệnh tình Thư Nhã Phù càng thêm nghiêm trọng mấy phần, thậm chí nhìn đều không có cảm giác sống.

Thư Nhã Phù khác thường lập tức đưa tới chú ý của mấy người, Băng Đồng không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp tiến lên nhìn Thư Nhã Phù đang kịch liệt ho khan, nhìn sắc mặt của nàng, lúc này căn bản cũng không còn kịp để ý tới mấy người phụ nhân nơi này, trực tiếp dùng khinh công cấp tốc ra cửa.

Mà trong phòng, chỉ là còn dư lại sắc của mặt khó coi Thư Nhã Phù lần nữa lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh, diễn biến càng thêm quỷ đôn mà đổi thành sắc mặt quái dị của bốn người bên ngoài nhìn nhau.

"Bây giờ chúng ta nên làm gì? Ta cảm thấy chúng ta nên mau mau rời đi, nếu như Vương Gia tới truy cứu." Mặt Liên Thu mềm mại mang theo vài phần hoảng loạn, sợ hãi nhìn Thư Nhã Phù trên giường, mở miệng nói.

"Đi bây giờ, nếu Băng Đồng kia cùng Vương Gia trở lại, kể một ít thị phi, chẳng phải chúng ta bị dính líu bởi vì thị nữ hạ tiện đó sao." Lâm Ngọc cắn răng nghiêng lợi một lời phủ quyết, đáy mắt thêm một phần hận ý.

Băng Đồng có vẻ đẹp hơn người, nhất là vóc người bởi vì luyện võ nhiều năm nên không giống những nữ nhân nhu nhược khác, nhưng dáng người có lỗi có lỗ, phong cách lạnh lẽo độc nhất vô nhị, làm cho cả người nàng ta nổi bật lên phong vị kiểu khác.

Thấy Băng sơn mỹ nhân có phong cách cùng vẻ đẹp hơn người, nhưng vẫn là làm tâm phúc đi theo bên người Nam Cung Thần.

Mà giờ khắc này trong lòng Lâm Ngọc, đã cho rằng Băng Đồng bởi vì nghĩ mình đi theo Vương Gia, mới có lá gan kiêu ngạo đối đãi mấy người các nàng như vậy.

Nàng lại không biết, Băng Đồng đối mặt bất luận kẻ nào, ngoại trừ người chủ tử Nam Cung Thần này, đối đãi với bất luận kẻ nào cơ hồ đều là một thái độ, cho dù là đối mặt Liễu Trì quen thuộc cũng không ngoại lệ: lãnh khốc, hờ hững!

"Thân thể Vương phi khó chịu, chúng ta cũng nên ở chỗ này phụng dưỡng, có thể nào lúc này rời đi!" Diệu Âm mang theo vài phần âm thanh ôn uẩn, trầm giọng nói.

Ngay sau đó Diệu Âm ngồi vào bên cạnh giường đệm, đưa tay cầm khăn ướt bắt đầu lau gương mặt Thư Nhã Phù.

"Mặc kệ nói thế nào, chúng ta đều là người trong Tề Vương phủ, hôm nay vương phi bệnh nặng, chúng ta cũng nên tận tâm hầu hạ! Hiện tại đại phu còn chưa tới, chúng ta ở chỗ này nhìn cũng tốt, tùy thời giúp chút việc." Diệu Âm vừa cẩn thận lau chùi gò má của Thư Nhã Phù, vừa nhẹ giọng dịu dàng nói.

Xem ra Diệu Âm này là người tốt!

Trong lòng Thư Nhã Phù âm thầm nghĩ, cũng suy đoán bốn nữ nhân này đến tột cùng có thân phận gì, ở Tề Vương phủ này có thể ngây ngô, hân thân phận không bình thường, nghe nói nhưng hình như trong phủ Nam Cung Thần không có có phụ nữ.

Trắc phi? Không giống, thị thiếp (tỳ thiếp)? Hình như có khả năng này, nha hoàn thông phòng*? Cảm giác không giống.

*: Nha hoàn ngủ cùng với

"Là ai cho các người đi vào đây!" Âm thanh trầm thấp tức giận từ ngoài cửa truyền đến, uy nghiêm mang theo giá lạnh làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Nam Cung Thần được Liễu Trì đẩy vào, lời nói lạnh lùng, nhưng từng chữ từng câu giống như đánh vào trái tim tất cả mọi người ở đây, ㄟdiễn-đàn-lê-ㄟquý-đôn, trên gương mặt tuyệt mỹ tà mị một mảnh lạnh lẽo, trông mắt lạnh lùng rét lạnh nhìn trong phòng có thêm bốn nữ nhân.

Bốn người này hẳn là nữ nhân kia đặc biệt đưa tới, thật đúng là không chịu nổi tịch mịch, hiện tại liền chạy tới động thủ.

"Tham kiến Vương Gia!"

Mấy người cuống quít hành lễ, Lâm Ngọc đến gần mấy bước, thân thể chân thành thướt tha, kiều mỹ cực kỳ uất ức hành lễ, âm thanh mềm mại làm nũng, cùng vẻ tức giận so với lúc mắng người hoàn toàn bất đồng, nụ cười trên mặt lúc này rất kiều mị, ánh mắt mang theo ái mộ nhìn Nam Cung Thần tuần mỹ.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chạy Trốn Tề Vương Phủ (2)

"Bốn vương không muốn hỏi lần thứ hai, ai cho phép các người vào đây!" Đối với các mỹ nữ trước mặt, gương mặt Nam Cung Thần lạnh lùng, bèn nhón nhìn bọn họ.

Tùy tiện một câu nói ra khỏi miệng, lập tức làm cho mấy người ở đây, tất cả đều sửng sốt, không biết làm sao, dù sao họ cũng là người không mời mà tới, hơn nữa Băng Đồng ngăn cản vẫn tiến vào.

"Vương Gia, thần thiếp muốn tới để xem vương phi, hầu hạ vương phi!" Diệu Âm ở gần giường nhất bình tĩnh đi lên trước, chân thành hành lễ trả lời.

"Liễu Trì, truyền lệnh xuống, bất luận kẻ nào trong phủ nếu không có lệnh của ta thì không được tùy ý tiến vào gian phòng này, đưa các nàng về Tây viên, trong nửa tháng không được rời khỏi Tây viên nửa bước."

Đối với lời của các nàng, hẳn không thêm để ý, Nam Cung Thần xoay chuyển ánh mắt rơi vào gương mặt sắc đỏ không bình thường của Thư Nhã Phủ trên giường, ánh mắt lạnh lùng ngưng lại, khẽ nheo cặp mắt lại.

"Vương Gia, thái y tới."

Vừa đúng lúc Băng Đồng đưa lão thái y đến, kéo hẳn vào, sắc mặt lạnh lẽo vô tình như cũ, động tác cũng cực kỳ nhanh chóng. *diiễn~đàn~leê~quý~đôn.*

Lão thái y bị ném trên mặt đất, gương mặt trở nên tái nhợt, đã nhiều tuổi rồi, còn bị người khác dắt thật nhanh chạy tới, thân thể ông càng già càng

dẻo dai, chưa tới mấy canh giờ đã bị mấy lần như vậy rồi, nhất định ông sẽ nhanh tàn thôi.

"Thái y, có chuyện gì xảy ra?" Liếc nhìn lão thái y trên đất, Nam Cung Thần lạnh nhạt mở miệng.

Mà bốn người Khương San San lúc này cũng không dám nhiều lời, nhưng cũng không dám tự tiện rời đi, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở một bên, sắc mặt bốn người khác nhau, nhưng cả bốn người đều đưa mắt nhìn Nam Cung Thần.

Đáy mắt Khương San San mang theo vui mừng và ái mộ, không chút nào che giấu tình thế bắt buộc.

Liên Thu luôn cúi đầu rất thấp, thế nhưng lúc này cũng không nhịn được ngẩng đầu dùng khóe mắt nhìn lên Vương Gia, chỉ nhìn một chút mà trên mặt lại đỏ ửng, rất nhanh lại cúi đầu thấp xuống.

Mà đáy mắt Lâm Ngọc càng thêm si mê, còn có một loại kiên quyết, chỉ là ánh mắt rơi xuống chân Vương Gia, đang ngồi xe lăn thì tối tăm rất nhiều.

So với ba người kia, Diệu Âm biểu hiện lạnh nhạt nhất, trong lúc không tự chủ khóe mắt nhìn về phía Nam Cung Thần.

Sau khi chẩn mạch xong, lão thái y nhíu mày, trên mặt đầy vẻ nghi hoặc, không ngừng lắc đầu thì thầm trong miệng: "Tại sao có thể như vậy, sao lại khác hoàn toàn so với mạch tượng trước kia, mạch tượng này khác với trùng độc."

"Thái y, ý của ngài là, độc trên người vương phi không giống vừa rồi?" Liễu Trì kinh ngạc hỏi.

Lão thái y dùng ống tay áo lau lau mồ hôi trán, xoay người đối mặt với Nam Cung Thần, chống lại ánh mắt lắg liệt rét lạnh của hắ, tuy nhiên trong lòng vẫn không cảm được nói: "Khởi bắ Vương Gia, đúng như Liễu thị vệ nói, độc trên người vương phi không chỉ là một loại độc tố, còn có những độc tố khác nữa, từ đó dẫn tới mạch tượng thay đổi."

"Không thể nào, ta không hề rời khởi nơi này, sao lại có thêm loại độc khác? Nếu như trúng độc chẳng phải là ta cũng sẽ trúng độc cùng hay sao." Băng Đồng lạnh lùng chen miệng vào.

"Băng Đồng thị vệ, kính xin đưa tay cho lão phu chẩn mạch thử xem!" Lão thái y vừa nghe liền chau mày.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả căn phòng chỉ còn lại mấy người hô hấp, cùng với tiếng thở và thần sắc khó coi của Thư Nhã Phù trên giường, ánh mắt Nam Cung Thần ngưng lại hồi lâu ở trên mặt Thư Nhã Phù, xoay chuyển ánh mắt lại rơi xuống mấy người Khương San San bên cạnh.

Đáy mắt thâm thúy không nhìn ra tâm tình, diễđàn❖lê❖quýđôn, chỉ lạnh lùng làm cho người ta không nhìn ra ý tưởng sắc bén.

"Làm phiền lão thái y cũng xem một chút cho mấy nàng này!" Tròng mắt híp lại, Nam Cung Thần trực tiếp phân phó nói.

Nói lời này, Nam Cung Thần cũng đẩy xe lăn đến bên cạnh giường, nhìn Thư Nhã Phù trên giường, ánh mắt lạnh nhạt, nhưng khí thế này làm cho bất cứ người nào cũng không dám sao lắg tình thần, cũng khiến Thư Nhã Phù trên giường vốn đã thanh tỉnh, trong lòng khẩn trương hơn mấy phần.

Chẳng lẽ hắ ta đã nhìn ra cái gì rồi? Cũng không đến mức, nàng chế luyện dược này rất đặc biệt, nhất định người khác chưa từng thấy.

Chỉ là Nam Cung Thần ở bên cạnh nhìn, khí thế này khiến hô hấp nàng muốn dừng lại, nhịp tim không cách nào khống chế càng đập càng nhanh.

Bởi vì chuyện hạ độc, sau khi hoàng thượng và Thái hậu hồi cung, tất cả mọi chuyện toàn quyền giao cho Hầu Gia Thư Diệu Kỳ điều tra, quan khách cũng bị điều tra một phen, không bị ép ở lại Tề Vương phủ.

Thái y thay nhau chẩn mạch cho mấy nữ nhân, kết quả cuối cùng là mấy người kia không có bất kỳ vấn đề gì, nhưng triệu chứng của Thư Nhã Phù bây giờ càng thêm nghiêm trọng mấy phần.

"Thái y ở lại, Băng Đồng cũng ở lại!" Nam Cung Thần ra lệnh, Liễu Trì cũng trực tiếp tiến lên đẩy Nam Cung Thần rời đi.

Rời khỏi phòng, Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng: "Liễu Trì, đến Hầu phủ, phái người trông chừng mấy người này kỹ cho Bốn vương, họ đã có lá gan động thủ gấp gáp như vậy, cũng đừng trách lòng dạ Bốn vương độc ác."

Vương Gia cũng ra lệnh, diễn ❀ đàn-lê-quý ❀ đôn, những người khác đương nhiên không dám không tuân theo, ngay sau đó mấy người Khương San San cũng về Tây viên, hôm nay coi như cơ hội được gặp vương phi, mục đích đặc biệt tới gặp Tề vương đã đạt thành, như vậy dĩ nhiên là không cần thiết tiếp tục lưu lại nơi này, phục vụ một nữ nhân xem ra chết rất nhanh.

Cả Tề Vương phủ và Hầu phủ đều bận rộn, đâu rồi lại vào đây, mà Thư Vũ Trạch cũng đã đến trong Trân Bảo Các trước rồi.

"Văn Diệp thúc thúc, buổi đấu giá lần này chẳng mấy chốc sẽ cử hành!" Cùng một mặt dịu dàng, Văn Diệp ngồi chung một chỗ với Thư Vũ Trạch, đôi tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêng đầu hỏi.

"Đúng vậy, còn chưa tới mười ngày, chúng ta sẽ cử hành đấu giá, mà buổi đấu giá lần này cũng là lần đấu giá lớn nhất trong mấy năm nay, đoàn xe Trường Thành phía Bắc cũng đã trở lại." Trên mặt Văn Diệp mang theo nụ cười, đáy mắt tràn đầy cứng chừa tay vân vê tóc Thư Vũ Trạch.

"Như vậy ở Đông Ly quốc, có phải An gia rất nhiều tiền hay không?" Nháy nháy cặp mắt, Thư Vũ Trạch ưu nhã nở nụ cười, phát hiện có vấn đề liền hỏi.

"An gia? Con nói là phủ Thừa Tướng, trong cung có một An quý phi, Hầu phủ có một Nhị phu nhân, xem ra phủ Thừa Tướng có thế lực rất lớn."

Âm thanh non nớt mang theo ý cười: "Vậy lần này chúng ta cho bọn họ thêm chút máu!"

Mấy ngày nay ra cửa, cậu nghe được rất nhiều lời đồn đãi không tốt, tất cả đều nói chuyện mẹ thăm mến và dây dưa với An Hoảng Văn, người đàn ông kia có gì tốt, mặt tự kỷ, đáng dấp lại không ra gì, làm một người đàn ông xấu xa, còn vọng tưởng mẹ yêu quý của cậu dây dưa với hắn nữa chứ, thật là si tâm vọng tưởng.

Nhìn mặt Thư Vũ Trạch giận dữ chu môi, bộ dạng đáng yêu làm cho người ta muốn nhéo thêm mấy cái, Văn Diệp nhìn cái bộ dáng này của cậu, cũng biết lời của cậu có ý gì, không nhịn được mỉm cười.

Nhìn Văn Diệp mỉm cười, nhu hòa nho nhã, làm cho người ta nghĩ đến một thiên sứ dịu dàng, Thư Vũ Trạch không nhịn được cảm thán trong lòng, diễn-~~đ~~đàn-lê-quý-~~đ~~đôn, Văn Diệp thúc thúc là một người đàn ông tốt, thương yêu cậu, lại sủng ái mẹ.

Chỉ là, khi nhớ tới người có khuôn mặt yêu nghiệt tà mị giống mình đến bảy tám phần, trong lòng tiểu tử này vẫn là nhịn không được nho nhỏ lệch một chút.

Cha cũng là một người đàn ông rất cường đại! Nhưng đối xử không tốt với mẹ, cậu tuyệt đối không để cho ông ấy đến gần mẹ đâu!

Nghĩ tới đây, Thư Vũ Trạch lại phồng lên một khuôn mặt nhỏ nhắn, bộ mặt cảm khái ngó ra ngoài cửa sổ về hướng Tề Vương phủ: hiện tại mẹ

đang làm mỹ nhân ngủ! Thật không biết mẹ nghĩ như thế nào, nhất định phải đào hôn, gặp cha giống như con chuột thấy mèo.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Chạy Trốn Tề Vương Phủ (3)

Trong Hầu phủ, bởi vì chuyện Thư Nhã Phủ trúng độc, cả Hầu phủ cũng bị phong tỏa, không để cho bất luận kẻ nào tùy ý rời đi hay tiến vào.

Phần đông binh lính Hầu bao quanh vây lại, càng dẫn tới sự chú ý của mọi người, cũng bởi vì chuyện cưới Tề Vương phủ, ở trong thành Khai Dương là một chuyện lớn, vậy mà hôm nay, nhà mẹ Hầu phủ của Tề vương phi, sau khi ở hôn lễ không bao lâu lập tức bị binh lính vây quanh, đưa tới nhiều suy đoán của mọi người.

Bên trong đại sảnh, gương mặt Hầu Gia lạnh lùng ngồi thẳng vị trí đầu nào, mọi người đều đến đông đủ, cho dù Nhị phu nhân bị giam cầm cũng được người dìu dắt đi vào, mà đối mặt với sắc giận của Hầu Gia, càng làm cho mọi người nơm nớp lo sợ, chẳng biết tại sao hôm nay lão gia đột nhiên nổi giận lớn như vậy.

Sau khi Từ Tề Vương phủ chạy về, gương mặt vẫn trầm thấp giống như viên gạch ngói, lập tức gọi tất cả những người trong phủ hôm nay tiếp xúc với đại tiểu thư tập hợp lại.

Tại sao cha đi một chuyến đến Tề Vương phủ, trở về sắc mặt lại giận dữ như thế, đã xảy ra chuyện gì?

Thư Hương Di khéo léo cúi đầu đứng ở bên người Nhị phu nhân, diên diên đàn đàn quý đôn, đáy lòng tràn đầy nghi hoặc.

"Lão gia, tất cả mọi người đã đến đủ, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Nhị phu nhân đang bị thương nên mặt có chút khó coi, nhưng đã tốt hơn rất nhiều, ngồi ở vị trí bên cạnh Hầu Gia, nhìn mọi người đến khá đầy đủ mới mở miệng hỏi thăm.

Hầu Gia gương mặt lạnh lùng, xanh mét nhìn mọi người phía dưới, đồng thời ánh mắt cũng quét qua mấy phu nhân, Tam phu nhân được đại phu trị liệu xong, thân thể cũng gần như khôi phục hoàn toàn, hôm nay cũng bị kêu tới đây.

"Hôm nay người nào chải đầu cho đại tiểu thư? Nha hoàn ở bên cạnh hầu hạ thay đổi quần áo ăn mặc là những ai? Tất cả quỳ xuống cho ta!" Hầu Gia nhìn cả đám nha hoàn ma ma phía dưới, tức giận quát lên.

"Bụp."

Hầu Gia gầm lên một tiếng, lập tức một đám nha hoàn ma ma hầu hạ buổi sáng quỳ đầy đất, có mười mấy người, một phần là người rửa mặt cùng với phục vụ ăn mặc, một phần khác còn có phụ trách những thứ khác, trong đại sảnh lập tức quỳ một mảng lớn nha hoàn cùng ma ma.

"Lại có lá gan táy máy tay chân trên đồ trang sức cưới của đại tiểu thư, chuyện Tam phu nhân bị trúng độc không giải quyết được gì, cũng không bắt được người chủ mưu, bây giờ lại có lá gan phạm tội, coi ta đã chết rồi hay sao!" Hầu Gia vỗ bàn, giận giữ nhìn chăm chăm người quỳ đầy đất.

"Nếu như hôm nay không có người đứng ra nhận tội, bốn hầu sẽ đem tất cả mọi người xử phạt, mọi người cùng chịu tội!"

"Lão gia tha mạng, nô tỳ vô tội."

"Lão gia tha mạng!"

Sau khi Hầu Gia nói xong, sắc mặt tất cả người ở đây đều thay đổi cực lớn, người ở chỗ này ít nhiều cũng hiểu rõ chuyện này nghiêm trọng như

thế nào, ở ngày cưới của Tề vương phi tẩy máy tay chân hạ độc, đó chính là tội chết, bây giờ đã liên quan đến Hầu phủ, trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong đại sảnh nặng nề hơn so với vừa rồi.

Nha hoàn và ma ma quỳ trên mặt đất đều bị sợ đến tái nhợt, ý tứ Hầu Gia nói như vậy là nếu như không tìm được hung thủ, thì mọi người cùng nhau gánh tội.

"Hầu Gia, nô tỳ thật sự không liên quan, hôm nay tiếp xúc với đại tiểu thư cũng không chỉ có đám người chúng nô tỳ, cầu xin Hầu Gia minh xét." Hỉ nương tuổi khá lớn, đã bị Hầu phủ phái người áp giải về thăm vấn từ lâu, sắc mặt cũng yếu ớt, nhưng cũng tốt hơn nhiều so với mấy tiểu nha hoàn khác.

"Lão gia, chuyện này thật sự không liên quan nô tỳ, diễnđàn❖lê❖quýđôn, nô tỳ lúc ấy cũng không biết tại sao đại tiểu thư lại ngất xỉu."

Lục Liễu tóc rối loạn kêu to, đáy mắt mang theo sợ hãi, chuyện lần này nếu như không tìm được hung thủ, nàng là người bị hoài nghi đầu tiên, bởi vì nàng là nha hoàn hồi môn, hôm nay vẫn hầu ở bên cạnh Thư Nhã Phù, thay Tiểu Lan bởi vì té bị thương, được Nhã Phù cho phép ở nhà nghỉ ngơi.

"Bốn hầu đã nói rồi, không tìm được hung thủ, đám người các người cũng không trốn thoát, cho nên tốt nhất nói ra, đây là liên quan đến hoàng gia cũng là mặt mũi của hoàng thượng, tính chất sự tình nghiêm trọng, không phải bốn hầu muốn áp chế là có thể áp chế, các người tốt nhất nghĩ rõ." Gương mặt Hầu Gia trực tiếp âm trầm, ngồi xuống lần nữa.

Hoàng thượng đã hạ chỉ, nhất định phải tìm ra hung thủ, ngày hôm nay, Tề Vương phủ dưới con mắt mọi người, vương phi trúng độc, đây là coi rẻ hoàng quyền, thái độ hoàng thượng cùng với Thái hậu đã rất rõ ràng, phải tìm ra hung thủ.

"Lão gia, ngày đó thần thiếp, trâm vàng cũng không biết đến từ đâu, nha hoàn đã tìm được từ trong nhà kho nên lấy đưa cho thần thiếp, không nghĩ phía trên có độc. Hiện tại người này lại có lá gan ở ngày cưới của Tề vương động thủ, mà lúc trước trâm vàng này bị tra ra là trong đồ sinh lễ của Tề Vương phủ đưa cho đại tiểu thư, đây nhất định là có người cố ý muốn đầu độc đại tiểu thư."

Trên mặt Tam phu nhân mang theo sắc giận, lần trước thiếu chút nữa vì chuyện này mà mất tính mạng, nhưng không có bắt được hung thủ, làm cho không giải quyết được gì, không hiểu rõ, nàng ta đã sớm ôm một bụng oán khí rồi, mà nói xong lời này, Tam phu nhân cũng là đưa mắt nhìn về phía Nhị phu nhân mặt vẫn còn có chút tái nhợt.

"Tam phu nhân, cái người này tại sao nhìn bản phu nhân là có ý gì, ban đầu không thể quản lý tốt sinh lễ lão gia đã trách phạt ta, đoạn thời gian này, cơ hồ chưa bao giờ rời đi cửa phòng nửa bước, chẳng lẽ người lại còn hoài nghi ta chỉ điểm hay sao!"

Trên mặt Nhị phu nhân tức giận không thấy rõ ràng, chỉ là nhàn nhạt mở miệng nói.

"Có phải hay không phải để lão gia phán đoán, chúng ta nhiều lời cũng vô dụng, huống chi nếu như không có làm cũng không bị trách phạt." Tam phu nhân cười lạnh một tiếng, ngay sau đó nói.

Rõ ràng là chỉ vào Nhị phu nhân bị đánh trước đó, diễn ❀ đàn-lê-quý❀đôn, Tam phu nhân rất trực tiếp đem lấy chuyện chính mình bị trúng độc trách đến trên người của Nhị phu nhân, sinh lễ do nàng ta xử lý, không hiểu xuất hiện trong nhà kho của mình, Tam phu nhân không phải người ngu, tự nhiên biết trong viện của mình nhất định là có người của Nhị phu nhân, Nhị phu nhân đó động vào sinh lễ, hãm hại tội danh đến trên đầu của nàng, chỉ là không ngờ sinh lễ có vấn đề, ngược lại khiến Nhị phu nhân bị mất quyền vị trong phủ.

Đối với chuyện Nhị phu nhân và Tam phu nhân bất hòa, Tứ phu nhân bên kia chỉ nhàn nhạt ngồi ở một bên, cũng không nói nhiều, Thư Du Nhiên ở bên người nàng có vẻ nhu thuận.

"Đủ rồi, tất cả đều câm miệng!" Thư Diệu Kỳ nghe hai nữ nhân tranh phong đối lập nhau, càng thêm tức giận hét lớn.

"Chuyện lần này không tra ra được kết quả, trên dưới Hầu phủ chúng ta cũng không tốt!" Hầu Gia một thân chiến trường uy thế, tức giận nói.

"Hầu Gia, bệnh tình vương phi xuất hiện biến hóa, hình như có dấu hiệu chuyển biến xấu! Vương Gia quan tâm tìm hung thủ, hi vọng Hầu Gia có thể mau chóng tìm ra hung thủ." Ngoài cửa truyền đến tiếng xe lăn chuyển động và truyền đến giọng nói, sau đó bóng của Liễu Trì đẩy Nam Cung Thần từ từ hiện ra.

Tròng mắt màu hổ phách giương mắt, tầm mắt quét qua mọi người, chỉ là lạnh lùng trong đó cũng làm cho người ta không rét mà run, nhưng đồng thời tướng mạo tuyệt mỹ này cũng là cho mọi người đang ngồi một đôn cảnh cáo, tất cả đều瑟瑟 không biết phải làm phản ứng gì.

"Vương Gia!"

Hầu Gia nhớ Nam Cung Thần luôn luôn không muốn đi ra ngoài, lại tới Hầu phủ, hơn nữa còn ngay lúc có nhiều người như vậy, xuất hiện trước mặt, trong bụng nghĩ tới Vương Gia vẫn thật quan tâm Phù nhi, nếu không cũng sẽ không tự mình chạy tới.

Ánh mắt mọi người rơi vào trong mắt Nam Cung Thần, diễm~đàn~le~quý~đôn, sắc mặt lạnh lùng trầm thấp lo lắng hơn vài phần.

"Bốn vương tới xem một chút, đến tột cùng người nào lớn mật như vậy, hạ độc vương phi của Bốn vương!" Âm thanh trầm thấp, sát khí lên cao, uy

thế ép người.

Lục Liễu quỳ trên mặt đất, cả người không ngừng run rẩy, hướng về phía Tề vương lãnh khốc, khắp khuôn mặt đẹp đẽ của nàng ta là sự sợ hãi.

Mà trong lúc Hầu phủ thẩm vấn không có đầu mối, đồng thời, trong Tề Vương phủ, tất cả thị vệ cũng đều hành động, trên dưới toàn bộ phủ điều tra tìm kiếm, đơn giản người vốn đang hôn mê nằm ở trên giường, Tề vương phi Thư Nhã Thù, lúc này đã không thấy bóng dáng!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Phía Sau Có Truy Binh, Phía Trước Có Người Cản Đường?

Thị vệ trên dưới Tề Vương phủ đề phòng càng thêm nghiêm ngặt hơn trước, nhưng cho dù vậy, mấy đội nhân mã sau khi tìm kiếm, bây giờ vẫn không phát hiện tung tích Tề vương phi.

"Như thế nào rồi? Tìm được vương phi chưa?" Băng Đồng phái người tìm kiếm, đoàn người đi tìm đã trở lại, tuy nhiên vẫn không có tin tức, Băng Đồng làm thị vệ bên cạnh Vương Gia, có quyền lợi điều động các thị vệ khác trong phủ, nhưng hôm nay tất cả mọi người xuất động (xuất ra hành động), đem cả vương phủ tuần tra một lần, nhưng không phát hiện tung tích bất luận kẻ nào.

"Không phát hiện vương phi."

Vẻ mặt Băng Đồng cũng lộ ra mấy phần nặng nề, khẽ cau mày, lại hạ lệnh: "Mọi người tiếp tục tìm kiếm, đóng chặt vương phủ lại, không cho bất kỳ kẻ nào tùy ý ra vào. Trước khi Vương Gia chưa trở về, tìm hết mọi nơi trong vương phủ!"

Thị vệ lại phân tán ra từng đoàn, mà Băng Đồng cũng chỉ có thể chạy tới Hầu phủ thông báo cho Vương Gia.

Chỉ nháy mắt đã không thấy Vương phi, trước khi Băng Đồng đi theo thái y lấy thuốc, cho người làm đi chuẩn bị để cho vương phi uống, không nghĩ chỉ trong một lát, thời điểm trở về phòng, cả căn phòng cũng không thấy bóng Thư Nhã Phù, mà cửa sổ một bên khép chặt cũng mở rộng ra, phía trên có không ít dấu vết bước chân.

Mà trong phòng vốn không có ai, trong tủ treo quần áo bên trên giường đệm, Thư Nhã Phù cũng là cuộn thành một đoàn, xuyên qua khe hở tủ treo quần áo nhìn tình hình phía ngoài.

Cái gọi là chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, nàng muốn núp ở dưới giường kia, nhưng hệ số nguy hiểm trong này quá lớn, dĩ nhiên đã nấp lên quần áo, cuối cùng sau khi chọn lựa, tủ treo quần áo lớn phía sau giường đệm là thích hợp ẩn thân nhất.

Thời gian Băng Đồng rời đi quá ngắn, nàng đã nghĩ tới rồi, mặc dù động tác nàng coi như linh hoạt, nhưng so ra cũng kém hơn hẳn với những người biết võ công kia, cho nên biện pháp tốt nhất chính là tạm thời núp ở trong phòng, một người trúng độc hôn mê bất tỉnh, cộng thêm nàng cố ý lưu lại dấu vết bước chân ngoài cửa sổ, phản ứng đầu tiên là đi ra bên ngoài tìm kiếm.

Dù sao bọn họ cũng không nghĩ ra người trúng độc đang bất tỉnh, lại tự mình bỏ chạy chuẩn bị chạy trốn!

Thư Nhã Phù xuyên qua khe hở tủ treo quần áo, nhìn động tĩnh bên ngoài, đợi đến khi phát hiện thị vệ tản ra, Băng Đồng cũng rời đi một lúc lâu xác định an toàn, nàng mới chậm rãi từ trong tủ quần áo bò ra ngoài.

Trên mặt đã khôi phục lại bình thường, Thư Nhã Phù cẩn thận nhìn một chút tình huống bên ngoài, xác định không có ai rồi mới lặng lẽ vọt ra ngoài.

Băng Đồng là thị nữ tâm phúc của Nam Cung Thần, đồng thời võ công cũng là hơn người, nếu sau khi tìm kiếm vương phủ lần nữa, không thể tìm được nàng, khẳng định sẽ đi thông báo Nam Cung Thần, mà hiện tại chuyện nàng phải làm chính là mau sớm rời khỏi cái vương phủ này trước khi Nam Cung Thần trở lại.

Mặc dù nói chỗ nguy hiểm nhất có đôi khi là chỗ an toàn nhất, nhưng điều này cũng là nguy hiểm nhất.

Năng lực Nam Cung Thần nàng không hoài nghi chút nào, mấy cái dấu vết trong phòng kia là vôi vàng chuẩn bị, một khi được điều tra cẩn thận, rất dễ dàng bị phát hiện một chút sơ hở, cho nên hiện tại phải làm chính là mau rời khỏi.

"Người nói người Vương phi này có phải là sao chổi hay không, vừa tới vương phủ liền huyên náo gà bay chó sủa, hiện tại cả vương phủ cũng đề phòng nghiêm ngặt."

"Này, chớ nói loạn, nếu như bị người khác nghe được người nói thị phi về vương phi, cẩn thận bị trách phạt."

Thư Nhã Phù núp ở sau núi giả, cẩn thận điều tra chung quanh có thị vệ hay không, không nghĩ sẽ nghe được hai tiểu nha đầu này nói chuyện, con người giao hoạt đi lòng vòng, trước khi Băng Đồng thay quần áo cho nàng, nàng đã sớm nhân cơ hội lấy thuốc phấn ra, nhìn hai tiểu nha đầu càng đi càng gần: "Nói ta là sao chổi, vậy để cho người thử xem thuốc này của ta, vừa lúc ta đang tìm quần áo để thay."

"Nơi này vừa không có người, huống chi vương phi đã mất tích, cả thị vệ trong phủ cũng không tìm được người! Người nghe nói không, vương phi có một con trai, nhưng hôm nay không thấy vương phi mang theo đứa bé, người nói có phải Vương Gia không chấp nhận đứa bé kia hay không, cho nên ở lại Hầu phủ?" Tiểu nha hoàn nhỏ giọng như cũ nói.

"Nghe qua một chút... Hồng Nhi, người có cảm thấy choáng váng hay không ..."

"Phịch ——" thân thể hai người ngã xoạch xuống.

"Người làm như Vương Gia nhà người là vàng, vì Vương Gia mà bỏ con ta, ta mới không có ngu như vậy! Vương Gia là một cây tiền cũng không sánh nổi bảo bối của ta." Thư Nhã Phù vừa đi ra ngoài, ngoài miệng nói thầm nho nhỏ, động tác trên tay nhanh chóng đem hai người kéo tới phía sau núi giả ẩn núp, nhanh chóng đem y phục trên người hai người cởi ra.

Nếu nàng không muốn để người ta nhận ra để bị bắt lại, ㄅㄣ̌đi-ễn-+đà-n ㄅㄣ̌lê-+qu-ý-+đô-n như vậy thì không thể chỉ lấy đi y phục của một người!

Nhanh chóng đem y phục một nha hoàn thay ra, đồng thời đem hai tiểu nha đầu giấu ở nơi không dễ dàng phát hiện, thuốc phấn này đủ làm cho hai người các nàng ngủ một ngày một đêm .

Đem mình hóa trang giống như một tiểu nha hoàn bình thường, đồng thời đem thuốc trên tay nhanh chóng lau ở trên mặt mình, rất nhanh từ một nữ nhân thanh nhã thoát tục, biến thành một nữ nhân bình thường, mà nhìn tướng mạo giống mấy phần của tiểu nha hoàn tên Hồng nhi .

Mặc dù chỗ thay đổi cũng không nhiều, chỉ là dùng một chút thủ pháp cơ bản, đem chính mình thoát khỏi chỗ che giấu, mà tướng mạo Hồng Nhi tương đối đặc biệt gia tăng biểu hiện ra, lập tức làm cho người ta cảm giác đầu tiên biến thành một người khác.

Cúi đầu, nhanh chóng đi lại, cầm trên tay cái khay nha hoàn kia mới cầm, phía trên để quần áo đã giặt.

"Người, đứng lại? Người nào, làm cái gì?" Đi ra khoảng sân cách đó không xa, sau lưng Thư Nhã Phù lập tức truyền đến tiếng kêu, làm cho nàng dừng bước lại.

Theo bản năng xoay người, tràn đầy nghi hoặc nhìn hướng thị vệ gọi nàng lại, thận trọng mở miệng hỏi: "Nô tỳ là Hồng Nhi, đang chuẩn bị đem quần áo đưa đi trong phủ mấy cô nương kia."

"Được rồi, đi!" Thị vệ nhìn nàng diện mạo bình thường, hơn nữa có chút quen mắt hình như là nha hoàn bình thường đã gặp trong phủ, cộng thêm nàng cũng không có tránh né bọn họ tuần tra, cho nên cũng liền thoáng nhìn nàng một chút, không nhìn ra cái gì, cũng liền phát tay để cho tiểu nha hoàn rời đi.

Đi qua một hành lang, Thư Nhã Phù lập tức xoay người một cái, đem khay quần áo trên tay trực tiếp tìm bụi cỏ cũng ném vào góc kín, cả người đi tới bên bờ hồ Tề Vương phủ, lặng lẽ lặn vào nước.

Trước mấy ngày, nàng đã sớm đã điều tra qua địa hình xung quanh Tề Vương phủ, đem phương hướng đại khái xung quanh, mặc dù nói không biết kết cấu bên trong Tề Vương phủ, nhưng khi phán đoán phương hướng, biết hồ nước này thông với con sông bên ngoài, trước tiên nàng liền muốn dùng các loại phương pháp, đường thủy, leo tường, cải trang đi cửa chính. .
.di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn . . .

Các loại phương pháp suy nghĩ kỹ, nàng đang chuẩn bị bằng đường thủy, hôm nay vương phủ phong tỏa nghiêm ngặt, tất cả mọi người không được rời đi, mà bên ngoài vương phủ cũng có thị vệ tuần tra thủ hộ, muốn rời khỏi khó khăn quá lớn, từ đường thủy đi ra ngoài, coi như là an toàn nhất.

Mà nếu như nàng không nhớ lầm, hồ nước này thông với con sông phía ngoài, cự ly gần Tề Vương phủ nhất là thủ phủ của Mạc gia.

Thủ phủ đầu tiên của Mạc gia ở Kinh Thành, kinh doanh các loại buôn bán, các hiệu buôn gần như trải rộng khắp các địa phương ở Đông Ly, thậm chí có quan hệ ngoại giao với hãn, mà đại thiếu gia Mạc gia Mạc Hạo Vũ bây giờ là người trông coi phần lớn việc làm ăn buôn bán của Mạc gia, phần lớn quyết định phải qua tay của y.

Mà giờ này, Mạc Hạo Vũ cũng đang trên thuyền hoa nhà mình, cùng mấy người ngồi chung một bàn, uống rượu nói chuyện, ngày hôm nay đi Tề

Vương phủ tham gia hôn lễ, cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy, nên cùng nhau tới chỗ này uống rượu.

Ngồi chung trên một cái bàn ngoại trừ mặc Hạo Vũ, còn có nhị hoàng tử Nam Cung Viêm, Lục hoàng tử Nam Cung Triệt, Thập Nhất hoàng tử Nam Cung Nghiêu, còn có một nữ nhân dáng dấp ngọt ngào khả ái, chính là Thất công chúa Nam Cung Dao

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Phía Sau Có Truy Binh, Trước Có Người Cản Đường? (2)

Còn cho là hôm nay có cơ hội nhìn thấy tân nương tử rồi, phi tử của Thập đệ là Thư gia Thư Nhã Phù, ta vẫn muốn xem hình dạng nàng như thế nào, nhưng không có cơ hội." Nam Cung Dao vẻ mặt tiếc hận.

"Xảy ra chuyện như vậy, phụ hoàng sẽ không dễ dàng bỏ qua." Mây kiếm mắt sáng, diện mạo góc cạnh rõ ràng, đáy mắt cũng có mấy phần lo lắng, die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on, nói chuyện chính là con trai của An quý phi, Tam hoàng tử Nam Cung Hữu.

"Vương phi ngày đại hôn trúng độc, Hừ!" Nam Cung Hữu cười lạnh một tiếng, trực tiếp cầm ly rượu trước mặt lên uống một hơi cạn sạch.

Nam Cung Thần, dáng dấp đến một nữ nhân cũng phải ghen tức, lại được phụ hoàng và Thái hậu sủng ái, cho tới nay đều mặc cho tính làm bậy, mắt không tôn trưởng, là người không tuân thủ cấp bậc lễ nghĩa, tuy nhiên vẫn được sủng ái, cho dù là hôn lễ lần này cũng tùy hỷ cưới một nữ nhân không còn danh tiếng, nữ nhân này cưới về chính là bôi đen mặt mũi hoàng gia, hẳn vẫn không hiểu tại sao phụ hoàng thuận theo mặc cho Nam Cung Thần làm bậy.

Theo hẳn thấy, người Vương phi này trúng độc tốt nhất nên đi đời nhà ma, để giữ lại mặt mũi hoàng gia.

"Nữ nhân kia, hừ, bị hạ độc là đáng đời, đáng dập lại xấu xí muốn chết, thanh danh không tốt, còn nhanh mồm nhanh miệng chọc người ghét, tốt nhất là bị người ta hạ độc câm miệng, xem sau này nàng làm sao lảm mồm

với Bốn cung , Hừ!" Sắc mặt Thập Nhất hoàng tử không tốt hừ hừ, nét mặt cau mày ghét bỏ, chỉ là đôi mắt lại mang theo mấy phần lo lắng.

"Người liền bỏ bớt, mới vừa rồi ở Tề Vương phủ người nào vẫn đồ thừa không chịu đi, la hét nhất định tìm ra hung thủ?" Nam Cung Dao cũng không nhìn Thập Nhất hoàng tử, chỉ là vẫn mở miệng cười hì hì nói.

"Bốn cung nơi nào biết là ai, dù sao chuyện này có Thập ca cùng Hầu Gia đi xử lý, nhất định có thể tìm ra hung thủ kia. Nữ nhân kia ta mới không quan tâm đâu, ta quan tâm là ai táy máy tay chân ở trong hôn lễ của Thập ca!" Thập Nhất hoàng tử bị Thất công chúa nói đỏ mặt lên, có chút sợ loạn vội vàng giải thích.

Thập Nhất hoàng tử tuổi không lớn lắm, coi như là trong mấy hoàng tử thì tuổi tương đối nhỏ, cộng thêm một gương mặt trẻ con, nhìn càng thêm non nớt mấy phần, bây giờ nhìn dáng vẻ này vội vàng vàng che giấu giải thích, càng thêm có chút cảm thấy buồn cười.

"Ở nơi này, trên sông Lãng Giang ngắm cảnh quả thật không tệ, chỉ là có cảnh đẹp cùng rượu ngon, cũng là thiếu mỹ nhân nha!" Nam Cung Triệt tràn đầy ý cười, hếch đôi mắt đào hoa cười lên nheo lại, gương mặt phong lưu, mở miệng chính là mỹ nhân.

"Nếu như không phải bị phụ hoàng giao trách nhiệm không được chen tay vào chuyện lần này, ta sớm phải đi điều tra chuyện lần này rồi, người này lá gan lại nói thật đúng là lớn, cư nhiên dám can đảm ở Tề Vương phủ, dưới con mắt mọi người động thủ, có can đảm!" Nhị hoàng tử Nam Cung Viêm chuyển ly rượu trên tay, đáy mắt mang theo vài phần nặng nề.

"Can đảm cũng phải có mệnh mới được!" Tam hoàng tử nhàn nhạt mà nói.

"Ai nói một chút có chút ý tứ hay không, chúng ta là tới chơi, chuyện này để lại cho những người khác hao tâm là được, Mạc Hạo Vũ không phải

nói chung quanh đây cá rất nhiều sao, chúng ta tới câu cá!" Nam Cung Dao đứng lên, mới nói xong, liền lôi kéo váy chạy tới một đầu boong thuyền, cúi đầu nhìn trong nước, một lòng nghĩ khó có được xuất cung vừa đúng chơi một chút.

Thất công chúa Nam Cung Dao, năm năm trước xuất giá, chỉ là không nghĩ hồng nhan bạc mệnh, phò mã sau khi kết hôn một năm cũng không may mắn bệnh qua đời, từ sau khi đó Thất công chúa trở về cung ở, không kết hôn lần nào nữa, sau khi hồi cung, bởi vì chuyện này mà bị khoắc lên danh hiệu Công chúa sao chổi, thuở nhỏ tính tình hoạt bát, Thất công chúa bị lệnh cưỡng chế ở trong cung, hôm nay có thể có cơ hội xuất cung, đối với nàng mà nói là đáng quý .

Thư Nhã Phù theo đường thủy từ Tề Vương phủ ra, đi đến . đàn . lê . quý . đồn, đường nước mặc dù không tệ, nhưng cũng không thể lặn ở đây nước lâu dài, nơi này cách Tề Vương phủ quá gần, bởi vì sợ bị binh lính tuần tra xung quanh phát hiện, cho nên căn bản cũng không dám từ đây nước ló đầu ra, chỉ có thể tăng nhanh động tác bơi đi.

Chỉ là không nghĩ nơi mà nàng len lén chuẩn bị lên bờ, hôm nay cũng nhìn thấy thuyền bè ở phía trên, xuyên qua mặt nước, hoảng hốt có thể nhận thấy được trên thuyền còn có nhiều người ở trên.

"Thật là năm hạn bất lợi, bây giờ phía sau có truy binh, trước có người cản đường! Những người này ở đây, lúc này du ngoạn trên hồ cũng không cảm thấy quá nóng sao?"

Trong lòng Thư Nhã Phù các loại rối rắm, đây coi như là vừa vặn, lúc trước nàng đã sớm điều tra, chung quanh đây ít có người tới, cho dù là có cũng sẽ không xuất hiện vào thời gian này, không nghĩ tới hôm nay lại thần kỳ toát ra người đến du ngoạn trên sông.

Thật ra thì Thư Nhã Phù không biết, bọn họ chính là bởi vì hôn lễ không thành công, mới có thể dưới cơ duyên xảo hợp đề nghị tới nơi đây uống rượu ngắm cảnh.

Mà trên thuyền có vài người có thể nhận ra thân phận của nàng, cho nên bây giờ căn bản thì không thể tùy tiện từ nơi này lên bờ được.

Khi Thư Nhã Phù còn đang do dự đến tột cùng từ chỗ nào thì rời đi, thì Nam Cung Thần từ Hâu phủ chạy về, gương mặt âm trầm, ở trong phòng lúc trước Nhã Phù nằm, ánh mắt sắc bén nhìn tất cả xung quanh.

"Vương Gia, hôm nay vương phi trúng độc, nếu như nói không có tìm được vương phi sớm, sợ rằng." Liễu Trì không có tiếp tục nói hết, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Băng Đồng đứng ở bên kia, yên tĩnh không có mở miệng nói nhiều, còn dư lại chỉ cần nghe mệnh lệnh làm việc.

Nam Cung Thần từ từ đẩy xe lăn đi tới bên cạnh giường đệm, ánh mắt hình như có thể nhìn thấu tất cả, nhìn một chút chăn đệm trên giường, sau lại đến bên cửa sổ nhìn lướt qua dấu vết rõ ràng này.

Bản mặt lạnh lùng cũng là từ từ lộ ra khỏi mấy phần nụ cười, đôi môi hồng nhuận như hoa anh đào, vây quanh một loại ý vị yêu nghiệt tà mị, tựa hồ đang giờ khắc này, giữa lông mày điểm một chút Chu Sa cũng mang theo vài phần yêu nghiệt.

Đôi mắt Nam Cung Thần đột nhiên lộ ra ý cười, cho dù là vẫn đi theo bên cạnh hắn, Liễu Trì và Băng Đồng cũng có chút không giải thích được .

Tại sao Vương Gia vào lúc này đột nhiên cười lộ lên, vương phi thân trúng kỳ độc, tung tích còn không rõ, dưới tình huống này Vương Gia lại cười đến vui vẻ như vậy? Thật sự là để cho bọn họ khó hiểu?

"Vương Gia?" Liễu Trì nghi hoặc nhìn giường đệm và vị trí cửa sổ một chút, khẽ cau mày, hình như cũng không thấy có gì không ổn.

"Phong tỏa tin tức Vương phi mất tích, không cho người truyền đi, đồng thời đem thị vệ tìm kiếm bên ngoài tất cả đều gọi trở về, để cho Âm Các bí mật điều tra." Liễu Trì gật đầu. Nam Cung Thần nở nụ cười, đáy mắt càng thêm hăng hái, nhưng đồng thời cũng có xu thế bén nhọn kinh người. "Có lá gan đào hôn, nàng tốt nhất đừng để cho Bốn vương tìm được nàng!"

Một lời nói ra, Liễu Trì và Băng Đồng đều cả kinh!

Ý Vương Gia đây là, Thư Nhã Phù cũng không phải bị người bắt đi, từ đầu tới đuôi đều là nàng vì đào hôn mà cố ý an bài hay sao? Đây cũng quá kinh người rồi!

Một danh tiếng bại hoại, nữ nhân chưa cưới sinh con, cứ nhiên bây giờ đường đường không làm Tể vương phi, ngược lại mạo hiểm tội danh bất kính làm ra chuyện đào hôn, mà từ đầu tới đuôi cũng lừa gạt được mọi người!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phía Sau Có Truy Binh, Trước Có Người Cản Đường? (3)

"Vương Gia, ý của ngài là, vương phi tự mình chạy trốn?" Liễu Trì và Băng Đồng, nhìn nhau, kinh ngạc hỏi.

"Đem gian phòng này kiểm tra rõ ràng! Cho người đến xem bên phía của Hầu Gia, xem một chút cuối cùng tra ra người hạ độc là ai." Để lại một câu nói, Nam Cung Thần liền rời đi, mà ý trong lời nói của hắn, so với lời lúc trước của hắn mặc dù có chút mâu thuẫn, nhưng Liễu Trì và Băng Đồng, sau khi hơi sững sờ, rất nhanh hiểu ý trong lời nói của hắn.

Ý tứ của Nam Cung Thần rất rõ ràng, tìm ra người hạ độc, mà lần này trên trâm vàng không là độc lần trước Tam phu nhân Hầu phủ trúng, dĩ nhiên đàn lộng quý đôn. trong hôn lễ trúng độc, bất luận này lần thứ hai có phải do Thư Nhã Phù làm hay không, nhưng sinh lễ bị người hạ độc là thật.

Mà vật này trước sau chỉ ở Tề Vương phủ và Hầu phủ, người có thể tẩy máy tay chân thật ra thì cũng không nhiều, nhưng mục đích của người động thủ đến tột cùng là vì cái gì? Vì hãm hại Hầu phủ, độc Thư Nhã Phù, sử dụng kịch độc căn bản là nói trúng tim đen, mà độc ban đầu Tam phu nhân trúng cũng không có tác hại quá lớn, sau khi qua một thời gian khám và chữa bệnh, mặc dù thân thể vẫn suy yếu như cũ, lại khôi phục rất nhiều.

Chỉ thuần túy làm cho người ta bất tỉnh hôn mê, vì sao mà hạ thuốc, làm cho người ta khó hiểu?

Mà người nào làm, tự nhiên cần tìm ra, dám can đảm động thủ trong khu vực của Tề Vương phủ, đó cũng là có một lá gan.

Ở đáy sông Lăng Giang, Thư Nhã Phù mặc dù biết bằng vào sự thông minh của Nam Cung Thần, cùng với dấu vết nàng lưu lại ở vương phủ, bị phát hiện sự thật là nàng tự mình động thủ làm, chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng nàng chỉ sợ cũng sẽ không nghĩ tới, Nam Cung Thần sau khi trở về, trước tiên, cũng đã phát hiện là nàng cố ý làm chuyện này.

Trên mặt sông, đám người Thất công chúa cũng là đã triển khai tư thế, chuẩn bị câu cá, mà cũng chỉ là bọn họ tùy tính vui đùa thôi.

Thất công chúa và Thập Nhất hoàng tử là hai người tích cực nhất, hào hứng bừng bừng, cầm cần câu chạy đến chỗ boong thuyền chuẩn bị câu cá, mà những người khác cũng không nhiều lời, chỉ là tùy hai người đi chơi.

"Hôn lễ Thập đệ không có hoàn thành, chúng ta ở chỗ này ngắm cảnh, có phải nên đi thông báo với hân một tiếng hay không." Tam hoàng tử Nam Cung Hữu cười lạnh nói.

"Tam đệ, người cũng không phải không biết, hiện tại Thập đệ vội vàng chăm sóc Thập đệ muội tương lai, tại sao có thể có tới đây chơi đùa, huống chi Thập đệ tính khí gì, người cũng không phải không biết, người bây giờ nói đến đây, quá không hợp thời rồi." Đối với Nam Cung Hữu, Nam Cung Viêm từ trước đến giờ không cho bao nhiêu hoà nhã.

Hắn vẫn biết, Nam Cung Hữu đã tâm bừng bừng, giống với mẹ của hắn, An quý phi, đối với ngôi vị hoàng đế vẫn luôn mắt nhìn chăm chăm, nhưng từ đầu đến cuối ánh mắt của hoàng thượng cùng Thái hậu nhìn chăm chú đều là ở trên người Nam Cung Thần, mặc dù hiểu biết rõ hai chân Nam Cung Thần không thể đi được, khẳng định không thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, tự nhiên đáy lòng đem Nam Cung Thần ghen ghét.

"Nhị ca nói này đã có thể không đúng, phụ hoàng đã hạ chỉ, chuyện lần này toàn quyền do Hầu Gia điều tra, mà thân thể và thân phận của Thập đệ, người cảm thấy hắn sẽ đi chăm sóc Thư Nhã Phù này?" Bên khóe miệng

mang theo chê cười và khinh thường, đáy mắt Nam Cung Hữu tràn đầy khinh miệt.

Trong lời nói trực tiếp hay gián tiếp đều ở đây nói Nam Cung Thần chính là một người tàn phế, hăn cái gì đều không làm được, Nam Cung Viêm người muốn giúp đỡ hăn nói chuyện cũng vô dụng, nói gì kinh tài diễm tuyệt cũng chỉ là lí do thoái thác hư danh mà thôi.

"Nam Cung Hữu! Người chớ ở trước mặt ta nói lời như vậy, nếu không đừng trách ta không niệm tình huynh đệ!" Bị Tam hoàng tử tỏ thái độ cùng giọng nói đã chọc giận Nam Cung Viêm, chợt vỗ bàn, tức giận hét lớn. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Không khí giữa hai người nhất thời trở nên căng thẳng, hai bên đều kiên trì mang theo ngạo khí cùng của mình, trong đó còn cho nhau sự khinh thường.

Không khí giữa hai người khẩn trương, mà Nam Cung Triệt ngồi ở giữa hai người, cũng vẫn cười đến phong lưu phóng khoáng như cũ, hôm nay một thân trường bào phấn hồng, đem cả người tôn lên càng thêm phong tình, đôi mắt đào hoa cười híp nhìn trái phải mặt của hai người, sắc mặt tuy nhiên vẫn mang theo mỉm cười, đối với hai người bên cạnh mình tức giận không chút nào phát hiện và hiểu ý tứ.

"Hạo Vũ, hình như buổi đấu giá ở Trân Bảo Các sắp bắt đầu, người có tính toán gì hay không đây?" Tùy tiện mở miệng nói chuyện với Mạc Hạo Vũ, Nam Cung Triệt bộ việc không liên quan đến mình, thái độ vất giơ ngồi xem.

Hai người càng giận dữ, càng cười cảnh xuân rực rỡ, thế nào cũng làm cho người ta nhìn cảm thấy quái dị.

Chỉ là đối với tình huống như thế, đám người Mạc Hạo Vũ cũng đã thấy nhiều rồi, nhị hoàng tử, Tam hoàng tử không hợp nhau cũng không phải là

bí mật gì.

"Ta được tin tức, nói buổi đầu giá lần này có bán ra một vật đặc biệt gì đó, ta rất muốn biết đến tột cùng là cái gì?" Đáy mắt Mạc Hạo Vũ mang theo hứng thú, hiển nhiên vừa nói đến buôn bán, đáy mắt hắn sẽ càng thêm sáng rỡ, đây là lĩnh vực của hắn, một lĩnh vực mà hắn quen thuộc và nắm giữ.

Thương nhân buôn bán, không gian không thương, mà có thể trở thành một thương nhân thành công, mặc dù Mạc Hạo Vũ tiếp tục sản nghiệp gia tộc, nhưng lại không thể không khiến người bội phục, bản thân hắn đúng là dự đoán làm thương nhân.

"Đặc biệt gì đó!" Nam Cung Triệt tự lẩm bẩm lặp lại lần thứ nhất.

"Thứ đặc biệt gì?" Thất công chúa cười ha hả chạy tới, trực tiếp đánh bả vai Nam Cung Triệt hỏi.

"Không có gì, chúng ta đang nói Thất công chúa giảng co nửa ngày, rốt cuộc câu được cái gì đặc biệt gì đó?" Nam Cung Triệt đưa tay trực tiếp vuốt ve bàn tay đặt lên trên vai mình, mặt cười thông thả ung dung sửa sang lại y phục mình bị làm loạn.

"Không câu được gì cả. Ách. Câu được khách đến khó có được !" Thất công chúa bĩu môi, chỉ là một câu còn chưa nói hết, khóe mắt nhìn đến người đang bị người dẫn tới, vốn là ánh mắt như đưa đám lập tức trừng lớn, ập úng đem câu nói kế tiếp nói ra.

Đoàn người bị phản ứng đột nhiên của Thất công chúa hấp dẫn, theo ánh mắt của nàng hướng trên bờ nhìn, die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on, nhất thời tất cả mọi người lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Người nào tới cũng không đáng để cho tất cả bọn họ khiếp sợ, chỉ riêng người này đến, người không thể nào xuất hiện, vậy thì không thể không

khiến bọn họ tất cả đều trợn mắt hốc mồm.

Người tới ngồi thẳng ở trên xe lăn, đôi tay tùy ý đặt ở trên đùi, giữa lông mày điểm một Chu Sa lóe lên lưu hoa, sắc mặt trắng noãn lạnh lùng.

Phải nói người khó chịu nhất, Thư Nhã Phù chẳng việc gì đang bế khí, không dám đến gần thuyền kia, cũng không dám đem cái đầu ló đầu ra, chỉ có thể thận trọng bơi vào bụi lau bên cạnh.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Nhã Phù Trốn Thoát, Lục Liễu Vào Tù (1)

Đối với việc Nam Cung Thần đột nhiên xuất hiện, mấy người cũng không rõ ràng, Nam Cung Thần ít xuất hiện trong những cuộc tụ hội, bây giờ lại có thể biết chạy tới nơi này.

Cho dù Tam hoàng tử Nam Cung Hữu mới vừa nói, cũng vẫn cảm thấy không thể tin được.

"A, không ngờ liền xin cũng không cần xin, Thập đệ mình cũng đã tới." Giọng Nam Cung Hữu mang mấy phần châm chọc, khóe mắt liếc mắt một cái, hừ lạnh một tiếng nói.

"Tam điện hạ có rảnh rồi rảnh ở đây, thật là hiếm thấy, bình thường những hoạt động như vậy cũng không thích hợp với Tam Điện hạ nghiêm túc." Liễu Trì đẩy Nam Cung Thần đến gần, Liễu Trì lễ độ mở miệng, lời nói ra lại làm cho lòng Nam Cung Hữu nổi lên lửa giận.

Liễu Trì là thị vệ thân cận của Nam Cung Thần, đây là hăn biết, nhưng đồng thời hăn cũng chỉ nghe theo lời Nam Cung Thần nói, cho dù là lời của hoàng thượng cũng chưa bao giờ thêm để ý tới, đối với hăn lại càng thêm không có chút nào e ngại.

"Thập đệ, làm sao người tới? Thư Nhã Phù đâu?"
dien+dan+le+quy+don+com Nam Cung Viêm cau mày thật chặt, có chút không rõ tại sao lúc này Nam Cung Thần lại có thể tới đây.

"Tới xem một chút!" Không có trả lời trực tiếp, Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, dư quang ánh mắt không có rơi vào trên người của Nam Cung Hữu.

Cương quyết lạnh lùng, cao quý khuynh thành!

Nam Cung Thần không có bất kỳ nụ cười, chỉ là ánh mắt lạnh lùng lạnh nhạt quét qua trên mặt mấy người, sau đó ánh mắt cũng như không có chuyện gì xảy ra y hệt quét nhìn ở chung quanh, đối với hắn là không để ý tới, mấy người này lại hình như đã sớm có thói quen.

Nam Cung Thần đối với Thư Nhã Phù rời khỏi, nói thật ra, chính y cũng có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cư nhiên mình ngược lại bởi vì nàng đào hôn mà có chút hăng hái dồi dào, mà chính y lại thành thợ săn bắt con mồi.

Đám người Băng Đồng hiệu suất rất cao, thời gian không bao lâu, đã đem cả vương phủ kiểm tra lại lần nữa, cả hai người thị nữ bị ngắt xiu ở phía sau núi giả, cùng với dấu vết trong phòng bị động tìm khắp ra ngoài, mà Liễu Trì và Băng Đồng cũng hiểu nguyên nhân lời Vương Gia nói kia.

Người Vương phi này rất có thể tự mình chạy trốn đấy!

Mà sau đó, Vương Gia lập tức quyết định trước tiên đi đến Mạc gia, quyết định thật nhanh, Liễu Trì trước tiên chưa kịp phản ứng, thế nhưng khi thấy Vương Gia để cho tổng quản trực tiếp mang theo phía sau tới nơi đây, ít nhiều cũng hiểu suy đoán của Vương Gia một chút.

Vương Gia đây là suy đoán phương thức vương phi thoát đi, phía trước vương phủ đã bị thị vệ từng đoàn bao vây, cho dù là trong phủ cũng có rất nhiều thị vệ đang đi tuần, rất có thể đi bằng đường thủy.

"Thập đệ, thị vệ của người lá gan thật đúng là lớn nha!" Ánh mắt Nam Cung Hữu âm lãnh thẳng tắp bắn về trên người của Nam Cung Thần.

"Quả thật gan lớn!" Nam Cung Triệt một bên vẫn cười nhẹ nhàng như cũ, hếch đôi mắt đào hoa lên khẽ nheo lại mỉm cười.

Trên miệng Thư Nhã Phù ngâm một cây cỏ lau, sợ mình nếu sơ ý một chút đường khí không đủ, bị chết đuối ở đáy sông, lộ ra cỏ lau chậm rãi hô hấp, ánh mắt Thư Nhã Phù cũng xuyên thấu qua bụi lau sậy nhìn về phía mấy người kia.

Lần đầu tiên nhìn thấy đúng là Nam Cung Thần cao quý ngồi trên xe lăn ở đầu kia!

"Không ngờ Nam Cung Thần lại đuổi tới nhanh như vậy, thật thông minh! Không hổ được gọi là kinh tài diễm tuyệt trong truyền thuyết, tâm tư cẩn thận, có thể nhìn ra sơ hở vật mình lưu lại nhanh như vậy."

Đáy lòng không ngừng lăm băm, thân thể Thư Nhã Phù thừa dịp thời khắc gió nổi lên lay động cỏ lau, lặng lẽ lui về phía một phương hướng khác, Nam Cung Thần ở chỗ này, nàng nên cẩn thận hơn một chút.

Chính là không nghĩ động tác nhanh chóng cẩn thận bơi về một phương hướng khác, cũng thấy rất rõ ràng dưới đáy sông có người, dĩ nhiên _đàn _l _vê _quý _đ _ôn. có mấy người áo đen đang đến gần.

Trừng lớn cặp mắt, thiếu chút nữa bật thốt lên tiếng kêu gào vội thu hồi trong miệng, chỉ là đáy mắt nhìn lặng lẽ đến gần mấy người áo đen, có thêm mấy phần gấp gáp.

Bọn họ còn không có phát hiện, xem ra những người này võ công rất cao!

Thư Nhã Phù nín thở tận lực không phát ra âm thanh, thừa dịp có thích khách nàng làm loạn rời đi là không còn gì tốt hơn, nhưng đáy lòng vẫn có không khỏi lo lắng, nàng phát hiện, tình cảnh của nàng lại làm cho nội tâm giằng co, kêu thành tiếng? Hay không kêu?

Nhưng rất nhanh nàng cũng không cần từ chối!

"Bùm!" Một luồng tơ vàng phá vỡ mặt sông, thẳng tắp bắn hướng vị trí mấy người áo đen, nội lực trên tơ vàng phá vỡ mặt nước.

Động thủ! Một trong những người áo đen vung tay lên, lấy tay trực tiếp hạ lệnh, mặt sông đang yên lặng trong giây lát lập tức nổ tung, bọt nước bắn tung tóe, đồng thời nhảy ra bốn người áo đen, trường kiếm bén nhọn trên tay mang theo sát khí thẳng tắp hướng về phía vị trí của Nam Cung Thần.

"Muốn chết!" Liễu Trì lạnh giọng hét lớn, trực tiếp rút kiếm, đối với trường kiếm bén nhọn đâm về phía mình, hoàn toàn không tránh né, đột nhiên chống lại.

Xẹt qua mặt sông trực tiếp chống lại mấy thích khách áo đen, một người đồng thời đối mặt bốn thích khách sát khí tăng cao, nhưng lại không rơi vào thế hạ phong chút nào, cái này có thể thấy được võ công Liễu Trì rất cao.

Mà trước khi bắn ra tơ vàng, Nam Cung Thần, thế nhưng lúc này không tiếp tục ra tay, tròn mắt màu hổ phách tà mị lạnh lẽo, khóe miệng xé ra: "Gan khá lớn cũng phải có đầy đủ bản lĩnh!"

Lời này hình như là đang trả lời trước mấy người khác nói, lại hình như là nhạo báng đối với mấy thích khách không tự lượng sức mình.

Bốn thích khách nhiều đều là hạ sát thủ, tàn nhẫn đâm về chỗ yếu, hoàn toàn muốn đẩy người vào chỗ chết, đã như vậy, Liễu Trì cũng không tính toán khách khí, trường kiếm trên tay kiếm thế dài hơn, mỗi một chiêu cũng đều mang tới sát khí.

Mấy phen đánh nhau, chỉ bằng một người Liễu Trì, cũng đã đem loại bỏ ba người đối phương, mà đối thành một người vừa nhìn thấy không đấu được lập tức một đầu xông về mặt sông.

Chỉ là hướng hắt xông tới, di●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn. cũng là chỗ ẩn núp của Thư Nhã Phù!

Thư Nhã Phù gắt gao nhìn chăm chăm người áo đen xông về phía mình, Liễu Trì đã theo sát phía sau sát khí lên cao, đáy lòng đã sớm trong nháy mắt này đem người áo đen mắng mấy lần, có làm hay không? Nhiều hướng như vậy người không đi, tại sao cố tình muốn chui vào nơi này của nàng.

Trong bụng một hồi khiếp sợ, Thư Nhã Phù vốn là nín thở tránh khỏi để cho người ta phát hiện, thế nhưng lúc này hơi thở xuất hiện rối loạn.

Cùng thời khắc đó, Nam Cung Thần đang ngồi thẳng không có bất kỳ động tác gì, thân thể chấn động, ánh mắt bén nhọn trực tiếp bắn ra, cặp mắt nheo lại, đáy mắt thâm thúy không nhìn ra bất kỳ thần sắc, cánh môi mím chặt.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Nhã Phù Trốn Thoát, Lục Liễu Vào Tù (2)

"Để lại người sống!" Nam Cung Thần quát lạnh một tiếng, đồng thời tờ vàng trên tay theo động tác cấp tốc bắn tới chỗ người áo đen, một phen cuốn lên cánh tay của hắn, một lực đạo mạnh mẽ đem người áo đen quăng ra một phương hướng khác.

Nguy hiểm thật!

Vừa nhìn nguy cơ đã được giải quyết, Thư Nhã Phù ngâm cỏ lau, rất cẩn thận chui vào đáy nước lần nữa, vội vàng ứng phó thích khách, ๖๖๖dien♥dan♥lequyd ☺ n☼c ☺ m, bọn họ sẽ không phân tâm tới chú ý tới nơi này.

Chỉ là. Thư Nhã Phù nghĩ tới mới vừa rồi Nam Cung Thần đột nhiên ra tay, đáy lòng có chút hoài nghi, chẳng lẽ hẳn đã phát hiện sự tồn tại của mình, nếu không tại sao phải đột nhiên lên tiếng, còn ra tay đem người áo đen thay đổi một phương hướng khác đi.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút tình huống vừa rồi, hình như lại hợp tình hợp lý, không thấy được hấn lại thật sự phát hiện sự tồn tại của mình.

Mà bây giờ rồi đi trước quan trọng hơn, ngâm cỏ lau điều chỉnh tốt hô hấp lần nữa, Thư Nhã Phù lại trực tiếp lặn xuống, chuẩn bị bơi qua đáy thuyền, chỉ cần thoát khỏi những người này, có thể nói nàng đã an toàn.

Mà ánh mắt Nam Cung Thần cũng thỉnh thoảng nhìn về phía bụi lau sậy, cũng không đặt chú ý trên người áo đen bị Liễu Trì dễ dàng bắt được, đáy mắt mang theo vài phần ý lạnh cùng sắc màu tà mi.

Đến khi ánh mắt lần nữa rơi vào trên người áo đen, vải che trên mặt người áo đen đã bị kéo xuống, lộ ra một khuôn mặt bình thường không có gì lạ.

"Nói, người nào sai người đến ám sát Vương Gia, thật sự là muốn chết!" Liễu Trì đem nam tử đá quỳ xuống đất, một chút lực đạo kia đoán chừng đầu gối nhất định đã bị thương.

"Hừ!" Người áo đen không nói câu nào, hừ lạnh một tiếng, đáy mắt mang theo tuyệt vọng và sát ý không thêm che giấu.

"Muốn tự sát, tháo cằm của người xuống, để người làm sao cắn lưỡi tự sát?" Liễu Trì vừa nhìn bộ dáng của hắn, tay nhanh chóng tháo cằm của hắn xuống.

"Thập đệ, những thích khách này là hướng về phía người, đao kiếm kia đều là sát chiêu, tất cả đều hướng về phía người mà đến." Lục hoàng tử Nam Cung Triệt cười như không cười nhìn Liễu Trì động thủ, trên mặt vẫn cười đến phong lưu như cũ.

Chính là cùng lúc Nam Cung Triệt mở miệng nói chuyện, người áo đen này bị tháo cằm xuống, thân thể cũng chấn động mạnh một cái, sắc mặt lập tức xanh đen một mảnh rồi té xuống!

"Cổ trúng độc châm, đã chết!" Liễu Trì cẩn thận kiểm tra, trực tiếp phán định, mà người động thủ đoán chừng chính là một trong số những người xung quanh.

"Giết người diệt khẩu, thật là có năng lực. Trong giọng nói của Nam Cung Thần tà mị lạnh lẽo, khí thế bén nhọn làm ánh mắt lợi hại nhìn về phía những người ở chỗ này.

Người mới vừa động thủ, lại có thể thừa dịp Nam Cung Triệt đang nói chuyện, trước mắt bao người động thủ, thủ đoạn thật đúng là cao, võ công

cũng cao!

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí chung quanh mấy người trở nên trầm mặc, dù sao đây đúng là trước mắt bao người, đem người giết chết, thủ đoạn này cũng làm cho bọn họ đổ mồ hôi lạnh, nếu như lần này là thâm bản bên trên thân mình, kết quả mình cũng như người áo đen trước mắt này.

Thư Nhã Phù không biết chuyện ở bên trên, thừa dịp mọi người không chú ý, theo dòng nước chảy, từ đáy thuyền lẳng lẽ rời đi.

Ánh mắt Liễu Trì nhìn về phía Tam hoàng tử Nam Cung Hữu, trong người ở đây, phải nói võ công tốt nhất, ngoại trừ Nam Cung Thần và hắc, hai người bọn họ ở ngoài, cùng Nam Cung Thần không hợp nhau, lòng mang hận ý, người có võ công chính là Nam Cung Hữu.

"Thế nào, Liễu thị vệ là đang hoài nghi người nào?" Nam Cung Hữu hừ lạnh một tiếng.

"Nếu không làm, người cần gì phải lo lắng bị người hoài nghi, Tam đệ. . . . người đang lo lắng cái gì?" Nhị hoàng tử Nam Cung Viêm nhếch lông mày lên cười cười, nhàn nhạt mở miệng.

Mà đối với Nam Cung Thần, giết chết người áo đen này, người là ai cũng không quan trọng, lực chú ý nhiều hơn đều là đặt ở trong bụi lau sậy, nhưng hiện tại cẩn thận cảm thấy cũng không phát hiện có người, nàng ngược lại thông minh, biết tiếp theo mới vừa cơ hội chạy trốn.

Cặp mắt khê nheo lại, Nam Cung Thần mặc dù biết rõ người nọ rất có thể chính là Thư Nhã Phù, nhưng mà dưới tình huống đối mặt với bọn người Nam Cung Hữu, hẳn vẫn là lựa chọn để cho nàng tháo chạy.

Bởi vì hãnh tự tin, bằng vào năng lực của hãnh, dĩ nhiên đàn ông muốn tìm được tung tích của nàng lần nữa, thì có khó khăn gì!

Ngược lại hẳn hi vọng, nàng chớ bị bất kỳ người nào khác phát hiện, nếu như vậy, hẳn sẽ mất đi ít niềm vui thú săn bắn con mồi rồi! Không tự chủ, bên cánh môi đã giật ra một đường cong nhỏ nhẹ.

Mặt khác những người chung quanh, đám người Mạc Hạo Vũ quái dị nhìn Nam Cung Thần đột nhiên lộ ra nụ cười, thật sự không hiểu đang bị ám sát, mà bây giờ ở ngoài lại có người diệt khẩu, người này lại còn ở chỗ này cười.

"Liễu Trì, trở về phủ!" Ra lệnh một tiếng, mang theo ý cười nhẹ nhàng rời đi.

Thư Nhã Phù, trên người có rất nhiều bí ẩn, từ tấm bé đã bị chỉ hôn, cộng thêm bảy năm trước không hiểu sao lại mất tích, thêm chuyện bây giờ, rất nhiều chuyện mặc dù nhìn như không liên quan, nhưng Nam Cung Thần lại cảm thấy trong này hình như có những liên hệ gắn liền như cũ.

Mà chút đều cần tìm từ trên người Thư Nhã Phù!

Bên này của Hầu phủ, cũng đang dưới tình huống không có chứng cứ, cuối cùng đem Lục Liễu phục vụ Thư Nhã Phù, bắt lại, đồng thời liên thông những nha hoàn, ma ma ở bên trong kia, chỉ cần là lúc ấy phục vụ tất cả đều bị cùng nhau nhốt, chỉ là trong đó Lục Liễu và hỉ nương, hai người quả thật bị nhốt một mình trong một gian phòng.

"Mẹ, mẹ thật là chậm, còn ướm sung nữa, thật là đáng thương!" Ở lâu cuối trong Trân Bảo Các, Thư Vũ Trạch mặt thương hại nhìn mẹ của mình đã sớm thay quần áo ướm sung, nhưng tóc vẫn ướm nhẹ rủ xuống của .

"Tên tiểu tử thối nhà người, mẹ người đây sao khổ cực, người cũng không đau lòng hả?" Móng vuốt bóp trên gò má con trai bảo bối của mình, Thư Nhã Phù vẻ mặt không cam lòng oán trách.

Nhìn gương mặt này của con trai bảo bối, nàng hiện tại không khỏi sẽ nghĩ đến một người đàn ông yêu nghiệt, người đàn ông kia thật rất tuần tú! Nói thật ra cái khí thế lúc mới vừa đánh nhau kia.

"Mẹ, tại sao con cảm thấy được trong ánh mắt của mẹ nhìn bảo bối giống như sói!" Đôi tay Thư Vũ Trạch ôm ngực một bộ ta thật sợ hãi, dien+dan+le+quy+don+com nhưng mà trên mặt lại là nụ cười mang theo phán đoán mập mờ : "Mẹ, mẹ đang nhớ người nào! Trai đẹp? Mỹ nam? Thiếu niên. Ừ, không thể nào có con ở đây này, không có thiếu niên nào đẹp trai hơn con!"

"Xem cái bộ dáng này của muội, cẩn thận nhiễm phong hàn!" Giọng nói Văn Diệp dịu dàng từ phía sau Thư Nhã Phù truyền đến, tiếp đó liền cảm thấy trên đầu ấm áp, cũng là Văn Diệp lấy vải bông vùi vàng lau tóc ướt cho nàng.

Cẩn thận ôm ái lau mái tóc dài của Thư Nhã Phù, lực đạo trên tay Văn Diệp rất nhẹ nhàng, trên mặt mang nụ cười cứng chịu dịu dàng, nhìn hai người một lớn một nhỏ giống như đứa bé ở bên cái vĩa.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Cùng Ta Về Nhà Đi

"Văn Diệp, cảm ơn!" Thư Nhã Phù quay đầu nhìn sau lưng, Văn Diệp đang ôm ái đang lau mái tóc dài của mình, hướng về phía hân cười cười, đưa tay mình đem vải bông chà xát mái tóc.

Văn Diệp cũng tự nhiên buông lỏng tay ra, cứng chiu nhìn cô gái trước mắt, không bao lâu nữa có lẽ hân phải trở về, mà mấy năm qua vẫn có nàng theo bên cạnh, bây giờ nghĩ đến sắp rời đi, đáy lòng không nở.

"Nhã Phù, hôm nay muội chạy khỏi đám cưới của Tề vương, về sau có tính toán gì không?" Do dự hồi lâu, Văn Diệp vẫn quyết định mở miệng hỏi ra. dien+dan+le+quy+don+com.

"Ừ. Hầu phủ nhất định là không thể trở về, Tề Vương phủ cũng không thể đi, xem ra thành Khai Dương rất nguy hiểm, ta ở lại chỗ này sợ rằng rất dễ dàng sẽ bị Nam Cung Thần phát hiện, cho nên ta muốn qua, chờ buổi đấu giá lần này vừa kết thúc, ta liền chuẩn bị rời đi thành Khai Dương, nếu trước kia ta có thể rời đi bảy năm, hiện tại tạm thời rời đi một đoạn thời gian cũng chưa hân không thể." Đối với Văn Diệp, Nhã Phù hoàn toàn tin tưởng, hai người qua nhiều năm như vậy cùng hợp tác ăn ý, để cho không khí giữa hai người luôn là ấm áp thoải mái.

Và cùng Văn Diệp ở chung một chỗ nàng cảm thấy cũng rất vui vẻ, có loại cảm giác được che chở ở trong lòng bàn tay, cái loại ấm áp giống như ở bên cạnh một người anh trai vậy.

Nghĩ tới khi lần đầu tiên nhìn thấy y, trên tay mình ôm Vũ Trạch mới ra đời không tới ba tháng, bây giờ nghĩ lại, hai người quen biết đã nhiều năm

như vậy.

"Này Nhã Phù, cùng ta về nhà đi! Ta sẽ chăm sóc tốt cho muội!" Văn Diệp lúc nói lời này rất nghiêm túc, trong mắt dịu dàng vẫn mang theo thần sắc cứng chiu, còn có một chút nhu tình cùng yêu say đắm chưa bao giờ phát hiện.

Nhã Phù đối với y cảm giác là như thế nào, nhiều năm tiếp xúc cùng chung đụng như vậy, y tự hỏi cũng là đối với nàng hiểu rất rõ, cũng biết nàng cho tới nay chỉ đối đãi với y như với một người anh trai, căn bản chưa có từng nghĩ tới chuyện tình cảm, hơn nữa qua nhiều năm như vậy nhìn cuộc sống của nàng, một người mang theo đứa bé, chưa bao giờ nhắc tới phụ thân của đứa bé, cũng chưa từng có lộ ra thần sắc nhớ nhung gì.

Nhưng là chính y lại biết, trước mắt cái cô gái đã sớm làm mẹ này ở đây long mình đã sớm mọc rễ.

Vì nàng, y lựa chọn che dấu tình cảm của mình, nỗ lực đặt mình ở một cái vị trí người bảo hộ, dùng tâm tứ đi đối đãi nàng như em gái, tuy rằng là như thế, nhưng mỗi một lần gặp mặt mỗi một lần chung đụng, tự nhiên vẫn nhin không được trầm luân trong lòng, đến hôm nay không thể tự kiềm chế nông nổi.

"Về nhà?" Thư Nhã Phù chột ngắc đầu, nhìn về phía Văn Diệp, cho tới nay cùng Văn Diệp ở chung, nàng chưa bao giờ hỏi thân phận của hắn, mà cái tên Văn Diệp này nàng cũng luôn cho rằng chỉ là tên giả của hắn, hàng năm cũng chỉ có một đoạn thời gian ngắn, hắn sẽ rời khỏi về nhà một chuyến.

"Văn Diệp, thế nào hôm nay đột nhiên nhắc tới chuyện này?" Khẽ cau mày, Nhã Phù lần nữa cúi đầu lau tóc của mình.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, Văn Diệp không thể nào chỉ là một thương nhân bình thường, trong nhà nhất định sẽ không đơn giản như vậy, mà tùy

tiện mang theo một nữ nhân về nhà, lại còn mang theo một phụ nữ có con với người đàn ông khác, tất sẽ mang đến cho hã rất nhiều phiền toái, mà nàng, cũng không muốn mang đến cho hã bất cứ phiền toái gì.

"Hai ngày nữa ta phải về nhà, sợ rằng lần này cần thời gian rất lâu cũng sẽ không trở lại." Trầm mặc hồi lâu, Văn Diệp mới chậm rãi mở miệng.

"Văn diệp thúc thúc, thúc phải đi? Rất lâu sẽ không trở lại sao?" Vũ Trạch ở bên cạnh nghe Văn Diệp nói, đáy lòng nhất thời không yên, trước khừ mặc dù biết thúc ấy sẽ rời đi, nhưng dù sao vẫn biết ngày về, nhưng mà lần này, di†en♣danlequydn☼c☼m, thúc lại nói là thời gian rất lâu sẽ không trở về, cái thời gian này là dài hơn? Một năm, ba năm, mười năm. Cũng hoặc là cả đời?

Che miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Vũ Trạch hiện lên sự buồn bã, gương mặt không vui, mặc dù có chút thời điểm Vũ Trạch là đứa trẻ thiên tài, nhưng dù sao cũng mới sáu tuổi mà thôi, mà Văn Diệp mặc dù không là phụ thân ruột thịt của hã, nhưng cho tới nay đối với hã sủng ái có thêm, giống như người cha thứ hai của hã, vậy mà hôm nay cái thúc thúc này bây giờ lại muốn đi.

"Bảo bối ngoan, Văn thúc thúc phải về nhà có chuyện, về sau chúng ta có thể đi tìm thúc thúc chơi a! Chỉ là tạm thời không thấy được, cũng không phải là vĩnh viễn." Đáy lòng Thư Nhã Phù cũng có không bỏ, nhưng vẫn ôm lấy mặt không thích của con trai bảo bối an ủi.

"Thật không đi cùng ta, bây giờ ở trong thành Khai Dương cũng không an toàn, tùy thời có thể bị Tề vương phát hiện." Văn Diệp thật sâu nhìn nàng, lại một lần mở miệng, hã hiểu được đáy lòng nàng có cố kỵ, nàng cho tới nay đều không thích dựa vào người khác, cùng những cô gái khác bất đồng, nàng xem tựa như mềm mại, so với cô gái bình thường cùng kiên cường hơn.

Từ một tay bắt đầu tạo lên Trân Bảo Các, rồi đến sau này buôn bán một số thứ khác, hẳn nhìn nàng từng bước từng bước đi tới, cũng nhìn đáy mắt nàng kiên nghị.

"Hai ngày nữa hãy đi, ta lưu lại xử lý chuyện buổi đấu giá, hơn nữa huynh cũng quên rồi, lúc đầu muối ăn mặc như đàn ông, huynh cũng nhận không ra, người trong thành Khai Dương này muốn nhận ra muối cũng không dễ dàng, bọn họ cũng không biết muối rõ như huynh!" Nhã Phù hướng về phía hắn cười cười, trên mặt dẫn theo mấy phần dí dỏm nói.

Văn Diệp biết nàng hạ quyết tâm, vậy thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái trước mắt, tâm tình không khỏi có chút trở nên kích động.

"Văn Diệp, con mắt của huynh?" Thư Nhã Phù kinh ngạc nhìn Văn Diệp, mới vừa rồi nàng không phải đã nhìn lầm rồi, thế nào cảm giác con người Văn Diệp hình như vừa biến thành màu đỏ sẫm, nhưng hiện tại nhìn lại vẫn là bộ dạng như cũ.

"Không có việc gì, có thể là đoạn thời gian này tương đối mệt mỏi, mắt mệt nhọc rồi !" Văn Diệp có chút xấu hổ ngó mặt đi chỗ khác, chỉ là trên mặt càng nhiều thêm một chút nặng nề.

Xem ra tối nay hắn phải mau rời khỏi rồi !

Văn Diệp sau cũng không còn nói thêm cái gì, khai báo mấy tiếng ngay sau đó hình như có chút vội vã xoay người rời đi.

"Mẹ, mẹ thật không thích Văn Diệp thúc thúc sao? Nếu như mẹ thích thúc ấy, để cho thúc ấy làm cha con cũng là có thể." Thư Vũ Trạch ngồi ở trên đùi Nhã Phù, len lén quan sát sắc mặt của nàng, phút cuối cùng dừng một chút lại bổ túc một câu: "Con đã len lén hỏi Văn Diệp thúc thúc, nhà hắn rất có tiền!"

"Bảo bối, Văn Diệp thúc thúc con là một người tốt, ๖๓dien♥dan♥lequyđ
☺n☼c☺m mẹ không muốn làm trẻ nãi hăn!" Nhã Phù khẽ thở dài, đối với
tâm tư Văn Diệp nàng làm sao lại không biết, nữ nhân là mẫn cảm nhất,
trong ánh mắt kia có cái gì, cho dù là ẩn núp sâu nhất, sống chung lâu ngày
cũng dễ dàng bị phát giác.

Không phải là không thích, chỉ là không có cái loại đó rung động cùng
cảm giác, hai người mặc dù thân mật cũng sẽ không có bất kỳ mặt hồng tim
đập, cũng chỉ có cảm giác như là người thân tiếp xúc, một cách tự nhiên.

"Vậy mẹ. mẹ sẽ tìm phụ thân sao?" Thư Vũ Trạch nghĩ tới hôm
nay đào hôn, không biết hiện tại ở Tề vương gia có phải hay không đã nổi
cơn thịnh nộ.

"Bảo bối, con rốt cuộc muốn nói điều gì?" Hơi híp mắt lại, nguy hiểm
tươi cười nhìn con trai bảo bối trong ngực, tại sao nàng cảm thấy trong lời
của con có ý gì, chẳng lẽ hăn đã thấy qua Nam Cung Thần?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Sao Lại Là Hắc?

"A, mẹ, trước kia mỗi lần con hỏi chuyện của cha, mẹ đều có một bộ dạng không minh bạch, con thật sự vô cùng hoài nghi mẹ làm sao sinh con đây." Về mặt Thư Vũ Trạch khi dễ.

"Mẹ con mười tháng hoài thai sinh ra được con, nuôi con lớn như vậy, cha người một cái lông mao cũng không ra, con bây giờ là muốn đi tìm hắc không cần mẹ nữa!" Mặt giận dữ, Nhã Phù nín lấy gương mặt của Vũ Trạch giày xéo.

"Ai u! Mẹ ~ làm sao biết chứ, người bảo bối thích nhất đương nhiên chính là người mà!" Vũ Trạch đối mặt mẹ mình vĩnh viễn đều là cao nhất, lời lấy lòng là không thể thiếu.

Mẹ đã từng ân cần dạy bảo, cậu vẫn ghi khắc trong tâm: con trai, anh hùng rất khó làm, mạng nhỏ quan trọng, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, làm người phải linh hoạt biến báo!

Cho nên đối mặt giày xéo của mẹ, vẫn là khéo léo đưa lên nụ cười ưu nhã đáng yêu.

Sau mấy ngày, Thư Nhã Phù đều là một thân ăn mặc nam trang, trên mặt làm dịch dung, cả người thoát nhìn liền là một nam tử tuấn dật phong lưu phóng khoáng, cho dù là Vũ Trạch thấy được cũng rất khó khăn nhận ra, mà thân phận này ngay từ vào nhiều năm trước, Nhã Phù cũng đã sử dụng, cho nên người bên trong Trân Bảo Các cũng đều biết, An Lan công tử là đặc biệt tới phụ trách buổi đấu giá lần này.

Bởi vì tháng này Trăn Bảo Các cử hành buổi đấu giá, khiến cho trong thành Khai Dương càng thêm náo nhiệt, cũng rất nhiều người từ các nơi khác chạy tới, cũng gia tăng áp lực cho binh sĩ thành Khai Dương.

Buổi đấu giá lần này ở Trăn Bảo Các, do Nhã Phù phụ trách, mà nàng cũng phá vỡ đi thông lệ cũ, trải qua thương lượng, trực tiếp hợp tác với quán rượu "Thiên Thượng Cư" lớn nhất trong thành Khai Dương, đem địa điểm bán đấu giá thiết lập ở "Thiên Thượng Cư", vì thế đem trọn sản bán đấu giá mở rộng, nhưng đồng thời muốn đem đồ an toàn vận chuyển giữ bí mật, cũng gia tăng lượng công việc.

"An công tử, mọi thứ đã chuẩn bị xong hết rồi."

"Được rồi, ta vào trong kho kiểm lại, người đem nơi này bố trí lần nữa, kiểm tra cái bàn lại lần nữa một chút." Thư Nhã Phù đem bản sắp đặt trên tay để xuống, đi thẳng đến hướng kho phía sau.

Nếu phải làm, đối sẽ không thể sai sót nhầm lẫn.

Đi tới trong hậu viện, chung quanh không có mấy người, khu sân sau này bởi vì buổi đấu giá gần tới, giữ vật phẩm chuyên chở, huống chi đem hậu viện này trông coi phong tỏa nghiêm mật, không cho phép người tùy tiện ra vào.

"A — ๖๓dien♥dan♥lequyd ☺ n❄c ☺ m—!" Mới vừa đi qua một hành lang, ở khúc quanh chợt có một sức lực, cả người chợt đẩy tới trong góc, không kịp nghĩ nhiều, Nhã Phù chợt kêu to ra tiếng.

"Câm miệng!" Âm thanh hung dữ trực tiếp truyền đến ở bên tai .

Đồng thời trên cổ chợt đau xót, một tia tơ máu đỏ tươi lặng lẽ lướt qua da thịt trắng nõn.

Người nào?

Trong bụng Thư Nhã Phù một tràng thốt lên, nơi này tại sao có thể có người ở?

Cả người bị đặt ở trên vách tường, Nhã Phù trừng lớn cặp mắt nhìn người đàn ông trước mắt, trên mặt khó có thể che giấu nghi vấn cùng kinh ngạc.

Nam tử trước mắt, toàn thân áo đen, mà nửa phần trên của mặt mang mặt nạ trạm khắc màu đen, càng làm cho người ta khó có thể xem nhẹ dưới mặt nạ kia, cặp mắt kia đỏ sậm như màu máu tươi y hệt tròng mắt xinh đẹp, trong đó còn có sát ý và lo lắng.

Hắn là người nào?

Tại sao? Tại sao giọng nói của hắn và thân hình cho nàng một loại cảm giác quen thuộc.

"Người là người nào? Bắt ta nghĩ muốn làm cái gì?" Nỗ lực để cho mình bình tĩnh lại, Thư Nhã Phù tỉnh táo mở miệng.

Lưỡi dao trên cổ lạnh lẽo chạm vào da để cho nàng loại cảm giác run sợ, còn có người trước mắt, trong tầm mắt hắn có kích động và sát ý, âm lãnh tàn khốc, trên người có hơi thở giống như dã thú, ánh mắt khát máu càng làm cho người ta không rét mà run.

"Thư Nhã Phù, người giả dạng làm như vậy làm cho người ta thật khó phân biệt, người nói nếu như đưa mặt mũi dữ tợn này của người lộ ra ngoài, nếu như Nam Cung Thần biết người ở nơi này, người cảm thấy sẽ như thế nào?" Mím cười kì quái, mang theo một loại kích động điên cuồng.

"Người là kẻ thù của Nam Cung Thần? Vậy người tìm lộn người, ta cùng hắn không quen!" Thư Nhã Phù cau mày, trong đầu không ngừng tìm tòi trí nhớ liên quan, người trước mắt này đến tột cùng mình gặp lúc nào, cặp mắt

yêu dị như thế, phong cách tàn khốc khát máu như vậy, nếu như từng gặp nàng sẽ không có lý do quên.

Nhưng mà làm thế nào cũng không nhớ được thân hình quen thuộc trước mắt này là ai ?

"Không quen? Không quen đến cả thành Khai Dương đều biết người là Tề vương phi Thư Nhã Phù, hay là nói không quen, hai người các người cũng đã sinh ra một đứa con hoang! Lão tử nói chẳng lẽ có lỗi, cái người tiện nữ nhân này, cũng sớm đã lén phéng với Nam Cung Thần rồi, còn làm bộ quyến rũ nam nhân khác, hiện tại mặc quần áo này rất thích hợp với người, để cho ta rất có kích động. Đưa y phục này của người xé nát!"

Lưỡi dao sắc bén trên tay người trước mắt bắt đầu lưu luyến di chuyển ở trên cổ Nhã Phù, mỗi một cái cắt nhẹ này, đều biểu thị một giây kế tiếp sẽ cửa nát da thịt trắng nõn này.

"Thế nào, người rất hiểu rõ ta? d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. Gặp qua Nam Cung Thần, lại thấy qua con ta, còn biết thân phận của ta, xem ra chúng ta rất quen thuộc nha! Người là thầm mến ta hay là thầm mến Nam Cung Thần?" Làm bộ trấn định, Nhã Phù cố gắng che giấu khiếp sợ và tức giận ở đáy lòng của mình, khóe miệng liền buộc vòng quanh mỉm cười nói.

Biết Vũ Trạch là con trai của Nam Cung Thần, hầu như rất ít, nhưng người ở trước mắt này hình như tất cả đều hiểu rất rõ.

Hắn rốt cuộc là ai?

Mắt mang cảnh giác nhìn cặp mắt đỏ sậm khát máu kia, nàng có thể tưởng tượng cảm nhận được lưỡi dao rét lạnh trên cổ không ngừng di động, còn có bàn tay sờ lên mặt mình.

Thư Nhã Phù cảm giác trên người mình, xúc giác mỗi một tấc da thịt tựa hồ đang giờ khắc này, tất cả đều bị phóng đại vô tận.

"Ha ha ha!" Nam tử áo đen đột nhiên tà mị cười nhẹ, gương mặt mang theo mặt nạ từ từ đến gần, mặt của hai người không sai biệt lắm khoảng cách không tới ba cm: "Người rất muốn biết rõ ta là ai sao? Rất muốn biết rõ dưới cái mặt nạ này mặt là cái dạng gì! Người thật rất muốn biết rõ, dù là kết quả tàn khốc và ngoài ý muốn như thế nào, người đều muốn nhìn. Đúng không!"

"Đúng ——!" Nhã Phù bình tĩnh nghe âm thanh người trước mắt, kiên quyết nói một chữ.

Giọng nói người ở trước mắt này, thật rất quen thuộc, rất quen thuộc.

Nhưng mà nghe người đàn ông trước mắt này nói đến như vậy, đáy lòng nàng lại có một loại sợ hãi và bất an khuếch tán, hình như có loại dự cảm, có lẽ thật sẽ giống như hắn nói, chân tướng tàn khốc mà ngoài ý muốn!

"Người đã muốn xem như vậy, ta liền thành toàn người! Dù sao người cũng không sống nổi mấy ngày rồi. . . dien-+-dan-+-le-+-quy-+-don-+-com. . ."

Từ từ cười nhẹ ra, người đàn ông áo đen vẫn phủ bàn tay trên gương mặt Nhã Phù, từ từ lấy xuống mặt nạ điêu khắc trên mặt, lộ ra khuôn mặt phía dưới.

Còn có đôi tròng mắt màu đỏ sậm hình như càng lộ vẻ yêu dị khát máu!

Thư Nhã Phù khiếp sợ nhìn qua khuôn mặt trước mắt này, gần trong gang tấc, đủ đem nàng đều nhìn được mỗi bộ vị trên mặt hắn một hai rõ ràng.

Nhưng. Tại sao như vậy?

Làm sao lại là hắn?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nam Cung Thần

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Nhã Phù Mang Theo Vũ Trạch Lại Vào Tề Vương Phủ

"Huyết Thủ, lời này của người rốt cuộc là ý gì? Cái gì gọi là Vương Gia chúng ta có thể đựng?" Liễu Trì tiến lên một bước, trợn mắt nhìn chăm chăm Huyết Thủ, lạnh giọng chất vấn.

Bởi vì một câu nói kia của Huyết Thủ, làm cho ba người ở đây đều cả kinh, không ngờ dưới loại tình huống này, hắn lại có thể nói lời như vậy.

Chẳng lẽ hắn sẽ đem quan hệ của nàng cùng Nam Cung Thần nói ra? Hiện tại mặc dù trên mặt nàng còn có dịch dung, nhưng nếu quả thật đem tất cả mọi chuyện nói ra, khó bảo toàn sẽ không lập tức bị Nam Cung Thần phát hiện thân phận, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. mà chuyện nàng vẫn muốn che giấu, cũng nhất định sẽ bị biết được.

Ánh mắt Thư Nhã Phù khiếp sợ nhìn về phía Nam Cung Thần, cũng trong lúc đó chống lại ánh mắt hắn nhìn tới, tầm mắt hai người chống lại nhau, trong bụng chợt một hồi nhảy lên kịch liệt, con người màu hổ phách này quá sâu xa để cho nàng xem không hiểu ý nghĩ trong lòng của hắn, hơn nữa đối với ánh mắt như vậy tựa hồ có thể nhìn thấu tất cả nguy trang của nàng.

Liễu Trì cũng kinh ngạc, nhưng hơn nữa là tức giận, người vũ nhục Vương Gia đều phải chết! Vương Gia cũng không phải là người có thể tùy tiện vũ nhục, huống chi là cái Huyết Thủ yêu tà này.

"Huyết Thủ, người biết rất nhiều chuyện!" Ánh mắt Nam Cung Thần lạnh lùng nhìn về phía Huyết Thủ, nam tử này hắn đã cho người đi điều tra qua, mà lấy được kết quả cũng làm cho hắn rất kinh ngạc, thân phận người

đàn ông này không đơn giản, vẫn sống ở trong Trân Bảo Các, nhưng đồng thời cũng là một nhân vật hết sức nguy hiểm.

Ánh mắt nhìn về phía Nhã Phù, nàng cũng là người Trân Bảo Các, nhưng cư nhiên không biết sự hiện hữu của hãn sao?

Huyết Thủ, thì ra người ở trước mắt này còn có một tên gọi là Huyết Thủ, vậy Văn Diệp xảy ra chuyện gì?

"Chuyện ta biết rõ cũng không nhiều, nhưng so với cái người nên biết thì. Biết nhiều hơn." Một cái tay ôm chặt eo Nhã Phù, đem cả người nàng vòng vào trong ngực, trong con mắt màu máu đỏ tươi tràn đầy hứng thú hòa hảo kịch hay.

Trên người Huyết Thủ tản ra một cỗ sát ý cùng cảm giác khát máu điên cuồng, đồng thời còn có một lòng kiên cường khiến người ta có cảm giác run sợ.

"Ta nên biết? Ta nghĩ tốt nhất người nên nói rõ ràng, nơi này không phải Nam Phong quốc, ở địa bàn của ta người không đấu lại ta." Trong con mắt màu hổ phách của Nam Cung Thần có uy thế ép người, căn bản cũng không e ngại trên người Huyết Thủ tản mát ra khí thế, trầm thấp nghiêm mật.

Đồng thời, đối mặt với sắc mặt sắc vẫn trấn định như trước, đáy mắt mặc dù có mấy phần hoảng loạn cùng kinh ngạc, đang đối mặt dưới ý kiên định cùng khát máu của Huyết Thủ như vậy, Thư Nhã Phù vẫn giữ vững trấn định cùng lạnh nhạt như cũ, Nam Cung Thần cũng chú ý nhiều hơn, không ngờ nàng lại có thể không chịu ảnh hưởng khí thế của Huyết Thủ và hãn, đáy mắt vẫn không có cái loại sợ hãi mà người khác sẽ có.

Hãn tựa hồ đã gặp qua nàng ở nơi nào?

Cặp mắt từ từ nheo lại, ánh mắt nguy hiểm lưu chuyển ở trên thân Nhã Phù, hãn đối với người đã gặp qua, luôn luôn cũng sẽ nhớ được tướng

mạo, nhưng nữ nhân trước mắt đang bị giữ trong ngực Huyết Thủ này, thế nhưng hăn lại không có một chút ấn tượng, nhưng thần sắc trong đôi mắt kia, mang đến cho hăn một cảm giác rất quen thuộc.

"Ha ha ha, người muốn biết, ta vì sao phải nói cho người? Nhìn người bị lừa chẳng hay biết gì, mà có vài người lại chạy trốn bên ngoài, ta xem diễn mà rất vui vẻ đó!" Không thể không nói, đối với hành động tùy ý như vậy của Huyết Thủ mà nói, nhìn người khác diễn kịch là chuyện vui nhất.

Nhìn Nam Cung Thần mở miệng hỏi, đột nhiên cười lớn, mà đồng thời cũng đem cánh môi nhích tới gần bên tai Nhã Phù, dùng giọng điệu mập mờ nói xong.

Chẳng lẽ hăn biết chuyện của Thư Nhã Phù? Hăn biết nàng đào hôn?

Nam Cung Thần cùng Liễu Trì nghe Huyết Thủ vừa nói như thế, phản ứng đầu tiên chính là hăn nói chuyện Thư Nhã Phù đào hôn, ๖๓dien♥dan♥lequyd ☺ n☼c ☺ m, tin tức Tề vương phi mất tích sớm bị Nam Cung Thần đề lại, không có lưu truyền ra ngoài, người ngoài chỉ coi Tề vương phi ngày đại hôn bất tỉnh, những chuyện khác hoàn toàn không biết.

"Nữ nhân trong tay người, người định giữ tới khi nào, chuyện ngày hôm nay người nên biết không thể tùy tiện cho người khác nghe thấy." Liễu Trì không được Nam Cung Thần ra hiệu, cũng không dám tùy ý nói đến chuyện Thư Nhã Phù đào hôn, người Ám các đã xuất động ở các nơi tìm kiếm, chỉ là đến nay còn không có tin tức của vương phi, điều này cũng lần đầu tiên khiến trong lòng Liễu Trì có mấy phần bội phục.

Có thể ở trong phòng tối tránh né lâu như vậy, còn trong tình huống đào hôn ngăn ngại như vậy.

"Nàng? Nàng là nữ nhân của ta, muốn nói cái gì nói thẳng, nàng không có cơ hội nói ra khỏi miệng." Huyết Thủ đưa tay đem mặt của Nhã Phù xoay lại, nhích tới gần liền chuẩn bị hôn lên cánh môi đỏ thắm này.

Đột nhiên dần dần đến gần Huyết Thủ, cũng là thân thể cứng đờ, cả người lần nữa đứng thẳng, một đôi con ngươi sắc đỏ sậm hơi mù lo lắng nhìn Nhã Phù.

"Không cần hoài nghi, chất độc trên người của người là ta hạ, người muốn tìm những người khác giải độc cho người hầu như không có khả năng, trừ phi người có thể có khả năng tìm được y tiên trên giang hồ giải độc cho người, nếu không ta bảo đảm trước khi người ta, thì người đã chết."

Thư Nhã Phù luôn trầm tĩnh không mở miệng, khóe môi từ từ nâng lên, thần sắc vốn có hoảng sợ đã từ từ thu hồi, không tiếp tục giả vờ làm ra vẻ, hiện tại đã tới tình trạng này, cũng không cần thiết phải ngụy trang, mang theo nụ cười nhàn nhạt tùy ý nhìn Huyết Thủ mặt đã lộ ra sát ý.

Nàng không biết võ công, cái thân thể này của nàng thuở nhỏ cũng đã bị hạ độc, hơn nữa độc còn từ trong bụng mẹ mang ra ngoài, khi tuổi còn nhỏ bị những người khác hạ độc, nhiều loại độc hỗn hợp lại cùng nhau, , độc tố ăn mòn tổn hại thần kinh của nàng, bởi vì mới tạo thành Thư Nhã Phù ngu dại.

Mà độc tố làm cho thân thể của Thư Nhã Phù bị tổn thương rất lớn, trong thời gian bảy năm ở nơi này, nàng có thể thuận lợi sanh hạ con trai là dựa trên ý chí sự sinh tồn cùng mấy phần vận khí. Trong bảy năm qua, nếu không phải sư phụ chữa trị cho nàng, sợ rằng nàng đã sớm độc phát bỏ mình rồi.

Vì thế thân thể của nàng vẫn còn chút yếu, không có học được võ công của sư phụ, nhưng trên y thuật độc dược cũng là đem bản lãnh của sư phụ học hết.

"Người dám hạ độc ta, người động tay động chân trên người ta khi nào?" Mặc dù trong mắt Huyết Thủ mang theo sát ý, nhưng cũng có mấy phần

hứng thú, hăng hái nhìn Thư Nhã Phù, biết rõ trúng độc nhưng mặt lại từ từ nở ra nụ cười tà nịnh.

Có ý tứ, có ý tứ, nữ nhân khéo léo hẳn không lạ gì, muốn làm nữ nhân của Huyết Thủ, không có chút bản lĩnh sao có thể!

Nam Cung Thần nhìn, mặc dù một thân nam trang, nhưng một cánh tay lộ ra bên ngoài, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, cánh tay mảnh khảnh cân xứng, thấy thế nào cũng không thể là tay của đàn ông, mà nữ nhân mặc dù diện+dan+le+quy+don+com một thân nhếch nhác, đối mặt Huyết Thủ, một ma đầu giết người không chớp mắt, cũng không có bất kỳ e ngại nào, dưới tình huống này, lại còn có thể hạ độc trên người Huyết Thủ.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ tự tin của nàng, đối với độc thuật của mình phải rất có lòng tin.

"Khi người bắt đầu bắt ta, Huyết Thủ, ta mặc kệ rốt cuộc người là ai, nhưng mà ta không muốn bị cuốn vào chuyện của các người, hôm nay các người hẹn gặp nhau ở chỗ này, tự nhiên các người có chuyện muốn nói, ta đối với bí mật của người khác không có hứng thú, biết càng nhiều có nghĩa là sẽ gặp nhiều phiền toái. Ta không muốn tham gia vào phiền toái của các người, cho nên. Ta chuẩn bị buổi đấu giá của ta, các người nói chuyện của các người, có buổi đấu giá ở trước mặt hấp dẫn lực chú ý của những người khác, các người muốn thế nào cũng dễ dàng."

"Khi người bắt đầu bắt ta, Huyết Thủ, ta mặc kệ rốt cuộc người là ai, nhưng mà ta không muốn bị cuốn vào chuyện của các người, hôm nay các người hẹn gặp nhau ở chỗ này, tự nhiên các người có chuyện muốn nói, ta đối với bí mật của người khác không có hứng thú, biết càng nhiều có nghĩa là sẽ gặp nhiều phiền toái. Ta không muốn tham gia vào phiền toái của các người, cho nên. Ta chuẩn bị buổi đấu giá của ta, các người nói chuyện của các người, có buổi đấu giá ở trước mặt hấp dẫn lực chú ý của những người khác, các người muốn thế nào cũng dễ dàng." Thư Nhã Phù từ

trong ngực Huyết Thủ lui ra, đi đến đàn ông quý đôn, nhìn hai người đàn ông này một cái, nhàn nhạt mở miệng. Từ khi trở lại thành Khai Dương, trừ việc nàng muốn tìm ra người đầu sỏ làm hại Thư Nhã Phù thất thân ở ngoài, còn muốn tìm ra người đã hạ độc mình, người đó có thể hạ độc mẹ nàng, còn kẻ hạ độc nàng khi còn nhỏ, nhất định phải tìm ra. Chuyện liên quan đến tính mệnh, không báo thù vậy thì không phải là nàng! Về phần người đàn ông trước mắt gọi Huyết Thủ, vì sao giống Văn Diệp, chuyện này gặp Văn Diệp mới có thể hỏi rõ ràng. Đáy lòng cũng có nghĩ tới có lẽ hai người bọn họ là anh em sinh đôi, hoặc là nhân cách phân liệt. Nhưng mặc kệ là tình huống thế nào, Huyết Thủ tuyệt đối sẽ không trả lời vấn đề của nàng, cho nên đáp án này cần chờ gặp Văn Diệp án. Về phần Nam Cung Thần. vì sao hắn tới nơi này? Không phải đã nhận ra nàng? "Thì ra người chính là An Lan công tử của Trân Bảo Các trong truyền thuyết, không ngờ An Lan công tử nổi tiếng thiên hạ lại là một nữ nhân, thật không ngờ." Liễu Trì kinh ngạc, nhìn kỹ Thư Nhã Phù. Gương mặt này là của An Lan, cho nên thân phận của nàng là An Lan! "Thảo dân tham kiến Tề vương gia, hôm nay có chỗ tiếp đón không được chu đáo xin hãy tha lỗi!" Đối mặt Nam Cung thần, nhất là khi đôi mắt của hắn thẳng tắp nhìn mình, luôn có loại cảm giác không chỗ ẩn núp. "Từ khi mới bắt đầu liên động thủ hạ thuốc, không thể nào, nếu như vừa bắt đầu người đã hạ thuốc, sao ta không phát hiện!" Cảm thấy công lực trong cơ thể không thể vận chuyển, nụ cười trên mặt Huyết Thủ vụt tắt. "Huyết Thủ, không phải người nói, máu tươi của ta là vị ngon nhất thiên hạ hay sao! Cùng lúc khi chùy thủ của người cắt qua da thịt của ta, người nhất định đã trúng độc của ta." Cười như không cười, Thư Nhã Phù xoay người nhìn về phía Huyết Thủ, chỉ là gương mặt này và Văn Diệp rõ ràng giống nhau như đúc, nhưng khác phong cách, nàng không thích ứng. "Người lại bôi độc trên cổ của mình!" Kinh ngạc nhìn nàng, Huyết Thủ không ngờ nàng lại có thể bôi độc trên chính người của mình. "Võ công của ta thấp kém, phải biết bảo vệ an toàn của mình!" Tùy ý cười cười, trên người nàng đâu chỉ một loại độc tố, mà trên người Huyết Thủ cũng không chỉ là một loại độc. Trong đoạn thời gian trở lại thành Khai Dương, nàng ẩn nhẫn đã lâu rồi, vì

đem người ẩn núp phía sau bắt tới, nàng thu lại rất nhiều rất nhiều, theo khuôn phép cũ, sắm một vai Thư Nhã Phù đã thay đổi, theo tính chất ẩn núp bản thân mình, phải nói nếu như dựa theo tính của nàng, rất nhiều chuyện không phải thành cái bộ dạng hiện tại này rồi. "Thuốc giải!" Đầu ngón tay khẽ sờ sờ vết máu trên cổ, khoe miệng lộ ra một nụ cười ưu nhã: "Muốn thuốc giải luôn luôn trả giá một chút ít, Huyết Thủ một đao này của ta, máu này, cả người bị tổn thương. Người cảm thấy người muốn dùng cái gì để hoàn lại? Có nghe câu nợ máu trả bằng máu hay không!" "Người đang uy hiếp ta? Người đừng quên thân phận người là gì, hiện tại ta có thể." Ánh mắt nguy hiểm lưu chuyển ở trên người Nhã Phù, nhất cử nhất động của Nhã Phù khơi ra hứng thú của hắn, nhưng người luôn luôn khát máu tà nịnh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị người uy hiếp. Nhã Phù lấy ra một cây sáo nhỏ từ trong lòng ngực, không đợi Huyết Thủ nói xong, đặt ở khoe miệng phát ra mấy tiếng cười bén nhọn. "A ———! Đừng thôi!" Huyết Thủ trực tiếp hai tay ôm đầu, trên mặt thần sắc khổ sở khác thường, mấy tiếng cười bén nhọn này, cơ hồ xuyên thấu rót vào trong đầu. "An Lan công tử điều khiển âm quả nhiên lợi hại." Cặp mắt Nam Cung Thần nheo lại, có bản lĩnh như vậy, An Lan này không đơn giản, điều khiển âm không phải người nào cũng có thể học được, ít nhất ở phải có trình độ âm luật nhất định, nếu không không có cách nào sử dụng vũ khí như vậy. "Chỉ là thủ đoạn nho nhỏ mà thôi!" Nhếch môi tùy ý nói. Bây giờ nàng là An Lan, không cần khoác áo Thư Nhã Phù tới làm việc, tự nhiên hành động tùy ý theo tính tình của mình. Huyết Thủ đã làm hại trên người nàng xuất hiện nhiều thương, như vậy nàng lấy một chút lợi tức trên người hắn đã là tiện nghi cho hắn, nếu như không phải là hắn và Văn Diệp có khuôn mặt giống nhau như đúc, nàng đã hạ độc Kiến Huyết Phong Hầu rồi. Trước chùy thủ dính máu Thư Nhã Phù, lại bị giữ ở trên tay Nhã Phù, cười nhẹ nhàng: "Con người của ta rất hiền lành, trên cổ của người xoẹt một đao, so với vết thương này của ta lớn gấp đôi, máu nhiều gấp đôi! Là người tự mình động thủ hay là ta động thủ!" Theo bản tính mà nói, Thư Nhã Phù tự hỏi cũng không phải người hiền lành gì, vừa mới bắt đầu học tập y thuật cùng độc thuật, nàng lựa chọn chính là độc thuật. "An

Lan đúng không! Rất tốt!" Con người Huyết Thủ chợt co rút nhanh, cắn răng nghiêng lợi, cảm nhận được thân thể càng ngày càng nặng nề, diễn-đàn-lê-quý-đôn đưa tay trực tiếp tự mình động thủ đoạt lấy chủ thủ trên tay Nhã Phù, ở trên cổ hoa lên một đao. Vết thương không sâu, nhưng máu chảy xuống! "Thuốc giải!" Cắn răng nghiêng lợi, Huyết Thủ chưa từng chịu uy hiếp như vậy, hôm nay cư nhiên bị một nữ nhân uy hiếp mình! Thư Nhã Phù, người thật có khả năng! "Thuốc giải đã cho người, hiệu quả không dễ dàng có tác dụng nhanh như vậy, tốt nhất người mau rời khỏi, cầm máu của người." Thư Nhã Phù không có sợ hãi động thủ vào thời điểm này chút nào, nàng đã đề phòng rồi, ánh mắt liếc chùy thủ trên tay Huyết Thủ vẫn rỉ máu mấy lần. Nếu như mới vừa rồi Huyết Thủ không chịu tự mình động thủ, chỉ sợ độc này cũng không giải được rồi, thuốc giải được bôi ở trên chủ thủ, muốn giải độc sẽ phải thấy máu! "Rất tốt, ta sẽ tới tìm người đây!" Con người màu sắc đỏ sậm mang theo tà nịnh cùng nguy hiểm, nhìn Thư Nhã Phù thật sâu một cái, cuối cùng liếc mắt Nam Cung Thần trầm mặc, trực tiếp xoay người rời đi. "An Lan công tử, người đuổi Huyết Thủ đi, người đừng quên mất mục đích hôm nay Bốn vương tới nơi này." Sau khi trầm mặc hồi lâu, Nam Cung Thần làm khó dễ, hôm nay cùng Huyết Thủ hẹn tại nơi này gặp mặt, là để lấy một vị thuốc dẫn, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. một vị thuốc có thể trị liệu chân cho hắn. Mà bây giờ, Huyết Thủ trúng độc rồi đi! "Đó là các người hẹn ước, là chuyện giữa các người, còn ta mới xử lý chuyện tay ta vừa dính máu, mà Huyết Thủ tự mình rời đi, một dân chúng bình dân như ta không liên quan, có thể coi là thất ước, Vương Gia cũng có thể đi tìm Huyết Thủ, mà không phải tìm ta khởi binh vấn tội." Xoay người, mặc dù trên người nhếch nhác, lộ ra khỏi hơn nửa cánh tay trắng nõn, nhưng không có một chút ngượng ngùng giống như những nữ nhân khác, cứ như vậy thản nhiên đứng đưa, khua khoảng ở trước mặt bọn họ, tùy ý dựa vào tường mà đứng, không để ý chút nào bị người thấy da thịt trên người.

Xem thêm: <http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?f=148&t=307387>"Khi người bắt đầu bắt ta, Huyết Thủ, ta mặc kệ rồi cuộc

Gương mặt này là của An Lan, cho nên thân phận của nàng là An Lan!

"Thảo dân tham kiến Tề vương gia, hôm nay có chỗ tiếp đón không được chu đáo xin hãy tha lỗi!" Đối mặt Nam Cung thần, nhất là khi đôi mắt của hắn thẳng tắp nhìn mình, luôn có loại cảm giác không chỗ ẩn núp.

"Từ khi mới bắt đầu liên động thủ hạ thuốc, không thể nào, nếu như vừa bắt đầu người đã hạ thuốc, sao ta không phát hiện!" Cảm thấy công lực trong cơ thể không thể vận chuyển, nụ cười trên mặt Huyết Thủ vụt tắt.

"Huyết Thủ, không phải người nói, máu tươi của ta là vị ngon nhất thiên hạ hay sao! Cùng lúc khi chùy thủ của người cắt qua da thịt của ta, $\infty\infty\infty\infty\infty$, người nhất định đã trúng độc của ta." Cười như không cười, Thư Nhã Phù xoay người nhìn về phía Huyết Thủ, chỉ là gương mặt này và Văn Diệp rõ ràng giống nhau như đúc, nhưng khác phong cách, nàng không thích ứng.

"Người lại bôi độc trên cổ của mình!" Kinh ngạc nhìn nàng, Huyết Thủ không ngờ nàng lại có thể bôi độc trên chính người của mình.

"Võ công của ta thấp kém, phải biết bảo vệ an toàn của mình!" Tùy ý cười cười, trên người nàng đâu chỉ một loại độc tố, mà trên người Huyết Thủ cũng không chỉ là một loại độc.

Trong đoạn thời gian trở lại thành Khai Dương, nàng ẩn nhẫn đã lâu rồi, vì đem người ẩn núp phía sau bắt tới, nàng thu lại rất nhiều rất nhiều, theo khuôn phép cũ, sắm một vai Thư Nhã Phù đã thay đổi, theo tính chất ẩn núp bản thân mình, phải nói nếu như dựa theo tính của nàng, rất nhiều chuyện không phải thành cái bộ dạng hiện tại này rồi.

"Thuốc giải!"

Đầu ngón tay khẽ sờ sờ vết máu trên cổ, khóe miệng lộ ra một nụ cười ươi nhả: "Muốn thuốc giải luôn luôn trả giá một chút ít, Huyết Thủ một đao

này của ta, máu này, cả người bị tổn thương. Người cảm thấy người muốn dùng cái gì để hoàn lại? Có nghe câu nợ máu trả bằng máu hay không!"

"Người đang uy hiếp ta? Người đừng quên thân phận người là gì, hiện tại ta có thể." Ánh mắt nguy hiểm lưu chuyển ở trên người Nhã Phù, nhất cử nhất động của Nhã Phù khơi ra hứng thú của hắn, nhưng người luôn luôn khát máu tà nịnh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị người uy hiếp.

Nhã Phù lấy ra một cây sáo nhỏ từ trong lòng ngực, không đợi Huyết Thủ nói xong, đặt ở khóe miệng phát ra mấy tiếng cười bén nhọn.

"A —————! Đừng thôi!" Huyết Thủ trực tiếp hai tay ôm đầu, trên mặt thần sắc khổ sở khác thường, mấy tiếng cười bén nhọn này, cơ hồ xuyên thấu rót vào trong đầu.

"An Lan công tử điều khiển âm quả nhiên lợi hại." Cặp mắt Nam Cung Thần nheo lại, có bản lĩnh như vậy, An Lan này không đơn giản, điều khiển âm không phải người nào cũng có thể học được, ít nhất ở phải có trình độ âm luật nhất định, nếu không không có cách nào sử dụng vũ khí như vậy.

"Chỉ là thủ đoạn nho nhỏ mà thôi!" Nhếch môi tùy ý nói.

Bây giờ nàng là An Lan, không cần khoác áo Thư Nhã Phù tới làm việc, tự nhiên hành động tùy ý theo tính tình của mình.

Huyết Thủ đã làm hại trên người nàng xuất hiện nhiều thương, như vậy nàng lấy một chút lợi tức trên người hắn đã là tiện nghi cho hắn, nếu như không phải là hắn và Văn Diệp có khuôn mặt giống nhau như đúc, nàng đã hạ độc Kiến Huyết Phong Hầu rồi.

Trước chùy thủ dính máu Thư Nhã Phù, lại bị giữ ở trên tay Nhã Phù, cười nhẹ nhàng: "Con người của ta rất hiền lành, trên cổ của người xoẹt

một đao, so với vết thương này của ta lớn gấp đôi, máu nhiều gấp đôi! Là người tự mình động thủ hay là ta động thủ!"

Theo bản tính mà nói, Thư Nhã Phù tự hỏi cũng không phải người hiền lành gì, vừa mới bắt đầu học tập y thuật cùng độc thuật, nàng lựa chọn chính là độc thuật.

"An Lan đúng không! Rất tốt!" Con người Huyết Thủ chột co rút nhanh, cắn răng nghiêng lợi, cảm nhận được thân thể càng ngày càng nặng nề, diễn-đàn-lê-quý-đôn đưa tay trực tiếp tự mình động thủ đoạt lấy chủ thủ trên tay Nhã Phù, ở trên cổ hoa lên một đao.

Vết thương không sâu, nhưng máu chảy xuống!

"Thuốc giải!" Cắn răng nghiêng lợi, Huyết Thủ chưa từng chịu uy hiếp như vậy, hôm nay cư nhiên bị một nữ nhân uy hiếp mình!

Thư Nhã Phù, người thật có khả năng!

"Thuốc giải đã cho người, hiệu quả không dễ dàng có tác dụng nhanh như vậy, tốt nhất người mau rời khỏi, cầm máu của người." Thư Nhã Phù không có sợ hãi động thủ vào thời điểm này chút nào, nàng đã đề phòng rồi, ánh mắt liếc chùy thủ trên tay Huyết Thủ vẫn rỉ máu mấy lần.

Nếu như mới vừa rồi Huyết Thủ không chịu tự mình động thủ, chỉ sợ độc này cũng không giải được rồi, thuốc giải được bôi ở trên chủ thủ, muốn giải độc sẽ phải thấy máu!

"Rất tốt, ta sẽ tới tìm người đấy!" Con người màu sắc đỏ sậm mang theo tà nịnh cùng nguy hiểm, nhìn Thư Nhã Phù thật sâu một cái, cuối cùng liếc mắt Nam Cung Thần trầm mặc, trực tiếp xoay người rời đi.

"An Lan công tử, người đuổi Huyết Thủ đi, người đừng quên mất mục đích hôm nay Bốn vương tới nơi này."

Sau khi trầm mặc hồi lâu, Nam Cung Thần làm khó dễ, hôm nay cùng Huyết Thủ hẹn tại nơi này gặp mặt, là để lấy một vị thuốc dẫn, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. một vị thuốc có thể trị liệu chân cho hãn.

Mà bây giờ, Huyết Thủ trúng độc rồi đi!

"Đó là các người hẹn ước, là chuyện giữa các người, còn ta mới xử lý chuyện tay ta vừa dính máu, mà Huyết Thủ tự mình rời đi, một dân chúng bình dân như ta không liên quan, có thể coi là thất ước, Vương Gia cũng có thể đi tìm Huyết Thủ, mà không phải tìm ta khởi binh vấn tội."

Xoay người, mặc dù trên người nhếch nhác, lộ ra khỏi hơn nửa cánh tay trắng nõn, nhưng không có một chút ngượng ngùng giống như những nữ nhân khác, cứ như vậy thản nhiên đứng đưa, khuỷu khuỷu ở trước mặt bọn họ, tùy ý dựa vào tường mà đứng, không để ý chút nào bị người thấy da thịt trên người.

Xoay người, mặc dù trên người nhếch nhác, lộ ra khỏi hơn nửa cánh tay trắng nõn, nhưng không có một chút ngượng ngùng giống như những nữ nhân khác, cứ như vậy thản nhiên đứng đưa, khuỷu khuỷu ở trước mặt bọn họ, tùy ý dựa vào tường mà đứng, không để ý chút nào bị người thấy da thịt trên người.

Lạnh nhạt kiên định, lười biếng dựa vào vách tường, đuôi lông mày gầy nhẹ, một bộ đây là chuyện của người mà, không có quan hệ gì với ta.

"Huyết Thủ rời đi, người cảm thấy hãn sẽ dễ dàng bỏ qua cho người! Hãn nổi danh khát máu dễ giết, đối với kẻ địch càng thêm tàn khốc! Hôm nay người đã khiêu chiến sự kiên nhẫn của hãn." Đối với thái độ của nàng Nam Cung Thần cũng không để ý.

"Sao Tề vương gia đột nhiên nói cái này, chẳng lẽ. . . diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. . . Vương Gia là muốn giúp ta hay sao?" Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Nam Cung Thần, tuyệt mỹ yêu nghiệt, giữa lông mày điểm một Chu Sa

đỏ tươi mê hoặc người, mặc dù chỉ là gương mặt lạnh lùng, ngồi ở trên xe lăn, đều mang một mùi vị mê hoặc lòng người.

Cái loại này trong đám người, nhất định thành tiêu điểm của mọi người, mà Nam Cung Thần chính là người đàn ông như vậy.

"Người biết dùng độc, nhất định cũng biết giải độc!" Nam Cung Thần nói ra mục đích cuối cùng của mình, mặc dù không biết được năng lực của nàng, nhưng bằng vào một ngón vừa rồi, ít nhất có thể nhìn ra nàng ở phương diện này quả thật nhất định có thành tựu.

"Vương Gia, chuyện này. Không thể tùy tiện đem chuyện này nói cho người ngoài không rõ lai lịch!" Hiểu được ý tứ của Vương Gia, Liễu Trì khiếp sợ nói.

"Liễu Trì lui ra!" Nam Cung Thần quát lạnh một tiếng.

Liễu Trì bất đắc dĩ, thối lui đến sau lưng Nam Cung Thần, chỉ là ánh mắt cũng ác ngoan nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù, hình như muốn từ trên người nàng tìm cái động, thấy rõ diện mạo thật của nàng.

Đuôi lông mày khẽ hếch lên, Nam Cung Thần trúng độc?

Đây lại là một tin tức mới, chưa từng nghe Nam Cung Thần trúng kỳ độc, mà bây giờ Nam Cung Thần tự mình tìm Huyết Thủ khát máu để lấy thuốc dẫn, nhất định là độc vô cùng khó giải, độc tố tầm thường ngự y trong hoàng cung có thể chữa trị.

"Người biết giải độc, hơn nữa người đã chế độc y tiên mới có thể trị liệu, Bốn vương hi vọng khả năng chế độc cùng giải độc cũng lợi hại như nhau." Nam Cung Thần mặt quý khí ngạo nghễ ngồi trên ở trên xe lăn, cao quý mà mỉa mai, bên khóe môi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhất thời khuynh quốc lam nhan, cổ họng lòng người.

Đối với Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù cũng đã biết được, nhưng lại nhìn đến một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành như vậy, vẫn làm cho nàng sửng sờ một lát.

Cúi đầu, né tránh tầm mắt Nam Cung Thần, nhìn cánh tay bầm đen của mình: "Vương Gia muốn ta giải độc cho ngài!"

"Có yêu cầu gì, người có thể nói ra!" Nam Cung Thần thản nhiên mở miệng, trực tiếp tỏ thái độ, hẳn không thích vòng vo tam quốc, hai bên đều là người biết chuyện, không cần những lời khách sáo dò xét lẫn nhau.

"Yêu cầu?!" Hơi híp mắt lại, trong đầu Thư Nhã Phù suy xét các loại khả năng, cùng với không muốn giải độc cho Nam Cung Thần, trên người hẳn là độc gì không còn rõ ràng lắm, đồng ý hay không đồng ý đều dựa vào chính ý tưởng của nàng.

"Mẹ. Con mới đi nhà kho tìm mẹ, cũng không thấy. A! Sao mẹ lại ra nông nổi như vậy?"

Thư Vũ Trạch từ bên ngoài chạy tới, hình như là xa xa thấy được bóng lưng Thư Nhã Phù, một đường vui sướng chạy tới, chỉ là đi tới gần, thấy một thân nhếch nhác, trên cổ mẹ còn có vết máu, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu đó lập tức trầm thấp xuống, đáy mắt tức giận sáng giọi như cuồng phong.

Lại có lá gan tổn thương mẹ của cậu!

Khẩn trương nhìn vết bầm đen chói mắt trên cánh tay Nhã Phù, diễn-đàn-lê-quý-đôn, còn có máu tươi chảy trên cổ, nguyên cái khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trầm giống như có thể tích thủy: "Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?"

"Là người làm!" Ánh mắt Thư Vũ Trạch tức giận cùng sát ý, chợt quay đầu nhìn về phía Nam Cung Thần.

Người tổn thương mẹ cậu, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua, cho dù người này là cha cậu, thì cũng vậy, cậu để mẹ ở vị trí thứ nhất trong lòng, tuyệt đối không cho phép người khác tổn thương mẹ một sợi tóc nào.

"Bảo bối, mẹ không có việc gì, con hãy yên tâm đi! Chuyện này không có quan hệ gì với hần!" Thư Nhã Phù ngồi xổm người xuống, đem con trai bảo bối kéo vào trong ngực trấn an nói.

May mắn là hôm nay nàng và Vũ Trạch đã dịch dung, dù Nam Cung Thần đứng ở trước mặt, cũng không nhận ra thân phận của bọn họ, chỉ là thấy tướng mạo Nam Cung Thần, một số chuyện nào đó sợ là dấu không được Vũ Trạch rồi.

"Vậy là ai làm?" Cau mày, trên gương mặt nho nhỏ của Thư Vũ Trạch không sáng khoái cùng không vui.

"Một tên biến thái!" Thuận miệng nói, Vũ Trạch đã quen thuộc, có một số chuyện nàng cũng không muốn gạt cậu.

"Lại là người? Nàng là mẹ người!" Nam Cung Thần thấy bóng người nho nhỏ này, thần sắc trong con mắt lưu chuyển, kinh ngạc nhìn hai người trước mặt, tên tiểu tử thú vị này không phải là cái tên mở miệng ra đều gọi mình là phụ thân yêu quý sao, không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy.

Mà. An Lan công tử trong truyền thuyết lại chính là mẹ của cậu, như vậy. sau lưng là Trần Bảo Các U Minh cung?

Có ý tứ, An Lan và tiểu tử này lại là mẹ con, thật là quá làm cho hần bất ngờ rồi !

"Hừ, hần đang nơi này còn làm hại mẹ bị thương thành như vậy, coi như không phải hần làm, thấy chết mà không cứu cũng liên lụy!" Hừ lạnh một tiếng, bây giờ Thư Vũ Trạch rất tức giận, đối với tức giận không ngừng lên

cao của Thất vương gia, dịch dung khuôn mặt nhỏ nhắn căng đến gắt gao, rõ ràng bày tỏ, hiện tại cậu cực kỳ khó chịu, rất không vui vẻ.

Nhưng tại sao cha lại chạy tới nơi này? Chẳng lẽ là tới bắt mẹ hay sao? Nhìn không giống lắm!

Đáy lòng nghĩ, Thư Vũ Trạch tránh khỏi ôm ấp của Thư Nhã Phù, chạy đến trước mặt của Nam Cung Thần, hai cặp mắt màu hổ phách nhìn nhau, hiện tại tiểu tử không vui, cho nên: "Tề vương gia, ngài không biết cái gì gọi nam nữ thụ thụ bất thân sao, không nhìn thấy đại thúc cũng đã thức thời xoay mặt đi một bên rồi, đôi mắt của ngài thẳng nhìn chằm chằm vào mẹ ta làm cái gì! Hừ! Đừng tưởng rằng bây giờ nhìn mẹ ta xinh đẹp như hoa, cơ trí thông minh liền muốn nhúng chàm!"

Con trai, người mạnh khỏe mạnh, đối với một người cùng mình tương cái bộ dạng của một người đàn ông, mà chảnh nói lời như vậy!

Thật. . . ๖๖๖điễn♥đàn๖๖๖lê♥quý♥đôn . . Thật không hổ là con ta!

Thư Nhã Phù nhìn con trai bảo bối thấy Nam Cung Thần không có gì khác thường, đáy lòng cũng yên tâm rất nhiều, sau có thể từ từ sẽ nhờ hấn một chút.

"Con trai Nhị thập tứ hiếu người đã mở miệng một tiếng kêu ta cha yêu quý, Bốn vương tự nhiên muốn tới thăm mẹ người một chút thì có gì lạ, nếu không ta bị thua thiệt rồi!"

Đối mặt Thư Vũ Trạch đang tức giận, tâm tình Nam Cung Thần vui thích cười lên, tên tiểu tử này luôn buông lỏng, hấn cũng không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp tên tiểu tử này, còn gặp được mẹ trí dũng song toàn, xinh đẹp như hoa, trên trời trên đất ít có trong miệng cậu.

Có lá gan có năng lực hạ độc trên người Huyết Thủ, quả thật không phải một nữ nhân bình thường!

Đôi mắt Thư Vũ Trạch đang tức giận, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. tâm tình Nam Cung Thần vui thích cười lên, tên tiểu tử này luôn buông lỏng, hẳn cũng không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp tên tiểu tử này, còn gặp được mẹ trí dũng song toàn, xinh đẹp như hoa, trên trời trên đất ít có trong miệng cậu.

Có lá gan có năng lực hạ độc trên người Huyết Thủ, quả thật không phải một nữ nhân bình thường!

Nam Cung Thần cười một tiếng nói, khuynh quốc mê say, nam sắc mê người! Vốn là một người lạnh lùng, thế nhưng lúc này đã nhu hòa xuống, làm cho người ta trợn mắt hốc mồm.

Hai người bọn họ đã từng gặp mặt? !

Thư Nhã Phù khiếp sợ nhìn hai người đang nhìn nhau, một chu môi tức giận, một cười cảnh xuân rực rỡ, nàng thật không biết con trai mình gặp Nam Cung Thần khi nào, khẽ nheo cặp mắt lại, hình như từ khi đến thành Khai Dương đến giờ, Vũ Trạch có lòng hiếu kỳ rất lớn với Nam Cung Thần, thỉnh thoảng luôn nhắc tới Tề vương như thế nào như thế nào.

Hơn nữa. Nam Cung Thần nói cái câu "Con trai Nhị thập tứ hiếu, người đã mở miệng kêu ta cha yêu quý một tiếng."

Con trai, cha, hai từ này trực tiếp khiến Thư Nhã Phù sửng sò tại chỗ, trong đầu chẳng những quay về từ ngữ của hai người này, con trai, cha. Nàng nổi giận gầm lên một tiếng, hai người các người cấu kết đi chung với nhau từ lúc nào!

"Tề vương gia, thân phận ngài tôn quý, không so được bách tính bình dân như chúng ta, muốn vứt bỏ con trai cũng không thể tùy tiện vứt bỏ! Mẹ của ta cũng không phải người bình thường nói muốn là có thể muốn! Hừ!" Thư Vũ Trạch nhìn chằm chằm Nam Cung Thần, đáy mắt rất rõ ràng tức giận.

Nếu như đổi lại thời gian địa điểm, Nam Cung Thần muốn gặp Thư Nhã Phù, sợ rằng Vũ Trạch cũng hấp ta hấp tấp chạy đi an bài.

"Ha ha!" tiếng cười thật thấp, dịu dàng mang theo mùi vị cứng chùi, ngay sau đó Nam Cung Thần ngẩng đầu giương mắt nhìn về phía Nhã Phù: "An Lan trả lời của ngươi là cái gì? Có cái yêu cầu gì ngươi cũng có thể nói ra!"

Cùng Nam Cung Thần đối diện, Thư Nhã Phù mới vừa nâng lên nụ cười thản nhiên, mơn trớn sợi tóc bên trán: "Yêu cầu rất đơn giản, ta sẽ dẫn con trai vào Tề Vương phủ làm đại phu trị liệu cho ngươi, ngươi không thể trói buộc chúng ta làm bất cứ chuyện gì, hơn nữa có thể chữa khỏi hay không ta không bảo đảm!"

Không muốn dùng tiếp thân phận Thư Nhã Phù ở trong thành Khai Dương nữa, như vậy đổi thân phận, đổi một thân phận tự do để làm chuyện dễ dàng hơn, theo ý nàng Nam Cung Thần chính là một cái cơ hội.

Lấy danh nghĩa trị liệu tiến vào Tề Vương phủ, nàng đã sớm nghĩ tới, với thân phận Thư Nhã Phù có điều kiêng kỵ, sợ rằng bởi vì quan hệ rất lớn với Nam Cung Thần, mà bây giờ được nghe trên người Nam Cung Thần hình như bị hạ độc, nàng tự nhiên cần biết rõ giữa hai người này có liên quan gì hay không.

Mang theo Vũ Trạch vào Vương phủ, mặc kệ tuyên bố trong ngoài như thế nào, theo lời đồn nàng nhất định sẽ trở thành tân sủng của Thất vương gia, bởi như vậy có vài người nếu như muốn biết, chắc chắn sẽ không ngồi chờ chết, còn đối với phương dẫn đầu động thủ, dĩ nhiên là có dấu vết mà lần theo.

Huống chi thân phận An Lan không phải là Thư Nhã Phù, không cần bận tâm nhiều như vậy!

Nụ cười bên khóe môi càng ngày càng rõ ràng, có lẽ Nam Cung Thần cũng sẽ không nghĩ đến, hẳn tìm kiếm Thư Nhã Phù, Thư Nhã Phù hiện tại liền đứng trước mặt của hắn, còn chuẩn bị theo hắn đi Tề Vương phủ.

"Vào vương phủ, như vậy người muốn lấy thân phận gì vào?" Nam Cung Thần hiển nhiên cũng không nghĩ đến nàng lại có thể biết nói lên yêu cầu như thế, mặc dù đúng là hắn cố ý cho nàng vào trong phủ trị liệu, chuyện hắn trúng độc tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

"Vô nghĩa, tất nhiên là thân phận đại phu nhân, ngài đừng tưởng đánh chủ ý với mẹ ta! Ngài muốn tìm nữ nhân thì tìm Tề vương phi của ngài đi, không được đến gần mẹ ta!" Thư Vũ Trạch rất không sáng khoáy hừ lạnh một tiếng, chu môi hung hăng trợn mắt nhìn Nam Cung Thần một cái.

Mẹ tính toán gì cậu hiểu, cũng thuận theo tự nhiên giúp đỡ mẹ mình, như vậy Nam Cung Thần sẽ không hoài nghi nhiều.

"Ta sẽ tự mình đi Tề Vương Phủ, Vương Gia cứ yên tâm đi, còn bây giờ Vương Gia có nên rời đi trước hay không!" diễn-đàn-lê-quý-đôn Thư Nhã Phù đi lên trước, đưa tay vò tóc Vũ Trạch, nói.

Hôm sau, cửa lớn Tề Vương phủ.

"Hộ vệ đại ca này, đứa nhỏ này thật sự là con trai Vương Gia, ta ngậm đắng nuốt cay sinh hạ đứa bé này, mục đích đúng là muốn lưu lại một huyết mạch cho vương gia! Người xem một chút, ánh mắt đứa nhỏ này có phải rất giống Vương Gia hay không?"

"Người xem, ánh mắt thật sự rất giống Vương Gia, đều là màu hổ phách."

"Nhưng chưa bao giờ nghe nói chuyện này, huống chi Vương Gia rất ít ra cửa, đột nhiên toát ra một nữ nhân mang theo đứa bé nói là con trai Vương Gia, này sợ rằng."

"Hộ vệ đại ca, người có thể đi tìm Liễu Trì Liễu thị vệ hỏi rõ ràng, hẳn vẫn hầu ở bên cạnh Vương Gia, rành rẽ nhất mà!" Ôm Vũ Trạch, bộ mặt điềm đạm đáng yêu, Thư Nhã phù nhỏ giọng nói.

"Cái gì nữ nhân lại còn đến vương phủ giả mạo! Lại còn mang theo đứa bé chạy đến, Vương Gia làm sao có thể cùng người sinh hạ đứa bé, hơn nữa còn một đứa bé lớn như vậy!" Một thị vệ lạnh lùng quát to, không có chút nào tin tưởng chuyện như vậy.

"Mẹ. Ô ô ô, có phải cha không cần tiểu Diêu rồi hay không, tiểu Diêu sẽ rất ngoan, sẽ không gây chuyện!"

Âm thanh mềm mại, lập tức ô ô mà khóc lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn chui ở trong ngực Nhã Phù, khóc rất đau lòng.

"Con trai, sẽ không, sẽ không, cha con không phải là người như thế, cha qua nói nhất định sẽ đối xử tử tế mẹ con chúng ta đấy!" Trong hốc mắt mang theo nước mắt, khuôn mặt Nhã Phù hoa lệ đầm mưa.

Trong khoảng thời gian ngắn, cửa Tề Vương phủ nháo loạn, tất cả mọi người nhìn nữ nhân xiêm áo lam lũ, ôm một bé trai cũng quần áo tả tơi, chạy tới Tề Vương phủ tìm chồng.

Mà tin tức này, lấy một tốc độ khó có thể tưởng tượng, nhanh chóng truyền vào trong cung.

"Người nói cái gì? Có một nữ nhân mang theo một đứa bé chạy đến Tề Vương phủ nói là con trai Vương Gia!" Uyển Quý Phi khiếp sợ chột từ trên ghế đứng lên, khó có thể tin nghe hạ nhân bẩm báo.

"Đúng vậy, nương nương, sáng sớm hôm nay đang ở ngoài cửa vương phủ khóc kêu muốn gặp Vương Gia, hiện tại sợ là tin tức đã truyền ra."

"Làm sao lại chạy đến một nữ nhân không giải thích được, Ỗđiền-đàn-lê-Ỗquý-đôn mới xử lý một Thư Nhã Phù, bây giờ lại chạy đến một nữ nhân, lại còn mang theo đứa bé đến!" Uyển Quý Phi chau mày, nhưng nếu Tề vương có đứa bé, thân thể hần có tàn tật không thể đi lên ngôi vị hoàng đế, không có nghĩa là hần sẽ không vì con của mình mưu đồ địa vị chí tôn kia.

Mà Nam Cung Thần luôn luôn bất hòa với nàngnhưng nếu có những thứ khác dựa vào, như vậy nàng phải làm thế nào?

Đứa bé của nàng mới có thể làm thái tử, nàng tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa đứa con hoang đó không biết từ đâu tới, căn bản cũng không xứng tiến vào phổ tộc hoàng gia.

Đứa bé của nàng mới có thể làm thái tử, nàng tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa đứa con hoang đó không biết từ đâu tới,d∞đ∞l∞q∞đ, căn bản cũng không xứng tiến vào phổ tộc hoàng gia.

"Đi, đi qua chỗ Thái hậu!"

Trong ngự thư phòng.

"Hoàng thượng, chuyện này có phải là thật hay không?" Viên tổng quản thận trọng nhìn Hoàng thượng trên ngôi vị hoàng đế kia, từ khi bắt đầu nghe cái tin tức đó, mặt hoàng thượng vẫn không chút thay đổi không có tỏ thái độ gì.

"Tất cả đều đi xuống!"

"Bốp ——! Khốn kiếp!" Đuổi lui hết người, hoàng thượng phất tay đem trọn đồ trên bàn cũng ném tới trên đất, quắc mắt trừng mi, giận không thể nuốt.

"Tại sao nó có thể có con trai! Không phải nó trúng độc hay sao, sao lại có con trai?" Tức giận hét lớn, hoàng thượng vỗ án, tức giận nhìn chăm chăm Viên Thì Minh.

"Hoàng thượng bớt giận, hoàng thượng bớt giận, đây chỉ là tin đồn mà thôi, còn chưa chứng thật đứa bé kia chính là con trai Tề vương! Rất có thể chỉ là điều phụ lớn mật mạo danh thôi." Viên tổng quản thấy hoàng thượng vô cùng tức giận, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu nói.

"Trên tay hắc trâm coi Ám các, trẫm cũng phải kiêng kỵ hắc trâm mấy phần, nếu như không phải bởi vì hắc trâm không thể đi được, chân tàn không có cơ hội đăng vị, người cảm thấy hắc trâm sẽ ngồi chờ chết như vậy, an phận làm một Vương Gia?" Hoàng thượng tức giận quát lạnh, đối với Nam Cung Thần, hắc trâm vẫn luôn lòng mang kiêng kỵ, tiên hoàng đem ngôi vị hoàng đế giao trên tay của hắc trâm, nhưng đợi đến sau khi hắc trâm lên ngôi, mới phát hiện, Ám các từ trước do hoàng thượng nắm trong tay lại rơi vào tay Nam Cung Thần.

Từ đó, ở trong mắt Hoàng thượng, Nam Cung Thần không chỉ là một người con trai tàn phế, mà là một người cần kiêng kỵ.

"Hoàng thượng, chuyện này còn chưa tra rõ, cần phải hay biết rõ sự tình rồi tính toán sau!" Đối với tâm tư của hoàng thượng, phục vụ ở bên người mấy chục năm, Viên Thì Minh hiểu rõ nhưng rất rõ ràng, nếu không vị trí thái giám tổng quản này cũng sẽ không để hắc trâm ngồi rồi.

"Đi điều tra tìm hiểu rõ, đem xuất thân bối cảnh tất cả của nữ nhân kia đều cho trẫm nhất nhất điều tra xong, cho tới bây giờ Tề vương cũng ít khi ra cửa lại có một đứa con trai, con trai trẫm thật đúng là có năng lực, cư nhiên dấu diếm nhiều năm như vậy!" Hoàng thượng mặt không vẻ gì cau mày lạnh lùng nói.

Mà trong điện Thái hậu, Thái hậu mới nghe được tin tức từ Uyển Quý Phi, trong cung càng thêm không ngồi yên, trực tiếp hạ lệnh chuẩn bị xuất cung.

.....

"Chắc chắc, hiện tại trong vương phủ của Vương gia có thêm một nữ nhân, còn thêm một đứa con trai, chắc hẳn sẽ rất nhanh truyền ra." đang nhàn nhã ngồi ở bên bàn ăn quả nho, Thư Nhã Phù, bộ dạng lười biếng này, nơi nào còn điềm đạm đáng yêu như lúc ở cửa vương phủ.

"An Lan, người cho Bốn vương đội cái mũ thật lớn! Sợ rằng mấy ngày nữa trong thành Khai Dương sẽ truyền ra lời đồn." Nam Cung Thần mang theo nụ cười tà mị, cười như không cười nhìn nữ nhân trước mắt.

Khi mới vừa thấy nàng cùng tiểu tử trong cái bộ dáng này, diễn-~~đàn~~-lê-quý-~~đôn~~, hẳn giật mình, mặc như thôn phụ chạy tới Tề Vương phủ, thậm chí còn có vài miếng vá trên quần áo!

Mà tiết mục ở trước cửa vương phủ khóc rất đau lòng, tình huống chân thật cũng là hai người được Liễu Trì mang vào, lập tức ôm bụng thả cửa, nước mắt kia căn bản cũng không phải điềm đạm đáng yêu, mà nén cười mà ra.

"Cha yêu quý, ngài vốn là đồng ý chúng ta tới Tề Vương phủ, cũng không có tính toán này, dù sao ở trong vương phủ nếu bị người biết chất độc trên người của ngài, khẳng định nói thành nữ nhân của ngài cùng con trai, đã như vậy, mẹ liền định trực tiếp tìm tới cửa, như vậy tin tức truyền ra tương đối mau, không phải sao?"

Cùng một tư thế với Thư Nhã Phù, Thư Vũ Trạch, cười giống như một con mèo con ăn vụng, cười híp mắt đem một quả nho đã bóc sạch vỏ đưa đến khóe miệng Nhã Phù, khéo léo khen tặng: "Mẹ! Mẹ diễn trò thực tốt!"

Nam Cung Thần ở một bên nhìn lên hai mẹ con trước mặt có qua có lại, ánh mắt tối sầm lại, đáy lòng xông ra mấy phần hâm mộ cùng ấm áp, cảm giác như thế hẳn chưa bao giờ có.

Nam Cung Thần ở bên cạnh bị lạnh nhạt, trên mặt mang theo ý cười nhẹ nhàng nhưng cũng từ từ chậm lại.

Mặc dù trưởng thành sớm, cậu vẫn là một đứa bé, mặc dù tối hôm qua mẹ ngả bài với cậu, hẳn cũng nói đã sớm biết chuyện Nam Cung Thần có thể là cha mình!

Cái gọi là gần quan được ban lộc, mẹ con bọn hăn bây giờ ở trong vương phủ cho Vương Gia nuôi, nuôi một nuôi có phải hay không là có thể có tình cảm, sau đó. . . ๕๕điển-đàn-lê-๕๕quý-đôn. . .

Trong đầu vẫn còn nghĩ, môi đỏ mọng nho nhỏ mím lại cười trộm, giống như tiểu hồ ly đang mưu đồ chuyện ăn trộm bình thường đáng yêu!

Đáy lòng càng thêm ấm áp, Nam Cung Thần há mồm chuẩn bị đem quả nho trong tay Vũ Trạch ăn, Liễu Trì bên cạnh cảnh giác tiến lên, cau mày: "Vương Gia!"

"Thân thể này của hắc cũng không cần ta hạ độc cũng đã không chịu nổi, ta tới trị liệu, không phải nhặt xác cho hắc! Cho nên. Liễu thị vệ có thể yên tâm!" Nhã Phù đầu cũng không chuyển, khoan thai mở miệng.

Mà ở lúc Liễu Trì mở miệng, Nam Cung Thần cũng đã đem quả nho Vũ Trạch đưa tới khoe miệng cắn vào.

Liễu Trì trợn mắt nhìn chằm chằm nữ nhân bất kính này, nếu như không phải nàng có thể trị độc cho Vương Gia, hắc sớm đã động thủ.

Băng Đồng từ bên ngoài đi tới: "Vương Gia, Thái hậu cùng Uyển Quý Phi đến rồi!"

"Thần nhi!" Thái hậu vừa tiến đến, trong miệng kêu Nam Cung Thần, ánh mắt cũng là thẳng vào nhìn về phía Thư Nhã Phù cùng Vũ Trạch trước mặt Nam Cung Thần.

Sắc mặt Thái hậu có chút quái dị, cau mày nhìn hai người quần áo lam lũ, chỉ khi nhìn Vũ mới dịu dàng lại.

"Thần, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, họ là ai?" Uyển Quý Phi nhu mỹ nhưng khắp khuôn mặt hiện lên vẻ nóng nảy.

Đứa bé này chính là đứa bé nữ nhân kia mang tới, nói là con trai Tề vương, không có chút nào giống Nam Cung Thần, thế nào lại là đứa bé của hắc, mà nữ tử tướng mạo cũng không coi kém, bộ dạng đứa bé này là quá

qua bình thường,diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn., đáng vẻ cùng Tề vương khi còn bé không có chút nào giống nhau.

"Đây là chuyện của ta, không tới phiên người tới trông nom!" Lạnh lùng ném ra một câu, Nam Cung Thần quay đầu nhìn về phía Thái hậu âm thanh nhu hòa một chút: "Hoàng nữ này, đây là con trai của ta."

Thừa nhận con trai của mình, có thể nói là thừa nhận con trai ruột, cũng có thể là Kiền Con trai!

Nhìn thái độ Nam Cung Thần, cùng với ánh mắt Uyển Quý Phi, Thư Nhã Phù khẽ cúi đầu, theo lý mà nói Uyển Quý Phi là mẹ đẻ Nam Cung Thần, nhưng quan hệ của hai người hình như cũng không tốt.

Mà ở chỗ tối, tay người kia cũng gắt gao nắm lên, không cam lòng đem một bên hoa cỏ gạt bóp vỡ, một Thư Nhã Phù đi, lại tới một nữ nhân! Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Buổi Dấu Giá Bắt Đầu, Nữ Nhân Hi Vọng

"Thần nhi, xảy ra chuyện gì? Sáng sớm liền nghe chuyện này, chẳng lẽ là." Thái hậu lo lắng nhìn Nam Cung Thần, ánh mắt cũng quan sát Thư Nhã Phù.

Dáng dấp nhìn xinh xắn, chỉ là ăn mặc cũng quá tùy ý, Ỗ điễn-đàn-lê-Ỗ quý-đôn, nữ nhân này đến tột cùng từ đâu tới?

"Hoàng nãi nãi!" Không muốn nhiều lời, Nam Cung Thần cau mày lạnh lùng kêu một tiếng.

"Thần nhi, hoàng nãi nãi cũng là quan tâm ngươi...ngươi đột nhiên có một đứa con trai, mà cái cô gái này không rõ lại lịch, thân phận của ngươi tôn quý, cần phải thận trọng một chút." Uyển Quý Phi dịu dàng có một chút oán giận.

"Ngày đó Thư Nhã Phù kia ta đã thấy, đúng là có tâm tư của một nữ nhân nhỏ, hơn nữa nàng ta là nữ nhi con vợ cả Hầu Gia, cho nên mẫu phi đối với ngươi kiên trì hôn sự này cũng không ngăn trở nhiều, nhưng hiện tại Nhã Phù thân thể khó chịu, sao ngươi vội vã dẫn nữ tử này vào cửa, đối mặt Hầu Gia rất khó coi."

Thư Nhã Phù và Vũ Trạch đứng ở một bên, làm bộ như nhu thuận, người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, cảm giác trên mặt Uyển Quý Phi mềm mại xinh đẹp, nhưng tâm tư cũng là trong hoàng cung luyện ra được nhẫn nại, hôm nay vừa được tin tức, lập tức liền theo Thái hậu tiến đến Tề Vương phủ, nhưng từ đầu tới đuôi sau khi đi vào, đối với nàng và con trai của Nam Cung Thần, bà ta lại không hề có bất kỳ chú ý gì tới.

"Tham kiến Thái hậu, tham kiến Quý Phi nương nương." Khẽ cúi người hành lễ.

"Mẫu phi người lời nói này rất đúng, Nhã Phù mới vừa vào cửa, người liền mang theo đứa bé này trở lại, sợ là trên mặt mũi Hầu gia cũng không qua được, nhưng là nếu Thần nhi kiên trì phải có nữ nhân này, vậy thì lưu nàng trong phủ làm thiếp thị là được, đối với vương phi bên kia, người phải quan tâm nhiều mới phải, dù sao thân thể còn chưa khỏe." Thái hậu thở dài bất đắc dĩ, đối với Nam Cung Thần khư khư cố chấp, bọn họ luôn luôn không cách nào quản thúc.

Họ nơi nào biết Thư Nhã Phù bây giờ đang ở trước mặt họ, chỉ là bây giờ đổi gương mặt, đổi một thân phận khác.

"Thái hậu, Quý Phi nương nương không phải đa tâm, Thất Thất chỉ là một dân chúng bình dân, đối với vị trí Tề vương phi cũng không có lòng mơ ước, vương phi thân thể khó chịu, Thất Thất tự nhiên sẽ cẩn thận phụng dưỡng. Về phần này vị trí thị thiếp, Tiểu Dân khinh thường làm thiếp!"

Cười nhẹ nhàng, nàng không muốn trói buộc thân phận của Thư Nhã Phù, hôm nay nói thẳng ra tác phong vào Tề Vương phủ, không có ý định làm bộ như dáng vẻ đại gia khuê tú.

"Thái hậu nói chuyện, nơi nào đến phiên người mở miệng, chẳng lẽ là người nghĩ sinh hạ cho Vương Gia một đứa con trai là có thể không chút kiêng kỵ hay sao? Trong phủ Vương gia thân phận thị thiếp nào cho người so sánh được, chớ tự cho mình là chủ tử trong vương phủ này." Uyển Quý Phi cất cao âm thanh lạnh giọng gầm lên.

"Đủ rồi, Liễu Trì đưa hoàng nữ hồi cung!" ๖๖๖điển♥đàn๖๖๖le♥quý♥đôn Cặp mắt Nam Cung Thần nheo lại, gương mặt trầm thấp giống như trời đông giá rét.

Hắn nếu cho nàng vào vương phủ, đó chính là người dưới sự bảo vệ của hắn!

Quan hệ hai mẹ con này có đủ ác liệt đấy! Nữ nhân này hắn không thích chút nào! Thư Vũ Trạch hếch miệng nhỏ lên, nháy nháy cặp mắt, nhìn quan hệ của cậu và mẹ hòa hợp. Người mẹ này của cha tâm tư lợi ích quá nặng rồi.

Tiền bước Thái hậu cùng Uyển Quý Phi tức giận vội vã rời đi, sau đó hai người Thư Nhã Phù ở trong vương phủ.

Bận rộn mấy ngày, Trân Bảo Các trong thành Khai Dương chính thức bắt đầu cử hành buổi đấu giá, mà chỉ có người lấy được thẻ khách quý đặc hữu của Trân Bảo Các, mới có thể tham gia buổi đấu giá lần này.

Quán rượu “Thiên thượng cư”, toàn bộ đại sảnh lớn trong quán rượu thiết lập chỗ ngồi vòng quanh, mà chính giữa là thiết lập một vũ đài lớn như thế, để cho mọi người có thể đem trên võ đài gì đó nhìn rất rõ ràng, mà ở vị trí lâu hai còn lại là thiết lập ghế lô, đây là chuẩn bị cho khách hàng có thẻ kim cương và thẻ vàng.

Thư Vũ Trạch sáng sớm cũng đã chạy mất hút, mà buổi đấu giá sau buổi trưa sẽ chính thức bắt đầu!

"Ca, này không biết lần Trân Bảo Các sẽ bán đấu giá những trân bảo nào. Lần trước ta nhìn trúng ‘phồn hoa’ trong Trân Bảo Các này, không biết lần này có thể hay không đặt ở trên bàn bán đấu giá." Đám người An Mộng Hàn cùng An Hoằng Văn trước thời gian đến "Thiên thượng cư", hai mắt tỏa ánh sáng nhìn trung gian trên võ đài dùng các loại tấm vải đỏ dày nắp gì đó.

"Người muốn mua là được, mua một bộ y phục mà thôi!" An Hoằng Văn sáng lạng cười một tiếng, không một đem chút này xem ở đáy mắt.

"Ca, người mua này ‘Phượng Cầu Hoàng’ cho Tuyết Vi làm sính lễ đi, cứ như vậy trong hôn lễ, Tuyết Vi nhất định sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất." An Mộ Dung Hàn cười hì hì nhìn Lâm Tuyết Vi bên cạnh, trêu chọc nói.

"Mộ Dung Hàn, người nói cái gì vậy, ‘Phượng Cầu Hoàng’ tuy rằng đã xác minh trên hội đấu giá này như nhau, nhưng đây chính là Trân Phẩm có thể xem nhưng không thể cầu, không phải tùy tùy tiện tiện là có thể mua, có bao nhiêu người muốn có được ‘Phượng Cầu Hoàng’ này, nhưng đều bị An Lan công tử của Trân Bảo Các bác bỏ, nghe nói ‘Phượng Cầu Hoàng’ này là An Lan công tử tự tay thiết kế, hơn nữa là vật làm thủ công." Lâm Tuyết Vi ôn nhu cười, mặc dù ánh mắt nhìn về phía giữa võ đài cũng mang theo mong đợi, nhưng cuối cùng biết vật này không phải là người nào cũng có thể lấy được.

"Mộ Dung Hàn, người nói cái gì vậy, ‘Phượng Cầu Hoàng’ tuy rằng đã xác minh trên hội đấu giá này như nhau, nhưng đây chính là Trân Phẩm có thể xem nhưng không thể cầu, không phải tùy tùy tiện tiện là có thể mua, có bao nhiêu người muốn có được ‘Phượng Cầu Hoàng’ này, nhưng đều bị An Lan công tử của Trân Bảo Các bác bỏ, nghe nói ‘Phượng Cầu Hoàng’ này là An Lan công tử tự tay thiết kế, hơn nữa là vật làm thủ công." Lâm Tuyết Vi ôn nhu cười, mặc dù ánh mắt nhìn về phía giữa võ đài cũng mang theo mong đợi, nhưng cuối cùng biết vật này không phải là người nào cũng có thể lấy được. diễndàn❀lê❀quýđôn.

"Ta thật muốn nhìn một chút ‘Phượng Cầu Hoàng’ trong truyền thuyết này đặc biệt như thế nào!" Một âm thanh đột nhiên từ sau lưng mấy người truyền đến.

Hướng người tới nhìn lại, mấy người rất dễ dàng liền nhận ra người tới chính là phú thương đứng đầu thành Khai Dương, Mạc Hạo Vũ, mà đi theo bên cạnh Mạc Hạo Vũ là muội muội của hắn Mạc Mạn Ni, trên tay một cái quạt xếp, trên người một trường bào đơn giản màu xanh đậm, mặc dù đơn giản, nhưng lại đem cả người Mạc Hạo Vũ lộ vẻ cao lớn tuấn đạt.

Mạc Mạn Ni đi theo bên cạnh Mạc Hạo Vũ, tuổi cũng mới mười bốn mà thôi, trên mặt còn có một chút mập mạp trẻ con, trên gương mặt lúm đồng tiền làm cho người ta nhìn rất là đáng yêu.

"Cũng biết Hạo Vũ sẽ không bỏ qua buổi đấu giá lần này, đồ có thể lọt vào mắt người cũng không nhiều." Lâm Văn Hiên cười trêu ghẹo nói.

"Mấy người các người đều tới, trang sức Trân Bảo Các làm trong thành Khai Dương này là đồ trân bảo xuất chúng nhất, tự nhiên muội muội ta cũng là muốn vô cùng, này không phải quẩn ta nhất định muốn tới mua cho nàng mấy món. Chỉ là so với những vật phẩm này, ta đối với cái người tên An Lan công tử kia cảm thấy hứng thú hơn." Trên mặt Mạc Hạo Vũ thay mặt cười mở miệng nói.

Trân Bảo Các có thể trong mấy năm, ở trong thành Khai Dương trở thành thương nghiệp vàng bạc châu báu lớn nhất, trong đó một phần rất lớn không chỉ bởi vì vật phẩm tuyệt thế, cũng còn bởi vì phương thức kinh doanh của hắn.

Mà cũng là nơi mà Mạc Hạo Vũ cảm thấy hứng thú nhất, hắn là một thương nhân, đối với An Lan công tử nghĩ ra phương thức kinh doanh như vậy dĩ nhiên là sinh ra hứng thú.

"Hãy tìm chỗ ngồi xuống đi! Các người cũng không ngại mệt mỏi mà đứng nói chuyện." Thư Hương Di hôm nay cũng đi cùng, Thư Nhã Phù rời khỏi Hầu phủ, diễn-~~đàn~~-lê-quý-~~đôn~~, hơn nữa ngày đại hôn bất tỉnh để cho nàng đoạn thời gian này tới tâm tình vui vẻ.

"Đúng vậy, chúng ta tìm chỗ ngồi xuống tán gẫu." An Mộng Hàn trực tiếp kéo Thư Hương Di cùng Lâm Tuyết Vi, xoay người liền hướng phía trước nhất, vị trí chính giữa đi tới.

Chỉ là không ngờ vị trí chính giữa, thế nhưng lúc này là bị người chiếm đi.

Nhã Phù cũng không có nghĩ đến nhanh như vậy liền Oan Gia Ngõ Hạp, mặc dù trên mặt nàng dịch dung rồi, đối phương không nhận ra mình, nhưng cũng vẫn là Oan Gia Ngõ Hạp!

"Này, người đi ngồi những vị trí khác đi, cũng không nhìn một chút mình là thân phận gì, vị trí này là người có thể ngồi sao! Vị trí này là của chúng ta!" An Mộng Hàn nhìn vị trí liền một nữ nhân ngồi ở đó, lập tức tiến lên phách lối nói.

Uống xong trà cầm trên tay, từ từ đặt ly trà xuống, ánh mắt Nhã Phù quét mấy người một cái, nàng không ngờ mấy người này hôm nay cũng tiến đến cùng một chỗ, đều là người quan lại trong kinh thành này, biết cũng bình thường.

"Vị trí này là của các người? Nơi nào khắc tên của người không, không thể dựa vào người há miệng nói của người sẽ là của người, nếu ngày nào đó người lại coi trọng cái ghế kim quang lấp lánh vô cùng tôn quý, vừa lên tiếng đã nói là của người, vậy coi như không được rồi." Đôi tay khoanh trước ngực, khoe miệng Thư Nhã Phù nở nụ cười nhạt, hai chân phách lối gác lên, cảm giác lười biếng, nhưng cũng kiêu ngạo cực điểm.

"Người thân phận gì cứ nhiên cùng lá gan nói với ta như vậy, người có biết ta là người như thế nào hay không, dù là trong cung cũng không có mấy người dám can đảm nói như vậy với ta đấy!" An Mộng Hàn bị đâm kích thích cả người đi lên trước, đưa tay chỉ Nhã Phù tức giận hét lớn.

An Mộng Hàn cất cao âm lượng, lập tức hấp dẫn rất nhiều người chú ý, mà ở bên kia đám người Mạc Hạo Vũ tự nhiên cũng chú ý tới bên này.

"A! Thân phận của người rất tôn quý, người trong cung đều không có can đảm bất kính đối với người."

An Mộng Hàn rất hài lòng nhìn đến nữ nhân không biết nặng nhẹ này, hiện tại là bộ dáng khiếp sợ, lập tức thật cao nâng lên cằm,

diễn đàn lễ quý đôn, lộ trở ra ý cười: "Biết còn không nhường lại vị trí đó cho bản tiểu thư, rút ra khỏi sàn bán đấu giá, buổi đấu giá này cũng không phải là người như người có thể tiến vào."

Thư Nhã Phù hôm nay trên người chỉ là một món váy áo Thủy Lam đơn giản, đơn giản hào phóng, nhưng là phía trên cũng không có bất kỳ vật trang trí phẩm, vài vóc mặc dù là thượng hạng, chính là "Nghê Thường phường" chỉ bán ra vền vền vài món váy ngắn nước, nhưng đáng tiếc An Mộng Hàn không phân biệt tốt xấu, chỉ coi đây là y phục phổ thông bình thường nhất, nơi nào biết tùy tiện một bộ y phục này, phía ngoài cùng một cái kéo sợi đều đủ mua lấy mười món y phục trên người An Mộng Hàn rồi.

Cho nên ở đáy mắt An Mộng Hàn, Thư Nhã Phù trước mắt cũng chỉ là có một cái nữ nhân có chút tiền lẻ, không tự nhiên phải có thể cùng nàng, cháu gái Quý Phi, tương xứng so sánh với thiên kim.

"A, buổi đấu giá này cũng không phải là nhà người mở, người nào có tư cách người nào không có tư cách hẳn không phải là người nói cũng được a! Dù là Quý phi nương nương tới, cũng phải dựa theo quy củ của buổi đấu giá để làm việc, huống chi người không phải là Quý Phi nương nương!" Thư Nhã Phù duỗi một cái, trên hai chân hạ trao đổi, mặt chân thành mở miệng.

"Người. Người là cái đồ gì, lại có lá gan nói như vậy với ta, còn dám can đảm nhục mạ Quý Phi!" An Mộng Hàn luôn luôn đều là bị đang cầm, nơi nào đã từng bị một nữ nhân như vậy chỉ vào lỗ mũi dạy dỗ, huống chi đem âm thanh lại cao thêm mấy phần.

"Mộng Hàn, chúng ta ngồi nơi khác là được!" Lâm Tuyết Vi kéo tay An Mộng Hàn, nhỏ giọng khuyên nhủ.

"Không được, hôm nay ta nhất định muốn ngồi ở đây!" An Mộng Hàn hất tay đang lôi kéo mình ra, vẻ mặt quyết không bỏ qua.

"Ta đương nhiên là người, nhưng có vài người không có mắt nhìn, một người lớn sống sờ sờ cũng làm thành đồ, vậy. Chính nàng vừa thứ gì." Đuôi lông mày gầy nhẹ, vẫn như cũ một thân tư thái lười biếng, ánh mắt nhàn nhạt quét qua An Mộng Hàn, rơi xuống Thư Hương Di sau lưng nàng ta cùng trên người Thư Du Nhiên.

"Mộng Hàn, chuyện gì xảy ra?" An Hoảng Văn nghe đến động tĩnh bên này càng lúc càng lớn, cau mày cùng mấy người cùng đi tới đây.

"Ca, người này không nhường vị trí này cho ta, còn nhục mạ cô cô, bây giờ còn nói muội không phải thứ gì!" An Mộng Hàn nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù, đáy mắt uất ức cùng tức giận tố cáo với An Hoằng Văn.

"Cô nương, xin người đem vị trí nhường lại, hơn nữa nói xin lỗi!" An Hoảng Văn cau mày nhìn nữ nhân trước mắt, khí chất đó phong vận không giống như là người không hiểu chuyện, mà muội muội mình cái tính tình gì hử cũng là biết đến, Ỗ-diễn-đàn-lê-Ỗ-quý-đôn, nhưng mà ở tại dưới tình huống như thế, hử lựa chọn bảo hộ muội muội của mình.

"Người là người thế nào của ta, tại sao muốn ta nghe lời người! Thế nào không có đạo lý muội muội nói không lại người, hiện tại phái ca ca lên sân khấu rồi!"

Cười nhạo một tiếng, muốn nói với An Mộng Hàn, nàng cũng chẳng qua là cảm thấy là một đứa trẻ bị làm hư, nhưng mà đối với người An Hoảng Văn này, nàng lại không có bất kỳ hảo cảm, đối với người đàn ông nhìn Thư Nhã Phù khăng khăng một mực thích mình, mặc dù không thích cũng không trở thành cố ý làm cho người ta khi dễ nàng, cho nên nhìn thấy An Hoảng Văn, Nhã Phù không cầm được cười lạnh nhú nhú mào.

Cười nhạo một tiếng, muốn nói với An Mộng Hàn, nàng cũng chẳng qua là cảm thấy là một đứa trẻ bị làm hư, nhưng mà đối với người An Hoảng Văn này, nàng lại không có bất kỳ hảo cảm, đối với người đàn ông nhìn

Thư Nhã Phù khăng khăng một mực thích mình, mặc dù không thích cũng không trở thành cố ý làm cho người ta khi dễ nàng, cho nên nhìn thấy An Hoằng Văn, Nhã Phù không cầm được cười lạnh nhú nhú mào.

"Người không khỏi quá phận rồi, An tiểu thư An công tử nể mặt người, để cho người nói xin lỗi, người lại còn miệng ác ngữ!" Thư Hương Di tức thời đi ra, đứng ở bên cạnh An Hoằng Văn, gương mặt tức giận. diễn-đàn-lê-quý-đôn.

Vẫn không có mở miệng nói chuyện, đột nhiên lúc này chạy đến giúp đỡ An Hoằng Văn nói chuyện?

Đuôi lông mày hơi hơi nhú lại, đáy lòng Thư Nhã Phù có mấy phần kinh ngạc, nhưng sau đó khéo mắt liếc về cửa đi tới mấy người, ngay sau đó thoải mái cười lên.

Thì ra là vì đưa tới chú ý của người trong lòng!

Nàng kia liền phát huy tình tỷ muội, giúp đỡ nàng ta nhiều hấp dẫn một chút lực chú ý nhiều một chút.

"Ta nói câu ác ngữ kia, ta lại không có chỉ mặt gọi tên nói họ cái gì, nhưng nếu có người muốn dò số chỗ ngồi đó cùng ta có quan hệ gì đâu! Mấy người các người nhìn là tiểu thư khuê các, danh môn công tử lại đến cùng ta, một nữ nhân yếu đuối như vậy giành vị trí, truyền đi sẽ không sợ bị người chê cười!" Thông thả ung dung mở miệng, âm thanh mềm mại lười biếng, nhấn nhay thanh thúy.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt An Hoằng Văn lập tức trầm xuống, hằm ở trong kinh thành thế nào cũng là nhân vật phong vân, mộ đám nữ tử, đại thiếu gia quý mếm không dứt, hiện tại nữ nhân này cư nhiên hướng về phía hằm ngược lại lên tiếng châm chọc, diễn-đàn-lê-quý-đôn, căn bản cũng không có để hằm ở đáy mắt, nhất thời chỉ cảm thấy lòng tự ái bị vũ nhục .

An gia, An quý phi một lòng muốn giúp đỡ Thư Hương Di, đem quyền lực Hầu phủ cầm trong lòng bàn tay, muốn có được Hầu Gia ủng hộ, từ đó trợ giúp Tam hoàng tử đi lên ngôi vị hoàng đế, mà Thư Nhã Phù chính là cái đinh trong mắt đâm trong thịt các nàng, bởi vì thân phận của thứ xuất, chỉ là gả vào Hầu phủ làm Nhị phu nhân, mặc dù bị nói ra bình thê, tự nhiên là không thể so sánh với Thư Nhã Phù con vợ cả.

Đối đãi muốn trăm phương ngàn kế đối phó người của mình, tự nhiên không cần nể tình!

"Ha ha, hôm nay nơi này thật là náo nhiệt, không ngờ nhiều người như vậy đều tới, Trân Bảo Các này thật đúng là có mặt mũi! Sao không tìm chỗ ngồi xuống, vậy ở này làm cái gì?" Thập Nhất hoàng tử Nam Cung Nghiêu cười hì hì đi lên phía trước, hình như cũng là nhìn đến đây một nhóm người hấp dẫn lực chú ý của nhiều người như vậy.

"Xem ra hôm nay tới đúng lúc!" Nam Cung Triệt héch lên đôi mắt đào hoa, phong tình lưu chuyển, một thân áo khoác đỏ thắm mặc trên người, thật là chú mục chói mắt.

"Lục điện hạ, nữ nhân này chiếm vị trí của chúng ta, còn xuất ngôn không kém, An công tử nhìn không được mới phải nói khuyên!" An Mộng Hàn giương mắt ngượng ngùng nhìn Nam Cung Triệt, kiều mi trên mặt tràn đầy nhu tình, dăm đuối đưa tình nhẹ giọng nói.

"Thư tiểu thư nhiều ngày không thấy vẫn xinh đẹp động lòng người! Không biết hôm nay may mắn mời Thư tiểu thư ngồi một chỗ tham gia buổi đấu giá có hay không!" Nam Cung Triệt phong lưu mỉm cười nhìn Thư Hương Di một bên, An Mộng Hàn phía đối diện cũng làm như không thấy.

"Điện hạ!" Thư Hương Di có chút thụ sủng nhược kinh, âm thanh càng thêm mềm mại vài phần, làm nũng.

Mà An Mộng Hàn cũng là cẩn rằng nghiêng lợi, ánh mắt hung hăng nhìn về phía Thư Hương Di.

"Phốc ——!"

Một hớp nước trà mới vừa uống vào trong miệng Thư Nhã Phù, bị một tiếng mềm mại làm nũng như vậy không đến làm được hai chữ giật mình, trực tiếp một hớp nước trà phun ra ngoài, vừa đúng tất cả đều phun ra vừa đúng trên người An Hoảng Văn đang đứng ở trước mặt nàng.

Mà An Hoảng Văn là đứng, Nhã Phù là đang ngồi, nước phun đến vị trí vừa vặn là vị trí nào đấy phía trên!

"Khụ khụ, ta không phải cố ý, không cẩn thận không cẩn thận!" Nhìn mình vô ý làm ra hiệu quả, Nhã Phù có chút xấu hổ vén mấy sợi tóc bên trán.

Gương mặt An Hoảng Văn âm trầm dọa người, thân thể cứng ngắt đứng ở đó, trên đùi quần một mảnh ướt nhẹp, nhìn chăm chăm Nhã Phù, ở nơi này trên đấu giá hội bị người làm như vậy, căn bản là đang vũ nhục hấn.

"Phốc —diễn ❀ đàn-lê-quý ❀ đôn— ha ha ha ha!" Bên trên Nam Cung Nghiêu căn bản là không có suy nghĩ nhiều như vậy, nhìn dáng vẻ nhếch nhác này của An Hoảng Văn, trực tiếp thổi phù một tiếng phá lên cười.

"Tiện nữ nhân, người nhất định là cố ý!" An Mộng Hàn cẩn rằng mở miệng liền muốn nhào lên, vốn bởi vì Nam Cung Triệt đối với Thư Hương Di lấy lòng trong lòng không vui, bây giờ nhìn đến bộ dạng kia của Thư Nhã Phù, rõ ràng là hành động nhạo báng, càng thêm trong khoảng thời gian ngắn giận không thể giả.

"Mấy vị muốn động thủ kính xin đi ra ngoài động thủ, buổi đấu giá chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu, nếu mấy vị muốn gây chuyện, sợ là Trần Bảo Các chúng ta cũng không hoan nghênh." Đã sớm phát hiện nơi này có động

tĩnh Viêm Đồng, nhìn tiểu thư nhà mình đem người khác nói á khẩu không trả lời được đáy lòng đừng nói sáng khoái hơn nhiều, bây giờ nhìn muốn động thủ, tức thời đi lên phía trước.

Đồng thời, Viêm Đồng lại xoay người rất là khéo léo cầm bình trà tiến lên, ly trà trước mặt Nhã Phù rót đầy nước trà vào, rất là cung kính nói: "Tiểu thư, trà này nước xem một chút có đúng vị hay không, ta ngâm lâu rồi."

Dáng vẻ cung kính cùng lấy lòng này, trực tiếp khiến chung quanh một nhóm người đều nhìn sửng sờ.

Người này bọn họ cũng biết, trong Trân Bảo Các cùng Văn Diệp một dạng phụ trách sự vật các nơi người phụ trách, mà đối với hầu phần lớn mọi người bao nhiêu sẽ cho mặt mũi.

Mà Viêm Đồng vốn là bên ngoài, bởi vì bây giờ là thân phận của nữ nhân, Nhã Phù cũng không muốn lộ ra chuyện An Lan là nữ nhân, cho nên cũng gọi Viêm Đồng chạy về chủ trì buổi đấu giá lần này.

"Không ngờ có thể nhìn thấy Viêm công tử, hôm nay tới buổi đấu giá một chuyến quả nhiên chuyến đi này không tệ." Mạc Hạo Vũ liếc mắt một cái liền nhận ra thân phận của người này, đối với thương nhân đối thủ, hẳn tự nhiên sẽ tốn hao thời gian cùng tinh lực đi nghiên cứu. điễn đàn ☆ lê ☆ quý đôn.

"Mạc công tử, cũng đã lâu không gặp Mạc công tử, phong thái người vẫn như cũ, có thể làm cho Mạc công tử trong lúc bận rộn bớt chút thời gian tiến đến chính là vinh hạnh của Trân Bảo Các ta." Không phải hướng về phía tiểu thư nhà mình, mặt Viêm Đồng khôn khéo bộ dạng lấy lòng cung kính vừa nãy không có chút nào giống như một người.

Mạc Hạo Vũ đối với nữ nhân ngồi ở trên ghế, mới vừa cũng không thèm để ý là ai, nhưng xem trước nữ tử này lại có thể khiến Viêm Đồng cung

kính cùng lấy long như thế, khả năng này chỉ sợ không phải người bình thường có thể làm được, Viêm Đồng người này hẳn đã từng quen biết, tự nhiên biết năng lực cùng chỗ khôn khéo của hắn, có người như vậy quản lý Trân Bảo Các, hơn nữa An Lan công tử thiết kế đồ, Trân Bảo Các phát triển như hôm nay cũng là chuyện đương nhiên. Không khỏi nhìn nhiều mấy lần, lông mày mắt tinh, môi hồng răng trắng, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, càng làm cho người ta chú ý ngược lại không phải là tướng mạo nữ nhân này, tướng mạo mặc dù hơn người, nhưng nơi này Thư Hương Di, An Mộng Hàn, Lâm Tuyết Vi bọn người là mỹ nhân nổi danh trong thành Khai Dương, nhưng ý vị vừa so sánh ở dưới, nữ nhân này lười biếng theo tính, xinh đẹp mang theo tính tình cảm tình khiết, đặc biệt ý vị làm cho người ta không ngừng được hai mắt tỏa sáng.

"Hừ, chỉ là một thương nhân thôi, có gì đặc biệt hơn người!" An Mộng Hàn nhìn Viêm Đồng đối với nữ nhân trước mắt mình cung kính như thế, đáy lòng càng thêm khinh thường hừ lạnh nói.

"An gia tiểu thư, người đối với tiểu thư nhà ta bất kính, Trân Bảo Các ta tuyệt đối sẽ không hoan nghênh! Cho nên còn xin người chú ý thái độ của người!" Viêm Đồng nhìn An Mộng Hàn, nhàn nhạt mở miệng, ý uy hiếp rõ ràng. điểndàn❀lê❀quýđôn

"Không biết vị tiểu thư này xưng hô như thế nào, không ngờ ở Trân Bảo Các còn có một người chủ sự như vậy, thật ra khiến Mạc mỗ ngoài ý muốn." Ánh mắt Mạc Hạo Vũ quan sát Nhã Phù, đáy mắt có mấy phần tò mò.

Chưa bao giờ nghe nói qua Trân Bảo Các này ở trong còn có một nữ nhân, có thể làm cho Viêm Đồng cũng cung kính lễ độ, thú vị thú vị!

"An Thất Thất, ta cũng vậy từng nhiều lần nghe huynh trưởng nhắc tới Mạc công tử." Thư Nhã Phù nói ra lần này dùng tên giả, đồng thời cũng làm cho thân phận của mình trở nên thuận nước đẩy thuyền hơn.

"Huynh trưởng cô nương chẳng lẽ là An Lan công tử trong truyền thuyết?"

"Đúng vậy!"

Lúc này, tất cả mọi người bừng tỉnh hiểu ra, khó trách nữ tử này là ngồi ở trên vị trí này, hơn nữa vẫn luôn dùng ánh mắt xem kỹ nhìn bài biện cùng bố cục chung quanh, mà thái độ đủ mạnh mẽ, đối mặt An Mộng Hàn cũng không sợ chút nào, mà Trần Bảo Các, Viêm Đồng công tử đối với nàng cung kính có thêm, thì ra nàng là muội muội của An Lan công tử.

Phòng trên lầu hai, Liễu Trì cùng Nam Cung Thần vẫn luôn chú ý động tĩnh phía dưới, bên cạnh Nam Cung Thần, Vũ Trạch ngồi ở trên ghế đung đưa hai cái chân nhỏ, khắp khuôn mặt là nụ cười ưu nhã khả ái, mẹ gần đây càng ngày càng lộ ra bản tính dữ dội rồi, mở ra Dương thành trong đoạn thời gian này, nàng nhưng thu lại rất nhiều.

"Rõ ràng mình chính là An Lan, lại còn làm bộ như muội muội An Lan!" Liễu Trì hừ lạnh một tiếng.

"Liễu đại thúc, ở sau lưng nói xấu mẹ của ta, ta muốn nói cho mẹ biết, để cho bà ở trong thức ăn của người hạ phần ngựa, ưmh. Hoặc là hạ thuốc tả." Thư Vũ Trạch nheo cặp mắt lại, cười ha hả mở miệng, nhưng là ý tứ trong lời nói lại làm cho Liễu Trì không cầm được thân thể khẽ run rẩy.

Phần ngựa này hẳn biết qua, cái cảnh tượng bắt chuột trắng nhỏ ở trước mặt làm thí nghiệm đó, vẫn còn đang ở trước mặt của mình hiện lên.

"Cha thân yêu, ngài thích nữ nhân như thế nào?" Thư Vũ Trạch ngồi trở lại vị trí của mình, sáng ngời lay động hai cái chân, đi đến đầu giường, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Thần hỏi.

"Con trai nhị thập tứ hiếu, con lại muốn giới thiệu mẹ con rồi hả? Người cảm thấy loại phụ nữ như mẹ người cũng được coi là phụ nữ sao, không có

một chút vị của nữ nhân gì cả, phúc hắc xảo trá, hết ăn lại nằm, miệng lưỡi bén nhọn." Bên khốe miệng Nam Cung Thần mang theo một nụ cười xấu xa, nhìn cả mắt đều là mong đợi tiểu tử, rất ranh mãnh nhú mày liếc mắt nhìn Nhã Phù phía dưới, thong thả ung dung mở miệng.

Mấy ngày nay ở trong Tề Vương phủ, hẳn coi như là hiểu biết An Lan cùng cái nữ nhân này bất đồng, đem mèo chó gà vịt trong phủ tất cả đều lấy ra làm thí nghiệm, hơn nữa còn làm cho người ta dở khóc dở cười một chút được vật, mỗi lần nhắc tới đồ ăn, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, cả người đến làm cho người ta khó lòng phòng bị, miệng lưỡi lại bén nhọn biết ăn nói, có thể đem sáng nói thành tối, cứ thế đổ người khác nói không thốt nên lời.

Trong cả Tề Vương phủ trong, hiện tại tất cả mọi người biết một chuyện, đó chính là Vương Gia cực kỳ sủng ái An cô nương mới vào phủ, mặc dù còn không có bất kỳ danh phận cùng địa vị, nhưng mà ở tại vương phủ làm bất cứ chuyện gì tuy nhiên cũng chưa bao giờ bị ngăn cản cùng trừng phạt qua, cho nên mọi người đối với cái An cô nương này cũng coi nàng là vương phi một dạng, mọi người hình như cũng đã quên mất cái người vẫn còn ở mang bệnh "Tề vương phi Thư Nhã Phù" .

"Cha, ngài thật là không phân biệt tốt xấu, mẹ ta được kê là thông minh cơ trí, hiểu được hưởng thụ, biết ăn nói. . . . Nữ nhân như vậy ngài đi đâu tìm a! Hơn nữa còn tặng kèm ta đây sao một người con trai thiên tài!" Trợn trừng mắt, Thư Vũ Trạch một mặt người không biết tốt xấu, người nhất định sẽ hối hận, về mặt khi dễ Tề vương gia.

"Hừ, ở tại đây mắt người, nàng phóng cái rắm người đều cho là hương đấy!" Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Thần mặt khinh thường nói.

Thư Vũ Trạch đối với Nam Cung Thần hung hãn một câu nói như vậy, có chút hết ý kiến, lời như thế cũng đường đường từ trong miệng Tề vương nói ra.

Vương Gia, tại sao lời này của ngài nói như có mùi dấm vậy! Một bên Liễu Trì đáy lòng yên lặng nghĩ tới, chỉ là không có can đảm nói lời này ra ngoài.

Mẹ con An Lan tới ở trong Tề Vương phủ, mấy ngày nay thật ra khiến cả vương phủ giống như bỏ thêm vào sức sống, cảm giác quá khứ luôn là Tề Vương phủ an tĩnh uy nghiêm, hôm nay trở nên còn có cảm giác nhân khia, mà Vương Gia cùng hai người các nàng chung đụng luôn là rất tùy ý rất buông lỏng.

"Tề vương gia ngài không đi xuống xem một chút? Nếu mẹ bị khi dễ làm thế nào!" Vũ Trạch rất là cảm khái thở dài, diễ~đàn~le~quý~đôn, mắt thẳng vào nhìn Nam Cung Thần.

"Mẹ người một thân trên dưới đều là độc, ai muốn chết dám trêu chọc mẹ người!" Cười như không cười, trong con mắt màu hổ phách của Nam Cung Thần tràn đầy nụ cười nhìn phía dưới càng ngày càng nhiều người.

Trong hành lang, Thư Nhã Phù từ trên chỗ ngồi đứng lên, quan sát đám người An Mộng Hàn cùng Thư Hương Di: "Thật ra thì hôm nay bán đấu giá đồ đều chỉ là có cái gì, những thứ đó ta nhìn ‘thiên hạ’, ‘thu thực’, ‘đông sương’ mấy dạng này, ngược lại vô cùng thích hợp hai vị An tiểu thư cùng Thư tiểu thư, nếu như có năng lực như lời nói, ba vị không ngại thử một chút này đem mấy thứ đồ chụp được."

Mấy thứ này đều tự tay nàng thiết kế, tự nhiên biết chỗ sức quyến rũ trong đó, nói trước nói đến đây mấy thứ, cũng không không phải muốn nhắc tới hứng thú của các nàng thôi.

Mà trải qua nàng này An Lan muội muội theo như lời nói ra, mấy người An Mộng Hàn tự nhiên trong lòng có mấy phần động lòng.

"Có Hạ Thu Đông, vậy không biết đạo xuân này lại thích hợp nữ nhân dạng gì?" Một giọng nam từ bên ngoài truyền đến, mang theo vài phần lãnh

khốc, đồng thời một đôi mắt chăm chú thẳng vào trên người của Nhã Phù.

Tam hoàng tử Nam Cung Hữu? Hẳn cư nhiên cũng tới!

"Điện hạ, thiếp thân cũng rất tò mò xuân này sẽ là cái dạng gì!" Bồi ở Nam Cung Hữu cùng nữ nhân đi tiến vào, chính là trắc phi Nam Cung Hữu, mềm mại tựa vào trong ngực Nam Cung Hữu.

Thư Nhã Phù nhúu mày một cái, nàng không thích ánh mắt của người đàn ông này, xem ánh mắt nhìn nàng trần trụi dục vọng chiếm hữu. ~~điễn~~đàn ~~lê~~lê ~~quý~~quý ~~đôn~~đôn.

"Đoán chừng cũng không thích hợp trắc phi Điện hạ."

Nam Cung Hữu cùng nữ nhân, trang phục hoàn toàn là mặc theo phẩm cấp trắc phi, cho nên Nhã Phù cũng thoải mái mở miệng nói như vậy.

Nữ nhân trong ngực Nam Cung Hữu sắc mặt cứng đờ, hung tợn trợn mắt nhìn chăm chăm Nhã Phù, từ lúc bắt đầu đi vào, ánh mắt Nam Cung Hữu vẫn dừng ở trên người của nàng, nàng ta cũng sớm đã ghen ghét lên nữ tử này, hiện tại nàng lại còn mở miệng nói như vậy.

Nữ nhân trong ngực Nam Cung Hữu sắc mặt cứng đờ, hung tợn trợn mắt nhìn chăm chăm Nhã Phù, từ lúc bắt đầu đi vào, ánh mắt Nam Cung Hữu vẫn dừng ở trên người của nàng, nàng ta cũng sớm đã ghen ghét lên nữ tử này, hiện tại nàng lại còn mở miệng nói như vậy.

"Điện hạ, người xem nàng!"

"Nếu không thích hợp vậy thì không cần, nhìn lại cái gì khác đẹp mắt, Bốn vương mua cho người." Nam Cung Hữu tùy ý trấn an, chỉ là một đôi mắt lại như cũ chăm chú thẳng vào thân thể Nhã Phù, đáy mắt cường thế cùng tham muốn giữ lấy cũng không chút nào thêm che giấu.

Nam Cung Hữu chính là con trai của An quý phi, ở trên chọn thái tử hình như là rất được chú ý, ở trong triều đình cũng bị chịu hoàng thượng sủng ái.

Bị ánh mắt Nam Cung Hữu nhìn chăm chăm rất không thoải mái, trực tiếp chuẩn bị quay người đi lên lầu, nếu như chỉ là những người khác, nàng cũng có ý định cùng bọn họ chơi một chút, chỉ là ánh mắt Nam Cung Hữu này quá mức có tính xâm lược, trực giác nói cho nàng biết muốn cách xa hẳn, người này tuyệt đối là lòng dạ độc ác, vì đạt được mục đích là người không từ thủ đoạn.

"Cần gì vội vã rời đi, cùng nhau xem một chút buổi đấu giá như thế nào?"

Mới phải nói một tiếng liền chuẩn bị xoay người rời đi, chỉ là đột nhiên cánh tay bị người từ phía sau dùng sức nắm chặt, đem Thư Nhã Phù mới bước ra bước chân lại bị kéo trở lại.

Thư Nhã Phù cau mày nhìn Nam Cung Hữu lôi kéo tay của mình, liền ôn giọng mang không tốt: "Tam điện hạ xin tự trọng!"

Mà nữ nhân ở sau lưng bị Nam Cung Hữu bỏ rơi, càng thêm hung tợn nhìn Thư Nhã phù, trên mặt dữ tợn tràn đầy hận ý, cùng dáng vẻ thiên kiều bách mị trước kia hoàn toàn bất đồng.

"Buông tay!" Quát lạnh một tiếng, lạnh lạnh bén nhọn, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Da thịt trắng nõn lộ ra như hoa đào bình thường mềm mại, cánh môi càng thêm trong vắt, con ngươi màu hổ phách quay vòng ánh sáng nội liễm, áo trắng trường sam vượt trội, giữa lông mày một điểm Chu Sa, kiều diễm ướt át, như lửa linh động bốn phía, mang theo lạnh lạnh cùng cao ngạo.

Chu Sa điểm nhẹ, lại không che giấu mặt mày bén nhọn tuyệt trần của người đàn ông này, cao ngạo kiên nghị, không bằng nữ nhân mềm mại, phần nhiều một phần tà mị kinh ngạc.

Quát lạnh một tiếng, trên trận mọi người an tĩnh nhìn về phía người tới, ngay cả người đã sớm gặp qua Nam Cung Thần, tự nhiên là bị phong cảnh hấp dẫn, sững sờ nhìn người đàn ông chậm rãi đến gần.

Ánh mắt Nam Cung Thần lạnh lùng nhìn Thư Nhã Phù bị Nam Cung Hữu nắm chặt cánh tay, môi mỏng mím môi thật chặt, trên mặt lạnh lùng mang theo sắc giận, ánh mắt sắc bén y hệt lưỡi dao hướng Nam Cung Hữu: "Buông tay!"

Hắn không thích xuất hiện trước mặt người khác, nhưng mà khi thấy động tác của Nam Cung Hữu, lại không nhịn được xuống lầu hai.

Người chung quanh cũng sững sờ nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện, một ít nữ nhân trong lòng dâng lên tình yêu, một nam tử như vậy chắc chắn là tiêu điểm của tất cả mọi người.

"Thì ra là Thập đệ cũng tới nơi này, không ngờ mặt mũi Trần Bảo Các này lớn như thế, khiến Thập đệ rất ít ra cửa cũng tự mình đến."
diễn đàn lê quý đôn Sức lực trên tay Nam Cung Hữu không giảm, ngược lại tăng thêm mấy phần.

Hắn chính là Tề vương Nam Cung Thần!

An Mộng Hàn cùng Mạc Mạn Ni khiếp sợ nhìn lam nhan khuynh quốc, mặc dù chỉ bày ra ánh mắt tùy ý, một người đàn ông kinh tài điểm tuyệt trong truyền thuyết, Tề vương được hoàng thượng, Thái hậu sủng ái, mà hắn lại là người tàn phế!

Kinh ngạc đồng thời còn có các loại ánh mắt phức tạp chiếu rọi ở trên người Nam Cung Thần, mà đôi mắt ánh mắt như vậy, hơi thờ quanh thân

Nam Cung Thần hình như rét lạnh hơn vài phần.

Thư Nhã Phù nhú nhú mày, nhìn ánh mắt người chung quanh, cái loại kinh ngạc đó lại lẫn đáng tiếc cùng thương hại, thứ ánh mắt này đối với Nam Cung Thần, người kiêu ngạo như vậy, căn bản là ánh mắt vũ nhục khó có thể chịu được nhất.

Cánh tay không bị nắm chặt, bàn tay dưới ống tay áo hiện ra, độc châm xuất hiện tại đầu ngón tay.

Động thủ, cấp tốc, dứt khoát!

Thư Nhã Phù đâm mấy cây độc châm lên cánh tay đang cầm lấy tay mình...

Đối với động tác của nàng, Nam Cung Hữu tự nhiên né tránh, trên châm nhọn có độc phá vỡ y phục đụng vào da, con người co rút nhanh, lại nhìn Thư Nhã Phù đã tránh khỏi mình, thì tham muốn giữ lấy trong mắt hăng hái càng tăng lên.

"Vương Gia!" Ánh mắt hồn nhiên muốn khóc, đầm đìa đáng yêu đứng ở bên cạnh Nam Cung Thần, Nhã Phù với vẻ mặt nữ nhân mới vừa động thủ tàn nhẫn dứt khoát là hai dáng vẻ.

Quan hệ của bọn họ? An Hoảng Văn cau mày nhìn về phía hai nam nữ chói mắt, đáy lòng có loại ghen tỵ lan tràn.

Như vậy, nữ nhân màu sắc chói mắt này, lại là người của Nam Cung Thần.

"Thập ca, không phải người đã có Thư Nhã Phù rồi sao, nữ nhân xấu xí hơn cả xấu xí kia là người nào? !" Nam Cung Nghiêu thấy Nam Cung Thần đến rất vui mừng, nhìn bộ dáng Thư Nhã Phù đi tới bên cạnh Nam Cung Thần đầm đìa đáng yêu, nâng một gương mặt trẻ con hỏi.

"Vương Gia, mặc dù tỷ tỷ không có tài mạo song toàn như An cô nương, nhưng cũng là Vương phi vừa vào phủ, Vương Gia ở trước công chúng thân mật với nữ nhân này như thế." giọng Thư Hương Di mang theo vẻ không cam lòng mở miệng.

Tề vương có những nữ nhân khác, dĩ nhiên đàn ông quý đấng, xem ra Thư Nhã Phù ở Tề Vương phủ ngày cũng không dễ vượt qua.

Mặc dù thấy qua tướng mạo Nam Cung Thần, cũng đã gặp qua tướng mạo Thư Vũ Trạch, nhưng Thư Hương Di theo bản năng cho là, đây chỉ là một trùng hợp mà thôi, đứa con của Thư Nhã Phù sao có thể là con trai Tề vương, nếu như là con trai Tề vương, ngay từ bảy năm trước nàng nên gả vào vương phủ rồi, cần gì biến mất ở bên ngoài bảy năm dài như vậy.

"Nữ nhân của ta là ai. Cần gì phải thông báo với các người!"

Đối với hành động của Nhã Phù, không có bất kỳ phản đối, coi như là chấp nhận hành động của nàng, Nam Cung Thần mắt lạnh nhìn về phía mấy người, nhàn nhạt mở miệng, nhưng không ai dám can đảm phản bác lời của hắn.

Thư Nhã Phù, nàng có thể tránh, không ngờ người của Ám các khắp mọi mặt tra tìm, cũng không có ở tìm được tung tích của nàng, đã nhiều ngày như vậy, thậm chí một chút tin tức của nàng cũng không có.

Nếu như Nam Cung Thần biết nữ nhân đang làm bộ như nhu nhược bên cạnh mình, là Thư Nhã Phù không biết hắn sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Nàng lại là người của hắn!

Con người cơ rút mang theo hận ý, thần sắc Nam Cung Hữu lãnh khốc nhìn hai người đứng chung một chỗ, lại là Nam Cung Thần, lại là hắn!

Thuở nhỏ cái gì cũng là hăn lấy được nhiều hơn, phụ hoàng cũng sẽ nghe lời của hăn, mà bây giờ ngay cả nữ nhân hăn nhìn trúng cũng là của hăn!

Hai tay nắm thành năm nắm, trong mắt Nam Cung Hữu càng thêm tàn nhẫn cùng ghen ghét.

Lúc mấy người giảng co, khí thế các loại tranh phong, trên chính giữa võ đài, cũng đi lên một người đàn ông trung niên, mà cái bàn trên võ đài bị đặt ra, một chùy tử nhỏ cầm ở trên tay hăn.

"Hoan nghênh các vị tới tham gia buổi đấu giá của Trân Bảo Các, hi vọng tối nay mọi người có thể mua được đồ mình thích và hài lòng với nó, diễ~đàn~le~quý~đôn, ta cũng không nói nhảm nhiều nữa, hiện tại ta nói quy tắc bán đấu giá!" Nam tử trung niên cầm chùy nhỏ tử đập mặt bàn, đưa tới sự chú ý của mọi người, ngay sau đó mỉm cười hướng về phía dưới trận cả đám nói.

Mà ý nghĩa cũng buổi đấu giá sẽ phải lập tức chính thức bắt đầu!

Tất cả mọi người bắt đầu tìm chỗ ngồi xuống, Thư Nhã Phù cũng tiến lên đẩy Nam Cung Thần, lần nữa lên lầu hai.

Mà hành động này, cũng khiến Nam Cung Hữu vẫn nhìn bọn họ chăm chú lộ ghen ghét, ghế lô lầu hai hăn không có tư cách đi lên, trên tay phải có thể kim cương, có mấy người được quyền sử dụng ghế lô lầu hai chứ, nhưng bây giờ người của Trân Bảo Các cho Nam Cung Thần lên lầu, theo bản năng hăn này đem quy kết đến trên người An Thất Thất.

Quy tắc cùng năm trước thật ra thì cũng không sai biệt lắm, muốn chụp được vật phẩm, là giơ bảng hiệu trên tay, người trả giá cao sẽ được!

Trong sương phòng, Thư Vũ Trạch nhìn trên đài lấy ra gì đó, tay nhỏ bé che miệng len lén nở nụ cười, không ngờ vừa bắt đầu chính là chỗ này đồ, có người muốn xui xẻo!

"Một bộ này dùng đồ sứ đốt chế, làm ra bộ trang sức đặc biệt, những địa phương khác tuyệt đối không có, mà người thiết kế chính là An Lan công tử, bây giờ bắt đầu đấu giá, giá khởi đầu một ngàn lượng bạc!"

Vừa nói, vừa vén lên phía cái bàn bị tấm vải đỏ phủ kín, phía trên bài biện tinh xảo, sứ trắng bóng loáng như nước, sáng bóng lộ ra quý khí, mà ngay từ lúc lúc ban đầu thiết kế khoản đồ trang sức này, Thư Nhã Phù liền len lén đem tin tức đồ trang sức "Bốn mùa" truyền ra ngoài.

Đem mọi người kích thích, làm lòng hiếu kỳ bị treo đến điểm cao nhất, lại thả ra tin tức, bộ trang sức "Bốn mùa" sẽ có mặt trong buổi bán đấu giá, mà sau đó cũng sẽ không xuất hiện bất kỳ đồ trang sức giống như thế, tin tức này vừa ra, lập tức thu hút tất cả ý định các nữ nhân.

Người nào có dục vọng mãnh liệt nhất đối với mấy cái này, nữ nhân!

Cho nên khi ý định của các nữ nhân ý định bị câu lên, các nam nhân muốn chiếm được một tiếng cười của mỹ nhân, tự nhiên sẽ tìm đến lấy được nó!

"Mẹ, mới đầu đã ra ‘hạ thiên’ có quá sớm hay không!" Thư Vũ Trạch nhìn lần nữa tiến vào Thư Nhã Phù cùng Nam Cung Thần, nghiêng đầu nói. điềndàn❀lê❀quýđôn.

Buổi đấu giá này luôn luôn đều là đến phía sau khả năng bị bán giá tiền cao hơn, mà vừa mở trường sẽ đem "Bốn mùa" đặc biệt lấy ra, Vũ Trạch xem ra sợ rằng không bán được giá tiền quá cao.

Liễu Trì cũng là lòng có nghi vấn, theo lý thuyết nữ nhân này khôn khéo như thế, làm sao sẽ phạm sai lầm cấp thấp như vậy!

Khóe miệng Nam Cung Thần khẽ nâng lên, nàng làm nhiều việc trước như vậy, như thế nào có thể ở nơi này để xảy ra vấn đề, mới vừa rồi hẳn

thấy nàng hướng về phía cái đó gọi Viêm Đồng dùng tay ra hiệu, cái này căn bản là nàng cố ý để phía trước .

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Bán Đấu Giá Dậy Sóng, Làm Thịt Người Không Có Thương Lượng (1)

"Hãy chờ xem, có cái tâm tư kia khẳng định có thể làm cho các nàng mua, chỉ là cái này còn cần Vương Gia giúp một tay!" , Thư Nhã Phù cười híp mắt nhìn Nam Cung Thần, trong đôi mắt đều là bạc đang lấp lánh.

Nam Cung Thần dựa vào sau ở trên ghế dựa, tay vẫn nhè nhẹ gõ mặt bàn, cười như không cười nhìn An Thất Thất trước mắt: "An Thất Thất, tại sao Bốn vương phải giúp người, đối với Bốn vương mà nói cũng không có chỗ tốt, đúng không?"

Bây giờ Nam Cung Thần càng tới càng tò mò với An Lan ở trước mắt.

Có thể bằng vào sức một mình trong thời gian 5 năm lập ra Trân Bảo Các như vậy, mà quan trọng hơn là bên trong các loại vật phẩm, vô luận là chất liệu cách làm, tài nghệ những địa phương khác không có, loại kiến thức này nàng học từ chỗ nào tới?

"Vương Gia, có phải đã nói là: thuốc đắng có lợi cho bệnh, lời thật thì khó nghe!" Đuôi lông mày cột nhả, bĩu môi, Nhã Phù rất bình tĩnh mở miệng.

Nam Cung Thần nhìn cười như không cười, mặc dù đã sớm biết người đàn ông trước mắt là một yêu nghiệt, tự nhiên là có một trong nháy mắt sững sờ, mà cuối cùng héch lên giọng càng thêm tràn đầy trêu đùa, như vậy Nam Cung Thần thật là đáng chết mê người, nhưng mà kim tiền dẫn dụ, nàng đành chống cự mỹ sắc ở trước mắt.

"Vậy thì như thế nào?" Hắn rất muốn hiểu rõ nàng lại muốn nói gì.

"Như vậy Vương Gia không để ý ăn ngủ đều muốn phun thuốc, thật ra thì cũng không cần nghe ta đây, người đại phu nói, lại nói sư phụ ta vẫn luôn có một hứng thú đặc biệt, đó chính là làm thuốc rất khó ăn, làm cho người ta muốn ói, mà thuốc độc cũng làm cho người ta biết rõ là thuốc độc nhưng cũng không nhịn được muốn nếm thử." Thư Nhã Phù nâng chung trà lên chậm rãi nhấp một miếng nước trà, tự tin nói, "Thật ra thì về phương diện này, ngay từ đầu sư phụ đã nói với ta học trò giỏi hơn thầy rồi."

Mẹ thật là quá đáng yêu, uy hiếp người cũng uyển chuyển lại trực tiếp như vậy!

Thư Vũ Trạch che miệng ở một bên cười trộm, nhìn mẹ cùng cha giao thủ, rất vui, cũng không biết cuối cùng là cha cao hơn một bậc, hay là mẹ thắng lợi áp đảo.

"Bốn vương đối với cái ăn cũng không bắt bẻ! Chỉ cần người không phải để ý khi chế luyện mình cũng chịu được mùi vị đó là được." Nam Cung Thần gió nhẹ nước chảy, mặt không thay đổi sắc chỉ hơi hơi chột nhứ mày, bên khóe miệng nâng lên nhất mạt đường cong, ngậm lấy nụ cười tà mị nhìn Thư Nhã Phù.

"Chính người kêu giá nhất định đầu giá tăng giá, cho nên người muốn lấy danh nghĩa Bốn vương ra giá, chỗ này nghĩ không ra sợ rằng sẽ kém thật nhiều." Nam Cung Thần nhìn thấu tâm tư của nàng, vẫn nói ra ngoài, dáng vẻ cười như không cười này càng làm cho Nhã Phù nhìn cảm thấy nghiến lợi.

Hắn quả nhiên không phải dễ gạt gẫm.

Thân phận hôm nay của Thư Nhã Phù có thể nói là có hai bên hỗ trợ, nàng giúp đỡ hắn nghiên cứu độc trên người, tìm ra biện pháp giải độc, còn hắn thì giúp nàng ngăn trở hướng đi của Huyết Thủ, không phải nàng sợ hãi bị Huyết Thủ trả thù, mà đối với hắn và Văn Diệp hình như là một người,

vừa hình như không phải cùng một người, nàng không biết rõ, cũng không muốn nhìn thấy Huyết Thủ, huống chi nàng còn phải bảo vệ con trai bảo bối an toàn, nàng không muốn để cậu lâm vào trong nguy hiểm.

"Như vậy Vương Gia lại muốn trao đổi cái gì?"

"Dùng diện mạo thật của người, như thế nào?" Ánh mắt Nam Cung Thần rơi vào trên mặt Thư Nhã Phù.

Mấy ngày ở chung, đã vừa đủ thời gian để cho hắn phát hiện người trước mắt bất đồng, hắn biết tiểu tử đã dịch dung, lần đầu tiên lúc gặp mặt, chỉ là mông muội hạ nửa gương mặt tiểu tử cùng hiện tại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường này có căn bản bất đồng, người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng mà Nam Cung Thần vừa xem là hiểu ngay.

Lúc mấy ngày đầu cũng không xác định, nhưng trải qua thời gian mấy ngày nữa quan sát chung đụng, đủ để cho hắn khẳng định.

Mà tiểu tử cũng dịch dung rồi, như vậy An Lan này có thể nghĩ, sợ rằng trên mặt cũng động tay chân.

"Vương Gia, người cảm thấy giao dịch này có lời sao?" Trong lòng giật mình, Nhã Phù có chút ngạc nhiên nhìn Nam Cung Thần, chỉ là cũng không có phủ nhận, nếu hắn có thể nói lên cái yêu cầu này, nhất định là phát hiện ra cái gì.

Nàng cũng không ngờ hắn liền phát hiện nhanh như vậy, thuốc nước chế luyện bùa dịch dung, không có nàng chuẩn bị thuốc nước căn bản là tầm không đi, mà ở vương phủ mấy ngày nay, nàng và Vũ Trạch căn bản cũng không có cớ ra ngụy trang.

"Các người có dịch dung?" Liễu Trì cảnh giác lên nhìn người trước mắt, nếu như không phải Vương Gia nói đến, , y cũng không phát giác.

"Dịch dung thì sao, bản cô nương dung nhan sắc nước, có dung nhan chim sa cá lặn, dịch dung đó là phòng ngừa bị đồ bất chính mơ ước!" Liễn Liễu Trì một cái, Thư Nhã Phù tương đối hiếu kỳ làm thế nào Nam Cung Thần phát hiện, hoặc là hẳn còn phát hiện cái gì khác nữa không?

"Mẹ, khiêm tốn khiêm tốn!" Thư Vũ Trạch nhỏ giọng nhắc nhở.

Mà lúc này, phòng đấu giá đã bắt đầu bán đấu giá, tất cả nữ nhân hai mắt tỏa ánh sáng nhìn "Hạ thiên" trên đài, đây là một đồ trang sức giản lược mà đặc biệt, sắc hoa lệ đồ, sứ trắng dịu dàng làm cho người ta nhìn có loại cảm giác nổi trên mặt nước trắng sáng, rất nhiều người đã sớm nghe nói tin đồn về "Bốn mùa", hôm nay nhìn "hạ thiên" ra sân, cảm thấy càng có giá trị so trong truyền thuyết.

Mà lúc này, phòng đấu giá đã bắt đầu bán đấu giá, tất cả nữ nhân hai mắt tỏa ánh sáng nhìn "Hạ thiên" trên đài, đây là một đồ trang sức giản lược mà đặc biệt, sắc hoa lệ đồ, sứ trắng dịu dàng làm cho người ta nhìn có loại cảm giác nổi trên mặt nước trắng sáng, rất nhiều người đã sớm nghe nói tin đồn về "Bốn mùa", hôm nay nhìn "hạ thiên" ra sân, cảm thấy càng có giá trị so trong truyền thuyết.

"Một ngàn lượng!"

Ngắn ngủi yên lặng, một nữ nhân dẫn đầu ra giá phá vỡ yên lặng trên trận, mà giây kế tiếp.

"1100 lượng!"

"1200 lượng!"

"1300 lượng!"

.

Giá tiền không ngừng ở kéo lên, mà trên trận các phu nhân tiểu thư đã sớm trợn to hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm người ra giá, hình như cũng muốn nhìn một chút đến tột cùng người nào đang cùng mình giật đồ.

"Ba ngàn lượng, ‘hạ thiên’ này bản tiểu thư muốn!" Nhìn giá tiền không ngừng tăng lên, vốn lúc chứng kiến tới bộ đồ trang sức này liền hai mắt tỏa ánh sang, An Mộng Hàn cũng đã không nhẫn nại được, trực tiếp đem giá tiền từ 2200 lượng lập tức đề cao mấy trăm lượng, và nói ra mình nhất định muốn mua, mục đích đơn giản là dọa những người khác.

Dù sao hiện tại chỉ là đồ trang sức đầu tiên, , còn không biết phía sau có cái gì tốt đồ, ở dạng thứ nhất liền tổn hao quá nhiều tiền, rất có thể để cho bọn họ mất đi tư cách bán đấu giá phía sau.

An Mộng Hàn một hô xong, trên trận lại xuất hiện yên tĩnh ngán ngùi.

Mấy người ở Trần Bảo Các lúc này hẳn lớn là người có địa vị trong thành Khai Dương, đối với thân phận của An Mộng Hàn An gia đại tiểu thư tự nhiên biết, cũng đều biết trong hoàng cung còn có một An quý phi, thức thời tự nhiên cũng lui bước, vì một bộ đồ trang sức tổn hao tiền bạc có thể, nhưng đặc tội người của An gia là không đáng giá.

Có tâm tư hình dạng này người cũng không phải số ít, cho nên trong khoảng thời gian ngắn trên trận kêu giá cục diện ngưng lại.

"Ba ngàn lượng, vị thiếu thư số sáu ra giá ba ngàn lượng đấu giá bộ ‘hạ thiên’ này, còn có vị nào ra giá cao hơn không, nếu như không có người ra giá, như vậy bộ này đồ trang sức độc nhất vô nhị này sẽ thuộc về vị tiểu thư số 6 chúng ta rồi." Trên trận, nam tử trung niên nói to.

Hừ, nhưng mà cũng chỉ là ba ngàn lượng chút lòng thành mà thôi!

An Mộng Hàn mặt cười hả hê, đồng thời ánh mắt rất là hả hê nhìn về phía Thư Nhã Phù.

Mặc dù đám người Thư Nhã Phù là ở lầu hai, nhưng đã sớm đi ra đến bên ngoài lan can ngồi, đem đại đường nhìn rất rõ ràng, tự nhiên cũng nhìn thấy An Mộng Hàn quăng bắn tới nụ cười hài lòng khoe khoang.

Thấy An Mộng Hàn nhìn sang, Nhã Phù vẫn tay kéo cằm, trả về An Mộng Hàn một nụ cười thật to, đồng thời bảng hiệu số mười tám đang ở trước mặt An Mộng Hàn từ từ giơ lên.

"Bốn ngàn lượng!"

Âm thanh thanh thúy phá vỡ yên lặng trên trận, lập tức tất cả mọi người đưa mắt nhìn lại, hiếu kỳ nhìn xem người có lá gan đắc tội An gia là ai ?

Khi mọi người thấy ra giá chỉ là một nữ nhân, càng thêm đều nhao nhao tò mò, nữ tử này là ai, có thể ở trên lầu hai, và không sợ hãi người An gia, sợ rằng thân phận không đơn giản.

An Mộng Hàn ác ngoan ngoan trừng mắt về phía Thư Nhã Phù, cắn răng nghiền lợi.

Nàng nhất định là cố ý, nàng rõ ràng chính là tiểu thư Trân Bảo Các, hiện tại bỏ ra giá rõ ràng chính là cố ý tăng giá!

"Bốn ngàn lượng, bốn ngàn lượng lần đầu tiên, còn có ai ra giá hay không, nếu như không có người ra giá, bộ ‘hạ thiển’ này chính sẽ thuộc về vị tiểu thư số mười tám của chúng ta rồi." Trên đài, nam tử trung niên thấy người ra giá là tiểu thư nhà mình, tinh thần càng thêm chấn động, âm thanh kêu gọi cũng cất cao vài phần..

"Chờ một chút, nàng rõ ràng chính là người Trân Bảo Các các người, tại sao nàng có thể tăng giá!" An Mộng Hàn chột đứng lên, một cánh tay chỉ vào Nhã Phù đang ngồi lầu hai, lớn tiếng nói.

"Đấu giá là đấu giá, đó chính là người trả giá cao thì được, ta không phải là người Trân Bảo Các, ta xuất tiền mua đồ trang sức có gì không thể." Cầm bảng hiệu làm cây quạt từ từ quạt, Nhã Phù cười nhạt nói.

"Tiểu thư nói đúng, An tiểu thư người có thể yên tâm, Trân Bảo Các chúng ta làm việc tuyệt đối công bằng, cho dù là công tử đang đấu giá trong buổi họp ra giá, cũng sẽ bỏ tiền ra mới có thể lấy đồ." Nam tử trung niên đứng ở trên đài, mặt chính trực khẳng định nói.

Tiểu thư nhà mình nói, nhất định là phải nghe, coi như mặt không đỏ hơi thở không gấp nói đen thành trắng vậy!

Mà nam tử thốt ra lời này, mọi người đều bàn luận xôn xao.

Thì ra là nữ tử này là tiểu thư Trân Bảo Các, nói cách khác nàng là muội muội An Lan công tử? Không ngờ An Lan công tử thần bí vài phần lại có một người muội muội, chưa từng có nghe nói qua!

Không biết An Lan công tử có có giống cô nương này hay không?

"Này không công bằng! Người hỏi một chút người ở chỗ này có mấy ai đồng ý? Mọi người nói có đúng hay không?" An Mộng Hàn nghe người chung quanh bàn luận xôn xao, nhướng mày lại một lần mở miệng.

Mà lời này vừa nói ra, trên trận cũng là nhiều rất nhiều âm thanh phản đối, đều là người mới vừa kêu giá, cũng có nhiều người khác mở miệng, còn có một chút đi theo ồn ào lên xem náo nhiệt.

"Năm ngàn lượng! Bốn vương ra giá, có ai còn có ý kiến!" Trong âm ỹ, âm thanh lạnh lạnh đột nhiên phát lên, tại tất cả trong âm thanh của mọi người đột ngột và rõ ràng.

Nam Cung Thần được Liễu Trì từ trong phòng bao đẩy đi ra, mắt nhàn nhạt liếc mắt Thư Nhã Phù mặt cười ha hả một cái, đồng thời ánh mắt bèn

nhọn bắn hướng phía dưới.

Khí thế ép người, quần lâm thiên hạ, bao quát chúng sinh!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Bán Đấu Giá Dậy Sóng, Làm Thịt Người Không Có Thương Lượng (2)

Một loại khí thể cường đại bao trùm toàn trường, vào giờ khắc này tất cả mọi người đều ngưng hô hấp, nhìn người đàn ông xuất hiện bên cạnh nữ nhân, lam nhan khuynh quốc, mị hoặc thiên hạ, thái độ Quân Vương, liếc nhìn muôn dân!

Cái loại hấp dẫn tầm mắt mọi người đó, cái loại khí thể áp đảo tất cả mọi người đó, ánh mắt sắc bén làm cho mọi người sợ hãi, , trực tiếp để cho lời phản đối của mọi người đưa đến khóe miệng cũng nuốt xuống.

Người này là ai? Có rất nhiều người có lẽ cũng không biết, nhưng dù vậy, ngồi ở chỗ đó nhất định là người có thân phận, cũng hoặc là trong nhà cũng có bối cảnh người, tự nhiên biết người như vậy có thể trêu chọc, hạng người gì không thể trêu chọc!

Nam Cung Hữu ôm tay của nữ nhân, cánh tay dùng sức mấy phần, ánh mắt lạnh lùng lo lắng nhìn chăm chăm Nam Cung Thần trên lầu hai.

"Thập đệ thật là khí phách, vậy bản vương cũng tham gia náo nhiệt, sáu ngàn lượng!" Nam Cung Hữu cười lạnh mở miệng, đồng thời chọc nữ nhân cười duyên liên tiếp ở trong long hăn, ánh mắt hả hê bắn về hướng Nhã Phù.

"Tốt tốt tốt, số 17 là Tề vương gia ra giá năm ngàn lượng, ngay sau đó số mười là Tam điện hạ ra giá sáu ngàn lượng, còn có ai ra giá, bất luận là vị phu nhân kia hay là tiểu thư, đeo vào đồ trang sức này nhất định sẽ rất xinh đẹp, trở thành tiêu điểm trên các bữa tiệc, còn có ai muốn ra giá."

Thấy có người đánh võ yên lặng, người đàn ông trung niên trên đài đấu giá kia lập tức ra sức hô lên.

"An Thất Thất đáng giận!" Giận dữ dậm chân một cái, khuôn mặt An Mộng Hàn không cam lòng, nhưng bây giờ Thập Điện hạ cùng Tam điện hạ hai người ra giá, nàng hiện tại lại do dự có nên nói giá hay không.

"Một khi đã như vậy. Bảy ngàn lượng!" Mạc Hạo Vũ từ nãy giờ vẫn im lặng, cũng vào lúc này mở miệng kêu giá, làm cho người ta không rõ hẳn đến tột cùng là có ý gì.

Duy chỉ có Thư Nhã Phù cũng biết một chút, lấy phương thức đốt chế đồ gốm để chế luyện đồ trang sức, vốn là tiền lệ, mà trong đó từ thiết kế đến sứ trắng chế luyện, còn có thủ nghệ kỹ xảo trong đó, đem một bộ đồ trang sức như vậy mua về, Mạc Hạo Vũ muốn làm chính là này xem công nghệ chế tác từ đồ trang sức, phát hiện trong này có tiềm lực buôn bán khổng lồ.

Ánh mắt Mạc Hạo Vũ cũng đủ tốt, tự nhiên sẽ không bỏ qua cho cơ hội như vậy.

"Hẳn quả nhiên là một thương nhân, rất khôn khéo!" . Thư Nhã Phù tựa vào trên lan can, cười ha hả nói.

"Nếu như không khôn khéo hẳn làm sao có thể phát triển hiệu buôn Mạc gia đến tình trạng ngày hôm nay, người của Mạc gia từ xưa tới nay chưa từng có ai tham chính, mục đích là vì cái gì, nhưng mà cũng chỉ là vì để cho hoàng thượng yên tâm thôi, nếu không lấy tài lực buôn bán thứ nhất của Mạc gia, muốn làm chuyện gì cũng sẽ có sức ảnh hưởng rất lớn."

Nam Cung Thần nghe Nhã Phù nói, từ từ mở miệng, trong đạo lý này thật ra thì rất đơn giản, từ thương mà không tham chính, đơn giản đúng là nắm giữ kinh tế, nhưng mà buông tha trên quyền thế, mà sau khi hoàng gia hiểu rõ, cũng không làm quan hệ căng thẳng, hai bên cùng có lợi mới tốt.

Mạc Hạo Vũ cũng tham dự, làm cho cả tràng diện lại có biến hóa, thương nhân thế gia đứng đầu Mạc gia Đại Thiếu Gia ra tay mua đồ trang sức, cũng là từ một phương diện khác chứng minh bộ đồ trang sức này giá trị!

"7100 lượng!"

"7300 lượng!"

"7400 lượng!"

Trên trận lại một lần khôi phục náo nhiệt, liên tiếp kêu giá trực tiếp làm cho cả phòng đấu giá bị xào nóng lên, từng người một kêu giá đều có chút đỏ mặt tía tai bắt đầu trào cao giá tiền lên.

"Một vạn lượng!" Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, tiếp theo. Tiếp theo. Tiếp theo.

Đồng thời cũng làm cho Thư Nhã Phù cười đến mặt mày hớn hở, Nam Cung Thần quả nhiên sẽ nắm thời cơ, ở dưới tình huống cả hội trường bây giờ bị xào nóng, trực tiếp kêu giá, đem giá tiền từ hơn tám ngàn lập tức nhắc tới một vạn, dẫn ra phạm vi không tính là lớn vô cùng, sẽ không dọa người lui một cái, lại đem giá tiền nâng cao.

Không cần lo lắng không có người cùng, bởi vì Nam Cung Thần cũng biết, nhất định là có người sẽ tiếp tục cùng đi theo.

Quả nhiên.

"11 ngàn lượng!" Nam Cung Hữu lại một lần mở miệng.

"12000 lượng!" Nam Cung Thần mặt không thay đổi sắc, bên khóe miệng từ góc độ nhìn của Nhã Phù, hình như còn có mấy phần nụ cười ở

đây, mà trong con mắt màu hổ phách con người quay vòng, chói mắt ép người nhìn chăm chăm vật trên đài, hình như có loại tình thế bắt buộc.

"13000 lượng!"

"15 ngàn lượng!"

.....

Trên trận bán đấu giá kêu giá, hình như trong khoảng thời gian ngắn trở thành Nam Cung Thần cùng Nam Cung Hữu hai người đối chọi gay gắt, cho dù là Mạc Hạo Vũ cũng tạm thời không có ý lên tiếng, chỉ là trầm mặc nhìn hai hoàng tử nói giá.

Trên trận bán đấu giá kêu giá, hình như trong khoảng thời gian ngắn trở thành Nam Cung Thần cùng Nam Cung Hữu hai người đối chọi gay gắt, cho dù là Mạc Hạo Vũ cũng tạm thời không có ý lên tiếng, chỉ là trầm mặc nhìn hai hoàng tử nói giá.

"Ca, đồ trang sức này nếu như có thể hiểu cách làm, chỉ cần sứ trắng này sợ rằng trong đó cũng không ngừng hơn vạn!" Mạc Mạn Ni ngồi ở bên cạnh Mạc Hạo Vũ, nhích tới gần nhỏ giọng mà nói ra.

Mạc Mạn Ni mặc dù không có chủ sự buôn bán trong gia tộc, nhưng là mưa dầm thấm đất, cũng hiểu giá trị trong đó.

"Ừ, hiện tại Tam điện hạ cùng Tề vương hai người thái độ rất rõ ràng, căn bản là tranh phong đối lập nhau, chúng ta không cần thiết đi chen chân vào!" Mạc Hạo Vũ khẽ gật đầu, cũng nhỏ giọng.

"Ba vạn lượng!" Nam Cung Hữu lại một lần cất cao giá tiền.

Mà giờ khắc này, ở dưới hai người kêu giá, buổi đấu vật phẩm "Hạ thiên" lần này, giá tiền đã từ một ngàn lượng lên giá, một đường trực tiếp

bảo tố nổ ra lên ba vạn lượng, mà lúc này đây những người khác trên trận cũng không dám mở miệng, tất cả đều nhìn hai người đối đầu.

Thư Nhã Phù nhìn tư thế Nam Cung Thần, thật là có chuyện lạ, rõ ràng không có ý định mua, lại hoàn toàn có dáng vẻ một bộ kiên trì mua bằng được.

Nhìn hướng về phía Nam Cung Hữu, Thư Nhã Phù rất là dễ dàng liền thấy khuôn mặt âm trầm kia, cùng giống nhau với tư thế bắt buộc giá, dĩ nhiên cũng không có coi thường ánh mắt trắc phi Tam hoàng tử này khoe khoang há hê.

Bĩu môi, xem ra Nam Cung Thần cùng Tam hoàng tử này không hợp nhau! .

"Mẹ, cái thứ nhất đã bị nhắc tới giá tiền này, mẹ nói những đồ sau sẽ như thế nào đây?" Thư Vũ Trạch cười hì hì ngồi ở bên cạnh, vừa ăn trái cây cười nói.

"Không phải đã sớm có tin tức, trong cung nhiều nương nương vì sự kiện Doan Ngộ sắp tới, đã sớm sai người muốn ở trên hội đấu giá lần này mua một ít đồ vật, hiện tại cái thứ nhất là hai người đàn ông này tranh đoạt, họ sẽ buông tha không kêu giá nữa, là bởi vì biết phía dưới còn có những thứ đồ trang sức khác, cho nên đem cái thứ nhất trước bỏ qua! Nhưng cái sau sợ rằng họ cũng sẽ không dễ dàng buông tha rồi! Đến lúc đó giá tiền mới có thể cao hơn. Ha ha ha"

Đôi mắt Thư Nhã Phù cũng híp lại thành một đường nhỏ, mặt mày hớn hở, làm ra tiền quả nhiên là chuyện tốt, rất thư thái bưng trà uống từ từ.

Mà lúc này, Nam Cung Thần nhàn nhạt liếc mắt bộ dáng mặt mày hớn hở của Thư Nhã Phù một cái, nụ cười tà mị bên khóe miệng càng đậm mấy phần, nhìn Nhà Phù chăm chú rồi đôi môi mỏng khẽ mở, khạc ra mấy chữ: "Ba vạn lượng thêm một đồng!"

"Phốc ——!" Ngậm nước trong miệng Thư Nhã Phù trực tiếp phun ra ngoài, mặt ánh mắt đờ đẫn nhìn về phía Nam Cung Thần cười đến càng phát ra yêu nghiệt.

Nam Cung Thần đột nhiên nói ra "Ba vạn lượng thêm một đồng", trực tiếp khiến một đồng người trong phòng đấu giá trợn mắt há hốc mồm, ra giá gì lại nâng thêm lên một đồng, thật đúng là.

Cái ly trên tay Nam Cung Hữu, lại bị hấn dùng sức tạo thành mảnh vụn, ánh mắt hung tợn lo lắng trừng về phía Nam Cung Thần.

Hắn đây là ý gì? Dùng một đồng tới vũ nhục người sao!

"Số 17 là Vương Gia ra giá ba vạn lượng, thêm một đồng, còn có ai phải thêm giá không!" Trên đài, người đàn ông trung niên nhin không được khẽ cười, nhìn Tề vương gia cùng tiểu thư nhà mình ở chung một chỗ, chỉ coi đây là ý tứ của tiểu thư, tự nhiên ra sức tiếp tục kêu.

"Điện hạ, người ta thật rất ưa thích bộ này đồ trang sức! Hơn nữa Tề vương chỉ thêm một đồng, vậy căn bản chính là miệt thị Điện hạ ngài!" Trắc phi Nam Cung hữu mềm mại mở miệng.

"Hừ, chính là ba vạn lượng mà thôi!" Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Hữu trực tiếp hô lớn: "4 vạn lượng!"

"Ai nha, cha Vương Gia yêu quý, ngài chọc giận Tam hoàng tử rồi, một đồng chọc giận Tam hoàng tử, kiếm một vạn lượng thiếu một đồng! Mua bán quá có lợi rồi !" Thư Vũ Trạch hấp ta hấp tấp chạy đến bên cạnh Nam Cung Thần ngồi xuống, gương mặt vẻ sung bái.

Chuyện phúc hắc như vậy cũng làm được, cha quả nhiên cũng là phúc hắc.

"Tam ca thật là hảo khí phách! 4 vạn lượng thêm một đồng!" Nam Cung Thần cười đến gió nhẹ nước chảy, tà mị mê hoặc người, trực tiếp lại tăng thêm một đồng, hắn không quan tâm số tiền này, nhưng lại như cũ chỉ là thêm một đồng, người sáng suốt cũng nhìn ra được, hắn căn bản là cố ý.

"Thập đệ điểm này ngân lượng cũng tính toán chi li, hơi bị quá mức." Nam Cung Hữu cười lạnh một tiếng châm chọc, chỉ là câu nói kế tiếp cũng là không có tiếp tục nói hết, sau đó quay đầu bẳng hiệu trên tay nhất cử trực tiếp lại một lần đem giá tiền nói tới: "Năm vạn lượng!"

"Năm vạn lượng thêm một đồng!"

"Bảy vạn lượng!" Nam Cung Hữu cắn răng nghiêng lợi đuổi theo.

"Bảy vạn lượng thêm một đồng!"

"Tám vạn lượng!"

Hai người lần nữa chống lại, chỉ là lúc này một người lần đầu tiên thêm là gần một vạn lượng bạc, mà đổi thành một người cũng là nhẹ nhàng cộng thêm một đồng, mà Tam hoàng tử càng bị tức giận sắc mặt âm trầm, chỉ là đối mặt Nam Cung Thần làm thế nào cũng không chịu bỏ qua.

Mà lúc này đây, trong lòng Mạc Hạo Vũ cũng tính toán giá trị cuối cùng của vật phẩm này, cũng chuẩn bị ra tay, giá tiền được thăng lên cái chỗ này, đã không có cần thiết tiếp tục chờ đi xuống, còn không biết mấy thứ đồ trang sức phía sau đến tột cùng là cái gì chế luyện, cho nên cái sứ trắng "Hạ thiên" hắn sẽ làm hết sức lấy được.

Chỉ là khi Mạc Hạo Vũ còn chưa mở lời, trong một phòng ở lầu hai, cũng là khi đột nhiên Tam hoàng tử hô lên tám vạn lượng, truyền ra một cái âm thanh: "Ta bỏ ra mười vạn lượng!"

Âm thanh có thể nghe rõ ràng, giọng nam trung dịu dàng mang theo có chút từ tính, nam sinh rất êm tai, nghe lời hăn nói hình như còn có mấy phần nụ cười.

Mà người đàn ông đột nhiên gia nhập này, cũng làm cho trên trận vốn là chỉ là hai người tranh đoạt, , càng làm cho tình thế trở nên khó lường.

Mà càng làm cho mọi người trong buổi đấu giá để ý, trừ đi người đàn ông này đến tột cùng là thân phận gì, một hơi không chỉ có nói ra hai vạn lượng, càng thêm không sợ đắc tội hai người trong hoàng gia, cũng rồi rít suy đoán, đồ trang sức đầu tiên cũng đã bị xào đến nước này, buổi đấu giá phía sau lại biết kịch liệt đến mức độ nào!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Bán Đấu Giá Dậy Sóng, Làm Thịt Người Không Có Thương Lượng (3)

Người đàn ông đột nhiên xuất hiện, cũng không có ra mặt, chỉ là có người cầm bảng hiệu đi ra bên ngoài giờ lên, cũng không có nhìn thấy người là bộ dáng gì.

"An Thất Thất, là ai giúp người nói giá, người nên đi cảm tạ hân thật tốt!" Nam Cung Thần cười như không cười nhìn về phía Thư Nhã Phù, đáy mắt ý tứ rất rõ ràng, người này đột nhiên đề giá cao như vậy, có chút làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

"Quả thật! Chỉ là mấy ngày nay ta đều ở trong vương phủ của người ăn tốt uống tốt, những chuyện khác đều là để cho Viêm Đồng đi xử lý, chuẩn bị sương phòng đều là do hân đi xử lý, chỉ là người có thể có được thẻ kim cương thật sự là ít vô cùng, người này là ai đây?" Thư Nhã Phù cũng có chút nghi hoặc nhìn phương hướng sương phòng bên kia, từ góc độ hai người nhìn sang, cũng không thấy được đến tột cùng là người nào.

"Mẹ, giọng nói người này, dường như nghe qua ở nơi nào rồi!" Gật gù há hê, Thư Vũ Trạch bình thường trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thần sắc, trên tay còn từng phát từng phát đem quả đưa vào trong miệng.

"Trong U Minh cung tiếp xúc được!" Nam Cung Thần hí mắt nhìn tiểu tử, đáy mắt lại thâm sâu chìm mấy phần.

Hân cũng không có quên, tên tiểu tử này cùng U Minh cung phó Cung chủ Lê Hi quan hệ rất thân, hơn nữa có lá gan cùng khả năng ban đêm vào Tề Vương phủ, tự nhiên sẽ tiếp xúc được một số người, huống chi U Minh

cung vốn là tổ chức buôn bán sát thủ, ., tự nhiên đối với một chút tin tức sẽ biết tương đối nhiều.

"Nhìn dáng vẻ của hã, đột nhiên vào lúc này ra mười vạn lượng, thật là có khí phách!" Nhã Phù cười híp mắt lăm bầm.

Mẹ quả nhiên là dây xâu tiền, nghĩ tới có tiền là vui vẻ như vậy, mắt cũng híp lại rồi.

"Vương Gia, có phải muốn đi điều tra đối phương là thân phận gì hay không?" Liễu Trì ở một bên cung kính mở miệng hỏi.

Trong thành Khai Dương thân phận tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản, nhưng Ám các lại không có bất kỳ tin tức, nhất định là hành tung của đối phương rất là bí ẩn, tham gia buổi đấu giá ngay cả mặt mũi cũng không có xuất hiện cũng có thể nhìn ra, có năng lực vào lúc này mở miệng kêu giá, chắc chắn sẽ không sợ thân phận của bọn họ, như vậy là hã không muốn làm cho người ta phát hiện thân phận mình rồi.

"Không cần!" Nam Cung Thần thu hồi ánh mắt, thân phận của đối phương hã cũng không quan tâm.

"Vị bằng hữu số hai mươi hô giá mười vạn lượng, nhìn ra vị bằng hữu kia nhất định là rất thích ‘hạ thiển’ này, còn có vị bằng hữu kia muốn bộ đồ trang sức này sẽ phải tăng giá nữa, còn có ai tăng giá hay không? Mười vạn lượng lần thứ nhất!"

Trên võ đài, người đàn ông trung niên, lúc này trong lòng cũng tràn đầy kinh ngạc cùng mừng như điên, mặc dù biết tiểu thư thiết kế đồ khảm định có thể bán được giá cao, die»n. dđan. l«e. qu»y. d«on, nhưng lại không ngờ chỉ món đồ trang sức đầu tiên cũng đã bị xào đến giá mười vạn lượng rồi, điều này cũng đúng là nằm trong dự liệu của hã mà lại để ý đoán ở ngoài.

Mà lần này Nam Cung Thần cũng là không có tiếp tục thêm một đồng, chỉ là thản nhiên nhìn người phía dưới, bên khóe miệng cười như không cười, nếu như hắn không đoán sai, tiếp đó sẽ cùng người đàn ông này kêu giá, thì không nên những người mà bọn hắn có thể tùy tiện tham gia.

Quả nhiên,

"10 vạn 1000 lượng!" Mạc Hạo Vũ lúc này giơ bảng lại một lần bắt đầu đấu giá.

"103,000 lượng!"

"10 vạn 5000 lượng!"

"Ha ha ha, không biết cái đồ này cuối cùng sẽ rơi vào nhà nào, Mạc Hạo Vũ muốn từ trên cái đồ sứ trắng này tìm ra phương pháp chế luyện, cái ý nghĩ này. Là rất tốt, chỉ là đã không thể áp dụng tốt!"

Giá tiền đang lúc mọi người hoảng sợ run rẩy, một đường đi lên kéo lên, bọn họ cũng không nhớ đến buổi đấu lần này giá sẽ xuất hiện nhiều như vậy, cứ nhiên ở vật phẩm đầu tiên cũng đã đem giá tiền gấp mấy chục đi lên, mà bây giờ còn không chút nào có ý muốn dừng lại.

Cuối cùng bộ đồ trang sức thứ nhất "Hạ thiên" lấy giá tiền 13 vạn lượng do Mạc Hạo Vũ chụp được!

Trọng tâm chính đến!

Cười nhẹ nhàng nhìn An Mộng Hàn phía dưới căn rặng nghiêng lợi, còn có hai người tràn đầy do dự cùng hâm mộ là tỷ muội Thư gia, Thư Nhã Phù có chút nhớ nhung xem một chút, đời lát nữa các nàng sẽ có loại biểu cảm gì, thứ nhất không có mua, mà phía sau muốn mua cũng không phải là dễ dàng như vậy.

"Vương Gia, như thế ta giúp ngài kêu giá đi!" Quay đầu nhìn về phía Nam Cung Thần, trên mặt Thư Nhã Phù tràn đầy nụ cười ưu nhã ngọt ngào.

Mặc dù biết cái mặt này là giả, cái nụ cười này cũng là nữ nhân trước mắt thường mỉm cười khi xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhưng Nam Cung Thần nhìn nụ cười này, lại cảm thấy đáy lòng ấm áp, có lẽ bên cạnh quá ít người có thể đối với hắn như vậy, cho nên khi ở trước mặt mẹ con nhà này, hắn đem lấy chính mình làm giống như một người bạn, mà không phải Tề vương gia cao cao tại thượng hoặc là một người tàn tật, không có cái loại đó đối với mình kính sợ hoặc thương hại, hắn sẽ cảm thấy cực kỳ buông lỏng.

Mặc dù biết cái mặt này là giả, cái nụ cười này cũng là nữ nhân trước mắt thường mỉm cười khi xuất hiện ở trước mặt mọi người, nhưng Nam Cung Thần nhìn nụ cười này, lại cảm thấy đáy lòng ấm áp, có lẽ bên cạnh quá ít người có thể đối với hắn như vậy, cho nên khi ở trước mặt mẹ con nhà này, hắn đem lấy chính mình làm giống như một người bạn, mà không phải Tề vương gia cao cao tại thượng hoặc là một người tàn tật, không có cái loại đó đối với mình kính sợ hoặc thương hại, hắn sẽ cảm thấy cực kỳ buông lỏng.

Nam Cung Thần không có phản đối lời Nhã Phù, chỉ đem bảng hiệu mới vừa cầm trên tay thả qua, ý tứ rất rõ ràng, người muốn kêu giá liền kêu đi!

"Mẹ, Vương Gia giao ra quyền lực tài chánh kinh tế!" Nháy nháy cặp mắt, vẻ mặt Thư Vũ Trạch mập mờ cùng nghi vấn đến gần mẹ mình, rất khả ái hướng về phía Nhã Phù nháy mắt, cười hì hì nói. .

"Không tính!" Như đinh chém sắt!

"Tại sao?"

"Cái bảng hiệu này chỉ có thể dùng trên hội đấu giá, thời điểm khác cũng không thể dùng, hơn nữa những thứ đồ này vốn chính là chúng ta đưa ra

bán, lại không cần hẳn tốn tiền thật mua trở về!"

Thư Nhã Phù ân cần dạy bảo, nàng rất rõ ràng, hiện tại nàng và Nam Cung Thần nhiều nhất chỉ là tốt đẹp quan hệ lẫn nhau, gần thêm chút nữa là quan hệ bệnh nhân cùng đại phu.

"Tiếp đó, căn cứ công tử chúng ta yêu cầu, đặc biệt đem ba kiểu dáng trang sức xuân thu đông trong ‘bốn mùa’ cùng lúc bán ra, quyết định cùng bán đấu giá, mà buổi đấu giá của chúng ta lần này, chỉ có hết thảy đều là bán đấu giá đồ trang sức. Tốt lắm, nhiều lời thêm vô nghĩa, kính xin mọi người tới xem một chút ba đồ trang sức quý lần này."

Lời vừa mới dứt, liền có nữ nhân xinh đẹp lên đài, sau đó vén lên tấm vải đỏ trên vật phẩm đấu giá, nhất thời, kể trước "Hạ thiên", còn dư lại Xuân Thu đông hình dáng thực cũng hiện ra ở trước mặt mọi người.

"Xuân tâm", "Thu thực", "Đông sương" tất cả đều phụ họa tên của nó, dùng các loại tài nghệ thiết kế ra cảm giác bất đồng đặc biệt, khác biệt là hạ hướng tới màu trắng, xuân càng nhiều mây phần xinh đẹp quyến rũ, mà thu thực càng thêm có đoan trang cùng tôn quý, đông sương thanh nhã thanh u, kiêu ngạo và lạnh lẽo.

Từng cái được khám rất kỹ thuật, cùng công nghệ đều là bất đồng, nhưng đều đưa mỗi một loại thể hiện ý vị, tất cả đều biểu hiện sắc bén tới tận cùng.

An Lan công tử xưa nay ít xuất hiện trước mọi người, biết hẳn cũng chỉ có nhân viên nội bộ Trân Bảo Các, mà tất cả các bộ trang sức đều là do An Lan công tử thiết kế, rồi đưa cho người ta chế luyện, hơn nữa mỗi một bộ đều đầy đủ hết, trọn bộ xuống làm cho người ta nhất thời kinh ngạc.

"Cư nhiên quyết định đến bán đấu giá!" Sắc mặt An Mộng Hàn nhìn cũng không tốt.

Vốn hôm nay nàng chỉ định tính toán chuẩn bị đồ trang sức cho mình, còn có việc quan trọng hơn là An quý phi trong cung để cho nàng lưu ý, sắp tới lễ hội Đoan Ngọ, cho đến lúc này nếu như có thể diễm áp quần phượng, tự nhiên có thể làm cho An quý phi lấy được chú ý của hoàng thượng sẽ nhiều sung ái hơn, bởi như vậy An quý phi trong cung địa vị là có thể càng thêm vững chắc.

Đồng thời sắc mặt khó coi còn có đám người Thư Hương Di, có thể đeo lên đồ Trân Bảo Các An Lan công tử thiết kế, còn là tượng trưng một loại thân phận, vậy mà hôm nay một "Hạ thiển" liền bị xào đến cái giá tiền đó, còn dư lại ba bộ như thế nào có thể thấp đi.

Đôi tay Lâm Tuyết Vi dưới ống tay áo cũng níu chặt khăn tay, chỉ là trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn nhu như cũ.

"Hiện tại bán đấu giá bắt đầu, ba đồ trang sức có thể hiện ra các nữ nhân khác nhau, hiện tại đấu giá bắt đầu, giá khởi đầu cùng giống hạ thiển một dạng, hiện tại ba cái cùng nhau gộp lại bán đấu giá, giá bắt đầu ba ngàn lượng, bây giờ đấu giá bắt đầu ! Có muốn tiểu thư công tử cũng không nên bỏ lỡ."

"Ca, bốn mùa này căn bản là dùng bốn loại chất liệu khác nhau cùng cách làm làm được, thật không biết An Lan công tử này đến tột cùng là người nào, cư nhiên hiểu được nhiều như vậy! Cho dù trong hiệu buôn của chúng ta có những sư phụ có kinh nghiệm mấy chục năm, chưa chắc có thể hiểu được những thứ này!" Từ khi tất cả đồ trang sức bốn mùa đều hiện ra ở trước mặt mọi người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Mạn Ny liền tràn đầy sùng bái cùng ngạc nhiên.

"An Lan chưa bao giờ xuất hiện qua ở trước mặt mọi người, nhưng mà bây giờ có một An Thất Thất cũng là ở bên người Tề vương, không biết hai người bọn họ đến tột cùng là thân phận gì, nếu như có thể chiêu mộ An Thất Thất ở bên người, đồng thời nhờ vào đó để cho An Lan ca ca của nàng

ta cũng cùng nhau tiến vào Mạc gia chúng ta, như vậy nhất định sẽ trở thành trợ lực phát triển của Mạc gia chúng ta sau này!" Mạc Hạo Vũ trầm ngâm nhìn ba đồ trang sức tuyệt đẹp trên đài, trong bụng không chỉ có than thở đối với tài nghệ làm đồ trang sức, còn tán thành với cái phương thức này.

Lấy phương thức buộc định để bán đấu giá, trước lại dẫn đầu đem "Hạ thiên" đơn độc bán ra, người không có được một bộ "Hạ thiên", muốn có được một người trong đó, liền nhất định phải đem ba bộ sau đều mua tất cả, làm như vậy sẽ nguyện ý bỏ ra nhiều tiền bạc hơn, nhưng mà đối với người mua được "Hạ thiên" mà nói, càng muốn có một bộ đồ trang sức "Bốn mùa" đầy đủ, tất cả đều nắm giữ ở trong bàn tay, nếu trọn bộ đồ trang sức đều nắm giữ ở trong bàn tay, như vậy trong đó giá trị so với một cái mà nói, giá trị tăng lên căn bản cũng không phải là gấp đôi hoặc là gấp hai.

Từ ban đầu thả ra tin tức khơi lên lòng hiếu kỳ của mọi người, lại thả ra tin tức trên đấu giá hội lần này tiến hành bán đấu giá, làm cho người ta rối rít đến đây mở mang kiến thức, mà sau khi bán ra món đồ đầu tiên "Hạ thiên", lại ba món đồ phía sau bán cùng nhau. Bắt đầu lại từ đầu cũng đã tính toán tốt tất cả, đem tất cả dự vọng cùng tò mò của mọi người trên đùa đến điểm cao nhất, lại ném ra quả bom nặng ký làm cho người ta đẩy lên tình thế kích động bắt buộc.

Mạc Hạo Vũ bây giờ đối với An Lan công tử này rất có hứng thú, mà mục tiêu cũng rơi vào trên người An Thất Thất!

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía An Thất Thất, chỉ thấy nàng cùng Nam Cung Thần ngồi chung một chỗ, hai người xem ra cực kỳ hài hòa, mà đồng thời ngồi ở bên cạnh hai người là một bé trai, nhưng cũng để cho hắn nhiều hơn mấy phần tò mò!

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía An Thất Thất, chỉ thấy nàng cùng Nam Cung Thần ngồi chung một chỗ, hai người xem ra cực kỳ hài hòa, mà

đồng thời ngồi ở bên cạnh hai người là một bé trai, nhưng cũng để cho hấn nhiều hơn mấy phần tò mò!

"Mẹ, Mạc gia thiếu gia rất thông minh, hấn đang nhìn con chăm chăm, giống như có ý với mẹ!" Thư Vũ Trạch rất là nhạy cảm, nhận thấy được có người nhìn mình chăm chăm, theo phương hướng nhìn lại, rất dễ dàng đối mặt với ánh mắt Mạc Hạo Vũ, hướng đối phương lộ ra một cái nụ cười lớn, , ưu nhã đáng yêu.

Một câu nói mới nói xong, ánh mắt Nam Cung Thần dẫn đầu bắn tới, chân mày hơi nhíu lại, đáy lòng có cảm giác không thoải mái.

Hấn không thích người khác dùng ánh mắt này nhìn chăm chăm nàng, mặc kệ là Nam Cung Hữu hay là Mạc Hạo Vũ.

Chống lại ánh mắt của Mạc Hạo Vũ, Nhã Phù có chút kinh ngạc, đầu óc hấn chuyển nhanh như vậy, cư nhiên cũng nghĩ cách đến từ trên người mình, nhưng mà điều này cũng là mục đích của nàng, vốn nàng còn có ý tứ muốn cùng người của Mạc gia hợp tác, có chút nàng có thể làm, nhưng là có chút nếu như chính nàng một người để làm, chỉ sợ sẽ có không ít phiền toái, mà trên nhà xưởng ngày trước cũng cần bỏ vốn nhiều lắm.

Hướng về phía Mạc Hạo Vũ mỉm cười gật đầu một cái, Thư Nhã Phù cảm thấy một cổ tầm mắt, quay đầu nhìn về Nam Cung Thần, không ngoài dự liệu chống lại tầm mắt của hấn.

Trợn trừng mắt, không để ý tới hấn, tâm tư Nam Cung Thần không dễ đoán, rất lâu cũng có chút quái dị, cũng đúng, hấn không có lương tâm, từ nhỏ ở hoàng cung, nơi ăn thịt người này lớn lên, cộng thêm còn có một Uyển Quý Phi có dã tâm như vậy làm mẹ, chắc hấn tính cách vụn vặt cũng là bình thường.

"An Thất Thất, Đoan Ngọ trong cung sẽ cử hành yến tiệc, người đi cùng Bốn vương!" Nam Cung Thần mở miệng, trong miệng có loại mùi vị ra

lệnh.

"Yến tiệc, không muốn đi! Ngài có thể tìm những người khác đi, ta nhớ trong phủ của ngài còn có ba nữ nhân, ta nhớ mấy người đó muốn gương mặt có gương mặt, muốn vóc người có thân hình đại mỹ nhân!" Thư Nhã Phù không cần suy nghĩ một tiếng cự tuyệt, yến tiệc Đoan Ngọ không có hứng thú, hơn nữa đoán chừng sẽ rất phiền toái.

"Người đừng quên, ngày đó gặp mặt ở cửa vương phủ đại náo một cuộc, hiện tại tất cả mọi người đều biết trong phủ Bốn vương có thêm một tiểu thiếu gia, thêm một nữ nhân!" Một chút mỉm cười tà mị ở bên khóe miệng Nam Cung Thần từ từ mở, hơi hơi nhú lông mày nhìn về phía Nhã Phù.

"Vậy thì như thế nào? Toàn bộ người bên trong thành Khai Dương cũng đều biết người có Tề vương phi! Vương Gia chẳng lẽ là quên mất còn có vương phi mang bệnh rồi!" Thư Nhã Phù cố ý nhắc tới chuyện của mình, cũng là muốn xem một chút phản ứng của Nam Cung Thần.

Sống ở trong vương phủ một đoạn thời gian, cũng phát hiện, chuyện nàng đào hôn ngay từ đầu cũng đã bị Nam Cung Thần đề lại, người biết chỉ có một chút, cho dù là trong Tề Vương phủ rất nhiều người cũng đều chỉ coi vương phi bệnh nặng cần tĩnh dưỡng, bình thường cũng ít có ra cửa.

Mà bởi vì một chuyện này, cũng khiến cho Tề vương phi không được sủng, có lời đồn mới vừa đám cưới đã bị đánh vào "Lãnh cung", trong khoảng thời gian ngắn các loại cách nói ở trong thành Khai Dương cũng bị tản ra.

"Không cần cho Bốn vương dẫn nàng ta đi! Nàng ta có thể đi được Bốn vương còn có thể cho người đi cho đủ số?!"

Con người chợt co rút lại, dien+dan+le+quy+don+com, hơi thở nguy hiểm rét lạnh ngay sau đó tràn ngập ra.

"Chắc chắc, xem ra trong lời đồn, Tề vương phi Thư Nhã Phù không được Tề vương sủng ái, tin tức mới vừa đám cưới đã bị đánh vào lãnh cung là thật! Ngài rất ghét nàng? Còn không có cơ hội nhìn thấy Tề vương phi trong lời đồn, tốt nhưng đáng tiếc!" Nhã Phù đối với Nam Cung Thần phát ra hàn ý lạnh lẽo một điểm cũng không sợ, ngược lại càng thâm nhập muốn hỏi nhiều một chút.

"Thư gia đại tiểu thư, nghe nói nàng vốn là vào bảy năm trước sẽ phải gả cho Vương Gia ngài, thế nào hồng hạnh xuất tường bảy năm oa?!" Thư Vũ Trạch càng là không sợ chết đi theo phía sau nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là nghi hoặc cùng vẻ vô tội.

Nam Cung Thần từ từ nheo hai mắt lại, đáy mắt một bộ như có điều suy nghĩ nhìn về phía hai người, cười híp mắt âm thanh từ tính lười biếng: "Ta cũng nghe nói Thư Nhã Phù cũng có một đứa con trai, đoán chừng cùng tiểu xảo quyết người không khác nhiều lắm, hơn nữa hình thể cũng rất giống Thất Thất người, có thể các người dịch dung, phía dưới cất giấu đúng là gương mặt của Thư Nhã Phù đó đây?"

"Đùa gì thế! Người vương phi tốt đang đợi, ngài chạy tới nói ta chính là Thư Nhã Phù, ngài thật sự cho rằng con ta không có cha sao! Bất quá cũng không biết đã chết hay chưa!" Bị Nam Cung Thần vừa nói như thế, cảm thấy hình như đột nhiên lỡ một nhịp đập, nhưng trên mặt lại không có dám có gì không ổn, chỉ là dùng một loại vẻ mặt khi dễ khinh thường nhìn về phía Nam Cung Thần.

Nàng thế nào cũng không có nghĩ đến Nam Cung Thần, lại còn sẽ theo phương diện này đi liên tưởng, suy nghĩ này cũng quá phát tán đi!

Thư Vũ Trạch cũng quay đầu nhìn mẹ của mình một chút, đáy lòng rất là bội phục lối suy nghĩ nhanh chóng của Tề vương, có thể đoán được thật sự là lợi hại!

"Cha yêu quý, người đáng đáp con có giống nhau hay không, xem xem hai chúng ta có duyên như vậy, không chừng người chính là người cha mà con chưa từng thấy qua!" Thử Vũ Trạch cười híp mắt giống như mèo con, sát có chuyện lạ mở miệng.

Vương Gia làm sao có thể có một đứa bé lớn như thế, hẳn đi theo bên cạnh Vương Gia nhiều năm như vậy, ., chưa bao giờ thấy nữ nhân nào có thể gần người Vương Gia.

Mà tính toán ra, mẹ người An Thất Thất coi như là nữ nhân đầu tiên cùng Vương Gia chung đụng hơi gần!

Liễu Trì ở một bên vẫn nghĩ thầm, Vương Gia đối với cái người An Thất Thất cùng với An tiểu xảo quyết, quả nhiên rất bất đồng! Nếu như là những nữ nhân khác có lá gan ở trước mặt vương gia nói như thế, sớm đã bị ném ra ngoài bán vào trong Câu Lan viện rồi.

"Nếu như dung mạo người cùng Bốn vương cùng một dạng, vậy sẽ phải suy nghĩ thật kỹ người là từ đâu tới rồi !" Nam Cung Thần tùy ý nói.

"Nếu như dung mạo người cùng Bốn vương cùng một dạng, vậy sẽ phải suy nghĩ thật kỹ người là từ đâu tới rồi !" Nam Cung Thần tùy ý nói.

Còn có thể từ đâu tới, trong bụng mẹ sanh ra, mang thai mười tháng đi ra, rất cường tráng nhảy lên đến trên thế giới này tới.

Mà khi bọn họ vẫn còn câu có câu không trò chuyện, đại sảnh lầu dưới cũng là đã cực kỳ náo nhiệt, từng người một muốn có được ba bộ đồ trang sức, tất cả đều đỏ mắt mang giá tiền, lúc này đã có thể không thể nhún nhường lẫn nhau rồi.

Ai cũng muốn có được, mà chỉ có ba loại lại bị bảng định mua bán đấu giá, muốn mua cũng chỉ có thể mua ba loại!

"18 vạn lạng!" giá tiền đã sớm bị người điên cuồng từng điểm từng điểm nâng cao, mang lên một độ cao tất cả mọi người không có nghĩ tới.

Chỉ là ở cơ sở khi món đồ đầu tiên "Hạ thiên" cũng bị vỗ tới trên mười vạn, phía sau ba loại này hoàn toàn không tốn sức với nó, ba bộ đồ trang sức, giá tiền có thể nghĩ tuyệt đối sẽ không thấp hơn 30 vạn, thậm chí sẽ vượt qua nhiều hơn. diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

"Hai mươi vạn!" vẫn chịu đựng không có kêu giá, An Mộng Hàn cũng không nhin được.

20 vạn lượng bạc đối với nàng mà nói mặc dù đúng là một khoản tiền lớn, nhưng mà đối với An gia mà nói vẫn rất dễ dàng có thể trả ra ngoài, huống chi hiện tại nàng là đang vì Quý Phi trong cung mua, tự nhiên cũng sẽ không chùn tay quá mức.

"Sợ rằng 20 vạn lượng mua không mua được ba bộ đồ trang sức này!" An Hoảng Văn cau mày thật chặt, ánh mắt tự nhiên nhìn về phía Nhã Phù.

Nếu để cho An Thất Thất giúp đỡ khiến An Lan công tử thiết kế một bộ đồ trang sức khác nữa, sợ rằng có thể so với ở chỗ này cùng mọi người tăng giá tới dễ dàng hơn, huống chi hẳn đối với sức quyến rũ của mình vẫn rất có lòng tin, chỉ là một nữ nhân, rất dễ dàng là có thể để cho nàng quyết một lòng.

Chỉ là. Ánh mắt rơi vào trên người của Nam Cung Thần, hai người bọn họ rất cuộc quan hệ thế nào, đây là điều đầu tiên hẳn muốn hiểu rõ.

Mà giống nhau đang đánh chủ ý còn có Thư Hương Di, đã sớm nghe nói sau khi trúng độc ngày đại hôn Thư Nhã Phù vẫn bệnh nặng, ở trong vương phủ cũng không được sung ái, bây giờ nhìn An Thất Thất này cùng Tề vương quan hệ hình như cũng không tầm thường.

Nam Cung Thần hai chân tàn phế không thể thừa kế ngôi vị hoàng đế, nếu như nàng giúp đỡ Tam hoàng tử được An Lan sau lưng An Thất Thất trợ giúp, cùng với thông qua An Thất Thất tới nắm giữ Tề Vương phủ, như vậy Tam điện hạ nhất định sẽ đối với nàng vài phần kính trọng.

Trong mấy hoàng tử, hiện tại có cơ hội thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất đúng là Tam hoàng tử, nếu như có thể trở thành tam vương phi, như vậy nàng có thể trở thành nhất quốc chi mẫu tương lai!

Đồng thời Thư Hương Di khinh miệt nhìn về phía nữ nhân đang tựa vào bên cạnh Nam Cung Hữu, khinh bỉ ở đáy lòng cười lạnh: cho là bằng vào tướng mạo là có thể khiến Điện hạ sủng ái sao? Quá ngây thơ rồi, lấy dung mạo hầu quân luôn có già yếu một ngày, tuổi đang gia tăng dù sao cũng không sánh bằng cô nương mười lăm mười sáu tuổi. Cho nên từ lúc còn rất nhỏ nàng cũng biết, , muốn trở thành hoàng hậu tương lai, không chỉ cần dung mạo đẹp, mà còn khí độ cùng với năng lực, trợ giúp Điện hạ đi lên ngôi vị hoàng đế, năng lực cùng bối cảnh của gia tộc!

"30 vạn lượng!" Nhàn nhạt một cái âm thanh, khiến sàn bán đấu giá đang náo nhiệt lại một lần đột nhiên yên tĩnh lại,

Vừa mới nói chính là cái người đàn ông kia, ở nơi này trong một vòng đấu giá, bắt đầu lại từ đầu cũng còn không có mở miệng, chỉ là lần này đột nhiên mở miệng, lại một lần đem người mới ra giá tiền hai mươi vạn lượng, trực tiếp nhắc tới 30 vạn lượng, tình thế bắt buộc kia giá thể vừa xem hiểu ngay.

"Chắc chắc, người có tiền! Người này nói thêm mấy lần, ta liền đại phát tài rồi!" Thư Nhã Phù há miệng, nhỏ giọng lẩm bẩm, độ cong bên khóe miệng vẫn luôn theo giá cả kéo lên mà giờ lên.

"35 vạn lượng!" Yên tĩnh không bao lâu, lập tức bị một âm thanh khác đánh vỡ, ra tiếng chính là người trước cùng người đàn ông kia tranh đoạt,

Mạc Hạo Vũ.

Mà ngay sau đó, nam tử kia cũng là không hề từ bỏ tiếp tục tăng giá: "40 vạn lượng!"

"45 vạn lượng!"

"50 vạn lượng!"

"55 vạn lượng!"

Hai người kia giống như kêu không phải bạc, như chỉ là một con số, không thấy bất cứ do dự nào mà đua nhau tăng giá lên, vài chục vạn lượng đối với thương nhân thế gia đứng đầu Mạc Hạo Vũ mà nói, căn bản là cũng không tính cái gì, cho nên trong quá trình tăng giá chân mày cũng không nhú một cái.

"Đáng ghét, 80 vạn lượng!" An Mộng Hàn đã sớm sắp bị tức chết rồi, mỗi lần mình muốn ra giá, nhưng cũng bị hai người bọn họ cho dẫn đầu giơ bảng hiệu.

An Mộng Hàn sớm đã bị tức giận làm đầu óc choáng váng, trực tiếp thừa dịp khoảng cách, một lời trực tiếp đem 80 vạn lượng lớn tiếng hô lên, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần là sắc giận, , cái trán đều có những giọt mồ hôi rơi xuống, nàng ta cũng không tin lần đầu nói ra thêm mười lăm vạn lượng còn có người cùng nàng tranh!

Ha ha, nàng ta cuối cùng không nhịn nổi!

"80 vạn lượng thêm một đồng!" Âm thanh lười biếng, mang theo lười biếng từ lâu hai truyền đến, giọng nữ trong vắt mang theo vài phần nụ cười.

Lại là nàng! Khi thấy người ra giá là An Thất Thất, An Mộng Hàn cơ hồ đều muốn không nhịn được xông lên, nữ nhân này căn bản là cố ý nhằm

vào nàng!

Một đồng! Lại một đồng!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Lục Liễu Chết, Vui Lấp Nổi Bắn Khoăn (1)

"80 vạn lượng thêm một đồng, Vương Gia ủy thác ta kêu giá, như vậy cũng không tính là không tuân theo quy củ đi!" Thư Nhã Phù cười ha hả đem bảng hiệu của Nam Cung Thần giơ lên, ý bảo tính đã huy động mấy cái.

"801,000 lượng!" An Mộng Hàn cắn răng nghiêng lợi đem giá tiền báo ra

"Mộng Hàn, thôi, sẽ còn có cái khác tốt hơn!" Mặc dù sắc mặt An Hoảng Văn cũng khó nhìn, nhưng cũng không có giống như An Mộng Hàn mất đi lý trí như vậy, đưa tay lôi kéo muội muội bên cạnh, nhỏ giọng nói.

"Không được, ca, muội nhất định muốn đem vật này lấy xuống, huống chi đây là cô cô để cho muội thay người mua!" An Mộng Hàn hất ra tay đang lôi kéo mình, trực tiếp đem An quý phi ra làm lí do thoái thác, mà mặc dù cũng là sự thật, nhưng đây cũng là cơ sở nhất định, nhưng nếu An quý phi biết An Mộng Hàn dung giá siêu cao mua ba bộ này, đoán chừng sắc mặt cũng sẽ không đẹp mắt đi nơi nào.

"801,000 lượng lại thêm một đồng!" Thư Nhã Phù cười nhẹ nhàng, rất là vui vẻ giơ bảng hiệu của Nam Cung Thần kêu giá.

Khó trách mới vừa rồi Nam Cung Thần kêu giá vui vẻ như vậy, thì ra là dùng một đồng áp đảo người khác cảm giác thật là rất sáng khoái, nhìn khuôn mặt đối phương vận vẹo, loại cảm giác đó thật là đã nghiền vô cùng.

"Mộng Hàn, An đại ca nói rất đúng, vì mấy bộ đồ trang sức tốn hao nhiều tiền bạc như vậy không đáng giá!" Lâm Tuyết Vi ở lúc An Mộng Hàn lại một lần đứng lên liền chuẩn bị hô lên tiếng, một tay kéo nàng xuống, trực tiếp che miệng của nàng, khẩn trương khuyên lớn.

An gia mặc dù giàu có, nhưng cũng không bằng buôn bán làm chủ như Mạc gia, đối với Mạc gia mà nói, có lẽ 180 vạn lượng cũng không tính là gì, không bao lâu là có thể kiếm trở về, nhưng mà đối với bọn An gia là một khoản không nhỏ.

"An cô nương cùng Vương Gia quả nhiên hợp phách!" Mạc Hạo Vũ nhìn về phía vị trí đám người Nhã Phù, gật đầu khẽ cười dưới, ngay sau đó giơ bảng: "90 vạn lượng!"

Cùng lúc Mạc Hạo Vũ mở miệng, đồng thời vang lên còn có âm thanh của người đàn ông trong ghế lô kia: "95 vạn lượng!"

Một là thương nhân thế gia đứng đầu Đông Ly quốc Mạc gia Đại công tử nói giá, mà đối thành người đàn ông thần bí kia nói giá, diễn-đàn-lê-quý-đôn, mà hai người hình như cũng hoàn toàn không có một chút do dự giống như nhau, không ngừng đem giá tiền tăng lên, hình như 90 vạn lượng hay một triệu lượng ở đáy mắt bọn họ đáy, cũng chỉ là chuyện nói ra một con số đơn giản.

"Người có tiền a người có tiền! Con trai, chúng ta phải học tập thật giỏi khí phách của bọn họ, chỉ là học khí phách làm ra tiền, nhưng ngàn vạn đừng học bọn họ xài tiền thế này, tên phá của, chà chà!" Thư Nhã Phù nhân cơ hội năm con trai của mình, bắt đầu lăm băm, chỉ là một đôi mắt ở vị trí Mạc Hạo Vũ qua lại đảo quanh, mắt kim quang lấp lánh, tràn đầy bạc.

"Dạ, con biết rồi mẹ!" Thư Vũ Trạch rất là khéo léo gật đầu một cái.

Nam Cung Thần có chút im lặng, khó trách tên tiểu tử này lại có cái đức hạnh như vậy, thì ra công lao hoàn toàn đều nhờ An Thất Thất, làm nửa

ngày thì ra là nàng muốn giáo dục đứa bé, thật may mắn tên tiểu tử xảo quyệt này còn có thể bình thường được ở cái tuổi này.

"Tới đây, đừng nghe mẹ người nói lung tung, có một số việc muốn xem giá trị, đầu nhập bao nhiêu muốn nhìn một chút phía sau có thể thu về bao nhiêu, tiền bạc cũng không phải vật duy nhất trên thế giới này." Nam Cung Thần nhú mày, trực tiếp mở miệng đem lời muốn nói tiếp của Nhã Phù cắt đứt.

"Nói nhảm, thế giới này đồ tốt nhiều như vậy, đương nhiên không chỉ ngoài tiền bạc, nhưng không có bạc vàng đó là vạn vạn không được, mua cái gì không cần bỏ ra bạc!" Ném đi qua một cái liếc mắt, Thư Nhã Phù rất thản nhiên tiếp tục lái miệng nói nói, theo ý nàng ăn là rất quan trọng, mà tiền cũng là rất quan trọng, không có bạc thế nào bảo đảm cuộc sống.

Huống chi lúc Vũ Trạch vừa sinh ra, cuộc sống quá mức khổ, cũng không có thể mua cho con trai đồ ăn ngon, bắt đầu từ khi đó, ở trong mắt Nhã Phù, tiền bạc chính là vật không thể thiếu.

Cho nên nàng mở Trân Bảo Các, bắt đầu làm ăn, mục đích là làm ra tiền, cho con trai một cuộc sống tốt hơn, không cần giới hạn ở trong mắt người khác.

Chỉ là dần dần nàng cũng phát hiện, tiền của con trai mình dường như còn nhiều hơn mình. Đoán chừng là đi theo thủ lĩnh sát thủ đi làm những chuyện gì, sau đó có được huê hồng? Nhưng là cái thói quen này vẫn lưu lại, thích ăn, thích bạc.

"Lớn mật!" Liễu Trì nghe trong giọng nói của Nhã Phù không tốt, đồng thời còn có bất kính, sắc mặt cứng đờ, lập tức gầm lên nói ra.

"Liễu Trì!" Nam Cung thần cau mày kêu một câu, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn., tròn mắt màu hổ phách lại một lần nhìn về

phía Thư Nhã Phù: "Cho nên người mở Trân Bảo Các, nghĩ tới biện pháp làm ra tiền?"

"Có thể nói là như vậy đi! Dù sao có tiền cũng tốt hơn không có tiền, có cơm ăn so không có cơm ăn thoải mái hơn, Vương Gia bản thân mình từ nhỏ sanh sống ở hoàng gia, được hoàng thượng Thái hậu sủng ái, bản thân mình cầm y ngọc thực, cơm tới há mồm, muốn ăn cái gì đều có, đương nhiên không biết được cảm giác bị đói! Câu nói kia, kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra nói chính là chỗ này sao." Nhã Phù ngồi kê đít lan can bên cạnh, đôi tay chống cằm, ánh mắt có chút ngơ ngác, từ từ mở miệng, trong giọng nói không có chơi đùa cùng trêu chọc bình thường, mà thêm mấy phần buồn bã cô đơn.

"Có thể nói là như vậy đi! Dù sao có tiền cũng tốt hơn không có tiền, có cơm ăn so không có cơm ăn thoải mái hơn, Vương Gia bản thân mình từ nhỏ sanh sống ở hoàng gia, được hoàng thượng Thái hậu sủng ái, bản thân mình cầm y ngọc thực, cơm tới há mồm, muốn ăn cái gì đều có, đương nhiên không biết được cảm giác bị đói! Câu nói kia, kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra nói chính là chỗ này sao." Nhã Phù ngồi kê đít lan can bên cạnh, đôi tay chống cằm, ánh mắt có chút ngơ ngác, từ từ mở miệng, trong giọng nói không có chơi đùa cùng trêu chọc bình thường, mà thêm mấy phần buồn bã cô đơn.

Lần đầu tiên thấy cái bộ dáng này của An Lan, đáy mắt Nam Cung Thần càng lộ vẻ phức tạp, trầm mặc không mở miệng.

"Mẹ yên tâm đi, nếu như ngày nào đó mẹ không nuôi được bảo bối, vậy thì đổi lại bảo bối sẽ nuôi mẹ!" Thư Vũ Trạch biết vì sao mẹ mình lại có biểu hiện như vậy, trí nhớ lúc còn bé mặc dù mơ hồ, nhưng là vẫn có một ít ấn tượng mờ nhạt.

"Không hổ là con trai bảo bối của ta, mẹ thật là yêu con quá!" Thư Nhã Phù ôm cổ con trai trước mặt mình, khắp khuôn mặt là thần sắc kích động.

"Mẹ, nước miếng của mẹ dính đầy trên áo con rồi. . . ٱđiền-đàn-lê-ٱquý-đôn. . ."

"Không được ghét bỏ mẹ con, về sau mẹ già không răng nước miếng còn nhiều hơn."

"Thật bần, mẹ chớ chảy nước miếng, biết hôm nay mẹ kiếm nhiều tiền rồi!"

"Mẹ nào có chảy nước miếng, mẹ đối với người đàn ông đẹp trai mới có thể chảy nước miếng!" Thư Nhã Phù chính nghĩa vì mình biện bạch.

"Cho nên khi mẹ nhìn Vương Gia đều len lén chảy nước miếng? !"

Thư Vũ Trạch một câu vạch trần đạo lý, đồng thời khiến cho Nam Cung Thần một bên cười lên tà mị, hếch lên cặp mắt cười như không cười nhìn Thư Nhã Phù, bộ dạng trêu chọc này rõ ràng biểu hiện ở trên mặt yêu nghiệt nghiêng nước nghiêng thành.

"Ta không biết thì ra Thất Thất vẫn luôn yêu thầm Bốn vương!" Tà mị mỉm cười mang theo lời nói đùa giỡn, càng làm cho khuôn mặt yêu nghiệt có lực mi hoắc.

"Khụ khụ, Vương Gia không cần tự mình đa tình, ta đối với Lục hoàng tử, nhị hoàng tử, Thập Nhất hoàng tử cũng sẽ chảy nước miếng, bọn họ cũng rất tuấn tú, dĩ nhiên có thể không có người kia. Yêu nghiệt, nhưng mà ta lại cho đó là thưởng thức sự xinh đẹp thuần túy!"

Thư Nhã Phù chánh nghĩa vì mình khuyên giải, hình như hôm nay giao thiệp với Nam Cung Thần trở nên khá hơn, trước vẫn lạnh giống như một khối băng, thỉnh thoảng cười làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, như bây giờ người đàn ông này. Tà mị yêu nghiệt, thật sự là cực phẩm!

"Mau nhìn, trong căn ghế lô bên kia có đàn ông đi ra!" Lúc này Thư Vũ Trách đột nhiên đề cao âm thanh một chút, một cánh tay chỉ vào mặt bên chính là ghế lô bên kia.

Lập tức mấy người hướng phương hướng ghế lô kia nhìn, không có gì bất ngờ xảy ra cũng là thấy được một người đàn ông đứng ở lan can bên cạnh, mà mi thanh mục tú, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao lớn, đem mặc một thân trường bào màu lam tư vị loại khác, mà mặt vuông chữ điền, làm cho người ta có một loại cảm giác chính trực thật.

"Là hắc!" Nam Cung Thần nhỏ giọng kinh hô một tiếng, nhưng cũng có một loại cảm giác thì ra là thế.

"Ngài biết hắc?" Nhã Phù đối với người đàn ông này thật đúng là không có ấn tượng gì.

"Hắc cũng không phải là người Đông Ly quốc chúng ta, nếu như ta đoán không sai, hắc là người Huyền Nguyệt quốc, ???(vua)!" Nam Cung Thần nhíu mày đồng thời nhì xuống phía dưới Mạc Hạo Vũ.

Hôm nay chỉ còn sót hai người ở tranh đoạt ba bộ đồ trang sức này, ๖๔๔๔♥đàn๖๔๔๔♥quý♥đôn, những người khác cơ hồ cũng sớm đã bị hắc nhắc tới giá tiền tất cả đều cho hù sợ, mỗi lần tăng giá đều là lấy năm vạn làm đơn vị tăng lên, căn bản cũng không có một chút đường sống cho những người khác chen chân vào.

"Hai người bọn họ là người thông minh!" Thư Nhã Phù nhàn nhạt mở miệng.

Có thể nhìn ra trong bốn mùa tồn tại giá trị buôn bán, bọn họ đều là thương nhân thành công thông minh, rất rõ ràng để làm thế nào đem một vật sinh ra nhiều tiền bạc hơn.

"Không ngờ lại là Liên huynh, khi nào thì tới Đông Ly quốc, sao không cho ta biết một tiếng, ta cũng thiết yến khoản đãi một phen!" Cũng cùng biết người đàn ông kia, còn có Mạc Hạo Vũ, đều là thương nhân giống nhau, đối với sự tồn tại của nhau cũng rất rõ ràng.

"Mạc huynh quá khách khí, nếu như hôm nay Mạc huynh có thể bỏ những thứ yêu thích, tại hạ tự nhiên sẽ vô cùng cảm kích, An Lan công tử này tại hạ có lòng muốn biết, có thể thiết kế đồ trang sức như vậy, hiểu được huyền diệu trong đó, quả thật cũng không phải là người thường!" mặt chánh khí chính là nét mặt trung thực, nhưng đáy mắt khôn khéo quả thật che giấu không đi.

"Tại hạ mới có được hạ thiên, vô cùng muốn một bộ đầy đủ bốn mùa cũng cất giấu nơi tay, sợ là hai người chúng ta phải dựa vào bản lĩnh của mình rồi !" Mạc Hạo Vũ ừm ừm ôm ngực nói.

Mà khi ở buổi đấu giá đang tiến hành như dầu sôi lửa bỏng, tại trong thiên lao, Hầu Gia Thư Diệu Kỳ cũng là vẻ mặt âm trầm nhìn thiên lao .

"Tại sao có thể như vậy? Để cho các người coi làm sao lại ra chuyện như vậy, sao người lại chết!" Trợn mắt nhìn chăm chăm ngục tốt, Hầu Gia một thân Quân Uy đem tất cả mọi người ép tới không dám thở lớn tiếng, chỉ sợ sơ ý một chút chọc giận Hầu gia đang thịnh nộ.

Sáng sớm hôm nay, thời điểm ngục tốt tới đưa cơm, thì phát hiện Lục Liễu cùng hỉ nương đã chết ở trong ngục, mà trước sau căn bản cũng không có những người khác tới thăm họ, bởi vì dính đến tính mệnh Tề vương phi, cho nên bọn họ, những thị nữ ma ma bị giam đều không cho phép thăm hỏi.

Nhưng bây giờ lại vô cớ bị chết ở trong lao ngục, ∞∞∞∞∞∞∞∞, khi Hầu Gia vừa nghe đến tin tức này, lập tức chạy tới.

"Hầu Gia tha mạng, chúng tiểu nhân thật không biết làm sao lại xảy ra chuyện như vậy, cũng không có cho người đi vào, ngày hôm qua hai người

bọn họ còn rất tốt!" Cai ngục run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất, mắt cũng không dám nhìn hướng phía kia té xuống đất, nhìn hai cổ thi thể mặt xanh đen.

Hai người này được giao phó lần nữa phải trông coi chặt chẽ, hiện tại có vấn đề, người trong thiên lao tự nhiên không thoát được bị truy cứu!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Lục Liễu Chết, Vùi Lấp Nỗi Băn Khoản (2)

"Không biết, một mình ngục tốt người làm sao làm, người nào hạ độc trong thức ăn bọn hãn cũng không biết? Bốn hầu giao phó thế nào, những người khác ta mặc kệ, nhưng hai người các nàng tuyệt đối không thể xảy ra một chút vấn đề, bây giờ người nói cho ta biết hai người kia chết, người muốn bốn hầu bầm báo với hoàng thượng như thế nào, giao phó với Vương Gia ra sao."

Trên mặt Hầu Gia âm trầm, đối với chuyện đột nhiên phát sinh như vậy, ông cũng ứng phó không kịp, một trong đoạn thời gian, mấy lần thăm vấn cũng không có kết quả gì, cũng làm cho ông càng thêm sốt ruột, hoàng thượng cùng Tề vương đều chờ đợi ông bắt được hung thủ giao phó, nhưng mà bây giờ nghi phạm cũng chết trước rồi.

"Sai người đến đem thi thể kiểm tra rõ ràng, kiểm tra người chết kỹ rồi điều tra rõ ràng cho bốn hầu, nếu như có chút vấn đề gì, bốn hầu sẽ hỏi bọ người!"

Hầu Gia một cước đem ngục tốt đạp đến một bên, sau khi phân phó liền phát tay áo rời đi.

"Hoàng thượng, bên ngoài bây giờ đều truyền lưu, Tề vương phi không được Vương Gia sủng ái, bị bệnh ở Tề Vương phủ, mặc dù thái y nói đã thức tỉnh, nhưng thân thể cũng không thấy tốt." Viên tổng quản cẩn thận tiến lên bẩm báo, mấy ngày nay tâm tình hoàng thượng không được tốt, khiến đám hạ nhân hầu hạ cũng càng cẩn thận kỹ càng lên.

"Sùng ái, Tề vương ngày đó kiên trì muốn kết hôn với Thư Nhã Phù, hiện tại lại đem nàng lạnh nhạt ở một bên, là bởi vì trong phủ hãn hiện tại đã có An Thất Thất, thân phận An Thất Thất là muội muội của một thương nhân, căn bản cũng không có tư cách có thể lên làm Tề vương phi, mà đem vị trí Tề vương phi cho Thư Nhã Phù một nữ nhân không có ảnh hưởng gì chiếm giữ, cũng là vì để cho An Thất Thất thuận nước đẩy thuyền có thể tiến vào vương phủ, lại không cần bị gây khó khăn." Hoàng thượng nhìn tấu chương trên tay, tay khác nắm bút lông, lại chậm chạp không có hạ bút. diễn-ᵛđàn-lê-quý-ᵛđôn

"Hoàng thượng có muốn hay không." Viên Khi Minh luôn luôn đi theo bên cạnh hoàng thượng, tự nhiên hiểu hoàng thượng kiêng kỵ tề vương.

"Không cần làm cái gì, An Thất Thất này nếu ở trong Tề Vương phủ, Lão Thập muốn để cho nàng có thể danh chính ngôn thuận ở trong vương phủ, khi thiết yến Đoan Ngọ tất nhiên sẽ mang vào trong cung, coi như nàng ta không đến, trăm cũng sẽ để cho nàng vào cung ." Hoàng thượng đem bút lông trên tay đặt xuống, ngồi thẳng thân mình, mà thị nữ bên cạnh vội vàng tiến lên đem trà mới pha bưng lên.

"Dạ!"

"Viên Khi Minh, bản tấu chương này của An Thừa Tướng người tới xem một chút!" Đưa tay đem tấu chương trước mặt khép lại, hoàng thượng trực tiếp ném nó ở một bên, kêu Viên Khi Minh đến nhìn một chút.

Viên tổng quản nào dám chậm trễ, trực tiếp tiến lên nhận tấu chương mở ra, nhanh chóng xem một phen, chỉ là càng xem trên mặt càng thêm lộ ra nhiều hơn thần sắc kinh ngạc.

Xem xong, ngẩng đầu nhìn về phía hoàng thượng: "Hoàng thượng, An Thừa Tướng cũng vì hoàng thượng sớm ngày củng cố ngôi vua, ý tứ nhanh

chống định ra ngôi vị thái tử!"

"Đúng, ngôi vị thái tử đã bỏ trống nhiều năm, trăm mặc dù cũng có tâm lập hạ Thái Tử, nhưng vẫn không có người thích hợp, trước mắt coi như lão Tam là người lựa chọn thích hợp nhất, nhưng An Thừa Tướng vội vã thúc giục trăm cùng cố ngôi vua như thế, ý tứ rất rõ ràng là muốn trăm lập lão Tam làm thái tử."

Hoàng thượng nhân nhậ mở miệng, hẳn biết rõ trong quan hệ này, mẹ đẻ Tam hoàng tử Nam Cung Hữu chính là An quý phi, cũng chính là em gái An Thừa Tướng, mà tính toán ra, Nam Cung Hữu chính là cháu trai ngoại của An Thừa Tướng, nếu tương lai Tam hoàng tử thừa kế ngôi vị hoàng đế, như vậy thế lực An gia chắc chắn kiêu ngạo.

"Hoàng thượng, Tam hoàng tử đúng là chẳng chạc thông tuệ, nhưng nếu Tam hoàng tử thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, dĩ nhiên sẽ không có vấn đề, chỉ là còn Đại hoàng tử, đại thần trong triều đình ủng hộ Đại hoàng tử cũng không ở số ít, một khi thái tử được lập, sợ là sẽ đưa tới động loạn trong triều đình." Viên tổng quản đi theo bên cạnh hoàng thượng nhiều năm, cũng hiểu ý tứ hoàng thượng hôm nay cho hẳn nhìn tấu chương này, ngay lập tức quỳ xuống đất cung kính nói.

"Điều người nói trăm lại làm sao không biết!" Cau mày, liền dẫn lễ vật quý, đem ly trà trên tay để xuống, hoàng thượng ngay sau đó đứng dậy: "Di giá, Lăng Duyệt hiên!"

Lăng Duyệt hiên, là chỗ ở của Uyển Quý Phi, Uyển Quý Phi đang dùng bữa, chậm rãi ăn cháo tổ yến vừa nấu, giờ khăn lụa trên tay lau khóe miệng một cái.

"Điệp nhi, hôm nay An Thất Thất ở trong vương phủ làm cái gì? Có tin tức truyền đến hay không, ngày gần đây Vương Gia những nghỉ ngơi ở nơi

nào!" Đáy lòng, Uyên Quý Phi đối với sự tồn tại của An Thất Thất vẫn có một phần bất mãn.

"Nương nương, Vương Gia vẫn luôn an nghỉ ở phòng của mình, cũng không có đến trong phòng của An Thất Thất kia qua đêm! Chắc hẳn An Thất này được Vương Gia cho phép ngoại lệ dẫn vào vương phủ, cũng là bởi vì có một đứa con trai." Điệp nhi cẩn thận hầu hạ cung kính nói.

"Nghe nói Thư gia nhị tiểu thư được Thái hậu yêu thích, hơn nữa vóc người cũng xinh xắn, hôm nay Thư Nhã Phù bệnh nặng không thể hầu hạ Vương Gia, người nói nếu để cho Thư gia nhị tiểu thư này cũng gả vào vương phủ, hai nữ chung một chồng, cũng không tránh khỏi không thể." Lông mày Uyển Quý Phi cùng Nam Cung Thần có chút tương tự, cặp mắt liếc nhìn Điệp nhi, ngay sau đó giọng nói có chút đi xuống một cái tay xoa bụng: "Người nói vì sao Bốn cung chậm chạp không thể mang Long thai lần nữa!"

"Nường nường, thái y không phải đã nói, xin nường nường yên tâm, tình tảo lai dĩ nhiên là có thể mang thai long chủng."

Từ sau khi sinh hạ Nam Cung Thần, vẫn không thể mang thai lần nữa, luôn luôn là tâm bệnh của Uyển Quý Phi, trong hậu cung được cưng chiều, hoàng thượng cũng ngủ lại nhiều nhất chính là Lăng Duyệt hiên, chỉ là qua nhiều năm như thế, mặc dù nàng được cưng chiều nhất hậu cung, nhưng khó có thể an tâm.

"Yên tâm bớt buồn, yên tâm bớt buồn! Những cái này thái y cũng đã nói không biết mấy trăm lần, thuốc ăn một bộ lại một phó, lại không có bất kỳ tác dụng gì!" Một tiếng chén đập xuống đất phía trước bàn, Uyển Quý Phi tức giận. ㄣ̣điễn-đàn-lê-ㄣ̣quý-đôn.

"Hả? Là người nào chọc cho ái phi của trẫm tức giận!"

Lúc này hoàng thượng từ bên ngoài đi vào, mang trên mặt nụ cười dịu dàng, đi lên trước, một tay lấy mặt còn sắc giận của Uyển Quý Phi ôm sát trong ngực.

"Hoàng thượng, sao ngài đột nhiên tới, cũng không cho người thông báo một tiếng!" Uyển Quý Phi nhìn hoàng thượng, trên mặt mềm mại lộ ra mấy phân tiểu nữ nhi nhà e lệ cùng buồn bực, xinh đẹp và thanh thuần trên mặt thần thái nhìn hết sức mê người, cũng khó trách nàng có thể đứng đầu cung chiêu hậu cung, bản thân có khuôn mặt xinh đẹp, lại hiểu được làm sao bắt ánh mắt cùng tâm người đàn ông.

"Trẫm đến xem ái phi của trẫm, những người đó đi theo làm cái gì! Thế nào, không vui?"

"Không có gì, chỉ là nha đầu này lông tay lông chân, hầu Thần thiếp gì đó cũng đổ, mấy ngày gần đây nàng luôn mất hồn mất vía, cho nên nô tì mới nhỏ nhỏ khiến trách nàng một phen." Uyển Quý Phi trực tiếp đem chuyện đấy tới trên người của Điệp nhi, thân thể mềm nhũn dựa vào trong ngực hoàng thượng.

"Hoàng thượng tha mạng, nương nương dạy phải, nô tỳ cũng không dám nữa, ở thời điểm hầu người ngậy ngấn nghĩ chuyện rồi khác!" Điệp nhi lập tức chột quỳ trên mặt đất.

"Được rồi, đi xuống đi!" diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

Chỉ còn lại hai người hoàng thượng cùng Uyển Quý Phi, sau khi ngồi xuống, hoàng thượng mới vừa nhìn phi tử xinh đẹp mềm mại trong ngực mình, cau mày hơi thở dài một tiếng.

"Hoàng thượng vì sao thở dài, chẳng lẽ là bởi vì chuyện trong triều phiền não?" Uyển Quý Phi tức thời ra vẻ quan tâm, đồng thời đứng dậy vì hoàng thượng rót nước trà.

"Hoàng thượng vì sao thở dài, chẳng lẽ là bởi vì chuyện trong triều phiền não?" Uyển Quý Phi tức thời ra vẻ quan tâm, đồng thời đứng dậy vì hoàng thượng rót nước trà.

"Nhưng nếu hậu cung trăm đều có phi tử giống như nàng, dịu dàng khéo léo, một lòng chỉ cùng với trăm vậy cũng tốt, chỉ là hiện tại từng cái một đều khiến trăm chết sớm một chút, đều muốn kéo quyền đoạt thế, Hừ!" Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, khắp khuôn mặt không vui mừng.

"Hoàng thượng lời này sao lại nói như thế, diễn❀đàn-lê-quý❀đôn, trong cung các vị tỷ tỷ cùng muội muội mặc dù có chút tranh chấp, nhưng mọi người đều tận tâm hầu hạ hoàng thượng!" Uyển Quý Phi nhu nhược tiến lên, mỉm cười nhẹ giọng nói.

"Nàng không biết, An Thừa Tướng dâng tấu, yêu cầu trăm sớm ngày lập hoàng Thái Tử!"

Uyển Quý Phi đang cầm bình trà vì hoàng thượng rót đầy, trên tay chợt cứng đờ, ngay sau đó lại khôi phục lại bình thường, đem ly trà đầy vào, bưng lên đưa cho hoàng thượng, trên mặt như cũ mang theo vài phần kiêu tiểu mỉm cười nói: "Hoàng thượng, hậu cung không được tham chánh, chuyện trên triều đình, hậu cung chúng thiếp cũng không được chen tay vào, nay lập hoàng thái tử càng quan hệ đến cả quốc gia đại sự trong tương lai, loại chuyện như vậy không thể qua loa, huống chi hoàng thượng hôm nay tuổi vẫn còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, thần thiếp xem ra, chuyện lập hoàng thái tử cũng không cần gấp gáp nhất thời!"

" Nếu không phải hai chân Thần nhi bất tiện, như vậy Thần nhi là người chọn lựa thích hợp nhất! Ai, đáng tiếc!" Hoàng thượng đem Uyển Quý Phi ôm sát trong ngực, trên mặt nhàn nhạt mang theo vài phần buồn bã.

"Hoàng thượng! Thần nhi như vậy đều là lỗi của thần thiếp, nếu không phải thần thiếp không thể bảo vệ tốt đứa bé, cũng sẽ không khiến người

gian có thể lợi dụng cơ hội, khi thần thiếp mang thai lại hạ độc hại con trai hoàng thượng. Cũng làm cho Thần nhi hôm nay như vậy." Uyển Quý Phi trong hốc mắt nước mắt đảo quanh, tràn đầy buồn bã làm người ta thương yêu.

"Đây tại sao là lỗi của ái phi, cũng là trẫm không thể kịp thời phát hiện!" Hoàng thượng ôm Uyển Quý Phi, giọng nói dịu dàng, chỉ là đáy mắt lại lạnh lẽo vô tình.

"Hoàng thượng, thần thiếp có một chuyện muốn cầu hoàng thượng làm chủ!"

"Hả? Ái phi có cái gì yêu cầu nói thẳng ra, trẫm đều tùy nàng!"

"Hoàng thượng, tình huống vương phi của Thần nhi ngài cũng đã biết đến, Thần nhi thuở nhỏ bởi vì hai chân không thể đi nên tính tình cô độc, hôm nay thần thiếp làm mẫu phi này cũng muốn để cho hân về sau có thể vui vẻ một chút, diễđàn❖lê❖quýđôn, hiện tại cũng đang nói Thần nhi không thích người Vương phi kia, huống chi nàng vừa vào phủ lại xảy ra nhiều chuyện, đến nay người hạ độc còn không có bắt được, thần thiếp nghĩ tới có nên cho Thần nhi nạp vị phi tử khác hay không." Uyển Quý Phi dịu dàng nói, mà như cũ nén lệ nước tròng mắt càng thêm đầm đìa đáng yêu, làm cho lòng người sinh thương tiếc.

"Chuyện này."

"Hoàng thượng, không bao lâu chính là Đoan Ngọ rồi, đến lúc đó đến bữa tiệc Đoan Ngọ chỉ cần hoàng thượng hạ chỉ cho các đại thần mang theo nữ quyến trong nhà chưa cưới tham gia, nhưng nếu có người Thần nhi thích, hoàng thượng gả cũng không muộn!" Uyển Quý Phi nhìn hoàng thượng cau mày, lập tức lại mở miệng bổ túc.

"Ừ, đúng! Sau đó sai Viên Khi Minh truyền chỉ đi xuống là được!" Hoàng thượng suy tư chốc lát, ngay sau đó nhìn một chút mặt nhu nhược

rừng rưng của Uyển Quý Phi, cuối cùng vẫn là gật đầu mà đồng ý.

Cùng thời khắc đó, vẫn còn ở sàn bán đấu giá xem hai nước tranh phong đối lập nhau Nam Cung Thần cùng Thư Nhã Phù, hai người chỗ ở trong sương phòng thể nhưng lúc này lại có người tới.

Mà người tới chính là Băng Đồng.

Băng Đồng mặt không vẻ gì đi vào trong sương phòng, nhìn bên trong không chỉ có Vương Gia cùng Liễu Trì, cũng không có phản ứng gì, đến gần bên cạnh Nam Cung Thần, cúi người ở bên tai Nam Cung Thần nhỏ giọng nói cái gì.

Mà Nam Cung Thần còn mang theo mỉm cười trên mặt lại là từ từ trầm xuống, đáy mắt lạnh lẽo lạnh lẽo ép người.

Nhìn bộ dạng Nam Cung Thần, Nhã Phù biết chắc là đã có chuyện gì, nếu không Nam Cung Thần cũng không lộ ra dáng vẻ nặng nề cùng sát khí lên cao như thế, nhưng nếu Băng Đồng không có nói thẳng ra, nhất định là chuyện tương đối nghiêm trọng, chuyện này người ngoài không thể nghe được.

"Các người tán gẫu, ta đi xuống trước! Dù sao buổi đấu giá này, chuyện còn lại Viêm Đồng sẽ xử lý tốt." Không nhiều do dự, Thư Nhã Phù trực tiếp kéo Vũ Trạch liền hướng cửa sương phòng đi tới.

"Người không phải đi, chuyện này người biết cũng tốt, có lẽ người còn có thể phát hiện một ít gì chúng ta không có chú ý tới." Vốn cho là mình chủ động rời đi, có thể cho chủ tứ ba người dễ dàng nói chuyện, diễn~đàn~le~quý~đôn, nhưng không nghĩ đến Nam Cung Thần lại mở miệng, nói nàng lưu lại.

Dừng bước, ngồi trở lại vị trí của mình, có thể làm cho nàng hiện tại cái thân phận này có chút công dụng nào, nhất định là có quan hệ đến độc, nếu

không thì chính là cái thân phận giả làm tình nhân của Tề vương có quan hệ.

"Tề Vương phủ mấy ngày trước, chuyện trong hôn lễ chắc hẳn người đã nghe nói, Thư Nhã Phù ngày đó trúng nhiều độc khác nhau, cái này đến nay thái y cũng không có tra ra ngọn nguồn, chỉ là cũng không dùng người đi tra, mà nha hoàn cùng hỉ nường ngày đó bị giam trong ngục đều chết hết, mới vừa có được tin tức, đoán chừng là trúng độc mà chết." Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, nói rất đơn giản, nhưng Nhã Phù hoàn toàn hiểu trong lúc này có thể liên lụy đến người hoặc là chuyện.

Lục Liễu chết rồi, mà hỉ nường bị nhốt cùng cũng đã chết?

Thư Nhã Phù từ từ nhú mày, mặc dù nàng đã sớm biết Lục Liễu có vấn đề, muốn mượn cơ hội này khiến người phía sau lộ ra một chút dấu vết, nhưng cũng không có ý muốn khiến Lục Liễu chết, không có nghĩ tới Lục Liễu bây giờ trở thành tốt bị vứt bỏ, người sau lưng bỏ qua con cờ đã bị lộ diện, còn làm cho người ta đem giết nàng diệt khẩu rồi.

Mà trong đó hỉ nường rốt cuộc có vấn đề không, nàng cũng không biết, có lẽ là bị Lục Liễu dính líu bị người sau lưng cùng giết diệt khẩu, hay hoặc là bản thân bà ta cũng có dính líu trong đó.

"Vương Gia, chuyện này Hầu Gia sẽ nhanh chóng bẩm báo với hoàng thượng!" Liễu Trì cau mày mở miệng nói.

Mà Nam Cung Thần cũng không có mở miệng, ánh mắt bình tĩnh rơi vào trên người của Nhã Phù, nhìn nàng một bộ như có điều suy nghĩ, bộ dáng kia hình như là đang chờ câu trả lời của nàng.

"Ngài muốn ta giúp ngài làm cái gì?" Ngẩng đầu chống lại ánh mắt Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù trực tiếp mở miệng hỏi.

Thân phận của nàng bây giờ là An Lan, An Thất Thất, đem chuyện Thư Nhã Phù nói cho người ngoài là nàng biết, Nam Cung Thần chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ tin tưởng một người ngoài, cho dù bây giờ đối với với trị liệu độc tố trên người, vấn đề trên hai người cũng còn chưa hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, cũng có mấy phần phòng bị.

Như vậy Nam Cung Thần sẽ không đột nhiên đem chuyện nói cho nàng biết, di ㊦n ㊦đàn ㊦lê ㊦quý ㊦đ ㊦n, vậy khẳng định là hắn có tính toán của mình.

Trong con mắt màu hổ phách của Nam Cung Thần mang theo mấy phần tán thưởng, đuôi lông mày cột nhả, trên mặt lần nữa mỉm cười tà mị, quả nhiên là người thông minh, nhanh như vậy liền phản ứng lại, chuyện lần này đúng là hắn cố ý muốn cho nàng biết, nếu biết người thì không thể tùy tiện loại bỏ ra ngoài.

"An Thất Thất, bữa tiệc Đoan Ngọ người và bản vương cùng nhau vào cung!" Chỉ một câu, lần trước nói lời thật, khi đó Nhã Phù trực tiếp một tiếng cự tuyệt rồi, nhưng là lần này nàng lại một lời đáp ứng.

Nàng hiện tại coi như là hiểu Nam Cung Thần có nhiều mục đích như vậy, mang theo nàng là vì gia tăng an toàn của hắn, cũng là vì phòng bị nhiều tình huống hơn, nàng hiểu được hạ độc chế độc, đồng thời đối với phân biệt độc tự nhiên cũng là chuyện dễ dàng, ở trong thiên lao trùng trùng thủ vệ, Lục Liễu cùng hỉ nương cũng bị người hạ độc sát hại.

Nam Cung Thần muốn thời điểm thiết yến để cho nàng và hắn cùng nhau đi, vậy khẳng định là có phòng bị chuyện gì!

"Đường đường Tề vương Điện hạ cũng muốn cẩn thận cẩn thận như vậy?" Đuôi lông mày Thư Nhã Phù hếch lên, nhìn về phía Nam Cung Thần.

"Đường đường Tề vương Điện hạ cũng muốn cẩn thận cẩn thận như vậy?" Đuôi lông mày Thư Nhã Phù hếch lên, nhìn về phía Nam Cung Thần.

"Sống ở hoàng gia, nếu như không muốn chết không toàn thân, nhất định thời khắc phải cẩn thận, lấy thái độ của người bây giờ, sợ rằng sống không quá một tháng!" Đáy mắt Nam Cung Thần nặng nề mà nghiêm túc, tay hạ chuyển một cái, trực tiếp đem xe lăn vòng vo cái phương hướng hướng ra ngoài bước đi.

Buổi đấu giá nơi này không cần tiếp tục ở lại, hôm nay có chuyện quan trọng hơn cần rời đi!

Mà sau khi Nam Cung Thần rời đi, theo sát phía sau Tam hoàng tử cũng là cũng rời đi, cả trên đấu giá hội vẫn còn đang tiếp tục, nhưng ít đi t mấy người tranh phong đối lập nhau, sau tiến hành cũng rất thuận lợi, mặc dù không có loại bị xào đến ngoại hạng giá tiền như trước.

"Con trai, chúng ta cũng đi theo xem một chút đi!" Do dự một lát, ngay sau đó Nhã Phù lại quyết định đi theo xem một chút.
diễn đàn quý ông

Vội vã rời đi sàn bán đấu giá, đám người Mạc Hạo Vũ nhìn mấy người trước sau rời đi, đều nhớ có lẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không hề rời đi, mà tiếp tục tham gia buổi đấu giá phía dưới, chỉ là Thư Hương Di cũng cùng Thư Du Nhiên lặng lẽ đi theo sau lưng Nhã Phù rời đi.

"Nhị tỷ, chúng ta đi theo nàng chạy đến là muốn làm cái gì?" Thư Du Nhiên có chút sợ hãi kéo kéo ống tay áo Thư Hương Di bên cạnh, khẽ cau mày có chút nghi hoặc hỏi.

"Tứ muội muội, An Thất Thất lúc này rời đi, hơn nữa còn rời đi một mình, không chừng chính là đi tìm An Lan công tử, chỉ cần chúng ta đi theo nàng, có lẽ là có thể biết chỗ ở của An Lan công tử, bởi như vậy, muốn cầu được một bộ đồ trang sức An Lan công tử tự mình thiết kế chế luyện, thì có khó khăn gì, người không phải cũng nhìn thấy hôm nay buổi đấu giá

này rất náo nhiệt, chỉ một bộ trong bốn mùa, bộ ‘hạ thiển’ liền giá trị mười vạn lượng, mà sau sợ rằng sẽ cao hơn."

Con mắt Thư Hương Di chăm chú nhìn chăm chăm An Thất Thất trước mặt cách đó không xa, nhìn nàng đi tới phía Hoàng Thành, đáy lòng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn bước nhanh đuổi theo.

Vốn là nàng còn nghĩ đợi đến Thư Nhã Phù lên làm Tề vương phi rồi, như vậy mượn Thư Nhã Phù để tới gần Tề Vương phủ, dù sao Tề vương là hoàng tử được hoàng thượng cùng Thái hậu sủng ái nhất, có thể có được Tề vương ưu ái, nhất là đã sớm biết chuyện Tam hoàng tử cùng Tề vương bất hòa, càng thêm muốn mượn cơ đến thăm Thư Nhã Phù để nghe ngóng chuyện trong vương phủ cùng Tề vương.

Chỉ là không ngờ, còn không có đợi đến nàng có động tác gì, liền gây ra một đồng chuyện tình ra ngoài, hiện tại khắp nơi đều truyền Tề vương phi không được sủng ái, tin đồn bị giam ở "Lãnh cung", ngày hôm nay lại thấy một nữ nhân khác, An Thất Thất, bên người Tề vương, mà bên cạnh lại có một đứa bé, cộng thêm trước nghe được tin đồn Vương Gia có tân sủng, càng làm cho nàng khẳng định người trong truyền thuyết chính là An Thất Thất trước mặt.

"Nhị tỷ, chúng ta đi theo nàng như vậy không tốt lắm đâu! Nếu như bị phát hiện." Thư Du Nhiên khẽ cúi đầu, nghiêng chặt môi dưới, bộ mặt do dự cùng lo lắng.

"Sợ cái gì, con đường này cũng không phải là nàng một người có thể đi, con đường này cũng là con đường chúng ta trở về vương phủ, không đi bên này chúng ta lại đi đâu!" Thư Hương Di tăng nhanh mấy bước đuổi theo, mà xa xa chỉ thấy An Thất Thất cùng đứa bé kia một đường cười cười nói nói, đi không nhanh, thỉnh thoảng còn có ý định dừng lại xem một chút gì đó trên quây ven đường.

"Mẹ, hai nữ nhân kia vẫn đi theo chúng ta đây!" Thư Vũ Trạch cầm một mặt nạ nhỏ mang lên mặt chơi, nhìn mẹ mình hoàn toàn không để ý tới cái đuôi theo phía sau, nháy mắt mấy cái nhắc nhở một tiếng.

"Họ nếu muốn đi theo, vậy hãy theo đi! Quên người, Nam Cung Thần phải đi tìm Hầu Gia, như vậy chúng ta đi đường cùng đường các nàng phải đi. Vốn nên nhất trí!" Nhã phù đối với hai người, từ lúc rời đi "Thiên thượng cư" cũng đã biết rồi, chỉ là chẳng muốn đi để ý tới họ.

Lần này trên hội đấu giá bại lộ thân phận mình là em gái "An Lan công tử", nàng đã sớm nghĩ tới sau sẽ có người tìm tới cửa, chỉ là trước ngại vì Nam Cung Thần, cho nên cũng không có người trực tiếp tìm tới cửa, mà bây giờ Nam Cung Thần dẫn đầu rời đi, nàng theo sát phía sau, thật ra khiến Thư Hương Di hai người dẫn đầu theo tới.

"Đúng nga!" Thư Vũ Trạch mặt bừng tỉnh hiểu ra, đôi tay vỗ một cái: "Không thể trách họ đi theo chúng ta, chúng ta chỉ là ngẫu nhiên cùng đường mà thôi!"

"Đúng không, chỉ là họ muốn tìm đến An Lan sợ rằng không dễ dàng như vậy rồi ! Đi thôi, lấy tốc độ của Vương Gia, Liễu Trì bọn họ, đoán chừng đã sớm tới Thư gia rồi, đợi chúng ta vào cửa lại muốn một phen giày vò! Lại nói có mấy ngày không có gặp đến Nhị phu nhân các nàng!" Tùy ý kéo tay Thư Vũ Trạch, hai mẹ con từ từ hướng phía Hầu phủ đi tới.

Nhìn con đường hai người bọn họ đi, theo ở phía sau Thư Hương Di cũng là chợt dừng bước!

Nhiều mày, có chút nghi hoặc tự lẩm bẩm: "Kỳ quái, họ đi nơi này hình như không phải là con đường trở về Tề Vương phủ, lại không phải đi những địa phương khác, cái phương hướng này. Phải là."

"Là Hầu phủ! Con đường này phải là đường chúng ta về nhà, Nhị tỷ, họ đến trong phủ chúng ta làm cái gì?" Thư Du Nhiên theo sát ở phía sau Thư

Hương Di nói ra, ngay sau đó nhìn về phía Thư Hương Di bên cạnh: "Nhị tỷ, chúng ta bây giờ có muốn hay không đuổi theo?"

"Nếu họ muốn đi Hầu phủ, vậy chúng ta tự nhiên muốn trở về phủ, đi thôi! Chúng ta nhanh lên một chút vượt qua họ, nếu cùng đường cũng không cần phải theo ở phía sau rồi." Thư Hương Di mỉm cười nói một tiếng, ngay sau đó tăng nhanh bước chân đuổi lên trước mặt vừa đi vừa nghỉ, bước chậm giống như đi dạo phố của hai người Nhã Phù hai.

"Mẹ, họ thật theo kịp rồi ! Muốn đến bắt chuyện rồi !" Thư Vũ Trạch nhích tới gần nho nhỏ nói thầm.

"Họ sẽ không thật khéo nói ra những lời linh tinh đi!" Thư Nhã Phù cũng nhỏ giọng lẩm bẩm, đồng thời hai người lại trực tiếp dừng ở một quán nhỏ trước mặt, tùy ý nhìn đồ phía trên, cũng tiêu sái khiến hai người phía sau không đuổi kịp.

Mà khi hai người nói xong lời này, trong chốc lát, quả nhiên phía sau liền truyền tới giọng nói mềm mại của nữ nhân.

"An cô nương, mới vừa rồi nhìn bóng lưng đã cảm thấy giống như người, bây giờ nhìn gần, mới phát hiện thật là An cô nương, vốn ta còn nghĩ buổi đầu giá còn chưa có kết thúc, An cô nương cũng sẽ không rời đi."

Hai người Nhã Phù xoay người, xác định Thư Di Hương chân thành đi tới, diễn ๓ đàn ๓ lê ๓ quý ๓ đôn, mặt trang điểm đỏ thắm, thân thể nhỏ nhắn mềm mại, lông mày ẩn tình mang mị, coi như Thư Hương Di đúng là một đại mỹ nhân, cũng không uổng phí danh hiệu Đệ Nhất Mỹ Nhân này, coi như cái danh hiệu này Nhã Phù còn là đoạn thời gian gần nhất mới nghe nói, trước hoàn toàn cũng không biết những chuyện này.

Mà nữ nhân ở bên cạnh Thư Hương Di, nàng nhớ phải là con gái Tứ phu nhân Thư Du Nhiên, nhìn tướng mạo cùng Tứ phu nhân giống đến năm, sáu phần.

"Hai vị là Thư gia tiểu thư, không ngờ các người cũng rời đi, không có thích thứ gì trong buổi đấu giá sao?" Nhã Phù tùy ý cười cười, cũng không có lộ ra vẻ mặt kinh ngạc gì, chỉ dung ánh quan sát đem hai người ngược lại trên dưới nhìn toàn bộ.

"Bán vật phẩm rất tốt, chỉ là giá tiền cũng không phải chúng ta có thể mua đấy! Nhưng mà hôm nay có thể mở rộng tầm mắt cũng là một loại may mắn, chỉ là trong nhà có chuyện phái người đến để cho hai tỷ muội chúng ta trở về phủ, chúng ta cũng chỉ có thể rời trước thời gian rồi!" Thư Hương Di khẽ cười, khắp khuôn mặt là vẻ đáng tiếc.

"Ồ! lúc đó ở trên lầu hai, lại không có chú ý tới có người thông tri tới Thư tiểu thư! Kỳ quái theo lý thuyết, buổi đấu giá bắt đầu loại người tạp vụ là không thể tùy tiện vào bên trong, đều muốn trải qua Viêm Đồng cùng ta đồng ý mới được!" Lắc đầu một cái, nét mặt nghi hoặc, Nhã Phù không có chút nào khách khí đem phơi bày lời nói dối của Thư Hương Di.

Mình nói dối bị người ngay mặt vạch trần, trên mặt Thư Hương Di ngượng ngùng, ngược lại Thư Du Nhiên vẫn mang trên mặt nụ cười thản nhiên, từ đầu tới đuôi cũng không có nói thêm lời nào.

Thư Vũ Trạch ở một bên che miệng cười trộm, mẹ căn bản là đang lừa dối người, nơi đó làm gì có cái quy định này, buổi đấu giá chỉ cần có thể lấy ra chứng cứ là người của vị nào tân khách nào, căn bản là có thể tùy ý tiến vào, trước mặt Băng Đồng cũng rất dễ dàng là có thể tiến vào, nhưng mà chuyện này Thư Hương Di nhất định là không biết! Kết quả như vậy là bị mẹ lừa dối một phen!

"Cộc cộc lộc cộc."

Đang lúc sắc mặt Thư Hương Di có chút khó coi, di ㊦n ㊦ đàn ㊦ ê ㊦ quý ㊦ đ ㊦ n, không biết làm sao xuống đài, một chiếc xe

ngựa nhìn đơn giản hào phóng cũng chậm rãi dừng ở bên cạnh hai người, đồng thời hấp dẫn hai bên chú ý.

Nhíu mày mỉm cười, đây là xe ngựa của Nam Cung Thần, vị trí đánh xe đang ngồi hai người đột nhiên chính là hai người Băng Đồng cùng Liễu Trì.

Ánh mắt Liễu Trì thẳng tắp nhìn về phía hai người Thư Hương Di, mở miệng nói: "Cô nương, Vương Gia để cho người hai người lên xe!"

Lời này nhưng thật ra là nói là với hai người Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch, chẳng qua là khi ánh mắt Liễu Trì nhìn chăm chăm vào Thư Hương Di hai người, là ai đều sẽ nghĩ hắn là đang cùng hai người bọn họ nói chuyện.

Lời này nhưng thật ra là nói là với hai người Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch, chẳng qua là khi ánh mắt Liễu Trì nhìn chăm chăm vào Thư Hương Di hai người, là ai đều sẽ nghĩ hắn là đang cùng hai người bọn họ nói chuyện.

Mà hai người Thư Hương Di càng bị sợ hết hồn, nhưng đồng thời khi phát hiện Liễu Trì nhìn hai người mình, trên mặt cũng là vui mừng.

Không ngờ Tề vương lại có thể biết muốn mời hai người bọn họ, có phải hay không. diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn.

"Tạ vương gia nâng đỡ!" Âm thanh của Thư Hương Di hơn thả mềm thả nhẹ đi một chút, chân thành đi lên trước, mang trên mặt mấy phần e lệ.

Chẳng qua là khi nàng đi tới bên cạnh xe ngựa, nhưng lại bị Băng Đồng trực tiếp sử dụng tay chặn đường đi, bộ mặt vẻ mặt quanh thân phong cách giống như một khối băng ngàn năm một loại băng đồng, lạnh lùng mở miệng: "Vương Gia xin mời là An tiểu thư cùng tiểu thiếu gia, những người không có nhiệm vụ đừng cản đường ta!"

Khi này chính là lời nói từ trong miệng Băng Đồng nói ra, Thư Hương Di đi tới gần cả khuôn mặt cũng cứng, trên mặt vốn là thần sắc kiêu my muôn màu càng thêm trực tiếp cứng rắn ở tại chỗ.

Thư Hương Di chưa từng bị đối xử như thế qua, đường đường đệ nhất mỹ nữ, cư nhiên bây giờ bị người cự tuyệt lên xe!

Gương mặt hoàn toàn tối một mảng lớn, Thư Hương Di mới vừa nói đối với Nhã Phù, lại tăng thêm lần cự tuyệt lên xe này, căn bản cũng không biết nên thế nào xuống đài.

Mà bây giờ nàng đối mặt còn là đường đường Tề vương gia, căn bản cũng không có quyền lợi hướng về phía hân nói thêm cái gì!

Thái độ thay đổi liên tục, cuối cùng cũng không thể nói ra một câu là đủ.

"Phốc ha ha! Liễu đại thúc, chúng ta ở chỗ này người xem họ nói gì!" Thư Vũ Trạch cười hì hì che miệng cười, sau càng thêm cố ý hướng Liễu Trì nháy mắt ra hiệu nói.

"Thấy mỹ nữ, mắt tự nhiên quay đã qua, nhưng Vương Gia phân phó không thể chậm trễ!" Liễu Trì nghĩa chánh ngôn từ, mắt nhìn thẳng cười nói.

"Thư tiểu thư, xem ra chúng ta không thể cùng nhau rồi, Vương Gia còn đang chờ chúng ta, ta liền đi trước một bước!" Nhã Phù đi lên trước, đẩy ra Thư Hương Di đang ở trước mặt các nàng, cùng Vũ Trạch trực tiếp cùng nhau lên xe ngựa.

Vừa tiến vào trong xe ngựa, bên khóe miệng Nhã Phù còn mang theo nụ cười, mới vừa ngẩng đầu, chạm mặt thấy chính là hình ảnh một màn ướt át tuyệt luân.

Bất đồng ngoài xe ngựa một bộ đơn giản hào phóng, bên trong trang phục cơ hồ có thể tính là hoa lệ thoải đến cực điểm, sờ vô cùng mềm mại thoải mái, vài vóc sờ đi lên không cảm thấy nóng, đi xuống không cảm thấy lạnh, ngược lại có loại cảm giác lạnh lẽo, trong xe ngựa có mùi hương nhàn nhạt, rất nhạt rất nhạt, cực kỳ dễ ngủ.

Mà để cho người kinh ngạc chính là ngồi dựa vào một bên kia, người đàn ông lười biếng lấy tay chống cằm, mắt tinh sáng chói, con người hồ phách y hệt thâm thúy mê người, cánh môi anh đào đỏ thắm khẽ mím lại, vài sợi tóc tùy ý ở trên trán rơi xuống, che đậy kín một điểm Chu Sa, rồi lại có thể mơ hồ thấy được tà mị trong đó.

"Thất Thất, muốn xem trở về vương phủ còn nhiều thời gian cho người xem, bây giờ là không phải nên lên trước xe ngựa để xuống rềm!" Nam Cung Thần dẫn đầu mở miệng, bên khóe miệng nhìn nét mặt Nhã Phù có nụ cười có chút nhạo.

"Ặc, ta tuyệt đối không có ý tứ tham luyện mỹ sắc của ngài!" Nhã Phù hoàn toàn là theo bản năng bật thốt lên, nhưng đợi đến lời nói ra mới giật mình mình đến tốt cùng đã nói cái gì, nhất thời một khuôn mặt nhỏ nhắn nhiệt độ lập tức tăng lên, gương mặt hai bên đều đỏ ửng.

Động tác nhanh chóng để xuống rềm, Nhã Phù một bộ ta cái gì cũng không biết, trực tiếp ngồi vào đối diện Nam Cung Thần, Thư Vũ Trạch bên cạnh.

"Mẹ, mặt của mẹ thật là đỏ!" Thư Vũ Trạch cười trộm nho nhỏ nói thầm, chỉ là ở trong xe ngựa nho nhỏ, coi như tiếng nhỏ nữa mọi người tự nhiên là nghe được rất rõ ràng.

"Đó là bởi vì khí huyết của mẹ tốt, thân thể kiện khang!" Trực tiếp một câu nói vụt ra, Thư Nhã Phù cũng bình tĩnh, dù sao cũng mất thể diện.

"Ha ha!" Nam Cung Thần cười lên, âm thanh trầm thấp mang theo vài phần khàn khàn.

Người đàn ông này thật là yêu nghiệt, dáng vẻ đáng sợ như vậy họa quốc ương dân thì thôi, hiện tại âm thanh cũng làm cho người bị dụ hoặc như vậy, quả nhiên là yêu nghiệt! Đây là Thư Nhã Phù hiện tại nội tâm ý tưởng chân thật, cho dù là nàng thấy trai đẹp, cũng cảm thấy Nam Cung Thần là cực phẩm trong cực phẩm.

"Khụ khụ, Vương Gia ngài không phải là đi Hầu phủ trước?" Thư Nhã Phù nói sang chuyện khác mở miệng hỏi, chỉ là một đôi mắt cũng là không cầm được thỉnh thoảng bay tới trên người của Nam Cung Thần, giống như nơi đó có vô hạn dẫn lực đang hút.

Nhìn Thư Nhã Phù lúng túng dời đi đề tài, cũng không dám xuyên nàng, Nam Cung Thần chỉ là nhỏ giọng cười cười, ngay sau đó nói: "Bốn vương không có nói phải đi Hầu phủ, Hầu Gia hiện sẽ không ở Hầu phủ!"

Thì ra là không phải muốn đi Hầu phủ, nàng không đợi tại Hầu phủ tự nhiên không biết thời gian Thư Diệu Kỳ ở trong phủ, mà trước kia ở Thư gia ngây ngô, dĩ●n☆đ●àn●lê☆q●uýđ●ôn, phần lớn thời gian đều ở trong Thanh viện của mình.

Chỉ là Nam Cung thần như thế nào lại chạy đến nơi đây, nơi này chính là phương hướng đi Hầu phủ?

"Đoán chừng người sẽ đuổi tới Hầu phủ, cho nên mới sai Liễu Trì lập tức đi xe tới đón các người, chúng ta bây giờ muốn đi chính là thiên lao!" Nam Cung Thần cũng không có tiếp tục thừa nước đục thả câu, trực tiếp đem nghi hoặc của Nhã Phù cởi ra.

Thiên Lao? !

Trên mặt trầm tĩnh xuống, Thiên Lao tuyệt đối không phải là một địa phương tốt, nhưng hiện tại Nam Cung Thần quyết định tự mình đi trước, vậy khẳng định trong đó có cái gì là hẩn nghĩ biết, nhất định không chỉ có nguyên nhân Lục Liễu cùng hỉ nường chết đơn giản như vậy.

Xe ngựa chậm rãi rời đi, mà vẫn còn ở lại tại chỗ Thư Hương Di cũng là gương mặt đen tối không thể nữa tối, đường đường Khai Dương thành đệ nhất mỹ nữ bây giờ lại bị người để lại ở trên đường, hơn nữa còn là trước mắt bao người, mặt của nàng cơ hồ cũng mau vút sạch, mới vừa một màn kia bị một số người bên cạnh xem ở đáy mắt, hiện tại nàng muốn ngăn trở cũng không có cách nào!

Đệ nhất mỹ nữ! Hừ, cũng bởi vì cái hư danh này coi như mình là hoàng hậu nường nường tương lai rồi hả?

Thư Du Nhiên đứng ở sau lưng Thư Hương Di, đáy mắt nhàn nhạt nhiều hơn mấy phần giễu cợt cùng khi dễ, dĩ nhiên là trên mặt vẫn một bộ dịu dàng ưu nhã như cũ, mới vừa nàng vẫn luôn không có mở miệng nhiều, giữ yên lặng, mà sau khi Liễu Trì mở miệng nói chuyện, càng thêm một bước cũng không có tiến lên, bởi vì nàng biết Tề vương không thể nào vô duyên vô cớ mời họ lên xe ngựa, mà lúc đó người ở chỗ này, có chút quan hệ cùng Tề vương Điện hạ, cũng chỉ có hai người An Thất Thất.

Bình hoa di động thì có ích lợi gì!

Trong thiên lao, không khí mang theo máu tanh cùng mùi mốc, làm cho người ta khó chịu, mà bên trong âm u ẩm ướt, càng làm cho người cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Trong thiên lao, không khí mang theo máu tanh cùng mùi mốc, làm cho người ta khó chịu, mà bên trong âm u ẩm ướt, càng làm cho người cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Thư Nhã Phù ôm Vũ Trạch vào trong ngực, đi theo phía sau Nam Cung Thần, đối với hoàn cảnh Thiên Lao tồi tệ có chút nhú nhú mày, nhưng cũng không có mở miệng nói thêm cái gì, Thiên Lao không phải là địa phương người nào đều có thể tới, nàng lần này có thể trực tiếp đi vào, còn là bởi vì có quan hệ với Nam Cung Thần.

Từ lúc tiến vào Thiên Lao, trên mặt Nam Cung Thần cũng đã trầm xuống, lạnh lùng băng hàn, tròng mắt lãnh khốc vô tình, khí thế quanh thân một làm cho người ta không dám coi thường.

"Vương Gia, đây chính là phòng giam Lục Liễu cùng hỉ nương nhất, từ khi hai người độc chết sau vẫn không có bất kỳ người nào động tới." Ngục tốt trường thận trọng hầu ở bên cạnh, sợ mình một câu nói không có nói đúng, liền bị Tề vương trước mắt hỉ nộ vô thường trong truyền thuyết làm thịt rồi.

"Thi thể bị dời đi rồi hả?" Liễu Trì mở miệng hỏi.

"Đúng, Hầu Gia dẫn người đến xem qua, lập tức sai người đem thi thể khiêng đi, cho đi khám nghiệm tử thi."

"Thi thể ở nơi nào?" Thư Nhã Phù để Vũ Trạch trong ngực xuống, chậm rãi đi vào trong phòng giam quan sát hai bên, mà Nam Cung Thần cũng không có ý ngăn trở, diễ~đàn~le~quý~đôn, chỉ là mặc cho nàng đi vào bên trong tra xét.

Cẩn thận ngửi một cái tư vị trong không khí, mùi vị nơi này cùng mới vừa rồi cùng nhau đi tới tư vị không là một kiểu, bây giờ mặc dù chỉ là còn dư lại một chút xiu mùi vị vô cùng âm đạm, nhưng Nhã Phù từ khi đi tới phương vị này thời điểm cũng đã phát hiện trong không khí là không tầm thường.

Rõ ràng nhất là độ ẩm nơi này đã bất đồng với phòng giam khác rồi!

Có thể hấp thu dưỡng khí trong không khí, lại có thứ mùi này. . . .

Trên mặt nhiều hơn mấy phần nặng nề, một bộ như có điều suy nghĩ, trong lòng Thư Nhã Phù ít nhiều có một chút ý niệm.

"Thi thể cũng không ở chỗ này, chắc còn ở chỗ khám nghiệm tử thi này! Những chuyện này đều là Hầu Gia sắp xếp người làm, thuộc hạ thật sự là không biết." Cho dù là ở nơi thiên lao này âm trầm ảm Ứt này, ngực tốt trường đối mặt với ánh mắt Nam Cung Thần lạnh lẽo vô tình, y vẫn không cảm được đồ mồ hôi hột, đảm chiến trả lời Nhã Phù hỏi.

Mặc dù ngực tốt không biết nữ nhân nhìn đông nhìn tây này là ai, nhưng nếu đi theo Vương Gia tới, hẳn làm thuộc hạ không tự nhiên dám hỏi nhiều, nhưng đối với câu hỏi của nàng, Vương Gia đang nhìn soi mói, hẳn càng thêm không dám tùy tiện nói lung tung.

Mà khiến cúi đầu thận trọng ngực tốt trường không hiểu, cũng là mới vừa đi theo nữ nhân này có bé trai, người bình thường tới Thiên Lao mặc dù không phải phạm nhân, cũng nhất định sẽ bởi vì nơi này âm trầm mà sợ, chỉ là.

Thư Vũ Trạch rất là tò mò chừng đi lại, khắp nơi đông xem một chút tây xem một chút, không đáng vẻ sợ chút nào, thậm chí khắp khuôn mặt là đáng vẻ nghiên cứu của bọn học giả đối mặt bộ sách học hành trong nghèo khó thời đi, điể<n*đ>àn*le*q>uý*đ<ôn, cùng bình thường tới nơi này đều muốn gào khóc, không có chút nào giống.

"Ai, có chút đói bụng rồi, chúng ta đi thôi, nơi này cũng không có gì đẹp mắt! Cũng chỉ là một phòng giam rách mà thôi, lại còn có người chết, thật là xúi quẩy!" mặt Thư Nhã Phù ghét bỏ từ trong phòng giam đi ra, còn vừa dùng khăn tay bịt mũi: "Mùi vị không có chút nào dễ ngửi, từ lúc tiến vào đã cảm thấy không khí nơi này không được, sớm biết cũng không tới, Vương Gia chúng ta trở về đi!"

"Đúng vậy, không có gì vui để chơi, chính là mấy cây Mộc Côn bày lên tới nhà tù, một chút ý tứ cũng không có!" Trong lúc Thư Vũ Trạch mở miệng ghét bỏ, lớn tiếng la hét không có ý nghĩa.

Mà nghe được lời của hai người, ngục tốt thiếu chút nữa đã hôn mê!

Làm nửa ngày, hăn lo lắng đề phòng cẩn thận hầu hạ, cuối cùng thì ra là hai người này căn bản là tới nơi này tò mò vui đùa một chút mà thôi, căn bản cũng không phải đến vì hai nữ tù bị chết kia, làm hại hăn lo lắng nửa ngày, lo lắng Vương Gia trách tội xuống.

Hăn đã nghe nói hai người trong tù này, là nghi phạm có liên quan chuyện Tề vương phi trúng độc, cho nên mới bị yêu cầu trông coi chặt chẽ!

Chỉ là. Vương Gia tới nơi này vì muốn hai người kia xem một chút mà thôi? !

"Nếu không có gì đẹp mắt, vậy thì đi thôi! Bốn vương đã nói nơi này không có gì để chơi, các người nhất định!" Nam Cung Thần lạnh lùng ném ra một câu, sau đó Liễu Trì lên trước trực tiếp đẩy hăn đi ra ngoài, không chút nào tiếp tục có ý dừng lại.

Đợi đến ngục tốt trường cười theo mặt đưa đi mấy người Nam Cung Thần, mới vừa thở ra một hơi thật to.

"Đầu, không ngờ Vương Gia đối với nữ nhân này thật đúng là sủng ái, lại còn đặc biệt dẫn nữ nhân và đứa trẻ tới thiên lao chơi? Chậc chậc, không hổ là Vương gia tính tình cổ quái, yêu thích cũng khác người! Lại nói tướng mạo Vương Gia thật là xinh đẹp, nếu có thể. . . diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn. . ." Bên cạnh một người thị vệ nhỏ giọng lẩm bẩm, nói đến phần sau càng ngày càng thêm càng bí ối, trên mặt cũng thêm mấy phần mập mờ mà vui vẻ.

"Câm miệng, muốn chết cứ nói tiếp, cũng không nhìn một chút đây là ai?" Ngục trưởng quát lạnh một tiếng, giận dữ nhìn thủ hạ một cái, phất tay áo rời đi.

"Phát hiện cái gì?" Lên xe ngựa rời khỏi Thiên Lao, mí mắt Nam Cung Thần hơi híp lại, mở miệng nói.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 64

"Người có biết ta phát hiện ra cái gì rồi hả?" Khẽ nhú mào, trên mặt Thư Nhã Phù có vẻ đăm chiêu, Nam Cung Thần hỏi đầu tiên cũng là bình thường, từ việc hãm đặc biệt dẫn nàng tới thiên lao đã biết, chính là muốn cho nàng xem nhìn có phát hiện cái gì không.

Người khác có lẽ không phát hiện được, diễm~đàn~leê~quý~đôn, nhưng Lục Liễu và hỉ nương chết là do trúng độc, Thư Nhã Phù cũng có một số hiểu biết về độc, nhất định dễ dàng phát hiện hơn người khác một chút, cũng dễ dàng nhận ra nơi người khó có thể phát giác, mặc dù chỉ là suy đoán, nhưng biểu hiện mới vừa rồi Nhã Phù ở trong thiên lao, cùng với sau khi cố ý làm bộ như không có chuyện gì xảy ra rồi đi, nhìn một cái cũng biết có vấn đề.

"Thật ra thì khi đến gần phòng giam này, ta đã phát hiện, trong thiên lao, từ cửa vào đã vô cùng ẩm ướt, nhưng gần phòng giam lại trở nên khô ráo, không ẩm ướt như thế, có lẽ các người cũng không có chú ý tới, xung quanh trong phòng giam còn có một cỗ mùi thơm nhàn nhạt." Nhã Phù cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu, hiện tại chuyện này hiển nhiên là có vấn đề, mà nguyên nhân Lục Liễu cùng với hỉ nương chết, nàng cũng rất là tò mò.

Đến tốt cùng là người nào muốn đem Lục Liễu cùng hỉ nương giết người diệt khẩu?

Nhưng quan trọng hơn là, chất độc này từ đầu tới đuôi đều là thuốc nàng tự phối chế cho mình, đối với những chuyện chung quanh khác, nàng ở ngày đại hôn đều cực kỳ cẩn thận, tuyệt đối không có phát hiện những thứ

khác thường, nhưng bộ dáng như vậy khiến Lục Liễu cùng hỉ nương bị giam giữ, cứ nhiên cuối cùng làm hại họ bị người trực tiếp giết, người phía sau Lục Liễu đến tột cùng muốn diệt khẩu nguyên nhân lại là cái gì?

"Hoàn cảnh chung quanh? Ý của người là, có thể hai người kia không phải ăn thứ gì có độc mới chết, mà là độc khác?" Sắc mặt Nam Cung Thần nặng nề hơn mấy phần, hơn nữa khi hắn nghe được trong không khí có mùi thơm nhàn nhạt, mà chung quanh vừa khô ráo, sắc mặt càng thêm lạnh.

"Mẹ, mẹ nói loại này, cùng cái đó rất giống đây?" Thư Vũ Trạch quay đầu nhìn về phía mẹ của mình, đáy mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

Chạm mặt chống lại ánh mắt xuyên thấu nghi hoặc của Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù cũng không thừa nước đục thả câu, trực tiếp mở miệng nói: "Đúng vậy, vật này ta từng được sư phụ cho xem qua, mà sư phụ đã nói, chất độc này cũng không chỉ có một tác dụng duy nhất, mà là hai loại độc, hai chủng loại độc này nếu như để một mình, cũng sẽ không tạo thành tổn thương bao nhiêu, mặc dù trúng độc cũng chỉ bị triệu chứng nhẹ, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mệnh!"

Dừng một chút, Nam Cung thần khẽ cau mày, âm thanh trầm thấp càng nhiều lạnh lùng: "Nếu như hai loại độc này hợp lại cùng nhau thì sẽ chết?"

"Không sai, mà hai loại độc, trong đó một loại, đến từ mùi thơm, cùng mới vừa ở trong thiên lao lưu lại mùi vị nhàn nhạt vô cùng giống nhau, ta nghĩ có thể là loại này, hơn nữa loại độc chất này chỉ là một loại bị phát hiện, căn bản cũng không có thể tra ra nguyên nhân cái chết của người chết."

Một hơi đem những lời cuối cùng đều nói hết cho xong, thở nhẹ ra thở ra một hơi, Thư Nhã Phù cẩn thận chú ý nét mặt Nam Cung Thần.

Nàng có chút ngạc nhiên, hình như Nam Cung Thần đối với chất độc này phản ứng có một ít bất thường, mấy ngày nay chung đụng, Nam Cung Thần

cho nàng cảm giác cũng không phải một người kích động lỗ mãng, nhưng mới vừa ở nàng mở miệng nói triệu chứng này trước, hình như phản ứng của hắn có chút không giống tầm thường.

"Vương Gia, ngài gặp qua chất độc này?" di ⑥n ④đàn ①ê ④quý ④đ ⑥n Thử mở miệng hỏi thăm, Nhã Phù thật ra thì cũng không còn thật nghĩ Nam Cung Thần sẽ đáp câu hỏi của mình, chỉ là tự động cũng đã mở miệng hỏi trước.

Chợt ngẩng đầu, con người màu hổ phách của Nam Cung Thần co rút nhanh, sững sờ nhìn về phía Thư Nhã Phù, trên mặt trong nháy mắt có vẻ thâm thúy, hình như không ngờ Nhã Phù lại đột nhiên mở miệng hỏi cái vấn đề này.

"Chất độc này rất khó có được, thật là khó nhìn thấy, lão già nơi đó không phải đều nói vật này rất ít, ngày ngày giấu giống như bảo bối cực cứng, ta tìm hắn muốn tới chơi cũng không cho." Thư Vũ Trạch ở một bên bĩu môi, ánh mắt lại rơi vào trên người mẹ cùng Vương Gia, đảo quanh mấy lần, đột nhiên mím môi cười trộm một chút.

Hình như mẹ cùng Vương Gia chung sống càng ngày càng hòa thuận, mẹ tiến vào đối lại thân phận đến điều tra chuyện lúc trước, quả nhiên là chính xác.

Hơn nữa hướng về phía An Thất Thất, mà không phải thời điểm là Thư Nhã Phù, hình như thái độ Tề vương gia cũng có chút không giống nhau, phải là bởi vì phải cố kỵ quan hệ đến Hầu phủ đi! Cũng hoặc là không muốn thật cùng Thư Nhã Phù dính líu quá nhiều, bởi vì thân phận nàng là Thư gia đại tiểu thư mà cưới nàng vào vương phủ, nếu nói làm Tề vương phi, nhưng mà thời điểm đối mặt Thư Nhã Phù thái độ lạnh lẽo.

"Đúng vậy, chất độc này nếu quả như tính toán ra, phải là đất Nam Man mới có thuốc tài chế thành, loại vật này ở nơi này của chúng ta muốn tìm

được vô cùng khó khăn, cho dù là ở đất Nam Man sợ rằng cũng ít có cái đồ chơi này! Đơn độc nghe thấy được hương vị kia lâu dài, nhiều hơn sẽ cho người mơ hồ lâm vào mộng cảnh, mà cùng độc khác hỗn hợp lại cùng nhau Vậy thì sẽ mất mạng rồi."

Khẽ gật đầu, Thư Nhã Phù ngồi thẳng, trong đầu nghĩ tới mới vừa nghe thấy được cái chủng loại kia... Mùi vị, rất nhạt rất nhạt, nhưng lại rất ngọt ngào, làm cho người ta trong lúc vô tình lại càng muốn nhiều hơn, cuối cùng lâm vào say mê.

"Nam Man!" Nam Cung Thần khẽ cúi đầu tự lẩm bầm, thần sắc đắm chiêu.

Mới về đến Tề Vương phủ, Nam Cung Thần liền cùng đám người Liễu Trì vội vã đến thư phòng, mà Nhã Phù cũng không đi theo, đi ra ngoài một ngày đã mệt mỏi, liền trực tiếp đi về nghỉ, nhưng nghỉ ngơi không bao lâu, Thư Nhã Phù còn vẫn nghĩ đến chuyện hôm nay ở trong thiên lao, lại có khách tới.

Từ khi bắt đầu tiến vào Tề Vương phủ, Nhã Phù liền chọn cùng mấy nữ nhân khác cùng một cái viện, biết chắc như vậy sẽ làm cho bọn họ lo lắng, làm như vậy sẽ ngụ ở trong tây viên này, làm cho các nàng thấy, cũng tiết kiệm thời gian nàng đi nhìn chăm chăm mấy người kia.

"An cô nương, người đã đến trong phủ mấy ngày nay rồi, vẫn muốn ở trong phòng, hôm nay lựa lúc biết cô nương mới từ bên ngoài trở lại, nhất định là ở lại trong phòng, liền đặc biệt cùng Diệu Âm tỷ tỷ cùng nhau đến xem người." Liên Thu mang trên mặt nụ cười mấy phần e lệ nói.

Bên trên mặt Diệu Âm cũng mang theo nụ cười nhàn nhạt, đi lên trước mấy bước, nói: "Đúng vậy, sau này đều ở Tây viên, hơn nữa chúng ta đều cùng hầu hạ Vương Gia, mọi người quen thuộc lẫn nhau, thân thiết một chút cũng tốt."

"Không biết hai vị là?" Đuôi lông mày cột nhả, diển~đàn~le~quý~đôn, nhìn về phía hai người hôm nay tới.

Ngày đó đến đây bốn, một người hình như gọi Lâm Ngọc bị bán ra vương phủ, hiện tại coi như trong phủ chỉ còn sót ba nữ nhân rồi!

Mà bây giờ cái đình trong mắt mấy người các nàng nhất định là nàng. . . . An Thất Thất, mang theo con trai của Tề vương gia trong truyền thuyết vào Tề Vương phủ, mặc dù về mặt thân phận Vương Gia cũng không mở miệng nói gì, nhưng người hầu tỳ nữ trên dưới vương phủ đem An Thất Thất thành nữ chủ nhân vương phủ tương lai.

Mà Thư Nhã Phù từ sau đám cưới không có lộ mặt, người biết nội tình Tề vương phi đã sớm không biết tung tích, nhưng đa số mọi người không biết nội tình, Tề vương phi có cũng được mà không có cũng không sao, tất cả đều cho rằng không tồn tại.

Mà Thư Nhã Phù từ sau đám cưới không có lộ mặt, người biết nội tình Tề vương phi đã sớm không biết tung tích, nhưng đa số mọi người không biết nội tình, Tề vương phi có cũng được mà không có cũng không sao, tất cả đều cho rằng không tồn tại.

Trong thư phòng, Nam Cung Thần không biểu cảm như có điều suy nghĩ!

"Vương Gia, chuyện này có nên cho người của Ám các đi điều tra hay không, trong thành Khai Dương muốn tìm được vật của người Nam Man, người này cũng không nhiều, hơn nữa thân phận chắc hẳn không đơn giản." Liễu Trì đứng ở một bên mở miệng nói, đồng thời cũng chờ mệnh lệnh của Vương gia.

"Vương Gia rời đi hoàng cung, mùi hương trong cung lúc trước và mùi hương hôm nay có chút giống nhau!" Băng Đồng từ trên tay lấy ra một khối khăn tay, đây là Nhã Phù trước khi rời đi kín đáo đưa cho nàng, mà

Băng Đồng cũng phản ứng rất nhanh, hương vị này, chắc chắn là mùi thơm đã nói hôm nay.

Băng Đồng đưa khăn lụa cho Nam Cung Thần, đáy mắt mang theo sát ý!

Trong hoàng cung, hương nhang trong các cung khác nhau, thân thể Vương Gia trước vẫn luôn suy yếu, mệt mỏi vô lực, rời khỏi hoàng cung sau đó trải qua mấy năm điều dưỡng cùng trị liệu, mới từ từ khôi phục một chút, nhưng không nghĩ tới hôm nay ở nơi này, trong thiên lao nơi đám người Lục Liễu chết, trong đó dùng đến độc lại có mùi thơm tương tự với hương nhang trước kia vương gia sử dụng. diễn-^{๖๓}đàn-lê-quý-^{๖๔}đôn.

"An Thất Thất đưa cho người?" Liễu Trì kinh ngạc dẫn đầu nhận lấy khăn lụa kia, đưa đến dưới mũi cẩn thận ngửi một cái, càng ngửi thấy mặt đen hơn, trên tay càng thêm tức giận nắm chặt khăn lụa kia.

"Trong thiên lao Bốn vương cũng đã ngửi thấy được mùi vị đó rồi, hương nhàn nhạt cùng ngày đó tương tự." Nam Cung Thần cũng không trách tội hành động của Liễu Trì, đối với khăn lụa kia cũng không có ý tứ lấy ngửi, chỉ là ánh mắt chìm chìm, bộ mặt sa sầm, khẽ thở dài một hơi, từ từ mở miệng nói.

Liễu Trì cùng Băng Đồng liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng thấy được sát ý trong tầm mắt của nhau.

Thời điểm rời đi hoàng cung, khi đó là tiên hoàng chưa đem Ám các giao cho Vương Gia, mặc dù khi đó Vương Gia còn bé, nhưng lại trầm ổn tình táo, hai chân không thể đi lại đối với những người khác mà nói căn bản cũng không uy hiếp có quá lớn, chỉ là không ngờ thời gian sớm như vậy, Vương Gia còn không có bất kỳ tình huống uy hiếp, cũng có người động thủ với Vương Gia.

"Liễu Trì, người cho người đi điều tra, cống phẩm mười mấy năm qua các nơi đưa lên, xem có phải có thứ này trong đó hay không!"

.....

Nam Cung Thần ra lệnh nhanh chóng được an bài xuống, mà Liễu Trì cùng Băng Đồng cũng đều rời rít vội vã rời khỏi vương phủ, hai người cũng phụng mệnh đi làm việc.

Mà Nam Cung Thần tự mình đi tới tây viên!

"Ta là Diệu Âm, vị này là Liên Thu muội muội, thật ra thì tuổi chúng ta cũng không khác nhau lắm, An cô nương gọi tên ta là được." Diệu Âm đối với câu hỏi của An Thất Thất, dĩ nhiên là thân thiện trả lời.

Hai người họ hôm nay đặc biệt tới, chính là muốn gặp vị An cô nương trong truyền thuyết này, hiện tại nàng cho rằng được đối đãi như nữ chủ nhân tương lai của vương phủ, nhưng dù sao Vương Gia cũng không có tuyên bố, trên dưới vương phủ cũng chỉ kêu An cô nương, cô nương, cũng không có danh phận khác.

"Diệu Âm, tên rất hay! Nghe nói mấy người các người cùng nhau tiến vào vương phủ, không phải còn có hai vị khác hay sao?" Làm bộ như không biết nhìn chung quanh một chút, Nhã Phù vẫn nửa nằm ở trên giường êm, cặp mắt khẽ nheo lại, mang theo vài phần mệt mỏi.

Trở lại cũng có chút mệt mỏi, những người này còn tới tìm tới cửa, nếu như là tìm phiền toái cũng đừng trách nàng lòng dạ độc ác.

"San tỷ tỷ chắc còn ở trong phòng, nếu như An cô nương muốn gặp một lần, không ngại cùng chúng ta đi đến chỗ San tỷ tỷ!" Liên Thu cướp lời mở miệng đề nghị mấy người cùng đi đến chỗ Khương San San vậy.

Tính toán ra, khi ba người các nàng đi chung với nhau, phần lớn đều do Khương San San làm chủ quyết định, mà đối mặt với thái độ của An Thất Thất, thái độ Khương San San cũng vô cùng khó hiểu, hiển nhiên là chướng mắt việc An Thất Thất lấy đứa bé làm cái cớ tiến vào vương phủ,

đồng thời nghe tin đồn ngày gần đây trong vương phủ, đều nói vị này An cô nương này có khả năng trở thành nữ chủ nhân trong tương lai của Tề Vương phủ, nên đáy lòng càng thêm ghen ghét.

Hiện tại đám người Liên Thu tuyệt đối không thể cùng An Thất Thất trở mặt, dù sao bây giờ người ta cũng là người “được sủng ái” nhất!

"Luôn có cơ hội nhìn thấy, một vương phủ lớn như thế này mặc dù muốn gặp một người không phải dễ dàng như vậy, nhưng mà ở tại trong một cái tây viên nho nhỏ, muốn nhìn đến ai còn là thật đơn giản. Xem xem, ta mới cùng Vương Gia trở về, hai người các người chẳng phải đã biết rồi." Nhũn mày mang theo ưu nhã mỉm cười, thân mình nho nhỏ giãn ra một chút, giọng nói dịu dàng lễ độ của Nhã Phù nhưng lại mang ý châm chọc.

"Thế nào, chẳng lẽ là An cô nương thật nghĩ mình đã là Tề vương phi rồi, là đương gia trong vương phủ này hay sao!" Bên ngoài truyền đến tiếng chê cười của Khương San San, sau đó vào nhìn người chân thành thốt thà từ ngoài phòng đi vào, tiểu nha hoàn đều ngăn không được.

"Người đi xuống đi, vị này chắc hẳn chính là Khương San San cô nương, Tề vương phi là Thư gia tiểu thư, lời này của người cũng không thể nói loạn." Không có biểu hiện ra cái bộ dạng sức sống gì, Thư Nhã Phù chỉ hơi cười nhìn trực tiếp nữ nhân đi vào phòng.

Hí mắt quan sát nữ nhân ngang ngược càn rỡ trước mắt lần nữa, ngạo nghễ nâng lên cằm xinh đẹp động lòng người, mặt mày đều phong tình, giờ tay nhắc chân mang theo vị nữ nhân, Khương San San không thể không nói, đúng là một người quá xinh đẹp, khó trách có đủ lòng tự tin như vậy, lại ngạo mạn như vậy, so sánh với Diệu Âm thanh tú cùng Liên Thu dịu dàng, vẻ đẹp của nàng ta càng thêm Trương Dương, diễn ❀ đàn-lê-quý❀đôn, làm cho người ta khó có thể bỏ rơi.

Nam Cung Thần thật là có phúc, có nhiều mỹ nhân như vậy nhìn!

"Thư gia tiểu thư, Hừ! Cũng chỉ là một ma bệnh thôi, người có thấy Vương Gia cưng chiều nàng lần nào chưa? Trong lễ cưới cũng không có hoàn thành tất cả, Tề vương phi này cũng hữu danh vô thực." Trong giọng nói của Khương San San đều là khinh thường.

"Nha. Như vậy chẳng lẽ Khương cô nương người thì được Vương Gia sủng ái? Nhưng thấy thế nào thì cô nương người đều ở một chỗ, hình như vẫn còn trinh tiết thì phải, không được Vương Gia sủng ái, thậm chí nghe nói Vương Gia cũng không đến gặp người, không biết như vậy có được xem là sủng ái không?"

Bộ mặt vô tội cười nhạt, nhưng cũng là rất ác độc, bình thường Thư Nhã Phù nói chuyện có lẽ còn thỉnh thoảng dịu dàng, nhưng nhìn kẻ địch không vừa mắt như vậy nhất định là phải nói nhiều lời ác độc hơn.

Khương San San bị chặn không thể phản bác, gương mặt lập tức tối một mảng lớn, trợn mắt nhìn Thư Nhã Phù trên giường êm: "Vương Gia tram việc một ngày, bạn không để ý tới chuyện hậu viện, người đừng cho là người mang con trai vào vương phủ lại có thể thành chủ nhân ở đây, con trai người còn không biết từ đâu tới."

"Con ta dĩ nhiên là giống Vương Gia, sinh không được đừng quá ghen tỵ, sẽ sinh nếp nhăn đấy!" Nam Cung Thần không ở nơi này, nói đến những lời này, Thư Nhã Phù càng thêm hạ bút thành văn, căn bản là thuận miệng nói ra, trên mặt lười biếng mà nụ cười ưu nhã một chút cũng không có bởi vì trong miệng khắc ra lời nói ác độc mà chịu ảnh hưởng.

"Hừ, Vương Gia cũng không thừa nhận con của người, người thật coi người nói liền." Khương San San bị chọc giận, nổi trận lôi đình đi lên trước, một cánh tay chỉ vào Nhã Phù cất cao âm thanh gầm lên.

"Đừng nói nữa... An cô nương, chỉ là gần đây tâm tình San tỷ tỷ không tốt, mới có thể mở miệng không dẫn đo!" Liên Thu kéo lại Khương San

San đi lên phía trước, nhỏ giọng giúp đỡ nói chuyện.

"Thật ra thì người ở chỗ này tranh chấp có ích lợi gì? Mặc kệ con ta đến cùng phải của Vương Gia hay không, rõ ràng nhất chính là ta cùng Vương Gia, một mình người người ngoài lại biết cái gì!" Khẽ mỉm cười ngồi dậy, khéo mắt Nhã Phù liếc Diệu Âm một cái, đáy mắt thoáng qua, lạnh nhạt nói.

"Hừ, An Thất Thất, người có dám cùng ta đánh cuộc?" Khương San San đột nhiên mở miệng đề nghị, lời đề nghị này khiến Liên Thu không phản ứng kịp.

Nhíu mày khẽ gật đầu, Nhã Phù mang theo mỉm cười thản nhiên, diễndàn❖lê❖quýđôn, giơ tay lên tùy ý phất cánh tay, ý bảo nàng nói tiếp.

"Sắp tới yến tiệc Đoan Ngọ, chúng ta sẽ đánh cuộc một keo, Vương Gia sẽ mang người nào vào cung?" Cao ngạo ngẩng đầu lên, không biết vì sao Khương San San có tự tin mãnh liệt, chỉ là không biết tự tin của nàng ta là từ đâu tới.

"Việc này không tốt lắm đâu! Yến tiệc Đoan Ngọ là bữa tiệc hoàng gia, mời chúng đại thần tham gia, từ trước đến giờ cũng phải là Vương Gia mang theo vương phi vào cung, huống chi trước đây không lâu Vương Gia mới vừa đám cưới." Diệu Âm do dự nhìn xem hai người, ngây ngốc, ngay sau đó mở miệng nói.

"Vậy thì như thế nào, không phải nói vương phi bệnh nặng, như vậy Vương Gia cũng có khả năng mang theo những người khác vào cung! Như thế nào? Nếu như người thua, như vậy." Không có tiếp tục nói hết, Khương San San tràn đầy khiêu khích nhìn Nhã Phù.

Nàng cố ý tìm đến mục đích của nàng đi! Chắc hẳn chính là muốn xem xem nàng cái An Thất Thất này có phải hay không là người có thể lợi dụng, cũng hoặc là có thể hay không trừ đi.

"Như vậy điều kiện tiền đánh cuộc."

"Nếu như ta thắng, người lập tức mang theo con trai rời khỏi Tề Vương phủ! Hay là trực tiếp đi nói cho Vương Gia, người là đồ giả mạo, con trai của người cũng không phải là Thế tử thật." Giọng Khương San San mang khinh thường cùng giễu cợt.

"Nếu như ta thắng, thì người sẽ như thế nào?" Nhíu mày mỉm cười, nàng ta thật là tự tin!

"Sao ta có thể thua, Vương Gia sẽ dẫn người một thôn phụ vào cung sao?" Khương San San cao ngạo ngẩng đầu lên, miệt thị nhìn Nhã Phù: "Nếu như ta thua, ta lập tức rời khỏi Tề Vương phủ!"

"Vậy người có thể lăn!"

Một âm thanh trầm thấp từ bên ngoài truyền đến, giọng nói Nam Cung Thần mang theo vài phần tùy ý liêu lĩnh, còn có uy thế không thể phản kháng.

Nam Cung Thần tới thật là đúng lúc, không biết hắn đến đây lúc nào, chắc là mới đến không lâu đi! Khương San San ngang ngược càn rỡ, Nam Cung Thần mới vừa kêu nàng cùng vào cung, nàng ta liền chạy tới đánh cuộc với nàng, đánh cuộc này thắng cũng quá dễ dàng!

"Vương Gia!" Một người kinh ngạc nhìn người tới, vội rớt cúi người hành lễ.

Mà Khương San San vốn cao ngạo càng thêm cứng ngắc. . .
diiễn~đààn~leê~quý~đoôn . . .

"Vương Gia, thiếp thân Khương San San, Khương Minh khi còn sống là gia gia ta."

Khương San San còn muốn nói điều gì, chỉ là.

"Bổn vương không muốn nói lần thứ hai!" Nam Cung Thần lạnh lùng mở miệng, căn bản không muốn nghe phía sau nàng ta nói gì, mà ánh mắt cũng là nhìn về phía nữ nhân trên giường êm.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Bị mấy người làm mang ném ra Tề Vương phủ, Khương San San ngồi trên mặt đất ngoài cổng chính, nhìn ánh mắt người chung quanh thần sắc trào phúng cùng khinh miệt, còn có khi đó thỉnh thoảng truyền tới lời bàn luận xôn xao, do đó trong tai Khương San San, tất cả âm thanh đều là chuyện cười nàng không biết tự lượng sức mình, đùa cợt nàng mất mặt xấu hổ.

Nam Cung Thần, An Thất Thất! Khương San San ta chưa từng có ngày hôm nay, không chịu nổi như vậy!

Người đã không để cho ta tốt hơn, vậy ta tuyệt đối sẽ không để cho hai người các người tốt hơn! Trong thành Khai Dương lớn như thế không lẽ không có chỗ nào cho Khương San San ta.

Chậm rãi đứng lên, trên mặt Khương San San không có bất kỳ biểu cảm nào, lạnh nhạt thậm chí có thể nói là lạnh lùng nhìn cửa lớn Tề Vương phủ đóng chặt, đáy lòng yên lặng lập lời thề đối với mình, nàng nhất định phải báo thù, đều là An Thất Thất hại nàng giống như chó nhà có tang bị ném ra vương phủ!

An Thất Thất, những ngày an nhàn của ngươi sẽ không quá lâu!

"Vương Gia tới An cô nương chắc là có lời muốn tán gẫu, Diệu Âm không quấy rầy hào hứng của Vương Gia cùng An cô nương, xin được cáo lui trước!"

"Liên Thu cũng xin cáo lui!"

Khi Khương San San bị thị vệ vô tình kéo ra ngoài, cho dù là người không có đầu óc, cũng biết hiện tại không thể ở trước mặt của Tề vương, Diêu Âm cùng Liên Thu cũng nhanh chóng rời khỏi.

"Đều đi rồi, ngài tới đây là có chuyện gì sao?" Nhìn chung quanh cũng không còn người, Thư Nhã Phù càng đem thân thể hướng trên giường êm, hơi híp mắt lại cũng không nhìn Nam Cung Thần, chỉ là tùy ý mở miệng nói.

"Trên tay người có hai loại độc kia?" Ánh mắt Nam Cung Thần nhìn về phía nữ nhân lười biếng, đáy mắt càng thêm mấy phần thần sắc phức tạp.

An Thất Thất không giống với những nữ nhân khác, khi đối mặt với hãn, cơ hồ tất cả nữ nhân đều sẽ có thần sắc kinh ngạc cùng ái mộ, nhưng mà ở tại thời điểm nhìn đến hai chân của hãn, lại lộ ra thương hại cùng. Đáng tiếc!

Nếu như không phải thân phận của hắn là Vương Gia, sợ rằng những nữ nhân này sẽ sợ tránh không kịp, nơi nào còn có thể dính sát giống như bây giờ.

An Thất Thất cũng là An Lan, mặc dù ban đầu thần sắc nữ nhân này có kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là thưởng thức, cũng không có lộ ra thần sắc giống như những nữ nhân khác, ánh mắt của nàng rất đẹp rất linh động, và.

Và rất giống cặp mắt của Thư Nhã Phù!

Nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù trên giường êm, ánh mắt Nam Cung Thần chột rơi vào trên hai mắt Nhã Phù, bên khóe miệng cũng không cầm được từ từ nâng lên đường cong, mấy phần hăng hái, mấy phần tà mị, còn có một chút tò mò!

Hắn đối với thân phận của An Lan càng thêm tò mò!

"Thế nào, ngài muốn độc kia? Đây cũng không phải là đồ có thể tùy tiện đưa cho ngài, trên tay ta chỉ có một loại trong đó, ngài hẳn là đã ngửi qua khăn tay ta vậy một chút, bên ngoài một loại cùng hỗn hợp hương Minh Lan, ta chỗ này không có, ta không thích dùng cái loại độc đó, dùng quá phiền toái, cần hai loại mới dùng được, có cái công phu kia ta thà tự mình chế thuốc độc, độc chết kẻ địch."

Nhã Phù nhắm cặp mắt, cũng không có thấy ánh mắt cùng bên khóe miệng Nam Cung Thần thoáng ý cười, chỉ là nhu nhu mi tâm tùy ý mở miệng nói.

"Không cần, Bốn vương chỉ nói một chút." Chậm rãi mở miệng, Nam Cung Thần nhìn chăm chăm Nhã Phù, con người chột co rụt lại.

Thật rất giống! Cảm giác trên vô cùng giống!

Giọng nói chuyện mặc dù Thư Nhã Phù cùng An Thất Thất chênh lệch rất nhiều, Thư Nhã Phù sẽ cẩn thận thủ lễ nghi quy phạm, làm bộ dáng vẻ như một đại gia khuê tú, nhưng trong lời nói lại không khỏi lộ ra cá tính cùng tiêu sái, ๖๖๖điển♥đàn๖๖๖lê♥quý♥đôn, mà An Thất Thất càng thêm liều lĩnh cùng tùy ý, lúc nói chuyện cảm giác rất giống Thư Nhã Phù!

Mặc dù thời điểm hai người nói chuyện giọng nói hoàn toàn bất đồng, Thư Nhã Phù mềm mại thanh thúy, An Thất Thất trầm thấp hơn một chút, nhưng đều là giọng nữ mềm mại.

Hai người đều có một con trai lớn khoảng sáu tuổi

Tròng mắt màu hổ phách của Nam Cung Thần, trước khi tới thời điểm lạnh lùng trầm thấp, vào thời khắc này đổi lại một loại thần sắc thâm thúy mà dồi dào, cái loại muốn vạch trần chân tướng đó, ý tưởng đào móc ra diện mạo chân thật của nữ nhân trước mắt càng phát mãnh liệt.

"Ngài. Ấc, cái người này nhìn ta làm cái gì?" Thư Nhã Phù mới vừa mở hai mắt ra nhìn sang, trực tiếp chống lại ánh mắt hào hứng bùng bùng của Nam Cung Thần, đột nhiên sững sờ, đưa tay sờ sờ gò má của mình, hình như không có dính gì cả!

Nháy nháy cặp mắt, không giải thích được nhìn Nam Cung Thần, người này đã xảy ra việc gì?

Đột nhiên tâm tình trong nháy mắt liền trở nên sáng sủa, cùng mới lúc đi vào âm trầm lạnh lùng căn bản cũng không có thể so sánh được, tâm tình bất định, biến đổi thất thường!

Không hổ là tính tình quái dị, khó có thể suy nghĩ Tề vương gia cổ quái!

Ban đêm lặng lẽ, trên bầu trời không thấy được bất kỳ ánh sao lóe lên, mây đen nặng nề đem một khoảng trời lớn như thế cũng che lại, khiến đêm tối càng trở nên hắc ám, không có ánh trăng sáng tỏ, không có ánh sang của vài ngôi sao!

Phủ đệ Tam hoàng tử, Nam Cung Hữu mặt hứng thú nhìn nữ nhân trước mắt, không ngờ nữ nhân trước mắt lại có thể biết tìm tới cửa!

"Khương San San, nếu như Bốn cung không có nhớ lầm, ๓๓๓điền-đàn-lê-๓๓๓quý-đôn, người là người Uyển Quý Phi đưa vào Tề Vương phủ hầu hạ Vương Gia, sao hôm nay lại đến phủ đệ của Bốn cung?" Tam hoàng tử mang theo vài phần hăng hái cùng nghi hoặc, nhìn nữ nhân trước mắt có mấy phần nhếch nhác.

Y phục trên người Khương San San đã dính bụi đất, bị ném ra khỏi Tề Vương phủ, mà người không có đồng nào, nàng ta lại không có chỗ để đi, Khương gia cũng đã mất đi địa vị, huống chi nàng là nữ nhân bị Uyển Quý Phi đưa vào Tề Vương phủ, có thể đi nơi nào?

Địa phương nào cũng không thể đi, mà đều muốn đối phó đường đường Tề vương gia, chỉ bằng vào nàng một người năng lực căn bản là không làm được!

Cho nên nàng đi tới nơi của Tam hoàng tử, nếu Nam Cung Thần không muốn tiếp nhận nàng, nàng tuyệt đối cũng sẽ làm những người khác an tâm lấy được hẳn, bất luận kẻ nào! Mặc kệ Thư Nhã Phù, hay là An Thất Thất đều được, họ cũng làm phiền con đường của nàng, nếu như không phải hai người bọn họ, nàng sẽ không rơi vào tình trạng như thế này.

"Tam điện hạ, tiểu nữ là Khương San San, nhưng hôm nay đã không còn là người của Tề Vương phủ, Điện hạ có thể yên tâm!" Khương San San cười chân thành đi lên trước, trên mặt như cũ có chính nàng kiêu ngạo cùng tự tin, đáy mắt mang theo nụ cười thản nhiên còn có hận ý chôn sau vùi lấp.

"Tam điện hạ, ta nghĩ Điện hạ ngài phải là muốn đối phó Tề vương đấy! Mà hôm nay ta tới là giúp Điện hạ ngài, nếu như không nắm chắc, ta tuyệt đối sẽ không tùy ý đến phủ báai phóng."

"Ồ! Tại sao bản cung phải tin tưởng người, bộ dạng này của người Hẳn là bị đuổi ra khỏi vương phủ? Ha ha, thật hiếm thấy, phải nói Thập đệ thích bán vào trong thanh lâu hơn." Nam Cung Hữu hai tay ôm ngực, cười lạnh nhìn nữ nhân trước mắt.

Nam Cung Thần kia có thể dễ dàng đối phó sao?

Ở Nam Cung Hữu xem ra, một nữ nhân bị Nam Cung Thần đuổi ra vương phủ căn bản cũng không có bất kỳ chỗ dùng, dĩ nhiên là quý đôn, nếu như nói nữ nhân này hay là đang trong vương phủ, như vậy còn có thể suy nghĩ một chút lấy ra lợi dụng tốt một phen, nhưng là hiện tại nữ nhân đến cửa chính Tề Vương phủ đều không vào được, thì có ích lợi gì!

"Tại sao? Điện hạ, ta biết rõ nhược điểm của Tề vương gia! Khi quân phạm thượng phải là tội danh cũng khá lớn rồi. Ngài nói đi!"

Đối mặt chất vấn của Nam Cung Hữu, Khương San San cũng không có bất kỳ e ngại, vẫn mang theo nụ cười tự tin đứng trước mặt của hắn.

Nàng hôm nay tìm đến Nam Cung Hữu cũng đã chuẩn bị xong, nói như thế nào để Nam Cung Hữu bằng lòng trợ giúp nàng đối phó Tề vương! Nàng nhất định phải nhìn An Thất Thất, nữ nhân này biết cái chết là thế nào!

"Nhược điểm? Người phải biết, khi quân phạm thượng là tội lớn đủ chém đầu, người phải nghĩ rõ, đừng tin miệng nói bậy!" Thần sắc lạnh lẽo, Nam Cung Hữu ngồi thẳng thân thể nhìn về phía nữ nhân trước mắt tràn đầy tự tin, nàng ta là một nữ nhân bị ném ra Tề Vương phủ, vẫn có thể biết cái cơ mật gì.

Y rất hiểu Nam Cung Thần, hắn tuyệt đối sẽ không để một nữ nhân rêu ría biết quá nhiều chuyện!

"Điện hạ, tin tức này ta có thể bảo đảm nhất định là thật! Nhưng mà ta hi vọng Tam điện hạ có thể đồng ý yêu cầu của ta, như vậy ta sẽ đem những chuyện mình biết nói cho ngài!" Khương San San tin tưởng hắn nhất định sẽ đồng ý.

Nhìn chăm chăm nữ nhân trước mắt chắc chắn, Nam Cung Hữu cũng có mấy phần tò mò, nàng ta biết chuyện gì! Nhưng hắn cũng sẽ không tùy tiện bị một nữ nhân định đoạt.

"Người nói điều kiện một chút!"

"Điện hạ, ta muốn trở thành trắc phi của ngài, hơn nữa yến tiệc Đoan Ngọ lần này, San San hi vọng Điện hạ có thể mang ta ra ngoài!"

Nghe được Nam Cung Hữu nói có ý đồng ý, đáy mắt Khương San San chợt lóe lên, trực tiếp đem điều kiện chính mình đã nghĩ kỹ nói ra, nàng

nhất định sẽ lấy một loại tư thái thật cao, đến lúc đó xem An Thất Thất sẽ như thế nào rơi xuống!

"Muốn trở thành nữ nhân của Bốn cung? Nữ nhân người chính là có mấy phần tư sắc, lại có mấy phần gan dạ sáng suốt cùng đầu óc, còn biết tìm được đến trong phủ Bốn cung !" Nam Cung Hữu đi lên trước, đưa tay nắm cằm Khương San San, đem khuôn mặt mềm mại xinh đẹp đáng yêu của nàng ta từ từ nâng lên, trái phải xem cẩn thận chu đáo, cười lạnh một tiếng mở miệng nói.

"Đây là đáp án của Điện hạ? !"

"Đáp ứng người lại ngại gì! Chỉ cần người phải nói có giá trị!" Nam Cung Hữu thu tay lại, tùy ý nói, thu một nữ nhân thì như thế nào, chỉ là bên cạnh nhiều thêm người ấm giường thôi, nếu như có thể đổi được một ít chuyện của Nam Cung Thần, ngược lại đáng giá.

Khương San San nghe được Tam hoàng tử đồng ý yêu cầu của mình, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vui mừng, mà đồng thời trên tay Nam Cung Hữu phương hướng chuyển động, trực tiếp leo lên eo Khương San San, dùng sức đem cả người nàng kéo vào trong ngực, một cái tay khác khời lên cằm của nàng, từ từ cúi đầu, diễn-~~đ~~đàn-lê-quý-~~đ~~đôn, gương mặt tuần dật thấp xuống, mặt của hai người cơ hồ thiếu chút nữa cứ đụng nhau: "Này ái phi có phải nên nói cho Bốn cung biết hay không!"

"Điện hạ!" thân thể Khương San San mềm nhũn áp lên ngực Nam Cung Hữu, trên mặt kiều mỹ, đôi tay ôm cổ Nam Cung Hữu, kê vào bên tai của hân nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ.

Từ từ, một nụ cười cười lạnh từ bên khóe miệng đổ xuống, đồng thời đáy mắt tràn đầy hỉ sắc, hiển nhiên Khương San San mang tới tin tức hân rất hài lòng!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tề Vương Phi Ở Đâu?

Yến tiệc Đoan Ngọ, tết đoan ngọ hàng năm ở Đông Ly quốc sẽ cử hành đại yến, đồng thời sẽ mời các đại thần tham gia, mà ở trong yến tiệc thời cơ tốt cho nữ nhân trong hậu cung tranh thủ tình cảm, biểu hiện hấp dẫn ánh mắt hoàng thượng, tự nhiên có thể có được nhiều sủng ái hơn.

Năm trước cho phép các đại thần mang theo phu nhân tham dự, nhưng năm nay hoàng thượng hạ ý chỉ, cho các đại thần mang theo con đến dự, khiến mọi người có thể cùng vui mừng, cũng có thể khiến yến tiệc Đoan Ngọ càng thêm náo nhiệt.

Đạo thánh chỉ này hạ xuống, lập tức đưa tới đông đảo nam nữ mừng như điên, ở thịnh yến Đoan Ngọ cao quý như vậy, chỉ cần có thể hấp dẫn vị quan lại quyền quý hoặc là ánh mắt con em hoàng gia, như vậy chuyện bay thẳng lên đầu cành làm Phụng Hoàng thật sự là đơn giản vô cùng rồi.

Vì thế, mới vừa cử hành hết buổi đấu giá ở Trân Bảo Các, các loại đồ trang sức vì vậy mà được tiêu thụ mạnh, các cô nương đều mơ tưởng lấy được đồ trang sức đặc biệt nhất xinh đẹp nhất, trang điểm cho mình xinh đẹp động lòng người, mà đồng dạng, Nghê Thường phường cũng thành địa phương náo nhiệt nhất.

Ngày Đoan Ngọ. . . diễn ế đàn lễ ế quý đôn. . .

Nghê Thường phường cho người đưa y phục của mình tới, mà đồ trang sức lại đơn giản hào phóng, cũng không phải trang sức nàng thiết kế để Trân Bảo Các bán ra, cái loại đồ trang sức đó mặc dù nhìn Mỹ Lệ, nhưng sức nặng của nó đều có cân nhắc một chút, theo ý nàng trên đầu mang

nhiều như vậy là chịu tội, cho nên mặc dù nàng thiết kế rất nhiều loại, nhưng dưới tình huống không cần thiết, nàng cũng không nguyện ý mình mang trên người những thiết kế kia.

Thư Nhã Phù một thân quần áo trắng nhạt hoa lệ, đem gương mặt tôn lên càng thêm dịu dàng, trên đầu một búi tóc Lưu Vân hợp với đồ trang sức đơn giản, khẽ mỉm cười, phong cách thanh nhã thoát tục, không linh không câu chấp, son phấn nhẹ nhàng, có lẽ không đủ long trọng, nhưng cùng với trang phục trên người nàng cũng rất tương xứng.

Khi một âm thanh vang dội thông báo vang lên,

"Tề vương gia đến ——!" Ánh mắt của mọi người cũng trong lúc đó rơi xuống cửa cung điện, Tề vương xưa nay không thích tham gia các loại yến tiệc, lần này tịnh yến Đoan Ngọ cũng xuất hiện, mà phần đông nữ nhân ở đây tâm tư bắt đầu lung lay đứng lên.

Trong truyền thuyết, Tề vương Điện hạ kinh tài diễm tuyệt, chính là đệ nhất mỹ nam Đông Ly quốc, chỉ là ít có người có thể nhìn thấy hắn, hôm nay có cơ hội này, từng trái tim đang rung động của nữ nhân càng thêm đưa cổ dài, sửa sang lại dáng vẻ của mình, mong đợi nhìn về phía cửa chính cung điện.

Cho nên khi Nhã Phù lần đầu lấy thân phận An Thất Thất, đứng ở bên người Nam Cung Thần đi vào trong cung, thời điểm xuất hiện ở trước mặt mọi người, lập tức đưa tới tất cả chú ý của mọi người, không phải nói chú ý tới tướng mạo, chỉ là chú ý tới nữ chính làm mưa làm gió trong lời đồn.

Nam Cung Thần ngồi xuống vị trí bên trái, đối với ánh mắt người chung quanh không thèm để ý chút nào, mà Thư Nhã Phù ngồi ở bên cạnh Nam Cung Thần.

"Nữ nhân kia là ai? Chẳng lẽ nàng là Tề vương phi, nhưng hình như Thư Nhã Phù không phải cái bộ dáng này?"

"Nàng không phải Thư Nhã Phù, nghe nói kể từ ngày đám cưới, Thư Nhã Phù vẫn sống trong Tề Vương phủ, căn bản cũng không được Vương Gia sủng ái, yến tiệc Đoan Ngọ này tự nhiên sẽ không cùng đi."

"Nghe nói cái này nữ nhân này là tân sủng của Vương Gia, rất được Vương Gia sủng ái, nhưng xuất thân bình dân, cũng không phải con gái quan lại." ๐๐๐điền-đàn-lê-๐๐๐quý-đôn.

"Một thảo dân, bản tiểu thư nhìn cũng không thấy có bao nhiêu tư sắc, khẳng định là dựa vào con trai dụ dỗ mới quyến rũ Vương Gia ưu ái! Một thôn phụ có thể có tài năng gì!"

Mấy nữ nhân xúm lại, nhỏ giọng lẩm bẩm, khóe mắt cũng là không nhìn được nhìn Nam Cung Phần, mà khi ánh mắt chuyển đến từ người Nam Cung Thần sang Thư Nhã Phù thì thay đổi từ đăm đăm đưa tình trở nên tàn nhẫn.

Đối với việc Nam Cung Thần xuất hiện, làm cho cả đại điện trở nên yên lặng, nhưng sau đó lại bàn luận xôn xao, mỗi người cũng không dám lớn tiếng ồn ào, chỉ sợ sơ sẩy một cái sẽ chọc giận Vương gia hỉ nộ vô thường này.

Thư Nhã Phù ngồi tại chỗ, bên khóe miệng mang theo nụ cười ưu nhã nhàn nhạt, cầm trên tay một ly rượu từ từ đưa vào khóe miệng khẽ nhấp một miếng, liếc mắt nhìn Tề vương Điện hạ không về gì, nhỏ giọng cười nói: "Điện hạ thật đúng là hung danh lan xa, xem một chút người chung quanh cũng không dám lớn tiếng náo loạn!"

"An Thất Thất, người bị chú ý cũng không kém Bốn vương!" Mặt Nam Cung Thần cũng không chuyển, nhàn nhạt mở miệng, sau đó đuôi lông mày khẽ hếch lên, nhìn về phía Nhã Phù cười như không cười tiếp tục nói: "Nhưng nếu người muốn được chú ý hơn một chút, Bốn vương cũng là có thể giúp một chút."

Nói xong lời cuối cùng, tay Nam Cung Thần đã khoát lên vòng eo mảnh khảnh của Thư Nhã Phù, đồng thời trên tay dùng sức một chút, trực tiếp đem cả người Nhã Phù úp vào trong lòng, khẽ cúi đầu, trong tròng mắt màu hổ phách dịu dàng ẩn tình, kì thực có ý ngằm mãnh liệt, nụ cười dịu dàng bên khóe miệng thấp sáng khuôn mặt tuyệt sắc, nhích tới gần mấy phần, hai người hình như cũng có thể cảm nhận được giữa hơi thở của nhau.

"Oa — ๖๔๔๔♥๔๔๔๔♥๔๔๔๔♥๔๔๔๔—!" Động tác của Nam Cung Thần đưa tới xôn xao mọi người chung quanh, hai người đã thành tiêu điểm trong toàn bộ người có mặt ở yến tiệc, tầm mắt soạt soạt soạt không chút nào che giấu bắn về phía hai người ôm nhau.

Nam lười biếng tà mị, khuynh quốc có tư thế, nữ thanh nhã thoát tục, vẻ đẹp linh động, như một bức tranh, thật là duy mỹ chí cực.

"An Thất Thất!"

Thư Hương Di nhìn hai người nam nữ hấp dẫn ánh mắt mọi người này, đáy lòng đừng nói có nhiều hận, phần chú ý vốn phải là nàng, nàng mới phải đệ nhất mỹ nữ trong thành Khai Dương, hôm nay vì bữa tiệc này, nàng đặc biệt chọn trang phục, mà hiệu quả cũng như trong tưởng tượng của nàng, thứ nhất là lấy được chú ý của mọi người.

Chỉ là trong giây lát, phần chú ý đều rơi xuống trên người của An Thất Thất, cái nhận thức khiến kiêu ngạo trong lòng Thư Hương Di đem An Thất Thất hận nghiêng răng nghiêng lợi đấy!

Hận không thể để cho nàng vĩnh viễn biến mất trên thế giới này!

"Tướng mạo của nàng đúng là không bằng tỷ tỷ, nhưng có Tề vương gia ở đây, coi như nàng An Thất Thất xấu xí, cũng sẽ trở thành tiêu điểm cả yến hội." Thư Du Nhiên nhàn nhạt đi tới bên cạnh Thư Hương Di, nhìn nam nữ chói mắt này, nhỏ giọng nhẹ nhàng mà nói ra.

"Hừ, nàng coi như lấy được sủng ái của Vương Gia thì thế nào, Tề vương phi vẫn là con ngốc kia chiếm đấy!"

Thư Hương Di hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó nở nụ cười, Thư Nhã Phù ở vương phủ bệnh nặng, có lẽ nàng có thể tìm cái cơ hội đi gặp vị tỷ tỷ này, mặc kệ ở Hầu phủ như thế nào, đến bên ngoài thế nào đều là một trong phủ ra ngoài, chắc hẳn muốn cùng nhau đối phó chiếm sủng ái của An Thất Thất, nàng nhất định sẽ đồng ý.

"An Thất Thất, hôm nay nàng đừng nghĩ tốt hơn!" Trong đám người, An Mộng Hàn cũng oán hận nhìn nữ nhân được vạn chúng chú mục này, căn rằng nghiêng lợi mặt không đủ tợn mà nói.

"Mộng Hàn, người cũng đừng loạn, hôm nay là bữa tiệc hoàng gia!" Bên cạnh Lâm Tuyết Vi một thân uyển chuyển hàm xúc trang phục màu lam nhạt, đem trọn người lộ ra càng thêm dịu dàng, mang trên mặt mấy phần lo lắng nhìn sắc mặt không tốt của An Mộng Hàn, đưa tay lôi kéo nàng nhỏ giọng nói ra.

"Yên tâm đi, người đừng quên, ta từ người của Trân Bảo Các này nghe ngóng, An Thất Thất có chút thông minh trên phương diện buôn bán mà thôi, cho nên rất nhiều chuyện ở Trân Bảo Các, An Lan công tử không giao nhiều cho nàng xử lý, nhưng mà đối với An Lan công tử mấy cái khả năng kia nàng lại không có chút nào hiểu, bình thường nhiều lắm là hiểu được xem một chút sổ sách thôi. Tuyết Vi tỷ, không hề có một chút niềm tin ta như thế nào lại tra ra nàng, tỷ hãy yên tâm đi!"

Nghĩ đến lúc trước, thừa dịp sau khi kết buổi đấu giá đặc biệt tìm người nghe được, trên mặt An Mộng Hàn lộ ra nụ cười hả hê, một bộ dạng đã tính trước, hiển nhiên là đã sớm chuẩn bị ở ngày hôm nay muốn tìm cơ hội đối phó An Thất Thất.

Ngày đó trên đấu giá hội, trước sau mấy lần để cho nàng mất thể diện, nàng vẫn luôn ghi tạc đáy lòng, hôm nay nàng muốn cho An Thất Thất ở trên yến tiệc hoàng gia mất hết thể diện!

Chắc hẳn Tề vương gia cũng bị nàng lừa gạt, điể●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn, chỉ cần thấy được nàng mất mặt xấu hổ, nàng ở bên Vương Gia bị thất sủng cũng là chuyện sớm hay muộn, như vậy đến lúc đó nàng sẽ phải xem xem nàng còn thể nào kiêu ngạo trước mặt mình!

Nghe được lời An Mộng Hàn nói, Lâm Tuyết Vi cũng không có nói tiếp cái gì, chỉ hơi hơi cúi đầu, không ai thấy khóe miệng cũng là nâng lên một nụ cười lạnh hả hê, đáy mắt nơi nào còn có uyển chuyển hàm xúc dịu dàng mới vừa rồi.

Trải qua động tác của Nam Cung Thần như vậy, lập tức đưa tới chú ý toàn trường, cũng làm cho Thư Nhã Phù thành cái đinh trong mắt các nữ nhân ở đây, một ít ánh mắt giống như phi đao soạt soạt soạt tất cả đều bắn hướng trên người của nàng, mọi người sẽ không cảm được cảm thấy châm mũi nhọn trên lưng rồi.

Trải qua động tác của Nam Cung Thần như vậy, lập tức đưa tới chú ý toàn trường, cũng làm cho Thư Nhã Phù thành cái đinh trong mắt các nữ nhân ở đây, một ít ánh mắt giống như phi đao soạt soạt soạt tất cả đều bắn hướng trên người của nàng, mọi người sẽ không cảm được cảm thấy châm mũi nhọn trên lưng rồi.

"Ngài cố ý!" Mang trên mặt nụ cười dịu dàng, tầm mắt Nhã Phù cùng hai mắt hổ phách trước mặt gần trong gang tấc chống lại, nhỏ giọng lạnh lẽo nói ra.

"Người cứ nói đi? Người nên sớm biết có thể như vậy!"

Nam Cung Thần mang theo ý cười nhẹ nhàng, nhìn nữ nhân trong ngực mềm mại dịu ngoan, nhưng cũng thấy được trong mắt nàng đầy thần sắc

nguy hiểm, trên tay dùng sức ôm chặt nàng, thủ đoạn trực tiếp xuống phía dưới, ấn chặt đối phương vừa muốn làm động tác tinh tế.

Chỉ là khống chế được một cái tay, một cái tay khác của Nhã Phù dưới tay áo cũng giơ lên, trực tiếp xoa lồng ngực Nam Cung Thần, trên tay dùng sức một chút, muốn đem hắc đốm ra!

Hai người, một để tay ở trên bờ eo đối phương dùng sức, một đặt ở trên lồng ngực của đối phương dùng sức, vụng trộm so tài, nhưng mà ở tại trong mắt người khác, là hai người thân mật khăng khít, nhu tình mật ý.

"Tam hoàng tử đến!" Ngoài cửa truyền đến một tiếng thông truyền hô to!

Nhìn về phía người tới, Thư Nhã Phù cũng không nhịn được kinh ngạc một phen!

Một thân trường bào áo lam mạ vàng cao quý, sắc lam bao bọc cả người Nam Cung Hữu càng thêm đỉnh đặc, mày kiếm mắt sáng dưới ánh mắt sáng quắc có hồn, nụ cười trên mặt cho thấy người tới có tâm tình tốt, Nam Cung Hữu đến cũng không có chuyện gì ngạc nhiên, đường đường Tam hoàng tử tới đây yến tiệc Đoan Ngọ là chuyện bình thường.

Chỉ là người ở bên Nam Cung Hữu, một thân quần áo đỏ thắm viền vàng, xinh đẹp và cao quý, ăn mặc xinh đẹp động lòng người, sắc mặt nữ nhân kiêu ngạo hài lòng, Khương San San, nàng ta lại có thể cùng Tam hoàng tử tiến vào, điều này làm cho nàng rất kinh ngạc.

Nam Cung Hữu hình như là cố ý, đi đến bên cạnh Nam Cung Thần, mà vừa vặn vị trí bên trên Nam Cung Thần trống không, đối với cái chỗ ngồi này của Nam Cung Hữu cũng không nói cái gì, trực tiếp an vị ngồi xuống, dĩ nhiên Khương San San kiêu my hả hê ngồi ở bên cạnh hắc đốm, ánh mắt hài lòng khiêu khích thẳng tắp bắn lên người Thư Nhã Phù.

"Thập đệ, năm trước ngươi không tham gia bữa tiệc như vậy, không ngờ năm nay ngươi tới sớm như vậy!" Ánh mắt Nam Cung Hữu lại chuyển hướng tới trên người của Nhã Phù: "Ta còn nghĩ ngày hôm nay sẽ là vương phi của Thập đệ đến dự tiệc, kết quả không ngờ An cô nương đến, thật là làm cho Bốn cung có chút ngoài ý muốn!"

"Tề vương phi mới tiến vương phủ, Vương Gia cũng nên cho vương phi vào cung một chuyến mới phải! Chỉ là An cô nương đã ngồi vị trí vốn là của vương phi, người khác biết thì cũng thôi đi, nếu là không biết sẽ nói An cô nương mới vào vương phủ, liền ỷ vào Vương Gia sủng ái bò lên trên đầu vương phi!" Khương San San mềm mại cười một tiếng, giọng nói giễu cợt mở miệng.

Thư Nhã Phù đối với việc Khương San San khoe khoang châm chọc, cũng không như Khương San San nghĩ tức giận luống cuống, chỉ hơi hơi quay đầu đi, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh không có một chút thay đổi, nhú mày cười cười nói: "Vương Gia, ngài ném giày rách ra ngoài, có người ngóng trông nhặt lên đi! Hơn nữa giày rách này xem ra sau khi quét vôi lên lại cho là thành giày vàng rồi!"

"Hừ! Là một đôi giày không ra hồn, nhưng không phải là giày rách, Bốn vương thường thức không có kém như vậy, cái gì giày rách ta cũng đi! Mất mặt trước cũng không nhìn, nơi nào sẽ mang đi!"

Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, đối với Khương San San xuất hiện không có chút nào để ý, một câu nói nói thẳng ra chưa bao giờ coi trọng Khương San San, huống chi là đụng.

"Ừ. Thật ra thì nhìn giày này bề ngoài cũng không tệ lắm! Nhất là bây giờ chà một tầng phấn, chính là muốn xem ra bộ dáng lúc trước cũng rất khó, nhanh như vậy liền đổi chủ nhân, đoán chừng nếu như Vương Gia người cũng sẽ đặt chân đi, may nhờ Vương Gia anh minh, thà thiếu không ầu!" Khẽ gật đầu một cái, vẻ mặt Thư Nhã Phù hoàn toàn một bộ tán đồng.

Lời nói này lại không quá minh bạch rồi, chỉ cần không phải kẻ ngu cũng nghe được trong giọng nói châm chọc của hai người, mặt Nam Cung Hữu vốn mỉm cười cũng âm trầm mấy phần, nhưng vẫn không có luống cuống, con người co rút nhanh một chút, ngay sau đó lại mở ý cười, có dụng ý khác nhìn Nhã Phù.

Mặt của Khương San San càng thêm đen, hai người Thư Nhã Phù một câu một giày rách, nói đi nói lại tất cả đều để ý chỉ châm chọc nàng chính là cái giày rách đó, Tề vương không cần liền vứt cho Tam hoàng tử đi, đáy lòng nàng càng thêm giận không thể giải đáp, hung ác nhìn chăm chăm trên người Nhã Phù.

Hừ, người liền cười đi! Người nói tốt cuộc cũng chỉ là một giày rách lập tức sẽ bị ném vứt bỏ!

Khương San San mới muốn tiếp tục mở miệng, lúc này ngoài cửa truyền đến âm thanh thông truyền bén nhọn của thái giám

"Hoàng thượng giá lâm, thái hậu nương nương giá lâm, hoàng hậu nương nương giá lâm!" Hoàng thượng đến, khiến mọi người trong đại điện buông đồ trên tay xuống, rồi rít nhìn về phía bên ngoài đại điện.

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Thái hậu nương nương Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!"

Mọi người quỳ xuống đất hành lễ, mà ở trong mọi người, diễn đàn lên quý đôn, Nam Cung Thần trực tiếp ngồi thẳng trên mặt ghế, cũng không có động tác gì, chỉ từ từ buông lỏng ra tay trên bờ eo của Nhã Phù, hai người ăn ý đồng thời ngừng so tài, nhìn về phía cửa chính cung điện mệnh mệnh lay động đám người hoàng thượng Thái hậu đi tới.

"Các vị khanh gia bình thân, hôm nay yến tiệc Đoan Ngọ trẫm cùng chung vui với các vị khanh gia, mọi người tùy ý là được!" Hoàng thượng trực tiếp ngồi lên vị trí đầu não, vẻ mặt hiền lành mà uy nghiêm nhìn về phía mọi người giơ tay lên nói.

"Tạ hoàng thượng!"

Hoàng thượng ngồi trên vị trí đầu não, Thái hậu cùng hoàng hậu nương nương vị trí còn lại là chia ra ở hai bên hoàng thượng hai bên, còn lại Uyển Quý Phi cùng An quý phi là ở phía dưới hoàng hậu, sau cái phi tần khác đều là ở phía sau theo phẩm cấp cùng ngồi.

"Thần nhi, hôm nay người có thể tới hoàng nãi nãi thật là vui, năm trước người luôn từ chối không chịu tới tham gia! Ai gia còn tưởng là đợi ngày nào đó ai gia vào đất, cũng không trông thấy người tới bởi ai gia qua cái tết Đoan Ngọ !" Thái hậu vừa tiến vào đại điện cũng đã thấy được đang lúc mọi người ở bên trong quỳ xuống, Nam Cung Thần đang ngồi thẳng ngay ngắn, trên mặt lộ ra thần sắc hiền lành, vội vàng chính là đi tiến lên, cười cười mà nói ra.

"Hoàng nãi nãi! Ngài thân thể xem ra vẫn rất khỏe mạnh, khẳng định có thể thọ sánh Nam Sơn!" Nam Cung Thần chống lại Thái hậu, trên mặt lộ ra nụ cười mấy phần giống y hệt như đứa bé, nhẹ giọng nói ra.

Đối với cái hoàng cung này, sợ rằng duy nhất có thể làm cho Nam Cung Thần lộ ra vẻ mặt này, chỉ sợ cũng chỉ có người Thái hậu trước mắt này thôi!

"Thái hậu, ngài khẳng định có thể Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế, tại sao có thể nói xuống mờ như thế !" Uyển Quý Phi dụ dằng đi lên trước, dặt dứ lấy Thái hậu nhẹ giọng dụ dỗ, đồng thời vừa nhìn về phía Nam Cung Thần.

Ánh mắt từ trên người Nam Cung Thần trên đời đi chỗ khác, lại tự nhiên rơi xuống trên người Thư Nhã Phù bên cạnh Nam Cung Thần, nhìn cái nữ nhân không được nàng đồng ý này, hôm nay cư nhiên được trực tiếp dẫn tới trong bữa yến tiệc hoàng gia, sắc mặt còn cười ôn nhu lập tức trầm thấp mấy phần, lông mày khẽ nhú lên, tuyệt mỹ giai nhân mặc dù cau mày cũng là cực kỳ động lòng người. diễ❖n❖đ❖àn❖lê❖q❖uý❖đ❖ôn.

"Thần nhi, hôm nay yến tiệc Đoan Ngọ, sao người không mang theo Phù nhi tiến đến, nói thế nào hai người các người mới vừa thành hôn, trước bởi vì thân thể khó chịu không thể vào cung thỉnh an theo cấp bậc lễ nghi, hôm nay thế nào cũng có thể vào cung gặp qua Thái hậu cùng hoàng thượng mới phải!"

Uyển Quý Phi rõ ràng có chút không vui, so với Thư Nhã phù, nàng càng thêm thấy ngứa mắt nữ nhân An Thất Thất trước mặt này, một người thôn phụ bình dân, bằng vào một đứa bé lại liều lĩnh chạy tới trong vương phủ, Thư Nhã Phù coi như dù tính thế nào khó chịu cùng không chế, dầu gì cũng là đại tiểu thư con vợ cả Hầu phủ.

Mà lời Uyển Quý Phi nói rõ ràng cũng bị Thái hậu cùng hoàng thượng nghe đi, Thái hậu cũng là mang theo vài phần không vui nhìn về phía An Thất Thất đứng ở một bên, nữ nhân trang phục đơn giản hào phóng, tướng mạo mặc dù cũng có tư thế trên mọi người, nhưng sinh ra đặt ở này, thế nào cũng không vào mắt Thái hậu.

"Chuyện của Bốn vương không cần người tới trông nom!" Đối mặt Uyển Quý Phi, giọng Nam Cung Thần lạnh lùng, thậm chí so với người xa lạ còn phải lạnh lẽo hơn.

"Thần nhi, mẫu phi người cũng muốn tốt cho người, ai gia cũng đã có mấy ngày không có thấy nha đầu Nhã Phù kia, không có việc gì để cho nàng vào cung nhiều một chút, nếu không phải ở trong vương phủ ngây ngô, vào cung bởi ai gia, cái lão ma ma này trò chuyện cũng tốt a! Thần nhi

người ít vào cung, cho Nhã Phù đi nhiều một chút cũng có thể đi!" Thái hậu nhìn gương mặt tràn đầy ưu sầu của Uyển Quý Phi, cũng không nhiều lời, chỉ là đến gần mấy bước, trực tiếp ngồi vào bên cạnh Nam Cung Thần, dịu dàng nói.

Thái hậu nhìn thái độ của Nam Cung Thần đối với Uyển Quý Phi, đáy lòng âm thầm thở dài một cái, Thần nhi đối với mẫu thân mình hình như lòng vẫn luôn mang hận ý, thái độ cho tới bây giờ cũng chưa có tốt hơn, hai người này.

"Thần, mẫu phi người nói cũng có lý, lấy tình lấy lý Phù nhi cũng đều là con dâu hoàng gia chúng ta, thế nào cũng nên vào cung cho mẫu hậu thành an mới phải! Không thể bởi vì một chút chuyện ban đầu nên cái cấp bậc lễ nghĩa gì đều không quản!" Hoàng thượng nghe cũng đồng thời mở miệng, mà nói hết lời ánh mắt cũng là tiếp theo chuyển đến trên người nữ nhân đứng ở bên Nam Cung Thần. đi●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn.

"Thần nhi, nàng là." Hoàng thượng nghi hoặc hỏi.

"Dân nữ An Thất Thất tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Mím cười lạnh nhạt chống lại Hoàng thượng trên ghế rồng, Thư Nhã Phù chân thành tỉnh táo hành lễ, mở miệng trả lời.

Một bên Nam Cung Hữu, tay đặt ở hai bên gắt gao nắm chặt lại, mà trên mặt không có bất kỳ biểu cảm, mắt lạnh nhìn vị trí chỉ là một bàn ngăn cách, nhưng bị chú ý cũng là khác biệt trời vực.

Một bên Nam Cung Hữu, tay đặt ở hai bên gắt gao nắm chặt lại, mà trên mặt không có bất kỳ biểu cảm, mắt lạnh nhìn vị trí chỉ là một bàn ngăn cách, diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn, nhưng bị chú ý cũng là khác biệt trời vực.

Từ trước chính là như vậy, Nam Cung Thần hẳn cái gì đều không cần làm, hoàng nãi nãi cùng phụ hoàng cùng sự chú ý của mọi người tất cả đều cho hắn, tất cả quan tâm cũng để lại cho Nam Cung Thần một người!

Mà hẳn là hoàng tử rõ ràng có tư cách nhất thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, nhưng từ đầu đến cuối cũng không có được ánh mắt chú ý qua của mọi người!

. Tựa giống với cái bộ dáng trước mắt này, cũng chú ý hẳn, hoàn toàn không có phát hiện bên cạnh sát vách còn có một Nam Cung Hữu tồn tại!

Mà bên cạnh Khương San San càng thêm nhìn Thái hậu mấy người quan tâm chuyện của Nam Cung Thần, gián tiếp cũng chú ý tới An Thất Thất bên trên Tề vương!

Nếu như. Nếu như ngày đó không phải có An Thất Thất tồn tại, như vậy được mọi người chú mục chính là Khương San San nàng, nữ nhân được hoàng thượng, Thái hậu chú ý cũng sẽ là Khương San San nàng, mà bây giờ tất cả đều bị An Thất Thất trước mắt đoạt đi!

Nơi đáy mắt Khương San San, đem tất cả hưởng thụ An Thất Thất thu vào, tất cả đều xem thành người khác cướp của mình đi, cắn răng hung ác nhìn chăm chăm nữ nhân này cười yếu ớt.

"Tham kiến hoàng nãi nãi, phụ hoàng, Uyển Quý Phi! Nếu hoàng nãi nãi cùng phụ hoàng muốn trông thấy Tề vương phi, thì trực tiếp tuyên chỉ cho Tề vương phi lập tức vào cung là được, yến tiệc Đoan Ngọ này cũng mới bắt đầu, cho Tề vương phi vào cung cũng vừa đúng lúc!" Nam Cung Hữu đột nhiên đứng lên, đi về phía trước, từ sát vách bàn đi tới, cung kính hành lễ sau mở miệng nói.

"Đúng, Hữu nhi nói rất đúng, hoàng thượng nếu không hiện tại liền truyền chỉ, cho người ta phái xe ngựa đi đem Tề vương phi vào trong cung!" Được Nam Cung Hữu nhắc nhở như vậy, Thái hậu tán đồng gật đầu, liền lạnh lùng nhìn Nam Cung Hữu một chút, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía hoàng thượng nói.

"Đúng vậy, cho Nhã Phù vào cung cũng tốt, từ lần trước sau khi Thái hậu ngài thiết yến, cũng không tới cùng nàng nhờ nhiều một chút, hoàng thượng, đã như vậy, hôm nay thừa dịp này xếp đặt buổi tiệc cho Nhã Phù vào cung được không?" Uyển Quý Phi cũng là khuôn mặt vui mừng, liếc mắt một cái đề nghị của Nam Cung Hữu một cái, từ từ dịu dàng mở miệng nói.

Một bên Nam Cung Thần, trong lòng mắt màu hổ phách tràn đầy băng hàn, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trên người của Nam Cung Hữu.

Hắn đột nhiên đề nghị muốn cho Thư Nhã Phù vào cung, chẳng lẽ là hắn phát hiện cái gì? Ánh mắt từ từ chuyển đến Khương San San bên kia đứng ở phía sau Nam Cung Hữu, viên Chu Sa nơi chân mày hơi nhíu lại, đồng thời đáy mắt nhiều hơn một phần lạnh lùng cùng sát ý ngầm.

Chẳng lẽ là nàng ta?!

"Nàng thân thể không tốt, hoàng nữ nếu muốn gặp nàng, ngày khác gặp là được." Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt.

Nam Cung Hữu ngẩng đầu chống lại ánh mắt Nam Cung Thần, nhìn hắn trấn định thần sắc, đáy lòng mặc dù có chút nghi hoặc tại sao lúc này hắn vẫn có thể trấn định tự nhiên như thế, chẳng lẽ là hắn thật sự cho rằng ý vào Thái hậu cùng phụ hoàng sung ái, là có thể muốn làm gì thì làm phải không, này khi quân phạm thượng, cho dù người là Nam Cung Thần cũng nhất định phải bị trừng trị!

Ánh mắt ngưng tụ, trong đầu Nam Cung Hữu vang lên tin tức Khương San San mang tới.

"Tam điện hạ, cái thóp của Tề vương gia chính là Tề vương phi Thư Nhã Phù! Thư Nhã Phù không phải là bệnh nặng nghỉ ngơi, mà là nàng không ở trong Tề Vương phủ!"

"A, người có thể xác định người nói lời này, phải biết rằng nếu là giả, đây chính là tội khi quân phạm thượng, cũng không thể tùy tiện nói loạn."

"Ta đã từng đi đến trong sân Thư Nhã Phù len lén xem qua, căn bản không có người, nói cái người kia yếu ớt nghỉ ngơi căn bản là nói láo, trong Tề Vương phủ lớn như thế ta đợi thời gian lâu như vậy, cũng chưa từng gặp qua nàng xuất hiện, duy nhất lúc thấy nàng là ở ngày đại hôn sau khi ngắt xỉu, nhưng mà sau khi Tề Vương gia rời đi, cả thị vệ trong vương phủ còn từng trải qua phong bế vương phủ, tất cả thị vệ ở cả trong vương phủ truy tìm, Điện hạ người cảm thấy có thể là vì truy tìm người nào?"

"Thư Nhã Phù!"

"Đúng, ta có thể khẳng định, Thư Nhã Phù nhất định đã không có ở vương phủ, chỉ là Tề vương gia phong tỏa tin tức!"

...diễn đàn lê quý đôn...

Nam Cung Hữu lần nữa đem chú ý lực kéo trên bữa tiệc, bên khóe miệng mang theo một chút mỉm cười nhìn Nam Cung Thần, mở miệng nói: "Thập đệ chẳng lẽ là không muốn cho Tề vương phi vào cung, thái y không phải đã sớm nói vương phi đã khỏi hẳn, điều dưỡng sơ qua có thể khỏe lại, hôm nay thời gian điều dưỡng dài như vậy cũng khỏi rồi."

Hôm nay hẳn chính là muốn nhìn một chút Nam Cung Thần từ nơi nào đi tìm ra một Thư Nhã Phù ra ngoài!

Mà, An Thất Thất liền đứng ở giữa mấy người Thư Nhã Phù, sắc mặt nhàn nhạt rơi vào trên người Tam hoàng tử Nam Cung Hữu trước mắt này, hẳn vẫn muốn cho Thư Nhã Phù xuất hiện, hơn nữa hình như trong giọng nói còn mang theo vài phần vội vàng, nếu như nói nàng và Tam hoàng tử có cái gì quá tiết thật sự là không nói được, mà bây giờ rõ ràng đối tượng của hắn là Nam Cung Thần!

Hắn chẳng lẽ là đã biết chuyện nàng không có ở trong vương phủ?

Sắc mặt nhàn nhạt nhìn về phía sau lưng Nam Cung Hữu, vẻ mặt hài lòng cùng thắng lợi của Khương San San, nếu quả thật phải nói Nam Cung Hữu biết chuyện gì, chỉ sợ sẽ là từ trong miệng của nàng ta biết, nếu không lấy Khương San San nàng, một nữ nhân bị Tề Vương phủ ném ra ngoài, làm sao có thể lại đến bên người Nam Cung Hữu, lại được mang theo vào cung tham gia yến tiệc Đoan Ngọ hoàng gia này.

Khương San San cũng đã nhận ra tầm mắt của Nhã Phù, cánh môi đỏ tươi nâng lên nụ cười đắc ý, tràn đầy trào phúng cùng vui sướng nhìn Thư Nhã Phù, đáy mắt rõ ràng như nói: người không phải là Tề vương phi, người không phải là chủ tử trong vương phủ, nhiều nhất cũng chỉ là một thôn phụ sơn dã phát lên thôi!

"Tam ca gấp gáp muốn gặp vương phi của Bốn vương như vậy, chẳng lẽ là có tâm tư vương phi bản vương!" Nam Cung Thần nói chuyện luôn luôn ác độc, cho dù là có nhiều người ở đại diện như vậy, sắc mặt vẫn không thay đổi lạnh lùng mở miệng.

"Thần nhi, sao có thể nói như vậy!" Uyển Quý Phi cau mày trách cứ, chỉ là lời của nàng đối với Nam Cung Thần căn bản cũng không có bất kỳ tác dụng gì.

"Không phải sao, hắn một bộ gấp gáp, Bốn vương không thể hoài nghi sao!"

Một bên kia, Lục hoàng tử Nam Cung Triệt một thân màu hồng đào hết sức đặc biệt, đôi mắt hoa đào héch lên ẩn tình, trên mặt vẫn mang theo nụ cười, trên tay bưng ly rượu vừa uống vừa nhìn về phía góc náo nhiệt này, Thư Nhã Phù. Đầu óc nghĩ đến nữ nhân thanh tú đó, nữ nhân kia đã có da thịt thân thiết cùng Thập đệ, hai người đều đã có đứa bé, không biết

từ lúc nào chuyện này sẽ bị tố giác ra ngoài, hẳn muốn nhìn một chút tình cảnh lúc đó!

Người chung quanh mặc dù nhìn như đang tán gẫu, nhưng nhiều người cũng đem lực chú ý đều đặt ở trên người bọn họ, dù sao giọng Nam Cung Hữu nói đủ lớn khiến cả đám chung quanh nghe được rất rõ ràng.

"Thần nhi!" Hoàng thượng cau mày nhìn về phía Nam Cung Thần không chút kiêng kỵ, trong giọng nói mang theo không vui.

Nam Cung Thần trước mặt mọi người cãi lời của y, cãi ý chỉ của hoàng thượng, y đã chuẩn bị hạ chỉ cho người ta đi đón Thư Nhã Phù vào cung, nhưng bây giờ hẳn tỏ thái độ không muốn cho nàng vào cung, cái này căn bản là không có đem lời y, người hoàng thượng này đặt ở trong mắt!

Hoàng thượng càng không vui, nhưng mà Nam Cung Thần cũng không có bất kỳ hành động gì!

Nam Cung Thần bởi vì nàng, bây giờ nhục nhã bị nắm?

Thư Nhã Phù bình tĩnh nhìn Nam Cung Thần, có chút giật mình nhìn mọi người, không sợ bất luận người nào chất vấn, không nhìn ra khuôn mặt có bất kỳ hoảng loạn nào, cũng không có bất kỳ ý muốn đem Thư Nhã Phù đẩy ra.

Hắn phong tỏa tin tức nàng đào hôn, mà Khương San San nói trắng ra là cũng vì nàng ta mới bị đuổi ra vương phủ, cuối cùng mang theo tin tức mới đi đến Tam hoàng tử. . . dĩ nhiên là đến đây. . .

Tính ra, là nàng đã tạo cho hắn cục diện khó chịu này!

Trầm tư chốc lát, ngay sau đó Thư Nhã Phù nâng lên một nụ cười thản nhiên, xoay người nhìn Nam Cung Thần, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Vương Gia, nếu Thái hậu cùng hoàng thượng muốn gặp vương phi, vậy

hãy để cho vương phi vào cung một chuyến là được! Chớ để vì những chuyện này chọc hoàng thượng cùng Thái hậu không vui!"

Trầm tư chốc lát, ngay sau đó Thư Nhã Phù nâng lên một nụ cười thản nhiên, xoay người nhìn Nam Cung Thần, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Vương Gia, nếu Thái hậu cùng hoàng thượng muốn gặp vương phi, vậy hãy để cho vương phi vào cung một chuyến là được! Chớ để vì những chuyện này chọc hoàng thượng cùng Thái hậu không vui!"

Nam Cung Thần chợt quay đầu nhìn nàng, diễn-~~đ~~đàn-lê-quý-~~đ~~đôn, đáy mắt mang theo vài phần kinh ngạc cùng nghi hoặc, còn có một chút không xác định cùng tò mò.

"Hoàng thượng, An Thất Thất nguyện ý đi tiếp Tề vương phi vào cung! Đúng là nên để vương phi đi dự tiệc cùng Vương Gia!" Thư Nhã Phù mới vừa cùng Nam Cung Thần nói xong, ngay sau đó trực tiếp bước ra phía trước mấy bước, cung kính hướng hành lễ với hoàng thượng, chân thành cười yếu ớt nói.

"Ừ, đúng, Viên Thi Minh, người theo vị An cô nương này đi đón Tề vương phi vào cung!" Hoàng thượng có bậc thang, lập tức mặt mày hớn hở hạ chỉ, còn đặc biệt để cho Viên Thi Minh bên cạnh mình đi rước, cũng đủ nể mặt rồi.

"An cô nương, xin mời!"

"Làm phiền Viên tổng quản rồi!"

An Thất Thất nói ra, lần này Nam Cung Thần không có tiếp tục cự tuyệt, chỉ là thần sắc phức tạp nhìn theo Viên tổng quản cùng An Thất Thất rời đi.

Mà Liễu Trì một bên đáy lòng cũng gấp gáp, nhưng khi nhìn Vương Gia không có một chút ý tứ ngăn trở, hẳn cho dù gấp gáp cũng không thể làm cái gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn An Thất Thất cùng Viên tổng quản rời đi.

An Thất Thất không biết Thư Nhã Phù đã đào hôn chạy trốn khỏi Tề Vương phủ, nàng không biết đầu đuôi mọi chuyện, lại chạy đến nơi này khuấy loạn, hiện tại nếu bị hoàng thượng và Thái hậu phát hiện chuyện Vương Gia giấu giếm việc Thư Nhã Phù đào hôn, vậy tội danh khi quân phạm thượng, mặc dù trên tay Vương Gia đang cai quản Ám các, cũng không thể không bị liên lụy.

"Cái gì, Thư Nhã Phù muốn tới? An Thất Thất đi đón Thư Nhã Phù tới đây?" Trong đám người, An Mộng Hàn khiếp sợ nhìn An Thất Thất rời đi, tính toán kế hoạch đối phó An Thất Thất, hiện tại người này cứ đi như thế?

"Xem hắn là như vậy, hơn nữa nếu như Tề vương phi tới tham gia bữa tiệc, theo quy cũ, An Thất Thất cũng sẽ không trở lại, chỉ có một người cùng đi không phải sao?" Lâm Tuyết Vi dụ dằng nói.

"Thư Nhã Phù! An Thất Thất!" An Mộng Hàn cắn răng nghiêng lợi nhớ tới hai cái tên này.

Ca múa, tiếng nhạc lượn lờ, bữa tiệc trên đại điện bởi vì chuyện vừa rồi nên dần dần trở nên yên lặng, giờ cũng trở nên huyền ảo lên, không khí hình như cũng bắt đầu thay đổi, trở nên hòa hợp, chỉ là trong đó xung quanh Tề vương Nam Cung Thần, thủy chung không người nào dám tùy ý đến gần.

Bất kỳ nữ nhân nào một khi đến gần, sẽ luôn bị Liễu Trì chặn lại, căn bản cơ hội đi tới đối mặt với Tề vương cũng không có.

Gương mặt Liễu Trì căng thẳng, vừa ngăn trở những nữ nhân khác đến gần Vương Gia, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn phía ngoài cung điện, hắn hiện tại hi vọng Băng Đồng ở Tề Vương phủ có thể nghĩ ra biện pháp, nếu không sợ rằng....

Trong đám người, Khương San San đừng nói có nhiều hả hê, theo ý nàng, An Thất Thất nhất định không biết Thư Nhã Phù đã không có ở trong

Tề Vương phủ rồi, nàng xin chỉ đi đón Tề vương phi, không phải là không muốn trở thành cái đinh trong mắt mọi người nơi này, chỉ là nàng không biết, lại giúp nàng.

Thư Nhã Phù căn bản cũng không có ở Tề Vương phủ, An Thất Thất đi nơi nào tìm một Thư Nhã Phù ra ngoài!

Uyển Quý Phi ngồi trên, hoàng hậu nương nương xuống tay, ánh mắt ở trong đám người tìm kiếm, đợi đến khi thấy Thư Hương Di trong đám người, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía hoàng thượng, dịu dàng nói: "Hoàng thượng, Thần nhi cũng không nhỏ, hiện tại cũng cưới vương phi, thần thiếp nghĩ không biết có nên nạp thiếp thị hay trắc phi cho Vương Gia nữa để phụng dưỡng hay không, ngài cũng biết Nhã Phù thân thể không tốt, sợ là không cách nào hầu hạ Thần nhi được."

"Ái phi đã chọn được người?" Nhìn ánh mắt Uyển Quý Phi thỉnh thoảng nhìn về một phương hướng, hoàng thượng hiểu ý dịu dàng nói.

"Muội muội coi trọng nhị tiểu thư nhà Hầu Gia, hay là Tứ Tiểu Thư?" Hoàng hậu có vẻ đoan trang thanh lịch, nhìn theo ánh mắt Uyển Quý Phi, cũng thấy được Thư Hương Di cùng Thư Du Nhiên trong đám người.

"Bẩm nương nương, thần thiếp thấy nhị tiểu thư Thư gia không tệ, diễndàn❖lê❖quýđôn, hơn nữa nàng và Nhã Phù cũng là tỷ muội, hai người chung đụng cũng dễ dàng hơn so với người khác." Đối mặt hoàng hậu, Uyển Quý Phi cũng là cười cười nói ra.

Mà An quý phi nghe Uyển Quý Phi nói, trang phục tinh xảo, gương mặt lập tức trầm xuống, giọng không tốt nhìn về phía Uyển Quý Phi: "Uyển Quý Phi thích Hương Di cũng là phúc khí của nàng, chỉ là hoàng thượng, thần thiếp còn nghĩ thừa dịp cơ hội hôm nay, muốn hoàng thượng chọn phi tử cho Tam hoàng tử, dù sao Tề vương mới đón dâu liền lại nạp phi, sợ là không ổn!"

Ý tứ trong lời nói của An quý phi rất rõ ràng, nàng muốn Thư Hương Di gả cho Tam hoàng tử làm chánh phi!

"Được rồi, chuyện này ngày khác bàn lại, trẫm tự có tính toán!" Hoàng thượng nhìn hai vị phi tử đều mơ tưởng cùng một cái nữ nhân, trực tiếp phát tay cắt đứt lời hai người.

Nhìn Thư Hương Di xinh đẹp trong đám người, hoàng thượng khẽ gật đầu, quả thật không hổ là đệ nhất mỹ nữ trong thành Khai Dương, quả thật dung mạo rất là xinh đẹp.

Ngay sau đó nhìn về phía Uyển Quý Phi, mặc dù có tuổi, còn sinh một đứa con, nhưng Uyển Quý Phi vẫn có tư thế tuyệt sắc, so với Thư Hương Di mềm mại đáng yêu còn có ý vị thành thực thướt tha, muốn nói đến đệ nhất mỹ nữ, thật ra thì Thư Hương Di làm sao sánh được với Uyển Quý Phi!

Trong bữa yến tiệc, mọi người nâng chén uống rượu, làm tiếng nhạc đem cả đại điện cũng tô đậm ra không khí vui mừng, mà một số người uống rượu vào không chút nào khắc chế, trong chốc lát cũng đã có mấy phần say rượu.

Sau nửa canh giờ.

"Hoàng thượng, Tề vương phi đã ở ngoài điện chờ!"

Bị phái đi đón Tề vương phi, Viên tổng quản cũng từ từ vào trong đại điện, cung kính hành lễ nói.

Mà một câu nói của hân, lập tức khiến cho đại điện vốn là náo nhiệt ồn ào, trong nháy mắt âm thanh từ từ biến mất, tất cả đều vào lúc này trở nên yên lặng, tất cả mọi người đưa mắt nhìn Viên Thi Minh đang đi tới.

Tại sao có thể như vậy? Liễu Trì khiếp sợ nhìn Viên Thi Minh, diễn❀đàn-lê-quý❀đôn, còn muốn có nghe lầm hay không, làm sao có thể đón được người!

Mà Khương San San vốn đang cười dịu dàng ngạo nghễ trong đám người, nghe Viên tổng quản nói một câu, ly rượu trên tay cũng không cầm chắc, rơi đến trên mặt bàn, làm ướt mảng lớn, còn có y phục trên người mình, chỉ là lúc này nàng lại không để ý chút nào.

Hắn mới vừa nói Tề vương phi ở ngoài điện chờ?

Làm sao sẽ cái bộ dáng này, Thư Nhã Phù căn bản không ở trong Tề Vương phủ, sao có thể đi đón đến người? Sắc mặt Khương San San trầm xuống, đáy mắt mang theo khó có thể tin cùng sợ loạn Chẳng lẽ Thư Nhã Phù thật sự là ở trong Tề Vương phủ? Nàng nhìn thấy chỉ là giả?

Nếu như. Nếu như đây là sự thực, như vậy nàng.

"Để cho nàng đi vào đi!" Hoàng thượng nghe xong Viên tổng quản nói, phất tay nói.

"Dạ!"

Khi Thư Nhã Phù bước chân vào trong đại điện, cả trong đại điện cơ hồ không có bất kỳ tiếng vang, có chỉ là này tiếng nhạc du dương vẫn còn đang trình diễn!

Tất cả mọi người nín thở nhìn cái người ở trong thành Khai Dương này, danh tiếng vẫn luôn không tốt, gần đây lại là nữ nhân bị Tề vương gia trong truyền thuyết lạnh nhạt.

Nghê Thường phường đặc biệt thiết kế "Váy Nghê Thường" , tinh xảo cao quý, sắc mai hồng kiều diễm làm da thịt trắng nõn lại càng thêm trắng nõn, y phục đem thân thể uyển chuyển của nữ nhân hoàn toàn lộ ra ngoài,

dáng vẻ thướt tha mềm mại, xinh đẹp uyển chuyển! Mà trên đầu mang “phương hoa” Trân Bảo Các An Lan công tử đặc chế, cái đồ trang sức này vẫn luôn trên tay nàng, mặc dù có bày biện ở Trân Bảo Các, nhưng cho tới nay không có ai đeo lên.

Đồng nhất quần áo cùng đồ trang sức, gần như có thể khiến tất cả nữ nhân lộ ra ánh mắt hâm mộ! Chỉ là cho dù có phần xa hoa mỹ lệ, nhưng trong nháy mắt bị phong thái của nữ nhân hạ thành vai phụ, mà nàng nhất định trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người .

Đồ trang sức tinh xảo cao quý, diễn đàn lê quý đôn, đem nữ nhân vốn lười biếng thanh nhã, trang điểm thêm phần tinh mỹ, một phần hoa lệ, mặt mày phong tình cùng tư thái không chút nào có thể che hết, cánh môi đỏ thắm nở ra nụ cười giống như ân điển cao nhã nhất.

Dung nhan kiều mỹ mang hương thơm, hiển thị rõ tư thái xinh đẹp muôn màu!

Từng bước từng bước chân thành đi lên chính giữa phía trước đại điện, Thư Nhã Phù giống như Phượng Hoàng ngạo nghễ, nụ cười trên mặt nhàn nhạt ưu nhã yếu ớt, cằm khẽ nâng cao, mang theo ánh mắt kinh ngạc của mọi người, bước chân thành đi vào.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Âm thanh êm ái thanh thúy vang lên ở trong đại điện, có vẻ cực kỳ rõ ràng.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Để Cho Nàng Không Mặt Mũi Làm Người!

Thư Nhã Phù, Thư Nhã Phù tại trong mắt tất cả mọi người, hình như cùng với nữ nhân trong truyền thuyết kia hoàn toàn không giống nhau, nữ nhân có một phong thái lỗi lạc, lại nói cho bọn họ biết là nữ nhân có cái danh tiếng bại hoại, ngu dại, chưa cưới đã sinh con Thư gia đại tiểu thư, so sánh mãnh liệt như vậy để cho bọn họ trong khoảng thời gian ngắn cũng có chút không phản ứng kịp.

"Đứng lên đi! Người chính là Thư Nhã Phù, con gái lớn Hầu Gia?"
Hoàng thượng nâng tay, trên mặt hiền lành mở miệng nói.

"Vâng, bởi vì thân thể Nhã Phù khó chịu, sau ngày cưới không thể theo quy củ vào cung tĩnh an Thái hậu, hoàng thượng, kính xin thái hậu nương nương cùng hoàng thượng thứ tội!" Khẽ cúi người hành lễ, trên mặt Thư Nhã Phù mềm mại lạnh nhạt tự nhiên, không chút nào sợ hãi cùng cảm giác khẩn trương, hình như đột nhiên bị người đón vào trong cung ra mắt hoàng thượng cùng Thái hậu, cũng không có bất kỳ khẩn trương cùng hoảng loạn gì.

Cử chỉ hào phóng, nói năng thích hợp! Phong cách thanh nhã cao quý!

Vương. Vương phi? !

Thật sự là vương phi!

Liễu Trì đứng ở sau lưng Nam Cung Thần, khiếp sợ nhìn nữ nhân xuất hiện trên đại điện, mặt hoàn toàn không che giấu sự kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Chẳng lẽ Bạng Đồng thật sự tìm được vương phi, vừa đúng đuổi kịp Viên tổng quản cùng An cô nương đến nhận người? trong đầu Liễu Trì một mảnh nghi hoặc cùng hỗn loạn, nhú nhú mày quay đầu nhìn Vương Gia, thấy Vương Gia trấn định vô cùng bội phục.

Thái hậu có chút sững sờ nhìn Thư Nhã Phù ở trước mặt, hình như cùng trước kia có một chút không giống nhau, khuôn mặt quả thật vẫn là khuôn mặt kia, nhưng cả người cho người khác cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Nếu như nói trước kia nhìn thấy Thư Nhã Phù chỉ là một nữ nhân có tướng mạo hơn người, như vậy trước mắt lại là một vẻ Phong Hoa Tuyết Đại, nữ nhân ngạo nghễ cao quý cũng tách ra tất cả mọi người, chắc hẳn, mặc dù trên người nàng mặc chính là y phục đơn giản nhất cùng đồ trang sức bình thường nhất, nhưng cũng không che giấu được ánh sáng trên người, ánh mắt của mọi người thủy chung đều bị nàng hấp dẫn.

"Nữ nhi Hầu Gia hết sức tuyệt sắc, chỉ là Tề vương phi trước mắt không phải là nữ nhân bình thường có thể so sánh, hoàng thượng, ngài vì Tề vương Điện hạ chọn lựa một vương phi tốt!" Hoàng hậu mang theo nụ cười ưu nhã, khẽ gật đầu nhìn nữ nhân phía dưới ngạo nghễ đứng yên, cười yếu ớt mở miệng nói.

Nữ nhân này vừa nhìn chính là loại nhất định cũng bị người chú ý, không phải vì tướng mạo, mà là vì khí độ cùng ý vị trên người.

Nàng là Thư Nhã Phù? Uyển Quý Phi có chút sững sờ nhìn Nhã Phù, không khỏi có chút cảm giác hình như mình căn bản cũng không có nhìn thấu nữ nhân này, ban đầu nhận thức hình như bị nữ nhân trước mắt đẩy cho ngã.

Đôi mắt Nam Cung Thần sáng lên, nhìn nữ nhân chân thành đi lên đại điện, trong mắt chưa bao giờ có thần sắc cùng khẳng định, một ít chuyện vào phút chốc trong thời khắc nhìn thấy Thư Nhã Phù, hình như cho tới nay

tất cả bí ẩn cũng bị đánh vỡ, trong nháy mắt biến mất tích, tất cả trở nên rõ ràng dễ hiểu.

Thư Nhã Phù, nhất định Thư Nhã Phù chính là An Thất Thất!

Tròng mắt nâu hổ phách từ từ nheo lại, mang theo nguy hiểm và vẻ hưng phấn, cái loại thâm thúy mà nhìn một lần liền muốn rơi vào trong ánh mắt đó, cứ như vậy quyết định nhìn nữ nhân một thân đỏ thắm xinh đẹp.

Tốt cho một Thư Nhã Phù, khó trách người của Âm các điều tra cẩn thận đều không có tìm được bất kỳ tung tích nào của nàng, thì ra là suy nghĩ cả nửa ngày, nàng lại quang minh chính đại chạy tới ở trong Tề Vương phủ, hơn nữa còn mỗi ngày đường hoàng ở trước mặt của hắc sắc ngời lay động, chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất, nàng hành động vô cùng mạo hiểm nhưng lại rất an toàn.

Như vậy An tiểu xảo quyết. Tên tiểu tử kia phải là con trai trong truyền thuyết của Thư Nhã Phù, vào bảy năm trước cũng đã mang thai đứa bé.

Như vậy một đứa bé. Lúc này đáy lòng Nam Cung Thần dần dần có mấy phần phiền muộn, tâm tình không khỏi để cho hắn đối với cái người đàn ông lấy được nàng sinh ra sát ý, nếu để cho hắn biết người đàn ông kia là ai.

Mà giờ khắc này Thư Nhã Phù, từng đường cong hoàn mỹ trên dáng người đều được phối hợp cân xứng với quần áo, gương mặt vốn mềm mại đáng yêu sau khi được Nhã Phù tự tay trang điểm, càng thêm vẻ rùng rợn đáng yêu mang theo thanh nhã, lịch sự tao nhã ẩn chứa ý nhị cao nhã.

Mới vừa rồi một số người đã uống nhiều rượu một chút, hai mắt càng tỏa sáng.

"Nhã Phù mấy ngày không thấy thân thể khá hơn chút rồi, thái y vẫn nói thân thể người hiện tại suy yếu cần điều dưỡng thật tốt, Bốn cung vẫn chờ bồng cháu, người cần phải cố gắng nhiều một chút." Uyển Quý Phi khẽ mỉm cười đi lên trước, kéo tay Nhã Phù, thân thiết mà mang theo vài phần cười nói.

"Mẫu phi yên tâm!" Nhã Phù êm ái cười một tiếng với Uyển Quý Phi, không một chút khó chịu cùng e lệ đối với cái đề tài này, chỉ là lạnh nhạt tự nhiên trả lời.

Mà lúc này trong lòng Nhã Phù cũng tự nói thầm, chuyện này dĩ nhiên là có thể dễ xuống một trăm vạn tâm, Thư Vũ Trạch lớn như vậy, một người ngay từ sáu năm trước cũng đã sanh ra được rồi, hơn nữa hiện tại khỏe mạnh cường tráng, mềm mại đáng yêu, căn bản không cần cố gắng, cũng sớm đã có!

"Có được lời này của người, mẫu phi rất yên tâm." Uyển Quý Phi từ ái nhìn Nhã Phù, khẽ sửng sốt một chút, không ngờ nàng không có chút nào kiêng kỵ chuyện này.

"Chuyện của Bốn vương không cần người hao tâm, vương phi tự nhiên có bản vạn nhìn! Người, tới đây!"

Đột nhiên, âm thanh lạnh lẽo của Nam Cung Thần vang lên, đem lời Uyển Quý Phi còn muốn nói tiếp cắt đứt, đôi mắt lạnh lùng thâm thúy mà băng hàn rơi vào trên người của Nhã Phù, nhàn nhạt mở miệng, thái độ lạnh lùng lạnh lẽo, không có bất kỳ dịu dàng ôn nhu nào.

Thư Nhã Phù nhìn Nam Cung Thần, chống lại tầm mắt của hắn, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt yếu ớt như cũ, ánh mắt thẳng tắp nhìn thẳng vào đáy mắt Nam Cung Thần.

Trong mắt của hắn có một loại cảm giác cắn răng nghiền lợi, một loại kinh hãi cùng kỳ quái bị Nhã Phù hoàn toàn xem ở đáy mắt!

Hai người trong ánh mắt người khác có thần sắc không thể lý giải, nghe âm thanh lạnh lung của Nam Cung Thần, cũng âm thầm vì nữ nhân này mà toát mồ hôi đầm đề.

Nghe đồn Tề vương Điện hạ hỉ nộ vô thường, xem ra tin đồn này là thật, đúng là hỉ nộ vô thường, trước còn là bộ dạng bình thản lạnh lùng, nhìn Thư Nhã Phù đến, lại nổi giận.

"Vương Gia, thần thiếp thân thể khó chịu, đã làm Vương Gia khó xử rồi!" Nhã Phù đi tới bên cạnh Nam Cung Thần, nhếch miệng lên, tươi cười nhìn hắn, nói lễ độ quy củ, chỉ là ý tứ trong mắt đối với người khác không nhìn thấy góc độ, truyền đạt hàm nghĩa của mình.

Vương Gia, người muốn hỏi tội ta?

Người cứ nói đi!

Hung tợn trừng mắt nữ nhân đang cười nhẹ nhàng, trong lòng Nam Cung Thần giận dữ trừng mắt về phía nàng, ngược lại nàng thông minh ở bên cạnh hắn sáng ngời lay động nhiều ngày như vậy, khiến Ám các an bài người không tìm được bất kỳ tung tích của nàng, hiện tại tự mình xuất hiện!

Lại nói, hắn không phải nên cảm tạ Nam Cung Hữu một phen! Nếu không, chỉ sợ hắn muốn tìm nàng còn phải tốn hao nhiều công phu hơn.

"Thần, người đừng hung ác như vậy, nếu Nhã Phù đã gả vào vương phủ, hiện tại cũng là vương phi của người rồi, thái độ của người cũng nên khá hơn một chút."

Thái hậu nhìn ánh mắt hung dữ của Nam Cung Thần, chỉ coi hắn muốn nổi giận, vội vàng mở miệng giúp Nhã Phù nói chuyện, mặc dù đối với danh tiếng của Thư Nhã Phù vẫn luôn bất mãn, lần trước thiết yến bà cũng là không thích, nhưng hôm nay cũng đã gả vào vương phủ, cũng đã là vương phi của cháu trai mình thương yêu nhất rồi, hơn nữa dưới kích thích

của An Thất Thất, càng làm cho cách nhìn của Thái hậu đối với Thư Nhã Phù thả lỏng một chút.

"Hừ! Vương phi Bốn vương có thể chờ, hoàng nãi nãi cần gì phải vì nàng mà hao tâm!" Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Thần bất mãn nhàn nhạt mở miệng.

Giọng nói kia, thần sắc này, thế nào cũng cảm thấy giống như bé trai không chiếm được kẹo, đang giận dỗi, ít nhất bây giờ trong lỗ tai Nhã Phù, cảm giác Nam Cung Phần cùng con trai bảo bối mình thật rất giống, trước kia mỗi lần Vũ Trạch giận dỗi, cùng giọng điệu Nam Cung Thần bây giờ rất giống nhau.

Thấy cái bộ dáng này của Nam Cung Thần, đừng nói lo lắng, hiện tại trong lòng Nhã Phù cười co rút đến đau đớn rồi, nếu không phải bây giờ đang trong bữa yến tiệc Đoan Ngọ, chỉ sợ nàng đã ôm bụng cười to rồi.

Thư Nhã Phù!

Ánh mắt Nam Cung Hữu âm thầm nhìn chăm chăm Nhã Phù, nhìn trên mặt nàng mỉm cười càng cảm thấy đáy lòng một cỗ tức giận không cầm được dâng trào, hận không đem nụ cười của cô gái trước mắt kia tiêu diệt hoàn toàn.

Nàng cư nhiên xuất hiện thật! Cái nữ nhân thuở nhỏ đã cùng Nam Cung Thần lập hôn ước!

Ánh mắt âm trầm lạnh lùng chuyển sang Khương San San bên cạnh, sắc mặt Nam Cung Hữu vô cùng khó coi, mặt lo lắng nhỏ giọng mà nói: "Đây chính là người khẳng định? Vậy người nói cho Bốn cung biết một chút, nữ nhân trước mắt là ảo giác hay sao!"

Khuôn mặt Khương San San trang điểm thật dày, cho dù là phấn dày hình như cũng không che đậy được sắc mặt tái nhợt của nàng ta, còn có ánh

mắt sợ hãi.

"Không thể nào, không thể nào, nàng ta căn bản không ở Tề Vương phủ, làm sao có thể nhận được người, không thể nào!" Khương San San khó có thể tin nhỏ giọng lầm bầm lâu bầu, một đôi mắt trừng được giống như chuông đồng bình thường gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân chói mắt này, đôi tay đặt ở hai bên đã sớm níu lấy ống tay áo thật chặt, móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay.

"Tại sao có thể như vậy? Điện hạ, cho dù nàng là Thư Nhã Phù, nhưng nàng chưa cưới đã sinh con cũng là sự thật!" Khương San San đột nhiên nghĩ đến cái gì, chợt quay đầu nhìn về phía Nam Cung Hữu, đột nhiên nói.

"Con trai của nàng, hừ, người tính toán làm cái gì? Chuyện này cũng đã không phải bí mật, tất cả mọi người đều biết Thư Nhã Phù có một con trai." Nam Cung Hữu hí mắt nguy hiểm nhìn Khương San San trước mắt, nữ nhân này nàng ta định dùng con trai của Thư Nhã Phù làm cái gì?

"Điện hạ, thần thiếp nhất định sẽ làm cho Thư Nhã Phù không nâng nổi mặt để làm người đấy! Đây là nàng tự chuốc phiền nhiễu, đã có lá gan tới tham gia bữa tiệc này, sẽ phải làm xong cái chuẩn bị này!" Bình tĩnh quay đầu nhìn về phía bong bóng chói mắt kia, ánh mắt Khương San San lóe lên, hung dữ từng chữ từng câu mở miệng.

Ngay sau đó, sửa sang lại xiêm áo, Khương San San đổi lại nụ cười xinh đẹp dối trá, cất bước chân thành hướng Nhã Phù đi tới!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Thư Nhã Phù? An Thất Thất?

"Nhã Phù những ngày gần đây ở vương phủ ở đã quen chưa, nếu như có cần cái gì, cứ việc nói với mẫu phi, trước đó thân thể khó chịu, mẫu phi vẫn luôn lo lắng!" Uyển Quý Phi dắt tay Nhã Phù từ ái nói xong, thậm chí đem Nhã Phù đến bên cạnh mình, mỉm cười lấy vòng tay Phỉ Thúy trên cổ tay của mình tháo xuống, kéo tay Nhã Phù trực tiếp đeo vào.

"Mẫu phi cũng không chuẩn bị vật gì tốt, cái này người cầm trước, đây là vật mẫu phi yêu mến được hoàng thượng ban cho, người nhận đi, về sau mẫu phi sẽ bổ sung cho người."

Theo quy củ, thời điểm khi con dâu mới vào cung thỉnh an, lúc dâng trà hành lễ, trưởng bối cũng sẽ cấp cho bao lì xì hoặc là một chút đồ, đây cũng là vì có đôi có cặp, có một dấu hiệu tốt.

"Mẫu phi, vòng tay này vạn lần không được, nếu là hoàng thượng cho mẫu phi, mẫu phi nên giữ ở bên người mới phải, huống chi Phù nhi tay chân nhỏ, vòng tay Phỉ Thúy này đeo vào trên tay Phù nhi không chừng ngày nào đó không cẩn thận ngã, cho nên vật này mẫu phi nên giữ lại!" Thư Nhã Phù nhìn vòng Phỉ Thúy trên tay, bộ dáng trên mặt nhu thuận đẩy lùi trả lại, mà tay càng nhanh nhẹn đem vòng tay đeo vào cổ tay Uyển Quý Phi lần nữa.

"Mẫu phi người xem nhìn, vòng tay Phỉ Thúy này ở trên tay của ngài càng đẹp mắt hơn!" Kéo hai tay của Uyển Quý Phi, nhìn vòng tay Phỉ Thúy phía trên sáng long lanh dịu dàng, sắc sáng bong cùng cảm giác hoàn toàn có thể đoán được đây là Phỉ Thúy cực phẩm.

Chỉ là Thư Nhã Phù tự hỏi mặc dù ham tài, chỉ là vòng tay ngọc trên tay Uyển Quý phi này cũng không thể tùy tiện muốn, hoàng thượng vừa nhìn, hưởng chi nàng thật sự cảm thấy thái độ dịu dàng khéo léo này căn bản cũng không phải là diện mạo thực của Uyển Quý Phi, cẩn thận là hơn.

"Uyển Quý Phi, nếu Phù nhi không thích, vậy hôm khác chuẩn bị một phần là được, hoàng thượng đưa cho người, người liền giữ lại." Thái hậu cũng tức thời mở miệng, trong giọng nói nhiều hơn một phần từ ái.

Dù sao, nhất cử nhất động của Thư Nhã Phù, ngôn hành cử chỉ đều là hào phóng thỏa đáng, xem ra ấn tượng của Thái hậu cũng là tốt hơn một chút, mặc dù vẫn không có bao nhiêu yêu thích, nhưng ít nhất so với trước kia tốt hơn rất nhiều.

Tùy ý ứng phó đám người Thái hậu mấy câu, sau đó Nhã Phù mới vừa từ từ đến ngồi trở lại bên cạnh Nam Cung Thần, sống lưng thẳng, trên mặt kiêu my thủy chung mang theo nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, thanh nhã mềm mại đáng yêu, cao quý tự nhiên.

"Hừ! An Thất Thất người thật to gan!" Nam Cung Thần hí mắt nhìn về phía nữ nhân bên cạnh, khoe miệng nở nụ cười có mấy phần tà mị, nhàn nhạt mở miệng.

"Vương Gia nói là ý gì? Thiếp thân cũng không biết, Vương Gia ngài cần phải nhớ, hiện tại thiếp chính là Thư Nhã Phù vương phi của ngài, An cô nương đã trở về vương phủ nghỉ ngơi." Nhã Phù mỉm cười liếc mắt Nam Cung Thần một cái, đáy lòng rất rõ ràng, nhất định ban đầu hắc đã có hoài nghi, mà bây giờ nhìn nàng đột nhiên xuất hiện, hắc đã đem nàng cùng An Thất Thất hoàn toàn cùng loại rồi.

"Đừng giả bộ với Bốn vương, Bốn vương ít bội phục người, nhưng mà đối với người gan dạ sáng suốt cùng khả năng thật đúng là không thể không bội phục!" Hí mắt nhìn nữ nhân ưu nhã đang mỉm cười trước mắt, Nam

Cung Thần nhỏ giọng tựa đầu nhích tới gần một chút, từng chữ từng câu nói.

"Bất kể như thế nào, hay là muốn cảm ơn Vương Gia đã khích lệ, không thể không nói Vương Gia nói một câu vô cùng phi thường." Không chút nào hiểu được khiêm tốn là như thế nào, Nhã Phù mỉm cười cãi lại.

Nàng cũng không muốn khiến Nam Cung Thần nhanh phát hiện An Thất Thất chính là Thư Nhã Phù như vậy!

Chỉ là bây giờ nàng không cũng phủ nhận, Nam Cung Thần cũng sẽ không hoài nghi, bộ dáng bây giờ của hắn là khẳng định An Thất Thất cùng Thư Nhã Phù là cùng một người! Chỉ là lẫn lộn ánh mắt cùng nhận thức của người khác, trong lòng hắn nói trắng ra là, cũng chưa hoàn toàn khẳng định, chẳng qua là có hoài nghi vượt qua 50% trở lên thôi.

Như vậy. Nàng hiện tại muốn làm chính là đánh vỡ hoài nghi của hắn!

Mỉm cười hơi híp mắt lại, thoáng đến gần hắn mấy phần, động tác kia người khác xem ra, cơ hồ chính là bộ dạng bị ôm sát trong ngực, ngẩng đầu chống lại tròng mắt thâm thúy mị hoặc người của Nam Cung Thần, nhếch môi chậm rãi mở miệng: "Vương Gia, gương mặt này của vương phi, không thể không nói rất đẹp, hôm nay dùng gương mặt này để cho đại xuất danh tiếng một lần."

Nam Cung Thần bình tĩnh nhìn nữ nhân trong ngực, tuy nhiên đáy lòng vẫn khẳng định ý kiến của mình, hai người thật sự là rất giống!

Mặc dù hắn chỉ nhìn thấy Thư Nhã Phù mấy lần, nhưng mà đối với nàng cũng có một ít cảm giác đặc biệt, cũng giống cảm giác với nữ nhân An Thất Thất này, trải qua quan sát mấy ngày, mặc dù An Thất Thất liêu lĩnh, không chút kiêng kỵ, nhưng hai người đều mang đến cho hắn một cảm giác rất giống.

Quạt cường, giáo hoạt, tự tin, linh động. . .

Nếu nàng muốn phủ nhận. Như vậy thì để cho hã xem một chút, nàng đến tột cùng muốn làm sao thuyết phục hã!

Lúc này trong lòng Nam Cung Thần, bởi vì trước mắt một phần không xác định, hai nữ nhân tương tự, dâng lên một cổ cảm giác hưng phấn kích thích, một loại muốn vạch trần bộ mặt thật của nàng, để cho nàng không lời nào để nói tâm tư chiếm cứ, sẽ để cho nhìn hã nhìn, nàng đến tột cùng là An Thất Thất, hay là đại tiểu thư Thư Nhã Phù!

"Nếu như người thích, bản vương không ngại người tiếp tục dùng gương mặt này! Chỉ là. Có lẽ gương mặt này mang đến cho người rất nhiều phiền toái! Người đừng quên đây chính là Thư gia đại tiểu thư, hôm nay mặt của Tề vương phi Thư Nhã Phù, người có thể đảm đương nổi sao?"

Trong giọng nói của Nam Cung Thần thêm chút khinh miệt cùng khiêu khích, đáy mắt mang theo kiểu ánh sáng khác nhìn nữ nhân trước mắt, cúi đầu tính cảm giác môi mỏng từ từ nâng lên, một chút cười sặc sỡ loá mắt, làm cho người ta trong nháy mắt nhìn có chút mở mang tầm mắt.

Mà Thư Nhã Phù cũng là bị mỹ sắc tuyệt hảo dụ hoặc, có chút sững sờ nhìn khuôn mặt tuấn dật gần trong gang tấc.

Gương mặt này thật là yêu nghiệt, hơn nữa cười lên bộ dạng căn bản là đang quyến rũ người! Đáy lòng yên lặng lăm lăm.

"Thế nào? Làm vương phi Bốn vương, nhìn Bốn vương nước miếng đều muốn chảy xuống, Thất Thất. Người cần phải nhớ, người bây giờ là Tề vương phi nha!" Nhích tới gần bên tai Nhã Phù, nhỏ giọng nhu hòa mà nói.

Bên tai một trận ngứa, rõ ràng có thể cảm nhận được Nam Cung Thần nhả ra hơi thở bên tai, Thư Nhã Phù không cầm được thân thể nổi hết cả da

gà, người đàn ông trước mắt này quá yêu nghiệt, hiện tại với cái bộ dáng này, càng làm cho đáy lòng nàng có chút phát bực.

Nhưng là, nghe trong giọng nói của Nam Cung Thần có đùa cợt cùng miệt thị, Nhã Phù ngẩng đầu hung dữ trừng mắt về phía người đàn ông cười đến tà mị: "Vương Gia hãy yên tâm, hôm nay ta sẽ làm thật tốt vai trò người Vương phi này, chỉ là một cái giá. Một vạn lượng bạc!"

Nhã Phù đem thân thể lui về phía sau một chút, đem khoảng cách của hai người kéo ra một chút, mỉm cười hí mắt quay đầu nhìn về phía sau lưng, Liễu Trì đã sớm bị đối thoại của hai người làm cho có chút mơ hồ.

Nhiều mày mỉm cười nói rằng: "Liễu thị vệ, người đồng ý làm là nhân chứng, nhớ giúp Vương Gia ghi nhớ món nợ này! Trở về vương phủ cho người đưa đến phòng của ta, nhớ muốn ngân phiếu, bạc quá nhiều ta mang ở trên người rất bất tiện!"

"Vương Gia?" Liễu Trì từ sững sờ cũng phản ứng kịp, quay đầu nhìn Vương Gia.

"Trở về cho nàng!" Nam Cung Thần hí mắt mỉm cười, hình như bởi vì phải vạch trần diện mạo thật của An Thất Thất cùng Thư Nhã Phù, vì vậy mà hắn có mấy phần mong đợi cùng hứng thú, tâm tình cực kỳ tốt, đang ở bữa tiệc Đoan Ngọ cũng không chút nào che giấu nụ cười của mình.

Khuynh quốc khuynh thành, cười một tiếng mỉa hoặc chúng sinh!

Vốn là từ cách diễn đạt như vậy, nhiều hơn chỉ là miêu tả tướng mạo xinh đẹp của nữ nhân, trong đó sợ rằng chỉ là cách nói khuếch đại mà thôi, nhưng mọi người trên bữa tiệc nhìn Nam Cung Thần mỉm cười, cũng không cảm được sững sờ nha, trong đầu không khỏi hiện lên một câu nói như vậy.

Trong lòng Liễu Trì rất phức tạp, đồng thời cũng nghi hoặc.

Vương phi hẳn đã từng thấy qua, nhưng người con gái trước mắt này đến tột cùng có thật là Thư Nhã Phù? Còn giả dạng An Thất Thất hay sao? Hoặc là nói An Thất Thất vốn chính là Thư Nhã phù giả trang?

Các loại suy đoán cùng nghi hoặc, để cho hẳn luôn không cầm được thỉnh thoảng liếc mắt một cái nữ nhân bên cạnh Vương Gia.

Mặt mũi này. Thật sự là giả sao?

Mà lúc này đây, khóe mắt Nam Cung Thần liếc một cái sát vách đứng lên, nhìn dáng dấp Khương San San chuẩn bị đi tới, đuôi lông mày cột nhả, nhìn về phía hướng Nhã Phù, cười híp mắt mở miệng nói: "Làm vương phi Bốn vương, phiền phức của người sợ rằng đến rồi! Để Bốn vương xem một chút, tiêu mất một vạn lượng bạc rốt cuộc có đáng giá hay không!"

Nghe Nam Cung Thần nói, khóe mắt Nhã Phù cũng đã thấy được một sắc màu diêm dúa lờ lợc từ từ đi tới gần.

Ngồi thẳng thân thể lên, khóe môi vẫn mang nụ cười nhàn nhạt tao nhã, cặp mắt nhìn Khương San San đi tới, trên mặt không có bất kỳ nghi hoặc cùng sắc giận, chỉ là lạnh nhạt cùng lịch sự tao nhã mỉm cười! "Tham kiến Tề vương phi! Ngày Vương phi tiến vương phủ, chúng ta đã từng thấy qua, chỉ là không biết vương phi còn nhớ hay không." Khương San San từ từ đi tiến lên, tràn đầy thân thiện dịu dàng cười nói.

Nhanh như vậy đã tự mình tìm tới cửa, quả nhiên thân phận của Thư Nhã Phù tương đối nhiều cố kỵ, mà không thể không nói cái người Khương San San thật đúng là không thể chờ đợi!

Nhanh như vậy đã tự mình tìm tới cửa, quả nhiên thân phận của Thư Nhã Phù tương đối nhiều cố kỵ, mà không thể không nói cái người Khương San San thật đúng là không thể chờ đợi!

Đuôi long mày Thư Nhã Phù khẽ hếch lên, trên mặt vân mang theo nụ cười nhàn nhạt như cũ, lạnh nhạt xoay người nhìn về phía Khương San San thướt tha chân thành mà đến, đáy mắt tràn đầy nụ cười, chỉ là hướng đối phương khẽ mỉm cười, nhưng cũng không mở miệng nói tiếp, nàng muốn tới làm cái gì đây? Nàng hiện tại ngược lại có mấy phần tò mò.

"Khi đó thân thể vương phi khó chịu, có lẽ cũng không nhớ, chỉ là chắc hẳn An Thất Thất cô nương vương phi nhất định là biết được, nàng mới vừa còn cùng Viên tổng quản đi vương phủ đón vương phi, chỉ là hiện tại cũng không thấy thân ảnh của nàng." Khương San San biết rõ An Thất Thất sau khi rời đi khẳng định cũng sẽ không trở về nữa, thế nhưng lúc này cố ý cười duyên nói.

An Thất Thất ở đáy mắt Khương San San, đó chính là một thôn phụ sơn dã, hơn nữa còn là đã đoạt đi nữ nhân Tề vương Nam Cung Thần sủng ái, mặc kệ trước mắt Thư Nhã Phù đến tốt cùng là thực hay là giả, đối mặt một tình địch của mình, một mới vừa đám cưới liền đoạt đi phu quân của mình, nàng ta chắc chắn sẽ không vui ý nhìn đến nàng.

Quả nhiên, Khương San San nhìn Thư Nhã Phù trước mắt, trên mặt trầm thấp xuống, đáy mắt thoáng qua không vui.

"Nghe nói vương phi có một con trai, thật đúng là đúng dịp, nghe nói An Thất Thất cũng có một đứa nhỏ, đoán chừng tuổi cùng con trai vương phi không khác nhiều lắm, có lẽ về sau hai người có thể chung sống thật tốt, chỉ là thôn phụ sơn dã kia khẳng định không so được vương phi ra sinh đã tôn quý, vương phi cần phải lo lắng tiểu thiếu gia bị dạy bậy."

Khương San San nhìn như lơ đãng nhắc tới con trai của Thư Nhã Phù, chỉ là lời nói âm thanh cũng lơ đãng nhắc tới vài phần, cứ thế khiến nhiều người trên đại điện nghe được lời của nàng ta..., không cầm được từng người một đưa mắt bắn hướng phương hướng của các nàng.

Đúng vậy! Bọn họ thế nào quên mất, bảy năm trước Thư Nhã Phù cũng bởi vì chưa cưới đã mang thai, cuối cùng mới rời khỏi Thư gia thời gian bảy năm, cứ nhiên bây giờ không có vì chuyện này mà bị từ hôn, Tề vương gia lại còn trực tiếp chuẩn bị đám cưới nghênh nàng cưới vào trong phủ.

Mà Thái hậu cũng giống nhau nghe được lời Khương San San nói, mặt vốn đang tươi cười lập tức đen lại, mắt tức giận nhìn Khương San San vừa nói.

Nữ nhân này là loại người nào? Cứ nhiên ở nơi này dưới con mắt mọi người nhắc tới chuyện này, đây không phải là cố ý muốn cho Thần nhi khó xử, biết rõ Tề vương phi là không chịu nổi quá khứ, chính là chuyện chưa cưới sinh con, cứ nhiên bây giờ vẫn còn ở trong bữa yến tiệc nhắc tới, hơn nữa bà là Thái hậu cùng với hoàng thượng đều còn nơi này, người này căn bản là trước mặt mọi người đánh vào mặt mũi hoàng gia của bọn họ.

Sắc mặt không tốt cũng không chỉ là Thái hậu, khuôn mặt trần noãn của Uyển Quý Phi càng thêm hoàn toàn trắng bệch, thần sắc khó coi cẩn thận liếc nhìn Hoàng thượng một cái.

Khương San San đáng chết, không ngờ nàng chọn lựa đưa vào Tề Vương phủ trong, hiện tại nàng ta bị Vương Gia đuổi ra khỏi Tề Vương phủ, nhưng bây giờ lại lên giường Tam hoàng tử!

Mà so sánh với Uyển Quý Phi sắc mặt không tốt, An quý phi đang ngồi bên kia, mặt mày hớn hở, hả hê nở nụ cười, khóe mắt liếc sắc mặt không tốt của Uyển Quý Phi, đáy lòng càng thêm hài lòng, mà cũng đem lực chú ý đặt trên nhóm người Nhã Phù.

Hôm nay Tề vương phi cùng Tề vương đoán chừng sẽ khó xử rồi! cơ hồ thành lời nói trong lòng của mọi người.

Bất quá không ai phát hiện, Hầu Gia Thư Diệu Kỳ ngồi giữa đám người không có bất kỳ lo lắng, trên gương mặt lại tràn đầy nụ cười, không chút

nào không vui, khiến những vị quan chung quanh thấy phải tràn đầy nghi hoặc.

Này, Hầu Gia hình như không có chút nào để ý con gái của mình bị bêu xấu? Cư nhiên lúc này còn cười đến mặt mày hớn hờ hay sao?

Trong bữa yến tiệc, ánh mắt của mọi người lại một lần thỉnh thoảng nhìn về phía Nhã Phù, mà cũng làm cho Nam Cung Thần nhú mày, ánh mắt bén nhọn uy nghiêm trực tiếp lạnh lùng quét qua đi toàn trường, mọi người lập tức làm bộ như cái gì cũng không thấy, dời đi ánh mắt nói chuyện phiếm, chỉ là dư quang khóe mắt lại len lén chú ý như cũ.

Thư Nhã Phù đối với mục đích của Khương San San coi như là hiểu, nàng đây là cố ý nhắc tới chuyện người Vương phi này đã sớm "Hồng hạnh xuất tường", muốn nhờ vào đó để cho nàng cùng Tề vương khó chịu!

Độ cong bên khóe miệng đi lên làm độ cong càng lớn mấy phần, trông mắt trong suốt thấp tràn đầy dịu dàng và sủng ái, Nhã Phù không chút nào kiêng dè cười nói: "Đúng vậy, tiểu tử rất nghịch ngợm, huyên náo Vương Gia cũng hết cách!"

Nhắc tới Nam Cung Thần, bộ dáng nói thẳng ngọt ngào vô cùng, khiến Khương San San càng thêm dâng lên ghen tỵ và hâm mộ.

"Vương Gia? Vương Gia thật đón nhận con trai của vương phi sao?" Khương San San một tay kinh ngạc che miệng, nhích tới gần một bước hình như là muốn hạ thấp giọng nói nhỏ lại.

Đáy lòng âm thầm trợn trừng mắt, trong nội tâm Nhã Phù đem Khương San San trước mắt định nghĩa là thiếu não ngu dại, âm thanh này bao lớn, còn phải làm bộ đối trá như nhỏ giọng, âm thanh của nàng ta đã sớm khiến mọi người xung quanh đều nghe được.

"Đó là tự nhiên, con của mình nào có không nhận đấy! Trước Bốn cung ở trong vương phủ cùng với con trai, chỉ là hoàng thượng đặc phái người tiến đến, dĩ nhiên là muốn phụng chỉ vào cung ngay, Bốn cung vào cung, con trai ta vẫn còn quần ta không chịu để cho ta đi!" Cười như là chuyện đương nhiên, không có một chút ngại ngùng nào, Nhã Phù cười cười xoay người nhìn về phía sắc mặt cứng ngắt của Nam Cung thần.

Mà Nam Cung Thần cũng là khế sửng sốt một chút! Ngay sau đó từ từ gật đầu một cái, khiến Liễu Trì cũng có chút không giải thích được, Vương Gia cùng vương phi bây giờ là có ý tứ gì?

Liễu Trì nghi hoặc nhìn về phía vương phi, khi thấy dưới ống tay áo thật dài, hướng Vương Gia ẩn nấp dựng lên hai ngón tay, đừng đưa làm ra một dấu tay ra chữ "Hai", Liễu Trì bừng tỉnh hiểu ra, đồng thời một hồi toát mồ hôi.

Thì ra là. Ý của nàng là, kế tiếp phối hợp muốn nâng giá, một vạn lượng hiện tại thành hai vạn lượng bạc!

"Con trai Vương phi khẳng định thật đáng yêu, ta cũng rất muốn trông thấy đó, trước đây không có cơ hội nhìn thấy, đứa bé thích đi theo mẹ cũng là bình thường, chỉ là vương phi vào cung, trở về sợ là đứa bé sẽ không vui vẻ." Khương San San cười hả hê hơn mấy phần, trong lời nói không ngừng đào lấy bấy rập muốn cho Nhã Phù nhảy xuống, mặt mày đều là hài lòng.

"Thật ra thì. Vụng trộm nói cùng người, con trai ta không chịu buông ta đi, sợ làm trễ nãi thời gian, Bốn cung vốn định là để cho hản cùng nhau vào cung đấy!" Nhã Phù một bộ thận trọng, nhỏ giọng nói.

"Cái gì?! Tiểu thiếu gia cũng vào cung!"

Đột nhiên, đột nhiên giọng Khương San San lớn lên, âm thanh kinh ngạc hô to, vẻ như chỉ sợ người khác không nghe được.

Mà gần như trong nháy mắt nàng ta kêu xong, cả đại điện đều đem ánh mắt nhìn lại, mà âm thanh cũng là từ từ biến mất, vốn trên đại điện đang ồn ào từ từ trở nên an tĩnh rất nhiều, tất cả mọi người dựng lên lỗ tai nỗ muốn nghe đoạn đối thoại này của họ.

Nhất là mới vừa một tiếng kêu to kia của Khương San San, cơ hồ là đem toàn bộ lực chú ý củ mọi người cũng hấp dẫn tới đây.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Yên Tâm, Có Ta Ở Đây!

"Vương phi, chẳng lẽ là ta nghe nhầm phải không, tiểu thiếu gia vào cung thật sao?" Nhìn đến lời nói của mình đưa tới hiệu quả, đáy long Khương San San cười thầm, chỉ là trên mặt cũng là một dáng vẻ kinh hoảng, cúi đầu nhỏ giọng nói qua.

Nàng hình như cũng không nói đến chuyện Vũ Trạch đã vào cung hay chưa, nàng ta ngược lại thông minh trực tiếp đem âm thanh đề cao, trước đưa tới chú ý của mọi người, đem đề tài trực tiếp kéo tới trên người con trai của nàng.

Cặp mắt khẽ nheo lại, nhìn trên mặt làm bộ như một vẻ xấu hổ, sâu trong đáy mắt cũng là ý cười trào phúng.

"Tề vương phi, chẳng lẽ là người còn dẫn theo con trai vào cung?" Mặt Thái hậu khẽ cau mày, giương mắt nhìn về phía Nhã Phù, sắc mặt có chút không tốt mở miệng hỏi.

Liếc mắt một cái, trong đáy mắt tràn đầy hài lòng, mà trên mặt Khương San San lại kinh hoảng, Thư Nhã Phù khẽ mỉm cười, ngược lại nhìn về phía Thái hậu, lạnh nhạt mở miệng: "Thái hậu, tùy tiện dẫn người vào cung là chuyện không đúng quy củ, không có ý chỉ của Thái hậu cùng hoàng thượng, Nhã Phù sao dám tùy tiện để cho người ta vào cung, huống chi là một đứa bé, mới vừa rồi chỉ là vị cô nương này nghe lầm, trong kinh hoảng mới không cẩn thận kêu lên, Thái hậu cũng chớ trách nàng thất lễ mới phải!"

Nhã Phù trực tiếp này đem chuyện nói tùy tiện này ném lại cho Khương San San.

Nàng vừa rồi cho tới bây giờ chưa từng có nói đến chuyện này, mà Khương San San lại đột nhiên kinh hô lên cũng là chuyện nằm trong dự liệu, nàng ta tới đây cùng với nàng trò chuyện, vốn là muốn tìm cơ hội lấy một ít chuyện đến, nếu như vẫn không có phản ứng, nàng ta ngược lại càng thêm cẩn thận nhiều một chút, chỉ là hiện tại nếu nàng ta thiếu kiên nhẫn cũng đã lộ ý đồ của mình, như vậy nàng xác định nhìn nàng ta muốn thế nào.

Mà Viên tổng quản cũng nhìn về phía Thái hậu, cúi người mở miệng vì Nhã Phù chứng thật nói: "Bẩm Thái hậu, Tề vương phi là nô tài đi đón vào cung, quả thật chỉ có vương phi, một người vào cung, cũng không có người khác."

Ngược lại nhìn về phía Khương San San, nhìn nàng ta lập tức kinh hoảng quỳ xuống, dập đầu sợ hãi nói: "Là San San nghe lầm, nhất thời sơ suất kêu lên, kính xin Thái hậu, hoàng thượng thứ tội!"

Thái hậu đối với Khương San San rất bất mãn, nếu như không phải nữ nhân này nhắc tới chuyện Tề vương phi chưa cưới đã sinh con, hiện tại trên bữa tiệc làm sao mỗi một người đều nhìn chăm chăm Tề vương phi, một đám muốn tìm cái kết quả hiện ra.

"Nhã Phù về sau cũng chú ý nhiều một chút, trước kia quá nhiều phân tán, không biết quy củ, hiện tại vào vương phủ cũng không thể tùy tiện." Thái hậu nghĩ đến chuyện Thư Nhã Phù có một đứa con, đáy lòng liền một trận không thoải mái, sắc mặt càng thêm trầm thấp xuống, nếu như không phải là Thần nhi vẫn kiên quyết muốn kết hôn với nàng, bà làm sao sẽ dễ dàng tha thứ một nữ nhân không trình tiết tiến vào vương phủ!

Nghĩ tới đây, Thái hậu sắc mặt thật không tốt dời đi chỗ khác, đối với Khương San San đang quỳ xuống đất căn bản là liền nhìn cũng không nhìn một cái.

"Hôm nay chính là yến tiệc Đoan Ngọ, chớ vì những chuyện này mà huyên náo nhiều như vậy, người ngẩng đầu lên, tên gọi là gì?" Hoàng thượng cau mày nhìn Khương San San quỳ trên mặt đất, trầm giọng mở miệng hỏi.

"Khởi bẩm hoàng thượng, dân nữ tên là Khương San San." Khấp khuôn mặt Khương San San là vẻ mềm mại cùng thái độ e lệ, gương mặt nhìn về phía hoàng thượng, sóng mắt lưu chuyển, mềm mại đáng yêu mị hoặc người.

Hoàng thượng nhìn Khương San San đang ngẩng đầu nhìn về phía mình, nhìn trong mắt nàng ta là thái độ ái mộ, trong bụng vừa động, nhìn dung mạo nàng tinh xảo, tư thái phong tình vạn chủng, đáy lòng có chút nhất thời ngửa ngáy, mà mặt cũng hòa hoãn rất nhiều, nhu hòa mấy phần, chậm rãi mở miệng nói: "Uh, nếu là hiểu lầm, như vậy bữa tiệc tiếp tục!"

Mà ở bên cạnh Tam hoàng tử Nam Cung Hữu, cũng là mặt cười lạnh nhìn Khương San San là lời đưa tình, bày ra dung nhan mỹ lệ, nữ nhân này hẳn đã sớm nhìn ra dã tâm của nàng ta cực lớn, chỉ không ngờ đi theo bên cạnh hắn, hiện tại lại đem ý định động đến trên người phụ hoàng, dã tâm thật lớn.

Chẳng qua, cái bộ dáng này của nàng ta đối với thời gian phong lưu của hoàng thượng, cũng là một loại dụ hoặc!

Khương San San lui về bên người Nam Cung Hữu ngồi xuống, ánh mắt cũng là thỉnh thoảng nhìn hoàng thượng, mà hoàng thượng cũng có lúc đưa mắt rơi vào trên người của Khương San San.

Ý định chuyển động, dĩ nhiên có chút ý niệm giống như nước lũ vỡ đê, trực tiếp ào ào trào ra!

Nhìn Khương San San cùng hoàng thượng hai người mặt mày đưa tình, Nam Cung Hữu càng thêm cười lạnh nhìn hướng Khương San San bên cạnh, cười nói: "Không ngờ người có mấy phần thủ đoạn, mượn bữa tiệc còn khiến phụ hoàng coi trọng người, chắc hẳn không bao lâu, phụ hoàng sẽ đến tìm người rồi!"

"Điện hạ cần gì phải nói như vậy, San San vì Điện hạ mới có cơ hội tham gia bữa tiệc hôm nay, chuyện Thư Nhã Phù có con trai hiện tại trên đại điện tất cả mọi người đang thảo luận, nàng cùng Tề vương, mặt của hai người cũng có chút không nhìn được, mà Thái hậu cùng Quý Phi nương nương càng đối với Thư Nhã Phù trong lòng mang bất mãn, vậy mà hôm nay nếu ta có cơ hội lấy được sủng ái hoàng thượng, như vậy sẽ đứng ở bên phía Điện hạ."

Khương San San mềm mại cười yếu ớt, ngẩng đầu liếc nhìn hoàng thượng, di②n③đàn①ê④quý⑤đ⑥n, lại một mặt e lệ cúi đầu, chỉ là cúi đầu bên khóe môi cũng là nụ cười hả hê vì quý kế thực hiện được.

Nam Cung hữu cười lạnh không có nói tiếp những thứ khác, quay đầu nhìn Nam Cung Thần cùng Thư Nhã Phù, lại quét sang bên kia một bộ mặt căm hận nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù là Thư gia nhị tiểu thư, trong đầu một ý niệm thoáng qua, nụ cười bên khóe miệng càng ngày càng mở, ngay sau đó đứng dậy, từ cửa hông đi ra ngoài.

Thư Nhã Phù đối với Khương San San đột nhiên trực tiếp trên đại điện quyến rũ hoàng thượng, thật đúng là kinh ngạc nho nhỏ, không ngờ sau khi từ Tề Vương phủ ra ngoài, đến chỗ Tam hoàng tử, hiện tại nàng ta lại động tâm tư vào cung, Khương San San này thật đúng là dã tâm bừng bừng.

Khẽ mỉm cười bưng lên ly rượu trước mặt, khẽ nhấp một hớp nhỏ, ánh mắt liếc về hướng đám người Uyển Quý Phi, nhìn họ mặt lộ vẻ không vui, vẻ mặt không tốt, đáy lòng âm thầm buồn cười.

Có lẽ hiện tại Khương San San dương dương tự đắc! Nàng ta quá ngây thơ rồi, hay là nói quá ngu rồi !

Lại có thể xem thường nhiều nữ nhân trong hậu cung như vậy, họ đều có thể ở nơi địa phương ăn thịt người này dừng bước, hiện tại nàng ta lại ở trước mặt mọi người, trước mặt mọi người quyến rũ hoàng thượng, nếu hoàng thượng thật sự có thể cưng chiều nàng cũng thì thôi, nếu không, mặc dù nàng ta vào hoàng cung, chỉ sợ cũng sẽ không có những ngày tốt!

Đột nhiên nhìn về phía vị trí Nam Cung Hữu mới vừa đang ngồi, phát hiện cũng chỉ có một người Khương San San ở đây, Tam hoàng tử Nam Cung Hữu đã không biết đi nơi nào?

"Vương Gia, Tam điện hạ không thấy người đâu nữa, người nói hắn đây là chạy đi nơi nào? Trước vẫn muốn muốn tìm Vương Gia phiền phức, hiện tại đột nhiên rời đi, chẳng lẽ là lại đi chuẩn bị hậu chiêu gì rồi hả?" Cúi chỏ đụng một cái Nam Cung Thần bên cạnh, gương mặt Nhã Phù là vẻ nghi hoặc, chơi đùa cười nói.

Đối với chung quanh thỉnh thoảng tới những ánh mắt khác thường, căn bản không có một chút để ý!

Nam Cung Thần nghe Nhã Phù nói, cũng quay đầu nhìn vị trí của Nam Cung Hữu, nhìn chỗ ngồi trống không, nghe người chung quanh thỉnh thoảng nhỏ giọng bàn luận xôn xao, sắc mặt nhiều hơn mấy phần nặng nề.

Ngay sau đó khẽ nghiêng đầu, phân phó Liễu Trì: "Đi điều tra một chút, còn để cho người ta thông báo Băng Đồng chú ý nhìn Tiểu xảo quyết!"

Đột nhiên nhắc tới Vũ Trạch, trong lòng Nhã Phù cả kinh, cảnh giác trừng lớn cặp mắt nhìn Nam Cung Thần: "Người nói cái gì? Chẳng lẽ hẳn nghĩ làm chuyện gì đối với con trai của ta?"

Đối lại những việc khác, có lẽ nàng vẫn có thể trấn định tự nhiên, nhưng chỉ cần chuyện liên lụy đến con trai bảo bối của mình, Nhã Phù tự hỏi tuyệt đối không tinh táo, mà bây giờ đột nhiên bị Nam Cung Thần nói một câu, đáy lòng bắt đầu có chút sợ loạn lên, trên mặt vẫn mang theo nụ cười cũng trầm xuống.

Ý tứ trong lời nói Nam Cung Thần, rất rõ ràng là hoài nghi Nam Cung Hữu sẽ thừa dịp thời gian này, đối phó tiểu xảo quyết, nếu nói như vậy. . . .

Càng nghĩ đáy lòng càng gấp gáp, hai tay Nhã Phù dưới ống tay áo rộng rãi nắm thật chặt ống tay áo, đáy mắt tràn đầy gấp gáp, hiện tại hận không lập tức rời đi cái nơi gọi là yến tiệc Đoan Ngọ này, trở về trong vương phủ xác nhận con trai bảo bối của mình an toàn!

Một cái tay đưa qua, bao trùm lên tay nắm chặt của Nhã Phù!

Bàn tay Nam Cung Thần rất lớn, rất nóng, trực tiếp đem tay Nhã Phù bao hết vào trong lòng bàn tay, hình như trong tay của hắn mang theo một loại ma lực, có thể làm cho người an tâm bình tĩnh lại.

"Yên tâm, có ta ở đây!" Nam Cung Thần êm ái nói một câu, nhàn nhạt, lạnh lùng.

Thế nhưng, nghe vào trong lỗ tai Nhã Phù, cũng là ấm áp kiểu khác, tại thời điểm tâm tình mình sợ loạn, có người đối với mình nói "Yên tâm, có ta ở đây!", loại cảm giác này rất thân thiết, thật ấm áp, để cho nàng có dũng khí trong nháy mắt.

Mà như kỳ tích, Nhã Phù cảm giác trái tim mình vẫn không ngừng đập loạn cũng chầm chậm thông thả một chút, hình như mới vừa đột nhiên dâng lên lo lắng cùng sợ loạn cũng thoáng bình phục lại.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Thư Nhã Phù so với trước, vẫn có một ít đứng ngồi không yên, luôn thỉnh thoảng đưa mắt nhìn vị trí của Nam Cung Hữu.

"Hoàng thượng, Thái hậu, hôm nay, yến tiệc phần đông các thiên kim nhà quan lại đều ở đây, có phải cho tất cả các vị cô nương đi ra biểu diễn những thứ gì, cũng giúp mọi người trợ hứng!" An Mộng Hàn đi ra, dịu dàng mở miệng đề nghị.

"Hoàng thượng, thần thiếp xem đề nghị này của Mộng Hàn cũng tốt, chỉ là nhìn ca múa cũng có chút ngán, hôm nay cũng khó được nhiều cô nương ở đây như vậy!" An quý phi cũng cười quay đầu nhìn về phía hoàng thượng nói.

Hoàng thượng vốn đang một mực chú ý Khương San San yêu mị, lúc này đột nhiên nghe An quý phi nói, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía An Mộng Hàn đề nghị, lại quét qua mấy nữ nhân ở chỗ khác, tâm tình vui thích cười to đồng ý nói: "Tốt tốt tốt, hôm nay trẫm cũng xem một chút tài nghệ của thiên kim các vị khanh gia, xuất sắc nhất trẫm có thưởng xứng đáng, có thưởng xứng đáng!"

"Hoàng thượng, ngài trọng thưởng có thể khiến cho mắt họ sáng rồi!" Hoàng hậu cười cười nói.

"Hoàng thượng, Tề vương phi hôm nay tới trễ, vậy có phải để Tề vương phi biểu diễn trước hay không, để cho chúng ta xem một chút tài nghệ của vương phi." An Mộng Hàn cười liếc mắt nhìn Thư Nhã Phù, mà ở trong lòng Nhã Phù đồng thời mới vừa dâng lên một hồi dự cảm chẳng lành, lời của An Mộng Hàn cũng đã nói ra miệng.

Trong lòng Nhã Phù còn ghi nhớ an nguy của Vũ Trạch, đối với An Mộng Hàn khiêu khích căn bản cũng không suy nghĩ để ý tới nhiều, nhưng bây giờ vẫn là ở trong bữa yến tiệc. Đáy lòng một trận lửa giận dâng lên, vốn là nếu như ở thời điểm khác, có lẽ nàng tùy tiện cùng nàng ta chơi một chút là được, chỉ là hiện tại trong lòng còn ghi nhớ chuyện con trai bảo bối, hiện tại trong lòng Nhã Phù nhất thời một đoàn lửa giận.

Nam Cung Hữu chính là con trai của An quý phi, An Mộng Hàn này lại là biểu tỷ Nam Cung Hữu. Đều là người An gia.

Giận quá thành cười, trên mặt Nhã Phù nở rộ một nụ cười sáng chói xinh đẹp nhất, ánh mắt nhẹ nhàng chống lại An Mộng Hàn!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Đánh Cuộc, Một Khúc Kinh Hồng!

Rất tốt, An Mộng Hàn lúc này còn vẫn dưng không nghỉ, nàng ta muốn để cho nàng mất mặt xấu hổ đúng không, vậy thì xem một chút đến tột cùng là người nào mất mặt!

"Chỉ là biểu diễn thì có ý tứ gì, An tiểu thư, nếu không chúng ta đánh cuộc một ván như thế nào?" Thư Nhã Phù xinh đẹp mỉm cười, chậm rãi từ trên chỗ ngồi đứng lên, ánh mắt nhìn về phía An Mộng Hàn, đáy mắt một mảnh lạnh lẽo cùng đùa cợt.

An Mộng Hàn không phải tự cho là rất lợi hại a, vẫn còn gây sự với nàng, hiện tại nàng tâm tình đang rất khó chịu, vừa đúng bắt nàng ta để phát tiết phát tiết thì như thế nào!

Đặt cược?

Mọi người trước thấy An Mộng Hàn mở miệng để Thư Nhã Phù biểu diễn đầu tiên, thật nhiều người cũng đã mang theo vẻ mặt xem kịch vui, đối với chuyện Thư Nhã Phù, người ở chỗ này ít nhiều đều có hiểu chút ít, quá khứ Thư gia đại tiểu thư là một nữ nhân có số phận ngu dại, hơn nữa khi đó hình như vẫn đuổi theo người của An gia là Đại công tử An Hoảng Văn, mà bây giờ An Mộng Hàn cùng nàng nhìn dáng dấp quan hệ có chút đối địch, người ở chỗ này đều chỉ cho là bởi vì khi đó hai người đối địch.

"Người nói này người quái dị trước kia chính là sự ngu dại, cũng giống như một đứa trẻ con ba bốn tuổi, hiện tại muốn cùng An gia đại tiểu thư tỷ thí? Còn tính toán đánh cuộc một ván, Lục ca người cảm thấy bên kia sẽ thắng?" Thập Nhất hoàng tử ngồi ở bên cạnh Lục hoàng tử Nam Cung

Triệt, nghe Thư Nhã Phù nói cả người thiếu chút nữa liền nhảy dựng lên, hung dữ nhìn chăm chăm nữ nhân đang đứng lên chống lại An Mộng Hàn tuyệt sắc, đáy lòng có một ít gấp gáp.

"Nàng thật là một đại ngu ngốc, không hiểu còn giả hiểu, sau đó nếu bị xấu mặt, đó không phải là mất mặt của Thập ca sao, thiệt là, mới vừa rồi Thập ca không nên đồng ý để phụ hoàng đón nàng vào cung." Thập Nhất hoàng tử Nam Cung Nghiêu còn không đợi Nam Cung Triệt mở miệng, trực tiếp trợn mắt nhìn chăm chăm Nhã Phù mở miệng mắng.

"Đánh cuộc lớn? Có ý tứ." Không để ý đến Nam Cung Nghiêu, Nam Cung Triệt cười phong lưu, mặt mày có chút hăng hái nhìn Nhã Phù.

"Đánh cuộc lớn, Vương phi không biết người muốn đánh cuộc như thế nào, lại đánh cuộc gì?" An Mộng Hàn mấy phần cười lạnh nhìn hướng Nhã Phù đi tới gần, đáy mắt tràn đầy giễu cợt.

"Rất đơn giản, so cái gì người quyết định, về phần đánh cuộc, tất cả tại chỗ mọi người có thể đánh cuộc một lần! Muốn đánh cược gì đều được, hoàng thượng nếu hứng thú tiết mục còn lại, vậy kính xin hoàng thượng phê chuẩn!" Nhã Phù cười híp mắt nhìn An Mộng Hàn, rất dễ dàng liền thấy trong mắt nàng ta hài lòng cùng đùa cợt.

"Đúng! Các người trẻ tuổi thật là càng ngày càng biết nhiều kiểu." Hoàng thượng theo tay vung lên, trực tiếp há mồm đồng ý.

Đối với cuộc tỷ thí của các nàng, hoàng thượng lúc này cũng hưng khởi một chút hứng thú.

"Tốt! Người nói, như vậy chúng ta liền so nhạc khí, mà hoàng thượng, Thái hậu, các vị nương nương cùng với tất cả đại nhân tại chỗ này chính là nhân chứng, mọi người nói người thắng liền thắng! Như thế nào?" An Mộng Hàn lúc này còn sợ Nhã Phù sẽ đổi ý, liên tục không ngừng trực tiếp một lời đáp ứng luôn.

"Mà nếu như may mắn Mộng Hàn thắng, cũng không cần bạc cái gì, Mộng Hàn vẫn luôn đối với con trai của vương phi rất muốn gặp một lần, không ngại cho hẳn vào cung vì mọi người chúc mừng ngày hội Đoan Ngọ hôm nay! Thuận tiện cho mọi người chúng ta biểu diễn chút gì giúp trợ hứng!" An Mộng Hàn cười lạnh nheo mắt nói ra yêu cầu nếu mình thắng, nụ cười bên khóe miệng tràn đầy giễu cợt.

Nàng sẽ để cho Nhã Phù mang theo đứa con hoang tới trên đại điện, xem xem nàng rốt cuộc có mặt mũi gì hướng về phía mọi người còn cười ra tiếng! Đáy lòng đã sớm đang suy nghĩ tình cảnh người thắng nhất định là mình, An Mộng Hàn có mấy phần cảm tạ Khương San San mới vừa nhắc tới đề tài này rồi, mặc dù nữ nhân kia yêu mỹ quyến rũ hoàng thượng, diễ~đàn~le~quý~đôn, nhưng không thể không nói, ít nhất nàng ta nhắc nhở nàng điểm yếu của Thư Nhã Phù!

Rất tốt!

An Mộng Hàn, người cư nhiên nghĩ cách đánh tới trên thân con trai của nàng đến đây! Còn nghĩ muốn cho con trai bảo bối của mình ở nơi này dưới con mắt mọi người biểu diễn giống như con hát! Cái này căn bản là đang vũ nhục con trai của nàng! Càng thêm đang vũ nhục nàng!

Cái yêu cầu này vừa nói ra, sắc mặt Nam Cung Thần âm trầm xuống, sắc mặt không tốt lạnh lùng nhìn chằm chằm An Mộng Hàn!

"Tốt! Nhưng. Nếu như Bốn cung thắng, vậy không biết An cô nương lại muốn thua chút gì cho Bốn cung!"

Nhã Phù cười yếu ớt đuôi lông mày cợt nhả, xem bộ dáng của nàng, cũng biết mục đích nàng muốn đưa ra tiền đặt cược, muốn vũ nhục nàng, xác định nhìn cuối cùng đến tột cùng người nào bị vũ nhục!

Ta làm sao có thể thua! Người thua nhất định là người!

Thân thể An Mộng Hàn cứng đờ, ngay sau đó đáy lòng rỗng giập, chỉ là trên mặt nhìn Thư Nhã phù cũng là cười lạnh trả lời: "Nếu như ta thua, vương phi người muốn ta làm cái gì, hoặc là muốn cái gì cũng có thể nói ra."

"Đây chính là người nói! Một lời đã định! Nếu như Bồn cung thua, sẽ để cho người nhìn cho đã con mắt xem một chút con trai Bồn cung, nhưng nếu như người thua, Bồn cung cũng không cần những thứ vàng bạc châu báu kia, chỉ cần An cô nương người uống tạm mười ly rượu!" Đưa tay nâng bầu rượu, Nhã Phù vừa nói, vừa từ từ rót xuống mười ly rượu.

"Bồn vương cũng tới thêm phần thưởng! Bên thắng sẽ được." Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, trực tiếp đem một khối ngọc bội ngang hông cài vút xuống trên mặt bàn, nhàn nhạt mở miệng.

Chỉ là hành động này của hắn, cũng là trực tiếp khiến hoàng thượng cũng hơi sững sốt!

Ngọc bội kia người khác không biết chỗ dùng, nhưng hoàng thượng biết tính quan trọng của cái ngọc bội này, cái này có thể yêu cầu Nam Cung Thần sở chưởng quản Ám các ra mặt làm ba chuyện, ngọc bội kia cho tới bây giờ đều là đồ không rời người Nam Cung Thần, tính quan trọng trong đó cũng không phải là dùng tiền bạc có thể lường được.

Sắc mặt Hoàng thượng chìm chìm, đáy lòng vẫn tự định giá!

"Nếu Thập đệ cũng đặt tiền cuộc, bản cung cũng thêm!" Nam Cung Triệt cũng cười nheo nheo bỏ lại một cái ngọc bội bên hông, vừa nhìn chính là cực phẩm.

"Hừ, xấu xí thật là ngu ngốc!" Thập Nhất hoàng tử thì thầm trong miệng, diễndàn❀lê❀quýđôn, nhưng trên tay cũng là trực tiếp từ trong lòng ngực ném ra một vật.

.....

"Tốt! Ta đồng ý rồi! Vậy bây giờ không biết vương phi cảm thấy chúng ta là cùng nhau biểu diễn, hay là từng người biểu diễn một."

"Tùy ý, đều được! Nhạc khí cũng có thể tùy người chọn!"

"Được, so đánh đàn! Ta đánh trước, muốn cùng nhau hoặc là sau vương phi tự làm quyết định." An Mộng Hàn tự tin nói.

Mà sau rất nhanh còn có người ở ngay giữa đại điện bài biện hai cây cổ cầm, mà giờ khắc này An Mộng Hàn cùng Thư Nhã Phù hai người cũng đã ngồi ngay ngắn ở trước mặt cổ cầm.

Nhã Phù tùy ý nhìn lên cổ cầm trước mặt, đôi tay cũng không có đặt ở trên cổ cầm, chỉ là tùy ý duỗi ra ngón tay ngoắc ngoắc mấy sợi dây đàn, hoàn toàn không có một chút tư thế sẽ khảy đàn, chỉ là tùy ý chuẩn bị, trên mặt mỉm cười, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về phía An Mộng Hàn bên kia.

Hai tay An Mộng Hàn đặt ở trên cổ cầm, toàn thân cao thấp đều mang tự tin, ngẩng đầu khiêu khích liếc mắt nhìn ngay cả một điểm tư thế cũng không có của Thư Nhã Phù, đáy lòng chỉ coi nàng bây giờ đang vụng về, cổ cầm này cũng không phải là một sớm một chiều là có thể luyện tập tốt, thuở nhỏ vẫn luyện tập cổ cầm, cổ cầm có thể nói là một loại nhạc khí nàng sở trường nhất!

Mà Thư Nhã Phù, bảy năm trước chính là một nha đầu ngu dại, cho dù đã tốt hơn, nàng cũng không tin trong thời gian mấy năm nàng ta có thể học được cái gì gọi là Cầm Kỹ! Mặc dù có thể là đơn giản cơ bản nhất, sao có thể so sánh với nàng! Nàng ta Cầm Kỹ trong thành Khai Dương ai cũng biết là thượng thừa.

Dây đàn kích thích, An Mộng Hàn hạ tay đánh, một khúc Điệp Luyện Hoa chân thành, tiếng nhạc réo rắt uyển chuyển hàm xúc, dịu dàng ôn nhu!

Mà tiếng hát dịu dàng của An Mộng Hàn Uyên Nhu cũng là lượn lờ mẹ theo tiếng đàn mà lên!

Mà cầm kỹ của An Mộng Hàn quả thật rất tốt, tiếng đàn cùng nhau, trong đó tài nghệ rất rõ ràng là có thể phân biệt ra ngoài, mà hoàng thượng, Thái hậu cũng là mỉm cười gật đầu một cái, bộ mặt An quý phi càng thêm đáng vẻ hài lòng cùng kiêu ngạo, An Mộng Hàn biểu diễn xuất chúng, tự nhiên cái người làm cô cô là bà ta cũng càng có mặt mũi.

Một cái tay tùy ý sờ cầm, Thư Nhã Phù thế nhưng lúc này là nghe tiếng nhạc của An Mộng Hàn, mặt vẫn mỉm cười như cũ, không có bất kỳ khẩn trương cùng sợ loạn, chỉ là từ từ nghe An Mộng Hàn khảy đàn.

Tiếng nhạc réo rắt, điều khiển thuần thục, chính là tài nghệ trên nhất định là trình độ điêu luyện, nhưng lại thiếu nhạc khúc vốn hẳn nên có ý vị, quá mức theo đuổi kỹ xảo trong đó, ngược lại đem khúc trung này nọ vứt bỏ rồi.

Tiếng nhạc réo rắt, điều khiển thuần thục, chính là tài nghệ trên nhất định là trình độ điêu luyện, nhưng lại thiếu nhạc khúc vốn hẳn nên có ý vị, quá mức theo đuổi kỹ xảo trong đó, ngược lại đem khúc trung này nọ vứt bỏ rồi.

Mà mọi người nghe tiếng đàn của An Mộng Hàn, cũng nhìn đến Thư Nhã Phù một bên, một bộ dáng vẻ hoàn toàn lấy không rõ ý nghĩ trong đầu, trong lòng đều yên lặng than thở thở ra một hơi.

Này ra vẻ hiểu biết, Thư Nhã Phù chẳng lẽ cho là Cầm Kỹ này có thể lừa dối trót lọt sao, Cầm Kỹ của An Mộng Hàn ở trong thành Khai Dương cũng được tính là đứng đầu, cho dù là nhạc công trong hoàng cung cũng không sánh nổi tài nghệ của nàng ta, mà bây giờ Thư Nhã Phù một nữ nhân ngu đại trước đây chỉ có tư tưởng của trẻ con, mặc dù hiện tại bình thường có thể hiểu được thứ gì.

Biết chữ, nhạc phổ, điều khiển, tài nghệ. Những thứ này cho nàng thời gian nàng học lại từ đầu lại có thể học được bao nhiêu!

Đang lúc mọi người trong lòng vẫn còn âm thầm thờ dài, vẫn không có bất kỳ nhúc nhích, từ đầu nghe An Mộng Hàn khảy đàn, Thư Nhã Phù cũng từ từ ngời thẳng thân thể, đôi tay chậm rãi đặt ở trên dây đàn.

"Đặng ——!" Một tiếng cầm trực tiếp vang lên đem sự chú ý của mọi người đều hấp dẫn tới.

Nhìn Thư Nhã Phù hành động, tất cả mọi người âm thầm lắc đầu, Thư Nhã Phù nếu như sau khi An Mộng Hàn khảy đàn xong lại bắt đầu biểu diễn, không có cái âm luật khác quấy nhiễu, có lẽ vẫn có thể lấy được biểu hiện tốt hơn, chỉ là bây giờ An Mộng Hàn đang lúc khảy đàn tiến vào cảnh đẹp, lúc này lẫn vào trong đó khảy đàn, cũng không đủ tài nghệ sẽ rất nhanh bị tiếng nhạc của đối phương dẫn dắt, mà hai bên cùng nhau khảy đàn, tất nhiên sẽ có một bên bị áp chế, nàng mới bắt đầu khảy đàn, như thế nào có thể áp chế An Mộng Hàn bây giờ!

Nhếch môi mỉm cười nhàn nhạt, Nhã Phù không để ý đến ánh mắt người chung quanh, chỉ là tùy ý liếc mắt một cái khiêu khích xem An Mộng Hàn, chậm rãi cúi đầu, đồng thời những ngón tay phủ ở trên dây đàn động tác cũng là nhanh lên!

Khác với An Mộng Hàn nhu mì chậm rãi, tiếng nhạc cùng nhau, kèm với gần gũi cao khí thế, tiếng nhạc này sôi nổi lên, mới vừa vang lên cũng lập tức đem sự chú ý của mọi người cũng dẫn theo đi!

Đầu ngón tay kích thích, cánh môi mời mở, mang theo ngữ điệu dao động long người, điều khiển trái tim mọi người đến cùng:

"Giơ roi thúc tuần mã, ngân thương ánh nhật hồng. Tựa như Giao long (con thuồng luồng) nhảy trong mây, như Rồng lặn đáy nước. Sóng phía

Đông, duy chỉ dáo dãi gây dựng. Đất nước trong tay ta, máu nhuộm sa trường, vài lần Xuân Thu thì giờ!"

Từ từ nhẹ giọng nhớ tới, trên tay tiếng đàn kèm theo ngữ điệu nhanh chóng chi phối, đem tất cả nội tâm mọi người nhóm lên, nhất là đối với tất cả võ tướng mà nói, càng ngồi thẳng thân thể, tròng lớn cặp mắt nhìn nữ nhân uyển chuyển trên trận.

Đây là. Đây là hành khúc! Ca khúc thuộc về tất cả các chiến sĩ chiến đấu hăng hái đẫm máu trên sa trường!

Tiếng nhạc xoay chuyển mình, trực chuyển mà lên, mà giờ khắc này một thân tao nhã Thư Nhã Phù, âm thanh nhỏ nhẹ dẫn ra khí thế của cả người đột nhiên bén nhọn lên:

“Vác thương giục ngựa hành quân rong ruổi chốn sa trường, cờ quạt phất phới bay trong gió, canh ba nghe thấy tiếng trống vang vọng bốn phương, non sông vạn lý ngược xuôi cùng thủy thổ, tàu thuyền bị hồng đắm chìm ngoài khơi sông Lan Thương. Tinh thần chiến đấu sôi sục như đời được núi, mây mờ che khuất chút trăng tàn. Quyết chí canh giữ cố thành không cho xâm phạm.”

Bài hát mới vừa lên, nhiệt huyết kích tình mãnh liệt dâng trào, trực tiếp đem tiếng nhạc của An Mộng Hàn đè xuống, cả trên đại diện nơi nào còn có người chú ý đến sắc đẹp mềm mại nhu mì của Điệp Luyện Hoa, trước dẹt dàn, Cầm Kỳ cao siêu hình như hoàn toàn trở thành vai phụ, càng thêm với bài hát như vậy, chỉ có thể trở thành vai phụ!

Tình cảm mãnh liệt dâng trào đem chiến khúc (bài hát chiến đấu) làm tất cả nhiệt huyết của mọi người cũng lập tức nhóm lên, mang theo một loại giống như ma lực lây tất cả tinh thần mọi người.

"Lâm hành Bắc Vọng, Mục Dã Thiên Quân mệnh mông, được ca một khúc kết bạn cùng tiếng vang. Thán tà dương, lâm tê nhận, Viễn Sơn Mộ

Vân dài, nghi ngờ quên Ly Thương, chiến hỏa nhiệt khói thuốc súng che Trường Không triệt, nước sông hạc Thu Phong sắt dao động Tinh Hà, người nào vẫn mũi tên như Lưu Hỏa, bay ngâm tiểu ảnh mặc địch quai hàm. Giá trường xa chấp Kim Qua tiếng sấm nút, sống chết mạch cổ hương cách nỗi nhớ nhà xót xa, Thiết Giáp bền bỉ nhiễm sương sắc, đêm nghe Long ngâm phá băng sông, tam quân thẻ vận màn trướng chiến vượt qua sóc, Dạ Lan san mũi tên thướt Xuyên Vân qua, nghịch tập kích Phá Phong Thương Nguyệt rơi, Long Nha Hoàng Khí nhất định quân phách, lay như sấm tiểu như hổ lướt như lửa, chiến trường thác anh tư rộng rãi kinh hồng nếu, Mạc Tiểu sa trường độc túy năm!" (bài: chiến thiên sách)

Tư thế oai hùng hào phóng kinh động trên chiến trường, không có ai nằm một mình đơn độc trên sa trường!

Tốt tốt tốt! võ tướng trên trận cơ hồ tất cả đều là kích động nhìn nữ nhân đang gảy đàn, đáy mắt mới vừa khinh miệt đã sớm biến mất, đối với cái loại ca múa này, đánh đàn ca xướng chính bọn họ không hiểu, nhưng một khúc hành khúc như vậy cũng là đưa nội tâm bọn họ nhóm lên, hình như thấy được khoảng thời gian hào hùng trên sa trường ngày xưa!

Cái loại đó người khác không cách nào cảm nhận được thiết huyết phóng khoáng, tâm tình kích động Hầu Gia Thư Diệu Kỳ càng thêm trực tiếp từ trên chỗ ngồi đột nhiên mà đứng lên, hai tay nắm chặt, đáy mắt tràn đầy nước mắt kích động!

Đây chính là con gái ông! Cái bài hát này hoàn toàn là đang hát cảnh tượng chinh chiến sa trường của ông, một khúc như vậy lại là từ trong miệng con gái của mình hát ra.

Nội tâm của ông cơ hồ hoàn toàn khó có thể đè nén xuống tâm tình cảm động cùng kiêu ngạo, cơ hồ muốn đâm nâng dùi trống tới gõ vang trống trận! Giục ngựa đứng lên cùng ý chí kiên cường cùng chiến đấu hăng hái trên chiến trường!

Tiếng hát vẫn như cũ, chỉ là trên trận còn có người chú ý bên kia còn có một nữ nhân, đang cố gắng khảm Điệp Luyện Hoa, muốn đem tất cả mọi người thu suy nghĩ lại, chỉ là mặc dù nàng cố gắng như thế nào, tự nhiên khó có thể đè xuống hành khúc đã sớm dâng trào lên này.

Trong lòng mọi người đã bị tiếng nhạc, tiếng hát của Thư Nhã Phù khơi lên!

Hào hùng cùng nhiệt huyết, máu tươi cùng gia quốc!

Cái loại mùi vị trong đó, cho dù là nữ nhân trong thâm cung cũng có thể cảm nhận được lao nhanh trong đó.

“Qua sông ngựa uống nước mùa thu

Nước lạnh giá băng, gió thổi vù

Đồng cát phẳng lì trời sắp lặn

Lâm thao ảm đạm khỏi sương mù

Ngày xưa trong trận chiến trường thành

Quân sĩ long thề quyết đấu tranh

Sách sử bụi vàng phong liệt tích

Cỏ tranh xương trắng mãi lưu danh.” (bản dịch của Nguyễn Tâm Hàn)

Máu viết lòng trung thành, vẫn còn cổ hương bao bọc!

Bài hát đi qua sa trường, các võ tướng cơ hồ giật mình trong lòng, nghĩ tới chiến hữu đã từng cùng chung chiến đấu, trên chiến trường đẫm máu kẻ vai chiến đấu, những người vũ dũng cũng không cầm được đáy mắt có chút

tràn ngập nước mắt, đó là nước mắt nhớ lại cùng cảm khái, còn có một loại nội tâm bộc phát sục sôi!

"Giang sơn như họa. Mũi tên bay tán loạn máu như hoa rơi, thiên thu cao chót vót nhớ lại kiếp phù du như cát chảy, không hỏi ông trời nhà nơi nào, linh hồn máu mủ hết long trung thành, gột rửa xong!"

Một khúc khảng khái cổ vũ “Chiến Thiên sách” đem tất cả nội tâm mọi người cũng giống như dẫn tới trong chiến trường chiến đấu đẫm máu!

Cảm thụ cái loại gột rửa nhiệt huyết kích tình phóng khoáng trong đầu, vì nước chiến đấu, người đàn ông ý chí kiên cường và giàu long hi sinh vì nhà chinh chiến!

Tiếng nhạc chậm rãi ngừng nghỉ, mà tròn mắt bén nhọn của Nhã Phù cũng vì tiếng nhạc dừng lại mà chậm rãi nhu hòa xuống, đồng thời quay đầu nhìn về phía vừa đã sớm dừng lại khảy đàn, sắc mặt tái nhợt khó có thể tin An Mộng Hàn!

Một khúc như vậy, nàng làm sao có thể đủ so qua!

Xem một chút tất cả phản ứng của mọi người ở đây, khi bản thân An Mộng Hàn bị rung động cái phút chốc kia ngừng tay trên dây đàn, nàng đã biết, mình thua rồi, một loại hào hùng tiêu sái như vậy, không câu chấp không phải nàng có thể so sánh đấy!

Mà đồng dạng, một khúc ca như vậy từ một nữ nhân yếu đuối hát ra, tuyển nhiễm cả không khí trên đại điện, đem một loại nhiệt huyết cùng kích động dẫn tới lòng của mỗi người trong lúc đó.

"Mạt tướng Từ Chí Vinh cảm tạ Tề vương phi một khúc ca này!" Trong đám người, đại tướng quân Từ Chí Vinh trực tiếp đứng lên, hướng về phía Thư Nhã Phù chào theo kiểu nhà binh, đây là cảm tạ khúc chiến ca của

nàng hôm nay, thi lễ thay thế tất cả các chiến sĩ đang chiến đấu hăng hái và đẫm máu trên chiến trường!

"Tù tướng quân đa lễ!" Nhân nhạ mím cười nhìn về phía đại tướng quân ngay thẳng này, Nhã Phù khẽ gật đầu, đáp lễ lại.

Trong đám người, mọi người hình như còn đắm chìm ở trong tiếng ca mới vừa sôi sục, tất cả đều ngơ ngác sững sờ nhìn nữ nhân phong hoa tuyệt đại này, khó mà tưởng tượng, một nữ nhân yếu đuối sẽ có phóng khoáng cùng không câu chấp như vậy, hát ra một khúc ca như vậy!

Đây mới thật sự là ca khúc!

Có thể kéo tất cả nội tâm mọi người, có thể làm cho người giống như thấy ca khúc chân chính khúc giữa trận cảnh, một ca khúc như vậy ai có thể làm được! Nam Cung Thần sững sờ nhìn nữ nhân lạnh nhạt cười yếu ớt, mặc dù từ đầu tới đuôi hẳn vẫn luôn tin tưởng nàng có thể thẳng, chỉ là đối với nàng thẳng như thế nào cũng không có nghĩ tới, chỉ một khúc ca tiếng hát như vậy lại có thể kích thích nội tâm hẳn, làm cho hẳn vô cùng chấn động!

Ánh mắt màu hổ phách tràn đầy vui mừng sáng rỡ! Mỗi một lần khai thác hình như cũng có thể từ trên người nàng phát hiện một chút vui mừng, lần này lại là một biểu hiện làm cho người ta khiếp sợ biểu!

"Ca tốt, khúc tốt, đàn rất hay, giọng hát hay, có thể đem ca xướng chính là phóng khoáng, Tề vương phi quả nhiên người không thể xem bề ngoài!" Nam Cung Triệt trong mắt hiện ra kiêu ánh sang khác nhìn về phía Thư Nhã Phù, trên tay bưng ly rượu nâng lên, hướng về phía Nhã Phù đến nay một uống!

"Không nhìn ra, xấu xí còn có chút khả năng!" Thập Nhất hoàng tử Nam Cung Nghiêu nho nhỏ nói thầm, đôi ánh mắt tròn trịa lại mở giống như

chuông đồng, trong mắt tràn đầy tất cả đều là nụ cười vui mừng cùng sáng rỡ.

"Tốt tốt tốt! Không hổ là con gái Hầu Gia, hổ phụ vô khuyến tử, tốt!"
Hoàng thượng mặt rồng cực kỳ vui mừng, cười lớn tán thưởng.

Nhã Phù chậm rãi đứng dậy, quay đầu nhìn về phía bộ mặt tái nhợt An Mộng Hàn, trên mặt cười yếu ớt nhìn về phía nàng ta, lạnh nhạt chậm rãi mở miệng: "An tiểu thư thua, không phải nên có chơi có chịu, uống xong mười ly rượu này!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Không Thấy Tung Tích Vũ Trạch

Thư Nhã Phù mới vừa mở miệng, một bên cũng đã có người đem mười ly Nhã Phù mới vừa rót đầy rượu đưa lên.

"Ly thứ nhất!" Nhã Phù đưa tay cầm ly rượu thứ nhất, đưa cho An Mộng Hàn.

Trên mặt Nhã Phù là nụ cười thản nhiên, trong mắt An Mộng Hàn căn bản là giấu cợt cùng miệt thị, hôm nay nàng làm nổi bật bằng một ca khúc tình cảm mãnh liệt mênh mông, mới vừa rồi An Mộng Hàn trước mặt nàng khiêu khích cùng tự tin, hình như hoàn toàn đều là châm chọc, mà mắt mặt ở trước mắt bao người, đây cũng bởi vì có Thư Nhã Phù.

Căn răng nhận lấy ly rượu trong tay Nhã Phù, An Mộng Hàn hoài nghi nhìn ly rượu lớn này một chút, khẽ cau mày, giương mắt nhìn sắc mặt không có một chút thay đổi của Nhã Phù.

Đáy lòng âm thầm nghĩ, trước mặt nhiều người như vậy, hẳn là không dám động cái gì trong rượu.

Đáy lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn có mấy phần do dự, dù sao chuyện lần trước nàng còn nhớ như vừa mới xảy ra, gương mặt sưng như đầu heo, lại ngứa và đau, cảm giác thật sự đau khổ, vẫn không thể đi nhúc nhích.

Chuyện lần đó nàng ta cũng đã cho rằng Thư Nhã Phù động tay chân, cho nên bây giờ thấy Nhã Phù đưa ly rượu, càng thêm phần phòng bị!

"Thế nào, chẳng lẽ An cô nương lo lắng ở trước mặt của hoàng thượng, Thái hậu, ta tẩy máy tay chân trong ly rượu này hay sao! Đã như vậy!"

Đuôi lông mày cột nhũ, Nhã Phù trực tiếp đem ly rượu đưa lên bên khóe miệng của mình, khẽ nhấp một hớp nhỏ! Sau đó lại đem những ly rượu bên cạnh thị nữ còn bưng, tất cả đều cầm lên nhấp một miếng.

Tất cả đều trước thử một lần, mới lần nữa nhìn về phía An Mộng Hàn.

Nhìn Nhã Phù đem rượu trong mỗi cốc đều uống một lần, An Mộng Hàn cũng yên lòng, hung dữ trợn mắt nhìn Nhã Phù một cái, ngẩng đầu đưa rượu trong tay lên uống: "Vương phi quá lo lắng, chỉ là Mộng Hàn không uống được rượu, đối mặt rượu này khó tránh khỏi có chút khiếp ý! Còn khiến Tề vương phi đa tâm!"

Sau đó, Nhã Phù đưa một ly qua, sau khi An Mộng Hàn nhận lấy đều uống một hơi cạn sạch! Mười ly rượu xuống bụng, trên má An Mộng Hàn cũng hiện lên một mảnh đỏ ửng, nhìn quả thật có chút không uống được rượu!

Mà mỗi khi nàng uống xong một ly rượu, khóe môi đỏ thắm Nhã Phù nâng lên độ cong một chút, trong mắt càng thêm cười nhẹ nhàng.

"Tửu lượng tốt, đã như vậy, lần đánh cuộc này An tiểu thư đã hoàn thành rồi !" Nhã Phù nhàn nhạt nói, sau đó xoay người đi tới bên cạnh Nam Cung Thần, trong mắt là một mảnh ý lạnh!

An Mộng Hàn, đây là người tự tìm!

Nếu như Nam Cung Hữu làm bất cứ chuyện gì với con của ta, người sẽ chờ chôn cùng con trai ta đi!

Bất luận kẻ nào cũng có điểm yếu, đều có chỗ không thể để cho người đụng vào, mà đối với Nhã Phù, con trai bảo bối Vũ Trạch chính là điểm yếu của nàng, bất luận kẻ nào động vào nàng nàng cũng cho phép nếu không thái quá, nhưng chỉ cần có kẻ gây bất lợi cho Vũ Trạch, như vậy nàng tình nguyện hóa thành Tu La!

Nhã Phù không có bất kỳ hành động làm khó An Mộng Hàn, chỉ đưa mười ly rượu qua, hành động như vậy trong mắt Thái hậu, thành hành động biết tiến lùi hiểu lí lẽ.

Khẽ gật đầu một cái, hiển nhiên đối với nàng làm như vậy, Thái hậu rất hài lòng, đồng thời cũng ảnh hưởng ít nhiều của một khúc biểu diễn vừa rồi, dù sao ca khúc như vậy không phải một nữ nhân bình thường có thể khảy đàn biểu diễn được, có lẽ ca khúc có thể dựa theo, nhưng loại phóng khoáng cùng không câu chấp người khác không học được .

An Mộng Hàn có vài ly rượu lót bụng, cũng không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, chính là đầu có chút choáng váng, mặt có chút nóng bỏng, chỉ nghĩ nguyên nhân mình có vài ly rượu lót bụng nên có chút say, cũng không có quá để ý.

"Mộng Hàn, không có sao chứ!" Lâm Tuyết Vi đỡ An Mộng Hàn, giọng mang quan tâm hỏi.

"Ta không sao, một lúc uống nhiều rượu như vậy, có chút thay đổi, lát nữa là tốt." Lấy tay nâng đầu, An Mộng Hàn khép hờ lên cặp mắt.

Đang ở Tề Vương phủ du dương, Thư Vũ Trạch đứng đưa bắp chân có chút nhàm chán, trong đầu cũng chỉ nghĩ đến chuyện sau khi mẹ trở về, sẽ sinh ra hậu quả gì.

Trước mẹ đột nhiên chạy về tháo xuống ngực trang trên người, còn làm cho cậu kinh ngạc một phen.

Dù sao cũng là nữ nhân vào cung cùng với Tề vương, thân phận An Thất Thất, kết quả vào cung chưa được bao lâu, đột nhiên theo một công công tổng quản trong cung cùng trở lại vương phủ, rồi tháo xuống ngực trang, về lại thân phận Thư Nhã Phù đi vào cung!

Trong này không có vấn đề, hắn mới không tin ! Hơn nữa. . . Mẹ trước khi đi còn để cho hắn phải nhiều chú ý một chút!

Có vấn đề, thật sự rất có vấn đề!

Bởi vì mẹ vào cung hai lần như vậy, khiến lòng hiếu kỳ của Vũ Trạch bị người khơi lên, thỉnh thoảng muốn biết đến tột cùng có chuyện gì xảy ra, hơn nữa cũng có chút lo lắng tình cảnh của mẹ, dù sao bỏ ra nguy trang An Thất Thất, lần nữa trở về thân phận Thư gia đại tiểu thư làm Tề vương phi, như vậy rất nhiều chuyện xảy ra.

Ngay lúc trong đầu nhỏ của Vũ Trạch không ngừng nghĩ tới các loại tình huống, Băng Đồng cũng mang theo hai người chạy tới.

Trên mặt Băng Đồng vẫn là khối băng không đổi, mà đi theo phía sau Băng Đồng là hai người đàn ông một than đồng phục thị vệ bình thường của Tề Vương phủ, nhưng nhất cử nhất động cũng không phải thị vệ bình thường có thể so sánh được!

Trên mặt Băng Đồng vẫn là khối băng không đổi, mà đi theo phía sau Băng Đồng là hai người đàn ông một than đồng phục thị vệ bình thường của Tề Vương phủ, nhưng nhất cử nhất động cũng không phải thị vệ bình thường có thể so sánh được!

"Băng Đồng tỷ tỷ, hai vị này thúc thúc là ai? Người mang theo bọn hắn tới tìm ta?" Thư Vũ Trạch nghiêng đầu nhìn về phía Băng Đồng đang thẳng tắp hướng mình tìm đến, kéo ra một nụ cười đáng yêu ưu nhã, lộ ra hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, rất là khéo léo trước tiên mở miệng hỏi thăm.

Bọn họ thẳng tắp hướng hắn mà đến, vậy khẳng định là muốn tìm hắn! Nhưng hắn thấy được đáy mắt Băng Đồng nhìn mình chăm chăm.

"Tiểu xảo quyết, hai người bọn họ sẽ ở bên cạnh người bảo vệ người... hôm nay tốt nhất người đừng rời khỏi vương phủ!" Băng Đồng đối mặt Vũ

Trạch đáng yêu, cho dù bình thường giọng nói lạnh lẽo cũng thoáng hòa hoãn đi một ít, nhưng đây cũng chỉ là nhu hòa một chút xíu, vào trong lỗ tai người khác trong, vẫn là người đẹp lãnh khốc băng sơn.

"Tại sao? Ta đang còn muốn thừa dịp mẹ cùng Vương Gia vào cung đi ra ngoài chơi một chút! Băng Đồng tỷ tỷ, hai người bọn họ rất lợi hại sao, là ai?" Thư Vũ Trạch bộ dáng cười mỉ mỉ, dưới chân giật giật, khiến dây đu từ từ lắc lư.

Đột nhiên không được rời khỏi vương phủ, lại tìm hai người tới bảo vệ cậu? Đột nhiên có hành động như vậy sao có thể không để cho hắn có phòng bị!

Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra với mẹ rồi?!

Trong lòng suy đoán, đáy mắt càng thêm lo lắng, nếu quả thật như vậy, bây giờ mẹ như thế nào rồi?

"Băng Đồng tỷ tỷ, chẳng lẽ mẹ của ta có chuyện gì sao?" Trong lòng gấp gáp, Thư Vũ Trạch từ trên xích đu nhảy xuống, tay nhỏ bé lôi kéo cánh tay Băng Đồng khẩn trương hỏi.

"Yên tâm đi! An cô nương cùng Vương Gia ở chung một chỗ không có việc gì!" Băng Đồng nhàn nhạt mở miệng, cũng không có nhiều lời, theo ý của nàng, Vũ Trạch là một đứa bé, cho dù nói những chuyện phức tạp kia, cũng không thể hiểu.

Cũng phải, có cha Vương Gia đi theo, sẽ không có xảy ra chuyện gì mới phải!

Nhưng cho dù là như vậy, Vũ Trạch vẫn có chút bận tâm, dù sao Nhã Phù đột nhiên trở lại thay đổi quần áo, vẫn làm cho cậu có chút hoài nghi có chuyện gì xảy ra, cộng thêm bây giờ Băng Đồng đột nhiên dẫn người tới bảo vệ cậu, càng làm cho cậu nghi ngờ.

Cậu muốn vào cung xem một chút!

Trong lòng nghĩ như vậy, Vũ Trạch cũng ngẩng đầu nhìn hai người to con đứng sau lưng Băng Đồng, vừa nhìn chính là người luyện võ, công phu phải là tốt vô cùng, hiện tại nếu như bọn họ đi theo sợ rằng không dễ dàng thoát khỏi.

Con người đảo một vòng, Vũ Trạch thở ra một hơi, lần nữa nở ra nụ cười đáng yêu ưa nhả, ngẩng đầu nhìn về phía Băng Đồng nói: "Này Băng Đồng tỷ tỷ, bọn họ bảo vệ ta, vậy có phải phải nghe theo lời của ta hay không?"

"Chúng ta chỉ nghe theo Vương Gia phân phó, Vương Gia phân phó để thuộc hạ bảo vệ tiểu thiếu gia, đám người thuộc hạ tự nhiên sẽ tuân theo chỉ thị của Vương Gia!" Một người đàn ông trong đó đột nhiên một lớn giọng nói, khiến cho Vũ Trạch cũng không ngừng được run rẩy. diễn。 đàn。 lê。 quý。 đôn.

Là một người đàn ông tính ngay thẳng! Trong lòng Vũ Trạch yên lặng xuống một định luận!

Cười híp mắt nhìn về phía hai người đàn ông, Vũ Trạch quan sát hai người trên dưới, nói: "Vậy thì tốt, ta hiện tại muốn đi nhà xí, các người cùng đi theo giúp ta với!"

Sau nửa canh giờ,

Người đàn ông mở miệng nói chuyện trước là số 13, mặt xanh mặt nhìn nhà xí rộng tuếch, trên trán gân xanh nổi lên, lúc này còn không biết chuyện gì xảy ra, hẳn lại là người ngu rồi!

"Không thấy người, lập tức đi thông báo Băng Đồng tiểu thư!" Một người đàn ông khác đánh số 18, sắc mặt cũng rất khó coi, đem tất cả nhà xí cùng với bốn phía đều tra xét một lần, không có phát hiện tung tích bất luận kẻ nào, để lại một câu nói, trực tiếp vận khinh công cấp tốc rời đi.

Mặc dù hai người rất tức giận, nhưng trong lòng vẫn có chút nóng nảy, Vương Gia phái Liễu Trì tới nhử nhử, vẫn chưa tới nửa canh giờ, người đã không thấy tăm hơi, bọn họ làm thuộc hạ năng lực xử lý chuyện có vấn đề.

Mà Băng Đồng sau khi nghe tin tức không có thấy người, sắc mặt nặng nề hơn mấy phần, trầm tư sau mấy giây lại ra lệnh: "Các người cho người đi giám sát người của Tam hoàng tử, còn để mấy người ở trong vương phủ tìm một chút, ta tiến cung một chuyến!"

Vương Gia mới vừa truyền đạt mệnh lệnh, hôm nay người đã không thấy tăm hơi? Hơn nữa trước đó Liễu Trì liền truyền đến tin tức, muốn cảnh giác người của Tam hoàng tử, không ngờ không đợi bọn họ có hành động gì, cư nhiên người cũng đã dẫn đầu không thấy.

Trước An Thất Thất hộ tống Viên tổng quản bên cạnh hoàng thượng trở về phủ, sau hóa thành là tướng mạo vương phi cùng Viên tổng quản vào cung!

Mặc dù đối với thuật dịch dung của An Thất Thất rất tò mò, nhưng trong lòng vẫn phòng bị, dù sao thời gian quá ngắn, hơn nữa ngụy trang quá giống!

Băng Đồng là một người thông minh, nếu không cũng không thể trở thành tâm phúc của Nam Cung Thần!

Đáy lòng suy đoán, cũng càng chú ý thân phận của An tiểu xảo quyết, dù sao chuyện Thư Nhã Phù có một đứa nhỏ, mọi người cả thành Khai Dương biết được!

Đối với suy đoán của mình, Băng Đồng tin tưởng bằng vào Vương Gia anh minh cùng cơ trí rất dễ dàng sẽ đoán được, mà không trông nom thiệt giả, đều phải đem An tiểu xảo quyết tìm ra, Tam hoàng tử vẫn không hợp với Vương Gia, nếu đối phương xuống tay, sợ rằng.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Cả Nhà Người Mới Là Con Hoang.

Động tác của Băng Đồng rất nhanh, không lâu sao, tin tức đã truyền tới nơi Nam Cung Thần!

"Không thấy?" Mặt của Thư Nhã Phù từ từ âm trầm, đồng thời ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang Tam hoàng tử Nam Cung Hữu vừa trở lại không bao lâu.

Chuyện lần này sợ rằng có một nửa là hấn làm cho người làm!

"Vương Gia, Băng Đồng vào cung nói không thấy người, nhưng cũng không có nói là ai mang đi, cũng có khả năng là tiểu xảo quyết tự mình rời đi." Liễu Trì khẽ cúi đầu nhỏ giọng nói xong, đồng thời giương mắt lại nhìn Tam hoàng tử bên kia, Liễu Trì cảm giác dù động tác mau hơn nữa, hành động của Tam hoàng tử cũng không có nhanh như vậy.

Dù sao tiểu xảo quyết là người như thế nào, Nam Cung Hữu chắc là không biết, với cái bộ dáng này, muốn trong thời gian ngắn phái người động thủ, hình như không có đơn giản như vậy!

"Nếu con ta có chuyện gì xảy ra, ta tuyệt đối sẽ không để yên!" Âm thanh Nhã Phù cực kỳ nhỏ, vô cùng thấp, trên mặt không có bất kỳ vẻ cười nào, đối với chuyện của Vũ Trạch, nàng tuyệt đối sẽ không nhẹ tay!

Ở bên trong một tiểu viện nào đấy, Thư Vũ Trạch nghiêng đầu nhỏ, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ưu nhã khả ái như cũ, tràn đầy nghi hoặc hỏi mấy người đàn ông trước mắt: "Người tới tìm ta?"

"Chúng ta chỉ là muốn dẫn người vào cung chơi, Vương Gia cùng vương phi đều ở trong cung, người hấn là đã biết!" Người đàn ông trung niên

trước mắt, mặt cười tủm tỉm, nhìn đáng vẻ hơi hòa ái dễ gần, ngồi xổm người xuống cùng Vũ Trạch, đầy vẻ từ ái nhìn Vũ Trạch.

"Như vậy, các người là người của cha Vương Gia cùng mẹ vương phi phải tới? Sao ta chưa từng gặp các người!" Ánh mắt màu hổ phách của Thư Vũ Trạch nhìn người đàn ông trung niên trước mắt từ trên xuống dưới.

Ăn mặc rất bình thường, nhưng lại rất có ý vị, chắc cũng là người có thân phận ở trong phủ, bằng không cũng không có bộ dạng của một lão hồ ly.

"Chúng ta là người trong cung, thiếu gia dĩ nhiên là chưa từng thấy chúng ta, ngài chưa vào cung lần nào không phải sao?" Người đàn ông trung niên không chút nào bối rối khi bị hỏi đến, chỉ là cười híp mắt nói.

"Vậy các người." Mặt Thư Vũ Trạch tràn đầy kinh ngạc, hướng người đàn ông trung niên đến gần một bước, một bộ thận trọng: ". Là thái giám! Không thể cười!"

Lời vừa mới nói ra.

Mặc dù người đàn ông trung niên kia tự hỏi đủ bình tĩnh, cũng bị câu trả lời như vậy của Vũ Trạch làm chấn động!

Hắn thật rất muốn nói một câu, người trong cung cũng chưa chắc là thái giám! Nhưng đối với bộ mặt tiếc hận của Thư Vũ Trạch, ánh mắt đầy đáng thương cùng đồng tình, sững sốt không biết nên lên tiếng thế nào!

"Được rồi, các người đã nói là người của cha Vương Gia cùng mẹ phải tới, vậy ta đi cùng người, có phải đi là có thể nhìn thấy cha cùng mẹ rồi hay không hả?" Nhìn mấy người mặt đen thui trước mắt, Thư Vũ Trạch không làm khó mà đồng ý.

Vừa nghe Thư Vũ Trạch ngoan ngoãn nghe lời đi theo mình vào cung, người đàn ông trung niên vội vàng để cho người đem xe ngựa kéo tới đây!

Chuyện Điện hạ giao phó đã làm xong, kế tiếp chỉ cần đem tiểu tử này đưa vào cung là được! Người đàn ông trung niên âm thầm thở dài một cái, hẳn cũng không muốn động thủ đối với một đứa trẻ 5, 6 tuổi, dù sao chỉ là một đứa bé!

Sau khi vào xe ngựa, khóe miệng Thư Vũ Trạch nở nụ cười giảo hoạt!

Bọn họ là nguyên nhân Tề vương đặc biệt để Băng Đồng dẫn người bảo vệ cậu rồi! Có người cố ý muốn để cậu vào cung!

Đem chuyện trước sau liên hệ với nhau, ít nhiều cũng có một chút suy đoán!

Mà lúc này đây, Nam Cung Thần nhìn mặt Nhã Phù âm trầm, biết đáy lòng nàng lo lắng cho đứa bé, bưng lên ly rượu trước mặt, uống một hơi cạn sạch!

Nhỏ giọng nói bên tai Nhã Phù: "Mới vừa rồi nàng cho An Mộng Hàn uống cái gì?"

Hắn cũng không tin tưởng nàng tốt bụng bỏ qua cho An Mộng Hàn như vậy, người nọ cố ý mượn cơ hội muốn làm cho nàng khó chịu, lấy sự hiểu biết của hắn đối với nàng, nàng cũng không phải là một nữ nhân nhẫn nhục chịu đựng! Bên trong những ly rượu đó không có hạ bất kỳ thứ gì, hắn không tin!

"Người rất rõ ràng tính tình của ta! Trong rượu kia đúng là bị ta đông tay động chân một!" Nhã Phù khẽ nhú mày nói tiếp, Nam Cung Thần liếc mắt một cái, ngay sau đó tiếp tục nhỏ giọng mà nói: "Thuốc trong rượu kia là ta tự mình chuẩn bị, vật kia nhất định phải uống vào theo thứ tự mới có thể tạo tác dụng, cho nên mới vừa rồi ta bưng từng ly một cho nàng ta uống, mà ta uống theo thứ tự đó lại hoàn toàn không có ảnh hưởng! Nàng ta nhìn ta uống thử rượu, dĩ nhiên là đã buông xuống phòng bị, mà ta trước mặt

mọi người uống rượu trước, như vậy nếu An Mộng Hàn có chuyện gì xảy ra, những người khác cũng không thể truy cứu đến trên đầu của ta!"

"Không tra được?" Âm thanh Nam Cung Thần có chút trầm thấp khàn khàn, trong lạnh lẽo hình như lại có mấy phần ôn nhu.

"Rượu này đã bị uống hết, nghĩ tra cũng không còn khả năng tra, huống chi thứ tự có chút bất đồng, công hiệu cũng hoàn toàn bất đồng, ta có lá gan trước mắt bao người động thủ, dĩ nhiên là biết sẽ không có vấn đề!"

"Rượu này đã bị uống hết, nghĩ tra cũng không còn khả năng tra, huống chi thứ tự có chút bất đồng, công hiệu cũng hoàn toàn bất đồng, ta có lá gan trước mắt bao người động thủ, dĩ nhiên là biết sẽ không có vấn đề!"

Nhã Phù đối với Nam Cung Thần cũng không có giấu giếm, những chuyện này mặc dù không nói, sợ rằng Nam Cung Thần cũng ít nhiều có thể đoán được một chút, người đàn ông này khôn khéo cùng tính toán, nàng đều xem ở trong mắt, nếu như không phải hãn không thể đi được, chỉ sợ thật sự bị mọi người ghen tỵ.

"Tình cảm của Thập đệ cùng vương phi thật tốt, xem ra không thể tin lời đồn, đều nói Tề vương phi bị Thập đệ lạnh nhạt không được sủng ái yêu thương, Tề vương gia có tâm sủng đem vương phi mới vừa cưới vào vương phủ ném ở một bên, hiện tại Bốn cung nhìn bộ dạng của Thập đệ cùng vương phi, cùng trong lời đồn không đúng chút nào!" Nam Cung Hữu cười híp mắt nhìn sang, mà ánh mắt cũng đang rơi vào trên người Nhã Phù, cũng nhiều hơn một phần nóng rực!

Lúc Nhã Phù đang đàn hát, hãn cũng đã trở lại!

Không ngờ trong lời đồn Thư Nhã Phù là một người ngu dại, cư nhiên che mắt tất cả mọi người, một nữ nhân tài mạo song toàn như vậy. Người khác như thế nào hiểu được!

Nữ nhân này lại là của Nam Cung Thần đấy! Nghĩ tới đây, đáy mắt Nam Cung Hữu lại thêm một phần lo lắng!

Hôm nay tâm tư của Nam Cung Hữu đối với Nhã Phù nhiều hơn một phần, ánh mắt trong lúc nhìn Nhã Phù, cũng nhiều một phần dục vọng chiếm hữu! Hơn nữa trong đó nóng rực cùng lo lắng trần trụi không còn che giấu, càng làm cho Nhã Phù có loại cảm giác châm nhọt ở trên lưng.

"Bốn cung cùng Vương Gia quan hệ như thế nào, làm sao những người bên ngoài kia có thể biết, lời đồn này từ nơi nào truyền tới, có lúc Bốn cung cũng rất muốn đi tìm tòi nghiên cứu một phen!" Nhã Phù lạnh lùng liếc về hướng Nam Cung Hữu mặt đang lo lắng cùng dục vọng vẩn vọ đi, nhàn nhạt mở miệng.

"Quả thật, Bốn cung cũng rất muốn biết lời đồn về vương phi cùng Thập đệ đến tột cùng là từ nơi nào truyền tới, chỉ là đứa bé của vương phi là con trai nhà ai, Bốn cung cũng thật tò mò!" Nam Cung Hữu đã thấy cửa hông bên cạnh người của hắn trở lại thủ thế, đáy mắt tối tăm vài phần, một chút tươi cười từ bên khóe miệng mở ra, quay đầu nhìn về phía Nhã Phù, có dụng ý khác mở miệng nói.

"Tam điện hạ lời này có ý tứ gì? Con trai Bốn cung dĩ nhiên là con trai của Vương Gia!" Ánh mắt trầm ngâm, đối với Nam Cung Hữu đột nhiên đề cập đến chuyện Vũ Trạch, bàn tay Thã Phù dưới ống tay áo rộng rãi nắm chặt lại.

"Thật là con trai của Thập đệ sao?" Nam Cung Hữu cười híp mắt, trong mắt hiện lên nhiều hơn một phần tàn khốc.

"Có phải con trai Bốn vương hay không, cũng không tới phiên Tam hoàng tử lao tâm!" Nam Cung Thần chợt lạnh lùng mở miệng.

"Huyết mạch Hoàng gia có thể để người tùy tiện làm bẩn, nếu như không phải con trai Thập đệ, lời Vương phi mới vừa nói nếu truyền đi sẽ không

tốt lắm. con cháu Hoàng gia là quan hệ trọng đại!" Nam Cung Hữu đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía đám người Thái hậu, "Đã như vậy, nếu không để cho phụ hoàng đem con trai vương phi đưa vào gia phả hoàng gia như thế nào?"

Không ngờ Nam Cung Hữu lại đột nhiên nói đến chuyện này, trong bụng chợt giật mình, Nhã Phù trực tiếp từ trên chỗ ngồi đứng lên, trừng mắt cũng đã không kịp ngăn trở Nam Cung Hữu.

"Phụ hoàng, Tề vương phi gả cho Thập đệ, đứa nhỏ này vương phi lại nói là của Thập đệ, vậy có phải nên chọn ngày, đem đứa bé đưa vào gia phả hoàng gia hay không!"

Một lời kích thích khơi ngàn tầng sóng!

Không có ai nghĩ đến, Tam hoàng tử lại có thể nói đến chuyện này vào lúc này, mà bảy năm trước Thụ Nhã Phù chưa cưới đã mang thai, đồng thời bảy năm sau cũng mang về một đứa bé, chuyện này ở trong thành Khai Dương cũng không phải là bí mật gì, nhưng là.

Phổ tộc Hoàng gia, đây chính là chuyện nghiêm túc, một đứa con hoang không biết từ đâu tới, tại sao có thể đưa vào phổ tộc hoàng gia!

Việc này căn bản chính là vũ nhục đối với liệt tổ liệt tông hoàng gia!

"Hữu nhi, người có biết người ở đây nói gì hay không?" An quý phi vừa nghe con trai mình nói chuyện, lập tức khẩn trương nhỏ giọng kêu một tiếng!

"Hoang đường, cũng không biết ai là cha của đứa bé, tại sao có thể đưa vào trong tộc phổ, lời như thế làm sao người có thể nói ra! Nếu như muốn đem đứa bé đưa vào tộc phổ, đừng nói hoàng thượng có đồng ý hay không, chính Bốn cung không đồng ý đầu tiên!" Thái hậu càng thêm phần nộ từ trên chỗ ngồi đột nhiên đứng lên, giận dữ nói.

"Mẫu hậu bớt giận, chuyện này trăm chắc chắn sẽ không đồng ý, chỉ sợ vừa rồi Tề vương phi cũng chỉ là tùy ý nói!" Sắc mặt Hoàng thượng cũng không tốt, chỉ là đối với lửa giận của Thái hậu, vẫn lựa chọn trấn an Thái hậu trước.

"Phụ hoàng mẫu hậu, phụ hoàng muốn gặp đứa bé kia một lần đúng không? Nếu Tề vương phi muốn cho đứa bé vào tộc phỗ, cũng phải để phụ hoàng thấy người mới được!" Nam Cung Hữu giữa những hàng chữ, đẩy Nhã Phù đi ra, ngoài sáng và trong tối đều ở đây nói chuyện đứa nhỏ.

Nàng lúc nào thì nói qua muốn cho đứa bé vào tộc phỗ hoàng gia! Tộc phỗ hoàng gia nàng không lạ gì, động kinh mới để cho con trai nàng vào hoàng gia, tới kết thúc những thứ rối rắm này!

Trợn mắt nhìn chăm chăm Nam Cung Hữu xấu bụng, trong lòng Nhã Phù đã sớm đem hấn lẳng trì một vạn lần rồi!

"Hữu nhi, một đứa con hoang sao có thể vào cung gặp thiên nhan, Tề vương phi không hiểu được quy củ, chẳng lẽ người cũng đi theo làm càn!" An quý phi cau mày không ngừng ý bảo con trai của mình, cần cẩn thận lời nói một chút.

"An quý phi, xin tự trọng! Con ta làm sao không cần người đến nói, cái từ con hoang này Bốn cung không hy vọng lần thứ hai nghe được!" An quý phi nói một câu, trực tiếp chọc giận Nhã Phù, trợn mắt trừng mắt về phía An quý phi.

Nàng ta lại dám nói con trai của nàng là con hoang, mẹ kiếp! Cả nhà người mới phải con hoang! Tổ tông mười tám đời của người đều là con hoang!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Thư Vũ Trạch Thu Hoạch, Cha Con?

"Hừ, Bốn cung nói có đúng hay không, trong lòng Tề vương phi người cũng rõ ràng, đừng trách Bốn cung nói chuyện khó nghe, những chuyện này, Bốn cung nói không phải cũng không có tác dụng gì!"

Đối mặt Thư Nhã Phù trợn mắt hướng về phía mình, hơn nữa rõ ràng giọng nói không tốt, An quý phi cũng không có để ở trong lòng, mặc dù trong ánh mắt của nàng có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có để trong lòng, khinh miệt nhìn Thư Nhã Phù, khóe môi nâng lên nụ cười lạnh, giọng mang chút giễu cợt nói.

"An quý phi! Bốn cung kính trọng ngài là Quý Phi nương nương, nhưng là một người mẹ, chỉ sợ người cũng không nguyện ý nghe ai đó nói Tam điện hạ là con hoang!" Lạnh lùng nhìn An quý phi giễu cợt cùng miệt thị, trong lòng Nhã Phù tức giận các loại sóng lớn mãnh liệt, hận không thể lập tức xông lên cho bà ta mấy bạt tai, để cho bà ta ăn gì đó có thuốc độc chết bà ta!

Nhưng điều này cũng chỉ có thể ở trong đầu mình suy nghĩ một chút thôi, dù sao Quý phi nương nương là người thân phận tôn quý, không phải người nàng muốn động là có thể động, nàng tự hỏi không ngu đến mức dùng tính mạng của mình đi đổi vui sướng nhất thời!

"Đủ rồi! Ai gia còn chưa có chết, các người ở trước mặt ai gia nói qua nói lại cái gì, có đem ai gia, cái lão ma ma này đặt ở trong mắt hay không!"

Thái hậu một tiếng gầm lên, trực tiếp đem An quý phi đang tính toán tiếp tục châm chọc đùa cợt chặn trở về, rõ ràng tâm tình Thái hậu vô cùng hồng

bét, lúc này đối nghịch cùng Thái hậu là không sáng suốt, mà An quý phi có thể vẫn lấy được sủng ái của Thái hậu, cũng biết rõ đạo lý này, liền bữu môi không tiếp tục mở miệng, nhưng nhìn ánh mắt Phã Phù vẫn tràn đầy khinh thường cùng đùa cợt như cũ.

"Phụ hoàng, dù sao cũng vẫn phải gặp, không bằng thừa dịp hôm nay vương phi cũng ở trong cung, nhi thần ngược lại nguyện ý tự mình đi đón!" Nam Cung Hữu nhìn dáng vẻ Thư Nhã Phù bị chọc giận, nụ cười trên mặt càng đậm mấy phần, hình như nhìn nàng bị chọc giận, tâm tình rất là vui thích.

"Hi hi, ta tự mình tới rồi, cái hoàng tử kia, người cũng không cần tự mình đến đón ta!" Một âm thanh trong vắt mềm mại của bé trai, đột nhiên từ trong đám người truyền ra, ở trên đại điện này tất cả mọi người rõ ràng có thể nghe.

Tại sao có thể có âm thanh của trẻ con?

Mọi người trong khoảng thời gian ngắn cũng bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, trong đám người tìm người, hơn nữa bé trai mở miệng nói này. . . .

Đứa trẻ nói chuyện có phải là đứa bé Tề vương phi Thư Nhã Phù mang thai bảy năm trước!

Thư Nhã Phù càng thêm khiếp sợ hướng nơi phát ra âm thanh nhìn lại, cái âm thanh này là của con trai bảo bối Vũ Trạch, nhưng làm sao cậu lại chạy vào cung, vừa rồi Băng Đồng truyền đến tin tức nói không thấy tung tích cậu, hiện tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

"Mẹ! Bọn họ bắt nạt mẹ rồi hả?"

Ánh mắt Nhã Phù ở trong đám người tìm kiếm, một nhân ảnh nhỏ bé từ trong đám người nhanh chóng chui ra, trực tiếp ôm lấy hông của Nhã Phù,

cả người chui ở trong ngực Nhã Phù.

"Bảo bối?"

Nhã Phù kinh ngạc cúi đầu nhìn con trai của mình, tất cả tâm tình vẫn treo lên ở phía trước, nhưng chứng kiến tới con trai trong lòng ngực mình vẫn bình an vô sự, liền từ từ để xuống.

"Hừ! Trước còn nói không biết làm chuyện trái quy củ, hiện tại đứa bé cư nhiên quang minh chánh đại dẫn tới trên đại điện, Tề vương phi thật sự là thật to gan, trước còn dám can đảm lừa hoàng thượng, Thái hậu!" An Mộng Hàn mở miệng cười, nhìn đứa bé kia càng thêm cười lạnh.

Đứa bé cũng chạy tới, Thư Nhã Phù còn có lời gì có thể nói đây!

An Mộng Hàn vừa thốt lên xong, những người khác cũng muốn nói, đứa bé này làm sao lại xuất hiện tại nơi này, phía trên tòa đại điện này người nào có thể tùy ý ra vào? Hiện tại một đứa bé sáu tuổi cũng có thể tùy ý ra vào, lần sau nếu là đổi lại thích khách đi vào, còn đến mức nào.

Sắc mặt Hoàng thượng không tốt nhìn Vũ Trạch bị Nhã Phù kéo lại, trầm giọng nói: "Tề vương phi, trẫm cũng muốn nghe một chút người có giải thích gì?"

"Hoàng thượng, vừa rồi nô tài đón vương phi vào cung, quả thật chỉ là vương phi một mình vào cung, đứa nhỏ này tuyệt đối không phải là vương phi mang theo tiến vào! Mượn nô tài mấy lá gan, cũng không dám lừa hoàng thượng cùng Thái hậu!"

Viên tổng quản mặt đầy kinh ngạc, lúc này cũng vội vàng đi ra quỳ trên mặt đất, vừa rồi hắn mở miệng chứng thật lời Tề vương phi nói, nhưng nếu Tề vương phi bị tội danh khi quân, hắn cũng giống nàng chạy không khỏi.

Chính là đối với Viên Khi Minh bên cạnh, biết hẳn làm việc đủ cẩn thận, cho nên hoàng thượng mới không có lập tức hạ phán đoán!

Chỉ là đứa bé có thể xuất hiện tại nơi này, khẳng định là có người mang vào trong cung! Hoàng thượng giương mắt nhìn người con thứ ba Nam Cung Hữu mới vừa nói, lại nhìn sắc mặt nhàn nhạt của Nam Cung Thần bên kia một chút, nhiều ít cũng có một chút hiểu biết.

"Kính xin hoàng thượng thứ tội, đứa bé vẫn còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, nó tuyệt đối không biết được là mình không nên tới hoàng cung này, nhất định là có người cố ý đem đứa bé vào trong cung, lúc Nhã Phù vào cung đứa bé vẫn còn ở trong vương phủ, thị nữ trong phủ vừa truyền tin tức nói đột nhiên không thấy đứa bé, cũng bởi như thế nên vừa rồi Nhã Phù mới mất khống chế!"

Đối mặt với chất vấn của hoàng thượng, Thư Nhã Phù thấy Vũ Trạch an toàn cũng yên lòng, lạnh nhạt nhìn về phía Hoàng thượng trên ghế rồng, từng chữ từng câu nói rõ ràng rành mạch, giữa những hàng chữ cũng rất rõ ràng mà nói ra có người hành động cố ý!

"Là một lão đại thúc dẫn ta vào cung đấy. Chuyện không liên quan đến mẹ, là hẳn nói cha Vương Gia cùng mẹ đều ở trong cung, cho nên phải dẫn ta vào cung! Hoàng thượng Anh Minh Thần Võ, nhất định sẽ không bởi vì những người khác tự tiện việc làm mà trách tội mẹ mới phải!"

Còn không đợi hoàng thượng mở miệng nói chuyện, Vũ Trạch đột nhiên đẩy tay Nhã Phù ra, từ trong ngực Nhã Phù đi ra, ngẩng đầu ưỡn ngực khí thế mười phần đi lên trước mấy bước, tròn mắt màu hổ phách thẳng vào nhìn về phía hoàng thượng, lễ thẳng khí hùng mở miệng nói.

Hoàng thượng vừa muốn mở miệng, chỉ là lời đến bên khóe miệng cũng là không có nói ra được!

Bộ mặt khiếp sợ nhìn người phía dưới ngẩng đầu ưỡn ngực, một tiểu gia hỏa một chút cũng không sợ, ánh mắt hoàn toàn rơi vào trên tướng mạo của hắn, đồng thời không nhin được quay đầu nhìn về phía Nam Cung Thần bên kia, lại quay tới nhìn về phía đứa bé dưới bậc thang!

Bộ mặt khiếp sợ nhìn người phía dưới ngẩng đầu ưỡn ngực, một tiểu gia hỏa một chút cũng không sợ, ánh mắt hoàn toàn rơi vào trên tướng mạo của hắn, đồng thời không nhin được quay đầu nhìn về phía Nam Cung Thần bên kia, lại quay tới nhìn về phía đứa bé dưới bậc thang!

Chuyện này.

Đứa nhỏ này thật là con trai Thư Nhã Phù?

Bởi vì động tác của Thư Vũ Trạch, có thể nhìn đến tướng mạo của cậu, tất cả mọi người cũng ngu ngơ ở tại nơi đó, đáng vẻ có chút khó có thể tin, nói Thư Nhã Phù trước một khúc làm cho người ta kinh ngạc, nhưng khúc đàn này có thể học, ca khúc có thể học, Thư Nhã Phù biến mất bảy năm biến thành người khác cũng là để cho người có thể tiếp nhận!

Chỉ là chuyện đứa bé này. Cũng là để cho tất cả mọi người khiếp sợ há to miệng!

Ánh mắt cũng giống với hoàng thượng, tất cả đều ở giữa Nam Cung Thần cùng Thư Vũ Trạch qua lại di động, tựa hồ đang nghiệm chứng chuyện không có khả năng!

Người phía trước cũng bởi vì sự thật quá mức khiếp sợ, tất cả đều ngu ngơ ở nơi đó không có phản ứng, ngược lại một chút ở vị trí phía sau chỉ là thấy phía sau lưng Vũ Trạch, lúc này trong lòng cũng nổi lên nói thầm.

Đây rốt cuộc là gây tường nào? Thế nào mỗi một người đều ngây dại?

Nhã Phù đứng ở chếch phía sau Vũ Trạch, mà vị trí của Nam Cung Hữu cùng Khương San San, cũng đang bị thân hình Nhã Phù ngăn trở, cũng không có thấy tướng mạo của Vũ Trạch.

Khương San San há hê nhìn sắc mặt có chút ngượng ngùng của Thư Nhã Phù, đáy lòng tràn đầy hài lòng, đồng thời quay đầu nhìn về phía Nam Cung Thần, nhếch môi cười lạnh: "Không biết đứa bé này có phải của Vương Gia ngài hay không?"

Nam Cung Thần, căn bản cũng không có cái tâm tình đi để ý tới những người khác!

Đôi mắt nhìn chăm chăm cái bóng dáng quen thuộc đó, hắn khẳng định có thể tên tiểu tử này chính là An tiểu xảo quyết, một tiểu tử tinh quái!

Chỉ là hôm nay, ánh mắt rơi vào khuôn mặt vô cùng quen thuộc nhưng rõ ràng là nhỏ hơn rất nhiều, cũng không nhận có chút ngây dại ra!

Tề vương gia luôn luôn trấn định tự nhiên như, lúc này cũng bị Vũ Trạch trước mặt rung động đến, quá mức quen thuộc, gương mặt này cùng hắn tương tự tám chín phần, so với bất cứ chuyện gì đều muốn để cho hắn rung động!

"Chuyện này. Người tên là gì?" Thái hậu cũng bị chấn động, lúc này quả thật phản ứng đi qua, cực kỳ vui mừng trực tiếp đi xuống, kéo Vũ Trạch lại mở miệng vội vàng hỏi.

Mà ánh mắt Thái hậu nhìn Vũ Trạch càng thêm cưng chiều cùng vui mừng, sắc giận lúc trước bây giờ đều trở thành hư không, ngược lại là vui mừng thay thế.

"Thư Vũ Trạch!"

Đối mặt Thái hậu, Vũ Trạch không có chút nào khiếp đảm, ngược lại hướng Thái hậu lộ ra một nụ cười đáng yêu ưu nhã, diễn-đàn-lê-quý-đôn, hợp với hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, thoáng chốc đáng yêu!

"Vậy người nói cha Vương Gia là?" Âm thanh của Thái hậu có mấy phần run rẩy, khóe miệng càng không nhịn được toét ra, nụ cười lộ ra ngoài, ánh mắt nhìn Vũ Trạch càng giống như nhìn trân bảo.

"Mẹ của ta là Tề vương phi, vậy Tề vương gia dĩ nhiên chính là cha Vương Gia rồi !" Vũ Trạch chớp chớp cặp mắt, nói một câu trả lời giống thật mà như giả.

Ý tứ giống như nói cho người khác biết, thật ra thì ta chính là con trai ruột của Tề vương gia, nhưng trên mặt hình như chỉ nói là bởi vì mẹ gả vào trong vương phủ, tự nhiên cũng liền đi theo gọi cha rồi.

Nhưng mà cậu trả lời một câu như vậy, rơi vào trong lỗ tai người chung quanh, cũng là đã tương đương thừa nhận thân phận của cậu!

Thật ra thì nếu cậu không thừa nhận, nhìn Thư Vũ Trạch cùng Nam Cung Thần hai người như một khuôn đúc ra, đối lại là ai cũng sẽ không thể nào hoài nghi được! Không có liên hệ máu mủ, thế nào đi kiếm ra một đứa bé như khuôn mẫu!

"Tốt tốt tốt! Đứa bé ngoan!" Thái hậu cười lớn trực tiếp nắm Vũ Trạch nhìn trên dưới, trên mặt kích động khó có thể kiềm chế, lúc này nơi nào còn có bộ dạng tức giận, hoàn toàn là một bà cụ không kìm được vui mừng.

Uyển Quý Phi thần sắc sững sờ, có chút ngây ngốc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này và con trai mình khi còn bé cơ hồ cùng một dạng, bàn tay dưới ống tay áo cũng hung hăng níu lấy khăn tay!

Tại sao có thể như vậy?

Đứa bé này chính là Thư Nhã Phù bảy năm trước mang thai? Ai có thể nói cho nàng ta biết, mình không bị ảo giác, tại sao đứa bé này giống Tề vương như thế?

"Hoàng nãi nãi?" Nam Cung Hữu có chút nghi hoặc nhìn Thái hậu không kìm được vui mừng, chân mày hơi nhíu lại, có chút không rõ tại sao bộ dáng như vậy!

Mà bị ngăn trở tầm mắt Nam Cung Hữu, mặc dù không có thấy tướng mạo Vũ Trạch, nhưng thần sắc của một nhóm người, cùng với biểu hiện của Thái hậu, cũng làm cho hắn nhận ra có cái gì không đúng, căn bản không phải tình huống trong tưởng tượng của hắn!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Con Trai Của Hắc!

Mặc kệ trong lòng Nam Cung Hữu nghi hoặc như thế nào, chỉ là lúc này Thái hậu vui mừng quá đỗi, tất cả tâm tư đều đặt ở trên người Vũ Trạch, căn bản cũng không có chú ý tới hắc nói cái gì.

"Mẫu hậu, đứa nhỏ này nhìn cùng Tề vương giống nhau như đúc, đúng là con trai Vương Gia!" Hoàng hậu nường nường cũng đầy kinh ngạc từ trên vị trí đi xuống, đứng ở bên cạnh Thái hậu, nhìn Vũ Trạch, vui mừng nói.

"Đúng vậy, người xem con mắt này một chút, còn có lỗ mũi này, còn có thần khí giữa hai mắt, ai gia thấy cùng với lúc Thần nhi còn nhỏ giống như mười phần mười!" Thái hậu tâm tình thật tốt, lôi kéo Vũ Trạch không ngừng nhìn lên nhìn xuống đánh giá, cứng chiu vuốt tóc Vũ Trạch nói.

"Đúng là một kinh hỉ ngoài ý muốn!" Hoàng hậu mỉm cười tự đắc.

Mà hoàng hậu cùng Thái hậu nói đơn giản hai câu, cũng khiến Nam Cung Hữu sững sờ ở tại chỗ, ánh mắt có chút mê mang nghi hoặc nhìn Thư Vũ Trạch đang bị Thái hậu ôm.

"Làm sao có thể, dáng dấp giống Tề vương gia khi còn bé?" Nghe được Thái hậu nói, Khương San San vốn đang mang theo vẻ mặt hài lòng lúc này cả người cũng mông muội, có chút khó có thể tin tưởng lớn cặp mắt, gắt gao nhìn chằm chằm đứa bé bị Thái hậu ôm trong ngực, trong miệng khó có thể tin nhỏ giọng lầm bầm lâu lâu.

Nam Cung Hữu, cả ánh mắt cùng sắc mặt tất cả đều trầm xuống, hiện tại hắc rất muốn làm một việc, chớp người tới hỏi rõ ràng, đến tột cùng chuyện gì xảy ra?

"Người buông ta ra! Thái hậu, ta có chuyện này muốn hỏi ngài?" Thư Vũ Trạch cau mày từ trong ngực Thái hậu chui ra, có bộ mặt phớt tỉnh mở miệng nói.

"Vũ Trạch?"

Nhã Phù nhìn con mình cái dạng kia, cũng có chút nghi hoặc cậu muốn hỏi gì? Hơn nữa con trai thật là có gan dạ sáng suốt, cùng Thái hậu nói chuyện như vậy, chỉ là nhìn bộ dạng Thái hậu, lúc này chắc cũng là không để ý giọng điệu con trai của mình.

"Được, người hỏi cái gì liền hỏi? Nói một chút, người muốn hỏi chuyện gì?" Đối với giọng của Vũ Trạch, Thái hậu căn bản không có một chút để ý, chỉ là cười ha hả nhìn Vũ Trạch nói.

"Trước mặt các người nói ta đều nghe được, ta không phải mẹ mang vào trong cung, như vậy người tự tiện dẫn ta tiến vào liền không tuân theo quy củ, hơn nữa một đứa bé bị hãm lừa gạt tiến vào cung, vậy người này là bắt cóc! Thái hậu nương nương có phải nên vì ta chủ trì công đạo hay không?"

Lẽ thẳng khí hùng, nghĩa chánh ngôn từ, mà sắc hổ phách trong đôi mắt Thủy Nhuận Thủy Nhuận, cặp mắt to tròn ngập nước, gương mặt khê khua lên, miệng nhỏ chu rất là bất mãn, một bộ dạng chịu đủ uất ức lại không thể không đứng ra phản kháng!

Thái hậu vừa nhìn bộ dạng Vũ Trạch làm bộ đáng thương, lập tức đau lòng đứng lên! Miệng lập tức đồng ý muốn trừng phạt người dẫn hãm vào cung.

Mà bên kia, Thư Nhã Phù nhìn bộ dạng con mình, đáy lòng cũng là một trận cười trộm, con trai bảo bối diễn xuất càng ngày càng tốt rồi, cái bộ dáng này mỗi lần đều là đáng vẽ cậu muốn nàng làm chuyện gì, mà đối với đáng vẽ dễ thương này của cậu, nàng căn bản không có sức chống cự.

Hết cách rồi, chỉ cần cậu trưng ra cái vẻ mặt, nàng lập tức đau lòng!

"Nhã Phù, đây là chuyện gì xảy ra?" Ngơ ngẩn hồi lâu Uyển Quý Phi cũng đã phục hồi lại tinh thần, từ vị trí đi xuống, đi tới bên người Hoàng hậu, trong mắt cũng tràn đầy vui mừng, cúi đầu nhìn Vũ Trạch, lại ngẩng đầu nhìn Nhã Phù, cau mày mở miệng hỏi.

"Mẫu phi thế nào mở miệng hỏi Nhã Phù thế, đứa bé làm sao lại vào cung Nhã Phù đúng là không biết, sợ rằng việc này còn phải hỏi Tam điện hạ một chút." Nhã Phù biết Uyển Quý Phi hỏi thật ra tại sao Vũ Trạch lại là con trai Tề vương, nhưng hiện tại cũng chỉ là làm bộ như không biết.

Đối với cái chuyện này, chính nàng cũng không biết rõ, sau khi nàng trở lại Khai Dương thành mới biết, một hồi hỏi nàng chuyện thế nào? Nàng cũng muốn hỏi Nam Cung Thần một chút, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? !

Tâm tình Nam Cung Thần vẫn như cũ, có chút quái dị, chỉ là thời điểm ánh mắt nhìn Vũ Trạch cũng là nhu hòa xuống!

Con trai của hắc!

Vừa nghĩ tới đứa bé trước mắt này, lại là con trai của hắc, Nam Cung Thần cũng có chút kích động nói không rõ, còn có một loại cảm giác không hiểu.

Tuy rằng bản thân mình đột nhiên xuất hiện một đứa con trai, hắc cũng rất nghi hoặc, nhưng mà thời điểm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Vũ Trạch giống hệt mình khi còn bé, trong lòng đã kết luận, bé chính là con của mình!

Đi đến kết luận này, thật ra thì Nam Cung Thần rất muốn làm một việc, là nắm Thư Nhã Phù thẩm vấn cho rõ ràng!

Liên tưởng lúc ban đầu nhìn thấy Thư Nhã Phù, lúc nàng nhìn thấy mình là vẻ mặt bị kinh hách, khi đó trong lòng hẳn có mấy phần hoài nghi, mà sau thái độ của nàng luôn luôn trốn tránh khi nhìn thấy hẳn, kể cả sau khi đào hôn, hình như cũng muốn né tầm mắt của hẳn, mục đích. Hình như cũng là bởi vì tên tiểu tử Thư Vũ Trạch này!

Hai mắt Nam Cung Thần khẽ nheo lại, ánh mắt trên người Vũ Trạch từ từ chuyển đến trên người của Nhã Phù, ánh mắt lạnh nhạt, nhưng cảm giác sự hiện hữu của hẳn vẫn luôn cường đại như vậy!

Mặc dù chỉ lạnh nhạt không chút thay đổi nhìn mình, khí thế này không phải là người bình thường nào cũng có thể thừa nhận, hơn nữa khi mình có chút chột dạ và một chút không hiểu!

Mà bây giờ Thư Nhã Phù mặc dù, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên, nhưng khí thế cường đại của Nam Cung Thần cũng để cho thân thể nàng có chút cương cứng.

Nhã Phù làm bộ như không biết nhìn Vũ Trạch, nỗ lực để cho ánh mắt của mình chớ bay tới hướng Nam Cung Thần đi.

Thật sự là, tình huống bây giờ nàng ứng phó không kịp!

Nàng thế nào cũng không có nghĩ đến, Vũ Trạch bị người mang đi, cuối cùng lại bị mang vào trong cung, mà Vũ Trạch hình như cũng thông minh, đầu tiên đem ngực trần trên mặt bỏ đi, chỉ là hiện tại như vậy, mặc dù khiến thân phận của Vũ Trạch sáng tỏ, nhưng cũng mở ra những thứ phiền toái khác. Tỷ như hiện tại mắt Nam Cung Thần đang như hồ rình mồi nhìn chăm chăm nàng!

Trong đầu nàng cũng không nhớ nhiều, mà đối với đoạn ngắn tại sao có đứa bé này, cũng mơ mơ hồ hồ, căn bản không rõ ràng chuyện gì xảy ra! Hiện tại khi đối mặt Nam Cung Thần, khó tránh khỏi có chút không biết rõ làm sao ứng đối!

Nàng muốn trốn ra, đợi sau khi trở về hẳn sẽ cùng nàng "Nói một chút"!

Mặc dù Nhã Phù giả bộ lạnh nhạt, nhưng thân thể cứng ngắc cùng với đáy mắt mơ hồ bất định, vẫn để cho Nam Cung Thần xem ở đáy mắt, trong lòng không ngừng được một hồi ý cười!

Nhưng mà bây giờ, hẳn phải làm những việc khác.

Ánh mắt lạnh lùng chuyển sang Nam Cung Hữu, uy thế mười phần nhàn nhạt mở miệng: "Tam hoàng tử khả năng thật lớn, tùy ý mang người từ trong vương phủ Bốn vương đi, đến Bốn vương cũng không biết! Hừ, chẳng lẽ Tam hoàng tử thật coi vương phủ Bốn vương là nơi người muốn như thế nào liền như thế đó sao!"

Giọng nói nhàn nhạt, chỉ là trong đó uy thế cùng bén nhọn, cũng là làm cho người ta không cảm được run lên trong bụng!

Khí thế cường đại khiến người chung quanh đang ồn ào đều từ từ yên tĩnh lại, tất cả đều hoảng sợ nhìn mặt không vẻ gì của Nam Cung Thần, hỉ nộ vô thường, Tề vương Điện hạ tàn khốc vô tình, được Thái hậu, hoàng thượng sủng ái, nhưng lại không thể đi được, chống lại người rất có thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước là Tam hoàng tử Nam Cung Hữu!

Hai người giảng co, khiến trong lòng người chung quanh cũng có chút sợ, hơn nữa mặc dù Nam Cung Thần có dáng vẻ tuyệt mỹ, nhưng khí chất đó ánh mắt kia cũng rét lạnh giống như đầm băng ngàn năm, không giận tự uy!

Mặt Nam Cung Hữu cũng trầm thấp, lãnh khốc khí thế chống lại Nam Cung Thần, thái độ không chút nào lùi bước!

"Không có chứng cứ, Thập đệ cố gì nói ra lời ấy, Bốn cung cũng không phải là người có thể mặc cho người khác tùy tiện vu hãm!" Ánh mắt Nam

Cung Hữu cùng Nam Cung Thần đối chọi nhau, không ai nhường ai, mở miệng nói.

"Tề vương Điện hạ cũng không thể tùy tiện há mồm liền nói càn, không có chứng cứ tại sao có thể tùy tiện nói là Hữu nhi làm!" An quý phi giọng mang giễu cợt không giúp.

"Câm miệng!" Mắt liếc An quý phi một cái, lạnh lùng ném ra một câu, Nam Cung Thần đưa mắt chuyển tới trên người của Nam Cung Hữu.

"Người."

An quý phi bị quát lên, gương mặt chợt xanh chợt tím sắc mặt biến đổi, cả người lúng túng không biết làm sao, mặc dù thân phận nàng ta là Quý Phi, nhưng nàng ta biết Tề vương này luôn luôn làm theo ý mình, tính tình cổ quái, cho dù là hoàng thượng nói cũng chưa chắc nghe, huống chi là một Quý Phi như nàng ta!

"Người của thủ vệ sẽ có ghi chép ra vào ngày hôm nay, nếu như Tam điện hạ không thừa nhận, đại khái có thể cho người ta đi thăm dò ghi chép một chút, xem xem con trai ta đến tột cùng là bị người nào bắt cóc vào cung, d∞đ∞l∞q∞đ, sợ rằng nếu như không phải là con ta đủ cơ trí, không biết đã bị người nào hại!" Lúc này Thư Nhã Phù cũng chậm chậm khôi phục tỉnh táo, chỉ cần Nam Cung Thần không dùng ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm nàng, nàng vẫn có thể bình tĩnh lại, xoay người nhìn về phía Tam hoàng tử, đuôi lông mày cột nhả mở miệng nói.

"Vậy thì đi thăm dò!" Nam Cung Hữu trước mặt không thay đổi sắc.

Mà hẳn có thể đủ trấn định như thế, dĩ nhiên là cũng đã xử lý, như thế nào lại sợ nàng đi điều tra!

"Thật ra thì con nhận được người đó! Cái đại thúc đó mặc dù khuôn mặt có chút đại chúng, lại lừa gạt con nói bọn họ là thái giám, nhưng thái giám

không có râu." Thư Vũ Trạch lúc này cũng đã chạy tới bên người Nhã Phù, cười híp mắt mở miệng nói.

Mà lúc này đây, Băng Đồng vừa đứng nắm trước người đàn ông trung niên ném vào, trực tiếp lạnh lùng mở miệng: "Vương Gia, người mang đến!"

Thời điểm Nam Cung Hữu nhìn thấy người đàn ông trên mặt đất, sắc mặt còn không cầm được thoáng thay đổi, sau đó lại khôi phục lại.

Người nọ là người của hắn, nhưng cũng không phải là người trong phủ của hắn!

Băng Đồng cũng sớm đã vào cung, mà tin tức cũng truyền lại cho Nam Cung Thần, cũng bị yêu cầu trong cung tra, đem người kéo ra.

"Chính là hắn! Hắn nói mình là thái giám, sau đó nói Vương Gia cùng mẹ muốn hắn dẫn ta vào cung." Thư Vũ Trạch đáng yêu ưu nhã giống như công tử văn nhã, nhưng đáng tiếc cậu chỉ là một đứa trẻ không tới bảy tuổi.

Hắn lúc nào thì nói qua mình là thái giám?! Đáy lòng người đàn ông trên đất lấm bầm, chỉ là bây giờ đang ở trước mặt mọi người cũng không dám nói nhiều.

"Hoàng thượng thứ tội, nô tài không nên tự mình dẫn người vào cung, chỉ là lời vừa nói toàn bộ là vu oan, nô tài chỉ là một lúc mê muội đầu óc, bởi vì đứa bé này cho nô tài một ngàn lượng, nô tài mới đồng ý đưa cậu lên lên vào cung gặp vương phi, hoàng thượng thứ tội!" Người đàn ông trung niên từ trong lòng ngực móc ra ngân phiếu, quỳ trên mặt đất cầu xin tha thứ.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tề Vương Gia, Ngài Phải Chú Ý Lời Nói!

"Một ngàn lượng? Buồn cười, người bây giờ lấy ra một ngàn lượng ngân phiếu nói là con trai Bồn cung cho, nhưng cho tới bây giờ ta chỉ biết trên người con ta chỉ đem ngân phiếu một vạn lượng!" Thư Nhã Phù khẽ cười đi lên trước, đưa một tay lấy ngân phiếu người đàn ông trung niên cầm.

Cúi đầu nhìn nhìn ngân phiếu có dấu ngân hàng tư nhân, cười nhạt nói: "Nói chuyện trước tốt nhất nghĩ rõ ràng rồi hãy nói, chớ tùy tiện nghĩ tới điều gì, đã nói cái gì, thứ này không thể ăn bữa bãi, lời cũng không thể nói lung tung!"

Nhã Phù đưa tay từ trong lòng ngực mình kéo ra phía trên một tấm ngân phiếu được gấp gọn gàng ra ngoài, nâng lên run một cái nhìn người đàn ông trung niên kia nói: "Thấy rõ ràng rồi, ngân phiếu Bồn cung cũng sẽ không tùy tiện cho người ta, ngân phiếu luôn luôn được Bồn cung bảo quản gọn gàng sạch sẽ, cái tờ này của người Rõ ràng đã qua tay rất nhiều người, ngân phiếu cũng có chút cũ kỹ!"

Ngân phiếu cũng giống như tiền giấy, lưu thông một thời gian dài, nên cũng sẽ cũ.

"Hừ, muốn vào cung còn cho người một ngàn lượng, để Bạng Đồng tỷ tỷ dẫn ta đi vào, người nói không phải dễ dàng hơn sao?" Thư Vũ Trạch cười híp mắt đứng ở bên người Nhã Phù, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, đáng vẻ không một chút khác biệt vì bị vu cáo hãm hại, ngược lại hào hứng bừng bừng nhìn chăm chăm người đàn ông trung niên cười cười mà nói.

Sau đó nhỏ giọng nói: "Nếu để mẹ biết ta bỏ một ngàn lượng bạc vào cung, không lột da của ta mới là lạ!"

"Vị tiên sinh này, Bồn cung cũng muốn hỏi người một chút, đến tột cùng là người nào sai người bắt cóc con trai của Bồn cung, còn vu hãm hối lộ người?"

Đưa tay, Nhã Phù đem ngân phiếu trên tay người đàn ông trung niên lấy ra đưa cho Viên tổng quản đang đi tới, đồng thời thân thiện cười cười, Viên Thì Minh là lão nhân đi theo bên cạnh hoàng thượng, rất nhiều chuyện ông ta nhìn việc mà làm, mà trước ông ta cũng giúp nàng nói chuyện, mặc dù cũng có nguyên nhân vì chính hắn, nhưng thế nào cũng coi như là giúp nàng, hướng chi, trong cung này, tâm phúc bên cạnh hoàng thượng Nhiều bằng hữu so với có nhiều kẻ địch như thế sẽ tốt hơn rất nhiều.

Viên Thì Minh cũng không nghĩ tới, nhìn Tề vương phi khôn khéo thông tuệ trước mắt này, nhưng nhìn mình rất thân thiện cười cười, theo bản năng sững sờ, ngay sau đó khẽ cúi đầu, chỉ là đáy lòng có ấn tượng tốt hơn một chút với Tề vương phi này!

Thật là một người thông minh, đủ thông minh lại hiểu được tiến lùi! Thời điểm đang đối mặt với đám người An Mộng Hàn cùng An quý phi, thái độ biểu hiện vừa đúng, hiểu thân phận cùng tình cảnh của mình.

"Hoàng thượng thứ tội, nô tài. Nô tài nói đều là sự thật! Hoàng thượng thứ tội, nô tài cũng chỉ là đầu óc nhất thời bị mê hoặc! Bạc này đúng là thiếu gia cho, cho nô tài gan lớn như trời cũng không dám ở trước mặt hoàng thượng nói lung tung đâu ạ! Cũng không có người chỉ điểm nô tài làm bất cứ chuyện gì, tất cả đều là lỗi của nô tài, hoàng thượng tha mạng, cầu xin hoàng thượng khai ân!" Cho dù là bị vạch trần rồi, thái độ của người đàn ông trung niên vẫn đánh chết cũng không nhận, quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ.

Nhìn hắn vẫn không có thái độ nhận tội, mà hiển nhiên là một lòng bảo vệ cho Tam hoàng tử, hoàn toàn là một bộ dạng đánh chết cũng không nhận!

"Được, không chịu nói đúng không! Ở trước mặt trẫm cũng như vậy. Người tới, đem cầu nô tài này lôi ra đánh, dốc sức đánh, cho đến khi nào nói thì dừng lại!" Hoàng thượng xem qua ngân phiếu Viên Thì Minh đưa tới, trên mặt lộ vẻ tức giận, trực tiếp đem ngân phiếu trên tay vứt qua một bên, lạnh giọng gầm lên.

Người rất nhanh bị dẫn đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau ngoài cửa liền truyền tới tiếng kêu thảm thiết, làm cho người ta nghe có chút sợ!

"Vương Gia, người này sẽ không dễ dàng nói ra, thủ đoạn của Tam điện hạ ngài cũng biết, cho dù là hiện tại giữ lại tính mệnh, một khi khai ra Tam hoàng tử, nô tài kia cũng sẽ mất mạng!" Liễu Trì nhỏ giọng trầm ngâm nói.

"Ừm! Trở về phủ!" Nam Cung Thần cũng không có ý định tiếp tục ở lại trong hoàng cung này, ở trong lòng hắn rất muốn truy cứu chuyện xảy ra ở đây.

"Vâng, Vương Gia!" Liễu Trì đáp một tiếng, ngay lập tức đẩy xe lăn của Nam Cung Thần hướng ngoài điện rời đi.

Đồng thời, Băng Đồng cũng đi tới trước mặt của Thư Nhã Phủ: "Vương phi, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, mời người cùng tiểu thiếu gia đi lên!"

Không nhiều lời, thậm chí Nam Cung Thần sắp rời đi, đối với người trên ghế rồng, cũng không có nhìn lâu, chỉ liếc mắt Nhã Phủ cùng Vũ Trạch một cái, ý tứ ánh mắt biểu đạt rất rõ ràng, sau đó. Liễu lĩnh làm theo ý mình kêu đi, ngay cả chào hỏi cũng không gọi một chút, làm việc phách lối, nhưng cũng không có người nào ngồi ở đó mở miệng nói một câu, cho dù là Hoàng thượng cùng Thái hậu cũng không tỏ bất kỳ thái độ gì.

Hoàng thượng nhìn Nam Cung Thần tùy ý rời đi, cùng với đám người Bạng Đồng không nhìn thái độ của mình, mặt không chút thay đổi, chỉ là ánh mắt chìm xuống, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng nói gì.

Trên xe ngựa, khi Thư Nhã Phù, Thư Vũ Trạch cùng Nam Cung Thần ngồi cùng chiếc xe ngựa, cả không gian chung quanh hình như cũng mang tới hơi thở rét lạnh, làm cho người ta có chút khí ép nặng nề cùng khẩn trương.

Thư Nhã Phù từ lúc ngồi lên xe ngựa, trên mặt vẫn là nụ cười ưu nhã nhìn người đàn ông đối diện đang nhìn chăm chăm mình, trên mặt không có một chút khẩn trương, chỉ có trời mới biết lúc này đáy lòng của nàng đã rất hỗn loạn, không ngờ khi thời điểm lấy hình dáng thật đối mặt Nam Cung Thần, nàng lại khẩn trương như vậy.

Nhưng càng làm cho nàng đoán không ra, là chuyện con trai bảo bối Vũ Trạch của mình, hiện tại thì không biết Nam Cung Thần muốn như thế nào?

"Vương Gia không cảm thấy dùng ánh mắt này nhìn chăm chăm vào một nữ nhân, có chút không ổn sao?" Ánh mắt chống lại Nam Cung Thần, Nhã Phù khẽ trầm ngâm mở miệng nói.

"Thư Nhã Phù, An Thất Thất! Ha ha, người không phải cảm thấy người nên nói rõ ràng với Bốn vương sao?" Cặp mắt Nam Cung Thần khẽ nheo lại, môi đỏ mọng khẽ mở, nhìn nữ nhân trước mặt vẫn lạnh nhạt mỉm cười, không ngờ lúc này nàng vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

"Tề vương gia, mặt ta vốn không phải là chân thật, chẳng lẽ ngài có thể khẳng định đây là gương mặt thật của ta, đúng rồi, hay là gương mặt khả ái của con trai ta!" Đuôi lông mày Nhã Phù nâng lên, trực tiếp đem vấn đề ném qua.

Nam Cung Thần nheo lại cặp mắt rất có lực hấp dẫn, loại vẻ mặt này được đặt trên tướng mạo của hắn, cái loại nam sắc mê người đó mang theo

chút tà mị còn có chút rung động, làm cho người ta không cảm được tim đập rộn lên.

Mà bây giờ tim Nhã Phù cũng đúng là có chút đập rộn lên rồi, nhưng không phải là vì tướng mạo mị hoặc của Nam Cung Thần, mà là bị Nam Cung Thần nhìn tới khẩn trương!

"Ha ha ha!" Tiếng cười khê nghe rất dịu dàng từ khóe miệng Nam Cung Thần tuôn ra, khiến người đàn ông vốn đã mị hoặc càng thêm lực mê hoặc.

Nam Cung Thần đột nhiên ngồi thẳng một chút, cả người hướng nơi Nhã Phù dựa đi tới: "Dùng chính là tướng mạo này vào cung? Lại để cho tiểu tử dùng cái dáng vẻ này xuất hiện trước mặt của mọi người, đối lại là người... người sẽ nghĩ đây là giả sao? Vương phi, Bốn vương phải nói người quá mơ hồ, hay quá ngu ngốc?"

Mang theo một loại mùi vị có vài phần cứng chiều giải thích, còn có khuôn mặt tuyệt sắc phóng đại đến gần, khiến hai bên gò má Nhã Phù ửng đỏ.

Thật đúng như Nam Cung Thần nói, đã dùng cái tướng mạo này xuất hiện, cũng có thể coi như là danh chánh ngôn thuận tiến dần từng bước, muốn che giấu thân phận của hai người đã là không thể nào.

Người khác cũng sẽ không tin tưởng, Nam Cung Thần là một người khôn khéo như vậy, làm sao có thể dễ dàng bị lừa!

Thân thể ngã về phía sau, Nhã Phù đem khoảng cách của hai người kéo ra một chút, một cái tay nâng lên đẩy lồng ngực Nam Cung Thần, trợn trắng cả mắt, cũng không có ý định tiếp tục phủ nhận, có một chút sơ hở, như vậy dựa vào tài nguyên trên tay người đàn ông này đi điều tra, sợ rằng rất dễ dàng điều tra ra một chút dấu vết.

"Vương Gia, như vậy ngài tính toán như thế nào? Còn nữa, ngài đừng dựa vào ta gần như vậy, ngồi xuống nói chuyện cũng tốt."

"Bốn vương phải làm thế nào? Vương phi cảm thấy Bốn vương đối với vương phi của mình phải làm thế nào? Người không cảm thấy thân mật với vương phi. là rất bình thường sao?" Nam Cung Thần cười lên, nơi nào còn người lãnh khốc lúc ở trên đại điện, mà trong lúc nói chuyện, thân thể càng nhích thêm về phía trước mấy phần.

"Khụ khụ!" Thư Vũ Trạch thật lâu không bị để ý tới, nhìn hai người càng ngày càng đến gần, gương mặt cười xấu xa ho khan mấy tiếng, mặc dù rất không muốn quấy nhiễu, nhưng hiện tại cậu, một người lớn như vậy ở chỗ này, Tề vương gia không khỏi quá gấp đi một chút!

Quay đầu nhìn về phía con trai bên cạnh, trên mặt Nhã Phù càng không nhìn được đỏ một chút, trước mặt con trai bảo bối của mình, bị Nam Cung Thần đùa giỡn như vậy, mặc dù da mặt nàng cũng đủ dày, cũng không nhìn được có chút ngượng ngùng.

"Tề vương gia, mặc dù ta không phản đối các người tiếp xúc gần gũi, nhưng xin lo lắng những người khác ở nơi này. Cũng chính là ta đây, trước mắt vẫn là một đứa trẻ con non nớt, có phải nên chú ý đến lời nói và việc làm hay không!" Thư Vũ Trạch ho khan hai tiếng, nhìn cha và mẹ đang nhìn về phía mình, bộ dáng thâm trầm cười xấu xa nói.

Mà Nam Cung Thần, lúc này ngồi thẳng thân mình, ánh mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn Vũ Trạch chốc lát, sau đó nụ cười yêu nghiệt trên mặt trước cũng thu vào, rất nghiêm túc nhìn Nhã Phù.

"Nó là con trai của ta!" Âm thanh lạnh lùng mang theo chắc chắn, đồng thời ánh mắt nhìn người phụ nữ nhàn nhã trước mặt.

Nam Cung Thần nhìn về mặt khẳng định có kết luận, mặc dù trong lòng Nhã Phù rất không muốn thừa nhận, nhưng hiện tại tướng mạo con trai đặt

ở nơi nào, muốn không thừa nhận cũng không có khả năng, người đàn ông trước mắt này cũng đã kết luận.

"Có phải con trai hay không, chẳng lẽ Vương Gia cũng không biết?" Cười cười, ném ra một vấn đề chính nàng cũng rất muốn biết.

"Nó là con trai của ta!" Nam Cung Thần lại lần nữa khẳng định một câu.

Nhã Phù chép chép miệng, quay đầu nhìn về phía con trai đang ngồi ở bên cạnh mình, đưa tay đem con trai trước mặt bế lên, rất nghiêm túc giáo dục: "Bảo bối, con phải biết, cuộc đời của con đều đặt ra để tin theo, con là từ trong bụng mẹ ra ngoài, lời của mẹ mới chính xác, mẹ mới là quan trọng nhất, những lời người khác nói con có thể vào tai này ra tai kia!"

"Dạ! Bảo bối biết! Mẹ ~ bảo bối yêu mẹ nhất!" Thư Vũ Trạch vẻ mặt đáng yêu cười trộm, cười híp mắt phối hợp ôm cổ của nàng, ở trên mặt của nàng hôn một cái.

Đồng thời, ánh mắt lại len lén liếc nhìn Nam Cung Thần.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Con Muốn Gọi Phụ Vương Hay Không?

Nhìn thái độ con trai bảo bối của mình, trên mặt Nhã Phù rất có vài phần hả hê nhíu mày, mỉm cười nhìn Nam Cung Thần ở phía đối diện!

Ý tứ rất rõ ràng, con trai là của ta, hoài thai mười tháng sinh đứa bé này là nàng, cho nên hẳn không có tư cách tới chất vấn nàng bất cứ chuyện gì. Huống chi muốn chất vấn, chính nàng cũng không biết chuyện xảy ra trước kia.

"Ha ha ha!" Nam Cung Thần đối với dáng vẻ khiêu khích của Nhã Phù, không có bất kì tức giận nào, ngược lại khoe môi nhếch lên, từ từ cười lên, âm thanh dịu dàng trầm thấp giống như dòng suối nóng mê hoặc liên liên.

Nhất thời trong xe ngựa, xuân sắc vô biên.

"Cười cái gì mà cười, cho là chỉ cười đến đẹp mắt không!" Tiếng cười yên lặng nói thầm vài câu, nhưng trước ánh mắt của Nhã Phù, hai mắt tỏa ánh sáng rơi vào trên người của Nam Cung Thần nhìn chăm chăm, vốn là thích xem trai đẹp, hiện tại Nam Cung Thần có tư thái như một loại yêu nghiệt ở trước mặt mình, nàng cơ hồ là trực tiếp đưa mắt dính vào trên người của hắn.

"Cứ như vậy người không phải đã phủ nhận rồi, tên tiểu tử này là con trai của ta! Ủm!" Chữ ừm cuối cùng là tiếng thứ hai, khẽ luận điệu, Nam Cung Thần dùng giọng điệu nói ra lời này, súyt nữa khiến Nhã Phù chảy ra nước miếng .

Người đàn ông yêu nghiệt này quả nhiên là tuyệt sắc, khó trách vẫn không thích xuất hiện tại trước người khác, tướng mạo này không bị người

nhìn chăm chăm mới kỳ quái!

Đáy lòng yên lặng lăm lăm, chỉ là đối với lời Nam Cung Thần nói, lúc này Nhã Phù cũng không còn có tâm tư đi phủ nhận, dù sao thái độ Nam Cung Thần hiện tại đã nhận định, mà hình như nàng làm bất cứ chuyện gì khác, đều bị cho là che giấu!

Nhìn Nhã Phù không có mở miệng phủ nhận, ánh mắt Nam Cung Thần rơi xuống trên người Thư Vũ Trạch đang ngồi trong lòng Nhã Phù.

Trong tròng mắt thâm thúy màu hổ phách có ôn nhu, môi mỏng khẽ mím lại, có mấy phần sững sờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt tương tự mình.

Đối với bộ dáng Nam Cung Thần, Thư Vũ Trạch cũng xem ở đáy mắt, thật ra trong lòng cũng có chút khẩn trương.

Mặc kệ bản thân trưởng thành sớm như thế nào, thông minh cỡ nào, nhưng dù sao Vũ Trạch cũng chỉ là một đứa bé không tới bảy tuổi, người trước mặt này, gần như ở trên trình độ nhất định, khẳng định có thể là cha của mình rồi, riêng chỉ bằng vào tướng mạo giữa hai người bọn họ, cũng đã giống gần mười phần.

Có chút nhớ nhung muốn đi đến bên người Nam Cung Thần, nhưng hiện tại Vũ Trạch vẫn còn ở trong lòng ngực mẹ mình, cậu quan tâm nhất là cách nhìn của mẹ, nếu như mẹ không muốn cậu nhận người cha này, như vậy cậu sẽ không thể không để ý đến nguyện vọng của mẹ, mẹ mình khôn khéo, nhưng mà rất nhiều chuyện cũng vô cùng mơ hồ, hơn nữa đời sống tình cảm, mấy năm qua này vẫn luôn chậm lụt vô cùng.

"Có phải con của Vương gia hay không ngài còn không biết, ta làm sao biết, bảy năm trước đầu óc ta không còn rõ ràng lắm, cái gì cũng không rõ ràng!"

Nhã Phù giương mắt chống lại ánh mắt Nam Cung Thần, khóe miệng vốn muốn phản bác cuối cùng vẫn không có nói ra, chỉ bữu môi, cúi đầu nhìn con mình cũng có chút ánh mắt mong đợi, trong lòng không cầm được mềm mại.

Lúc Vũ Trạch còn rất nhỏ, đã từng hỏi nàng về chuyện của cha, mặc dù bên cạnh có rất nhiều người cùng với cậu, nhưng dù sao không phải người cha ruột thịt của cậu.

Một đứa bé nhỏ như vậy, cho tới nay đều vô cùng hiểu chuyện, gần như không cần nàng quá hao tâm, nhưng cũng bởi vì như vậy, nàng càng đối với con trai bảo bối có một phần áy náy! Mặc dù phần áy náy này cũng không phải bởi vì nàng mới tạo thành, nhưng nàng bây giờ là mẹ, trong lòng sẽ vì ánh mắt mong đợi của con mà đau lòng.

"Trong quan hệ này, Bốn vương tự nhiên sẽ đi điều tra tìm hiểu rõ!"

Nam Cung Thần vì thế cũng khẽ nheo lại cặp mắt, đột nhiên hiện ra một đứa con trai, hơn nữa chính hãn cũng hoàn toàn không có ấn tượng, không thể không nói chuyện này đến nay đối với hãn chính là chuyện khiến hãn kinh hãi nhất.

Ở trong ký ức của hãn, không có người Thư Nhã Phù này tồn tại, chớ nói chi hai người xảy ra quan hệ lúc nào, thậm chí còn có một đứa con trai lớn như vậy.

Nếu như nghe thấy chuyện này từ miệng người khác, lấy tính cách của hãn tuyệt đối sẽ không tin tưởng!

Thế nhưng khi Vũ Trạch xuất hiện, hãn phó không kịp, không có bất kỳ chuẩn bị tư tưởng lập tức khiếp sợ ở tại chỗ.

"Vương Gia, đến Vương phủ rồi!" Âm thanh Liễu Trì từ bên ngoài vọng vào.

Đến vương phủ, Nhã Phù nghĩ tới xuống xe ngựa đầu tiên, mỉm cười nhìn về phía Băng Đồng: "Mang ta đến chỗ ở!"

Nhìn Vương gia trong xe ngựa khẳng định nghe được âm thanh của Thư Nhã Phù cũng không có nói cái gì, Băng Đồng xoay người dẫn đường, dẫn đoàn lê quý đôn, nhưng mà tại thời điểm trong ánh mắt nhìn Thư Nhã Phù, cũng nhiều hơn một phần cảnh giác cùng đề phòng.

Nhã Phù dẫn đầu rời đi, trên xe ngựa, lập tức chỉ còn lại có Nam Cung Thần cùng Vũ Trạch, hai người hai mặt nhìn nhau!

Mà đối với Nhã Phù không có hành động để cho Thư Vũ Trạch đi trước, hai người cũng hiểu, nàng đây cố ý để cho bọn họ hai người một chỗ, dù sao hai người cũng là cha con, nàng không muốn bởi vì mình mà trói buộc đứa bé, cũng không nguyện ý tước đoạt quyền nhận cha của Vũ Trạch.

"Mẹ có chút không thích ngài, Tề vương gia!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thư Vũ Trạch cười híp mắt, vẫn ưu nhã đáng yêu như trước, rất quy củ ngồi ở vị trí đối diện Nam Cung Thần nói nói.

"Nàng không thích Bốn vương, Bốn vương cũng không thích nàng, tính tình cổ quái, đáng dấp lại khó coi, xảo quyệt khó chơi, Hừ!" Bị Vũ Trạch nói như thế, Nam Cung Thần nghĩ tới việc đào hôn của Nhã Phù, còn có một ít chuyện trước sau đó, không cầm được lạnh mặt, hừ lạnh một tiếng nói.

Nhìn Nam Cung Thần có chút biểu cảm kì quái, trong lòng Vũ Trạch cũng không ngừng cười trộm.

Tề vương gia, ngài không nhìn thấy nét mặt ngài bây giờ rồi rầm kỳ cục cỡ nào, giống như một đứa bé đang giận dỗi.

Trong lòng không ngừng cười trộm, nhưng đối mặt Nam Cung Thần, cậu không dám bật cười, chỉ mấp máy cánh môi, thiếu chút nữa bật cười, âm

thanh lại ghen trở về trong bụng.

"Khụ khụ! Tề vương gia, như vậy chúng ta có thể nhờ một chút, về mẹ của ta, ngài định làm như thế nào?" Thư Vũ Trạch cũng rất muốn nhận cha, nhưng so với ý nghĩ của mình, cậu vẫn muốn cho mẹ vui vẻ một chút.

Lúc này phía ngoài Liễu Trì cũng đã nhận ra ý tứ Thư Nhã Phù một người dẫn đầu đi vào trong vương phủ, lập tức cũng không có khuấy động hai người trong xe ngựa, chỉ cung kính đứng ở bên cạnh xe ngựa canh giữ cảnh giác.

Nam Cung Thần nhìn chăm chăm vẻ mặt thành thật của Thư Vũ Trạch, biết tiểu tử trước mắt thật thông minh, rất nhiều chuyện cũng đã hiểu biết rồi.

Thân thể khẽ dựa vào sau, hai tay Nam Cung Thần khoanh trước ngực, nhìn Vũ Trạch hỏi ngược lại: "Vương phi đào hôn, người cảm thấy còn có thể thế nào?"

"Không thể nói như vậy, ngài đi bên ngoài nghe một chút, có ai biết chuyện Tề vương phi đào hôn, đây nhất định là giả dối, mẹ vẫn ở trong Tề Vương phủ dưỡng bệnh, chỉ là không được Tề vương gia sủng ái!" Cười híp mắt nhìn khí thế bất phàm của Tề vương gia, Thư Vũ Trạch rất nghiêm túc lắc đầu một cái, mở miệng nói.

"Tiểu tử, có phải người nên gọi Bốn vương một tiếng phụ vương hay không!"

Nam Cung Thần cũng không muốn nói những thứ kia, chuyện đào hôn hẳn sẽ cùng Thư Nhã Phù tính toán thật tốt.

Đáy mắt mang theo vài phần chờ đợi, Nam Cung Thần nhìn chăm chăm Thư Vũ Trạch, rất nỗ lực muốn ức chế đáy lòng không khỏi kích động,

nhưng lại nhịn không được mà nói ra ngoài, muốn nghe cậu gọi mình một tiếng cha.

Mặc dù từ lần đầu tiên nhìn thấy tên tiểu tử này, hai người gọi vẫn luôn là tùy ý gọi "Cha thân ái", "Con trai nhị thập tứ hiếu", nhưng khi đó cũng không có loại tâm tình như bây giờ, cảm giác quả thật hoàn toàn bất đồng.

"Tề vương gia, chính ngài có con trai hay không cũng không biết, tại sao có thể tùy tiện tiện cho ta gọi ngài là phụ vương đây? Thật ra thì ta cũng vậy, rất muốn có cha, chẳng qua mẹ ta không có thừa nhận, ta cũng sẽ không gọi nha!" Vũ Trạch vẫn như cũ cười đến ưu nhã đáng yêu, cười híp cặp mắt thẳng tắp nhìn về phía Nam Cung Thần cũng có tròng mắt màu hổ phách sang chói. diễn~đàn~le~quý~đôn.

"Chỉ cần nàng thừa nhận là được phải không? Tốt!" Nam Cung Thần mỉm cười lạnh nhạt nói, "Như vậy người cùng U Minh cung có quan hệ, có phải có thể nói cho ta biết chứ hay không? Không ngại cùng người nói rõ, triều đình có lòng chen tay vào chuyện trong giang hồ, bởi vì hình như quan viên triều đình cùng rất nhiều môn phái trong giang hồ có quan hệ mật thiết, trong đó U Minh cung không chính không tà nhất định sẽ bị để mắt tới!"

Trong bụng một cái lộp bộp, gần đây Thư Vũ Trạch không có nghe Lê Hi nhắc tới phương diện này, nếu như triều đình thật tham gia giữa các môn phái trong giang hồ, rất nhiều chuyện chỉ sợ cũng không phải đơn giản như trước kia vậy, rất nhiều hành động uy hiếp lợi ích của triều đình, cùng triều đình đối nghịch, không phải sợ, chỉ là không cần thiết.

Trong lòng vẫn tự định giá, nhưng trên mặt cũng vẫn mỉm cười như cũ trả lời: "Vậy không thành, mẹ của ta không có thừa nhận trước, chúng ta cũng không có quan hệ gì, Vương Gia còn không có quyền quản ta!"

Nhìn đầu muối không vào, một mực chắc chắn nhất định phải là Thư Nhã Phù mở miệng thừa nhận, trong lòng Nam Cung Thần có chút buồn bực, mang theo chút mất mát nhìn cậu.

Đột nhiên có một đứa con trai, mặc dù rất khiếp sợ, nhưng trong lòng vẫn có loại kích động cùng vui sướng!

Trầm mặc chỉ chốc lát sau, khóe môi bên từ từ gợi lên một đường cong, tâm tình vui thích nhìn Vũ Trạch nói: "Coi như không thừa nhận, nàng bây giờ là Tề vương phi, người cũng là con trai của Bốn vương! Tính thế nào, người có muốn gọi phụ vương hay không!"

Phủ đệ Tam hoàng tử, sắc mặt Nam Cung Hữu âm trầm khó coi, nhìn lên nữ nhân trước mặt, cười lạnh nói: "Con trai Thư Nhã Phù lại là của Lão Thập, chuyện lớn như vậy người cũng không điều tra tìm hiểu rõ, đến tột cùng người đang làm gì?"

"Điện hạ, Thư Nhã Phù này chỉ có ở sau thiết yến mới là lần đầu tiên vào cung, đứa bé kia rất ít xuất hiện." Nữ nhân uyển chuyển đứng ở trước mặt Nam Cung Hữu, mang trên mặt cái khăn che mặt, xem không vì diện mạo, chỉ là nghe âm thanh trong trẻo dễ nghe.

"Bốn cung không muốn nghe nhiều cố như vậy, trở về làm chuyện của người, Bốn cung không muốn lần sau lại bại lộ như vậy!" Hừ lạnh một thân, trực tiếp đứng dậy rời đi gian phòng, đối với nữ nhân cung kính cúi đầu trước mặt cũng là không có ném tới bất kỳ cái nhìn chăm chú nào.

Mà đối mặt Tam hoàng tử lạnh nhạt, nữ nhân cũng chỉ là thân thể cứng ngắc lay động, sau đó lập tức cung kính hành lễ rời đi.

Sau đó lặng lẽ từ cửa sau rời đi, hơn nữa nhìn dáng vẻ hình như đối với hoàn cảnh chung quanh ra vào đều vô cùng quen thuộc.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Con Trai Ra Ánh Sáng, Phản Ứng Kiên Quan.

Trên yến tiệc Đoan Ngọ, bởi vì biểu diễn của Thư Nhã Phù, cùng với sự xuất hiện của Thư Vũ Trạch, gần như khiến hai người bọn họ trở thành tiêu điểm chú ý nhất của bữa tiệc lần này, ngay tiếp theo ba người Tề vương bọn họ quan hệ trong đó, cùng với lời đồn, trước tiên đều ở đây truyền khắp cả thành Khai Dương.

Tất cả mọi người rất cảm thán, biến hóa này thật mau!

Phía trước vẫn còn bàn tán chuyện Tề vương phi chưa cưới sinh con mà không được Tề vương sủng ái, Vương Gia có sủng phi mới, vậy mà hôm nay lời nói xoay chuyển, tất cả tiêu điểm của mọi người lại rơi xuống trên người bọn họ, nhưng trái với lời đồn trước kia, tất cả đều biến thành một cách nói khác.

Cả thành Khai Dương, trong một đêm, tất cả mọi người truyền ta nhau, Tề vương phi Thư Nhã Phù tài nghệ xuất chúng, tài nghệ trấn áp hoa thơm cỏ lạ, ở trên bữa tiệc Đoan Ngọ tỏa sáng, cũng không phải là Hầu phủ đại tiểu thư ngu dại, mà đứa bé của nàng, bị lộ ra, thì ra lại là con trai của Tề vương gia, mà kết quả khúc mắc giữa hai người như thế nào? Đây cũng làm cho tất cả người trong thành Khai Dương đều lung lay, các cách nói cũng từ từ truyền ra.

Sáng sớm hôm sau, trong cung Thái hậu cũng không kịp đợi liền phái người tới truyền đòi Thư Nhã Phù vào cung, còn đặc biệt nói cũng đem theo Vũ Trạch.

"Tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc Kim An!"

Nhã Phù hôm nay không ăn mặc cao quý như hôm qua, chỉ là một thân váy lam đơn giản thanh lịch cộng thêm một ngọc trâm vấn tóc lên, cả người nhìn nhẹ nhàng khoan khoái lịch sự tao nhã, không có nhiều đồ trang sức cùng với son phấn, mát mẻ tùy ý!

"Tham kiến Thái hậu, Thái hậu thân thể an khang, miệng luôn tươi cười!" Thư Vũ Trạch đi theo bên cạnh Nhã Phù, cười đáng yêu ưu nhã hành lễ, dáng người nho nhỏ cũng làm cho người ta rất thích thú.

"Ha ha ha, tốt! Đến, ngồi ở đây!" Thái hậu nhìn Vũ Trạch, nụ cười bên khóe miệng lập tức dương lên, tràn đầy thương yêu nhìn tiểu tử cùng Nam Cung Thần giống hệt nhau, trực tiếp ngoắc cho Vũ Trạch đến gần phía trước.

"Nhã phù, người cũng tới ngồi bên này, chớ đứng! Nơi này của Ai gia cũng không cần thận trọng như vậy!"

Đem Vũ Trạch ôm vào trong ngực mình, Thái hậu cười híp mắt nhìn Nhã Phù nói.

Trước bởi vì chuyện Nhã Phù chưa cưới đã sinh con, trong lòng Thái hậu vẫn luôn có ngăn cách, nhưng hôm nay, nhìn đứa trẻ như hoa như ngọc, lại cùng cháu trai mình thương yêu nhất giống nhau như đúc, Vũ Trạch, đáy lòng cuối cùng với chút ít ngăn cách cũng đã vỡ xuống, hôm nay nhìn Nhã Phù cảm thấy ra sao cũng thấy thuận mắt!

Thái hậu cũng sai người chuẩn bị xong bữa ăn sáng, không ngừng đem các loại món ăn gấp đến trong chén Vũ Trạch, Thái hậu ăn rất ít, phần lớn thời gian đều nhìn hai người bọn họ, đáy mắt đầy nụ cười thương yêu cưng chiều.

"Thái hậu, ngài cũng không phải gấp thức ăn cho nó, chính ngài cũng còn chưa ăn!" Nhã Phù khẽ cười, dịu dàng nói.

Nhìn Thái hậu, thật ra thì lúc này Nhã Phù cảm giác bà và bà nội mình có chút tương tự, dù sao cũng đều là người lớn tuổi, mà Thái hậu là người già ở trong hậu cung cả đời đấu tranh này, bây giờ đứa bé ở bên người càng thêm khó khăn, phần lớn thời gian hầu ở bên cạnh đều là những nha hoàn thái giám này.

"Nhã Phù, người cũng vậy, nếu biết đứa nhỏ này là của Vương Gia, tại sao không nói ra sớm chút? Còn rời nhà bảy năm, bảy năm này một người ở bên ngoài, lại có thai, nếu có chuyện gì xảy ra như thế nào!"

Thái hậu nhìn Nhã Phù, không có nhiều son dầy phấn nhưng vẫn xinh đẹp, nụ cười trên mặt, hai mắt trong suốt, trên người một cỗ khí chất lạnh nhạt, đông đảo nữ nhân trong cung này không có.

Hôm nay đáy lòng không có ngăn cách, nhìn Nhã Phù, cũng cảm thấy mặc kệ từ phương diện kia xem ra, đều là bỏ qua, nghĩ tới Nhã Phù mang theo đứa bé một mình bên ngoài sinh sống bảy năm, Thái hậu cũng khó tránh khỏi sinh ra mấy phần thương tiếc.

"Thái hậu, ngài cũng đã biết, trước kia đầu óc Nhã Phù không rõ lắm, có một số việc không minh bạch, cộng thêm tuổi lại nhỏ, khó tránh khỏi để người mượn cớ! Ban đầu rời đi cũng là có rất nhiều nguyên nhân." Cảm nhận được thương tiếc trong giọng nói của Thái hậu, Nhã Phù đem chiếc đĩa trên tay để xuống, nhẹ giọng hồi đáp.

"Cái đứa nhỏ này!" Thái hậu khẽ thở dài một hơi.

"Không ngờ hôm nay Thái hậu dậy sớm, thần thiếp còn lo lắng đến sớm quấy rầy Thái hậu ngài nghỉ ngơi chứ!"

Lúc này bên ngoài truyền đến âm thanh, ngay sau đó hoàng hậu nương nương cũng đi vào, bên cạnh còn có mấy phi tần khác đi theo, nhớ đến sáng sớm các phi tử trong cung đến thỉnh an hoàng hậu, vừa đứng lại cùng nhau tới nơi Thái hậu!

"Tham kiến Thái hậu, Thái hậu vạn phúc Kim An!"

Mọi người hành lễ xong ngồi xuống, hoàng hậu nương nương nhìn Nhã Phù cùng Vũ Trạch ngồi cùng Thái hậu dùng cơm, mỉm cười nói: "Tề vương phi hôm nay thật sớm, Bốn cung cũng không nghĩ đến ở nơi này của mẫu hậu, có thể nhìn thấy các người."

"Là ai gia cho người mời Tề vương phi cùng tiểu thể tử vào cung, ai gia một mình dùng bữa, cũng không có người đến cùng." Thái hậu nói, nói đến phần sau còn có chút oán giận.

Nhã Phù ngồi ở một bên cũng không có ý tứ nói nhiều, chỉ là ánh mắt nhàn nhạt từ trên người hoàng hậu lại chuyển đến trên người mấy phi tần khác.

Một người trong đó đã từng thấy là Huệ Chiêu Nghi, còn có mặt hai nữ nhân khác, nhìn phẩm cấp vậy cũng không tính là thấp, mấy người tướng mạo đều hơn người, mà hoàng hậu đoan trang tao nhã, không hổ là nhất quốc chi mẫu.

"Thái hậu, chúng thần thiếp sao có thể tùy ý ở nơi này của ngài này dùng bữa được!" Một người trong đó Nhã Phù chưa từng thấy qua, môi hồng răng trắng, thân thể vừa phải đầy đặn, cười khẽ một tiếng mở miệng nói.

Ánh mắt Nhã Phù nhìn sang, đáy mắt nhàn nhạt, nhưng có mấy phần nghi hoặc, dù sao cũng là người nàng không biết.

"Tề vương phi ít vào cung, nên cũng nhận không ra mấy vị muội muội, vị này là Nhã Hiền phi, vị này là Minh Đức phi, vị này là Huệ Chiêu Nghi!" Hoàng hậu hình như thấy được trong mắt Nhã Phù có nghi hoặc, mỉm cười mở miệng thay nàng giải quyết vấn đề.

"Tham kiến Hiền phi nương nương, Đức Phi nương nương, Huệ Chiêu Nghi!"

"Được rồi, tất cả mọi người trò chuyện, không cần được những lễ nghi này!" Thái hậu nhìn hành động cử chỉ Nhã Phù tự nhiên thanh thản, cũng không có bất kỳ thận trọng, nhìn càng thêm thích, phất tay cười nói.

Mấy người tùy ý nói chuyện, nhưng trong ánh mắt chung quy lại phải không tự chủ rơi xuống trên người của Vũ Trạch!

Nhìn thật sự rất giống Tề vương, không ngờ Thư Nhã Phù này bảy năm trước mang thai đứa bé lại là của Tề vương!

"Mấy vị nương nương vạn phúc!" Nhận thấy được tầm mắt mấy người bọn họ, Thư Vũ Trạch cũng không e lệ, trực tiếp cười đáng yêu ưu nhã bước ra một bước, theo quy củ hướng mấy người khẽ chào một cái!

"Ha ha ha, người xem đứa bé này, cái gì cũng biết!" Động tác của Vũ Trạch, khiến đám người Thái hậu đều cười lên.

Trong cung Thái hậu hiện lên cảnh sắc an lành, nhưng trong ngự thư phòng, thế nhưng lúc này mặt hoàng thượng lại âm trầm.

"Hoàng thượng, Tề vương phi cùng tiểu thể tử sáng sớm liền vào cung, là ý chỉ của Thái hậu, mà hoàng hậu nương nương sau khi thỉnh an, cũng cùng mấy vị nương nương khác đi đến cung Thái hậu!" Viên Thì Minh cúi đầu cung kính bẩm báo.

"Uyển Quý Phi đi đến cung Thái hậu rồi hả?" Hoàng thượng mặt âm trầm, cúi đầu nhìn tấu chương trên tay, hỏi.

"Uyển Quý Phi nói là hôm nay thân thể khó chịu, cùng hoàng hậu bên kia nói một tiếng, sáng sớm cũng không có đi chào hỏi!"

"Người phái đi điều tra có tin tức hay không, mấy năm qua Thư Nhã Phù ở địa phương nào? Trẫm phải biết đứa bé kia là xảy ra chuyện gì?!" Gương

mặt lạnh lùng, hoàng thượng đem tấu chương trên tay vứt sang một bên, ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Viên tổng quản nói.

"Hoàng thượng, không có tin tức!" Viên tổng quản thận trọng đáp trả, đáy lòng hiểu lo lắng của hoàng thượng.

Hoàng thượng ngại nhất một chuyện, chính là tiên hoàng đem Âm các phải là thế lực hoàng thượng nắm trong tay, tất cả đều giao đến trong tay Tề vương Nam Cung Thần, sau đó, hoàng thượng đã cảm thấy quyền lợi của mình bị chính đứa con trai này uy hiếp rồi.

Từ đó phòng bị đối với đứa con trai này!

Nếu như không phải là Nam Cung Thần không thể đi được, sợ rằng hoàng thượng sẽ càng thêm coi là cái đinh trong mắt, cũng chính bởi vì Nam Cung Thần không thể đi được là sự thực, cho nên hoàng thượng mới có thể vẫn phóng túng tồn tại của hắn, nhưng đồng thời, lại sẽ không cho phép mẹ đẻ Nam Cung Thần. Cũng chính là Uyển Quý Phi sinh hạ dù là một đứa bé.

Cho nên uyển Quý Phi cũng không biết, từ khi bắt đầu, tất cả hương nhang cùng với y phục nàng sử dụng, đều bị hoàng thượng cho người đặc biệt an bài, không chỉ là bởi vì được sủng ái nhất, đồng thời cũng bởi vì muốn cho nàng vĩnh viễn không có thai được!

Chỉ cần Uyển Quý Phi có một đứa con là Nam Cung Thần, có Uyển Quý Phi ở trong cung, như vậy Nam Cung Thần còn là để cho hắn sử dụng!

Nhưng nếu như. Uyển Quý Phi có đứa con khác, nếu Nam Cung Thần giúp đỡ đứa bé kia cướp lấy hoàng quyền, đây là chuyện hoàng thượng tuyệt đối không cho phép xảy ra!

Có thể nói tất cả đều ở trong lòng bàn tay của hắn, nhưng Thư Nhã Phù xuất hiện, cùng với Thư Vũ Trạch xuất hiện, cũng đánh loạn sự an bài!

Nam Cung Thần lại có con! Còn là một đứa con trai!

Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép hoàng quyền của mình bị uy hiếp! Không cho phép có người dùng thế lực Ám các vốn nên thuộc về hắn đi đối phó hắn!

Không thể không nói, hoàng thượng là một người ích kỷ, trước kia khi còn là một hoàng tử, từng bước từng bước đi tới cái vị trí Chí Tôn này, ngồi trên ghế cao nhiều năm như vậy, ngược lại muốn có được nhiều hơn, mà Ám các trên tay Nam Cung Thần, đối với hắn mà nói là một đả kích trí mệnh, mặc dù người kia là con trai của mình.

Đột nhiên, con người hoàng thượng co rút nhanh, hình như là nghĩ tới điều gì, từ trong xếp tấu chương thật cao lấy ra một quyển, mở tấu chương ra, ánh mắt nhanh chóng xem qua, sau đó không mở miệng, chỉ ngồi trầm tư hồi lâu.

Đang ở bên kia cẩn thận phụng dưỡng, Viên tổng quản chuẩn bị cho người thay nước trà, trên tay hoàng thượng "Pằng" một tiếng đem tấu chương đặt lại, trên mặt có mấy phần nặng nề còn có suy nghĩ sâu xa.

"Viên Thì Minh, cho người gọi Tề vương phi tới!" Hoàng thượng trầm ngâm chốc lát, sau đó còn mở miệng hạ lệnh.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Nhã Phù từ trong cung Thái hậu rời đi, cũng để Vũ Trạch ở lại trong cung Thái hậu, một thân một mình theo Viên tổng quản tiến về phía trước.

Đi theo sau lưng Viên tổng quản, Thư Nhã Phù khẽ cau mày, trong lòng nghĩ tới lúc này hoàng thượng đột nhiên triệu kiến nàng, rốt cuộc là vì cái gì? Là vì chuyện đám cưới, hay là chuyện Vũ Trạch? hoặc là những thứ khác nữa?

Âm thầm tự định giá trong bụng, trên mặt Nhã Phù nhàn nhạt mỉm cười, nhìn Viên tổng quản dẫn đường phía trước, hỏi: "Viên tổng quản, không biết phụ hoàng triệu kiến ta là có chuyện gì?"

Thời gian này, coi như mới hạ triều, bình thường hoàng thượng cùng đại thần nghị sự, hoặc là thời gian phê duyệt tấu chương, lúc này triệu kiến nàng ở Ngự Thư Phòng, thật sự để cho nàng có chút không hiểu.

"Vương phi, tâm tư hoàng thượng nô tài sao có thể tùy ý suy đoán, hoàng thượng sai lỗi nô tới mời vương phi đi một chuyến, tự nhiên hoàng thượng có dụng ý." Bước đi dưới chân Viên tổng quản hơi chậm một chút, thân thể khẽ lui về phía sau đi một chút, nhỏ giọng cười nói.

"Tổng quản ngài cũng biết Bốn cung ít vào cung, người trong cung này cũng không rõ lắm, phụ hoàng chính là hoàng thượng, trong lòng cũng có chút kính sợ!" Dịu dàng cười nói, Nhã Phù thấy Viên tổng quản bước chậm lại, chân cũng chậm một chút, chắc hẳn còn có mấy lời phải nói.

"Vương phi cũng quá lo lắng, trong cung này làm nô tài tự nhiên tôn kính vương phi, nương nương các cung khác nghĩ đến ngài là không biết,

về sau nếu như đi lại nhiều một chút, hẳn là sẽ quen thuộc rồi! Hoàng thượng sáng nay hạ triều, sau khi ở Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương, nghe người khác nói vương phi vào cung, ở cung của thái hậu, mới sai nô tài tới mời vương phi đi một chuyến!" Viên tổng quản cung kính mỉm cười nói.

Dừng một chút, ngay sau đó Viên tổng quản đem âm thanh hạ thấp một chút, nhẹ giọng nói ra:

"Bất quá những ngày gần đây, Hầu Gia sẽ đi đến trong quân doanh, đoạn thời gian này địa khu Tây Bắc thường xuyên bạo loạn, hoàng thượng cũng rất hao tâm, hôm nay lâm triều các vị đại thần cũng vì chuyện này tranh luận không nghỉ!"

Trong bụng lộp bộp một cái, Nhã Phù càng thêm suy nghĩ, Viên tổng quản này là người theo bên cạnh hoàng thượng, đột nhiên nói đến chuyện tình Tây Bắc này, nhất định là ông ta có dụng ý.

Mỉm cười nhìn ông ta, Nhã Phù cũng không có mở miệng, chỉ là chờ lời nói phía sau của ông ta.

Nhìn dáng vẻ Tề vương phi nhàn nhạt mỉm cười, trong lòng Viên tổng quản lại càng than thở, không cúi mình không lên tiếng, không nói nhiều, lạnh nhạt điềm tĩnh, một Thư Nhã Phù như vậy quả thật cùng trong truyền thuyết hoàn toàn bất đồng.

"Hầu Gia sắp tới phải rời đi, mặc dù chuyện lớn nhỏ trong Hầu phủ hiện tại vương phi cũng không cần để ý tới nhiều, nhưng người nhà mẹ đẻ dù sao vẫn thân mật hơn so những người khác." Viên tổng quản tiếp tục lái miệng, chỉ nói lời nói cũng làm cho người ta có chút không rõ trong này có quan hệ gì, không hiểu không cần gấp gáp, biết đại khái ý tứ là được, có chuyện gì, thời điểm đến dĩ nhiên là rõ ràng." Viên tổng quản nói rất đúng, tính ra, sau khi Bốn cung gả vào vương phủ, bởi vì thân thể không tốt lắm,

không thể tới tỉnh an phụ hoàng mẫu phi, cả quy củ quyết định ngày lại mặt! Còn phải đa tạ Viên tổng quản chỉ điểm mới đúng."

Nhã Phù khẽ mỉm cười, đồng thời dưới ống tay áo to lớn, tay nhỏ bé đã nắm ngân phiếu đưa tới.

Mà Viên tổng quản cũng là ngằm hiểu nhét vào trong ngực, vui vẻ ở trên mặt càng đậm mấy phần.

Viên tổng quản là người bên cạnh hoàng thượng, cùng hăn giao hảo dù sao cũng có lợi hơn trở mặt, mặc dù Nhã Phù là người mê luyện tiên bạc, nhưng mà nơi cần phải tiêu phí một chút tiền tài, vẫn chỉ có thể nhịn đau đưa ra ngoài.

"Thần nhi thỉnh an phụ hoàng! Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Tiến vào ngự thư phòng, Nhã Phù chân thành hành lễ nói, đáy lòng cũng là nhiều hơn một phần cảnh giác.

"Đứng lên đi! Ở trong vương phủ có cảm thấy quen không?" Hoàng thượng ngồi ở trên ghế rồng phê duyệt tấu chương, đem bút lông trên tay để xuống, quan tâm dịu dàng hỏi.

"Tất cả đều rất tốt, tạ phụ hoàng quan tâm, Vương Gia đối với Nhã Phù cũng cho người tới làm vô cùng thỏa đáng! Sáng nay Thái hậu còn đặc biệt cho Nhã Phù vào cung cùng ăn sáng, trước vẫn còn ở trong cung Thái hậu và hoàng hậu nương nương nói chuyện phiếm !" Nhã Phù mỉm cười, đứng thẳng tắp, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hoàng thượng, cười cười nói.

"Vậy thì tốt rồi! Trước kia ban hôn người cho Thần nhi, cũng hi vọng các người có thể chung đặng, tính tình Thần nhi cổ quái, người cũng biết bởi vì chân hăn bất tiện, nên hăn không thích xuất hiện tại đám đông, người cũng thông cảm cho hăn nhiều một chút!"

"Phụ hoàng quá lo lắng, tính tình Vương Gia chỉ lạnh nhạt thôi!" Nhã Phù mặt không thay đổi sắc, chỉ là trong lòng nhỏ mọn, cảm giác hoàng thượng nói này nói kia đích đều đang nói mặt ngoài, khi nói đến Nam Cung Thần dáng vẻ có chút quái dị.

"Tốt tốt tốt! Nhã Phù người qua đây!" Hoàng thượng cười to ra, hình như là nhìn Nhã Phù một lòng bảo vệ Nam Cung Thần, làm cha vui vẻ cười to, đưa tay vẫy vẫy, ý bảo Nhã Phù đến gần phía trước.

"Người tới xem một chút phần tấu chương này, đây là hôm nay An Thừa Tướng lâm triều nhắc tới." Hoàng thượng đưa tay đem một phần tấu chương bên cạnh cầm lên đưa cho Nhã Phù.

Cầm tấu chương ở trong tay, Thự Nhã Phù cũng không lập tức đem tấu chương mở ra, ngược lại chỉ tùy ý lướt qua đồ trên tay, ngay sau đó nhàn nhạt nhìn về phía Hoàng thượng đang nhìn mình.

"Phụ hoàng, người hậu cung không được tham chánh, mà Nhã Phù cũng chỉ là một nữ thần dân, An Thừa Tướng dâng tấu, Nhã Phù không có tư cách xem, càng không thể nói bất kỳ ý kiến nào, không phải sao?" Nhã Phù nhàn nhạt nhìn về phía hoàng thượng, cũng không muốn nhìn ý tứ, chỉ là hai tay cung kính dâng tấu chương lại đưa lên trước.

Đặc biệt cho nàng đi đến xem tấu chương, mặc dù lúc này trong lòng Nhã Phù giống như có con mèo nhỏ có ở đây muốn gãi, nhưng vẫn nhịn dục vọng mở ra tấu chương để xem, chỉ là thần sắc nhàn nhạt nhìn hoàng thượng, rất nghiêm túc cung kính trả lời.

An Thừa Tướng dâng tấu, chỉ sợ không có chuyện tốt gì!

"Trẫm để cho người xem người liền xem, ai có thể nói cái gì!" Hoàng thượng cũng không có nhận lại, chỉ là vung tay lên ý bảo nàng mở ra xem.

Đã như vậy.

Nhã Phù trầm ngâm chốc lát, ngay sau đó từ từ mở ra tấu chương, cúi đầu nhanh chóng xem!

Trong lúc này cả trong ngự thư phòng, chỉ có hoàng thượng và Nhã Phù, cùng với Viên tổng quản ở bên hầu hạ, còn lại tất cả những người hầu hạ khác đều bị đẩy đi xuống.

Rất nhanh, Nhã Phù cũng đã đem nội dung tấu chương đều xem xong rồi, đáy mắt càng nặng nề, nhưng sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, cũng không lộ ra cái tâm tính gì, giả vờ suy tư chốc lát, mới đem tấu chương gấp lại đưa cho Viên tổng quản.

"Phụ hoàng, nhi thần xem xong rồi!"

"Ừ, vậy người có muốn nói hay không, người nói quan điểm của người một chút!" Hoàng thượng không có nghĩ đến nàng trấn định như thế, thuận miệng nói.

"Phụ hoàng, nhi thần cũng không có quan điểm nào, An Thừa Tướng quan tâm an nguy của xã tắc, mà phụ hoàng thống trị khôn khéo, nhi thần là một phụ nữ, làm thế nào hiểu được những thứ này." Nhã Phù hơi cúi đầu, đã che đầy kín thần sắc dười trông mắt của mình, nhàn nhạt mở miệng, nhưng cũng không có nói ra bất kỳ quan điểm nào của mình.

Trên tấu chương, An Thừa Tướng nói đến chính là chuyện lúc trước Viên tổng quản ở trên đường tới nói qua bạo động ở Tây Bắc, chỉ không nghĩ tới lại là nội dung tấu chương của An Thừa Tướng, mà trong đó càng nói để cho cha của nàng cũng chính là Hầu Gia lãnh binh trấn áp việc này, nhưng trong đó, giữa những hàng chữ bày tỏ Hầu Gia nắm trong tay binh quyền, ý tứ muốn nhường người đốc quân.

Tính vào tính ra, ý tứ cuối cùng của An Thừa Tướng, thật ra thì đơn giản đúng là muốn tước đoạt binh quyền Hầu Gia đang nắm trong tay!

"Không sao, có cái gì thì nói cái đó, trăm hôm nay cố ý để cho người tới đây, chính là muốn nghe quan điểm của người một chút." Hoàng thượng nhìn như tùy ý phát tay, mà trên mặt cũng là bộ dạng nhìn rất phúc lành (phúc hậu, hiền lành).

Đáy lòng nổi lên lý do thoái thác, trăm mặc chốc lát, ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn về phía hoàng thượng.

Nhẹ giọng chậm rãi nói: "Nhưng nếu phụ hoàng nhất định phải để nhi thần nói chút gì, thần chỉ có thể nói, cả đời này cha đều trên lưng ngựa chiến trận xa trường, làm như vậy là để bảo vệ cuộc sống của mỗi một nhà mỗi một hộ, mà có câu là tướng ở bên ngoài quân lệnh có thể không nhận, mà trong quân doanh quân lệnh như núi, có một số việc cũng không phải người tham chính có thể hiểu, đúng như lúc trước khúc ca của Nhã Phù hát như vậy, bụi màu vàng chân kim cổ, xương trắng đầy cỏ dại! Chiến sĩ đều là dùng huyết nhục bảo vệ mỗi một tấc đất Đông Ly chúng ta!"

Lạnh nhạt từng chữ từng câu, mặc dù không có nói ra lời phủ quyết, nhưng mỗi một chữ mỗi một câu đều phủ quyết tấu chương của An Thừa Tướng!

Tướng ở bên ngoài quân lệnh có thể không nhận! Bụi màu vàng chân kim cổ, xương trắng đầy cỏ dại!

Hoàng thượng trầm ngâm nhìn Nhã Phù, trên mặt không có sắc giận, hình như không có bất kỳ tức giận nào với Nhã Phù, vẫn như cũ trong phúc lành mang theo vài phần cười, khẽ gật đầu.

Viên tổng quản cúi đầu đứng ở một bên, nhìn nữ nhân nhẹ giọng lạnh nhạt nói ra một phen như vậy, Tề vương phi, có mấy phần tán thưởng, lại có mấy phần thở dài! Nhưng cuối cùng cũng chỉ là cúi đầu cung kính đứng ở một bên.

"Nói rất hay, trước người còn nói không hiểu, bây giờ nói ra rất cứng cỏi, Thần nhi có một vương phi tốt!"

Sau hồi lâu, hoàng thượng mới mở miệng cảm thán nói.

"Đa tạ phụ hoàng khích lệ, thật ra thì những thứ này nhi thần chỉ thuận miệng nói một chút, nhi thần hiểu, sao phụ hoàng lại không biết, phụ hoàng chớ chê cười nhi thần mới đúng." Nhất định mũ cao phủ lên đi, Nhã Phù cũng chỉ là nói những lời dễ nghe, đồng thời cũng là dùng xem một chút thái độ của hoàng thượng.

Theo suy đoán của nàng, hoàng thượng cũng sẽ không đem binh quyền phân đi, dù sao Hầu Gia nắm quân đội trong tay nhiều năm, khi phân binh quyền này ở trên tay ông ta, có thể nói mặc dù không có Hồ Phù, có một bộ phận tướng lĩnh tự nhiên sẽ nghe theo hiệu lệnh Hầu Gia, dù sao một tướng một quân!

"Nhã Phù, ở trong nhà người còn có một Nhị muội muội là cháu gái An quý phi! Trẫm gặp qua mấy lần có mấy phần ấn tượng." Hoàng thượng cũng không tiếp tục nói chuyện binh quyền, trực tiếp đã nói đến Thư Hương Di.

"Nhị muội muội đúng là cháu gái An quý phi!" Đối mặt chuyện hoàng thượng chuyển, Nhã Phù cũng không có nói qua, cười yếu ớt hồi đáp.

"Thật ra thì Uyển Quý Phi cùng trẫm nhắc qua mấy lần, chỉ là chuyện này trẫm nghĩ cần phải nghe ý của người một chút!" Hoàng thượng cười cười mà nói ra.

Trong bụng một phen lộ bộ, nhắc tới Uyển Quý Phi, sắc mặt không thay đổi, trong lòng Nhã Phù cũng là có mấy phần đoán ra!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Người Đàn Ông Như Ngọc Trong Nước.

"Mẫu phi nói gì, phụ hoàng nói thẳng là được!"

"Tình huống của Thần nhi người cũng biết, một mình người khó tránh khỏi thời điểm sẽ chăm sóc không được, cộng thêm người còn có đứa bé, muốn cho Thần nhi nạp trắc phi!" Hoàng thượng nhìn thần sắc Nhã Phù không đổi, mở miệng nói.

"Mẫu phi lại nói những lời này, chắc là đã chọn được người!"

Quả nhiên, ý tứ hoàng thượng chính là muốn hướng người trong Tề Vương phủ! Chỉ là nàng có chút ngạc nhiên cái người được chọn sẽ là ai? Chỉ sợ sẽ là Thư Hương Di vừa nhắc tới rồi, không biết hoàng thượng chuẩn bị chỉ hôn, hay là còn những thứ khác.

"Người mẫu phi người nhìn trúng chính là Nhị muội muội người!" Hoàng thượng đem người được chọn nói ra.

"Hoàng thượng, ngài nên hỏi không phải chỉ có nhi thần, ý nguyện Vương Gia nữa, còn có tâm nguyện của Nhị muội muội, nếu Vương Gia đồng ý, nhi thần sẽ không nói thêm cái gì!" Chỉ là sẽ chạy trốn xa hơn làm cho người ta tìm không ra thôi!

Câu nói sau cùng cũng không có nói ra, yên lặng ở đáy lòng bổ túc thêm một câu như vậy, trên mặt Nhã Phù cười nhàn nhạt yếu ớt như cũ, người khác xem đó chính là vương phi ôn lương hiền thực, tất cả lấy phu quân làm đầu.

"Được, người trước trở về đi!" Hoàng thượng bình tĩnh nhìn Nhã Phù hồi lâu, mới mở miệng bảo nàng có thể rời đi.

Rời Ngự Thư Phòng, mới đi ra không bao xa, liền gặp được An quý phi đến, trên tay tiểu nha hoàn sau lưng An quý phi còn bưng một khay, là đưa tới Ngự Thư Phòng!

Mỉm cười rồi tiến lên đón, Nhã Phù ý cười đầy mặt cùng hoan hỷ: "Tham kiến Quý Phi nương nương!"

"Đứng lên đi! Tề vương phi sớm như vậy liền vào cung, Bốn cung còn tưởng là nhìn lầm rồi!" An quý phi cao ngạo mang theo vài phần nghi hoặc, nhìn trang phục Nhã Phù hôm nay đơn giản từ trên xuống dưới, không lạnh không nhạt mở miệng nói.

"Thái hậu rủ lòng thương xót cho Nhã Phù vào cung dùng đồ ăn sáng, coi như cũng có thể chúc mừng Quý Phi nương nương!" Nhã Phù nhìn như lơ đãng y hệt mở miệng chúc mừng.

"Bốn cung có cái gì cần chúc mừng hay sao?" Đối với Thư Nhã Phù đột nhiên mở miệng chúc mừng, An quý phi có chút nghi hoặc khẽ cau mày, có chút kỳ quái nhìn về phía nàng.

"Phụ hoàng có lòng đem Nhị muội muội chỉ hôn cho Vương Gia làm trắc phi, như vậy coi như cũng là một chuyện vui, Nhị muội muội cũng là cháu gái ngài, cũng có thể chúc mừng nương nương một tiếng!" Nhã Phù tùy ý khẽ mỉm cười nói.

An quý phi khẽ cười, đi lên trước lôi kéo tay Nhã Phù, vỗ nhẹ mấy cái nói: "Chuyện này không có định, người cũng đừng nói linh tinh, nếu quả thật thành, về sau hai tỷ muội người lại có thể cùng nhau cũng là tốt, ở chung cũng tương đối hòa hợp, trong cung này, người đừng nói là có chị em thật sự, cho dù là mẫu phi người cùng Bốn cung cũng hầu như sẽ có chút ngăn cách!"

Không phải có chút ngăn cách, phải là người xem Uyển Quý Phi vô cùng không vừa mắt đi!

Trong lòng liếc mắt, đối với bộ dạng này của An quý phi cũng có chút bội phục, mặt không thay đổi, vẫn chuyện trò vui vẻ, ngạo nghễ rồi lại biết tiến lùi!

Biết chuyện này nếu như nàng tăng cường phản đối, hoàng thượng cùng Vương Gia chắc hẳn cũng sẽ không đồng ý vụ hôn nhân này, mà Hầu Gia cũng sẽ cùng ý nguyện của nàng! An quý phi hiểu ỨC nào cần thân cận, cũng ngồi vị trí Quý Phi, ý định vẫn đầy đủ .

"Quý Phi nương nương nói đúng lắm, Nhã Phù cũng không làm trễ nãi nương nương đi gặp phụ hoàng!"

Đợi đến Nhã Phù rời đi, nét mặt đang tươi cười như hoa của An quý phi liền trầm xuống, giận giữ nhìn chằm chằm phương hướng Thư Nhã Phù mới vừa rời khỏi.

Chỉ chốc lát sau, đợi đến thời điểm An quý phi đến gần cửa lớn Ngự Thư Phòng, sắc mặt lại mềm mại mỉm cười, hình như hoàn toàn không biết được chuyện Nhã Phù mới vừa tới.

Dọc theo hướng cung Thái hậu, trong lòng Nhã Phù cũng tự cân nhắc sự tình.

Trong hậu cung Hoàng thượng, hiện tại hoàng hậu hình như là đoạn trang hiền huệ, phần lớn thời gian đều lễ Phật niệm kinh, ít để ý tới chuyện tình trong hậu cung này, mà hoàng thượng đối với bà cũng là kính trọng có thêm.

Trong hậu cung phải nói được cường chiêu nhất là mẹ Nam Cung Thần, Uyển Quý Phi, mà An quý phi, sau lưng có An gia An Thừa Tướng ủng hộ, trong hậu cung có thể nói phong quang vô hạn, người khác không dám đặc

tội với bà ta, mà Uyển Quý Phi lại có hoàng thượng sủng ái, ở trong hậu cung cơ hồ coi như là một người duy nhất có thể đối kháng cùng An quý phi.

Tính ra, người Nam Cung Thần kiêng kỵ nhất, phải là người của An gia!

Từ hướng này, hạ độc trên người nàng, hoặc nói là kẻ hạ độc cho Nam Cung Thần, rất có thể là người An gia, chỉ là không biết trong đó đến có bao nhiêu liên hệ!

Nhị phu nhân Hầu phủ cùng An quý phi là đồng bọn, muốn hạ độc trên người nàng lúc còn nhỏ, đơn giản vô cùng!

Nhã Phù vẫn cúi đầu tự hỏi, cũng không có gia tăng chú ý đường xá chung quanh, sơ ý khúc quanh dưới chân một chút.

"Cẩn thận!" Mắt thấy Nhã Phù không còn kịp bám vào cái gì, thiếu chút nữa sẽ phải rơi vào bên trong hồ, bên cạnh cũng là một bàn tay to đưa qua, lôi nàng tới.

Chợt ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông đã cứu mình!

Da thịt trắng nõn, mày kiếm mắt sáng, phong cách thanh nhã, sắc mặt có mấy phần mơ hồ, nhìn hình như là thân thể không tốt lắm! Tuổi cũng không tính lớn, đại khái chừng hai mươi, nhưng nhìn cũng không giống một thái giám.

Như Ngọc như nước!

Nhìn người đàn ông trước mắt này, trong đầu Thư Nhã Phù theo bản năng toát ra một câu như vậy!

"Đa tạ!" Khẽ sững sờ chốc lát, nhận thấy được mình vẫn còn mập mờ tựa vào trong ngực đối phương, Nhã Phù áy náy cười cười, lui về phía sau mấy

bước.

"Đi bộ phải nhìn đường! Nhìn dáng vẻ của người không giống nha hoàn, chẳng lẽ là Tần phi trong cung!" Hách Liên Húc Hoa nhìn Nhã Phù lui ra, không có ngăn cản, chỉ nhàn nhạt mỉm cười đánh giá, ngay sau đó cười cười nói.

Đối với nữ nhân trước mắt, trong mắt có thần sắc thường thức, khiến Hách Liên Húc Hoa có mấy phần tò mò, những nữ nhân khác nhìn y không phải ái mộ thì tôn kính, nhưng ánh mắt tán thưởng thuần túy như vậy, lần đầu y tiên gặp.

Khẽ cười, Nhã Phù đối với người đàn ông trước mắt như ngọc trong nước này, cũng không có ghét: "Nhìn công tử cũng không giống thái giám trong cung, chẳng lẽ là hoàng tử Điện Hạ?"

Thuận miệng nói xong, trong đầu Nhã Phù cũng đang tìm kiếm thân phận phù hợp của người đàn ông trước mắt, cảm giác cũng không có người tương xứng với anh ta.

"Ha ha!" Bởi vì Nhã Phù thuận miệng nói bừa, Hách Liên Húc Hoa hơi sững sờ, ngay sau đó cười lên, ánh mắt dừng lại ở trên mặt Nhã Phù, đáy lòng đối với nữ nhân hơi chút phấn trang điểm trước mắt, trang phục đơn giản lại thanh nhã hào phóng, nhiều hơn một phần ấn tượng.

Cũng không nói thêm cái gì, sau đó Nhã Phù trực tiếp đi hướng cung Thái hậu.

Mà Hách Liên Húc Hoa lại dừng lại tại nguyên chỗ như cũ, chỉ chốc lát sau, lại có mấy người vội vã chạy tới, đợi đến thấy y một thân một mình đứng ở bên hồ, thần sắc lo lắng lập tức mừng rỡ tiến ra đón.

"Điện hạ, cuối cùng tìm được ngài, hoàng thượng vẫn chờ ngài!"

"Ừ, Bồn cung chỉ là tùy ý đi một chút, bây giờ cùng đi với các người!" Nhàn nhạt thu hồi tầm mắt, ngay sau đó Hách Liên Húc Hoa đi theo mấy người vừa chạy.

Từ trong cung của thái hậu đón Vũ Trạch trở lại, mới vừa xuất cung, Nhã Phù trở về Tề Vương phủ, mà Vũ Trạch đi nửa đường thì xuống ngựa xe chạy đi, biết chắc rằng Vũ Trạch có chuyện của mình, Nhã Phù cũng không ngăn trở, trực tiếp trở về Tề Vương phủ.

Trở về vương phủ, đi trong viện của mình cầm rượu thuốc đến hướng thư phòng của Nam Cung Thần, coi như là đến thời gian chuẩn mạch cho Nam Cung Thần lần nữa, hôm nay là ngày hai mươi, theo lời Liễu Trì nói mấy ngày nay là thời gian Nam Cung Thần phát bệnh.

"Vương Gia, vương phi đến rồi!" Nhìn xa xa thấy nàng đến gần, vừa đúng lúc Băng Đồng chuẩn bị đi đổi nước trà, cung kính bẩm báo.

"Để cho nàng đi vào đi!" Nam Cung Thần cũng không ngẩng đầu, lạnh giọng phân phó.

Sáng nay nàng vào cung, Nam Cung Thần đã biết rồi, hiện tại đến giờ này mới ra cung! Trực tiếp đến đây là có chuyện gì?

Nhã Phù đi vào thấy trong phòng chỉ có một mình Nam Cung Thần, Liễu Trì cũng không ở chỗ này.

"Vương Gia, ta tới để xem mạch!" Nói rõ ý đến, Nhã Phù trực tiếp ngồi vào cái bàn bên cạnh, từ từ đem rượu thuốc trên người mở ra, từ bên trong cầm đồ ra ngoài.

Nam Cung Thần ngẩng đầu nhìn nàng không có gì đặc biệt, cũng không mở miệng hỏi thăm chuyện sáng nay, đẩy xe lăn nhích tới gần, hai mắt bình tĩnh nhìn nàng.

"Tới đây, ngồi đối diện!"

"Đưa tay!"

"Ổng tay áo kéo cao chút!"

"Chớ nhìn chăm chăm vào ta!"

Nhã Phù nói một câu, Nam Cung Thần cũng theo lời của nàng mà làm, chỉ là đến một câu cuối cùng, cũng là để cho hấn nhiều hơn mấy phần nụ cười.

"Người là đại phu, nơi này chỉ có người ở chỗ này, ta không nhìn người thì nhìn người nào?" Nam Cung Thần cười như không cười nhìn Nhã Phù, nhất là khi chứng kiến trên mặt nàng đỏ ửng, trong lòng càng thêm hài lòng.

"Người đã biết mình là bệnh nhân, vậy thì mời theo lời đại phu nói mà làm! Ta cũng cần tỉnh táo suy nghĩ, được không? Vương gia của ta!" Nhã Phù tức giận liếc mắt, nhìn người đàn ông tuyệt sắc trước mắt, lại có loại cảm giác vô lực, cặp mắt mình lại không nhìn được nhìn chăm chăm mặt của Nam Cung Thần.

Thật là đẹp mắt, người này bình thường soi gương đã thấy nhiều, nhìn người khác còn vào mắt sao? Đáy lòng châm chọc tựa như nói thầm một câu.

Mà Nhã Phù nói một câu Vương gia của ta, lại không thể không nói trong lúc vô tình lấy lòng Nam Cung Thần, lời nói không có tí ti lí do thoái thác nào, để cho tâm tình hấn rất vui vẻ, nghe rất lọt tai.

Sau đó, hai người đều yên lặng lại, Nhã Phù cũng ổn định lại tâm thần để tỉ mỉ bắt mạch. . .

Từ từ, chân mày Nhã Phù cau lại, mà ánh mắt dời đến trên hai chân Nam Cung Thần.

Đối với một người có hai chân bị tàn tật, kiêng kỵ nhất cũng khó chịu nhất được chính là bị người khác nhìn chăm chăm hai chân nhìn.

Đối với Nam Cung Thần mà nói, càng không có ngoại lệ!

Đợi đến Nhã Phù nhìn chăm chăm chân Nam Cung Thần, biểu hiện trên mặt ngơ ngác sững sờ, mà sắc mặt của Nam Cung Thần cũng từ từ âm trầm xuống, trong tròng mắt tràn đầy bão táp xâm nhập.

Không khí chung quanh chỉ một thoáng trở nên nặng nề lạnh lùng!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Nói Không Chừng Là Có Thể Đi Bộ Được.

Mặc dù Nam Cung Thần thay đổi sắc mặt, nhưng sừng sờ nhìn Nam Cung Thần, hai mắt Thư Nhã Phù cũng không có phản ứng chút nào, vẫn ngây ngốc theo dõi vị trí hai chân của hắn như cũ, ánh mắt dờ dẩn dần dần trầm tư suy tính.

Thời gian từ từ trầm mặc trôi qua, trên mặt Nhã Phù vẫn mang theo trầm tư cùng thần sắc quái dị.

Sắc mặt âm trầm của Nam Cung Thần cũng không biết ở tại lúc nào thì từ từ bình tĩnh lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn nữ nhân xinh đẹp mà thanh nhã trước mặt, cũng không có bất kỳ dáng vẻ chuẩn bị phát giận gì, trong không khí trầm trọng lạnh lùng cũng dần dần biến mất tích.

Nam Cung Thần đối với chuyện hai chân của mình vẫn luôn có một cái kết, cường hãn như hắn cũng có một cái nghịch lân (cái vậy ngược của con rồng), hoặc giả nói là không muốn làm cho người ta thấy vết thương, không cho phép để cho người ta đụng vào!

Thế nhưng khi hắn ngẩng đầu, thời điểm nhìn vào tròng mắt nhẹ nhàng của Nhã Phù, dần dần cũng đem hơi thở cuồng bạo lo lắng bình tĩnh lại!

Chỉ vì ở trước mặt hắn là Nhã Phù, trên mặt cũng không phải như những người khác sẽ xuất hiện vẻ thương hại đồng tình, hoặc là những thứ khác. Nàng đang nghiêm túc suy tư.

Nhìn sắc mặt Thư Nhã Phù nặng nề, trong lòng Nam Cung Thần không khỏi xuất hiện một chút chờ đợi không dám có...

Ngày trước, đôi chân này cũng đã nghĩ tới đủ loại phương pháp trị liệu, nhưng xem qua bao nhiêu thầy thuốc, dùng qua bao nhiêu phương pháp, lại như cũ không có một chút hiệu lực và tác dụng nào, độc trong người vẫn không có loại bỏ được, thậm chí hôm nay cảm giác ở hai chân cũng sắp biến mất hoàn toàn rồi!

"Vương Gia, ta hỏi ngài cái vấn đề này, độc tố trong thân thể ngài rất phức tạp, hình như là đã từng trúng nhiều loại độc, sau đó ngài vẫn dụng công lực đem độc tố áp chế ở trên hai chân, vậy ta hỏi ngài, hai chân của ngài vốn là không thể bước đi từ trước, hay là bởi vì ngài đem độc ép đến hai chân mới không thể bước đi hay sao?"

Sau khi trầm hồi lâu, Nhã Phù từ từ nhìn Nam Cung Thần, thái độ rất nghiêm túc, nặng nề mở miệng hỏi.

Hiện tại nàng đứng ở góc độ một đại phu, như vậy thì đối với bệnh nhân của mình sẽ phụ trách, có thể nói Nam Cung Thần, những độc chất này vô cùng khó chơi, hơn nữa trong đó rất nhiều là khi còn nhỏ vẫn ở trong thân thể dấu dưới da, năm này tháng nọ dần dần đem trọn người đều làm suy sụp!

Thật ra thì nàng luôn luôn rất hiếu kỳ, Nam Cung Thần còn có thể sống đến tuổi này, dưới tình huống bình thường, nàng xem ra, từ lúc còn nhỏ cũng đã trúng nhiều loại độc, sợ là cũng đã chết rồi, nghĩ như thế nào cũng không có khả năng sống quá tuổi trưởng thành.

Thế nhưng sau khi bắt mạch cho Nam Cung Thần, Nhã Phù suy nghĩ hồi lâu, đem khả năng lớn nhất đổ lỗi trên võ công của Nam Cung Thần, nàng không biết võ công, nhưng cũng biết hơn 90% độc tố Nam Cung Thần chứa ở trên hai chân, tất cả nàng mới có thể mở miệng hỏi hần, đến tột cùng là lúc ban đầu thì đã không thể bước đi, hay là nói bởi vì trúng chút độc tố này mới như vậy.

"Một đại phu đã xem qua cho Bốn vương đã từng nói, độc này của Bốn vương là từ trong bụng mẹ mang ra ngoài!" Tròng mắt màu hổ phách của Nam Cung Thần trầm xuống.

Nhưng nhìn trong ánh mắt Nhã Phù, có thần sắc phức tạp.

"Ha ha, Nam Cung Thần ngươi vẫn còn chờ đợi cái gì, ngồi trên xe lăn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn chưa có nhận rõ sao!" Đáy lòng nhàn nhạt giễu cợt, ánh mắt Nam Cung Thần sáng lên mấy phần lại từ từ trở nên yên lặng, trong lòng xuất hiện gợn sóng, lại một lần lại khôi phục vốn là bình tĩnh vô ba, thậm chí từ từ đem một góc đóng băng lần nữa.

Nghe lời nói của Nam Cung Thần, Nhã Phù coi như là biết, trong đó có chứa thai nhi liền mang độc ra khỏi, Nam Cung Thần nói như vậy, vậy khẳng định chính là từ lúc ra đời cũng đã trúng độc, cũng chính như vậy nên đôi chân chưa từng có ở trên mặt đất đi lại qua!

"Trong bụng mẹ mang ra ngoài! Để cho ta suy nghĩ thật kỹ! Để cho ta suy nghĩ thật kỹ! Thời gian nhiều năm như vậy."

Thư Nhã Phù từ trên ghế đứng lên, ở trong phòng đang đi tới đi lui, chỉ một ngón tay nhẹ nhàng gõ cằm của mình, trong miệng không ngừng nói thầm không ngừng!

"Vương Gia, ta dùng giấy bút của ngài một chút!" Đột nhiên dừng lại bước chân, Nhã Phù trực tiếp mở miệng nói xong đã sớm hướng bàn sách mới vừa rồi Nam Cung Thần đang ngồi đằng sau đi tới, đáy mắt mang theo một loại được đặt tên là vẻ hưng phấn.

Mỗi khi thời điểm Nhã Phù gặp loại thuốc khó chơi, luôn có cảm giác hưng phấn, nhất là khi mình phá vỡ loại độc chất này, nghĩ phương pháp chế luyện cùng với nghiên cứu ra phương pháp giải độc, cái loại cảm giác thỏa mãn đó để cho nàng có chút hưng phấn, mà hình như cũng là trước kia

theo sư phụ học tập, vừa hiểu độc trên người mình, vừa học giải độc trên những lây nhiễm cổ quái!

Đang lúc Nhã Phù đặt móng ngồi vào trên ghế đằng sau bàn sách, cầm trên tay một chiếc bút lông ở tờ giấy viết chữ vẽ tranh, mà lúc đó trong miệng vẫn còn đang nói thăm không ngừng, Băng Đồng mới vừa rời đi lại đi vào, Liễu Trì đi theo sau lưng!

"Vương Gia." Liễu Trì vừa tiến đến mới vừa chuẩn bị mở miệng, cũng đột nhiên thấy vương phi sau bàn đọc sách, lời ra đến khóe miệng chợt thu hồi lại.

"Chuyện gì?" Nhìn bộ dạng Liễu Trì, cũng biết có chuyện muốn bẩm báo, nhưng ngại vì Nhã Phù ở chỗ này cho nên không có mở miệng, Nam Cung Thần ngược mắt một cái hoàn toàn không có bị Băng Đồng cùng chạy vào đến quấy rầy - Thư Nhã Phù, cười khe khẽ, ngay sau đó quay đầu nhìn về phía Liễu Trì, trầm giọng hỏi.

Thấy Vương Gia không có chút nào kiêng dè vương phi, mặc dù đáy lòng Liễu Trì vẫn có chút không yên lòng, nhưng vẫn rất cung kính đem tình báo mới vừa lấy được nói ra.

"Thái tử nước Huyền Nguyệt đến trước một ngày so với thời hạn, mới vừa được tin tức, bây giờ đã vào cung!" Liễu Trì liếc mắt nhìn vương phi từ lúc hắn đi vào vẫn vui đầu viết, theo bản năng hạ thấp âm thanh đi một chút.

"Đã đến! Không ngờ so với trong tưởng tượng thời gian sớm hơn nửa tháng, thời gian lên đường còn có hai mươi ngày tới, hắn hiện tại đã đến, sợ rằng sẽ ở trong thành Khai Dương nghỉ ngơi một đoạn thời gian!"

Nam Cung thần cũng không có kiêng dè, chỉ nhàn nhạt mở miệng, trên bộ mặt tuyệt mỹ cũng không có đổi với Liễu Trì mang đến tin tức mà ra vẻ kinh ngạc, hình như chỉ là một chuyện râu ria.

"Vương Gia, hoàng thượng tự mình triệu kiến, mà lần này vừa Huyền Nguyệt Hiền Đức thái tử tự mình tiến đến, Huyền Nguyệt nước đối với lần cầu hôn này thoát nhìn rất coi trọng!"

Liễu Trì khẽ cau mày, nhìn Vương Gia không chút nào gấp gáp, trong lòng của hắn cũng là có một chút bối rối, trực tiếp liền đem chuyện cầu hôn nói ra, chỉ là đợi đến nói ra mới phản ứng được, nơi này cũng không phải chỉ có ba người bọn họ, Thư Nhã Phù còn ở một bên.

"Không cần lo lắng quá mức!" Nam Cung Thần hơi hơi chột nhứ lông mày, biết trong lòng Liễu Trì lo lắng, nhàn nhạt mở miệng nói.

Công chúa Bắc Việt quốc, được xưng danh hiệu mỹ nữ đệ nhất thiên, đồng thời cũng là một công chúa duy nhất trong Bắc Việt quốc, được Bắc Việt vương cực kỳ sủng ái, mà tin tức nàng sắp chọn lựa vị hôn phu truyền ra, cũng là khiến đông đảo người rồi rít chạy tới!

Địa vị công chúa Bắc Việt tôn quý, đồng thời lại được Bắc Việt vương rất sủng ái, người có thể cưới được Bắc Việt công chúa, sẽ trở thành người nối nghiệp Bắc Việt quốc kế tiếp.

Mà chuyện này truyền ra, các nước đều bắt đầu rồi rít có động tĩnh, một khi cưới được Bắc Việt công chúa, như vậy thực lực quốc gia kia lập tức sẽ tăng lên, mặc kệ là từ phương diện nào, Bắc Việt như thế một lần, đem trọn cả thế cục đại lục đánh loạn!

"Vương Gia chuẩn bị đi Bắc Việt!" Băng Đồng bất thành linh đột nhiên mở miệng, ánh mắt lạnh lẽo liếc mắt về phía Nhà Phù một cái.

"Đi, vì sao không đi!" Ánh mắt ngưng ngưng, bên khóe miệng Nam Cung Thần nhiều hơn một nụ cười tà mị.

Công chúa Bắc Việt quốc lần này chọn lựa phò mã, nhất định sẽ trở thành một chuyện sóng to gió lớn, tin tức truyền ra không đến bao lâu, hiện

tại Huyền Nguyệt quốc cũng đã đem thái tử sai phái ra ngoài, mấy quốc gia khác cũng rất mau sẽ có động tác.

"Bắc Việt quốc? Các người muốn đi Bắc Việt, vậy ta cũng đi!" Bất thành linh, vốn vẫn chui trước bàn viết chữ vẽ tranh - Thư Nhã phù, cũng đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bọn hắc nãi này, trong giây lát mở miệng nói chen vào.

"Hỗn loạn như thế, người đi làm cái gì?" Trong giọng của Nam Cung Thần có rõ ràng sự không đồng ý!

"Vương phi hay là ở trong phủ tốt hơn, Bắc Việt vô cùng nguy hiểm, vương phi đi sợ sẽ có sơ xuất!" Âm thanh Băng Đồng lạnh lùng, trực tiếp lãnh khốc mở miệng.

Băng Đồng nói mặc dù là lời nói thật, nhưng nàng ta nói ra hình như còn có ẩn chứa một chút bất mãn, cảm giác hình như Băng Đồng đối với nàng một bộ dáng rất không muốn gặp, mặc dù bản thân không có một băng sơn mỹ nữ không có bao nhiêu độ ấm, nhưng hình như đối với nàng càng lạnh nhạt cùng bất mãn! Ít nhất là sau khi nàng khôi phục thân phận Thư Nhã Phù, quả thật cảm nhận được cực kỳ rõ ràng.

Nhã Phù đem tờ giấy viết trước mặt mình cầm lên, vừa thôi chờ vết mực phía trên khô, vừa đứng lên đi tới, nhìn chữ bút lông mình viết không quá vào mắt, không sao cả bĩu môi, nhíu mày nhìn Băng Đồng, tùy ý cười nói: "Thật ra thì ta đi hay không đi cũng không sao cả, chỉ là có chút nguyên liệu các người cũng không biết, ta có người quen ở Bắc Việt quốc, chuẩn bị đi chỗ đó tìm hắc nãi làm chút thuốc, Vương Gia, độc trên người còn phải dựa vào nguyên liệu thuốc bảo bối của người ta!"

Hướng về phía Băng Đồng nói xong, ánh mắt Nhã Phù chuyển tới trên người của Nam Cung Thần, nghiêm túc mở miệng nói: "Nam Cung Thần, chất độc trên người của ngài, ta có chút nắm chắc có thể giải, chỉ là quá

trình đoán chừng đau khổ một chút, đến lúc đó ngài nhin cho ta là được! Chỉ là cái chân của ngài."

Nhìn Nhã Phù nói đến một nửa dừng lại, ánh mắt Nam Cung Thần chìm chìm, trên bộ mặt tuyệt mỹ nhiều hơn mấy phần lạnh nhạt vô vị, hình như là có loại tư vị sớm biết như thế.

"Đôi chân đã sớm như thế, không cần nhiều hao tâm, giải độc cần gì người cứ việc nói là được!"

"Không phải, ta không phải ý này, ý ta nói, hai chân của ngài có thể hay không. Khụ khụ để cho ta cẩn thận kiểm tra một chút, cái đó trực tiếp bắt mạch không dễ dùng lắm, dù sao chỉ là nửa người dưới, hơn nữa ta muốn xem tình trạng bắp thịt hai chân của ngài, còn có một chút những thứ khác. Nếu như bởi vì trúng độc, giải độc nói không chừng là có thể bước đi!"

Nhã Phù một cái tay sờ sờ cằm của mình, một bộ quan sát đáng vẻ nhìn nửa người dưới của Nam Cung Thần!

Muốn xem nửa người dưới, muốn cởi quần áo! Nhã Phù mặc dù là đứng ở một góc độ đại phu mà nói lời này, nhưng vẫn cảm thấy một phụ nữ trưởng thành muốn một người đàn ông cởi quần, vẫn còn có chút lúng túng cùng ngượng ngùng!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Xem Xét Tình Hình Hai Chân.

Cởi quần áo cái gì, Thư Nhã Phù tự hỏi mặc dù chỉ là một hội liên hiệp giả, đối với trai đẹp mỹ nữ cũng rất hiếu mà quang minh chính đại đi thường thức, nhưng bây giờ nói với Nam Cung Thần "Ngài cởi quần cho ta xem nửa người dưới, mặc dù cũng biết chỉ nói là hai chân mà thôi, nhưng vẫn cảm thấy lời này có chút nghĩa khác, làm cho người ta đỏ mặt cùng ngượng ngùng.

Chắc hẳn Nhã Phù không biết xấu hổ, lời của nàng nói ra khỏi miệng, cũng khiến ba người khác trong phòng sững sờ.

Cho dù gần đây Băng Đồng phê bình nàng rất kín đáo, băng sơn trên mặt cũng lộ ra nét vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, còn có một loại thần sắc khó có thể tin.

Nam Cung Thần sững sờ nhìn nàng, lúc này trông mắt màu hổ phách thâm thúy lại xuất hiện thần sắc đỏ dẫn mà trước nay chưa từng xuất hiện, một loại cảm xúc được đặt tên là khiếp sợ và khó có thể tin, hoàn toàn chiếm cứ nội tâm của hắn.

"Hai chân Vương Gia trời sanh không thể bước đi!"

"Lão phu không thể ra sức, chân này thuở nhỏ thì không thể đi lại, muốn đứng lên cơ hồ là chuyện không thể nào!"

"Xin lỗi, tại hạ không trị liệu được hai chân của Vương Gia!"

.....

Những lời như vậy trước kia thường xuyên xuất hiện trong quá trình tìm thần y, trong quá trình Nam Cung Thần dần dần lớn lên, cũng phát hiện độc trong cơ thể mình, cũng biết độc cả người phần lớn cũng tụ tập tại hai chân, cho nên khi vừa mới bắt đầu, hắn cũng đã từng chờ đợi, từng có một chút ý tưởng, đồng thời có thể hy vọng giải độc, có thể dùng hai chân đi bộ, mà không cần ngồi ở trên xe lăn đáng ghét này!

Chỉ là một lần lại một lần phủ quyết, lần thứ nhất từ hi vọng đến thất vọng!

Dần dần một loại ý tưởng không nên ôm hy vọng đã lặng lẽ tạo lên ở trong lòng, mặc dù nghĩ tới các loại khả năng, nhưng mà đồng thời tìm kiếm phương pháp giải độc, đã không chờ đợi khả năng hai chân có thể đặt trên mặt đất!

Nhưng. Hiện tại nữ nhân tươi đẹp xuất sắc trước mắt này, đột nhiên cho hắn một chút ánh rạng đông.

Mặc dù chỉ nói là có thể, nhưng đối với những đáp án phủ định trong quá khứ, gần như là một loại khiếp sợ khó mà tin được.

"Vương phi ngài nói là sự thật sao? Hai chân Vương Gia thật sự có thể đứng lên lần nữa, thật sao? Chỉ cần đem độc trên người giải là có thể đứng lên, phải hay không? Phải hay không?" Âm thanh Liễu Trì mang theo run rẩy, cặp mắt chăm chú nhìn vương phi, gần như là vô cùng khẩn cấp nóng nảy mở miệng hỏi thăm.

Thuở nhỏ vẫn đi theo bên người Vương Gia, Liễu Trì rất rõ ràng Vương Gia rất cơ trí thông minh, mà Âm các ở trên tay Vương Gia cường đại hơn rất nhiều.

Liễu Trì kiêu ngạo, bội phục duy nhất chính là Vương Gia, theo ý hắn, nếu như không phải hai chân Vương Gia không thể đi được, vị trí thái tử

hoàng trữ (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) cũng không tới phiên những người khác tranh đoạt, Bá Nghiệp làm sao không có thành tựu!

Không nghĩ tới hôm nay vương phi rất kỳ quái này, cư nhiên cho bọn hân một tia hi vọng!

"Ế. Các người cũng đừng kích động như vậy, ta cũng còn không xác định, dù sao cái này là có tỷ lệ nhất định, muốn nhìn dây thần kinh hai chân có hư hại hay không, mức độ co lại của bắp thịt có thể khôi phục hay không, coi như có thể đi, cũng phải trải qua quá trình khôi phục cứng cáp, quá trình này tương đối dài và phức tạp." tay sờ sờ cằm, Nhã Phù nhìn ánh mắt ba người trước mặt vượt qua mấy triệu Volt, gần như có chút chống đỡ không được, khẽ cười ý bảo không xác định.

Nàng cũng hiểu đối với một người ngồi xe lăn, thời điểm biết mình có hy vọng có thể đi bộ thì có chút kích động, cho nên đối với sự kích động của mấy người trước mắt này cũng rất hiểu.

Mặc dù đối với dây thần kinh trong miệng vương phi nói, bắp thịt co rút, khôi phục cứng cáp, danh từ có chút không rõ, nhưng Dù sao cũng là có hi vọng!

"Cho nên nói, Vương Gia, có phải ngài tìm thời gian để cho ta cẩn thận kiểm tra hai chân dưới hay không, nếu có khả năng, có lẽ cần nhanh chóng làm một số biện pháp!" Tỷ như xoa bóp giảm bớt co rút, còn có ngâm nước thuốc..., những chuyện này nếu như có thể nhanh chóng làm, về sau muốn khôi phục có trợ giúp rất lớn.

Nhã Phù đến gần một chút, đem tờ giấy mình mới vừa viết xong mở ra để lên bàn, nhìn một chút chữ viết bằng bút lông phía trên thật sự không ra gì.

"Liễu Trì, các người đi chuẩn bị những vật nguyên liệu thuốc này, những thứ nguyên liệu thuốc này cũng khá hiếm, bằng vào năng lực của các người

mới có thể lấy được, chuẩn bị nhiều một chút, bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày Vương Gia ngâm nước thuốc nửa canh giờ, hơn nữa phải bảo đảm nước ấm đủ nhiệt! Chờ các người đem các loại nguyên liệu thuốc chuẩn bị xong, đến lúc đó kêu ta... ta làm mẫu các loại nguyên liệu thuốc thành phần là bao nhiêu, có nhiều chỗ chỉ cần chú ý nhiều một chút là xong."

"Dạ, vương phi! Ta sẽ đi chuẩn bị!" Có hi vọng, Liễu Trì đem giấy trên mặt bàn cầm lên liền xông ra ngoài, đến khinh công cũng dùng tới, chuẩn bị đem tất cả nguyên liệu thuốc trong thành Khai Dương vơ vét hết.

"Đế sau!" Liễu Trì mới lao ra cửa, nhưng bị Nhã Phù quát lạnh một tiếng gọi lại: "Nhớ đừng làm cho người khác phát hiện, người nên biết mua nguyên liệu thuốc này càng kín đáo càng tốt!"

Biết hiện tại mấy người cũng đã có chút ngây dại, lo lắng tình thế cấp bách hành sự lỗ mãng, Thư Nhã Phù còn không cầm được mở miệng nhắc nhở một tiếng.

"Vương phi, thuộc hạ hiểu!" Liễu Trì thân thể tạm ngừng, ngay sau đó sáng tỏ rời khỏi.

"Cùng bản Vương vào phòng ngủ!" Sắc mặt Nam Cung Thần như thường, chỉ là trong lòng lại có các loại tâm tình sôi trào, để cho mình dần dần bình tĩnh lại, trầm giọng hướng về phía Nhã Phù nói.

Ế. Vào phòng ngủ!

Mới vừa ngồi vào trên ghế, cầm lên ly trà trên mặt bàn mà Băng Đồng rót cho mình, Nhã Phù mới uống một hớp nước trà, đột nhiên Nam Cung Thần mở miệng làm hại nàng thiếu chút nữa phun hết ra ngoài.

"Không phải kiểm tra hai chân à, lập tức kiểm tra!" Nam Cung Thần dứt khoát, không muốn ôm hi vọng suy đoán không cần thiết.

Đuôi lông mày cột nhũ, Nhũ Phù có vài phần tán thưởng cười cười, gọn gàng linh hoạt, cho dù là chuyện mình chú ý nhất, tự nhiên không dài dòng dây dưa!

Nàng còn lo lắng Nam Cung Thần cần một ít thời gian để làm chuẩn bị tâm lý, dù sao trước kia nàng cũng đã nghe nói qua, người tàn tật đối với phần không trọn vẹn của mình vô cùng nhạy cảm, rất không nguyện ý cho người ta nhìn thấy, cho dù là đại phu cũng không nguyện ý trần trụi để lộ ở trước mặt người, huống chi ở nơi này lại là cổ đại bảo thủ.

Mặc dù trên danh nghĩa hai người là vợ chồng, hơn nữa coi như trên thực tế. Đường như cũng có thể coi như là vợ chồng, dù sao Vũ Trạch cũng đã hơn sáu tuổi rồi, nhưng quan hệ của hai người còn có chút lúng túng, cho nên vẫn sẽ có chút kiêng dè!

Nam Cung Thần tự mình đẩy xe lăn đi ra cửa thư phòng, đi tới phòng ngủ của mình, bóng lưng khuynh quốc khuynh thành như thế, tuyệt diệu mỹ hoặc, nhưng nếu một người đàn ông khuynh quốc tuyệt sắc như vậy đứng lên, vậy thì sẽ có tư thái như thế nào!

Thư Nhũ Phù ở phía sau nhìn bóng lưng Nam Cung Thần, đáy lòng không tự chủ được nghĩ tới.

Mà nhìn Nam Cung Thần tự mình đẩy xe lăn không tiện lắm, dù sao ở cổ đại này, xe lăn làm bằng gỗ, mặc dù xe lăn của Nam Cung Thần có thể nói là dung nguyên liệu thượng đẳng, nhưng đẩy lên vẫn có chút khó khăn!

Thư Nhũ Phù không tự chủ được đi nhanh mấy bước, rất tự nhiên đẩy xe lăn !

Thân thể Nam Cung Thần cứng đờ, nhưng rất nhanh lại buông lỏng xuống, đôi tay thu lại đặt ở trên hai chân, mặc cho nàng đẩy hẳn tới phòng ngủ.

Phía sau là Băng Đồng, cặp mắt luôn luôn lãnh khốc nhìn Vương Gia cùng vương phi đã đi xa, đôi môi mấp máy, vốn bất mãn với việc Thư Nhã Phù đào hôn, cũng dần dần biến mất một chút.

Nếu như. Nếu như nàng có thể để cho Vương Gia đứng lên, nhất định sẽ tôn nàng giống như Vương Gia!

Đợi đến lúc Nhã Phù thấy hai chân của Nam Cung Thần, cho dù là đã có chuẩn bị tâm lý, lại không cầm được chột hít vào một ngụm khí lạnh!

Hai chân bởi vì chưa bao giờ vận động đi lại, bắp thịt có một chút teo tóp, hai chân làm cho người ta có cảm giác vô cùng gầy yếu, mà độc tố hàng năm bị chất chứa ở trên hai chân, càng khiến cho da ở hai chân có chút xanh đen, một chút kinh mạch càng thêm thấy rất rõ ràng, đột nhiên liếc mắt nhìn qua, lại có loại cảm giác rung động lòng người!

Một đôi chân như vậy cũng là hai chân của người đàn ông khuynh quốc tuyệt sắc trước mắt, thật là khiến người ta khiếp sợ!

Sắc mặt Nam Cung Thần lạnh lùng căng thẳng, mà đôi môi mím lại thật chặt, thân thể cứng ngắc, mặc dù đã sớm chuẩn bị để cho nàng nhìn, nhưng đem hai chân lộ hết ra ngoài như vậy để cho đáy lòng hẳn có loại cảm giác bị nhìn thấu, khuyết điểm bị người nhìn thẳng, để cho trong lòng hẳn vô cùng khó chịu.

Mà ánh mắt rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Phù, có chút sợ nhìn đến bản thân trong tưởng tượng sợ bị ghét bỏ cùng khi dễ!

Cho nên, khi thấy thần sắc Nhã Phù trong nháy mắt kinh ngạc sau lộ ra lạnh nhạt, tâm tư Nam Cung Thần có một hồi xúc động, nhìn chăm chăm Nhã Phù, hai mắt dần dần nhu hòa xuống.

Nam Cung Thần tựa vào trên giường, hai chân để duỗi thẳng, mà Nhã Phù đang ngồi ở giường đệm bên cạnh, nghiêm túc quan sát hai chân của

hắn.

Đưa tay, bàn tay nhỏ bé của Nhã Phù ấn lên hai chân Nam Cung Thần, nhấn mấy huyết đạo cùng dây thần kinh, cũng không có ngẩng đầu mà hỏi: "Vương Gia, thời điểm ta ấn những huyết đạo này, hai chân của ngài có cảm giác hay không!"

"Không có!"

"Như vậy ư, hai chân ngài từ chỗ nào bắt đầu có cảm giác, từ nơi nào bắt đầu hoàn toàn không cảm giác?"

.....

Gõ mấy cái, Nhã Phù cẩn thận kiểm tra dây thần kinh hai chân, tình huống cơ bắp sau khi bị teo tóp lại, vốn là ngồi ở giường đệm bên trên trán Nhã Phù có chút mồ hôi, đứng dậy, đem chăn đắp lên hai chân Nam Cung Thần.

"Vương Gia, ta kiểm tra hai chân ngài, hình như dây thần kinh chưa hoàn toàn bị hoại tử, bắp thịt suy thoái cũng không có tệ như ta tưởng tượng, chỉ là hai chân bị độc làm ăn mòn tương đối nghiêm trọng, nếu như giải độc, có hi vọng đứng lên lần nữa! Chỉ là còn phải đợi đến sau khi hoàn toàn giải độc, mới có thể xác định tỷ lệ thành công!"

Khẽ cười, Nhã Phù đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Thần, cặp mắt chống lại đôi mắt của Nam Cung Thần, nhìn con mắt màu hổ phách của hắn nhẹ nhàng dịu dàng, thậm chí sững sờ trong nháy mắt.

"Khụ khụ, chính là như vậy, chờ một chút Liễu Trì mua được nguyên liệu thuốc, hôm nay bắt đầu tắm bằng thuốc! Còn phải xoa bóp mỗi ngày, đúng rồi, Vương Gia nếu thật có khả năng, mỗi ngày lúc thích hợp có thể thử nhúc nhích hai chân, mặc dù không thể thành công, cũng nên thử một lần, như vậy có lợi cho bình phục!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tiền Đánh Cuộc, Người Thua Thì Sao?

Cả thành Khai Dương, trong những ngày gần đây, các loại nguyên liệu thuốc trong thời gian ngắn đột nhiên trở nên khan hiếm, rất nhiều nguyên liệu thuốc hình như bị người vụng trộm thu mua, thế nhưng khi thật sự có người đi phái người đi điều tra, cũng không thể tìm được người hành động sau màn này.

So với thân phận An Thất Thất trước kia cư ngụ ở Tề Vương phủ, hôm nay Nhã Phù hoàn toàn lấy thân phận của Tề vương phi ở tại trong phủ, thân phận địa vị so với ban đầu, là danh chánh ngôn thuận, hơn nữa tất cả mọi người nghe nói trên yến tiệc Đoan Ngọ Tề vương phi vô cùng tỏa sáng, trong khoảng thời gian ngắn, cả thành Khai Dương, danh tiếng Tề vương phi Thư Nhã Phù có một không hai!

Hôm sau, sáng sớm Thư Nhã Phù đã bị Vũ Trạch lôi kéo ra khỏi Tề Vương phủ, thẳng tắp hướng "Thiên cư" đi, mà bộ dạng Vũ Trạch hào hứng bừng bừng hình như hôm nay "Thiên cư" có náo nhiệt có thể xem!

Lần trước bởi vì chuyện buổi đấu giá ở Trân Bảo Các, có thể nói coi như là bao trọn cả "Thiên cư", vậy mà hôm nay Thư Vũ Trạch, hôm qua sau khi rời khỏi hoàng cung đến buổi tối mới trở về vương phủ, mà trong lúc đó làm cái gì Nhã Phù cũng không có hỏi, sáng sớm nay liền lôi nàng dậy.

"Bảo bối, con có biết giấc ngủ đối với phụ nữ là cực kỳ quan trọng hay không, bây giờ mới sớm tinh mơ liền đem mẹ con đẩy ra ngoài rồi, Thiên cư rất cuộc có náo nhiệt gì, để cho con có hăng hái dậy sớm như vậy, bình thường mặc dù con cũng dậy sớm, nhưng hình như không có sớm như hôm

nay!" Vừa ngáp dài, nửa Nhã Phù hí tròng mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt hào hứng bừng bừng của con trai.

"Hắc hắc, mẹ, đây chính là đồ tốt, không phải mẹ là vẫn muốn tìm "Linh Việt cầm" sao, con nghe được, hiện tại thượng cư có một sự kiện, cầm này là vật phẩm hạng nhất, đó không phải là thứ mẹ muốn sao, mới đặc biệt đi hỏi thăm, có phải bảo bối thật biết điều hay không!"

Biết tính khí mẹ mình rời giường luôn luôn khó chịu, hiện tại trên mặt nhàn nhạt không giống bình thường có nụ cười như vậy, ngược lại cặp mắt khẽ nheo lại, rõ ràng cho thấy tâm tình cực kỳ khó chịu mau báo trước, Thư Vũ Trạch lập tức mặt chân chó đáng khuôn mặt tươi cười tiến lên, không ngừng đàn hoàng cung khai ra ngoài.

Mẹ mình mới rời giường cũng không thể trêu chọc, đây là điều đầu tiên Vũ Trạch khắc sâu ghi nhớ!

"Linh Việt cầm" cho tới nay Nhã Phù vẫn muốn một thanh cổ cầm, nghe nói cầm này có linh tính, có thể mình chọn lựa người khảy đàn, người không thể lấy được cổ cầm công nhận là không thể khảy đàn ra âm thanh thiên nhiên, muốn kích thích dây đàn phải có một chút khả năng, mà cũng là nguyên nhân tại sao nó có danh tiếng như thế.

Nhã Phù ở Thiên cư xuống xe, bây giờ nàng đã hoàn toàn tỉnh hồn lại, nhìn lên bên trên Thiên cư, chung quanh hiện tại đã có một đám người nối liền không dứt, không cầm được khẽ nhíu mày.

Không nghĩ tới sự kiện hôm nay, cũng rất nhiều người đến, nghĩ đến việc này cũng là có chút danh tiếng đấy!

Chung quanh rất nhiều công tử đáng vẻ thư sinh, vội vã vào bên trong, thần sắc đang lúc rất có vài phần tự tin và hài lòng, nghĩ đến đối với hoạt động này có chút lòng tin.

Nhã phù một thân tùy ý mặc bộ váy dài màu lam nhạt, tóc vẫn như cũ chỉ là một cây trâm ngọc vẫn lên, không trang điểm, dung nhan giản lược đứng ở bên cạnh xe ngựa, cánh môi đỏ thắm để khoe miệng khẽ nâng lên, một thân theo phong cách lười biếng giữa chúng nhân như có cảm giác hạc đứng trong bầy gà, rất chói mắt, cái loại phong hoa khí độ đó trong khoảng thời gian ngắn hẳn là hấp dẫn rất nhiều người dừng chân quan sát.

"Đây là tiểu thư nhà ai, nhìn thật là xinh đẹp!"

"Mỹ nữ như vậy, đều muốn vượt qua thành đệ nhất mỹ nữ trong thành Khai Dương chúng ta đi!"

"Người biết cái gì, người đây là phong cách đặc biệt, thanh nhã thoát tục!"

"Người biết nàng sao? Nàng là đương kim Tề vương phi, mấy ngày trước ở trên yến tiệc Đoan Ngọ diễm áp quần phương Tề vương phi Thư Nhã phù!"

"Cái gì? Nàng chính là Thư gia đại tiểu thư Tề vương phi huyền náo ồn ào gần đây sao?"

.....

Chung quanh các loại âm thanh dần dần vang lên, bởi vì nguyên nhân thân phận bị nhận ra, bàn luận xôn xao càng thêm càng ngày càng nhiều, đoạn thời gian này Thư gia đại tiểu thư Thư Nhã Phù danh tiếng quá mức vang dội, bất luận là biến mất bảy năm lần nữa trở lại, còn là sự ngu dại của đại tiểu thư đã trở nên bình thường, lại tăng thêm gần đây vô cùng tỏa sáng, càng làm cho nàng thành nhân vật phong vân.

trên lầu hai Thiên cư, từ vị trí cửa sổ một phòng nhìn xuống, vừa đúng có thể thấy vị trí cửa lớn, mà giờ khắc này mấy người cũng là đang ngồi ở đây nhìn nữ nhân chói mắt phía dưới.

"Đó là Thư Nhã phù?! Không ngờ nàng cũng đến rồi!" Mạc Hạo Vũ rất có vài phần kinh ngạc mở miệng nói.

Đối với ở nơi này thấy Nhã Phù, hình như hẳn cũng có chút kinh ngạc, mặc dù Mạc gia là thương nhân, nhưng mà đối với triều chánh rất nhiều chuyện tự nhiên là hiểu rất rõ ràng, nếu không cũng không thể trở thành thương nhân thế gia đứng đầu Đông Ly.

"Ta xem một chút, thật đúng là xấu xí, nàng hiện tại không được rồi, tất cả người trong thành Khai Dương, trong mười thì có chín là đàm luận nàng!" Thập Nhất hoàng tử Nam Cung Nghiêu cả người nghiêng về bên cửa sổ trên hướng xuống nhìn, bộ mặt trêu chọc nhìn Nhã Phù mở miệng, đồng thời khóe mắt liếc về hướng tới bên cạnh đang khép chặt đôi môi, sắc mặt cứng nhắc An Hoảng Văn: "Ừm, An công tử ở chỗ này, người nói xấu xí có phải hay không là biết người ở nơi này nên mới chạy theo tới đây hay sao? Trước kia không phải nghe nói nàng có thói quen dây dưa người sao?"

Lời Nam Cung Nghiêu nói có vài phần ý vị châm chọc, dù sao Thư Nhã Phù bây giờ đã là Tề vương phi, hơn nữa danh chánh ngôn thuận, thực như tên gọi!

Sắc mặt của An Hoảng Văn vô cùng khó coi, mặt âm trầm nhìn nữ nhân thanh nhã thoát tục phía dưới, như vậy tùy ý mà có lười biếng và nhàn nhạt mỉm cười, phong cách có phần lười lác thì không phải là những nữ nhân tầm thường khác có thể so sánh được, cùng trong ấn tượng nữ nhân luôn ăn mặc trang điểm xinh đẹp, tô son điểm phấn, tục tăng quê mùa, sự ngu dại điên cuồng với nữ nhân này hoàn toàn bất đồng.

Thời gian bảy năm thật có thể thay đổi một người sao? Hay là nói hẳn vẫn không có đi hiểu rõ Thư Nhã Phù đến tột cùng là hạng người gì?

Một bên Lâm Tuyết Vi dịu dàng uyển chuyển hàm xúc trên mặt tràn đầy mềm mại, ngồi vừa khéo léo vì mấy người châm trà, ánh mắt nhìn đến vẻ

mặt An Hoảng Văn bình tĩnh nhìn về phía ngoài cửa sổ, tay cầm bình trà khẽ cứng ngắc mấy phần, nhưng rất nhanh trên mặt cũng phủ lên một nụ cười mềm mại, từ từ đem ly trà trước mặt An Hoảng Văn thêm đầy, mỉm cười nói: "Vương phi nếu ở phía dưới, vì sao không mời nàng tới đây cùng nhau ngồi một chút, hôm nay trùng hợp đều tới Thiên cư, nhưng khó được hết sức!"

"Không được! Cái tiện nữ nhân đó ta tuyệt đối không muốn cùng nàng ngồi chung một chỗ, ngày hôm qua nếu như không phải là nàng, ta tại sao lại mất thể diện ở trước mặt mọi người!" An Mộng Hàn cũng là chợt vỗ án, trợn mắt cắn răng mắng to.

"Mộng Hàn, đừng như vậy, ngày hôm qua nàng đã không có truy cứu, chỉ là để cho người uống mấy ly rượu thôi, cũng không có làm khó dễ người, người đừng tính toán quá rồi!" An Hoảng Văn cau mày nhìn diện mạo dữ tợn của muội muội, sắc mặt trầm hơn vài phần, đáy lòng nghĩ tới hôm qua muội muội mình ối chao cùng ép, mà Thư Nhã Phù khí phách khoan dung, càng thêm cảm giác cô muội muội này của mình không hiểu chuyện, trực tiếp liền mở miệng khiển trách.

"Ta mặc cho tính! Ca, người tại sao phải giúp cái tiện nữ nhân đó, nếu như không phải là nàng ta lúc đầu cũng sẽ không trưng một gương mặt sừng như đầu heo, nếu như không phải là nàng, ta ngày hôm qua cũng sẽ không được ở bên Tam điện hạ, ở trước mặt mọi người ném người kia, từ đầu tới đuôi đều là cái đó tiện nữ nhân hại ta đấy! Ca, người đừng quên mất nàng khi đó ở trước mặt mọi người nhục nhã người như thế nào, người liền không có chút nào tức giận!"

Bị quả mắng, An Mộng Hàn càng thêm tức giận dâng trào, mà bị An Hoảng Văn khiển trách, tức giận càng thêm trực tiếp tất cả đều đổ lỗi đến trên người của Thư Nhã Phù, theo ý nàng ta, nếu như không phải nguyên nhân là bởi vì Thư Nhã Phù, ca ca từ nhỏ đã thương yêu mình tuyệt đối không thể nào trước mặt nhiều người như vậy trách mắng mình.

"Mộng Hàn, người đừng kích động như thế, nói thế nào nàng đều là Tề vương phi, thân phận tôn quý, người nói như vậy bị người khác nghe được sẽ không tốt!" Lâm Tuyết Vi mang trên mặt mấy phần lo lắng, đưa tay lôi kéo An Mộng Hàn tâm tình đang kích động, cau mày nhẹ giọng nói ra.

"Tề vương phi, Tề vương phi thế nào? Cũng chỉ là một Vương Gia chân tàn tật, chẳng lẽ nàng còn muốn làm hoàng hậu hay sao! Không biết từ lúc nào quyến rũ Tề vương gia, khó trách trước Tề vương không có từ hôn, thì ra là hai người bọn họ đã sớm có một chân, nếu không một Tàn Hoa Bại Liễu, nữ nhân chưa cưới đã sinh con, hắn một Vương Gia tại sao muốn kiên trì cưới nàng, Hừ!"

Bị lời Lâm Tuyết Vi vừa nói ra, mặt An Mộng Hàn càng thêm dữ tợn vài phần, trợn mắt nhìn chăm chăm nữ nhân chói mắt dưới cửa sổ, tức giận quát lạnh.

Bên kia, An Hoảng Văn cũng bởi vì lời của muội muội mình nói mà trầm mặc, quả thật, ban đầu ở Trân Bảo Các, trước mặt nhiều người như vậy Thư Nhã Phù đã cho hắn khó chịu, mà trước kia vẫn dây dưa mình, nhưng sau lưng cũng sớm đã cùng Tề vương thông đồng, hôm nay ở trong mắt tất cả mọi người, hắn An Hoảng Văn giống như thành đối tượng nhất thời Thư Nhã Phù nàng chơi đùa, căn bản là chuyện cười thôi!

Vẫn không có mở miệng ngồi ở một bên Lâm Văn Hiên, trầm mặc nhìn một chút một bên mềm mại khéo léo Lâm Tuyết Vi, trực giác hình như cũng cảm giác là Lâm Tuyết Vi không quá giống nhau.

"Nữ nhân chết tiệt, người nói cái gì ! Dám can đảm nói thập ca ta."

An Mộng Hàn giận không lựa lời mắng Nam Cung Thần, trực tiếp chọc giận Nam Cung Nghiêu bên cạnh, vốn là một người vô pháp vô thiên, căn bản cũng không để ý tới An Mộng Hàn có phải nữ nhân hay không cô, vọt thẳng đi lên chính là một cái tát, đem cả người An Mộng Hàn cũng đánh

ngã ở trên mặt đất, vốn đang khí thế phách lối, An Mộng Hàn cả người cũng bị đánh mông muội rồi.

"Nữ nhân chết tiệt, người nói cái gì ! Dám can đảm nói thập ca ta."
An Mộng Hàn giận không lựa lời mắng Nam Cung Thần, trực tiếp chọc giận Nam Cung Nghiêu bên cạnh, vốn là một người vô pháp vô thiên, căn bản cũng không để ý tới An Mộng Hàn có phải nữ nhân hay không cô, vọt thẳng đi lên chính là một cái tát, đem cả người An Mộng Hàn cũng đánh ngã ở trên mặt đất, vốn đang khí thế phách lối, An Mộng Hàn cả người cũng bị đánh mông muội rồi.

"Thập nhất Điện hạ, muội muội ta cũng là không lựa lời nói, cũng không phải có lòng mạo phạm Tề vương đâu!" Hành động của Nam Cung Nghiêu quá nhanh, vẫn còn đang sững sờ nên An Hoằng Văn còn chưa có phản ứng kịp, trên mặt An Mộng Hàn đã bị một cái tát, vội vàng đi lên trước, đem An Mộng Hàn bảo hộ ở sau lưng, hướng Nam Cung Nghiêu cầu cạnh.

Dù sao cũng là muội muội của mình, mặc dù luôn cho rằng muội muội của hãn quá mức xấu tính, từ nhỏ đã được người trong nhà cưng chiều, càng thêm nữa là cô cô trong cung làm Quý Phi vẫn sủng nhất chính là nàng, mới tạo thành nàng ta hiện tại vô pháp vô thiên, cư nhiên tức giận đứng lên đến đường đường là Vương Gia cũng dám mắng.

"Này xấu xí coi như xấu xí nữa, nàng hiện tại cũng là thập tẩu của Bốn cung, người có lá gan sẽ thấy nói một câu thử một chút! Hôm nay nể mặt mũi của anh người, Bốn cung cũng chỉ cho người một cái tát, nếu như để cho Bốn cung nghe được người nói thập ca thập tẩu một câu, Bốn cung phế bỏ người!" Nam Cung Nghiêu một bộ dáng vẻ lưu manh giẫm ở trên ghế, phách lối trợn mắt nhìn chăm chăm An Mộng Hàn đang bụm mặt sau lưng An Hoằng Văn, giọng quả đảm uy hiếp nói.

"Hừ, ta tìm cháu nhỏ của ta đi! An Hoằng Văn nhìn một chút muội muội của người!"

Nam Cung Nghiêu nói xong, trực tiếp một cước đem mới cái ghế mới vừa ngồi đập ngã lăn, trực tiếp rời đi hướng lầu dưới đi tới.

Nam Cung Nghiêu rời đi, An Mộng Hàn ôm một bên mặt lộ ra một đôi mắt thù hận, một tát này cũng đều bị nàng tính tất cả đến trên đầu của Thư Nhã Phù, nếu như không phải là bởi vì Thư Nhã Phù, nàng như thế nào lại rơi vào chật vật nông nổi như vậy, quá khứ mọi người có ai không phải coi nàng như công chúa nhỏ bé để thương yêu, hiện tại Thập nhất Điện hạ lại vì Thư Nhã Phù cũng động thủ đánh nàng rồi, mà bên cạnh mấy người lại không có phản ứng!

Thư Nhã Phù, ta tuyệt đối sẽ không để cho người tốt hơn!

Hung ác ở đáy lòng ném một câu nói, An Mộng Hàn ngồi dưới đất, đáy mắt tràn đầy thù hận.

Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch đi vào Thiên cư, lúc này bên trong càng thêm náo nhiệt bất phàm, một đám một đám người đứng chung một chỗ đang trò chuyện, nhìn cũng là cùng thời gian dùng cơm bình thường náo nhiệt giống nhau, chỉ là hiện tại mọi người phần nhiều đều không phải là vì ăn cơm mà đến, nhưng tới Thiên cư ngồi ở đó dù sao vẫn ý tứ gọi một vài món ăn, cho nên hiện tại trong hành lang cũng rất nhiều người ngồi vây chung một chỗ, dùng chút thức ăn, hợp với mấy ly trà, tán gẫu.

"Quả thật rất náo nhiệt, quả nhiên mọi người là ưa thích tham gia náo nhiệt đấy!" Nhìn tiếng người huyên náo cả đại đường, Nhã Phù không cầm được nhỏ giọng mà nói thầm một câu.

Khi Nhã Phù quét mắt vào trong để có thể tìm được một vị trí hay không, sau lưng cũng là một giọng nói vang lên.

"Ha ha, xấu xí!" Âm thanh Nam Cung Nghiêu sáng lẫm một chút cũng không có tức giận như vừa rồi, bé con cười híp mắt từ sau lưng Nhã Phù chạy tới trước mặt nàng, một đôi mắt to càng thêm thẳng vào nhìn Vũ

Trạch bên cạnh Nhã Phù, rất là khoa trương kêu lên: "Wow, ngày hôm qua không có nhìn kỹ rõ ràng, bây giờ nhìn thật sự là cùng thập ca giống nhau như đúc, thập tẩu người thật đúng là lợi hại, đứa bé cũng lớn như vậy cũng không có để người ta biết."

"Ai nói không ai biết, cả thành Khai Dương mọi người bảy năm trước đều hiểu ta có con, ta trở lại hình như hơn phân nửa người cũng cũng biết ta mang theo con trai trở về! Thập nhất Điện hạ có phải hay không nói sai rồi!" Đối với cái Thập Nhất hoàng tử này, Nhã Phù cảm giác hãn thật ra thì chính là một đứa bé, cho nên đối với hãn cũng là có mấy phần yêu thích, nhìn hãn một bộ dáng vẻ khoa trương, khẽ cười dưới nói.

"A nha, cháu trai mau gọi thúc thúc! Kêu thúc thúc, thúc thúc đợi dẫn người đi mua mít quả!" Nam Cung Nghiêu cũng để ý tới lời Nhã Phù, trực tiếp đuổi theo sẽ ôm lấy Vũ Trạch, khắp khuôn mặt là nụ cười, nhìn cùng thập ca một khuôn mẫu chiếu, chỉ là người nhỏ hơn, càng xem càng thích.

Mít quả, Nhã Phù có chút xấu hổ, mất công hãn nghĩ ra được! Dáng vẻ kia nhìn giống như là một ông chú quái gở đi bắt cóc trẻ con!

"Mẹ, người này là ai ? Thế nào ngây thơ như vậy? Đều đã lớn, còn ăn mít quả, ngoan, đi một bên, đợi mua cho người mít quả!" Thư Vũ Trạch cười híp mắt nhìn người trước mắt, rất là khinh bỉ ném đi qua một cái ánh mắt, sau đó dùng một loại giọng trấn an đứa trẻ mở miệng nói.

Khi một bé trai sáu tuổi phấn điêu ngọc trác, cười híp mắt dùng một loại giọng đại nhân, hướng về phía một người con trai khác hơn 10 tuổi nói "Ng ngoan, đi một bên, như thế này mua cho người mít quả!"

Một cảnh tượng như vậy xuất hiện tại trước mặt mọi người, quái dị làm cho người ta muốn ôm bụng cười lăn lộn!

"Hì hì ——! Ha ha ha!" Nhã Phù nhìn vẻ mặt đáng yêu của con mình, trực tiếp thối phù một tiếng cười lên, âm thanh thanh thúy giống như như

chuông bạc dễ nghe.

Nam Cung Nghiêu bị Vũ Trạch vừa nói như thế, cũng không tức giận, vẫn như cũ hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm Vũ Trạch, lẩm bầm nho nhỏ nói thầm : "Quả nhiên là con trai của thập ca, nhỏ như vậy lại khôn khéo như vậy, một điểm cũng không chịu thua thiệt!"

"Vậy ta đúng là thúc thúc của người, mau gọi thúc thúc, người nên gọi ta thập nhất hoàng thúc!" Nam Cung Nghiêu bị chê cười cũng không để ý tới, trực tiếp tiến lên một tay lấy Vũ Trạch nho nhỏ từ trên mặt đất bế lên.

Vũ Trạch luôn luôn không có thói quen trừ Nhã Phù ra không để người khác ôm mình, mặc dù mình thật ra thì chỉ là một đứa bé sáu tuổi, bây giờ bị Nam Cung Nghiêu cứ như vậy bế lên mà không có phản ứng, lập tức cảm thấy kỳ cục, ở trong ngực Nam Cung Nghiêu nhích tới nhích lui, hai cái chân ngăn đá tới đá lui.

"Hắc hắc, tiểu tử, ngoan, kêu Thập nhất hoàng thúc, hoàng thúc ta liền thả người đứng xuống!" Nam Cung Nghiêu dám không muốn, cười ha hả nói.

Vũ Trạch bị Nam Cung Nghiêu ôm vào trong ngực, nếu như đổi lại là những người khác, hẳn đã sớm vận công một chương đập tới rồi, nhưng trước mắt lại là một người đàn ông "Không có lớn lên" này lại đúng là hoàng thúc hẳn.

Mà Vũ Trạch mặt vừa đúng hướng về phía cửa chính, vừa hay nhìn thấy Nam Cung Triệt từ cửa chính đi tới.

Nam Cung Triệt một thân áo khoác màu đỏ thẫm xinh đẹp, gần như đầu tiên nhìn liền bị hẳn nhận ra được.

Nâng lên một nụ cười ưu nhã, ngưng đọng tác giây giũa, Vũ Trạch dung ánh mắt đáng yêu ngây thơ vô tội nhìn Nam Cung Nghiêu, cười híp mắt

nói: "Tề vương gia ta còn không có gọi, người cảm thấy nếu như mà ta gọi người trước, khiến Tề vương gia biết sẽ như thế nào đây?"

Lời Vũ Trạch vừa nói xong, Nam Cung Nghiêu mặt vốn đang hả hê sắc mặt chợt cứng đờ, nghĩ tới ánh mắt Nam Cung Thần bén nhọn bén nhọn giết người, thân thể lập tức run lên.

Đây cũng không phải là đùa giỡn, mới vừa biết con trai trở về, còn không có gọi cha trước hết kêu thúc thúc, chuyện này. Lấy tính khí của thập ca sẽ phải cực kỳ khó chịu, trong lòng Nam Cung Nghiêu rất là rõ ràng khả năng này.

"Nếu như Thập đệ biết có người đã từng muốn tiếp cận Bồn cung để gặp cha hắn, sẽ không biết như thế nào đây?" Bên khóe miệng Nam Cung Triệt giờ lên có mấy phần cười xấu xa, hếch lên đôi con ngươi đào hoa quay vòng, làm cho người ta nhìn phong tình vô hạn, mà trong lúc cho bên cạnh mấy tiểu cô nương ném tới mấy ánh mắt, càng thêm quyến rũ khiến mấy tiểu cô nương mặt đỏ tới mang tai!

Liếc mắt, đối với cái người phong lưu Lục hoàng tử Nam Cung Triệt, Nhã Phù mặc dù biết hắn không giống ngoài mặt cái hình dạng kia, nhìn thật hoa tâm phong lưu, nhưng nhìn đôi mắt hắn lỗ mãng tùy ý vút mị nhãn, vẫn là nhịn không được muốn ném mấy xem thường đi qua.

Thư Vũ Trạch nghĩ tới mình lúc trước vì tiếp cận Nam Cung Triệt chạy đi đến gần bắt chuyện, cong miệng lên, ăn vạ cười cười nói: "Có sao? Ta thế nào không biết! Mẹ, nơi này hôm nay nhưng có mở đánh cuộc a, chúng ta đi xem một chút xem một chút! Hôm nay ngân phiếu ta cũng mang đến!"

Nhìn Thư Vũ Trạch chạy đi lôi kéo tay Nhã Phù, đáng yêu ưu nhã giống như một công tử văn nhã, mặc dù tiểu công tử này tuổi còn nhỏ một chút.

Hai mắt Thư Nhã Phù chớp chớp, lạng lẽ đối với con trai bảo bối của mình dựng lên ngón tay cái, biết rõ làm sao làm ra tiền, thông minh, không hổ là con trai bảo bối của mình!

Thật ra thì Nhã Phù nơi nào biết, làm Cung chủ phía sau màn của U Minh cung, giá trị con người con trai của mình cũng sớm đã là giá trên trời.

Đánh cuộc nhỏ vui vẻ! Đánh to. Muốn thắng!

Ở giữa đại sảnh của "Thiên cư" gian phía sau thông hướng cầu thang lầu hai, cầu thang ở giữa chia làm hai bên hướng hai cái trái phải, mà chính giữa trên vách tường lớn cũng là treo từng khối từng khối tấm bảng gỗ, mà trên mặt ghi những tên họ khác nhau, ở phía dưới mỗi người còn có tỉ lệ đặt cược khác nhau, dưới tình huống bình thường mỗi người cũng khác nhau, phía trên treo bảng hiệu rất nhiều đều là ở trong thành Khai Dương có tên tài tử giai nhân nổi danh, nhưng nếu người có người khác ủng hộ, cũng có thể viết bảng hiệu khác giao cho Trang gia.

"Mẹ, hình như đây là sau khi Thiên cư muốn mời người xuất đề mục, làm cho người ta trả lời làm việc, hiện tại phía trên đánh cuộc chính là người thắng! Chỉ là nghe nói Thiên cư đánh cuộc rất có ý tứ đâu rồi, nói là cái gì cũng có thể đánh cuộc, chỉ cần hai bên đều đồng ý, ngay cả hình thức mình có thể định ra cá cược với nhau, người của Thiên cư tự nhiên sẽ sắp xếp người để làm chứng!"

Thư Vũ Trạch cười híp mắt nhìn phía trên có một cái tên, khéo léo đã sớm đã đem ti tức hỏi thăm được nói ra, mà cũng là nguyên nhân hôm nay hẳn cố ý mang theo mẹ mình tới.

Phải người có "Linh việt cầm" này hôm nay được mời tới Thiên cư, nếu như muốn lấy được chiếc đàn kia, sợ rằng cần tốn hao một chút công phu!

Nhã phù tùy ý nhìn tên tuổi một số người phía trên, một số tên có chút quen thuộc, nhưng có tên ít người tên cũng lại chưa từng nghe nói qua.

Nhã phù tùy ý nhìn tên tuổi một số người phía trên, một số tên có chút quen thuộc, nhưng có tên ít người tên cũng lại chưa từng nghe nói qua.

Ngẩng đầu nhìn về phía người được chọn sốt dẻo nhất, lại là một cái tên đối với nàng mà nói có chút quen thuộc: An Hoảng Văn!

Thật là làm cho nàng có chút kinh ngạc rồi, không ngờ cái tên An Hoảng Văn còn có phẩm chất cao như vậy, chỉ là suy nghĩ một chút cũng thế, trước kia Thư Nhã Phù si mê dây dưa với An Hoảng Văn, hình như cũng bởi vì biểu hiện của hắn ở lần tụ hội đầu tiên, nàng cũng nhớ không rõ ràng lắm, chỉ là có một ít ấn tượng mơ mơ hồ hồ!

Một người được chọn hấp dẫn khác Nam Cung Triệt!

Không phải đâu, cái hoàng tử phong lưu đó, đối với Nam Cung Triệt xuất hiện trên vị trí thứ hai, Nhã Phù thật sự là có chút kinh ngạc, dù sao nhìn cái bông hoa đó chính là chỉ biết là loại phong lưu trai gái, không ngờ vẫn có thể lấy được phẩm chất cao như vậy.

Lại nói để cho nàng cảm thấy lần đánh cuộc này có ý một chút, trong đó chính là không có tính xác định, còn không có quyết định phương thức tỷ thí cùng đề mục, cũng đã dẫn đầu mở dưới trang chú thích, trong đó nhiều một chút kích thích.

Mà trừ đi thắng bại người được lựa chọn lựa chọn ở ngoài, còn có một chút tiền đánh cuộc còn lại là muốn mời người sẽ lấy dạng hình thức gì tới tỷ thí, đây cũng là một hạng mục đánh cược hấp dẫn.

Nhìn đủ loại suy đoán, Nhã Phù nhất thời có chút cảm thấy hứng thú lên, dạng suy đoán gì đều có, nhưng càng nhiều người đều là có khuynh hướng thi từ ca phú ..., nhưng cũng có một chút người nghĩ ra phương pháp tỷ thí ly kì cổ quái, nàng nhìn cũng cảm thấy có ý tứ cực kỳ.

"Xấu xí, người chuẩn bị đánh cuộc người nào thắng, nếu như người đánh cuộc An gia Đại công tử, người nói thập ca biết có tức giận hay không !" Nam Cung Nghiêu vẫn như cũ bất khuất không buông tha đi theo bên cạnh hai người Nhã Phù, đi theo cũng chạy tới, vốn hẳn chính là tới tham gia náo nhiệt, tự nhiên biết lần thịnh hội này một loại trong đó làm người khác chú ý nhất chính là các loại đánh cược ly kỳ cổ quái, bây giờ nhìn ánh mắt Nhã Phù ở trên các tấm bảng gỗ để ý, hai tay ôm ngực ở một bên cười hì hì nói.

"Nếu nói để ta đánh cuộc..., ta có thể suy tính ra sức thêm chút, sau đó chia ta một chút như thế nào?" Đồng giọng Nam Cung Triệt cũng theo tới cười cợt nhã, đồng thời không quên hướng tiểu cô nương bên trên ném tới một mị nhãn, làm tiểu cô nương người ta thần hồn điên đảo.

"Thật ra thì nơi này còn có quy củ, chính là có thể mời đánh cuộc, chỉ là cái này sau khi muốn hai bên đều đồng ý, hai bên định ra quy củ định ra tiền đánh cuộc lẫn nhau! Hì hì, tiểu tử, nếu không hai chúng ta tới đánh cuộc tốt chơi!" Nam Cung Nghiêu chạy tới bên cạnh Vũ Trạch, thân thể khẽ trầm xuống nhìn về phía Vũ Trạch, rất là vui mừng nói lên đề nghị.

Cùng hẳn đánh cuộc?

Thư Vũ Trạch cũng cười để lộ ra hai lúm đồng tiền khả ái, mẹ đã nói qua, dê béo đưa tới cửa không làm thịt chính là kẻ ngu! Hẳn vẫn luôn cho là mình là một đứa trẻ thông minh, cho nên.

"Thật muốn đánh cuộc, vậy muốn đánh cuộc gì?" Vũ Trạch nháy nháy mắt màu hổ phách trong suốt, bộ mặt hứng thú, lại rất là nghi hoặc mở miệng hỏi.

Vũ Trạch trực tiếp như vậy liền mở miệng hỏi đánh cuộc gì, thật ra khiến Thập nhất hoàng tử vốn đang cho là chắc chắn bị cự tuyệt liền sửng sốt, hẳn nguyên bốn còn tưởng là Thư Nhã Phù nhất định sẽ ngăn cản, dù sao Thư

Vũ Trạch chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi lớn nhỏ, chuyện đánh bạc này, làm mẹ không phải cũng sẽ phải ngăn cản sao!

Ánh mắt ngây ngốc liếc một cái bên cạnh hoàn toàn để mặc cho bất lợi, Thư Nhã Phù, vốn Thập Nhất hoàng tử đang tính toán rất là uế oải phát hiện, mình và một đứa trẻ sáu tuổi lớn nhỏ có thể đánh cuộc gì, đánh cuộc gì hình như cũng có chút không quá tốt!

"Vậy thì người định đi!"

Nam Cung Nghiêu cuối cùng vẫn là quyết định để cho đứa cháu nhỏ khả ái của mình quyết định, một đôi mắt tràn đầy tò mò của hắn lại luôn thỉnh thoảng liếc về hướng Nhã Phù vẫn còn ở nhìn trên vách tường.

"Chúng ta tới đơn giản đoán hạt cây đậu như thế nào, cái này tương đối đơn giản, trực tiếp để người của Thiên cư phụ trách đến giúp đỡ là được, mỗi lần đoán vừa đến bốn, cuối cùng xem một chút người nào đoán được chính xác!" Thư Vũ Trạch cười híp mắt nhìn chung quanh một chút bài biện cái bàn, đã sớm có vài người đánh cuộc rồi, nhìn một loại trong đó chính là đánh cuộc cây đậu, ngón tay út trực tiếp vừa chỉ cái bàn kia.

Đoán cây đậu, thật ra thì chính là cá cược với nhau cả hai bên từ một đồng trong lấy ra một thanh cây đậu để xuống, còn bên kia suy đoán đến bốn con số, cuối cùng do Trang gia đem một quả cây đậu bóc ra, xem một chút cuối cùng sẽ còn dư lại mấy hạt cây đậu!

Quy củ rất đơn giản, nhưng trong đó muốn thắng lợi, rất lâu không chỉ là dựa vào vận số, còn cần nhãn lực cùng thủ pháp!

Đang lúc Nam Cung Nghiêu cùng thư Vũ Trạch xác định phương thức cá cược với nhau, còn chưa nói xong tiền đánh cuộc, một âm thanh bén nhọn trực tiếp hấp dẫn sự chú ý của nhiều người. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

"Không ngờ đường đường Tề vương phi hôm nay cũng tới, không biết ta có thể không thể muốn mời Tề vương phi đánh cuộc một ván!" Âm thanh An Mộng Hàn rất lớn, gần như tất cả người chung quanh đều đưa lời của nàng ta nghe được rất rõ ràng.

Trong khoảng thời gian ngắn ánh mắt của mọi người lần nữa rơi xuống trên người nữ nhân thanh nhã đó, Tề vương phi trong truyền thuyết, bây giờ bị người của An gia mời cá cược với nhau, An gia Đại công tử hôm nay cũng đã tới Thiên cư, hiển nhiên nhất định sẽ có náo nhiệt có thể xem, trong đám người lộ ra nhiều kiểu ánh mắt khác nhau.

"An gia tiểu thư, người muốn mời ta cá cược?" Thư Nhã Phù vốn là đối mặt với vách tường, xoay người khẽ nhú mày nhìn về phía giữa lông mày tràn đầy khiêu khích An Mộng Hàn.

"Đúng! Ngài đường đường Tề vương phi, cũng sẽ không không có can đảm tiếp được ta, một tiểu nữ nhân đánh cuộc đi!" An Mộng Hàn mở miệng cười, âm thanh lại một lần đề cao chút, hiển nhiên là chuẩn bị ép Nhã Phù đồng ý.

"An Mộng Hàn, người thật to gan." Nhìn An Mộng Hàn phía trước tới khiêu khích, đối với hành động của nàng ta lúc trước vẫn còn tức giận chưa tiêu Nam Cung Nghiêu, trực tiếp giận dữ liền chuẩn bị mắng chửi người.

Một bàn tay trắng như bạch ngọc nhắc lên bả vai Nam Cung Nghiêu, mặc dù sức lực không lớn, nhưng rất trực tiếp biểu đạt ý tứ không cần chen tay vào.

Hướng về phía Nam Cung Nghiêu cười cười, lần nữa nhìn về phía An Mộng Hàn, đáy mắt nhiều hơn một phần ý lạnh! Nàng ta quả nhiên là âm hồn bất tán, vốn là nàng ta cũng bởi vì Thư Nhã Phù, cùng với độc trên người Nam Cung Thần, chuẩn bị điều tra tìm hiểu rõ người của An gia,

hiện tại nàng ta lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu khích nàng, chẳng lẽ nàng ta thật cho là tính khí của nàng sẽ luôn luôn mặc cho nàng ta phách lối? !

Hôm qua uống mười ly rượu xuống bụng, đã sớm ở trong cơ thể An Mộng Hàn chôn xuống tai họa ngầm, thiếu hụt chỉ là một chút thuốc dẫn thôi!

"An tiểu thư, người hôm qua chẳng lẽ còn cảm thấy thua không đủ, mười ly rượu chẳng lẽ là uống quá ngon, người nghĩ muốn uống nhiều hơn một chút!" Cẩm Nhã Phù khẽ nâng, ngạo nghễ bèn nhón nhìn về phía An Mộng Hàn, mỉm cười nói.

Xem ra cần giết gà dọa khỉ, khiến một số người gần đây an phận một chút rồi !

Hai mắt nguy hiểm từ từ nheo lại, Nhã Phù ở trên bộ mặt tuyệt mỹ cũng là cười nhẹ nhàng, cánh môi đỏ thắm nâng lên càng phát ra nụ cười sáng chói!

Một bên Thư Vũ Trạch nhìn đến nét mặt của mẹ mình, lập tức dùng một loại ánh mắt đồng tình nhìn về phía mặt An Mộng Hàn đang khiêu khích phách lối, nữ nhân này tự mình tìm chết a!

Mẹ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng!

"Hừ, ai thua ai thắng còn không biết! Tề vương phi đây là đồng ý!"

"Liên đối phương thức đánh cuộc cùng với tiền đánh cuộc cũng không biết đánh cuộc, người cảm thấy bốn vương phi là người ngu còn là ngốc tử, làm sao có thể đồng ý đánh cuộc không minh bạch như vậy!" Âm thanh trong trẻo dễ nghe, từng chữ từng câu tràn đầy giễu cợt.

"Đúng vậy, cái này An tiểu thư liên đối phương thức đánh cuộc cùng tiền đánh cuộc cũng không nói liền mời người cá cược với nhau, ngu ngốc mới

đồng ý nàng!"

"Đúng vậy, Tề vương phi nói rất đúng!"

.....

Nhã Phù nói một câu, người chung quanh cũng rồi rít cười lên, trong cười nói mang theo các loại khinh bỉ chuyển hướng nhìn An Mộng Hàn, hiển nhiên Nhã Phù hôm nay theo phong thái tùy tính tao nhã này, cũng đã đem An Mộng Hàn hạ thấp xuống.

An Mộng Hàn cắn răng nghiêng lợi, trợn mắt chờ cười Thư Nhã Phù, hung hãn nói: "Người. Phương thức cá cược với nhau liền lấy đồ xúc sắc, tìm bất luận kẻ nào tới đều được, cùng nhau tính toán, người đoán đúng là thắng!"

"Có thể! Như vậy tiền đánh cuộc?" Đuôi lông mày cột nhả, nàng cũng muốn biết nàng ta muốn đem cái gì làm tiền đánh cuộc!

"Nếu như Tề vương phi thua, như vậy thì xin cởi quần áo ở nơi Thiên cư này đi lên mười vòng! Như thế nào, vương phi nguyện ý đánh cá không?" Đáy mắt An Mộng Hàn tràn đầy ác độc.

Cởi quần áo, nàng thật đúng là có lá gan!

"Như vậy tiền đánh cuộc, chỉ là An tiểu thư không biết nếu như người thua, người thua được tiền đánh cuộc như vậy sao?"

Giọng nói tự tin, ngạo nghễ miệt thị nhìn về phía An Mộng Hàn, hai mắt lãnh khốc bén nhọn, một thân khí phách kiên quyết cường thế, làm cho người ta không thể coi thường! Thư Nhã Phù vẫn trang phục đơn giản thanh nhã, thế nhưng lúc này làm cho người ta một loại đối kháng ngạo nghễ phong hoa không tha, khinh miệt và sáng chói mỉm cười ở trên môi nâng lên, xinh đẹp mà mỉa mai, cao quý mà bén nhọn!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Giết Gà Dọa Khi, An Mộng Hàn Tìm Chết!

Nàng làm sao có thể thất bại! Nàng cũng sớm đã có chuẩn bị .

An Mộng Hàn giơ tay lên hướng trong đám người vung dưới, ngay sau đó nhìn về phía Thư Nhã Phù, cười hả hê.

"Tiểu thư!" Một tên đàn ông trang phục hộ vệ từ trong đám người đi ra, đi tới bên người An Mộng Hàn, nhỏ giọng cung kính kêu một tiếng.

"Tề vương phi chẳng lẽ là sợ, cho nên mới không dám đồng ý, chỉ là đồ xúc sắc mà thôi, ta cũng chỉ là phái ra một gia nô không tốt như vậy tới cùng vương phi ngài cá cược với nhau, nếu như người nào thua, người đó liền cởi quần áo tại đây, Thiên cư này người đi về phía trước vừa đi là được!"

An Mộng Hàn nhìn người tới, càng thêm tràn đầy tự tin nâng cằm lên, người này là người đồ thuật tốt nhất của nàng ta, trước từ trong sòng bạc khác nhau khai thác đi ra nhân tài, chỉ đơn giản nhất là đồ xúc sắc mà thôi, đối với hắn mà thôi căn bản là chuyện dễ dàng.

Hôm nay nàng ta chính là muốn ở dưới con mắt mọi người, để cho nàng không xuống đài được!

"Thập tấu, người đừng đồng ý nàng ta, người đàn ông này ta trước kia ở trong song bài Thiên Nhạc từng thấy, nhưng nơi đó đồ thuật tốt nhất!" Thập Nhất hoàng tử trước xác định cái người đàn ông đi theo An Mộng Hàn này có chút quen mắt, bây giờ nói đến đánh cược, mới vừa nhớ tới trước kia đi chơi ở trong song bài Thiên Nhạc đã sớm đã gặp.

"Muốn ta đồng ý đánh cuộc này cũng là có thể, nhưng là tiền đặt cược này ta muốn sửa lại một chút!" Đối với lời Nam Cung Nghiêu nói, Nhã Phù chỉ là hướng hắc khê cười, ngay sau đó ngạo nghễ nhìn về phía An Mộng Hàn.

"Tề vương phi là sợ thua muốn cởi quần áo chứ? Nếu không thế nào không dám đồng ý!"

Vốn là tính toán để cho nàng không xuống đài được, chỉ không ngờ nàng ta lập đi lập lại nhiều lần kích nàng, nàng cư nhiên cũng không có đồng ý, An Mộng Hàn hung dữ trợn mắt nhìn chăm chăm nữ nhân lỗi lạc đó, chỉ cảm thấy nàng thế nào cũng làm cho nàng ta cảm thấy rất chói mắt.

"Ha ha ha, nếu như mà ta thua, ta liền theo người nói mà làm, cởi quần áo đi lên mấy vòng, nhưng mà An tiểu thư, đối với nhân phẩm của người, ta không tin, người có thể bảo đảm người thua nhất định sẽ làm như vậy a, nếu như mà nói có thể, người ở đây trước mặt mọi người tỏ thái độ, chỉ cần người tỏ thái độ, Bốn cung liền đồng ý đánh cuộc này của người như thế nào!"

Khóe miệng khinh miệt nâng lên nhàn nhạt cười lạnh, đáy mắt tràn đầy giễu cợt, Thư Nhã Phù lần này đã có tính toán, nếu không phải trên đại điện, như vậy cũng không cần có bất kỳ cố kỵ gì, An Mộng Hàn này hôm nay coi như là đối tượng nàng giết gà dọa khỉ cũng tốt lắm!

An Mộng Hàn tự cho là mình tìm đến cao thủ cờ bạc liền nhất định sẽ thắng sao?

An Mộng Hàn căn rằng nghiêng lợi nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù tao nhã tiêu sái đứng thẳng bên trong mọi người, tiền bạc là mấu chốt, khóe mắt liếc một cái người đàn ông bên cạnh mình, nhỏ giọng nói: "Người khẳng định người có thể, nhất định có thể thắng?"

"Tiểu thư yên tâm, đồ xúc sắc này nô tài từ mười tuổi liền bắt đầu học, công phu vài chục năm cũng không phải là nói chơi, hôm nay đánh cuộc này, nô tài nhất định vì tiểu thư bắt lại!" Người đàn ông lòng tin tràn đầy bảo đảm.

"Tốt! Tề vương phi nếu nói như vậy, nếu như bản tiểu thư thua, tự nhiên sẽ theo đánh cuộc cởi quần áo đi lại! Vậy bây giờ vương phi, chúng ta có thể chuẩn bị bắt đầu sao?"

Nghe người đàn ông nói tràn đầy tự tin, vốn là còn mấy phần lo lắng, An Mộng Hàn cũng yên lòng, trực tiếp mở miệng nói bảo đảm, theo ý nàng ta, cuối cùng người thua nhất định là Thư Nhã Phù, mà nàng chỉ là đi ngang qua sân khấu nói một chút thôi, chỉ cần cuối cùng người thua là Thư Nhã Phù, như vậy nàng ta cũng chỉ muốn ngồi chờ nhìn nàng mất hết mặt mũi!

Nghĩ tới cảnh tượng sắp có thể thấy, trên mặt An Mộng Hàn càng thêm lộ ra nụ cười hả hê.

"Người không đi ngăn cản muội muội của người sao, mặc dù An gia các người có một chút khả năng, nhưng lặp đi lặp lại nhiều lần cùng Tề vương gia đối nghịch cũng không có lợi, không phải sao?" Lầu hai đã sớm đem chuyện trên đại sảnh lầu dưới xảy ra xem ở đáy mắt là Lâm Văn Hiên, liếc mắt nhìn bạn tốt bên cạnh trầm mặc không mở miệng, nhàn nhạt mở miệng nói.

Thư Nhã Phù hôm nay cũng không phải là Thư gia đại tiểu thư ngu dại mà họ biết trước kia, nữ nhân trên yến tiệc Đoan Ngọ có thể hát ra một khúc hành khúc như vậy, như thế nào lại dễ dàng để cho mình rơi vào ván bài có thể thua như vậy.

"Ta xem hôm nay người thua chỉ sợ sẽ không là Tề vương phi của chúng ta!" Mạc Hạo Vũ cũng là cười nhìn tình huống phía dưới, nhàn nhạt mở miệng.

Lời hai vị bạn tốt nói cũng ý tứ rất rõ ràng nói đánh cuộc này là không nên, nhưng An Hoảng Văn vẫn như cũ cũng không có mở miệng, một đôi trông mắt thẳng vào nhìn chăm chăm người kia, nữ nhân ngạo nghễ chói mắt bên trong.

Hắn trước kia không phải thật sự không có thấy rõ qua Thư Nhã Phù này, phong thái của nữ nhân trước mắt này, cùng nữ nhân trong quá khứ căn bản cũng không giống như là cùng một người.

"Được, Bốn cung hôm nay liền đồng ý cùng người đánh cuộc này, nhưng Bốn cung cũng muốn thêm một cái điều kiện, nếu như người nào thua không muốn thực hiện tiền đánh cuộc, như vậy thì mặc cho người thắng được tự mình xử trí!" Cười lạnh nhìn bộ dạng An Mộng Hàn tràn đầy tự tin, Nhã Phù một lời đáp ứng.

"Tốt!"

Bên cạnh vốn là có chỗ đã đặc biệt chuẩn bị xong, đi thẳng đến chiếu bạc này.

"Xấu xí, làm sao người không nghe Bốn cung nói, người thật sự cho rằng đây là bằng vận khí? Thật là ngu ngốc, người đàn ông này đồ thuật căn bản cũng không phải là người có thể qua so sánh, cái người này căn bản là cho người phụ nữ xấu xa kia nhục nhã người... người đừng tưởng rằng Bốn cung là quan tâm người... người thân phận bây giờ là Tề vương phi, nếu là người mất mặt vậy thì đồng nghĩa với việc đánh mất thập ca ta!" Đi theo bên cạnh Nhã Phù là Thập Nhất hoàng tử, bây giờ nhìn Nhã Phù đồng ý, cả người đáy lòng đều nóng nảy.

Tiểu tử mạnh mẽ mềm lòng!

Thư Nhã Phù nhìn vẻ mặt khẩn trương quan tâm của Nam Cung Nghiêu, không cầm được cười lên, đưa tay ở trên mặt trẻ con của Nam Cung Nghiêu bấm một cái, cười trêu nói: "Thật đáng yêu! Thập nhất Điện hạ của

ta, người hãy yên tâm đi, ta không như người tưởng rất ngu sao, này đánh cuộc ta thắng chắc!"

Đi lên vị trí cá cược với nhau, người đứng đối diện vị trí của nàng chính là người đàn ông An Mộng Hàn phái ra kia.

"Vương phi tha lỗi rồi, đồ xúc sắc này tiểu nhân nhưng từ mười tuổi liền bắt đầu học, đến nay đã hơn mười năm, đánh cuộc này tiểu nhân đồng ý tiểu thư sẽ cầm xuống nhất định sẽ bắt lại!" Người đàn ông thật cao nâng lên trên mặt tất cả đều là tự tin, hiển nhiên là đối với kỹ thuật của mình vô cùng có lòng tin, đồng thời nhìn về phía vóc người uyển chuyển của Nhã Phù, đáy mắt chảy lộ ra khỏi mấy phần thái độ bỉ ổi.

"Đánh cuộc cũng còn không có bắt đầu đã nói mình thắng chắc, người phải biết việc đời khó đoán, Bốn cung không hề tính toán thua!" Tròng mắt Thư Nhã Phù khẽ nheo lại, vui vẻ ở trên mặt dồi dào, sáng chói chói mắt khiến Vũ Trạch trong lòng run sợ.

"Mẹ người sẽ đồ xúc sắc?" Nam Cung Nghiêu hiện tại sớm không để ý tới chuyện trước mình còn mời Thư Vũ Trạch cá cược với nhau, một đôi mắt khẩn trương nhìn Nhã Phù trên chiếu bạc, nhìn nữ nhân cũng tràn đầy tự tin, hẳn có chút không xác định nhỏ giọng nghiêng người hỏi Vũ Trạch.

Đồ xúc sắc?

"Sẽ không! Mẹ ta đều không thấy bà ấy đồ xúc sắc qua!" Thư Vũ Trạch không có chút nào do dự lắc đầu.

"Cái gì? Không biết, nàng bây giờ còn đi lên cùng người đã luyện vài chục năm cá cược với nhau, rõ là." Nam Cung Nghiêu một hơi cũng mau muốn lên không tới, cùng đưa đến cửa tìm nhục nhã có gì khác nhau.

"Mẹ nhất định là có tính toán bà, không cần lo lắng!" Dáng vẻ Thư Vũ Trạch một chút cũng không có lo lắng, phấn điều ngọc trác trên khuôn mặt

nhỏ nhắn như cũ cười nhẹ nhàng, ngược lại nhìn người đàn ông đối diện Nhã Phù này tràn đầy tự tin, ánh mắt nhiều một chút đồng tình.

Không lo lắng làm sao có thể, trước mắt bao người cười quần áo, người nào đi lên như vậy mấy vòng, danh tiết danh tiếng cái gì đều không có!

"Bắt đầu đi, người phải đổ xúc sắc trước? Hay là Bốn cung trước? Chúng ta lấy ba trận làm chuẩn, người thắng trước ba trận người chính là thắng, như thế nào?" Nhã phù cười híp mắt sờ lên trước mắt lon, tay nhỏ bé nhìn như tùy ý nắm lên lắc hai cái, giương mắt nhìn về phía người đàn ông đối diện.

"Được, vương phi trước hết mời!" Người đàn ông hiển nhiên đối với trước sau cũng không thêm để ý, chỉ là tự tin cười cười, giơ tay lên ý bảo để Nhã Phù trước.

"Vậy ta liền tùy tiện lắc trước!"

Mọi người còn nghĩ Tề vương phi có phải hay không là ẩn sâu không lộ, liền cùng ở trên yến tiệc Đoan Ngọ bỗng nhiên nổi tiếng như vậy, còn mỗi một người đều đưa cổ dài chờ muốn xem nàng thế nào cá cược với nhau.

Đang lúc dưới ánh mắt mọi người nhìn chăm chú, Nhã Phù đưa ra đôi tay thon dài mảnh khảnh đem lon trước mắt ôm lấy, rất là vụng về tùy tiện lắc hai cái liền thả xuống, động tác kia, tư thế kia, hoàn toàn chính là một hành động không hiểu của người ngoài nghề.

"Năm điểm!" Người đàn ông đối phương tràn đầy tự tin nói.

Mở, hai mặt hai, một mặt một, ba xúc sắc cộng lại điểm đúng lúc là năm điểm!

"Năm điểm! Ừm xem ra vận khí của ngươi không tệ, ván đầu tiên liền đã đoán đúng!" Nhã Phù nhìn mình mở ra đếm, bĩu môi.

"Năm điểm! Ủm xem ra vận khí của người không tệ, ván đầu tiên liền đã đoán đúng!" Nhã Phù nhìn mình mở ra đếm, bĩu môi.

Còn đối mặt với người đàn ông cũng là hả hê đưa tay, một tay cầm lên lon, giơ tay lên kịch liệt mà nhanh chóng lắc lắc, tư thế thể kia vừa nhìn chính là đồ xúc xắc lão kuyện, cùng mới vừa Thư Nhã Phù biểu hiện hoàn toàn là bất đồng cực kỳ.

Trong khoảng thời gian ngắn, vốn đang trong đáy lòng ủng hộ Thư Nhã Phù sẽ bỗng nhiên nổi tiếng là người thắng lợi, hiện tại cũng bắt đầu lộ vẻ do dự, nhìn dáng dấp thế nào đều là Tề vương phi phải thua, nhưng biết rất rõ ràng đối phương là cao thủ còn đồng ý cá cược với nhau, chuyện này.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, hai mặt nhìn nhau là không biết trước mắt đây là chuyện gì xảy ra!

"Tới rồi tới rồi, bản thiếu gia hôm nay làm nhà cái, đánh cuộc này bất luận kẻ nào cũng có thể hạ tiền đánh cuộc, xem một chút Tề vương phi đối chiến cao thủ cờ bạc, cuối cùng ai thắng ai thua! Tới rồi tới rồi. Mua nhất định rồi tay mua nhất định rồi tay, tổng cộng có hai lần cơ, đợi còn có thể lại một lần thêm tiền hoặc là sửa đổi cơ hội, bây giờ bắt đầu lần đầu tiên a!"

Một âm thanh non nớt đột nhiên vang lên, mọi người thấy đi, xác định một bé trai phấn điêu ngọc đứng ở một trên chiếu bạc hét lớn, mà đồng thời trên chiếu bạc không biết từ lúc nào đã trưng bày hai khối vải trắng.

Một bên viết: An Mộng Hàn, một ăn năm!

Một bên viết: Tề vương phi, một ăn mười!

Bị Thư Vũ Trạch hét như vậy, trong khoảng thời gian ngắn tất cả mọi người mạnh vọt qua, từng cái bạc một đều tới vị trí An Mộng Hàn để

xuống, phần lớn mọi người đã nhận đúng, ván này đánh cuộc nhất định là An gia tiểu thư đưa ra tới cao thủ thắng, nơi nào còn có suy nghĩ nhiều, trực tiếp một thanh lớn bạc ném xuống.

"Ta hạ mười hai, An tiểu thư!"

"Ta hạ hai mươi lượng đánh cuộc An tiểu thư thắng!"

"Ta hôm nay liền đem theo một trăm lượng, toàn bộ đè ép, An tiểu thư phải ra người nọ ta nhưng nhận được, trước kia đánh bạc ở song bài ta có xem đấy!"

.....

Có tiền không kiếm là người ngu, trong khoảng thời gian ngắn gần như tất cả người cũng đi mua An Mộng Hàn thắng lợi, mà đổi thành Thư Nhã Phù phía trên vải trắng cũng là vô ích lay động, lay động.

"Một ngàn lượng, Tề vương phi!" Nam Cung Nghiêu đem ngân phiếu vỗ tới, sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng lúc này vẫn là cảm thấy nên ra tay, mặc kệ thế nào ngân phiếu cuối cùng ném xuống là thắng.

"Đã như vậy, Bốn cung cũng tới chơi một chút, một ngàn lượng, Tề vương phi!" Một mực bên cạnh cười híp mắt Nam Cung Triệt, cũng đưa tay ném ra ngân phiếu.

"Tốt lắm tốt lắm, mua xong nhất định rời tay à! Đợi đến ván thứ hai thắng bại lúc đi ra, ở ván thứ ba mở trước mọi người còn có một lần đổi cùng cơ hội thêm tiền, hiện tại mua xong nhất định rời tay!" Giọng nói vang lên, Thư Vũ Trạch hoàn toàn một bộ tư thế nhà cái.

Quản sự Thiên cư xoa xoa mồ hôi trán, đi tới bên cạnh Vũ Trạch, rất là xấu hổ mở miệng: "Tiểu công tử này, hôm nay nơi này tất cả đánh cuộc

theo quy củ, nên đều muốn do người của Thiên cư chúng ta làm nhà cái, ngài xem chuyện này."

Quản sự cũng thật sự là có chút hồ đồ, làm mẹ ở cùng người cá cược với nhau, làm con trai cư nhiên ở một bên làm nhà cái rồi!

"A như vậy a! Vậy người noi tới làm nhà cái, ta không phải cũng có thể đặt tiền cược rồi!" Vũ Trạch cũng không giận, trực tiếp đem thân phận của nhà cái giao cho quản sự mang tới người đón lấy, lại nháy nháy cặp mắt mà hỏi.

"Có thể có thể!"

"Như vậy. Ta áp, ta xem một chút trên người ta có bao nhiêu bạc, ba vạn lượng, ừ hơi ít, toàn bộ đè ép, mẹ ta thắng!" Bàn tay nhỏ bé của Thư Vũ Trạch từ trong lòng ngực lấy ra tập ngân phiếu, rất là vui vẻ đặt ở trên mặt bàn.

Một nhìn đứa bé chỉ có sáu bảy tuổi lớn nhỏ, vừa ra tay chính là ba vạn lượng, trực tiếp khiến người chung quanh nán lại sửng sốt mấy giây, nhưng nghĩ tới người thân phận gì cũng liền bình thường trở lại, con trai của Vương Gia cơ hồ chính là tiểu thế tử rồi, ba vạn lượng này cũng không tính là gì, huống chi con trai nhìn mẹ cá cược với nhau, nhất định là sẽ đặt ở trên người mẹ mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, cũng rất nhiều người nghĩ tới Thư Vũ Trạch đây chính là tâm tính của đứa bé, ba vạn lượng này là ném ra ngoài không thu trở lại!

"Pằng ——!" Lon bị vỗ vào trên mặt bàn, người đàn ông ngẩng đầu nhìn về phía Nhã Phù, đưa tay ý bảo nàng có thể đoán điểm rồi.

"Ừm. Nếu như vậy, vậy ta liền đoán chín điểm!"

"Ba mặt năm, mười lăm điểm, vương phi, ván đầu tiên này là tại hạ thắng!" Người đàn ông cũng đã đem lon ván đầu tiên mở ra, ba cái xúc xắc chia ra biểu hiện ba mặt năm, Nhã Phù đoán chín điểm chênh lệch quá nhiều.

"Ừ, ván đầu tiên người thắng! Hiện tại Bốn cung tiếp tục!" Hình như căn bản cũng không có để ý, Nhã Phù đưa tay tiếp tục ôm lấy lon trước mặt dùng sức lên xuống trái phải lay động.

"Bảy điểm!" Lon mới vừa để xuống, người đàn ông cũng đã mở miệng.

Mở, hai mặt hai, một mặt ba, tổng cộng là bảy điểm!

Nhã Phù ván thứ hai mở đi ra đếm lại một lần bị đối phương một lời nói trúng, điều này làm cho mọi người một hồi xuyt xuyt, nhưng mà lúc này ngược lại khá nhiều người đang nghĩ tới Tề vương phi nhất định phải thua.

Động tác của người đàn ông cũng nhanh chóng lay động.

"Mười điểm!"

Mở, hai mặt sáu, một mặt năm, 17 điểm!

Ván thứ hai đồng dạng là người đàn ông kia thắng lợi, mà nếu như ván kế tiếp Tề vương phi tiếp tục thua, như vậy trận cá cược này kết quả cũng chính là đã biết rồi.

"Ai nha, nhìn dáng dấp Tề vương phi nhất định phải thua, người nọ lợi hại như vậy nhất định phải thắng!"

"Thêm tiền, ta nhiều hơn hai mươi lượng!"

"Ta cũng vậy mua An tiêu thư thắng, một trăm lượng!"

Mâm cước lần thứ hai bắt đầu, tất cả mọi người từng cái một thêm tiền ở trên người của An Mộng Hàn, tất cả mọi người chờ nhìn phía sau ván thứ ba đến cùng là đúng hay không một ván cuối cùng.

Lại một lần ôm lấy lon trước mặt, Nhã Phù lên xuống trái phải lắc lư, đồng thời mỉm cười nhìn về phía người đàn ông đối diện đang cẩn thận nghe âm thanh mình dao động, khéo môi bên khẽ nâng lên.

"Pằng!"

"13 điểm! Hai mặt sáu, một mặt một!" Người đàn ông trước tiên đã tự tin đem đáp án nói ra, đồng thời càng là đem mình phán đoán điểm cũng cùng nhau nói.

Tất cả mọi người nín thở nhìn Nhã Phù bên kia, muốn nhìn một chút này mở đi ra điểm có phải hay không cùng người đàn ông nói giống nhau.

Trong đám người, An Mộng Hàn khéo môi giơ lên, cũng sớm đã mang theo tình thế bắt buộc y hết nụ cười thắng lợi, hài lòng giấu cợt nhìn Nhã Phù.

"Ta cảm thấy được người đoán cũng không đúng!" Đang lúc dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, đuôi lông mày Thư Nhã Phù khẽ nhíu.

Mở, hai mặt sáu, một mặt năm, cũng chính là 17 điểm!

"Tại sao có thể như vậy, rõ ràng nên là như vậy ba mặt sáu, một mặt một, thế nào lại là năm!" Người đàn ông trừng lớn cặp mắt nhìn năm điểm xúc xác thể hiện, khó có thể tin y hết mở miệng nói.

"Vương Nguyên, người đây là chuyện gì xảy ra?" Một bên An Mộng Hàn thần sắc biến đổi, nhỏ giọng quát hỏi.

"Tiểu thư yên tâm, lần thứ nhất sai lầm không hề gì, huống chi nàng cũng đoán không trúng điểm nô tài dao động." Người đàn ông sẽ không có đoán trúng đem nguyên nhân đổ lỗi đến sai lầm, lần nữa cầm lên lon lắc lư.

"Ba điểm!"

Thần sắc người đàn ông khẽ đổi một cái, dù sao mình dao động điểm chính hẵn vẫn là rõ rang nhất, chỉ là không ngờ ván này cư nhiên bị đối phương đoán đúng rồi.

Mở, ba mặt một, đúng lúc là ba điểm!

Người chung quanh nhìn điểm mở ra lập tức xôn xao một hồi, hiện tại coi như An Mộng Hàn phái ra người thắng hai lần, mà Thư Nhã Phù chỉ thắng một ván, nhưng mà ở tại tất cả mọi người nhìn lại, Thư Nhã Phù thắng lợi chỉ là bởi vì vận khí tốt vừa đúng đoán đúng thôi! Tất cả tại chỗ đáy lòng của người ta vẫn cảm thấy thắng lợi sau cùng sẽ là người đàn ông kia.

Người chung quanh nhìn điểm mở ra lập tức xôn xao một hồi, hiện tại coi như An Mộng Hàn phái ra người thắng hai lần, mà Thư Nhã Phù chỉ thắng một ván, nhưng mà ở tại tất cả mọi người nhìn lại, Thư Nhã Phù thắng lợi chỉ là bởi vì vận khí tốt vừa đúng đoán đúng thôi! Tất cả tại chỗ đáy lòng của người ta vẫn cảm thấy thắng lợi sau cùng sẽ là người đàn ông kia.

Chỉ là ngoài dự đoán của mọi người, kế tiếp tại hai ván tiếp theo, người đàn ông đoán điểm cũng sẽ có một ít sai lệch, mà Nhã Phù đoán được cũng là tất cả đều trúng!

Kết quả cuối cùng ngoài dự liệu của tất cả mọi người, chính là Tề vương phi Thư Nhã Phù thắng lợi!

"Tại sao có thể như vậy, không thể nào rõ ràng nghe chính là điếm, nhất định là người chơi bắn động tay chân!" Sắc mặt người đàn ông đen xuống, vô cùng khó coi quát to lên.

"Ý của người là Bốn cung chơi bắn, nơi này nhiều người như vậy ở chỗ này người cảm thấy nếu như mà ta chơi bắn sẽ không ai thấy, cũng hoặc là nói mình người có phần thấy được? Vu oan Bốn cung phải bị tội gì người cũng đã biết!" Khinh miệt nâng lên một nụ cười lạnh, Nhã Phù ngạo nghễ đi về phía người đàn ông trước mặt, cuối cùng lạnh giọng quát chói tai.

Người đàn ông bị quát một tiếng như vậy, mới vừa nghĩ tới, nữ nhân trước mắt cũng không phải là những người trước kia nhìn thấy ở trong sông bạc, người trước mắt đường đường là Tề vương phi! Chỉ một thoáng sắc mặt thay đổi thành sợ hãi, vu oan vương phi cái tội này trách. Lúc này hẳn cũng coi là hiểu rõ ra, hai vãn trước căn bản chính là người cố ý thua đấy!

Hai chân mềm nhũn, người đàn ông trực tiếp té quỵ trên đất, liên tục không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ: "Vương phi tha mạng, nô tài chỉ là một lúc lỡ lời nói sai, vương phi thắng!"

Bên kia An Mộ Dung Hàn nhìn kết cục cuối cùng, mới vừa còn hả hê cười, hoàn toàn sụp xuống, tái nhợt cứng ngắc.

Nàng thua đánh cuộc, theo đánh cuộc nàng sẽ phải cởi quần áo ở nơi Thiên cư này đi lên mười vòng.

"Ai nha, tiểu tử người lừa ta, mẹ người ở nơi này là sẽ không đồ xúc sắc, căn bản là cao thủ!" Thập Nhất hoàng tử miệng há hốc, nhìn bên cạnh bộ mặt hả hê đắc ý ngượng ngùng nói.

"Ta xác thực chưa có xem qua mẹ ta đồ xúc sắc a, nhưng mà ta lại biết mẹ ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện không có nắm chắc!" Thư Vũ Trạch

rất là hả hê trả lời, đồng thời trực tiếp chạy đi tìm quản sự kiên trì làm nhà cái kia rồi, ba vạn lượng bạc, nhưng hăn lập tức kiếm 30 vạn lượng trở lại!

Nghĩ tới mới vừa rồi đặt cược, phần lớn tất cả mọi người đều mua An Mộng Hàn thắng lợi, chỉ là hiện tại ngoài dự đoán của mọi người Nhã Phù thắng cuộc, trong khoảng thời gian ngắn khá hơn chút mọi người hồi hận không thôi! Chỉ là muốn nghĩ sẽ thấy An gia đại tiểu thư, mỹ nữ nổi danh trong thành Khai Dương cởi quần áo, những người hiện diện càng thêm tất cả đều lại một lần bắt đầu kích động.

"An tiểu thư, có chơi có chịu, người nên cởi quần áo rồi !" Thư Nhã Phù thân thể tùy ý tựa vào trên chiếu bạc, tư thái lười biếng mà không câu chấp, nhìn về phía sắc mặt sớm thay đổi của An Mộng Hàn, nhẹ nhàng cười nói.

"Đúng vậy, người thua muốn cởi quần áo a!"

"Cởi quần áo, cởi quần áo!"

"Trước mặt nhưng nói nhất định sẽ cởi a, do dự cái gì?"

. Nghĩ tới có thể thấy một đại mỹ nữ cởi quần áo, trên trận từng cái một kích động kêu lên, mấy trăm đôi mắt tất cả đều thẳng rơi vào trên người của An Mộng Hàn, chỉ thiếu chút nữa trực tiếp nhào tới đem lấy y phục nàng ta lột ra!

Sắc mặt An Mộng Hàn khó coi tới cực điểm, trước sẽ đồng ý một tiếng, đó là nàng tuyệt đối nghĩ mình nhất định sẽ thắng, căn bản cũng không có nghĩ tới tình huống mình sẽ thua.

Bây giờ đang ở trước mấy trăm đôi mắt đang nhìn soi mói để cho nàng cởi quần áo, việc này so với trực tiếp giết nàng còn khổ sở! Nàng tuyệt đối không cởi! Nếu như hôm nay ở chỗ này cởi quần áo, danh tiếng kia của nàng cùng tương lai sẽ phá hủy, nàng còn thể nào gả vào hoàng gia!

Cắn chặt hàm răng, sắc mặt khó coi của An Mộng Hàn hung dữ trợn mắt nhìn chăm chăm Nhã Phù.

"Ta muốn nói, vô cùng hoài nghi nhân phẩm của An tiểu thư, có lá gan cứ như vậy nói ra tiền đánh cuộc, thế nào người bây giờ là không muốn thực hiện?" Thư Nhã Phù tùy ý nhìn từ trên xuống dưới vóc người An Mộng Hàn, cười nói: "Chắc chắn, xem ra vóc người An tiểu thư vẫn rất tốt, không cần lo lắng bị người thấy, ta xem người chính là cời đi!"

"Tề vương phi, đánh cuộc này có phải hay không có thể. Nói thế nào muội muội ta cũng là một nữ nhân! Không biết vương phi có được hay không xem mặt mũi của tại hạ!" Lúc này An Hoằng Văn đã đi xuống lầu hai, trực tiếp đi lên trước, đứng ở trước mặt của An Mộng Hàn, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Nhã Phù, mở miệng lên tiếng xin xỏ cho.

Mọi người thấy An Hoằng Văn xuất hiện, ánh mắt khá hơn chút bắt đầu tới lui tuần tra ở giữa Nhã Phù cùng An Hoằng Văn.

Trong thành Khai Dương rất sớm đã có tin đồn, đều nói Thư gia đại tiểu thư Thư Nhã Phù si mê với An gia Đại công tử An Hoằng Văn, mà bây giờ cho dù là gả vào vương phủ, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể vong tình!

Tất cả mọi người muốn nhìn một chút, Tề vương phi có phải thật vậy hay không sẽ bởi vì An gia Đại công tử mà thay đổi chủ ý.

"Mặt mũi của người, An đại công tử chúng ta cũng không quen thuộc, có chơi có chịu, muội muội người hôm nay phải thực hiện đánh cuộc, nếu như đổi lại là Bốn cung thua, người cho rằng muội muội người sẽ đáp ứng buông tha đánh cuộc sao? Trước khi nói lên vụ cá cược này, nếu như người ra ngoài ngăn cản thì cũng thôi đi, hiện tại thua mới đến, An gia người thật coi người hoàng gia ta dễ bắt nạt hay sao!" Giọng giễu cợt, khinh thường cười nhạt, Nhã Phù cười khẽ nhìn về phía mặt ngạo nghễ của An Hoằng Văn.

Hôm nay thân phận của nàng là Tề vương phi, trực tiếp đem điều này đổ lỗi đến trên đầu hoàng gia, chận phải An Hoằng Văn căn bản không có nói lại, muội muội của mình hẳn cũng rất rõ ràng, huống chi nói lên vụ cá cược này là người của An Mộng Hàn mình, hôm nay không bước chân tới được đánh cược, việc này đúng là rất dễ dàng sẽ bị chụp lên một tội danh nhục nhã vương phi!

Nhục nhã vương phi, miệt thị hoàng gia! Đây chính là. Tử tội!

Nhã Phù đối với An Hoằng Văn căn bản là khinh thường, người đàn ông này có mấy phần tài học liền tự cho là tất cả mọi người muốn vây quanh hẳn vòng vo, lại còn coi nàng là Thư Nhã Phù vẫn ngây ngốc như trước kia sao!

"Ca!" An Mộng Hàn đứng ở sau lưng An Hoằng Văn, có chút sợ rụt một cái, nhưng ánh mắt nhìn hướng Nhã Phù cũng là càng thêm ghen ghét.

"Tề vương phi." Sắc mặt An Hoằng Văn có chút xấu hổ, nhưng là vì muội muội mình, đang chuẩn bị tiếp tục mở miệng.

"Cởi, vẫn là không cởi, An tiểu thư, chỉ là một quyết định mà thôi, người tốt nhất mau mau, Bốn cung không có kiên nhẫn tốt như vậy!" Trực tiếp mở miệng cắt đứt lời An Hoằng Văn nói, âm thanh Nhã Phù cất cao mấy phần, bén nhọn ngạo nghễ khí thế làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

". Không cởi!" An Mộng Hàn răng ngà cắn chặt, hung ác từ trong miệng nặn ra hai chữ .

"Rất tốt, theo đánh cược, người không phải thực hiện, vậy sẽ phải do ta xử trí!" Nhã Phù đem thân thể đứng thẳng làm đến trước mấy bước, cặp mắt lộ ra ánh sáng nguy hiểm, nhàn nhạt mở miệng, "Vô luận. Sống, vẫn là chết!"

"Thư Nhã Phù, người dám! Người đừng quên phụ thân ta làm Thừa Tướng, nếu như người dám can đảm đụng đến ta, cha ta cùng cô cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua người!" An Mộng Hàn nghĩ tới cha mình và An quý phi, chắc chắn Thư Nhã Phù tuyệt đối sẽ không động thủ thật, trợn mắt nhìn chăm chăm Nhã Phù uy hiếp nói.

"Vậy sao, người thật coi ta không dám?"

Thư Nhã Phù mỉm cười êm ái nhàn nhạt mở miệng, từ trong lòng ngực từ từ lấy ra một bình sứ, giương mắt liếc về hướng An Mộng Hàn không có sợ hãi!

An Hoảng Văn cũng là trong lòng cả kinh, nhìn động tác của Nhã Phù, theo bản năng trực tiếp đem An Mộng Hàn kéo đến phía sau mình, cả người bước vào một bước, đem An Mộng Hàn hoàn toàn ngăn ở phía sau.

"Tề vương phi, coi như không cho ở dưới mặt tử, cũng mời nghỉ rồi!" Sắc mặt An Hoảng Văn khó coi mà cứng ngắt, cặp mắt nặng nề nhìn về phía Thư Nhã Phù, trong lời nói ý uy hiếp vô cùng rõ ràng.

Tốt cho một cái An gia quyền thế tự phụ ngập trời!

Đưa tay, Nhã Phù trực tiếp sử dụng hành động tới nói cho An Hoảng Văn chính thái độ của bọn hắn, đem bình sứ trên tay mở nắp ra, trực tiếp đem bột trong bình giội về phía trên An Mộng Hàn.

"A ——! Thư Nhã Phù, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua người!" Bị hành động này của nàng hù được An Mộng Hàn, lập tức thét lên tránh né .

Bột từ từ phiêu tán đến chung quanh, thật là trên bao nhiêu người ở đây cũng lay động chút.

Trước nghe Thư Nhã Phù nói, tất cả mọi người khi đó nghĩ là thuốc độc, lập tức ầm ầm loạn làm một đoàn, sợ bị nhiễm phải! Chỉ là mặc dù xô đẩy

như thế nào, còn thật là nhiều người khó tránh khỏi dính vào ít bột tan vào trong không trung.

Chỉ chốc lát sau,

"Ah, không có việc gì, này giống như không phải thuốc độc!" Một người sờ bột dính vào tay, hoàn hảo như lúc ban đầu, không có bất kỳ thay đổi nào, thì thảo mà nói ra.

"A ta sắp chết rồi! Thật giống như ta cũng không có chuyện!"

.

Dần dần người chung quanh cũng phát hiện, coi như bị lây dính bột, hình như cũng không có bất kỳ khó chịu, mỗi một người đều hai mặt nhìn nhau có chút không rõ, nhưng đáy lòng lại có chút lo lắng độc này sẽ là tương đối phát tác chậm.

"Mọi người không cần lo lắng, đây chỉ là phấn hoa bình thường mà thôi!" Thư Nhã Phù từ từ mở miệng bỏ đi nghi ngờ của mọi người, mà đồng thời cũng làm cho vốn đang sợ không dứt An Mộng Hàn thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ là phấn hoa bình thường!" An Mộng Hàn thở ra một hơi, nhẹ nhàng ngửi một cái một đồng bột ở trên người, khuôn mặt khinh bỉ cùng ghét bỏ.

Nàng sẽ như vậy đơn giản bỏ qua cho An Mộng Hàn? Trong đám người Nam Cung Triệt hếch lên đôi mắt đào hoa mang theo nghi hoặc, đối với phấn hoa này, hẳn có chút ngạc nhiên cùng hoài nghi, nếu như chỉ là phấn hoa bình thường, nàng kia dùng để đặc biệt hù dọa An Mộng Hàn hình như căn bản cũng không có cần thiết!

Đang ở một số người trong lòng mắng thầm, một số người tràn đầy nghi hoặc, thời điểm An Mộng Hàn đang hả hê.

"A ——!"

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng chợt vang lên.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 84: An Mộng Hàn Độc Phát, Sóng To Gió Lớn! !

A.... ..

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết cũng chợt vang lên.

Chuyện gì xảy ra? Mọi người đột nhiên bị một tiếng kêu thảm thiết thê lương này làm kinh sợ, ánh mắt tất cả đều nhìn về phía phương hướng phát ra âm thanh.

"Mộng Hàn, người làm sao vậy rồi hả ?" An Hoảng Văn khiếp sợ xoay người, nhìn cả người muội muội của mình cả người co lại cuộn mình ngã trên mặt đất, đôi tay ở trên mặt không ngừng cào cấu, vón trên mặt trắng nõn cũng bị ngón tay An Mộng Hàn dung móng cào cho ra hai đạo vết máu! Gương mặt tràn đầy khổ sở, vẻ mặt hoàn toàn là vận vẹo khó có thể chịu được, mà toàn thân đang không ngừng cựa quậy, cũng không cầm được run rẩy giật giật!

"Tại sao có thể như vậy? Mộng Hàn, làm sao người bị như vậy?" An Hoảng Văn nhìn trên mặt đất muội muội mình đang run rẩy co giật, hơn nữa trong đáy mắt nàng ta là điên cuồng cùng khổ sở, cơ hồ rống giận.

"A ——! Ca, ta thật khó chịu, ca cứu cứu ta!" An Mộng Hàn một cái tay níu lấy áo An Hoảng Văn, đáy mắt tất cả đều là sợ hãi cùng khổ sở.

"Tề vương phi, liên tính muội muội ta có cái gì không đúng, người cũng không thể hạ độc hại nàng!" An Hoảng Văn ngồi cạnh ôm thân thể An Mộng Hàn, đôi tay dùng sức nắm hai tay của An Mộng Hàn phòng ngừa nàng ta tiếp tục tại trên mặt mình cào loạn, đồng thời quay đầu hung dữ chờ Thư Nhã Phù, lạnh giọng gầm lên.

Lời Thư Nhã Phù với vừa còn nói sở sở ở trước mắt, chính mình lại phát hiện muội muội đột nhiên thành cái bộ dáng này, trước tiên An Hoảng Văn tự nhiên liền nghĩ đến Thư Nhã Phù đã động tay chân.

"An công tử nói chuyện phải để ý chứng cứ, Bốn cung làm cái gì sao? Bốn cung chỉ là hù dọa nàng ta một chút mà thôi, chỉ không ngờ muội muội người không sợ hãi như vậy, lại bị một chai phấn hoa bị sợ đến té xuống đất cả người co quắp, chuyện này chỉ có thể trách muội muội mình, nếu như người muốn oan uổng Bốn cung, như vậy Bốn cung hi vọng người lấy ra chứng cứ, nếu không cho dù là An Thừa Tướng đứng ở chỗ này, Bốn cung cũng sẽ không bỏ qua đâu!"

Thư Nhã Phù lạnh nhạt nhìn An Mộng Hàn cả người đang khổ sở giãy giụa, khoe miệng nở một nụ cười lạnh, bình nhỏ cầm trên tay hướng An Hoảng Văn ném đi, một lúc ưu nhã mở miệng nói: "Nếu như người muốn nói Bốn cung nói láo, người đại khái có thể lập tức dung chút bột còn dư trong cái này cái chai trong đem đi điều tra, xem một chút đồ vật bên trong có phải hay không là phấn hoa theo lời Bốn cung nói! Hoặc là người hỏi một chút chung quanh những bằng hữu khác, trên người bọn họ cũng đồng dạng có dính đến phấn hoa này!"

Đối với điểm này, Thư Nhã Phù hoàn toàn không lo lắng bị phát hiện cái gì, trong bình gì đó hoàn toàn chính là phấn hoa mà thôi, muốn từ nơi này tìm được bất kỳ đầu mối đó là không thể nào, huống chi dưới con mắt mọi người, nhiều người như vậy cũng bị dính chút phấn hoa, những người khác không có chuyện gì, mà người An Mộng Hàn có vấn đề, vậy cũng không liên quan gì đến Thư Nhã Phù nàng!

Huống chi, mặc dù nàng thật một đao giết nàng ta thì như thế nào? ! Vốn dựa theo đánh cược, người không muốn thực hiện cá cược, bên thắng có quyền lợi đối với nàng ta làm bất cứ chuyện gì đấy! Coi như Hoàng thượng Đông Ly quốc ở chỗ này, theo luật pháp cũng không thể làm gì nàng!

"Văn Hiên, mau đến nhìn xem muội muội của ta, nàng bị thế này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" An Hoảng Văn một cái tay bắt được bình sứ Nhã Phù ném tới, ánh mắt thâm trầm, nhưng hiện tại cũng không đoái hoài tới điều tra, vừa vặn lúc này Lâm Văn Hiên, đám người Mạc Hạo Vũ nhìn có vấn đề cũng cùng đi xuống, An Hoảng Văn lập tức mở miệng nhờ bạn tốt giúp một tay xem một chút.

Lâm Văn Hiên mặc dù không là thái y của Thái Y Viện, nhưng bản thân từ nhỏ đối với y thuật rất là yêu thích, tất cả đi theo người học tập một chút, mặc dù không tính được tới vô cùng cao minh cùng tinh thông, nhưng so sánh với đại phu bình thường thì y thuật còn tốt hơn một chút.

Hôm nay muội muội của hãn tình trạng khẩn cấp như thế này, tự nhiên cũng không đoái hoài tới trở về tìm thái y!

"Trước đem An tiểu thư nằm thẳng xuống!" Lâm Văn Hiên vừa nhìn thần sắc tái nhợt của An Mộng Hàn, cùng với tình trạng không chế không được thân thể, sắc mặt lập tức nặng nề mấy phần, trực tiếp ngồi xổm xuống mở miệng để An Hoảng Văn đặt người đều xuống, đồng thời nắm lên cổ tay An Mộng Hàn cẩn thận xem mạch .

Bởi vì tình huống bất ngờ này, mọi người tại chỗ cũng có chút không giải thích được .

An gia đại tiểu thư cư nhiên có vấn đề thật, nhưng Tề vương phi ném ra rõ ràng chính là phấn hoa, căn bản cũng không phải là thuốc độc..., vậy An tiểu thư làm sao lại có bộ dáng này?

Đông đủ các loại ánh mắt kinh nghi bất định cũng dần dần quăng bắn đến trên người của vương phi Thư Nhã Phù, dù sao người mới vừa nói muốn tính mạng An Mộng Hàn là nàng, nhưng bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, người chung quanh vẫn còn trong tình trạng có chút không làm rõ được.

"Này, An tiểu thư sẽ không thật trúng độc chết đi?"

"Không nói chính xác, ta xem cái bộ dạng của cô ấy phỏng chừng quá sức!"

"Ta cũng vậy, người dính đầy bột Vương phi vấy ra rồi, đúng là phần hoa không sai a!"

"Nhưng trước Tề vương phi nói muốn tính mạng An tiểu thư cũng có thể, hiện tại thật sự xảy ra vấn đề, người nói có thể hay không truy cứu đến trên người vương phi?"

"Người ngu a, đánh cuộc này là An tiểu thư tự mình nói ra, như vậy tiền đánh cuộc quá mức đều có thể nói ra, chính nàng ta lại không chịu, nàng ta căn bản là gieo gió gặt bão!"

"Ta cũng cảm thấy phải vậy"

Chung quanh tiếng bàn luận xôn xao dần dần không ngừng vang lên, mà đối với tình cảnh An Mộng Hàn, người khá hơn chút cũng là ôm một loại thái độ xem trò vui, cũng rất nhiều người đối với An gia đại tiểu thư điều ngoa kiêu ngạo này rất là khinh thường, bình thường cũng đã đặc ý kiêu ngạo cực kỳ, bây giờ còn nói lên tiền cược ác độc như vậy, căn bản là cố ý muốn cho Tề vương phi khó coi!

Mà so sánh với sự ác độc của nàng ta, từ đầu tới đuôi Tề vương phi lạnh nhạt bất ôn bất hòa, đối mặt khiêu khích ác độc của nàng ta, càng thêm Đại Nhân Đại Nghĩa, chỉ là tùy ý dùng phần hoa hù dọa một chút nàng ta mà thôi!

Có thể nói, hiện tại phần lớn tất cả lòng của người ở tại Thiên cư đều chuyển đến bên phe Thư Nhã Phù, mặc dù trước có thể bởi vì nàng mà thua chút tiền, nhưng công đạo tự tại lòng người, xem một văn bài trước mặt, ai cũng có thể nói ra ai đúng ai sai .

"A ——! Ca, ta thật khó chịu, ca, đều là cái tiện nữ nhân động thủ hại ta, giúp ta giết nàng, giết nàng!" Lúc này hai tay của An Mộng Hàn chia ra bị Lâm Văn Hiên cùng An Hoằng Văn lôi kéo, nhưng cũng vẫn không ngừng được đau đớn kịch liệt trên người, cắn răng mở miệng hung ác, sẽ phải giãy giụa đánh về phía Thư Nhã Phù, trong miệng không ngừng hô to muốn giết nàng, giết nàng!

tình huống của An Mộng Hàn, xem ở trong mắt mọi người đó chính là điên cuồng!

Một loại điên cuồng cùng sát ý không lựa chọn không giữ, đối với Thư Nhã Phù, thù hận gần như khiến nàng ta khó có thể ức chế ở dưới đất hô to!

Lúc này lại còn nghĩ tới muốn giết hại mẹ của ta, nàng ta đây thật là không biết chữ chết viết thế nào! Đáy mắt Thư Vũ Trạch bởi vì An Mộng Hàn rối loạn mà nhiều hơn một phần lạnh lùng.

Nếu như người của An gia thật muốn động thủ, hẳn không ngại vận dụng thế lực U Minh cung, ám sát cũng là sở trường của U Minh cung, đồng thời cũng bởi vì tin tức tình báo, các đường dây rất nhiều phương diện đều tồn tại theo người nó, mặc dù có lẽ sẽ không chính diện đối đầu An gia, nhưng từ phương diện ám sát, nó dù là tất cả mười An gia đều vô dụng!

"Mộng Hàn tốt lắm, an tĩnh một chút, thân thể quan trọng hơn!" An Hoằng Văn trực tiếp kéo cả người bạo động muốn nhào qua muội muội mình, trầm giọng hỏi.

Đồng thời ánh mắt An Hoằng Văn nhìn về phía Lâm Văn Hiên đang xem mạch, khẩn trương nhìn hẳn, muốn biết đến tột cùng sự việc này là ra sao, có thể hay không chữa khỏi, kể cả chính mình cũng phát hiện tình trạng của muội muội gần như không ai nhìn là không được, điên cuồng cùng khổ sở, khiến cả người An Mộng Hàn đều ở một loại tình trạng điên cuồng cùng cuồng loạn!

"Ta muốn giết chết người, ta muốn giết chết người! Cái người tiện nữ nhân này, nhất định là người ở đây động tay chân trên người ta, ca giết nàng, giết nàng a! Nàng hạ độc hại ta, a a a a!" Hai tay hai chân An Mộng Hàn kịch liệt giãy giụa, diện mạo dữ tợn rống giận.

Nhìn An Mộng Hàn đang khổ sở giãy giụa, Thư Nhã Phù thế nhưng lúc này lạnh nhạt đứng ở một bên, đáy mắt chìm chìm!

"Lúc này còn nghĩ giết người, An tiểu thư đây là điên rồi sao!"

"Coi như không điên, trước mặt mọi người nói muốn giết Vương phi, người nói còn sống được sao?"

"Vậy nói không chừng, cha người ta thế nào hiện nay là An Thừa Tướng, người cô cô trong cung Quý Phi nương nương!"

.....

"An tiểu thư đây là trúng độc, nhưng là độc này ta giải không được, ta chưa bao giờ gặp qua loại độc chất này!" Lâm Văn Hiên cau mày cẩn thận chẩn mạch, cảm nhận được ánh mắt bạn tốt quăng tới, tuy rằng hăn đối với An Mộng Hàn bình thường tính khí cũng là không thích, nhưng bây giờ nhìn cái bộ dáng này của nàng ta, vẫn không nhịn được khẽ thở dài nói. diễn-đàn-lê-quý-đôn.

"Trúng độc, làm sao lại trúng độc?" An Hoảng Văn sau khi nghe, thân thể chấn động, bình sứ trên tay lúc trước Nhã Phù ném qua trực tiếp đưa đến trước mặt của Lâm Văn Hiên, khẩn trương hỏi: "Có phải hay không cái này? Có phải hay không cái này đưa đến? Nếu không muội muội ta làm sao sẽ vô duyên vô cớ trúng độc?"

Lâm Văn Hiên nhận lấy bình sứ, đem ít bột còn dư lại một chút bên trong đổ vào trong long bàn tay, đồng thời dùng ngón tay điểm một chút vào trong miệng nếm, ngay sau đó ở dưpí ánh mắt của An Hoảng Văn lắc

đầu một cái: "Không phải, bột trong cái bình này đúng như Thư. Tề vương phi từng nói, chỉ là phấn hoa bình thường mà thôi, đối với người cũng không có hại!"

Lấy được sự khẳng định của Lâm Văn Hiên, mặc dù An Hoảng Văn còn muốn làm khó dễ, cũng không có lấy cớ!

"Công tử!"

"Còn thất thần cái gì, còn không mau phái người đi tìm thái y!" An Hoảng Văn cũng không dám trì hoãn nữa, trực tiếp ôm lấy An Mộng Hàn vội vã đi ra ngoài.

"Có ý tứ, có ý tứ, không ngờ vương phi có thủ đoạn như vậy, không cần tự mình động thủ, cũng có thể khiến đối thủ thê thảm như vậy! Bốn cung cũng rất tò mò đó là độc gì!" Từ đầu tới đuôi vẫn luôn cười phong lưu đa tình là Lục hoàng tử Nam Cung Triệt, hếch lên trông mắt cười khẽ nheo lại, không biết lúc nào thì đứng ở bên người Nhã Phù, cười híp mắt nói.

"Có ý tứ, có ý tứ, không ngờ vương phi có thủ đoạn như vậy, không cần tự mình động thủ, cũng có thể khiến đối thủ thê thảm như vậy! Bốn cung cũng rất tò mò đó là độc gì!" Từ đầu tới đuôi vẫn luôn cười phong lưu đa tình là Lục hoàng tử Nam Cung Triệt, hếch lên trông mắt cười khẽ nheo lại, không biết lúc nào thì đứng ở bên người Nhã Phù, cười híp mắt nói.

"Lục điện hạ lời này không thể nói lung tung, An tiểu thư thân thể khó chịu có vấn đề, có thể có một chút duyên cớ là mới vừa bị Bốn cung hù sợ, chỉ là trúng độc có thể cùng Bốn cung không liên quan!" Giương mắt liếc mắt một cái hoàng tử bên cạnh đang cười híp mắt phong lưu, Thư Nhã Phù trực tiếp xoay người ôm lấy Thư Vũ Trạch bên cạnh, hướng một cái ghế lô lầu hai bước đi, đây là vị trí tốt trước Vũ Trạch cùng nàng quyết định.

Vừa đúng hiện tại phía dưới bởi vì mới vừa có một ván đánh cuộc cùng biển cố, cả đại sảnh cũng oạt lung tung, tất cả mọi người đang không

ngừng bàn chuyện đã xảy ra vừa rồi, mà ánh mắt tất cả đều không cầm được hướng trên người của nàng nhìn, nghi hoặc, tò mò, bội phục, khi dễ, hâm mộ, ghen tỵ. Các loại ánh mắt bất đồng đều có, mà nàng bây giờ rời đi cũng là tránh ra tầm mắt của bọn họ, mặc dù không sợ, nhưng bị mấy trăm người khác thường nhìn, dù sao vẫn là ít nhiều có chút không thoải mái. d∞đ∞l∞q∞đ.

Về phần An Mộng Hàn, nàng không có chút nào lo lắng, dù sao độc kia là nàng hạ, trừ phi tìm được sư phụ của nàng, nếu không nàng cũng không tin có ai có thể đem giả được độc này!

"Thập tấu, làm sao người làm được? Làm sao làm được, lợi hại như vậy?" Nhã Phù ôm Vũ Trạch lên lầu, Thập Nhất hoàng tử cũng hấp ta hấp tấp theo tới, ở bên cạnh cười hì hì hỏi.

Trước còn vẫn kêu xấu xí xấu xí, bây giờ nhìn đến Nhã Phù đột nhiên phát ra uy như vậy, lập tức cảm thấy Thập tấu trước mắt này cùng thập ca mình được kêu là xứng một đôi!

"Ai nói là ta làm? Người thấy được? Ta chỉ hù dọa nàng ta một chút mà thôi, ai biết nàng ta không sợ hãi, người nghĩ thử một chút, ta chỗ này còn có một chút phần khác nhau!" Nhìn bộ dạng Nam Cung Nghiêu, Nhã Phù cười cười, thu lại việc ấy chút rồi hướng trong ngực sờ đi, chuẩn bị đem mấy bình bột khác nhau lấy ra.

Nam Cung Nghiêu lập tức nhảy đến, đầu lắc giống như trống bỏi.

Chuyện cười, để cho hân tin tưởng nàng mới là chuyện lạ rồi, cái này thập tấu cùng thập ca quý dị giống nhau, tùy tiện một bọc phấn hoa đều có thể dọa người đến trúng độc thành cái dạng kia, trời mới biết này cái bột khác bên trong sẽ có hay không có vấn đề gì, hân cũng không dám đi ném thử.

Nhếch môi cười yếu ớt, Nhã Phù không để ý hẫng bay thẳng đến tầng trên, muốn đi theo liền theo đến đây đi, đối với cái Thập Nhất hoàng tử này, nàng vẫn còn vô cùng thích.

Cũng trong lúc đó.

Ra roi thúc ngựa chạy về An gia, đám người An Hoằng Văn cũng sớm đã phái người vào cung xin thái y, đồng thời cũng đem sự tình trải qua bẩm báo cho An quý phi trong hậu cung.

"Người nói cái gì! Mộng nhi hiện tại trúng độc không rõ sống chết? !" Nghe được đại khái An quý phi phần nộ vô án, trợn mắt nhìn chăm chăm bẩm báo người phía trước: "Thư Nhã Phù này thật sự cho rằng cả Đông Ly quốc này, nàng ta có một Tề vương làm chỗ dựa liền lật trời phải không, người của An gia ta, nàng ta cũng dám hạ độc thủ!"

"Nường nường bớt giận, nường nường bớt giận, thân thể quan trọng hơn!"

"Lập tức chuẩn bị loan kiệu, Bốn cung muốn đi gặp hoàng thượng, Thư Nhã Phù! Nếu như Mộng nhi xảy ra vấn đề gì, Bốn cung muốn nàng ta chọn theo Mộng nhi!"

Tức giận, vội vã, An quý phi làm sao có thể đủ tỉnh táo lại, vốn đối với Thư Nhã Phù cũng đã bất mãn nàng, mặc dù có lòng muốn đem nàng lôi kéo tới, nhưng hiện tại cái bộ dáng này, hiển nhiên ca ca của bà ta, An Thừa Tướng tuyệt đối sẽ không bỏ qua, ở giữa Thư gia cùng An gia, An quý phi vô cùng rõ ràng lựa chọn An gia, dù sao đó mới là nhà của bà ta, mà Thư gia chỉ là một Nhị phu nhân ở nơi nào chống, nên lựa chọn thế nào bà ta vô cùng rõ ràng! diễn-đàn-lê-quý-đôn.

"Nường nường, Thái tử nước Huyền Nguyệt hôm qua tiến đến, hôm nay giờ này sợ rằng hoàng thượng đang gặp mặt thái tử Huyền Nguyệt quốc,

lúc này đi qua sợ rằng không tốt lắm đâu!" Tiểu thái giám vội vàng mở miệng nói, hiển nhiên là đã nghe ngóng trước.

"Thái tử Huyền Nguyệt quốc tới, Bốn cung cũng có nghe thấy! Chỉ là thái tử Huyền Nguyệt quốc có ở đây cũng tốt, Tề vương ý vào hoàng thượng Thái hậu sủng ái, ý vào mẹ hãnh là con tiện nhân Uyển Quý Phi kia được sủng ái, cho tới nay ngang ngược càng rõ, chưa bao giờ đem Bốn cung đặt ở trong mắt, hiện tại vương phi Thư Nhã Phù của hãnh gây ra chuyện lớn như vậy, thái tử Huyền Nguyệt quốc ở nơi này, hoàng thượng coi như không muốn xử phạt nàng cũng không được!"

An quý phi trầm tĩnh chốc lát, ngay sau đó nhếch môi kéo ra một nụ cười lạnh lùng, nàng vừa đứng dậy có người khác tại chỗ để đi cáo trạng!

Bình thường có lẽ hoàng thượng sẽ bởi vì chính Uyển Quý Phi, bởi vì Thái hậu, bởi vì đủ loại nguyên nhân mà thiên vị Tề vương, nhưng thừa dịp có người chứng kiến, bà ta đi nói lên chuyện vừa rồi, như vậy mặc dù hoàng thượng thật muốn thiên vị cũng không thể được rồi, dù sao còn có người của nước khác nhìn, nếu như tùy ý truyền đi, danh tiếng Hoàng thượng cũng không tiện nghe!

Hoa Vinh điện, trong cung chuyên môn dùng để tiếp khách nước ngoài đang sử dụng, hôm nay, hoàng thượng vừa lúc ở trong Hoa Vinh điện.

Huyền Nguyệt quốc, một trong bốn đại cường quốc, Hách Liên Húc Hoa đương kim thái tử điện hạ Huyền Nguyệt quốc, Hách Liên Húc Hoa chính là Hoàng hậu Huyền Nguyệt quốc chủ sở sinh, chính là Trường Tử con vợ cả, khi sinh ra không tới một tuổi liền được sắc phong làm thái tử, mà sau này, biểu hiện của Hách Liên Húc Hoa cũng vẫn luôn không để cho người thất vọng, trong lòng có đoán thái tử vị ngai không gì phá nổi, mặc dù Huyền Nguyệt quốc chủ sau cũng có rất nhiều hoàng tử cùng công chúa, nhưng lại không có người có thể dao động thái tử vị của Hách Liên Húc Hoa.

Mà người cùng ở trong Hoa Vinh điện, trừ đi hoàng thượng cùng hoàng hậu ở ngoài, người cùng hoàng thượng tiếp đãi còn có Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu, nhị hoàng tử Nam Cung Viêm, Tam hoàng tử Nam Cung Hữu!

"Thái tử lần này tiến đến, trăm sẽ để cho mấy hoàng tử cùng đi như thế nào? Thái tử chuyến này cũng phải cần tiến về phía nước Bắc Việt, đến lúc đó trăm cho mấy hoàng tử này cũng muốn cùng nhau đi tới, vừa đúng cùng thái tử bầu bạn!" Hoàng thượng ngồi ở trên ghế rồng, cười nói tiếng gió, đối với Hách Liên Húc Hoa này, hẳn lại rất là tán thưởng.

"Như thế rất tốt, có thể có mấy vị cùng đi, chắc hẳn lần này có thể thấy Quốc đô của Đông Ly quốc cùng địa phương khác!" Hách Liên Húc Hoa ôn tồn nho nhã mỉm cười gật đầu, mở miệng nói.

Nếu như Thư Nhã Phù ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc vì phát hiện, thì ra là Hách Liên Húc Hoa này cư nhiên chính là người đàn ông ngày đó nàng ở bên hồ trong cung thiếu chút nữa ngã xuống nhìn thấy, người đàn ông cho nàng cái ấn tượng như ngọc như nước.

Cách thời gian nước Bắc Việt mở hội kén phò mã, còn có gần nửa tháng, từ Đông Ly quốc tiến về phía đó chỉ cần hai mươi mấy ngày, tính được thật muốn đi vẫn là cần mười mấy ngày hoặc là hai mươi ngày.

Huyền Nguyệt quốc tiếp giáp Đông Ly quốc, đều là bốn đại cường quốc, Huyền Nguyệt quốc, thờ phụng võ lực tối cao, tất cả địa vị của mọi người gần như là dùng võ học mới có thể đưa đến phán định, mà Hách Liên Húc Hoa cũng là kỳ tài võ học số một ở Huyền Nguyệt quốc, cho nên mới có địa vị Huyền Nguyệt Quốc tôn sùng, được Huyền Nguyệt quốc chủ rất sủng ái. dien+dan+le+quy+don+com.

"Đã sớm nghe thấy thái tử Huyền Nguyệt tao nhã lịch sự, mà võ công càng thêm cao cường, không biết từ lúc nào có cơ hội có thể mở rộng kiến

thức!" Nam Cung Hữu trầm giọng mở miệng nói, mà lại nói ra ngoài cũng là có mấy phần ý vị khiêu khích.

"Tam điện hạ khích lệ rồi!" Đối mặt Nam Cung Hữu khiêu khích, Hách Liên Húc Hoa cũng hoàn toàn không có bất kỳ vẻ tức giận nào, vẫn như cũ ôn tồn nho nhã cười yếu ớt.

"Tam điện hạ nếu như muốn tìm người học hỏi, mặt tướng ngược lại nguyện ý cùng Điện hạ tiếp vài chiêu, thái tử điện hạ thân phận tôn quý, có thể nào tùy ý động thủ!" Hách Liên Húc Hoa không có tức giận, chỉ là đi theo Hách Liên Húc Hoa cùng nhau tiến đến, phụ trách hộ vệ an toàn cho Hách Liên Húc Hoa, Tướng quân Lâm Cổ Dong cũng không đồng ý, sắc mặt trầm xuống trực tiếp cất bước đi lên trước, lạnh lùng nói.

Hách Liên Húc Hoa chính là thái tử điện hạ Huyền Nguyệt quốc, thân phận tôn quý không thể tùy ý động thủ, từ bên kia cũng là châm chọc Đông Ly quốc Tam hoàng tử chỉ là Tam hoàng tử thôi, không xứng với cùng thái tử điện hạ bọn họ động thủ!

Lời này vừa nói ra, lập tức không khí trong Hoa Vinh điện trở nên khẩn trương một chút, hai bên rất có vài phần ý tứ tranh phong tương đối.

Làm một cường quốc có sức mạnh quân sự, đối mặt khiêu khích, Huyền Nguyệt quốc luôn luôn đều là lấy thái độ cường thế đối mặt! cũng giống vậy không ngoại lệ, mà Hách Liên Húc Hoa cũng không có ngăn cản ý tứ Lâm Cổ Dong, chỉ là ưu nhã mỉm cười ngồi ở đó, mặc cho hấn ra mặt.

"Cần gì như thế, lần này là vì thái tử điện hạ đón gió tẩy trần chuẩn bị tiệc rượu, tỷ thí này có thể ngày khác hãy nói! Thái tử ngàn dặm xa xôi mà đến, hôm nay liền thay thế to gan kính thái tử một ly!"

Không khí giương cung bạt kiếm, mà lúc này đây nhị hoàng tử dẫn đầu cười nói mở miệng, đem không khí hòa hoãn đi xuống, nâng chén mời rượu.

Hách Liên Húc Hoa cũng không truy cứu, giơ lên ly rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch!

Lâm Cổ Dong nhìn thái tử cũng không có mở miệng, biết mình không thể tùy tiện khởi mào sự việc, cũng liền hừ lạnh một tiếng, trở lại sau lưng thái tử.

"Thái tử điện hạ đường xa mà đến, hoàng thượng để cho người trẻ tuổi bọn họ thân cận hơn một chút cũng là việc nên làm, chỉ là tàu xe lao lực tiến đến, hai ngày này thái tử nên nghỉ ngơi nhiều mới phải!" Hoàng hậu ngồi thẳng bên cạnh hoàng thượng, lúc này cũng mỉm cười hòa hoãn không khí, dù sao vài quốc gia mặc dù lúc đó có xung đột, nhưng cũng không có trở mặt thật sự, như vậy Hách Liên Húc Hoa cũng là muốn chiêu đãi thật tốt.

"Hoàng hậu nương nương nói phải!"

Mà lúc này đây, Viên tổng quản bên cạnh cũng đi tới một tiểu thái giám, kê vào lỗ tai nhỏ giọng bẩm báo.

Ý bảo tiểu thái giám rời đi, Viên tổng quản cung kính đi tới bên cạnh hoàng thượng, nhỏ giọng bẩm báo nói: "Hoàng thượng, An quý phi đang ngoài điện quỳ khóc lóc kể lể, nói là nhất định muốn gặp hoàng thượng ngài! Người xem đây là."

Nghe Viên tổng quản bẩm báo, hoàng thượng trực tiếp nhíu mày.

Hôm nay có khách ngoài ở đây, An quý phi lúc này tới Hoa Vinh điện vốn cũng không nên, còn quỳ khóc lóc kể lể, An quý phi này thật là càng ngày càng càn rỡ, có chuyện gì không thể đợi trễ chút trở lại rồi nói.

"Để cho nàng rời đi, nói trăm buổi tối sẽ gặp nàng ta, có chuyện gì buổi tối lại nói!" Trực tiếp trầm giọng nhỏ giọng phân phó.

"Dạ!"

Viên tổng quản lặng lẽ thối lui ra khỏi điện, liếc mắt liền thấy được đang quỳ gối ngoài cửa, bị thị vệ ngăn An quý phi, vội vàng tiến ra đón, cung kính hành lễ: "Quý Phi nương nương ngài mau dậy đi, ngài quỳ như vậy cũng không thành, bên trong còn có khách ngoài ở đây! Hoàng thượng nói rồi, ngài hồi cung trước đi, có chuyện gì trễ chút lại nói, hoàng thượng tối nay đến chỗ ngài! Các người còn lo lắng cái gì, còn không mau đem An quý phi đỡ dậy, nếu như Quý Phi nương nương thân thể quỳ xảy ra vấn đề, mấy người các người đầu cũng không đủ!"

Thị vệ bị trách vội vàng tiến lên, chỉ là An quý phi cũng là nhất định không chịu đứng dậy, biết Viên tổng quản là người bên cạnh hoàng thượng, nàng ta hôm nay nhất định phải vào trong điện đi, nếu không nàng ta làm sao có thể làm gì được Tề vương này rồi.

"Viên tổng quản, kính xin ngài thông báo một tiếng, hôm nay Bồn cung nhất định muốn gặp hoàng thượng, đây chính là chuyện tình liên quan đến sinh mạng, không thể trì hoãn a! Nếu không Bồn cung như thế nào lại vào lúc này tùy tiện phía trước cầu kiến!" An quý phi vẫn như cũ quỳ trên mặt đất, cặp mắt kiều mỵ tràn đầy nước mắt.

Viên tổng quản nhìn hết cách rồi, chỉ có thể xoay người lần nữa vào trong đại điện.

"Hoàng thượng, An quý phi nhất định không chịu rời đi, còn khóc quỳ gối ngoài điện, nói là liên quan đến sinh mạng!"

Viên tổng quản nhìn hết cách rồi, chỉ có thể xoay người lần nữa vào trong đại điện.

"Hoàng thượng, An quý phi nhất định không chịu rời đi, còn khóc quỳ gối ngoài điện, nói là liên quan đến sinh mạng!"

"Thật là hồ đồ!" Hoàng thượng nghe An quý phi không chịu rời đi, liếc mắt một cái về phía Hách Liên Húc Hoa, sắc mặt khó coi trầm xuống, dù chuyện gì cũng không nên vào lúc này xông đến Hoa Vinh điện .

Hoàng hậu ở bên cạnh hoàng thượng cũng nghe được Viên tổng quản bẩm báo, cũng không nhịn được mở miệng khuyên nhủ: "Hoàng thượng, có lẽ thật là chuyện khẩn cấp, nếu không An muội muội cũng sẽ không khóc quỳ gối ngoài điện a!"

"Hoàng thượng xem ra ngài hiện tại có chuyện quan trọng phải bận rộn, đã như vậy thỉnh tùy ý, không cần bận khoản Bốn cung!" Hách Liên Húc Hoa tự nhiên cũng nhìn thấy Viên tổng quản đi ra ngoài lại đi vào, cũng đoán được một chút, cười cười mở miệng nói.

Nếu Hách Liên Húc Hoa đều không để ý rồi, cuối cùng hoàng thượng vẫn là gạt đầu cho An quý phi đi vào, vốn cũng không muốn ở trước mặt Hách Liên Húc Hoa để ý những chuyện này, nhưng người hiện tại cũng đã lên tiếng, hẳn cũng tự nhiên không thể né tránh.

"Hoàng thượng, kính xin hoàng thượng vi thần thiếp làm chủ! Mạng người quan trọng, thần thiếp không thể không tùy tiện xông vào Hoa Vinh điện, kính xin hoàng thượng thứ tội!" An quý phi bộ mặt đầy nước mắt, đi vào trong điện trực tiếp té quỳ dưới đất, dập đầu lần đầu tiên xin tội.

Sắc mặt Hoàng thượng trầm thấp cũng không dễ nhìn, cau mày nhìn An quý phi hai mắt đầm lệ, mềm mại động lòng người, đáy lòng cũng mềm nhũn mấy phần.

"An quý phi người cái này là làm cái gì? Không biết trẫm có khách ngoài ở đây, người như vậy tự tiện xông vào Hoa Vinh điện cũng không phù hợp quy củ!"

"Hoàng thượng, thật sự là sinh mệnh quan trọng! Thần thiếp mới cả gan phía trước cầu kiến!" An quý phi dập đầu, rơi lệ nói, "Hoàng thượng, cháu

gái thần thiếp trúng độc, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, người hạ độc chính là Tề vương phi, vương phi thân phận tôn quý, nhưng giết người bừa bãi như thế chẳng phải là khiến khắp thiên hạ nhạo báng! Kính xin hoàng thượng vi thần thiếp cũng thương cháu gái mà làm chủ!" An quý phi mang theo tiếng khóc nức nở, quỳ trên mặt đất dập đầu cầu cạnh.

"Lại có chuyện này!" Hoàng thượng tức giận, An Thừa Tướng nắm giữ đông đảo triều thần, một khi nháo lên đó cũng không phải là tùy tiện một câu nói có thể đè xuống .

Mà hoàng thượng cũng biết An Mộng Hàn đó là ái nữ của An Thừa Tướng, mà An quý phi cũng vẫn có lòng để cho nàng ta gả vào hoàng gia vi phi, mà trên triều đình, Văn Thần cơ hồ là An Thừa Tướng cầm đầu, mà võ tướng còn lại là lấy thư Hầu Gia cầm đầu, hai bên vốn quan niệm có chút bất đồng, thái độ bất đồng, kiềm chế lẫn nhau nhằm vào cũng sớm đã thường có chuyện.

Nhưng bây giờ nói Thư Nhã Phù đem An Mộng Hàn độc hại, sợ rằng chuyện liền nghiêm trọng. Một khi nháo lớn.

"Hoàng thượng, thần thiếp nào dám tùy tiện nói loạn, vừa nghe được tin tức lập tức chạy tới yết kiến hoàng thượng, thái y đã sớm được mời đến trong phủ, chỉ là không biết cháu gái đáng thương của ta đến tột cùng có còn hay không tính mệnh đây!" An quý phi hai mắt đầm lệ, nước mắt từ gương mặt chảy xuống, xem thấy yêu thương.

"Là ai nói Tề vương phi làm? An quý phi mặc dù người là Quý Phi, lời này cũng không thể nói loạn! Không có chứng cứ cho dù là hoàng thượng cũng không có biện pháp a!" Hoàng hậu trầm giọng mở miệng hỏi.

"Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, có mấy trăm người nhìn, hơn nữa Tề vương phi còn tự mình hơn miệng nói rồi, này còn có giả sao?"

"Người tới, lập tức tuyên Tề vương phi vào cung!" Hoàng thượng lúc này lập tức ra lệnh một tiếng.

.....

Tề Vương phủ, bên kia Thiên cư mới vừa náo nhiệt xong, tin tức cũng đã truyền đến trong Tề Vương phủ.

"Vương Gia, vương phi lần này ở trước công chúng, sợ rằng An Thừa Tướng sẽ không dễ dàng bỏ qua! An quý phi chỉ sợ cũng đã bẩm báo hoàng thượng đó." Liễu Trì mới vừa được tin tức liền chạy tới thư phòng, bẩm báo Vương Gia, cau mày, theo bản năng cảm thấy lần này vương phi làm việc quá lỗ mãng.

Người đàn ông khuy nh thành tuyệt sắc cúi đầu trước bàn, tròn mắt màu hổ phách nhìn mặt bàn, trên tay cũng không có động tác, trong tròn mắt thấp xuống cũng là các loại suy nghĩ sâu xa phức tạp thoáng qua, sau đó bút lông trên tay "Pằng" một tiếng để xuống, không do dự chút nào lạnh lùng hạ lệnh: "Chuẩn bị xe ngựa, vào cung!"

"Vương Gia?" Liễu Trì ngạc nhiên kêu một tiếng, hẳn không có nghĩ đến Vương Gia sẽ lỗ mãng như thế, trực tiếp vào cung, dù sao thế lực An Thừa Tướng không nhỏ, ái nữ bị độc hại hẳn tuyệt đối không thể nào từ bỏ ý đồ.

"Còn không đi!" Ánh mắt sắc bén của Nam Cung Thần bén quét qua đi, trong giọng nói uy nghiêm không cho kháng cự.

"Dạ!"

Bên kia, so sánh đang gà bay chó sủa nên tính là phủ đệ An Thừa Tướng! Bởi vì An Mộng Hàn được An Hoảng Văn trước tiên đưa về trong phủ, An Mộng Hàn bộ dạng thiếu chút nữa đem lấy mẫu than nàng ta cũng dọa ngất rồi, trực tiếp khẩn trương kêu người tìm thái y, cả phủ đệ vẫn trong thời gian ngắn loạn thành một đoàn.

"A ——! Ca! Thật khó chịu, ta thật là đau, cứu ta! Ta không muốn chết!" Tiếng kêu thảm thiết của An Mộng Hàn gần như không có đình chỉ qua, mặc dù bị An Hoảng Văn đánh bất tỉnh đi qua, tự nhiên trong chốc lát thời gian cũng sẽ bị đau mà tỉnh lại.

"Nhanh đi trong phủ Hứa đại nhân thông báo lão gia, mau a!"

"Đem tiểu thư ngăn chặn, đừng làm cho nàng lấy gương mặt cũng cào xước!"

An mẫu hoàn toàn nhanh chóng ở trong phòng thu xếp, vẫn không chế không được thân thể co quắp cùng lay động của An Mộng Hàn, cả người bị người giữ chặt ở trên giường, nhưng sợ làm bị thương nàng, nha hoàn lại không dám dùng tới sức mạnh, An Mộng Hàn điên cuồng lên lại hoàn toàn không nhìn người tùy tiện vung tới, cả căn phòng cũng loạn thành một đoàn.

Bên này tạm thời không nói đến An Thừa Tướng được tin tức, chạy về đến trong phủ, trong hoàng cung, An quý phi quỳ trước Hoa Vinh điện khóc lóc kể lể chuyện tình, càng thêm rất nhanh truyền đến trong lỗ tai Thái hậu, trong hậu cung này, chuyện Thái hậu vốn không nguyện ý để ý tới, thế nhưng khi biết thái tử Huyền Nguyệt quốc đang được tiếp đãi ở trong Hoa Vinh điện, như thế chẳng bận tâm trường hợp chạy đi, hành động của An quý phi càng làm cho Thái hậu giận tím mặt.

Hơn nữa khi Thái hậu nghe nói, lần này chuyện tình liên lụy đến Tề vương phi cùng Tề vương, càng thêm không ngồi yên trong cung, trực tiếp đứng dậy hướng Hoa Vinh điện đi tới.

Đối lại những người phi tử khác làm sai việc, có lẽ Thái hậu còn không nguyện ý để ý tới, nhưng Nam Cung Thần vốn là người Thái hậu cố kỵ nhất, mà bây giờ lại thêm một đứa cháu nội Thư Vũ Trạch, bà càng thêm

giữ lại tâm, đối với cái cháu dâu Thư Nhã Phù này tự nhiên cũng nhiều chú ý.

Không đợi người ở ngoài cung đem Thư Nhã Phù truyền đòi vào cung, Thái hậu bên này cũng là dẫn đầu chạy tới.

"Thái hậu nương nương đến ——!"

Vừa nhìn hai mắt An quý phi đắm lệ, sắc mặt Thái hậu buộc thật chặt, rõ ràng đối với nàng ta hành động đem chuyện nháo lớn bất mãn vô cùng, cũng không tự nhiên sẽ cho nàng ta bao nhiêu sắc hoà nhã, ánh mắt nhìn về phía hoàng thượng cũng có chút không vui: "Hoàng thượng, đây là chuyện gì xảy ra? Lúc tiếp đãi khách ngoài, ai gia vì sao nghe nói An quý phi ở ngoài điện khóc lóc kể lể quỳ không chịu rời đi, Hách Liên thái tử còn ở đây, đây là muốn náo thành cái dạng gì!"

Thái hậu vừa tức giận lên tiếng, hoàng thượng vội vàng từ trên long ý đi xuống, mà hoàng hậu nương nương cũng theo sát sau đó.

"Mẫu hậu chớ nên tức giận, trẫm sẽ xử lý tốt! Ngài chớ để tức giận, bị chọc tức sống chết là con trai không đúng rồi!" Hoàng thượng nhìn mặt rõ ràng bất mãn, nổi giận dùng dùng mà đến bên Thái hậu, vội vàng nhỏ giọng cùng với không phải.

"Gặp qua Đông Ly Thái hậu! Bốn cung chỉ là đến quý quốc du ngoạn, chuyện mạng người quan trọng tự nhiên xử lý đầu tiên, không cần băn khoăn Bốn cung bên này!" Hách Liên Húc Hoa cũng đứng lên, hành lễ của một người văn bối, cung kính mở miệng nói.

Vốn là tao nhã lịch sự, như ngọc như nước Hách Liên Húc Hoa, rất dễ dàng mà có thể làm cho người ta một loại cảm giác thoải mái, làm cho người ta có ấn tượng tốt.

"Ai gia phải đa tạ thái tử lượng thứ, tần phi hậu cung không hiểu chuyện tự tiện xông vào, khiến thái tử chê cười!" Thái hậu đối mặt Hách Liên Húc Hoa rõ ràng khách khí rất nhiều, dù sao cũng là thái tử Huyền Nguyệt quốc, tự nhiên không thể chậm trễ.

"Thái hậu bớt giận, thần thiếp tự biết lần này quá mức lỗ mãng, chỉ vì quan tâm đến tính mạng cháu gái mới tự tiện xông vào Hoa Vinh điện, kính xin Thái hậu, hoàng thượng thứ tội!" An quý phi nơi nào không biết trong lòng Thái hậu đang tức tức giận cái gì, không phải bởi vì nàng lần này kiện người là Tề vương phi Thư Nhã Phù, nếu không đối một người khác tới chỉ sợ cũng không phải là như bây giờ rồi.

Thư Nhã Phù bản thân hôm nay là chính phi Tề vương, đồng thời nàng cùng Tề vương Điện hạ đưa con trai của mình ra trước ánh sáng, dù có phê bình kín đáo bao nhiêu, nhưng mà sau khi Thư Vũ Trạc ở trên yến tiệc Đoan ngo, có thể nói vị trí Tề vương phi của Thư Nhã Phù đã là danh chánh ngôn thuận. diễn-đàn-lê-quý-đôn.

Mà Thư Nhã Phù ngoài danh Tề vương phi, còn là đại biểu thực lực quân sự nhất phái Hưu Gia, đại tiểu thư con vợ cả, miễn cưỡng coi như là người trong phe phái của Uyển Quý Phi ở hậu cung!

Mà bên kia An Thừa Tướng cầm đầu Văn Thần, trong hậu cung còn làm thành một phái là An quý phi.

Hôm nay Nhã Phù vừa động thủ dùng phấn hoa làm thuốc dẫn như vậy, đem An Mộng Hàn uống xong mười ly rượu có độc tố ngày đó dẫn phát ra, trực tiếp có thể nói là trong khoảng thời gian ngắn đốt lửa trên triều đình, cùng với trong hậu cung hai phái bất đồng gây tranh đấu cùng mâu thuẫn.

Mà Hưu Gia nhà Nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư có thể nói là đứng giữa giữa hai người, cho nên Hưu phủ gần như có thể nói là một thế lực được đề mắt tới, hơn nữa ở thời điểm Thư Nhã Phù bị ngu đại, chỉ cho là vi phi của

Tề vương tàn phế không thể nào thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, trong con mắt của mọi người, nằm trong tay chuyện lớn nhỏ của Hầu phủ, Nhị phu nhân dưới gối có con gái, chỉ cần lấy được An gia nhị tiểu thư Thư Hương Di, như vậy thì cơ hồ có thể nói là lấy được quyền thế của Thư gia!

Nhưng mà sau khi con trai Thư Nhã Phù ra ánh sáng, tất cả mọi thứ bắt đầu thay đổi có chút ít quái dị, Nhị phu nhân có lòng hướng An quý phi bên kia, mà Thư Nhã Phù rõ ràng là bất đồng, có Vũ Trạch tồn tại, uy hiếp của Tề vương đối với tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ở những người khác xem ra là lại thêm một thành tựu, dù sao con hắc cũng hoàn hảo! Tề vương gia không thể thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước, nhưng con trai hắc có thể vì hắc đoạt lấy này ngôi vị hoàng đế!

Cho nên bắt đầu từ hôm qua, cả trên triều đình, tất cả các thế lực cũng bắt đầu có chút trở nên bắt đầu thấp thỏm không yên, khắp nơi đều có tâm ngấm nhìn tình huống bây giờ!

Hôm nay hành động của Nhã Phù, An quý phi lại có lòng trợ giúp, trực tiếp khiến mâu thuẫn giữa hai bên trở nên trực tiếp nổi dậy!

Đối với tình hình Đông Ly quốc, Hách Liên Húc Hoa căn bản có mấy phần hiểu rõ, ngồi ở đây, lẳng lặng uống rượu bên trong chén, khó xem được một màn này.

Hắc đối với Đông Ly quốc đã sớm có một chút hiểu rõ, chỉ là không ngờ mới vừa đến này trong thành Khai Dương, lại nhìn thấy này một màn đột phát này, hơn nữa nhìn bộ dạng An quý phi này, hình như là không muốn từ bỏ ý đồ, hai phe thế lực tranh đấu không thể tránh được!

"Thái tử, một nữ nhân liền dẫn phát tất cả mâu thuẫn, thật đúng là lợi hại!" Lâm Cổ Dong đứng ở sau lưng Hách Liên Húc Hoa nhỏ giọng lặng lẽ nói.

"Ừ, nếu như là cố ý, như vậy nàng ta chính là muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, chỉ không biết mục đích nàng ta làm như vậy để làm gì?" Hách Liên Húc Hoa mím môi cười yếu ớt, cũng nhàn nhạt nhỏ giọng mở miệng.

Hắn bây giờ đối với Tề vương phi Thư Nhã Phù tạo song to gió lớn này có chút ngạc nhiên rồi, một nữ nhân như thế nào, lại có lá gan ở trước công chúng, đem người đối địch trực tiếp độc hại, càng thêm đường hoàng đem chuyện nóng nảy lộ ở trước mặt mọi người.

Có khả năng cùng năng lực lớn như vậy, không phải là một người lỗ mãng, như vậy mục đích của Tề vương phi làm như vậy để làm gì?

"Uyển Quý Phi đến ——!" Ngoài cửa một tiếng bấm báo, hấp dẫn người chú ý.

Trong hậu cung là nữ nhân đặc sủng nhất, Uyển Quý Phi một thân Kim sắc áo dài mềm mại, trên bộ mặt tuyệt mỹ tràn đầy kiên định đi vào trong điện, vừa đi vào trong đại điện, gần như cướp đi ánh mắt của mọi người, trong lòng mọi người trước tiên lóe lên ý niệm đúng là, khó trách nữ nhân này có thể được cưng chiều nhất trong hậu cung, bằng vào khuynh quốc xinh đẹp như thế, chỉ cần có điểm một cái thủ đoạn cùng ý định, như vậy thì nhất định sẽ bắt được con mắt cùng tâm của Hoàng thượng.

Uyển Quý Phi sau khi đến gần, theo lễ hướng Thái hậu cùng hoàng thượng hoàng hậu hành lễ, mới vừa nhìn về phía An quý phi đang tràn đầy nước mắt.

"An quý phi, Bôn cung cũng muốn hỏi một mình người một vấn đề, người tùy ý như vậy tới quấy rầy hoàng thượng tiếp đãi khách ngoài, càng thêm dưới tình huống không có điều tra chuyện cho rõ ràng, cứ mặc cho tính mà nói Phù nhi độc sát cháu gái người, lời này là không thể nói loạn, hoàng thượng nơi này cũng không phải là người tùy tiện có thể bêu xấu!" Uyển Quý Phi nghĩa chánh ngôn từ, trên mặt nặng nề cũng không có sắc

giận, chỉ là nghiêm túc cùng nặng nề nhìn về phía An quý phi, trầm giọng nói.

"Uyển tử tử, người là nói Bốn cung tùy ý nói càn?" Đối với Uyển Quý Phi chói mắt, trong lòng An quý phi một hồi khinh thường.

"Có hay không hoàng thượng tự nhiên sẽ điều tra tìm hiểu rõ, An quý phi người chẳng phân biệt trường hợp ở chỗ này khóc lóc kể lể vậy là không có đem hoàng thượng để ở trong lòng! Cũng đối với thái tử Huyền Nguyệt quốc tới chơi càn có lẽ số cái gì! Hoàng hậu nương nương nhân từ không muốn nhiều lời, nhưng Bốn cung cũng không nguyện ý Phù nhi vì vậy mà bị triều đình khoác lên tội danh!"

Uyển Quý Phi từng chữ từng câu hiểu rõ, một thân tư thế ngạo nghễ cũng làm cho người ta không thể bỏ qua, dù sao cũng là nữ nhân được cưng chiều nhất hậu cung, khí độ nên có cùng đúng mực, Uyển Quý Phi cũng có!

Mặc dù trong lòng Uyển Quý Phi đối với Thư Nhã Phù vẫn có phê bình kín đáo như cũ, nhưng một khi Thư Nhã Phù bởi vì chuyện này mà bị hoạch tội, cũng hoặc là Tề vương bởi vì liên lụy mà bị chỉ trích, như vậy đi vị trong hậu cung của nàng cũng bị dính líu, nàng sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

Cho nên, giờ khắc này nàng thế tất yếu đứng ở bên Tề vương phi!

"Có hay không, đợi đến Tề vương phi tới vừa hỏi liền biết! Bốn cung nói những câu đều là thật tình! Hôm nay ta cũng thương cháu gái mình vậy, còn ở trong phủ sống chết không rõ, người cảm thấy ta đây làm cô cô tại sao có thể không lo lắng?"

An quý phi cho tới bây giờ đều là ghen tỵ Uyển Quý Phi, nàng có An gia ủng hộ, nhưng qua nhiều năm như thế tuy nhiên vẫn không thể tranh qua Uyển Quý Phi, theo ý nàng, trong hậu cung cùng với nàng tranh đấu chính là nữ nhân Uyển Quý Phi này.

"Đủ rồi, an tĩnh đợi cho ai gia, hoàng thượng tự nhiên sẽ xử lý, hoàng thượng, ai gia hi vọng người tốt nhất xử lý chuyện này, chớ để làm cho người ta coi thường." Sắc giận của Thái hậu chưa tiêu, bị hoàng thượng hoàng hậu đỡ đến vừa ngồi xuống.

Bên ngoài Hoa Vinh điện một tiếng thông báo truyền đến, hấp dẫn chú ý của mọi người.

"Tề vương phi đến ——!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Ai Dám Trị Tội Của Nàng! Nam Cung Thần Bảo Vệ Nhã Phù!

Nhã Phù đã sớm có chuẩn bị, vẫn mặc quần áo lúc đến Thiên cư.

So sánh với Hoàng hậu nương nương vì tiếp đãi thái tử Huyền Nguyệt quốc mà ăn mặc vừa phải long trọng cao quý, cùng với An quý phi bình thường ăn mặc vốn là xinh đẹp, cộng thêm Uyển quý phi chói mắt điểm áp quần phương mà nói, Thư Nhã Phù một thân trang phục cơ hồ có thể tính là cực kỳ tầm thường, vô cùng đơn điệu, tùy tiện một nha hoàn phục vụ bên cạnh đều mặc so với nàng phải tới hoa lệ.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương, mẫu phi!"

Chân thành cúi đầu hành lễ, Nhã Phù từ từ ngẩng đầu lên.

Mà từ khi Nhã Phù bắt đầu đi vào Hoa Vinh điện, đôi mắt của Hách Liên Húc Hoa vẫn dừng lại ở trên người của nàng, hẳn cảm giác được cái nữ nhân trước mắt ăn mặc đơn giản tới cực điểm này, hình như nhìn có chút quen mắt, không biết ở đây lúc nào thì gặp mặt qua.

Mà khi thời điểm Nhã Phù ngẩng đầu lên, hẳn mới nhận ra được, thì ra là nữ nhân ngày đó ở bên hồ trong lúc vô tình gặp phải, cư nhiên chính là đường đường Tề vương phi.

Nghĩ tới ngày đó còn tưởng nàng là cung nữ, cũng hoặc là phi tần hậu cung, cảm thấy ngược lại có chút buồn cười rồi, một nữ nhân thông tuệ như vậy, hẳn không phải là một người lỗ mãng, hẳn bây giờ đối với Tề vương phi này có chút ngạc nhiên rồi.

Khi Hách Liên Húc Hoa quan sát Nhã Phù, đồng thời Nhã Phù cũng thấy chính hắn ta ngồi ở trên vị trí khách ngoài, đối với cái người đàn ông Như Ngọc như nước này, nàng vẫn có một ít ấn tượng, không ngờ hắn chính là thái tử Huyền Nguyệt quốc hôm qua mới tới Đông Ly quốc, một thái tử làm cho người ta có một loại cảm giác dịu dàng, hơn nữa Huyền Nguyệt quốc nàng cũng biết, đó là một quốc gia tôn sùng võ lực, thật tính toán ra, có thể nói một chút là trong bốn đại cường quốc, thực lực cường đại nhất, thái độ cũng luôn luôn là quốc gia cường thế nhất.

Mà thái tử một cái quốc gia như vậy, lại là một người đàn ông Như Ngọc như nước?

Hách Liên Húc hoa hình như cũng nhìn thấy ánh mắt Nhã Phù quăng tới, hướng về phía Nhã Phù khẽ gật đầu cười, nhắc tay lên giơ ly rượu trên tay lên, uống một hơi cạn sạch!

"Tề vương phi, người thật to gan, người nói là không phải người đầu độc Mộng Hàn? Hôm nay không phải là hai người các người cá cược với nhau, cuối cùng người cậy vào chính mình thắng cuộc, liền đối với Mộng Hàn hạ độc thủ?" An quý phi trợn mắt nhìn chăm chăm Nhã Phù, ngón trỏ chỉ về phía nàng lạnh lùng hỏi.

"Đúng là có đánh cược, nhưng là hạ độc thủ? An quý phi đây là tự đến hiện trường xem, hay là nói có chứng cứ nói là Bốn cung làm, nếu không cho dù là Quý Phi nương nương người cũng không thể vu hãm Bốn cung." Khi được triệu kiến vào cung, Nhã Phù cũng sớm đã đoán được tình huống có thể, mà cũng đúng theo tưởng tượng của nàng, An quý phi không nhận được đem chuyện làm lớn lên.

"Người còn dám mạnh miệng, chuyện hôm nay, hộ vệ của Mộng Hàn cũng đã bẩm báo Bốn cung, các người đánh cược có phải cời quần áo, mà ở dưới tình huống như vậy Mộng Hàn không đồng ý, người cư nhiên trước mặt mọi người hạ tước độc cho nàng, người thật là phát rồ, cháu gái ta mặc

dù cùng người quan hệ cũng không tốt, nhưng người cũng không phải như vậy đối với nàng." An quý phi nước mắt rơi như mưa, lạnh lùng chỉ trích Nhã Phù đắc tội được, bộ dáng kia xem vừa thấy đã thương.

Tốt cho một cái có thoát y, cái này An quý phi thật biết dùng từ ngữ, biết chuyện đã xảy ra liền đem tất cả đều đẩy tới trên đầu của nàng.

"Có thoát y? Hừ! An quý phi dùng từ thật là khít khao, chỉ là ngài có biết thuần phong mỹ tục là tiền đánh cuộc, nhưng cháu gái An Mộng Hàn của ngài tự mình nói ra, chính nàng ta đều có bản lĩnh nói lên tiền đánh cuộc như vậy, như vậy đánh cuộc thua sợ rằng không có lập trường có thể bội ước, Quý Phi nương nương chẳng lẽ người không biết nước ta đánh cuộc cùng lời thề cũng đều phải tuân thủ sao?"

Đối mặt An quý phi chỉ trích, Nhã Phù vẫn lạnh nhạt cười yếu ớt như cũ, khinh miệt nâng lên cằm, ngạo nghễ dung ánh mắt miệt thị ánh nhìn về phía An quý phi lập trường đứng không vững kia, nàng ta thật cho là nàng ta bằng vào thực lực của An gia, là có thể vội vã ép hoàng thượng làm ra chuyện trừng phạt nàng hoặc là Tề vương sao?

Nếu như nàng ta không có cảm giác nói sai lời, hoàng thượng chỉ sợ sẽ không dễ dàng trừng phạt Tề vương, mặc dù nguyên nhân cụ thể nàng ta cũng không hiểu biết, nhưng nàng ta có cái loại cảm giác này, loại cảm giác này là từ chuyện Nam Cung Thần kiên trì cưới nàng vào phủ mơ hồ cảm thấy, lúc ấy hoàng thượng cùng Thái hậu, cùng với Uyển Quý Phi tất cả đều không đồng ý chuyện hôn sự này, tất cả mọi người cảm thấy Thư Nhã Phù chưa cưới sinh con không thể gả vào vương phủ làm phi.

Nhưng hay là dưới tình huống tất cả mọi người không đồng ý như vậy, Nam Cung Thần kiên trì, mà hoàng thượng cư nhiên không có ngăn cản hẳn

Một hoàng tử có lá gan làm trái lời hoàng thượng nói, chỉ sợ cũng không chỉ là tình huống một hoàng tử đối mặt hoàng thượng, trong đó nhất định là có chuyện gì mà nàng ta không biết, mà Nam Cung Thần sẽ trở thành Tề vương, ở trong cung, thái độ hình như cũng là không chút kiêng kỵ, liều lĩnh cực điểm, trong đó nhất định là có nguyên nhân của hẳn.

"Hoàng thượng người xem nhìn, người xem nhìn nàng hoàn toàn không thừa nhận, thần thiếp có thể để cho tùy tùng hôm nay đi theo Mộng Hàn đi Thiên cư tới đối chất, Tề vương phi trước mặt mọi người nói muốn tính mạng Mộng Hàn, hơn nữa còn nói xong không chút kiêng kỵ, căn bản cũng không có đem một cái mạng xem ở đáy mắt, hôm nay Mộng Hàn tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, ca ca ta cả đời vì triều đình dâng hiến, chẳng lẽ ái nữ hân sẽ phải rơi vào một kết cục như vậy?" An quý phi khàn cả giọng, nước mắt chảy xuống gương mặt, đáng thương nhu nhược.

"Mà. Chỉ là bởi vì muốn tính mạng nàng mà người là đường
đường Tề vương phi, thì không thể trị tội sao?" Âm thanh có chút đã nghẹn
ngào, An quý phi nước mắt rơi như mưa, đau lòng nhìn về hoàng thượng.

Hoàng thượng cau mày, sắc mặt cũng trầm xuống, vô cùng khó coi, ánh mắt trầm trầm nhìn An quý phi một chút, vừa nhìn về phía bên kia, nữ nhân lạnh nhạt đứng ở chính giữa, nhưng cũng không có mở miệng hỏi thăm nhiều, hẳn nghĩ xem một chút Thư Nhã Phù đến tột cùng muốn nói thế nào.

An quý phi nói, ngoài sáng và trong tối đều ám hiệu An gia tồn tại ở đây, An Thừa Tướng tồn tại, thế lực An gia cũng không phải hoàng thượng có thể không nhìn, đây cũng là nguyên nhân tại sao An quý phi có thể trong hậu cung đứng thẳng lâu dài như thế, trong đó yếu tố rất lớn cũng là bởi vì An gia tồn tại, có An quý phi trong hậu cung, quan hệ của An gia cùng hoàng gia mới có thể càng thêm mật thiết. ๖๓๔điền-đàn-lê-๖๓๕quý-đôn.

Nhưng hiện tại chuyện của An Mộng Hàn, An Thừa Tướng nhất định tức giận, như vậy đẹp An Thừa Tướng cầm đầu quan viên văn chức trên triều

đình, sợ là cũng sẽ vì vậy mà nháo lên!

"Đánh cuộc cũng sớm đã quy định rồi, nếu như người không nguyện ý thực hiện đánh cuộc, liền tùy ý người thắng xử trí, hôm nay ở đó Bốn cung nói như thế nào, hiện tại tự nhiên là sẽ nói như vậy, An Mộng Hàn mặc dù Bốn cung giết nàng thì như thế nào, theo luật pháp Bốn cung cũng không có tội!"

Nhã Phù nhàn nhạt cười một tiếng ngạo nghễ nói.

Đối với An quý phi, trong lời ngoài ý tứ nàng tự nhiên không có bỏ qua cho, ánh mắt lạnh nhạt chuyển sang An quý phi đang khàn cả giọng, giống như cười một tiếng: "Quý Phi nương nương, ngài đây là đang ở trong hậu cung lâu rồi, ngay cả luật pháp nước ta cũng không hiểu biết rồi, cái gì gọi là chết sống có số? Có chơi có chịu? Mà cái gì còn gọi là làm tôn nghiêm hoàng gia, người ở nơi này mở miệng một tiếng An gia, mở miệng một tiếng nói đến chuyện An Thừa Tướng, người là đang dùng thế lực An gia của người tới uy hiếp hoàng thượng sao? Hay là nói người dùng thế lực An gia, An quý phi người khả năng tới đối kháng luật pháp các triều đại Hoàng thất quyết định!"

Sáo chụp mũ ai không biết, nếu An quý phi... ối chao... cùng ép, một lòng muốn đem nàng trị tội, như vậy nàng lại làm sao không có chụp lại một cái mũ lớn hơn, xem xem nàng ta đến tội cùng như thế nào giải thích?

An Thừa Tướng sống lâu ở trên triều đình, cũng sớm đã thành một đại phái, ở trong mắt Hoàng thượng, nàng dám khẳng định cũng sớm đã có ý kiêng kỵ, cũng cùng kiêng kỵ cha của nàng Thư Diệu Kỳ một dạng, chỉ là một chính quyền, một là binh quyền.

Bị Nhã Phù chữ nào cũng là châu ngọc đập lên đỉnh đầu cái mũ lớn như vậy, An quý phi vốn đã tràn đầy nước mắt trên mặt, càng thêm trắng xanh một cái tất cả đều liếc, sắc mặt vô cùng khó coi nhìn nàng chăm chăm, hận

không thể đem lấy cái miệng của nàng hung hăng xé nát, một tội danh như vậy chụp xuống, cơ hồ chính là có ý tứ phạm thượng tạo phản!

"Người. Người nói bậy! Hoàng thượng, ngài đừng nghe nàng nói bậy lung tung, ca ca cho tới nay trung thành tận tâm, một lòng vì triều đình, lúc nào thì từng có nhị tâm, thần thiếp cũng căn bản cũng chưa có bất kỳ ý tứ làm trái lại luật pháp của Hoàng thất, Thư Nhã Phù nói năng bậy bạ loạn ngữ, ý vào đơn giản cha nàng là Hầu Gia, hoàng thượng, ngài nhất định phải vì thần thiếp làm chủ, chớ để tin lời tiểu nhân rèm pha!"

An quý phi trực tiếp té quỵ dưới đất dập đầu, ánh mắt liếc về hướng Nhã Phù lại tràn đầy oán hận ác độc.

"Phụ hoàng, mẫu phi chỉ là gấp gáp bệnh tình của biểu muội, tuyệt đối sẽ không có ý phạm thượng này, kính xin phụ hoàng minh xét." Lúc này Tam hoàng tử Nam Cung Hữu cũng đi ra, quỳ gối bên người An quý phi nói.

Trong lòng Tam hoàng tử cảm thấy việc làm hôm nay của mẫu phi cũng quá mức qua loa, tùy tiện chọn cái thời cơ này xông vào trong Hoa Vinh điện, ngay từ đầu đã để lại bất mãn trong lòng phụ hoàng, hôm nay càng bị Thư Nhã Phù, nữ nhân này trong khoảng thời gian ngắn làm loạn tâm trí.

"Thái tử, Tề vương phi này mở miệng thật là lợi hại, nói đi nói lại tất cả đều có lý, rõ ràng vốn là bị cáo độc sát người, bây giờ nói mấy câu cứ thể đem cái mũ tạo phản cũng cài đến trên đầu Quý Phi kia. Hắc hắc, nữ nhân này có ý tứ!" Lâm Cố Dong đứng ở sau lưng Hách Liên Húc Hoa, một đôi mắt to tròn trịa chăm chú vào trên người của Nhã Phù đảo quanh, cười ha hả nhỏ giọng nói thầm nói.

"Đúng a! Tốt, nhanh mồm nhanh miệng, chỉ là quá kiêu căng!"

Hách Liên Húc Hoa khẽ lắc đầu một cái, liêu lĩnh phách lối như thế, sợ rằng vô cùng dễ dàng bị người cho là cái đinh trong mắt, nhất là đặc tội có

quyền thế như An quý phi, sợ rằng về sau khó tránh khỏi sẽ bị làm cho ngáng chân.

"Hắc, thái tử, mặt tướng nhìn nữ nhân nhỏ này so với Lam gia tiểu thư của chúng ta thuận mắt hơn nhiều, chỉ đáng tiếc nàng là Tề vương phi Đông Ly quốc, nếu không giữ lại cho thái tử ngài làm thái tử phi cũng không vừa đúng." Lâm Cổ Dong cười hì hì nhạo báng, vốn là quân nhân, thói quen bình thường tại trong quân doanh đình đạc, hướng về phía thái tử cũng là có cái gì đã nói cái gì.

Hách Liên Húc Hoa cười cười, nghiêng người nhìn đối Tượng quân đang nháy mắt ra hiệu với mình, bất đắc dĩ dặn dò: "Lâm tướng quân, lời này về sau cũng đừng nói, chúng ta bây giờ ở Đông Ly quốc, cũng không phải là ở Huyền Nguyệt, nàng là Tề vương phi Đông Ly quốc."

Ba chữ cuối cùng, Tề vương phi!

Hách Liên Húc Hoa có điều ngụ ý nhấn mạnh!

Lâm Cổ Dong đột nhiên giật mình! Đúng vậy!

Tề vương phi! Đông ly quốc vương phi của Thập hoàng tử Tề vương, Vương gia kinh thái tuyệt điểm ít có người đã gặp, người đàn ông đã từng làm hại hấn mấy lần cũng lật lộn đầu ngã, hấn lần này đến Đông Ly quốc một lòng nghĩ muốn mở mang kiến thức người đàn ông đó, nữ nhân nhỏ trước mắt cái này nhanh mồm nhanh miệng cũng chính là phi tử Tề vương.

Liên tưởng trước thái tử đã nói, Lâm Cổ Dong đột nhiên nghĩ đến một có thể, kinh ngạc nho nhỏ nói thầm: "Chẳng lẽ hôm nay nàng làm như vậy, căn bản là Tề vương dặn dò?"

Nghe được bên cạnh Lâm Cổ Dong nói thầm một tiếng, nụ cười bên khóe miệng Hách Liên Húc Hoa vẫn như cũ dịu dàng như gió, đây quả thật cũng là một trong những phỏng đoán của hấn, Tề vương là một trong ít

người mà hấn bội phục, mà vẫn không có cơ hội nhìn thấy hấn, không nghĩ tới bây giờ ngược lại cứ nhiên lại gặp phi tử của hấn đầu tiên.

"Phụ hoàng, hôm nay nhi thần hù dọa An tiểu thư một chút, chỉ là vẩy ra một bình phấn hoa thôi, hôm nay tại chỗ đó còn có thật nhiều những người khác, bọn họ cũng có thể làm chứng, đây chẳng qua là phấn hoa mà thôi, nhưng An tiểu thư vì sao đột nhiên dường như trúng độc, vậy thì không phải là nhi thần có thể dự liệu được rồi." Giương mắt nhìn về phía hoàng thượng mặt đang chìm lại, Nhã Phù giống như cười một tiếng, thần nhiên nói.

Mặc dù độc trên người An Mộng Hàn đúng là nàng hạ, nhưng đó là hôm qua trong mười ly rượu có mấy loại thuốc hiệu hỗn hợp thành độc tố, ngày hôm nay nàng cũng chẳng qua là đem thuốc dẫn là phấn hoa ném ra thôi, những người khác muốn tra ra sợ rằng không dễ dàng như vậy, nhiều người ở tại chỗ như vậy, An gia không có chứng cứ có thể chứng minh là nàng làm. ∞∞∞∞∞∞

"Hoàng thượng!"

"Đủ rồi, toàn bộ câm miệng cho trầm, hôm nay người cháu gái kia của quý phi như thế nào? Để thái y sớm đi xem một chút mới phải, người ở nơi này chỉ trích hoàn toàn không biết tình huống Tề vương phi đã làm cái gì? Còn thất lễ với thái tử Huyền Nguyệt quốc, An quý phi, trăm niệm tình người cũng là nóng lòng bệnh tình của cháu gái, cũng không xử phạt người hôm nay lỗ mãng." Hoàng thượng trầm giọng nói.

"Hoàng thượng, thần thiếp nói những lời này là thật, nhất định là Tề vương phi làm, lần đầu tiên Mộng Hàn đã từng cùng thần thiếp nói qua, lần đầu tiên thấy Tề vương phi rồi sau đó về nhà, gương mặt đỏ bừng ngứa đau đón vài ngày, mà lần này vừa nàng ngay tại chỗ, nhất định là nàng làm."

"Hoàng thượng, thần thiếp nói những lời này là thật, nhất định là Tề vương phi làm, lần đầu tiên Mộng Hàn đã từng cùng thần thiếp nói qua, lần đầu tiên thấy Tề vương phi rồi sau đó về nhà, gương mặt đỏ bừng ngứa đau đón vài ngày, mà lần này vừa nàng ngay tại chỗ, nhất định là nàng làm."

An quý phi khó có thể tin phán quyết của hoàng thượng, nàng ta sẽ ở thời điểm này tố cáo trước, đơn giản đúng là muốn hạch tội Thư Nhã Phù, chỉ là không ngờ cư nhiên bị lời nhanh nhạy sắc bén của nàng, dám đem tội danh khác cài đến trên đầu của nàng ta.

Nàng ta không hiểu, tại sao hoàng thượng lại hoàn toàn không bận tâm ca ca của mình là An Thừa Tướng, dù sao thiếu hụt thế lực ủng hộ của An gia, ban đầu hoàng thượng sẽ không ngồi lên ngôi vị hoàng đế, mà sao nhiều năm qua, an Thừa Tướng ở triều đình trên cũng là Địa Vị hết sức quan trọng, nhưng hoàng thượng cư nhiên bây giờ vì một người Tề vương tàn phế, cũng không lo lắng an Thừa Tướng nổi giận, đưa tới láo loạn trên triều đình?

Căn rằng nghiêng lợi, An quý phi mặt không cam lòng trợn mắt nhìn chằm chằm Thư Nhã Phù, hình như muốn từ trên người nàng nhìn ra chút gì đó.

Đột nhiên ánh mắt An quý phi từ trên người Nhã Phù dời đi chỗ khác, rơi xuống một bên trên người Hách Liên Húc Hoa, trong bụng tự đánh giá chốc lát, mới vừa lặng lẽ hạ quyết tâm.

Nhã Phù nhàn nhạt mỉm cười, nhìn An quý phi trợn mắt nhìn mình lom lom, mà sau đó cũng là nhìn về phía trên người của Hách Liên Húc Hoa, sau đó vốn than thể đang quỳ trên mặt đất đứng lên, từ từ hướng Hách Liên Húc Hoa đi tới, mà hành động này của An quý phi cũng làm cho những người khác nhìn chăm chú.

"Hôm nay là Bốn cung quá mức lỗ mãng, gặp phải tiệc rượu đón gió của Hách Liên thái tử, nơi này Bốn cung cho Hách Liên thái tử hành lễ để bồi tội rồi !" Lau đi nước mắt, An quý phi đột nhiên biểu hiện trấn định mà nói đạo lý, ngược lại cùng với bộ dáng cuồng loạn vừa rồi cảm giác có chút bất đồng.

"Không sao, Quý Phi nương nương cũng là nóng lòng ngài cháu gái thôi!" Hách Liên Húc Hoa hơi mỉm cười nói.

Nhìn hành động của An quý phi, sắc mặt hoàng thượng cũng dễ nhìn đi một chút, dù sao ở mặt ngoài, An quý phi mặc dù thất lễ trước, nhưng hiện tại cũng ít nhiều làm một chút văn hồi.

Mà bên kia, An gia được mấy thái y thay nhau chẩn bệnh, tuy nhiên vẫn không có bất kỳ đầu mối, triệu chứng của An Mộng Hàn không có bất kỳ cải thiện nào, mà ngược lại càng phát ra tư thế điên cuồng hơn.

An Thừa Tướng cũng không ngồi yên, lập tức giận không thể nuốt trôi chạy vào trong cung, mà càng thêm trực tiếp đã vào trong Hoa Vinh điện.

Xông vào Hoa Vinh điện, An Thừa Tướng chột trực tiếp té quỵ dưới đất, trợn mắt nhìn chăm chăm Nhã Phù: "Hoàng thượng, cừu thần có mỗi một nữ nhi, hôm nay bị làm hại điên điên khùng khùng, sợ rằng tính mệnh đều không bảo vệ được, nếu không phải có thể cho nữ nhi đem hung thủ trói lại, cừu thần tình nguyện quỳ hoài không dậy!"

"An Thừa Tướng, người trước tiên chính là đứng lên nói chuyện, người nào là hung thủ, trẫm nhất định sẽ để cho người tra ra manh mối!" Hoàng thượng mới vừa trấn an An quý phi xong, hôm nay An Thừa Tướng hành động càng làm cho hắn có chút nhức đầu, đối mặt nguyên lão An Thừa Tướng lại không thể tùy ý đối đãi.

"Hoàng thượng, người như thế tùy ý không để ý pháp luật và kỷ luật, một ngày không đem trói lại, cừu thần như thế nào trở về đối mặt với tính

mạng đang không chịu đựng được của nữ nhi." An Thừa Tướng khàn cả giọng, thật sự không muốn đứng dậy.

"Hừ! An Thừa Tướng người nghĩ đem người nào trói lại?"

Hừ lạnh một tiếng, từ ngoài điện truyền đến, âm thanh lạnh lùng lạnh lẽo trực tiếp truyền vào trong đại điện, uy thế trong đó làm cho người ta không cầm được trong lòng run lên.

Đồng thời ngoài điện cũng truyền tới âm thanh thông báo: "Tề vương đến!"

Hắn thế nào vào cung rồi? Thư Nhã Phù quay đầu nhìn về phía Nam Cung Thần ngoài điện được Liễu Trì đẩy mạnh vào trong điện, chống lại tròng mắt màu hổ phách của hắn, đáy lòng nhiều một chút kinh ngạc.

Nếu như nàng không có nhớ lầm, nàng ngày hôm qua đã nói với hắn, hôm nay tốt nhất không nên đi ra ngoài, hôm qua lần đầu tiên ngâm thuốc nước, bởi vì là lần đầu tiên, mà cũng vừa đúng thời điểm độc phát, cho nên lượng thuốc nàng đặc biệt phối trí tăng thêm, so sánh với nguyên liệu thuốc về sau dùng nhiều hơn mấy vị, mà lượng thả cũng nhiều hơn một chút, hôm nay sợ rằng người hắn sẽ có chút không thoải mái, cho nên mới cố ý khai báo để cho hắn hôm nay tốt nhất đừng ra ngoài, nghỉ ngơi nhiều thì tốt hơn.

Nam Cung Thần tiến vào trong Hoa Vinh điện, vốn là dung mạo tuyệt sắc khuynh thành lúc này có vẻ có chút tái nhợt trong sáng, lộ ra mi gian một chút Chu Sa càng thêm đỏ tươi đẹp đẽ, tùy ý buộc lên mái tóc dài chỉ là dùng búi tóc cố định, vài sợi tóc từ hai bên rủ xuống, càng lộ vẻ tư thái tà mị phong hoa.

Mặc dù là ngồi ngay ngắn ở trên xe lăn, nhưng một thân khí thế bén nhọn kinh người lại làm cho người ta khó có thể nghĩ hắn với người không đi được.

Uy thế bén nhọn, ánh mắt lạnh lùng sắc bén, quét qua An Thừa Tướng trong chốc lát, hẳn là khiến vị lão Thừa Tướng này cũng không ngừng được rùng mình.

"An Thừa Tướng, người là muốn trối người nào lại? !" Ánh mắt nhìn về phía An Thừa Tướng, Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, chỉ là lời lần thứ hai nói ra khỏi miệng, nhưng cũng để cho An Thừa Tướng không dám dễ dàng trả lời.

Không ngờ Tề vương lại là một người không thể đi được, còn là một người đàn ông phong hoa ngạo nghễ tuyệt mỹ như thế!

Hách Liên Húc Hoa cùng Lâm Cổ Dong nội tâm khiếp sợ không gì sánh nổi, đối thủ bọn họ cho tới nay vẫn kiêng kỵ, cho tới nay khiến đường đường đại tướng quân Lâm Cổ Dong bị thua thiệt nhiều, Đông Ly quốc Tề vương Điện hạ, lại có thể biết là một người đàn ông như thế này, đây là bọn hắn thế nào cũng không nghĩ tới .

Thời gian hôm trước khi đến Đông Ly quốc, bọn họ cũng là có tâm sẽ phải gặp mặt Tề vương một kỳ nhân hiếm có trong truyền thuyết, hôm sau mới vừa đến hoàng cung Đông Ly quốc, cư nhiên lại có cơ hội nhìn thấy chính người đó, đây là bọn hắn đoán không kịp, ngày hôm nay nhìn thấy người sau khiếp sợ, cũng giống nhau là bọn hắn không có dự liệu được.

"Tề vương Điện hạ, mặc dù thân phận ngài tôn quý, cũng không thể thiên vị vương phi của ngài." Trầm mặc chốc lát, An Thừa Tướng vẫn là chia vào uy thế Nam Cung Thần, đứng thẳng sống lưng nói.

"Vương phi của Bốn vương, An Thừa Tướng có ý tứ là vương phi bốn vương hạ độc giết nữ nhi ngài!" Nam Cung Thần mặc dù sắc mặt tái nhợt, nhưng trong mắt kia là bén nhọn cùng lãnh khốc, hãy để cho người có chút không rét mà run, thẳng bức hướng An Thừa Tướng, càng làm cho hắn có chút để kháng không nổi.

Khí thế của Nam Cung Thần lẫm liệt kinh người, vô cùng dễ dàng làm cho người ta quên mất hẳn thật ra là một người không thể đi được.

"Vương Gia, nhiều người như vậy đều thấy được, mặc dù vương phi nói chỉ là vậy ra phần hoa, nhưng cũng không thể loại bỏ tội danh hiềm nghi vương phi độc hại nữ nhi cự thần." An Thừa Tướng cứng cổ lạnh lùng quát to.

"Có lẽ có hoài nghi, Hừ! Bốn vương ngược lại muốn nhìn một chút, hôm nay ai dám trị tội của nàng!"

Nam Cung Thần trực tiếp ném ra một câu nói, kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, liêu lĩnh vô vị như vậy, không chút kiêng kỵ hoàn toàn không để ý tới cách nhìn của những người khác.

Ai dám trị tội của nàng!

Một câu nói cơ hồ là hoàn toàn đem Thư Nhã Phù đã nhét vào dưới cánh chim của mình để bảo vệ, bất luận kẻ nào muốn động đến nàng, đều phải trải qua đồng ý của hắn, kiêu ngạo lạnh lùng như vậy!

Vốn còn muốn đi lên hỏi hắn thế nào lúc này chạy vào cung, Thư Nhã Phù càng thêm trực tiếp bị một câu nói của Nam Cung Thần làm chấn động.

Thì ra hắn hôm nay đặc biệt đuổi vào cung, là vì bảo vệ nàng sao?

Cái nhận thức này ở trong đầu của Nhã Phù thoáng một cái đã qua, gương mặt cũng là có chút không thể khống chế mà khễ nóng lên, loại cảm giác được người bảo vệ, hình như vô cùng xa xôi, nhưng lại cực kỳ thấy thoải mái, không biết từ lúc nào bắt đầu, nàng đã sớm thói quen chuyện gì đều muốn mình ra mặt, chính mình tự đi giải quyết mọi việc, chưa từng có một người đứng ở bên cạnh nàng, nói cho nàng biết, ta sẽ bảo vệ người!

Mặc dù không có nhu nình, thậm chí giọng nói có chút lãnh khốc! Nhưng câu nói của Nam Cung Thần "Bốn vương ngược lại muốn nhìn một chút, hôm nay ai dám trị tội của nàng!", cũng khiến đáy long Nhã Phù nhiều hơn một phần ấm áp, một phần cảm động.

Sững sờ nhìn Nam Cung Thần tà mị lãnh khốc, nàng hiện tại đột nhiên có loại cảm giác thấy người đàn ông này cũng tốt vô cùng!

Đoạn thời gian này tới nay, nàng cũng coi là biết, Nam Cung Thần ít có rời đi vương phủ, cũng chưa từng có chuyện phong lưu cũ, về phần chuyện của nàng ngay cả có chút không minh bạch nhưng ít nhất chưa từng có thấy qua hắc và bất kỳ nữ nhân nào không minh bạch quần lầy, ngay cả có thể nói, Nam Cung Thần cơ hồ là sẽ không tùy tiện để cho phụ nữ đến gần người, cho dù là Băng Đồng phục vụ đều là duy trì khoảng cách nhất định.

Người duy nhất cùng hắc có chút tiếp xúc, chỉ sợ sẽ là nàng!

Một người đàn ông như vậy, nếu như dùng để làm phu quân hình như vẫn là rất không tồi, có tài học lại thông minh, có tướng mạo lại có tiền tài, có địa vị có quyền thế, sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt, hoàn toàn là thí sinh phu quân tốt!

Ý niệm như vậy ở trong đầu thối qua, lúc này liền bị Thư Nhã Phù một cái tát đánh bay rồi.

Nàng đây là trong khoảng thời gian ngắn nghĩ gì a, khó trách mọi người nói phụ nữ đều là động vật dễ dàng bị cảm động, anh hùng cứu mỹ nữ quả nhiên là cầu huyết nhất mà là tiết mục dễ dàng làm cho người ta cảm động!

"Nhã Phù, đi, trở về phủ!" Nam Cung Thần cũng không nhiều lời, trực tiếp ném một câu nói phách lối ngạo nghễ, liền kêu Nhã Phù tới để cho nàng cùng đi.

An thừa tướng bị thái độ của Nam Cung Thần chọc giận, nguyên cái mặt mo cũng đỏ bừng lên, một đôi mắt trừng được giống như cùng cỡ với chuông đồng, bị tức đến tay run rẩy chỉ vào Nam Cung Thần: "Tề vương người. Người này là đại nghịch bất đạo, hoàng thượng chưa mở miệng, người liền tự tiện dẫn người rời đi, người cái này là. Đại nghịch bất đạo! Tề vương phi phía trước giết người, Vương Gia ngài bao che ở phía sau, cừu thần tuyệt đối sẽ không đồng ý xử trí như vậy."

Đi tới bên cạnh Nam Cung Thần, Nhã Phù mới muốn mở miệng, tay liền bị một bên Nam Cung Thần kéo lại.

Nam Cung Thần cười lạnh giương mắt nhìn về phía An Thừa Tướng, sau đó ánh mắt nhìn về phía An quý phi bên kia, tà tà cười: "Bốn vương chính là phách lối thì như thế nào? An Thừa Tướng người có thể nhin Bốn vương như thế nào? Nếu như còn muốn muối muối của người trong hậu cung có một chỗ nhỏ nhoi thật tốt, câm miệng cho Bốn vương, nếu không Bốn vương để cho An gia người từ đó, Gà —— chó —— không —— yên!"

Phách lối cuồng vọng, nếu bị nói thành đại nghịch bất đạo, như vậy hẳn liền phách lối cuồng vọng thì như thế nào? !

An Thừa Tướng cho là bằng vào thế lực An gia mà có thể muốn làm gì thì làm sao? Hẳn chỉ không muốn động thủ thôi, nếu như muốn đối phó một An gia căn bản cũng không phải là chuyện khó khăn, chuyện thiết huyết sắc bén để cho Nam Cung Thần hẳn làm, luôn luôn đều là nhổ cỏ tận gốc, cho nên một khi bắt đầu đối phó An gia, như vậy hẳn liền tuyệt đối không sẽ thu tay lại! diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn..

An thừa tướng bị Nam Cung Thần chặn trụ, mặc dù một gương mặt già nua cũng đã sung huyết đỏ bừng, cả người nhìn có xu thế bị giận ngất đi, nhưng thế nhưng hẳn lại một câu nói cũng không dám nói thêm nữa.

Hắn theo bản năng cảm thấy, Nam Cung Thần nói là thật!

Nếu như hăn hôm nay không bỏ qua, như vậy Nam Cung Thần thật sẽ giết tất cả thế lực An gia hăn.

Mà bên kia, Tam hoàng tử Nam Cung Hữu nhìn chăm chăm Nam Cung Thần, ánh mắt lại tràn đầy hận ý cùng ghen tỵ, hăn chính là như vậy không chút kiêng kỵ, mà phụ hoàng cũng hoàn toàn không truy cứu, đổi lại là những người khác, hoàng tử nào có thể không chút kiêng kỵ nói lời như vậy!

Nam Cung Thần!

Tốt cho một cái Tề vương Nam Cung Thần, quả nhiên đủ khí phách cùng liêu lĩnh, ở trước mặt của hoàng đế, Thái hậu Đông Ly quốc, đều có gan nói lời như vậy!

Hách Liên Húc Hoa đúng là với Nam Cung Thần càng nhiều một phần tò mò, hăn có lá gan không chút kiêng kỵ ở trước mặt mọi người nói ra như vậy, nhất định có chỗ cho hăn dựa vào, mà hăn cũng không phải thường tò mò đến tột cùng là cái gì khiến Nam Cung Thần liêu lĩnh như thế, làm cho người ta không dám dễ dàng đắc tội hăn.

Hách Liên Húc Hoa đúng là với Nam Cung Thần càng nhiều một phần tò mò, hăn có lá gan không chút kiêng kỵ ở trước mặt mọi người nói ra như vậy, nhất định có chỗ cho hăn dựa vào, mà hăn cũng không phải thường tò mò đến tột cùng là cái gì khiến Nam Cung Thần liêu lĩnh như thế, làm cho người ta không dám dễ dàng đắc tội hăn.

"Vương phi, chúng ta trở về phủ!"

Nam Cung Thần hướng về phía Nhã Phù cười một cái nói, mà cánh tay mới kéo tay Nhã Phù cũng lỏng ra.

Liễu Trì cung kính lui sang một bên, đem vị trí đẩy xe lăn nhường lại, Nhã Phù nhú mày cười cười, đón lấy công việc trước của Liễu Trì, trực

tiếp đẩy Nam Cung Thần rời đi.

Hoàng thượng ngồi ở trên ghế rồng, mặt không vẻ gì không nhìn ra ý tưởng, chỉ là nhìn cùng một chỗ người đàn ông vừa rời đi, ánh mắt chìm chìm!

Bên kia, tâm tình của Thái hậu cũng bởi vì biểu hiện của Nam Cung Thần mà tốt lên mấy phần, có thể vì cái nha đầu Nhã Phù kia mà đặc biệt chạy vào trong cung, đối với Nam Cung Thần mà nói mà đến chính là không dễ, hơn nữa còn để cho hắn mở miệng bảo vệ nàng, tư thế này càng làm cho Thái hậu nhìn muốn bật cười, chỉ là ngại vì không khí trong điện hôm nay, cũng là cứng rắn nhin được.

"Đã như vậy, ai gia cũng đi về trước, An Thừa Tướng để thái y trong cung cũng đi xem một chút!" Thái hậu trực tiếp cũng không nguyên ý ở lâu, vốn chính là bởi vì Thư Nhã Phù mới tới Hoa Vinh điện, hôm nay mọi người bị Tôn nhi mình cường thế mang đi, bà cũng chẳng muốn đi để ý tới những chuyện khác.

Một đường không lời!

Đến Tề Vương phủ, Nhã Phù đem Nam Cung Thần đẩy tới phòng ngủ của hắn, hiện tại hắn cần nghỉ ngơi nhiều, rõ ràng chạy vào trong cung một chuyến, để cho sắc mặt hắn tái nhợt một chút.

Chỉ còn lại hai người, Liễu Trì đã thức thời dẫn đầu rời đi.

"Người ngu, tự mình đi làm mấy chuyện này, muốn hấp dẫn lực chú ý của mọi người, Bốn vương không cần một mình người phụ nữ như người tới làm!" Liễu Trì mới vừa rời đi, Nam Cung Thần trực tiếp hai tay đẩy trên bánh xe, xoay người đối mặt Nhã phù, mắt cặp đẹp nhìn chăm chăm Nhã Phù, lạnh giọng nổi giận mắng.

"Ta lại không như thế, bọn họ cũng không có chứng cứ là ta làm, chỉ cần không phải sư phụ ta ra tay, ta khẳng định độc này không ai có thể nhận ra được, đây chính là ta tự mình nghiên cứu, lại nói ta ném vào trên người An Mộng Hàn vốn chính là phấn hoa, dùng phấn hoa tới trị tội của ta, nói không thông!"

Đối mặt Nam Cung Thần đột nhiên trách mắng, Nhã Phù bữu môi, cũng là xem thường trực tiếp ngồi vào trên ghế nằm đầu tiên bên cạnh giường, hôm nay ra cửa quá sớm, hiện tại ngược lại có chút mệt mỏi rồi.

Mà Nam Cung thần lúc này lại là có chút tức giận, người phụ nữ đáng chết này, hăn quan tâm nàng, nàng lại còn một dáng vẻ hoàn toàn không để ý, coi như không có chứng cứ, bằng vào lão hồ ly An Thừa Tướng kia cùng với An quý phi cái đồ mê hoặc đó, sớm muộn cũng có thể cho nàng tìm ra một chút chứng cứ ra ngoài, chuyện giả dối không có thật bọn họ cũng có thể chế tạo ra, huống chi là một chút chứng cứ!

"Không cho ngủ, đứng lên cho Bốn vương!" Sắc mặt Nam Cung Thần nhìn có chút không tốt, trợn mắt nhìn chằm chằm Nhã Phù vẫn nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Ai nha, ta hôm nay hơi mệt chút, ngài để cho ta ngủ một cái nha, dù sao làm cũng đã làm, cái người này sao lo lắng làm cái gì? Lại nói không phải còn ngài ở đây nữa sao!" Tùy ý trở mình một cái, Nhã Phù nghiêng người đưa lưng về phía Nam Cung Thần, nhỏ giọng lẩm bẩm, nói xong lời cuối cùng âm thanh càng thêm mê hoặc.

Người phụ nữ này, rốt cuộc trong lòng có hay không một chút phòng bị, hăn đầu gì cũng là một người đàn ông bình thường, phòng ngủ này là của hăn, coi như hăn còn chưa có điều tra tìm hiểu rõ tại sao hai người bảy năm trước có một đứa con, nhưng người phụ nữ này cư nhiên lại lớn như vậy định đặc nằm tại đây ngủ?

Nam Cung Thần nhìn chăm chăm Nhã Phù nằm trên ghế, cuối cùng tức giận từ từ lắng xuống, đối phó với nữ nhân này hẳn thật là có chút nhức đầu, quan tâm nàng, nàng đều không biết, còn một mặt mặc tình làm việc, nếu quả thật có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ hẳn cũng không kịp cứu nàng.

Từ trên giường cầm lên tấm thảm, có chút vụng về nhẹ nhàng trùm lên trên người của Nhã Phù, sau đó khẽ thở dài một hơi, mới tự mình ngã đến trên giường nghỉ ngơi.

Ngày hôm qua độc phát, cộng thêm nàng dung thuốc tắm đặc biệt, mặc dù không có đi qua thời điểm độc phát khổ sở như vậy, nhưng mà hôm nay cũng so với trước kia vẫn còn yếu đuối rất nhiều, cả người hình như có chút không làm gì được, nếu không phải vì nàng đặc biệt đuối vào cung, hiện tại cũng sẽ không cảm thấy mệt như vậy.

Trong phòng an tĩnh lại, dần dần, dần dần, trên giường Nam Cung Thần hô hấp từ từ trở nên vững vàng.

Trên ghế nằm, Thư Nhã Phù đang nằm nghiêng, cũng từ từ mở hai mắt ra, đáy mắt trấn tĩnh một mảnh, căn bản cũng không có dấu vết đã ngủ.

Nam Cung Thần mới vừa muốn nói gì, thật ra thì nàng cũng hiểu, huống chi lần này nàng lại tùy tiện quyết định làm như vậy, cũng là chuẩn bị cho những người đó một chút đả kích, đồng thời cũng là mượn chuyện lần này, đem một số ánh mắt chuyển dời đến trên người của nàng, như vậy nàng dễ dàng điều tra tìm hiểu rõ hơn, kẻ ban đầu hạ độc ở trên người mình.

Nam Cung Thần hiện tại cần bắt đầu từ từ giải độc, đối với hẳn mà nói, thật ra thì tốt nhất là không nên quá để người chú ý, dù sao trên người của hẳn tình huống chắc chắn sẽ có một chút biến hóa, nếu như cho kẻ hạ độc hẳn phát hiện tình huống này, như vậy sợ rằng sẽ càng thêm không có lợi.

Chỉ không ngờ, cuối cùng hẳn còn ra mặt, đem lấy nàng trực tiếp đem từ trong cung mang ra ngoài, dùng một loại phương thức cường thế mà trực

tiếp tới bảo vệ nàng!

Để cho nàng có chút cảm động. Đồng thời cũng có chút không biết làm sao!

Hai mắt nhắm lại lần nữa, trong phòng hồi lâu sau, hô hấp của hai người cũng từ từ vững vàng! An tĩnh mà hài hòa!

Dịch quán.

Hách Liên Húc Hoa giờ khắc này ở dịch quán của Đông Ly quốc, cũng là nơi sứ giả nước ngoài tới chơi thời điểm đặc biệt sắp xếp chỗ cư trú.

"Thái tử, Tề vương này không ngờ lại là một người tàn phế, người chúng ta cho tới nay coi là đối thủ, lại ngồi xe lăn, tin tức này thật sự để cho ta có chút không tiêu hóa được." Lâm Cổ Dong đang trong dịch quán chùng qua lại không ngừng rục rịch, cả người bị vây trong trạng thái phấn khởi, sau khi rời đi hoàng cung trở lại dịch quán, cũng chưa có ngừng nghỉ qua.

"Đúng vậy a, Tề vương khiến Bốn cung rất kinh ngạc, mà Tề vương phi của hắn cũng làm cho Bốn cung thật tò mò!"

Hách Liên Húc Hoa ngồi ngay ngắn ở bên bàn, tự rót cho mình một ly nước trà, uống từ từ vài hớp nói.

Theo tình huống hôm nay của Tề vương Nam Cung Thần xem ra, hắn cũng không phải cho là chuyện lần này Tề vương để cho Tề vương phi làm, trực giác phải là nữ nhân kia mình ra tay, chỉ là làm cho người ta phát hiện không ra thôi, có thủ đoạn như vậy, lại có dũng khí chống lại thế lực An gia như vậy, nữ nhân như vậy thật sự là ít có.

Để cho nàng làm ra hành động như vậy, gây xích mích ở trên triều đình cùng trong hậu cung, hai đại phái tranh đấu, đến tột cùng là nguyên nhân gì đây?

"Nữ nhân kia, ta không có hứng thú, thái tử ta còn là cảm thấy Tề vương đó rất quý dị, hôm nay thái độ kia căn bản là đến Hoàng thượng Đông Ly quốc cũng không có xem ở đây mắt, thái độ rất phách lối này, trực tiếp làm cho người ta không dám nhiều lời, để cho hãn đem người đường hoàng mang đi!"

Lâm Cổ Dong đi tới đi tới, trong đầu hoàn toàn đều là nhất cử nhất động của Nam Cung Thần, hiển nhiên hãn đối với đối thủ này để cho hãn mấy lần thua thiệt rất là tò mò.

"Lâm tướng quân nói cũng đúng, đây cũng là nơi khiến Bốn cung vô cùng không hiểu!" Giơ tay lên cầm ly trà trước mặt uống một hớp, trên mặt Hách Liên Húc Goạ lộ ra nụ cười hứng thú, "Lần này tới Đông Ly quốc, đoạn thời gian này, chúng ta sẽ không quá không thú vị, khai thác bí mật trong đó thật tốt, đối với Huyền Nguyệt ta chỉ có thể có càng nhiều chỗ ích lợi hơn!"

Trong phủ Thư gia.

"Mẹ, người nói cái gì? Người nói An Mộng Hàn bị Thư Nhã Phù làm cho điên rồi?" Thư Hương Di khiếp sợ từ vị trí đứng lên.

Đột nhiên bị Nhị phu nhân gọi vào trong viện tử của bà ta, còn cố ý làm cho người ta ở ngoài cửa canh giữ, vẫn còn rất tò mò đến tột cùng là chuyện gì khiến mẹ để ý như vậy, không ngờ lại có thể biết một cái tin.

"Điều này cũng đã không phải là bí mật, chuyện sáng sớm hôm nay ở Thiên cư mẹ cũng là mới vừa được tin tức, sau càng thêm lập tức cho người đi trong cung cùng An gia dò thăm!" Nhị phu nhân nhíu mày một cái nói.

Hôm nay bởi vì Nhã Phù xuất giá, cầm quyền trong tướng phủ lại chộp được trong tay, chỉ là đồng thời cùng chung cầm quyền còn có Tứ phu nhân.

"Mẹ, người phái người đi tìm hiểu, cũng nghe được tin tức gì rồi hả? Nếu như Thư Nhã Phù đem An Mộng Hàn làm cho nổi điên, vậy cữu cữu cùng Quý Phi nương nương chắc chắn sẽ không tha nàng!" Thư Hương Di mang theo vài phần vui mừng nhìn về phía Nhị phu nhân, trên mặt càng thêm lộ ra khỏi thần sắc mong đợi.

Nhìn dáng vẻ con gái mình, Nhị phu nhân làm sao không biết nàng đang suy nghĩ gì, chỉ là nhẹ nhàng lắc đầu một cái, mở miệng nói: "Quý Phi nương nương trước tiên phải đi tìm hoàng thượng, sau cữu cữu người cũng chạy tới tìm hoàng thượng, chỉ là cuối cùng nha đầu Thư Nhã Phù kia còn là hoàn hảo không chút tổn hại được Tề vương mang đi!"

"Tại sao có thể như vậy? Hoàng thượng coi như dù súng ái Tề vương thế nào, cũng không thể thiên vị trắng trợn như vậy mới đúng, cữu cữu nói thế nào bây giờ cũng là Thừa Tướng, hoàng thượng thế nào cũng nên chú ý đến cữu cữu mới đúng." Thư Hương Di không có được câu trả lời như ý, trực tiếp lên tiếng kinh hô.

"Nhỏ giọng một chút!" Nhị phu nhân khẽ thở dài, nặng nề nhìn con gái mình, trịnh trọng nói, "Hôm nay cho người đi đến chính là muốn cùng người nói cái chuyện này, hiện tại Thư Nhã Phù đã là Tề vương phi, thân phận tôn quý, mà bây giờ Thư gia cùng An gia nhất định là Thủy Hỏa Bất Dung, dù là Quý Phi nương nương cũng nhất định là đứng ở An gia bên kia, chúng ta muốn Thư gia đứng vững gót chân, hiện tại phải dựa vào Thư Nhã Phù! Người hiểu không?"

"Cái gì? Tại sao muốn đi dựa vào nàng!" Khuôn mặt Thư Hương Di không vui.

"Hương Di, nghe lời của mẹ không sai, liên tính mẹ con chúng ta bây giờ muốn muốn dựa vào nhà cữu cữu người cũng đã rất không có khả năng rồi, cha người nhất định sẽ che chở Thư Nhã Phù, nếu như chúng ta còn muốn trong nhà này sinh tồn được, không để cho Tứ phu nhân cái tiện nhân đó bò

đến trên đầu của chúng ta, chúng ta phải cùng Thư Nhã Phù quan hệ tốt." Nhị phu nhân đưa tay đem con gái không vui kéo đến bên cạnh mình, trân trọng dặn dò.

Nhị phu nhân rất rõ ràng, nàng chỉ là nữ nhi thứ xuất của An gia, thời điểm khi An gia cùng Thư gia thật sự đối đầu, người của An gia chắc là sẽ không bận tâm đến bà ta.

"Thái tử Huyền Nguyệt quốc hôm qua đã đến, Đại hoàng tử, nhị hoàng tử cùng với Tam hoàng tử sẽ phụ trách cùng đi, đoạn thời gian này, Hương Di người nhớ, nếu như người không thể lấy được sự ưu ái của biểu ca người, không thể trở thành chánh phi Tam hoàng tử, như vậy người nhất định phải trở thành trắc phi Tề vương!"

Nhị phu nhân trầm tư chốc lát, cắn răng, trực tiếp bắt được hai tay Thư Hương Di, trịnh trọng dặn dò.

"Chánh phi Tam hoàng tử, trắc phi Tề vương." Thư Hương Di có chút sững sờ nhớ tới, ánh mắt có chút ngơ ngác nhìn mẹ của mình.

Cuối cùng, hôn nhân của nàng cũng phải trở thành mình cùng mẹ đứng ở công cụ của Thư gia sao?

"Đúng, mẹ đã nghe ngóng, chuyện An quý phi đã từng cùng Thái hậu, hoàng thượng đề cập tới để cho người trở thành chánh phi Tam hoàng tử, mà Uyển Quý Phi cũng từng có lòng để cho người giả cho Tề vương làm trắc phi, chỉ cần người cố gắng hạ xuống, liên nhất định có thể đủ thành công, Hương Di, mẹ không muốn người cũng giống mẹ, vĩnh viễn bị người đè ép, nếu như cuối cùng thật thành trắc phi Tề vương, mẹ sẽ nghĩ phương pháp giúp người diệt trừ Thư Nhã Phù, để cho người trở thành chánh phi!"

Thư Hương Di cũng không có mở miệng, chỉ là mặt không vẻ gì cúi đầu.

Chỉ chốc lát sau, Thư Hương Di ngẩng đầu, trên mặt có kiên định cùng quả quyết, nhấp môi dưới, hạ xuống quyết định nhìn về phía Nhị phu nhân, mở miệng nói:

"Được, mẹ, nữ nhi nghe lời người, ta sẽ trước hết nghĩ biện pháp trở thành chánh phi của biểu ca, nếu quả như thật không cách nào trở thành chánh phi, như vậy ta sẽ hướng Thư Nhã Phù đem vị trí Tề vương phi để trống cho ta!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Nam Cung Thần Hoa Lệ Ăn Dấm Chua.

Phủ đệ An gia, mấy ngày nay bệnh tình của đại tiểu thư vẫn không có bất kỳ cải thiện nào, bất kỳ thức ăn gì cũng ăn không trôi, vẫn như cũ cả người co quắp lay động, lời nói bất kỳ nào cũng không nghe lọt, ngược lại càng ngày càng có khuynh hướng điên cuồng.

Mà trong cung, gần như tất cả thái y cũng được mời tới An gia, từng cái một thái y tiến lên chẩn mạch tra xét, nhưng là cuối cùng cũng vô kế khả thi, không có một người nhận được trên người An Mộng Hàn trên đến tột cùng trong là độc gì?

Vì thế, một nhà An Thừa Tướng gần như cũng sắp điên, nghĩ tới các loại phương pháp muốn cho nàng an tĩnh lại, nhưng đã qua ba ngày, cứ thế không có bất kỳ công hiệu nào.

Mà An Mộng Hàn trải qua ba ngày hành hạ, cộng thêm trước sau hầu như chỉ có uống được một chút nước mà thôi, cả người hoàn toàn tiêu tụy gầy xuống hai vòng, vốn là da thịt trắng nõn mỹ lệ cũng trở nên ảm đạm tím bầm, cả người nhìn kinh khủng khác thường.

"Lão gia, làm sao bây giờ? Nếu như tiếp tục tiếp tục như vậy, Mộng nhi khẳng định không quá hai ngày nữa ngay cả mạng sống cũng không còn, tại sao có thể như vậy?" An phu nhân mấy ngày tiếp theo nước mắt rơi như mưa, nhìn nữ nhi mình hoàn toàn không có khởi sắc, hơn nữa đáng vẻ càng dữ tợn hơn, càng thêm đau lòng không dứt.

"Khóc khóc khóc, khóc có ích lợi gì, hiện tại phải nghĩ biện pháp!" An thừa tướng Cũng vì chuyện này đã ba ngày phải lâm triều sớm, phiền chán

nổi giận gầm lên một tiếng, đang đi tới đi lui, "Nếu như có thể tìm được thần y truyền thuyết trên giang hồ, khả năng còn có biện pháp, nhưng hiện tại không hề có một chút tin tức nào!"

Giang hồ có tin đồn, y thuật xuất sắc nhất là "Minh thần y", hành tung phiêu hốt bất định, hơn nữa ra tay làm việc luôn luôn đều theo sở thích của mình, nghe nói có vài người mặc dù cầm trăm ngàn vàng bạc tới cửa cầu y, nếu như hãn không vui, cũng sẽ không đồng ý chẩn bệnh, mà có người mặc dù không có tiền, chỉ cần tốn hao giá bằng một đồng, chỉ cần "Minh thần y" tâm tình tốt nhìn thuận mắt, cũng sẽ ra tay chữa trị.

"Cha, thần y này vẫn luôn luôn mơ hồ bất định, căn bản cũng không biết hãn ở đâu, huống chi hiện tại muội muội căn bản sẽ chờ không được, thật sự nếu không giải độc, sợ rằng không quá hai ngày, tính mệnh sẽ nguy hiểm!" An Hoảng Văn mặt cũng có chút tiều tụy, mấy ngày tiếp theo, cả An gia trên dưới cũng vì chuyện này mà lo âu không dứt, tất cả mọi người không thể nghỉ ngơi tốt.

"Ta hiểu biết rõ, thần y này ta đã thỉnh cầu hoàng thượng phái người đi tìm kiếm khắp nơi, nhưng đã ba ngày rồi vẫn không có bất kỳ tin tức nào!" An Thừa Tướng chau mày, sắc mặt cũng có chút tiều tụy.

"Lão gia, vậy làm sao bây giờ à? Nếu như không tìm được thần y, có phải hay không Mộng nhi sẽ chết, phải hay không? Phải hay không?" An phu nhân khóc rống nói.

"Cha, còn có một biện pháp, đó chính là tìm kẻ hạ độc lấy thuốc giải!"

An Hoảng Văn cúi đầu trầm tư, chỉ chốc lát sau, ngẩng đầu nhìn về phía cha của mình, trầm giọng nặng nề mở miệng nói.

Mà lời này vừa nói ra, An thừa tướng phiến não không ngừng đi lại, chân bước cũng ngừng, cau mày sắc mặt nặng nề, hình như là trong khoảng thời gian ngắn không quyết định chắc chắn được, thái độ ba ngày trước của Tề

vương, ký ức ôn ta vẫn còn như mới, mà bây giờ nếu là đi tìm Thư Nhã Phù.

"Lão gia, kẻ hạ độc không phải nói là Tề vương phi ư, vậy chúng ta đi cầu xin Tề vương phi, đi cầu nàng, để cho nàng đem thuốc giải lấy ra cứu Mộng nhi, lão gia có được hay không? Chớ do dự, nếu như lão gia người không phải đi, thần thiếp đi tìm nàng, ta không thể nhìn Mộng nhi tính mệnh cũng không còn như vậy!" An phu nhân vừa nghe có biện pháp, vốn lòng đang tràn đầy hy vọng, nhìn dáng vẻ An Thừa Tướng do dự không quyết, liền lên trước kéo An Thừa Tướng, ghen ngào nói.

"Người biết cái gì? Ngày đó ta cùng với Quý Phi nương nương ở trước mặt hoàng thượng nhằm vào nàng, người cảm thấy nàng có thể lấy ra thuốc giải đến giúp Mộng Hàn giải độc sao? Huống chi nàng vẫn luôn không chịu thừa nhận độc là nàng hạ, hiện tại nàng làm sao có thể đồng ý!" An Thừa Tướng phiền não hất tay nói.

"Cha, mặc kệ như thế nào? Đây cũng là một biện pháp, hiện tại cái bộ dáng này của, bây giờ lại tìm không tới thần y, cũng chỉ có tìm nàng rồi."

Sắc mặt An Hoảng Văn nặng nề, đối với việc muốn đi tìm Thư Nhã Phù, đây đối với sự kiêu ngạo của hắn mà nói là không nguyện ý nhất, trước kia vẫn đây dựa thích mình, nữ nhân bị chính mình chán ghét bỏ, hôm nay đường đường thành Tề vương phi, mà hắn cư nhiên thì ngược lại muốn đi cầu xin nàng, loại cảm giác này khiến luôn luôn kiêu ngạo như hắn đều có chút khó có thể tiếp nhận.

Sau hồi lâu, khi trong hậu viện, tiếng kêu bén nhọn của An Mộng Hàn lại một lần vang lên, bản thân An thừa tướng còn do dự không quyết định, lúc này cũng không do dự nữa, cắn răng: "Được, Hoảng Văn người đi tìm Thư Nhã Phù, trước kia nàng vẫn luôn ái mộ người, mặc kệ hiện tại như thế nào, thế nào cũng nên còn có một chút tình cảm ở đây, một mình người đi gặp nàng, muội muội người hiện tại cũng chỉ có thể như vậy!"

Gật đầu một cái, cha nói chuyện An Hoảng Văn cũng hiểu, nhân vật quan trọng đi cầu Thư Nhã Phù, có một ít tình cảm chỉ sợ cũng chính là trước kia Thư Nhã Phù đối với hãn quần quýt si mê.

Tề Vương phủ.

Thư Vũ Trạch cười híp mắt nhìn mẹ và Tề vương gia đang ngồi ở một bên bàn ăn cơm, từ mấy ngày trước, hãn vẫn cảm thấy mẹ cùng cha Vương Gia, giữa hai người không khí có chút quý dị, trước hai ngày bởi vì chuyện ở U Minh cung, hãn còn đặc biệt trở lại cùng mẹ nói một tiếng, rồi đi hai ngày.

Hãn cũng biết chuyện ở An gia, mẹ mình khẳng định có thể giải quyết, huống hồ còn có Tề vương gia ở đây.

"Mẹ, con nhìn vào người thật là tươi cười rạng rỡ, chói lọi, thật là xinh đẹp a!" Thư Vũ Trạch đã ăn no, cho nên hai tay nhỏ bé nâng gương mặt, cười híp mắt nhìn chăm chăm mẹ mình, thờ dài nói.

"Mẹ con mỗi ngày đều tươi cười rạng rỡ, chói lọi! Con trai hôm nay cười rất kỳ quái!" Đối với nét mặt kia của con trai mình, Thư Nhã Phù tự hỏi chính hãn là người làm mẹ này rất quen thuộc, từ nhỏ đến lớn mỗi lần hãn có chút tâm tư gì, luôn là một loại nụ cười rục rờ này.

Nam Cung Thần cười nhẹ, nhìn lên hai mẹ con trước mặt cười nói, ba người ăn bữa ăn sang đơn giản, cảm giác ấm áp như vậy, hãn chưa từng có cảm thụ qua.

"Tề vương gia, ta không có ở đây hai ngày, ngài có phải hay không quyến rũ mẹ ta rồi, nếu không làm sao nhìn hai người các ngài có chút không giống?" Thư Vũ Trạch trực tiếp cười híp mắt ngược lại nhìn về phía Nam Cung Thần đang mang theo nụ cười dịu dàng, giọng nói tràn đầy nhạo báng.

"Con trai Nhị thập tứ hiếu, giống như người rất sớm liền muốn đưa mẹ người giao cho Bốn vương!"

Đuôi lông mày khẽ hếch lên, Nam Cung Thần nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn cũng giống mình đến tám chín phần, nụ cười bên khóe miệng càng phát sáng chói tà mị.

Bị Nam Cung thần vạch trần sự thật mình nhiệt tình giới thiệu mẹ cho hẳn, Vũ Trạch rất rõ ràng cảm nhận được ánh mắt vừa quang tới thăm vắn ép hỏi.

"Ha ha, Tề vương gia chớ gọi người linh tinh, con trai không thể nhận bừa, con trai ngài đều có vài phần không biết, ta đã sáu tuổi ngài cũng đừng nhận lầm! Không được không được!" Thư Vũ Trạch cười ha hả dời đi lực chú ý.

Ánh mắt của mẹ có chút bén nhọn, Tề vương gia không phải người tốt, cư nhiên tố giác hẳn!

"A ~ nhưng là ai lần đầu tiên thấy Bốn vương liền gọi cha rất to!" Nam Cung Thần cười đến càng phát ra mị hoặc, giơ lên đuôi lông mày, rất là phúc hắc đem chuyện Vũ Trạch lần đầu gặp đã gọi cha tố giác ra ngoài.

Éc. Chuyện này, hình như là sự thật!

Vũ Trạch có chút chột dạ nho nhỏ!

"Thư Vũ Trạch, đây là tình huống gì? Chuyện khi nào? Con chừng nào thì cùng hẳn thông đồng ở chung với nhau, hả?"

Thư Nhã Phù đem chiếc đũa để xuống, nâng mặt sa sâm nghiêm túc nhìn nụ cười trên bộ mặt lấy lòng nhìn mình của con trai, tên tiểu tử này cư nhiên đã sớm cùng Nam Cung Thần gặp qua nói chuyện nhiều rồi, chuyện xảy ra lúc nào, nàng cư nhiên cũng không biết!

"Mẹ xinh đẹp nhất thông minh nhất, bảo bối thật ra thì cùng mẹ nói qua!" Nụ cười tràn đầy đáng yêu, Thư Vũ Trạch trực tiếp nhảy xuống cái ghế, chạy đến trước mặt của Nhã Phù, đụng ngã trong ngực của nàng, điềm đằm đáng yêu, dùng ánh mắt vô tội ngẩng đầu nhìn nàng.

Nói qua? Nàng thế nào không nhớ rõ hẳn có cùng nàng nói qua chuyện nhận thức cha, huống chi từ lâu chính nàng cũng không nghĩ tới cha hẳn cư nhiên chính là Tề vương gia.

Đột nhiên trong đầu trí nhớ thoáng qua một buổi tối mẹ con hai người nói chuyện, Nhã Phù mở trừng hai mắt, cúi đầu nhìn ánh mắt con trai bảo bối trong ngực tràn đầy vô tội, vốn có một chút tức giận cũng bị bộ dạng này của hắn cũng thành không rồi.

"Con đi theo bằng hữu làm sát thủ cùng nhau xông vào Vương phủ ngày đó?" Cúi đầu đem Vũ Trạch ôm đến trên đùi của mình, Thư Nhã Phù dường như có chút nhớ đến tình huống có thể.

Nhìn con trai trong ngực liên tục không ngừng gật đầu, nàng coi như là hiểu rõ ràng.

Nếu như đêm khuya xông vào Tề Vương phủ, chỉ cần Vũ Trạch mà nhìn thấy Nam Cung Thần có khuôn mặt yêu nghiệt cùng mình giống đến tám chín phần, mặc kệ là ai cũng sẽ hoài nghi quan hệ của hai người không bình thường, huống chi cộng thêm nàng vốn chính là từ thành Khai Dương này đi ra, ôm đứa bé, cha đứa bé không rõ ràng lắm, liên tưởng trước sau, cộng thêm chứng cứ là hai gương mặt yêu nghiệt một lớn một nhỏ, bao nhiêu cũng có thể đoán được một chút.

Khó trách đêm hôm đó hắn đột nhiên mở miệng hỏi nàng về chuyện vị hôn phu Tề vương, thì ra hẳn ngược lại so với nàng còn biết trước, còn trốn nàng đã dẫn đầu kêu cha!

"Sát thủ bằng hữu? Tiểu tử tới đây!" Đuôi lông mày nhảy lên, Nam Cung Thần trực tiếp mở miệng, đưa tay để Vũ Trạch đi qua.

"Tề vương gia, ngài nghĩ làm cái gì? Ta không có thuộc loại phản bội lại bằng hữu của mình, ngài cũng đừng muốn từ chỗ ta đào ra tin tức!" Thư Vũ Trạch mặt chính nghĩa đi tới trước mặt của Nam Cung Thần.

"Con trai, cái ngày đêm khuya con xông vào vương phủ đó, trở về cùng mẹ con nói?" Nam Cung Thần dịu dàng khẽ cười kéo qua Vũ Trạch, mở miệng hỏi.

Hắn nghĩ muốn hỏi điều gì? Thư Nhã Phù đang ngồi một bên nhìn hai cái khuôn mặt yêu nghiệt lớn nhỏ giống nhau y hệt, nghi hoặc nhìn Nam Cung Thần, càng nhìn càng cảm thấy hai người trước mắt rõ là. Tú sắc có thể ăn được! Một tiểu bảo bối trắng nõn nà đáng yêu vô cùng, một đại yêu nghiệt mị hoặc cổ hoặc, hình tượng này thật là đẹp mắt a!

Hắn nghĩ muốn hỏi điều gì? Thư Nhã Phù đang ngồi một bên nhìn hai cái khuôn mặt yêu nghiệt lớn nhỏ giống nhau y hệt, nghi hoặc nhìn Nam Cung Thần, càng nhìn càng cảm thấy hai người trước mắt rõ là. Tú sắc có thể ăn được! Một tiểu bảo bối trắng nõn nà đáng yêu vô cùng, một đại yêu nghiệt mị hoặc cổ hoặc, hình tượng này thật là đẹp mắt a!

"Nói! Chỉ là Tề vương gia ngài không cần thiết biết, đây là chuyện giữa hai mẹ con ta!" Lẽ thẳng khí hùng, Thư Vũ Trạch rất là trực tiếp cười híp mắt cự tuyệt trả lời.

"Bốn vương chỉ là muốn hỏi con. Ngày đó con cùng là U Minh cung phó Cung chủ Lê Hi, con và hắn là bằng hữu?" Nam Cung Thần cũng không nín lấy vấn đề này, trực tiếp mở miệng hỏi những thứ khác.

"Đúng a!"

"Các người biết nhau từ lâu?"

"Đúng a! Chỉ là."

"Vậy con đêm đó sẽ chạy tới Tề Vương phủ, là vì gặp ta?"

"Đúng a! Ngài không phải là chồng chưa cưới của mẹ ta sao, luôn luôn muốn xem một chút cao thấp mập ốm thế nào?"

"Vậy con ngày đó vừa nhìn thấy ta đã gọi cha, con đã sớm biết?" Tề vương gia tiếp tục đặt câu hỏi.

"Đúng vậy a, nhìn hai khuôn mặt này, thật ra thì không dễ lừa người!"
diễn. đàn. lê. quý. đơn

"Mẹ con đêm đó có phải hay không nói ta không tốt? Cho nên chuẩn bị đào hôn!" Tề vương gia lộ cái đuôi hồ ly ra!

"Phải Ặc, không phải!" Thư Vũ Trạch cũng không còn suy nghĩ nhiều, trực tiếp theo bản năng mở miệng, đợi đến một chữ nói ra miệng, mới phản ứng được, mình bị phúc hắc Tề vương gia lừa rồi, không cẩn thận liền đem chuyện của mẹ nói ra.

Mẹ, người ta không phải cố ý, người cũng thấy đấy, Tề vương gia người này phúc hắc vô cùng, trù hoạch bấy rập để cho hấn nhảy!

Quay đầu cười ha hả nhìn về phía Nhã Phù, Thư Vũ Trạch rất là vô tội nhìn nàng, đáy mắt rất rõ ràng phải nói, hấn là bị thiết kế, mẹ không thể trách ta, muốn tìm thì tìm Vương Gia đi, đều là hấn hỏi.

"Thì ra là Vương phi của Bốn vương, thật sớm cũng đã chuẩn bị muốn đào hôn rồi !" Cặp mắt khê nheo lại, bên khóe miệng Nam Cung Thần mang theo nụ cười nhìn về phía Nhã Phù, xinh đẹp tà mị, nhưng lại khiến Nhã Phù có một chút chột dạ.

Nam Cung Thần bây giờ là tính toán khởi binh vấn tội a, chuyện đào hôn ngày đó, nàng cũng biết đã không thể gạt được hần, khi thân phận An Thất Thất của nàng, thân phận Thư Nhã Phù cũng ngang nhau lên, cộng thêm nàng đối với độc tố y thuật hiểu rõ, rất dễ dàng mà có thể trước sau liên hệ tới, thuốc đào hôn hôm đó, hần đoán chừng cũng sớm đã hoài nghi chính nàng hạ độc rồi.

"Tề vương gia nói chuyện gì, người nào đào hôn? Ta thế nào không biết?" Đã như vậy, Nhã Phù chỉ có thể giả câm vờ điếc, giả bộ ngu rồi, dời đi chỗ khác chống lại ánh mắt Nam Cung Thần, giả bộ ngu mở miệng nói.

"Không biết, Hừ! Nếu như không phải là ngày đó nhiều người như vậy ở trên thuyền, người cảm thấy người thoát được hay sao?" Nam Cung Thần trước mắt hoàn toàn không thừa nhận nữ nhân, hừ lạnh một tiếng nói.

"Vương Gia, An Hoảng Văn đến rồi! Yêu cầu gặp vương phi!"

Liễu Trì lúc này từ bên ngoài đi vào, nhìn Vương Gia ba người dùng đồ ăn sang, dùng không sai biệt lắm, mới vừa tiến lên đây bẩm báo.

Thật ra thì An Hoảng Văn cũng sớm đã đến, đang ngoài cửa đợi một lúc lâu, Liễu Trì chính là cố ý đem hần bỏ rơi ở một bên, đợi đến Vương Gia cùng vương phi và tiểu công tử, ba người sau khi ăn xong, mới vừa chậm rãi đi vào bẩm báo.

An Hoảng Văn? Hần tới muốn làm gì?

Nam Cung Thần nhướng mày, ánh mắt trực tiếp trắng xanh một cái bắn hướng Thư Nhã Phù, hần chạy tới yêu cầu gặp nàng?

Trong thành Khai Dương sớm đã có tin đồn, Thư gia đại tiểu thư Thư Nhã Phù lưu luyến si mê An gia Đại công tử An Hoảng Văn, vào bảy năm trước cũng đã đối với An đại công tử dây dưa không nghỉ, một lòng muốn

gả cho An Hoằng Văn, không muốn gả vào hoàng gia làm vương phi! Mà bây giờ An Hoằng Văn chạy tới vương phủ, chỉ rõ muốn gặp vương phi!

Sắc mặt trầm xuống, Nam Cung Thần trong lòng có chút không sáng khoái, vương phi của mình, một mình người là người ngoài chạy tới gặp cái gì gặp! Có cái gì tốt mà gặp!

Liễu Trì nhìn sắc mặt Vương Gia trầm xuống, hiển nhiên là có chút tức giận, An Hoằng Văn này con trai của lão hồ ly An Thừa Tướng kia, cũng không phải đồ tốt, hiện tại chạy tới vương phủ tìm vương phi, chẳng lẽ còn nghĩ thi triển Mỹ Nam Kế quyến rũ vương phi hay sao?

"An Hoằng Văn, hắn tới tìm ta làm cái gì? Không gặp!" Không cần suy nghĩ, Nhã Phù trực tiếp một tiếng cự tuyệt.

Nhã Phù tự nhiên biết An Hoằng Văn chạy tới là vì cái gì, thời gian ba ngày trước, An Mộng Hàn vậy cũng nhanh không kiên trì nổi, bây giờ muốn tìm đến đến nàng cầu cạnh muốn thuốc giả, nàng không có thừa nhận qua độc là nàng hạ, như thế nào có thể lúc này đi đánh miệng của mình, nàng chuẩn bệnh cho An Mộng Hàn.

Mà Nhã Phù từ chối một tiếng, khiến sắc mặt trầm thấp của Nam Cung Thần hòa hoãn xuống, bên khóe miệng cũng nhiều một chút ý cười, hiển nhiên Nhã Phù trả lời làm cho hắn rất hài lòng!

Đối với An Hoằng Văn mà nói, hôm nay đi cầu Thư Nhã Phù đó là đã không còn cách nào khác trong các biện pháp, nếu như không phải chính mình từ trước tới nay yêu chiều muội muội, bây giờ bị làm cho người không giống người, quý không giống quý, hắn cũng sẽ không đến nông nổi chạy tới cầu xin Thư Nhã Phù.

Đối với An Hoằng Văn mà nói, hôm nay đi cầu Thư Nhã Phù đó là đã không còn cách nào khác trong các biện pháp, nếu như không phải chính mình từ trước tới nay yêu chiều muội muội, bây giờ bị làm cho người

không giống người, quý không giống quý, hăn cũng sẽ không đến nông nổi chạy tới cầu xin Thư Nhã Phù.

Nếu như biến thành người khác còn dễ nói, nhưng này Thư Nhã Phù là nữ nhân trước kia bị hăn ghét bỏ cùng khinh bỉ, càng là nữ nhân cho tới nay đi theo bên cạnh hăn dây dưa không nghỉ, hôm nay lập hai người đột nhiên thay đổi lại, thành hăn muốn đến cầu xin nàng, như vậy mức nước chênh lệch của lòng sông so với mặt biển thật sự là khiến cả người kiêu ngạo như hăn không thoải mái.

"An công tử, xin lỗi, vương phi nói không tiếp khách, người trước hết vẫn là mời đi!" Khi Liễu Trì lần nữa đi ra, mang trên mặt nụ cười rõ ràng khách khí.

Sắc mặt An Hoảng Văn vốn là có chút lúng túng, hiện tại càng thêm có chút khó coi, đã tìm tới cửa, lại còn bị người cự tuyệt rồi, chuyện như vậy để cho hăn càng thêm cảm thấy cả người không thoải mái.

Ngay cả mặt mũi cũng không có nhìn thấy liền bị người cản ở ngoài cửa, kiêu ngạo trong lòng An Hoảng Văn đừng nói có nhiều nôn, nhưng bây giờ là muốn yêu cầu người, cho dù là ước gì lập tức xoay người đi, nhưng cuối cùng vẫn đem tức giận đè lại, nụ cười cứng ngắc trên mặt vẫn nỗ lực kéo ra.

"Liễu thị vệ, mặc kệ như thế nào, còn xin người giúp ta cùng vương phi nói một chút, đã nói An Hoảng Văn hôm nay nếu không thấy được ban thân vương phi, vậy sẽ ở chỗ này đợi một chút đi."

Hiện tại hăn cũng đã không có biện pháp nào khác rồi, cũng không thể trơ mắt nhìn muội muội của mình thật là không còn tính mệnh.

"Vậy cũng chỉ có thể phiền toái An công tử chờ lâu, ta làm một hạ nhân không có thể làm chủ được!" Liếc mắt một cái An đại công tử rõ ràng trong

lòng có tức giận, nhưng cố giả trang ra một bộ dáng vẻ hiền hòa, Liễu Trì cũng đã lười phải tiếp tục cùng hăn nói tiếp.

Phải đợi người sẽ chờ đi!

Màn đêm từ từ phủ xuống, mà trải qua thời gian lần trước độc phát đã qua mấy ngày, bởi vì này lần thứ nhất dùng thuốc lượng tương đối lớn, cộng thêm nàng cố ý chọn lựa trong thời gian độc bộc phát, trợ giúp đem độc trong người Nam Cung Thần tống ra ngoài, cho nên trên thân thể sẽ có chút không chịu nổi, cho nên mấy ngày nay Nhã Phù châm chước cũng không có cho Nam Cung Thần dùng thuốc.

Mà đêm nay bắt đầu, cũng không sai biệt lắm đúng lúc cho Nam Cung Thần ngâm thuốc nước.

Liễu Trì cùng Băng Đồng cũng có chút khẩn trương, ngày đó dưới thời điểm khẩn cấp Vương Gia bị độc phát, cũng không có loại cảm giác đó, nhưng mà đối với có thể hay không hoàn toàn bài độc, cuối cùng thậm chí có thể đi hay không, bọn họ cũng là nhiều hơn một phần chờ đợi.

"Ừ, hiện tại tạm thời dùng cái này, các người đem lượng thuốc chuẩn bị xong dùng nồi lớn nấu chín, đầu tiên ta còn muốn xem mạch cho Vương Gia trước, xem một chút có muốn hay không châm cứu để giúp đỡ đem kinh mạch ở hai chân dẫn ra." Đem nguyên liệu thuốc trên tay mới vừa viết đưa cho Băng Đồng, Nhã Phù đứng lên, đi lấy hòm thuốc của mình, sẽ hướng phòng ngủ của Nam Cung Thần đi tới.

"Vương phi, ta muốn hỏi ngài một vấn đề, độc của Vương Gia bao lâu có thể hoàn toàn trị tận gốc?" Liễu Trì do dự vẫn là hỏi lên, mấy ngày nay hăn và Băng Đồng nhiều lần cũng muốn hỏi cái vấn đề này, nhưng vẫn luôn không hỏi ra miệng, cũng là đối với năng lực giải độc của vương phi có chút hoài nghi.

Dù sao một Thư gia Hầu phủ đại tiểu thư, từ nhỏ còn vẫn luôn là một chủ tử ngu dại bị bắt nạt, hôm nay rời đi bảy năm, một lần nữa xuất hiện cư nhiên liền biến thành một người khác, càng thêm nói cho bọn họ biết có thể trị liệu độc phức tạp khó đây dựa trên người Vương Gia, hơn nữa còn có cơ hội làm cho Vương Gia đứng lên lần nữa, đây đối với bọn họ mà nói, thật sự là có chút khó có thể tin!

Giương mắt nhìn về phía mặt nghiêm túc của Liễu Trì, cũng tương tự thấy sự nghi hoặc của Băng Sơn Mỹ Nhân Băng Đồng, cũng cười một tiếng: "Trị tận gốc độc tố, căn cứ đoán chừng thời gian muốn một năm trở lên, chỉ là cũng có thể sẽ mau chút, thời gian trên cũng không có chính xác như vậy, nhưng mà ta lại nói có năm chắc, các người không cần lo lắng như vậy, chỉ là đây cần một chút nguyên liệu thuốc, có chút Thiên Tài Địa Bảo cũng không phải là dễ tìm như vậy, cái thuốc tắm này chỉ có thể tiêu trừ một bộ phận độc tố, một chút độc là không có biện pháp dùng cái phương pháp này."

"Tốt lắm, các người mau mau đi chuẩn bị đi, coi như không thể nhanh như vậy thanh độc, cũng như có thể làm cho vương gia của các người về sau thời điểm độc phát khá hơn một chút, nếu không thân thể hẳn bây giờ sợ rằng không được bao lâu liền ép không được những thứ độc bá đạo kia rồi."

Sau khi nói xong, Thư Nhã Phù trực tiếp quay người ra khỏi gian phòng, đặc biệt đem hai người Liễu Trì gọi tới chuẩn bị những thứ đồ này, cũng là bởi vì trong phủ này người để cho Nam Cung Thần tin tưởng chính là hai người bọn họ, chuyện Nam Cung Thần trúng độc sợ rằng trong phủ trên dưới biết cũng không còn mấy người.

Gõ cửa đi vào trong phòng ngủ của Nam Cung Thần.

Nhìn khói mù lượn lờ, trong bồn tắm đã chứa đầy nước nóng, hiển nhiên là Nam Cung Thần chuẩn bị tắm rửa, mà bởi vì nguyên nhân hai chân,

chuyện Nam Cung Thần gần người gần như đều là tự mình xử lý, cũng không nguyện ý đem hai chân lộ ở trước mặt của những người khác.

"Thiếu chút nữa quên nói trước cùng Vương Gia người, hôm nay bắt đầu mỗi ngày buổi tối muốn tắm thuốc, cho nên về người sau tắm rửa trước đều phải nói cho ta biết mới được, trước muốn ngâm thuốc tắm giải độc!" Nhã Phù mới xông vào trong phòng, liền lập tức hối hận, nàng không nên tùy tiện gõ hai cái cửa liền tự mình đẩy mạnh tới.

Nam Cung Thần một thân áo lót, mái tóc đen dài luôn luôn buộc lên, xổ xuống, tóc đen dài đến eo, cái loại sợi tóc đó tùy ý rủ xuống ở gò má phiêu động, hình như cũng biểu lộ chủ nhân rất mịn hoặc xinh đẹp, da thịt trắng nõn ở dưới làn tóc đen tôn lên dưới càng lộ vẻ trắng sáng, giữa long mày điểm một nốt Chu Sa đẹp đẽ đỏ tươi chói mắt, áo lót màu trắng đơn giản, cổ áo khê rộng mở hướng một bên, da thịt ở lồng ngực lộ dưới áo không gì sánh được.

Nhìn cái bộ dáng này của Nam Cung Thần, Nhã Phù gần như là trực tiếp một tia ý thức máu tươi tràn vào đầu, khuôn mặt xinh đẹp hoàn toàn trở nên đỏ bừng, hai con mắt cũng không biết nên để ở nơi đâu.

Nhìn cả khuôn mặt đỏ bừng của Thư Nhã Phù, Nam Cung Thần vốn đang bởi vì bị người tùy tiện xông vào phòng mà có chút tức giận bừng bừng, cũng đột nhiên cảm thấy có chút hứng thú!

"Vương phi có phải hay không đang hối hận không đi vào trễ một chút?"

Cười như không cười nhìn nữ nhân nhỏ đang như quả táo đỏ, Nam Cung Thần tà mị cười lên, thân thể ngồi ở xe lăn dựa vào một bên lấy tay chống đầu, cái góc độ này, khiến áo lót vốn có chút mở chỉ một thoáng rất là khéo léo chảy xuống, lộ ra trước ngực một mảng da thịt có tính kích thích cảm giác!

"Vương Gia chớ nói linh tinh, ta chỉ muốn tới bắt mạch cho ngài thôi, Vương Gia thân thể không tốt, y phục cần phải nhiều mặc chút đó, đây là ta làm một đại phu cho Vương Gia ý kiến!" Vốn là ánh mắt dờn đi, bởi vì một câu trêu chọc của Nam Cung Thần, Nhã Phù trực tiếp lần nữa đưa mắt quay lại, dùng để biểu lộ rõ ràng mình cũng không có chột dạ, chỉ lộ ra gò má đỏ ửng cũng là khắc chế không được.

Trên gương mặt vẫn có chút đỏ bừng như cũ, dù sao Nhã Phù kiếp trước cũng là một hoàng hoa đại khuê nữ, mặc dù thân thể đàn ông không thể không xem qua, nhưng Nam Cung Thần cực phẩm như vậy, thật sự là làm cho người ta khó có thể kháng cự, dù sao quá mức yêu nghiệt thật sự làm cho người ta rất khó có bao nhiêu sức đề kháng.

"Vương phi bây giờ là xấu hổ sao? Mặt thật là đỏ." Nam Cung Thần dáng vẻ cười như không cười khiến Nhã Phù trên mặt đỏ ửng càng tươi đẹp hơn đi một chút.

"Vương Gia, ngài vẫn là bảo trì sự lãnh khốc như bình thường đi, như vậy dường như thích hợp với ngài hơn!"

Nhã phù chống lại tròn mắt Nam Cung Thần rất có vài phần cố ý nhạo báng, đáy lòng coi như là hiểu, Nam Cung Thần là bắt đúng cái huyết chết của nàng, nếu như nói những thứ khác càn rỡ đi đối phó nàng, nàng không hề cái gì sợ, chỉ là cái mỹ sắc này đùa giỡn. Hẳn biết rõ chuyện nàng đối với cái chủng loại này tay chân sẽ luôn luôn luống cuống, hôm nay hẳn càng thêm thích ở lúc không có người trêu chọc nàng.

Đi tới phía trước bàn để hòm thuốc xuống, vẫn đem đồ vật bên trong lấy ra, cũng không quản hữu dụng hay không, dù sao chính là một đôi mắt không nhìn về phía Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần nhếch môi cười yếu ớt, đối với vương phi của mình, hẳn càng ngày càng có hứng thú, rõ ràng là một người làm mẹ, còn xấu hổ

như vậy, ha ha! Chỉ là phản ứng của nàng cũng để cho trong lòng hắn có chút không khỏi vui vẻ.

"Vương phi, Bốn vương muốn nói một chuyện với nàng!"

"Phải nói đã nói, lại không ai ngăn Vương Gia ngài!"

"Vương phi, người chỉ muốn bắt mạch cho Bốn vương mà thôi, sao lại tất cả đem thuốc trong hòm lấy ra, muốn dọn dẹp? Hả?" Cất cao giọng nói, Nam Cung Thần rất hài lòng nhìn nữ nhân trước mặt dừng lại động tác trên tay.

Thư Nhã Phù coi như hiểu, nàng càng lùi bước xấu hổ, tên yêu nghiệt này sẽ càng được voi đòi tiên!

Hít sâu một hơi, vốn Nhã Phù còn chút khấn trương nhưng bây giờ là buông lỏng xuống, bên khoe miệng mang theo nụ cười ưu nhã xinh đẹp, đi về phía bên người Nam Cung Thần, trực tiếp ngồi vào trên hai chân của Nam Cung Thần, đưa tay vòng lên cổ Nam Cung Thần, yêu mị cười khẽ ra: "Vương Gia hiểu rõ tâm tư thần thiếp thế này, nếu không tối nay chúng ta bổ sung đêm động phòng hoa chúc lúc trước! Vương Gia nói có được hay không?"

Không ngờ Nhã Phù lại đột nhiên thay đổi 180°, làm cho thân thể Nam Cung Thần đột nhiên cứng đờ, nhưng lại rất nhanh khôi phục lại, nàng đến gần hắn, động tác của hai người bây giờ để cho hai người dựa vào vô cùng thân mật, hắn có thể cảm thấy rất rõ ràng trái tim của nàng nhảy lên gấp gáp.

Tiểu vương phi của hắn cũng đang khấn trương!

Trong tròng mắt màu hổ phách tràn đầy nụ cười cùng chống lại ánh mắt Nhã Phù, đồng thời bàn tay cũng trực tiếp giữ lại vòng eo mảnh khảnh của Nhã Phù, Nam Cung Thần cố ý để cho lên mấy phần lực, đem người phụ

nữ ngồi ở trên chân mình ôm trong ngực càng chặt hơn, rõ ràng hiểu rõ hơn cảm nhận được nàng khẩn trương.

Bên khoe miệng nâng lên đường cong càng lớn một chút: "Nếu vương phi chủ động như vậy, Bốn vương không ngại cho Vũ Trạch nhiều thêm người đệ đệ hoặc là muội muội."

Mặc dù hai người đã sớm ở trước mặt người khác biểu diễn qua thân mật, nhưng lúc này trong buổi tối, hai người một chỗ trong phòng thân mật như vậy ở cùng nhau, hãy để cho trong bụng nàng thiếu chút nữa lỡ một nhịp đập, không ngờ Nam Cung Thần lại còn cùng nàng khơi lên tranh luận.

"Vương phi, thuốc tắm đã chuẩn bị xong." Âm thanh nhanh nhẹn của Liễu Trì đột nhiên lập tức không có âm thanh, "Ặc, chờ vương phi cảm thấy lúc nào có thể, thuộc hạ trở lại."

Cửa phòng cũng không có khóa , Liễu Trì vốn chỉ tới đây thông báo, nhưng không ngờ còn chưa vào đến trong phòng Vương Gia liền thấy một màn hương diễm như vậy, hơn nữa từ góc độ ở cửa xem ra, theo Liễu Trì thấy, Vương Gia cùng vương phi đó chính là đang thân thiết!

Mới nói hết lời, Liễu Trì cũng đã chuẩn bị thức thời rời đi, coi như chuyện Vương Gia có con trai để cho y có chút nghi hoặc, dù sao cho tới nay y cũng ở bên cạnh vương gia, nhưng mà đối với việc Vương Gia cùng vương phi tình cảm hòa hợp từ đáy lòng y cũng vui vẻ.

Vương Gia từ nhỏ đã tương đối quái gở, có lẽ nguyên nhân cũng là bởi vì hai chân không thể đi được, cho nên cũng không tiếp xúc nhiều người, cũng rất ít rời vương phủ, mặc dù có cũng sẽ không lộ mặt trước nhiều người.

Hiện tại, đó là khó được thấy Vương Gia cùng người khác thân cận.

"Liều Trì! Chớ đi, đem nước trong thùng tắm đổ đi, đợi đem thuốc nước ta để cho các người chuẩn bị tất cả đều rót vào trong thùng tắm." Bị Liều Trì bắt gặp, Nhã Phù trực tiếp từ trên đài Nam Cung Thần nhảy xuống, trên mặt có mấy phần lúng túng, dù sao cùng Nam Cung Thần giảng co, để người khác thấy được liền bị hiểu lầm lớn.

Liều Trì mang theo nụ cười mập mờ lại một lần đi vào, chỉ là khoe miệng Nam Cung Thần khẽ nhếch, ánh mắt như đang cười nhìn về phía Nhã Phù, nhìn dáng vẻ lung túng kia của nàng, nhếch miệng lên biên độ càng lớn một chút.

Thời gian bắt mạch cho Nam Cung Thần, Liều Trì cũng sắp sửa chuẩn bị xong, còn dư lại chính là để Nam Cung Thần ngâm trong một canh giờ, trong khoảng thời gian này không thể để nước lạnh đi, cho nên đem Liều Trì lưu lại xem.

Đột nhiên nghĩ đến hôm nay nói một người phải đợi ở tại cửa ra vào, Nhã Phù vừa dọn dẹp hòm thuốc, vừa mở miệng hỏi: "Liều Trì, An Hoảng Văn vẫn còn ngốc ở cửa?"

"Thế nào? Vương phi muốn đi gặp hắn?" Cách bình phong, Nam Cung Thần vừa nghe đến tên An Hoảng Văn, cặp mắt vốn đang nhắm chột mở ra, hừ lạnh một tiếng nói.

Giọng nói của Nam Cung Thần bây giờ, chính hắn có thể không có phát hiện, mùi dấm chua này nồng nặc, nếu như Nhã Phù dám nói muốn đi gặp An Hoảng Văn, sợ rằng vị gia này về sau khi thấy An Hoảng Văn cũng sẽ làm cho hắn ta khó chịu.

Giọng nói của Nam Cung Thần bây giờ, chính hắn có thể không có phát hiện, mùi dấm chua này nồng nặc, nếu như Nhã Phù dám nói muốn đi gặp An Hoảng Văn, sợ rằng vị gia này về sau khi thấy An Hoảng Văn cũng sẽ làm cho hắn ta khó chịu.

"Quý quái đi gặp hăn, ta cũng không phải là ăn no không có chuyện làm, chỉ là muốn, nếu như người không có kiên trì chờ đợi nhiều nhàm chán, có muốn hay không cho chút ngon ngọt, để cho hăn có một động lực chờ đợi." Muốn nói đối (với) với An Hoằng Văn, Nhã Phù tuyệt đối không có bất kỳ tình cảm tốt nào, chỉ là rất đen tối muốn để những người khác ở cửa lớn chờ lâu một lát, còn lo sợ thời gian người ta chờ quá ngắn.

Nhã Phù nói một câu, thành công khiến khuôn mặt đang trầm xuống của Nam Cung Thần bình thường một chút, nhưng vẫn theo bản năng không muốn để cho nàng đi gặp người kia.

"Thôi, không đếm xỉa tới hăn nữa!"

.....

Mấy ngày tiếp theo, Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu, nhị hoàng tử Nam Cung Viêm, cùng với Tam hoàng tử Nam Cung Hữu vẫn là phụ trách thay phiên cùng đi với Hách Liên Húc Hoa, mà trong một đoạn thời gian Hách Liên Húc Hoa cũng là đem nhiều nơi trong thành Khai Dương đều đi qua.

Tối nay hộ tống Nam Cung Hữu cùng Nam Cung Viêm xem xét phong cảnh Lăng Giang, hai bên tùy ý nói chuyện, Hách Liên Húc Hoa đột nhiên nhắc đến đi bái phỏng Tề vương, mấy người sửng sốt vòng vo trên đường tiến về phía Tề Vương phủ.

Mà cũng rất không đúng dịp trước cửa lớn của Tề Vương phủ, thấy vẫn như cũ còn đang sốt ruột chờ An Hoằng Văn.

"Chắc chắc, đây không phải là Đại công tử An Thừa Tướng của chúng ta sao? Sao An đại công tử đêm khuya tản bộ đến nơi của Thập đệ ta thế?" Nhị hoàng tử vốn là đối với người của An gia không có tình cảm tốt, bây giờ nhìn An Hoằng Văn có vài phần nhếch nhác đứng ở ngoài cửa lớn, cười cười chính là đi tiến lên giọng mang giễu cợt nói.

Liên hệ chuyện đã xảy ra mấy ngày trước, Nam Cung Viêm cũng đoán được nguyên nhân An Hoảng Văn sẽ đến đây, hơn nữa dáng vẻ lúng túng, đầu đầy bụi đất như vậy, chỉ sợ sớm đã tới nơi này, nhưng không cho vào nhà.

"Nhị Điện hạ, Tam điện hạ, Hách Liên thái tử, không ngờ gặp được ba vị Điện hạ ở đây."

An Hoảng Văn đang nổi giận trong bụng, vẫn không thể gặp được Thư Nhã Phù, phát hiện bộ dáng này của mình lại bị người khác nhìn thấy, càng cảm thấy lúng túng không vui, sắc mặt coi cứng ngắc nhìn từ mấy người, trừ ba chủ tử, sau lưng còn có mấy người đi theo, Lâm Cổ Dong làm hộ vệ cho Hách Liên Húc Hoa cũng theo sát phía sau.

Lâm Cổ Dong hơi tùy tiện, bây giờ nhìn An Hoảng Văn bị nhốt ngoài cửa, càng không nể tình phá lên cười: "Ha ha ha, trước cha người cùng nương nương kiện Vương phi, người xuất hiện ở đây chỉ là kẻ ngoài cửa, nếu như là ta, trực tiếp đánh tới."

Bị Lâm Cổ Dong cười nhạo như vậy, An Hoảng Văn đang lung túng càng thêm không vững, đang suy nghĩ có nên tìm lý do rời đi hay không, chỉ là lời kế tiếp của Hách Liên Húc Hoa, cũng để cho hắn do dự lưu lại.

"Bốn cung hôm nay đến thăm Tề vương, An công tử không ngại vào cùng!" Hách Liên Húc Hoa tao nhã lịch sự không để cho người cảm giác có ý tứ khinh miệt, cũng cho An Hoảng Văn một cái bậc thang bước xuống.

"Vương phi, Nhị Điện hạ, Tam điện hạ cùng đi Hách Liên Húc Hoa đến viếng thăm!"

Nam Cung Thần đang tắm thuốc ép độc ở bên trong, không thể quấy rầy, mà Liễu Trì ở bên kia, cho nên khi người phía dưới thông báo tin tức, Băng Đồng trực tiếp tìm Nhã Phù.

"Lúc này bọn họ tới bái phỏng? Chồn chúc tế gà không có tốt bụng, Băng Đồng người để cho bọn họ tất cả đều ở tiền thính chờ đợi, ta sau đó liền đi qua, đứng rồi phải thêm mấy người bảo vệ viện Vương Gia, tuyệt đối không thể làm cho người ta tùy tiện xông vào, chuyện nơi đây ta tới xử lý."

Trầm tư chốc lát, Thư Nhã Phù lập tức mở miệng nói.

Hiện tại không thể quấy nhiễu Nam Cung Thần, như vậy thì chỉ có do nàng trên cái danh nghĩa Tề vương phi này ra mặt, hiển nhiên Băng Đồng cũng là ý này mới có thể trực tiếp tới hưởng nàng thông báo.

Ước chừng thời gian một nén nhang, ở tiền thính chờ mấy người cũng không có đợi quá lâu, Nhã Phù cũng đã mang theo Băng Đồng đi ra, mà trang phục của Nhã Phù cũng chỉ đơn giản qua loa một phen.

"Hách Liên thái tử đến viếng thăm, ngược lại Bốn cung thất lễ, không có bất kỳ chuẩn bị." Nhìn mấy người, Nhã Phù khách khí nói, đồng thời trực tiếp đi lên chủ vị vị trí ngồi xuống.

Thư Nhã Phù làm một cái động tác như vậy, trực tiếp nói hôm nay người tới tiếp đãi bọn hắn cũng chỉ có nàng mà thôi, theo quy củ nếu như Tề vương, người ngồi ở chủ vị nhất định là Tề vương gia, mà bây giờ Nhã Phù đường hoàng ngồi xuống, cũng là nói cho bọn hắn biết, Tề vương gia cũng sẽ không tiếp kiến bọn họ.

"Vương phi khách khí, mạo muội phía trước quấy rầy, mới thật thất lễ!" Hách Liên Húc Hoa nhàn nhạt mở miệng, đối với Nhã Phù, hắn rất có hứng hái cùng với nàng nói chuyện nhiều một chút, mấy ngày nay hắn cũng gần như đem các loại tin đồn của Nhã Phù cũng nghe một lần, bởi vì cũng đối với nàng càng nhiều một chút tò mò.

"Nhị Điện hạ, Tam điện hạ!" Hướng về phía hai người khẽ ý bảo, ngay sau đó ánh mắt lướt qua trên một người khác, lần nữa nhìn Hách Liên Húc

Hoa.

Thư Nhã Phù!

Sắc mặt An Hoằng Văn đã không thể dùng từ khó coi để hình dung, hôm nay ở bên ngoài Tề Vương phủ đợi một ngày cũng không có nhìn thấy người, bây giờ cùng những người khác vào vương phủ, nàng hoàn toàn không thấy sự hiện hữu của hắn ở đây, nhất định là nàng cố ý, chính là vì trả thù trước đây hắn hờ hững cùng chán ghét nàng, nhất định là như vậy!

Trong tiềm thức, An Hoằng Văn nghĩ Thư Nhã Phù là người yêu sinh hận, bất mãn với hắn.

Cho nên nàng đối với hắn cũng còn tình, nhưng cũng có hận, hắn phải lấy được thuốc giải cho An Mộng Hàn, nhất định phải được sự tha thứ của nàng trước!

Căn rằng nghiêng lợi tức giận mắng trong lòng, nhưng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, An Hoằng Văn nhin xuống, tìm cơ hội một mình cùng Thư Nhã Phù nói một chút.

"Sao vương phi đi ra gặp khách, chẳng lẽ Thập đệ không có ở trong phủ?" Nam Cung Hữu liếc mắt nhìn hai phía, cũng không thấy Liễu Trì hay bóng dáng Nam Cung Thần, ánh mắt âm trầm nhìn Nhã Phù, mở miệng hỏi.

"Vương Gia không có ở trong phủ, không thể đón tiếp Hách Liên thái tử thật là đáng tiếc! Chỉ là chắc hẳn Tam hoàng tử cùng nhị hoàng tử cũng biết, chuyện của Vương Gia một người phụ nữ trong nhà như ta sao có thể xen vào, Vương Gia đi nơi nào cũng không biết được."

Nhã Phù nhìn ý tứ Nam Cung Hữu lại tiếp tục hỏi tiếp, dứt khoát nói thẳng mình cái gì cũng không biết, dù sao ở cổ đại này, rất nhiều phụ nữ không biết gì về chuyện của chồng mình, mà bây giờ nàng không thể để

cho bọn họ phát hiện tình trạng Nam Cung Thần, nếu không sợ rằng sau này Tề Vương phủ sẽ gặp nguy cơ trùng trùng rồi.

Hách Liên Húc Hoa tùy ý tán gẫu một chút, bởi vì Tề vương không có ở đây, Nhã Phù cũng biểu hiện không hứng thú lắm không muốn mở miệng nhiều, mấy người cũng không thể đi tìm tòi nghiên cứu Nam Cung Thần có ở trong phủ hay không, cuối cùng chỉ là ngồi chốc lát liền chuẩn rời đi.

Chỉ là có người thật vất vả mới vào cửa chính vương phủ, nên sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, cho nên, khi đám người Nam Cung Hữu chuẩn bị rời đi, An Hoảng Văn một mình lại trở về trong tiền thính.

"An công tử, bây giờ đã hơi trễ, trong phủ Vương Gia không tiện gặp khách, An công tử cũng nên đi!" Khóe mắt Nhã Phù liếc An Hoảng Văn một cái, cũng biết hẳn sẽ không dễ dàng rời khỏi như vậy.

Mà bây giờ trong tiền thính cũng chỉ còn lại Nhã Phù cùng An Hoảng Văn, Băng Đồng được Nhã Phù phân phó đi phục vụ Nam Cung Thần bên kia, không cần bận khoản nàng ở đây.

"Nhã Phù, nàng đừng như vậy, ta biết trước kia là ta không tốt, không có quý trọng nàng, nhưng mà ta thật sự thích nàng, nàng tha thứ cho ta có được hay không?" An Hoảng Văn tiến lên muốn nắm tay Nhã Phù, chỉ là Nhã Phù nghiêng người một cái tránh khỏi, chỉ có thể bỏ qua, nhin xuống tức giận đáy lòng, biểu hiện dịu dàng đa tình nói.

Bây giờ đối mặt với người đàn ông này, Nhã Phù thật sự có loại kích động muốn nắm bình trà trên mặt bàn ném qua, khỏi phải nhìn sắc mặt ghê tởm chết người.

Loại lời ghê tởm làm cho người ta muốn ói cũng có thể nói ra, Nhã Phù thật sự là phục sát đất mức độ da mặt của An Hoảng Văn, thân phận của nàng bây giờ là Tề vương phi! Hẳn dám chạy tới trước mặt nàng "tình cảm nồng nàn", nàng không bội phục cũng không được.

"Nhã Phù, ta hiểu biết rõ mấy ngày trước cha ta cùng cô cô quá đáng, nhưng ta tin tưởng nàng! Mong Hàn sinh bệnh, bởi vì cha ta cùng cô cô gấp gáp mới có thể như vậy, nàng đừng như thế mà giận ta được chứ?"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Đối với người An Hoảng Văn này, có lẽ trong nhận thức trước kia của Thư Nhã Phù có biết, nhiều lắm là coi như là một con em thế gia, nhưng hôm nay nàng coi như là rõ ràng biết nhiều hơn, người này căn bản là ngu ngốc, một người mười phần siêu cấp đại ngu ngốc!

Lời như thế đều có thể nói ra, hơn nữa hiện tại nàng đã sớm thân là Tề vương phi, rõ ràng đối với hắc không có một chút ý tứ, rõ ràng lại rõ ràng rồi mà!

Nhưng là người đàn ông này lại còn có thể có phát tán suy nghĩ như vậy, tự mình một người nghĩ đến cái loại địa phương đó đi, Nhã Phù thật sự không thể không nói bội phục, thật sự là cường hãn, da mặt chưa từng gặp qua đây như vậy, cũng chưa từng thấy qua người ngu ngốc cùng tự luyện như vậy.

"An Hoảng Văn, ta nhớ ngươi không giống muối muối người? Đầu óc có chút vấn đề, điên điên khùng khùng đến nỗi điên ở vương phủ?" Nhã Phù mỉm cười nhìn về phía An Hoảng Văn, đang ở thời điểm An Hoảng Văn còn tưởng rằng lời của mình có hiệu quả, Nhã Phù đưa tay chỉ đầu óc của mình, dùng một loại ánh mắt nhìn ngu ngốc khinh bỉ hướng về phía hắc, lập tức đánh vỡ tất cả ảo tưởng của hắc.

Sắc mặt An Hoảng Văn cương cứng, nhưng cố chấp vẫn cho là Thư Nhã Phù ghi hận trong lòng.

"Nhã Phù, nàng đừng như vậy, ta biết muối muối ta vẫn luôn mang địch ý với nàng, nhưng tính tình muối ấy cũng như đứa trẻ, đừng trách nàng ta!

Trước kia cũng là ta vẫn không tốt với nàng, ta nàng vẫn luôn thích ta có đúng hay không, nếu không sao nàng vẫn dây dưa ta, bây giờ còn khiêu khích Mộng Hàn, ta biết nàng muốn thu hút sự chú ý của ta, mặc kệ người tức giận cũng tốt, hận cũng tốt, ta chỉ cần nàng tha thứ cho ta, được chứ?"

An Hoảng Văn một phen nồng tình mật ý dạt dào, khiến Nhã Phù nổi da gà cả người, cái gì gọi là thu hút sự chú ý của hân?

Hiện tại Nhã Phù phán định xong, An Hoảng Văn này sau khi An Mộng Hàn trúng độc còn điên hơn!

"Nhã Phù, tin tưởng ta, được chứ?" Đưa tay, An Hoảng Văn đi lại giữ chặt tay Nhã Phù.

"Đứng lại!" Nhã Phù đã không nhịn được, giễu cợt cười lạnh nhìn An Hoảng Văn, "An công tử, ta cảm thấy không chỉ có muội muội người cần đại phu trị liệu, sợ rằng người càng cần phải tìm một đại phu tốt xem đầu óc một chút, người cho là ta còn thích người? Ta hiện tại cơ duyên xảo hợp mấy lần cũng xuất hiện tại trước mặt người, còn luôn luôn nhằm vào muội muội người, tất cả đều là bởi vì muốn gây sự chú ý với người?"

Sắc mặt An Hoảng Văn có chút khó coi, cũng không biết nên nói cái gì, dù sao trong lòng hân vẫn cố chấp tự nói với mình, nhưng nhìn Nhã Phù giễu cợt khinh bỉ cười lạnh, cũng ngăn lại tất cả lời nói trong cổ họng, không biết làm sao trả lời.

"Ha ha ha, người mắc chứng vọng tưởng rồi hả? Trong đầu nghĩ cái gì là ‘loạn thất bát tao’ hay sao?"

"An Hoảng Văn ta hỏi người, thân phận của người cao quý hay là thân phận Tề vương cao quý?" Nhã Phù ngẩng cao cằm, tư thái lỗi lạc, ngạo nghễ lạnh lùng hỏi.

"Dĩ nhiên là Tề vương, nhưng là." An Hoảng Văn tự nhiên biết mình không so được Tề vương tôn quý, dù không thể đi được, cũng đường đường là Vương Gia, còn là hoàng tử được hoàng thượng, Thái hậu sủng ái.

"Không nhưng nhị gì cả, vậy ta hỏi người, An Hoảng Văn, An đại công tử lớn lên thanh tú mỹ lệ bất phàm, hay là Tề vương diện mạo Kinh Thiên?"

Nghĩ tới cảm giác da thịt của Nam Cung Thần vừa rồi, cùng dáng vẻ mi hoặc lòng người, Nhã Phù nhìn lại An Hoảng Văn trước mắt một chút nhìn như ra vẻ đạo mạo nhưng không có một chút phong cách, trong lòng càng phỉ nhổ.

"Tề vương là diện mạo Kinh Thiên." Sắc mặt An Hoảng Văn đã có chút tối, nếu như hắc vẫn không rõ ý tứ trong những câu chữ của Thư Nhã Phù, vậy hắc cũng liền thật thẹn với cái danh gọi là tài tử.

"Người có tiền, có quyền, có chút tài danh, hay là Tề vương có tiền có quyền? được xưng là hạng người kinh thái tuyệt diệu Đông Ly quốc!" Khóe môi Nhã Phù đường cong không ngừng trình diễn, ánh mắt bén nhọn sáng chói làm cho người ta không muốn nhìn thẳng.

Bình tĩnh nhìn về phía sắc mặt khó coi cứng ngắt của An Hoảng Văn, Nhã Phù từng chữ từng câu mở miệng cuối cùng nói: "Như vậy An Hoảng Văn An đại công tử, người cảm thấy tại sao, Bốn cung đường đường Tề vương phi sẽ buông tha Tề vương Điện hạ tuyệt mỹ thế kia, lại thích người?"

An Hoảng Văn trầm mặc, quả thật từ chút phương diện này xem ra, hắc đều so ra kém Nam Cung Thần, nhưng hắc vẫn luôn có đầy đủ tự tin, dĩ nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên, cũng vẫn cảm thấy Thư Nhã Phù ưa thích

mình, nhưng bây giờ bị hỏi á khẩu không trả lời được, thế nhưng hấn lại không biết phải trả lời như thế nào.

"Vương phi, Vương Gia trở lại, muốn người đi qua một chuyến!" Băng Đồng đi vào, cũng không liếc mắt An Hoảng Văn một cái, trực tiếp mở miệng nói.

"Ta lập tức đi qua, An công tử người có thể đi, Băng Đồng tiễn khách!" Nhã Phù đứng dậy cất bước chuẩn bị rời đi, đối với cái người đàn ông không biết xấu hổ này, nàng thật sự không muốn nhìn nhiều.

"Thư Nhã. Tề vương phi, mặc kệ chúng ta như thế nào, nhưng mà muội muội của ta vô tội, kính xin ngài có thể giơ cao đánh khẽ cứu muội muội ta!" Mắt thấy thật vất vả mới gặp người, cũng không thể đạt tới mục đích hấn muốn, lúc này An Hoảng Văn cũng không đoái hoài tới cái khác, giương mắt nhìn Nhã phù, nói ra mục đích chủ yếu nhất của hôm nay.

"Băng Đồng, nếu có người không muốn đi ra ngoài, thì đánh đuổi đi!"

Bước chân không thấy dừng lại, chỉ thấy lời nói của Thư Nhã Phù vô cùng rõ ràng truyền vào.

"Dạ ——!" Một tiếng âm thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ xẹt qua, Băng Đồng căn bản lười phải nói hơn một câu, lạnh lùng, trực tiếp rút kiếm chỉ hướng An Hoảng Văn, vô cùng khốc vô cùng lạnh bỏ lại một chữ: "Cút!"

Đáng chết Thư Nhã phù, người sẽ phải hối hận vì đối đãi với ta ngày hôm nay đấy! Mặt An Hoảng Văn trầm thấp, hung dữ nhìn chăm chăm phương hướng Nhã Phù rời khỏi, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Mà bên này, một canh giờ thời gian còn chưa tới, Nam Cung Thần nhất định vẫn còn ngâm thuốc tắm, trước lời Băng Đồng nói, nàng trực tiếp theo bản năng nghĩ là Băng Đồng giúp đỡ đuổi người, bước chân trực tiếp là hướng viện nàng ở đi tới .

Cũng không nghĩ Băng Đồng chỉ chốc lát sau cũng đã chạy tới: "Vương phi, Vương Gia gọi người đi qua!"

"Thật muốn ta đi sang?" Hơi kinh ngạc, Nhã Phù không ngờ đây là thật, chẳng lẽ Nam Cung Thần biết mấy người Hách Liên Húc Hoa tới, cũng muốn hỏi những chuyện gì?

Mang theo vài phần nghi hoặc, Nhã Phù đối phương hướng, đến phòng ngủ Nam Cung Thần, không gõ cửa, trực tiếp vào phòng ngủ đang khói mù lượn lờ.

"Vương Gia, thời gian ngài ngâm còn chưa đủ! Ngài cũng không thể tùy tiện đứng dậy!" Nhã Phù nhìn bình phong sau như ẩn như hiện bóng người đàn ông, cười híp mắt mở miệng nói, còn cố ý mang theo giọng nói có mấy phần đùa giỡn, thu lại chuyện riêng, ánh mắt xuyên thấu qua bình phong vào bên trong quan sát.

Không hổ là mỹ nam tuyệt sắc, như ẩn như hiện càng thêm mị hoặc muôn màu, làm cho người ta sinh ra mơ màng vô tận.

"Vương phi muốn nhìn, không ngại trực tiếp đi tới nhìn, vừa đúng lưng Bốn vương có chút ngứa, nếu không người tới giúp Bốn vương kỳ lưng!" Giọng người đàn ông tà mị làm cảm giác khàn khàn một tiếng, từ sau bình phong truyền đến, cảm giác rất mị hoặc.

Nhưng. Không biết vì sao, trực giác cho Nhã Phù biết, Nam Cung Thần có một chút tức giận? Hẳn đang tức giận?

Đối với bản thân, Nhã Phù luôn luôn vô cùng tin tưởng, mình cái khác không phải chuẩn như vậy, nhưng Giác quan Thứ Sáu cũng không tệ lắm.

Thư Nhã Phù không hiểu rõ, tại sao Nam Cung Thần lại đột nhiên tức giận, hình như mình không có làm chuyện gì chọc giận hắn, nghĩ tới nghĩ lui chính mình tốt bụng giúp hắn giải độc, hắn phải cảm tạ mình mới đúng,

hiện tại vô duyên vô cớ đột nhiên để Băng Đồng kêu nàng tới đây, cũng bởi vì tức giận? dĩ nhiên là không! Nhưng nàng cũng không thể không đi.

"Vương Gia, thuốc tắm này còn phải ngâm hồi lâu, ngài tự mình một người ngâm đi! Về phần đấm lưng, ta sẽ không làm!" Nấu xong thuốc, trong nước tự nhiên có một dòng hương vị, nàng còn đang suy nghĩ trở về lấy mấy cái túi thơm đem mùi vị này làm một ít, trước nói để Nam Cung Thần tận lực ít rời đi Tề Vương phủ, cũng có nguyên nhân từ phương diện này.

Mặc dù trước kia Nam Cung Thần cũng có sử dụng các loại thuốc, trên người có chút mùi vị thuốc nhàn nhạt, nhưng mà bình thường, nhưng nếu như đột nhiên thay đổi mùi thuốc khác, sẽ gây chú ý của những người khác, cho nên vẫn là tận lực tránh khả năng này thì tốt hơn.

"Ha ha, vương phi, người đang sợ?" Tiếng cười tà mị của Nam Cung Thần nghe có chút dịu dàng, làm cho người ta nghe có chút mơ màng.

"Sao có thể! Ta sợ cái gì chứ?!" Không biết vì sao, Nhã Phù cảm thấy hình như Nam Cung Thần tức giận hơn chút xíu, nghi hoặc nhìn bóng người phía sau bình phong không có bất cứ động tĩnh gì, nàng cũng có chút do dự có nên đi vào hay không nhìn một chút.

Thuốc tắm này nàng bào chế, sẽ không có vấn đề, hẳn không cần thiết tức giận chứ?

"Hừ!" Nam Cung Thần hừ lạnh một tiếng!

Sẽ không có vấn đề đi! Bị Nam Cung Thần hừ lạnh một tiếng sợ cho là thật sự có vấn đề gì, không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp liền chạy đi vào!

Chỉ một thoáng, xuân sắc vô biên!

Khói mù lượn lờ, Nam Cung Thần một cái khủy tay tựa vào bên trên thùng tắm, nâng đầu tựa vào bên cạnh, một đầu tóc dài buông xuống, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn không biết là mồ hôi hay là nước ừng sáng sáng, tròn mắt màu hổ phách thâm thúy mị hoặc, trên mặt mặc dù không có quá nhiều biểu cảm, nhưng cũng vẫn làm cho người ta không dời mắt nổi.

Thư Nhã Phù vừa vọt vào, cả người cũng đã sững sờ, một đôi mắt trừng được thật giống như chuông đồng cùng cỡ, thẳng vào nhìn chăm chăm Nam Cung Thần, cánh môi đỏ thắm khê mở, một bộ dáng vẻ ngơ ngác đứng ở đó.

Vốn là đang nghe Thư Nhã Phù cùng An Hoảng Văn cùng một chỗ, Nam Cung Thần tức giận, thấy Nhã Phù tựa như tiểu hoa si, tâm tình khỏi tốt lên rất nhiều.

Bên khóe miệng khẽ nâng lên một nụ cười tà tà, dịu dàng nói: "Vương phi nhìn thấy, còn hài lòng không?"

Một câu nói trực tiếp đánh thức Nhã Phù vẫn còn sững sờ ở đó, chỉ là Nhã Phù vẫn chưa có hoàn toàn tỉnh táo trước, miệng cũng đã bật thốt lên ý nghĩ ở trong lòng: "Hài lòng, cực kỳ hài lòng!"

Đợi đến khi phản ứng kịp mình rồi cuộc nói cái gì, Nhã Phù trực giác rất muốn đào hố chôn mình rồi, có chút ngượng ngùng nhìn về phía Nam Cung Thần đang cười càng vui vẻ.

Nhã Phù bữu môi, nàng coi như biết, hăn là cố ý!

Dù sao không phải nàng thua thiệt, không nhìn mới lạ! ㄅㄣˊ-đi-ẽn-đà-n
ㄅㄣˊ-lê-qu-ý-đô-n

Trong lòng hạ quyết định, Nhã Phù trực tiếp cười lên, không rời đi, ngược lại tiến đến gần, đưa tay vén lên một đoạn tóc dài đang rủ xuống trán Nam Cung Thần, kéo đến chóp mũi, giống như hoa hoa công tử một loại

nhẹ ngửi một cái, cười híp mắt nói: "Vương Gia có tư thế tuyệt sắc như thế, thần thiếp dĩ nhiên là cực kỳ hài lòng rồi, nhưng thần thiếp càng muốn nhìn thấy toàn bộ Vương Gia!"

Nếu so với da mặt dày, Nhã Phù tự hỏi chính mình da mặt thật là dày, đừng nói trước kia đàn ông khóa thân, mặc dù không có tận mắt nhìn qua, nhưng tốt xấu ảnh chụp tả linh tinh gì đó ... Luôn có xem qua, người ta là minh tinh, vóc người cũng rất là chăm sóc đấy! Nam Cung Thần bên này. Nàng coi như hiện trường xem người thật là được!

Đối mặt Thư Nhã Phù nhanh chóng khôi phục như cũ, còn tệ hại hơn bản thân có can đảm lớn mật đùa giỡn lại.

Nam Cung Thần thật sự là bị nàng hù sợ, vốn tưởng rằng nàng sẽ xấu hổ chạy đi, không ngờ nàng lại chạy tới đùa giỡn hân! Người này là phụ nữ sao, có nữ nhân nào sẽ trực tiếp như vậy đối với người đàn ông nói muốn nhìn toàn bộ!

Nam Cung Thần thật sự là bị nàng hù sợ, vốn tưởng rằng nàng sẽ xấu hổ chạy đi, không ngờ nàng lại chạy tới đùa giỡn hân! Người này là phụ nữ sao, có nữ nhân nào sẽ trực tiếp như vậy đối với người đàn ông nói muốn nhìn toàn bộ!

Tròng mắt màu hổ phách thẳng tắp chống lại tầm mắt Nhã Phù, nụ cười bên khóe miệng Nam Cung Thần có chút cứng ngắc, mà nụ cười của Nhã Phù cũng là càng lúc càng lớn, đường cong nơi khóe miệng giờ lên càng lúc càng lớn, trên tay lọc qua sợi tóc, càng thêm được voi đòi tiên chuyển dời đến trên da thịt.

Một cái tay nhỏ, rất là tà ác rất là nghịch ngợm chuyển dời đến da thịt lộ trên mặt nước của Nam Cung Thần, đưa tay, dùng tốc độ vô cùng chậm rãi nhẹ nhàng lướt qua xương sườn Nam Cung Thần, cổ, nhìn thân thể càng

ngày càng cứng ngắc của Nam Cung Thần, nụ cười trên mặt Nhã Phù càng phát phong lưu phóng khoáng, sắc dục huân tâm!

Khi nữ sắc lang cảm giác, thật sự là có vẻ quá mức, nhất là người đang bị chính mình đùa giỡn, còn là Nam Cung Thần loại mỹ nam cấp độ yêu nghiệt này!

"Thư Nhã Phù, người có biết người đang làm gì hay không?" Nụ cười trên mặt Nam Cung Thần đã thu vào, ánh mắt càng phát thâm trầm, nhìn chăm chăm nữ nhân nhỏ không ngừng đốt lửa tại bên trên thân chính mình, giọng nói càng phát khàn khàn mấy phần.

"Vương Gia, ngài không phải muốn thần thiếp đấm lưng sao, chà xát phía sau cũng là chà xát, chà xát trước mặt cũng là chà xát!" Nhã Phù đang chơi vui chết đi được ấy, căn bản cũng không có phát hiện mình bây giờ là đang đùa với lửa, ngón trở xinh đẹp vẫn còn rất hả hê từ cổ từ từ hướng trong lồng ngực đang lúc trượt xuống.

"A ——! Khụ khụ, người làm cái gì a!"

Còn không đợi trong lòng Nhã Phù cười trộm xong, thân thể trong giây lát bị kéo, cả người hoàn toàn bị Nam Cung Thần dùng một lực lớn kéo vào trong thùng tắm, phản ứng không kịp thiếu chút nữa bị nước làm cho mình bị sặc.

"Vương phi muốn giúp Bốn vương chà xát trước mặt, bây giờ như vậy không phải dễ dàng hơn sao?" Nam Cung Thần cười to lên, trên tay giữ lấy eo thon nhỏ của Nhã Phù, dùng sức đè nàng hướng lồng ngực của mình, cúi đầu nhìn về phía nữ nhân trong ngực đang cực kỳ tức giận, ánh mắt thâm trầm cười nói.

Cảm nhận được mình dán chặt vào lồng ngực của người đàn ông, cái loại nhiệt độ lửa nóng đó trực tiếp khiến Nhã phù bắt đầu có chút không tự nhiên, theo bản năng muốn đẩy ra đứng lên, nhưng bất đắc dĩ bàn tay đặt

ngang hông có lực lớn, ngược lại để cho nàng cùng Nam Cung Thần đánh càng thêm thân mật.

Rõ ràng cảm nhận được phía dưới biến hóa của người đàn ông, Nhã Phù hoàn toàn không còn hoài nghi mình tại sao một pháo trúng đạn, thì có Vũ Trách rồi !

Nam Cung Thần hai chân bị độc không thể đi được, nhưng nhìn dáng dấp ở địa phương nào đó hoàn toàn không có chịu ảnh hưởng, sức sống hết sức tràn trề!

"Này, Nam Cung Thần! Người buông ta ra!" Biết hiện tại không thể tiếp tục chơi tiếp, Nhã Phù trực tiếp thu hồi nụ cười đùa trên mặt, lúc này còn giơ tay đầu hàng, nếu không thì có thể xuất hiện một chút hình ảnh không quá hòa hài, Nhã Phù không ngừng dùng hai tay đẩy lồng ngực Nam Cung Thần, da thịt nhẵn nhụi lại cứng rắn chạm vào tay. Được rồi, nàng lại không cần thận nghĩ sai.

"KKhông phải Vương phi muốn giúp Bốn vương đâm lưng sao?"

Lập trường vị trí hai người coi như là hoàn toàn đối tới đây, Nam Cung Thần mang theo ưu thế tuyệt đối, nhìn mái tóc dài Nhã Phù rủ xuống dính ướt, đưa tay vén lên sợi tóc trước trán, cười mỉa hoặc muôn màu, mà khoảng cách gương mặt hai người gần vô cùng, gần đến nỗi có thể thấy rõ ràng da thịt nhẵn nhụi trên mặt cả hai.

"Ôm chặt như vậy, thế nào chà xát! Này Tề vương gia, có phải ngài chưa thỏa mãn dục vọng hay không, hôm nay nhân cơ hội nghĩ chiếm tiện nghi của ta!" Nhã Phù hiện tại có chút cực kỳ tức giận giằng co.

Hơi nước phiêu tán ở chung quanh hai người, hơi thở cả hai gần như đều có thể cảm nhận được, tư thế như vậy, khiến Nhã phù cảm giác không biết là nước ấm nóng bỏng, hay là nhiệt độ lửa nóng của thân thể người đàn ông này.

"Bốn vương không có chiếm tiện nghi của nàng, nàng có thể sinh ra một đứa con trai lớn như vậy?"

Nhã Phù giãy dụa làm cho Nam Cung Thần càng không thoải mái, nhìn Thư Nhã Phù đang trợn mắt nhìn mình lom lom, càng không nhịn được nhìn nàng chăm chăm, cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ nói.

Một tiếng gầm nhẹ này, âm thanh trầm thấp khàn khàn, mang theo lửa giận cũng mang theo lửa nóng không đè nén được.

Bị Nam Cung Thần hét lớn, cả khuôn mặt Thư Nhã Phù trực tiếp dâng lên lúc thì đỏ, trợn trừng mắt nhìn người đàn ông này: "Con trai là của ta, đừng tưởng rằng Vương Gia ngài chiếm của ta tiện nghi rồi bỏ lại ít đồ, mà có thể không duyên cớ được con trai!"

"Không có Bốn vương ném ít đồ, người cho rằng chính người có thể sinh ra? Xem một chút gương mặt Vũ Trạch đó, người nào không biết hắn là con trai Bốn vương!"

Nam Cung Thần cũng cắn răng nghiến lợi trợn mắt đối lập nhau, hiện tại hạ thân hắn đừng nói có bao nhiêu khó chịu rồi, trên người càng bị một thân thể mềm mại dán chặt, nhưng người phụ nữ trước mắt cố tình còn có ý định truy cứu những chuyện này! Hiện tại người nào thấy gương mặt Thư Vũ Trạch, lại không biết đó là con trai hắn, giống như vậy ai cũng nhìn ra.

"Mặt, gương mặt mà thôi, hôm nào thêm nguyên liệu thuốc vào cho ngài, để cho ngài đổi gương mặt đi, ngài hãy thử xem nhìn, có ai còn có thể cho nó là con trai của ngài!" Nhã Phù coi như là nói năng lung tung rồi, không chút nào chịu thua trận, thẳng vào nhìn chăm chăm Nam Cung Thần.

"Vậy bản vương về sau liền làm phiến vương phi ngày ngày bồi Bốn vương tắm uyên ương rồi !"

Nam Cung Thần hơi sững sờ, ngay sau đó cười lên, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía Nhã Phù đang mềm mại dán chặt vào lồng ngực mình, cười xấu xa nói.

Mà giờ khắc này, hai người không biết, ở cửa hai bóng người lớn nhỏ vô cùng buồn cười, nhưng vừa sợ cười ra âm thanh, người phía trong phát hiện, ghen cái kia gọi một khổ cực.

Bên tay Liễu Trì còn đặt một thùng gỗ, nước trong thùng gỗ nóng.

Trước y rời đi chính là đi lấy nước nóng, phải giữ nước ấm, nhất định thỉnh thoảng thêm vào một chút nước nóng, chỉ là hiện tại sau khi trở về, liền phát hiện vương phi cùng Vương Gia đều ở đây bên trong, y nghĩ tới trước đây không lâu mới nhìn thấy một màn, trực tiếp cũng rất đang hoàng đứng ở bên cửa.

Nước thuốc không thể để bị nguội, cho nên Liễu Trì đang đợi một lúc lâu sau, trong lòng vô cùng rối rắm, rốt cuộc có nên đi vào hay không.

Thời điểm hăn vẫn còn do dự, vừa vặn chạy đến tìm Nhã Phù, Thư Vũ Trạch chạy tới, Vũ Trạch vốn há mồm sẽ phải kêu lên, lập tức bị Liễu Trì một tiếng xông lên bịt miệng.

Liễu Trì rất bất đắc dĩ không biết có nên nói cho Vũ Trạch hay không, nhưng nói những thứ kia với một tiểu thể tử mới có sáu tuổi, có cần phải như vậy? Cậu nghe có hiểu không

Nhưng đã đến phía sau, Liễu Trì phát hiện mình cũng không cần mở miệng nói gì, bởi vì trong phòng truyền tới tiếng đối thoại, khiến tiểu thể tử đã che miệng bắt đầu cười trộm rồi, y đoán chừng. Cậu có thể nghe hiểu

Đối mặt Nam Cung Thần phúc hắc, Nhã Phù tự hỏi chống không lại da mặt dày cùng mạnh mẽ, trực tiếp lựa chọn câm miệng! Gắt gao nhìn chăm

chăm Nam Cung Thần!

"Vương phi không mở miệng, chẳng lẽ là quyết định về sau cũng bởi Bốn vương tắm rửa?" Nam Cung Thần nhìn Nhã Phù ngậm miệng không nói, ánh mắt nhìn về phía này khẽ cong lên, làn môi biểu hiện không vui, cánh môi đỏ thắm kiêu diễm ướm át để cho hắn có loại kích động muốn thưởng thức một cái...

Thời gian đi qua đối với người phụ nữ đủ để triển khai bước kế tiếp, Nam Cung Thần chưa từng có vì ai xảy ra kích động, cũng từng hoài nghi tới, hắn tại sao ở bảy năm trước lại cùng Thư Nhã Phù từng có một đoạn như vậy.

Nhưng hiện tại hắn ngược lại tuyệt đối không kỳ quái, mùi thơm thoang thoảng trên người Nhã Phù, thân thể mềm mại, còn có cánh môi mềm mại này, rất dễ dàng liền gọi lên toàn bộ dục vọng trong hắn, đây là trước kia hắn chưa từng có, trước kia người phụ nữ này lột sạch quần áo đứng ở trước mặt hắn, hắn đều chẳng qua là cảm thấy ghê tởm, không có bất kỳ xung động dục vọng.

Chính là bởi vì nàng sao. . . .

Ngoài cửa, Thư Vũ Trạch đưa tay sờ sờ nước ấm trong thùng nước, rất là bất đắc dĩ nhìn về phía bộ mặt mập mờ cùng biểu lộ quái dị của Liễu Trì, nói: "Nước ấm không sai biệt lắm, sẽ không thêm nước có thể không tốt!"

Đồng thời mới vừa nói xong, trực tiếp cất cao âm lượng, kêu to lên: "Mẹ! Con đã trở về! Mẹ ở bên Tề vương gia sao?"

Một câu nói, trực tiếp thức tỉnh hai người bên trong cửa, nhìn mình một thân nhếch nhác, Nhã Phù đẩy ra Nam Cung Thần từ trong bồn tắm ra ngoài, mà lần này Nam Cung Thần cũng không có ngăn cản ý của nàng, cũng đem tay đang nắm chặt vòng eo nàng lỏng ra, người đẹp xa rời, thế nhưng cảm giác có chút trống trải.

Ngoài cửa có người, bằng vào võ công của Nam Cung Thần thật ra thì đã sớm phát hiện, cũng ít nhiều đoán được là ai, chỉ là theo bản năng không muốn buông ra người phụ nữ trong ngực thôi.

Mà lúc này, Thư Vũ Trạch cũng trực tiếp chạy vào, sau lưng còn Liễu Trì xách theo thùng nước, nụ cười mập mờ trên mặt.

"Mẹ, sao cả người ướt, Tề vương gia ngâm thuốc tắm, cũng không phải là mẹ?" Đôi mắt Thư Vũ Trạch nhìn chăm chăm một đôi vô tội mà tò mò, nhìn Thư Nhã Phù từ trên xuống dưới ướt nhẹp toàn thân, cố ý mở miệng hỏi.

"Mẹ con xem nước ấm có đủ hay không, Tề vương gia tính trẻ con chưa hết dội cho mẹ một đồng nước, hắc xấu hổ, sợ mẹ tra xét nước ấm nhìn đến thân thể hắc!" Thư Nhã Phù cắn răng nghiêng lợi trực tiếp đem tất cả cũng đẩy tới trên người của Nam Cung Thần đi, cuối cùng, còn dùng khoe mắt ném đi qua một ánh mắt bén nhọn.

Một bên Liễu Trì gần như thiếu chút nữa đều muốn bật cười!

"Nhưng." Thư Vũ Trạch còn muốn tiếp tục lái miệng nói chút gì, lại trực tiếp bị cắt ngang.

"Không có nhưng nhị gì hết, cái người này sao muộn mới trở về, đi cùng mẹ đi ngủ! Nam Cung Thần, hai chân xoa bóp thế nào đã sớm đã nói với ngài, chính ngài theo như thế! Hừ!" Nhã Phù trực tiếp kéo lại tay của con trai liền đi ra ngoài cửa, trên mặt còn có một ít đỏ ửng khả nghi.

Bên kia.

Bệnh tình của An Mộng Hàn, tất cả thái y cũng tay trắng không kể sách, không chiếm được thuốc giải, càng thêm không biết đến tột cùng là cái độc gì, hoàng thượng làm cho người ta phách đi ra tìm kiếm "Minh thần y", tự nhiên là không có bất kỳ tin tức nào, mà trải qua mấy ngày hành hạ nữa, An

Mộng Hàn cũng gầy đi hai vòng, càng phát điên, hiện tại cũng đã nhận không ra ai, mỗi ngày lời nói không mạch lạc, không có nghỉ ngơi hò hét kêu thảm thiết, trên dưới An gia cũng hoảng sợ trong lòng.

Mà sau khi trải qua thời gian sáu ngày, người cho dù có thể chống đỡ như thế nào, không ăn không uống sáu ngày cũng không sai biệt lắm chấm dứt, huống chi An Mộng Hàn mỗi ngày đều điên dại.

Sau sáu ngày trúng độc, An Mộng Hàn chết!

Sau khi An Mộng Hàn chết ba ngày, lại vừa lúc là đại thọ 50 Hầu Gia, một bên tình cảnh bi thiết, một bên giăng đèn kết hoa!

"Vương Gia, ngày mai chính là đại thọ 50 cha ta!" Thư Nhã Phù hai tay chống mặt bàn, nhìn chăm chăm Nam Cung Thần nghiêm túc mở miệng nói.

Mà Nam Cung Thần đang xem sách, cũng cũng không ngẩng đầu, vẫn nhìn sách mình cầm trên tay như cũ, đối mặt lời Nhã Phù nói, chỉ tùy ý đáp một tiếng: "Ừm!"

Những thứ náo nhiệt này hẳn luôn không thích tham gia, trừ phi bất đắc dĩ bị ép, bằng không bình thường rất ít ra cửa.

Nhìn Nam Cung Thần không có bất kỳ thái độ phản ứng nào, Nhã Phù trực tiếp nổi giận, tiến lên đưa tay ra đoạt lấy sách trên tay hắn, trừng lớn cặp mắt nhìn hắn chăm chăm, cắn răng nghiêng lợi từng chữ từng câu lại một lần nói: "Ta nói, Vương Gia, ngày mai chính là cha ta, cũng chính là nhạc phụ người đại thọ 50 rồi!"

Đuôi lông mày khẽ giương, hai tay Nam Cung Thần ôm ngực nhìn về phía Nhã Phù, bên khóe miệng tràn đầy nụ cười: "Bốn vương biết Hầu Gia là nhạc phụ Bốn vương, vương phi không cần vội nhắc nhở Bốn vương vâng như thế."

"Vậy người nên biết ta ngay cả lại mặt cũng đã giảm bớt đi, lần này cha ta đại thọ, Vương Gia có phải nên bồi thần thiếp trở về một chuyến hay không!" Trên mặt kéo ra một nụ cười rục rịch, Nhã Phù cười nhẹ nhìn Nam Cung Thần, đem mục đích hôm nay của mình nói ra.

Hầu Gia đối với nàng không tệ, nàng nếu chiếm thân thể Thư Nhã Phù, tự nhiên cũng muốn tiếp thu tất cả của nàng!

"Lại mặt? Bốn vương nhớ vương phi cũng không có qua cửa liền chạy cưới rồi, ngày lại mặt, lúc ấy Bốn vương hình như cũng không biết vương phi người ở chỗ nào!" Cặp mắt khẽ nheo lại, Nam Cung Thần đối với chuyện Nhã Phù đào hôn vẫn như cũ có chút canh cánh trong lòng, hí mắt nguy hiểm nhìn về phía Nhã phù, rất có tư thế một bộ muốn thăm vãn.

"Lại mặt? Bốn vương nhớ vương phi cũng không có qua cửa liền chạy cưới rồi, ngày lại mặt, lúc ấy Bốn vương hình như cũng không biết vương phi người ở chỗ nào!" Cặp mắt khẽ nheo lại, Nam Cung Thần đối với chuyện Nhã Phù đào hôn vẫn như cũ có chút canh cánh trong lòng, hí mắt nguy hiểm nhìn về phía Nhã phù, rất có tư thế một bộ muốn thăm vãn.

"Ha ha ha, có sao?"

Bị Nam Cung Thần vừa nhắc tới như vậy, Thư Nhã Phù cũng có một chút chút chột dạ, mình cẩn thận nghĩ một hồi, hình như ban đầu sau khi mình đào hôn, đoạn thời gian đó đều có thể ở trong Trân Bảo Các, mà Nam Cung Thần giúp đỡ đem che giấu tin tức nàng đào hôn đi, cuối cùng bởi vì ngẫu nhiên, nàng dẹp thân phận An Thất Thất trở lại vương phủ, sau lại lại khôi phục thân phận. Cảm giác giống như nàng đuối lý!

"Lại nói, vương phi lại còn là An công tử trong truyền thuyết, một tay tạo ra Trân Bảo Các, Nghê Thường phường, hơn nữa Trân Bảo Các có một Văn Diệp công tử tác phong nhanh nhẹn, lại mặt khi đó vương phi phải cùng hắn đang ở cùng nhau đi!"

Cặp mắt Nam Cung Thần nheo lại nhìn Nhã Phù, bên khóe miệng mỉm cười rất là rực rỡ, âm thanh cảm giác rất êm tai.

Nhưng bây giờ nghe ở trong lỗ tai Nhã Phù, hoàn toàn là ý tứ hưng sư vấn tội, hơn nữa bộ dạng Nam Cung Thần, rõ ràng không phải là dáng vẻ vui mừng, nàng hôm nay đặc biệt tìm đến Nam Cung Thần, chỉ hi vọng hân ngày mai có thể theo nàng cùng nhau trở về một chuyến, thế nào cũng làm cho cha vui vẻ lại, dù sao nàng gả vào vương phủ, Hầu Gia vẫn rất lo lắng, hiện tại cùng Tề vương trở về cho chúc thọ ông, mặc kệ nói thế nào đều cần phải vậy.

Nhưng hiện tại rõ ràng Nam Cung Thần có chút ý tứ thăm vấn, không phải dễ dàng như vậy mà đồng ý.

"Vậy cũng tốt! Vương Gia ngài như thế nào mới đồng ý, người đừng quên độc của ngài còn cần ta đến giải!" Nhã Phù trực tiếp một cái ghế tới đây ngồi xuống, một bộ nói chuyện đàm phán làm ăn, nhìn khiến một người đàn ông vô cùng không sáng khoái.

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Thần trực tiếp nghiêng đầu sang chỗ khác, bởi vì hắn đã thấy bóng dáng của Liễu Trì ngoài cửa.

Liễu Trì đi vào thư phòng, thấy Nhã Phù cũng ở nơi đây, nhìn sắc mặt vương gia có chút khác thường, trong lòng có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp tiến lên nói: "Vương Gia, người phái thuộc hạ chuẩn bị cái gì cũng chuẩn bị xong, chắc hẳn ngày mai Hầu Gia nhất định sẽ thích."

Vừa nghe Liễu Trì vừa nói như thế, Thư Nhã Phù coi như đã hiểu, thì ra là Nam Cung Thần đã chuẩn bị xong đồ, sẽ chờ ngày mai đưa đi rồi.

Khó trách hắn đột nhiên một bộ dạng ưỡn ẹo, còn mạnh miệng làm bộ như không biết!

Thư Nhã Phù mang theo vài phần kinh ngạc nhìn về phía Liễu Trì hỏi "Vương Gia sai người chuẩn bị đồ gì?"

Liễu Trì liếc mắt nhìn Vương Gia, nhìn cũng không có ý phản đối, ngay lập tức hồi đáp: "Vương phi, Vương Gia biết Hầu Gia xưa nay yêu thích rượu ngon, đặc biệt phái thuộc hạ chuẩn bị rượu ngon từ Tây Vực lần trước!"

"Vương Gia lúc nào thì phân phó chuẩn bị?" Lúc này cũng đã chuẩn bị xong, hơn nữa nhất định là không chỉ rượu ngon mà thôi, suy nghĩ một chút ngày đó sính lễ Nam Cung Thần ra tay, Nhã Phù phỏng đoán đoán chừng Liễu Trì nói chỉ là trong đó Hầu Gia thích nhất thôi.

"Hôm qua cũng đã phái người đi chuẩn bị, vương phi nếu như cảm thấy còn có cái gì phải chuẩn bị, phân phó một cái là được." Liễu Trì còn tưởng là Thư Nhã Phù tự mình có thứ gì muốn chuẩn bị, nhưng không nghĩ thật ra thì Nhã Phù chỉ muốn biết Nam Cung Thần từ lúc nào làm cho người ta làm điều này.

Hôm qua cũng đã để cho người ta chuẩn bị, nhìn dáng dấp Nam Cung Thần đúng là có để ở trong lòng, giương mắt nhìn về phía Nam Cung Thần lần nữa giả bộ cầm một quyển sách xem, Nhã Phù cảm giác thấy trên gương mặt của hắn có chút đỏ ửng, hơn nữa mặc dù mặt không vẽ gì, nhưng nàng cảm thấy hắn bây giờ có chút lúng túng cùng ngượng ngùng.

Tề vương gia thật không được tự nhiên!

Trong lòng không cầm được cười trộm, nhưng cũng đồng thời có một loại tư vị ngọt như mật nảy sinh, không nhịn được khoe miệng khẽ giơ lên một chút.

Hầu Gia đại thọ, tự nhiên giăng đèn kết hoa, làm võ quan đứng đầu Đông Ly quốc, Hầu Gia đại thọ 50, dĩ nhiên là đông đảo quan viên tất cả đều rít trình diện chúc mừng, trong ngày này, cả Hầu phủ trên dưới đều là cực

kỳ náo nhiệt, gần như quan viên lớn nhỏ cũng rối rít trình diện, mặc kệ quan hệ vụng trộm như thế nào, nhưng ít nhất này trên mặt nổi là muốn cho Hầu Gia mặt mũi.

Hầu phủ trên dưới, các hạng công việc đại thọ, tất cả đều là do hiện tại Nhị phu nhân cùng Tứ phu nhân cùng cầm quyền xử lý, hai người càng thêm nghĩ tới biện pháp muốn biết so với đối phương tốt hơn.

"Đại hoàng tử, nhị hoàng tử, Thập Nhất hoàng tử đến!" Cửa thông báo âm thanh liên tiếp, mà mấy hoàng tử đến, coi như là người trong hoàng gia đến sớm nhất rồi.

"Gặp qua Đại hoàng tử, nhị hoàng tử, Thập Nhất hoàng tử, mấy vị Điện hạ có thể tiến đến, thật sự là lão phu vinh hạnh!" Hầu Gia vội vàng tiến lên nghênh đón, tâm tình vui thích Hầu Gia cười lớn nói.

"Hầu Gia hôm nay là thọ tinh, sao có thể cho ngài đi đến cửa nghênh đón chúng ta!" Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu dẫn đầu tiến lên, cung kính nói.

Một đời danh tướng sa trường, Thư Diệu Kỳ gần như hơn nửa đời đều là vượt qua tại chiến trường hoặc trong quân doanh, một dòng khí chất quân nhân, cũng sẽ không giống những người đó, trực tiếp đỉnh đạc cười to ra, cũng không câu lệ lễ tiết, lôi kéo mấy hoàng tử sẽ phải đem lôi đi vào.

"Tề vương đến, Tề vương phi đến!"

"Hách Liên thái tử đến!"

"Tam hoàng tử đến!"

Lúc này, vừa vặn ba chiếc xe ngựa đồng thời từ phương hướng khác nhau lái tới, không sai biệt lắm một thời gian dừng ở cửa lớn Hầu phủ, mà người trên xe ngựa, cũng đã đem thiệp đưa đến người gác cổng bên kia, cho nên ba tiếng thông báo gần như là đồng thời vang lên .

Ngồi ở trên xe ngựa, nhả Phù hơi sững sờ, không ngờ trên một đôi đầu triều đình, một thái tử khác nước, tất cả đều đến cùng một lúc.

Cửa lớn không thể dừng lại ba chiếc xe ngựa, mà xe ngựa sau nếu bị người đánh xe chạy tới bên kia chờ đợi, cũng phải một chiếc một chiếc, ba người bất đồng thân phận cùng nhau đến, xe ngựa lại kém không nhiều lắm chặn lại trước cửa lớn, chuyện vừa lúc như vậy khiến người chung quanh cũng có chút sững sờ.

Mấy người gác cổng hai mặt nhìn nhau, bọn hắc bây giờ trước phải tiến lên một chiếc xe ngựa nào?

Tề vương cùng Tề vương phi, là cô gia cùng đại tiểu thư trong Hầu phủ, hơn nữa Tề vương Điện hạ thân phận tôn quý, không thể tùy ý chậm trễ, cộng thêm vốn là có tin đồn Tề vương tính tình cổ quái, tính khí không được, nếu một cái không tốt chọc giận như thế nào mới tốt?

Mà bên kia, Hách Liên Húc hoa đừng nói ahhh... thái tử điện hạ Huyền Nguyệt quốc đến chúc thọ Hầu gia, đây cơ hồ chính là mặt mũi lớn, thế nào cũng không có thể đắc tội!

Bên kia là Tam điện hạ, gần đây vốn là Hầu phủ cùng An gia quan hệ cũng đã vô cùng khẩn trương rồi, Tam hoàng tử phía trước không chỉ có coi như là thân phận hoàng tử đại biểu hoàng gia, cũng có chút tính cả thân phận của An gia, dù sao mẹ đẻ Tam hoàng tử là An quý phi, nhưng ở An gia đã từng là đại tiểu thư.

Hiện tại ba bên cũng không có thể đắc tội, mấy thị vệ tất cả đều có chút hơi khó.

Khi mấy thị vệ vẫn còn do dự không quyết, Hầu Gia trực tiếp một cái tát vỗ tới đây, trực tiếp hạ lệnh: "Từng người một lo lắng làm cái gì? Không thấy Vương Gia cùng đại tiểu thư tới, còn không mau đi giữ xe ngựa!"

Hầu Gia kêu một tiếng, lập tức tất cả thị vệ cũng không do dự, vội vàng tiến lên đánh lấy xe ngựa của Tề vương gia.

Liễu Trì từ vị trí đánh xe nhảy xuống, từ phía sau xe ngựa đem xe lăn của Nam Cung Thần để xuống, mà Nhã Phù cùng Vũ Trạch dẫn đầu xuống xe ngựa, sau đó Liễu Trì mới vừa đem Nam Cung Thần ôm xuống đặt ở trên xe lăn.

Sau đó Nhã Phù trực tiếp tiếp tay làm nhiệm vụ đẩy xe lăn, đẩy Nam Cung Thần đến gần trước.

"Cựu thần tham kiến Tề vương gia, Tề vương phi!" Hầu Gia tiến lên liền định hành lễ, nhưng liền bị tơ vàng trên tay Nam Cung Thần bắn ra kéo lại thân thể.

"Hầu Gia không cần đa lễ, hôm nay ngài đại thọ, thọ tinh lớn nhất!" sắc mặt Nam Cung Thần hòa hoãn mở miệng.

"Tạ vương gia!"

"Cha, ngài trước chiêu đãi là được, con mang Vương Gia đi vào, người ở đây nhiều, Vương Gia không quen!" Nhã Phù rõ ràng cảm thấy nhiều người như vậy, sống lưng Nam Cung Thần ưỡn thẳng tắp, đôi môi mím lại, hiển nhiên là vô cùng không thích nơi có nhiều người như vậy.

Nhất là ánh mắt người chung quanh thỉnh thoảng nhìn về phía hai chân Nam Cung Thần, càng làm cho Nhã Phù cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, rất muốn đi đưa bọn họ toàn bộ đánh một trận.

"Tốt tốt tốt, người trước đưa người vào trong viện người đi, chờ thọ yến bắt đầu ta cho người đi thông báo người." Hầu Gia thấy Tề vương luôn luôn không thích ra cửa, nguyện ý cùng với con gái của mình tiến đến chúc thọ mình, trong lòng cũng sớm đã trấn an mừng rỡ không thôi, hiện tại tự nhiên đầy miệng đồng ý.

Rời đi đám người, Nhã Phù trực tiếp đẩy Nam Cung Thần hướng Thanh viện mình ở trước kia đi tới.

"Vương phi, nàng cố ý muốn mang Bốn vương đi xem khuê phòng của người?" Nam Cung Thần cũng cảm thấy Nhã Phù không muốn làm khó hắn, cười cười, đột nhiên mở miệng nói.

"Đúng vậy đúng vậy! Khuê phòng thần thiếp cùng chuồng heo một dạng, đang định mang Vương Gia đi xem một chút!" Nhìn Nam Cung Thần đã tỉnh táo lại, trong lòng Nhã Phù cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ như thế nào, hôm nay hắn chịu cùng với nàng tới Hâu phủ, đã để nàng vô cùng cảm động rồi, nàng không muốn làm cho hắn ở bên ngoài ngây ngô dưới ánh mắt của những người đó.

"Ha ha ha, cùng chuồng heo một dạng, khó trách nuôi ra một đầu Tiểu Trư!"

Nam Cung Thần nghe giọng nói Nhã Phù như có chút hờn dỗi, trong bụng mềm nhũn, ngay sau đó nhếch môi cười yếu ớt, trong hơi thở nghe mùi thơm ngát của nữ nhân sau lưng, trêu ghẹo nói.

"Tiểu Trư? Nào có?" Vừa đứng ngẩng đầu nhìn trước mặt nơi xa, một người mặc phục sức màu xanh của nha hoàn, nàng đang suy nghĩ người nọ xem ra có chút quen mắt rồi, nhất thời nghe Nam Cung Thần nói không có kịp phản ứng, nhìn có chút ngơ ngác.

"Ha ha, nàng chính là con heo con!" Nam Cung Thần canh chừng dáng vẻ nàng, trực tiếp cười lên.

Hai người nói chuyện bên này, rất nhanh đưa tới sự chú ý của nữ nhân phía trước cách đó không xa, đợi đến nàng kia xoay người lại, Nhã Phù mới giật mình, khó trách nhìn quen mắt như vậy, cái tiểu nha đầu này cũng không ai khác chính là Trác Tiểu Lan trước mình nhận lấy, đoạn thời gian

này bởi vì những chuyện khác, cũng còn chưa có tới Hầu phủ đón nàng đi qua, nàng ở lại nơi này xử lý thanh viện.

"Đại tiểu thư? Đại tiểu thư người trở lại!" Tiểu Lan vốn tưởng rằng nhìn lầm rồi, soa soa mắt, không ngờ thật sự là đại tiểu thư, trực tiếp cực vui mà khóc chạy lên trước.

"Tiểu Lan, người tốt lắm, sao không còn đi vương phủ tìm ta? Chẳng lẽ không xem ta là tiểu thư?" Khẽ cười, Nhã Phù cũng mở miệng nói.

"Tiểu thư, nô tỳ nào dám tùy tiện đi vương phủ, lại nói. Lại nói Nhị phu nhân cũng sẽ không để nô tỳ tùy tiện xuất phủ đấy!" Tiểu nha đầu hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói.

"Nhị phu nhân? Bà ta tại sao không cho, người là nha đầu của ta, ta nhớ trước ta cũng nói như vậy, nếu như không có phái người tới đón người, người trực tiếp đi vương phủ tìm ta là được!" Nhã Phù hơi hơi nhíu dưới lông mày, nếu như nhớ không lầm, khi ấy để Tiểu Lan về nhà dưỡng bệnh đúng là nói qua.

Nhị phu nhân bắt nạt một tiểu nha hoàn làm cái gì?

"Đại tiểu thư. Vị này nhất định là cô gia rồi, Ặc, không đúng, phải là Vương Gia, nô tỳ tham kiến Vương Gia, vương phi!" Tiểu Lan lúc này mới phản ứng được, nhìn Nam Cung Thần một hồi ngốc trệ, sau đó vội vàng quỳ xuống hành lễ, ngoài miệng gọi càng thêm thay đổi liên tục.

"Đứng lên đi! Ở Hầu phủ gọi Bốn vương là cô gia đi, đại tiểu thư nhà người vẫn là Đại tiểu thư của người." Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, hăn đối với sự xưng hô là cô gia này vẫn thật hài lòng.

"Tạ cô gia!" Tiểu nha đầu đứng lên, một bộ dạng thận trọng nhìn một chút hoàn cảnh chung quanh, sau đó mới vừa len lén nhích tới gần chút, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, cô gia, Nhị phu nhân không cho nô tỳ đi vương

phủ gặp tiểu thư ngài, là bởi vì Nhị phu nhân muốn qua ít ngày để nhị tiểu thư đưa nô tỳ tới, nói một mình nô tỳ đi vương phủ nhất định sẽ không gặp được tiểu thư."

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đại Náo Thọ Yến Hầu Gia, Thả Chó Cản Người!

Đối mặt lý do mà Tiểu Lan nói, Thư Nhã Phù cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên!

Trong ấn tượng, Thư Hương Di cùng Nhị phu nhân là một loại tính chất phụ thuộc, hơn nữa vẫn luôn xem nàng, huyết mạch duy nhất của chính phòng là cái đinh trong mắt, nhất là sau lần trở về của nàng. Từ lần trước nàng cho Nhị phu nhân một bài học, đến sau khi nàng xuất giá rời đi Hầu phủ, sau cũng rất ít gặp mặt hai người kia, cả chuyện Lục Liễu cũng biết được từ Nam Cung Thần.

Một người vốn chẳng có quan hệ gì, hiện tại đột nhiên cố ý muốn dẫn tiểu nha hoàn của nàng đi tìm nàng, hơn nữa còn nói qua ít ngày nữa, họ ở trong phủ cũng không có gì chuyện, nàng đi Tề Vương phủ cuộc sống cũng đã khá hơn chút, nhưng họ cũng không có ý tứ muốn đem người đưa tới, qua một đoạn thời gian nữa mới đưa Tiểu Lan tìm đến nàng?

Nói là đưa Tiểu Lan vào Tề Vương phủ, nàng nhất định là không tin? Nhã Phù cũng không cảm thấy Nhị phu nhân sẽ có lòng tốt với Thư Nhã Phù như vậy.

Hơn nữa còn nói để Thư Hương Di đưa Tiểu Lan qua, tại sao chỉ định là Thư Hương Di?

"Tại sao muốn nhị tiểu thư đưa người đi, người chỉ là một tiểu nha hoàn mà thôi, Nhị phu nhân không thể nào bởi vì người đã hầu hạ ta mà làm như vậy!" Nhã Phù bĩu môi, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu Nhị phu nhân lần này lại là có chủ ý gì.

"Tiểu Lan, người đi chuẩn bị một chút trái cây cùng trà đưa tới, Vương Gia hơi mệt, chút ta đưa hân vào trong nhà nghỉ ngơi. Hôm nay người hãy ở bên cạnh ta, rồi đi theo ta cùng nhau trở về vương phủ." Nhã Phù nghĩ tới có một số việc đoán chừng hỏi một chút Nam Cung Thần có thể rõ ràng, dứt khoát điều động Tiểu Lan đi.

Đẩy Nam Cung Thần đi vào trong phòng mình ở trước kia, cũng chẳng có mất tự nhiên, mặc dù mọi người nói khuê phòng không thể tùy tiện để cho người ta đi vào, nhưng thật ra thì Nhã Phù không có cảm giác phải như thế nào, hơn nữa nàng ở Thanh viện này, thời gian cũng không được bao lâu.

"Vương phi, Nhị muội muội hình như có chút tâm tử!" Cười như không cười liếc mắt nhìn Nhã Phù, Nam Cung Thần quan sát bố trí trong gian phòng, tùy ý mở miệng nói.

"Người biết nàng ta có tâm tư gì?"

Nam Cung Thần một câu kia nói ra, Nhã Phù đoán hân biết một chút gì đó!

"An Mộng Hàn vừa chết, người của Thư gia cùng An gia coi như là đối mặt trực tiếp, nàng cảm thấy Nhị phu nhân vốn là người của An gia mà bây giờ lại là người Thư gia, nàng ta sẽ lựa chọn làm như thế nào?" Nam Cung Thần khẽ cười, trực tiếp một câu chỉ trúng chỗ mấu chốt, cũng không nói tiếp, bởi vì hân biết rõ, chỉ cần có một chút này, tiểu vương phi của hân sẽ rõ ràng đến là chuyện gì xảy ra.

"Nàng ta bây giờ muốn tìm núi dựa!"

Nhã Phù như chém đinh chặt sắt nói ra, bật thốt lên sau mới giạt mình, nếu như nói Nhị phu nhân cùng Thư Hương Di muốn tìm núi dựa, khẳng định không phải là An quý phi ở trong hoàng cung, An quý phi trải qua chuyện này nhất định là sẽ đứng ở phía An gia, dù sao một An gia lớn như

thế, so sánh với Nhị phu nhân ở Hầu phủ quyền vị không bền chắc quan trọng hơn nhiều.

Để Thư Hương Di mang Tiểu Lan đến Tề Vương phủ tìm nàng?

Cân nhắc những ý tứ tiềm ẩn trong những lời này, Nhã Phù im lặng nhìn Nam Cung Thần đang cười như không cười.

Làm nửa ngày, thì ra còn là lam nhan họa thủy! Mục tiêu của Nhị phu nhân cùng Thư Hương Di căn bản là định trên người Tề vương Nam Cung Thần, không thể đến An gia được, mà Nhị phu nhân Hầu phủ, bà ta lựa chọn đứng bên Tề vương Nam Cung Thần.

Đơn giản là muốn cho Thư Hương Di gả vào Tề Vương phủ làm trắc phi, hoặc là muốn chiếm vị trí Tề vương phi!

"Vương phi cũng đừng ăn dấm, Bốn vương đối với Nhị muội muội này của nàng không có bất kỳ ý tứ nào!" Cười như không cười Nam Cung Thần hiển nhiên biết Nhã Phù đã suy nghĩ cẩn thận, nhìn nàng xem qua tới ánh mắt, giương mắt ánh mắt mị hoặc đĩa qua, mở miệng nói.

Đối với chuyện Nam Cung Thần thỉnh thoảng trêu đùa nàng, Nhã Phù bây giờ đã có thói quen.

Người đàn ông trước mắt này, không chỉ có gương mặt dài yêu nghiệt, tính khí cùng yêu thích, càng thêm có chút xu hướng yêu nghiệt, luôn thích tới khích bác nàng, nhìn dáng vẻ nàng mặt đỏ tới mang tai liền cực kỳ vui vẻ.

"An gia, hôm nay chắc An gia còn làm tang sự, bọn họ cũng sẽ không tới gây chuyện đi!" Nhã Phù ngồi vào trên ghế, tùy ý lẩm bẩm.

"Đại tiểu thư, đại tiểu thư, không xong, người của An gia đến rồi!"

Có lúc nói thầm cái gì cũng thành sự thật, bên này Nhã Phù mới vừa nói thầm xong, ngoài cửa Tiểu Lan cũng đã bùng mâm đựng trái cây cùng nước trà hỏa cấp vọt vào, dien+dan+le+quy+don+com, thở hển hển sốt ruột vội la lên.

"Người của An gia tới? Ở phía trước viện?" Nhã Phù từ trên chỗ ngồi đứng lên, không ngờ nàng còn có tiềm chất quạ đen, tùy tiện nói một câu cũng thành sự thật.

Đem đồ trên tay để xuống, Tiểu Lan thở ra một ngụm khí lớn, nói liên tục: "Tiểu thư, cô gia, trên đường về, nô tỳ nghe mấy nha hoàn nói Tiền viện loạn lên, mấy ngày nay bọn họ đều ở đây nói đại tiểu thư hại chết tiểu thư An gia, An Thừa Tướng muốn tiểu thư đền mạng! Tiểu thư, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Hiển nhiên chuyện huyền náo mấy ngày trước lớn như vậy, đến một cái tiểu nha hoàn cũng nghe nói, chỉ là trong tiềm thức Tiểu Lan vẫn cảm thấy, chỉ cần là đại tiểu thư làm, đó là điều đúng đắn, tiểu thư tốt như vậy, còn cho nàng về nhà dưỡng bệnh, nàng nhất định phải toàn tâm toàn ý hầu hạ đại tiểu thư.

"Không có chuyện gì lớn, đi thôi! Ta cùng Vương Gia đi ra xem một chút!"

Trước cửa lớn Thư gia, An Thừa Tướng tự mình đến, mà trên người còn đốt giấy vàng mã, cùng Thư gia giăng đèn kết hoa vui mừng hoàn toàn không hợp nhau.

Người ta làm chuyện vui, một nhóm người An Thừa Tướng đến lại mặc tang phục, mặc dù sắc mặt mang theo giả cười dối trá, nhưng ai cũng đi ra xem, An Thừa Tướng hôm nay mang theo một đám người đốt giấy vàng mã, căn bản là đến ‘đòi lại công đạo’.

"An Thừa Tướng người đây là ý tứ gì? Bốn hầu làm đại thọ 50, người dẫn một đám người đốt giấy vàng mã, người đang trù yếu lão phu chết đúng không!"

Hầu Gia vốn luôn giữ khuôn mặt cười, cũng đã đen xuống, nhìn y phục một đám người An Thừa Tướng, giận tím mặt, xông lên trước chỉ vào mặt An Thừa Tướng, tức giận mắng.

"Hầu Gia đại thọ 50, lão phu đến chúc thọ, Hầu Gia không hoan nghênh thì cũng thôi đi sao lại chỉ vào mặt lão phu mắng! Mặc dù Hầu Gia là một măng phu, nhưng lễ tiết căn bản, tuổi cũng đã cao, một thân hình cũng hơn phân nửa vào quan tài rồi, sao còn không biết !"

An Thừa Tướng dầu gì cũng lẫn lộn nhiều năm trên triều đình, lộ ra một nụ cười lạnh đùa cợt, đưa tay ra đỡ tay Hầu Gia Thư Diệu Kỳ đang chỉ vào mình, tràn đầy châm chọc mở miệng nói.

"Hừ, chờ lão thất phu người chết rồi, bốn hầu gia vẫn sống rất là tốt!"

Hầu gia bị chọc giận, cả khuôn mặt đỏ bừng trợn mắt nhìn chăm chăm An Thừa Tướng, bộ dáng kia giống như An Thừa Tướng là kẻ địch trên chiến trường, hận không thể trực tiếp đem hăn băm vằm trăm mảnh.

"Hầu Gia lớn tuổi, lão phu cũng không dễ dàng chết như vậy, muốn chết cũng phải cho một số người chôn theo, mới có thể nghỉ ngơi!" An Thừa Tướng về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mở miệng, đáy mắt tất cả đều là hận ý cùng sát ý, nếu như không có ai, sợ rằng hai bên cũng đã sớm động thủ.

Hai người, một là An thừa tướng quyền cao chức trọng, trong cung có một An quý phi được sủng ái; một là Quân Uy chí thượng Hầu Gia nắm binh quyền, đứng sau lưng là Tề vương Điện hạ mà hoàng thượng Thái hậu cũng dám đối kháng.

Hai người đều là nhân vật quan trọng và thân phận vô cùng nhạy cảm, mà bây giờ ân oán An gia cùng Thư gia bởi vì An gia đại tiểu thư chết mà trở nên gay gắt, trước kia còn đối đáp giả dối, bây giờ lại trực tiếp mở ra lá chắn che đậy.

Đối mặt với hai người tranh nhau như vậy, tất cả mọi người chung quanh yên tĩnh lại, bọn hân cũng đều không thể tùy ý mở miệng.

Trong đám người, Hách Liên Húc Hoa nhẹ nhàng phe phẩy quạt giấy, cười yếu ớt nhìn trọng thần triều đình chia phe, đáy mắt các loại suy nghĩ sâu xa thoáng qua: một Thư Nhã Phù, đem thế cục mặt ngoài bình tĩnh của triều đình Đông Ly quốc đánh vỡ, thật là không đơn giản!

"Cậu, ngài hôm nay đến tại sao không có thông báo Bốn cung một tiếng, sẽ cùng ngài một phen." Đột nhiên trong đám người, Tam hoàng tử Nam Cung Hữu chợt mở miệng, đi lên trước đứng cùng An Thừa Tướng, vừa mở miệng đã tỏ rõ lập trường, Tam hoàng tử là cháu trai An Thừa Tướng.

"Tham kiến Tam điện hạ, An gia tang sự chưa dứt, không dám quấy rầy Điện hạ!" Nói xong, người hầu đi theo sau lưng An Thừa Tướng, càng vứt thêm giấy tiền vàng mã.

"Thọ yển mặc tang phục đến, ít người tự biết mình xúi quẩy, hiểu được cha Bốn cung tìm một chút không khí vui mừng, đáng tiếc miệng chó không mọc ra ngà voi, vừa lên tiếng chính là chó sủa, hiện tại đã lộ ra cái đầu chó ở ngoài quan tài, rốt cuộc có biết chữ lễ tiết viết như thế nào hay không!" Một giọng nói thanh thúy đùa cợt phía sau đám người truyền đến.

Chung quanh còn đang suy nghĩ, hôm nay Hầu Gia cử hành thọ yển, cũng bị An Thừa Tướng quấy nhiễu rồi, An Thừa Tướng mang người đến thọ yển ném giấy tiền vàng mã, chính là vạch trần bộ mặt, bây giờ thọ yển bị biến thành như vậy, Hầu Gia đang có địa vị bất lợi, hơn nữa sau khi Tam hoàng tử biểu lộ thái độ, càng thêm chút ý vị châm chọc.

Giọng nói của nữ nhân phá vỡ những người xung quanh đang trầm tư, tất cả mọi người theo bản năng hướng về nơi phát ra âm thanh, cũng chính là phía sau đám người.

Đám tân khách đám đứng đông nghịt từ từ tản ra hai bên, phía sau đám người có hai người.

Thư Nhã Phù mang theo nụ cười nhàn nhạt yếu ớt như cũ, đẩy Nam Cung Thần ở giữa đám người đi tới phía trước, ánh mắt ngạo nghễ rồi lại tùy ý quan sát đám người An Thừa Tướng đang đốt giấy vàng mã, thối phù một tiếng cười lên: "Bốn cung tướng là người nào đây? Thì ra là An Thừa Tướng, ta còn tưởng rằng bên ngoài tới một đám chó hoang không biết gì!"

"Tề vương phi, người khinh người quá đáng, lão phu tốt bụng chúc thọ cha người, người trước mặt nhiều người như vậy vũ nhục lão phu! Người nói rõ ràng cho lão phu, người nói ai là chó!"

Bị Nhã Phù chỉ cây dâu mà mắng cây hòe coi là chó, vốn vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đối trá của An Thừa Tướng, trực tiếp giận dữ chỉ vào Thư Nhã Phù tức giận mắng.

Bị Nhã Phù chỉ cây dâu mà mắng cây hòe coi là chó, vốn vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười đối trá của An Thừa Tướng, trực tiếp giận dữ chỉ vào Thư Nhã Phù tức giận mắng.

Hôm nay đặc biệt tới Thư gia, hơn phân nửa chính là vì Thư Nhã Phù.

An gia từ trên xuống dưới tất cả mọi người cũng đã cho rằng, An Mộng Hàn là bị Thư Nhã Phù độc chết! An Thừa Tướng càng thêm giận.

"Tốt bụng, lang tâm cầu phước sao? Hay là nói lòng lang dạ thú hả? An Thừa Tướng đang nói giỡn đi!" Nếu so mắng chửi người, Nhã Phù tự hỏi là một trong những cao thủ, An Thừa Tướng, một vị lão già muốn cùng nàng so, vậy hẳn có thể trực tiếp vào quan tài rồi.

Lúc này Thư Vũ Trạch đi theo xem náo nhiệt cũng chạy tới, tới đây tương đối trễ, cho là sẽ bị mẹ mắng, không ngờ vừa lại đây liền thấy mẹ đang giáo huấn Lão Thất Phu An gia.

Ánh mắt Thư Vũ Trạch ở sau lưng đám người An Thừa Tướng quét qua, sau đó con người đi lòng vòng, lộ ra một nụ cười rất giảo hoạt như hồ ly, hai chân ngắn trực tiếp xoay người chui ra đám người, không biết đã đi làm cái gì.

"Tề vương phi, người đừng cho là có Tề vương ở đây, người có thể vũ nhục lão phu như thế!" An Thừa Tướng trước tâm tình vô cùng kích động, bây giờ nhìn đến Nhã Phù xuất hiện cùng với bị nàng giấu cợt, cũng từ từ bình tĩnh lại, một gương mặt già nua âm trầm vô cùng khó coi.

"An Thừa Tướng, người phụ nữ của Bốn vương như thế nào, không cần phải người tới trông nom!" An Thừa Tướng hăn nói chưa dứt lời, hăn vừa nói như thế, ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Thần trực tiếp bắn qua, nụ cười tà mị chậm chậm mở miệng nói.

Người phụ nữ của Nam Cung Thần hăn, không cần mặc cho người khác nói, An Thừa Tướng người là một con chó gì, cứ nhiên cũng muốn ở trước mặt hăn nói như vậy!

Nam Cung Thần mặc dù không nói lời nào, cả người toát ra phong cách lạnh lùng cũng làm cho người ta không thể bỏ qua, lạnh nhạt mở miệng, huống chi đem tầm mắt mọi người cũng hấp dẫn đến trên người mình.

Khẽ cau mày, Nhã Phù có chút bất mãn bĩu môi.

Hăn làm sao lại không thể ngoan ngoãn nghe lời rồi, hăn chớ tùy tiện mở miệng, đáng người hăn tuyệt mỹ đã đủ để người ta chú ý rồi, vừa mở miệng càng đem toàn bộ tầm mắt của người khác kéo tới, tất cả nói phải khiêm tốn một chút, khiêm tốn một chút, đừng để cho người khác nhìn chăm chăm vào hăn, kết quả hăn còn nói chuyện!

Mặc dù trong lòng có chút bất mãn nói thầm, nhưng không thể không nói, đối với sự bảo vệ của Nam Cung Thần, trong lòng Nhã Phù vẫn có một ít ấm áp .

Nhất là câu kia... người phụ nữ của Bốn vương... Cái này là chỉ nàng đi!

Có chút sững sờ nhìn Nam Cung Thần, hình như là nhận thấy được tầm mắt của nàng, ánh mắt Nam Cung Thần chuyển sang nàng, đáy mắt nhiều hơn một phần mềm mại.

"Lời nói của Thập đệ hơi bị quá mức rồi, Thập đệ mặc dù được phụ hoàng sắc phong làm Tề vương, nhưng dù thế nào cũng vẫn là bề tôi, lời như thế tại sao có thể tùy ý nói ra khỏi miệng." Nam Cung Hữu sa sầm gắt gao nhìn chăm chăm Nam Cung Thần, y hận nhất chính là hắn không chút kiêng kỵ lễ độ linh thể này.

"Tam đệ nói không khỏi quá nghiêm trọng, chẳng qua là Thập đệ quan tâm Thập đệ muội, chuyện nhỏ đó cũng không có gì đáng ngại." Nếu Nam Cung Thần cũng ra mặt, Nam Cung Viêm luôn luôn bảo vệ cho hắn lại càng trực tiếp mở miệng che chở, trong lời nói rất rõ ràng là nhắm vào Tam hoàng tử.

"Thập ca cùng thập tẩu vợ chồng ân ái, Tam ca, ta nói người cũng đừng ghen tỵ với người ta như vậy!" Thập Nhất hoàng tử Nam Cung Nghiêu cũng ở bên cạnh chen miệng vào, hắn nhìn một nhà An Thừa Tướng đã cảm thấy không vừa mắt, hôm nay lại còn chạy tới gây chuyện.

"An Thừa Tướng nếu thật muốn tới chúc thọ, như vậy mời người đem tất cả những gì không liên quan đem đi, đổi trang phục sáng sủa đến, nếu không Hầu phủ chúng ta không hoan nghênh người, kính xin thứ lỗi!" Đưa tay chỉ cửa lớn, Nhã Phù lạnh giọng hạ lệnh đuổi người.

Hôm nay Hầu Gia làm thọ yến, Nhã Phù cũng không muốn tiếp tục dây dưa, bọn họ lại không biết hiện tại An Thừa Tướng như thế nào, nếu tiếp

tục thì sẽ trì hoãn tiến hành thọ yến.

"Lão phu hôm nay đến, cũng sẽ không đi, lão phu còn chưa có chúc thọ, Tề vương phi liền định đuổi người!" An Thừa Tướng cười lạnh một tiếng, đưa tay vung lên, hai người sau lưng bưng một cái rương cùng đi lên.

Đem rương để xuống, ánh mắt An Thừa Tướng ý bảo người làm mở ra, trực tiếp chỉ vào một cái chuông trong rương, cười lạnh nói: "Hầu Gia, phần này lễ thọ người là nhận hay là không nhận?"

Đưa chuông! Danh như ý nghĩa, cũng chính là chăm sóc người thân trước lúc lâm chung!

Sắc mặt hơi đổi, Cái lão già chết tiệt này đúng là không đến đại nào một cuộc không cam lòng, thậm chí đưa "Chuông" cũng trực tiếp đưa ra rồi.

Đưa chuông cho người đại thọ 50, như vậy lễ thọ ai sẽ nhận lấy!

"Gâu gâu gâu ——!"

"Gâu gâu gâu —— gâu gâu ——!"

"Gâu gâu ——!"

"Ấy da da nha! Tránh ra! Mau tránh ra! Những tiểu tử này không nghe lời a! Ai nha, mọi người mau tránh hết ra! Bị cắn ta không phụ trách, ai nha! Mau tránh ra!"

Đột nhiên trong đám người vang lên một âm thanh non nớt, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, đồng thời thu hút sự chú ý là mấy tiếng chó sủa vô cùng vang dội.

Thư Vũ Trạch?

Nhã Phù cùng Nam Cung Thần hai mặt nhìn nhau, vang lên nhiều tiếng chó sủa như vậy, sợ rằng số lượng này không ít!

Đám người hỗn loạn, tất cả mọi người nhìn một bé trai phấn điêu ngọc trác, khuôn mặt nhỏ nhắn trên trán mang theo nhiều mồ hôi, khắp khuôn mặt là vẻ hoang mang sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cùng Tề vương gần như cùng một dạng, mà trên tay bé trai này, đang lôi kéo một sợi dây thừng, trước mặt bảy tám con chó gần như cao hơn cả người bé, há hốc mồm, lè lưỡi, tới lúc gấp rút nhanh chóng hướng trong đám người chạy tới, mà bộ dạng bé trai rõ ràng cho thấy kéo không được nhiều con chó như vậy, chỉ có thể sợ loạn lôi kéo đang đi phía sau.

"Ai nha, mau tránh ra, mau tránh ra! Bọn tiểu tử này không biết làm sao đột nhiên thật kích động, ta kéo không được rồi !" Mọi người nhìn thấy mấy con chó to dữ tợn, tất cả đều có chút sợ sợ, nhóm người này dù chạy vào trong đám người, mọi người cũng loạn lên.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ nghe tiếng kêu sợ hãi của bé trai, còn có người chung quanh sợ hãi tránh ra, tất cả đều nhường lại đường cho bé trai, còn có cậu và vài con chó đi qua, chỉ sợ sơ ý một chút chọc giận mấy con chó hung dữ này, bị hung hăng cắn một cái.

"Gâu gâu gâu ——!"

"Gâu gâu ——!"

"Ai nha, mẹ, mấy con này hơi sức thật lớn, con kéo không được rồi!" Mọi người xác định, bé trai như hoa như ngọc kia rất nhếch nhác lôi kéo một đám chó to chạy vào trong đám người, cuối cùng hết sức, sợi dây trên tay trực tiếp lỏng ra, đặt mông ngồi trên đất.

Mà vài con chó to hung mãnh thoát ra khỏi sự khống chế, giương miệng to, hướng trong đám người An Thừa Tướng nhào tới!

"A ——! Tránh ra!"

"Tránh ra, mau đưa những súc sinh này đánh chết, tất cả đều đánh chết!" Nhóm người An Thừa Tướng bị vài con chó to như vậy đuổi theo nhếch nhác khác thường, vừa vội vàng tránh né trở thành miếng thịt trong miệng chó, vừa tức giận rống to.

Mà vài con chó to đó hình như cũng nhận đúng người, vẫn luôn đuổi theo cắn đám người An Thừa Tướng, một nhóm người khác bên cạnh đang sửng sốt liên nhìn cũng không nhìn một cái.

"Mẹ, cái người mặc quần áo cùng vào quan tài rất giống ông ngoại, sẽ không có chuyện gì! Con không phải cố ý, con không biết bọn nó hôm nay lại không ngoan như vậy, con kéo không được."

Mặt Thư Vũ Trạch đau lòng, miệng nhỏ rất tự trách cúi đầu, tay nhỏ bé lôi kéo ống tay áo Nhã Phù, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn một nhóm người đang bị mấy con chó to đuổi một cái, vô cùng vô tội mở miệng nói.

Người chung quanh nhìn tiểu bảo bối ánh mắt long lanh như nước, còn có bộ dạng tự trách, có chút đau lòng.

Sức lực của nhiều con chó như vậy, vốn cũng không phải là một đứa bé có thể kéo, tất cả mọi người chẳng qua là cảm thấy An Thừa Tướng vận số hơi đen, về phần Vũ Trạch một câu ‘người mặc quần áo cùng vào quan tài rất giống ông ngoại’ kia, trực tiếp cũng bị người ta nghĩ là lời của một đứa trẻ con thôi, nơi nào còn có ý tứ trách tội.

Vốn đang bởi vì đám chó to có chút kinh sợ đến người, muốn mắng, bây giờ nhìn bộ dạng người đó, vốn có chút tức giận, bây giờ tất cả đều không có nữa.

"Bảo bối ngoan, không có việc gì, chỉ là con chó đó thấy đồng loại, tương đối hưng phấn!" Đưa tay đem lấy con trai bảo bối của mình ôm lên,

Nhã Phù đưa tay vỗ vỗ lưng con trai, an ủi nói.

Tên tiểu tử này nơi nào tìm đến nhiều con chó to như vậy, mấy con chó này đều đã được huấn luyện qua, rõ ràng chính là hướng về phía đám người An Thừa Tướng đi.

Trong mắt Nam Cung Thần mang theo vài phần nụ cười, quay đầu nhìn về phía ngực Nhã Phù bả vai của con trai không ngừng run rẩy!

"Chúng ta đi!"

Bị một đám chó không ngừng đuổi theo, An Thừa Tướng cũng nhìn thấu một chút có cái gì không đúng.

Mấy con chó này tại hiện trường nhiều người như vậy đều không đuổi theo chạy, chỉ có chạy theo người ông ta mang tới, rõ ràng chính là cố ý, cả khuôn mặt cũng đã sầm sì xuống, An Thừa Tướng trực tiếp trầm giọng hô to một tiếng, được mấy hộ vệ bảo vệ, có chút ảo não bị vài con chó to hung ác đuổi theo chạy.

"Ha ha ha! An Thừa Tướng không tiến!" Nhìn bên này dáng vẻ nhếch nhác của An thừa tướng, Hầu Gia không chút nào bất kỳ cố kỵ nào cười to ra.

Cháu ngoại mình mang tới chó to, sau đó đuổi một đám người An Thừa Tướng chạy đi, Hầu Gia không phải nói nhiều đã rất thoải mái, trực tiếp một tay lấy Vũ Trạch vẫn còn ở trong ngực Nhã Phù ôm lấy, râu ria đầy cằm trực tiếp hung hăng hôn một miệng lớn.

"Không hổ là cháu ngoại bốn hầu, nuôi chó cũng cực kỳ tinh khôn!"

"Ha ha, ông ngoại, những con chó đó rất tinh khôn, bình thường cũng có thể ăn thật nhiều thịt!" Vũ Trạch khéo léo đưa tay ôm cổ của Hầu Gia, lấy lòng đưa lên nụ cười khéo léo.

Đợi đến khi Vũ Trạch từ trên người hầu gia từ chối mấy cái xuống, lại hai tay nắm thành quyền, hướng về phía Hầu Gia bái một cái, khéo léo chúc mừng: "Chúc ông ngoại thọ sánh Nam Sơn, sống lâu trăm tuổi, cách quan tài xa xa!"

"Ha ha ha, tốt tốt tốt!"

Một buổi thọ yến cực kỳ náo nhiệt, khi đám người An Thừa Tướng rời đi, tiếp tục náo nhiệt tiến hành tiếp, trong lúc lại đột thêm một cái chuông, làm cho một buổi thọ yến, cực kỳ náo nhiệt!

Một buổi thọ yến kết thúc, mà đổi thành bên kia, chỗ ở bắc phương Bắc Việt quốc cũng là sắp nghênh đón việc trọng đại của cả nước đó là lựa chọn phò mã.

Trên đại lục, người của các quốc gia khác nhau cũng bắt đầu rồi rít chuẩn bị động thân tiến về phía đó, mà giống những người đó, không hề chỉ có người trong triều đình, còn có thật nhiều người trên giang hồ cũng một lòng, cũng giống nhau vội vàng tiến về phía đó.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Công chúa Bắc Việt quốc chọn phò mã, hôm nay lập tức thành chuyện được coi trọng nhất trên đại lục, dĩ nhiên đây là đối với những người có địa vị cao mà nói, đối với bình dân bách tính mà nói, mặc kệ người là ai đang nắm quyền hay không có quyền, chỉ cần bọn họ có thể an an ổn ổn sống qua ngày, vậy cũng tốt.

Bắc Việt quốc, ở phía Bắc Đại lục, cả quốc gia gần như từ đầu năm đến cuối năm đều là Băng Tuyết, mùa hè ở Bắc Việt, sợ rằng nhiệt độ cũng thấp hơn quốc gia khác, cho nên ở Bắc Việt, Liêu Tuyết Thành rất nổi danh!

"Oa, như vậy Băng Tuyết thành, quả nhiên không hổ là Bắc Việt quốc, Liêu Tuyết Thành danh bất hư truyền! Chúng ta bây giờ mới tiến vào biên giới Bắc Việt, nơi này cũng đã có vẻ của Băng Tuyết rồi!" Trên đoàn xe, Thư Nhã Phù ăn mặc giống đàn ông, có chút sợ lạnh ở trong áo choàng, từ màn xe nhìn phía ngoài cửa sổ, vô cùng hăng hái kêu lên nói.

"Bắc Việt quốc, vốn nổi danh là Băng Tuyết Thành, vương phi vẫn luôn sống ở Đông Ly chúng ta, có thể còn không có thấy tuyết đi!" Liễu Trì ngồi ở vị trí phụ xe, lúc này cũng mặc vào y phục dày cộm nặng nề, nghe Nhã Phù sợ hãi than trực tiếp theo sát nói.

"Vương phi, bên ngoài lạnh như thế, y phục có đủ ấm hay không, có muốn mặc thêm một cái nữa không, cửa sổ còn không mở được không, trời lạnh như thế này, cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ!" Tiểu Lan nóng nảy mở miệng, đi qua kéo màn xe ngựa lại, khẩn trương nhìn Nhã Phù hỏi.

Tiểu Lan cũng bị Nhã Phù mang theo, nha đầu này ở Hầu phủ sau khi thọ yến xong cũng đã đi theo Nhã Phù trở về Tề Vương phủ, hiện tại rất nhiều chuyện bên cạnh Nhã Phù cũng do nàng ta tới xử lý, trải qua một đoạn thời gian, Nhã Phù lại càng ngày càng thích Tiểu Lan, xử sự ngay ngắn rõ ràng, mạch lạc, đem rất nhiều chuyện lớn nhỏ bên cạnh nàng cũng xử lý vô cùng tốt, nhưng có một chút không tốt, đó chính là thích càu nhàu.

"Tiểu Lan, công tử ta nhưng không có yếu đuối như vậy, so ra mà nói, ta cảm thấy." Ánh mắt Nhã Phù nhìn về phía đối diện ình ngời ở trên đệm lông chồn Nam Cung thần, "Vương Gia, ngài xác định sẽ không lạnh? Có muốn thêm y phục hay không, cảm lạnh đối với thân thể điều dưỡng cũng không hay."

Bên ngoài nói đến chuyện giải độc thì Nhã Phù hiện tại cũng luôn luôn đem nó nói thành điều dưỡng thân thể, dù sao nhìn cái bộ dạng thân thể này của Nam Cung Thần, khiến người nào nhìn cũng cảm thấy nên điều dưỡng, sắc mặt trắng nõn, mà hai chân không thể đi được, bình thường có uống thuốc, hiện tại hoàn toàn đều do nàng phụ trách thôi.

Mà cùng đi theo Bắc Việt, lúc đầu Nam Cung Thần thật ra thì vẫn có chút phản đối, lần này người tiến về phía Bắc Việt rất đông đảo, phía Đông Ly quốc đi lần này ngoài bốn hãn, còn có Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu, nhị hoàng tử Nam Cung Viêm, Tam hoàng tử Nam Cung Hữu, cùng với Lục hoàng tử Nam Cung Triệt phong lưu, tất cả đều cùng nhau đi tới, khiến cho nhân số cả đoàn xe trở nên đông đảo, mà trong đó còn phải cộng thêm một Huyền Nguyệt quốc, thái tử điện hạ Hách Liên Húc Hoa.

Một đám người như vậy, khiến cho nhân số cả đoàn xe bon họ rất đông đảo, mà Nhã Phù nhất định là không thể lấy thân phận Tề vương phi để đi theo, lần này đi Bắc Việt cũng không có đơn giản như vẻ bề ngoài, tất cả mọi người đều mang theo ý định khác nhau cùng đi.

Lại nói, Bắc Việt vương lần này này ngoài dự đoán của mọi người ra một chiêu cờ, thật sự là khiến rất nhiều người vui mừng cũng làm cho rất nhiều người sầu khổ.

Hiện tại vài quốc gia trên Đại lục nhìn như vững vàng, nhưng là ám ba lưu động (ý là không ổn định), hiện tại Bắc Việt Vương vì tiến hành tuyển phò mã cho công chúa Bắc Việt, đã bắt đầu làm cho giữa các nước trên Đại lục thăng bằng có chút thay đổi, Bắc Việt quốc không người nổi nghiệp, hôm nay này cử hành chọn lựa phò mã, gần như biến tướng thành chọn lựa kế tiếp đảm nhiệm Bắc Việt vương.

Bắc Việt quốc cũng đứng trong hàng ngũ bốn đại cường quốc, mặc dù bên ngoài so với Đông Ly quốc cùng Huyền Nguyệt quốc, tổng thực lực còn phải kém một chút, nhưng cũng là một đại cường quốc trên đại lục, càng thêm quốc đô cổ xưa nhiều năm truyền thừa xuống, một cái quốc gia như vậy, bất luận người nào trở thành Quân Vương tương lai, như vậy cũng sẽ đưa đến biến đổi toàn bộ đại lục.

"Nếu như vương phi cảm thấy lạnh, Bốn vương sẽ không để ý cho vương phi sưởi ấm ở trong ngực của Bốn vương đấy!" Nam Cung Thần cầm trên tay một quyển sách xem, đối mặt Nhã Phù hỏi thăm, đầu cũng không có nâng lên nhếch môi cười khẽ một tiếng, trực tiếp nhàn nhạt mà nói ra.

Một chút cũng không có cố kỵ hiện tại trên xe ngựa không chỉ có hai người bọn họ, Nhã Phù vì điều trị thân thể cho Nam Cung Thần, dịch dung sau thay nam trang, dùng tên giả là Cảnh Lưu Niên, mà Tiểu Lan còn lại là trực tiếp lấy thân phận của tiểu nha đầu theo tới.

Mà Thư Vũ Trạch tự nhiên không chịu bỏ qua cũng cùng đi theo, lại nói khi Nam Cung Thần mang theo Vũ Trạch cùng xuất hiện trước đoàn xe của mọi người, còn đưa tới rất nhiều người liếc mắt, dù sao mấy người hiện tại tiến về phía Bắc Việt quốc để tham dự chọn phò mã, Nam Cung Thần còn đem theo con trai. Cái này thật sự là làm cho người ta có chút cảm

thấy trợn mắt há hốc mồm, thật ra thì nếu như bọn họ biết, trên xe Nam Cung Thần, vị công tử tuần tú tác phong nhanh nhẹn thật ra chính là Tề vương phi Thư Nhã Phù, sợ rằng càng thêm khiếp sợ há to mồm rồi.

Đối với Nam Cung Thần mặt không thay đổi sắc, Nhã Phù trực tiếp liếc mắt.

Nàng đúng là điên mới đi quan tâm hẳn có thể bị lạnh hay không, người đàn ông này nếu như lạnh, cũng không mặc áo choàng để trên xe ngựa, mặc dù trên xe ngựa có lò sưởi, nhưng tự nhiên là rất lạnh.

Tiểu Lan ở một bên len lén cười, gương mặt nhìn xuống Vương gia đang cúi đầu đọc sách, lại xem một chút Vương phi đang mắt trợn trắng, đáy lòng không cầm được cười trộm.

Vương Gia đối với vương phi thật tốt!

Đoàn xe đoàn người, trải qua đoạn thời gian bôn ba trên đường này, cuối cùng qua nhiều ngày trên đường đã tới quốc đô Liêu Tuyết Thành của Bắc Việt quốc!

Mấy người tiến vào Liêu Tuyết Thành không bao lâu, Quốc vương Bắc Việt đã được tin tức, phái người đi tiếp đãi, dù sao bọn họ không giống với một số người giang hồ, làm hoàng tử Đông Ly quốc cùng với thái tử Huyền Nguyệt quốc, mấy người thân phận tôn quý, hơn nữa chính là nhân vật quan trọng, làm Quốc vương Bắc Việt, tự nhiên biết nặng nhẹ trong đó, thời điểm biết bọn họ đến, cũng đã hạ lệnh chuẩn bị xong tất cả chiêu đãi thật tốt.

Bắc Uyển, đám người bọn họ được sắp xếp ở nơi đây, mà Hách Liên Húc Hoa lại được sắp xếp ở vị trí Nam Uyển, dù sao bọn họ lập trường bất đồng, đến Bắc Việt quốc cũng là đại biểu quốc gia của mình, tự nhiên cũng có nơi ở riêng, không thể so với việc đi cùng nhau ở trên đường.

"Tề vương, các người ở sân bên này, nô tỳ tên Á Nô, Vương Gia nếu như có cái gì cần trực tiếp nói với nô tỳ là được, trong đoạn thời gian ở Bắc Việt, sẽ do nô tỳ phụ trách phục vụ Vương Gia." Cái người nói chuyện gọi là Á Nô, da tương đối ngăm đen, nhưng nhìn còn là mi thanh mục tú, vóc người mặc dù ở dưới áo bông cũng khó mà che giấu uyển chuyển kia, mỉm cười cung kính nói.

Đông ly quốc Tề vương Điện hạ, mặc dù ít có người nhìn thấy người thật, nhưng Tề vương kinh thái tuyệt diệu đã sớm ở trong vài quốc gia có danh tiếng, người hết sức quan trọng tự nhiên xem ở trong mắt.

"Á Nô cô nương, ta muốn hỏi, công chúa Điện hạ của các người có gì yêu thích?" Nhã Phù trực tiếp tiến lên, cử chỉ ưu nhã mà quý khí, dịu dàng nhìn Á Nô, nhẹ giọng hỏi.

Á Nô vốn cũng không muốn trả lời vấn đề này, dù sao lần này người tiến tới gần như tất cả đều là vì vị trí phò mã, nhưng nhìn trước mắt vị này tuần dật phi phàm, là công tử dịu dàng, vẫn là nhìn không được ánh mắt nhu hòa rất nhiều, cộng thêm vị công tử này còn là đi theo Tề vương Đông Ly quốc đến, cũng không thể tùy tiện đắc tội.

Á Nô nhẹ nhàng mềm mại mở miệng hồi đáp: "Vị công tử này không phải nô tỳ không muốn nói cho ngài, chỉ là công chúa yêu thích gì những người như chúng ta không thể biết, Á Nô chỉ là một tiểu nha đầu tùy ý có thể thấy được mà thôi, chuyện bên người Công chúa không tới phiên nô tỳ tới xử lý a."

"Á Nô cô nương nói vậy, ta xem cô nương như một bông hoa huệ, cũng không phải là tiểu nha đầu tùy tiện, huống chi cô nương nói năng hào phóng, phong cách hơn người, tại sao có thể nói là một tiểu nha đầu có thể thấy khắp nơi được!" Nhã Phù giống như khế cười, đi lên trước nói.

"Công tử khen sai rồi, nếu như Vương Gia cùng mấy vị công tử không có những chuyện khác, Á Nô xin được cáo lui trước!" Lưu lại một chút ngưỡng ngừng mỉm cười, Á Nô thi lễ một cái đi ra ngoài.

Á Nô trực tiếp rời đi liền hướng trong viện khác đi tới, đừng xem Á Nô chỉ là một tiểu nha hoàn, nhưng nàng vẫn thật sự là thị nữ thiếp than bên cạnh Công chúa Bắc Việt, lần này được phái tới phục vụ các khách quý khác nhau trong viện, cũng là phụng lệnh công chúa mới tới, không phải là muốn nhìn một chút những người này đến tột cùng như thế nào?

Công chúa không thể tự mình tiến đến, sẽ để cho nha hoàn tâm phúc bên cạnh mình tới.

"Ha ha, Cảnh công tử thật là tác phong nhanh nhẹn, khí chất bất phàm, mới đến Liêu Tuyết Thành, Cảnh công tử đã có một người hồng nhan tri kỷ rồi !" Bên kia Nam Cung Viêm cũng là vừa đi tới thấy được một màn kia, không cầm được cười trêu nói.

"Nhị Điện hạ nói quá, chỉ là Á Nô cô nương là một cô nương rất đẹp, chúng ta sau này vẫn còn muốn cho nàng chăm sóc nhiều, tự nhiên cũng thân cận với nàng ta một chút." Nhã Phù cười đem áo choàng trên người cởi ra, trên người một thân quần áo màu xanh da trời, đem nàng làm nổi bật lên càng phát ra phiêu dật tuần lãng.

Đối với thân phận của Nhã Phù, chỉ có mấy người Nam Cung Thần biết, những người khác chỉ coi nàng là Cảnh Lưu Niên, là đại phu phụ trách điều dưỡng thân thể bên cạnh Nam Cung Thần, nhìn rất trẻ tuổi, khiến cũng rất nhiều người vô cùng hiếu kỳ đến tột cùng nàng có khả năng gì. diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

"Thập đệ, ta tới là muốn cùng ngươi nói chút chuyện ."

Nam Cung Viêm nhìn Nam Cung Thần, ý tứ rất rõ ràng là muốn cùng một mình hắn nói một chút, trong lúc nói chuyện, ánh mắt còn nhẹ khẽ liếc

mắt một cái Nhã Phù cùng Tiểu Lan hai người, dù sao hai người Băng Đồng cùng Liễu Trì cũng là tâm phúc của Nam Cung Thần, Nam Cung Viêm cũng không lo lắng, chỉ là hai người này nhìn rất lạ mắt, hẳn thế nào cũng có chút phòng bị, nhất là một đại phu trẻ tuổi tuấn dật như thế, thật sự là để cho hắn có chút lòng nghi ngờ thân phận của nàng.

Nhã Phù cũng nhìn thấu ý đồ của hắn, còn chưa kịp mở miệng, Nam Cung Thần vẫn như cũ mở miệng trước tiên: "Nói thẳng đi! Đều không phải là người ngoài!"

"Chuyện này." Nam Cung Viêm có chút do dự nhìn đám người Nhã Phù.

"Ta đi ra ngoài đi một chút, ngồi xe lâu như vậy, ta hơi mệt! Tiểu Lan cùng ta cùng đi ra ngoài một chút đi! Tiểu thể tử như thế nào, cùng ca ca ta đi ra ngoài đi!"

"Ta đi ra ngoài đi một chút, ngồi xe lâu như vậy, ta hơi mệt! Tiểu Lan cùng ta cùng đi ra ngoài một chút đi! Tiểu thể tử như thế nào, cùng ca ca ta đi ra ngoài đi!"

Nam Cung Viêm nếu cố kỵ nàng, vừa đúng nàng cũng muốn đi ra ngoài xem hoàn cảnh chung quanh đây một chút, thuận tiện xem bao nhiêu người cùng tới, dù sao lần này chọn lựa phò mã, không phải chỉ có mấy người bọn hắn mà thôi, toàn bộ đại lục người có ý tưởng một bước lên trời cũng không ít.

Mà Thư Vũ Trạch một bên, Nhã Phù trực tiếp ném ánh mắt qua, Vũ Trạch hiểu được, cười ha hả chạy tới lôi kéo tay Nhã Phù, mấy người cầm áo choàng đi ra ngoài.

Ra khỏi viện, Nhã Phù một tay ôm lấy con trai, nhìn về phía Tiểu Lan: "Tiểu Lan, ngươi cũng mệt mỏi, ta cùng tiểu thể tử của ra ngoài đi dạo, ngươi đi nghỉ trước đi, chớ mệt mỏi sinh bệnh !"

"Vương. Công tử, nhưng."

"Được rồi, chúng ta ở bên cạnh này đi một chút, cũng không bỏ đi! Lập tức trở lại!" Nói thẳng xong, Nhã Phù ôm Vũ Trạch đi ra ngoài.

Đi ra ngoài sân nhỏ, Nhã Phù nhàn nhạt nhìn băng tuyết chung quanh, cảm giác có chút hoảng hốt, tự động đem con trai trong ngực ôm chặt hơn mấy phần nữa.

Trong thời gian bảy năm rời đi Đông Ly quốc, từng quá nửa thời gian ở trong Bắc Việt quốc, hôm nay lần nữa bước lên thế giới toàn tuyết này, đáy lòng nhớ tới chuyện khi đó Vũ Trạch mới còn bé như vậy, cảm giác có thật nhiều bàng hoàng.

"Mẹ, chúng ta lại trở về rồi sao!" Thư Vũ Trạch hình như cũng cảm nhận được cảm khái trong lòng mẹ mình, âm thanh nhỏ mềm mại nói.

"Đúng vậy, lại trở về rồi !" Nhã Phù nhìn màu tuyết trắng xung quanh, nâng lên một nụ cười nhẹ nhàng, mở miệng nói, "Tiểu thế tử của ta, người nói lần này Công chúa Bắc Việt quốc chọn lựa phò mã, ai sẽ được chọn trúng, người được chọn trúng trở thành phò mã, về sau sẽ trở thành vua của Bắc Việt quốc rồi."

"Mẹ, nếu như là con hiện tại đã hai mươi tuổi, cũng hoặc là mười tám tuổi, khẳng định không phải nói như vậy rồi, Công chúa Bắc Việt nhất định sẽ đối với con vừa thấy đã yêu, nhưng đáng tiếc hiện tại con mới sáu tuổi!" Thư Vũ Trạch gật gù há hê thở dài, hình như rất là cảm thán bản thân không thể đủ tuổi để tham gia đại sự lần này.

Con trai bảo bối thật là có sự tự tin mạnh mẽ! Trong lòng lẩm bẩm, Nhã Phù nhìn chăm chăm nhìn lên nhìn xuống đánh giá con trai mình một cái.

Không hổ là con trai của mình, thật đúng là nhìn thế nào cũng đáng yêu, nhìn thế nào đều là đẹp trai hoàn mỹ không khuyết điểm, lớn lên về sau dựa

vào khuôn mặt này mà có thể nháy mắt giết ngàn vạn thiếu nữ.

"Ừ, có đạo lý, Tề vương gia lúc này chạy tới, đó là đoạt danh tiếng của tiểu công tử người, nếu không cho người ở đây, những người khác không cần nhìn!"

Thư Nhã Phù cũng đi theo cười hì hì nói đùa, dù sao chung quanh hai người bọn họ, con trai mình vốn là cũng đúng là rất xinh đẹp.

"Hì hì ——! Hi hi hi!"

Một tiếng cười khẽ như chuông bạc từ một phương hướng khác truyền đến, sau đó chỉ thấy một người mặc xiêm áo màu hồng, cùng áo choàng lông chạy ra là nữ nhân, phấn điêu ngọc trác rất là đáng yêu, nhìn có vẻ chừng mười lăm mười sáu tuổi, gương mặt hình như là bị lạnh đến đỏ rực, nhìn càng thêm mê người.

Xiêm áo màu hồng nhìn cùng với Á Nô mặc là cùng kiểu dáng, vậy cũng đồng dạng là tiểu nha hoàn trong Bắc Uyển này.

"Ha ha, người ca ca này thật buồn cười, còn có tên tiểu tử này cũng thật đáng yêu!" Tiểu nha hoàn cũng không sợ là, nhìn mình nhất định là bị phát hiện rồi, dứt khoát trực tiếp chạy tới, cười hì hì nói.

"Tiểu muội muội, làm sao ngươi một người ở chỗ này?"

Nhìn cái tiểu nha đầu ngây thơ lãng mạn này, Nhã Phù cũng có chút thích, lộ ra nụ cười dịu dàng hỏi.

"Người có thể gọi ta Linh nhi, cha ta vẫn luôn là gọi ta như vậy! Người ca ca này ngươi gọi gì vậy? Đúng rồi đúng rồi, hẳn lại kêu cái gì?" Tiểu nha đầu cũng không sợ, cười thoáng chốc đáng yêu, nghiêng đầu hỏi.

"Ta à, ta tên là Cảnh Lưu Niên, đây là Thư Vũ Trạch!"

Mỉm cười nhìn dáng vẻ thanh tú đáng yêu của Linh nhi, Nhã Phù có chút buồn cười, đây là một tiểu nha đầu thật đáng yêu.

"Này Lưu Niên ca ca, ta nghe nói này bên trong là chỗ ở của Tề vương Đông Ly quốc, chẳng lẽ người chính là Tề vương Đông Ly quốc? Nhưng Tề vương đó giống như không phải gọi cái tên này a!" Linh nhi vừa lên tiếng trực tiếp liền nói ra nguyên nhân mình chạy tới nơi này, thì ra là tới nơi này gặp Nam Cung Thần .

Tiểu nha đầu biết hiện tại người đến trong Bắc Uyển này, hơn nữa ở đây đều là hoàng tử Đông Ly quốc, tự nhiên là có lòng hiếu kỳ, trực tiếp bỏ chạy tới muốn gặp rốt cuộc người đó hình dạng thế nào.

"Ta không phải là Tề vương! Người muốn biết hình dạng Tề vương thế nào sao? Đâu, nhìn Vũ Trạch, hắn là con trai của Tề vương, dáng vẻ này, người xem hắn hình dạng thế nào, Tề vương chính là cái bộ dáng đó." Nhã Phù cười đem Vũ Trạch từ trong lòng ngực để xuống, chỉ vào hắn hướng về phía Linh nhi nói.

Dù sao Nam Cung Thần cùng Vũ Trạch hai người cái rất giống nhau, tùy tiện nhìn người cũng biết hai người quan hệ không tầm thường, hơn nữa hai người cũng đúng là dáng dấp một khuôn mẫu, tự nhiên hiện tại người muốn nhìn một chút Tề vương Điện hạ hình dạng thế nào, nàng trực tiếp đem Vũ Trạch cho nàng ta xem một chút đó cũng được.

"A! Tiểu đệ đệ ấy là con trai của Tề vương con? Hắn thành thân rồi, vậy. Vậy sao hắn lại đến đây, cũng đón dâu rồi, tại sao có thể làm phò mã!" Linh nhi trừng lớn cặp mắt, ánh mắt trên người của Vũ Trạch, rất muốn xem rõ ngọn ngành ra ngoài, nàng ta hiển nhiên cũng không nghĩ đến tiểu đệ đệ này thật đáng yêu, cư nhiên chính là con trai của Tề vương.

Nàng nghĩ mọi người tới đây đều là còn độc thân! Trong này có bao nhiêu người vẫn độc thân, mặc dù Nam Cung Thần tới nơi này cũng không

phải vì đi tranh cái vị trí phò mã, lần này cũng làm cho rất nhiều chuyện biến hóa xảy ra, cũng chuẩn bị tự mình đi trước xem một chút.

Chỉ cần lên làm phò mã, đó chính là một bước lên trời, có bao nhiêu người hưởng về vị trí này.

Đừng nói Công chúa Bắc Việt đến tốt cùng nhìn có được hay không, dù là một người xấu xí, lại có bao nhiêu người sẽ để ý, càng nhiều người coi trọng chính là thân phận của Công chúa Bắc Việt quốc này, cùng đi theo Công chúa Bắc Việt quốc xuất giá tất cả đất nước Băng Tuyết Quốc Độ.

"Này Linh nhi tử tử, người là nha hoàn ở Bắc Uyển này?" Thư Vũ Trạch nháy nháy mắt to, hất đầu nhìn lên Linh nhi trước mặt hỏi.

"Nha hoàn. Đúng a! Đúng a!" Linh nhi liên tục không ngừng gật đầu, nhìn Vũ Trạch đáng vẻ mềm mại dễ thương, càng nhìn càng đáng yêu, vốn là bị Lưu Niên ca ca ôm vào trong ngực còn chưa có quá chú ý, hiện tại nhìn kỹ, thật sự là thật đáng yêu.

"Oa, Tiểu Trạch người thật đáng yêu, vậy phụ thân người nhất định đáng dập vô cùng đẹp trai! Vậy nếu công chúa gả cho cha người, người không phải sẽ gọi công chúa là mẹ!" Linh nhi nghiêng đầu rất là nghiêm túc tự hỏi, mà nhìn Vũ Trạch một đôi mắt cũng trợn thật lớn, ánh mắt căng tròn một thoáng là đáng yêu.

"Ai nói, ta và người nói, Tề vương phi đã là mẹ ta rồi, Công chúa Bắc Việt không đảm đương nổi vị trí Tề vương phi, vậy cũng chỉ có thể làm thiếp, tiểu thiếp là không có tiền đồ, hơn nữa còn sẽ bị xem thường, thật không tốt!"

Thư Vũ Trạch trực tiếp lắc đầu, một bộ dáng đại nhân dạy Linh nhi trước mắt so với mình còn lớn hơn, hắn mới không cần cái gì Công chúa Bắc Việt kia làm mẹ của mình đâu, ai cũng có mẹ tốt của mình.

"Như vậy, đúng nga! Đã có con trai, Tề vương khẳng định đã đón dâu rồi!" Linh nhi sau khi nghe, vẫn còn rất là thận trọng gật đầu một cái, "Như vậy nếu, công chúa không thể gả cho phụ thân người, vậy. Lưu Niên ca ca làm sao người ở chỗ này đây?"

"Ha ha, ta là đi theo Tề vương đó! Ta là một đại phu! Nếu như Linh nhi thân thể không thoải mái, ta có thể giúp người xem một chút! Tuyết rơi, chúng ta đi vào trong đình bên kia ngồi một chút đi, đứng bên ngoài sẽ bị cảm lạnh, chờ một chút tuyết đầy lên, chúng ta cùng nhau làm người tuyết chơi."

Nhã Phù cười cười, nhìn chung quanh đã bắt đầu có dấu hiệu tuyết rơi, chạy thẳng tới hưởng đình kia.

"Làm người tuyết, chơi thật thích, ta cũng muốn chơi!" Linh nhi vừa nói xong, chạy theo, nhìn rất hưng phấn còn vòng vo vài vòng.

"Lưu Niên ca ca, người đón dâu rồi hả?" Linh nhi vào đình, nhìn Nhã Phù, chớp mắt to, mở miệng hỏi thăm.

"Đón dâu, không có!"

Thuận miệng đồng ý, Nhã Phù cũng không có để ý nhiều, mắt nhìn nước hồ bên ngoài đang kết băng, trong đầu nghĩ tới băng trong nước này không biết có đủ dày hay không.

Nếu như nàng gia tăng chú ý một chút, có thể sẽ liền phát hiện trước mắt Linh nhi này đang nhìn nhu thuận đáng yêu, chỗ sâu nơi đáy mắt cũng mang theo giáo hoạt cùng khôn khéo, cũng không phải nhìn ngoài mặt thiên chân hồn nhiên như thế.

"Hừ, Lưu Niên ca ca mới không thích người như vậy, người đừng cho là ca ca tính khí tốt mà có thể dính lên."

Thư Vũ Trạch nhìn mẹ của mình bị quần lấy, có chút nhỏ nhỏ ghen, không vui chạy lên trước, ôm eo Nhã Phù, ôm thật chặt, Linh nhi thanh tú xinh xắn hừ lạnh nói.

"Cảnh công tử, không ngờ người cũng ở đây, Bốn cung còn tưởng thời gian này là lúc mọi người đều nghỉ ngơi."

Đột nhiên Hách Liên Húc Hoa đi vào trong đình, hiển nhiên hẳn cũng không nghĩ đến trong đình thì ra là đã có người, hơn nữa lần này còn là một đường cùng nhau đi trước.

Đối với Cảnh Lưu Niên này đột nhiên xuất hiện, Hách Liên Húc Hoa dọc theo đường đi cũng sớm đã âm thầm lưu ý, người này mặc dù thân phận nói là đại phu của Nam Cung Thần, nhưng người đàn ông trẻ tuổi và tuấn mỹ như vậy, nói chỉ là một đại phu khó tránh khỏi có chút quá đơn giản, huống chi hẳn cũng để cho người nghe ngóng, hình như Tề Vương phủ Lí Tịnh không có người này, nhưng thời điểm xuất phát lại xuất hiện ở bên người Nam Cung Thần, mà dọc theo đường phần lớn thời gian đều đi theo bên người Tề vương.

"Hách Liên thái tử, không ngờ người cũng ra đây! Ta chỉ là muốn ra ngoài đi dạo một chuyến, nhìn tuyết rơi sẽ tới trong đình này ngồi một chút!"

Nghe âm thanh, Nhã Phù xoay người nhìn sang, liền thấy Hách Liên Húc Hoa một thân hoa phục quý giá, trên đầu đầu vai còn bay một chút bông tuyết, nhìn hẳn vốn là phong cách như ngọc như nước bỏ thêm vào mấy phần màu sắc của băng tuyết, như vậy một thân hoa phục quý giá, Nhã Phù vẫn là lần đầu tiên thấy Hách Liên Húc Hoa mặc, chỉ sợ là sau khi đến Bắc Việt mới thay, trước kia chỉ là áo trắng đơn giản.

"Cũng là ra ngoài đi một chuyến! Khó được tới Bắc Việt một chuyến, phong cảnh như vậy ở Huyền Nguyệt thật sự là khó gặp." Hách Liên Húc

Hoa khẽ mỉm cười nói.

Vị trí đất nước Huyền Nguyệt Quốc tương đối lệch về phía nam, gần như hàng năm cũng sẽ không có Tuyết rơi, không so với Đông Ly quốc ở phương Bắc, mà đông ở Đông Ly quốc gần như hàng năm vẫn sẽ có mấy trận Tuyết rơi, cho nên đối với cảnh trí Băng Thiên Tuyết Địa như vậy, Hách Liên Húc Hoa đúng là ít có nhìn thấy.

Một bên Linh nhi, thấy Hách Liên Húc Hoa đi tới, cũng là cúi xuống đầu vẫn không nói gì, lúc này đột nhiên chạy đến trước mặt của Nhã Phù, nhìn Nhã Phù nói: "Lưu Niên ca ca, ta đi trước, lần sau chúng ta cùng nhau nữa làm người tuyết chơi!"

"Tốt! Linh nhi cẩn thận một chút!"

Linh nhi nói xong, trực tiếp liền chạy đi ra ngoài, mà nơi xa hình như có bóng người đang chờ, nhìn dáng dấp có thể là nha hoàn ở Bắc Uyển đi tìm tới.

Khúc quanh, Tuyết Nhi chờ ở chỗ đó đã sớm nóng nảy không được, mọi người đi theo công chúa có thể đánh mất, vốn là nàng đi theo công chúa tự tiện xuất cung đã là tội, hôm nay đem công chúa đánh mất, hiện tại ở trong Nam Bắc uyển, các nơi cũng đã tiến vào người của các quốc gia khác nhau, nhiều người hỗn tạp, nếu công chúa có chuyện gì xảy ra làm sao có thể tốt đây.

Đang lúc Tuyết Nhi nóng nảy cũng muốn muốn khóc lên, xác định trước mắt một người sắc hồng hướng mình chạy tới, đợi đến thấy rõ người tới, đáy lòng vẫn treo đá to cuối cùng là để xuống.

Vội vàng nghênh đón, nóng nảy nói: "Công chúa, người cuối cùng trở lại, người không biết nô tỳ ta đem Tây Uyển, Đông Uyển tìm khắp nơi, còn Nam Uyển này còn chưa qua rồi !"

"Tuyệt nhi người không cần gấp gáp như vậy, ta chỉ là muốn xem một chút lần này cái khác nước tới là người nào thôi!" Chỉ thấy mới vừa rồi cùng Nhã Phù, Linh nhi khẽ nhếch môi cười yếu ớt, dẫn đầu hướng cửa chính đi tới.

Linh nhi hình như thay đổi thành một người hoàn toàn, cả người đều là làm cho người ta một loại cảm giác trầm ổn đoan trang ưu nhã, cùng nữ nhân thiên chân lãng mạn vừa rồi đáng vẻ hoàn toàn tưởng như hai người, cử chỉ ưu nhã, đáy mắt mang theo khôn khéo thông minh, bây giờ không phải là Linh nhi ngây thơ rồi, mà là Công chúa Điện hạ Bắc Việt quốc vô cùng tôn quý —— Phượng Phi Linh.

"Công chúa người bây giờ còn muốn đi Nam Uyển a, Đông Uyển cùng Tây Uyển chúng ta cũng đi qua rồi, Bắc Uyển cũng tới, còn thiếu Nam Uyển thôi !" Tuyệt Nhi vội đuổi theo nói.

"Không cần, hồi cung!" Phượng Phi Linh giống như cười một tiếng.

Bởi vì Huyền Nguyệt quốc thái tử Hách Liên Húc Hoa, nàng mới vừa rồi đã gặp được, mặc dù không có nhìn thấy bản thân Tề vương, nhưng lại gặp một người thú vị khác.

Tuyệt Nhi có chút không rõ lắc lư đầu, không biết vì sao công chúa đột nhiên không đi Nam Uyển nữa, vốn là lần này len lén xuất cung, ý tứ của công chúa chính là đem người bên trong bốn uyển cũng len lén quan sát một chút, xem bọn họ có bộ dáng gì, tại sao lại không đi, còn cười vui vẻ như vậy.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Thời gian đám người Thư Nhã Phù tới Bắc Việt quốc, so ra vẫn tương đối sớm, cách thời gian chọn lựa phò mã còn có mấy ngày, cho nên mấy ngày nay, đám người Nhã Phù dĩ nhiên là ở trong Liêu Tuyết Thành tùy ý đi dạo một chút, dù sao đây là một thành phố Băng Tuyết không giống với Đông Ly quốc, luôn sẽ có rất nhiều thích thú.

"Công tử, chúng ta là muốn đi nơi nào đây?" Tiểu Lan đi theo bên người Nhã Phù ở trên đường cái, nghi hoặc mà hỏi.

"Chúng ta đi cửa hàng thuốc, đừng quên, tại hạ hiện tại là đại phu của Tề vương Điện hạ, dù sao cũng nên thu mua một chút nguyên liệu thuốc đúng không?" Lôi kéo áo choàng trên người, Nhã Phù tùy ý mà cười cười nói.

Trong Liêu Tuyết Thành này, có một phong vị khác, ở trên đường cái thảnh thơi cũng sẽ thấy một chút đứa bé đang đùa tuyết, có lúc nhìn rất có vài phần niềm vui thú, dù sao như vậy phong tình cùng bốn mùa rõ ràng đông ly nước còn là chênh lệch rất lớn.

Đối với Liêu Tuyết Thành này, Nhã Phù không biết rõ ràng cửa hàng thuốc muốn đi như thế nào, nhưng là mồm ở trên người, muốn biết thì hỏi là được.

Tiện tay ngăn lại một người vừa đứng từ bên cạnh đi qua, Nhã Phù mở miệng mỉm cười hỏi "Vị công tử này xin hỏi một chút, này không biết trong Liêu Tuyết Thành hiệu thuốc lớn nhất ở tại nơi nào?"

Nhã Phù vốn là chỉ là tính toán tùy tiện trên đường bắt người tới hỏi, chỉ là không ngờ thấy rõ tướng mạo người mình ngăn lại, ngược lại có chút

kinh sợ, thế nhưng mình cản lại một Đại Suất Ca.

Không khỏi cảm thán, phong thủy ở thời cổ đại này thật đúng là được, hoàn cảnh tốt, mỹ nữ trai đẹp cũng rất nhiều, tùy tiện ở trên đường cản một người để hỏi, cũng có thể hỏi được một trai đẹp.

Sống lưng thẳng, mày kiếm mắt sáng, dáng dấp hơi cao gầy, thật là có chút cảm giác là nhân sĩ chính phái, giữa eo treo một cái Tiêu dài, rất có vì mị mấy phần tiêu sái.

"Vị công tử này muốn đến cửa hàng thuốc?" Cố Trường Phong cũng không nhớ đến hôm nay mới đến Liêu Tuyết Thành, chuẩn bị ra ngoài đi một chuyến, kết quả mới đi không bao lâu liền bị người ngăn lại hỏi đường rồi.

Hơn nữa mới vừa rồi hắn đứng ở vị trí phía sau lưng người này, nhưng khi nhìn nàng cũng chưa từng nhìn trực tiếp đã đưa tay ra ngăn hắn lại hỏi đường, trong lòng hắn có thể khẳng định, tiểu huynh đệ trước mắt mi thanh mục tú nhìn rất là tuấn tú này thời điểm ngăn hắn hỏi đường, chỉ sợ ngay cả hắn hình dạng thế nào cũng còn không có nhìn.

Đáy lòng nghĩ tới, ánh mắt Cố Trường Phong bắt đầu nhìn từ trên xuống dưới hai người Nhã Phù, một công tử bộ dáng tuấn tú, mang theo nữ nhân bên cạnh vừa nhìn chính là nha hoàn, hình như không có gì khác thường, chỉ là người công tử này cả người có một phong cách rất là đặc biệt không câu chấp, một đôi tròng mắt trong suốt thâm thúy, rất là xinh đẹp.

"Đúng vậy, vị công tử này, ta cùng công tử nhà ta chuẩn bị đi cửa hàng thuốc mua chút nguyên liệu thuốc, chỉ là không biết hiệu thuốc nằm ở đâu?" Tiểu Lan nhìn bộ dạng đối phương trên dưới không ngừng quan sát vương phi, vừa nhìn ánh mắt đối phương này nhìn lên nhìn xuống đánh giá, lập tức một cái chạy đến trước mặt của Nhã Phù, cản trở ánh mắt của hắn.

Có ý tứ, tiểu nha đầu còn sợ công tử mình bị người khác nhìn?

Cố Trường Phong cười cười nhìn Nhã Phù bộ mặt bất đắc dĩ ở phía sau, vốn là tính toán đi đến quán rượu lớn nhất ở đây ngồi một chút, hiện tại hẳn quyết định thay đổi chủ ý.

"Vậy thật đúng dịp, tại hạ cũng đang đến cửa hàng thuốc mua mấy loại nguyên liệu thuốc, vốn là đang định tiến lên đây hỏi một chút công tử đi như thế nào, không nghĩ vị công tử này cũng cần đến cửa hàng thuốc."

Cố Trường Phong vừa nói ra cái lời này, tùy tùng Tiểu Đồng đi theo phía sau hẳn lập tức dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn về phía công tử mình, bọn họ rõ ràng là muốn đi quán rượu, thế nào hiện tại sửa lại muốn đi cửa hàng thuốc, công tử đột nhiên đổi chủ ý rồi hả?

"Vậy thật đúng dịp, tại hạ Cảnh Lưu Niên, đây là nha hoàn Tiểu Lan của ta, không ngờ đến hỏi đường lại hỏi ra một đồng đạo." Nhã Phù đem người đàn ông trước mắt và nét mặt tùy tùng phía sau xem ở trong đáy mắt, mím môi khẽ mỉm cười, ngay sau đó đem Tiểu Lan kéo đến bên cạnh mình, mở miệng nói.

"Tại hạ Cố Trường Phong, đây là Tiểu Đồng!"

Cố Trường Phong chỉ là đơn giản giới thiệu, sau đó cười cười nhìn tiểu công tử trước mắt, chỉ là sau khi nghe được tên của hẳn, người trước mắt cư nhiên không có bất kỳ nét mặt nào, sắc mặt không thay đổi y như thường, hình như căn bản cũng không biết hẳn đến tột cùng là người nào, đây cũng là để cho hẳn cảm thấy có chút tò mò.

Nói thế nào thì Cố Trường Phong hẳn ở trên đại lục cũng là một người có một cái tên tuổi, hẳn khẳng định có thể thấy phản ứng đầu tiên của bất luận kẻ nào nghe thấy cái tên này, nhất định sẽ nghĩ đến Nam Phong quốc hoàng thượng Cố Trường Phong, hiện tại là Đế Vương trẻ tuổi nhất trên đại lục này.

Chỉ là Cố Trường Phong lại không biết, Nhã Phù căn bản cũng không có chú ý nhiều những thứ này, trước kia vẫn nghiên cứu độc thuật cùng y thuật, mặc dù có đi lại các nơi, nhưng phần nhiều đều ở khu vực phía Bắc, cho nên đã từng ở lại Bắc Việt quốc một đoạn thời gian, mặc dù không ở thủ đô Bắc Việt quốc, nhưng cũng biết một chút về tình hình của Bắc Việt, so với Nam Phong quốc chưa bao giờ được nàng chú ý tới, ai là hoàng thượng cũng không ở trong đầu của nàng.

"Ha ha ha, ngưỡng mộ đã lâu, Cố huynh cũng muốn đi cửa hàng thuốc, không bằng cùng nhau, chúng ta tìm những người khác hỏi một câu." Nhã Phù nhìn ánh mắt đối phương rất có ý vị, sắc mặt không thay đổi, mỉm cười nói.

Cố Trường Phong cái tên này đối với nàng mà nói, cũng chỉ là một cái tên mà thôi!

Mà Tiểu Lan ở bên cạnh Nhã Phù, nghe được tên tuổi Cố Trường Phong, cũng trực tiếp trừng lớn cặp mắt, gắt gao nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mắt, cái miệng nhỏ nhắn há thật to.

Đem thần sắc hai người đều nhìn ở đáy mắt, Cố Trường Phong không cầm được cười lên, có ý tứ có ý tứ! Cái tiểu công tử này thoát nhìn hình như không biết hắc là ai, nhưng tiểu nha hoàn bên cạnh lại biết, nhưng hắc tự hỏi tên của mình không sai biệt lắm nên mọi người biết được, tiểu nha hoàn cũng biết, hắc không phải không biết?

Chẳng lẽ là giả bộ?

Có ý tứ, tiểu công tử trước mắt tuần tú động lòng người này, thật đúng là để cho hắc sinh ra hứng thú.

Tiểu Đồng bên cạnh sử dụng một loại ánh mắt cảnh giác nhìn chăm chăm Nhã Phù, theo ý hắc, người trước mắt không thể nào không biết công

tử nhà mình, người này làm bộ như không biết, mới vừa rồi còn tới cản đường, hẳn thấy cảm thấy hai người trước mặt kia rất khả nghi.

Bốn người lại tìm người hỏi đường, ngay sau đó hướng phương hướng có cửa hàng thuốc đi đến.

Trong đầu Nhã Phù nghĩ đến ở Bắc Việt bên này có những nguyên liệu thuốc nào, căn bản là không có để ý Cố Trường Phong bên cạnh nhiều, dọc theo đường đi đều là dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Cảnh Lưu Niên này thật sự hoàn toàn không biết hẳn là ai? Đoạn đường này hình như cũng không có phản ứng gì!

Ánh mắt Cố Trường Phong đều là rơi vào trên người của Thư Nhã Phù, mặt đầy hăng hái, làm một Hoàng đế trẻ tuổi nhất cường quốc, tên tuổi Cố Trường Phong đã sớm vang dội trên đại lục, đến đứa bé mấy tuổi cũng biết Cố Trường Phong là người nào, nhưng người đàn ông trước mắt gọi Cảnh Lưu Niên này cũng hoàn toàn không giống như làm bộ làm dạng.

"Cảnh huynh, người phải đến cửa hàng thuốc, chẳng lẽ là thân thể khó chịu, hay là trong nhà có người nhiễm bệnh?" Cố Trường Phong mỉm cười hỏi, rất có vài phần ý dò xét.

Bắt đầu mấy ngày gần đây, Liêu Tuyết Thành bởi vì ngày Bắc Việt công chúa chọn lựa phò mã càng ngày càng gần, trong thành tới rất nhiều loại người khác nhau, mà trước mắt Cảnh Lưu Niên này đối với nơi đây chưa quen thuộc, huống chi một thân khí độ lỗi lạc, hiển nhiên không phải người bình thường.

Cố Trường Phong đối với nhân vật quan trọng các quốc gia khác thật ra cũng hiểu rõ, chỉ là theo hẳn biết, cũng không có người gọi là Cảnh Lưu Niên.

Cho dù là Tề vương Đông Ly quốc ít khi lộ diện trước người khác, tên của hãn cũng có thể là Nam Cung Thần.

Cho nên nội tâm Cố Trường Phong có chút hoài nghi, "Cảnh Lưu Niên" trước mắt này, tên tuổi chỉ sợ là tên giả, nếu như vậy, hãn lại có chút ngạc nhiên, hãn có phải là Tề vương Nam Cung Thần kinh thái tuyệt diệu trong truyền thuyết rồi hay không.

Đáy mắt tinh quang chớp lóe mà qua, bên khóe miệng Cố Trường Phong nụ cười càng ngày càng đậm, hãn đối với Đông Ly quốc Tề vương Điện hạ rất hiếu kỳ, lần này nghe nói trong mấy hoàng tử Đông Ly quốc, Nam Cung Thần cũng đi theo đến, hãn rất chờ mong cùng Nam Cung Thần gặp mặt một lần.

Về phần Cảnh Lưu Niên trước mắt này. Nhìn khí độ bất phàm, có thể là Nam Cung Thần, trước theo bọn hãn từ Đông Uyển ra ngoài không bao xa, từ bọn họ đi tới nhìn, rất có thể chính là từ Bắc Uyển tới.

"A, thật ra thì không nói gạt người, ta là một đại phu, lần này tới là chuẩn bị mua một chút nguyên liệu thuốc của Bắc Việt, chuẩn bị nhiều một chút lo trước khỏi hoạ!"

Nhã Phù thuận miệng trả lời, vốn thân phận của nàng bây giờ chính là đại phu, không có gì không thể để người ta không biết.

"Đại phu? Vậy không biết Cảnh huynh là người nơi nào, nhìn không giống như là người Bắc Việt này?" Cố Trường Phong thần sắc không thay đổi tiếp tục tùy ý nói.

"Đại phu? Vậy không biết Cảnh huynh là người nơi nào, nhìn không giống như là người Bắc Việt này?" Cố Trường Phong thần sắc không thay đổi tiếp tục tùy ý nói.

"Tại hạ người Nam Phong quốc, chỉ là một đại phu ở nông thôn thôi, bình thường Vân Du các nơi, lần này đến Bắc Việt cũng là nghe nói công chúa Bắc Việt tuyển chọn phò mã, tới tham gia náo nhiệt!" Nhã Phù liếc nhìn người đàn ông rất quý khí bên cạnh, cười cười đi nhanh mấy bước nói.

"Nam Phong quốc?" Rất có vài phần kinh ngạc, Cố Trường Phong không nghĩ tới nhận được đáp án như vậy.

Có ý tứ, nếu quả thật là Nam Phong quốc, quốc dân của hãn, nhưng không biết tên Hoàng thượng của mình, hãn ngược lại có thể xem một chút trước mắt cái Cảnh Lưu Niên này đến tột cùng có bao nhiêu bản lãnh!

"Đúng vậy, thế nào chẳng lẽ người cũng là người Nam Phong quốc hay sao?" Giương mắt nhìn về phía Cố Trường Phong, Nhã Phù thuận miệng trêu ghẹo nói.

Tiểu Lan bên cạnh, vẫn luôn dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Cố Trường Phong bên cạnh, thời điểm vừa mới nghe cái tên thế, lòng Tiểu Lan liền tràn đầy hoài nghi cùng khiếp sợ, nhưng nhìn vương phi không có bất kỳ phản ứng nào, còn tưởng là có thể chỉ là cùng tên, nhưng dọc theo đường đi ánh mắt của nàng vẫn luôn không cầm được ở trên người Cố Trường Phong đảo quanh.

Đợi đến thấy bên hông Cố Trường Phong buộc ngọc bội điêu rồng, còn có cái trường Tiêu kia, nghĩ tới tin đồn mình nghe được một chút, Đường Kim hoàng thượng Nam Phong quốc Cố Trường Phong có một "Linh Tiêu" khó có được vô cùng, chính là cùng "Linh tiêu" một đạo cùng được người tạo ra thanh danh, vô cùng trân quý, ngàn vàng khó mua!

Tin đồn "Linh tiêu" cùng "Linh tiêu" là phối hợp thích hợp nhất, âm sắc có thể phối hợp đến tốt nhất.

"Công tử."

Tiểu Lan có chút do dự tiến lên vài bước, đưa tay lôi kéo Nhã Phù, nàng nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy tất yếu nhắc nhở vương phi một chút.

"Thế nào Tiểu Lan?" Nhã Phù khẽ nghiêng đầu, nhưng ngay sau đó thấy cách đó không xa chính là cửa hàng thuốc, bước chân tăng nhanh mấy bước, "Vạn Thông y quán, đến, đi, vào xem một chút!"

Trong y quán người cũng không coi là nhiều, nhìn có chút vắng vẻ, một vị lão đại phu tại xem bệnh, cái khác cũng chính là 2-3 người đang xử lý trong cửa hàng.

"Mấy vị công tử là muốn xem bệnh hay là bốc thuốc?" Thấy mấy người Nhã Phù đi vào, chương quỳ trực tiếp tiến lên đón, cười hỏi.

Trước mắt mấy người, không nói Cố Trường Phong, vốn là một thân quý khí, ăn mặc cũng là bất phàm, mà Nhã Phù mặc dù mặc đơn giản, nhưng lại quý ở phong cách lười biếng tùy ý, rất là đặc biệt, cộng thêm tướng mạo tuyệt đẹp, chương quỳ tự nhiên không dám chậm trễ, trực tiếp tiến lên đây tự mình hỏi thăm.

"Chương quỳ, chúng ta là muốn tới mua chút nguyên liệu thuốc, không biết mấy vị thuốc này ngài có không?" Nhã Phù từ trong lòng ngực lấy ra một chút nguyên liệu thuốc đã sớm viết xong, đây là trong ký ức của nàng duy nhất ở Bắc Việt, Băng Thiên Tuyết Địa thì thời tiết cũng sẽ có chỗ độc đáo của nó.

"Công tử, nguyên liệu thuốc phía trên này, trong tiệm phần lớn cũng có, nhưng nơi này lại có ba vị nguyên liệu thuốc tạm thời trong tiệm không có, sợ rằng công tử cần phải đi nơi khác xem một chút." Chương quỳ sau khi nhìn xong đơn thuốc nói.

"Không có việc gì, chương quỳ làm phiền người đem tất cả những nguyên liệu thuốc trong tiệm đều bọc lại, ta muốn toàn bộ."

"Muốn toàn bộ? Tất cả nguyên liệu thuốc, toàn bộ hết?" Lập tức muốn mua nhiều nguyên liệu thuốc như vậy, chương quỹ cũng cảm thấy rất là ngạc nhiên, những thứ này có mấy loại tốt đều là vô cùng khó có được, nhưng cũng không phải thường dùng một phần nhỏ, cái tiểu công tử này cư nhiên vừa mở miệng lại muốn toàn bộ.

"Hoàng. Công tử, Cảnh công tử này xem ra thật đúng là một đại phu, lập tức liền mua nhiều nguyên liệu thuốc như vậy, cái tiệm này nô tài nhìn quy mô thật lớn, nguyên liệu thuốc có khi đầy đủ, hơn nữa ta mới vừa rồi len lén nhìn xuống, nguyên liệu thuốc trong đơn thuốc này tối thiểu có hơn hai mươi vị thuốc!" Tiểu Đồng lúc này ngược lại bớt chút hoài nghi, nhích tới gần Cố Trường Phong dung âm thanh chỉ có hai người nghe được nhỏ giọng nói.

Vốn là dọc theo đường đi, Tiểu Đồng vẫn còn rất là cảnh giác cùng hoài nghi, hiện tại vừa nhìn thấy Nhã Phù thật đúng là tới mua nguyên liệu thuốc, hơn nữa một lúc liền mua nhiều như vậy, xem ra giống như thật sự là một đại phu, nếu không người bình thường ai không có việc gì lại mua nhiều nguyên liệu thuốc như vậy.

"Đúng, muốn toàn bộ! Đúng rồi chương quỹ, trong tiệm của người trừ hiện tại, có thể chuyển đến nguyên liệu thuốc trong đơn của ta hay không, nếu như có, ta hi vọng mua nhiều hơn."

Nhã Phù gật đầu một cái, ngược lại nói lên yêu cầu muốn nhiều hơn, độ của Nam Cung Thần cần nguyên liệu thuốc cũng không ít, bên này sợ rằng còn chưa đủ, nàng còn nghĩ cửa hàng thuốc này luôn có sẵn đường dây, có thể lấy được nhiều hơn.

"Đây cũng không thành vấn đề, nhưng sợ rằng cần phải có thời gian chuyển đến, ít nhất phải 10 ngày. Công tử người xem chuyện này." Chương quỹ cũng không kinh ngạc, người này chỉ sợ là ở địa phương khác tới, đặc biệt chuẩn bị mua chút nguyên liệu thuốc ở chỗ bọn họ.

"Thời gian trên không thành vấn đề, đây là một ngàn lượng tiền đặt cọc, chưởng quỹ, người trước giúp ta điều chế, chờ mười ngày sau ta đến lấy!" Nhã Phù trực tiếp lấy ra một tờ ngân phiếu ngàn lượng đưa cho chưởng quỹ, vô cùng gọn gàng linh hoạt nói.

Công chúa chọn lựa phò mã nàng cũng không cảm thấy sẽ thêm nhanh, thế nào đều muốn trì hoãn khoảng mười mấy ngày, cho nên muốn cũng không nghĩ liền một lời đáp ứng.

"Đại phu, đại phu, mau cứu cứu thể tử ta, mau!" Đột nhiên ngoài cửa một hô to hấp dẫn dọa Nhã Phù giật mình.

Lão đại phu trước vẫn giúp mọi người chẩn mạch, vội vàng đứng dậy.

Nhã Phù hướng phía cửa quay người nhìn lại, xác định có một người đàn ông ôm một nữ nhân vội vàng hấp tấp chạy vào, nữ nhân nhìn hình như là đang có thai, nhưng giống như lại có điểm không đúng, sắc mặt bây giờ hoàn toàn trắng bệch, trên váy cũng là có dính dịch máu đỏ tươi.

"Đại phu, đại phu, mau cứu cứu thể tử ta, mau!" Người đàn ông vừa nhìn thấy lão đại phu nghênh đón, vội vàng hô lớn, cả người có chút hoảng sợ cùng gấp gáp.

"Nhanh, để người đến bên trong, tại sao có thể như vậy, không phải hai ngày trước thể tử người cũng đã sanh xong rồi, tại sao lại chảy máu!" Chưởng quỹ cũng không đoái hoài để ý tới đám người Nhã Phù, hiển nhiên là cũng nhận được người tới, vội vàng kêu người đi phòng trong đi.

Sanh xong rồi, Xuất Huyết nhiều?

Nhưng coi như Xuất Huyết nhiều cũng có thể không đến nỗi sẽ là hai ngày sau ra máu thành ra như vậy.

Nhìn sắc mặt nữ nhân kia cũng đã hoàn toàn tái nhợt, vấy càng thêm nhiễm đỏ một mảnh, ra nhiều như vậy, sợ rằng một cái không tốt sẽ mất mạng.

Nhã Phù nặng nề nhìn lão đại phu tiến vào, do dự chốc lát, vẫn là quyết định vào xem, không nhìn thấy thì cũng thôi đi, hiện tại bệnh nhân đang ở trước mặt, nếu như hoàn toàn không nghe thấy không hỏi, ngược lại có chút không nói được, huống chi nhìn tình trạng nữ nhân, sợ rằng có chút phiền phức.

"Đại phu, đại phu như thế nào? Thê tử ta hai ngày trước sanh xong, nhưng hôm nay đột nhiên lại đau bụng, tại sao có thể như vậy?" Người đàn ông hiển nhiên vô cùng gấp gáp, níu lấy đại phu không ngừng hỏi.

"Thê tử ngươi chỉ sợ là không có chuẩn bị Xuất Huyết nhiều, chủ yếu là cầm máu!" Lão đại phu sau khi bắt mạch, cau mày mở miệng nói.

"Vậy cầm máu nhanh đi, mau!"

"Tình trạng thê tử ngươi có chút phiền phức, nếu như không thể cầm máu sớm, chỉ sợ là sẽ không giữ được mạng, uống thuốc sợ là không còn kịp nữa." Lão đại phu cả người cũng cau mày, hình như rất là khó khăn, cầm máu thế nào hẳn hiểu, nhưng hiện tại tình trạng ra máu nghiêm trọng như thế, không thể lập tức cầm máu, sợ là chẳng mấy chốc sẽ mất máu quá nhiều mà chết.

"Đại phu, đại phu, van cầu ngươi, nhất định phải cứu cứu thê tử ta, van cầu ngươi, ta quỳ xuống cầu ngươi!" Người đàn ông trực tiếp quỳ đến trên đất, nắm lão đại phu dập đầu thỉnh cầu nói.

"Thê tử ngươi khi nào thì bắt đầu ra máu?"

Nhã Phù đi vào, cẩn thận mới tra xét nữ nhân nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt nặng nề, những người khác còn chưa có chú ý tới nàng lúc nào thì

tiến vào.

"Ngày hôm qua, tối ngày hôm qua cũng đã có một ít rồi, nhưng khi đó chỉ cho là tình huống bình thường khi vừa mới sinh mà thôi, chỉ là sáng sớm hôm nay đứng lên đột nhiên máu chảy không ngừng!" Người đàn ông theo bản năng mở miệng trả lời, đợi đến trả lời sau mới phát hiện người hỏi cư nhiên cũng không phải đại phu, chỉ là một người thanh niên nhìn rất là trẻ tuổi tuổi lẫn lộn.

"Chưởng quỹ, không thể đợi rồi, ở nơi này của người có ngân châm dài như vậy không?"

Nhã Phù mặt nặng nề nghiêm túc bắt mạch cho nữ nhân cho trên giường xong, trực tiếp mở miệng nhìn vào chưởng quỹ muốn ngân châm, hiện tại nếu như không cầm máu trước, sợ rằng không đến nửa canh giờ, nữ nhân này sẽ phải mất máu quá nhiều mà chết, thời gian không chờ ai cả.

"Vị công tử này, người cũng không thể tùy tiện lung tung, ngân châm người cần tới làm cái gì? Đây chính là một cái mạng, lão phu cũng không thể để cho người tùy tiện!"

Lão đại phu vừa nhìn công việc của mình bị người tiếp tay, hơn nữa vừa nhìn Nhã Phù còn trẻ như vậy, y thuật luôn luôn là càng già càng cao minh, hiện tại vừa nhìn Nhã Phù tuổi trẻ như vậy, một công tử quý khí tới tấp máy tay chân, chỉ cho là công tử nhà người có tiền chơi đùa, lập tức sa sầm mặt xuống tức giận mắng.

"Vị công tử này, người không phải hiểu cũng đừng nói loạn, mạng của thể tử ta nếu là có vấn đề, ta tìm người hỏi!" Vốn là người đàn ông quý trên mặt đất, vừa nhìn lão đại phu sa sầm mặt xuống, hơn nữa vừa nhìn Nhã Phù trẻ tuổi như vậy, thấy thế nào cũng không giống là một đại phu, cả người trực tiếp từ trên mặt đất nhảy dựng lên, tức giận nhìn Nhã Phù.

"Vị công tử này, người không phải hiểu cũng đừng nói loạn, mạng của thê tử ta nếu là có vấn đề, ta tìm người hỏi!" Vốn là người đàn ông quý trên mặt đất, vừa nhìn lão đại phu sa sầm mặt xuống, hơn nữa vừa nhìn Nhã Phù trẻ tuổi như vậy, thấy thế nào cũng không giống là một đại phu, cả người trực tiếp từ trên mặt đất nhảy dựng lên, tức giận nhìn Nhã Phù.

Một khi lúc này, Nhã Phù đều là vô cùng nghiêm túc, trực tiếp ngẩng đầu lạnh lùng nhìn về phía hai người đang tức giận, ánh mắt lạnh lùng trực tiếp khiến hai người vốn đang tức giận lớn hơn lời mắng tất cả đều nuốt trở vào, lạnh giọng quát chói tai: "Nếu như không muốn nàng ta chết, tất cả đều im miệng cho ta, nếu như không phải là ta vừa hay nhìn thấy rồi, biến thành người khác cầm ngân lượng ta cũng không trị được cho nàng, chường quý, ngân châm!"

Nhã Phù nhìn chường quý đã đem ngân châm cầm tới, trực tiếp để cho hắn đưa tới.

Chường quý tìm đến mấy cây ngân châm đưa lên, có chút lo lắng vừa nhìn, vốn cũng muốn nói chút gì, nhưng mà hiển nhiên Nhã Phù đã bắt đầu ra tay, thần sắc nghiêm túc này để cho hắn sững sờ không có mở miệng, có chút sững sờ nhìn cái thanh niên trẻ tuổi giống như Quý công tử, đưa tay cầm lên ngân châm.

Nhã Phù ngược mắt liếc về hướng một đồng người chặn trước mặt, trong phòng bệnh càng nhiều người càng dễ lây, nữ nhân này sợ rằng trong bụng còn có một tử thai, chỉ là sau khi sinh hạ đứa bé cũng không có nhận thấy được, tình huống như thế vô cùng nguy hiểm, nếu như trễ một chút, sợ rằng cái mạng của nữ nhân này cũng không giữ được.

"Các người tất cả đều đi ra ngoài, đừng chặn ở chỗ này, Tiểu Lan người lưu lại giúp ta, những người khác đi ra ngoài!" Nhã Phù gương mặt lạnh giọng ra lệnh.

Vốn Cố Trường Phong cũng cùng đi theo tiến vào, nhìn thái độ Nhã Phù không giống vẻ lười nhác tùy ý lúc trước, cũng không có nói thêm cái gì, trực tiếp cùng Tiểu Đồng đi ra ngoài.

"Tại sao để cho chúng ta đi ra ngoài, lão phu là đại phu nơi này, nếu như người tới hại chết một cái mạng làm sao có thể làm? Lão phu tuyệt đối phải ở chỗ này nhìn, tuyệt không thể để cho người tùy tiện." Lão đại phu hiển nhiên là người cổ xưa ngoan cố, cố ý là không nguyện ý rời đi, đối với Nhã Phù cũng vẫn dùng một loại ánh mắt hoài nghi đối đãi.

"Thôi, lão nhân gia người cùng Tiểu Lan cùng nhau lưu lại, chường quỹ các người đi ra ngoài, đi chuẩn bị nước nóng !" Biết lão đại phu từng tuổi này, người sợ là không dễ dàng thuyết phục, cũng không thể tiếp tục trì hoãn, trầm ngâm chốc lát, trực tiếp đồng ý lão đại phu lưu lại, những người khác đi ra ngoài.

Người rời đi, trong phòng chỉ còn lại ba người, Nhã Phù trực tiếp đem chú ý lực thả vào trên người bệnh nhân.

"Ta giúp nàng cầm máu, Tiểu Lan người đợi chú ý nhìn phía dưới nàng có còn hay không tiếp tục chảy máu!" Không có nhiều trì hoãn, Nhã Phù trực tiếp cầm lên một cây ngân châm hướng trên người nữ nhân đâm vào, hiện tại không còn kịp làm những thứ khác nữa, chỉ có dùng phương thức châm cứu để cho nàng mau sớm dừng ra máu.

Động tác của Nhã Phù rất nhanh, cũng không phải thường luyện tập, nàng vốn là chuyên ngành y học, đi theo sư phụ học tập mấy năm, gần như vẫn luôn đem kiến thức trong đầu của mình cùng cái thế giới này kết hợp với nhau, đồng dạng cũng là bởi vì phương pháp trị liệu đặc biệt của nàng, mới có thể khiến y tiên cao ngạo quần quýt lấy nàng muốn thu nàng làm đồ đệ.

Bên trong đối với động tác của Nhã Phù, lão đại phu cũng sớm đã kinh ngạc, trị liệu bằng ngân châm ông ta cũng nghe nói qua, nhưng cái phương pháp trị liệu này vô cùng phức tạp cùng khó khăn, chỉ có rất ít người tinh thông ảo diệu bên trong, nhưng ông ta biết những người này người nào cũng có tuổi vô cùng lớn.

Mà trước mắt là một thanh niên trẻ tuổi nhìn chừng hai mươi, cư nhiên thủ pháp tinh xảo khi dùng ngân châm trị liệu, xuống tay không có chút do dự nào, điều này thật sự là nằm ngoài sự dự liệu của ông ta rồi.

Trong phòng khẩn trương trị liệu, mà ở bên ngoài.

Cố Trường Phong nhìn hướng gian phòng, như có điều suy nghĩ hướng về phía Tiểu Đồng bên cạnh nói: "Tiểu Đồng, xem ra hẳn thật đúng là một đại phu!"

"Đúng vậy, công tử, mới vừa rồi nữ nhân đó chảy máu nhiều như vậy, ta nhìn cũng có chút cảm thấy nghĩ ngất xỉu, Cảnh công tử đó sắc mặt hoàn toàn không thay đổi, hơn nữa lão đại phu này cũng bó tay hết cách chữa bệnh, hẳn cư nhiên không cần suy nghĩ liền trực tiếp chuẩn bị bắt đầu trị liệu rồi! Y thuật hẳn là tốt vô cùng!" Tiểu Đồng ở một bên gật đầu nói theo.

"Quyết định thật nhanh, Cảnh Lưu Niên này là một nhân tài! Chúng ta sẽ chờ xem y thuật của hắn đến tốt cùng như thế nào, có thể chữa khỏi cho nữ nhân kia hay không!" thần sắc Cố Trường Phong trong mắt chợt lóe, lộ ra nụ cười nhàn nhạt mở miệng nói.

Đại khái sau hai nén hương, Nhã Phù đã từ trong phòng đi ra, mà đi theo sau lưng Nhã Phù là lão đại phu, bây giờ là khuôn mặt khâm phục cùng thân mật, cùng dáng vẻ lòng đầy cảm phần lúc trước hoàn toàn bất đồng, gần như hoàn toàn là lấy một loại thái độ cung kính, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chăm chăm trên người của nàng.

Vừa nhìn đám người Nhã Phù ra ngoài, người đàn ông vẫn nóng nảy ở bên cạnh đi tới đi lui vọt thẳng đi lên, gấp gáp hỏi: "Đại phu đại phu, thê tử ta như thế nào?"

"Máu đã dừng lại, trong bụng thê tử người còn có một tử thai, thê tử người hiện tại thân thể quá yếu không thích hợp lấy ra thai nhi bây giờ, đợi nàng chữa trị khỏi một chút mới có thể làm cho cái thai đã chết trong bụng thúc giục ra ngoài, đến lúc đó người nghe lời đại phu nói là được!"

Nhã Phù khẽ cười, mở miệng sắp sửa nói những điểm cần chú ý, thời gian đốt một nén hương đã để máu của nữ nhân đó ngừng chảy, nhưng là vì để ngừa ngộ nhỡ, nàng còn quan sát một chút mới ra ngoài, còn dư lại cái khác đại phu cũng có thể xử lý.

"Thật, cảm ơn đại phu, cảm ơn đại phu!" Người đàn ông vui mừng như điên lập tức quỳ xuống đất dập đầu, nước mắt cũng lập tức chảy xuống.

"Người nên đa tạ tạ vị công tử này, nếu như không phải là vị công tử này có kĩ thuật châm cứu, chỉ sợ thê tử người sẽ không kịp cầm máu!" Lão đại phu tràn đầy kính nể nói, đồng thời nhìn về phía Nhã Phù, ánh mắt vẫn như cũ tràn đầy khát vọng cùng cung kính.

Ở nơi này có thể nói tuổi trẻ mà có y thuật như vậy, lão đại phu tự hỏi chính người ở tuổi này cái gì cũng không rõ, chỉ là trong cửa hàng thuốc làm việc vặt mà thôi, người hiện tại cũng đã có một tay y thuật tinh xảo, thật sự là để cho ông ta bội phục và kinh thán không thôi.

"Công tử, đa tạ công tử, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp công tử.
....."

"Được rồi, người đi chăm sóc thê tử người đi, nàng mất máu quá nhiều, cộng thêm mới sinh sản xong, phải bồi bổ thân thể nhiều chút, nếu không thời điểm sau này đại phu cho nàng thúc giục thai ra, sợ là sẽ nhịn không được."

Tiện tay giờ giờ, Nhã Phù khẽ cười, sau đó vừa nhìn về phía chưởng quỹ, lễ độ nói: "Chưởng quỹ, mười ngày sau ta sẽ cho người đến lấy nguyên liệu thuốc, liền phiên toái chưởng quỹ giúp ta làm nhiều nguyên liệu thuốc chút, nếu mấy nguyên liệu thuốc này có thể lấy cùng một lúc thì càng tốt hơn, ta đi trước!"

Đợi đến khi ra khỏi cửa hàng thuốc, Nhã Phù mới giật mình, bên cạnh còn có một Cố Trường Phong.

"Ha ha, mới vừa rồi trong khoảng thời gian ngắn ngược lại quên mất Cố huynh!" Liên tiếp rũ xuống sợi tóc đến trước mặt, Nhã Phù giống như mang theo vài phần áy náy cười nói.

Cố Trường Phong hơi sững sờ, lại là có chút ngu ngơ, đáy lòng có chút cảm giác quái dị, nhìn Cảnh Lưu Niên ở trước mặt này đang mỉm cười, mềm nhẹ tùy ý như vậy, chỉ một cái mỉm cười, thế nhưng để cho hắn có loại cảm giác kinh diễm.

Làm hoàng thượng, tam cung lục viện, bộ dáng mỹ nữ nào chưa từng thấy qua, bây giờ lại hướng về phía một công tử tuần tú sinh ra cảm giác kinh ngạc, Cố Trường Phong cũng có chút cảm giác mình bị ảo giác rồi.

Ngay sau đó khôi phục lại, mỉm cười nói: "Không ngờ Cảnh huynh y thuật cao siêu như thế, mất máu nghiêm trọng như vậy mà chỉ cần hai nén hương liền tất cả đều dừng lại."

"Chỉ là hơi hiểu được một chút, ta còn muốn hôm nào trở về mở y quán, không hiểu được một chút mở y quán thế nào!" Cười cười, Nhã Phù nhìn sắc trời đã không còn sớm, thời gian này nếu như không trở về, đoán chừng tên Nam Cung Thần kia lại muốn mặt thối rồi.

"Cố huynh, nhìn sắc trời đã không còn sớm, vậy hôm nay trước hết cáo từ!"

Nhìn Nhã Phù mang người rời đi, Cố Trường Phong vốn đang mỉm cười mặt từ từ trầm xuống, nếu như nói không có nhớ lắm, con đường này chính là tiến về phía Đông Tây Nam Bắc tứ uyển, nàng đi cái phương hướng này, vậy hiển nhiên là người của tam quốc khác.

Nam Phong quốc, chính quốc gia hẳn nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe nói một vị y thuật cao siêu thiên tài như vậy.

"Công tử, mới vừa tên tuổi Cố Trường Phong đó, người không phải cảm thấy rất quen thuộc sao?"

Trước Tiểu Lan liền muốn nói ra khỏi miệng, lúc này cuối cùng vẫn không nhin được, thậm trọng nhìn mình sắc mặt vương phi của mình, mở miệng nói.

"Quen thuộc? Tiểu Lan người nói như vậy, ta ngược lại thật ra cảm thấy cái tên Cố Trường Phong này có chút quen thuộc?"

Nhã Phù nghiêng đầu suy nghĩ, nhưng vẫn không nghĩ ra ở nơi nào đã nghe qua cái tên này, đáy lòng cũng không có để ý nhiều, dù sao trên đại lục nhiều người như vậy, có bao nhiêu người sẽ trùng tên, tên giống nhau lúc nào thì không cần thận nghe qua cũng rất bình thường.

"Công tử! Người thật không cảm thấy mới vừa rồi, người nọ rất giống hoàng thượng Nam Phong quốc Cố Trường Phong trong truyền thuyết sao?"

"Công tử! Người thật không cảm thấy mới vừa rồi, người nọ rất giống hoàng thượng Nam Phong quốc Cố Trường Phong trong truyền thuyết sao?"

Tiểu Lan thật sự là nhin không được, cuối cùng vẫn là nói thẳng ra, đối với sự chậm lụt của vương phi nhà mình, nàng coi như là có chút hiểu, có lúc một ít chuyện rất khôn khéo, có lúc lại mơ hồ vô cùng.

Bước chân ngừng lại một chút, Nhã Phù chợt quay đầu trừng lớn cặp mắt nhìn về phía Tiểu Lan, ngón trỏ chỉ chỉ về phía mới vừa rồi bọn họ chia tay, kinh ngạc nói: "Cố Trường Phong? Hoàng đế Nam Phong quốc Cố Trường Phong?"

"Đúng vậy, vương phi, mới vừa rồi nô tỳ muốn nhắc nhở người, nhưng người đều không có phản ứng, sau khi trị cho người bệnh nô tỳ lại quên nói!" Tiểu Lan dùng sức gật đầu một cái.

"Không phải đâu, ra cửa liền gặp được gã hoàng đế, người kia vô cùng có khả năng là Cố Trường Phong đó!" Nhã Phù kinh ngạc thở dài nói.

Cố Trường Phong một thân quý khí, ăn mặc mặc dù đơn giản, nhưng vài vóc cái gì đều là thượng thừa, mặc dù nàng đoán thân phận của hắn cũng không đơn giản, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới, hắn cư nhiên chính là một trong tứ đại cường quốc —— Nam Phong quốc, hoàng thượng Cố Trường Phong vừa kể mấy năm trước vị.

Đại lục đối với tứ đại cường quốc, Nam Trường Phong, Bắc yêu linh, Đông Ly quý, Huyền Nguyệt minh!

Nói rất đúng giống như, chính là Nam Phong quốc là Hoàng đế Cố Trường Phong, Bắc Việt quốc là Bắc Việt công chúa, Đông Ly quốc Tề vương quý đệ thần bí, Huyền Nguyệt nước là thái tử Hách Liên Húc Hoa!

Không ngờ nàng hôm nay ra cửa liền gặp được Nam Phong quốc hoàng thượng Cố Trường Phong trong truyền thuyết, hơn nữa nàng còn trực tiếp một hơi nói mình là người của Nam Phong quốc! Người của Nam Phong quốc không biết hoàng thượng của mình tên là Cố Trường Phong?

Dường như có chút không nói được.

"Lưu Niên công tử, ngươi là đại phu của Thập đệ, không ngờ Thập đệ đối Lưu Niên công tử lại tốt như vậy, đến tiểu nha đầu phục vụ bên người

tất cả đều cho công tử."

Hai người Nhã Phù mới vừa đi vào cửa chính Bắc Uyển, liền gặp Tam hoàng tử Nam Cung Hữu trùng hợp cũng vừa quay về, Nam Cung Hữu trên đường đi thỉnh thoảng đều sẽ nhìn về phía hắc, hình như đối với hắc ta hiện tại thân phận của Cảnh Lưu Niên vô cùng hoài nghi, cho nên dọc theo đường đi Nhã Phù đều làm hết sức tránh xa hắc.

"Tham kiến Tam điện hạ! Lưu Niên chỉ là một cái đại phu bình thường, chỉ là Vương Gia thân thể khó chịu, đi ra ngoài mua chút thuốc thôi!" Nói xong, Nhã Phù ý bảo gói thuốc trong tay Tiểu Lan mới vừa ở trong cửa hàng thuốc tùy ý cầm một chút, lạnh nhạt nhìn về phía Tam hoàng tử.

"A, Thập đệ thân thể từ trước đến giờ không tốt, cộng thêm hai chân có tật, ngược lại làm phiền Lưu Niên công tử lần này đi theo đến Bắc Việt!" Nam Cung Hữu một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Nhã Phù, hình như muốn từ trên mặt hắc nhìn ra chút gì, hắc ta vẫn luôn rất chú ý động tĩnh của Tề Vương phủ, nhưng căn bản cũng không có bất kỳ một chút tin tức nào của người tên Cảnh Lưu Niên này, giống như là tự nhiên xuất hiện vậy.

Đột nhiên xuất hiện một đại phu, còn đặc biệt dẫn tới Bắc Việt quốc, việc này thật sự là để cho hắc có chút ngạc nhiên rồi !

Nam Cung Thần sẽ đến Bắc Việt, vốn là hắc cũng đã có chút kinh ngạc rồi, dù sao đã có vương phi, Nam Cung Thần mặc dù đi cầu hôn, sợ rằng thế nào cũng không sánh bằng những người khác, mà bây giờ hắc tới còn mang theo một người cho tới bây giờ chưa từng nghe nói tên Cảnh Lưu Niên, thật sự để cho hắc có chút hoài nghi.

Con trai của Nam Cung Thần cũng đi theo tới, chỉ thiếu mỗi Thụ Nhã Phù?

Cho nên từ lúc bắt đầu, Nam Cung Hữu thì có hoài nghi, hoài nghi đối với Cảnh Lưu Niên trước mắt này!

"Tam hoàng tử nói chi vậy, thời tiết Bắc Việt xưa nay rất lạnh, Vương Gia thân thể dưới thời tiết dưới này luôn sẽ có chút vấn đề, nhiều đại phu chăm sóc là nhất định, ta cũng là vừa lúc muốn tới Bắc Việt quốc bên này thu mua một chút nguyên liệu thuốc, cho nên làm mặt dày cùng đi theo." Cười cười, Nhã Phù trực tiếp sử dụng cái cớ thu mua nguyên liệu thuốc, đợi đến mười ngày sau đem nguyên liệu thuốc cầm trở về cũng có chuyện tốt để nói.

“Nguyên liệu thuốc, Cảnh công tử tới Bắc Việt này thu mua nguyên liệu thuốc? Bắc Việt này sợ rằng nguyên liệu thuốc không có nhiều như ở Nam Phương, Nam Phong quốc phong phú đi!" Tròng mắt Nam Cung Hữu khẽ nheo lại, trực tiếp chỉ ra vấn đề trong đó.

"Tam điện hạ nhất định là không biết, ta lần này tới nhưng thật ra là đặc biệt thu mua một chút nguyên liệu thuốc ở Bắc Việt này, Nam Phong bên kia ta sớm đã để người đi rồi, các loại nguyên liệu thuốc nhiều hơn chút, chữa bệnh mà có phòng bị trước sẽ tránh được tai họa đúng không? Ta phải đi chuẩn bị thuốc cho Vương Gia, tại hạ trước hết cáo từ!"

Tùy ý nở nụ cười, Nhã Phù không muốn tiếp tục cùng Nam Cung Hữu dây dưa, trực tiếp tìm lấy cớ xoay người mang theo Tiểu Lan rời đi.

Trở lại trong sân Bắc Uyển của bọn họ, Nhã Phù trực tiếp bỏ chạy đi tìm Nam Cung Thần, dù sao nơi Băng Thiên Tuyết Địa này, quả thật làm cho Nam Cung Thần sẽ có nhiều khó chịu hơn, đây cũng là lời nói thật.

"Vương Gia, ngài đoán ta hôm nay đi ra ngoài nhìn thấy người nào?"

Nhã Phù vừa tiến vào thư phòng, liền thấy Nam Cung Thần ngồi ở trên giường êm, cách quần mình có chút gian nan đè giữ hai chân của mình, đây là dựa theo phương thức lúc trước Nhã Phù nói với hắn để làm, bình thường lúc không có chuyện gì làm nhiều, có thể hỗ trợ rất tốt tình trạng cơ bắp ở hai chân bị teo lại.

Nhìn Nhã Phù đi vào, Nam Cung Thần ngẩng đầu nhìn về phía nàng, cười , rất có vài phần vui đùa nói: "Thế nào chẳng lẽ người lại còn gặp Bắc Việt công chúa rồi, đem nàng thần hồn điên đảo, chuẩn bị cưới trở về làm Cảnh phu nhân!"

"Ta cũng nghĩ vậy, nếu như vô tình gặp Bắc Việt công chúa, không chừng sức quyến rũ của ngài đều kém hơn so với ta! Hắc hắc!"

Đi tới, Nhã Phù trực tiếp ngồi vào bên cạnh Nam Cung Thần, đón lấy công việc trên tay hắn, đề giữ cho hai chân, có chút sức lực cùng thủ pháp nói thật ra, Nam Cung Thần tự mình tới kìm giữ nhất định là kém hơn so với nàng chuyên nghiệp như vậy, dầu gì nàng còn hiểu được những kinh mạch kia cần thông hiểu ..., Nam Cung Thần thuần túy chính là theo nàng nói, đề giữ huyết đạo, nắn bóp hai chân thôi.

Động tác Nhã Phù rất tự nhiên, trực tiếp liền tiếp tay tới đây, mà bây giờ đối với động tác của Nhã Phù, Nam Cung Thần cũng là có chút quen thuộc, đối với hai chân bị nàng sờ nắn, từ mới bắt đầu có chút kháng cự cho tới bây giờ tập mãi thành thói quen, chính hắn cũng có chút tò mò vì sự biến chuyển của mình.

"Vậy gặp ai để cho người ngạc nhiên như vậy? Vương phi của Bốn vương không phải là bị người đàn ông nào quyến rũ mất hồn đi!" Điều chỉnh tư thế ngồi xuống, Nam Cung Thần nhếch môi cười yếu ớt, trêu chọc nói.

"Hắc, thật đúng là bị ngài nói đúng! Gặp đàn ông, một người đàn ông rất tuần tú!" Nhã Phù cúi đầu khiến cho găng sức, khẽ cười nói, cái điểm này Liễu Trì không có ở đây đoán chừng là chuẩn bị thức ăn đi.

“Bốn vương không tuần tú sao?”

Tròng mắt Nam Cung Thần chìm chìm, ngay sau đó bên khóe miệng lộ ra nụ cười tà mị, thân thể nhích tới gần một chút, gần như sắp phải dựa vào

lên Nhã Phù đang cúi đầu xuống.

"Ngài." Nhã Phù cười đột nhiên ngẩng đầu chuẩn bị nhìn Nam Cung Thần nói chuyện, chỉ không ngờ thân thể Nam Cung Thần nhích tới gần một chút, thân thể của nàng lại có một chút nghiêng về phía trước, nhưng vừa ngẩng đầu mạnh như vậy, trực tiếp đụng vào trên một mảnh mềm mại.

Bốn cánh môi chạm nhau, hai người vốn đang trêu chọc cũng là tất cả đều trực tiếp sững sờ!

Hai cặp mắt tất cả đều trừng lớn thẳng nhìn vào đối phương, có chút không biết phản ứng ra làm sao.

Nam Cung Thần trong bụng chấn động mãnh liệt, cảm thụ mềm mại chạm được trên cánh môi, theo bản năng đưa tay đem Nhã Phù kéo vào trong ngực, sâu hơn cái ngẫu nhiên hôn.

"Ừm."

Nhã Phù chỉ cảm thấy đầu óc một hồi nổ vang, cả người cũng đã giống như lọt vào trong nước xoáy, ngất xỉu mơ hồ, trong đầu một mảnh trống không, cái gì cũng không muốn đứng lên, hình như lúc này cả người cũng chỉ còn lại tri giác nguyên thủy, cảm thụ trên cánh môi truyền tới kiểu rung động cùng xúc giác khác, cái loại cảm giác đó bị phóng đại vô hạn, không ngừng ăn mòn mỗi một tắc thần kinh của mình.

Nhã Phù không kiềm hãm được khẽ hé mở đôi môi, Nam Cung Thần cũng sớm đã vận sức chờ phát động, trực tiếp tiến quân thân tốc tinh tế xông vào, thưởng thức hương vị ngọt ngào cùng tư vị trong miệng nữ nhân trước mắt, trên tay dùng sức một chút, trực tiếp đem nghiêng người Nhã Phù ngồi ở giường êm lên trên, cả người ôm đến trong ngực, một cái tay ôm vòng eo mảnh khảnh, một cái tay khác trực tiếp nâng sau đầu nàng,

đem lấy nàng hoàn toàn kéo vào trong ngực, không ngừng sâu hơn để cho hai người say đắm hôn sâu.

Đợi đến khi Nhã Phù gần như sắp muốn hô hấp không thông, Nam Cung Thần mới vừa từ từ lỏng ra.

Bên khóe miệng không tự chủ nâng lên, mỉm cười nhìn nữ nhân trong ngực mặt hồng tai đỏ, cúi người đến gần bên tai Nhã Phù, nhỏ giọng nói: "Không nhìn ra, vương phi lại chủ động như vậy, khiến Bồn vương thụ sủng nhược kinh a!"

Bên khóe miệng không tự chủ nâng lên, mỉm cười nhìn nữ nhân trong ngực mặt hồng tai đỏ, cúi người đến gần bên tai Nhã Phù, nhỏ giọng nói: "Không nhìn ra, vương phi lại chủ động như vậy, khiến Bồn vương thụ sủng nhược kinh a!"

Nghe Nam Cung Thần khàn khàn nói nhỏ, còn có truyền tới bên tai cảm giác nóng nóng ngứa một chút, vốn cả người đã vô lực tựa vào trong ngực Nam Cung Thần, Nhã Phù mặt đỏ tới mang tai trực tiếp liên liếc mắt, rõ ràng chính là không cẩn thận, hắt liền nhân cơ hội ăn đậu hũ của nàng.

"Vương Gia định lực không tốt, một cái liền bị quyến rũ, rất phù hợp với bản tính của đàn ông, động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới! Hừ!" Nhã Phù bĩu môi một cái nói.

"Vậy chúng ta trở lại thử một chút định lực của vương phi!" Nam Cung Thần kiều mi nhìn nhã phù, hơn nữa cánh môi hồng nộ cảm thấy nóng lên, âm thanh càng phát ra khàn khàn mấy phần, nhìn thần sắc Nhã Phù rất không hài lòng, tà mị cười cười mà nói.

Nhã Phù còn chưa có phản ứng kịp ý tứ trong lời nói này của Nam Cung Thần, đôi môi cũng đã bị che kín, để lên môi của nàng, trần trọc triền miên, dây dưa vòng quanh.

Đợi đến khi Nhã Phù gần như đều muốn hô hấp không thông, Nam Cung Thần mới lại một lần nữa buông ra, cười nhẹ nhìn nữ nhân trong ngực thở hổn hển, không cầm được nhỏ giọng dịu dàng nói: "Đứa ngốc, phải nhớ hít thở!"

Giọng nói dịu dàng như vậy, gọi thân mật như vậy, khiến Nhã Phù trong nháy mắt có chút sững sờ, ngơ ngác nhìn bộ mặt dịu dàng của Nam Cung Thần!

Nhìn nữ nhân ngây ngốc trong ngực, bây giờ mặc dù cũng không phải diện mạo thật của nàng, nhưng vẫn cảm thấy bộ dạng ngây thơ của nàng vô cùng dễ thương! Không cầm được đưa tay đem nữ nhân đang sững sờ kéo vào trong ngực, cầm chìa vào tóc của nàng, cười nhẹ nỉ non: "Bé ngốc!"

Thời gian ăn cơm.

Vũ Trạch đi chơi suốt một ngày trở về, mặt cười trộm nhìn lên hai "Đại nam nhân" trước mặt.

Nhìn một chút mẹ mình từ lúc bắt đầu vẫn vui đầu mẫn liệt bối cơm, lại chuyển tới bên kia Tề vương gia vẫn mỉm cười tâm tình nhìn một cái cũng biết tốt vô cùng!

Thư Vũ Trạch rất khẳng định ở đáy lòng một cái kết luận: mẹ cùng Tề vương gia, hai người này có vấn đề! Tuyệt đối có vấn đề, ngay hôm nay khi hần đi ra cửa đến phân bộ U Minh cung ở Bắc Việt quốc, hai người bọn họ xảy ra chút chuyện gì.

"Mẹ, hôm nay mẹ đi chơi ở đâu rồi hả?" Thư Vũ Trạch rất là khéo léo gấp khối thịt kho thả vào trong chén của mẹ.

"Mẹ hôm nay phải đi cửa hàng thuốc mua ít thuốc, không có đi nơi nào chơi." Nhã Phù có chút ngượng ngùng liếc mắt một cái Nam Cung Thần

đang cười chết đi được, ngược lại nhìn về phía Thư Vũ Trạch, rất là nghiêm túc ôm con trai vào trong ngực của mình, cười cười mà nói ra.

"Không có đi nơi nào chơi, vậy tại sao một bộ dáng vẻ không có tinh thần?"

Không có tinh thần, rất then thùng, Thư Vũ Trạch cười hì hì đưa tay, hai tay nhỏ bé đỡ mặt Nhã Phù đã dịch dung cẩn thận nhìn lên nhìn xuống đánh giá, rất là nghiêm túc có kết luận.

Nhất định là có vấn đề, Thư Vũ Trạch tin vào hai mắt của mình khẳng định là không có nhìn lầm, hơn nữa Tề vương gia còn luôn luôn cười như kẻ ngu, khẳng định hai người hôm nay khi hắc không ở đây xảy ra có vấn đề!

"Thư Vũ Trạch, tới đây!" Nam Cung Thần nhìn có chút xấu hổ không biết rõ làm sao trả lời Nhã Phù, để đưa xuống, giương mắt nhìn về phía Vũ Trạch kêu lên.

"Ồ!" Đáp một tiếng, Thư Vũ Trạch rất là khéo léo đi tới trước mặt của Nam Cung Thần, cười hì hì nói, "Tề vương gia, ngài hôm nay xem ra tâm tình rất tốt a!"

"Bốn vương tâm tình vẫn luôn rất tốt, nhưng tiểu tử người, Bốn vương hôm nay đột nhiên cảm thấy người ở Bắc Việt này quá nguy hiểm, ngày mai ta cho người ta đưa người trở về Khai Dương thành đi!" Nam Cung Thần nhếch môi tà mị cười một tiếng, tròng mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm tiểu tử trước mặt nói.

Trở về Đông Ly quốc, có nghĩa là rất nhiều tự do của hắc bị hạn chế, quan trọng hơn là Tề vương gia cùng mẹ đều không ở đây, người của Tề vương gia nhất định là canh người 24h, hắc nơi nào còn có tự do đáng nói, chuyện gì đều không làm được, lần này Bắc Việt quốc chọn lựa phò mã, U

Minh cung cũng rất chú ý tình huống của bên này, gần đây người khá hơn chút cũng đều bắt đầu muốn đối phó một chút thể lực trên giang hồ.

"Tề vương gia, bụng của ngài đói không, ăn cái này, hay ăn cái này, ngài xem một chút người khác cũng biết ta theo ngài đã đến rồi Bắc Việt rồi, nếu như lúc này đưa ta trở về nhiều người sẽ chú ý a!" Thư Vũ Trạch lập tức thức thời nịnh bợ, trực tiếp gấp một miếng cà rốt mình không thích ăn thả vào trong chén Nam Cung Thần.

"Hì hì ——!" Một bên Nhã Phù nhìn con trai bảo bối của mình phô trương, hơn nữa thấy miếng cà rốt kia thì trực tiếp nhin không được cười lên.

Nam Cung Thần có chút kiêng ăn, trong đó không ăn đầu tiên chính là cà rốt, điểm này Thư Vũ Trạch cùng Tề vương gia cũng giống nhau, hai người đều không thích ăn cà rốt, những thứ này đầu bếp trong vương phủ cũng biết, chỉ là ở Bắc Việt này, ngược lại không có chú ý như ở trong vương phủ, huống chi những thứ cà rốt này nàng cũng thích ăn, bọn họ cùng nhau dùng cơm, những thứ này đều là nàng ăn.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy trong chén là cà rốt, bên khóe miệng Tề vương gia nụ cười tà mị càng thêm rực rỡ, ánh mắt kiểu khác nhìn lên Thư Vũ Trạch trước mặt.

"Xem ra Bốn vương nên mau đem người đưa trở về, tối hôm nay lập tức liền lên đường thôi!"

Thư Vũ Trạch lúc này mới phát hiện, thì ra mình nhìn cũng chưa từng nhìn, trực tiếp gấp gì đó lại là cà rốt, hôm nay thức ăn trên bàn cơm Nam Cung Thần duy nhất không ăn.

"Ha ha, ha ha, Tề vương gia, mẹ thường nói muốn dinh dưỡng cân đối, cái gì cũng nên ăn, cà rốt ăn nhiều một chút đối với thân thể ngài rất tốt,

thân thể tốt!" Vũ Trạch quay đầu rất nghiêm túc nhìn Nam Cung Thần, ân cần dạy, rất có tư thế tiểu lão đại.

Thư Vũ Trạch vừa nhìn Nam Cung Thần mắt đã từ từ nheo lại, đáy lòng một hồi kêu rên, người cha này quá thông minh quá phúc hắc, cư nhiên dùng cái này tới uy hiếp hắn!

Mắt từ trên người Nhã Phù chuyển qua, hai tay Thư Vũ Trạch vỗ tay một cái, giáo hoạt và kích động nhìn hướng Nam Cung Thần:

"Đúng rồi, Tề vương gia tới Bắc Việt này là cầu hôn, là muốn cưới nàng dâu, mẹ, chúng ta có thể đi rồi, cùng nhau lưu lạc chân trời, Phong Hoa Tuyết Nguyệt, mẹ không phải luôn luôn nói tình yêu muốn một lòng, không chia sẻ, không làm thiệp sao? Nếu Tề vương gia tìm kiếm công chúa tới, bảo bối sẽ giúp người tìm một phu quân tốt hơn."

Được rồi, lời nói là cùng Thư Nhã Phù nói, nhưng một đôi mắt của Thư Vũ Trạch thẳng vào nhìn chăm chú trên người Tề vương gia.

Cha và con trai đều phúc hắc giống nhau!

Thì ra là con trai yêu nghiệt như vậy là di truyền từ Nam Cung Thần, Nhã Phù hiện tại coi như đã hiểu.

Nam Cung Thần có chút sững sờ nhìn hướng Thư Nhã Phù, lần này hắn tới Bắc Việt quốc mặc dù trên mặt nói là cầu hôn, nhưng trên thực tế cũng không phải, nhưng hắn chưa bao giờ có hướng Nhã Phù giải thích qua, mà nàng cũng cứ như vậy đi theo tới.

Quá khứ, quan hệ của hai người mặc dù là vợ chồng, nhưng quan hệ vẫn luôn không có rõ ràng, cảm giác chung sống càng giống như là bằng hữu, hoặc là giao dịch, mặc dù hắn biết có Vũ Trạch tồn tại.

Nhưng hôm nay hôn một chút, hình như phá vỡ một chút quan hệ giữa hai người trước kia, hẳn cũng muốn ném thử đi yêu một người chân thật.

Mặc dù chưa có từng nghĩ tới bên cạnh mình sẽ thêm một người phụ nữ, thêm một tiểu tử như Thư Vũ Trạch.

"Vương Gia!" Liễu Tri đi vào, ánh mắt quái dị liếc mắt nhìn Nhã Phù, ngay sau đó đem danh thiếp trên tay đưa cho Nam Cung Thần: "Trong cung, lấy danh nghĩa Công chúa phát danh thiếp, muốn mời Vương Gia cùng. Lưu Niên công tử tối mai vào cung, nói là Bắc Việt vương đặc biệt thiết yến vì khách các quốc gia đón gió tây trần!"

Tên của nàng cư nhiên cũng có!

Nhã Phù nháy nháy cặp mắt, có chút ngạc nhiên rồi, lần này nàng tới nhưng là đại phu đi theo Nam Cung Thần mà thôi, thế nào tên trên thiếp này, lại còn có tên của hắn?

Muốn mời trong đám người còn có tên tuổi Cảnh Lưu Niên, điều này thật sự là để cho bọn họ có chút nghi hoặc, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Trong đám người được mời lại có thể có tên Cảnh Lưu Niên, điều này thật sự là để cho bọn họ có chút nghi hoặc, đây rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

"Tên của ta?" Nhã Phù cũng có chút kỳ quái, đưa tay đem danh thiếp trên tay Nam Cung Thần lấy tới nhìn xuống.

Phía trên là tên của Nam Cung Thần phía dưới rõ ràng viết ba chữ: Cảnh Lưu Niên!

"Người trong hoàng cung biết sự tồn tại của ta không kỳ lạ, nhưng mà ở trên danh thiếp viết tên của ta thì đúng là có chút kỳ quái, ta hiện tại cũng không phải là thân phận của Tể vương phi, một đại phu của Vương Gia cũng được mời tham gia yến tiệc tiếp đãi khách phương xa sao?"

Chuyện như vậy thật sự là làm cho người ta có chút khó hiểu, bọn họ tới không bao lâu, trong hoàng cung đối với thân phận khác nhau của bọn họ dĩ nhiên là hiểu rõ tương đối, nhưng bữa tiệc này đã có sự khác biệt, người muốn làm phò mã nhiều như vậy, yến tiệc tính thể nào cũng có thể không tới phiên nàng, một thầy thuốc nho nhỏ này.

"Ngoại trừ bỏ chúng ta, mấy ngày nay người còn gặp qua người nào khác không?" Nam Cung Thần đột nhiên mở miệng hỏi.

Nếu trong đó có nghi hoặc, vậy khẳng định chính là xảy ra sau khi bọn họ đi tới Liêu Tuyết Thành, bên trong có ai thấy Nhã Phù sau khi dịch dung, bởi vì một chút nguyên nhân mới có tên trên thiệp mời.

"Gặp qua ai? Không thấy người nào, trừ đi chúng ta lần này cùng đi người, một người khác chính là Nam Phong quốc hoàng thượng Cố Trường Phong hôm nay nói với ngài, mặt khác cũng không có ai." Nhã Phù nghiêng đầu cố gắng nghĩ tới mấy ngày nay nhìn thấy người nào, lúc này trong đầu đột nhiên thoáng qua bóng dáng của một nữ nhân.

"Đúng rồi, ta còn gặp qua một cô bé nha hoàn, lại nói, mấy ngày nay chính ta tại trong Bắc Uyển gần như cũng không có gặp qua nàng ta, nàng ta tự xưng gọi là Linh nhi, nhìn giống như mới mười sáu tuổi, khi đó ta còn cùng nàng ta nói chuyện một chút, Vũ Trạch khi đó cũng ở bên cạnh."

Linh nhi là tên tiểu nha đầu kia, mấy ngày nay mặc dù không có cố ý đi tìm, nhưng bây giờ muốn gặp, Nhã Phù thật đúng là phát hiện mấy ngày nay nàng ở Bắc Uyển dạo chơi qua lại, căn bản cũng không có thấy qua nàng ta. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

"Vậy thì đúng rồi, người nhìn thấy phải là Bắc Việt công chúa Phượng Phi Linh, tính tuổi của công chúa Phi Linh quả thật không sai biệt lắm cũng khoảng mười sáu tuổi." Tà mị cười một tiếng, Nam Cung Thần liếc mắt Nhã Phù trong bộ dạng đàn ông một cái, cười nói, "Nhìn đáng dấp. Lưu Niên công tử của chúng ta lần này có thể được chọn làm phò mã a!"

"Tên tiểu nha đầu kia chính là Công chúa Bắc Việt vương sủng ái nhất! Thật là có chút khó có thể tin!" Nhã Phù nghĩ tới ngày đó nhìn thấy tiểu nha đầu kia, khó trách nàng vẫn ra vẻ muốn biết Nam Cung Thần hình dáng gì, thì ra là tới thăm dò ứng cử viên có thể trở thành phu quân tương lai.

"Nếu như vậy. Mẹ, nếu không mẹ đem Bắc Việt công chúa cưới đi!" Thư Vũ Trạch tư tưởng rất xấu mở miệng.

Lời này mới vừa nói xong, đầu Vũ Trạch liền bị một gõ một cái, Nam Cung Thần ở bên trong ánh mắt phần nộ Vũ Trạch, ưu nhã lạnh nhạt thu tay

về: "Trẻ con đừng nói chuyện lung tung, ăn cà rốt! Trẻ con không thể kiêng ăn!"

Trong hoàng cung Bắc Việt.

Bắc Việt vương tràn đầy sùng ái nhìn con gái duy nhất, hơi nghi hoặc mở miệng nói: "Linh nhi, Cảnh Lưu Niên này là ai, tại sao người còn phải đặc biệt để phụ hoàng ghi thêm tên ở trên danh thiếp?"

Bắc Việt vương lần này yêu cầu con gái chọn lựa không chỉ là một phò mã, còn là một người phò thác cả Bắc Việt quốc, cho nên đối với chuyện lần này hẳn cực kỳ thận trọng, nhưng mà đối với con gái bảo bối mà vợ duy nhất duy nhất lưu lại, thế nhưng hẳn lại vẫn muốn vì nàng chọn lựa một người đàn ông có thể yêu thương nàng cả đời.

"Phụ hoàng, ta trước lần len lén đi xem qua, lần này mặc kệ là Nam Phong quốc Cố Trường Phong, hay là Huyền Nguyệt quốc Hách Liên Húc Hoa, bọn họ ta đều len lén gặp được, còn len lén hỏi người phục vụ bên kia, mặc dù rất đáng tiếc không nhìn thấy chính là Đông Ly quốc Tề vương, chẳng qua ta khi đó nhìn thấy chính là Cảnh Lưu Niên này."

Phượng Phi Linh, nếu để cho Nhã Phù ở chỗ này nghe thấy, nàng nhất định sẽ không kinh ngạc nữa bởi vì Linh nhi chính là Công chúa Bắc Việt.

Phượng Phi Linh cả người hoa phục, cung trang màu đỏ thắm đem nàng tôn lên xinh đẹp động lòng người, giơ tay nhắc chân đều là cao quý cùng lịch sự tao nhã, mặt mày sớm không có ngây thơ non nớt ý hệt em bé nhỏ, hơn nữa là một công chúa ưu nhã ý vị.

Phượng Phi Linh đưa tay đem một quân trắng bỏ vào bàn cờ, mím môi cười một tiếng: "Phụ hoàng, ánh mắt Linh nhi nhìn người ngài còn không tin sao? Cái Cảnh Lưu Niên này, ta cảm thấy rất có ý tứ, phụ hoàng ngài cũng phải cẩn thận một chút, nếu không bàn cờ này rất nhanh sẽ phải thua!"

"Linh nhi, phò mã của người về sau sẽ thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước của phụ hoàng, cũng không thể tùy tiện!" Bắc Việt vương nhìn trên bàn cờ, tình cảnh quân đen của mình đã có chút nguy cấp, lúc nào cũng có thể hết bàn.

"Phụ hoàng, ngài sẽ biết rõ sự nghiệp thống nhất đất nước ngài, ngôi vị hoàng đế của ngài, làm sao ngài cũng không suy nghĩ một chút hạnh phúc của con gái đây? Con gái cũng đồng ý lần chọn lựa phò mã này rồi, nhưng là ngài cũng không thể hoàn toàn không để ý tới hạnh phúc của Linh nhi, nếu phụ hoàng chọn lựa phò mã mà ta không thích thì làm thế nào!"

Tròng mắt trong suốt của Phượng Phi Linh tràn đầy nước mắt đang quay tròn, chu môi tràn đầy không vui.

"Tốt tốt tốt, Linh nhi nói cái gì chính là cái đó, phụ hoàng nhất định chọn người người thích, nếu như người không thích vậy chúng ta cũng không cần, có được hay không? Bảo bối người cũng đừng khóc, người khóc trong lòng phụ hoàng đều đau rồi." Bắc Việt vương có một con gái bảo bối như vậy, dĩ nhiên là không thể không đau lòng, hiện tại vừa nhìn con gái bảo bối đau lòng sẽ phải khóc, ván cờ cái gì cũng không đoái hoài tới nữa, trực tiếp một tay ôm lấy con gái bảo bối vào trong ngực sủng ái dụ dỗ.

"Phụ hoàng đây chính là ngài nói, con mặc kệ, mặc kệ phụ hoàng ngài nhìn trúng người nào, cuối cùng nếu như mà con không thích, ngài không thể để cho hã làm phò mã."

"Tốt tốt tốt! Linh nhi nói cái gì chính là cái đó!"

"Phốc ——! Phụ hoàng, chúng ta có thể nói rồi, nếu như mà con coi trọng người nào, ngài cũng không thể ngăn, không thể ép con gả cho người con không thích!"

Đợi đến Phượng Phi Linh rời đi Ngự Thư Phòng, vốn sắc mặt đang tràn đầy mỉm cười cưng chiều của Bắc Việt vương cũng từ từ sụp xuống, mà

tỳ nữ thần thiếp Á Nô cũng đi vào, đường cong xinh đẹp dựa vào trong ngực Hoàng thượng.

"Hoàng thượng, ngài thật dự định tùy công chúa đi chọn lựa, lần này công chúa để nô tỳ đi đến trong mấy uyển phục vụ khách quý của chúng ta, nhưng cũng không có ra vẻ thích người nào đâu? Nếu như nàng thật chọn Cảnh Lưu Niên không có thân phận và bối cảnh thì làm thế nào?" Thân thể Á Nô dán chặt ở trên người Bắc Việt vương, một cái tay nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt người đàn ông trước mặt.

Á nô thân phận chỉ là nô tỳ, nhưng lại là thần thiếp phục vụ hoàng thượng, mà có đôi khi lại bị phái đi làm nô tỳ phục vụ công chúa, thân phận bất đồng, mặc dù cũng là thân phận nô tỳ, nhưng những người khác lại không thể so sánh được, chỉ vì nàng biết rõ chu toàn ở giữa hoàng thượng cùng công chúa như thế nào, hiểu hoàng thượng muốn là cái gì, mà công chúa muốn là cái gì.

"Á Nô, người rất thông minh, nhưng người đừng quên mất Linh nhi nàng là con gái của ta, ta so với người hiểu rõ hơn, nàng sẽ biết nàng chân chính cần chính là cái gì!" Bắc Việt Vương đem nữ nhân ôm sát trong ngực, bàn tay trực tiếp lướt qua xiêm áo đang che chắn, xoa nhẹ phía sau lưng bong loáng của nữ nhân, một cái tay khác trực tiếp nắm được cằm của nàng, hung hăng hôn lên.

"Ừ. Hoàng thượng, thân thể của người luôn là nóng như vậy!" Á Nô kiều mị cười một tiếng, ngay sau đó thân thể giống như không xương quăn lên, đem lấy cả người mình tiến lên trước mặt Quân Vương.

Trở lại trong điện Công chúa, Phượng Phi Linh sớm đã không có mềm mại cùng khéo léo như trước, nước mắt nơi khóe mắt tùy ý lấy tay lau đi, giống như chưa từng có, bên khóe miệng nâng lên một nụ cười cười, ngạo nghễ đi về phía Tuyết Nhi đang chờ đợi mình.

"Công chúa, ngài thật đến nói với hoàng thượng ngài muốn tự chọn phò mã rồi hả ?" Tuyết Nhi có chút ngạc nhiên, yêu cầu như thế hoàng thượng thật sẽ đồng ý sao?

Mặc dù hoàng thượng dù sủng ái công chúa thế nào, nhưng đây chính là chuyện lớn quan hệ đến cả tương lai Bắc Việt quốc, hoàng thượng làm sao có thể mặc cho công chúa tùy ý chọn lựa, nếu như người được chọn lựa cũng không thích hợp, hoàng thượng ngày đó thì như thế nào thông qua.

Nhìn thiếp thân thị nữ Tuyết Nhi nóng nảy cùng nghi hoặc, Phượng Phi Linh tùy ý nhẹ nhàng cười ra tiếng, trực tiếp lướt qua Tuyết Nhi ngồi vào trên mặt ghế, rót cho mình một ly trà, nhẹ nhàng uống một hớp.

"Tuyết Nhi, phụ hoàng đương nhiên sẽ không tùy tiện để Bốn cung chọn lựa phò mã, Bắc Việt quốc chính là lãnh thổ trong tay phụ hoàng tạo dựng ra, phụ hoàng làm sao có thể tùy ý giao cho những người khác!"

Tuyết Nhi nghe công chúa vừa nói như thế, vậy thì càng không rõ.

Hoàng thượng lần này chiêu cáo thiên hạ vì công chúa chọn lựa phò mã, đồng thời cũng sớm đã sớm gợi ý sẽ do phò mã thừa kế vương vị, nhưng công chúa tại sao phải nói hoàng thượng sẽ không tùy ý đem giang sơn giao cho những người khác, lòng tràn đầy nghi hoặc, Tuyết Nhi có chút sờ đầu óc nhìn công chúa, cầm lên bình trà rót đầy ly cho Công chúa.

"Tuyết Nhi, người đi theo bên cạnh Bốn cung nhiều năm như vậy, tuổi cũng nhiều hơn so với Bốn cung vài tuổi, từ nhỏ ở trong hoàng cung này lớn lên, làm thế nào còn đơn thuần như vậy, có một số việc không phải nhìn đơn giản ngoài mặt như vậy, nhất là khi quan hệ đến ngôi vị hoàng đế, đây có phải hay không tùy tùy tiện tiện nói cho thì cho đấy!"

Phượng Phi Linh nhìn sự nghi hoặc của Tuyết Nhi, khẽ cười mở miệng nói. đôn, nâng chung trà lên từ từ lấy chuyển tay, khẽ cười mở miệng nói.

"Nhưng nếu như là vậy, tại sao công chúa còn đặc biệt đi tìm hoàng thượng, nói muốn tự mình chọn lựa phò mã, còn cố ý làm cho người ta đưa cho Đông Ly quốc Tề vương, trên danh thiếp cộng thêm một. Cái gì tên Cảnh Lưu Niên, công chúa chẳng lẽ người nghĩ chiêu hấn làm phò mã?" Tuyết Nhi tối hôm qua nghe chuyện công chúa chuẩn bị đi tìm hoàng thượng, liền một đêm không ngủ, không hiểu công chúa đến tột cùng muốn làm gì.

Làm thiếp thân thị nữ, Tuyết Nhi gần như là nhìn Phi Linh công chúa lớn lên, từ một nữ nhân nhỏ ngây thơ, thành hiện tại nàng không hiểu nhìn Công chúa cao quý.

Tuyết Nhi có thể tin tưởng, nếu như công chúa là con trai, nhất định không kém hơn Cố Trường Phong, Nam Cung Thần!

Công chúa luôn biết lúc nào nên nhu nhược, lúc nào thì nên khéo léo, lúc nào thì lại phải có chủ trương của mình.

Tự giống với lần chọn lựa phò mã này, ngoài dự đoán công chúa không có bất kỳ phản đối hay đồng ý, mà bây giờ càng thêm đặc biệt đi tìm hoàng thượng yêu cầu tự mình chọn lựa phò mã, biết rõ không thể nào đi làm, chính là chỗ này một chút để cho nàng rất không hiểu.

"Bốn cung đường đường là công chúa, nhưng chính bởi vì là công chúa, cho nên khi Bốn cung tám tuổi cũng đã dự liệu đến rồi !"

Khoan thai đặt ly trà xuống, Phượng Phi Linh nhẹ giọng nỉ non, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, không biết là nói cho Tuyết Nhi nghe, hay là nói cho mình nghe.

Đây là nàng làm Công chúa của một quốc gia Số mệnh!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Cung đình Bắc Việt vì những người khách tới từ các nước khác mà chuẩn bị tiếp phong yến, hiển nhiên cũng là để Bắc Việt vương hoặc là công chúa nói trước gặp người một lần, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, lần này mọi người đến Bắc Việt vốn là một đại sự, Bắc Việt ở phương diện tiếp đãi cũng không dám có bất kỳ chậm trễ nào.

Trong hoàng cung, ở trên chánh điện cử hành bữa tiệc, mà đối với Bắc Việt công chúa tối nay có thể lộ mặt hay không, cũng thành vấn đề mà mọi người quan tâm nhất.

Đầy Nam Cung Thần tiến vào đại điện, bởi vì bữa tiệc này Liễu Trì cũng không thể tiến vào trong đại điện, cho nên Nhã Phù dứt khoát trực tiếp ra tay nhận nhiệm vụ đẩy Nam Cung Thần.

"Đông ly quốc, Tề vương Điện hạ đến, Cảnh công tử đến!"

Hai người tới cũng không tính là sớm, những người khác gần như đã sớm đến trước rồi, mà tiếng thông truyền vang lên, tất cả mọi người trên đại điện đưa mắt rơi vào trên cửa lớn.

Đông ly quốc Tề vương Điện hạ, cái đồn rất kinh thái tuyệt diệu thần bí Tề vương Điện hạ!

Cố Trường Phong trên tay bưng một ly rượu, ngồi ở chỗ khách quý trên bữa tiệc, dù sao hãn làm vua của Nam Phong quốc, Hoàng thượng của một quốc gia tiến đến, địa vị so sánh với những người khác mà nói lại càng không cho chậm trễ, gần như có thể nói là cùng Bắc Việt Vương địa vị ngang nhau. die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on.

"Thì ra hân cũng không phải Tề vương, Nam Cung Thần rất ít xuất hiện trước người khác, không ngờ lại không thể đi được, một người như vậy không thể đi lại thì rất đáng tiếc!" Đáy lòng âm thầm nghĩ tới, ánh mắt của Cố Trường Phong cũng rơi vào trên người của Nhã Phù.

Người tiếp đãi không có dám bất kỳ chậm trễ, Nam Cung Thần sau khi vào cung, quanh thân một mảnh lãnh khốc, Nhã Phù ở bên cạnh cũng cảm thấy từng đợt khí lạnh, mà người hầu càng thêm không dám tùy ý lung tung, liên tục không ngừng dẫn đường đưa hai người đến vị trí tương ứng.

Nhã Phù làm một đại phu nho nhỏ, vị trí dĩ nhiên là được an bài ở hạng chót, mà vị trí của Nam Cung Thần, còn lại ở vị trí khách vô cùng quý, có thể thấy được chênh lệch trong đó.

Chẳng qua khi nàng chuẩn bị đi tới vị trí cuối cùng, thì trực tiếp bị Nam Cung Thần kéo lại, trực tiếp kéo đến ngồi xuống bên người.

"Vương Gia, ta hiện tại ngồi ở chỗ này không tốt lắm đâu!" Nhã Phù nhỏ giọng, liếc mắt nhìn tay trái của mình bị Nam Cung Thần nắm chặt nói.

"Sợ cái gì, Bốn vương để cho người ngồi ở đây, người cứ ngồi nơi này, xem ai có ý kiến!" Nam Cung Thần hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng trực tiếp quét qua mặt những người chung quanh khác, khí thế uy nghiêm khí phách, người nào nếu như dám can đảm nói một chữ "Không", chỉ sợ tơ vàng trên tay hân sẽ trực tiếp bắn ra.

Cái này chưa từng nghe nói qua, Cảnh đại phu cùng Tề vương gia. Hai người kia quan hệ tốt giống như có chút kỳ quái!

Mọi người đang bị khí thế kia cùng tướng mạo của Nam Cung Thần làm khiếp sợ, cũng lại một lần bị hành động không chút kiêng kị của hai người cho giật mình.

Mà một số người chung quanh nhìn hành động của hai người, có thể nói là bị kinh sợ quái lạ đến trợn mắt hốc mồm!

Hơn nữa hình ảnh hai người đàn ông này nắm tay nhau, ở trước mặt người khác thấy thế nào cũng có cảm giác có vấn đề.

Tề vương Nam Cung Thần trong truyền thuyết này, không phải là thích trai đẹp đi, nhìn tướng mạo tuần tú linh động của Cảnh đại phu, da trắng nõn nhẵn nhụi, môi hồng răng trắng, cử chỉ ưu nhã tùy ý, đúng là một thanh niên rất có lực hấp dẫn.

Cười khe khẽ, Nhã Phù nhìn bộ dạng mọi người chung quanh, cũng cảm thấy có chút ý tứ, dù thế nào đi nữa hai người bọn họ cũng không phải là thật muốn đảm đương cái vị trí phò mã kia, cũng không cần để ý cách nhìn của những người khác, dứt khoát trực tiếp đặt mộng theo ý Nam Cung Thần ngồi ở bên cạnh hẳn.

Tam hoàng tử Nam Cung Hữu phía trên, một đôi mắt thẳng rơi trên người hai người, tròn mắt tối tăm, không biết đang nghĩ cái gì.

Sau khi ngồi xuống, Nhã Phù mới bắt đầu quan sát những người chung quanh khác!

Cố Trường Phong, hẳn quả nhiên chính là Hoàng đế Nam Phong quốc!

Nhã Phù nhìn Cố Trường Phong bưng ly rượu lên hướng mình ra hiệu, cũng khẽ gật đầu, mỉm cười thăm hỏi, mà giữa đầu đuôi sự việc của hai người, tự nhiên bị những người khác cũng xem ở đáy mắt.

Không ngờ Cảnh đại phu chưa từng thấy qua này, cùng Tề vương phía trước đã làm cho người ta tò mò, hai người cũng rất là thân mật, mà bây giờ hẳn lại cùng Hoàng thượng Nam Phong quốc quen biết, đây cũng khiến trong lòng người khác có nhiều đánh giá, đồng thời cũng càng coi trọng mấy phần.

Có thể được hai người như vậy thường thức, nếu như nói chỉ là một đại phu bình thường, vậy thì làm cho người ta có chút khó có thể tin phục.

Mà đồng dạng, bên kia Hách Liên Húc Hoa cũng bưng ly rượu lên chào hỏi, cũng ngay sau đó rơi vào mắt mọi người, dĩ nhiên đàn ông quý đôn, lúc này ánh mắt người tiếp đãi Cảnh Lưu Niên càng thêm nhiều hơn một chút nghi hoặc cùng coi trọng.

"Hoàng thượng giá lâm!" Chỉ chốc lát sau, âm thanh ngoài cửa truyền ra hấp dẫn chú ý của mọi người.

"Ha ha ha ha, mọi người đường xa mà đến, không có từ xa tiếp đón, không có từ xa tiếp đón!" Cười lớn đi vào đại điện, Bắc Việt Vương một thân hoa phục đi vào.

"Bắc Việt Vương lão càng nhanh nhẹn, nhìn tinh thần so trăm còn trẻ như vậy người cũng không tồi!" Cố Trường Phong mỉm cười nói.

"Sao có thể so sánh cùng người trẻ tuổi các người, trăm cũng đã là lão nhân gia rồi (ý đã là ông già rồi)."

Hai người người một câu ta một câu từ từ nói ra, nói chuyện đều là có một loại vị trí ngang hàng nhau.

Nhiều người như vậy đi cầu hôn, Nhã Phù ngược lại tò mò Bắc Việt vương chuẩn đồ phương thức gì tới chọn lựa phò mã, nếu như cùng nàng nói chỉ là suy tính đến Văn Thao Vũ Lược, nàng thật đúng là có chút không tin.

Bắc Việt vương cũng sớm đã thả ra tin tức, nói phò mã sẽ thừa kế vương vị vương quốc Bắc Việt, mà nghiệm chứng này lớn như thế, một Vương Quốc Băng Tuyết sẽ trở thành đồ cưới của Bắc Việt công chúa Phượng Phi Linh.

Mặc dù trên danh nghĩa, cũng nhất định là một người chủ rất lớn, nhưng vô luận sẽ trở thành phò mã, đều có thêm sự ủng hộ của một cường quốc.

Nếu như là Huyền Nguyệt quốc, cũng hoặc là người của Nam Phong quốc thành phò mã, Nhã Phù vô cùng khó có thể tưởng tượng, sau này mảnh đại lục này sẽ loạn như thế nào.

Loạn thế anh hùng, nhiều hơn đều là loạn thế tạo nên anh hùng, sau khi có đủ năng lực, năng tin tưởng bất luận kẻ nào có dã tâm cũng biết tranh giành toàn bộ thiên hạ trên đại lục này, liên tiếp là Hách Liên Húc Hoa hay là Cố Trường Phong, bọn họ sẽ là Đế Vương thành công.

Yến hội bắt đầu, ca múa mừng cảnh thái bình, chuyện trò vui vẻ, mặc dù theo đuổi tâm tư của mình, nhưng tất cả đều mặt ngoài cũng ôn hòa mỉm cười ứng đối.

Trừ từ đầu tới đuôi cũng vẫn gương mặt lạnh lùng là Nam Cung Thần!

Nam Cung Thần đối với việc Nhã Phù bị chú ý vô cùng khó chịu, từ lúc bắt đầu tiến vào đại diện, bất luận là Cố Trường Phong hay là Hách Liên Húc Hoa, thậm chí lúc đi vào sau, Bắc Việt vương thỉnh thoảng cũng sẽ đem ánh mắt rơi vào trên người Nhã Phù, mấy cái chú ý này khiến lãnh khí chung quanh Nam Cung Thần giảm xuống vài lần.

"Khụ khụ, mặt của Vương Gia có chút thối a!" Bàn tay nhỏ của Nhã Phù ở dưới mặt bàn kéo Nam Cung Thần một cái, mắt nhìn thẳng rượu trong tay, nhỏ giọng nói.

"Hừ!" Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Thần liếc về mắt nhìn chăm chăm nữ nhân bên cạnh.

Một thân áo dài màu lam, đơn giản rồi lại hào phóng, sau khi Nhã Phù cả người tôn lên lộ ra một dòng anh khí, lại nói tiếp, trang phục của Thư Nhã Phù là đàn ông nhưng không có mềm mại như những nữ nhân khác, die»n.

d«an. l«e. qu»y. d«on, nhiều hơn là tính chất thoải mái, phong cách lười biếng tùy tính, coi như là Nhã Phù thành công nhất, cũng để cho người khác khó có thể hoài nghi.

Tuyết Nhi từ đại điện thiên môn len lén nhìn vào trong, rất dễ dàng tìm thấy tuyệt sắc khuynh thành Nam Cung Thần, lập tức có chút sững sờ dừng lại bước chân phía trước chuẩn bị bước vào, sau hồi lâu mới phản ứng kịp, mình chính phụng công chúa ra lệnh phía trước tìm người, thế nào ngược lại đầu tiên ngăn người ra rồi.

Một thị nữ vừa vặn bưng bầu rượu đi vào, Tuyết Nhi trực tiếp tiến lên nhận lấy khay trong tay tiểu nha hoàn, phát phát tay để cho nàng lui xuống.

Ngay sau đó bưng bầu rượu đi về phía vị trí của Nhã Phù.

Nhã Phù vốn còn muốn cùng Nam Cung Thần nói chút gì, chỉ là lúc này vừa đúng nhìn một nha đầu bưng bầu rượu đi tới, đem bình rượu đặt lên mặt bàn của mình, vốn cũng không có để ý nhiều, chỉ là âm thanh truyền tới bên tai cũng để cho nàng dừng lại.

"Công chúa mời công tử đến ngự hoa viên gặp nhau!"

Công chúa muốn thấy hắc?

Nhã Phù khẽ sững sờ một chút, ngay sau đó khôi phục lại, hướng về phía tiểu nha đầu trước mặt khẽ cười, gật nhẹ đầu xuống.

Tuyết Nhi ngại vì uy thế Tề vương bên cạnh, vốn đã cực kỳ cẩn thận cẩn thận rồi, chỉ là nhìn Cảnh đại phu nở một nụ cười, thậm chí có chút sững sờ, nụ cười dịu dàng như vậy nhìn thế nào để cho nàng có chút mặt đỏ tới mang tai, công tử Cảnh Lưu Niên này khó trách lại được sự ưu ái của công chúa, công chúa còn đặc biệt để cho nàng đến trước gọi hắc đi Ngự Hoa Viên.

Không biết vị công tử Cảnh Lưu Niên này có thể hay không chính là Phò Mã tương lai!

Chú ý cẩn thận cùng nghi hoặc, Tuyết Nhi lặng lẽ rời đại điện ở bên ngoài thiên môn chờ đợi.

"Ta đi một chút sẽ quay lại, Vương Gia một mình ngài ở chỗ này không có sao chứ?" Nhã Phù đối với Nam Cung Thần một người ở chỗ này có chút bận tâm, dù sao nàng biết Nam Cung Thần luôn luôn không thích những nơi có nhiều người ồn ào như vậy.

Bằng vào bản lĩnh của Nam Cung Thần, Tuyết Nhi dù nói nhỏ giọng thế nào, cũng không thể tránh khỏi lỗ tai của hắn.

"Nơi này còn chưa có người có thể làm gì được rồi Bốn vương, người lo lắng cái gì? ! Chính người đi qua cẩn thận một chút, mặc kệ như thế nào nơi này chính là hoàng cung Bắc Việt."

Đối với lời Nhã Phù nói, Nam Cung Thần trực tiếp một cái trừng qua, nhưng mà đối với sự quan tâm của Nhã Phù đối với mình cũng rất là hưởng thụ, ngoài miệng hung dữ nói xong, khóe miệng cũng đã không ức chế được giương lên một chút, mà coi như là sau khi hắn vào cung nở ra một nụ cười đầu tiên.

Từ thiên môn lặng lẽ rời đi, mà chờ ở ngoài cửa Tuyết Nhi nhìn Thư Nhã Phù đi ra, vội đi ở phía trước dẫn đường. đi»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Chung quanh còn có thật nhiều băng tuyết, chỉ là trong ngự hoa viên, từ từ mấy người đi vào trong Hoa Mai Lâm, trong Băng Thiên Tuyết Địa, hồng mai ngạo nghễ nở rộ, nhìn giống như máu tươi một loại đẹp đẽ, mà đẹp hơn chính là nữ nhân trong một thân Hồng Y, lóa mắt kiểu khác.

Phượng Phi Linh thanh tú xinh xắn nhìn người tới, dí dỏm giống như cười một tiếng: "Lưu Niên ca ca, chúng ta lại gặp mặt!"

"Tham kiến công chúa điện hạ! Không ngờ Linh nhi chính là Công chúa Bắc Việt, thật làm cho ta rất ngoài ý muốn." Nhã Phù mỉm cười nhìn nữ nhân cùng lần trước nhìn thấy chênh lệch rất nhiều, khác biệt lúc trước nhìn thấy dí dỏm ngây thơ, một thân phong cách cao quý ưu nhã, còn có giữa hai lông mày ngạo nghễ đều cùng nữ nhân nhỏ hôm đó nhìn thấy rất khác nhau.

"Lưu Niên ca ca nhìn Linh nhi một chút thần sắc kinh ngạc cũng không có, xem ra Lưu Niên ca ca cũng sớm đã phát hiện thân phận của Linh nhi rồi!" Ánh sáng trong tròng mắt Phượng Phi Linh lóe lên một chút, ngay sau đó giả hoạt cười, "Cũng hoặc là. Linh nhi phải gọi Lưu Niên tỷ tỷ! Phải hay không?"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 93

"Được rồi, công chúa người chuẩn bị cái gì cũng ở bên trong, tự ta đi vào đổi, người không phải cũng muốn đổi trang phục này thành y phục nha hoàn sao, ta tự mình được!" Nhìn Phương Phi Linh đang kéo mình đi vào, liền chuẩn bị cởi quần áo của mình, Nhã Phù vội vàng kéo ra tay nàng ta, cười khổ nói.

"Đúng nga, ta còn muốn thay đổi quần áo, Lưu Niên ca ca tự mình thay, động tác phải nhanh chút!" Bị Nhã Phù nhắc nhở, Phương Phi Linh mới giật mình, thấy mình quá mức gấp gáp, ngược lại quên mất mình còn chưa có thay đổi quần áo.

Ngay sau đó nói Tuyết Nhi một tiếng, đem Tuyết Nhi lưu lại, mình vội vàng rời đi thay đổi quần áo.

"Người gọi là Tuyết Nhi đúng không! Vậy ta hỏi người, công chúa bình thường thích mặc y phục màu sắc nào? Búi tóc kiểu gì? Trang điểm thế nào? Hoa gì? Sở trường không sở trường, ghét cùng thích, bình thường hằng ngày thói quen làm cái gì, dù sao người có thể nhớ tới hiện tại mỗi một việc tất cả đều nói cho ta biết." Thấy Phương Phi Linh rời đi, Thư Nhã Phù ngược lại nhìn về phía Tuyết Nhi bị lưu lại phục vụ, khẽ mỉm cười, dịu dàng cẩn thận mở miệng hỏi.

Đột nhiên một loạt câu hỏi ném ra, Tuyết Nhi sững sờ ở đó, tràn đầy nghi hoặc.

Cảnh công tử hỏi cái này thật cuộc là muốn làm cái gì, công tử đồng ý làm thế than Công chúa, nhưng những chuyện này cần hỏi rõ ràng như thế

sao? Huống chi hiện tại thời gian ngắn như vậy làm sao có thể nhớ rõ?

Mặc dù đáy lòng nghi hoặc, nhưng Tuyết Nhi sau khi lấy lại tinh thần, nỗ lực hồi tưởng các loại yêu thích cùng thói quen hằng ngày của Công chúa, đem lấy chính mình nhớ tất cả đều từ từ nói ra. di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Mà vừa nghe Tuyết Nhi nói, Nhã Phù tự mình đi tới sau bình phong, bắt đầu thay đổi quần áo cho mình, thời gian này sợ là người bên kia cũng đã đến Noãn Ngọc các, thật là không thể trì hoãn!

Trong Noãn Ngọc các, mọi người tới nơi, gặp được nha hoàn thái giám bố trí tốt cảnh tượng ca múa, trên chính điện Noãn Ngọc các lấy hình tròn làm trọng tâm, chung quanh chia ra các vị trí thiết lập khác nhau, mà chính giữa mấy cái con đường thông hướng giữa đình, mà đình dưới có nước suối nóng chảy xuôi mà qua, mang theo một cái khói mù lượn lờ, chính là bởi vì có suối nước nóng tồn tại, cho nên mới có thể gọi là Noãn Ngọc các, mà nhiệt độ cũng so sánh với cung điện khác ấm áp hơn một chút.

Ở giữa đình vũ nữ đang tự nhiên nhảy múa trong đó, chung quanh lấy hồng mai làm đẹp mang theo mùi thơm nhàn nhạt của hoa mai, thanh lịch tao nhã thướt tha, xa hoa!

"Khó trách công chúa lại đặc biệt để cho chúng ta đến Noãn Ngọc các này, quả nhiên là đặc biệt, nhìn khác biệt với những cung điện của người khác!" Nhìn cảnh đẹp chung quanh thôi, nghe trong không khí tràn ngập mùi hoa mai nhàn nhạt, Hách Liên Húc Hoa nhắm mắt hít sâu một hơi, mở mắt ra nhìn về phía Bắc Việt vương trăn đầy than thở mở miệng nói.

"Đúng vậy, cảnh trí như vậy, an bài như thế, quả nhiên là có sắc thái riêng biệt, cũng có một loại phong vị bất đồng! Hương mai xông vào mũi, tiếng hát lượn lờ, kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp, đây chính là thịnh yến tuyệt nhất! Công chúa tốn tâm tư!" Cổ Trường Phong nhìn cảnh trí xung quanh, cũng than thở nói.

"Mỹ nhân rượu ngon cảnh đẹp, thật tốt thật tốt!" Nam Cung Triệt ánh sang lấp lánh đào hoa trong mắt chuyển qua, ngược lại nhìn về phía Nam Cung Thần, "Thập hoàng đệ người xem sự bố trí này như thế nào? Ngày đó ở trên yến tiệc Đoan Ngọ, vương phi gảy một khúc kinh động, nếu là ở cảnh đẹp như vậy, Bốn cung ngược lại rất muốn biết Thập đệ muội biết hát ra một khúc như thế nào."

Nói đến Thư Nhã Phù, trên mặt Nam Cung Thần khó được lộ ra khỏi một nụ cười nhàn nhạt, tùy ý liếc mắt nhìn Nam Cung Triệt với thái độ đào hoa đầy phong lưu một cái, nói: "Tự nhiên sẽ không phải ca khúc nhiệt huyết âm vang!"

"Xem ra Thập đệ cùng Thập đệ muội tình cảm rất tốt, nhưng khó được thấy Thập đệ nói đến một nữ nhân dịu dàng như thế!" Nam Cung Hữu ở một bên cũng nghe được đối thoại của hai người Nam Cung Thần, lập tức cười lên, lớn tiếng nói.

Một câu nói của Nam Cung Hữu gần như là người chung quanh đều có thể nghe được rõ ràng, Bắc Việt vương càng thêm nghi hoặc nhìn qua.

Thấy ngồi ở trên xe lăn là Nam Cung Thần, Bắc Việt vương trong bụng có chút tiếc hận!

Người đàn ông tướng mạo như thế, Tề vương có kinh thái tuyệt diệu tài năng, lại là một người đàn ông hai chân không thể đi được, khi đám người Nam Cung Thần tiến vào Liêu Tuyết Thành lần đầu tiên, Bắc Việt vương cũng đã được tin tức của bọn họ, vốn là đối với Nam Cung Thần có mấy phần thiện cảm, nhưng bây giờ chỉ có thể. quá đáng tiếc vô cùng.

"Thập đệ cùng Thập đệ muội vốn coi như là mới kết hôn, tự nhiên đang nồng tình mật ý, Tam Hoàng đệ người cũng đừng ghen tỵ!" Nhị hoàng tử Nam Cung Viêm cười ngắt lời, hẳn xưa nay cùng Nam Cung Thần có quan

hệ nhất, hãn cũng luôn luôn cảm thấy thương tiếc người em trai này, tự nhiên khắp nơi cũng bảo vệ hãn.

Cố Trường Phong ở một bên nhìn tới mấy hoàng tử Đông Ly quốc, quan hệ với nhau hình như có chút bất hòa, bên khác miệng mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt như không có chuyện gì xảy ra rơi xuống trên một người duy nhất đang ngồi Nam Cung Thần. d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn.

Vương phi của Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù con gái lớn con vợ cả Hầu gia Đông Ly quốc! Hai người một đoạn thời gian trước mới vừa thành hôn, mà dưới trướng có một con trai sáu tuổi!

Tin tức này Cố Trường Phong đã sớm lấy được, đối với Nam Cung Thần rất có vài phần kiêng kỵ, trong truyền thuyết hoàng thất Đông Ly Quốc không chỉ có thực lực ngoài mặt, còn có một cỗ thế lực ngầm, mặc dù hoàng gia bình thường luôn luôn đều có ám vệ của mình làm các sự việc khác, nhưng từ lúc hãn lấy được tin tức, lần này ám vệ Đông Ly quốc rất có thể là trên tay người đàn ông trước mắt không thể đi được kia nắm giữ.

Nguồn thế lực như vậy được Nam Cung Thần, một người không thể đi được nắm giữ trong tay, đây càng là vấn đề để cho hãn rất nghi hoặc không hiểu!

Đông ly quốc gần đây, ở khu vực Tây Bắc gặp các tộc Bắc Cương liên tiếp quấy nhiễu, hôm nay nếu Nam Phong quốc tiến quân mãnh liệt lên phía bắc tấn công Đông Ly quốc, như vậy hai mặt thụ địch, Đông Ly nguyên khí sẽ nhất định tổn thương nặng nề!

Nhưng Cố Trường Phong vẫn luôn không có động thủ, chính là bởi vì Tề vương Nam Cung Thần tồn tại, trên tay hãn đến tột cùng có bao nhiêu thế lực, hãn có năng lực bày mưu tính kế cũng làm cho y rất cố kỵ.

Cho nên lần này đến Bắc Việt, y nhất định phải đem Bắc Việt công chúa lấy làm phi, đồng ý ngôi vị hoàng hậu, đoạt lấy binh quyền Bắc Việt lớn

như thế.

Chỉ cần có được Bắc Việt, như vậy y liền nhất định có thể có toàn bộ đại lục!

"Tề vương cùng vương phi tân hôn, hôm nay còn đặc biệt đến Bắc Việt ta, ngược lại quấy rầy Vương Gia vương phi mới tân hôn!" Biết được nói ra chuyện này, nhất định là có người không muốn Tề vương được Bắc Việt vương ưu ái, Bắc Việt Vương cười cùng nhau nhạo báng, thần sắc cũng không thấy bất kỳ bất mãn gì.

Bắc Việt vương đối với Tề vương Nam Cung Thần, có bội phục, có thưởng thức, nhưng nếu phải nói kén phò mã, chỉ sợ cũng không phải thí sinh hoàn mỹ trong cảm nhận của ông ta.

"Lại nói, công chúa mời ta tiến đến, sao lại không thấy bóng dáng công chúa?" Hình như muốn dời sang chuyện khác, Nam Cung Chiêu mỉm cười nhìn chung quanh một chút, không thấy bóng dáng Phượng Phi Linh, ngay lập tức nghi hoặc mở miệng hỏi.

"Á Nô, công chúa người đâu?"

Á Nô đã sớm theo tới, nghe hoàng thượng hỏi, ngay lập tức tiến lên đây, cung kính hồi bẩm nói: "Hồi hoàng thượng, công chúa điện hạ đang rửa mặt chải đầu, sau đó sẽ đến!"

"Ha ha ha, nữ nhi gia thế nào đều muốn trang điểm ăn mặc một phen, nữ nhi trăm bình thường cũng tùy tùy tiện tiện, hiện tại cuối cùng còn biết ý tứ mình là con gái rồi, bây giờ đặc biệt đi thay đổi cách ăn mặc, mặt mũi của trăm cũng không có lớn như các vị a!"

Sau khi nghe xong Á Nô nói, Bắc Việt vương chỉ có thể cứng chùi cười lớn, bước nhanh chân đi lên vị trí đầu nào ngồi xuống.

Đồng thời, Á nô cũng lui xuống lập tức phân phó người chung quanh chuẩn bị đồ, mà tiếng nhạc vẫn như cũ, ca múa xinh đẹp, khói mù lượn lờ, có một chút mơ hồ, như một loại sương như có như không, giống như Tiên cảnh làm cho người ta mê say.

Một khúc tiếng soa đột nhiên vang lên, tiếng sáo lượn lờ giống như là hộ tống băng tuyết bông bành ngoài cửa rơi vào trong Noãn Ngọc các, làm tiếng sáo uyển chuyển tiếng ca mềm nhẹ uyển chuyển vang lên:

"Chân tình giống như thảo nguyên rộng lớn, tầng tầng mưa gió không thể cách trở, luôn có lúc mây tan mặt trời lộ dạng, ánh mặt trời cao ngất chiếu sáng ta người. Chân tình giống như hoa mai mở qua, băng tuyết lạnh lùng không thể bao phủ, đang lạnh nhất sau đó nở rộ, nhìn thấy mùa xuân đi về phía ta người, bông tuyết tung bay gió bắc thét gào, thiên địa một mảnh mênh mông, một nhành hàn mai đứng ngạo nghễ trong tuyết, chỉ vì người kia lay động theo chiều gió, yêu ta yêu không oán không hận, tình này trường lưu trái tim."

Tiếng hát lượn lờ, êm ái mà uyển chuyển, giống như hợp với tình hình bình thường nhất, die»n。dٲan。l«e。qu»y。d«on, hát ra tiền mai ngông nghênh, dịu dàng trong kiên cường.

Tay Nam Cung Thần khê run, tròn mắt màu hổ phách dưới ánh sáng lóe lên một phát mà qua, chợt nhìn về phía cửa chính Noãn Ngọc các, lời bài hát này.

"Bông tuyết tung bay gió bắc thét gào, thiên địa một mảnh mênh mông, một nhành hàn mai đứng ngạo nghễ trong tuyết, chỉ vì người ấy lay động theo chiều gió, yêu ta chỗ yêu không oán không hối, tình này trường lưu trái tim Một nhành hàn mai đứng ngạo nghễ trong tuyết, chỉ vì người ấy lay động theo chiều gió, yêu ta chỗ yêu không oán không hối, tình này trường lưu trái tim!"

Theo trong tiếng ca đang lúc các vũ nữ đứng nghiêm, dừng lại vũ điệu, cũng không kiềm hãm được nhanh nhẹn nhảy múa, không cần biên soạn múa, chỉ là thoải mái vũ động, bốn, năm vũ nữ cũng có ăn ý giống như nhau, tư thái bất đồng, lại phối hợp lẫn nhau, xương cốt mềm mại, ngạo nghễ uyển chuyển hàm xúc.

Cố Trường Phong hí mắt nhìn ngoài cửa lớn Noãn Ngọc các, nữ nhân chậm rãi đi vào đại điện, cảm thấy cũng là loại khiếp sợ khác, kém với tiếng sáo bên tai, còn có tiếng hát uyển chuyển của nữ nhân, không kiềm hãm được đưa tay lấy ra trường tiêu vẫn cột ở bên hông, từ từ đưa vào bên môi, theo tiếng hát thổi lên.

Mà giống như phối hợp giống lẫn nhau, tiếng tiêu lên, mà tiếng sáo ngừng!

Tiếng hát cũng uyển chuyển, không cùng như tiếng nhạc vậy, chiếu sáng lẫn nhau.

Cố Trường Phong thổi trường Tiêu, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm vào mấy thị nữ vây quanh nữ nhân tiến vào đại điện, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc cùng kinh ngạc, còn có một loại không khỏi kích động.

Sắc đỏ rực của trường bào cao quý, kiều diễm giống như màu đỏ của hương mai tỏa ra đầy trời, xinh đẹp muôn màu, búi tóc Lưu Vân đơn giản mấy đoá hồng mai làm đẹp, cái trán điểm nốt Chu Sa hóa thành một đoá hồng mai, Hồng Sa che mặt che giấu dung mạo nữ nhân, chỉ là này gương lộ ra ngoài da thịt trắng nõn, lông mày và mắt phượng, mày chột nhú, một nụ cười hình như cũng hóa thân thành tinh linh giữa hoa.

Một thân phong cách ngạo nghễ cao quý, một thân tư thái ung dung khoan thai quý phái!

Một khúc thôi, mọi người còn yên lặng uyển chuyển trong tiếng ca, chỉ thấy nữ nhân mang theo thị nữ bên người đi lên trước, cung kính hành lễ

dịu dàng nói: "Nữ nhi tham kiến phụ hoàng! Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Một khúc thôi, mọi người còn yên lặng uyển chuyển trong tiếng ca, chỉ thấy nữ nhân mang theo thị nữ bên người đi lên trước, cung kính hành lễ dịu dàng nói: "Nữ nhi tham kiến phụ hoàng! Phụ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Mặc dù sớm có suy đoán, nhưng mọi người mới giật mình, thì ra nữ nhân như tiên nữ giữa hoa này, lại chính là nhân vật chính lần này chọn lựa phò mã, Bắc Việt quốc công chúa Điện hạ!

Bắc Việt vương có chút sững sờ nhìn nữ nhân đeo hồng sa trên mặt trước mắt này, gọi mình phụ hoàng, nhưng thậm chí có chút cảm giác lạ lẫm, nhưng trong xa lạ lại có chút cảm giác quen thuộc.

Ngôn hành cử chỉ này nữ nhi Phượng Phi Linh của mình cũng không phải là giống bảy tám phần, chỉ là.

Nghi hoặc nhìn người đứng ở một bên, hoàn toàn là nữ nhi bảo bối ăn mặc như thị nữ đang đối diện với ông không ngừng đánh mắt sắc, trong lòng Bắc Việt vương một hồi bất đắc dĩ, nha đầu này lại hồ đồ, bây giờ đang ở trước mặt đông đảo đặc phái viên vừa tới lại lừa gạt mọi người như vậy.

Nhưng khi nhìn ánh mắt của nữ nhi bảo bối, ánh mắt lại rơi xuống trên người nữ nhân áo đỏ thướt tha uyển chuyển, mặc dù nói không biết là ai, nhưng nữ nhân này cũng học được tư thái khi đối diện với người ngoài nữ nhi mình.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 94

"Đứng lên đi! Linh nhi mau tới bái kiến các vị khách quý, người chậm chạp không xuất hiện, lại cho phụ hoàng một niềm vui vô cùng to lớn!"

Vừa cảm thán, con người Bắc Việt Vương Nhã Phù, nhưng khéo mắt cũng là liếc Phượng Phi Linh ở bên một cái, ý tứ chỉ trích rất rõ ràng.

"Phượng Phi Linh tham kiến các vị Điện hạ, Phi Linh tới chậm kính xin các vị Điện hạ chớ nên trách tội mới phải!"

Nhìn Bắc Việt vương hoàn toàn là ngăm cho phép nữ nhi mình càn quấy, đôi môi đỏ mọng của Nhã Phù dưới khăn che mặt khẽ nâng lên, hướng về phía mọi người khẽ thi lễ một cái.

Trong bụng cũng tuyệt đối có chút buồn cười, Bắc Việt vương này quả nhiên là vô cùng sủng ái con gái của mình, Phượng Phi Linh càn quấy như vậy, làm ra chuyện thể thân của công chúa, ông ta cũng không có phời bày ra.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi vào trên một than hoa phục Hồng Y hoa phục trên người Nhã Phù, mặc dù chỉ là Hồng Sa che mặt, nhưng dáng người uyển chuyển cũng cũng không thể nào che giấu được, cộng thêm giọng hát một khúc kinh ngạc vừa rồi, làm lộ ra mắt phượng, ngay lập tức quyến rũ hồn phách rất nhiều người.

Trong mắt nhiều người lộ ra vẻ nhìn trộm thêm nhỏ dãi, ánh mắt nháy cũng không nháy nhìn chăm chú vào trên người Nhã Phù.

Mấy hoàng tử vốn không chút kiêng kỵ nhìn chăm chăm, chỉ đột nhiên cảm thấy thân thể lạnh lẽo, không cầm được rung mình, nhìn chung quanh một chút, không thấy bất kỳ khác thường, chỉ nghĩ là mình không thích ứng thời tiết lạnh giá ở Bắc Việt quốc này, có chút lạnh, khép lại quần áo.

Mà Nam Cung Thần cũng thu hồi ánh mắt giết người, trong bụng hừ lạnh một tiếng!

Người phụ nữ của hắn cũng có lá gan dõm dạc, không muốn sống!
dien+dan+le+quy+don+com

Thu hồi ánh mắt, ngược lại một đôi tròng mắt rơi vào trên người Nhã Phù, chỗ sâu trong ánh mắt mang theo mấy phần nụ cười dịu dàng khó có thể phát giác.

Tiểu vương phi của hắn luôn có thể cho hắn có thể vui mừng như vậy, ngày đó một khúc Chiến Thiên khí thế mênh mông, hôm nay một khúc ca này gần như mình cũng hóa thân trong hồng mai, Kỳ Nữ như vậy cũng đứng bên cạnh hắn.

Trong bụng một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua, ấm áp Nhu Tình, tan ra mở trong nội tâm cái một mảnh băng tuyết bị phong bế kia!

Đem Nam Cung Thần trước mắt nhìn ở đáy mắt, dưới khăn che mặt, khóe môi Nhã Phù không cầm được nâng lên, nâng lên một nụ cười dịu dàng ngọt ngào.

Người đàn ông này thật đúng là thích ăn dấm, người ta chỉ nhìn chăm chăm, nhìn nhiều một lát, hắn lại có một bộ dạng muốn giết người, thật không biết phải nói hắn cái gì mới tốt.

"Tiếng hát của Công chúa rất uyển chuyển, không biết trầm có hay không có thể biết được khúc này là người nào viết, khúc được đặt tên là gì?" Trong mắt Cố Trường Phong tràn đầy thưởng thức và vui mừng nhìn

Nhã Phù, trên tay còn cầm trường Tiêu mới vừa đã dùng qua, hướng về phía Nhã Phù với thái độ vô cùng dịu dàng lễ độ, mang theo vài phần khẩn cấp mở miệng hỏi thăm.

"Bệ hạ quá khách khí, khúc này chính là Phi Linh bình thường tùy ý chế tác, thật ra khiến bệ hạ chê cười, khúc tên "nhất tiễn mai", Phi Linh ở chỗ này cảm ơn bệ hạ mới vừa tấu nhạc!"

Thấy trường Tiêu trên tay Cố Trường Phong, Thư Nhã Phù tự nhiên có thể rất dễ dàng đoán được, mới vừa đột nhiên lên, người tiếp thay Phượng Phi Linh thổi tiêu là Nam Phong quốc Đế Vương Cố Trường Phong trước mắt này.

"Công chúa âm nhạc thành tựu khá cao, ngược lại trầm mới vừa bêu xấu!"

Cố Trường Phong nghe lời của nàng..., cặp mắt tràn đầy vui mừng hào quang loé lên, ngay lập tức lễ độ nói.

"Linh nhi, vị này chính là bệ hạ Nam Phong quốc, có thể làm cho âm tiêu số một Nam Phong đế vì người đệm nhạc, người quả thật nên cảm tạ bệ hạ thật tốt!"

Bắc Việt vương tức thời chỉ ra thân phận của người, đối với cái người làm thể thân nữ nhi mình, ông ta ngược lại cũng không phải có hứng thú bình thường, một nữ nhân như vậy ông ta thế nào chưa bao giờ thấy ở trong cung từng, nhìn thân hình nghe âm thanh cũng không có một chút cảm giác quen thuộc, điều này làm cho ông ta rất là nghi hoặc, nữ nhân này đến tột cùng là người nào?

"Đa tạ bệ hạ lấy tiêu tấu nhạc vì Phi Linh, vì thế khúc này hiểu hơn một phần!"

Bắc Việt vương nghi hoặc xem ở đáy mắt, nhưng Thư Nhã Phù cũng không tính toán cho ông ta nghi hoặc, nhìn về phía trường tiêu Cổ Trường Phong cầm trên tay, khẽ cười một tiếng chậm rãi nói.

Cổ Trường Phong chợt cúi đầu liếc mắt nhìn trường tiêu trên tay mình, đáy mắt vui mừng nhìn về phía Nhã Phù, không ngờ trường tiêu trên tay mình nàng cũng nhận được.

đáy lòng rất có vài phần cảm giác đã gặp được tri âm.

Nữ nhân có thể soạn được một khúc nhạc như vậy, nữ nhân có thể có thái độ như thế, nữ nhân giống như tri âm Trong lòng Cổ Trường Phong có một âm thanh đang không ngừng nói: là nàng! Là nàng! Chính là nàng!

Trong lòng hãn vẫn muốn tìm được nữ nhân kia, một người có thể cùng hãn sóng vai cùng hưởng giang sơn vạn dặm, nữ nhân cùng sóng vai mà đứng, dien+dan+le+quy+don+com, trước kia vẫn cho là sẽ không có một người như thế!

Từ nhỏ nhìn phụ hoàng có đông đảo phi tử, nhìn những nữ nhân trong hậu cung người lừa ta gạt, từng người một tất cả đều phí hết tâm tư đi đến lấy lòng phụ hoàng, nhưng cuối cùng được sủng ái đúng là mấy người như vậy, từng nữ nhân cũng làm cho hãn cảm thấy cũng chỉ có như vậy thôi, nhưng hôm nay. Nhìn nữ nhân trước mắt này, trong lòng hãn có một âm thanh đang không ngừng nói cho hãn biết, chính là nàng!

"Linh nhi, vị này chính là trước cùng người nói qua Đông Ly quốc Tề vương Điện hạ, mấy vị này là Đông Ly quốc Đại hoàng tử, nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, cùng Lục hoàng tử!"

Bắc Việt vương ngược lại giới thiệu những người khác kia, hiển nhiên lời mặc dù nhìn như là nói cùng "Nữ nhi" Nhã Phù, nhưng thực tế là nói cho Phượng Phi Linh nghe.

"Mấy vị Điện hạ đường xa mà đến, Phi Linh không có từ xa tiếp đón rồi! Tề vương Điện hạ, Phi Linh ở chỗ này kính người một ly, dù chưa có thể cùng Điện hạ nâng khay ngang mày, nhưng cảm tạ Điện hạ ngàn dặm xa xôi mà đến!"

Phượng Phi Linh đi tới vì Nhã Phù rót một ly rượu, mặt mày nhìn Nhã Phù có bộ dạng rất là ranh mãnh.

Phượng Phi Linh tự nhiên biết Nhã Phù tại sao làm như vậy, trực tiếp đem Nam Cung Thần loại bỏ ra ngoài, chỉ coi đây là nàng vì người đàn ông yêu thích mà tham muốn giữ lấy, cho nên mắt lộ ra nụ cười ranh mãnh.

Nam Cung Thần mặt không chút thay đổi, trông mắt màu hổ phách tại người khác xem ra là lãnh khốc vô tình, nhưng mà ở Thư Nhã Phù nhìn thấy, cũng mang theo vài phần tư vị ranh mãnh cùng nhạo báng, tức giận nhú mày tiến lên, đưa tay đem ly rượu trên tay đưa lên trước, nhẹ nhàng cười khê: "Điện hạ, xin mời!"

Một hớp nhận lấy ly rượu, Nam Cung Thần mím môi liếc mắt nhìn Nhã Phù, trực tiếp ngửa đầu uống một hớp xuống.

Ly rượu này uống xong, gần như có thể nói là cắt đứt cô hội lựa chọn phò mã của Nam Cung Thần!

Mà Bắc Việt vương cũng bởi vì hành động này của Nhã Phù cùng Nam Cung Thần, hài lòng gật đầu một cái, còn đặc biệt nhìn Nhã Phù nhiều một cái.

Hiển nhiên Bắc Việt vương đối với Nhã Phù làm thế thân công chúa rất là hài lòng, bản thân tư sắc cùng tư thái nhìn chính là hơn người, lời nói thỏa đáng, quan trọng hơn là biết cái gì người nên cự tuyệt, người nào lại nên lấy lễ đón tiếp!

Nam Cung Thần làm Tề vương Đông Ly quốc, đến đây theo đội ngũ cầu thân, dĩ nhiên là nếu bị tính ở trong đó, thế nhưng Tề vương mặc dù kinh thái tuyệt diệu, cũng không thể đi được, mặc dù cũng rất yêu thích hẳn, Bắc Việt vương sẽ không để cho hẳn trở thành con rể của mình.

Có một người không thể đi được ở trong đó, trong quá trình chọn lựa phò mã, khẳng định phải có cổ kị bao nhiêu!

Chỉ là như vậy cũng có chút không hợp tâm ý của ông ta.

Cho nên hành động lần này của Nhã Phù, gần như là hoàn toàn hợp với ý tứ Bắc Việt vương, mà Nam Cung Thần phối hợp đón lấy ly rượu uống xong, tự nhiên cũng đồng ý hẳn không đến tranh cái gọi là vị trí Phò mã.

"Phụ hoàng ngài đã đồng ý với nhi thần, chọn lựa phò mã là nhi thần tự mình chọn lựa, người cũng không thể ngăn trở nhi thần!"

Quay đầu nhìn về phía mắt lộ ra vẻ hài lòng, nhưng là bất động thần sắc của Bắc Việt vương, Nhã Phù ngay lập tức nhẹ nhàng cười một tiếng, có vài phần đáng vẻ khi Phượng Phi Linh dí dỏm, làm nũng một chút mở miệng nói.

"Tề vương cũng chớ nên trách tội nữ nhi này của trẫm, cũng bị trẫm làm hư rồi, tại sao có thể tùy ý không có cấp bậc lễ nghĩa như vậy!"

"Không sao, hôm nay có thể nghe một khúc của Công chúa, đã không uổng công chuyến này!"

Nam Cung Thần vốn cũng không có tính toán tới tranh ngôi vị phò mã này, nhàn nhạt gật đầu một cái, nhàn nhạt mở miệng, ly rượu trên tay tùy ý thả vào trên mặt bàn, không có lộ bất kỳ vẻ tức giận, thật ra khiến trong bụng Bắc Việt vương thật là hài lòng.

"Phụ hoàng, xem, Tề vương Điện hạ cũng không có so đo, ngài cần gì phải truy cứu! Người thấy đúng không Phi Nhi!" Quay đầu nhìn về phía Phượng Phi Linh bên trên, Nhã Phù rất có vài phần nhắc nhở nói.

"Hoàng thượng, công chúa muốn xin hoàng thượng ân chuẩn, bảy ngày sau tiến hành chọn lựa phò mã! Mấy ngày nay hi vọng để các vị Điện hạ cùng với các vị công tử sau khi nghỉ ngơi thật tốt, mới bắt đầu, vì để nghênh đón các vị đường xa mà đến, công chúa mới đặc biệt chuẩn bị ca khúc vừa rồi vì các vị Điện hạ công tử giúp vui."

Phượng Phi Linh nhìn ánh mắt của Nhã Phù, lập tức đi lên phía trước, đi đến đàn lêu lêu quý đôn, cung kính thi lễ một cái, thản nhiên mỉm cười đem những lời đã sớm chuẩn bị tốt mà nói ra.

Nhìn trong mắt Phượng Phi Linh tự tin và ngạo nghễ, vẻ mặt Bắc Việt Vương cực kỳ vui mừng, ngay lập tức vung tay lên: "Đúng! Bảy ngày sau chọn lựa phò mã, trăm cần phải vì nữ nhi tốt của trăm chọn một phò mã tốt nhất!"

"Tạ phụ hoàng ân chuẩn!"

Thư Nhã Phù giống như cười yếu ớt, một thân khí thế Phong Hoa Tuyết Đại, ngạo nghễ quét qua mọi người, tuyên bố: "Vây hôm nay Phi Linh không quấy rầy các vị Điện hạ công tử mở tiệc vui vẻ, bảy ngày sau, gặp ở khu săn bắn phía đông! Hi vọng đến lúc đó có thể nhìn thấy tư thế oai hùng của các vị Điện hạ cùng các công tử!"

Dứt lời, xoay người rời đi!

Không có dừng lại, rất rõ ràng muốn nói cho mọi người, nàng tối nay tới Noãn Ngọc các, chính là vì tuyên bố một câu nói này!

Đem mọi người gọi vào trong Noãn Ngọc các, sau đó chậm chạp không xuất hiện, khơi lên dục vọng của tất cả mọi người lòng hiếu kỳ cùng dò xét

lớn nhất.

Mà khi tất cả mọi người đang đắm chìm vào trong ca múa, lại lấy một loại tư thái xuất hiện rõ ràng tại ánh mắt của mọi người, đoạt đi sự chú ý cùng ánh mắt của mọi người.

Khí phách tao nhã, bản lĩnh uyển chuyển, cái khăn che mặt, giọng hát uyển chuyển!

Đem tất cả mọi người tò mò cùng theo đuổi dự vọng trên đèo tới đỉnh phong, sau đó bỏ lại một câu như vậy "Bảy ngày sau, gặp tại khu săn bắn phía đông!" , đem trong nội tâm rất hiếu kỳ tâm cùng tranh đấu của mọi người trên đèo đến điểm cao nhất, làm xong lại phất tay áo rời đi, lưu lại một khúc ca dao, một mùi hương mai, cùng lòng tràn đầy tò mò cho mọi người.

Thời gian bảy ngày, đủ làm cho lòng hiếu kỳ của người ta càng ngày càng dày đặc.

Mà đối với bảy ngày sau tranh đấu chọn lựa phò mã, sẽ càng thêm kịch liệt!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 95.

Thư Nhã Phù rất bội phục công chúa, nàng đã ở trong thời gian ngắn như vậy chuẩn bị xong tất cả, đồng thời rất rõ ràng làm sao có thể đủ bắt được ánh mắt cùng lòng người.

Khó trách Phượng Phi Linh có thể trở thành hòn ngọc quý trên tay Bắc Việt vương sung ái tột đỉnh, thông tuệ tinh táo, vô cùng hiểu được lòng người, có thủ đoạn có đầu óc, biết cái gì là mình có thể làm, cái gì để nàng theo đuổi!

Rời đi Noãn Ngọc các, mấy người trực tiếp đi đến Trường Nhạc cung của Phượng Phi Linh!

"Lưu Niên người biểu hiện thật là tốt quá! So với trong tưởng tượng của ta tốt hơn nhiều!" Phong Phi Linh bộ mặt kích động, cặp mắt sáng lên chăm chú vào trên người Nhã Phù, hưng phấn nói.

"Công chúa, thời gian này vì không muốn bị người nào phát hiện, bảy ngày này ta muốn ở tại nơi này của Công chúa!"

Nhã Phù đã sớm đem cái khăn che mặt lấy xuống, mặt mũi mặc dù là gương mặt Cảnh Lưu Niên như cũ, nhưng cũng có khác nhau rất nhỏ, càng thêm nhu hòa cùng tỉ mỉ, tuy là cùng một cái dung mạo làm cho người ta cảm giác cũng là hoàn toàn bất đồng.

Nhìn về phía mặt kích động của Phượng Phi Linh, Nhã Phù mím môi khẽ cười, khẽ cúi đầu, trông mắt u ám thoáng qua.

Thời gian bảy ngày, dưới sự chờ đợi của tất cả mọi người sẽ đến rất nhanh.

Bãi săn bắn phía Đông, xưa nay với thời tiết băng giá ở Bắc Việt quốc, nhiều chủng loại động vật cũng không phong phú, nhưng cũng có một ít động vật vẫn tồn tại dưới thời tiết băng giá này.

Một than quân phục bằng da chồn, cưỡi con ngựa màu vàng, mặt mũi bị che giấu ở dưới áo choàng lông chồn, lộ ra một đôi mắt lóe sáng óng ánh, tinh thần hưng phấn, với tư thế oai hùng, khi Nhã Phù giả dạng Công chúa xuất hiện ở trước mặt mọi người, lập tức cướp đi ánh mắt của mọi người.

"Công chúa mau mau bắt đầu đi! Chúng ta là chờ không kịp rồi!" Một người trong đó là hoàng tử tiểu quốc Nam Phương hô to, cặp mắt sáng lên rơi vào trên người Nhã Phù.

Phượng Phi Linh cùng Thư Nhã Phù cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đáy lòng cực kỳ hài lòng tình huống bây giờ, long hiếu kỳ của tất cả mọi người đều vô cùng lớn. điều_đàn_lô_Quý_đôn.

Phượng Phi Linh giống như cười một tiếng, cất bước đi lên trước một bước, hướng về phía mọi người khẽ hành lễ, cười nói: "Chư vị Điện hạ, công chúa hôm nay chủ trì săn bắn tranh đấu lần này, sẽ là chuyện đầu tiên trong đó công chúa chọn lựa phò mã, mà hoàng thượng sẽ làm chứng!"

"Thế nào, công chúa người nói thẳng đi, bốn điện nhất định vì công chúa đưa đồ muốn săn đến!"

"Đúng vậy, công chúa vẫn là nói mau đi!"

"Công chúa có phải hay không nên để cho chúng ta nhìn gương mặt người một chút? Đã muốn tử thí rồi, ngay cả vẻ mặt cũng không nhìn thấy hơi bị quá mức rồi!"

"Đúng vậy, có phải nên để cho chúng ta gặp một lần hay không!"

"Kéo cái khăn che mặt ra, kéo cái khăn che mặt ra!"

Hôm nay, người tới cũng không chỉ là sứ giả các quốc gia phái tới, đồng thời còn một chút ít người có thân phận trên giang hồ, mà giờ khắc này đoàn người đã sớm mang theo đầy bụng hiếu kỳ, nhìn Công chúa che mặt, trên trận tất cả đều bắt đầu yêu cầu muốn nhìn mặt Công chúa.

Thư Nhã Phù liếc mắt liền thấy được trong đám người toàn thân áo đen, cả người nhìn càng phát ra tà mị khuynh thành Nam Cung Thần, nghe mọi người kêu gọi, tròng mắt càng phát lạnh lùng.

Khóe môi khẽ nâng lên, Thư Nhã Phù dời ánh mắt đi chỗ khác nhìn về phía mọi người không kịp chờ đợi, đứng dậy giơ tay lên, tất cả âm thanh của mọi người tại đây lập tức biến mất, tất cả đều chờ nàng nói ra mục tiêu cùng quy tắc săn bắn lần này.

Liếc mắt nhìn Phượng Phi Linh, Nhã Phù giống như cười một tiếng nhìn về phía mọi người mở miệng nói: "Nếu các vị Điện hạ cùng các công tử cũng không thể chờ đợi, như vậy săn bắn lần này được bắt đầu, không giới hạn quy tắc, không giới hạn phương pháp, trong vòng hai canh giờ, nhìn con mồi giá trị định thắng bại, mà. Chỉ cần có người nào tại trong hoạt động săn bắn lần này, bắt được băng hồ (cáo long trắng) loài khó săn bắt nhất, như vậy Bốn cung không nói hai lời lập tức bỏ cái khăn che mặt cùng chư vị gặp nhau, nhưng nếu như không có người có thể bắt được băng hồ, như vậy chỉ sợ cũng muốn trễ chút mới có thể cùng các vị gặp nhau!"

Băng hồ, Bắc Việt quốc dưới thời tiết rét lạnh như thế có một loại cáo đặc biệt, lông toàn thân trắng như tuyết, khéo léo linh hoạt, động tác nhanh chóng, hơn nữa số lượng vốn là rất thưa thớt, ở trong cả Bắc Việt quốc đều vô cùng khó khăn mới có thể bắt được, hơn nữa dưới thời tiết băng giá như

vậy, đối với chúng ta mà nói hành động càng thêm bất tiện, nhưng mà đối với loài cáo trắng này mà nói cũng là hoàn toàn không có ảnh hưởng.

"Tốt! Công chúa, hôm nay tại hạ bởi vì công chúa bắt một đầu băng hồ !"

"So săn thú, vậy ta Hồ Nhất Dao khẳng định có thể là số một!"

Quy tắc nói ra, sắc mặt tất cả mọi người bất đồng, có sắc mặt nặng nề, mà có vài người cũng là mặt lộ ra vui mừng, hiển nhiên đều theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

"Ha ha ha, trầm nhìn các vị hôm nay cũng là hưng phấn bừng bừng, cũng muốn mình tự mình đi săn thú, chỉ là mọi người cẩn thận, Bắc Việt ta bất đồng với các quốc gia khác, vùng đất này rét lạnh, động vật trong rừng rậm này không thể so với khu rừng rậm khác, nhưng rất hung mãnh, hi vọng mọi người có thể bảo toàn bản thân dưới tình huống cạnh tranh!" Bắc Việt vương nhìn mọi người kích động, cười lớn nói.

"Phụ hoàng chớ để lo lắng, lời nhi thần còn chưa nói hết !"

Nhã Phù tự nhiên biết Bắc Việt vương lo lắng chính là cái gì, người nơi này khá hơn chút đều có thể nói là có thân phận, còn thêm có sứ giả của ba đại cường quốc phái tới, nếu quả thật xảy ra vấn đề lớn gì, sợ rằng chiến tranh giữa các nước hết sức căng thẳng, tại chỗ đông đảo người có thân phận, thật là nguy hiểm.

"Bốn cung nói rồi, không giới hạn quy tắc, không giới hạn phương pháp, nói cách khác, các vị có thể mang theo trợ thủ tiến vào trong rừng rậm, mà hi vọng trước khi các vị tiến vào rừng rậm, viết xuống giấy sinh tử! Nhưng nếu là sợ bằng hữu gặp gỡ nguy hiểm, chư vị đại khái bây giờ cũng có thể bỏ cuộc, nhân duyên trời định, chư vị bỏ cuộc là cùng Bốn cung vô duyên, cũng không có bất kì nói đến mất mặt, mọi người tất nhiên có thể yên tâm,

người bỏ cuộc trực tiếp có thể đi gặp Phi Nhi bên này nhận lấy một phần tiền mừng, coi như là Bốn cung đáp tạ chư vị đặc biệt đến đây!"

Vừa nghe đến phải lập giấy sinh tử, có người tại chỗ cũng đã bắt đầu do dự, nếu cần phải lập giấy sinh tử thì nhất định là tồn tại nguy hiểm, vốn nghĩ là đến đây chọn phò mã quá mức đơn giản, hiện thời tất nhiên là có một ít người bắt đầu do dự. d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn.

Mà Nhã Phù nói một ít lời phía sau, có thể tính là cho những người đang do dự không quyết định kia một bậc thang đi xuống!

Lập tức có một nhóm người đi qua một bên, từ trên tay Phượng Phi Linh nhận lấy được rồi một túi gấm, khi thấy trong túi gấm một trăm lượng ngân phiếu, tất nhiên vui mừng hài lòng rồi đi.

Bắc Việt vương nhìn thật sâu Nhã Phù một cái, khắp khuôn mặt là nụ cười, đối với cái hành động của nữ nhân này ông ta cực kỳ vừa lòng, có thể giảm bớt không cần thiết tranh chấp, đồng thời lại để cho một số người ô may mắn trực tiếp đào thải, giảm bớt phiền toái không cần thiết, càng không cần cùng người ta nói trách nhiệm sống chết, rồi lại làm cho người ta không có nổi bất mãn gì.

Mà Cố Trường Phong, Hách Liên Húc Hoa, cùng với đám người Nam Cung Hữu rồi rít lập giấy sinh tử, đám người quyết định lưu lại cũng rồi rít viết xuống, lập tức ra lệnh một tiếng, tất cả đều rồi rít chen chúc tiến vào trong rừng rậm.

Nơi Bằng tuyết, khu vực săn bắn vốn tràn đầy người, cũng lập tức tĩnh lặng.

"Tề vương, chúng ta vào trong nhà nói chuyện, chờ kết quả cuối cùng của bọn họ như thế nào?" Bắc Việt vương nhìn Nam Cung Thần hôm nay cũng đến nói.

Mấy người Nhã Phù cũng đi theo sau đó cùng nhau tiến vào, trong điện chỉ còn dư lại mấy người, ai cũng có tâm sự riêng.

Mới vừa tiến vào bên trong đại điện, Nhã Phù trực tiếp tiến lên đem ấm lò sưởi cầm trên tay thả vào trên đùi Nam Cung Thần: "Cái thời tiết này ngài phải chú ý giữ cho ấm, đừng để bị lạnh!"

Tình cảm quan tâm mà không lời nào có thể miêu tả nói được, mà bản mặt nhàn nhạt lạnh lùng của Nam Cung Thần, cũng không cầm được gương lên khoe môi, cười cười nhìn về phía Nhã Phù: "Công chúa thật là quan tâm Bốn vương, nếu không gả cho Bốn vương đi!"

"Vương Gia, đừng làm rộn!" Hướng về phía Nam Cung Thần đang trêu chọc, Nhã Phù tức giận liếc mắt.

Một bên Bắc Việt vương nhìn có chút ngạc nhiên, nghi hoặc mở miệng: "Vị cô nương này chẳng lẽ cũng quen biết Tề vương Điện hạ?"

Giữa hai người nói chuyện hiển nhiên là quen biết, đối với Nhã Phù, Bắc Việt vương vẫn còn cho đó là người bên cạnh con gái mình, nhưng mấy ngày tiếp theo dò xét xuống, cũng không biết được có phải là người bên cạnh Phượng Phi Linh hay không, mà từ Á Nô bên kia có được tin tức, nữ nhân này chính là Cảnh Lưu Niên, chỉ là để cho ông ta rất kinh ngạc, Cảnh Lưu Niên này lại là con gái.

Chỉ là mặc dù là hiểu biết rõ rồi, cũng muốn làm bộ như không biết!

"Tại hạ là đại phu của Tề vương Điện hạ, vì chăm sóc thân thể Điện hạ thân thể, chỉ là không khéo cùng công chúa quen biết!" Nhã Phù gạt cái khăn che mặt, lộ ra gương mặt thuộc về Cảnh Lưu Niên, mỉm cười trả lời.

Lúc này người chung quanh đều là người tin cậy, nàng cũng không cần thiết giả bộ, cái này gọi là công chúa giả rồi.

"Phụ hoàng, đây chính là nhi thần suy nghĩ thật lâu mới quyết định, nhi thần sẽ ngắm nghía cẩn thận những vương tử, công tử này đến tột cùng là như thế nào!" Hừ lạnh một tiếng, Phượng Phi Linh trực tiếp đi ra trả lời.

Nam Cung Thần không có bất kỳ thái độ kinh ngạc nào, dien+dan+le+quy+don+com, hiển nhiên đã sớm biết được cái tiểu nha hoàn Phi Nhi bên cạnh này chính là Phượng Phi Linh rồi.

"Linh nhi, ngươi cũng là hồ đồ, nếu để cho người khác phát hiện như thế nào mới tốt!" Bắc Việt vương hơi bất đắc dĩ.

"Phát hiện thì như thế nào? Là Bốn cung muốn tuyển chọn phò mã, chọn lựa như thế nào đó chính là chuyện của Bốn cung, đây chính là phương thức Bốn cung chọn lựa phò mã, nếu như bọn họ có ý kiến đại khái có thể thôi lui khỏi!" Đầu giống nhau, Phượng Phi Linh trực tiếp ngạo nghễ cười nói, một chút cũng không có sợ hãi khi bị phát hiện.

Ánh mắt Nam Cung Thần thâm thúy, khóe miệng mang theo mấy phần nụ cười, mở miệng nói: "Chỉ là không biết công chúa nghĩ muốn chính là phò mã như thế nào? Mà Bắc Việt hoàng thượng người muốn chính là phò mã như thế nào?"

"Bốn cung tự nhiên muốn Bốn cung thích, Tề vương người đáng đáp cũng là dễ nhìn, nếu không phải là người đã có Lưu Niên tử tử, không chừng Bốn cung liền chiêu người làm phò mã!"

Nói xong, Phượng Phi Linh ném tới ánh mắt bay thẳng đến Nhã Phù, ý tứ trêu chọc rất rõ ràng ranh mãnh, làm cho Nhã Phù cũng có chút dở khóc dở cười.

"Nữ nhân của Bốn vương? Công chúa hình như cũng không phù hợp với yêu cầu của Bốn vương!" Nam Cung Thần cười tà mị.

"Vậy không biết Tề vương yêu cầu của người cái gì? Giỏi ca múa, vẫn là ôn nhu sắc sảo, uyển chuyển hàm xúc trang nhã?" Phượng Phi Linh hiển nhiên hứng thú nổi lên, rất có tư thế truy hỏi kỹ càng sự việc, nói chuyện đồng thời ánh mắt luôn tỉnh thoả hướng về Nhã Phù một bên.

Cái cô Bắc Việt công chúa này ngược lại tình cảm đối với nàng thật nhiệt tâm đấy!

Đáy lòng có chút bất đắc dĩ cười cười, đồng thời quay đầu vừa đúng chống lại ánh mắt Nam Cung Thần cũng đang nhìn sang, hai người nhìn nhau cười một tiếng, hẳn là cũng ấm áp Nhu Tình.

"Phụ hoàng, xem ra nhi thần cũng không cần hỏi đường đường Tề vương thích gì chính là rồi, trực tiếp nhìn Lưu Niên tỷ tỷ đã biết!" Phượng Phi Linh cười hì hì chạy đến bên người Bắc Việt vương, tràn đầy nhạo báng ranh mãnh mở miệng nói.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 96.

Hai canh giờ lúc này đã qua hơn một nửa thời gian, mà bên trong lều lớn, mấy người cũng tùy ý hàn huyên hồi lâu.

Nhã Phù đứng dậy, nhìn về phía Bắc Việt vương, lại cười nói: "Tại hạ còn phải vào trong rừng rậm săn thú, mặc kệ như thế nào không thể để cho người ta phải hoài nghi!"

Vẫn chưa từng nghe qua nàng nói qua cũng muốn đi vào rừng rậm, Nam Cung Thần trực tiếp không đồng ý nhú mày, cũng không có mở miệng, âm thầm trong bụng tự định giá.

Phượng Phi Linh không ngờ Nhã Phù cư nhiên cũng muốn tự mình tiến vào trong rừng rậm, trong rừng rậm đầy băng tuyết mặc dù mãnh thú không coi là nhiều, nhưng giờ phút này là đang tranh đấu, tất cả mọi người có thể tùy thời đối với người xuống tay, Nhã Phù một thân một mình tiến vào trong rừng băng tuyết, sợ rằng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

"Lưu Niên tỷ tỷ, người không phải hiểu trong rừng băng tuyết vô cùng nguy hiểm, chính người một người tùy tiện đi vào nếu như không có gặp những người khác còn có thể nói là an toàn, nhưng nếu như vô tình gặp những người khác, nếu bọn họ nổi lên ác ý, chỉ sợ người sẽ gặp nguy hiểm, cùng lắm thì coi người như bỏ cuộc, cần gì đi mạo hiểm như vậy!"

Phượng Phi Linh cũng chẳng có bao nhiêu bạn bè, nhưng mà đối với cái người quen biết không đến bao lâu này, nhưng là không câu chấp theo tính cô gái cũng là rất là thích, khó được bên người nàng có thể có một băng

hữu người bình thường cùng nhau chung đụng, không khỏi lo lắng mở miệng nói.

"Công chúa, rừng băng tuyết này ta cũng không phải là chưa có đi vào, trước kia ta cũng vậy từng đã tới đất nước Bắc Việt quốc này, hôm nay ta vốn là chuẩn bị tiến vào bên trong vùng rừng rậm này, người cũng không cần lo lắng, ta sẽ tận lực cẩn thận chút."

Nhã Phù đã quyết định, liền tuyệt đối sẽ không tùy ý buông tha, nếu không nàng cũng sẽ không đặc biệt cùng Phượng Phi Linh đề nghị hôm nay tỷ thí tại khu săn bắn phía đông này, mục đích đúng là có một lý do quang minh chánh đại tiến vào khu vực săn bắn phía đông của hoàng gia.

"Liễu Trì, chuẩn bị đồ, Bốn vương cùng đi!" Hai mắt Nam Cung Thần nhìn chăm chăm Nhã Phù khẳng định, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói.

Không nghĩ tới Nam Cung Thần lại đột nhiên nói như vậy, Nhã Phù khiếp sợ nhìn sang: "Vương Gia, ngài không thể đi, quá nguy hiểm!"

"Hừ, khu rừng lạnh giá nho nhỏ này, người cho rằng Bốn vương biết sợ!"

Hừ lạnh một tiếng, bên khóe miệng Nam Cung Thần lộ ra nụ cười tự tin tà mị, ngạo nghễ chống lại tầm mắt Nhã Phù, trong con mắt thâm thúy màu hổ phách làm cho người ta khó có thể nắm bắt, vốn khí chất lạnh nhạt đột nhiên biến đổi lớn, bén nhọn cuồng bạo, ngang ngược tàn sát bừa bãi, sát ý kinh người.

Đối mặt với một Nam Cung Thần như vậy, Thư Nhã Phù tự hỏi khó có thể thuyết phục!

Hai người cùng nhìn nhau, hình như cũng thấy được trong mắt nhau sự quyết tâm cùng quả quyết, cùng giống nhau cũng hiểu không có thể thuyết phục đối phương, lập tức hai người ăn ý dời đi ánh mắt.

Nhã Phù trực tiếp rời đi đổi một cái áo choàng, phía dưới y phục vốn chính là một thân trang phục đàn ông, hôm nay nàng đã sớm có chuẩn bị, cho nên áo choàng lông chồn bọc phía ngoài, bao trùm chính là một thân trang phục đàn ông, mà trên đầu càng thêm trực tiếp xử lý đơn giản hơn, dien+dan+le+quy+don+com, lúc này từ một cô gái khuynh quốc đổi lại thanh niên dịu dàng tuấn lãng.

Đợi đến khi muốn đi vào rừng rậm, Thư Nhã Phù thấy Phượng Phi Linh chạy tới đi theo, khẽ cau mày: "Công chúa, người chính là ở lại chỗ này, đừng đi vào, quá nguy hiểm, ngài thân thể ngàn vàng cũng không thể có bất kỳ sơ xuất!"

Quan trọng hơn là, Phượng Phi Linh nhưng nếu theo chân đi vào, nàng muốn tìm kiếm nguyên liệu thuốc mình muốn chỉ sợ cũng có chút không dễ dàng.

Hôm nay riêng khu vực săn bắn phía đông này, mục đích thật ra thì chính là một vị thuốc! Một vị mà nàng cũng không xác định đến tột cùng nơi này có nguyên liệu thuốc này hay không, chẳng qua là đã từng nghe sư phụ nói qua bên trong khu săn bắn phía đông này đã từng thấy qua Tuyết Liên Tử tồn tại, mà nếu có Tuyết Liên Tử này, như vậy độc tố trên người Nam Cung Thần, nàng có thể bảo đảm không quá một tháng là có thể thanh trừ.

Tuyết Liên Tử, được khen là thần dược đến người chết cũng có thể cứu sống!

Mặc dù thật ra ở đây phần lớn đều có chút khoa trương, nhưng không thể coi thường chính là, Tuyết Liên Tử cũng có rất nhiều nguyên liệu thuốc khác không thể so sánh công hiệu, nhất là ở trên công dụng giải độc càng thêm to lớn, nó có thể bảo vệ kinh mạch trong cơ thể không bị thuốc làm tổn hại, đồng thời có thể thay đổi cách sử dụng thuốc giải độc, đồng thời còn có thể giúp người bệnh tăng cường sức đề kháng.

Hôm nay, thế cục Đông Ly quốc ngày càng hỗn loạn, mới bắt đầu Thư Nhã Phù cũng không có nghĩ đến sử dụng Tuyết Liên Tử.

Thế nhưng khi nghe nói đám người Nam Cung Thần muốn tới Bắc Việt, ban đầu sư phụ nói với nàng một phen cũng là đột nhiên giữa nghĩ tới, cho nên mới quyết định cùng đi theo, không chỉ là một chút nguyên liệu thuốc ở Bắc Việt, thật ra thì chủ yếu nhất chính là vì Tuyết Liên Tử này.

"Bốn cung sẽ phải đi xem một chút, ở trong rừng rậm, đến tột cùng có ai là anh hùng, phò mã của Bốn cung tự nhiên muốn Bốn cung tự mình đi chọn lựa! Bốn cung muốn chinh phục chính là toàn bộ thiên hạ Bắc Việt, chỉ là một khu rừng rậm lại sợ gì!"

Cười ngạo nghễ, Phương Phi Linh trực tiếp ngửa đầu nói, căn bản là không có cho Nhã Phù bất kỳ thời gian nói chuyện, dẫn đầu liền tiến vào trong rừng rậm.

"Vương Gia, chúng ta phải nhanh chút đuổi theo mới được, nếu không lạc mất công chúa xảy ra chuyện gì, sợ rằng sẽ khá phiền toái!" Liễu Trì mở miệng nói.

"Đi, đuổi theo!"

Nam Cung Thần quát lạnh một tiếng, đôi tay vỗ xe lăn, xe lăn trực tiếp nhảy vào trong rừng rậm.

Làm sao sẽ biến thành cái bộ dáng này?

Thư Nhã Phù hơi bất đắc dĩ đuổi theo, vốn chỉ là tính toán tự mình một người tiến vào, trên người nàng đã chuẩn bị, tại bên trên thân chính mình cũng đã sớm đeo thêm túi thơm, mang theo cái túi thơm này có thể để cho một ít dã thú cách xa, mà nàng một người hành động cũng tương đối dễ dàng, căn cứ ban đầu sư phụ nói qua phương vị đi trước, động tác nhanh

chóng cần thận tránh ra những người khác, sợ rằng không cần một canh giờ thời gian là có thể trở lại.

Chỉ là hiện tại. Nhìn mấy người đi ở phía trước, Nhã Phù cảm thấy có chút nhức đầu!

Nhiều người như vậy ở đây, Phượng Phi Linh cũng ở đây, nàng đến tột cùng có muốn hay không động thân đi tìm Tuyết Liên Tử.

Nam Cung Thần hai chân không thể đi được, làm cho người ta một loại cảm giác vô cùng yếu thế, mà nếu nàng nói lộ Tuyết Liên Tử, nếu có người đi đặc biệt điều tra, cộng thêm nàng bây giờ thân phận là đại phu của Nam Cung Thần, die»n. dٲan. l«e. qu»y. d«on, sợ rằng vô cùng dễ dàng sẽ liên tưởng đến trên người Nam Cung Thần, nhất là người hạ độc.

Nam Cung Thần trên đường ánh mắt nhìn về phía Liễu Trì, đại ý bảo Phượng Phi Linh đi ở phía trước.

Liễu Trì ngay lập tức ngẫm hiểu đi lên trước, cùng Phượng Phi Linh đi cùng một chỗ, bước chân dưới chân cũng tăng nhanh một chút, đồng thời vừa không ngừng nhắc nhở Phượng Phi Linh nơi nào chú ý quan trọng cần thận, đồng thời cùng hai người Nam Cung Thần phía sau kéo ra khoảng cách nhất định.

Băng Đồng trực tiếp đi tới vị trí phía sau cùng, rút ra trường kiếm bên hông, cảnh giác tình huống chung quanh.

Thả chậm bước, cùng Phượng Phi Linh kéo ra khoảng cách nhất định, Nam Cung Thần cười như không cười nhìn về phía Nhã Phù, đuôi lông mày hơi hơi nhíu lại, nhếch môi nói: "Vương phi có phải hay không phải cùng Bốn vương nói một chút, đến tột cùng tại sao nhất định phải vào khu săn bắn phía đông này, nên phương thức cuộc so tài này cũng là người nói ra đi!"

Quả nhiên, không thể gạt được Nam Cung Thần!

Nhã Phù đi tới sau lưng Nam Cung Thần, tự nhiên đẩy xe lăn, biết không thể gạt được trực tiếp đem mục đích của mình nói ra: "Ta tới là vì tìm kiếm một vị thuốc vô cùng quý hiếm, những nguyên liệu thuốc khác đều là thứ yếu, hôm nay tới Bắc Việt thật ra thì chủ yếu chính là vì Tuyết Liên Tử này!"

Tuyết Liên Tử!

Trên bộ mặt tuyệt sắc của Nam Cung Thần lộ ra thần sắc kinh ngạc, trông mắt nhiều hơn mấy phần thâm thúy cùng kinh ngạc, hiển nhiên hình như là nghe nói qua, tay đặt ở trên hai chân khẽ nắm chặt một chút.

"Chỉ cần tìm được Tuyết Liên Tử, như vậy chất độc trên người của ngài ta có nắm chắc trong vòng một tháng sẽ hết sạch!" Nhã Phù tự tin nói.

Tin tức này sợ rằng so cái gì cũng làm cho Nam Cung Thần chấn động, một tháng!

Vậy có phải hay không chỉ cần có Tuyết Liên Tử, một tháng sau thì hẳn có cơ hội có thể một lần nữa đứng thẳng lên.

Nhưng càng làm cho tâm thần hẳn chấn động, cũng không phải một tháng sau lần nữa có cơ hội đứng thẳng, còn có một loại không khỏi vui vẻ kèm với tức giận mơ hồ!

Khi biết mục đích Thư Nhã Phù kiên trì mạo hiểm muốn theo tới Bắc Việt, chỉ là vì giúp hẳn tìm kiếm một vị thuốc để trị liệu hai chân, thậm chí không để ý an nguy của bản thân, đồng ý làm thể thân Phượng Phi Linh, bày ra cuộc tranh đấu tại khu săn bắn phía đông ngày hôm nay.

Nếu như mình hôm nay không đi theo, có thể nàng muốn đối mặt nguy hiểm, chỉ có một chút vui vẻ trong nháy mắt bị lửa giận khổng lồ che giấu,

gương mặt tuần tú tuyệt mỹ nguyên cái cũng đen xuống, quanh thân vốn là thời tiết rét lạnh, hình như trong nháy mắt trở nên càng phát băng hàn, trong con mắt màu hổ phách tức giận mãnh liệt.

"Cho nên người liền định vì lấy Tuyết Liên Tử, một thân một mình đi vào trong rừng này!" Gọng nói của Nam Cung Thần dậy sóng, Nhã Phù đứng ở sau lưng hẳn lại đột nhiên có một chút không biết làm sao, hình như quần bách không biết trả lời như thế nào.

"Éc. Cái này một mình ta, thật ra thì tương đối nhanh, hơn nữa dễ dàng né tránh những người khác!"

Có chút ngượng ngùng nói xong, cánh tay Nhã Phù chợt bị Nam Cung Thần một phát bắt được, cả người còn chưa có phản ứng kịp, cũng đã trực tiếp bị bắt đến phía trước, nghiêng người tựa vào trên hai chân Nam Cung Thần, hai người đối mặt nhau. đ♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn.

Giờ phút này, Thư Nhã Phù mới vừa xem nhẹ Nam Cung Thần thấy đáy mắt này ý giận ngút trời!

Chợt đôi tay Nam Cung Thần trực tiếp một thanh nắm được cầm Nhã Phù, sức lực bởi vì tức giận tràn đầy cùng sợ hơi lớn, bóp Nhã Phù cũng đau đến nhú máu, nhưng lại cũng sững sờ nhìn con người màu hổ phách trước mặt đầy phẫn nộ.

"Cái người nữ nhân gốc này nghe kỹ cho Bốn vương, về sau nếu như ở tự tiện làm chuyện này, để cho người chết ở trên tay người khác còn không bằng Bốn vương tự mình động thủ giết chết người! Cái người nữ nhân gốc này!"

Lạnh giọng gầm lên, âm thanh trầm thấp khàn khàn âm thanh mặc dù cực kỳ nhỏ, nhưng lại khó có thể che giấu tức giận trong đó.

Bị mắng, thậm chí cầm bị năm còn có chút đau đớn, nhưng kỳ quái, Nhã Phù cũng không cầm được khoe môi từ từ nâng lên, mỉm cười nhìn lên Nam Cung Thần đang tức giận trước mặt.

Thì ra là cảm giác có người quan tâm mình lại tốt như vậy!

Nụ cười nở rộ sáng chói của Thư Nhã Phù, tất cả ở trên khuôn mặt đẹp đều là chói mắt rực rỡ.

"Cười cái gì mà cười, nữ nhân ngốc có nghe hay không!" Nam Cung Thần căn bản đầy lửa giận, nhưng mà đối với tròng mắt trong suốt của Nhã Phù, đôi mắt có ý cười nhẹ nhàng, luôn luôn khởi xướng làm hấn giận không thể khống chế, lửa giận cũng mơ hồ biến mất, thậm chí có chút cảm giác mặt đỏ tới mang tai.

Nhã Phù cười đưa tay, ngón trỏ điểm dưới cái mũi thẳng tắp của Nam Cung Thần, mí mắt cười trộm: "Vương Gia, ngài thật là khó tính rất đáng yêu!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Mặc dù Nam Cung Thần cách hai người kia không có xa lắm, nhưng đúng là vẫn còn khó có thể làm cho người ta quên sự hiện hữu của bọn hắn, động tác thì thầm bên tai thân mật của hai người, tất cả đều rơi vào trong mắt mấy người xung quanh khác, hai người Liễu Trì còn hiểu được dời đi ánh mắt, phi lễ chó nhìn, nhưng Phượng Phi Linh cũng hoàn toàn không có bất kỳ cố kỵ nào.

"Hai người các người, muốn thân thiết cũng chờ trở về a, ở nơi rừng rậm Băng Thiên Tuyết Địa này mà thân thiết, cảnh tượng này không khỏi quá không thích hợp, lại nói chúng ta mấy người lớn như vậy đứng ở chỗ này, hai người các người cũng sẽ không nghĩ chúng ta là cây cối đi!" Phong Phi Linh ranh mãnh cười đùa, trong ánh mắt tràn đầy ý nhạo báng.

"Có chút bí mật tự nhiên chỉ có thể hai người biết được, công chúa nếu muốn biết, phải đi tìm một người khác đi!"

Từ trên đùi hắn đứng lên, Thư Nhã Phù đem một luồng tóc dài vén ra sau tai, giống như cười một tiếng, không để ý chút nào mỉm cười trả lời.

Bây giờ da mặt của nàng hình như là càng ngày càng dày, đối với bị nhìn đến đáng vẻ hai người thân mật, hoàn toàn đã không có quần bách cùng e lệ như trước.

Chẳng lẽ loại chuyện như vậy cũng có nói đến quen tay hay việc!

"Chung quanh đây có dấu vết người đi qua, hiển nhiên con đường này trước có người đi qua, Vương Gia, chúng ta là đi bên kia hay là đi bên này, tiếp tục đi tới. Rất có thể sẽ gặp phải những người khác!" Liễu Trì dời đi đề

tài, chỉ một ngón tay phía dưới cây cối có vết tích của dấu chân không có bị che phủ kín.

"Đã đến nơi này! Công chúa đi vào cũng không phải là vì trông thấy những người khác, như vậy nếu chúng ta cẩn thận một chút là được!"

Liễu Trì mới vừa nói xong, Nam Cung Thần còn chưa mở lời, Thư Nhã Phù cũng đã không chút nghĩ ngợi một hơi khăng định xuống, hình như là hoàn toàn không có vẻ nhiều suy tính.

Nam Cung Thần không cắt đứt lời của nàng..., trông mắt khẽ thấp xuống mang theo nụ cười thản nhiên, nụ cười này lại giống như là lưỡi dao sắc bén mà lạnh lẽo, thâm trầm mà bất động thanh sắc.

Phong Phi Linh nhàn nhạt khẽ cười, chân mày khéo mắt tràn đầy nụ cười, mặt dí dỏm đáng vẻ dễ thương: "Bản công chúa muốn tuyển chọn phò mã, không đi nơi có người thì chọn lựa thế nào?"

Quyết định tốt lắm, mấy người lập tức bay thẳng đến con đường đi xuống trước mặt.

Nhã Phù quyết định đi đường này, chỉ vì phương hướng này đi qua được, là khoảng cách sự phụ ban đầu chỉ ra phương vị gần đây, nàng lần này tới mục đích đúng là vì Tuyết Liên Tử, như vậy tất yếu phải đi phương hướng này, mặc kệ phía trước có người nào đã đi qua, nàng cũng không thể tùy tiện bỏ qua.

Đoàn người đi một đoạn đường, nhưng lại cũng không có nhìn thấy bóng dáng những người khác, mà hoàn cảnh chung quanh cũng là có vẻ rất yên tĩnh, băng tuyết trong rừng rậm, thế nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác so với đêm khuya trong rừng quỷ dị hơn.

"Dừng lại!" Ánh mắt Nam Cung Thần thoáng qua, quát lạnh một tiếng: "Ra ngoài!"

"Thập đệ không phải đã bỏ qua rồi, như thế nào lại xuất hiện tại nơi này, còn là cùng thị nữ của công chúa cùng nhau tiến vào trong rừng này, Thập đệ hai chân tàn phế không thể đi lại, Cảnh công tử là một thư sinh văn nhược, mấy người các người đi cùng nhau sợ rằng rất nguy hiểm a!"

Từ bên phải sau cây đại thụ phía trước, đi ra một người bọn họ vô cùng quen thuộc, Tam hoàng tử Nam Cung Hữu, mang trên mặt mỉm cười, ánh mắt nhàn nhạt nhìn mấy người.

"Hô, làm ta sợ muốn chết, thì ra là Tam điện hạ, Vương Gia đột nhiên lên tiếng ta còn tưởng rằng là ai đó?" Vừa cùng vỗ ngực, Phượng Phi Linh đã thở ra một ngụm khí lớn, nhìn người tới là Nam Cung Hữu, ngay sau đó buông lỏng nở nụ cười.

Chỉ là, nàng ta buông lỏng xuống, những người khác cũng vào lúc này trong bụng căng thẳng như một dây cung kéo căng!

"Tam Hoàng Huynh tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ là đang đợi Bốn vương?"

Ánh mắt Nam Cung Thần lạnh lùng tối tăm, nhàn nhạt nhìn về phía người đàn ông đang mỉm cười như không cười, thần sắc tự nhiên, bất động thần sắc.

Nam Cung Hữu này luôn luôn cùng Nam Cung Thần không hòa hợp, cộng thêm chuyện trước của An gia, An gia cùng Thư gia cũng sớm đã đối lập nhau, mà so với trước kia rõ ràng hơn ở một chỗ, cũng chính là Tam hoàng tử cùng Tề vương hai người ở giữa tranh đấu.

Hiện tại Nam Cung Hữu nhìn như một thân một mình xuất hiện ở nơi này, vô cùng không bình thường, bên cạnh hắn, nàng nhớ khi tiến vào rừng rậm thời điểm, rõ ràng đi theo một đội người, nhưng bây giờ chung quanh nhìn cũng chỉ có một mình hắn, thị vệ khác cũng không thấy bóng dáng.

"Thì ra là Tam điện hạ, Tam điện hạ vì sao một thân một mình ở đây, chẳng lẽ là cùng những người khác tách khỏi?"

Nhã Phù không tiếng động cười cười, chân mày khóe mắt nhẹ nhàng khẽ cong, trong tròng mắt mang theo mấy phần tràn đầy nghi hoặc mê mang, làm cho người ta nhìn không thấu ý tưởng chân thật cùng vẻ mặt trong đáy mắt nàng.

"Đúng vậy a, Tam điện hạ thế nào một mình ở chỗ này, nếu như là tách ra thì không ngại cùng chúng ta cùng đi a!" Phong Phi Linh trước có lẽ còn không có phát hiện, nhưng là cô gái có tâm tư cẩn thận, nàng cũng đã nhận ra sau khi Nam Cung Hữu xuất hiện, không khí chung quanh mình rõ ràng bất đồng.

Vì ngôi vị hoàng đế tranh đấu, từ xưa phần nhiều là đạp máu tươi mà đến, trên tay lợi kiếm bao nhiêu cũng dính máu tươi của huynh đệ thù tặc!

Mặc dù Phượng Phi Linh là Công chúa duy nhất của Bắc Việt quốc, địa vị vô cùng tôn quý, bất luận kẻ nào cơ hồ cũng sẽ đem nàng bảo vệ cực kỳ chặt chẽ, nhưng đồng dạng hậu cung đấu có trong cuộc sống ở hoàng cung của nàng, cũng không phải bình thường qua, con đường muốn đi lên làm nữ hoàng, những lịch sử trước kia này, tay chân dính đầy máu tươi, lịch sử thật sự giống nhau để cho nàng khắc sâu ghi nhớ.

Nam Cung Thần cùng Nam Cung Hữu mặc dù cùng là hoàng tử Đông Ly Quốc, nhưng giữa hai người dù sao cũng là người hoàng gia.

Nếu như nàng không có nhớ lầm, Đông Ly quốc hoàng tử (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) vị chưa định ra người được chọn!

Cho nên có thể nói ở trong tứ đại cường quốc, tranh đấu là kịch liệt nhất, chỉ sợ sẽ là Đông Ly quốc này.

Đáy mắt gấp không thể tra xét qua một nụ cười, Phượng Phi Linh khẽ nghiêng đầu tránh ra ánh mắt của những người khác, nhìn về phía Nam Cung Hữu, đáy mắt vì thấy đám người có Nhã Phù mà thần sắc sáng rỡ.

"Bốn cung lại xuất hiện tại nơi này, dĩ nhiên là. Biết được thập hoàng đệ sẽ tiến đến, đặc biệt ở chỗ này chờ thập hoàng đệ đến!" Con người Nam Cung Hữu chợt co rút lại, tay vẫn chống bên trên cây khô, hai mắt để mắt tới Nam Cung Thần đang bình tĩnh tự tin, bên khóe miệng cũng là nâng lên nụ cười trào phúng, lạnh lùng mở miệng nói.

Lời Nam Cung Hữu mới nói ra, chung quanh trắng xanh lạng lẽ xuất hiện một nhóm người, nhân số tối thiểu có 20 người trở lên, mà trên tay lưỡi đao ánh lạnh hiện ra, ở dưới tuyết trắng càng phát băng hàn.

"Tam Hoàng Huynh thật sự là biết trước, chuyện tình Bốn vương tạm thời quyết định, người lại đều có thể biết được tất cả! Lợi hại, thật là càng ngày càng lợi hại!"

Hắn hiển nhiên là sớm có an bài, người ở chung quanh đây chỉ sợ sớm tại đây chờ đã lâu, mà đang trong thời gian này, sợ rằng chính là biết được bọn họ tiến đến, đã sớm để cho người của hắn trước tiên ở chung quanh đây tất cả đều mai phục.

Người có thể biết được hành tung của bọn họ, hơn nữa có thể dọc theo đường đi cũng nắm trong tay lộ tuyến của bọn hắn, đồng thời còn có thể làm cho những người khác biết được. Người như vậy sẽ không có bao nhiêu! Cũng rất dễ dàng bị người thông minh khám phá!

Gương mặt Nhã Phù vốn là giống như cười yếu ớt, giờ phút này mặc dù đã hoàn toàn âm trầm xuống, nhưng lại vẫn như cũ khẽ cười cười, mặt mũi tuần tú mang theo chút rét lạnh tái nhợt, giờ phút này cười lên thế nhưng so với trời băng tuyết chung quanh đây càng thêm rét lạnh.

Chùy thue dưới ống tay áo nắm chặt, chọt trực tiếp một tay tóm lấy Phương Phi Linh kéo đến trước mặt của mình, chùy thủ trực tiếp đặt lên cổ của nàng ta, sức lực trên tay trực tiếp đem da trên cổ Phương Phi Linh cắt một đường, máu tươi ở da thịt trắng nõn cùng lưỡi dao sắc bén nhiễm máu đỏ tươi nhìn chói mắt.

"A —— Lưu Niên ca ca, người. Người cái này là đang làm gì? Buông ta ra a!" Phương Phi Linh không nghĩ tới, Nhã Phù lại có thể đột nhiên làm khó dễ, trực tiếp đem lấy nàng ta bắt được làm con tin, ngay lập tức kinh ngạc kêu to ra tiếng.

Mà đối với hành động đột nhiên của Nhã Phù, hai người Liễu Trì cũng là trong bụng kinh nghi, không hiểu tại sao vương phi lại đột nhiên dùng thế lực bắt ép công chúa.

Hai người cùng khẩn trương nhìn động tác của Nhã Phù, càng nhiều một phần cảnh giác cùng hoài nghi.

Xe lăn Nam Cung Thần vừa động, trực tiếp đem một viên thuốc ném vào trong miệng Phương Phi Linh, dung mạo khuynh quốc tuyệt sắc, nụ cười bên khóe miệng cũng là cùng nụ cười của Nhã Phù giống nhau như đúc, cùng sáng chói xinh đẹp, chói mắt lại lạnh lẽo làm cho người ta sợ.

"Không muốn công chúa chết, lão Tam người tốt nhất không nên khinh cử vọng động, mặc kệ giữa các người đã đạt thành thỏa thuận gì, nhưng chỉ cần công chúa bởi vì người mà chết rồi, người tuyệt đối cũng không trốn thoát."

Nam Cung Thần cười lạnh mở miệng, mặc dù ngồi ở trên xe lăn, khí thế liêu lĩnh tàn sát bừa bãi, vẫn như cũ làm cho người ta khó có thể coi thường một người không thể đi được như vậy.

Chuyện Thư Nhã Phù nghĩ tới, Nam Cung Thần hãn như thế nào lại không nghĩ tới!

Chung quanh đều là người hăn tin tưởng, duy nhất một cái ngoại lệ, người lại có thể biết được tất cả hành tung của bọn họ. Chính là Bắc Việt quốc công chúa Phượng Phi Linh.

Không ngờ nữ nhân này quả nhiên lại còn có lá gan tự mình làm chuyện này, quả nhiên là có lá gan!

"Lưu Niên, người buông Bốn cung ra! Nam Cung Thần cho Bốn cung ăn cái gì? Lấy thuốc giải ra! Người đừng cho là người là Tề vương Đông Ly quốc mà có thể muốn làm gì thì làm, người là hoàng tử Đông Ly quốc được thụ sủng ái, nhưng người phải biết, nơi này là Bắc Việt quốc của ta, nhưng nếu người dám can đảm động Bốn cung một sợi lông, thì thử một chút xem!"

Phượng Phi Linh phong cách đột nhiên biến chuyển, không còn là dí dỏm đáng yêu nữa, mà lạnh giọng uy hiếp quát hỏi.

"Người muốn gọi người phải là Tam điện hạ của chúng ta, mà không phải Vương Gia!" Đôi tay Nhã Phù giữ chặt Phượng Phi Linh sức lực tăng lên mấy phần, chùy thủ trên tay trực tiếp đặt lên cằm của nàng ta: "Công chúa diễn thật là tốt, ngay cả ta cùng Vương Gia cũng bị người lừa gạt!"

"Tề vương phi không chỉ có diễn tốt, còn có Dịch Dung Thuật vô cùng tốt, không chỉ có vai trò Công chúa giống như đúc, những người đàn ông đến hòa thân cũng đều khiến thuần thực!"

Nam Cung Hữu hé ra bộ mặt âm trầm xuống, trực tiếp mặt đen thui đến gần mấy bước, lạnh lùng chăm chú vào trên người Nhã Phù.

"Người chính là Tề vương phi Thư Nhã Phù? Làm sao người biết là Bốn cung lừa người? Thì cũng có thể là hai người bọn hăn a, cũng hoặc là những người khác!" Phượng Phi Linh tự hỏi mình tuyệt đối không có lộ ra sơ hở gì, mà từ đầu tới đuôi nàng ta khẳng định có thể, Thư Nhã Phù cùng Nam Cung Thần tuyệt đối không có hoài nghi đến trên người nàng .

Hoài nghi là từ... khi Nam Cung Hữu vừa xuất hiện mới bắt đầu . . .

"Hừ, rất đơn giản, chúng ta cùng nhau đi tới, từ ta đột nhiên quyết định tiến vào rừng rậm, bắt đầu đến giữa chúng ta quyết định lộ tuyến, biết nhất thanh nhị sở ngoại trừ năm người chúng ta ở ngoài không có những người khác, bốn người không có hiềm nghi, cùng một người không phải quen thuộc nhiều là công chúa người, rất dễ dàng có thể biết người là đang diễn trò!"

Liễu Trì cùng Băng Đồng chính là tâm phúc của Nam Cung Thần, đồng dạng cũng là người đáng giá tín nhiệm, Nhã Phù sẽ không hoài nghi đến trên người bọn họ đi, người hoài nghi đầu tiên dĩ nhiên chính là Phượng Phi Linh không quen thuộc nhất.

Mấy ngày nay, Phượng Phi Linh biểu hiện quá mức ngây thơ cùng hữu nghị, không giống một Công chúa lớn lên trong hoàng cung, hơn nữa bản thân nàng ta còn là một Công chúa có dã tâm rất lớn.

Nàng vốn có chút cảm thấy là lạ ở chỗ nào, hiện tại mới vừa giật mình, Phượng Phi Linh quá mức hữu nghị, lòng phòng bị với nàng ta quá thấp!

Đây tuyệt đối không phải là Công chúa có dã tâm rất lớn sống trong hoàng gia biểu hiện cần có!

"Biết thì như thế nào, hiện tại bốn người các người bị chúng ta nhiều người như vậy bao vây, Thư Nhã Phù người cũng đừng cho là có thể dùng Bốn cung làm con tin, Bốn cung nếu như rút một sợi tóc, các người cũng đừng nghĩ đi ra khỏi Bắc Việt quốc!"

"Biết thì như thế nào, hiện tại bốn người các người bị chúng ta nhiều người như vậy bao vây, Thư Nhã Phù người cũng đừng cho là có thể dùng Bốn cung làm con tin, Bốn cung nếu như rút một sợi tóc, các người cũng đừng nghĩ đi ra khỏi Bắc Việt quốc!"

Phượng Phi Linh giờ phút này cũng không tiếp tục giả vờ làm dạng, ngược lại khôi phục bộ dạng bản thân mình, cố bị lưỡi chủ thủ sắc bén chống đỡ, không dám tùy ý động đậy, giờ phút này nói tới nói lui cũng là hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác sợ hãi nào, ngược lại có nhiều bèn nhọn cùng uy thế.

"Công chúa, người rất có dã tâm cùng trả thù, đồng thời cũng có đầu óc, nhưng là ánh mắt của người thật sự là chưa ra hình dáng gì, người đem tất cả thẻ đánh bạc cũng đặt ở trên người Nam Cung Hữu trên, nhưng người như thế nào biết hắn sẽ không thất bại thảm hại! Nhưng nếu hắn thất bại, như vậy công chúa người cũng đồng dạng là thua cả ván bài!"

Nhã Phù cười lạnh một tiếng, trực tiếp nhìn về phía Phượng Phi Linh trước mặt mặc dù không e ngại, nhưng vừa động cũng không dám tùy tiện động loạn.

"Đây là chuyện của bản cung, Thự Nhã Phù không tới phiên người đối với Bản cung giảng dạy!" Cầm răng lạnh lùng nói.

"Tam điện hạ, để cho chúng ta rời đi, để cho người của người tất cả đều lui về phía sau, nếu không ta liền giết công chúa!" Ngẩng đầu, nhìn về phía sắc mặt âm hàn của Nam Cung Hữu, Nhã Phù cất cao âm thanh lạnh lùng quát.

Bọn hắn bây giờ chỉ có bốn người, còn đối với phương tử sĩ có hơn hai mươi người, rõ ràng không địch lại, mặc dù đám người Nam Cung Thần võ công dù cao thế nào, cũng không thể xem nhẹ hoàn cảnh xấu trước mắt, lại nói nàng cũng tin tưởng Nam Cung Hữu không phải một người ngu ngốc, sợ rằng đám người Liễu Trì võ công như thế nào hắn ta dù sao cũng hơi suy đoán, dưới tình huống như vậy, những người áo đen này võ công như thế nào, nàng cũng có thể đoán được rồi.

"Người cho rằng bắt một người là có thể uy hiếp Bốn cung, Thư Nhã Phù người quá ngây thơ rồi, người không thấy thập hoàng đệ của bản cung vẫn không có mở ra miệng sao? Đây là hắc đã phát hiện, Bốn cung hôm nay tuyệt đối sẽ không để cho các người còn sống mà ra khỏi khu rừng rậm này, đám người các người đều phải chết, về phần công chúa."

Trên mặt Nam Cung Hữu trên mặt lộ ra sự tàn khốc vô tình, nhếch môi cười lạnh: "Nơi này có công chúa sao? Bắc Việt quốc công chúa điện hạ thật sự ở bên trong lều lớn, trước mắt là tiểu nha đầu tên Phi nhi, chỉ là một tiểu nha hoàn bên cạnh Công chúa thôi, một tiểu nha hoàn chết rồi, ai sẽ để ý tới?"

Ánh mắt theo từ trên người Nam Cung Thần dời đi, rơi vào trên người Nhã Phù, đáy mắt Nam Cung Hữu tràn đầy trào cùnghâm chọc: "Trong rừng rậm băng tuyết nguy hiểm nặng nề, đoàn người Đông Ly quốc Tề vương Điện hạ bị dã thú sát hại, bất hạnh bị giết hại ở trong rừng! Chuyện này. Sẽ là tin tức về sau mọi người lấy được!"

Nam Cung Thần đúng là nghĩ tới khả năng này, đối với Tam hoàng tử Nam Cung Hữu tàn nhẫn, hắc luôn cho rằng, bây giờ đúng là không thể bỏ qua.

"Lão Tam, người xác định có thể làm mà không lộ dấu vết! Trong rừng này rất nhiều người! Huống chi. Người cảm thấy chỉ bằng hai mươi mấy người các người sẽ nhất định có thể giết được Bốn vương sao!"

Khóe môi Nam Cung Thần nâng lên độ cong tà mị, lạnh lùng mỉm cười nhìn về phía Nam Cung Hữu đang cười rất phóng túng hả hê, trong mắt, trong sự lạnh nhạt cũng mang theo tự tin của hắc cùng mê hoặc.

Mặc dù hiểu biết rõ mấy người hiện tại đang đứng trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm, nhưng Nhã Phù nghe được hắc nói, ở trong lòng cũng

sinh ra một loại cảm giác an tâm, đối với hẳn, người đàn ông khuynh thành tuyệt sắc này, thậm chí có một loại tin tưởng to lớn.

Nam Cung Hữu ngậy ngấn cả người không chớp mắt một cái!

Liễu Trì, Băng Đồng, Nam Cung Thần đồng thời động, mà Nhã Phù cũng trong lúc đó đem Phượng Phi Linh đi về phía Nam Cung Hữu dùng sức đẩy đi qua.

Trước Nam Cung Thần dùng sức vỗ xe lăn, trực tiếp cả người mang xe bay thẳng nhảy ra, đồng thời tơ vàng trong tay bắn ra, Thiên Tơ đồng thời bắn ra, mỗi một cái cũng trực tiếp đâm vào trong cổ họng một người, không mang theo bất kỳ máu tanh, nhưng thủ pháp lãnh khốc trong nháy mắt cướp lấy tính mạng của mấy người.

Mà theo Băng Đồng sát phía sau đã kéo qua eo Nhã Phù, thân hình nhanh chóng xông ra, Liễu Trì trường kiếm bay múa, trực tiếp ra sát chiêu chém mấy người.

"Cút!"

Quát lạnh một tiếng, phá vỡ yên tĩnh khắp trong rừng rậm, một mảnh băng tuyết trắng xóa trong rừng, khắp nơi bay lên, giữa cây cối, tất cả mọi người, tất cả, tất cả đều bao trùm ở trong băng trắng như tuyết, bóng cây loang lổ mà lên cao, mấy người nhanh chóng nhảy vọt qua, lưu hành một loại xuyên qua ở trong rừng cây.

Băng Đồng khinh công so với Liễu Trì tốt hơn một chút, do nàng mang thêm một người cũng không thấy tốc độ yếu bớt bao nhiêu, nhưng dù vậy, khi bị một đám người đuổi giết, khinh công trác tuyệt đến đâu, thân hình mặc dù cũng đã cơ hồ có tàn ảnh nhàn nhạt, nhưng trong thời gian ngắn này xông ra vòng vây chỉ là tạm thời.

Xông ra vòng vây khoảng cách không bao xa, Băng Đồng rơi xuống đất thân hình đã có một chút nhếch nhác, đồng thời hô hấp cũng biến thành càng thêm dồn dập, động tác càng thêm lảo đảo mấy phần, mang thêm một người, vọt ra khoảng cách dài như vậy, cho dù là Đãng Đồng khinh công giỏi như thế nào, cũng không thể kiên trì lâu dài.

Giờ phút này khí lực của nàng ta có chút không tốt!

Tơ vàng trên tay Nam Cung Thần trực tiếp bắn ra, mấy cây tơ vàng trực tiếp quấn lên eo Nhã Phù, một chút lực, trực tiếp ôm người đang nằm ở trong ngực Băng Đồng kéo tới trong ngực của mình, tơ vàng nhiều lần bắn ra, mỗi một lần cũng tiếp cây khô đem hai người càng nhanh chóng hơn, mãnh liệt hơn nữa đi ra ngoài, không để ý cùng hơi sức chút nào.

Không có bất kỳ ai thở dốc, mặc dù thêm một người đối với hãn mà nói thêm một chút gánh nặng, nhưng thân thể nghiêng về phía trước, tay vẫn gắt gao giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô gái, đem người vây quanh vào trong ngực.

"Liễu Trì, Băng Đồng, các người từ bên này đi ra ngoài, tốc độ của các người có thể phải né tránh những người đó! Vương Gia, phương hướng đông bắc khoảng cách 500m, đi qua!" Thư Nhã Phù nhìn phương này vị, tinh quang trong mắt chớp lóe, trực tiếp lạnh lùng nói.

Nghe được lời của nàng..., dưới chân Liễu Trì cùng Băng Đồng đồng thời dừng lại, cũng không có theo lời của nàng mà làm.

Nàng không phải chủ tử của bọn họ, chỉ là nữ nhân của Vương Gia, bọn họ là người trong Ám các chỉ biết phục tùng mệnh lệnh của Vương gia, mặc dù Thư Nhã Phù là Vương phi của vương gia, đang không có được mọi người trong Ám các tán thành, không có quyền lợi sai khiến họ làm bất cứ chuyện gì.

"Theo nàng nói mà làm!"

Nam Cung Thần cúi đầu nhìn qua một cái sắc mặt nghiêm túc của Nhã Phù, cuối cùng giữ chặt vòng eo nàng, sức lực chặt hơn một chút, trực tiếp mím môi hạ lệnh.

Cũng trong lúc đó, tơ vàng trên tay hắn đã bắt hướng đông bắc, trên tay dùng lực một chút, kéo hai người bay vọt đi, không có đình trệ tí ti nào, động tác kia nước chảy mây trôi, căn bản không giống như là hành động của một người không thể đi được mang theo một người khác.

Liễu Trì, Băng Đồng cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, Vương Gia ra lệnh, chỉ có hai chữ —— phục tùng!

Lập tức hai người hướng một phương hướng khác bay vọt đi, hai người Nam Cung Thần trên xe lăn dựa vào giữa các cây cối, cộng thêm Vương Gia khinh công hoàn toàn có thể ở trên mặt tuyết không để lại bất kỳ dấu vết, mà bọn họ muốn làm chính là dẫn ra người phía sau, đồng thời vẫy lại mở đường cho bọn họ.

Mà Vương Gia có bao nhiêu khả năng, bọn họ cũng rõ ràng, cũng tin tưởng Vương Gia sẽ không tùy tiện lung tung.

Động tác của Nam Cung Thần không có bất kỳ dừng lại, hoàn toàn là theo chỉ thị của Nhã Phù đi tới, nếu nàng lại đột nhiên chỉ ra phương hướng, như vậy nói rõ nàng biết phía sau sẽ tới địa phương nào.

“Thêm 100m nữa liền hướng phía Chính Đông vượt qua đi, cách đó không xa nếu như không có sai sẽ có một sơn động vô cùng bí ẩn!”

Nhã Phù cố gắng nghĩ lại phương vị trước kia sư phụ nói, lại một lần nữa khẳng định mở miệng, cái sơn động kia phải là nơi Tuyết Liên Tử sinh trưởng, địa thế bí ẩn, cho nên hiện tại hai người bọn họ đi đến đó là an toàn nhất.

Hai người vận khí không tệ, hướng đi cũng không sai, rất nhanh tìm đến khối băng tuyết bị cây cối vây quanh hoàn toàn che đậy kín, nếu không phải là mắt Nam Cung Thần lợi hại, bọn họ thật đúng là không tìm được cửa sơn động này.

Sơn động này hướng bên trong, lại là đi xuống dưới, khó trách tại trong Băng Thiên Tuyết Địa như vậy, cũng như bí ẩn này ít có người phát hiện.

Đem một chút tuyết lăn nữa bao trùm lên cửa động, làm cho bí ẩn một chút, Nhã Phù bây giờ đã rời đi vòng ôm trong ngực Nam Cung Thần, ngược lại thở ra một hơi.

"Nếu tìm được cái sơn động này, chúng ta chỉ cần từ bên này đi vào, nếu như vận khí tốt, thì có thể tìm được Tuyết Liên Tử!" Nhã Phù cười không ra tiếng, "Lại nói, thật đúng là nên cảm tạ Nam Cung Hữu, nếu như không phải là hắn, chúng ta cũng sẽ không chạy đến bên này, sợ là chúng ta cũng sẽ không tìm được cái sơn động này."

"Hừ, ta tự nhiên sẽ cảm tạ hắn thật tốt một phen!"

Tùy ý sát ý bén nhọn cuồng bạo, Nam Cung Thần giờ phút này đáy mắt không chút nào che giấu sát ý đối với Tam hoàng tử, quanh thân khí thể lạnh lùng làm cho người ta không cảm được muốn lạnh đến rùng mình.

Một cái chớp mắt, khí thể khiến người ta run sợ thu hồi lại, nhìn về phía sắc mặt như thường của Nhã Phù, Nam Cung Thần trực tiếp nhìn về phía bên trong động, trầm giọng nói: "Đi thôi!"

"Chờ một chút!"

m thanh thanh thúy ngấn ngọn vang trong sơn động, có vẻ cực kỳ rõ ràng, thậm chí cũng mang tới một chút tiếng vang, mà bên trong lạnh nhạt hình như còn có một phần quan tâm ở trong đó.

Nam Cung Thần nhìn về phía sắc mặt nặng nề nghiêm túc của Nhã Phù, không hiểu nàng đột nhiên mở miệng là vì cái gì?

Bọn họ bây giờ phải nhanh một chút tìm này nọ, sau đó nghĩ biện pháp rời đi, tại trong thời tiết kéo này càng kéo dài thời gian, đối với bọn họ mà nói càng thêm không có lợi.

Nhã Phù khẽ thở dài một hơi, đưa tay đem lấy bên hông của mình buột một chuỗi tiểu hồ lô trang sức lấy xuống, lấy ra phía trên trong đó cho một tiểu hồ lô, đi tới trước mặt của Nam Cung Thần, trực tiếp ra lệnh: "Đem vươn tay phải ra !"

Hắn bình tĩnh nhìn về phía nàng, bàn tay phải che dưới ống tay áo không cảm được run lên, khẽ động phía trên vết thương, một hồi đau đớn truyền đến, chỉ là đau đớn nhỏ nhẹ như vậy đối với thói quen đau nhức lúc đột phát thời điểm của Nam Cung Thần mà nói, theo ý hắn căn bản cũng không tính là gì!

Mím môi, trên bộ mặt tuyệt mỹ sáng long lanh tái nhợt làm cho người ta có chút đau lòng, bình tĩnh nhìn về phía nàng, nhỏ giọng mà nói thầm: "Ta không sao, chúng ta hay là đi tìm Tuyết Liên Tử đi!"

"Đưa tay!"

Đối với Nam Cung Thần, đứa bé kia hoàn toàn có nét mặt giống cô, Nhã Phù không nhúc nhích chút nào, trực tiếp đưa tay ra lệnh.

Bĩu môi, bị Nhã Phù ép nhìn tới, Nam Cung Thần cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ đem tay phải đưa ra ngoài, mới vừa đưa tay phải ra, trực tiếp liền bị Nhã Phù một phát bắt được.

Trên tay thon dài trắng nõn, bởi vì nguyên nhân kéo động tơ vàng, phía trên một đạo vết thương, vết máu đã sớm đem một cái tay làm cho máu thịt be bét, nhìn thậm chí có loại cảm giác thức tỉnh hồn phách rung động.

Vết thương như vậy, máu thịt be bết như vậy, xuất hiện tại trên tay thon dài như thế, hẳn là kiểu đâm nhói mắt người khác.

Nếu như không phải là bởi vì nàng tồn tại, hẳn cũng sẽ không biến thành cái bộ dáng này đi!

Trong long Nhã Phù có chút không rõ tư vị nào, thấy tay phải Nam Cung Thần bởi vì lôi kéo quá độ tơ vàng mà xuất hiện vết thương, đáy lòng không cầm được co rút đau đớn.

Thân thể khom xuống, cúi đầu, thận trọng đem tay máu thịt be bết kéo đến trước mặt, đem tthuốc chữa thương trong hồ lô mình đã sớm chuẩn bị tốt, thận trọng đem thuốc phấn vẩy đến lòng bàn tay, cẩn thận bôi lên.

Thân thể khom xuống, cúi đầu, thận trọng đem tay máu thịt be bết kéo đến trước mặt, đem tthuốc chữa thương trong hồ lô mình đã sớm chuẩn bị tốt, thận trọng đem thuốc phấn vẩy đến lòng bàn tay, cẩn thận bôi lên.

"Tê ——!"

Bôi hết phấn thuốc, Nhã Phù trực tiếp kéo vạt áo của mình, dùng sức xé ra, kéo ra một đầu vải dài ra ngoài, tỉ mỉ đem tay phải của Nam Cung Thần băng bó lại.

Chỉ là.

"Ta không sao, đây chỉ là vết thương nhỏ bị ngoài da, rất nhanh có thể sẽ tốt thôi!" Nhìn cô gái trước mắt mặt không vẻ gì, khuôn mặt Nam Cung Thần vốn đang lạnh lẽo từ từ nhu hòa xuống, nhìn bộ dạng nàng cúi đầu cẩn thận băng bó, đưa ra tay trái khác không việc gì nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc dài của Nhã Phù, ánh mắt màu hổ phách canh chừng ánh mắt nàng tràn đầy cưng chiều cùng nhu tình.

"Người thật là ngu ngốc, người trực tiếp ném ta đi, tự mình chạy không phải tốt sao, mang ta lên còn là một gánh nặng!" Bữu mô, Nhã Phù cảm thụ bàn tay hằn trên gò má xẹt qua ôn tình, tức giận nói thầm.

Nam Cung Thần nhìn vẻ mặt bất mãn của Nhã Phù, đuôi lông mày cột nhả, nâng lên nhất mặt cười: "Nếu không người lấy thân báo đáp ta đi! Ta gắng gượng đã tiếp thu người, nếu không vương phi người về sau quá tự trách cũng không hay!"

"Hì hì ——!" Bị hấn một phen nhạo bang như vậy, vốn là còn chút đau lòng Nhã Phù trực tiếp nhin cười không được bật ra.

Trùng mắt liếc hấn một cái, không vui nói: "Để cho người không cứu ta, cũng thời điểm đó xem ai trị bệnh cho người, Hừ!"

"Được rồi được rồi! Vương phi người lợi hại nhất, người cũng đừng bỏ lại Bốn vương rời đi a, nếu không có vương phi chữa bệnh cho Bốn vương, chẳng phải là rất đáng thương!" Cong miệng lên, ánh mắt câu hồn mà vô tội, giọng nói vả vè mặt của Nam Cung Thần lấy lòng, để đám người Liễu Trì thấy, đoán chừng muốn rút mắt kiếng, dĩ nhiên nếu như nói bọn họ có mắt kính.

Trong rừng rậm.

Phượng Phi Linh hiển nhiên vô cùng không hài lòng, mặc dù nàng cùng Nam Cung Hữu đã đạt thành hiệp nghị, cùng nhau trợ giúp đối phương đi lên ngôi vị hoàng đế, nhưng không ngờ mới vừa có nguy cơ như vậy, mình lại trở thành con tin.

"Nam Cung Hữu, người có phải hay không nên cho Bốn cung một câu trả lời hợp lý, người không phải chú ý sống chết của Bốn cung mà muốn động thủ, nếu như Bốn cung hôm nay không chỉ là một vết thương nhàn nhạt như vậy, người có biết hay không người sẽ đối mặt với cái gì!"

Phượng Phi Linh mặt không vẻ gì nhìn về phía Nam Cung Hữu bên cạnh, giữa hai người mặc dù là giao dịch, mặc dù giao dịch vốn cũng tồn tại nguy hiểm, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không cho phép mình trở thành một vật phải hy sinh.

"Công chúa cần gì lo lắng, người bây giờ không phải vẫn thật tốt đứng ở chỗ này a, bọn họ tuyệt đối không dám tùy tiện ra tay với người, giết chết người rồi, bọn họ chạy không thoát Bắc Việt quốc, Bốn cung với thập hoàng đệ cùng Thư Nhã Phù, hai người bọn họ mặc dù Bốn cung không muốn nói lời này, nhưng không thể không nói, hai người bọn họ đều là người thông minh!"

Bên khóe miệng Nam Cung Hữu mang theo một nụ cười, đối với lửa giận của Phượng Phi Linh căn bản cũng không để ý, hôm nay nếu lựa chọn động thủ, như vậy thì quyết định chuẩn bị mau sớm động thủ hẳn nên cướp được.

"Để cho người của người xuất hiện đầu đường cảnh giới của khu rừng, không thể để cho Nam Cung Thần bọn họ rời đi ra khỏi khu rừng này! Bốn cung muốn hẳn bị đóng băng ở trong rừng rậm này!"

Phượng Phi Linh đưa tay nhẹ nhàng chạm đến vết thương trên cổ, trong mắt hào quang tức giận dữ tợn loé lên, nhìn vết máu trên tay hung ác mở miệng.

"Đó là điều tất nhiên, công chúa có thể yên tâm, Bốn cung nếu động thủ, tự nhiên muốn nhổ cỏ tận gốc, tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ dễ dàng rời đi."

"Không ngờ vị Phi Nhi cô nương này mới đường đường là công chúa điện hạ, không ngờ công chúa cũng tự mình tiến vào trong rừng rậm, còn cùng Tam điện hạ một đường, thật là đúng dịp!" Đột nhiên, âm thanh dịu dàng thanh nhã từ phía trước hai người truyền đến.

Phượng Phi Linh hơi híp mắt lại nhìn về phía người tới, một thân xiêm áo màu lam nhạt là Hách Liên Húc Hoa, cái người ôn nhuận như ngọc Huyền Nguyệt quốc thái tử điện hạ, người lúc ban đầu nàng ta đã chú ý tới.

Làm cho người ta cảm giác giống như nước, như bông Liễu quất vào mặt, êm ái, thoải mái!

"Hách Liên thái tử nhanh như vậy đã chuẩn bị từ trong rừng đi ra ngoài, băng hồ có thể có phát hiện?" Nam Cung Hữu không để lại dấu vết mở miệng, không chút nào nói chuyện vì sao cùng Phượng Phi Linh cùng nhau ở chỗ này.

Trên mặt Hách Liên Húc Hoa vẫn làm cho người ta cảm giác thoải mái, cười yếu ớt nói: "Không có phát hiện băng hồ, vừa đúng đi qua nơi này nhìn thấy các người không phải! Ngược lại công chúa thế nào tự mình đi vào, quá nguy hiểm."

"Đa tạ thái tử quan tâm, có tam Điện hạ giúp một tay, Bốn cung cũng đã đi dọc theo một chuyến, phía trước đi có ngã ba đường thật đúng là làm phiền Tam điện hạ chỉ dẫn."

Phượng Phi Linh cười thanh nhã uyển chuyển hàm xúc, hoàn toàn ra vẻ công chúa của một nước tôn quý cùng ưu nhã.

Hách Liên Húc Hoa không có nhiều dây dưa, trực tiếp rời đi, mà Lâm Cổ Dong theo tới, nghi hoặc hơn mắt nhìn hướng hai người kia, cau mày nói: "Thái tử, Bắc Việt công chúa và đông ly quốc Tam hoàng tử ở chung một chỗ, người nói không phải này Bắc Việt công chúa coi trọng Nam Cung Hữu này, chuẩn bị chiêu hãn làm phò mã Bắc Việt quốc?"

"Bốn cung lại cảm thấy không phải, người không có nhận thấy được không khí giữa hai người bọn họ có chút quái dị sao! Chỉ sợ là đã đạt thành giao dịch nào đó!" Hách Liên Húc Hoa khẽ lắc đầu, "Lần này kén phò mã, mặc dù nói là do Bắc Việt công chúa tự mình chọn lựa người trong lòng,

nhưng Bắc Việt vương đã có tâm đem ngôi vị hoàng đế cho phò mã, như vậy thì tuyệt đối sẽ không thật tùy công chúa tới tùy ý lựa chọn."

"Nếu như công chúa chọn lựa người vừa đúng phù hợp như ý nguyện của Bắc Việt vương, như vậy thì sẽ cực kỳ thuận lợi, nhưng nếu như công chúa muốn nam nhân không phải ứng cử viên trong suy nghĩa của Bắc Việt vương, như vậy sợ rằng trong đó sẽ có một phen trắc trở rồi."

"Thái tử, vậy người có thể hay không được coi trọng? Huyền Nguyệt quốc ta thực lực của một nước Cường Thịnh, mà thái tử người càng thêm nhất định sẽ kế nhiệm Quân Vương, nhìn người chọn, mặt tướng nhìn trừ đi Cổ Trường Phong ở ngoài, những người khác căn bản cũng không có thể cùng người chống lại." Lâm Cổ Dong đỉnh đạc, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy là thái tử nhà mình tốt nhất, mấy ngày nay, thấy người, từng người một nhìn cũng không được.

"Có lẽ kết quả xảy ra ngoài ý liệu!"

Nhàn nhạt không có bất kỳ gợn sóng đột nhiên nói một câu, sau đó ngừng chân, Hách Liên Húc Hoa ngay sau đó hướng phương hướng lối ra khỏi rừng đi tới, bên khoe miệng mang theo nụ cười dịu dàng thật giống như giờ phút này nhiều một chút gì.

Hoàn toàn sững sờ không hiểu tại sao thái tử lại nói ra như vậy, Lâm Cổ Dong Tướng quân không giải thích được dẫn người đi theo, đây chính là nguyên nhân hắn không thích tranh đấu trên triều đình, những thứ tâm địa gian xảo hắc thật sự là không hiểu rõ, so hành quân đánh giặc muốn phức tạp nhiều.

Trong sơn động,

Cửa động bị băng tuyết bao trùm hơn phân nửa, đã làm che giấu, Nhã Phù còn đặc biệt làm một chút trang sức, đồng thời cũng ở cửa động những nơi khác nhau để lại cây gỗ để bọn họ dễ dàng mở ra cửa động, nếu không

một khi xảy ra bão tuyết , bao trùm quá mức đây, nếu nói thực lực bọn họ không tốt ngược lại sẽ bị chôn vùi ở trong sơn động này.

Hướng bên trong chạy vào, sơn động càng tối đen, mà điểm tối đen này đối với người biết được võ công nếu nhìn ban đêm như Nam Cung Thần mà nói không có bất kỳ chương ngại nào.

Nhưng mà đối với Thư Nhã Phù mà nói, nàng lại không có khả năng như vậy.

"Dưới chân bước chậm một chút đi! Trước mặt đường tương đối hẹp." Nam Cung Thần mặc dù nghĩ trực tiếp ôm người lên, nhưng trên tay phải của mình có thương tích, sợ rằng người khác cũng sẽ không đồng ý hãn làm nhiều như vậy.

Hãn chỉ có thể bắt đặc dĩ để Nhã Phù giúp hãn đẩy xe lăn, còn hãn thì nói cho nàng biết nơi cần cẩn thận chú ý.

Hai người trong bóng đêm, chỉ nghe đến tiếng hít thở của hai người, mà chung quanh hoàn toàn là bóng tối, căn bản không thấy được bất kỳ vật gì, mặc dù có Nam Cung Thần chỉ đường, nhưng mà đối với một người hoàn toàn không hiểu rõ phía trước có cái gì mà nói, trong lòng vẫn sẽ có loại cảm giác vô lực, mà Nhã Phù hiện tại vô cùng ảo não, tại sao lúc đi không có lấy viên dạ minh châu để trên người, nói như vậy cũng không cần lo lắng tình huống như bây giờ rồi.

Lỗ mũi giật giật, Nhã Phù nghe mùi vị trong không trung, vốn là lòng thấp thỏm giờ phút này hoàn toàn hóa thành kích động.

Nam Cung Thần có chút ngạc nhiên, thế nào nàng đột nhiên dừng bước, ngược lại không ngừng kích thích lỗ mũi người trái người phải, giống như một con chó nhỏ!

Đáy lòng mới vừa nghĩ như vậy, liền nghe đến âm thanh vui mừng của Nhã Phù: "Thật sự có Tuyết Liên Tử, đây là mùi thơm ngát của Tuyết Liên Tử, người nghe thấy được không, chung quanh có tư vị vô cùng nhạt, chính là cái mùi vị này, chính sự phụ ta tại nơi đó ngửi qua, chính là cái mùi vị này, tuyệt đối không sai!"

Tuyết Liên Tử? !

Thật tồn tại? !

Đối với Nam Cung Thần mà nói, đó là vừa mừng vừa sợ, không ngờ bên trong khu săn bắn phía đông Bắc Việt quốc này, cư nhiên có sự tồn tại Tuyết Liên Tử trong truyền thuyết này.

Thời gian hi đấu tại khu săn bắn phía đông này, thời gian hai canh giờ thật nhanh đã trôi qua rồi, mà khắp nơi người ngựa cũng đã chạy ra, người ra ngoài so sánh với lúc đi vào nhân số quả nhiên thiếu rất nhiều, nhưng gần như ít đi đều là thị vệ đi theo vào, hiển nhiên hy sinh vĩnh viễn là người phía dưới.

Bắc Việt vương nhìn nữ nhi của an toàn trở về, tự nhiên đối với đám người Nhã Phù mất tích không có để ý, nếu bọn họ lựa chọn đi vào, chết như vậy cũng không phải là chuyện của Bắc Việt quốc, huống hồ còn có giấy sinh tử làm chứng.

"Các vị hôm nay thu hoạch phong phú đó, các vị hiền chất đều là nhân tài khó có được a, mặc dù không có săn giết được cáo trắng, nhưng cáo trắng này đừng nói là các người, chính Bốn vương cũng đã nhiều năm không có gặp đến."

Mà giờ khắc này, Phượng Phi Linh đã sớm đổi quần áo, che mặt mỉm cười nhìn Bắc Việt vương: "Phụ hoàng, các vị công tử đều là anh tài, nhưng lần này chọn lựa phò mã dù sao vẫn là muốn phân thắng bại, đã như vậy, cũng không làm khó, chỉ cần trên tay có con mồi đều có thể tiến vào vòng

tỷ thí kế tiếp, mà căn cứ giá trị con mồi mà nhận được điểm số tương ứng, cuối cùng sau mấy trận tỷ thí, người cao, sẽ trở thành phò mã của Bốn cung."

"Ha ha ha, được, Linh nhi nói thế nào được cái đó!"

Bắc Việt Vương mở miệng đồng ý, ông ta đã sớm xem qua, số lượng săn giết mặc dù không kém nhiều, nhưng có thể săn giết được con mồi vừa hiếm vừa to lớn, đều là người vừa phải trúng ý ông ta, bây giờ nghe nữ nhi bảo bối của mình đề nghị này, tự nhiên lòng tràn đầy vui mừng đồng ý.

Mà Cổ Trường Phong, Hách Liên Húc Hoa cùng với mấy người Đông Ly quốc tới, tất cả đều có thể tiếp tục vào so đấu chọn phò mã.

Mà Nam Cung Triệt mắt tinh, đôi mắt tràn đầy phong tình đào hoa tại tất cả mọi người quay một vòng, khẽ nặng nề mấy phần, không chút nào bận tâm cái khác, trực tiếp cất giọng nói: "Hoàng thượng, công chúa, thập hoàng đệ ta tại sao không có ở chỗ này, chẳng lẽ hẳn còn dẫn đầu đi về hay sao?"

Nam Cung Viêm giờ phút này bị lão Lục nhắc nhở một tiếng như vậy, ngay lập tức phản ứng kịp, khẩn trương nhìn chung quanh một chút, khi phát hiện quả nhiên trong đám người không có bóng dáng của Nam Cung Thần cũng không có Cảnh Lưu Niên, lập tức giận tái mặt.

"Bắc Việt vương, công chúa điện hạ, thập hoàng đệ Bốn cung sao lại không thấy bóng người, Bốn cung đối với thập hoàng đệ rất hiểu rõ, hẳn cũng sẽ không tùy ý nói rời đi trước mới đúng."

"Vốn là Bốn cung cũng chuẩn bị nói cho mấy vị Điện hạ một tiếng, vốn định sau đó một mình cùng mấy vị Điện hạ nói chuyện một chút, nhưng nếu hai vị Điện hạ hỏi lúc này, cái vấn đề này cũng không cần phụ hoàng đến trả lời người, Bốn cung có thể nói cho các người biết, Tề vương Điện hạ sau khi các người đi vào rừng rậm một canh giờ không bao lâu, liền

mang theo người bên cạnh cùng các vị cũng ký giấy sinh tử, đi vào trong rừng rậm." Phượng Phi Linh giơ tay lên chặn lại Bắc Việt vương muốn mở miệng nói, chống lại hai mắt Nam Cung Triệt: "Đến nay còn không có ra ngoài!"

"Đến nay còn không có ra ngoài? Đây là ý gì?"

Đột nhiên vừa nghe đến lời này, lão Nhị Nam Cung Viêm trực tiếp trợn trừng lớn cặp mắt, hoàn toàn khó có thể tin, lạnh lùng quát to.

"Nhị Điện hạ, vô cùng xin lỗi, mặc dù trước trăm cùng công chúa cũng khuyên qua Tề vương, để cho hãn chớ vào trong rừng rậm, dù sao Tề vương Điện hạ đi đứng bất tiện, đất băng tuyết này không thể so với trên đất bằng." Bắc Việt vương sắc mặt cũng trầm thấp xuống, vốn là một đời Quân Vương, sao có thể để người khác tùy tiện ở trước mặt mình hô to gọi nhỏ.

"Các người phải đi vào trong rừng rậm tìm kiếm Tề vương, dấu vết nào cũng không được bỏ qua!" Nam Cung Viêm trong bụng mặc dù tức giận, nhưng bọn họ còn nói viết xuống giấy sinh tử, hiện tại mặc dù hãn nghĩ muốn làm khó dễ cũng không được, lập tức cắn răng trực tiếp đối với thủ hạ của mình mệnh lệnh nói.

"Dạ, Điện hạ!"

"Các người cũng đi theo đi tìm một chút, các người có mấy người một tổ, từ những nơi khác nhau bắt đầu tìm!" Nam Cung Triệt cũng khẽ cau mày, cũng phát giác đến một chút có cái gì không đúng, ánh mắt tùy ý liếc nhìn Nam Cung Hữu lạnh nhạt tự nhiên, không nói thêm gì, đối với thị vệ bên người mình cũng phân phó nói.

Bọn họ ai cũng không biết, lần này tìm chính là thời gian hai tháng, mà đợi đến sau khi công chúa chọn lựa phò mã chấm dứt, mấy lần phái mọi người đi ra tìm kiếm không thể đủ được Tề vương cùng với người bên cạnh

hắn, thậm chí ngay cả một chút dấu vết đều không có tìm được, hình như trong rừng rậm kia không có ai ở bên trong.

Dần dần, tất cả mọi người loan truyền, Tề vương sợ là đã bị chôn ở dưới băng tuyết ngàn năm.

Trong một sân nhỏ, trên mặt tinh xảo của đứa trẻ sáu tuổi, hiện đầy sát khí cùng tức giận.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 98.

"Tuyệt đối không thể nào, Tề vương gia bọn họ làm sao có thể lại không thấy tấm hơi, không thấy bong bóng, người chạy tới cùng ta nói những lời vô nghĩa này làm gì!"

Cả người run rẩy, một thân rét lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại đáng yêu giờ phút này phủ đầy sương lạnh, đáy mắt hoàn toàn là không tin tưởng khiếp sợ cùng sợ hãi, thân thể nho nhỏ không bị khống chế run rẩy, hung dữ nhìn chăm chăm tới người thông báo ở trước mặt.

Cái gì gọi là mấy người đi vào trong rừng rậm mất đi tung tích?

Cái gì gọi là sống chết không rõ?

Cái gì gọi là sợ đã bị sát hại!

Đây đều là những lời nói vớ vẩn!

Nếu quả thật ở trong rừng rậm này có chuyện gì xảy ra, nhất định là có người ra tay làm, nếu không bằng vào hai người mẹ cùng Tề vương gia, cộng thêm hai người Băng Đồng cùng Liễu Trì, đối phó dã thú bình thường tại sao có thể có vấn đề, ngày đó cũng không có bất kỳ chuyện không bình thường khác xuất hiện.

"Tiểu thế tử, chuyện nô tỳ đã cùng ngài nói rồi, Vương Gia hành tung không rõ, kể cả Cảnh đại phu cùng những người hầu khác cũng mất đi hành tung, người ở Bắc Việt đoạn thời gian này, công chúa ra lệnh nô tỳ đến phục vụ tiểu thế tử, biết Thế tử ngài cùng với mấy vị Điện hạ khác cùng nhau trở về nước."

Á Nô nhìn lên bé trai trước mặt, đáy lòng kinh ngạc một đứa bé mới khoảng sáu tuổi như vậy, lại có thể có phong cách lãnh khốc như vậy, mặt cùng Tề vương gia giống nhau như đúc, cư nhiên để cho nàng ta có loại cảm giác giống như thấy Tề vương Điện hạ.

"Vậy sao? Công chúa điện hạ cho người đi đến đây!"

Nỗ lực để cho mình bình tĩnh lại, đáy lòng đã cho rằng hai người Tề vương cùng mẹ tuyệt đối sẽ không có bất kỳ chuyện gì, do vậy hiện tại không có biện pháp kịp thời thông báo cho hần, phải là có chuyện gì trì hoãn, cũng hoặc là sợ những người này làm chuyện xấu.

Thu hồi thần sắc tức giận, Thư Vũ Trạch trưng bộ mặt nghi hoặc cùng bất lực nhìn Á Nô, giống như là đột nhiên mất đi bên cạnh một mình thuyền nhỏ lẻ loi, muốn tìm kiếm một bến cảng: "Á Nô tỷ tỷ, Tề vương gia cùng Cảnh đại phu chỉ là không có tìm được người có đúng hay không, bọn họ không có chuyện gì đi!"

Nhìn con người trong suốt bất lực, thần sắc đáng yêu mê mang, hốc mắt nho nhỏ cứ như vậy rưng rưng nhìn mình, Á Nô trực tiếp bộc phát ra tình mẫu tử, tràn đầy đau lòng cùng yêu thích.

"Dĩ nhiên, cho nên tiêu thế tử người chớ lo lắng! Trong một đoạn thời gian, Vương Gia không có ở đây, nô tỳ sẽ phục vụ tốt Thế tử người."

"Ta không phải đứa bé rồi, ta có thể tự chăm sóc mình tốt, một mình ta ở chỗ này không biết sợ, Á Nô tỷ tỷ, người đưa ta đi tìm nhị hoàng thúc bên kia có được hay không, ta muốn cùng nhị hoàng thúc ở cùng nhau, ta sợ!" Đáy mắt trào lên nước mắt, nhìn Vũ Trạch tràn đầy đáng thương cùng đáng vẻ sợ hãi.

Một đứa bé sáu tuổi, một thân một mình ở một nơi có hoàn cảnh xa lạ này, sợ cũng là tự nhiên.

Á Nô không nghi ngờ gì, trực tiếp một lời đáp ứng, ngay lập tức liền kéo tay Vũ Trạch tiến về phía viện của nhị hoàng tử Nam Cung Viêm.

Á Nô đưa người đến chỗ Nam Cung Viêm, trực tiếp bị Vũ Trạch dùng các loại lý do cho kêu trở về, nói là không cần người hầu phục vụ, đi theo bên cạnh Nam Cung Viêm là được.

Đợi đến khi đám người Á Nô rời đi, vốn dáng vẻ đang tràn đầy vô tội đáng thương của Vũ Trạch, lập tức sụp đổ xuống.

Nghiêm túc nhìn sang Nam Cung Viêm đang ở một bên: "Tiểu Viêm Viêm, ta hi vọng người đem chuyện nói rõ ràng cho ta biết, ta không tin Tề vương gia cùng mẹ sẽ chết dễ dàng như vậy!"

Tới nơi này tìm Nam Cung Viêm, thật là bởi vì hãn tin tưởng Nam Cung Viêm người này, y một lòng vì Nam Cung Thần mà suy nghĩ, nếu không ban đầu cũng sẽ không dùng ngàn lượng hoàng kim để đổi lấy về tin tức cho Nam Cung Thần, mà bây giờ dưới loại tình huống này, hãn cần biết rõ chuyện đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Người muốn hại cha cùng mẹ của mình, hãn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho!

Nam Cung Viêm vốn là nhìn Thư Vũ Trạch tới đây, mới bắt đầu còn không có phản ứng kịp, đang suy nghĩ muốn thế nào trấn an đứa bé sáu tuổi trước mắt này, thế nhưng khi một câu "Tiểu Viêm viêm" kia xuất hiện, trực tiếp một đôi mắt tròn to, quái dị nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt này giống thập hoàng đệ của mình như khuôn đúc.

"Người là tiểu xảo quỷ! Người lại là con trai của Thập đệ?!"

Chỉ chốc lát sau, chợt một tiếng hét kinh hãi truyền đến, Nam Cung Viêm bây giờ không có nghĩ đến, bé con trước mắt này cùng người của U

Minh cung có quan hệ mật thiết, cư nhiên chính là cháu trai của mình, con trai ruột của thập hoàng đệ cùng Thư Nhã Phù.

Trực tiếp nhào tới một tay ôm lấy đứa trẻ nhỏ trên đất lên, thả vào tới trước mặt nhìn chăm chăm trên dưới!

Cái bé con phúc hắc đó lường gạt y ngàn lượng hoàng kim, cư nhiên suy nghĩ cả nửa ngày, thì ra là chính là con trai của Nam Cung Thần, cháu của y, đây cũng quá đúng dịp đi!

Chẳng lẽ là khi đó tên tiểu tử này cũng đã biết thân thế của mình rồi?

Đột nhiên, nhớ tới mới vừa rồi Thư Vũ Trạch hỏi là "Tề vương gia cùng mẹ" Ý kia phải

Nam Cung Viêm mới vừa bị ba chữ "Tiểu Viêm viêm" làm cho kinh hãi, hiện tại mới vừa đột nhiên nhớ tới phía sau hắn nói cái gì.

Theo hắn nói như vậy, Cảnh Lưu Niên chính là Thư Nhã Phù, mà một đoạn đường vừa rồi, nhóm người bọn họ cư nhiên cũng không có phát hiện chuyện này.

"Tiểu Viêm viêm, ta nhớ người nên nói cho ta biết đến tột cùng có chuyện gì xảy ra ở khu săn bắn phía đông, Tề vương gia cùng mẹ ta tại sao phải chẳng biết đi đâu?" Thư Vũ Trạch cau mày, khuôn mặt nhỏ nhắn cố kiềm chế, hai bắp chân vô cùng vui lòng đá, hắn không thích người khác tùy tiện ôm mình, cho dù là Lê Hi cũng ít có ôm hắn, hành động của Nam Cung Viêm để cho hắn cảm giác có chút kỳ quái.

Thư Vũ Trạch hiện tại ở sâu trong nội tâm vô cùng nóng nảy, nhưng lại phải cố gắng để cho mình tỉnh táo lại, mẹ cùng cha cũng không biết tung tích, mặc kệ xảy ra chuyện gì, bản thân hắn hiện tại bất lực trước trận tuyến.

Nhưng hẳn dù sao chỉ là một đứa bé sáu tuổi, dù trưởng thành sớm thế nào, hiện tại đột nhiên phát hiện cha và mẹ cũng không biết tung tích, chỉ có tự mình một người, trong lòng có bình tĩnh cỡ nào đi nữa cũng không khỏi có chút sợ hãi.

"Thật sự là có chút kinh ngạc, Cảnh Lưu Niên lại là mẹ người!"
Nam Cung Viêm hơi xúc động đem lấy chính mình biết được, chuyện đã điều tra được một ít nói ra.

Cuối cùng ngừng lại, lại nhìn một chút người trước mặt mặc dù nhỏ, nhưng rất có chủ kiến là Vũ Trạch, Nam Cung Viêm vẫn là tiếp tục đem suy đoán trong lòng mình nói ra: "Tiểu Trạch, không phải là ta nói, chuyện này sợ rằng cùng lão Tam không thoát được quan hệ, trước khi hẳn tiến vào trong rừng rậm, theo ta chú ý tới chỉ có mấy người mà thôi, nhưng từ sau tới tin tức điều tra trở về, trong rừng rậm phát hiện rất nhiều thi thể, mà những người này gần như đều là người của lão Tam, nhưng mà lúc hẳn trở lại người bên cạnh đếm cũng không có giảm bớt mấy người."

Đây cũng là nguyên nhân khiến Nam Cung Viêm mấy ngày nay có chút lo lắng, nếu như Nam Cung Hữu kể cả những người khác cùng nhau ra tay, ở trước đó đã mai phục, sợ rằng Nam Cung Thần cùng Thư Nhã Phù thật rất có thể sẽ gặp bọn hắn xuống tay.

"Nam Cung Hữu!" Thư Vũ Trạch cắn răng nghiêng lợi, đáy mắt tràn đầy sắc khí lạnh lùng.

"Tiểu Trạch, người đừng kích động, một mình người cũng không làm được cái gì, chuyện ta sẽ tra rõ, người cũng đã phải đi ra tìm Thập đệ rồi." Nhìn bộ dáng đầy phẫn nộ của Thư Vũ Trạch, Nam Cung Viêm coi như là có chút bị hù sợ.

Nhìn đứa bé có sát khí đầy người, lúc này hẳn mới giật mình, người ở trước mắt này lại cùng U Minh cùng Lê Hi làm bạn rất thân mật.

Cũng không phải là đứa bé bình thường, mà bây giờ cái bộ dáng này của hân...

"Ta đi ra ngoài một chuyến! Trước khi ta chưa có trở về, người thì nói ta đau lòng quá độ ở trong phòng nghỉ ngơi, không thể ra ngoài và không muốn gặp bất luận kẻ nào!" Vẫn chưa nói hết, Thư Vũ Trạch cũng đã trực tiếp xoay người chạy ra ngoài, động tác nhanh chóng mau lẹ.

Trong một cái sân vắng vẻ, sợ rằng cũng sẽ không nghĩ đến, một phòng ốc đơn sơ như vậy, lại chính là tổng bộ U Minh cung ở Bắc Việt quốc.

"Lê Hi phó Cung chủ thế nào đột nhiên chạy tới Bắc Việt, không phải đoạn thời gian này đều ở Đông Ly quốc sao?"

"Ai biết được, chuyện của phó Cung chủ chúng ta cũng đừng đoán mò, Cung chủ tự nhiên có hân an bài!"

"Đúng vậy a, lại nói ta đến nay còn không có cơ hội nhìn thấy Cung chủ, không biết Cung chủ là hạng người gì? Lại khiến người như phó Cung chủ cũng cam tâm làm việc ở dưới tay hân."

"Ai biết được, ta cũng vậy, chưa từng thấy qua, nghe nói người gặp qua Cung chủ có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có thân tín tâm phúc của Cung chủ mới vừa có cơ hội nhìn thấy Cung chủ."

Trong sân, hai thanh niên cầm cây chổi ăn mặc giống như đầy tớ bình thường, đang có một câu không một câu thấp giọng vừa nói chuyện, mà người ngoài nhìn vào chỉ cho là đầy tớ bình thường đang quét sân thôi, cũng sẽ không có bao nhiêu hoài nghi.

Một cái bóng người nho nhỏ, nhanh như tia chớp lướt qua tường rào, trực tiếp từ đầu tường bay vọt xuống trong sân, lập tức đưa tới sự cảnh giác của hai người.

"Người nào?"

Vốn hai người còn đang tán gẫu, lập tức giật mình nhìn chăm chăm người tiến vào trong sân, khi thấy chỉ là một em bé non nớt nho nhỏ, mặc dù trong lòng cảnh giới, cũng vẫn như cũ có chút kinh ngạc vì sao một bé con đều có gan chạy U Minh cung bọn họ đây, mặc dù hành tung của bọn họ bí mật, nhưng bọn họ cũng không thể thư giãn.

"Dẫn ta đi gặp phó Cung chủ các người!" Gương mặt Thư Vũ Trạch căng thẳng, biết hai người trước mắt chỉ là người canh giữ, âm thanh non nớt hợp với giọng ra lệnh, thật làm cho người ta cảm thấy rất kỳ quái.

"Người bạn nhỏ người ở đây nói gì? Không có việc gì người còn nhanh đi thôi, lão gia nhà chúng ta không tiếp khách."

Mặc dù nghe Vũ Trạch nói muốn gặp phó cung chủ, hiển nhiên là biết được nơi này là địa phương nào, nhưng hai người nhìn Thư Vũ Trạch một bé con như vậy, thế nào cũng cảm thấy rất không có khả năng, một đứa trẻ con như vậy làm sao có thể biết cái gì là U Minh cung, huống chi là còn chạy đến tìm phó Cung chủ.

"Ta nói, dẫn ta đi gặp phó Cung chủ Lê Hi của các người!" Vũ Trạch lười phải tiếp tục nhiều lời, trực tiếp đem ngọc bội vẫn đeo trên cổ lấy ra.

Trên ngọc bội điêu khắc Kỳ Lân, Kỳ Lân chính là địa đồ của U Minh cung, mà trên tay Cung chủ có thêm ngọc bội Kỳ Lân, thấy ngọc bội như diện kiến cung chủ. Cùng trước mắt đứa bé cầm ngọc bội trên tay, cực kỳ tương tự.

Hai người hai mặt nhìn nhau, hai người lập tức đồng thời quỳ xuống, cung kính nói: "Tham kiến Cung chủ!"

"Lập tức dẫn ta đi gặp Lê Hi!"

Khi từ mật đạo tiến vào phòng phía dưới chỗ ở chân chính của U Minh cung, Lê Hi nhìn bộ mặt sát khí cùng hơi thở lãnh khốc của Thư Vũ Trạch, trực giác chỉ sợ là mẫu thân hẳn xảy ra chuyện gì, nếu không chưa từng gặp qua vẻ mặt Vũ Trạch như thế.

"Lê hi, bắt Đông Ly quốc Tam hoàng tử Nam Cung Hữu tới cho ta, còn có khiến người bên Đông Ly kia chú ý, ta muốn cho An gia gà chó không yên!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 99

"Rốt cuộc là ai đang cùng lão phu đối nghịch, dám rác rưởi các người, một chút đầu mỗi cũng không tra được, lão phu nuôi một đồng phế vật các người có ích lợi gì!"

An Thừa Tướng những ngày gần đây, tính khí vô cùng nóng nảy cùng lo lắng, chỉ vì An gia trên dưới luôn xảy ra vấn đề, mà thỉnh thoảng xuất hiện tình huống người bên mình đột nhiên mất tích, nhưng đến tột cùng là ai a tay đều muốn đối phó An gia của ông ta, những người kia mất tích thế nào, một chút đầu mỗi ông ta cũng không tra ra được.

Cho nên đoạn thời gian này tới nay, An Thừa Tướng cả người lúc nào cũng trong tình trạng nóng nảy, cho dù là thời điểm vào triều sớm, cũng không thấy có bất kỳ bình tĩnh nào.

Người hầu quỳ trên mặt đất, đầu của tất cả đều chạm vào trên đất, ai cũng không dám tùy tiện chống đối lại Thừa Tướng lúc này.

Bởi vì chuyện của An gia đột nhiên nảy sinh, lòng người của cả An gia trên dưới bây giờ rất hoảng sợ, nếu như tìm không ra người nào làm, sợ rằng đến cuối cùng sẽ kinh động đến hoàng thượng bên kia.

Dù sao An Thừa Tướng thế nào cũng là nguyên lão, An gia làm như quyền quý trong thành Khai Dương, một chút gió thổi cỏ lay đều có thể đưa tới sự chú ý của mọi người ở khắp nơi.

"Tất cả các người đều đi xuống! Cha, ngài nói có phải hay không là người Thư gia an bài?"

An tĩnh ngồi ở một bên, gương mặt An Hoằng Văn âm trầm, giờ phút này đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía An Thừa Tướng, trầm giọng nói.

"Thư gia, cái lão gia hỏa Thư Diệu Kỳ này? Hẳn không phải, đoạn thời gian này chiến sự Tây Bắc đang căng thẳng, không chỉ có là ở trên quân lương có vấn đề, lại bị người man di Tây Bắc đánh liên tục tháo chạy, loại thời điểm này, Thư Diệu Kỳ không có cái ý định đụng tới chúng ta."

Gắt gao cau mày, An Thừa Tướng lắc đầu một cái rất khẳng định bác bỏ, hẳn mặc dù cùng Thư gia vẫn luôn là đối thủ một mất một còn, nhưng một khi có thể làm đến Thừa Tướng, lúc này năng lực phân biệt vẫn phải có, không thể nào là Thư Diệu Kỳ, người nọ cho dù là đối đầu một mất một còn, ông ta cũng đã biết mấy chục năm, rất rõ ràng lão ta là hạng người gì.

Một lòng vì triều đình, hơn nữa dưới sự suy nghĩ của lão, không thể nào dưới tình huống ở Tây Bắc chiến sự có vấn đề, còn tới đối phó mình.

Huống chi. Nếu như Hầu phủ có thể lực loại này, để cho ông ta hoàn toàn không tìm được dấu vết nào, chỉ sợ ông ta cũng sớm đã đầu thua.

Như thế nào vẫn có thể nhiều năm như vậy ở trong triều đình, đối đầu với một số võ quan.

"Vậy còn có người nào còn có thể nhắm vào An gia chúng ta như vậy, hơn nữa còn làm thần không biết quỷ không hay, cha, hiện tại trong phủ đã mất tích bảy người rồi, tất cả mọi người đang suy đoán đến tột cùng những người này đi nơi nào, nếu như tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng sẽ phiền toái hơn!" An Hoằng Văn nhíu mày, trong lòng cũng có chút sốt ruột.

Mà Lâm Tuyết Vi giờ phút này một người quần áo màu phấn hồng ngồi ở bên cạnh An Hoằng Văn, mặt mày dịu dàng mềm mại, giờ phút này không còn là thiếu nữ chưa búi tóc nữa, trên đầu nàng đã chải lên búi tóc của thiếu phụ, bởi vì mấy ngày trước, nàng mới gả vào An gia làm An gia đại thiếu nữ nãi, An Hoằng Văn chính thất phu nhân.

"Phu quân cùng công công vẫn là đừng quá lo âu, công công ngài là trọng thần triều đình, trong phủ xảy ra chuyện như vậy, nếu như bẩm báo cho hoàng thượng, hoàng thượng nhất định sẽ phái người điều tra kỹ, cứ như vậy không phải tốt hơn."

Lâm Tuyết Vi nhẹ giọng mở miệng, dịu dàng nói ra đề nghị của mình.

Đối mặt với người con dâu Lâm Tuyết Vi này, An Thừa Tướng là cực kỳ hài lòng, dịu dàng kính cẩn nghe theo, mà quan trọng hơn là đại biểu sau lưng nàng chính là phủ Học Sĩ.

"Tuyết Vi, người đừng nói lung tung, chuyện trong nhà đừng nói tùy tiện bẩm báo cho hoàng thượng, không giải thích được chúng ta ngay cả một chút đầu mối cũng không có, truyền đi chỉ khiến hoang mang thêm, An gia ta cũng ném không nổi mặt này." Sắc mặt An Hoằng Văn không tốt, nhưng đối mặt Lâm Tuyết Vi vẻ mặt cũng nhu hòa một chút, đáy mắt mang theo dịu dàng.

Để cho hãn tuyệt đối phiền lòng chính là, mình mới vừa đám cưới lại xảy ra chuyện như vậy, gần như đồng nghĩa với việc gây khó dễ cho hãn.

Nếu để cho hãn biết được là ai làm, hãn nhất định sẽ không bỏ qua!

Bên kia, trong hoàng cung, một chuyện lớn làm cho cả hậu cung cũng hoảng loạn, tất cả cung nữ cùng bọn thái giám đang làm việc đều phải thận trọng, chỉ vì mấy ngày nay từ Bắc Việt truyền về tin tức, làm cho không khí cả hậu cung vô cùng nặng nề.

Tề vương Điện hạ ở Bắc Việt quốc tung tích không rõ, sống chết không biết!

Đây đối với Uyển Quý Phi mà nói, gần như chính là đả kích sấm sét giữa trời quang, vẫn không có sinh ra, Nam Cung Thần chỉ có một đứa con trai, nếu như lúc này Nam Cung Thần có chuyện gì xảy ra, như vậy người nào

vì tôn tử Thư Vũ Trạch của bà tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ai cũng tới cùng cố địa vị trong hậu cung của bà.

Mà đáng hận hơn chính là, Thư Nhã Phù vẫn lấy lý do ngã bệnh vẫn không có tới gặp bà, Hầu phủ càng thêm bởi vì Tây Bắc chiến sự không thuận lợi mà bị dính líu.

Hôm nay. Từ Bắc Việt quốc truyền về tin tức, con trai của nàng cũng là không rõ tung tích!

Đây gần như khiến Uyển Quý Phi được cưng chiều nhất hậu cung bắt đầu có chút hoảng loạn, mà Khương San San vừa vào cung được sủng ái, cùng với thái độ của hoàng thượng những ngày gần đây, bà ta cũng rõ ràng cảm thấy rõ sự khác biệt đi qua.

Bên trong Lăng Duyệt hiên, trên bộ mặt tuyệt mỹ của Uyển Quý Phi hiện đầy lo lắng.

"Nương nương, ngài vẫn là bớt buồn đi, tin tức kia cũng không chính xác lắm, Vương Gia có lẽ chỉ là tạm thời không có tin tức, tin tức kia từ Bắc Việt truyền tới trong cung trên đường sợ là cũng đi rất nhiều ngày, hiện tại không chừng Bắc Việt bên kia đã tìm được Vương Gia." Cận thân nha hoàn Điệp nhi cẩn thận hầu hạ ở bên người.

"Hoàng thượng thời gian này chắc đã sớm hạ triều đi!"

Uyển quý phi trầm mặc mím môi, sắc mặt mặc dù không dễ nhìn, nhưng nghe lời Điệp nhi nói cũng thoáng qua đã thả lỏng một chút, Đúng vậy a, có lẽ chỉ là tin tức tức thời mà thôi, hơn nữa còn không biết đến tột cùng thật hay là giả, cũng không trông thấy Hoàng thượng phái người đi tìm, tin tức này đoán chừng cũng không thấy liền chính xác là đúng.

Nghĩ tới hoàng thượng, đáy mắt Uyển Quý Phi vừa tối trầm xuống, có một chút nhàn nhạt mất mát.

Điệp nhi ngẩng đầu cẩn thận liếc mắt nhìn chủ tử của mình, mặt như gặp nạn, có chút do dự không biết có nên trả lời hay không.

Nhìn bộ dạng Điệp nhi, Uyển Quý Phi một cổ tức giận dâng lên, chột vồ án: "Hoàng thượng lại đi Khương Thục Viện bên kia có phải hay không! Cái nữ nhân nịnh hót đó, rõ ràng là Bốn cung đưa nàng ta đến chỗ Vương Gia bên kia, hiện tại nàng cư nhiên theo người của An gia bò đến trên giường Hoàng thượng, sớm biết thế ban đầu Bốn cung nên để cho ả không biết xấu hổ này đi Hoán Y Cục làm nô tỳ giặt y phục cả đời đi."

"Nường nường, nường nường bớt giận, hoàng thượng sủng ái nhất vẫn là nường nường ngài a, cái Khương Thục Viện chỉ là được sủng ái một lúc, nàng ta mới vừa rồi được hoàng thượng nhận vào cung, hiện tại hoàng thượng cũng chỉ là hăng say sự tươi mới, chờ mấy ngày nữa sự mới mẻ đó không có nữa, hoàng thượng nhất định vẫn là nhớ tới nường nường đầu tiên."

Điệp nhi vội khuyên giải an ủi, mà cũng là tận trong đáy lòng nàng ta luôn luôn nghĩ, dù sao nường nường từ khi vào cung tới nay vẫn là được sủng ái nhất trong hậu cung, mặc dù có một chút người mới nhất thời được hoàng thượng để mắt, nhưng cũng không lâu dài sánh bằng chủ tử nhà mình.

Khẽ thở dài một hơi, Uyển Quý Phi lần nữa ngồi trở lại đến trên mặt ghế, sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhìn Điệp nhi bên cạnh mình, đưa tay nhẹ nhẹ vỗ về dung nhan của mình: "Điệp nhi, người không phải hiểu, có một câu gọi là sắc suy mà yêu trì (nhan sắc kém đi thì tình yêu cũng nhạt dần), Bốn cung cũng đã có chút tuổi, mặc dù được cưng chiều thế nào, Bốn cung cũng đúng là đã già, không so được những người con gái lẳng lơ đó, không thể đem hoàng thượng hấp dẫn ở lại bên cạnh mình."

"Nường nường."

"Một khi có một ngày hoàng thượng trở về (ông Hoàng thượng quy tiên đó), như vậy trừ đi hoàng hậu ở ngoài, người biết tất cả các Tần phi khác sẽ có kết quả như thế nào không?" Nặng nề mà thâm trầm, bàn tay Uyển Quý Phi từ từ giơ lên trước mặt hung hăng nằm lại, lời mặc dù là hỏi Điệp nhi, nhưng lại cũng không để ý tới nàng ta, vẫn như cũ tự nhiên nói xong, "Trừ đi hoàng hậu ở ngoài, tất cả mọi người vẫn sẽ phụng dưỡng hoàng thượng, biết như thế nào hầu hạ sao? Chết theo, đi đến một cái thế giới khác hầu hạ hoàng thượng! Coi như không cần chết theo, cũng nhất định là đi Thanh Nguyên tự xuống tóc làm ni cô, vì hoàng thượng trông coi lăng mộ!"

"Nường nường!" Thân ở trong hậu cung, những quy củ này thật ra thì Điệp nhi tự nhiên đều là biết được, mỗi một thời đại Quân Vương quy tiên, hậu cung cũng sẽ có một phen hỗn loạn.

"Cho nên, Bốn cung tuyệt đối sẽ không bó tay chờ chết như vậy, hoàng thượng đã có tuổi rồi, coi như Vương Gia không thể lên ngôi, nhưng Bốn cung cũng nhất định phải để Vũ Trạch leo lên để vị."

"Điệp nhi, vì bản cung trang điểm, đi Chiêu Nhiên hiên!"

Chiêu Nhiên hiên, những ngày gần đây là chỗ ở của Khương Thục Viện đang được cưng chiều, mấy ngày nay người làm ở Chiêu Nhiên hiên đến đi bộ cũng nhanh như gió, bộ dáng kia hình như sợ người khác không biết bọn họ là người của Chiêu Nhiên hiên, mà Khương Thục Viện vào cung cũng lên giọng, cũng làm cho trong lòng rất nhiều Tần phi nhiều hơn một chút vướng mắc.

"Hoàng thượng, đây là nô tì hôm nay đặc biệt làm canh hạt sen ngân nhĩ, ngài tới thử xem có hợp không khẩu vị!" Khương San San hôm nay cực kỳ vui mừng, mềm mại mím cười nhìn hoàng thượng.

"Tốt tốt tốt, trẫm tới thử tay nghề của ái phi." Hoàng thượng Long Tâm cực kỳ vui mừng, mím cười dưới sự hầu hạ của Khương San San bưng

canh lên uống.

"Hoàng thượng, vốn dĩ một ít chuyện đi qua nô tì không suy nghĩ nhiều, nhưng sau mấy ngày nay vào cung, nô tì suy nghĩ hồi lâu, vẫn cảm thấy có một ít chuyện nên nói cho hoàng thượng, chỉ là kính xin hoàng thượng có thể miễn nô tì đắc tội, nô tì mới dám nói."

Đã sớm biết hôm nay hoàng thượng sẽ đến trong cung của mình, Khương San San cũng sớm đã trang điểm một phen, lộ ra dưới váy áo đỏ thắm, đem lấy da thịt trắng nõn của nàng ta tôn lên càng thêm kiều mỹ, sợi tóc càng thêm lưu lại vài nơi trên bả vai, hình như không có lúc nào là cũng tản ra sự quyến rũ xinh đẹp, giờ phút này cúi người hành lễ, thái độ mềm mại càng làm cho động lòng người.

"Ái phi có cái gì muốn nói thì nói, trăm miễn tội của người là được, xem xem cái bộ dáng này của người, trăm cũng đau lòng!"

Đã sớm biết hôm nay hoàng thượng sẽ đến trong cung của mình, Khương San San cũng sớm đã trang điểm một phen, lộ ra dưới váy áo đỏ thắm, đem lấy da thịt trắng nõn của nàng ta tôn lên càng thêm kiều mỹ, sợi tóc càng thêm lưu lại vài nơi trên bả vai, hình như không có lúc nào là cũng tản ra sự quyến rũ xinh đẹp, giờ phút này cúi người hành lễ, thái độ mềm mại càng làm cho động lòng người.

"Ái phi có cái gì muốn nói thì nói, trăm miễn tội của người là được, xem xem cái bộ dáng này của người, trăm cũng đau lòng!"

Khương San San bị kéo ngồi ở trên đùi của Hoàng thượng, trong hốc mắt nén lệ nước: "Nô tì tạ hoàng thượng ân điển!"

"Hoàng thượng, nô tì trước là theo ở bên cạnh Tam điện hạ, không danh không phận, ở Tề Vương phủ trong bởi vì nguyên nhân Tề vương phi, ban đầu nô tỳ bị Tề vương gia đuổi ra khỏi vương phủ, sau lại làm phiến Tam điện hạ thu nhận và giúp đỡ mới có cơ hội hầu hạ bên cạnh hoàng thượng!"

"Ừ, trăm biết, những chuyện này trăm cũng biết!" Hoàng thượng đưa tay ôm Khương San San lại cười nói.

"Hoàng thượng, nô tì muốn nói không chỉ là những thứ này, nô tì hôm nay muốn nói là. Thật ra thì nô tì lúc đầu đi vào Tề Vương phủ đều là bởi vì Uyển Quý Phi, Uyển Quý Phi ra lệnh nô tì hãm hại vương phi, nói là cuối cùng sẽ nâng đỡ cận thân làm vương phi, lúc ấy ngại vì Uyển Quý Phi bức ép, cận thân mới bị buộc phải đồng ý, còn nói." Nói tới chỗ này, lời nói của Khương San San có chút do dự, thần sắc lóe lên, xuất hiện bộ mặt khó xử.

"Nói, Uyển Quý Phi còn nói cái gì?" Hoàng thượng giờ phút này sắc mặt âm trầm xuống, không nhìn ra đến tột cùng nghĩ gì, một thân uy thế làm cho người ta run rẩy.

Khương San San vội vàng quỳ xuống đất dập đầu, nước mắt xẹt qua gương mặt, mím môi do dự mở miệng nói: "Uyển Quý Phi còn nói hoàng thượng ngài sẽ không còn sống lâu trên đời, nàng nhất định sẽ khiến Tề vương gia đi lên ngôi vị hoàng đế, cho nô tì làm hoàng hậu, hoàng thượng thứ tội, nô tì không nên đem những lời đại nghịch bất đạo này nói ra ngoài, kính xin hoàng thượng thứ tội!"

"Cần rõ, thật có chuyện này? ! Thục Viện, người nên rất rõ ràng, vu oan Quý Phi đả tội cũng không nhỏ, người có biết hay không người hôm nay nói ra sẽ liên lụy là ai ?" Gương mặt Hoàng thượng âm trầm xuống, nhìn cô gái đang quỳ dập đầu trên mặt đất.

"Hoàng thượng, những lời đại nghịch bất đạo như thế, nô tì làm sao dám nói bậy, tự khi vào cung tới nay nô tì cũng một mực do dự!" Rưng rưng đầm đìa đáng yêu nhìn Hoàng thượng uy nghiêm, trong lòng Khương San San cũng rất khẩn trương, chỉ sợ sơ ý một chút bị hoàng thượng trách tội, gần vua như gần cọp a.

"Tiện nhân, người cư nhiên ở trước mặt hoàng thượng nói bậy bạ, Bồn cung lúc nào thì nói qua những lời như vậy? !"

Giờ phút này, Uyển Quý Phi vừa vặn chạy tới, ở ngoài cửa bị Viên tổng quản ngăn, không cẩn thận liền nghe đến bên trong Khương San San nói, giận không thể cời trực tiếp không để ý quy củ vọt vào, chỉ vào Khương San San đang quỳ trên mặt đất, tức giận mắng ra tiếng.

"Hoàng thượng, nô tì thật không có nói bậy!" Khương San San thân thể co rụt lại, bộ mặt uất ức chuyển đến nơi khác, tràn đầy nước mắt nhìn về phía Uyển Quý Phi.

"Hoàng thượng, nô tì là người như thế nào ngài còn không có hiểu biết sao, nô tì hầu hạ ngài qua nhiều năm như vậy, vẫn tận tâm tận lực chưa từng có hành động vượt quá nào! Hoàng thượng!" Uyển Quý Phi nhìn về phía Hoàng thượng đang trầm mặt, trên mặt rỏ rắt thảm thiết dịu dàng mở miệng, mà nước mắt trực tiếp từ trong hốc mắt chảy xuống, trên dung nhan tuyệt mỹ bỏ thêm vào một phần mềm mại. Không có ngẩng đầu nhìn, hoàng thượng lạnh lùng mở miệng: "Uyển Quý Phi, trầm ở nơi này rất rõ ràng, trong cung người đều có lá gan không để ý quy củ xông tới như vậy, cái đáng về kích động này của người khiến trầm thế nào tin tưởng người?"

"Hoàng thượng!" Uyển Quý Phi khó có thể tin nhìn về phía người đàn ông ở trước mắt.

Cái người đàn ông đã từng nói sẽ sủng ái nàng cả đời, mặc dù nàng luôn cho rằng đây chẳng qua là cảnh tượng huyền ảo.

Nếu như không phải là ở đây hỗ trợ lẫn nhau, nàng có thể nào lại được hân hữu ái.

Mặc dù đáy lòng biết được. Nhưng là đối mặt người đàn ông ở trước mắt dễ dàng như thế nói ra "Không tin", lại không ngừng được đáy lòng một trận tê lương cùng đau đớn.

"Quý Phi tỷ tỷ, nô tì dập đầu với ngài, kính xin ngài chớ lưu lại những ý muốn kia, chuyên tâm hầu hạ hoàng thượng mới phải, huống chi Tề vương gia hôm nay tung tích còn không rõ!" Khương San San lần nữa quỳ đến bên chân của Uyển Quý Phi, đôi tay nắm tay phải của nàng, vừa rơi lệ vừa dập đầu, mà sau đôi tay càng nắm Uyển Quý Phi không thả.

"Người cút ngay, nhi tử Bôn cung căn bản là không có chuyện, người tại sao ở trước mặt hoàng thượng bịa đặt, còn có Bôn cung lúc nào thì nói qua trước người đã nói lời nói, người tùy tiện vừa lên tiếng liền muốn vu oan Bôn cung, Khương San San người thật là ác độc!" Uyển Quý Phi hoang mang chột vung lên, tức giận hét lớn.

"A ——!"

Không nghĩ Uyển Quý Phi gạt tay, Khương San San đang quỳ gối cạnh chân nàng hăn là cả người không có phòng bị, trực tiếp một đầu đụng phải trên mặt đất, kêu khê một tiếng liền ngất đi tại chỗ.

"Nường nường, nường nường! Hoàng thượng nường nường ngất rồi!"

Trong khoảng thời gian ngắn, rõ ràng tất cả trong cung loạn thành một đoàn, mà hoàng thượng cũng là ở nơi này đang hỗn loạn làm gương mặt hoàn toàn âm hàn xuống tới, lạnh lùng nhìn người vừa đẩy cũng đang hoảng loạn luống cuống Uyển Quý Phi.

"Người đâu! Uyển Quý Phi ỷ sủng mà kiêu, ngang ngược càn rỡ, không tuân quy củ xông vào Chiêu NHiên cung, chống đối trẫm, làm bị thương Khương Thục Viện, hôm nay truyền ý chỉ của trẫm, Uyển Quý Phi tước phong hào, xuống làm phi, mỗi ngày sao chép 《 nữ giới 》 trăm lần!" Hoàng thượng lạnh lùng mở miệng.

Mà đối với uyển Quý Phi mà nói, căn bản là này sấm sét giữa trời quang!

Tước phong hào, xuống làm phi vị!

Trong hậu cung, tin tức Uyển Quý Phi thất sủng, bị tước phong hào, xuống làm phi vị, gần như là lấy một loại tốc độ truyền khắp trong lỗ tai cả hậu cung cùng với các triều thần làm người ta khó hiểu.

Uyển Quý Phi thất thế, mà hoàng hậu nương nương xưa nay không để ý tới các loại chuyện vụn vặt, vậy thì ý nghĩa bên trong hậu cung, sau này sẽ là An quý phi độc tôn!

Vậy mà hôm nay Khương Thục Viện đang đắc sủng nhất vốn là Tam hoàng tử tiến dâng cho hoàng thượng, tự nhiên cũng là người của An quý phi.

Uyển Quý Phi thất sủng, Tề vương gia tung tích không rõ, Hầu phủ tình trạng không tốt!

Trong một đêm, hình như tất cả hướng gió cũng chuyển hướng An gia!

Trong một cái tiểu viện bình thường ở Bắc Việt quốc, Thư Vũ Trạch hiện tại đều khó mà tỉnh táo lại được, thời gian đã qua dài như vậy, mặc kệ là cậu bé sai Lê Hi phái người đi, còn bọn người Nam Cung Viêm phái ra người tất cả cũng không có bất kỳ tin tức nào, mà Tề vương gia cùng mẹ cũng không có một chút tin tức.

Một ngày hay hai ngày có lẽ hẳn vẫn có thể nỗ lực để cho mình tỉnh táo lại, chỉ là hiện tại nhiều ngày như vậy trôi qua, Thư Vũ Trạch đã hoàn toàn không khống chế được mình.

Mẹ không biết võ công, mà Tề vương gia mặc dù có võ công nhưng người lại mang kịch độc, đi đứng bất tiện.

Ở trong Bắc Việt tung tích không rõ, hẳn như thế nào thì có thể không nóng nảy!

"Tiểu Trạch, người tinh táo một chút, hoàn toàn không tìm được người vẫn là tin tức tốt, như vậy có thể nói rõ bọn họ có thể cũng không có chuyện, chỉ là không có cách nào cùng người liên lạc mà thôi!" Nhìn tiểu tử lo lắng xoay quanh, Lê Hi có chút không đành lòng, dù sao chỉ là một đứa bé sáu tuổi, cha mẹ đồng thời mất tích thật sự làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

"Ta tinh táo thế nào được, mẹ ta hiện tại thì không biết thế nào, cha ta cũng không có một chút tin tức, ngay cả Băng Đồng cùng Liễu Trì bên cạnh ông cũng không có một chút tin tức nào, người nói ta làm sao có thể không nóng nảy!" Thư Vũ Trạch hiện tại toàn bộ ý định đều ở đây tìm thấy người, mà lửa giận cũng theo việc không có tin tức mà từ từ tích lũy.

"Có tin tức của Nam Cung Hữu trước, ở năm ngày trước đã lặng lẽ rời đi Bắc Việt, đoán chừng hẳn đã trở về Đông Ly, mà Đông Ly bên kia."

Lê Hi khẽ cau mày, cầm trên tay chính là tin tức mới nhất mới vừa nhận được, bữu môi, nhìn Vũ Trạch đưa ra bàn tay nhỏ bé, vẫn là ngoan ngoãn đem tờ giấy trên tay đưa cho hắn.

U Minh cũng làm buôn bán tin tức, tự nhiên tin tức nhanh nhẹn nhất!

Vốn Thư Vũ Trạch đang tràn đầy giận dữ, nhìn thấy việc viết trên tờ giấy, cũng là ngoài dự liệu của Lê Hi, cũng yên tĩnh lại, bình tĩnh nhìn mảnh giấy trên tay.

Chỉ chốc lát sau, mặt không vẻ gì nhìn về phía Lê Hi, âm thanh non nớt lại kiên định lãnh khốc nói: "Lê Hi, ta sẽ cùng Nam Cung Viêm dẫn đầu trở về Đông Ly, người làm cho người ta ở chỗ này tiếp tục dò la tin tức của mẹ ta! Đã có người đã chuẩn bị lúc này động thủ, bọn họ bất động mẹ ta cùng ta cha thì cũng thôi đi, hiện tại. Ta muốn bọn họ bỏ ra cần có giá cao!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Vũ Trạch Chủ Sự, Ai Dám Động Đến Tề Vương Phủ (1)

Tẩm cung của An quý phi, giờ phút này một người không ai nghĩ tới đang ở nơi này, chính hân vốn vẫn còn ở Bắc Việt quốc, Nam Cung Hữu.

Mà Nam Cung Hữu cả người mặc trang phục thái giám, hiển nhiên là không muốn làm cho người khác biết mình đã lạng lẽ dẫn đầu trở về nước, lần này vào cung cũng chỉ là bởi vì đặc biệt tới gặp mẫu phi của mình mà thôi.

"Hữu nhi, người trở về từ khi nào?" An quý phi vẫn đang còn ngồi ở bàn trang điểm, nghe có người cầu kiến, vốn còn để ý nhiều, nhưng mà khi nhìn kỹ xuống, lập tức kinh ngạc nhìn chăm chăm người trước mặt một than trang phục tiểu thái giám, lên tiếng kinh hô.

Nhưng ngay sau đó phản ứng kịp, vội để cận thân nha hoàn bên cạnh ra ngoài cửa coi chừng, chỉ để lại mẹ con hai người.

"Mẫu phi, nhi thần tảng sáng hôm nay mới vừa chạy về, bây giờ còn chưa có người biết, nhi thần trở lại trước hết cải trang vào cung!" Nam Cung Hữu đem bỏ cái mũ tiểu thái giám xuống, giờ phút này trên mặt hình như còn mang theo sự tiều tụy cùng mệt nhọc của người mới đi đường dài.

"Hân không có người nhìn thấy người đi! Phò mã Bắc Việt không phải còn chưa có chọn xong a, làm sao người dẫn đầu trở lại, chuyện Bắc Việt bên kia như thế nào? Còn có tên Nam Cung Thần kia thật đã chết sao?" Trên mặt An quý phi tràn đầy vui mừng, nhưng lại cũng có chút bận tâm, trước đây đến Bắc Việt thời gian chưa tới một người đã dẫn đầu trở về, hơn

nữa chính mình nhìn lại phát hiện bộ dáng của con trai rõ ràng là tự tiện rời đi.

"Mẫu phi yên tâm, nhi thần cực kỳ cẩn thận, không có ai phát hiện! Hơn nữa Bắc Việt bên kia cũng đã làm cho người ta cải trang thành hình dạng của nhi thần, huống chi này Bắc Việt quốc công chúa căn bản cũng không chọn lựa phò mã là bất kì người nào trong quốc gia của chúng ta, nhi thần trở về trước, ngược lại tốt hơn." Rót cho mình một ly trà, Nam Cung Hữu một hơi uống xong mấy chén, khẳng định nói.

Nghe Nam Cung hữu vừa nói như thế, vốn đang lo lắng không thôi, An quý phi cũng thả lỏng đi một chút, mà nhìn lên trước mặt là con trai của mình đã lâu không gặp, cũng tràn đầy vui sướng.

"Lần này Nam Cung Thần cùng Thư Nhã Phù đoán chừng cũng đã vui thân ở trong rừng băng tuyết của Bắc Việt, mẫu phi, chúng ta nên cùng cữu cữu bàn bạc, có lẽ có thể động thủ rồi!" Nam Cung Hữu đặt ly trà xuống, hai mắt trầm ngâm nghiêm túc mà nhìn về phía mẫu thân mình, mở miệng nói.

Lần này hắn cũng biết được, hôm nay người chủ sự Hầu Gia của Hầu phủ bởi vì chiến sự Tây Bắc căng thẳng, mà ở một đoạn thời gian trước khẩn cấp chạy tới Tây Bắc, đồng thời cộng thêm lần này Nam Cung Thần ở Bắc Việt xảy ra chuyện, hắn trầm tư hồi lâu, rồi quyết định thật nhanh tự mình chạy về!

An quý phi nghe trên mặt lộ ra nụ cười cười, mở miệng nói: "Hữu nhi, cữu cữu ngươi là một người thông minh, hắn tự nhiên hiểu được lúc nào thì nên nắm chặt cơ hội, mấy ngày trước Uyển Quý Phi chọc giận hoàng thượng, đã bị tước đoạt phong hào, xuống làm phi vị, hiện tại càng bị khép kín trong Lăng Duyệt cung, quả thật như lời ngươi nói, hiện tại chính là thời điểm để cho cữu cữu ngươi gây áp lực với Hoàng thượng, khiến hoàng thượng lập ngươi làm thái tử!"

Uyển Quý Phi bị tước phong hào, xuống làm phi vị?

Hiển nhiên, một đường chạy về Nam Cung Hữu căn bản còn chưa tới kịp nhận được tin tức này, giờ phút này nghe được An quý phi vừa nói như thế, hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó phản ứng lại.

Thật là ông trời đã giúp bọn hần!

Trong hậu cung hôm nay do mẫu phi An quý phi của hần nắm trong tay, quyền hành chấp chưởng hậu cung, mà ở trong triều đình, không có Thư Diệu Kỳ lại có ai có thể cùng cừu cừu An Thừa Tướng của hần đối nghịch, nhiều người đều là người của An Thừa Tướng, mấy người khác có năng lực cùng hần tranh đoạt thái tử vị, tất cả đều vẫn còn ở Bắc Việt quốc tranh đoạt phò mã vị có lẽ có này!

Độ cong bên khoe môi càng lúc càng lớn, Nam Cung Hữu phát hiện lần này hần chạy về thời cơ đúng lúc vừa vặn!

Huống chi. Hần còn biết một cái tin tức khác!

"Mẫu phi, ở Bắc Việt mất tích không chỉ là Nam Cung Thần, còn có Thư Nhã Phù!" Lần nữa nhìn về phía mẫu thân mình, Nam Cung Hữu mỉm cười mở miệng nói.

"Thư Nhã Phù? Nàng làm sao lại đi Bắc Việt quốc, nàng không phải vẫn luôn ôm bệnh ở trong phủ a, chỉ là quả thật vẫn luôn không có nghe được bất cứ tin tức gì của nàng!" Nhắc tới Thư Nhã Phù, sắc mặt An quý phi có chút không vui, nàng ta tuy nhiên nhớ rất rõ ràng, Thư Nhã Phù như thế nào hại chết cháu gái nhỏ An Mộng Hàn nàng ta yêu thương nhất.

"Trước nàng liền cải trang giả bộ đi theo đội ngũ đi Bắc Việt, lúc ban đầu nhi thần nhìn Cảnh Lưu Niên bên cạnh Nam Cung Thần đã cảm thấy hoài nghi, vẫn để cho người ta chú ý, quả nhiên người nọ chính là Thư Nhã Phù cải trang giả bộ đấy! Không có chỉ ý của phụ hoàng đã tùy ý rời đi, còn tùy

giá tiền hướng Bắc Việt, mẫu phi, nếu để cho người biết được, người nói Tề Vương phủ cùng với Thư gia lại biết như thế nào?"

Nam Cung Hữu hiện tại tâm tình càng lúc càng vui vẻ rồi, Thư Nhã Phù tự mình tiến về phía Bắc Việt, tùy tiện ăn lên một tội lỗi, cũng có thể khiến Thư gia cùng Tề Vương phủ phiền toái nhiều hơn.

"Thật! Người xác định không có nhìn lầm?" Trên mặt vui mừng, An quý phi không ngờ còn có một sự việc như vậy.

"Khẳng định, mẫu phi suy nghĩ một chút, đứa con hoang của Nam Cung Thần cũng mang đi Bắc Việt rồi, Thư Nhã Phù làm mẹ sẽ một thân một mình ở lại trong phủ sao!"

"Được, nếu như vậy thì không còn gì tốt hơn nữa rồi !"

Mấy ngày gần đây An quý phi càng tươi cười rạng rỡ, nhìn vẫn đề ở trên đầu nàng ta là Uyển Quý Phi thất sủng, đây đối với nàng ta mà nói cơ hồ là chuyện vui mừng nhất rồi, so bất cứ lúc nào cũng làm cho nàng ta cảm thấy tâm tình sung sướng hơn.

Trong những ngày gần đây, Tề vương phi Thư Nhã Phù cũng không phải là ốm bệnh nhẹ ở vương phủ tu dưỡng, mà là lặng lẽ hộ tống Tề vương gia đi Bắc Việt quốc, tin tức lan truyền nhanh chóng!

Rất nhiều người ở mọi phương diện cũng đã lấy được tin tức này, chỉ là đối với nguồn gốc tin tức này, khắp nơi cũng vẫn như cũ ôm thái độ hoài nghi.

Trong Tề Vương phủ, Liên Thu rất là gấp gáp, từ một đường dây nghe được tin tức Vương Gia sống chết không rõ, vốn đang ôm may mắn ở bên trong lòng, nhưng theo thời gian trôi qua cũng càng lúc càng bối rối.

Nếu như Tề Vương phủ thật sự xảy ra chuyện gì, như vậy nàng ở trong vương phủ đến danh phận cũng không có, người như vậy thì có kết quả gì!

"Diệu Âm tỷ tỷ, người nói Vương Gia thật sẽ có việc sao? Có thể hay không thật không về được?" Liên Thu cuối cùng vẫn là nóng nảy không thể ngồi yên, lo âu đi đến trong phòng Diệu Âm.

"Liên Thu muội muội, người cứ gấp gáp như vậy cũng vô dụng, chúng ta là người trong vương phủ, không có Vương Gia hoặc là vương phi ra lệnh, chúng ta cũng không thể làm gì? Nếu không chúng ta đi tìm vương phi, hỏi một chút vương phi như thế nào, mặc kệ như thế nào vương phi cũng là Vương Gia cưới hỏi đàng hoàng, để vương phi vào cung cùng Thái hậu hoàng thượng nói một chút, mọi chuyện rõ ràng, cũng bớt đi chúng ta ở chỗ này tùy tiện đoán lung tung!"

Diệu Âm vẫn luôn an tĩnh sống ở trong phủ, họ bốn người bị Uyển Quý Phi đưa vào trong vương phủ, cuối cùng hiện tại cũng chỉ còn dư lại nàng cùng Liên Thu hai người.

Nhìn Liên Thu lo lắng, Diệu Âm khẽ cười trấn an một chút, đi lên trước nhẹ nhàng mơn trớn mái tóc dài rũ xuống của Liên Thu, dịu dàng khuyên giải an ủi bình thường mở miệng nói.

"Nhưng, không phải nói."

Liên Thu đối với tin tức những ngày gần đây về vương phi Thư Nhã Phù, tự nhiên cũng nghe được một chút tiếng gió, giờ phút này nghe Diệu Âm nói, tự nhiên bớt đi một chút băn khoăn.

"Không phải nói cái gì? Liên Thu, trong vương phủ hiện tại cũng chỉ hai người chúng ta có thể tin tưởng lẫn nhau thôi, nếu như người còn có việc ngay cả ta cũng không thể nói, về sau hai người chúng ta ở trong vương phủ này sợ là sẽ không dễ trôi qua, người nói đúng không?"

Nhìn sắc mặt do dự của Liên Thu, Diệu Âm hài lòng cười một tiếng, đưa tay kéo hai tay của Liên Thu cầm lấy, giống như đại tỷ tỷ thương yêu xử lý một chút tóc rối loạn của Liên Thu, mang theo vài phần cảm thán nhẹ giọng nói ra.

Đúng a! Hiện tại trong vương phủ trừ đi vương phi ở ngoài, cơ hồ có thể tính là chỉ hai người là nữ nhân trong hậu viện.

Từ đầu bốn người đi vào trong vương phủ, Lâm Ngọc kết quả thê lương, mà Khương San San cũng là đã trở thành Khương Thục Viện được sủng ái, trong vương phủ cũng chỉ có hai người các nàng ở, mà ở trong vương phủ những người khác gần như cũng làm hai người bọn họ không tồn tại, cho dù là người làm cũng thường không nhìn họ.

Mặc dù ăn mặc đồ dùng không có giảm bớt cùng khẩu trừ, nhưng họ đúng là có một loại cảm giác bị cô lập!

"Diệu Âm tỷ tỷ, người nói đúng, hai người chúng ta nếu như vẫn không thể giúp đỡ lẫn nhau, về sau ở nơi Tề Vương phủ này sợ là khó có thể sinh tồn được!"

Ánh mắt Liên Thu kiên định vài phần, nghiêm túc nhìn về phía cô gái trước mặt mỉm cười, đáy mắt nhất mạt ám quang thoáng qua, giữa thần sắc mang theo bèn bĩ, đưa tay cũng kéo tay Diệu Âm, chân thành cười mở mở miệng nói: "Diệu Âm tỷ tỷ, ta cũng vậy không nói gạt người, thật ra trước kia đến vương phủ, Uyển Quý Phi cũng đã đi tìm ta, để cho ta giám thị nhất cử nhất động của Vương Gia cùng vương phi trong vương phủ, sau đó bẩm báo nàng! Uyển Quý Phi bây giờ bị giảm phi vị, ta cũng vậy, sau khi Vương Gia đi Bắc Việt cũng chưa có đưa tin cùng Uyển Quý Phi rồi."

"Muội muội ngốc nghếch này, lời này của người cũng không thể tùy tiện nói, cho dù là ta người cũng không được nói, nếu để cho người khác nghe được thì như thế nào? Uyển Quý Phi đưa chúng ta vào vương phủ, tự nhiên

sẽ dẫn dò nhiều một chút, chỉ là đặc biệt dẫn dò người mấy câu, người cũng đừng nói như vậy, người khác nghe còn nghĩ người là người của Uyển quý phi!"

Diệu Âm một tay bịt mồm còn muốn nói tiếp của Liên Thu, nhìn chung quanh một chút ngoài cửa cùng ngoài cửa sổ, nhìn không thấy ai mới vừa thở nhẹ ra một hơi.

Đưa tay đem Liên Thu kéo vào trong phòng, nhỏ giọng nghiêm túc nói.

"Người khác ta tự nhiên sẽ không nhiều lời, chỉ là tỷ tỷ chúng ta hai người về sau muốn ở trong vương phủ này ngậy ngốc, còn không biết về sau sẽ như thế nào đây? Không cùng tỷ tỷ nói ta có thể cùng ai nói."

"Tốt lắm, về sau lời này đối với người nào cũng đừng nói biết không?" Diệu Âm rất là nặng nề giao phó.

"Đúng rồi, trước ta muốn nói thật ra thì cũng không phải là cái này, tỷ tỷ, ta chính là nghe nói, những ngày gần đây có lời đồn đãi, nói là vương phi thật ra cũng không có ở trong phủ, đã sớm đi theo Vương Gia cùng tiểu thế tử đi Bắc Việt quốc, cho nên chúng ta muốn đi tìm vương phi sợ rằng rất không có khả năng rồi."

Liên Thu hiển nhiên trước muốn nói lại thôi, chính là bởi vì nguyên nhân này.

Hôm nay, nàng coi như là từ trong đáy lòng đem Diệu Âm thành người của mình, dù sao trong vương phủ này có thể tin tưởng trước mắt cũng chỉ có Diệu Âm thôi.

"Vương phi không có ở trong phủ? Chúng ta ở trong vương phủ cũng không có nhận thấy được, làm sao có thể?" Diệu Âm mặt lộ ra nghi hoặc, chỉ là đáy mắt nhàn nhạt cũng không có quá nhiều lo lắng.

"Thật, đây là người của Uyển Quý Phi bên kia có được tin tức, vì vậy cho nên ta mới vẫn rất sốt ruột!" Liên Thu rất khẳng định nguồn gốc tin tức này.

"Nếu như vậy, chúng ta nên đi tìm vương phi rồi ! Mặc kệ đến cùng là đúng hay không ở trong phủ, chúng ta cũng không thể ở chỗ này ngồi chờ chết, Vương Gia tung tích không rõ, vương phi nếu không ở trong phủ, trong phủ không có một người nào quản sự là không thể được."

Khẽ cười nhẹ, Diêu Âm rất là trấn định mở miệng, cử chỉ đoan trang mà ưu nhã, xoay người đi ra khỏi phòng, bên khóe miệng cũng từ từ gợi lên độ cong của một tia hả hê, trông mắt dưới cũng đầy là nụ cười.

Hai người cặp tay tiến về phía trong sân Tề vương phi ở, mới đi tới cửa cũng đã bị thủ vệ thị vệ cho ngăn lại.

"Hai vị thị vệ đại ca, chúng ta chỉ là đến thăm vương phi, kính xin hai vị đại ca thông báo một tiếng."

"Vương phi thân thể khó chịu, không thể gặp khách, các người hay là đi mau đi! Nếu bởi vì các người vương phi có một sơ xuất mà gặp gió, chúng ta làm thuộc hạ, cũng không tốt cho Vương Gia giao phó." Mặt không vẻ gì thị vệ cũng là hoàn toàn không thấy hai người tồn tại, bộ dạng lãnh khốc giải quyết việc chung, không chút nào cho các nàng hai người một chút thể diện.

Người khác có lẽ không biết, thật ra thì người này chính là người trong Ám các, nói là thủ vệ viện của Tề vương phi, thật ra thì là thủ hộ cả một Tề Vương phủ lớn như vậy.

"Vương phi không phải là không có ở đây chứ?" Liên Thu nhìn hai thị vệ đối với hai người mình thái độ lạnh nhạt như vậy, lập tức giận nâng mắt nhìn hằm chằm chăm chăm.

"Xin hai vị cô nương lập tức rời đi!"

Bạch Ưng có chút trợn trắng mắt, hai nữ nhân này như thế nào đây, ở chỗ này không đi, thật là đáng ghét!

Bạch Ưng, cùng Băng Đồng, Liễu Trì ở trong tối trong các có địa vị ngang hàng, Băng Đồng cùng Liễu Trì hai người hơn nữa là đi theo xử lý mọi chuyện bên cạnh Nam Cung Thần, mà Bạch Ưng là nhiều thời gian hơn bị sai phái bên ngoài, mà lần này trước khi rời đi vương phủ, Nam Cung Thần đầu tiên là triệu hồi Bạch Ưng về, để cho hắn ở lại trong vương phủ, đồng thời cũng nhìn chăm chăm tình huống của An gia bên kia.

"Thế nào? Còn sợ hãi chúng ta đi vào? Một mình thị vệ nhỏ nhoi người hắn không có tư cách cản trở đường đi của hai người tử muội chúng ta, người chính là đi thông báo vương phi một tiếng thì tốt hơn." Diệu Âm khẽ cười một tiếng, bước dưới chân rõ ràng chính là dáng vẻ chuẩn bị đi vào.

Bạch Ưng tái xanh trực tiếp đem trường kiếm bên hông rút ra, ngăn trở đường đi của nàng, vẫn lạnh lùng như cũ nói: "Cô nương nếu như muốn xông vào, vậy thì đừng trách tội hạ đẳng!"

"Người dám động thủ!" Thần sắc Liên Thu đột nhiên biến đổi lớn, nàng ta thế nào cũng không nghĩ tới một cái thị vệ còn có gan rút kiếm hướng về phía họ như vậy.

"Có gì không dám!"

Một âm thanh mềm mại trực tiếp đánh vỡ cục diện bế tắc trước mắt mấy người, mà càng thêm giống như đất bằng phẳng bỏ lại một tảng đá, mấy người tất cả đều trước tiên xoay qua chỗ khác nhìn về phía người tới.

Hắn là. Tiểu thế tử!

Bạch Ưng nhìn đến bé trai trước mắt đang tới gần, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại tinh xảo cùng Vương Gia hoàn toàn là một cái khuôn đúc ra ngoài, mà cặp mắt màu hổ phách kia càng thêm cùng Vương Gia goings nhau, còn có một thân lạnh lùng cùng ưu nhã kết hợp, khí thế bén nhọn làm cho người ta không dám khinh thường.

Nếu như không phải là người trước mắt quả thật chỉ là một bé trai sáu tuổi, Bạch Ưng đoán chừng mình nhìn lầm rồi, Vương Gia nhà mình lúc nào thì cái lão hoàn đồng thành đứa trẻ rồi hả ?

"Người là. Tiểu thế tử? !" Thần sắc Diệu Âm khẽ biến, mở miệng hỏi.

Mặc dù nàng ta dung giọng nghi vấn, nhưng trước mắt Thư Vũ Trạch cùng Nam Cung Thần gần như là cùng một khuôn mặt, cần gì phải trả lời, đã rõ rành rành rồi!

"Bạch Ưng gặp qua tiểu thế tử!" Bạch Ưng mỉm cười nhìn tiểu thế tử trước mắt cùng Vương Gia giống đến tám chín phần, đáy lòng trước tiên dâng lên một phần yêu thích cùng kính nể.

Giờ phút này hẳn vô cùng rõ ràng, Vương Gia không có tin tức, mà vốn hẳn nên ở Bắc Việt quốc, Thư Vũ Trạch lại xuất hiện ở nơi này, điều này đại biểu cái gì?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Vũ Trạch Chủ Sự, Ai Dám Động Đến Tề Vương Phủ (2)

Một đứa bé tự nhiên có mấy chủ trương, hơn nữa đang đối mặt với việc cả cha và mẹ không rõ tung tích, còn biết phải làm gì? Hơn nữa còn biết chạy về đầu tiên, dù sao đoạn thời gian gần nhất đến tột cùng chuyện gì xảy ra, Bạch Ưng làm người của Âm các, dưỡng tình huống Vương Gia cùng bọn người Liễu Trì không có ở đây, gần như tất cả mọi chuyện đều trải qua tay hắn.

Khóe miệng Bạch Ưng không nhịn được nâng lên một đường cong, nhìn một Vương Gia thu nhỏ xuất hiện tại trước mặt của mình, nói không kinh ngạc là không thể nào .

Mặc dù hắn đã sớm biết chuyện Vương Gia cùng Thư Nhã Phù có một đứa con, nhưng cuối cùng không thể tận mắt nhìn thấy, mà hôm nay mới vừa gặp mặt hay là tại hôm nay hôm nay gặp mặt dưới tình thế quý dị như vậy.

Thư Vũ Trạch cũng không phải tự mình một người tiến đến, sau lưng còn đi theo sáu người thanh niên, tất cả đều mặc quần áo giống nhau, mặc dù chỉ là trang phục đơn giản của gã sai vặt, nhưng khí chất đó cùng sự bén nhọn trong ánh mắt, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết không phải người bình thường.

Huống chi làm một trong những hộ pháp trông coi Âm các của Nam Cung Thần, Bạch Ưng liếc cái đã thấy ra sáu thanh niên này cùng người khác bất đồng.

Mà đồng dạng, mấy người đi theo Thư Vũ Trạch đến, cũng đối với người đàn ông mặc áo đen trước mặt nhiều hơn một phần cảnh giác.

Người đàn ông này là một cao thủ võ công, không thể khinh thường!

"Người là Bạch Ưng, người của Tề vương gia?" Thư Vũ Trạch nhìn lên nhìn xuống đánh giá Bạch Ưng vừa thông suốt, lập tức đáy lòng nhiều hơn một phần suy tính.

"Đúng vậy a, tiểu thế tử!" Bạch Ưng cung kính nói.

Vương Gia đã phân phó, khi hắc không có ở đây, đoạn thời gian này trong vương phủ, tất cả mọi chuyện trong tối đều là do hắc xử lý, nhưng hiện tại Thư Vũ Trạch trở lại, trên mặt nổi tự nhiên sẽ giao cho Thư Vũ Trạch đảm đương chủ tử.

Huống chi hắc cũng muốn xem một chút Thư Vũ Trạch đến tốt cùng có bao nhiêu bản lĩnh!

Ám các không quan trọng người là con trai của Các chủ hay là vương phi, chỉ cần người có thể có khả năng khiến người Ám các chịu phục, vậy dĩ nhiên sẽ tôn kính người là Tiểu Chủ Tử, nhưng nếu như không thể, sợ rằng thân phận cũng chỉ là con trai của Vương gia mà thôi.

Mặc dù ý tứ nhìn không sai biệt lắm, nhưng trong đó hàm nghĩa cũng chênh lệch khá xa!

"Hai người các người chính là Uyển Quý Phi đưa tới vương phủ hay sao? Người chính là Liên Thu, mà người là Diệu Âm!"

Thư Vũ Trạch nện bước bước nhỏ đi từ từ đến trước mặt hai người, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, đối với chuyện lớn nhỏ trong Tề Vương phủ, người U Minh cung cũng sớm đã điều tra nhiều vô cùng, về phần trước mắt còn dư lại hai cô gái này, tự nhiên cũng là ở trên tin tình báo, đã từng xem

qua, trí nhớ trong đầu Thư Vũ Trạch rất tốt nên dễ dàng nhớ lại tên tuổi hai người bọn họ.

"Tiểu thế tử có mắt nhìn thật tốt, gặp qua Thế tử." Diêu Âm mỉm cười cúi người hành lễ.

"Thế nào? Hai người các người muốn đến tìm mẫu thân ta? Còn tính toán xông vào?" Thư Vũ Trạch nâng lên nụ cười tràn đầy ưu nhã, âm thanh non nớt nghe thoáng chốc đáng yêu.

"Thế tử chớ trách, tỷ muội chúng ta hai người chỉ là nghe nói vương phi vẫn bệnh lâu không khỏi, đồng thời là tỷ muội trong vương phủ, cho nên muốn ở bên cạnh vương phi hầu hạ! Chỉ là vị đại ca thị vệ này ngăn trở không chịu hướng vương phi thông báo, mới vừa nổi lên một chút xung đột." Diêu Âm nhìn Vũ Trạch nho nhỏ tuổi, thái độ hiền hòa dịu dàng cúi người xuống, nhẹ giọng nói ra.

"Bạch Ưng, người nói!" Thư Vũ Trạch cười híp mắt nhìn về phía Bạch Ưng.

"Hai vị cô nương muốn xông vào nơi ở của vương phi!" Bạch Ưng gọn gàng trực tiếp mở miệng, một câu nói tóm tắt rất đơn giản rõ ràng, nhưng quả thật một câu nói này đã nói lên rất nhiều vấn đề.

"Có nghe hay không, hai người các người là xông vào! Mẫu thân của ta thân thể khó chịu không thể ra gió biết không? Các người còn chọn thời gian này đến, hai người nhao nhao ầm ĩ ở nơi này, các người là cố ý muốn cho mẫu thân của ta bệnh càng thêm bệnh đi!" Thư Vũ Trạch vẫn như cũ cười híp mắt, chỉ là đáy mắt cũng không có một chút nhiệt độ nào, cùng thời điểm Nam Cung Thần làm cái nét mặt, dáng vẻ này thật là giống như mười phần mười.

"Còn nữa, ta không phải nhớ mẫu thân của ta lúc nào thì nhiều ra hai người tỷ muội các người? Các người trong phủ thân phận là gì tốt nhất nhớ

rõ ràng rồi, đừng nhìn ta tuổi còn nhỏ, nhưng bây giờ đang ở thời điểm Tề vương gia chưa có trở về phủ, trong vương phủ chuyện lớn nhỏ đều phải nghe ta! Hai người các người trở về trong viện của các người ngây ngốc, chớ chọc ta không vui ném các người xuất phủ."

Bị một đứa bé sáu tuổi ngay trước mặt một đám thị vệ trách cứ như vậy, Diệu Âm cùng Liên Thu hai người sắc mặt đều rất không đẹp mắt.

Dù sao Thư Vũ Trạch nói đúng là lời nói thật, hai người ở trong vương phủ danh bất chính, nói danh phận không có danh phận, nói là nô tỳ thì hình như chưa tính là nô tỳ, địa vị vốn là khó xử, mà nay trên miệng mà nói cùng Tề vương phi gọi là tỷ muội, nhưng người hoàn toàn không nhận thức người cũng không có biện pháp!

Hơn nữa hiện tại rõ ràng biết được không có người ở trong sân, nhưng lại bị một đứa trẻ nhỏ sáu tuổi ngăn ở cửa, còn bị trách cứ.

Hai người trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt cũng có chút khó coi!

Bị Thư Vũ Trạch nói một phen không thể nói gì được, tất cả đều cứng ở tại chỗ không biết làm cái phản ứng gì! Dù sao trước mắt chỉ là một đứa trẻ nhỏ, hấn biết cái gì, họ có thể cùng hấn nói gì, cộng thêm bên cạnh còn có một Bạch Ưng nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm.

"Chỉ là. Nếu hai vị thẩm thẩm nghĩ muốn vì mẫu thân ta biểu hiện một chút tâm ý, vậy ta ở chỗ này cảm ơn hai vị thẩm thẩm rồi, nếu không như vậy đi, mẫu thân của ta không thể ra khỏi viện gặp gió, mà thân thể lại khó chịu khi gặp người, hai vị thẩm thẩm các người sau này trong thời gian 1 tháng, hãy ở trong sân mình vì mẫu thân ta mỗi ngày sao chép kinh Phật trăm lần, được không?"

Lời nói xoay chuyển, nét mặt Thư Vũ Trạch tràn đầy vô tội ngây thơ, ngửa đầu nhìn hai người trước mắt, tràn đầy khả ái nói.

Bên khóe miệng Liên Thu có chút co quắp, đối với Thư Vũ Trạch mở miệng một tiếng thăm thăm, thế nào nghe cũng cảm thấy chói tai!

Chỉ là đối mặt Thư Vũ Trạch trước mắt tràn đầy vẻ mặt vô tội, cười khó hơn nữa thì cũng không thể không kéo ra một nụ cười, cung kính hành lễ đáp tạ: "Tạ thế tử thành toàn!"

"Cái này hai vị thị vệ ca ca, các người đưa hai vị thăm thăm này trở về đi thôi!" Thư Vũ Trạch nhìn về phía hai thị vệ bên cạnh Bạch Ứng, trực tiếp cười hì hì ra lệnh.

Đợi đến đưa người đi, Thư Vũ Trạch mới vừa quay đầu nhìn về phía Bạch Ứng, chống lại nụ cười tràn đầy tán thưởng của Bạch Ứng, Thư Vũ Trạch bĩu môi, nếu như tình báo của hắn không có sai, Bạch Ứng cùng Liễu Trì, Băng Đồng giống nhau, đều là thủ hạ tâm phúc bên cạnh Tề vương gia, cũng là người trong một cỗ thế lực trên tay Tề vương gia.

"Bạch Ứng ca ca, chúng ta đi đến thư phòng nhờ một chút đi!" Thư Vũ Trạch mặc dù lấy được một chút tin tức, nhưng sợ rằng lúc này chuyện trong Khai Dương thành cùng biến cố trên triều đình, Bạch Ứng ở trong vương phủ sẽ rõ ràng hơn.

Trong thư phòng, Bạch Ứng đi theo Thư Vũ Trạch cùng nhau tiến vào, nhìn một bộ dáng vẻ tiểu đại nhân ngồi lên bàn đọc sách trước mặt là Thư Vũ Trạch, khóe miệng không ngừng được co rút mấy lần.

Nhìn bộ dạng thói quen của Vương Gia, bây giờ nhìn đến một Vương Gia nho nhỏ ở trước mặt mình như vậy, thật sự là để cho hắn tuyệt đối có chút vận vẹo, giống như thân thể Vương Gia quý dị bị thu nhỏ lại vậy.

"Bạch Ứng ca ca, thời gian gần đây Tề vương gia không có ở trong vương phủ, cũng đều là người ở đây xử lý chuyện tình trong vương phủ đi!"

Thư Vũ Trạch đối mặt Bạch Ưng, trên mặt tràn đầy đáng yêu mềm mại mang theo nụ cười ưu nhã, cử chỉ giống như cố tình biểu hiện là một tiểu công tử ưu nhã bình thường.

"Đúng, Thế tử người muốn biết cái gì cứ hỏi là được!" Bạch Ưng cũng rất sáng khoái, tự nhiên biết tiểu tử trước mắt đến tột cùng là muốn làm gì.

.....

Hai người trong thư phòng nói chuyện hồi lâu, mà thời điểm đi ra ngoài, Bạch Ưng nhìn Thư Vũ Trạch đã tràn đầy sợ hãi cùng bội phục.

Ở ngoài Vương phủ, một nhóm lớn thị vệ ủa lên, đao ra khỏi vỏ, tên trên dây cung, tên dài đen nhánh lạnh lẽo vô tình tất cả đều nhắm ngay Tề Vương phủ.

Nam Cung Hữu dẫn đầu đứng ở phía trước, quanh thân một mảnh sát khí kinh người, mặt mày trong có khí thế khác thường, tròn mắt đen nhánh phảng phất một loại đen tối mang theo ương ngạnh cùng ngạo nghễ, một thân hắc bào cuồn cuộn sôi trào.

Xoạt!

Trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang bén nhọn nhắm thẳng vào cửa chính Tề Vương phủ.

"Đi vào lục soát cho Bốn cung, ai dám ngăn trở trực tiếp ra tay bắt lại!"

Một tiếng mang theo bản tính tràn đầy lạnh lùng, lập tức thị vệ một phần cầm trong tay Trường Cung, đầu tên nhắm thẳng vào trong sân vương phủ, mọi người bao vây cả Tề Vương phủ, một đội binh lính khác ở một tiếng gầm lên của Tam hoàng tử, đã vọt thẳng vào trong vương phủ, động tác nhanh chóng tàn nhẫn, liền lúc đầu đá văng ra cửa lớn, phách lối làm cho người ta khó có thể coi thường.

Phanh ——!

Cửa chính Vương phủ một tiếng vang thật lớn, trực tiếp bị binh lính thô lỗ đá văng ra, một nhóm người sau đó đồng loạt xông lên, trên tay trường kiếm lạnh lẽo sắc bén giống như hồ lạnh, vô tình chỉ hướng xông lên trong vương phủ.

Cửa chính Vương phủ một tiếng vang thật lớn, trực tiếp bị binh lính thô lỗ đá văng ra, một nhóm người sau đó đồng loạt xông lên, trên tay trường kiếm lạnh lẽo sắc bén giống như hồ lạnh, vô tình chỉ hướng xông lên trong vương phủ.

"Bốn cung phụng chỉ đến mang Tề vương phi Thư Nhã Phù vào cung, người ngăn trở tất cả đều một mực gánh lấy tội danh kháng chỉ." Nam Cung Hữu chạy bộ vào trong cửa lớn vương phủ, cười lạnh một tiếng, nhìn đáng vẻ mấy gia đình thị vệ sợ hãi kinh ngạc, trực tiếp ngạo nghễ tuyên bố.

Quản gia từ bên trong vội vàng chạy tới, nhìn lên từng dãy binh lính đứng nghiêm trước mặt, trên tay bọn hắn còn có trường kiếm sắc lạnh chói mắt, trong lòng cả kinh, vội vàng tiến lên đón.

"Tam điện hạ, lão nô phải đi bẩm báo với vương phi ngay, người xem chuyện này." Lão quản gia hiện tại ở trong nội tâm đang chấn động kịch liệt, vương phi không có ở trong phủ, ông ta làm lão quản gia thì làm sao không biết, hiện tại ông ta chỉ muốn chuẩn bị mau sớm đem chuyện này thông báo đến Bạch Ưng đại nhân.

"Bốn cung phụng chỉ đón Tề vương phi vào cung, vương phi nếu có thể phối hợp, dĩ nhiên là không còn gì tốt hơn rồi !"

Lão quản gia giờ phút này cũng không kịp suy nghĩ nhiều, giờ phút này trận chiến của Nam Cung Hữu rõ ràng có chuẩn bị mà đến, quét cả đám binh lính mang đao kiếm lạnh lẽo, trực tiếp xoay người chạy tới hậu viện.

Tiểu thế tử hôm nay vừa mới trở về, mà bây giờ xảy ra chuyện như vậy, vương phi cùng Vương Gia lại không có ở trong vương phủ, phải làm như thế nào mới tốt?

Lão quản gia đáy lòng không có tính toán, hơn nữa nhìn ở ngoài cả vương phủ hình như cũng đã bị bao vây, không dám có bất kỳ chậm trễ nào, vội vàng tăng nhanh bước chân tìm Bạch Ưng đại nhân.

Tiểu thế tử còn tấm bé, theo ý ông ta dĩ nhiên là tìm Bạch Ưng đại nhân làm chủ sự!

Bạch Ưng võ công trác tuyệt, Thư Vũ Trạch mặc dù còn tấm bé, nhưng đã làm Cung chủ U Minh cung, tự nhiên là có thủ đoạn của mình.

Trong tiền viện động tĩnh lớn như vậy, đổi lại là người bình thường đoán chừng cũng có thể nghe được một chút tiếng vang, huống chi là hai người bọn hắn.

"Bạch Ưng đại nhân, không xong, Tam hoàng tử mang theo binh lính đem trọn cả vương phủ bao vây, còn nói là phụng chỉ đến đón vương phi vào cung, còn nếu có trở ngại cản người lấy tội kháng chỉ luận xử!"

Bạch Ưng cùng Thư Vũ Trạch mới vừa đi ra thư phòng, lão quản gia cũng đã hoang mang sợ hãi chạy tới, thấy bóng dáng của Bạch Ưng, trực tiếp bước chân tăng nhanh chạy tới, hơi thở cũng không kịp điều chỉnh thở gấp vài cái.

"Nam Cung Hữu, động tác của hắn thật là nhanh!" Bạch Ưng hơi sửng sờ, bĩu môi nói.

Thư Vũ Trạch ngạc nhiên sờ sờ lỗ mũi, nhìn lão quản gia hoàn toàn không thấy sự tồn tại của mình, mắt hình như chỉ thấy được Bạch Ưng tồn tại, trong bụng sáng tỏ, hiện tại tình huống khẩn cấp loại này, lão quản gia

tự nhiên sẽ không để bản thân mình đem lấy một đứa bé nhỏ xem ở đáy mắt, quyết định làm chủ chuyện này trực tiếp đầu tiên tìm tới Bạch Ưng.

"Bạch Ưng đại nhân, Vương phi này cũng không ở trong phủ, Vương Gia cũng không, người xem hiện tại như thế nào mới tốt?" Lão quản gia hiển nhiên cũng cũng là gấp gáp.

Lão quản gia người này từ nhỏ đã nhìn Tề vương gia lớn lên, Thư Vũ Trạch biết ông ta đối với Tề vương gia tuyệt đối là trung thành tận tâm, cho nên ông ta biết hành tung của mẹ mình cũng coi như quá đáng, dù sao trong phủ nếu như không có người biết được, ngược lại càng khó giấu giếm tin tức hơn.

"Trần lão, Thế tử ở chỗ này, về sau chuyện trong phủ đều do Thế tử chủ sự!" Bạch Ưng liếc mắt nhìn sắc mặt ngạc nhiên cùng sáng tỏ của Thư Vũ Trạch, nhìn lão quản gia trầm giọng nói.

Chuyện này. Thế tử.

Ánh mắt lão quản gia nhìn về phía Thư Vũ Trạch đang hướng về phía ông ta mỉm cười, đáy lòng có chút bất mãn, đến lúc nào rồi, Bạch Ưng đại nhân làm sao để một đứa bé nhỏ như Thế tử tới chủ sự, đứa bé mới sáu tuổi có thể biết chuyện gì?

Vẻ mặt quái dị nhìn một chút sắc mặt vẫn như thường của Bạch Ưng, lại nhìn một chút tiểu thế tử Thư Vũ Trạch trấn định như thường!

Lão quản gia cuối cùng vẫn là nghĩ tới, đã có Bạch Ưng đại nhân ở sát bên người, vậy cũng sẽ không ra vấn đề lớn lao gì: "Thế tử, người xem hiện tại. . . ."

"Ta đi gặp Nam Cung Hữu!"

Nam Cung Hữu chờ có chút đã không nhịn được, hôm nay đã có ý chỉ hoàng thượng, hẳn tự nhiên sẽ đem Thư Nhã Phù đến cùng là đúng hay không ở trong phủ điều tra rõ ràng, không có Nam Cung Thần ở Tề Vương phủ, hẳn căn bản cũng không có bất kỳ kiêng kỵ nào.

"Tam Hoàng Thúc thì ra là cũng trở về rồi, hôm nay chắc hẳn ta theo nhị hoàng thúc mới vừa về nước, không ngờ người gặp đầu tiên lại là Tam Hoàng Thúc rồi, Tam Hoàng Thúc thế nào không cùng chúng ta cùng trở về, ta căn bản còn tưởng rằng Tam Hoàng Thúc được Bắc Việt công chúa ưu ái, về sau làm rể hiền của Bắc Việt vương đấy."

Trong âm thanh non nớt mang theo nụ cười nhạo báng, âm thanh giòn nộn của đứa bé đặc biệt ở thời khắc xung đột vũ trang như vậy, có vẻ như vậy là không hợp thời.

Kèm theo tiếng đứa bé truyền đến, ngay sau đó xác định Thư Vũ Trạch nên bước nhẹ nhàng bước đến, hấp ta hấp tấp chạy ra, vẻ mặt tràn đầy hồn nhiên vô tội nhìn Nam Cung Hữu.

"Bốn cung hôm nay tới là đón vương phi vào cung, cháu nhỏ người vẫn là ngoan ngoãn trong phủ ngây ngô tốt, đao kiếm cũng không mở to mắt nếu là không cẩn thận làm người khác khóc, Tam Hoàng Thúc ta liền có tội lỗi lớn." Nam Cung Hữu nhìn Thư Vũ Trạch xuất hiện, con người co rụt lại, mặt không vẻ gì nhàn nhạt mà nói ra.

Hắn cư nhiên cũng thiếu chút nữa quên mất cái tiểu nghiệt chủng này tồn tại!

Không ngờ nó cũng biết bám vào lão nhị, đi theo hắn ta cùng nhau trở về nước.

Thư Vũ Trạch xuất hiện, có chút ngoài suy nghĩ và dự đoán của Nam Cung Hữu, nhưng đồng thời lại để cho hắn giật mình, Nam Cung Thần còn tồn tại một đứa con trai, nhỏ cỡ tận gốc?

Nhưng chỉ là một đứa bé sáu tuổi xuất hiện ở trước mặt mình, cũng làm cho phòng bị của hắn buông xuống, đồng thời cũng càng khẳng định Thư Nhã Phù thực sự không có ở trong vương phủ, cần một đứa bé trai sáu tuổi tới đối mặt với hắn, chính là nói rõ trong Tề Vương phủ bây giờ căn bản cũng không có ai có thể chủ sự, quả thực đã lưu lạc tới mức cần một đứa bé ra mặt.

"Tam Hoàng Thúc nói làm sao, mẫu thân hiện tại mang bệnh nhẹ trong người không nên gặp khách, Tề vương gia còn chưa có trở lại, ta cũng chính là ra ngoài thay thế mẫu thân tiếp đãi một cái Tam Hoàng Thúc mà thôi." Thư Vũ Trạch tràn đầy non nớt mà vô tội mở miệng, nháy nháy cặp mắt trong suốt.

Bạch Ưng đi theo phía sau, trấn định tự nhiên! Lão Tổng Quản bên kia, mồ hôi lạnh trên trán toát ra!

"Hừ, Bốn cung phụng chỉ đón Tề vương phi vào cung, cho dù là người đã đến rồi cũng không ngăn trở được." Nam Cung Hữu trầm ngâm nói.

"Đón mẫu thân của ta vào cung a! Đây là chuyện tốt a, chỉ là. Tam Hoàng Thúc, ta không hiểu rõ, người đón mẫu thân của ta vào cung cần làm to chuyện như thế sao, 800 thủ vệ hộ thành, bao vây toàn bộ vương phủ, chưa thông báo, tự tiện phá cửa mà vào, cung tên trường đao, thì ra đây chính là trong miệng Tam Hoàng Thúc đón người a! Vậy nếu như không phải đón người, có phải hay không bên trong Tề Vương phủ ta đây cũng sớm đã muốn thi thể đầy đất?"

Thư Vũ Trạch vừa nói, vừa đi về phía trước mặt một người trong những thị vệ bên cạnh, tay nhỏ bé đưa ra hai ngón tay, cầm trên lưỡi đao, trái phải lay một cái, nhìn dáng vẻ hoàn toàn không để ý có thể hay không quẹt qua làm bị thương mình, ngược lại thị vệ cầm đao run run rẩy rẩy, sợ Trường Đao trên tay mình sợ ý một chút làm bị thương tay đứa bé trước mắt này.

Thư Vũ Trạch lần nữa quay đầu nhìn về phía Nam Cung Hữu mặt không vẻ gì, tay nhỏ bé duỗi một cái, bộ dạng tỏ vẻ có chuyện lạ: "Tam Hoàng Thúc nói là phụng chỉ làm việc, vậy thánh chỉ ở nơi nào? Ta thế nào không thấy, nếu như người không phải là phụng chỉ làm việc, ta không phải liền bị người lừa?"

Hắn đang trong kinh đô mang nhiều người như vậy, nếu như giả truyền thánh chỉ, hắn ta còn muốn sống nữa hay không!

Chỉ là hướng một bộ mặt vô tội, tò mò cùng hồn nhiên, trong đôi mắt đứa bé lộ ra tia sáng trong suốt, hắn lại có thể nói gì? Vốn là hoàng thượng truyền khẩu dụ, tại sao phải có thánh chỉ!

"Không có à? Không có Tam Hoàng Thúc người dẫn một đám người cứ như vậy đá cửa chạy vào, người là tự tiện xông vào nhà dân, làm xằng làm bậy, mang binh xông vào Vương phủ. Ai nha, chẳng lẽ Tam Hoàng Thúc đây là tạo phản hay sao? Nếu không người mang nhiều binh lính như vậy tới làm cái gì? Mẹ ta có thể là một phụ nữ yếu đuối, người mang theo 800 binh lính đến, thế nào đều không hợp lý a!"

Thư Vũ Trạch hô to gọi nhỏ, hoàn toàn là đang giả bộ ngu si ngây dại, chỉ là đáng vẻ này hồn nhiên vô tội, sừng sốt làm cho người ta không nhìn ra.

Sắc mặt Bạch Ứng như thường, chỉ là đáy lòng đã cười lạnh, thật sự là quá buồn cười, nhìn Nam Cung Hữu bị chặn, hắn đều không ngừng được muốn giơ ngón tay cái lên bái phục tiểu thế tử của mình rồi!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 102.

Tề Vương phủ trong ngoài bị 800 binh lính bao vây tầng tầng lớp lớp, màn đêm dần dần bao phủ xuống, phía chân trời một chút sáng mờ đỏ tươi giống như một mảnh lửa đỏ đốt người chói mắt, một mảnh sáng mờ làm nổi bật, 800 binh lính áo giáp kim loại đen hắc là bị màu đỏ lửa này hâm nóng.

Sắp vào đêm đã có gió lạnh phát qua, nhẹ phẩy từng cái đao kiếm dưới ánh lạnh, rõ ràng lạng lẽ chờ đợi, thâm nghiêm nghiêm trang làm cho người ta không rét mà run!

Màn đêm từ từ phủ xuống, trầm trầm bao phủ ở bên trong thành Khai Dương, ánh sáng mờ nơi nơi cũng nhanh chóng biến mất đi, bong tối quay cuồng thay thế được một mảnh sáng mờ, không trung một điểm màu đỏ cuối cùng đều giống như bị miếng vải đen chậm rãi phủ xuống, cho đến cuối cùng một ít ánh vàng cũng bị che giấu ở dưới màn đen.

Tối nay trăng sang sao thưa, ánh trăng phảng phất giống như lưỡi dao lạnh lẽo mà sắc bén!

Sắc mặt Nam Cung Hữu giờ phút này cũng giống như đêm đen vậy, mất đi kiên nhẫn sáng rõ: "Người tới, lập tức rat ay lục soát cho Bốn cung, người nào ngăn trở lấy tội kháng chỉ bắt lại, nhớ, là bất luận kẻ nào!"

Hắn đã không có cái ý định cùng Thư Vũ Trạch tiếp tục nhiều lời nữa, chỉ là một đứa bé cũng lặt không nổi cái gì, mặc dù có nắm chặt, nhưng hiện tại 800 binh lính xuất động không thể đem một Thư Nhã Phù mang đi, nếu như truyền đi, sợ là muốn trở thành trò cười.

Bị Thư Vũ Trạch nói này nói nọ hao phí rất nhiều thời gian, Nam Cung Hữu đã không còn tính khí nhẫn nại nữa!

Hôm nay đã giờ Dậu!

Nam Cung Hữu trực tiếp hạ lệnh làm cho người ta động thủ, toàn bộ đội binh lính lập tức phân tán hướng đi về các phương hướng của Tề vương phủ, động tác nhanh chóng và chuẩn bị, giống như báo săn cũng sớm đã nhìn chăm chăm con thỏ, hôm nay được cho phép nhào tới, lập tức giống như đứt dây cung tên, từng cái một như lang như hổ vọt vào.

"Vẫn là tất cả đều dừng tay đi! Bốn cung sợ các người như những con chó Nhật đập hồng Tề Vương phủ ta mà !" Một tiếng tiếng cười ở lúc binh lính sắp hành động, đột nhiên vang lên!

Hữu!

Nường theo mà đến, còn có âm thanh của mũi tên có tính toán, Kinh Lôi như tia chớp, bay nhanh tựa như sóng biển, giống như một tia chớp bổ về phía mặt đất.

Hai trường kiếm lấy nghiêng về độ cong xẹt qua trước mặt của cả đám binh lính, ánh lạnh của mũi tên hiện ra trực tiếp đột nhiên ghim vào bên trong, đi sâu vào mặt đất một tấc có thừa, mũi tên này cơ hồ chính là xẹt qua chop mũi mấy người lính mà qua, nếu như người nào động tác mau một chút hoặc là lệch một chút, mũi tên này cắm vào thì không phải là mặt đất, mà là ghim vào bên trong thân thể, lây dính máu tươi mà ra.

Bọn binh lính mới vừa bay vọt ra, tất cả đều chợt dừng bước lại, trong lòng kinh hãi mà vẫn còn sợ hãi nhìn mũi tên cắm trên mặt đất, cái đuôi mũi tên này vẫn như cũ không ngừng run rẩy kịch liệt, thể hiện một uy lực cường đại mũi tên này bắn ra.

"Người nào?" Nam Cung Hữu chợt quay đầu nhìn về phía phương hướng mùi tên bắn tới.

Mới vừa quay đầu qua, trong bụng giật mình, lập tức thân mình khẽ nghiêng, có thể bên lỗ tai một mũi tên dài nhảy vọt qua, bên tai còn có thể nghe được tiếng gió gào thét cấp tốc mà qua, bên lỗ tai mang theo cảm giác khẽ nóng bỏng của tên dài như tia chớp đi qua mang tới.

"Hắc hắc, rất đáng tiếc, thiếu chút xíu nữa mà có thể miễn phí cho Tam Hoàng Huynh quần lên một lỗ tai rồi !" Âm thanh tiếng cười tùy ý nói toạc ra, trêu chọc, nhìn ra người này căn bản sẽ không có đem 800 binh lính trước mắt này đặt ở trong mắt.

Trên mái hiên bên trái chánh điện Tề Vương phủ, gió lớn tung bay gào thét mà qua, trên mái hiên một người mặc áo khoác đỏ, bị gió cuốn lấy lên, ống tay áo tung bay, áo khoác đỏ tươi chói mắt chói mắt, lạnh lạnh nhàn nhạt dưới ánh trăng, thế nhưng giống như yêu quái dưới ánh trăng.

Giữa không trung mái tóc dài đen bỗng bành lay động bung ra, tự nhiên một mảnh tươi đẹp, theo gió cùng với áo khoác đỏ, bong dáng mảnh khảnh theo ống tay áo tung bay tùy ý ngời trên trên mái hiên, dưới áo khoác rộng rãi, hai chân đứng đưa qua lại.

Mặt mày ngạo nghễ trong sáng, làm nổi bật dưới màu đỏ tươi là dung nhan mỹ lệ, cười cười ở giữa ánh trăng thanh lệ!

"Mẹ!"

Nhìn trên mái hiên một màu đỏ tươi, Thư Vũ Trạch vui mừng cười một tiếng, dưới chân nhẹ một chút, trực tiếp nhảy lên, bổ nhào vào trong ngực Thư Nhã Phù ở trên mái hiên.

"Ai u, bảo bố! Để mẹ xem một chút, có phải hay không gây đi, không có không bị bề trên vô lương ý vào nhiều người khi dễ con, xem một chút,

xem một chút! Ai u, bảo bối con đều gãy!" Tùy ý người khác sờ khuôn mặt nhỏ bé bảo bối Thư Vũ Trạch của mình, trên mặt phì nộn non mềm, rất là tiếc hận đau lòng, "Tam thúc của con nhất là có huynh đệ yêu, Tề vương gia vì Bắc Việt công chúa mỹ nhân đi trời nam đất bắc, bỏ lại mẹ con một mình ta ở trong vương phủ, lại còn hành hạ con gãy thế này, chắc hẳn Tam Hoàng Thúc con sẽ thật tốt giúp cha con trả bồi thường!"

"Mẹ, mẹ không có tin tức lâu như vậy, thật là làm con sợ muốn chết!" Chui ở trong ngực ấm áp tràn đầy mùi thơm ngát, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát, bất mãn chu môi nói thầm.

"Thật xin lỗi a! Bảo bối, xảy ra một số chuyện, còn không kịp thông báo cho con!" Ôm trong lòng ngực con trai của mình, tròng mắt Thư Nhã Phù chảy ra ôn tình cùng mềm mại, còn có lấy làm cho nhớ nhung, một cái tay nhẹ nhẹ vỗ về đầu Thư Vũ Trạch.

"Thư Nhã Phù, người làm sao lại ở trong này?"

Nam Cung Hữu thế nào cũng không nghĩ tới, người xuất hiện ở nơi này lại có thể là Thư Nhã Phù, cái người này theo ý hẳn vốn hẳn nên đã cùng Nam Cung Thần mất tích ở trong rừng sâu đầy băng tuyết rồi.

Áo khoác màu đỏ tươi như vậy, nụ cười trong sang rực rỡ như vậy, làm trắng kém sắc, thế nhưng trong nháy mắt đau nhói hai mắt hẳn.

Trong kinh ngạc mang theo phức tạp khó mà nói rõ, Nam Cung Hữu không có bỏ quên ở góc khác của mái hiên, một cô gái cả người áo trắng như tinh quang rét lạnh như ánh trăng, lạnh băng, cầm trong tay Trường Cung, cô gái giờ phút này cũng đã lại một lần nữa kéo dây cung, thị nữ bên cạnh Nam Cung Thần, Băng Đồng!

Đáp cung, kéo dây! Đầu mũi tên nhắm thẳng vào trước mặt Nam Cung Hữu!

Nam Cung Hữu lập tức cảnh giác, điều tra chung quanh còn có người nào, ánh mắt trái phải quét qua muốn đem Nam Cung Thần từ trong đám người tìm ra, chỉ là cuối cùng lại như cũ không nhìn thấy một bóng người.

Hình như chỉ có hai cô gái Thư Nhã Phù cùng Băng Đồng trước mắt này, nóng bỏng náo nhiệt cùng băng hàn như hồ sâu!

"Kỳ quái, Tam điện hạ làm sao lại hỏi Bốn cung cái vấn đề này, Bốn cung chính là Tề vương phủ, mặc dù cho tới nay đều ôm bệnh ở trong phủ tĩnh dưỡng, nhưng Tam điện hạ dàn trận lớn như vậy, mang binh bao vây Tề Vương phủ, Bốn cung như thế nào có thể ngồi yên không để ý đến?"

Đuôi lông mày hơi hơi nhíu lại, trên cao nhìn xuống nhìn về phía Nam Cung Hữu, mắt Thư Nhã Phù như vậy nhìn xuống cả đám binh lính, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí có loại bầu mưu nghĩ kế, cảm giác ở trên người khác.

Khẽ lắc đầu một cái, nàng đây là cái tư tưởng gì? Đứng thẳng chúc lợi hại rồi...

Nếu để cho Tề vương gia biết ý tưởng của nàng bây giờ, nhất định phải ném cái ánh mắt khi dễ tới đây.

Sắc mặt cứng đờ, Nam Cung Hữu cũng là có chút trả lời không ra được, dù sao ngay từ lúc hãn mọn phụng chỉ tiến đến, thời điểm lục soát có hay không Thư Nhã Phù ở Tề Vương phủ, cũng đã tính trước người trước mắt không có ở bên trong vương phủ, chỉ là hôm nay đột nhiên xuất hiện cô gái áo đỏ, để cho hãn có chút ứng phó không kịp.

"Điện hạ, hiện tại tình thế đã không cho phép chúng ta lo ngại, Tề vương không có ở đây, trước hãy bắt Thư Nhã Phù cùng với con trai nàng ta!" Người đàn ông vẫn đi theo bên cạnh Nam Cung Hữu, nhỏ giọng lặng lẽ mở miệng.

Người đàn ông cả người áo đen bình thường, nhưng diện mạo lại che giấu ở dưới mặt nạ màu đen, làm cho người ta không nhìn ra hẳn đến tột cùng loại dáng vẻ nào, chỉ là một cặp mắt thâm trầm giá lạnh, như hồ sâu ngàn dặm dưới từng mảnh băng tuyết, kỳ lạ ở hẳn không có bất kỳ động tác gì trước, cứ nhiên làm cho người ta gần như hoàn toàn bỏ quên hẳn người này tồn tại.

Trong bụng Nam Cung Hữu trầm xuống, sắc mặt có chút do dự, tầm mắt khẽ thấp xuống.

Nhưng sau đó đột nhiên nâng lên cặp mắt, một lần nữa thời điểm ánh mắt hướng về Thư Nhã Phù trên mái hiên, ánh mắt chất đầy sát ý, ẩn nấp mà nội liễm.

Một chút ánh mắt kia, Thư Nhã Phù vẫn luôn luôn bị hẳn chú ý coi thường, không đợi Nam Cung Hữu ra tay, ngay lập tức tay khẽ chống, trực tiếp ôm Thư Vũ Trạch từ mái hiên lật người lên, lui về phía sau hướng chủ điện Tề Vương phủ chạy đi, mượn góc độ thuận tiện, dung hướng mái hiên Chủ Điện tới ngăn trở tầm mắt đám người Nam Cung Hữu.

Cũng trong lúc đó, Băng Đồng đã sớm kéo căng dây cung vận sức chờ phát động, ngón tay vừa động.

Tên dài hừ một tiếng, nhanh như tia chớp bắn ra.

Bên kia Bạch Ưng cùng ở thời khắc Băng Đồng ra tay, trường kiếm nhanh như tia chớp chọt mở ra, người nháy lên một cái, sôi nổi mà qua, thân thể vẫn còn giữa không trung, trực tiếp xoay người lại, trường kiếm trơn nhẵn bén nhọn xẹt qua, dòng nước xiết bay vọt, kiểu tiếng sấm rền bén nhọn, lạnh lẽo mà qua.

Trường kiếm vung qua, lập tức năm sáu tên lính máu tươi chảy ra âm âm ngã xuống, đồng thời trực tiếp ngăn trở binh sĩ phía sau đuổi sát mà theo.

Bên kia, Thư Nhã Phù ôm Thư Vũ Trạch trong ngực, không chút hoang mang từ trong lòng ngực móc ra một vật, kéo ra.

Khoảng không gian đen kịt, chỉ có bên trong bầu trời ánh trắng đầy trời lóe ra, đột nhiên nở rộ một mảnh xán lạn lửa khói ngời ngời, muôn hồng nghìn tía, lửa khói đột nhiên thắp sáng một mảnh giữa bầu trời lớn như thế, ánh lửa càng thêm rõ ràng chiếu rọi ở trên Tề Vương phủ.

Lửa khói lên, đẹp mắt mà Mỹ Lệ!

Ở phương hướng khác với Tề Vương phủ, đồng thời mấy đạo bóng đen bay vọt ra, hướng phương hướng khác nhau mà đi.

"Đi!" Một cái vỗ tay vang lên, Thư Nhã Phù để con trai mình xuống, đồng thời Băng Đồng đã một tiếng kéo qua thắt lưng của nàng, lôi kéo nàng, mấy người đồng thời hướng trong hậu viện, nếu nói thì là phương hướng chỗ ở của Tề vương phi phóng tới.

Bị kéo cá đai lưng lôi kéo đi, trong lòng Thư Nhã Phù một hồi nói thầm, Băng Đồng quả nhiên là Băng Sơn Mỹ Nhân, không có chút nào biết thương hương tiếc ngọc!

Nên đổi lại trai đẹp đến mình, để Bạch Ưng đến nàng đoán chừng cũng tương đối thương hương tiếc ngọc a, cố tình mỗi lần đem nàng giống như xách con gà con một dạng, giơ người lên chạy, chỉ là Băng Đồng băng sơn đại tiểu thư của chúng ta, căn bản cũng không để ý tới bất mãn của nàng, trực tiếp dắt bỏ chạy.

Khóc không ra nước mắt, ai bảo người Băng Đồng khinh công tốt nhất !

Ai bảo nàng không biết chút võ công bay tới bay lui này! Chỉ có thể trở thành con gà con bị xách lên, ngoan ngoãn phối hợp!

Mấy người cấp tốc từ trên nóc nhà chạy trốn ra ngoài, người của Nam Cung Hữu muốn đuổi tới, tối thiểu cần một thời gian nhất định, mà mấy người khinh công tốc độ cực nhanh, trực tiếp cấp tốc hướng mục đích cần tới.

Tiến vào trong sân Tề vương phi ở, Thư Nhã Phù bị xách trên hông một hồi đau đớn, trực tiếp tràn ngập tức giận, chạy vào sau bình phong hồng mai thanh khiết xinh đẹp, hướng nơi nào đó phía dưới đầu giường dùng sức một cước đạp đi xuống.

"Rầm rầm rầm ——"

Ván giường lập tức ầm ầm mở ra, xuất hiện một mật đạo tối đen như mực.

Phía ngoài, 300 binh lính đã xông vào, binh qua Thiết Giáp va chạm nhau vang lên âm thanh, mang theo chỗ này đêm rét lạnh lẽo băng hàn, cùng với máu tươi thiết huyết dính đầy!

Tối nay, Khai Dương thành ở dưới trăng sang trong veo, chắc chắn là một đêm không ngủ.

Đám người Thư Nhã Phù lục tục nhảy vào trong mật đạo, cửa mật đạo lần nữa đóng lại cái phút chốc kia, Tề Vương phủ kể cả giờ phút này ở bên trong chỗ ở của Tề vương phi, những nơi khác đột nhiên ánh lửa chột nổi lên, mà cả đám binh lính cũng phá cửa mà vào!

Lúc này —— giờ Dậu một khắc!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hoàng Thành Tranh Đấu, Máu Nhuộm Khai Dương! (1)

Tối nay trăng sáng mát mẻ, mang hơi lạnh nhàn nhạt bao phủ một mảnh trên thành Khai Dương, bên trong điện Thái Hòa của Hoàng hậu nương nương, tối nay đặc biệt chuẩn bị bước tiệc cho sinh nhật của hoàng hậu, phồn hoa rực rỡ, đèn dầu sáng rỡ, quốc mẫu sinh nhật vốn hẳn nên cả nước trên dưới cùng nhau ăn mừng, chỉ là hoàng hậu nương nương xưa nay giản đơn lễ Phật, cho dù là sinh nhật cũng không nguyện ý phô trương lãng phí nhiều.

Quốc mẫu một nước như Phượng Hoàng mặt trời mới mọc, mặc dù đơn giản như thế nào cũng làm cho đông đảo hoàng tử, công chúa, tất cả đều trình diện chúc mừng, mà Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu cũng chạy về mấy ngày nay để chúc mừng ngày sinh mẫu hậu mình, ánh nến chiếu rọi một mảnh tốt lành vui mừng ở trong điện Thái Hòa, hoàng hậu nương nương một thân Phượng Bào đoan trang quý khí, trên đầu trâm cài tóc tinh xảo phù hợp với trang phục của một quốc mẫu, càng nhiều một phần uy nghi cùng cao quý.

Ở trong điện Thái Hòa, ca múa mừng cảnh thái bình, ít có ngoại tộc mang vũ nữ tới ca múa, càng làm cho cả bữa tiệc ngày sinh nhật cực kỳ náo nhiệt, hấp dẫn tầm mắt mỗi người.

Mà Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu tối nay, dưới tình huống như vậy, cũng là có một ít ngây người, hình như có chút mất hồn mất vía, thỉnh thoảng ánh mắt trầm trầm nhìn về phía hoàng thượng cùng hoàng hậu đang ngồi phía trên.

Hoàng thượng những ngày gần đây thân thể khó chịu, tin tức cũng không có truyền ra, chỉ là trong cung cũng đã có rất nhiều người được một chút tin tức!

Hoàng thượng vài ly rượu lót bụng, trên mặt cũng đã hiện lên đỏ ửng, khiến sắc mặt vốn có chút tái nhợt cũng thay đổi trở nên hồng nhuận hơn.

"Chiêu nhi, Bốn cung cùng đi với phụ hoàng người về trước, người ở nơi này chủ trì bữa tiệc, chớ để quấy đảo hưng phấn của mọi người!" Hoàng hậu nương nương đứng ở bên người Hoàng thượng, mặt mày nhu hòa, tròn mắt mang theo thần sắc không hiểu, mỉm cười nhìn cả đám người xung quanh.

"Dạ, mẫu hậu!" Sắc mặt Nam Cung Chiêu cứng đờ, ngay sau đó còn kéo ra một nụ cười đồng ý.

Hoàng hậu cùng hoàng thượng rời đi, vốn là mọi người còn có chỗ cố kỵ, lúc này ngược lại càng thêm không chút kiêng kỵ nào, ly rượu nguyệt sắc, ca múa giương nhẹ, sống mơ mơ màng màng!

Giờ Dậu một khắc đã qua một chút.

Nam Cung Hữu đối với đột nhiên nhiều chỗ giữa Tề Vương phủ dấy lên lửa mạnh hùng hực, cau mày, trong bụng có một ít lo lắng, hẩn phái ra người đuổi theo đám người Thư Nhã Phù, nhưng cũng không có hạ lệnh muốn tiêu hủy Tề Vương phủ này, Tề Vương phủ một khi cháy ngược lại sợ là muốn kinh động càng nhiều người.

Thời gian kéo càng dài, chỉ biết chuyện sẽ càng khó có thể tiến hành! Sắc mặt có chút nặng nề mà nóng nảy, Nam Cung Hữu trầm ngâm bất động nhìn về phía phương hướng khác đang dấy lên ánh lửa, tỏa ra một Tề Vương phủ lớn như thế một mảnh màu đỏ rực.

"Tam điện hạ, thời giờ đã không còn sớm, nếu như Điện hạ tin được tại hạ, như vậy tại hạ nguyện ý lưu lại đuổi bắt Tề vương phi cùng Thế tử." Người đàn ông áo đen vẫn theo sát ở bên cạnh Tam hoàng tử, dưới mặt nạ màu đen giờ phút này lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tùy ý nhìn hướng trước mắt của Tề Vương phủ đang hùng hực lửa đỏ.

Trong bụng trầm xuống, Nam Cung Hữu quay đầu nhìn về phía người đàn ông áo đen, đáy lòng có chút do dự!

Hôm nay thời gian cấp bách, hắc vốn không có nghĩ đến sẽ ở trong Tề Vương phủ này trì hoãn thời gian lâu như vậy, thủ vệ ở cửa Tây cùng cửa Nam hoàng cung còn cần đi tiếp thu, đợi đến thời điểm đối ca ngược lại sẽ càng nhiều phiền toái hơn một chút.

"Nếu như vậy, liền phiền toái tiên sinh! Nếu như có thể phiền toái tiên sinh bắt giữ hai người Thư Nhã Phù, nếu không thể. Chết nên chết!"

Lập tức, Nam Cung Hữu để lại 500 binh lính, đem quyền điều binh toàn bộ giao do người đàn ông áo đen nắm trong tay, đồng thời trực tiếp không do dự xoay người rời đi, kéo qua ngựa nhảy lên, roi ngựa mãnh lực vung lên, lập tức mang theo 300 binh lính hướng cửa cung chạy như bay mà đến.

Để lại người đàn ông áo đen, mỉm cười nhìn khói cháy nổi lên bốn phía Tề Vương phủ, bầu trời, đáy mắt tràn đầy nụ cười, ánh lửa chiếu sáng đầy trời, giống như ngọn lửa ở đáy mắt 唳 nhảy nhót.

.

Thủ vệ ở cửa Tây Hoàng cung, tối nay phụ trách là Lâm Đô Thống, người này đỉnh đặc, cũng là vận khí tốt mới từ một Tiểu Binh lỗ mãng từ từ được đề bạt thành Đô Thống, giờ phút này giờ lên trường thương đi, một cái tay tháo xuống áo giáp trên người.

Nhìn một binh sĩ giữ cửa đánh một cái ngáp, trực tiếp một cước đá tới, âm thanh to lớn mở miệng: "Còn chưa tới thời điểm thay ca đâu, tất cả đều nâng lên tinh thần cho ta, chớ một bộ dạng tối hôm qua cùng phụ nữ có chồng giày vò cả đêm, đợi ngày nào đó nghỉ ngơi, ta xin Đô Thống Đại Nhân cho các huynh đệ đi Phiên Hương lâu uống rượu!"

"Hắc hắc, Đô Thống Đại Nhân tinh thần của ngài đâu rồi, thuộc hạ như thế nào cùng ngài so a!" Một bên mấy người lính nghe Lâm Đô Thống nói, tất cả đều cười lớn, đáy mắt hiện lên nụ cười thô bỉ mà từng người đều hiểu rõ.

"Đô Thống Đại Nhân, Đại Lý Tự Thiếu Khanh Trình đại nhân ở cửa thành bên ngoài bảo là muốn gặp ngài!" Tiểu Đội Trưởng lúc này chạy tới.

"Đại Lý Tự Thiếu Khanh, hắn chạy tới nơi đây làm cái gì?" Lâm Đô Thống nghi hoặc lắc đầu một cái, nghĩ tới mình và Đại Lý Tự Thiếu Khanh này lại không có cái giao tình gì, thế nào lúc này chạy tới, còn muốn gặp hắn.

Đi theo đại đội trưởng cùng đi, rất xa cũng đã nhìn thấy một người quần áo đơn giản là Trình Viễn, Lâm Đô Thống khách khí tiến lên: "Đại nhân thế nào giờ phút này lại đến, có cái gì nô tài biết có thể giúp đỡ không?"

"Dĩ nhiên là cần!" Trình Viễn quý dị cười một tiếng.

Lâm Đô Thống trong lòng thất kinh, còn chưa có phản ứng kịp, đã bị người sau lưng một đao đâm vào bên trong thân thể, ngực một hồi đau nhức kịch liệt.

Trợn to cặp mắt, lâm Đô Thống cúi đầu nhìn ngực mình trường kiếm xuyên thấu mà qua, thế nào cũng nghĩ không đến tới nay sẽ trở thành thời khắc mình vào điện Diêm vương điện, mượn sức lực cuối cùng quay đầu muốn chất vấn đại đội trưởng tại sao.

Thân thể cũng là phịch một tiếng ngã trên mặt đất, mặt úp xuống đất, máu tươi rùng rùng không ngừng chảy ra, rất nhanh nhiễm đỏ cái khoảng không gian mặt đất này.

Mới vừa đứng ở sau lưng Lâm Đô Thống, đại đội trưởng lộ ra khuôn mặt bị máu tươi văng tung tóe, lộ ra nụ cười quỷ dị cùng Trình Viễn liếc mắt nhìn nhau một cái, trên tay chợt dùng sức một chút, đem trường kiếm đâm vào ngực Lâm Đô Thống rút ra ngoài, cười lạnh nói: "Cần cái mạng Đô Thống Đại Nhân ngài mượn tới dùng một chút."

Làm thân tín của Nam Cung Hữu, Trình Viễn nắm trong tay hộ vệ ra vào cửa Tây hoàng cung!

.....

An Hoảng Văn, cũng trong lúc đó, xuất hiện tại bên trong trại lính bảo vệ kinh đô ngoài thành Khai Dương, trấn thủ binh lính Mạc thống lĩnh lập tức đem hai người nghênh vào bên trong lều lớn, sau phụ trách 3000 cấm vệ quân này, Đô Úy cùng Phó tướng cũng liên tiếp tiến vào bên trong lều lớn, nến đỏ ngọn đèn dầu, bên trong đại trưởng bên chỗ không có người, một chút máu tươi tung tóe nhuộm cửa trắng lều lớn!

Tiếng tranh đấu bên trong lều lớn, truyền ra ngoài lều, binh lính thủ vệ ở lều lớn vẫn không nhúc nhích, không chút phản ứng nào, hình như đối với bên trong lớn xảy ra chuyện gì hoàn toàn không biết được.

Đến tận đây.

Mấy người đi cùng An Hoảng Văn đã sớm đi vào, cướp lấy con dấu Đô Úy, mưu đồ bí mật cướp lấy 3000 cấm vệ quân cũng đã sớm chuẩn bị lâu nay.

.....

Cửa chính Nam Hoàng cung, cũng chính là Tuyên Vũ môn, tối nay Lý Thường Yếu trong lòng cũng sớm đã hiểu rõ, chặt chẽ giữ nghiêm cửa nam, tối nay hoàng hậu nương nương tổ chức tiệc mời mọi người, các xe ngựa đều muốn trải qua Tuyên Vũ môn nghiêm khắc kiểm tra, vì vậy trước khi thay ca, Lý Thường Yếu cũng vẫn đề cao cảnh giác, nhất là những Vũ Cơ, nhạc sĩ kia được dẫn vào trong cung, càng muốn đề phòng xuất hiện thích khách.

Đồng thời. Còn phải phòng ngừa người ở bên trong ra ngoài, tối nay Tam hoàng tử động thủ, làm than tớn của An quý phi, Lý Thường Yếu tối nay đã được tin tức, cả người cũng bởi vì căng thẳng, dẫn đến thời điểm canh giữ cũng có chút không yên lòng.

Một chiếc xe ngựa lặng lẽ dừng ở trước Tuyên Vũ môn, ánh mắt Lý Thường Yếu lập tức cảnh giác quét đi qua, giờ phút này bữa tiệc của hoàng hậu nương nương cũng sớm đã bắt đầu, người nào đáng vẻ lại lớn như vậy tới thời gian này mới đến.

"Người nào? Xuống xe ngựa, xe ngựa không được đi vào hoàng cung."

"Người nào? Xuống xe ngựa, xe ngựa không được đi vào hoàng cung."

Rèm xe ngựa rèm một tiếng bị vén lên, Liễu Trì trực tiếp từ bên trong xe ngựa nhảy ra ngoài, đưa tay đem lệnh bài của Tề Vương phủ từ ống tay áo dưới lấy ra: "Vương Gia muốn vào cung, tránh ra!"

Lệnh bài của Tề Vương phủ, tùy thời có thể tùy ý ra vào hoàng cung, mà cũng chỉ có xe ngựa của Tề vương gia có thể thẳng vào nội viện hoàng cung, mà cũng là Tề vương được thụ sủng ái một chút.

"Thuộc hạ không biết là Vương Gia, kính xin Vương Gia thứ tội!" Lý Thường Yếu vội vàng hành lễ, trong bụng cũng là khẩn trương lên, lòng bàn tay cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Tề vương gia không phải cũng sớm đã ở Bắc Việt mất tích rồi sao, mọi người đồn đãi nói Tề vương đã chết, nhưng tại sao vào lúc này đã trở lại!

Nghĩ tới Tề vương gia trong truyền thuyết, người không trọn vẹn, mười hai tuổi liền lấy 500 binh mã đánh lui địch quốc có một vạn binh lính, một cuộc chiến dịch cũng là đem năm trăm người toàn bộ tính toán, không mất một người lính nào!

Tối nay, Tam hoàng tử khởi sự (phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang)! An quý phi, An Thừa Tướng sẽ đồng thời ra tay, hoàng cung cùng thời điểm này, bầu trời sẽ bị máu tươi nhuộm đỏ.

Lý Thường yếu cả người cũng đã có chút ngây dại, hiện tại hẳn nên làm cái gì? Như thế nào thông báo cho Tam hoàng tử, cũng hoặc là như thế nào rút người ra?

Thời khắc tối tăm mãnh liệt dâng trào.

Vương Gia có nhiều truyền kỳ nhất cứ nhiên trở lại!

Cửa thành mở rộng ra, xe ngựa ở cả đám binh lính sát bên trong từ từ lái vào trong hoàng cung.

Một cơn gió lạnh chợt nổi lên, thổi lên một góc rèm xe ngựa, lộ ra bên trong có một người đàn ông dung mạo khuynh thành tuyệt sắc, bên khoe miệng còn có một nụ cười nhàn nhạt mà thần nhiên, cùng với trên hai chân người đàn ông còn có một vật thể trắng như tuyết.

Người này tự nhiên cùng lười biếng thanh thản, hình như xe ngựa này chạy vào hoàng cung là sẽ khói tiêu máu nhuộm, mà là đi vào môi trường thích hợp thoải mái nhất.

"Đã đến lúc rồi !" Một tiếng thở dài đơn giản bên trong xe ngựa lặng lẽ vang lên, không có ai nghe, trừ nằm ở trên hai chân người đàn ông, một quả

cầu trắng nhỏ ngủ say sữa, nghe âm thanh của hân lại lật người con chồn trắng nhỏ cọ xát thân mình, tiếp tục ngủ.

Một tiếng kia êm ái như người tình nỉ non, giống như gió bên tai êm ái thổi lất phất mà qua, nhẹ nhàng phất qua long con chồn trắng nhỏ, giống như tay óng ánh trong suốt bạch ngọc, hình như so với bộ long trắng kia càng thêm chói mắt.

.....

Hoàng hậu nương nương cùng đi hoàng thượng rời đi điện Thái Hòa, trực tiếp cùng Viên Khi Minh đưa hoàng thượng về tẩm cung của Hoàng thượng.

Ở trong Càn Khôn điện, sắc mặt hoàng thượng giờ phút này mùi rượu tản đi, đã sớm khôi phục trắng bệch, thân thể muốn so sánh với trước kia cũng sớm đã rõ ràng gầy yếu đi rất nhiều, không tuấn lãng như lúc còn trẻ, giờ phút này thân thể càng có nhiều cảm giác vô lực, suy sụp.

Ngắn ngủn trong vài tháng, tình thần hoàng thượng từ đầu sáng láng trở nên càng phát ra uế oải, những ngày gần đây, thân thể càng thêm không khỏe bằng lúc trước, lâm triều cũng đã nhiều ngày không có lên, cũng chính bởi vì biến hóa rõ ràng như vậy, tin tức hoàng thượng sắp sửa không tồn tại lâu trên đời cũng sớm đã truyền trong hoàng cung, bằng những con đường khác nhau lặng lẽ truyền ra, tâm tư các nơi cũng bắt đầu vùng lên.

Đông ly quốc, còn chưa lập thái tử, hoàng thượng lần này đột nhiên bệnh nặng, như vậy ai sẽ trở thành người thừa kế ngôi vị hoàng đế?

Gió nổi mây vần, thâm gợn sóng, ngoài mặt bên trong thành Khai Dương yên ổn, bởi vì hoàng thượng thân thể ngày càng suy yếu, khắp nơi cũng bắt đầu trở nên không an phận .

Mà mấy hoàng tử đi Bắc Việt quốc lúc trước, cũng chính bởi vì vậy, mới vừa từng người một khẩn cấp chạy về, trong cung tự có tai mắt của bọn họ ở khắp nơi, tình trạng thân thể của hoàng thượng như thế nào cũng bị xem ở đáy mắt.

"Hoàng thượng người cảm giác như thế nào rồi hả ? Nô tì sai Viên tổng quản gọi thái y tới xem một chút đi!" Hoàng hậu nhìn trước sắc mặt tái nhợt của người đàn ông trước mắt, cái người đàn ông mà bà ta phó thác cả đời.

Người đàn ông trước mắt này, đã từng phong hoa tuyết dạt như vậy, rực rỡ hoa đào nở rộ ở bên trong, mỉm cười hướng bà đưa tay ra, để cho tâm đã từng bình tĩnh của bà bởi vì ông ta mà dâng lên gợn sóng.

Cái người để cho bà ta bỏ ra cả đời để yêu, cho bà vinh quang cùng phần hoa tối cao, cho bà ta vị trí nhất quốc chi mẫu, nhưng lại sớm đem lời hứa lúc đầu vứt bỏ, ngược lại trong ngực ôm vào một tuyệt đại giai nhân khác!

Mà bà ta, cũng là ở dưới cái nơi vẻ vang này, đeo vàng đội bạc, hưởng thụ xa hoa lóa mắt bên trong, một lần lại một lần thất vọng, cuối cùng tuyệt tâm, chờ đợi trong thất vọng, đứt. Tình!

Chỉ là, bây giờ nhìn ông ta tiêu tụy như vậy nằm ở trên giường, đáy lòng hoàng hậu mới giật mình, không phải vô tình, không phải đứt tình, chỉ là tình yêu đã từng triền miên này cũng sớm đã đổi lại là mỗi ngày tuyệt vọng trong chờ đợi, trần trọc cuốn lấy ra sự hận thù!

. Một cỗ bi thương hận. Cùng yêu.

"Làm nhẹ, đừng có việc gì, không cần gọi thái y rồi ! Cũng chính là uống nhiều mấy chén, nghỉ ngơi một hồi là tốt!" Hoàng thượng vẫn nhắm cặp mắt từ từ mở ra, nhìn về phía Hoàng hậu ở mép giường, nhìn vào đáy mắt bà, hỗn hợp yêu cùng hận rất phức tạp trong ánh mắt.

Hoàng hậu nương nương nhìn chăm chăm Hoàng thượng nằm trên giường hồi lâu, tròn mắt thâm trầm mà phức tạp, ặt mũi vẫn đoan trang điển nhã, giờ phút này nhìn ông ta có chút dữ tợn.

Trầm mặc hồi lâu, hoàng hậu chậm rãi từ trong ống tay áo lấy ra một vật, phía trên đã sớm viết xong chữ.

"Hoàng thượng thân thể của ngài ngày càng yếu, nô tì nhìn ngài vẫn là sớm ngày thoái vị đi, đem ngôi vị hoàng đế giao cho hoàng nhi là được, hoàng thượng ngài dưỡng bệnh nghỉ ngơi thật tốt đi!" Ánh mắt Hoàng hậu nhàn nhạt thâm thúy rơi vào trên người hoàng thượng, âm thanh lạnh lẽo vô tình, khi yêu hận cũng không vì nguyên do trong phút chốc kia, bà đã sớm hạ xuống quyết định, vì con trai của mình đoạt lấy giang sơn Đông Ly này.

Vốn là cả người cúi người ngồi ở bên trên giường đệm bên, từ từ đứng thẳng lên, từ trên cao nhìn xuống Hoàng thượng trên giường, tay run một cái, trực tiếp đem giấy trên tay giường ra.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết, trăm cảm giác sâu sắc thân thể khó chịu. Nay lập hoàng trưởng tử Nam Cung Chiêu làm thái tử, bây giờ thừa kế ngôi vị hoàng đế."

"Khụ khụ khụ. Khụ khụ. Người người." Hoàng thượng nghe lời hoàng hậu nói, chợt ho khan kịch liệt, mà hai tay muốn chống thân thể muốn lên, cũng lại một lần vô lực té xuống, lúc này hắn mới giật mình thế nhưng mình hoàn toàn không có bao nhiêu hơi sức.

Mặc dù thân thể vẫn luôn khó chịu, nhưng thân thể mình như thế nào hoàng thượng tự nhiên biết, chưa từng có cả người hoàn toàn không sức lực như vậy, mà hôm nay. Nghĩ tới tối nay trên bữa tiệc sinh nhật hoàng hậu, hoàng hậu cùng con lớn nhất Nam Cung Chiêu đưa rượu lên, nhất thời trực giác làm tê dại da đầu, nội tâm lạnh buốt thấu xương.

Trong mắt đột nhiên bắn ra ánh mắt kinh người, bén nhọn mà uy nghiêm thẳng ép đến trên người Hoàng hậu, dù sao cũng là một đời Hoàng đế, ông ta có uy nghiêm cùng khí thế

"Hoàng thượng, nô tì kính xin hoàng thượng thoái vị nhường ngôi, an tâm dưỡng bệnh! Nô tì đã sai người vì hoàng thượng ngài viết xong chiếu thư, hoàng thượng ngài ngọc tử ở chỗ này, kính xin ngài tự mình hạ xuống!" Hoàng hậu nương nương từng chữ từng câu mà nói xong, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Hoàng thượng trên giường phát ra ánh mắt dữ tợn.

Âm điệu đột nhiên cất cao, khàn cả giọng mang theo ghen ngào cùng cứng rắn, sống lưng thẳng tắp giống như một cơn gió lạnh sẽ thổi đứt: "Hoàng thượng, nô tì kính xin hoàng thượng thoái vị nhường ngôi, an tâm dưỡng bệnh! Nô tì đã sai người vì hoàng thượng ngài viết xong chiếu thư, hoàng thượng ngài ngọc tử ở chỗ này, kính xin ngài tự mình hạ xuống!"

Hoàng thượng đưa mắt chuyển tới trên người Viên Khi Minh đứng sau lưng Hoàng hậu, lại chỉ nhìn đến ánh mắt hắc mị lạnh nhạt, đối với hành động của hoàng hậu hoàn toàn không có bất kỳ kinh ngạc nào!

Đáy lòng càng lạnh lẽo như băng, gió lạnh quét qua, đôi tay hoàng thượng run rẩy giơ lên, tức giận một tiếng vờn ra lấy giấy trong tay Hoàng hậu Giấy trắng mực đen, gió đi theo cửa sổ thổi vào trong phòng phiêu diêu mà rơi.

Từ giữa hàm răng nặn ra sự phẫn nộ.

"Vọng tưởng!"

.

Trên điện Thái Hòa, ca múa mừng cảnh thái bình, âm thanh lượn lờ đã sớm đem hơi say của mọi người, dẫn vào trong cảm xúc của mọi người chút hương dịu dàng.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hoàng Thành Tranh Đấu, Máu Nhuộm Khai Dương! (2)

Gió lạnh quất vào mặt, mặt trăng tựa hồ đang giờ khắc này cũng già đều che giấu lẫn vào sau đám mây, ánh trăng nhàn nhạt, đem tất cả mọi người đều bao phủ trong đó.

Bên trong Điện Thái Hòa, trên chánh điện xanh vàng rực rỡ, mọi người đã sớm uống rượu uống đến có chút mơ hồ, giờ phút này nhìn từ cửa chính phát hiện ra một người đàn ông tuyệt sắc, tao nhã cùng khí độ này, tựa hồ đang trong chớp nhoáng này đem tất cả mọi người đều che giấu đi, thanh thản và nụ cười ưu nhã ở trên mặt người đàn ông đó làm mê hoặc lòng người, mà cặp mắt kia quét qua nơi nào, hình như có thể đem tất cả nội tâm của mọi người đều nhìn thấu, nhưng con người màu hồ phách này cũng thâm thúy làm cho người ta nhìn không thấu.

"Sinh nhật của Hoàng hậu nương nương, Bốn vương tự nhiên muốn chạy về ăn mừng."

Nam Cung Thần ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Chiêu ở trước, độ cong bên khóe miệng dần dần nâng lên, đồng thời khóe mắt liếc vũ cơ cả người trang phục nóng bỏng đứng bên cạnh Nam Cung Chiêu một, ánh mắt sắc bén này cơ hồ khiến Vũ Cơ thiếu chút nữa đem lưỡi dao trên tay vứt ra.

Liên tục không ngừng cúi đầu thấp xuống, không dám chống lại ánh mắt của người đàn ông này!

"Thập hoàng đệ người chừng nào thì trở về, chúng ta còn tưởng rằng người. . ." Nam Cung Chiêu mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn Nam Cung Thần,

hiển nhiên hẳn hoàn toàn không nghĩ tới tới nay, trong cái thời gian này, hẳn lại có thể biết trở lại.

Huống chi ở Bắc Việt trong gần hai tháng, phái ra người đi truy tìm cũng không có bất kỳ kết quả, mọi người bọn họ đã sớm cho là Nam Cung Thần đã vùi thân ở bên dưới băng tuyết, hài cốt không còn.

"Thần nhi, người trở lại! Người không sao chứ, tại sao bọn họ nói người mất tích ở Bắc Việt, còn sống chết không rõ, người không phải biết mẫu phi thật lo lắng gần chết." Đã bị xuống làm Liễu Phi, Uyển Quý Phi, kích động tiến lên, dưới chân bước hình như bởi vì gấp gáp có chút trở nên lão đảo một chút, dung nhan tuyệt mỹ giờ phút này tràn đầy vui mừng cùng kích động.

Nàng đi theo bên cạnh hoàng thượng nhiều năm như vậy, bao nhiêu cũng có một ít cảm giác, mặc dù nói không biết, nhưng là nàng biết hoàng thượng là một người thế nào.

Ông ta là một người yêu bản thân mình hơn bất kỳ người nào khác, giang sơn Đông Ly này ở trên tay ông ta, ông ta như thế nào lại dễ dàng giao ra, mặc dù người này sẽ là con của ông ta.

Nhưng. Cho tới nay, Thái hậu cùng với hoàng thượng đối với đứa con trai này của mình, thái độ đều là vô cùng dung túng đấy!

Nếu như không phải là nàng rất rõ ràng hoàng thượng là một người như thế nào, nàng sợ rằng còn có thể cho là hẳn bởi vì nàng mà áy náy, bởi vì đối với hai chân tàn tật của Tề vương mà thương tiếc, nhưng mấy chục năm ân sủng cùng hoan ái, bao nhiêu năm rồi cùng giường chung gối, đối với người đàn ông kia, nàng đã sớm quen thuộc đến tận xương tủy, mỗi một cái động tác của ông ta, từng cái hơi thở có nhiều ý tưởng, mặc dù nàng không thể hoàn toàn nắm trong tay, nhưng bao nhiêu cũng có thể đoán được.

Ở bên cạnh ông ta nhiều năm như vậy, nàng rõ ràng nhìn ông ta đối với huynh đệ tàn nhẫn như thế nào, nên bất luận thời điểm nào có người nào tồn tại uy hiếp được hoàng vị của ông ta, như vậy ông ta là Hoàng thượng tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nhân từ cùng nương tay.

Đối với Nam Cung Thần cũng là như thế!

Mấy năm này, nàng vẫn luôn ở chú ý tới đứa con trai này của mình, không ngừng muốn để cho hắn đón dâu cưới vợ bé, cũng muốn muốn đem vinh hoa cả đời của mình kéo dài tiếp. Dù sao hai chân Nam Cung Thần không thể đi được là sự thật, Đông Ly quốc sẽ không cho phép một người tàn tật hai chân ngồi lên vị trí long ý.

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía Liễu phi giờ phút này, vẫn xinh đẹp như cũ vậy, nhưng là thần sắc nhiều hơn một phần tiêu tụy cùng cảm giác vô lực, nghĩ đến một mai kia thất sủng, nàng không có biện pháp thích ứng mà đến.

"Không có gì, Bốn vương hôm nay tới là vì hoàng hậu nương nương đưa lên quà tặng sinh nhật, nhìn cũng không thấy bóng dáng hoàng hậu nương nương ở chỗ này, vậy thì do đại hoàng huynh nhận thay đi! Ngày khác chuyển giao cho hoàng hậu là được." Thần sắc Nam Cung Thần vẫn như cũ, đối với câu hỏi của Liễu Phi vẫn như vậy, không để ý lời đi, đối xử lạnh nhạt, ánh mắt một lần nữa chuyển tới trên người Nam Cung Chiêu từ từ mỉm cười mở miệng nói.

Nam Cung Chiêu tràn đầy nghi hoặc, đối với thập hoàng đệ kinh thái tuyệt diệu này của mình, y vẫn luôn không biết, hoàn toàn không có thể đoán được bất kỳ ý định nào của hắn, mặc dù đã biết được hắn là hoàng đệ của mình, nhưng có lúc đối mặt hắn, y như cũ sẽ cảm thấy vô cùng kinh khủng!

Giống như tối hôm nay vậy, hắn luôn ở một loại thời khắc mẫu chốt xuất hiện tại trước mặt người, làm cho người ta không có bất kỳ chuẩn bị nào, không có bất kỳ khoảng cách nào.

Trong Điện Thái Hòa, ca múa lần nữa vang lên, chỉ là trong bữa yến tiệc, nhiều hơn một con chồn tuyết trắng nhỏ nằm ở trên chân một người đàn ông, lười biếng tùy ý ngồi ở một bên, nhưng lại gần như khó có thể che giấu phong thái của hắn, khí độ này có tư thế tự nhiên

Hắn chỉ là tùy ý lười biếng ngồi ở một bên, nhưng vẫn tồn tại cảm giác cũng làm thế nào đều khó mà xem nhẹ.

Người chung quanh đem so với trước càng thêm thu lại rất nhiều, mà ánh mắt thỉnh thoảng sẽ nhìn hướng về phía Nam Cung Thần, hình như một ít bởi vì tồn tại trước mặt người đàn ông này, phát ra ánh sáng như ngọc, dịu dàng ấm áp như ánh mặt trời, thổi tan ánh sang lạnh lùng của ánh trăng.

Mà vũ cơ mới chuẩn bị động thủ, thế nhưng lúc này mồ hôi lạnh trên trán lại toát ra, biết được võ công của mình, linh thức cũng so người bình thường càng thêm bén nhạy.

Nhất cử nhất động của mình, nàng ta cảm giác ở đây đều bị một đôi mắt nhìn chăm chú, để cho nàng ta như có gai ở sau lưng, bất kỳ một động tác nào đều cần cẩn thận, nàng ta dám khẳng định nếu như mình có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ, sợ rằng người này sẽ động thủ.

Theo thời gian trôi qua, trán của Vũ Cơ càng nhiều một chút mồ hôi lạnh, lòng bàn tay cũng tràn đầy mồ hôi, đáy lòng có chút sốt ruột.

Hoàng hậu nương nương cũng không biết tình huống Nam Cung Thần xuất hiện ở đây, cầm trong tay đại ấn ngọc tỷ Đông Ly quốc, trong mắt mang theo hận ý còn có các loại thần sắc phức tạp khác, nhìn về phía hoàng thượng ở trên giường.

"Hoàng thượng, người chính là đóng dấu đi, không nói dối gạt ngài, trong cung này, nô tỳ trên dưới cũng đã xử lý tốt lắm, người nơi này tất cả đều là người Bốn cung an bài, cho nên hoàng thượng người muốn phát ra âm thanh gọi tới những người khác, đó là không thể nào, hoàng thượng. Ngài đã ở trên vị trí này thời gian quá dài, cũng đến thời điểm thay đổi rồi."

Hoàng hậu nương nương lần nữa ngồi ở bên cạnh hoàng thượng trên giường hẹp, đưa tay cầm lên ngọc tỷ lần nữa thả vào trên khay bên cạnh Viên tổng quản bưng, đưa một tay lấy tay hoàng thượng kéo lên, dùng sức lực đem tay hoàng thượng ấn trên ngọc tỷ, đóng con dấu ngọc tỷ trên thánh chỉ đã viết sẵn.

Tay chân vô lực, giờ phút này đáy mắt hoàng thượng mặc dù dữ tợn cùng tức giận cỡ nào, cũng không có hơi sức đi ngăn trở động tác Hoàng hậu, ông ta chỉ có thể nhìn hoàng hậu sử dụng ngọc tỷ của ông ta, cầm tay của ông ta ở trên thánh chỉ nhường ngôi đó hạ xuống.

"Hoàng hậu, trầm. Thật là nhìn lầm người!" Hoàng thượng cả người vô lực đổ về đến trên giường, căn rằng giận dữ nhìn thể tử của ông ta trên cao nhìn xuống, bên khóe miệng một mùi máu tanh dâng lên, một ngụm máu tươi trực tiếp liền phun ra ngoài.

Phún ra máu tươi, hung dữ phun lên trên mặt hoàng hậu nương nương vì tối nay mà ăn mặc cực kỳ tinh xảo.

"Hoàng thượng, ngài vẫn là nghỉ cho khỏe đi!" Thần sắc Hoàng hậu lạnh nhạt, mặt không vẻ gì đứng dậy, đưa tay tùy ý lấy mu bàn tay gạt đi vết máu trên gương mặt, cầm thánh chỉ đã viết xong trực tiếp xoay người chuẩn bị rời đi.

Bước chân đi ra hai bước cũng là dừng lại, đáy mắt hoàng hậu xẹt qua một vẻ tàn nhẫn, tay cầm giấy hung hăng siết chặt, từng chữ từng câu từ

trong hàm răng nặn ra: "Viên tổng quản, hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, đem thuốc thái y đã chuẩn bị xong cho hoàng thượng uống!"

Bước chân đi ra hai bước cũng là dừng lại, đáy mắt hoàng hậu xẹt qua một vẻ tàn nhẫn, tay cầm giấy hung hăng siết chặt, từng chữ từng câu từ trong hàm răng nặn ra: "Viên tổng quản, hoàng thượng đột nhiên bệnh nặng, đem thuốc thái y đã chuẩn bị xong cho hoàng thượng uống!"

Không có xem bệnh, không có chẩn đoán bệnh!

Trước cũng đã chuẩn bị xong một chén canh thuốc, đã sớm đặt ở trên mặt bàn, phát ra vị thuốc làm cho người ta khó ngủ.

Đang chuẩn bị hôm nay thời điểm ra tay làm chuyện này, hoàng hậu cũng biết một bước đường này đã bước ra thì không thể quay đầu lại, không thể để cho hoàng thượng có bất kỳ cơ hội khôi phục như cũ, bởi vì tối nay tất cả, tất cả chân tướng đều muốn chôn ở nơi này với một đạo dưới thánh chỉ.

Lúc này, đã giờ Dậu qua hai khắc!

Bên trong thành Khai Dương, bắt đầu có các quan viên khác nhau bị ám sát, đều là những người khác phái, có một bộ phận là người thuộc phe phái của hoàng hậu nương nương, mà có một bộ phận còn lại là thân tín của An gia.

Ở trong một đoạn thời gian này, các quan viên cũng sớm đã quyết định dừng lại, lúc này bất kỳ một cái nào sai lầm, trong quá trình cướp lấy ngôi vị hoàng đế, bọn họ biết tất cả đây là một loại đánh bạc!

Đánh cuộc là tính mệnh cùng vinh hoa của cả nhà bọn hắn, sau này sẽ đổi mất hết cả!

Nhưng dù sao các thế lực cũng không phải dễ dàng cất nhắc ngang hàng như vậy, có An quý phi chấp chương hậu cung quản lý đại quyền, trong triều đình có an Thừa Tướng cầm đầu đông đảo quan viên văn chức, còn có một chút quan viên trung lập còn không có phân rõ lập trường, võ quan có một nhóm người ủng hộ Tam hoàng tử, nhưng cũng có một phần người gần bướng, kiên trì cách nói lập trường, ủng hộ chánh cung hoàng hậu nương nương, con trai con vợ cả Nam Cung Chiêu đăng cơ làm đế.

Nhưng so sánh với, thế lực Tam hoàng tử Nam Cung Hữu cũng là so Đại hoàng tử cường đại hơn một chút!

Mà lấy tư cách người đứng đầu các thế thiếp, làm con trai cả của Hoàng hậu, Đại hoàng tử lại hoàn toàn xứng đáng!

Ở thời điểm không có người phát giác, một phần quan viên thuộc phe phái Tam hoàng tử tối nay cũng chuyển chỗ, từng cái mạng người ở thời điểm không ai biết được, đã bị lợi kiếm cắt cổ họng, máu tươi đã lặng lẽ bắt đầu nhuộm đẫm kinh thành Khai Dương phồn hoa.

Theo một cái lại một cái không chớp mắt, nhưng lại quan viên quan hệ thế lực cân bằng lặng yên bị gạt bỏ.

Ở trong thời khắc không ai biết được.

Quyền thế của Tam hoàng tử cùng Đại hoàng tử dần dần bắt đầu gần như cân bằng, ít nhất ở ngoài mặt trở nên cân bằng.

Mà cũng trong lúc đó, có một nhóm người, cũng là đem trọn đường dây thông tin trong cả thành Khai Dương tất cả đều chặt đứt, bất kỳ quan viên cùng quan nha có liên quan, tất cả dịch quán tối nay bởi vì một số người mà bị xóa bỏ, mà đem cả đường dây tin tức này làm cho bế tắc tê liệt.

Bảo đảm tối nay trong hoàng thành Khai Dương này xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không nhanh như vậy mà bị truyền đi, tức là ngăn trở

địch quốc biết được nội bộ Đông Ly quốc nội chiến, cũng là ngăn trở một chút ảnh hưởng các thế lực khác cân bằng trong tối hôm nay.

Thư Nhã Phù trước kia thích trang nhã, hôm nay chính là vì hợp với tình hình mới mặc vào một thân đồ rực rất phô trương, giơ lên đôi mắt hình như không giây phút nào đều ở đây kể rõ sự hưng phấn của nàng.

Hoàng quyền tranh đấu nàng không có hứng thú gì, nhưng làm Tề vương phi, nàng nhất định không thể né tránh, như vậy thì để cho nàng đem sự hỗn loạn này khuấy lên để đã loạn càng thêm loạn.

Chỉ có loạn rồi, mới có cơ hội lợi dụng!

Có câu tên là trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi! Nàng hiện tại liền chuẩn bị làm này ngư ông!

Huống chi người Nam Cung Hữu ra tay đầu tiên chính là vương phủ, hiển nhiên đối với tồn tại của Nam Cung Thần, hẳn vô cùng kiêng kỵ, như vậy bọn họ tất phải bị cuốn vào trong này.

Tàn sát bừa bãi rồi đột nhiên dựng lên hỏa hoạn, ở một Tề Vương phủ lớn như thế rừng rực dấy lên, và nhanh chóng bị dập tắt.

Từ trong mật đạo rời đi, đám người Thư Nhã Phù, giờ khắc này ở trên nóc nhà tầng cao nhất của Trân Bảo Các, phơi dưới ánh trăng, lẳng lẳng chờ đợi đến thời khắc ra tay, tại thời điểm nặng nề mà nghiêm túc như vậy, hai mẹ con Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch lại hoàn toàn có một bộ dáng không hề khẩn trương.

"Mẹ, ngài cười rất gian trá, nhìn giống như hồ ly!" Đứng ở bên cạnh Thư Nhã Phù, Thư Vũ Trạch ngửa đầu nhìn ý cười đầy mặt mẹ, bĩu môi, không nhìn được nho nhỏ nói thầm lên.

"Con trai, thủ hạ người bạn kia, động tác rất lưu loát a! Xem ra võ công rất cao siêu a, mẹ rất ước ao ghen tị!" Đem Vũ Trạch bế lên, đôi mắt trong suốt của Thư Nhã Phù lóe lên, "Hơn nữa cực kỳ nghe lời, sao một tên nhóc như con nói một câu, bọn họ cũng coi như thánh chỉ vậy! Ủ. Đúng không!"

Một tiếng "Ừ", ngữ điệu cao lên, mang theo mùi vị nhạo báng, lộ ra kiểu ý vị khác.

Bị chính ánh mắt mẹ mình như vậy nhìn, Thư Vũ Trạch biết nàng đã có ý nghĩ gì, chính hẳn nghĩ ở một thời điểm tốt nhất còn thành thật khai báo, huống chi qua nhiều năm như vậy, hẳn cũng không có giấu giếm mẹ mình cái gì, chỉ là không có đem lấy thân phận của mình là Cung chủ U Minh cung nói toạc ra mà thôi.

"Mẹ." Cười híp mắt ở trong ngực của mẹ dụi dụi, đưa tay lấy lòng ôm cổ Thư Nhã Phù.

"Nghe nói người bạn kia là nổi danh lừng lẫy U Minh cung phó Cung chủ a! Thật là tổ chức sát thủ lợi hại, thật là tổ chức tình báo lợi hại! Hơn nữa lợi hại hơn phải Cung chủ U Minh cung vẫn luôn không có lộ mặt, nghe nói diện mạo dữ tợn, khát máu tàn bạo, giết người như ngóe, là một yêu vật không lựa chọn không giữ!" Thư Nhã Phù càng cười đến càng rục rờ hơn, thôn lên một thân đỏ rục khoa trương chói mắt, ở dưới ánh trăng vòng quanh tuyệt mỹ xinh đẹp.

"Con trai, con nói nếu như ta mua mấy tên sát thủ tới giết hẳn, có thể thành công hay không ?" Một bộ như có điều suy nghĩ, bộ dạng chuẩn bị thực hiện.

"Mẹ, được rồi, con thành thật khai báo, ngài nói người đó là yêu vật thần bí, chính là bảo bối từ trong bụng ngài chiu ra ngoài đó!" Thư Vũ Trạch lấy lòng thành thật khai báo.

"Con xác định con là từ trong bụng ta ra ngoài?"

Ánh mắt người phụ nữ tràn đầy phức tạp nhìn thủ lĩnh sát thủ trong ngực, mặc dù cái suy đoán đó, nàng rất không muốn nghĩ đến phương hướng đó, nhưng cuối cùng vẫn là không thể không thừa nhận, đứa con nhà mình thật sự là thủ lĩnh mất đầu, yêu vật trong truyền thuyết!

"Mẹ, yên tâm, xem xem chúng ta giống nhau, vậy khẳng định là từ trong bụng mẹ ra ngoài!" Như đinh chém sắt, thần sắc Thư Vũ Trạch một điểm cũng không hoài nghi kiên định.

Nháy nháy cặp mắt, khoe miệng ranh mãnh nâng lên một nụ cười, Thư Nhã Phù rất tao nhã cho tiểu nhân trong ngực, trên đầu một cái gõ: "Dung mạo con giống như Tề vương gia, con nên là từ trong bụng hãnh ra ngoài!"

.....

Hai người không coi ai ra gì, nói chuyện mẹ con hai người, căn bản cũng không có chú ý tới đi theo một bên Bạch Ưng cùng với Băng Đồng, lúc hai mẹ con nói chuyện, bộ mặt sững sờ hoàn toàn không có cảm giác.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Lửa Mạnh Đốt Thành, Động Thủ! !

Thần bí khó lường, vừa chính vừa tà Cung chủ U Minh cung.
Người đó rất ít xuất hiện tại trước người khác, Cung chủ thần bí.

Cư nhiên. Lại là một đứa bé mới lớn sáu bảy tuổi! Cư nhiên ngay tại lúc này, trước mắt bọn hắn, cái đứa bé nhỏ mềm mại này, có làm hay không à?

Hai người này hình tượng tương phản, thật sự là có chút quá lớn! Cho dù là có thành tích gọi giang ở Ám các là Băng Đồng cùng Bạch Ưng, cũng không ngừng được trợn mắt, há hốc mồm!

Đã sớm ở thời điểm U Minh cung xuất hiện, Ám các cũng đã bắt tay điều tra, nhưng là mặc kệ bọn họ điều tra gì, cũng chưa từng có bất kỳ tin tức nào về Cung chủ U Minh cung, hình như người này căn bản cũng giống như không có tồn tại qua, nhưng hiện tại nói cho bọn hắn biết, con trai của Vương Gia bọn họ, tiểu thế tử Thư Vũ Trạch lại chính là vị Cung chủ U Minh cung thần bí!

Sấm sét giữa trời quang, sấm sét vang dội, kinh thiên động địa, giống như có một đạo tia chớp trực tiếp bổ ra phía chân trời!

Bọn họ hẳn không có nghe nhầm đi!

Hơn nữa mẹ của người, đối với chuyện con trai mình là thủ lĩnh tổ chức sát thủ, lại có thể bình tĩnh như thế, hơn nữa cũng sớm đã đoán được, loại đáp án này làm sao có thể đoán được?

Mà thời gian lặng lẽ đi qua, lúc này thời gian đã đến gần giờ Dậu canh ba!

Cấm vệ quân vùng ngoại thành ngoài thành bị An gia nắm trong tay, theo lệnh 30 phút sau mới bắt đầu tập hợp binh mã, tùy thời chuẩn bị tiến vào bên trong thành Khai Dương, chỉ chờ tín hiệu bên trong thành vừa hạ xuống, 3000 cấm vệ quân đến lúc đó sẽ tiến vào trong hoàng thành, tiếp ứng hoàng cung bao gồm mấy cửa cung bên trong Tuyên Vũ môn.

Chỉ là ở Tề Vương phủ có mấy chỗ ngọn lửa lặng lẽ lên, và nhanh chóng bị dập tắt sau đó không bao lâu! Kể sau khi Tề Vương phủ bốc cháy, các cung điện khác trong hoàng cung, xuất hiện đồng thời ngọn lửa, bắt đầu chỉ là xuất hiện một đám cháy nhỏ nhỏ, sau khi bị dập tắt, nhưng không bao lâu, cũng là trong nhiều nơi cũng xuất hiện đám cháy, mà hơn nữa đám cháy ở lãnh cung là lớn nhất, gần như là các loại chăn đệm cháy hết, căn bản cũng không cho người bất kỳ cơ hội nào để trong thời gian ngắn dập tắt được.

Đang đứng ở điện bên trong điện Thái Hòa, Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu, sắc mặt có chút khó coi, đối với Nam Cung Thần đột nhiên xuất hiện ở trên bữa tiệc, nội tâm hẳn vốn có chút do dự cùng lo lắng, bởi vì hẳn đột nhiên không có gì lại xuất hiện, càng thêm trở nên hoảng loạn, nhìn Vũ Cơ biểu diễn cũng thỉnh thoảng bắt đầu ngây ngẩn, hình như dáng vẻ có chút không yên lòng.

"Đại hoàng huynh, tâm trạng hình như có chút không có ở đây, chẳng lẽ là những vũ nương này không vào được trong mắt đại hoàng huynh? Hoàng đệ thế nào cũng không biết đại hoàng huynh bắt bẻ như thế, hoàng đệ nhìn những vũ nương này đều rất tuyệt sắc mà thế thế gian này ít có." Lục hoàng tử Nam Cung Triệt đôi mắt tràn đầy nụ cười phong lưu đào hoa, lưu quang bốn phía, bớt chút thời gian dời đi ánh mắt trên người mấy vũ cơ, rơi vào thần sắc hoảng hốt trên người Nam Cung Chiêu, có thâm ý cười cười, rất là vừa lòng mỉm cười nói rằng.

"Lục hoàng đệ quá lo lắng, chỉ là hôm nay hoàng huynh có chút không uống rượu được, mấy chén vào bụng đã có chút say rồi." Nam Cung Chiêu bị nói như thế, phục hồi tinh thần lại cười cười, "Ngược lại Tam Hoàng đệ hôm nay bóng người cũng chưa thấy đến!"

"An quý phi làm mẫu phi đều đến đây, không ngờ hôm nay Tam Hoàng Huynh lại chưa có tới, nói thế nào đều là sinh nhật quốc mẫu Đông Ly quốc chúng ta, không đến hình như có chút nói không được!" Thập Nhất hoàng tử Nam Cung Nghiêu nháy nháy cặp mắt, hình như bởi vì vài ly rượu lót bụng, mang theo khuôn mặt mập mạp đáng yêu, trên mặt còn là mang theo vẻ hây hây đỏ.

Hừ, qua tối nay, vị trí hoàng hậu Đông Ly quốc này đến tột cùng là người nào ngồi còn không biết!

Đáy lòng cười lạnh, trên mặt An quý phi cũng là sắc mặt hoàn toàn không thay đổi, vẫn đoan trang điển nhã như cũ ngồi ở một bên, nhếch môi cười yếu ớt: "Hữu nhi sợ là thân thể khó chịu, nếu không làm sao sẽ bỏ lỡ sinh nhật hoàng hậu nương nương, ngày khác Bốn cung để cho hần tự mình đến trước hoàng hậu tỷ tỷ xin tội là được, dù sao cũng không tốt nếu mang theo bệnh tới chúc thọ Hoàng hậu, thế nào cũng có chút điềm xấu đúng không?"

Một phen nói hợp tình hợp lý, người khác cũng không thể nhiều bắt bẻ nếu bệnh ra ngoài.

Chỉ là đối với vẻ mặt mỉm cười lạnh nhạt của An quý phi, trong lòng Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu không khỏi càng phát ra hoảng loạn, nhưng hần biết được lúc này mẫu hậu cùng phụ hoàng sau khi đi vào, chuẩn bị làm cái gì hần tự nhiên cũng là biết được, đã từng do dự qua, nhưng tất cả tự nhiên cũng bị mẫu hậu thuyết phục!

Phụ hoàng chậm chạp không lập được thái tử, lão Tam mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm, mà Lão Thập. Liễu Phi hân là cũng có chút ý định đối với lập được hoàng tôn tiểu thế tử làm hoàng đế.

"Có phải hay không thân thể khó chịu khó có thể mà nói!" Vẫn không nói lời nào, đôi tay tùy ý vuốt ve con chồn tuyết nhỏ trên hai chân, thông thả ung dung ưu nhã mỉm cười Nam Cung Thần, ngẩng đầu mím môi có khác hàm ý cười cười nhìn về phía Nam Cung Chiêu, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía phương hướng lãnh cung trong hoàng cung, cười càng phát ra mỉa mai hoặc. "Khoảng không gian nơi chân trời đỏ rực, thật đúng là thêm một chút màu sắc cho đêm đen!"

Nói một câu không giải thích được, khiến Nam Cung Chiêu theo bản năng theo tầm mắt của hắn nhìn lại.

Đập vào mắt, là phương hướng lãnh cung có ánh lửa phóng lên cao, ngọn lửa tàn phá bừa bãi chiếu sáng hơn nửa đêm đen nhánh, gương nanh múa vuốt bắn vào trong tầm mắt Nam Cung Chiêu.

Mà lúc này đây, cũng có nhiều người đã phát hiện ánh lửa phương hướng lãnh cung, ở bên trong điện Thái Hòa cũng có thể thấy ánh sáng ngất trời của lửa đỏ, trong màn đêm đen tối phảng phất như một dải tơ lụa thượng hạng, giờ phút này một mảnh đỏ tươi kia, giống như một mảnh vải đen nhuộm thêm lên một màu tươi thắm.

"Tại sao có thể như vậy?" Nam Cung Chiêu chột từ vị trí ngồi dậy, mà đồng thời đứng lên còn có An quý phi một bên mặt lộ ra tia vui mừng.

Nếu như dựa theo đúng kế hoạch, chính là mượn chuyện lãnh cung bốc cháy, đem ánh mắt một số người khác kéo đi, cũng đồng thời thu hút một số binh lực khác trong cung, vội vàng dập lửa, như vậy thời gian này cũng chính là lúc bọn họ động thủ.

"Cái hướng kia là lãnh cung, lãnh cung ít có người, làm sao lại đột nhiên bốc cháy?" Đột nhiên có người lên tiếng kinh hô, cũng nói ra nghi hoặc của mọi người ở đây.

"Bốn cung đi xem một chút." Thần sắc đổi một cái, Nam Cung Chiêu vẫn như cũ có chút cảm thấy lo lắng, lúc này lãnh cung không có người thế nhưng không hiểu sao đột nhiên bốc cháy, thế nào cũng cảm thấy có vấn đề.

Trong bụng trở nên bất an , ở chỗ này cũng đã không ở nổi nữa, trực tiếp dẫn người rời đi.

"Đại hoàng tử sợ rằng không ổn đâu, yến tiệc sinh nhật của hoàng hậu tỷ tỷ để cho người chủ trì, thế nào người cũng không nên rời đi, hãy để cho những người khác đi xem một chút là được." An quý phi đáy lòng âm thầm len lén cười lên, vui sướng đồng thời lại có mấy phần thấp thỏm cùng khẩn trương, giờ phút này lãnh cung bốc cháy, hiển nhiên là đến thời gian hành động.

Khói lửa ngất trời, ở trong thành Khai Dương lớn như thế, nếu có lòng chú ý một chút, tự nhiên có thể phát hiện là nơi nào thế lửa dâng cao!

"Ngày sinh nhật của mẫu hậu, nội cung phát hỏa, chuyện không lành này làm sao nhi thần có thể ngồi yên không để ý đến!" Lạnh lùng bỏ lại một câu, Nam Cung Chiêu trực tiếp dẫn người rời đi, đáy lòng cũng càng là phát ra nóng nảy vài phần, trong mơ hồ, hình như cảm thấy tối nay không chỉ là bọn họ động thủ, sợ rằng. Có người cũng đã không ngồi yên.

Xèo xèo. Xèo xèo.

"Ha ha, người muốn đi xem náo nhiệt, cẩn thận một tia lửa không cẩn thận liền đốt tới cái đuôi của người, đến lúc đó bộ long xinh đẹp của người là không còn rồi !" Ánh mắt Nam Cung Thần bình thản ung dung, rồi lại trong suốt thâm thúy làm cho người ta nhìn không thấu, khẽ cúi đầu, nhìn

về phía quả cầu nhỏ trên hai chân, đưa tay kéo kéo bộ long trắng như tuyết của nó.

Xèo xèo.

"Biết, người thông minh nhất rồi, trở về cho người ăn đồ người thích!" Tùy ý nói xong, hình như là đang cùng con chồn tuyết nhỏ một hỏi một đáp.

Xèo xèo.

Quả cầu nhỏ nghe có ăn, vốn đang hưng phấn bùng bùng muốn đi xem náo nhiệt, hiện tại mặt tràn đầy lóe sáng, hai mắt thẳng vào nhìn chăm chăm chủ nhân trước mặt mình, chỉ cảm thấy cho ăn chính là cha, trước mắt chủ nhân có dáng dấp đẹp trai ép người chính là cha nó.

Chính lúc này vừa vận giờ Dậu canh ba!

"Đã đến giờ, Cung chủ đại nhân, chúng ta không phải là nên động thân chuẩn bị ra khỏi thành rồi." Đứng ở nơi nóc nhà cao nhất của Trân Bảo Các, cả người đỏ tươi giống như máu một loại Thư Nhã Phù, nhúu mày nhìn có một chút khoảng cách hướng hoàng cung, ánh lửa mơ hồ hiện ra, nâng lên khóe môi giáo hoát cười một tiếng.

"Ai, Tề vương gia làm sao lại không biết thương hương tiếc ngọc, cứ nhiên khiến mẹ cùng đứa bé đáng yêu là ta đây làm việc bận rộn như vậy! Đây là không đúng!" Nhẹ giọng than thở một tiếng, Thư Vũ Trạch mặc dù mặt có vẻ rất là không cam lòng không vui, chỉ là trong giọng nói có một loại hưng phấn e sợ cho thiên hạ không loạn.

"Vương phi, Thế tử, thời gian này sợ rằng cửa thành đã đóng, ra khỏi thành sợ là." Bạch Ứng nhúu mày, có chút không đồng ý, nghiêng người trực tiếp ngăn ở trước mặt hai người Thư Nhã Phù.

Lúc này Vương Gia đang trong hoàng cung, vốn nhất định là có nguy hiểm, nhưng có một ít chuyện Vương Gia quyết định tự mình đi, bọn họ cũng không cách nào ngăn trở, nhưng vương phi không biết võ công, tốt hơn nữa là thêm một tiểu thể tử còn bé, hai người nếu lúc này ra khỏi thành nhất định sẽ cuốn vào trong thị phi đó, tối nay trong hoàng thành Khai Dương nhất định sẽ bị máu tươi nhuộm đỏ, nếu hai người bọn họ xảy ra vấn đề gì, bọn họ cũng không hay giao phó.

"Bạch Ưng, người nghĩ không sai, nhưng có một số việc cũng không phải nguy hiểm là có thể tránh khỏi, Tề vương gia đi vào cung, tất nhiên chúng ta cần ở bên ngoài tiếp ứng, yên tâm đi, ta có chừng có mực, bốn vương phi còn rất quý trọng cái mạng nhỏ này, không dễ dàng để cho người ta mang đi như vậy, mà có vài người cũng phải vì những hành động của hắc ở Bắc Việt trả giá một chút ít mới được!" Thư Nhã Phù nhíu mày cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Băng Đồng một bên, Băng Đồng trực tiếp tiến lên, một thanh kéo nàng lên bay vọt xuống hướng cửa thành đi.

Mà Thư Vũ Trạch nhìn mẹ đã động thân, liếc mắt một cái Bạch Ưng vẫn nhíu mày như cũ, cười híp mắt, mím môi cười trộm một chút, rất là tốt bụng cho hắc một giải đáp: "Nếu như không phải là Tề vương gia đã sớm an bài tốt, người cảm thấy mẹ ta sẽ tùy tiện đi ngoài thành?"

Cười hì hì ném một câu nói, Thư Vũ Trạch dưới chân đạp một cái, trực tiếp thi triển khinh công theo kịp kịp hai người trước mặt Thư Nhã Phù cùng Băng Đồng.

Bạch Ưng bị Thư Vũ Trạch một câu nói thức tỉnh, hiểu được, Vương Gia nếu không phải hôm nay vừa mới trở về, sợ là đã sớm sắp xếp xong xuôi một chút, mà để cho hắc canh giữ ở Tề Vương phủ lại gặp được vương phi, tự nhiên trách nhiệm của hắc chính là đi theo bên cạnh bảo vệ vương phi, chuyện còn lại Hồng Ưng bên kia tự nhiên sẽ xử lý tốt.

Có thể trở thành người đứng đầu Âm các, năng lực phản ứng tự nhiên cũng là nhanh chóng, dưới chân vừa động, bay thẳng đến hướng mấy người mới vừa rời khỏi nhảy tới.

Ở ngoài ngoài ô, đám người An Hoảng Văn dẫn đầu 3000 cấm vệ quân cũng sớm đã tụ họp được, tùy thời chuẩn bị động thủ, lúc người tới thông báo trong hoàng cung bốc cháy, An Hoảng Văn cắn răng, trở nên đứng lên, lạnh giọng quát lên: "Vào thành!"

3000 binh mã, vó sắt vang lên, mang theo một mảnh bụi mù, đánh về phía bên trong thành Khai Dương!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 106

"Bạch Ứng hành động rất nhanh, hắc hắc, người thật là thông cảm cho tâm ý Vương Gia nhà người!" Nhìn Bạch Ứng theo kịp, Thư Nhã Phù không có việc gì bị Băng Đồng nhắc lên đi, trêu chọc nhìn qua nói.

"Vương phi, An Hoảng Văn mang theo 3000 cấm vệ quân nên sẽ rất nhanh vào thành, chúng ta lúc này ra khỏi thành đúng lúc cùng hăn giáp mặt lẫn nhau." Bạch Ứng làm bộ như hoàn toàn không nghe thấy nàng trêu chọc, nặng nề nói.

"Ha ha ha, An Hoảng Văn, một đám người An gia cũng sớm đã ở giữa dấn mắt vào coi ta là một kẻ chỉ điểm rồi, chính diện đối lên, vậy thì gọi là kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt!" Mím môi khẽ mỉm cười, Thư Nhã Phù sớm đã biết tình huống, một chút cũng không có vẻ lo lắng, ngược lại cực kỳ buông lỏng nhún mày, "3000 cấm vệ quân, nhưng lại có bao nhiêu là thật tâm biết tối nay bọn họ phải làm chuyện gì!"

3000 cấm vệ quân, An Hoảng Văn bọn họ động thủ nhiều lắm là cướp lấy binh quyền điều động binh mã của Đô úy, nhưng tên này danh bất chánh ngôn bất thuận, dù sao An gia bọn họ chỉ là có một An Thừa Tướng ở trên triều đình, làm một quan văn, con hăn ở bên trong cơ quan soạn sử cũng chỉ là một Tiểu Quan thất phẩm nho nhỏ, giúp đỡ xử lý một chút văn thư mà thôi, người như vậy đột nhiên cướp lấy binh quyền, thế nào cũng sẽ làm cho lòng người nổi lên lòng nghi ngờ.

Nàng tối nay muốn làm chính là, từ nơi này làm tan rã 3000 binh mã trên tay kẻ địch!

3000 binh mã, tiếng va chạm của Hồng Y Kim Giáp, ở dưới thốt ngựa móng sắt, cực kỳ rõ ràng, vang dội trong đêm khuya đen tối này, đập nâng mảng lớn bụi mù đánh về phía cửa thành đã sớm đóng chặt.

"Mở cửa thành!" Cả đám binh lính chạy như bay tới, đã sớm có người còn chưa tới cửa thành cũng đã lạnh lùng quát to.

Nếu như là đổi lại thời điểm khác, nhìn cờ hiệu của cấm vệ quân, binh lính thủ thành đã sớm mở cổng ra, để đại đội binh mã vào thành, nhưng tối nay cửa thành Khai Dương đã khép chặt, thậm chí chung quanh hình như cũng không có một chút động tĩnh, an tĩnh giống như hoàn toàn không có ai bảo vệ, cũng không có ai thấy ngoài cửa thành đông nghẹt cả đám binh lính.

Nhóm An Hoảng Văn phi ngựa nhảy đến, đến dưới cửa thành, lôi kéo cương ngựa lôi, đưa tay khiến đội ngũ dừng lại.

An Hoảng Văn ý bảo cho Mạc thống lĩnh đằng sau, lập tức, Mạc thống lĩnh sáng tỏ, vỗ ngựa tiến lên, cất giọng hô: "Tại hạ thống lĩnh cấm vệ quân Mạc Khải, xin tướng sĩ giữ cửa mở cửa cho đi!"

Hì hì ——

Một tiếng âm thanh thanh thúy dễ nghe của cô gái, từ trên cửa thành truyền xuống dưới, mang theo có chút buồn cười, ở lâu trên cửa thành đèn dầu sáng rõ, còn chưa nhìn thấy bóng người gì, trước hết đã nghe âm thanh thanh thúy như chuông bạc, mang theo trêu chọc cùng ranh mãnh, chơi đùa nói: "Người đều đã gọi ‘ mạc khai ’ rồi, ta làm sao có thể mở cửa thành cho người!"

Cái âm thanh này.

m thanh của cô gái đột nhiên từ trên cửa thành truyền đến, vẫn như cũ không thể nhìn thấy bóng người, chỉ là cô gái mới vừa mở miệng, tại phía

dưới thân thể An Hoằng Văn cứng đờ, đột nhiên tròng lớn cặp mắt nhìn về phía trên cửa thành, đáy mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, đã từng có thời gian cô gái tên gọi Thư Nhã Phù này vẫn dây dưa ở bên cạnh y, lại bị y không ngoảnh lại nhìn một lần, không có lưu lại bất kỳ dấu vết nào ở trong đầu.

Sau khi bị y cự tuyệt, bị miệt thị, âm thanh của người phụ nữ này lại đảo ngược lại mà khắc ở trong đầu!

"Thư Nhã Phù!" An Hoằng Văn khẽ cắn răng, từ trong hàm răng nặn ra mấy chữ như vậy, cặp mắt lãnh khốc và bén nhọn nhìn thẳng trên thành tường, đáy lòng lại là dâng lên một cơn lửa giận cùng vui vẻ, không hiểu là nơi nào tới lửa giận, cũng không hiểu là từ địa phương nào tới vui vẻ.

"An đại công tử làm trưởng tử dưới gối An Thừa Tướng, An Thừa Tướng mới vừa mất đi ái nữ không lâu, hôm nay cái thời gian này, An công tử của chúng ta lại chạy ra thành đi làm chuyện nguy hiểm như vậy, nếu không cẩn thận đánh rắm, An Thừa Tướng chẳng phải là lại muốn người đầu bạc tiền người đầu xanh, không chừng không cẩn thận còn trực tiếp theo một lúc đánh rắm, cũng không biết An công tử có hay không cho An gia một huyết mạch, chớ không cẩn thận liền cũng ợ ra rắm không rồi."

Vẫn như cũ tùy ý cười đùa, lười biếng và thanh thúy dễ nghe, nghe âm thanh luôn nghĩ muốn nghe nhiều hơn một chút, chỉ nói là lời nói ra ngoài cũng làm cho người ta có chút xấu hổ, hơn nữa đối với An Hoằng Văn bị nói mà nói, sắc mặt càng thêm âm trầm, mặt đen thui, trợn mắt nhìn chăm chăm trên cửa thành chậm rãi xuất hiện cô gái áo đỏ.

Quần áo đỏ rực, mái tóc đen dài vấn lên rồi lại tùy ý buông rơi một chút, cuốn bay tất cả lên, kéo ống tay áo cuốn lên, cuốn lấy tóc đen lay động dây dưa, ngũ quan tinh xảo trên gương mặt này trong đêm tối thậm chí có loại cảm giác mơ hồ không rõ và thần bí khó lường, chỉ là mặc dù không thấy

rõ, cũng có thể cảm nhận được đôi môi đỏ thắm này nhất định nâng lên đường cong mỹ hoặc mê người.

Quần áo như lửa đỏ tàn sát bừa bãi, làm nổi bật vẻ lạnh lạnh của ánh trăng sau lưng cô gái, giống như trong đêm tối là Nhân yêu cơ, mỹ hoặc mà xinh đẹp, tuyệt mỹ mà xa xôi, nguy hiểm mà lại muốn đến gần!

"Thư Nhã Phù, không ngờ người cư nhiên ở chỗ này, thế nào đường đường Tề vương phi cư nhiên luân lạc tự mình đến cửa thành giữ cửa rồi hả?" An Hoảng Văn đáy lòng giận lên, đáy mắt thoáng qua một chút kinh diễm, nhưng nghĩ tới Thư Nhã Phù giờ phút này xuất hiện ở nơi này, thế nào cũng cảm thấy có chút không bình thường, ánh mắt lạnh lùng gắt gao chăm chú vào người cô gái trên cửa thành, lạnh lùng nói.

"Hắc hắc, bản cô nương hôm nay đặc biệt ở chỗ này chờ An đại công tử người, người có phải hay không rất cảm động a!"

Trên cao nhìn xuống cảm giác quả nhiên rất tốt, Thư Nhã Phù nói tới nói lui mang tới giống như cuồng phong cùng tàn sát bừa bãi, hơi hơi nhúu lông mày, nhìn phía dưới đen ngòm một mảnh, rất có vài phần mình ở sa trường điểm binh bao la hùng vĩ, chỉ tiếc hiện tại trước mắt 3000 binh mã này đều không phải là binh lính của nàng, cũng đều là kẻ địch.

"Mẹ, mẹ cũng không phải là tiểu cô nương! Mẹ đã là phụ nữ rồi, đừng quên hình tượng, Tề vương phi cao quý ưu nhã, tha thứ rộng lượng!" Vừa đứng ở một bên Thư Nhã Phù, Thư Vũ Trạch ló cái đầu nhỏ nhìn một chút phía dưới một mảnh đen kịt không thấy rõ đầu người, đối với mẹ của mình khẽ mỉm cười, rất không nề mặt nói.

"An tĩnh một chút, mẹ của con như hoa như ngọc, nói ra đã là phụ nữ cũng không người tin tưởng!" Thư Nhã Phù cười xấu xa một tiếng, liếc mắt một cái con trai bảo bối bên cạnh, "Con trai, hôm nào cho con tìm con dâu nuôi từ bé, con sẽ trở thành đàn ông rồi."

Thư Vũ Trạch yên lặng lựa chọn cầm miệng, người ở dưới mái hiên có thể nào không cúi đầu.

Mẹ quá phúc hắc!

"Thì ra là Tề vương phi, chỉ là vương phi hình như cũng không quyền khống chế cửa thành, vương phi vẫn là sớm ngày trở về phủ thì tốt hơn." Sắc mặt Mạc Khải không tốt, sau khi nghe đối phương là Tề vương phi, nghĩ tới có thể Tề vương cũng xuất hiện, đáy lòng càng thêm sốt ruột một chút.

"Bốn vương phi tối nay chỗ này một lát, chắc là không có làm phiền các người, cửa thành này cũng không phải là bốn vương phi đóng lại, vốn là Bốn cung còn muốn ra khỏi thành một lát, chỉ là không nghĩ cửa thành lại đóng, chỉ có thể uất ức ở chỗ này nhìn một chút." Thư Nhã Phù không có chút nào gấp gáp, dù sao trì hoãn thời gian cũng là tính toán của nàng.

Người đang vội không phải là nàng, hiện giờ không có thành kết cục đã định trước, nàng đã có thể không tin An Hoảng Văn có lá gan phá thành cửa mà vào!

Huống chi phá cửa thành vào bên trong, một ít binh lính không rõ nội tình có thể nghi hoặc lớn hơn nữa rồi!

"Vương phi, ngài vẫn là trở về phủ nghỉ ngơi cho tốt, chớ để ở chỗ này làm trễ nãi quân cơ đại sự!" Mạc Khải cắn răng nghiêng lợi.

An Hoảng Văn mặt đen thui, âm trầm chăm chú vào một màn kia y phục đỏ rực trên người, đáy mắt nhiều hơn một phần lo lắng, biết giờ phút này mình không thể đủ do dự, chuẩn bị động thủ cũng chưa có lùi bước nông nổi, như vậy hiện tại mặc kệ như thế nào, cũng không có thể khiến 3000 cấm vệ quân cứ như vậy bị một cô gái yếu đuối ngăn ở ngoài cửa thành.

"Tề Vương phủ? Tề Vương phủ bốc cháy nữa à, bốn vương phi không có nơi nào để đi mới ra ngoài một chút, nếu không các người cho là ban đêm gió lớn như thế, Bốn cung thích ra ngoài sao?"

Thư Nhã Phù cười đùa một tiếng, đồng thời ánh mắt nhàn nhạt chuyển qua trên người binh mã, đột nhiên từ bên cạnh không biết nơi nào kéo ra một thanh trường thương Xích Nguyệt (giáo dài), một cái tay cầm trực tiếp giữa không trung mở ra một chút hình vòng cung, cười lạnh chỉ hướng phía dưới 3000 thiết kỵ này đang nhìn chăm chăm.

"Các người có biết hay không hôm nay các người đứng ở chỗ này thì đang làm gì? Đô Úy của các người cũng không có xuất hiện tại trước mặt của các người, các người liền chạy theo một cái quan văn nho nhỏ, cấm vệ quân vào giờ này trong vào thành tiến cung, muốn làm gì? Các chiến sĩ Đông Ly quốc chúng ta, các người có biết hay không các người bây giờ đang ở làm cái gì? Mưu phản, còn là làm loạn? Nhà các người có bao nhiêu người đầu có thể rơi xuống, Bốn cung vì sao ở chỗ này? Bốn cung tối nay ở chỗ này chính là tới nói cho các người biết, nghĩ rõ mình đang làm cái gì? Chớ để vì dã tâm của người khác mà bỏ ra tính mạng của mình!"

Từng chữ từng câu thông qua nội lực của Bạch Ưng có tác dụng truyền đi, cơ hồ khiến âm thanh vang vang ở nơi này, vang lên trong não 3000 binh sĩ ngoài cửa thành, nghiêm nghị mà uy nghiêm, bén nhọn dùng một loại giải thích đơn giản nhất, nói cho mọi người, các người bây giờ đang ở đi theo người An gia tạo phản!

Đứng ở trên thành tường, cả người quần áo đỏ rực, tựa hồ đang nói tới nay nhất định máu tươi chảy theo dòng, cũng rõ ràng mà sắc bén đâm vào đáy mắt từng binh lính, uy thế bén nhọn của trường thương Xích Nguyệt này, đầu thương ánh lạnh hiện ra, mở ra trong không trung một hình vòng cung, gần giống như ở từng đáy lòng của binh lính rạch ra một đạo khoảng cách.

3000 binh lính vốn là an tĩnh không tiếng động nhìn người trên tường thành, giờ phút này bởi vì ở bên tai vang lên mạnh mẽ, mọi người nhất thời cũng có chút sững sờ đứng lên!

3000 binh mã Cấm vệ quân đồng thời điều động, vào trong thành vào giờ này, có thể làm cái gì?

Luôn luôn ở ngoài ngoài ô đóng quân, tối nay dốc toàn bộ lực lượng, hôm nay được Tề vương phi một tiếng mạnh mẽ, gần như là giống sấm đánh mà xuống, sững sờ và có chút hoảng hốt hiểu được!

Trong đám người bắt đầu xao động, bọn họ là binh lính, mặc dù là phục tùng mệnh lệnh, nhưng tối nay dẫn dắt người của bọn họ chính là An gia Đại công tử, một người căn bản cũng không phải là võ tướng, Đô Úy từ đầu tới đuôi cũng không có xuất hiện qua. Điều này đại biểu cái gì?

Hơn nữa Tề vương Điện hạ trong suy nghĩ đông đài binh sĩ Đông Ly quốc chính là quân sư thần bí khó lường!

Chỉ cần có Tề vương phái người tới chiến dịch, cho tới bây giờ đều là tổn thương ít nhất, mà cũng làm cho đông đảo binh lính đối với Tề vương Điện hạ nhiều hơn một phần kính yêu, nhiều hơn một phần kính yêu.

Nói thế chính là từ trong miệng Tề vương phi nói ra, mà ý tứ Tề vương phi Trong suy nghĩ của đông đảo binh lính ở nơi này, gần như là đại biểu của Tề vương cho nàng đi đến nói.

Trong này, trọng lượng cùng lực ảnh hưởng cũng đã không phải đơn giản là những người khác tới có thể so sánh được, mà ở trên tường thành, có đám người Băng Đồng, Bạch Ưng bảo vệ, muốn ở lòng quân tan rã, nhánh quân đội này trước mặt toàn thân mà lui, gần như là chuyện vô cùng dễ dàng.

Ánh mắt An Hoảng Văn lo lắng, nghe trong binh lính bắt đầu xao động, cùng với tình huống lòng quân đã có chút tan rã, ánh mắt tàn nhẫn bắn hướng mấy người trên tường thành.

"An công tử, không thể lưu lại mấy người này, nếu không tội danh tạo phản sẽ bị định thật rồi!" Mạc Khải ác độc ở bên cạnh nói.

"Giết!" Do dự chốc lát, lo lắng nhìn chăm chăm người trên tường thành, An Hoảng Văn hơi do dự, ngay lập tức hạ lệnh.

"Giết!" Do dự chốc lát, lo lắng nhìn chăm chăm người trên tường thành, An Hoảng Văn hơi do dự, ngay lập tức hạ lệnh.

Vẫn chú ý nhất cử nhất động của đám người An Hoảng Văn, Băng Đồng trực tiếp tiến lên kéo Thư Nhã Phù lại, xoay người bay vọt ra, đồng thời trường thương Xích Nguyệt trên tay Thư Nhã Phù vung một đường vòng cung, đem mấy mũi tên thẳng dài bén nhọn đánh rớt, mấy người không làm điều dư thừa dây dưa, xoay người liền rời đi.

Hiển nhiên là sớm có chuẩn bị tốt rồi, giờ phút này mấy người không có làm bất kỳ chống cự gì, trực tiếp xoay người bay vọt rời đi, bọn họ muốn làm chính là phân tán lòng quân của nhánh quân đội này, lòng quân chuyển động, binh lính vẫn có thể chiến đấu tốt sao?

"Đô Úy tại sao chưa có tới?"

"Cô gái này chính là Tề vương phi a, vậy khẳng định là Tề vương Điện hạ cho nàng đi đến."

"Người có nghe hay không, trước Tề vương phi nói Tề Vương phủ bốc cháy, chỉ sợ là có chuyện gì xảy ra thật!"

"Hôm nay cửa thành đã đóng, tại sao muốn vào thành?"

"Chưa từng có như vậy, đột nhiên tụ họp mọi người vào thành, mẹ kiếp, sẽ không thật là tạo phản đi!"

.....

Trong đám người bắt đầu có bàn luận xôn xao, bởi vì thân là Tề vương phi Thư Nhã Phù nói, trên trận âm thanh càng lúc càng lớn, có một ít người bắt đầu có nghi vấn, dần dần càng nhiều người cũng gia nhập vào trong đó, âm thanh Thiết Giáp va chạm, giọng nói, một tiếng một lớn, trường hợp từ từ mà trở nên có chút lộn vào rồi loạn.

Bá ——

Gương mặt An Hoảng Văn vằm mù mịt, chột một tay lấy trường kiếm trên tay của Mạc thống lĩnh bên cạnh đoạt lấy, lôi kéo dây cương ngựa, trực tiếp một cái xoay người, đem đầu binh sĩ sau lưng nói ra hai chữ tạo phản bổ xuống.

Đầu rơi xuống, thân thể ngã xuống, máu tươi từ chảy ra một mảnh đỏ tươi! Đây trước còn một cái mạng người sống, ở dưới lợi kiếm, lan tràn trên đất thành dịch đỏ tươi của máu.

Tràng diện đột nhiên biến đổi lớn, An Hoảng Văn một cái thủ đoạn chém giết ngoan tuyệt, gần như ngay lập tức khiến một nhóm người chung quanh vẫn còn không ngừng bàn luận xôn xao từ từ yên tĩnh lại, mà dần dần hình như phía sau nghe người trước mặt nói, cũng yên tĩnh lại, lẳng lặng trầm ngâm nhìn người đàn ông cầm đầu đang cầm kiếm.

Bên người An Hoảng Văn, đáy mắt Mạc thống lĩnh có đồng ý, hôm nay không có thời gian cho bọn hắn do dự, trực tiếp ra tay tàn nhẫn, giết gà dọa khỉ.

"Ai còn bịa đặt sinh sự, cái này chính là kết quả của hắn!"

Lạnh lùng nhìn về phía cả đám binh lính trầm tĩnh ở dưới, An Hoảng Văn thủ đoạn tàn nhẫn, gần như chỉ một thoáng đem tất cả mọi người chấn nhiếp rồi.

"Mở cửa thành, vào thành!" Lạnh giọng hạ lệnh, giờ phút này không có ai phản bác, không có ai chống cự, nhưng mà ở tại đáy lòng mỗi người nghĩ gì, đám người An Hoảng Văn như thế nào ngăn cản lại được.

.....

Ở trong điện Thái Hòa, Nam Cung Chiêu rời đi, mà lãnh cung đột nhiên bốc cháy, ánh lửa chiếu sáng bốn phía, ra khỏi điện Thái Hòa tiến về phía hướng lãnh cung, có thể thấy được mơ hồ phương hướng lãnh cung đã có người chạy tới, ngoài lãnh cung người người nhốn nháo, giống như có thật nhiều người bắt đầu chạy tới hướng lãnh cung.

Mà phương hướng điện Thái Hòa, mơ hồ có thể phát hiện, cũng không chỉ là hướng lãnh cung bốc cháy, ở hướng khác của hoàng cung, cư nhiên đều có ánh lửa hoặc lớn hoặc nhỏ lóe ra, tại đây, bên trong cung điện hình như đang có một đốm đột nhiên tách ra những đốm lửa nhỏ bất đồng, toát ra lóe lên, dần dần xuyên vào trong tầm mắt mỗi người, mà hơn nữa lấy hướng lãnh cung với thể lửa mãnh liệt ngất trời, liên tiếp trở thành một mảng lớn ánh lửa không ngừng liên tục lan tràn.

Ánh lửa khác nhau, lóe lên toát ra, chiếu sang bầu trời khác nhau trong hoàng cung!

Sắc mặt Nam Cung Chiêu xanh mét, lúc này mặc dù dù thế nào không rõ ràng lắm, cũng biết nhất định là xảy ra chuyện gì, cái thời thần này, hoàng cung nhiều chỗ bốc cháy, bất luận kẻ nào cũng có thể thấy được trong đó có chút mờ ám.

"Đại hoàng huynh, cửa tây cùng cửa nam đã bị người của Tam Hoàng Huynh khống chế được rồi, mà còn dư lại cửa đông mặc dù còn là đội ngũ

của hoàng hậu nương nương nắm trong tay, nhưng một khi 3000 cấm vệ quân ở ngoài ngoài ô tiến vào Hoàng Thành, như vậy dưới tình huống địch nhiều ta ít, đại hoàng huynh là không có phần thắng."

Sau lưng truyền đến âm thanh nhàn nhạt tự nhiên của Nam Cung Thần, Nam Cung Chiêu chợt quay đầu nhìn về phía không biết lúc nào đã đến phía sau mình. Nam Cung Thần, cái người này đối với y mà nói, cho tới bây giờ đều là khó có thể suy nghĩ, hoàng đệ nhìn không thấu.

Mà hắn bây giờ nói lời nói đó. Thì ra tất cả là hắn đều xem ở đáy mắt, cho nên mới vào hôm nay, lúc này đột nhiên trở lại.

Trầm ngâm chốc lát, nhìn lửa cháy chung quanh, đáy lòng Nam Cung Chiêu có chút sáng tỏ: "Thập hoàng đệ, lửa này là người làm cho người ta đốt hay sao?"

Mặc dù là nghi vấn, nhưng mà ở tại đáy lòng Nam Cung Chiêu đã có chút khẳng định!

Nếu như nói lãnh cung cháy là người của lão Tam làm, như vậy nhất định chỉ biết có một chỗ này bốc cháy, nhưng hôm nay, trong hoàng cung nhiều chỗ bốc cháy, ngược lại sẽ làm cho người ta đem lòng sinh nghi, nghĩ như thế nào cũng không thể là lão Tam để cho người ta làm, cộng thêm mới vừa hành động bình tĩnh của An quý phi, đáy lòng của y cũng đã có sáng tỏ.

Ngồi ở trên xe lăn, lại như cũ không giấu tư thái lười biếng vừa lòng, khí chất cao quý, đôi tay nhẹ nhàng mà ưu nhã một cái lại một cái vuốt ve quả cầu nhỏ trên hai chân, ưu nhã mỉm cười nhìn lên lãnh cung trước mặt in nhuộm ngọn lửa lớn lên bầu trời.

"Đại hoàng huynh, ta có thể giúp người, tin tưởng cái thời gian này hoàng hậu nương nương đã được chiếu thư của hoàng thượng! Hoàng

huynh lớn nhất đi lên ngôi vị hoàng đế sẽ là danh chính mà ngôn thuận, không cần lo lắng có cái gì tranh cãi!"

"Như vậy thập hoàng đệ, tại sao người phải giúp ta?" Nam Cung Chiêu bình tĩnh nhìn ưu nhã quý khí, bao phủ xuống ánh mắt nhàn nhạt, hình như để cho hắn đều có một loại cảm giác không tìm hãm được muốn sùng bái, ngăn cản quyết tâm tưởng tượng ra phương pháp quái dị, dời đi mở ánh mắt nhìn về phía lãnh cung đang hỏa hoạn.

"Đại hoàng huynh chỉ cần nói đồng ý hoặc là không đồng ý là được rồi, nếu như đại hoàng huynh không đồng ý, như vậy tối nay tự nhiên sẽ có khác người ngồi lên vị trí kia, dĩ nhiên vị trí kia Bốn vương cũng không muốn muốn."

Tà mị cười một tiếng, Nam Cung Thần cũng không định trả lời câu hỏi của Nam Cung Chiêu, hắn hiện tại chỉ là muốn một cái đáp án mà thôi, ngôi vị hoàng đế này bằng vào thủ đoạn của hắn, muốn có được thì có khó khăn gì, cộng thêm trên tay hắn nắm giữ Âm các, nhắc tới Âm các để đi lên ngôi vị hoàng đế quyền thế danh chính ngôn thuận, Âm các của hắn là từ trên tay tiên hoàng tiếp chương mà đến, như vậy mặc dù hắn không có bất kỳ thánh chỉ, muốn đi lên ngôi vị hoàng đế bất cứ lúc nào đều có thể danh chính ngôn thuận làm được!

Quả cầu nhỏ như một làn khói từ trên hai chân Nam Cung Thần nhảy lên trên bả vai của hắn, ánh mắt trên mặt rất là khinh bỉ nhìn về phía Nam Cung Chiêu, lại xoay người để lại cho hắn một cái đuôi to mũm mĩm cùng cái mông, hoàn toàn không thềm che giấu khi dễ của nó, làm một con chồn tuyết nhỏ đối với Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu!

Nam Cung Chiêu khẽ cau mày, do dự chốc lát, y biết hiện tại không có bất kỳ đường lui nào khác, chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ ở người khác.

Mà hiển nhiên có kinh thái tuyệt diệu tên Tề vương Nam Cung Thần, hẳn sẽ là lựa chọn tốt nhất, huống hồ còn có một chút để cho y tương đối yên tâm là hai chân hẳn không thể đi được, mặc dù có con trai cũng không thể thuận nước đẩy thuyền đem đứa bé mới hơn sáu tuổi đưa lên ngôi vị hoàng đế, dù sao còn có nhiều hoàng tử khác ở đây như vậy.

"Được, ta đồng ý!"

"Vậy rất tốt, chấy lớn như vậy, hoàng huynh liền mang theo người trực tiếp đi lãnh cung dập lửa là được, những chuyện khác, đều do Bốn vương làm giúp!" Lộ ra nụ cười đã sớm sáng tỏ, Nam Cung Thần trực tiếp mở miệng nói, hoàn toàn không có bất kỳ vẻ lo lắng nào.

Nam Cung Thần chờ chính là một câu nói như vậy của Nam Cung Chiêu, những chuyện khác hẳn tự nhiên đã sớm sắp xếp xong xuôi, Nam Cung Chiêu sẽ lựa chọn như thế nào, hẳn vô cùng rõ ràng, nhất định hiện tại cũng chỉ có một con đường như vậy để lại cho y lựa chọn mà thôi.

Nam Cung Chiêu mặc dù trong lòng nghi hoặc, sắc mặt quái dị nhìn người ngồi ở trên xe lăn, nhưng lại có làm cho người tin phục, làm cho người ta chạy tới bên Nam Cung Thần cao quý uy nghiêm, không biết hẳn đến tột cùng muốn làm sao làm, nhưng từ trước đến giờ hẳn đã có tự tin như vậy, đó là đã sớm có chuẩn bị.

Do dự chốc lát, ngay lập tức mang người chạy tới phương hướng lãnh cung Chỉ có đem tất cả để xuống, tất cả chỉ chờ thời gian tối nay trôi qua, nhìn kết quả cuối cùng.

"Vương Gia, độc của ngài."

Liễu Trì mở miệng muốn nói điều gì, nhưng lại bị Nam Cung Thần đưa tay đỡ được phía sau muốn nói.

Nhìn hướng lãnh cung chiếu sang ánh lửa nửa vùng trời trống không, nhàn nhạt mở miệng: "Liễu Trì, người biết tính cách của Bốn vương, người đắc tội Bốn vương nhất định phải trả lại gấp mười lần Nam Cung Hữu cùng An gia, hôm nay bọn họ đang thời điểm ra tay, cũng đã là ta mình đào xong cho bọn hắc cái hố!"

Tròng mắt màu hổ phách toát ra sự nghiêm nghị, thâm thúy nghiêm trang làm cho người ta không dám nhìn thẳng, lão Tam ra tay đối Vương phi của hắc, đó là hắc tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ!

"Liễu Trì, đem chiến đấu tập trung ở Tuyên Vũ môn, đánh nhanh thắng nhanh!" Nam Cung Thần ánh mắt chợt lóe, hạ lệnh.

"Dạ, Vương Gia!"

Tuyên Vũ môn, đã sớm tập kết đông đảo binh lực thủ vệ Lý Thường Yếu, mặt không chút thay đổi, đáy lòng đừng nói có khẩn trương cùng giãy giụa, Tề vương ở trong hoàng cung, theo bình thường đến xem đoán chừng lúc này vẫn còn ở trong điện Thái Hòa, tùy thời sắp ra tay, còn thừa lại cửa phía đông, đã bị thủ vệ khác trong cung bắt lại, 3000 cấm vệ quân không có chạy tới trước rat ay, có thể hay không bắt lại cũng là một cái vấn đề.

Tuyên Vũ môn, người nào sẽ trở thành vong hồn.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Trấn Áp Thô Bạo, Người Nào Chiếm Tiệm Nghi?

Gió lạnh chợt nổi lên, mang theo một loại mùi vị tiêu điều lãnh khốc, hơi thở lay động ở giữa mỗi một chút mùi vị cùng xúc giác, dưới móng sắt, lãnh giáp thiết y, tay cầm lưỡi dao sắc bén, bị mở ra thì là ai, trào ra máu tươi của ai?

Tuyên Vũ môn, Lý Thường Yếu từ một khắc kia Tề vương gia Nam Cung Thần bắt đầu xuất hiện, tâm thần vẫn có chút không tập trung, rất có vài phần do dự cùng lo lắng, chỉ là hôm nay đi tới tình trạng này, y cũng hiểu y đã không có đường lui, khi tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, mà y đứng ở trên vị trí này, vô luận y lựa chọn thế nào, đều chỉ có thể chọn lựa một bên.

Vó sắt vang lên, nhóm lớn binh mã phía trước cử động, hình như khiến không khí chung quanh cũng trở nên nặng nề, chung quanh đều giống như vào lúc này cảm nhận được mặt đất chấn động!

"Mở cửa!"

An Hoảng Văn đi lên trước làm gương suất lĩnh 3000 cấm vệ quân, giục ngựa chạy như bay tới, phía trước tự có binh lính đã rất xa lớn tiếng kêu gọi đầu hàng.

Lý Thường Yếu cảm thấy bị xúc phạm một chút, hiểu đây là 3000 cấm vệ quân ngoài ngoại ô đã đến, có 3000 binh mã này, như vậy Tam hoàng tử muốn bắt lấy Hoàng Thành sợ rằng đã là chuyện rất vững chắc, nhưng không biết vì sao a, nghĩ đến người đàn ông phong hoa tuyết đó, nghĩ đến

cái đó vào lúc này đều như gió nhẹ nước chảy, Tề vương Điện hạ chấn định tự nhiên, cư nhiên đáy lòng giống như có thêm một âm thanh khác.

Cuối cùng thắng bại sợ rằng tưởng tượng cũng không có đơn giản như vậy! Có lẽ chuyện sẽ không thuận lợi như trong suy nghĩ của An Thừa Tướng.

"Hoàng cung cấm địa, người kia dừng bước!" Binh lính có chút không rõ nội tình, lạnh giọng hét lớn.

Một nhóm người An Hoảng Văn phi ngựa thật nhanh đến phụ cận, cả đám lôi kéo dây cương, tay trái tùy ý hướng phía sau vung lên, lập tức binh lính sau lưng tất cả đều kéo cương ngựa, dừng lại bước chân.

Ngồi ở trên lưng ngựa, trên cao nhìn xuống người phụ thân tìm đến đang nhìn mình, Lý Thường Yếu này, y tuy chỉ có gặp qua mấy lần, nhưng cũng không quen thuộc lắm, cho nên vốn y đối với An Thừa Tướng đem vị trí quan trọng giao do hẳn phụ trách là cực kỳ không đồng ý, chỉ là An Thừa Tướng khư khư cố chấp, tự nhiên y chỉ có thể âm thầm đem lời nói cũng nuốt vào trong miệng.

"Lý Thường Yếu, ngươi còn lo lắng cái gì, còn không mau mở cửa!" An Hoảng Văn hắng giọng gầm lên.

Đáy lòng mới vừa vẫn còn có chút do dự, có phải hay không nên trước đem chuyện Tề vương xuất hiện nói ra, có hay không khiến An công tử càng thêm cẩn thận một chút, chỉ là từ trên cao nhìn xuống nói giọng ra lệnh như thế, gần như lập tức để cho trong lòng Lý Thường Yếu nhiều hơn một phần tức giận, chỉ là hôm nay, lúc này cũng chỉ có thể áp chế mà nuốt xuống.

"Mở cửa!" Lý Thường Yếu ra lệnh một tiếng, Tuyên Vũ môn mở rộng ra!

"Đi!"

An Hoảng Văn liếc mắt một cái thấy sắc mặt không tốt của Lý Thường Yêu, trực tiếp lạnh giọng hạ lệnh, giục ngựa chuẩn bị tiến vào Hoàng Thành, chỉ là đột nhiên thủ hạ cứng đờ, ngựa chạy như bay ra ngoài còn không kịp gia tốc, trong giây lát lập tức lôi kéo cương ngựa.

Xoạt ——

Hồng Y Kim Giáp, mặc dù ở nơi này không có ánh mặt trời, chỉ có ánh trăng lạnh lùng chiếu xuống, đã để người ta liếc mắt một cái khó có thể coi thường, đội ngũ cung tên đã sớm chia làm các vị trí khác nhau, đã sớm kéo cung lên dây, từng nhánh mũi tên lạnh lẽo vô tình, nghiêm trang lãnh khốc hướng về phía bên ngoài Tuyên Vũ môn đang mở rộng cửa, một đám chạy như bay đến gần 3000 cấm vệ quân.

Thủ vệ trong cung, không biết từ lúc nào, đã sớm ở bên trong cửa thành, dọn xong trận hình, gài tốt Hỏa pháo nhỏ, kéo tốt dây cung!

Xoạt ——!

Trên cửa thành, xuất hiện đồng thời mấy trăm cung tiễn, kéo căng cung, lấp tốt tên, đầu tên thẳng tắp hướng ngoài cửa thành!

"Hành động của An đại công tử có chút chậm chạp, bốn vương phi cũng đã đợi có chút không nhịn được rồi !" m thanh cười đùa thản nhiên của cô gái, là tối nay An Hoảng Văn lần thứ hai nghe được.

Phía sau binh lính trang bị vũ khí nặng nề, một bộ váy áo đỏ, gần như ở trong phần đông binh lính trang bị vũ khí, sáng lạng ra, tươi đẹp liền không cách nào không để ý đến Minh Nguyệt.

Thư Nhã Phù hai bên trái phải, hai người chia ra đứng thẳng, một cô gái lạnh lẽo như hồ băng, một thanh niên áo đen khóe miệng còn mang theo

một chút xiu mím cười, chính là lúc trước hộ tống nàng, Băng Đồng cùng Bạch Ưng, hai người giờ phút này chia ra canh trường ở bên cạnh vương phi, chỉ chờ sau lúc mới bắt đầu chem. giết, bảo vệ vương phi không chịu đến một chút tổn thương.

"Lý —— Thường —— Yêu!"

An Hoảng Văn cắn răng nghiêng lợi, ánh mắt độc ác chọt từ trên người cô gái áo đỏ chuyển qua trên người Lý Thường Yêu cũng đang sửng sờ, từng chữ cũng hận không được tạc vào trên người của hắn hiện ra mấy cái lỗ.

Nhiều thị vệ như vậy, nhiều binh lính cùng cung tiễn như vậy, thậm chí ngay cả hỏa pháo cũng đã chuẩn bị xong, cái này nếu như không phải là trước đó cũng đã có thời gian bày ra trận hình, như thế nào lại vừa vịn dựa mọi người bọn họ ngăn ở giữa chướng cửa thành, mở cửa trong chốc lát đã sớm đem đầu tên nhắm ngay bọn họ.

Đám người Thư Nhã Phù rời đi sau khi ngăn cản ở cửa thành, làm sao lại xuất hiện tại nơi này? Không có ai mở cửa, làm sao có thể nhanh chóng tiến vào như thế?

Nếu như không có người mở cửa thành cho bọn họ, nhiều binh lính như vậy làm sao lại mai phục ở nơi này!

An Hoảng Văn giờ phút này gần như đều mơ tưởng lập tức giết Lý Thường Yêu, thời khắc mấu chốt như thế, cứ nhiên xảy ra vấn đề trên người một người như hắn, cửa chính Tuyên Vũ môn trong hoàng cung, đây là vị trí quan trọng bậc nào, hiện tại không có một phen chém giết làm sao có thể tiến vào, cùng lúc trước an bài căn bản đã có thay đổi.

Thành đại sự, một cái sai lầm nhỏ đều có thể ảnh hưởng đến kết cục cuối cùng!

"Có câu nói tốt, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt! Lý thống lĩnh cái này gọi là thức thời mà không gọi phản bội biết không?" Phía trước phong thái trác tuyệt, ngàn vạn phong hoa Thư Nhã phù, ưu nhã khẽ giương môi cười một tiếng, vén lên một lọn tóc dài rủ xuống, đột nhiên ánh mắt bén nhọn ngạo nghễ nhìn về phía Ln Hoằng Văn, vang vang mở miệng, "An Hoằng Văn, người chẳng lẽ thật sự cho rằng tất cả, tất cả đều ở đây, trong lòng bàn tay của các người?"

Ánh mắt trào phúng, bén nhọn gần như đau nhói cặp mắt An Hoằng Văn!

Đáy lòng lại có một nỗi đau đớn đang kéo dài, còn có một loại điên cuồng dữ tợn, cô gái áo đỏ này ngạo nghễ đứng ở bên trong tram ngàn binh lính, một màn đỏ tươi kia hầu như chói mắt xinh đẹp làm cho người ta ghé mắt, ở bên trong tram ngàn binh mã, thế nhưng suy diễn ra một loại sức quyến rũ động long người làm cho người ta khó có thể kháng cự, giống như một loại yêu quái khát máu, làm cho người ta điên cuồng dữ tợn mị hoặc.

Người phụ nữ này. Người phụ nữ này đã từng là của y!

Nếu như không phải bởi vì ban đầu y bỏ lỡ, Thư Nhã Phù như thế nào có thể thành Tề vương phi bây giờ, lòng của nàng sớm hẳn là có y, hôm nay phong thái như vậy, tư thế ngạo nghễ như vậy, chói mắt khiến mấy ngàn binh lính cũng ghé mắt nhìn vẻ xinh đẹp mị hoặc, đều chỉ nên hiện ra ở trước mặt của y.

Trong hai mắt xuất hiện một vẻ điên cuồng, còn có một loại kích động bất chấp tất cả, An Hoằng Văn thấy mình cũng không hiểu tại sao phải thốt ra: "Nhã phù, người theo ta cùng đi, ta cưới người làm vợ!"

Thư Nhã phù: "."

An Hoằng Văn chẳng lẽ đã điên rồi, hay là nói y vốn chính là một người bị bệnh thần kinh, đây đều là lúc nào rồi mà y vẫn còn ở nơi này điên

khùng, lời như vậy cũng nói ra, không phải bệnh thần kinh thì là cái gì!

"Thật xin lỗi, ta đối diện với người trải qua bệnh thần kinh sống qua ngày không có hứng thú, An công tử nếu như nói có hứng thú, người nên tới tìm những đứa tỷ tỷ muội muội khùng điên kia của người hàn huyên một chút, không chừng họ sẽ có hứng thú như vậy, các người một người bị thần kinh, một điên điên khùng khùng, vừa đúng ném làm một đồng!" Thư Nhã Phù khinh miệt khẽ mỉm cười.

"Thư Nhã Phù, chẳng lẽ người cho là dựa vào mấy trăm người này là có thể ngăn cản 3000 binh mã này của ta sao, người không khỏi quá mơ mộng hão huyền rồi ! Ta nói muốn kết hôn với người, cũng chỉ là muốn cho người một con đường sống, người đã cũng không muốn, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!"

An Hoảng Văn bị cự tuyệt, trong bụng một hồi giận dữ, ánh mắt lo lắng ác độc bắn hướng Thư Nhã Phù, liếc mắt một cái mấy trăm thị vệ phía trên Thư Nhã Phù, cười lạnh mở miệng giễu cợt.

Mà Lý Thường Yêu ở bên kia, đã sớm sững sờ không có bất kỳ ý nghĩ nào, cả người hoàn toàn là cứng ngắc ngay tại chỗ, từ Thư Nhã Phù xuất hiện, mũi tên binh lính xuất hiện, còn có giữa hai người đối nghịch, y đều đã bị khiếp sợ nói không ra lời.

Y vẫn luôn ở chỗ này, thế nhưng sau cửa hoàng cung, lúc nào thì đã có một đội ngũ binh sĩ mấy trăm người ở đây, còn bày xong trận hình, gài tốt hỏa pháo?

Mà ở trên tường thành, lúc nào thì có trên trăm tay cung tiễn, những thứ này cho tới bây giờ đều không phải là y an bài, đây tốt cùng là lúc nào thì xuất hiện, y cư nhiên hoàn toàn không có một chút phát hiện.

Sắc mặt Lý Thường Yêu hoàn toàn trắng bệch, đầu óc gần như có lẽ đã ngưng suy tư, hoàn toàn là ngốc trệ không rõ đứng ở đằng kia, lúc này cần

thận điều tra xuống, mới phát hiện người chung quanh mình tất cả đều đã bị đổi qua, trừ đi cá biệt mấy người ở ngoài, cẩn thận điều tra xuống mới có thể phát hiện cũng không phải thủ hạ của mình.

Thần thông như thế, như thế thần không biết quý không hay cũng đã đem sớm một chút ý coi chừng Tuyên Vũ môn đoạt lấy, như vậy khả năng đến tốt cùng là người nào làm?

Và làm từ lúc nào?

Mà Tề vương phi nói thức thời, cũng căn bản không có quan hệ gì với hân!

Hôm nay hân đối với Tam hoàng tử an Thừa Tướng mà nói, đã bị đánh lên một dấu ấn phản đồ.

Mà đối với Tề vương mà nói, bọn họ cũng biết rõ mình thật ra thì vốn là người Tam hoàng tử cùng An Thừa Tướng bày ra.

Nhất cử nhất động, lúc cảm giác kẻ địch không hay biết, đã sớm đem đánh tan hoàn toàn!

"An đại công tử, vương phi của Bốn vương khi nào đến phiên người tới nhớ thương! Thật là không biết tự lượng sức mình!"

"An đại công tử, vương phi của Bốn vương khi nào đến phiên người tới nhớ thương! Thật là không biết tự lượng sức mình!"

Theo từng tiếng quát lạnh truyền đến, Nam Cung Thần đột nhiên xuất hiện tại trong đám người, một thân phong hoa hầu như trong nháy mắt cướp lấy hào quang của tất cả mọi người, người đàn ông này vĩnh viễn đều là tiêu điểm người đời chú ý.

Thư Nhã Phù thật không nghĩ thừa nhận, tên đàn ông yêu nghiệt này. . . .
. . Thật sự là khí độ tuần tú, tư thái quả quyết Phong Hoa Tuyệt Đại này, khuynh quốc khuynh thành, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình bây giờ có chút bị vẻ đẹp của tên yêu nghiệt này mê hoặc rồi!

Đồng thời lúc này từ hai phương hướng khác xuất hiện, còn có Tam hoàng tử Nam Cung Hữu cùng với Trình Xa dân binh lính khác mà đến.

"Không ngờ các người cư nhiên cũng đã trở lại!"

Nam Cung Hữu hiển nhiên không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp bọn họ, đáy mắt có mấy phần kinh ngạc chột lóe lên, nhưng rất nhanh lại khôi phục lại khuôn mặt lạnh nhạt.

Thần sắc phức tạp quái dị nhìn một chút trong đám người, một hoàng đế để cho hấn ghen ghét lâu dài như thế, một cô gái áo đỏ giống như yêu quái kia.

"Ta cùng Tề vương gia Hồng Phúc Tề Thiên, mọi người không có nhân bất trường mệnh (sống lâu dài), tai họa do trời, bốn vương phi thanh xuân tươi đẹp như vậy, đoán chừng còn phải di họa nhân gian hơn 900 năm a!" Thư Nhã Phù cười hì hì hướng phía Tề vương gia đi tới, trong lúc càng thêm chẳng biết xấu hổ nói lời khích lệ của mình.

Nam Cung Thần nhìn Thư Nhã Phù chạy đến trước mặt mình, ưu nhã cứng chiu cười cười, đưa tay lôi nàng đến bên cạnh mình, mà trên bả vai hấn, quả cầu long nhỏ cũng là theo tay của hai người trực tiếp chạy lên trên bả vai Thư Nhã Phù, hướng về phía trên mặt Thư Nhã Phù cọ xát, khiến Nhã Phù cảm thấy gò má trên có chút ửng nhẹ lại đặc sánh.

"Quả cầu long trắng, người ở đây trên mặt ta lấy cái đồ chơi gì!" Cảm thấy không đúng, Thư Nhã Phù một tay lấy quả cầu trắng trên bả vai xuống, hung dữ nhìn chăm chăm nó.

Xèo xèo.

Quả cầu nhỏ không một chút bị nét mặt Thư Nhã Phù hù dọa, rất là hài lòng lắc lắc bộ lông mượt mà tuyết trắng cùng cái đuôi to của mình, nhe răng toét miệng hướng về phía Thư Nhã Phù ném ra một nụ cười khinh bỉ, một thanh thoát ra bàn tay của nàng, lần nữa đứng ở trên bả vai Nam Cung Thần, khắp khuôn mặt tràn đầy biểu cảm!

Nam Cung Thần đưa tay sờ sờ quả cầu trắng nhỏ trên bả vai, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Hữu, chỉ là có mấy phần cười như không cười, âm thanh như cũ truyền đến bên tai Nhã Phù: "Bạch cầu mới vừa gặm một con gà quay, còn chưa kịp lau miệng hẳn!"

Gặm một con gà quay, còn chưa kịp lau miệng hẳn!

"Bạch cầu người, tình cảm đem mặt ta làm cái khăn lau miệng hẳn rồi, khó trách đột nhiên nhiệt tình như vậy, quả nhiên là con chồn tuyết thôi cho ta lấy lòng, không có tốt bụng!" Thư Nhã Phù khẽ sững sờ, sau đó lập tức một tiếng nhảy qua làm bộ phải bắt Bạch cầu.

Mà đối thành, đám người Nam Cung Hữu cùng binh mã của An Hoảng Văn, đã sớm hội hợp ở tại một chỗ, hờ hững liếc nhìn ở trong quân Thư Nhã Phù lúc này đang cùng một con Bạch cầu đùa giỡn, ánh mắt cảnh giác ngay sau đó rơi xuống trên người Nam Cung Thần.

"Thập hoàng đệ nghĩ như thế nào muốn ra tay ngăn trở ta, chỉ bằng mấy trăm binh lính này, người không khỏi quá tự tin rồi." Nam Cung Hữu cười lạnh nói.

"Có phải hay không Bốn vương sơ ý, cũng không quản người chết quan tâm, trước hết chuẩn bị xong di ngôn, tương đối thực tế hơn!" Bên khoe miệng Nam Cung Thần ưu nhã mỉm cười, tự nhiên tùy ý ngồi ở trên xe lăn, cười khẽ mở miệng nói.

Mặt âm trầm nhìn chăm chăm Nam Cung Thần, một mặt cười nhạt, gần như khiến y hận không được đưa nó từ trên khuôn mặt này cắt đi, thế nào cũng cảm thấy giễu cợt mà chói mắt đến kinh người.

Nam Cung Hữu cũng không làm nhiều động tác ngoài miệng, vung tay phải lên, trực tiếp lấy hành động bày tỏ chuẩn bị trực tiếp ra tay!

"Giết ——!" Không biết người nào hô to một tiếng!

Mũi tên bay bắn ra, lực mạnh mẽ trực tiếp xuyên thấu qua cổ người, máu tươi phun bắn ra, từng binh lính một ngã xuống, tiến quân mãnh liệt tương đối, trong không khí tràn ngập màu sắc giống vấy áo của Thư Nhã Phù, máu tanh ở trong một tiếng gào thét đó bắt đầu phiêu tán ra, đao kiếm không mang theo bất cứ tia cảm tình nào bổ về phía kẻ địch.

Băng Đồng lấp Thượng Huyền Cung, đầu tên nhắm thẳng vào Nam Cung Hữu!

Hữu ——! Tên dài bay bắn đi, chỉ là cuối cùng lại bị một kiếm của Nam Cung Hữu vờn ra, hiển nhiên không có đạt tới hiệu quả muốn có.

Chỉ là sau đó, đám người Băng Đồng bay vọt mà vào, tham gia vào bên trong cuộc chiến.

Bọn họ một người gần như bằng mười người, một đao một kiếm huơ đi, hoàn toàn có thể lật chuyển vài người! Mục đích bọn họ đi vào cuộc chiến, không phải đánh chết những tiểu binh lính này, mục đích là vì đến gần Nam Cung Hữu, bắt giặc phải bắt vua trước!

Đối phương có 3000 cấm vệ quân, mà mình chỉ có không tới 800 binh sĩ, hai bên cũng giống nhau, trong khoảng thời gian ngắn chiến đấu cảm thấy khó khăn, sẽ xuất hiện tình hình chiến đấu như vậy, cũng là bởi vì lúc này binh lính của đám người An Hoảng Văn hoàn toàn cũng ngăn ở cửa cung,

ngay cả người có nhiều binh mã hơn nữa, tại cửa cung hẹp như vậy có thể phát huy tác dụng cũng là ít lại càng ít đấy!

"Áp sát tới!" Nam Cung Hữu rất nhanh đã nhận thấy được điểm này, tròn mắt co rụt lại, trực tiếp lạnh giọng hạ lệnh!

Áp sát tới, qua cửa cung, chỗ đó chính là quảng trường rộng rãi, lấy binh lực của bọn hắn chính là có thể đem mấy trăm người bắt lại!

Tại đám người chiến đấu ở ngoài, cùng Nam Cung Thần cùng tồn tại một bên Thư Nhã Phù, từ lâu đã dừng lại đùa giỡn với quả cầu nhỏ, nhìn lên hai bên chém giết ở trước mặt, sắc mặt lạnh nhạt, mặc dù hiểu biết rõ trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, chiến tranh chém giết như vậy phải không có thể tránh được rồi, thế nhưng, khi từng cái một than người chảy máu nằm xuống, ở trước mặt mình, từng cái sinh mạng tươi sống cứ như vậy biến mất, cũng sẽ cảm thấy đáy lòng phát lạnh.

Lòng người nhất là khó dò, mà chút ít binh lính vì nói hoàng quyền tranh đấu, ở chỗ này chém giết!

Ở ngoài cửa cung, vốn còn muốn muốn binh lính áp sát vào, đột nhiên phát hiện, sau lưng đông đảo binh mã đã chen chúc mà đến, bao quanh bọn hắn vây lại!

"Kẻ chống cự giết không tha, bỏ vũ khí xuống đầu hàng sẽ không giết!" Một tiếng uy nghiêm quát lạnh đột nhiên vang lên.

Đại tướng quân Từ Chí Vinh dẫn binh chạy tới, lòng quân đã sớm tan rã, quân phản loạn trong nháy mắt sụp đổ, mà đại tướng quân tại sao lại vào lúc này đột nhiên chạy tới, cũng không có ai biết được, rõ ràng đại tướng quân sớm hẳn là chạy tới vùng đất Tây Bắc trước cùng Hầu Gia tụ hội, cũng đang ở thời khắc quan trọng nhất, xuất hiện ở ngoài cửa cung Hoàng Thành, lãnh đạo 8000 tinh binh trực tiếp tăng cường trấn áp xuống lần nội loạn này.

Trăng vẫn lạnh như cũ, ánh trăng nhàn nhạt bao phủ một Khai Dương thành lớn như thế, lửa cháy ở lãnh cung dần dần được ngăn chặn, trong hoàng cung, những cung điện khác, ngọn lửa nhỏ đã bị người dập tắt sớm hơn trước, mà sau đó Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu đem người xuất hiện tại ở ngoài Tuyên Vũ môn ở ngoài.

.....

Đông Ly quốc ngày sau đối với vụ phản loạn này vẫn nhớ, một đời Đế Hoàng tương lai lần đầu xuất hiện tại hiện trường chiến đấu, mỗi một bước hình như cũng như y đã đoán trước, từ mới bắt đầu giống như cũng đã đem tất cả tính toán ở bên trong, đến đây, chuyện Đông Ly quốc Tam hoàng tử cùng mẹ của y An quý phi, cùng với An Thừa Tướng phạm thượng làm loạn thất bại.

Giờ Tuất, các cửa ở hoàng cung, thủ vệ cũng bị đại tướng quân Từ Chí Vinh mang tới tinh binh thu phục, những người liên can tham dự phản loạn, tất cả đều bị giam! Đợi đến ngày sau tra hỏi.

Cũng trong lúc đó, hoàng thượng ở trong tẩm cung đột nhiên bệnh tình nặng thêm rồi băng hà, Hoàng hậu nương nương luôn luôn tỉ mỉ lễ Phật, rưng rưng ở trước mặt mọi người đi ra tẩm cung, lấy ra di chiếu của hoàng thượng, chiếu thư nói rõ, để cho Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu thừa kế ngôi vị hoàng đế!

Tối nay, Phong Vân Biến động, ở trong thành Khai Dương của Đông Ly quốc, trận chém giết này, trong thời gian thật ngắn, một triều đại đổi mới thay thế!

.....

Mà một cuộc cung biến vốn hãn rất hỗn loạn này, gần như là ở trong một canh giờ, như kỳ tích, bị trấn áp thô bạo xuống, chỉ là bên trong đến tột cùng xảy ra chuyện gì, rất nhiều người vẫn như cũ cũng không biết.

Thời điểm người có lòng đi điều tra, đột nhiên phát hiện, ngay đêm đó, tại trong canh giờ đó, chết đi không chỉ là một chút binh sĩ tham dự trong đó, nhiều hơn còn có một chút thể lực của quan viên không rõ, cùng với các tin tức dịch quán truyền lại là những quan viên tiểu tốt, còn có người của thể lực khác, lúc này người tài giật mình, thì ra là từ đầu tới đuôi, trận cung biến lần này đều có người tính toán, cũng không có né ra ván bài dưới ánh mắt.

Tề Vương phủ,

Thư Nhã Phù cả người váy áo hồng, nhìn chăm chăm một đôi mắt to xinh đẹp, người đàn ông nhìn mình chăm chăm trước mặt rất là quen thuộc

Trước mắt cái người đàn ông áo đen mang theo mặt nạ này, nếu như nàng không có nhớ lầm, phải là trước ở Tề Vương phủ đã gặp, người đàn ông đi theo bên cạnh Nam Cung Hữu kia.

"Người là người của Tề vương gia à?" Ngơ ngác nhìn người đàn ông xuất hiện tại nơi này nhàn nhã tự nhiên giống như về nhà, Thư Nhã Phù có chút sững sờ mở miệng hỏi, người này là người của Nam Cung Thần, trong đầu trước tiên thoáng qua chính là một cái ý nghĩ như vậy.

"Hong Ung gặp qua vương phi, việc trước kia là có nguyên nhân, nơi ấy đã đắc tội, kính xin vương phi thứ tội!"

Hong Ung đối với vương phi này đã sớm nghe nhiều tin đồn vô cùng, ngược lại có chút ấn tượng tốt, chỉ thời điểm tối nay nàng một mình rất khí phách đối mặt mấy ngàn binh mã, cùng với từ đầu tới đuôi phối hợp mưu kế cùng Vương Gia, gan dạ sáng suốt cùng khí phách, thì không phải là cô gái tầm thường có thể so với, đối lại cô gái bình thường cũng sớm đã bị sợ đến mặt mũi thất sắc, làm sao có thể đang trong lúc chém giết lẫn nhau vẫn trấn định tự nhiên.

Hồng Ưng cầm mặt nạ , mặt mũi vừa phải lập thể, mặt mày làm cho người ta có cảm giác rất là chói mắt, để cho người ta chú ý nhất chính là cái mũi giống như chim ưng của y, cả người coi như cũng được tính là trai đẹp, không hổ là gọi Hồng Ưng , cùng Bạch Ưng so ra, nhưng dáng dấp phù hợp với tên của bọn họ hơn nhiều, giờ phút này Hồng Ưng mang trên mặt mấy phần cười, cùng lúc ấy ở bên cạnh Nam Cung Hữu, dáng vẻ lãnh khốc thật đúng là khác nhau.

"Người tên là Hồng Ưng, chắc chắc, thì ra là người đúng là tiêu chuẩn Vô Gian đạo a!" Lấy lại tinh thần, Thư Nhã Phù vui mừng một tiếng kêu, cả mắt đều là bội phục cùng tán thưởng.

"Người tên là Hồng Ưng, chắc chắc, thì ra là người đúng là tiêu chuẩn Vô Gian đạo a!" Lấy lại tinh thần, Thư Nhã Phù vui mừng một tiếng kêu, cả mắt đều là bội phục cùng tán thưởng.

Gián điệp a, Vô Gian đạo a, đây chính là nghề nghiệp vô cùng gian nan!

"Vô Gian đạo?"

Hồng Ưng hiển nhiên có chút không rõ vương phi đến tột cùng đang nói cái gì, chỉ là theo bản năng phỏng đoán đoán chừng có lẽ là ý đó đi!

"Hắc hắc, chính là vai diễn của người sao! Chẳng qua ta muốn nói người chừng nào thì đến bên cạnh Nam Cung Hữu? Có phải hay không Nam Cung Hữu vô cùng lo lắng như vậy trước lúc tạo phản này, đều là người xui khiến hay sao?"

Nhìn về phía Hồng Ưng, Thư Nhã Phù hiện tại rất là tò mò, mặc dù lần này nàng có tham dự một chút chuyện trong đó, nhưng rất nhiều chuyện hình như cũng là Tề vương gia sớm một chút cũng đã an bài ở dưới.

Bây giờ, nhìn đến thậm chí người bên cạnh Tam hoàng tử Nam Cung Hữu đều là dưới sự sắp xếp của Tề vương gia trước tiên, như vậy người nọ

là lúc nào thì an bài đến bên cạnh Nam Cung Hữu, trong thời gian ngắn, sợ rằng Nam Cung Hữu, loại người có các tính cảnh giác lại nghiêm túc, tuyệt đối căn bản sẽ không tin tưởng, vậy làm sao cũng phải là ngay từ lúc không biết ngày tháng năm nào, Tề vương gia cũng đã chôn xuống quân cờ tối như vậy.

"Khụ khụ, vương phi, cái vấn đề này ngài còn là tự mình đi hỏi Vương Gia thì tốt hơn." Hồng Ưng đang ho khan nói, có một số việc không phải do hần tới quyết định có thể nói nhiều hay không.

"Mẹ, người ta cũng không phải là thuộc hạ tùy tiện a, vị Hồng Ưng thúc thúc này đứng đầu dưới tay Tề vương gia, cùng Băng Đồng tử tử, Liễu Trì đại thúc, Bạch Ưng đại thúc một cấp bậc." Lúc này vừa vặn từ bên ngoài chạy vào Thư Vũ Trạch, trên tay đang cầm một cái ly không biết nơi nào lấy được sữa bò, cười hì hì nhìn gương mặt Hồng Ưng, chạy nhanh như làn khói đến ngồi xuống bên người mẹ mình, lắc lắc hai cái chân ngắn cười hì hì nói.

"Đây chính là con nói ngồi bên Tề vương gia, tứ đại Thần Thú. Ấc, Tứ Đại Hộ Pháp!" Thư Nhã Phù thuận miệng nói thầm, không cần thận liên đem tứ đại Thần Thú cũng làm ra, vội vàng đổi lời nói.

"Hồng Ưng gặp qua tiểu thế tử!"

Hồng Ưng một đôi mắt không ngừng ở trên người Thư Vũ Trạch đảo quanh, một đôi mắt cũng đã trợn to giống như chuông đồng, hoàn toàn không thềm che giấu chấn động cùng vui mừng của mình.

Mặc dù trong tình báo, đã sớm biết Vương Gia cùng vương phi ngay từ lúc bảy năm trước cũng đã có một đứa con trai, nhưng nghe nói là nghe nói, biết là biết, tin đồn cuối cùng là tin đồn, không có thấy tận mắt thì cái gì cũng đều là giả.

Chỉ là hiện tại, thời điểm tận mắt nhìn thấy, thấy Thư Vũ Trạch cùng Vương Gia nhà mình, gương mặt như một khuôn mẫu khắc ra, cũng có loại cảm giác khiếp sợ hỗn loạn!

Tiểu thế tử quả nhiên cùng giống như trong tin tức, chính là một Vương Gia thu nhỏ!

Hơn nữa, tiểu thế tử cư nhiên biết thân phận của y, phải biết trừ đi Vương Gia cùng với người trong Âm các, người biết thân phận của y có thể đếm được trên đầu ngón tay, tiểu thế tử từ nơi nào nghe được đây?

Lúc này, tùy ý phân phó làm cho người ta xử lý một ít chuyện trong hoàng cung, cái khác nhiều hơn cũng đã giao do những người khác xử lý, lần cung biến này bắt được những người liên can cùng An gia, nhưng rất nhiều chuyện an bài xong xuôi cũng cần có thời gian, cho nên Tề vương gia cùng với mấy người Liễu Trì tương đối trẻ vừa mới trở về, vừa tiến đến liền nhìn thấy mấy người đều ở đây.

Nam Cung Thần mới vừa đi vào, có hai cặp mắt trực tiếp trắng xanh một cái đối mặt! Trong khoảng thời gian ngắn sấm sét vang dội. Đó là không thể nào!

Quả cầu trắng nhỏ, thấy Thư Vũ Trạch, giống như thấy được bảo tàng bình thường, cặp mắt sáng lên, trực tiếp như một làn khói từ trên bả vai Tề vương gia nhào tới hướng trong ngực Thư Vũ Trạch, làm hại vốn là trên tay còn ôm một ly sữa bò lớn, Vũ Trạch thiếu chút nữa đem cái ly ngã trên mặt đất, vội vàng đem ly sữa bò trên tay thả vào bên cạnh, nhanh chóng tiếp được từ trên người Tề vương gia bay tới một đoàn vật thể không rõ.

Mềm nhũn, thịt thịt, nóng một chút, trắng trắng , sẽ động đấy! Thì ra là việc làm

Thư Vũ Trạch một đôi mắt to màu hổ phách cùng Tề vương gia rất giống nhau, tròn vo cùng quả cầu trắng nhỏ trước mặt nhìn thẳng vào mắt,

quả cầu trắng nhỏ có một đôi mắt ngăm đen giống như ngọc đen cũng là tròn tròn, thẳng vào nhìn chăm chăm trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Thư Vũ Trạch.

Cứ như vậy, xuất hiện một hình ảnh như vậy.

Một bé trai phấn điều ngọc trác, nhìn chăm chăm đôi mắt to xinh đẹp, cùng một con chồn tuyết nhỏ không coi ai ra gì nhìn nhau đứng lên! Còn tiến hành một loại đối thoại mà người khác khó hiểu nổi! Trong lúc nói chuyện với nhau như sau:

"Người tên là gì?"

Bé trai phồng lên miệng thật lâu, từ từ mở miệng trước tiên.

"Xèo xèo ——!"

Cái đuôi to của quả cầu trắng nhỏ lắc lắc, móng vuốt kéo kéo chính mình là một thân lông trắng như tuyết, rất là kiêu ngạo nâng lên đầu nhỏ của mình.

"Thì ra là người tên là tiểu Bạch cầu a, cái tên này là ai đặt, thật là không có chuẩn mực, ta tên là Thư Vũ Trạch!" Một bé trai không che giấu chút nào ý khi dễ của mình.

"Xèo xèo ——!" Trong đôi mắt đen xinh đẹp của Chuột trắng nhỏ cũng đầy là khi dễ, rất là tán đồng gật đầu một cái.

"Người chừng nào thì đi theo Tề vương gia? Ta trước kia cũng không gặp qua người?"

"Xèo xèo ——"

"Ở Bắc Việt a, vậy người nhất định là tại cái đó, cái gì trong rừng sâu băng tuyết ra ngoài có đúng hay không?"

"Xèo xèo ——" đúng, Tiểu Vũ Trạch thật là thông minh!

.....

Bên kia, Thư Nhã Phù rất là xấu hổ liếc mắt, nàng rất không hiểu, tại sao con trai mình sanh cùng một động vật nói chuyện với nhau thật vui, đây là vì cái gì? Rốt cuộc là tại sao? Con trai của nàng rốt cuộc lúc nào thì đã nghe hiểu được ngôn ngữ của con chồn rồi, kỳ hoa như thế, một người một thú, lại có thể biết người tới ta đi, lần đầu gặp đã quen thân!

Không chỉ là Thư Nhã Phù, Liễu Trì, Bạch Ưng mấy người cũng đồng dạng là một bộ dạng kinh ngạc, cái con chồn tuyết nhỏ này từ Bắc Việt đi theo Vương Gia, bọn họ cũng đã thấy nhiều lần vô cùng, vẫn luôn là như hình với bóng đi theo bên người Vương Gia, chỉ là không nghĩ tới bây giờ cư nhiên cùng tiểu thể tử nói chuyện với nhau thật vui.

Tiểu thể tử quả nhiên không hổ là con trai của Vương Gia, không giống với người thường! Hồ phụ vô khuyến tử a!

Trấn định nhất chỉ có đồng dạng là yêu nghiệt Nam Cung Thần rồi ! Vẫn mỉm cười như cũ, bình tĩnh tự nhiên, mắt không liếc xéo, hơi thở vững vàng.

Không để ý tới nữa là một người một thú lần đầu trao đổi, Thư Nhã Phù nhìn về phía Nam Cung Thần, mở miệng hỏi ra nghi hoặc của bản thân: "Ta nói Tề vương gia, ngài đến tột cùng là từ lúc nào cũng đã bày ra ván cờ hôm nay, mặc kệ là Hồng Ưng, còn là Từ Chí Vinh đại tướng quân, thậm chí ngay cả thủ vệ ở Tuyên Vũ môn, ngài đều sớm một chút đã an bài."

Người ở chỗ này tất cả đều là hãn tin tưởng, Nam Cung Thần cũng không còn tính toán giấu giếm Nhã Phù cái gì, cứng chịu khẽ mỉm cười, ở trên xe lăn nghiêng người đối tư thế, nói: "Chúng ta trước khi đi Bắc Việt cũng đã an bài rồi, về phần Hồng Ưng đó chính là thời điểm sớm hơn đã an

bài vào bên người Nam Cung Hữu, y tính toán làm cái gì, tự nhiên có Hồng Ưng nhìn chăm chăm, chúng ta cũng không cần bị động như vậy."

"Trước khi đi Bắc Việt, Hồng Ưng ngay từ lúc trước cũng đã nói truyền tin tức lại, người của Nam Cung Hữu có một chút hành động, một phần trong đó dẫn đầu, đã chia từng nhóm phân tán tiến vào trong biên giới Bắc Việt, hiển nhiên hẳn sẽ ra tay ở Bắc Việt, chỉ là không nghĩ tới, y sẽ không kịp chờ đợi cùng Bắc Việt Phượng Phi Linh công chúa liên hiệp, gấp gáp như vậy phải đem chúng ta đưa vào chỗ chết, đây cũng là điều ta không có dự liệu được. Nhưng mà sau khi chúng ta mất đi tin tức, thân thể phụ hoàng càng suy yếu, lúc này Nam Cung Hữu tất nhiên sẽ nóng nảy chạy về."

Thư Nhã Phù nghe Nam Cung Thần vừa nói như thế, đáy mắt sáng lên cũng đã hiểu nhiều hơn một chút: "An gia bởi vì lúc trước An Mộng Hàn chết đi, An quý phi cùng Uyển Quý Phi đã Thủy Hỏa Bất Dung, An gia cùng Hầu phủ cũng là tranh chấp đối ngược nhau, Vương Gia mất tích, hoàng thượng bệnh nặng, phụ thân ta lại lãnh binh tiến về phía biên giới tây bắc ứng phó với ngoại tộc phân tranh, Nam Cung Hữu y cho là thời cơ đã thành thực, cho nên không kịp chờ đợi ngày sinh nhật của hoàng hậu nương nương chuẩn bị động thủ."

Nam Cung Thần đối với Nhã Phù khẽ gật đầu một cái, coi như là đồng ý cách nói của nàng, tiếp tục nói: "Chỉ là có chút thời điểm, y quá mức nóng lòng, nếu như y có thể đủ nhẫn nại một chút, tối nay hoàng hậu ra tay sau lại ra tay lần nữa, như vậy rất nhiều chuyện chỉ sợ cũng khác nhau, nhưng là sự kiên nhẫn của An gia hiển nhiên đã bị cái chết của An Mộng Hàn lấy đi, hận không được sớm ngày diệt trừ cái người như cái đinh trong mắt này, dĩ nhiên còn người nữa, những người liên can đến Hầu phủ."

Thốn thức một tiếng, Thư Nhã Phù vỗ nhẹ ngực, một bộ dáng vẻ trong lòng vẫn còn sợ hãi nói: "May nhờ may nhờ, nguy hiểm thật, ngẫu sớm một chút sắp đặt làm các loại, nếu không đã có thể nguy hiểm, ta không phải muốn chết ở trên tay tên An Hoảng Văn kia."

Sắc mặt của Nam Cung Thần đột nhiên cứng ngắc một cái, khẽ mím môi, mỉm cười vẫn như cũ, nhưng không biết vì sao a, Thư Nhã Phù cảm giác đột nhiên Tề vương gia có phải hay không có chút chút tức giận, mặc dù vẫn cười đến yêu nghiệt phong tao, nhưng nàng chính là có cảm giác khí phách, hẳn giống như có chút chút tức giận.

Nàng mới vừa rồi có nói sai cái gì sao? Giống như không có chứ!

Ở thời điểm Thư Nhã Phù còn có chút suy nghĩ không rõ, liền nghe Nam Cung Thần ưu nhã tà mị nhẹ giọng mở miệng: "Nghe nói vương phi đã từng si mê với An gia Đại công tử, tối nay An Hoằng Văn lại tuyên bố muốn lấy người làm vợ, trong lòng vương phi có hay không một chút vui vẻ?"

Lời này nghe thế nào có một loại cảm giác uy hiếp?

Còn có một loại mùi vị ê ẩm.

Rất là thức thời, cũng không phải thường hiểu bản tính Tề vương gia yêu nghiệt, bốn người bọn Liễu Trì, cực kỳ thức thời, cũng không phải thường kịp thời nhanh chóng rời rít thối lui khỏi ngoài cửa, làm chuyện của mình đi.

Chuyện cười, Vương Gia cùng vương phi nói chuyện yêu đương, tâm sự ghen tuông, bọn họ làm thuộc hạ, còn là mau mau tránh ra cho tốt, nếu Vương Gia ngày nào đó nghĩ đến bộ dạng bình dấm chua của mình bị mấy người bọn họ đều nhìn ở đáy mắt, chỉ sợ sẽ có một phen tăng thêm sự huấn luyện cùng nhiệm vụ kinh khủng.

"A ha ha, bảo bối ta có chút mệt nhọc, cha thân ái cùng mẹ, các người tiếp tục uống dấm, ta cùng quả cầu tuyết nhỏ đi ngủ."

"A ha ha, bảo bối ta có chút mệt nhọc, cha thân ái cùng mẹ, các người tiếp tục uống dấm, ta cùng quả cầu tuyết nhỏ đi ngủ."

Thật tình mắt cũng không chỉ là mấy người Liễu Trì, một người một thú vốn còn đang nói chuyện với nhau thật vui, đồng thời cũng dừng lại, giữa bọn họ quý dị trao đổi.

Thư Vũ Trạch rất là ưu nhã đứng dậy từ trên ghế nhảy xuống, tốc độ cực nhanh ném lại một câu nói, ôm quả cầu tuyết nhỏ trực tiếp sử dụng đến khinh công giống như một tia nhanh chóng nhanh đi ra ngoài, trong lúc vẫn không quên đem lấy ly sữa bò mình còn chưa uống xong cũng mang đi.

"Ha ha, ta cũng vậy đi về nghỉ cho tốt!"

Mọi người đi, Thư Nhã Phù một thân một mình cảm thụ ánh mắt nóng rực Nam Cung Thần bắn tới, cảm thụ đó hết sức rõ ràng.

Hơn nữa dáng vẻ cười như không cười này, mị hoặc phong tao, nhưng đồng thời vừa có một loại cổ hoặc nguy hiểm long người, địa thế còn mạnh hơn người, nàng tối hôm nay mới nói qua kẻ thức thời trang tuần kiệt, đối mặt Tề vương gia yêu nghiệt mỹ lệ cùng với khí thế cường đại, Thư Nhã Phù thừa nhận mình là người bình thường, không phải đối thủ của yêu nghiệt, lập tức tính toán ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, trốn đi ngủ.

Đáng tiếc, Tề vương gia cố ý tìm nàng gây sự, làm sao có thể dễ dàng để cho nàng chạy.

Tơ vàng trên tay tơ bay ra, trực tiếp ôm ái mà nhanh chóng cuốn lên thân thể Thư Nhã Phù nhảy lên chuẩn bị trốn chạy, trên tay vừa thu lại, trực tiếp đem Thư Nhã Phù quấn vòng quanh eo mảnh khảnh kéo tới trong ngực của mình.

"Vương phi lúc này muốn chạy, chẳng lẽ là chột dạ? Ủm!"

Nam Cung Thần trên tay tơ vàng vừa thu lại, đường cong khéo môi như hoa anh đào bình thường xinh đẹp càng phát giờ lên, cuối cùng một ít chữ "Ủm" nổi lên phong tình, cùng với tư vị lười biếng này, còn có trong khí

phách uy hiếp mơ hồ, trực tiếp khiến Thư Nhã Phù cả người cứng ở trong ngực của hắn.

"Ha ha ha, Tề vương gia ngài biết nha, con người luôn có thời điểm tuổi trẻ khinh cuồng phong lưu. Ấc, không phải, là con người luôn có thời điểm thiếu niên không biết gì, ban đầu sớm như vậy, chuyện lúc đó thế nào ta còn không nhớ rõ."

Thư Nhã Phù bị nhãn sắc khuynh quốc kề cận ngay trước mắt mê hoặc rồi, vốn là đối với mỹ sắc không có năng lực chịu đựng gì, huống chi còn là Nam Cung Thần, loại yêu nghiệt cấp Boss những đàn ông khác, cả người Thư Nhã Phù có chút sững sờ hoảng hốt mở miệng trả lời, đợi đến phản ứng kịp mình nói cái gì, nụ cười người đàn ông trước mắt đã càng phát ra rực rỡ, khi dựa vào càng ngày càng gần, nàng giật mình mình nói hai chữ vô cùng không nên nói. Phong lưu.

Nam Cung Thần sức lực trên tay thủ sẵn vòng eo Thư Nhã Phù cũng không tính là lớn, chỉ là tùy ý một cái tay ôm, mỉm cười rực rỡ nhìn cô gái đã có chút đỡ đỡ, cực kỳ hài lòng vì phản ứng của nàng, trước kia không có cảm thấy gương mặt này có gì tốt, nhưng hiện tại đột nhiên phát hiện, gương mặt này vẫn là cực kỳ có chỗ hữu dụng , ít nhất ở thời điểm dự hoặc tiểu vương phi của hắn vô cùng có tác dụng!

"Còn trẻ phong lưu, vương phi lại có bao nhiêu phong lưu đâu rồi, có phải hay không tối nay chúng ta nhờ lại một chút thật tốt?"

Tay Nam Cung Thần vẫn tùy ý phủ trên mái tóc đen dài tán loạn của Thư Nhã Phù, một chút lại một chút vô cùng êm ái, dịu dàng mà tỉ mỉ vì nàng sửa sang lại tóc rối loạn.

Trong con mắt màu hổ phách, nhìn lên cô gái trước mặt trong ngực có chút đỡ đỡ, cũng là chưa bao giờ có dịu dàng và cưng chiều, vẻ mặt như thế nếu để cho Bạch Ưng, Hồng Ưng mấy người thấy, đoán chừng con

người đều muốn rút ra rồi, người như vậy sẽ là kinh thái tuyệt diệu, tà mị lại lãnh khốc Tề vương gia của bọn họ sao? Không phải, tuyệt đối không phải!

Nam Cung Thần cũng không biết giờ phút này vẻ mặt của mình là cỡ nào Nhu Tình, mà trong con mắt màu hổ phách này, giống như là y hệt một khoảng trời gió nhẹ căng chiều dịu dàng, chính hẳn sợ rằng cũng chưa từng bao giờ nghĩ đến cư nhiên mình lại có vẻ mặt như thế.

"Ha ha ha, nào có phong lưu, khi đó ta ngỡ ngác, như thế nào cùng ngài có một chân ta đều không biết, không giải thích được đầu óc rõ ràng sau đó trong bụng cũng đã nhiều hơn một em bé, ta còn chưa nói đâu rồi, Tề vương gia ngài chừng nào thì đối với bảy năm trước hạ độc thủ với ta hay sao?"

Nói sang chuyện khác. Nói sang chuyện khác.

Chỉ chốc lát sau, bằng vào sức chống cự to lớn đối với mỹ sắc, Thư Nhã Phù từ trong yêu nghiệt cổ hoặc tỉnh táo lại, hai cái tay trực tiếp một thanh leo lên cổ Nam Cung Thần, vẻ mặt hung dữ thắt cổ của hắn, trợn mắt nhìn chăm chăm chất vấn.

Đây cũng là nàng nghi hoặc cho tới nay, tại sao Thư Vũ Trạch lại là giống của Nam Cung Thần đâu rồi, nàng là nhân viên từ bên ngoài đến không biết còn chưa tính, tại sao Nam Cung Thần, cái hồ ly bình thường khôn khéo, phúc hắc, gia hỏa này cư nhiên cũng không biết, nếu không phải là con trai bảo bối cùng Nam Cung Thần có gương mặt khẳng định không lừa được người này, nàng nhất định sẽ cho là nàng nghĩ sai rồi.

"Người nào đối với người nào hạ độc thủ cũng không nhất định a, Bốn vương thế nào cảm giác, cơ hội vương phi người đối với Bốn vương hạ độc thủ lớn hơn !"

Đối với hai cái tay nắm chặt mình, Nam Cung Thần không có chút nào để ý, yêu nghiệt mà phong tao chột nhứ mày, cười như không cười nhìn Thư Nhã Phù tự nhiên mở miệng nói.

Éc. Khả năng này, dường như có thể, có lẽ đại khái cũng chưa hẳn không phải là không có.

Thư Nhã Phù đầu óc cứng đờ, nhìn chăm chăm khuynh quốc tuyệt sắc trước mặt, đột nhiên cảm thấy đối với một người đàn ông dạng này, bất kỳ phụ nữ nào cũng hoặc là đàn ông, hóa than thành sắc lang sắc quỷ là có thể hiểu, đây không phải là lỗi của bọn hắn, đều là yêu nghiệt gây họa.

"Vương phi, xem cái bộ dáng này của ngươi, đoán chừng cũng là chấp nhận, nhìn như vậy đảm đương đối bản vương Bá Vương ngạnh thượng cung, sau vứt bỏ Bốn vương mang theo đứa bé chạy trốn, cách làm như vậy của vương phi là không chịu trách nhiệm, ngươi nói không phải nên cho Bốn vương một công đạo sao!"

Nam Cung Thần đưa tay đem hai bàn tay nhỏ bé đang bóp cổ mình kéo xuống, cứ như vậy chộp vào trong lòng bàn tay vuốt vuốt, đồng thời lại dùng một loại vẻ mặt vô tội cùng giọng nói bị ném bỏ, hướng Thư Nhã Phù ban đầu "Không chịu trách nhiệm, ném phu dẫn bóng chạy" này, làm công việc quan trọng nói.

Ban ngày ban mặt, có người cứ như vậy thay đổi vụ án không biết sự thực là đến tốt cùng "Người nào đẩy tới người nào?", hướng về phía Thư Nhã Phù vô tội yêu cầu cách nói công đạo, trong lúc đó trên tay vẫn không quên vuốt vuốt ăn đậu hũ người có tay nhỏ bé trắng nõn.

"Muốn tiền là khẳng định là không có, bản đại gia xem tiểu tử ngươi tướng mạo coi như đoan trang, liền miễn cưỡng thu phục ngươi, vội tới cười với gia một cái."

Thư Nhã Phù luôn luôn cũng là một người có da mặt đủ dày, đôi mắt yêu nghiệt quả nhiên không thể quá mức dịu dàng và mềm yếu, nếu không nhất định sẽ bị tên yêu nghiệt này hả hê năm mũi dẫn đi, từ trên tay Nam Cung Thần kéo ra bàn tay nhỏ bé, hai bàn tay nhỏ bé một điểm cũng không thua thiệt leo lên trên mặt yêu nghiệt, vê bóp bấm sờ, các loại sở sàng quang minh chánh đại.

Đáy lòng yên lặng lắm lắm, này choáng nha, quả nhiên là yêu nghiệt, làn da như nước so với mình đều tốt hơn, tỉ mỉ bóng loáng, bắn ra tính mười phần.

Hừ, để cho người so với ta tốt, ta sờ, ta vê, ta bóp, ta bấm.

Một hóa thân ghen tỵ, phụ nữ sắc ma, một đôi tay nhỏ bé đã hoàn toàn không cố kỵ chút nào ở trên mặt Tề vương gia sờ loạn không ngừng rồi, từ đó bỏ quên trong con mắt màu hổ phách kia, càng phát ra thâm trầm, càng phát ra ánh mắt quái dị, cũng hoàn toàn không có phát hiện.

"Sờ rất thích sao?" Tề vương gia thân thể có chút nóng ran, âm thanh cũng có chút khàn khàn trầm thấp.

"Ừ, thích vô cùng, da thực là không tồi! Tề vương gia, ta tránh đến."

Thư Nhã Phù còn chưa có phản ứng kịp, vẫn cười hì hì giãy xéo gương mặt của Nam Cung Thần, chỉ là lời của nàng vẫn chưa nói hết, vẫn liên thoảng không ngừng, đóng đóng mở mở đôi môi đỏ mọng, đã chợt bị người khác chặn lại, mà ở trong mắt chính mình là gương mặt tuần tú tuyệt mỹ, bây giờ cách nàng vẫn chưa tới một cm, cự ly hai người gần có thể đem trên mặt của đối phương, bất luận một chỗ nào trên mặt đều nhìn rất rõ ràng.

Mùi thơm nhàn nhạt của thuốc xông vào mũi, còn có một loại cảm giác muốn ngất xỉu!

"Ừm." Trùng lớn cặp mắt, Thư Nhã Phù phản ứng có chút chậm một chút, hơi chậm chạp một chút, còn không có phản ứng kịp là tình trạng gì.

"Ngu ngốc, nhắm mắt lại." Nam Cung Thần vừa dùng môi vẽ phác thảo hình dáng cánh môi Nhã Phù, nhìn một cô gái nào đó vẫn như cũ còn ngốc trệ trong tình trạng muốn ngất xỉu, một đôi mắt đẹp như nước, trong suốt trợn thật lớn, không nhin được nhẹ giọng cứng chịu nói.

Theo bản năng nhắm hai mắt lại, Thư Nhã Phù chỉ cảm thấy vốn than thể đã mềm càng thêm vô lực, trên cánh môi truyền tới xúc giác, dịu dàng mà bá đạo, sẽ không thô lỗ rồi lại tiến quân thần tốc, dờn sông lấp biển, để cho nàng cả người cũng trở nên mềm mại choáng váng, không biết tình trạng gì cả người cũng đã mềm ở trong ngực Nam Cung Thần, mà bàn tay trên bờ eo cũng truyền tới nhiệt độ, hình như mỗi một cái đều làm nóng rực da thịt của nàng.

Không biết từ lúc nào, hai tay vốn đang lưu luyến ở trên gương mặt Nam Cung Thần, đã ôm cổ của hắn, sức nặng cả người đều đặt ở trên người của Nam Cung Thần.

Tê dại dây dưa, truy đuổi quẩn quanh, một loại cảm xúc xa lạ nàng không hiểu, cảm giác từ đôi môi hai người tiếp xúc truyền đến, để cho cả đại não của nàng cũng trở nên trống rỗng, hô hấp cũng biến thành càng phát ra dồn dập, không biết hôn bao lâu, một hôn sâu dù sao đến khi cánh môi hai người tách ra, Nhã Phù cảm giác đã qua một thế kỷ thời gian lâu như vậy.

Hai người cũng hơi thở hỗn hển, vẫn như cũ dựa vào rất chặt chẽ, cánh môi Nam Cung Thần mặc dù không có tiếp tục hôn sâu đi xuống, nhưng vẫn còn lưu luyến ở trên cánh môi đỏ thắm của cô gái trước mặt này.

"Tề vương gia, ngài chiếm tiện nghi của ta, lần này là ngài động trước, không thể đổ thừa ta."

Thư Nhã Phù khẽ chu môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ tràn đầy màu đỏ ửng, một đôi tròng mắt trong suốt mang nước, long lanh nhìn cực kỳ mê người, cộng thêm cánh môi đỏ thắm càng làm cho người ta muốn âu yếm.

"Vậy nếu không vương phi người đem tiện nghi chiếm trở lại."

Nam Cung Thần chiếm tiện nghi được như ý, cười rất là vui vẻ mà yêu nghiệt, nhìn cô vợ nhỏ trong ngực, mỉm cười tiến lên trước, ở trên cánh môi của Nhã Phù lại gặm mấy cái, nhẹ giọng một lại dụ hoặc mở miệng nói.

Thư Nhã Phù nhìn chăm chăm Tề vương gia trước mặt, khuynh quốc tuyệt sắc, một chút Chu Sa tà mị ngàn vạn.

Chiếm tiện nghi chiếm trở lại?

Giờ phút này đầu óc Thư Nhã Phù vẫn chưa có hoàn toàn tỉnh táo, có chút mê mê nhìn chăm chăm khuôn mặt tuyệt đẹp phóng đại trước mặt vô cùng rõ ràng này, nghe Nam Cung Thần nói, mơ hồ không biết rõ phản ứng làm sao, chỉ là theo bản năng cảm thấy quả thật không nên thua thiệt, phát tác một tiếng tiến lên, đôi tay ôm mặt của Nam Cung Thần, gặm phải cánh môi đang cười rất xinh đẹp tà mị này.

Chủ động trần trọc ở giữa đôi môi Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù không một chút phản ứng kịp việc làm của mình bây giờ, đến tột cùng là mình bị chiếm tiện nghi, hay là chiếm tiện nghi?

Thanh tỉnh mặc dù chậm, nhưng là cuối cùng ở dưới sự mê hoặc của mỹ sắc, Thư Nhã Phù sau hồi lâu đột nhiên tỉnh táo!

Vì vậy, ở Tề Vương phủ một cái phương hướng nào đấy, truyền đến một hồi trống giặc: "Nam Cung Thần!"

"Ha ha ha ha!" Sau đó truyền tới là một hồi tiếng cười lớn không cầm được dịu dàng của người đàn ông, trong lúc kèm theo tiếng chửi rủa của cô gái thẹn quá thành giận, khiến luôn luôn sớm thanh tịnh lạnh lẽo, Tề Vương phủ nhiều hơn một phần sắc màu cùng sung sướng.

Một góc nhánh cây trên đầu tường, có một bóng dáng nho nhỏ đứng đưa hai chân, mà có thể thấy được mơ hồ trên bờ vai hằn còn có một đoàn vật thể không rõ, sẽ động.

Trong mơ hồ, có truyền đến âm thanh nhỏ giọng và quỷ dị nói chuyện với nhau.

"Tiểu Bạch cầu, mẹ cùng cha tình cảm càng ngày càng tốt nữa à!"

"Xèo xèo ——!" Một viên nhỏ, cắn răng nghiêng lợi, không thể chịu nhin, người phụ nữ kia lại muốn cướp đi chủ nhân vô cùng tuần mỹ của ta.

"Chỉ là vừa nhìn mẹ chính là bị áp đảo một cái kia, Tề vương gia quá phúc hắc rồi, biết rõ mẹ thích trai đẹp, còn cười quyến rũ như vậy, có âm mưu có âm mưu!"

"Xèo xèo ——!" Hận, chủ nhân của ta xinh đẹp nhất, long trắng của ta mềm mại nhất!

"Tiểu Bạch cầu, người nói đến lúc nào thì ta sẽ nhiều tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội đây?" Giọng nói rất có vài phần mong đợi!

"Chi ——"

Một tiếng cực kỳ thâm trầm vang lên, một tiểu Bạch cầu hình như thân thể cứng đờ, đầu óc trắng bạch, móng vuốt không có một người nắm vững, trực

tiếp từ trên cây rớt xuống!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tề Vương Gia Học Theo, Vũ Trạch Lão Sư! !

Trên đại lục bạo loạn khó phân, giữa những nước nhỏ giữa có nhiều bạo loạn cùng thay đổi, hôm nay tồn tại không chừng ngày nào đó liền bị những quốc gia khác tóm thâu, chỉ là ở nơi này mấy trăm năm qua, trong đông đảo các quốc gia chia chia hợp hợp, duy chỉ tứ đại cường quốc vẫn ổn định không ngã, mặc dù có tranh đấu nhưng cũng không có ảnh hưởng đại cục ở toàn bộ đại lục.

Đông Ly quốc nội loạn, ở trong thời gian ngắn cư nhiên không có truyền tin tức đi ra ngoài, ngược lại, sau khi Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu định vì thái tử, thời điểm đại cục đã định, thế lực khắp nơi mới vừa lục tục từ những đường dây khác nhau nhận được tin tức.

Trên triều đình Đông Ly, nội viện hoàng cung, cùng với tất cả các thế lực đều ở đây bàng hoàng lo lắng, mỗi người cũng đã xốc lại hoàn toàn tâm tư, tân hoàng sắp lên ngôi, mà trong đối với các thế lực khác nhau, rửa sạch cùng chinh đốn là bắt buộc phải làm, mỗi người cũng dò thăm tin tức cùng thái độ các phe.

Tại không khí khẩn trương như vậy, bên trong Tề Vương phủ, cũng là bày biện ra một màn hình ảnh rất là hài hòa tường ái, chỉ là màn này nếu để cho người ngoài thấy mà nói, chỉ sợ sẽ là chuyện ban ngày thấy sấm sét giữa trời quang, dời sông lấp biển, giương mắt mà nhìn.

Độc trong người Tề vương, trong thời gian gần hai tháng ở Bắc Việt, đã sớm rõ ràng sạch sẽ, mà tình trạng tốt đẹp ở một phương diện là, có cơ hội có thể một lần nữa đứng thẳng lên, chỉ là trong này sợ rằng cần không ngừng thích ứng.

Dù sao một người chưa bao giờ xuống đất đi bộ, đột nhiên rời đi xe lăn bước lên mặt đất, mặc dù hiểu biết rõ thần kinh không có hoại tử, nhưng mấy chục năm qua dù sao cũng là đối với hai chân có ảnh hưởng rất lớn.

Trong hậu viện Tề Vương phủ trong, một hình ảnh rất là hòa hài!

"Cẩn thận một chút, từ từ đi, hôm nay Tề vương gia ngài cần phải so với hôm qua tiến bộ mới được!" m thanh non nớt của bé trai, nghe rất là nghiêm túc cùng nghiêm túc.

"Xèo xèo ——!" Còn có âm thanh không hiểu của sinh vật không phải con người ở chính giữa hỗn tạp.

"Chân trái, chân phải, giữ vững thăng bằng a, từ từ đi."

"Xèo xèo ——!"

Đợi đến Bạch Ưng kể cả Hồng Ưng từ bên ngoài đồng thời trở về, biết Vương Gia tại hậu viện, đặc biệt thời điểm đến trước bữa cơm công việc, còn chưa có tiến vào viện, liền xa xa nghe được âm thanh bên trong truyền ra, hai người bọn họ bị Vương Gia sau hôm xảy ra phản loạn liền phái đi ra làm việc, rời đi khá nhiều ngày, hôm nay cũng mới trở lại.

Hai người hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Bởi vì trong rất nhiều chuyện, cộng thêm loạn bên trong, cùng với chuyện trong Âm các, để cho hai người bọn họ cũng vẫn còn không có nhận được tin tức.

Bọn họ lấy được tin tức vẫn chỉ là thời điểm trước kia, biết chuyện vương phi có biện pháp thanh trừ độc trong người Vương Gia. Cũng không hiểu biết chuyện ở trong Bắc Việt, Vương Phi của bọn họ đến rất cuộc đã làm cái gì?

"Vương Gia cùng tiểu thế tử chẳng lẽ là đang đùa?" Hồng Ưng sững sờ thuận miệng nói.

"Vương Gia? Chơi?"

Nghe lời Hồng Ưng nói, hiển nhiên Bạch Ưng là hoàn toàn không tin, vương gia bọn họ Anh Minh Thần Võ, kinh thái tuyệt diệu, luôn luôn đều là thần bí khó lường, loại chuyện chơi cùng đứa bé này. Bọn họ thật sự là không nghĩ ra được.

Trong lòng tràn đầy tò mò, hai người lập tức bước nhanh hơn, hướng phương hướng của âm thanh đi đến.

Chẳng qua là khi thấy dưới ánh mặt trời, trong sân, trên đường nhỏ xuất hiện hai bóng người, cũng là để cho hai người bọn họ trực tiếp sững sờ ở tại chỗ, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và khó có thể ức chế kích động vui sướng, giống như đầy trời mây đen, một đạo sấm sét giữa trời quang mà xuống, trực tiếp đưa đầu hai người bọn họ đánh cho không thể suy tư.

Trên mặt đất bằng phẳng, không biết lúc nào thì ở một bên đã đỡ lên hai đạo rào chắn phần che tay, mà chiều rộng ở giữa không sai biệt lắm đúng lúc là một người có thể đi qua.

Giờ phút này vương gia kinh thái tuyệt diệu của bọn họ, đôi tay từ từ chống hai bên hàng rào, trên bộ mặt tuyệt mỹ tràn đầy nghiêm túc cùng nghiêm túc, mà trên trán đã sớm mồ hôi đầm dề, mí mắt, lên giá đi khổng lồ cố gắng mới có thể bước ra một bước nhỏ, chỉ là bước ra một bước nhỏ như vậy, cũng đã để cho mồ hôi trên trán hắt không ngừng toát ra cùng trượt xuống!

Mà ở ngoài rào chắn, một như hoa như ngọc, cùng Tề vương gia giống nhau như đúc, Thư Vũ Trạch, đồng dạng cũng là gương mặt nghiêm túc cùng nghiêm túc.

Mà trên tay Thư Vũ Trạch còn cầm một vật, một cây Trúc nhỏ, trên bả vai thân thể nhỏ bé còn đứng một con chồn tuyết nhỏ, trên tay cũng cầm một cây trúc vô cùng nhỏ, đứng ở trên bả Vũ Trạch có hình có dạng đang đi tới đi lui, nhìn đáng vẻ, hoàn toàn hay là đi bộ làm mẫu a!

Vương Gia có thể đi rồi!

Độc trong người Vương Gia làm đã rõ ràng?

Có thể đi bộ?

Bạch Ưng cùng Hồng Ưng, đã sớm bị chấn động ở vị trí cửa viện, con mắt tròn to thẳng vào nhìn chăm chăm một đôi chân Tề vương gia, nếu như không phải là biết hai người là bởi vì cái gì mà kinh ngạc, ở lúc bình thường bọn họ với cái bộ dáng này nhìn chăm chăm Tề vương gia, không chừng bị người khác nhìn liền làm ra tin đồn điên đảo vì sắc.

"Ừ, chân trái bước ra, hiện tại bước chân phải, Vương Gia ngài cũng không thể dựa vào đôi tay chống tới a, học đi bộ phải có kiên nhẫn nha." m thanh Thư Vũ Trạch non nớt, cũng không khó nghe ra trong đó có ân cần cùng chờ đợi.

Cha Vương Gia có thể một lần nữa đứng lên, trong lòng bé cũng là cực kỳ mong đợi.

Hôm nay, chuyện đại cục trên triều đình cũng đã đã định, còn dư lại một số chuyện cũng giao cho mấy người Băng Đồng bọn hắn đi xử lý, nên phân phó tự nhiên sẽ phân phó, hiện tại chuyện chính yếu nhất của Tề vương gia mỗi ngày, chính là thời gian một canh giờ để hồi phục sức khỏe, học tập như thế nào để sử dụng này đôi chân, để bắp thịt hai chân không suy thoái tiếp.

Bắt đầu là gian nan nhất, Thư Nhã Phù cũng biết, một người tàn tật chưa bao giờ đi qua đường, muốn lần nữa đứng lên có bao nhiêu khó khăn.

Nam Cung Thần như vậy nên long tự ái của đàn ông rất cao, từ khi mới bắt đầu bước ra một bước, gần như đều muốn té lăn trên đất.

Nhưng một người tôn quý cùng ngạo khí cao như vậy, ngã trên mặt đất, lúc mới bắt đầu, đi một bước gần như đều phải tốn hết hơi sức cùng cố gắng của hãn, mới bước ra một bước nho nhỏ như vậy, ở người khác xem ra là chuyện rất đơn giản, nhưng mà ở tại trên người của hãn, cũng so sánh những người khác càng khó hơn gấp trăm ngàn lần.

Bởi vì đã từng đem tất cả độc tố đều áp chế ở trên hai chân, hai chân chưa bao giờ xuống đất đi bộ qua, mặc dù bấp chân không có teo lại như trong tưởng tượng của Thư Nhã Phù, nhưng dù sao cũng là hai chân bị ăn mòn, có thể hay không lần nữa đứng lên đi bộ bình thường, nàng đều không thể bảo đảm, hơn nữa là muốn xem Nam Cung Thần như thế nào khôi phục hai chân đi được là thần kinh cùng trực giác.

Ở lần đầu tiên nói cho Nam Cung Thần như thế nào để hồi phục, Thư Nhã Phù liền sẽ không có tự mình nhìn hãn luyện tập như thế nào rồi!

Chỉ vì, mỗi một lần thấy tôn quý như hãn, giống như một hài đồng ngu ngốc té lăn trên đất như vậy, đáy mắt sẽ nhiều một phần ướm át, đáy lòng có một phân thương tâm, đau lòng để cho nàng xung động muốn mở miệng để cho hãn dừng lại, chỉ là lời nói như vậy, nàng mở miệng ra như thế nào? !

Từ đó về sau, thời điểm Nam Cung Thần học tập đi bộ, bên cạnh mới bắt đầu có một bong bóng xinh đẹp không xuất hiện nữa, ngược lại nhiều hơn một đứa bé nho nhỏ cùng con chồn tuyết nhỏ.

Mỗi ngày một canh giờ, từ ban đầu đi một canh giờ mới có thể trên bánh xe phụ trên mặt ghế đứng thẳng lên, lại té ra đất trên mặt, đến bây giờ một canh giờ miễn cưỡng có thể bước ra như vậy một bước, hai bước.

Lúc mới bắt đầu luyện tập không thể nào gấp gáp được, cho nên Nhã Phù mới chỉ là cùng hãn nói thời gian một canh giờ.

Nhưng mà dù vậy, tự nhiên trở thành mỗi ngày gian nan nhất của Tề vương gia, nhưng cũng là thời gian vui vẻ nhất.

Mặc dù mồ hôi chảy xuống, đôi tay bạch ngọc đã sớm có vết thương sặc sỡ, nhưng là trong con mắt màu hổ phách này lại có sáng rõ cùng tự tin trước kia không có.

Bởi vì hần xác xác thật thật là bắt đầu dùng hai chân của mình lại bước đi, không còn phải dựa vào xe lăn lạnh lẽo.

Thư Vũ Trạch thật ra thì biết mẹ mình tại sao không đến giúp Vương Gia luyện tập, biết mẹ nhìn như đỉnh đặc, thật ra thì đáy lòng đối với người để ý so với ai khác cũng mềm lòng, nàng có thể đối với kẻ địch lãnh khốc vô tình, nhưng mà đối với với người mình để ý, nhìn cha Vương Gia bộ dáng tập đi như vậy, trong lòng nhất định không thoải mái.

Mặc dù vẫn có vui sướng, dù sao thấy được lần nữa đi bộ, hi vọng lần nữa đứng lên, muốn tới xem một chút, chung quy lại là đem bước chân dừng lại, không đến thăm cha tập tễnh tập đi!

Thư Vũ Trạch ngẩng đầu nhìn mồ hôi trên trán Nam Cung Thần chảy xuống, biết thời gian hôm nay cũng đã không sai nhiều lắm rồi, một canh giờ không sai biệt lắm sắp tới.

Bên khước miệng nâng lên nụ cười, nói: "Tề vương gia, ta đi nhà xí, sau đó trực tiếp đi tìm mẹ, ngài cần phải kiên trì luyện tập đến một canh giờ a, không thể lười biếng!"

Vừa nói xong, lập tức chạy ra, mà ở trên bả vai hần, tiểu Bạch cầu tự nhiên cũng là đi theo.

Sớm đã biết Bạch Ưng cùng Hồng Ưng đã đi qua rồi, Thư Vũ Trạch cười híp mắt nhìn về phía hai người đang khiếp sợ tột đỉnh, ngây thơ rục rờ mở

miệng nói: "Hai vị Ưng ca ca, theo ta đi tìm mẹ đi! Tề vương gia hiện tại cũng không thể quấy rầy nha."

Bạch Ưng cùng Hồng Ưng thu hồi ánh mắt, cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, cúi đầu nhìn về mặt tiểu thế tử có chút tương tự Vương Gia, trong mắt hai người đều là người thật tốt, tự nhiên đều thấy được quần áo trên người Vương Gia nhếch nhác, cùng với trên tay có một chút dấu vết, ngay lập tức sáng tỏ.

"Vậy hai người thuộc hạ trước hết hộ tống Thế tử đi gặp vương phi!"

Ba người không phải của mình, mới vừa rời đi không bao lâu, liền nghe ầm núp trong sân Vương Gia truyền đến âm thanh té rớt trên mặt đất.

"Thế tử, Vương Gia trên người độc cũng thanh trừ sạch sẽ?"

Bạch Ưng mặc dù dự đoán thế nào, giờ phút này vẫn không nhận được hỏi ra miệng, không một chút cảm giác mình hỏi một đứa bé sáu bảy tuổi cái vấn đề này, có gì không ổn, trước có lẽ còn có thể cho hắn là một đứa trẻ, thế nhưng khi biết trước mắt cái tiểu hài này là con trai Vương Gia, còn là sát thủ cùng Cung chủ trong tổ chức tình báo U Minh cung, bọn họ cũng đã không thể chỉ là đem đứa bé trước mắt làm một người bình thường rồi.

Có cái đứa bé bình thường nào chính là thủ lĩnh đứng đầu tổ chức như vậy, chính là trên giang hồ nói một câu, người gần như đều có thể tạo lên sóng lớn!

Quả nhiên là đứa bé yêu nghiệt, vẫn là yêu nghiệt, thời điểm Vương Gia trước tiên hoàng nơi đó đón lấy Âm các, cũng là một đứa bé! Bằng vào sức một mình thu phục cả đám người trong Âm các.

"Những chuyện này hỏi Bốn cung sẽ phải tương đối rõ ràng sao! Bạch Ưng, Hồng Ưng các người trở lại, vừa đúng ta có chuyện muốn hỏi các

người!" Thư Nhã Phù vừa vặn từ bên kia trở lại, trên tay đang cầm một chút nguyên liệu thuốc, chính là nàng mới vừa đi trong kho hang của vương phủ lấy được, nửa đường cùng mấy người vừa đứng đặng phải, nhìn hai người khiếp sợ, trong bụng sáng tỏ bọn họ là tại sao lại như thế.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Tìm Kiếm Chân Tướng

Mùa Đông lạnh lẽo tới, bên trong Đông Ly quốc xảy ra nội loạn, Đại hoàng tử Nam Cung Chiêu đăng cơ làm đế, nguyên Thập hoàng tử được tiên hoàng sủng ái Tề vương gia Nam Cung Thần, hiến dâng tính mạng cùng nhau giải quyết triều chánh, mẫu phi Liễu thị được tôn là Thái phi, ở trong hậu cung, còn lại phi tần trừ đi một bộ phận bị mang đến Hoàng Lăng vì tiên hoàng thủ lăng, còn lại tất cả đều đi trước hầu hạ tiên hoàng.

An gia nhất tộc bởi vì liên lụy tội mưu phản bị xử chém đầu, An quý phi bị tước than phận Quý phi, đồng thời lưu lại một cái mạng bị phái đến Thanh Nguyên tự xuất giá lễ Phật, tiên hoàng hậu được tôn là Hoàng thái hậu, phong hào Tường, Thái hậu trước ở chỗ này tiến về phía lâm viên Hoàng Gia, khi trên đường hồi cung, được tin tức hoàng cung bên trong Khai Dương bạo loạn cùng với tiên hoàng hoẵng (chết), nhất thời tức giận công tâm bị bệnh, bận rộn lo lắng được tiến về hoàng cung chữa trị.

An gia đến đây suy tàn, mà gả cho Đại công tử An Hoẵng Văn của An thừa tướng làm An phu nhân, không biết là có hay không bởi vì người Lâm gia cầu cạnh, cũng hoặc là nguyên nhân khác, tính mạng An phu nhân Lâm Tuyết Vi được lưu lại, được Lâm gia đồng ý đưa về.

Nam Cung Thần rất có khả năng, hẳn có hoàng thượng đều khó mà nắm trong tay một chút lực lượng!

Sự thật này, Thư Nhã Phù trước cũng đã biết rồi, nhưng nàng thật là không ngờ hẳn lại có thể dễ dàng như vậy thao túng hướng đi trên triều đình, cho dù là Nam Cung Hữu phản loạn một chút, đều có thể để cho hẳn đem tất cả tất cả đều nhìn ở đáy mắt, mỗi một bước từng đi, từng cái cử

động hình như hần tất cả đều xem ở đáy mắt, kể cả chuyện ngày đó hoàng hậu nương nương sẽ động thủ cướp lấy ngôi vị hoàng đế, tất cả hần đều hiểu rõ trong lòng.

"Thái Hoàng thái hậu cũng đã hồi cung rồi! Nghe nói lần này Thái Hoàng thái hậu giận dữ công tâm, thân thể sợ là không thể so với ban đầu rồi."

Thư Nhã Phù cầm trở về mấy vị thảo dược để ở một bên, đồng thời rót trà cho mình cùng Bạch Ưng, Hồng Ưng, tùy ý báo cho biết để cho hai người bọn họ uống trà, mình dẫn đầu bưng lên ly trà trước mặt, khẽ nhấp một miếng, cảm giác vốn là có chút nhiệt đau đớn trong cổ họng khá hơn một chút, mới vừa rồi chậm rãi mở miệng nói.

"Thái Hoàng thái hậu thân thể nguyên bản là không tốt lắm, trước kia đi lâm viên Hoàng Gia cũng là vì tĩnh dưỡng thân thể, chỉ là không nghĩ tới lần này tiên hoàng qua đời, còn có người An gia phản bội làm loạn, khiến vốn là bệnh tình có chút chuyển biến tốt, Thái Hoàng thái hậu lại bị tức giận công tâm, Thái Y Viện những ngày gần đây cũng vẫn có người coi chừng, chỉ sợ Thái Hoàng thái hậu lão nhân gia thân thể có gì sơ xuất."

Bạch Ưng hai người cũng không có nhận ly trà trước mặt vương phi, chỉ là ổn định bình tĩnh, mở miệng hồi đáp, đối với vương phi, hai người giờ phút này đều có một phần chấp nhận, còn có một phần cảm kích!

Cô gái kia có chính là gan dạ sáng suốt cùng khí phách, thế gian vốn ít có, mà bây giờ, một cô gái như vậy có thể đứng ở bên cạnh Vương Gia, bọn họ cực kỳ vui vẻ, mà độc trên người Vương Gia đã có thể loại bỏ, bọn họ cũng biết nhất định là thủ đoạn của vương phi, nếu trước đây trong lòng còn có một phần phê bình kín đáo, như vậy vào hôm nay, thời điểm thấy Vương Gia đứng ở kia, tất cả cũng đã không còn rồi.

Chính là cô gái trước mắt này, cho chủ tử của bọn hắc lần nữa có hi vọng đứng lên!

Hồng Ưng do dự một chút, vẫn là lại một lần mở miệng hỏi ra ngoài: "Vương phi, đọc trên người Vương Gia thật sự đã được loại bỏ tất cả rồi sao? Có phải hay không về sau có thể đi?"

Trời mới biết, một đoạn đường này, y đều đã nín bao lâu, vương phi luôn luôn không có trả lời bọn họ, y cũng chỉ có thể đủ can đảm mở miệng mình lại một lần nữa hỏi ra.

"Biết người đang lo lắng cái gì, yên tâm đi, thân thể Tề vương gia cường tráng, so với ai khác đều mạnh khỏe!" Thư Nhã Phù biết bọn họ lo lắng cái gì, khẽ cười một chút, giương mắt nhìn về phía hai người, đáy mắt có một phần thật, "Ta hiểu biết rõ hai người các người cũng quan tâm chủ tử của các người, chuyện của Vương Gia mặc dù ta không rõ ràng lắm, nhưng mà hiển nhiên là hiện tại tân hoàng lên ngôi, rất nhiều chuyện cũng còn muốn Tề vương gia ở chỗ này trấn giữ, nhưng mà bởi vì một ít chuyện, ta lúc này lại phải rời đi thôi."

Nói tới chỗ này, trước mắt Thư Nhã Phù hình như thoáng qua gương mặt mỉm cười dịu dàng của Văn Diệp, còn có một thoáng cái đã qua, cái đó có giống khuôn mặt một người đàn ông có đôi đồng tử màu đỏ sẫm.

Có một số việc nhất định nàng là muốn đi kiểm tra rõ ràng, huống chi Văn Diệp qua nhiều năm như vậy ở bên người nàng, giống như chăm sóc nàng, nàng không thể bỏ mặc y được, nàng muốn đi xác định y không phải mạnh khỏe.

Còn có Thị Thư cùng sư phụ.

Khẽ ngậy ngẩn ngẩn, Thư Nhã Phù cũng không có phát hiện, khi thời điểm nàng nói ra muốn rời khỏi, thần sắc hai người đàn ông trước mặt giật mình, dù sao bọn họ thế nào cũng không có nghĩ đến, vương phi lại muốn

rời đi, vương phi không phải là phi tử của Vương Gia a, hơn nữa còn là mẹ của tiểu thế tử, hiện tại vương phi đột nhiên nói muốn rời khỏi. Vậy nếu để cho Vương Gia biết, bọn họ phải ăn nói như thế nào?

Wương phi lúc này nói ra với hai người bọn họ, chẳng lẽ là tính toán giấu giếm Vương Gia, lặng lẽ rời đi.

Nếu là như vậy, bọn họ nhất định sẽ không giúp đỡ vương phi chạy trốn, tình cảm của Vương Gia đối với vương phi, mặc dù bọn họ cũng không có chung đụng thời gian quá lâu, nhưng bọn họ cảm thấy, Vương Gia đối với vương phi là không giống, chưa từng có một nữ nhân có thể trêu chọc lực chú ý của Vương Gia.

Hôm nay, vương phi cư nhiên chuẩn bị lúc này rời đi? !

Lúc này đại cục Đông Ly quốc chưa định, hơn nữa tân hoàng chính là dưới sự trợ giúp của Vương Gia mới vừa thành công leo lên đế vị, nói Vương Gia là công thần không có chút nào là quá, nhưng đồng thời cũng làm cho trong lòng hoàng thượng đâm xuống một cái gai, đối với Vương Gia cũng càng thêm kiêng kỵ, cộng thêm hôm nay triều đình còn chưa ổn định, lúc này Vương Gia nhất định không thể rời đi.

Trong lòng khẽ thở dài một hơi, Thư Nhã Phù từ giữa ngáy ngẩn khôi phục lại, nhìn về phía dáng vẻ kinh ngạc của Hồng Ưng cùng Bạch Ưng, biết bọn họ sợ là hiểu lầm, nàng cũng không tính toán lặng lẽ trộm đi, một hồi trước từ Tề Vương phủ chạy trốn ra có đã để lại cho nàng rất mệt mỏi rồi, hôm nay đã coi như là danh chánh ngôn thuận rồi, cho dù muốn rời đi, chỉ sợ cũng trốn không thoát đáy mắt Nam Cung Thần.

Huống chi nếu nói cho Bạch Ưng cùng Hồng Ưng, như vậy nhất định Nam Cung Thần sớm muộn cũng sẽ biết được, nàng cũng không có ý định vẫn giấu diếm hắn, chỉ là có chút chuyện nàng còn chưa có chuẩn bị xong nên không biết cùng hắn nói thế nào!

"Hồng Ưng, Bạch Ưng, ta hiểu biết rõ các người đều là than tớn của Vương Gia, tự nhiên sẽ không giấu giếm Vương Gia chuyện gì, ta cũng vậy, không có ý định giấu giếm hẳn cái gì, trong lòng các người cũng rõ ràng, tình huống triều đình bây giờ, cùng với tình trạng than thể Vương Gia, không thể cho phép vương gia rời đi, mà ta có một số việc cũng là không làm không được, đơn thuốc của Vương Gia ở chỗ này, các người nhớ mỗi tuần cũng phải làm cho Vương Gia uống, bây giờ mặc dù độc trong người làm căn bản đã thanh trừ, nhưng nhiều năm như vậy thân thể đã sớm lưu lại gốc bệnh, nếu như không trị tận gốc là không thể được."

Thư Nhã Phù đem đơn thuốc đã sớm chuẩn bị tốt đưa cho Bạch Ưng, khẽ cười một chút, nhìn dáng vẻ bọn họ có chút nghi hoặc không biết nói gì: "Ta đi một đoạn thời gian nữa sẽ rời đi, không có đi nhanh như vậy, còn có chút chuyện phải xử lý, hôm nay thật ra ta muốn hỏi chuyện của các người, không hề chỉ là than thể Thái Hoàng thái hậu, còn có một chuyện cũng muốn hỏi."

Cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, Hồng Ưng, Bạch Ưng biết, sợ rằng kế tiếp mới là điều vương phi thật muốn hỏi.

"Vương phi muốn hỏi cái gì cứ nói, đừng ngại, chỉ là thuộc hạ có thể nói, tự nhiên sẽ nói thật cùng vương phi biết được, nhưng là có một số việc nếu là liên lụy đến cơ mật, không có Vương Gia phân phó, thuộc hạ không thể nhiều lời." Bạch Ưng do dự một chút, mới mở miệng nói.

Trong Ám các có quy tắc, Thư Nhã Phù mặc dù là vương phi của Vương Gia, nhưng cũng không phải chủ tử của Ám các, có một số việc bọn họ không có Vương Gia phân phó, tuyệt đối không cho phép tiết lộ nửa phần.

"Ta hiểu biết rõ, ta chỉ là muốn biết, ban đầu trong sinh lễ Liễu Trì đưa đi Hầu phủ, độc trên trâm vàng đến cùng là đúng hay không người trong vương phủ làm, Lục Liễu trước đó trong phòng giam bị độc chết, sau Vương Gia mặc dù có đã hỏi ta một ít chuyện, nhưng cuối cùng cũng

không giải quyết được gì, Vương Gia là hạng người gì ta mặc dù không thể nói vô cùng rõ ràng, nhưng đầu gì cũng biết một chút, không có kết quả hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua như thế, ta chỉ muốn biết một chút chân tướng thôi."

Nụ cười khê trên khuôn mặt tươi đẹp của Thư Nhã Phù, không một chút đối với mình bị buộc làm hại mà phần hận, có một số việc nàng muốn trước sau vẹn toàn, biết một ít chuyện, hơn nữa nàng đối với chuyện của Lục Liễu càng để ý nhiều hơn một chút, bởi vì nàng hoài nghi trong cơ thể Thư Nhã Phù trước kia bởi vì trúng độc mà bị ngu dại, độc này rất có thể cùng Lục Liễu có quan hệ, cũng hoặc giả nói là cùng người sau lưng nàng ta có quan hệ.

Người này đến tốt cùng là người nào? Nàng rất muốn hiểu rõ, đồng thời trong lòng cũng có suy đoán của chính mình.

Ánh mắt đột nhiên sững sờ, thấy được trên khung cửa có một bóng dáng màu trắng, ngồi ở trên ghế cái kia là vẻ mặt yên tĩnh, không ngờ hẳn nhanh như vậy lại tới, nghĩ đến lúc trước Hồng Ưng, Bạch Ưng trở lại, đoán chừng hẳn đã sớm phát hiện.

Cũng không biết hẳn đến đây lúc nào, không có một chút phát hiện, sợ là những lời nàng vừa nói đều đã bị nghe thấy.

Trong lòng khê thở dài một hơi, mặc dù cũng không có ý định sớm như vậy cho hẳn biết, nhưng dù sao vẫn là biết.

Nở ra một nụ cười cười, nhìn về phía Nam Cung Thần ở cửa: "Vương Gia đã đến, thế nào lại không tiến vào vậy, ngài đã đến rồi ta cũng tránh khỏi phải len lén hỏi bọn hắn, không chừng bọn họ còn không chịu nói với ta."

Lúc này, Hồng Ưng, Bạch Ưng nhìn về phía cửa, mới giật mình, thì ra là Vương Gia đã tới.

"Vương Gia!"

"Các người đi xuống trước!" Nam Cung Thần khẽ gật đầu một cái, để Hồng Ưng cùng Bạch Ưng hai người rời đi trước, mà ánh mắt chuyển tới trên người của Thư Nhã Phù, ánh mắt sáng quắc dường như muốn đem lấy cả người nàng đều nhìn cho thấu.

Bầu môi, Thư Nhã Phù chống lại ánh mắt Nam Cung Thần, bộ dáng kia cảm giác giống như mình làm việc gì trái với lương tâm vậy, bị nhìn thấu hoàn toàn, nhưng Rõ ràng nàng cũng không có làm chuyện gì người không thấy được, không có hồng hạnh xuất tường, không có bị bắt gian tại giường. Ấc, dù sao chính là nàng rõ ràng muốn bình thân rong chơi rong chơi a, nhưng mà ở tại ánh mắt màu hổ phách trong suốt này của Nam Cung Thần, cũng có loại cảm giác chột dạ.

Hồng Ưng, Bạch Ưng rời đi, nhưng Nam Cung Thần tuy nhiên vẫn ngồi ngay ngắn ở trên xe lăn, ở tại cửa ra vào không có bất kỳ động tác gì, chỉ là bên khóe miệng ngậm lấy một nụ cười ưu nhã, ánh mắt nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù.

Trên hai chân, còn đứng thẳng một cái bóng trắng nhỏ, cũng không biết Thư Vũ Trạch chạy đi đâu, Bạch cầu nhỏ lại chạy đi tìm Nam Cung Thần.

"Xèo xèo ——!" Con chồn tuyết nhỏ có linh tính, đi theo chủ nhân ở ngoài cửa cùng nhau nghe lén hồi lâu, biết người khác đoán chừng muốn rời đi, trong lòng được kêu là vui vẻ, vui mừng khôn xiết, bộ lông mượt mà trên cái đuôi to, rất là vui sướng bên trái lắc lắc, bên phải lắc lắc!

Vốn Thư Nhã Phù đang ngồi, cuối cùng trong ánh mắt nóng bỏng mà phức tạp như thế, nụ cười ưu nhã và tà mị chịu thua trận, đi lên phía trước đem một Đại vương gia đẩy mạnh vào trong phòng, trong miệng còn nhỏ tiếng lầm bầm: "Ta vừa không có hồng hạnh xuất tường, đừng có dùng ánh

mắt một bộ chớ vứt bỏ, làm cho ta đều cảm thấy giống như ta là kẻ thay lòng đổi dạ rồi!"

"Bốn vương nhớ vương phi đào hôn qua lần thứ nhất a! Vừa mới làm loạn xong, quả tình bạc ý (thiếu tình người), đem người ném đi không để ý tới! Ủ. Không phải sao?"

Thư Nhã Phù không nghĩ tới mình nhỏ giọng như vậy, nói thầm một tiếng, người đàn ông này đều có thể nghe thấy, mặt còn mỉm cười ưu nhã nhìn nàng nói chuyện, trên tay có một cái một cái vuốt ve con chồn Tuyết nhỏ trên đùi.

"Aha, hiện tại tinh thần không tệ, Vương Gia nói cái gì đó?"

Bất đắc dĩ, Thư Nhã Phù chỉ có thể giả vờ ngây ngốc, cũng không thể để mình chủ động thừa nhận mình mới loạn xong, cuối cùng vứt bỏ đi, ánh mắt rất là mất tự nhiên dời đi chỗ khác.

Thật sự là Nam Cung Thần dung sắc mặt khuynh quốc tuyệt mỹ, mặt ưu nhã mỉm cười, nhưng con người màu hổ phách lại lộ ra thần sắc vô tội cùng bị ném bỏ, để cho nàng có loại cảm giác mình là tội nhân vạn ác.

"Người phải đi Nam Phong quốc!"

Nhìn người khác giả vờ ngây ngốc, Nam Cung Thần cũng biết nàng đây là ngượng ngùng khi nói chuyện đó, hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó đưa tay cầm lên cái ly trên mặt bàn rót cho mình ly trà, khẽ mím môi một hớp, thông thả ung dung mở miệng.

Éc. Cái ly trà đó, dường như, hình như là mới vừa rồi nàng uống cái chén kia!

Thư Nhã Phù nhìn động tác của Nam Cung Thần, có chút sửng sốt, nhưng sau đó chỉ có thể bĩu môi, chén kia vừa nhìn chính là bị người đã

uống, hắn còn cố ý cầm đi rót trà, rõ ràng chính là cố ý!

"Đúng, ta muốn đi Nam Phong quốc! Có một số việc ta phải tự mình rời đi chứng thực, dù sao đây là ta thiếu!"

Nghe lời của hắn, trong bụng dừng lại, biết hắn thật sự là nghe được nàng nói lúc trước, cũng không tính giấu giếm, nói thẳng ra.

Đúng vậy a, đều là nàng thiếu, Văn Diệp ở bên người nàng nhiều năm như vậy, y vẫn luôn không có nói chuyện trong nhà với nàng, nhưng nàng biết y là người Nam Phong quốc, trước kia đều sẽ vào thời điểm nào đó trở về, nhưng luôn là sẽ quay lại, nhưng lần trước hắn nói qua, có thể phải đi thời gian đặc biệt dài, nàng biết. Nhất định là trong nhà y đã có chuyện gì xảy ra, nếu không y sẽ không vội vàng rời khỏi như vậy.

Nàng cũng không phải muốn để cho hắn hầu ở bên cạnh, chỉ là muốn biết hắn bây giờ có mạnh khỏe hay không.

Nam Cung Thần bình tĩnh nhìn nàng, nhìn trên mặt nàng chấp nhất cùng kiên định, biết mình chỉ sợ là không cản được nàng, cô gái này bình thường đừng xem hi hi ha ha, nhưng quyết định chuyện liên nhất định sẽ nhất định đi làm.

Hắn như thế nào quên mất, nàng không phải một trong các cô gái khuê các, không phải những thứ cô gái bình thường giúp chồng dạy con!

"Đã như vậy, cùng Bốn vương vào cung một chuyến thôi."

Trong tròng mắt màu hổ phách kia, một tia hào quang khác loé lên.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 110.

Mặc dù số lần nhìn thấy Thái Hoàng thái hậu không nhiều lắm, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cái lão thái thái này, Thư Nhã Phù cũng cảm giác bà hình như là trong một đêm chợt già yếu rất nhiều.

Nam Cung Thần đột nhiên nói muốn nàng đi theo vào cung một chuyến, không ngờ thì ra là tới gặp Thái Hoàng thái hậu, trong lòng nàng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Thái Hoàng thái hậu cùng chuyện lúc trước có cái gì dính dấp cùng liên hệ sao?

"Nhi thần tham kiến Thái Hoàng thái hậu, Thái Hoàng thái hậu phúc thể an khang!"

Nhìn hai người cùng đi, trên khuôn mặt Thái Hoàng thái hậu có chút tiêu tụy cùng bệnh hoạn lộ ra nụ cười có mấy cười hiền hòa, đáy mắt cũng còn tràn đầy đau đớn.

"Hai người các người tới a! Theo cái lão ma ma này trò chuyện, hôm nay một hoàng cung lớn như thế này, sợ rằng về sau cũng chỉ có hai người các người có thể tới trông thấy ai gia rồi."

"Các người tất cả đều đi xuống trước, Bốn vương cùng vương phi ở đây với Thái Hoàng thái hậu là được."

Nam Cung Thần đi tới, nhìn trên giường dung nhan tiêu tụy có chút già nua của Thái Hoàng thái hậu, trong lòng có mấy phần không đành lòng, đồng thời đối với Thư Nhã Phù mà nói, hẳn biết, có một số việc, chân tướng thực sợ rằng có thể so với không biết càng khó hơn qua, nhưng dù sao cũng là về nàng, có một số việc cũng có thể để cho nàng biết được.

Cung nữ, thái giám tất cả đều đi xuống, trong phòng chỉ còn lại ba người Thái Hoàng thái hậu cùng bọn họ, những người còn lại cho dù là lão ma ma than tín nhất bên cạnh Thái Hoàng thái hậu cũng bị đuổi đi ra ngoài.

Xem tư thế này, thần sắc Thái Hoàng thái hậu khẽ lóe lóe, biết chắc là có cái gì muốn nói, trong lòng có mấy phần suy đoán.

Thân thể dựa vào đệm phía sau, trên mặt vẫn như cũ từ ái nhìn hai người, chờ bọn họ mở miệng, nếu cũng đã đến tẩm cung của bà, nhất định là chuẩn bị muốn cùng bà nói những gì, hoàng thượng đã qua đời, hôm nay Nam Cung Chiêu kế vị, chính một Tôn nhi như hắc có bao nhiêu bản lãnh, bà cũng biết được một chút.

"Hoàng nãi nãi, chuyện Lục Liễu, cùng với ban đầu tại sao lại đem Nhã Phù chỉ hôn cho Tôn nhi, nhi thần nghĩ hoàng nãi nãi vô cùng rõ ràng, Nhã Phù cũng có quyền biết, nhi thần hôm nay cùng Nhã Phù đi tìm gặp hoàng nãi nãi, một là muốn thăm hỏi thân thể hoàng nãi nãi, một việc khác cũng là muốn để hoàng nãi nãi nói sự việc cho Nhã Phù biết được."

Nam Cung Thần nhìn về phía Thái Hoàng thái hậu, ánh mắt từ từ nhu hòa một chút, nhiều hơn một phần độ ấm, nhìn cụ già trước mắt từ ái mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói.

Lời này của Nam Cung Thần vừa nói ra, ánh mắt Thư Nhã Phù vẫn thật chặt nhìn Thái Hoàng thái hậu, mặc dù quá khứ nàng có một ít suy đoán của mình, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới chuyện này sẽ cùng Thái Hoàng thái hậu có liên quan gì, theo ý nàng, Thái Hoàng thái hậu hình như chính là người ngoài cuộc.

Ngày hôm nay, Nam Cung Thần mang theo nàng tiến vào trong cung của Thái Hoàng thái hậu, trong lòng của nàng cũng chưa có bình tĩnh lại, cùng Thái Hoàng thái hậu có dính dấp, thật sự là để cho nàng quá mức khiếp sợ, quá mức không ngờ.

Ánh mắt Thái Hoàng thái hậu vẫn từ ái như cũ, từ trên người Nam Cung Thần dờ đi chỗ khác, rơi vào trên người Thư Nhã Phù ở một bên, vốn ánh mắt tràn đầy từ ái từ từ mà trở nên có chút mê mang, hình như xuyên thấu qua bóng dáng của Nhã Phù mà nhìn thấy gì, càng nhiều mấy phần phiền muộn cùng bất đắc dĩ, còn có nồng đậm thương tiếc cùng áy náy.

Ánh mắt như thế khiến Thư Nhã Phù có chút không biết làm thế nào, đến tột cùng tại sao khiến Thái Hoàng thái hậu xuất hiện thần sắc như vậy.

Nàng có cảm giác, hình như hôm nay nàng sẽ biết được một bí mật to lớn, mà cái bí mật về nàng!

Liếc mắt nhìn sắc mặt bình tĩnh của Tề vương gia, Thư Nhã Phù vốn tâm có chút gợn sóng không khỏi bình tĩnh lại, chân tướng là nàng muốn biết, như vậy vì sao vào lúc này lại muốn lùi bước, mặc dù hiểu biết rõ sẽ có bất kỳ sự thật nào để cho mình khó có thể tiếp nhận, nhưng vẫn là sự thật.

Nàng thà biết được chân tướng sự tình mà bị tổn thương, cũng không nguyện ý vĩnh viễn sống ở trong giả dối!

"Ai, Phù nhi, người đúng là lớn rồi, lần đầu tiên khi nhìn thấy người, người mới chỉ có mấy tháng, lớn như vậy, không nghĩ tới nhanh như vậy cũng đã làm mẹ người rồi !" Ánh mắt Thái Hoàng thái hậu lần nữa trầm ngâm rơi vào trên mặt Nhã Phù, tràn đầy thương tiếc, ngoắc tay ý bảo Nhã Phù ngồi vào bên cạnh bà, nhẹ nhẹ vỗ về gò má của Nhã Phù, thở dài, "Người càng lúc càng giống mẹ người rồi, qua nhiều năm như vậy, đứa bé người chịu khổ rồi."

Người càng lúc càng giống mẹ người rồi !

Cùng mẹ Thư Nhã Phù có quan hệ? Đáy mắt tràn đầy nghi hoặc, hiện tại ở trong nội tâm Thư Nhã Phù càng phát ra khiếp sợ, không ngờ Thái Hoàng thái hậu đầu tiên nói lên lại là cái này?

Trong bụng kinh ngạc, trên mặt vẫn như cũ mang theo nụ cười nhàn nhạt, Nhã Phù nghi hoặc nhìn Thái Hoàng thái hậu, mở miệng nhẹ giọng hỏi: "Thái Hoàng thái hậu gặp qua mẹ ta sao? Nhi thần đối với mẹ một chút cũng không có ấn tượng!"

Nàng là nửa đường mà đến, nhưng mà ở tại trong trí nhớ vốn của Thư Nhã Phù, cũng không có bất kỳ trí nhớ nào về mẹ, hình như chưa từng có xuất hiện qua một người như thế.

Nàng chỉ nghe nói mẹ nàng qua đời, tình huống chân thật rốt cuộc là như thế nào? Nàng ngược lại vẫn không có đi dò xét qua, dù sao nàng vừa tới trong bụng cũng đã mang một em bé, sau lại rời đi Hầu phủ thời gian bảy năm, Thư gia tất cả trừ đi qua một chút trí nhớ lẻ tẻ, hầu như chính là một tồn tại xa lạ.

"Mẹ ngươi là một cô gái rất đẹp, người và mẹ ngươi dung mạo rất giống như!" Thái Hoàng thái hậu giọng mang từ ái, nhẹ nhàng vỗ về đầu Nhã Phù.

Ánh mắt xuyên thấu qua bả vai Nhã Phù, hình như nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ phía sau lưng nàng, mang theo vài phần thần sắc nhớ lại, từ từ chậm rãi mở miệng.

"Nhã phù, mẹ ngươi cũng không phải người Đông Ly quốc chúng ta, ban đầu thời điểm mang theo ngươi tới gặp ai gia, ai gia còn nhớ rất rõ ràng, mẹ ngươi còn vô cùng trẻ tuổi, cười lên dịu dàng ung dung, mẹ ngươi khiến rất nhiều người vẫn ghi nhớ tận đáy lòng, chỉ là đây đã là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi."

Vậy mẹ thật sự đã qua đời sao? Thiếu chút nữa liền bật thốt lên, nhưng Thư Nhã Phù vẫn nhịn được không cắt đứt lời nói của Thái Hoàng thái hậu, chỉ là đáy lòng yên lặng suy nghĩ một câu.

"Mẹ ngươi không phải người Đông Ly quốc chúng ta, nhưng nàng là cô gái Nhật Bản ở hải ngoại, một đất nước hải ngoại thần bí, người cũng biết,

hiện tại Đông Ly quốc chúng ta, phía đông ngoảnh về biển xanh biếc, triều đình ta hôm nay cùng Nhật Bản trong lúc đó cũng có qua lại, chỉ là so sánh với mấy cái quốc gia thông thường càng thêm ít thôi, mẹ người chính là đặc phái viên Nhật Bản đầu tiên đi tới trên đại lục, coi như mẹ người ở Nhật Bản thân phận mặc dù ai gia không biết rõ ràng lắm, nhưng nghĩ đến cũng là cực kỳ tôn quý."

"Sau này, trong thời gian mẹ người sống ở triều ta, từ từ cùng cha người có tình cảm, sau càng thêm xảy ra rất nhiều chuyện, cuối cùng mẹ người có người, mà chính là bởi vì thân phận của mẹ người, lúc ấy hoàng thượng mới có thể khi người còn tằm bé cũng đã chỉ hôn cho Thần, mà mẹ người sinh hạ người được mấy năm, liền bị người của Nhật Bản đón đi, về phần hôm nay thế nào, ai gia cũng không biết."

Thái Hoàng thái hậu khẽ thở dài một cái một tiếng, nàng bằng chứng của một đặc phái viên hải ngoại tiến đến, nhưng đây cũng là nguồn gốc khiến Thư Nhã Phù sau đó bị hãm hại.

Thư Nhã Phù trừng lớn cặp mắt, kêu lên: "Mẹ ta còn sống?"

"Có phải còn sống hay không, ai gia cũng không biết, thế nhưng khi bị người của Nhật Bản mang đi." Nói tới chỗ này, Thái Hoàng thái hậu nhìn một chút Nam Cung Thần một bên, ánh mắt phức tạp, sau đó hướng về phía Thư Nhã Phù nhẹ giọng nói ra, "Ai gia hôm nay hơi mệt chút, Phù nhi người trước đi ra ngoài đi, ai gia cùng Thần nhi nói hai câu, về phần những chuyện khác, chắc hẳn Thần nhi cũng là biết được, ai gia già rồi, thân thể này sợ là cũng không kiên trì được bao lâu, Phù nhi muốn biết cái gì, sau đó đến hỏi Thần nhi đi."

Biết Thái Hoàng thái hậu bây giờ là có lời muốn một mình nói cùng Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù cũng không nhiều lời, hành lễ trực tiếp đi ra ngoài trước, ở ngoài điện chờ Tề vương gia ra ngoài, trong đầu cũng không ngừng tự hỏi chính chuyện thân thể của mình.

Khi trong điện chỉ còn lại Nam Cung Thần cùng Thái Hoàng thái hậu hai người, vốn mặt Thái Hoàng thái hậu đang lộ ra vẻ mệt mỏi, cũng ngồi thẳng người, ánh mắt sắc bén mà uy nghiêm nhìn về phía Nam Cung Thần, thay đổi bộ dạng vừa rồi.

Nam Cung Thần vẫn như cũ mang theo nụ cười thản nhiên, ánh mắt nhu hòa và thâm thúy, nhìn Thái Hoàng thái hậu.

"Thần nhi, Ám các hãn là ở trên tay người đi! Ai gia sớm nên biết được, lấy tính cách của tiên hoàng, như thế nào dung túng hành động việc làm của người, hôm nay Chiêu nhi có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ai gia biết nhất định là người ở phía sau giúp đỡ, không có người Ám các ở trong bóng tối giúp đỡ, hoàng hậu cùng Chiêu nhi muốn đẩy ngã thế lực An gia há lại sẽ đơn giản như vậy!"

Ánh mắt Thái Hoàng thái hậu rất là quái dị nhìn lên Tôn nhi ở trước mặt, cái Tôn nhi này bà vẫn luôn nhìn không thấu, tính khí, tính tình cho tới bây giờ cũng làm cho người không hiểu.

"Hoàng nữ nãi nãi ngài muốn nói cái gì nói thẳng là được, Tôn nhi nghe." Nam Cung Thần trước mặt thần sắc không thay đổi, mỉm cười chậm rãi nói.

Thật sâu nhìn hãn thêm mấy lần, Thái Hoàng thái hậu mới vừa khẽ thở dài một hơi, than thế mới vừa ngồi thẳng lên lại một lần mềm mại ngã lên đệm dựa, mở miệng nói chuyện.

"Ai gia cũng già rồi, những chuyện này cũng không nguyện ý quản nhiều, hoàng thượng là con trai của ai gia, hãn là hạng người gì ai gia vẫn luôn xem ở đáy mắt, chỉ là uất ức hai người người và Nhã Phù, ai gia tin tưởng bằng vào thế lực của Ám các còn có sự thông tuệ của Thần nhi người, nên sớm đã biết chân tướng sự tình! Ám các ở trên tay người cũng tốt, không có ở đây cũng được, ai gia không hy vọng giống như lần này,

chuyện lão Tam lần nữa xảy ra, ít nhất. Ít nhất phải lưu lại tính mệnh một người a!"

Nói đến phần sau, Thái Hoàng thái hậu càng thêm nhiều hơn một phần cảm thán, hình như trải qua lần hoàng thượng băng hà này, cùng với An gia mưu phản, Tam hoàng tử cũng bị lấy tội danh mưu phản bị chém giết, trước sau chỉ là thời gian mấy ngày, việc đời biến thiên, liền giống như phảng phất thời tiết biến ảo ngày đó, ngay cả giờ phút này có thể có ánh nắng mặt trời rực rỡ, nhưng sau một khắc cũng không ai biết có thể hay không lập tức sấm sét vang dội!

"Tôn nhi hiếu, hoàng nữ nãi yên tâm là được!" Trầm mặc chốc lát, Nam Cung Thần nhìn lên bà cụ tuổi xế chiều trước mặt, trong bụng nhiều hơn một chút mềm mại.

Chưa có hoàn toàn nói rõ, nhưng Thái Hoàng thái hậu cùng Nam Cung Thần đều hiểu ý tứ trong lời nói của nhau, cùng với lời cam kết!

.

Nam Cung Thần ra khỏi tẩm cung Thái Hoàng thái hậu, xa xa xác định dưới cây đại thụ, bởi vì đợi thời gian có chút lâu, cô gái đã không cẩn thận tựa vào trên cây khô ngủ, ánh mặt trời xuyên thấu qua ngọn cây chiếu ở trên mặt của nàng, thậm chí có loại óng ánh mê mẩn, khóe môi không cầm được khẽ nâng lên một nụ cười, ánh mắt cũng không tự giác mang tới mấy phần dịu dàng.

Mặc dù quá khứ rất khổ, nhưng dù sao bắt đầu từ khi hãn còn nhỏ, trong sinh hoạt của hãn vẫn dính dấp một người là nàng.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 111.

Trong thành Khai Dương, mấy ngày nay có vẻ càng phát rét lạnh, sáng sớm dậy, cũng đã thấy Tuyết trắng trải đầy trên các nóc nhà, mặc dù không dày lắm, nghĩ đến cũng đúng lúc nửa đêm lạnh lẽo rơi xuống một hồi tuyết, không lớn, nhưng thời tiết phía sau mấy ngày này chỉ sợ là sẽ càng thêm rét lạnh hơn.

Lại một lần nữa tiến vào cửa chính Hậu phủ, nhìn thấy Nhị phu nhân cùng Thư Hương Di, cùng với quản lý việc nhà hôm nay Tứ phu nhân cùng Thư Du Nhiên.

Thư Nhã Phù khẽ mỉm cười nhìn sắc mặt rất là tiêu tụy, đáy mắt tràn đầy tức giận cùng không cam lòng của Thư Hương Di, nhếch môi hơi giễu cợt lạnh nói: "Sắc mặt của Nhị muội muội cùng Nhị phu nhân nhìn không tốt lắm, chẳng lẽ là thân thể khó chịu?"

Lúc này, Hậu Gia đang xử lý vấn đề man di ở biên cương Tây Bắc, mà Thư Nhã Phù thân là vương phi hoàng gia, hôm nay tân hoàng lên ngôi, cùng với Tề vương gia giải quyết triều chánh, địa vị càng thêm tôn quý, dĩ nhiên là giữa mọi người ngồi trên vị trí cao nhất.

"Đa tạ vương phi quan tâm, cận thân cùng tiểu nữ cũng không có cái gì khó chịu." Sắc mặt Nhị phu nhân cứng ngắc, đứng dậy đáp lời, thần sắc nhìn cũng không có không ổn cái gì.

Chỉ là Thư Hương Di ở bên kia, lại tràn đầy phần hận nhìn trên vị trí cao nhất kia, cả người màu quất xinh đẹp động lòng người, trên tay bưng một lò sưởi, sắc mặt lười biếng mang theo cười yếu ớt Thư Nhã phù.

Nếu như không phải là bởi vì nàng, nàng ta như thế nào lại rơi vào một cái tình cảnh như vậy, Tam hoàng tử tạo phản bị giam, nàng ta vốn hẳn nên là trắc phi vô cùng tôn quý, lại bị trục xuất trở về Thư gia, kiêng dè đến cũng chẳng qua chính là nàng ta làm tỷ tỷ của Tề vương phi, cùng với uy danh Hầu Gia, nhưng dù vậy, nàng ta là gia quyến của hạ thần có tội mưu phản, càng thêm nhận lấy các loại sắc mặt.

Mà ngày hôm nay nàng ta có kết cục này, tất cả đều là đáp lễ của Thư Nhã Phù trước mặt này ban tặng!

Nếu như không phải nàng gọi là nữ nhi con vợ cả ở đây, mẹ nàng ta đã sớm ngồi lên rồi vị trí chánh thê rồi, nàng ta cũng sẽ không rơi vào tình trạng này hôm nay!

"Tam hoàng tử mưu nghịch tạo phản, Nhị muội muội còn có mạng được giữ lại ở chỗ này trường Bốn cung, thật đúng là nên cảm tạ hoàng ân to lớn a! Người nói, nếu như Nhị muội muội người không có gấp muốn gả cho Tam điện hạ, dù là trong phủ ngay trước người là nhị tiểu thư, cũng là áo cơm không lo, hôm nay nhiều hơn một cái tội danh trong người, sau này muốn tái giá sợ là có chút khó khăn."

Hai tay Thư Nhã Phù ôm ngực nhìn Thư Hương Di đang hung tợn nhìn mình lom lom, trong mắt có Hàn Băng Phiêu Tuyết một loại rét lạnh, mặc dù trong tay có lò sưởi nhiệt nóng hầm hập, cả đại sảnh lửa than đốt ấm áp, nhưng tự nhiên khó có thể hòa tan lãnh khốc băng hàn trong tròng mắt trong suốt này.

Nếu như không phải là từ Nam Cung Thần biết được bộ mặt thật, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Nhị phu nhân lại còn cùng tiên hoàng kia một đoạn chuyện phong lưu cầu thả, mà đọc trên người Thư Nhã Thù thuở nhỏ lại là hoàng thượng ra lệnh khiến Nhị phu nhân hạ ở trên người nàng, để Thư Nhã Phù hàng năm vẫn lấy một thân phận của bị ngu đại còn sống, bị

người khi dễ, bị người trào phúng, lại thêm cuối cùng đến tính mệnh cũng bị hại đi.

Nếu như không phải là nàng cơ duyên xảo hợp được cái thân thể này, thành Thư Nhã Phù, thì cũng nên nghi ngờ Vũ Trạch ở trong bụng sợ là cũng sớm đã hóa thành máu!

Mà Lục Liễu lại là người tiên hoàng phái tối, trong phủ trừ đi giúp đỡ Nhị phu nhân cùng Thư Hương Di làm việc, lại còn trực tiếp nghe theo lệnh của tiên hoàng, mà độc tố bôi ở trên trâm vàng, căn bản là ả ta bôi đi.

Ban đầu, Thư Du Nhiên đã từng nói nhìn thấy Lục Liễu lén lút đi gặp người nào, sợ là đi cùng người trong cung tới thông truyền tin tức.

"Thư Nhã Phù người đừng ý vào thân phận là Tề vương phi mà há hê, người cũng chỉ là một phi tử Vương Gia tàn tật, có cái gì đặc ý! Ta Thư Hương Di chính là nhìn người không vừa mắt, ta từ nhỏ không nhìn được nhất chính là người, kẻ ngu này, kẻ ngu mà một cái gì đó cũng không hiểu, tại sao đứng ở vị trí đại tiểu thư, tại sao được toàn bộ sủng ái của cha, cùng người ngoài cầu thả chưa cưới sinh con, cư nhiên còn có mặt mũi trở về, hôm nay cho là thành Tề vương phi thì ngon rồi hả? Người đừng dùng một bộ tư thế người thắng cho ta sĩ diện, ta cho người biết, người cũng nhất định sẽ không có ngày sống dễ chịu đâu!"

Thư Hương Di tức giận cười lạnh, chột khiêu khích, hung dữ nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù, lại càng thêm trực tiếp kéo nàng và Nhị phu nhân tránh thoát sau này, một cánh tay chỉ vào trên người Nhã Phù, căn răng nghiêng lợi tức giận mắng to.

"Nhị tiểu thư, người đừng nói chuyện lung tung, vương phi địa vị tôn quý, người đừng ở chỗ này nói bậy bạ." Tứ phu nhân không nghĩ tới Thư Hương Di lúc này lại có thể nói loạn thuận miệng như thế, sợ bị dính lúu cả Hầu phủ, vội vàng đứng lên trợn mắt nhìn Thư Hương Di một cái, sau đó

hướng Nhã Phù hành lễ nói, "Vương phi chớ nên trách tội, nàng ta nhất định là bởi vì những ngày gần đây thân thể khó chịu, mới vừa nói bậy bạ."

"Ha ha, nói bậy bạ?" Trong lòng Thư Nhã Phù cười lạnh một tiếng, ánh mắt theo từ trên người Thư Hương Di chuyển tới trên người Tứ phu nhân, "Tứ phu nhân vì phụ thân xử lý cả Hầu phủ, vậy cũng vài ngày rồi, nhìn so với quá khứ ngược lại nhiều một chút phúc hậu, thế nào? Nếu như ngày nào đó Tứ phu nhân thân thể không thoải mái, cũng bắt đầu nói bậy bạ? Phải biết. Họa là từ ở miệng mà ra, có mấy lời có nên nói hay không, trong lòng các người cũng rất rõ ràng, mà có mấy lời tuyệt đối không thể nói, các người cũng có thể rất rõ ràng! Bốn cung thể nào cũng là đại tiểu thư Hầu phủ, cũng không hy vọng Hầu phủ rơi vào kết quả giống An gia!"

Lời này vừa nói ra, tất cả người trong đại sảnh đều vội vàng té quỵ dưới đất, chỉ sợ sơ ý một chút, thật bị cài tội danh mưu phản lên người.

Một tội mưu phản, gần như có lẽ đã làm cho cả Hoàng Thành đổi lại phân chia thế lực, vậy mà hôm nay trước mặt bọn họ, Tề vương phi càng không phải là người bọn họ có thể tùy tiện đắc tội, câu nói đầu tiên có thể để cho đầu bọn họ dọn nhà.

"Vương phi thứ tội, tiểu nữ nàng chỉ là nhất thời vág đầu, kính xin vương phi thứ tội, người quỳ xuống cho ta , cho vương phi dập đầu!" Nhị phu nhân thần sắc căng thẳng.

"Ta có nói lỗi sao? Trong lòng Thư Nhã Phù rõ ràng nhất!" Thư Hương Di mặc dù bị người kéo té quỵ xuống đất, vẫn như cũ cắn răng nghiêng lợi không chịu có đổi bất kỳ lời nói nào.

Thư Nhã Phù khẽ cười một chút, đứng dậy đi tới trước mặt của Thư Hương Di cùng Nhị phu nhân, khẽ cúi người xuống, đầu tiên là ánh mắt nhìn về phía Nhị phu nhân, đem âm thanh hạ thấp xuống, dịu dàng nói:

"Như vậy Nhị phu nhân, người nên cũng rất rõ ràng, tại sao ta thuở nhỏ liền bị ngu đại?"

Vừa nhìn về phía Thư Hương Di, tiếp tục nói: "Mà muội muội tốt của ta, người nên cũng biết tại sao ta chưa kết hôn mà có con?"

Vừa nói xong như thế, Thư Nhã Phù bất động thanh sắc, quan sát cẩn thận phản ứng của hai người, quả nhiên, đột nhiên nói đến những lời nói này, đáy mắt Nhị phu nhân nhiều hơn một phần lóe lên cùng khẩn trương, nhưng nếu là nàng hỏi Thư Hương Di về thời điểm chuyện vì sao nàng mang thai, đáy mắt nàng ta cũng là một mảnh mờ mịt! Nhị phu nhân cũng chỉ là đối với câu nói đầu tiên có phản ứng khẩn trương!

Quả nhiên.

Người hạ độc làm nàng bị ngu đại là hai người bọn họ, thế nhưng khi hỏi vì sao có thai, cũng không phải họ!

Đối với Thư Nhã Phù đột nhiên đề cập đến chuyện này, tự biết đuối lý, Nhị phu nhân cùng Thư Hương Di cũng không dám phản bác, trên mặt đẹp dễ càng thêm một chút sợ sệt.

"Thời tiết lạnh, chỉ là Bốn cung nhìn Nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư thân thể cũng không tệ, hiện tại chiến sự phía Tây Bắc căng thẳng, trong phủ bắt đầu muốn giảm bớt một chút, Tứ phu nhân, ta muốn Nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư hai người sẽ cực kỳ vui lòng giảm bớt sử dụng than củi, để các chiến sĩ tại phía biên cương Tây Bắc, nhiều thêm một phần ấm áp."

Lần nữa đứng lên, Thư Nhã Phù mím môi khẽ mỉm cười, hướng về phía Tứ phu nhân một bên thu lại chuyện riêng nói.

Thật rõ ràng là nhắc tới muốn giảm bớt chi phí của hai người Nhị phu nhân, nhưng ý tứ trong lời nói của nàng đã rất rõ ràng rồi, Tứ phu nhân cũng là người thông minh, lập tức đồng ý, đồng thời lại liếc mắt một cái hai

người đang quỳ trên mặt đất, sắc mặt sợ hãi khẩn trương, bên khóe miệng nhiều hơn một nụ cười hả hê.

"Nếu như vậy, bản cung trước hết trở về phủ!"

Thư Hương Di cùng Nhị phu nhân, quan tâm nhất đúng là vinh hoa phú quý của các nàng, cùng địa vị tôn quý, cho nên mới tìm cách muốn leo lên vị trí cao hơn!

Người hưởng thụ cẩm y ngọc thực trong cuộc sống, càng thêm khó thừa nhận đời sống đơn sơ gian khổ, mà nàng hiện tại làm cho hai người các nàng nể thử nể thử sinh hoạt lúc nhỏ của Thư Nhã Phù, Hầu Gia không có ở đây, thời điểm trong phủ trôi qua cuộc sống gian khổ.

Tiểu Lan đi theo sau lưng Nhã Phù, nhìn phải ra khỏi cửa, vội vàng đem áo choàng cho vương phi phủ thêm, đồng thời đem ấm lò sưởi tay cũng đưa lên đi trước.

"Tiểu Lan, người nói ta không phải quá nhân từ rồi, đều không có nghĩ ra đưa các nàng rút gân lột da băm cốt!" Vừa đi ra khỏi cửa chính Hầu phủ, lên xe ngựa, vốn đang một bộ dáng vẻ đoan trang ưu nhã, Thư Nhã Phù lập tức lười biếng ngã bụp lên đệm dựa, nhìn bên trên tiểu nha hoàn cận thân, bĩu môi lăm bắm.

"Dạ dạ dạ, vương phi nhân từ nhất rồi ! Làm cho các nàng ăn đói mặc rách, đây đối với Nhị phu nhân cùng nhị tiểu thư mà nói, sợ là so rút gân lột da cũng còn đáng sợ hơn!" Tiểu Lan cười hì hì mở miệng nói.

Đoạn thời gian này đều cùng ở bên cạnh vương phi, cũng là nhìn thấu tính tình vương phi, bình thường tùy ý lười biếng, cũng là cơ trí thông minh, biện pháp này nhìn như nhân từ, nhưng là đối với nhị tiểu thư, người kiêu ngạo như vậy mà nói, so giết họ còn khổ sở hơn.

Trở lại Tề Vương phủ, đi vào trong phòng liền ấm áp dễ chịu, nhìn hai bong người trên giường êm.

Nam Cung Thần cả người lười biếng tựa vào trên giường êm, cầm trên tay một quyển sách đang hết sức chăm chú xem, mà đối thành Thư Vũ Trạch một bên, cũng là ngồi xếp bằng ở phía trên, trên tay cũng giống nhau cầm thứ gì viết chữ vẽ tranh, thần sắc hai người một lười biếng vừa lòng, một nghiêm túc nghiêm túc, hình ảnh này đặt chung một chỗ, thế nhưng lại rất điềm tĩnh thản nhiên, làm cho người ta không muốn đánh vỡ một chút hài hòa này.

Thư Nhã Phù đem áo choàng trên người treo sang một bên, đi tới bên cạnh Thư Vũ Trạch ngồi xuống, nhìn con trai đang nghiêm túc viết thơ, không có đi nhìn hăn đến tột cùng viết cho ai, viết cái gì, chỉ là ngồi một hồi lâu sau, phát hiện con trai bảo bối của mình cứ nhiên hoàn toàn không để ý tới mình.

Thư Nhã Phù tranh thủ tình cảm, tâm đột nhiên nhảy lên. Mặc dù tình địch chỉ là một lá thư mà thôi!

"Thư Vũ Trạch, mẹ đã về, con cứ như vậy làm như mẹ không tồn tại sao?"

Nhã Phù đưa ngón tay chà xát lưng Thư Vũ Trạch, muốn dùng cái này đưa tới lực chú ý của con trai bảo bối.

"Mẹ để sau, con sắp viết xong!" Thư Vũ Trạch đầu đều không ngẩng, tiếp tục viết này nọ.

Ngược lại, Nam Cung Thần ngồi ở vị trí đối diện, đem sách trên tay để xuống, khéo môi nâng lên một nụ cười tà mị, thấy có chuyện lạ tựa vào một bên vừa nhìn tiết mục của hai mẹ con.

"Thư Vũ Trạch, người quan trọng nhất đâu rồi, hay là mẹ người quan trọng?!" Thư Nhã Phù giận lên, đôi tay ôm ngực trợn to hai mắt chu môi rất là bất mãn.

"Mẹ, đừng làm ồn, như là trẻ con vậy, mẹ ăn cái gì trước đi, đợi bảo bồi lại cùng mẹ."

Mỹ nam nho nhỏ cuối cùng nghiêng đầu, nhìn bộ mặt cũng tràn ngập mấy chữ "Ta rất không vui" của mẹ, rất là khéo léo chạy đến trên bàn bên kia, khi mà Nhã Phù còn nghi hoặc hăn làm cái gì, đã bưng một bàn điểm tâm chạy vào, đem điểm tâm hướng trước mặt Nhã Phù để xuống, sau đó mang nụ cười đáng yêu tao nhã, đưa ra tay nhỏ bé sờ sờ đầu mẹ mình, non nớt mở miệng trấn an.

.....

"Hì hì. Ha ha ha!"

Còn không đợi Thư Nhã Phù có hành động gì, Nam Cung Thần bên kia xem trò vui cũng là lần đầu tiên làm, bật cười, trong khoảng thời gian ngắn nở nụ cười sáng chói, sắc sỡ loá mắt, mỹ sắc mê người.

Tình cảm con trai mình coi nàng như đứa bé mà dỗ dành!

Thư Nhã Phù rất là thất bại, bất mãn chu miệng, ngẩng đầu nhìn hướng Vương gia nào đó đang phát ra tiếng cười, lập tức cảm thấy trước mắt cảnh xuân vô hạn, Nam Cung Thần nằm nghiêng, áo mặc trên người vừa phải rộng thùng thình, trong phòng lửa than lại đốt tương đối mạnh, cả phòng ấm áp dễ chịu, trên người Nam Cung Thần trên người còn đang đắp một tấm long, dĩ nhiên là sẽ không cảm thấy nóng, nằm nghiêng nên cổ áo chảy xuống, lộ ra một mảnh da thịt so với tấm long trắng kia càng thêm trắng nõn mê người.

Nuốt nước miếng một cái, Thư Nhã Phù rất là uất ức thu hồi ánh mắt, gương mặt có mấy phần đỏ ửng hiện lên, trong miệng tự lẩm bẩm: "Trời đang rất lạnh, mặc phong phanh như vậy làm gì!"

m thanh rất nhỏ, đáng tiếc trong phòng hai người một lớn một nhỏ khác, võ công cũng còn được, cự ly cũng sẽ không nói là vô cùng xa, thính lực vẫn là cực kỳ đủ dùng, rất dễ dàng có thể nói gần như không cần nhiều chú ý cái gì, cũng đã nghe được âm thanh người khác nói thầm.

Lúc này Thư Vũ Trạch đã viết xuống câu cuối cùng, hài lòng đem thư bỏ vào trong phong thư đã sớm chuẩn bị xong, bỏ vào trong ngực, đồng thời khéo léo đem con chồn tuyết nhỏ đã sớm ngủ say ôm lấy, rất là happy vui sướng rời khỏi phòng.

"Vương phi, Bốn vương hy sinh như vậy, chính là vì quyền rũ vương phi, để vương phi lưu Bốn vương ở chỗ này qua đêm a!" Nam Cung Thần tự nhiên nhếch môi, tròng mắt màu hổ phách cười đùa chột lóe lên, gương mặt chính là ném qua một đối mắt xinh đẹp.

Thư Nhã Phù chỉ cảm thấy ánh mắt quyền rũ này giống với đầy trời sấm sét vang dội, chém đổ đại thụ, chém tới núi lớn, chém cho nàng một thân nám đen nám đen.

Cả người trực tiếp từ trên tháp nhảy lên, gương mặt âm âm một mảnh đỏ bừng, ánh mắt cũng không dám nhìn một người đàn ông yêu nghiệt đó, có chút xấu hổ bỏ lại một câu, quay người bỏ chạy đi ra ngoài.

"Ha ha ha, Vương Gia thích ở chỗ này qua đêm liền qua đêm đi, ta hôm nay đi ngủ cùng Vũ Trạch!"

Rời khỏi phòng, Thư Nhã Phù từ từ đi trên đường, đột nhiên phát hiện trước mắt có đồ rơi xuống, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, từng mảnh từng mảnh bông tuyết bông bành rơi xuống, rồi cuộc tuyết lại bắt đầu rơi,

đưa tay đón lấy bông tuyết rơi xuống, mùa đông rồi, lại một năm đã sắp qua đi, nàng tới nơi này đã sắp được tám năm rồi.

Mà qua mấy ngày thời tiết khá hơn một chút, nàng sẽ phải chuẩn bị tự mình đi Nam Phong quốc rồi.

Nam Phong quốc, một đất nước vĩnh viễn sẽ không có Tuyết, một loại quốc gia vùng sông nước giống như Giang Nam, sẽ không biết là cái dạng gì đấy!

Mở ra bước chân, không quay đầu lại nhìn hướng gian phòng, bên kia có một đạo tầm mắt thật lâu chưa rời đi.

Dù sao nàng không phải một đại tiểu thư được nuôi dưỡng ở khuê phòng, sẽ không làm cô gái giúp chồng dạy con, thiên hạ này quá lớn, có rất nhiều kiến thức nàng muốn biết, đi từng trải.

Nam Cung Thần, hi vọng lần sau khi gặp được người, người đã đạt được điều người muốn. Hi vọng đến lúc đó người đã có thể chân chính bước lên mảnh đất này!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 112.

Trên đại lục, giữa các nước mặc dù hai bên đều có lui tới, nhưng mà ở tại quốc gia cùng vùng biên giới quốc gia, cũng là canh giữ càng thêm nghiêm mật, lui tới giữa các nước, muốn có thể thông suốt, đơn giản nhất một phương pháp chính là thông thương, đối với thương nhân mà nói, tài nguyên các quốc gia đều là bọn họ cần có, mà các quốc gia đối với vật phẩm nước họ cũng là có nhu cầu, cho nên ở trạm kiểm soát giữa giữa các quốc gia, người lui tới nhiều nhất chính là thương nhân.

Nam Phong quốc, một cường quốc nằm ở phía nam của toàn bộ đại lục, sùng bái thi thư lễ nghi, so sánh với sùng bái võ lực tối cao là Huyền Nguyệt nước mà nói, ở cả trên dưới Nam Phong quốc, văn nhân có tài hoa ngược lại rất được tôn kính, mà ở trong quốc gia như vậy, càng xuất hiện đông đảo tài tử cùng tài nữ.

Đông Ly quốc cùng Nam Phong quốc, vùng biên giới cách một sơn cốc, mà biên giới Đông Ly quốc là một thành thị, cũng là Nhữ thành phòng thủ nghiêm khắc nhất.

Ở trong Nhữ thành, cư trú rất nhiều người ở các quốc gia khác nhau, rất nhiều là thương đội ở chỗ này dừng lại qua đêm, chờ qua trạm kiểm soát cuối cùng này tiến về phía Nam Phong quốc buôn bán, mà cũng bởi vì những thứ này, ở trong Nhữ thành, tùy ý cũng có thể nhìn thấy rất nhiều người ở các vùng khác nhau, võ lâm nhân sĩ cũng so ra mà nói càng nhiều hơn một chút, thương nhân muốn buôn bán an toàn, rất nhiều khi đều cần thuê một ít võ lâm nhân sĩ tạo thành đoàn Dong Binh (dạng như bảo tiêu), mà những người Dong Binh này càng thêm ở trên lưỡi dao sống qua ngày, cử chỉ càng thêm phóng đảng.

Trong quán rượu, lúc này Nam Cảnh, đang cau mày nhìn thiếu niên trước mắt, trong đôi mắt rất rõ ràng bày tỏ sự bất mãn của mình.

Người thiếu niên trước mắt này không phải nói diện mạo đáng ghét, cũng không phải là nói cỡ nào hung ác, ngược lại, hiện tại đứng ở trước mặt thiếu niên này, một thân áo trắng đơn giản, mi thanh mục tú giống như Minh Nguyệt bình thường thanh lệ, da trắng nõn, nhìn khí độ phi phàm, vừa nhìn đã nghĩ nhà nào từ nhỏ cưng chiều Quý công tử lớn lên.

"Lâm lão bản, vị công tử này thật muốn cùng đi Nam Phong quốc? Phải biết chúng ta phải đi qua Hành Sơn sơn cốc, thời tiết lúc này lỡ gặp phải đạo phi tử lệ sợ là hơi lớn, nếu vị công tử này cùng đi theo thương đội, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm."

Nam Cảnh khẽ cau mày, lần này hộ tống thương đội Lâm lão bản là đoàn trưởng Dong Binh Đoàn, y phải đối với người thủ hạ phía dưới phụ trách, mặc dù mang theo người nào đây là tự do của Lâm lão bản, nhưng hôm nay sắp tiến vào Hành Sơn sơn cốc, gặp gỡ đạo phi, nhiều người đó chính là phải nhiều một phần lực lượng tới bảo vệ.

Mà bản thân cá nhân Nam Cảnh mà nói, y nhất nhìn không vừa mắt đúng là một số người dựa vào thế lực của gia tộc, hết ăn lại nằm, những công tử không biết trời cao đất rộng, tự cho là lợi hại, sẽ đi theo thương đội cùng nhau khắp nơi mở mang kiến thức, thứ người như thế bình thường tính tình cũng khó có thể chung đụng.

Cho nên cho tới nay, y đều đối với chút ít công tử này rất là khinh thường, mà thật bất hạnh chính là, trước mắt vị thiếu niên này được Lâm lão bản giới thiệu tới, bất luận từ phương diện nào, cũng hoàn toàn là loại người mà y ghét nhất kia.

"Vị này là Cảnh công tử làm đại phu, đi theo thương đội nếu có người bị thương, giúp một tay cũng tốt, cho nên Nam đoàn trưởng cũng đừng để ý,

cũng là nhiều thêm một người, ta hôm nay chính là mang hân tới cùng người quen biết một chút."

Dáng to béo nhiều thịt của Lâm lão bản, cười ha hả giống như phật Di Lặc, giống như hoàn toàn không có nghe được bất mãn của Nam Cảnh, thái độ vẫn hiền lành như cũ phối hợp nói qua.

"Tại hạ Cảnh Lưu Niên, sau này vẫn còn làm phiên Nam đoàn trưởng, nếu như có vị huynh đệ nào thân thể có chút đau đầu nhức óc, ngược lại có thể tìm tại hạ chẩn bệnh một phen."

Lúc này, thiếu niên bị Nam Cảnh nhìn xem thường hết mức, chính là nữ giả nam trang rời đi Khai Dương thành có một đoạn thời gian Thư Nhã Phù, khẽ nhíu mày nhìn lên vóc người cường tráng trước mặt, dáng dấp có chừng 1m8 trở lên, gương mặt rất là chính trực, đáy mắt hiện tại hoàn toàn không có che giấu bất mãn đối với nàng.

Nhếch môi cười yếu ớt, người thành thật như vậy, hắc hắc, nàng thích nhất!

Lâm lão bản phía sau ném một câu nói liền rời đi trước, mà Thư Nhã Phù lưu lại, bây giờ là thời gian dùng cơm, buổi tối còn phải ở trong khách sạn này nghỉ ngơi, sáng mai thương đội mới có thể xuất phát đi về phía nam Phong Quốc.

Giương mắt nhìn lướt qua người ngồi đầy đại sảnh, đã không còn chỗ trống nào khác.

Lập tức, Thư Nhã Phù không làm bất kỳ do dự nào, rất là tự giác tự động vén lên vạt áo, ngay tại vị trí bên cạnh Nam Cảnh ngồi xuống, người ngồi trên bàn này đúng là vị trí cuối cùng.

"Xem ra là không có chỗ ngồi trống rồi, ta ngồi ở đây, Nam đoàn trưởng còn có hai vị này huynh đệ cũng sẽ không để ý đi!" Vừa nói, Thư Nhã Phù

đã sớm tự phát tự động sử dụng chút thức ăn trên mặt bàn rồi, đồng thời còn chào hỏi tiểu nhị gọi thêm nhiều hơn mấy món ăn.

Nam Cảnh nhú mày, đối với cái người hoàn toàn không biết khiêm tốn này, hoàn toàn không biết cái gì gọi là cự tuyệt mặt trắng nhỏ rất là bất mãn!

Nào có người chưa được người ta đồng ý, cứ như vậy trực tiếp ngồi xuống.

Người đàn ông ngồi chung ở một cái bàn, ngoài Nam Cảnh ra, còn có hai người khác, nhìn đều là thanh niên hơn hai mươi, một người trong đó ngang hông mang theo đại đao, diện mạo nhìn rất là đàng hoàng khô khan, chỉ là thỉnh thoảng trong đôi mắt lộ ra thần sắc khôn khéo, mới có thể làm cho người ta phát hiện người này không phải ngu si như nhìn ngoài mặt y như thế, mà ở thời điểm Nhã Phù nhìn lên nhìn xuống đánh giá đối phương, y cũng đồng thời trên dưới quan sát nàng. Mà còn một thanh niên khác, còn lại có chút nhỏ gầy, mi thanh mục tú, một đôi mắt từ lúc này bắt đầu đã thẳng vào nhìn chăm chăm trên người Nhã Phù.

"Mấy vị không cần khách khí, cứ việc ăn!" Thư Nhã Phù rất là vừa lòng ăn mấy thứ linh tinh, nàng đã sớm đói bụng.

"Hi hi. Nào có người giống như người vậy, đây là đồ của chúng ta, hơn nữa còn là vị trí chúng ta ngồi xuống trước, người trực tiếp tự động ngồi vào chỗ, hiện tại ăn món ăn của chúng ta, còn ra vẻ chủ nhà chiêu đãi khách!"

Mở miệng nói chuyện chính là người thanh niên mi thanh mục tú đó, dáng vẻ trẻ tuổi thoát nhìn hình như tuổi không lớn, đột nhiên cười một tiếng như vậy, đứng lên càng thêm nhiều hơn mấy phần dí dỏm.

Đem gì đó trong miệng nuốt vào, Thư Nhã Phù khẽ mỉm cười: "Gặp lại tức là hữu duyên, huống chi chúng ta sau này vẫn còn muốn cùng nhau

chung đựng tốt một đoạn thời gian, khách khí xa lạ như thế cũng không phải là một giang hồ nhi nữ gì cần có, Nam đoàn trưởng thấy thế nào cũng là một. Ừ, hào hiệp, hai vị nhìn cũng là người sáng suốt, cũng sẽ không để ý những lễ tiết này."

Mới vừa không có chú ý, cái thanh niên mi thanh mục tú này, vừa mở miệng ngược lại hoàn toàn bộc lộ thân phận con gái của nàng ta, Thư Nhã Phù cười như không cười hướng trên lỗ tai đối phương, còn có trên cổ liếc mấy lần, đáy lòng sáng tỏ.

"Cảnh công tử nhìn dáng dấp phải là nhân sĩ Đông Ly quốc, thế nào đột nhiên muốn đi Nam Phong quốc, phải biết bây giờ, Hành Sơn sơn cốc đúng là tương đối nguy hiểm ." Thiếu niên mới vừa một mực nhìn lên nhìn xuống đánh giá Nhã Phù, lúc này mới vừa cười vừa mở miệng hỏi.

"Tại hạ chỉ là một đại phu, Vân Du Tứ Hải, người trong nhà không yên lòng a, vốn là ta nghĩ chính mình tự đi , hiện tại cũng chỉ có thể đi theo thương đội mà thôi."

Khẽ thở dài, lời này Thư Nhã Phù ngược lại không có nói sai, Nam Cung Thần bởi vì trong thành Khai Dương tạm thời có chuyện không thể rời bỏ, mà Vũ Trạch càng thêm bởi vì U Minh cung đột nhiên bị nhân sĩ không rõ công kích, bắt đầu bận rộn, không thể đi theo nàng chạy loạn.

Một mình nàng, bọn họ tuyệt đối sẽ không yên tâm, cuối cùng thỏa hiệp một chút, để cho nàng đi theo thương đội Trân Bảo Các, cùng nhau tiến về phía Nam Phong quốc, nàng còn là lấy thân phận là đại phu Cảnh Lưu Niên đi theo, như vậy cũng tương đối an toàn một chút.

Nam Cảnh không có chút nào muốn cùng Cảnh Lưu Niên trước mắt ngồi cùng bàn ăn cơm, nhưng hiện tại người ta đã vô cùng dầy ngồi xuống rồi, y tự nhiên cũng không thể thật cầm lên dao găm đuổi người.

Sau đó giới thiệu lẫn nhau, lần này Dong Binh Đoàn đoàn trưởng chính là Nam Cảnh, mà cái cô gái nữ giả nam trang đó nghe nói tên là Nam Liễu, là em trai Nam Cảnh, mà một còn lại kia gọi là Đạt Khoa.

Hôm sau, khi thương đội chuẩn bị xuất phát, vốn hẳn nên đang ngồi ở trong xe ngựa thương đội, Cảnh công tử Cảnh Lưu Niên, cũng xuất hiện ở bên cạnh hộ vệ Dong Binh Đoàn, ngồi ở vị trí phụ xe xe ngựa, ngồi xếp bằng, trên miệng còn ngậm một cây cỏ dại, con người luôn là thảnh thơi rơi vào trên người Nam Cảnh đang cưỡi ngựa bên cạnh.

Nam Cảnh cảm nhận được khi đó có ánh mắt thảnh thơi quăng bắn đến, tay kéo dây cương cũng sớm đã bóp hết sức chặt, đối lại người nào, bị một người đàn ông nhìn như vậy, sợ rằng cũng sẽ không có cảm giác gì tốt.

"Cảnh đại ca, người làm gì mà vẫn nhìn ca ca ta, chẳng lẽ người."

Nam Liễu từ trong xe ngựa chui ra, lại thấy Thư Nhã Phù một lần nhìn chăm chăm ca ca mình, có chút bất mãn nhíu mày.

"Ai nha, bị người phát hiện rồi, nếu như nói ca ca người thích, ta cũng không ngại!"

Thư Nhã Phù hơi sững sờ, ngay sau đó ranh mãnh mà cười lên, liếc mắt một cái cái trán Nam đoàn trưởng đã sớm nổi gân xanh, lười biếng đối tư thế, cười híp mắt nói.

Nếu như tin tức không có sai, Nam Cảnh đoàn trưởng này phải là người Nam Phong quốc, đã sớm mượn người của U Minh cung dò thăm rất nhiều tin tức mình phải cần, Thư Nhã Phù tự nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đặc biệt chống lại Nam Cảnh.

Y chuyển này là muốn chuẩn bị đi Nam Phong quốc kinh đô Thần Kinh, mà tin tức điều tra có được, Nam Cảnh này căn bản cũng không phải là những người giang hồ, hẳn cùng khốn khổ bán mạng như nhân sĩ giang hồ

khác, ngược lại trên người hắn có lúc không cần thận bộ lộ ra ngoài thần sắc cùng phong cách, tư thái vừa nhìn chính là người lâu ngày ở vị trí cao, nói rõ Nam Cảnh Hòa trong tin tức giống nhau, không chỉ là một đoàn trưởng Dong Binh Đoàn đơn giản.

Lần này trở về kinh đô Nam Phong quốc, hình như là bởi vì chuyện đệ nhất đại gia Vũ Văn gia Nam Phong quốc!

Mà nàng vừa đúng cũng muốn đi đến Thần Kinh, Văn Diệp mặc dù không có nhiều lời nói qua thân thể của hắn, nhưng dù sao bọn họ đã chung sống nhiều năm như vậy, có một số việc ít nhất vẫn có thể nhận thấy được hoặc ít hoặc nhiều.

Mỗi một lần nói đến Nam Phong quốc, nói đến chuyện ở Thần Kinh, thần sắc của hắn cũng có chút quái dị, cộng thêm Trần Bảo Các làm buôn bán, hắn cho tới nay đều chưa từng tự mình tiến về phía cửa hang của Thần Kinh kinh doanh.

Nam Liên rất là khẩn trương: "Không cho người có chủ ý với ca ca của ta, ca ca ta đã có vị hôn thê!"

Vốn là nàng đối với trước mắt cái Cảnh công tử tuần mỹ diệu dàng này còn có chút hảo cảm, ai biết nàng cứ nhiên đối với ca ca mình có loại ý nghĩ kia.

"Vị hôn thê a, đáng tiếc đáng tiếc! Chẳng qua nếu như Nam gia ca ca có vị hôn thê, vậy Tiểu Liễu nhi chúng ta như thế thích thú hợp nhau, vừa đúng."

"Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn từ đường này qua để lại tiền mua đường!"

Phía trước gầm lên giận dữ, trực tiếp cắt đứt lời Thư Nhã Phù nói, để cho nàng một hơi còn chưa nói hết, trực tiếp cười phun ra ngoài.

Lời dẫn kinh điển của Đạo phỉ, phá núi lại mở đường!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 113.

Ở trong Hành Sơn sơn cốc, là vùng biên giới của hai bên Đông Ly quốc cùng Nam Phong quốc, vốn tương đối hỗn loạn, bên trên địa thế ẩn nấp cùng với dễ thủ khó công, khiến cho cái khoảng không gian này, đạo phi vẫn luôn vô cùng hung hăng ngang ngược, bởi vì là vùng biên giới, binh mã quốc gia hai bên cũng không có thể trắng trợn tiến hành trừ phiến loạn, sơ sót một cái sẽ thành vấn đề giữa hai nước.

"Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn từ đường này qua lưu lại tiền mua đường!"

Người khác vừa nghe thấy lời ấy, người của tất cả đoàn xe thần sắc đều khẩn trương, lo lắng nhìn về phía trước đột nhiên xuất hiện cả đám đạo phi, thần sắc nặng nề, người của Dong Binh Đoàn càng thêm lập tức soạt soạt soạt, đem lấy vũ khí của chính mình tất cả đều rút ra ngoài, đem tất cả mấy chiếc xe ngựa trong tất cả đội xe bao vây ở chính giữa, cảnh giác nhìn người phía trước.

"Đáng chết, không ngờ mới tiến trong vào sơn cốc không bao lâu, liền gặp được cướp, những tên hỗn đản này!" Nam Liên Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn cứng đờ, cắn răng nghiến lợi nói.

Vốn là lần này đi theo ca ca cùng đi trong dong binh đoàn, chính là nghĩ muốn tìm hiểu kiến thức Đông Ly quốc, chỉ không nghĩ tới bây giờ trên đường trở về cư nhiên gặp được đạo phi, hơn nữa nhìn phía trước đen ngòm một mảnh, sợ là số lượng đạo phi này còn không ít.

"Đạo phi không cướp bóc, sinh hoạt thế nào, người ta đây là làm việc đó, chỉ là thật bất hạnh, đoàn xe của chúng ta đây bây giờ là con mồi bọn họ nhìn trúng." Tùy ý cười cười, mặc dù khoảng cách hơi xa, nhưng thấy thế nào Thư Nhã Phù cũng cảm thấy, người phía trước so với bên này của mình mà nói, chênh lệch hơi lớn.

Nàng còn nghĩ nếu không sẽ gặp phải đạo phi ở Hành Sơn sơn cốc này thường lui tới, không nghĩ tới thật liền gắng sức đuổi theo rồi.

"Các người vào trong xe ngựa đừng ra ngoài!" Lúc này Nam Cảnh không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh xe ngựa của họ, sắc mặt nặng nề mà nghiêm túc phân phó, "Đạt Khoa, như thế này nếu như động thủ, người giúp ta ở chính giữa che chở bọn họ."

Độ cong bên khóe miệng gợi lên một chút, Thư Nhã Phù nhìn Nam Cảnh thần sắc nghiêm túc mà gương mặt góc cạnh rõ ràng, Nam Cảnh này ngược lại còn biết quan tâm người khác, lúc này còn bận tâm đến nàng một cái đại phu "Tay trái gà không chặt" này, thật sự làm cho người ta có chút cảm động.

Chỉ là bình thường một số người võ vẽ mèo quào, thật ra thì vẫn không làm khó được nàng, nàng sẽ không biết những thứ võ công kia, nhưng trước kia một chút thủ đoạn bảo hộ thân thể vẫn là biết, cộng thêm trên người mình có thuốc cùng với ngân châm, người xem thường nàng rất dễ dàng sẽ phải gặp thiệt thòi.

Tùy ý ngồi ở bên cạnh cửa xe ngựa, hai chân ở đó nhẹ nhàng đung đưa, cười hì hì nhìn về phía Nam Cảnh mặt nghiêm túc: "Nam đoàn trưởng, nhìn dáng dấp đạo phi, số lượng cũng không ít a, người cũng phải cẩn thận một chút, ta rất sợ chết, nếu như không được chúng ta đầu hàng cũng đi làm đạo phi đi!"

Thuận miệng nói xong, nhưng trên khuôn mặt nặng nề của Nam Cảnh cũng là không có chút nào rạn nứt, cũng căng thẳng nâng dây cung, trưng ra làm cho người ta khó có thể thu tay lại, chỉ chuẩn bị dây cung vận sức chờ phát động, ngồi ở trên lưng ngựa màu nâu đậm, cả người trang phục màu đen của chiến sĩ, đem cả thân thể Nam Cảnh tôn lên thẳng đứng mà mạnh mẽ, cộng thêm gương mặt góc cạnh phụng mệnh vô cùng dương cương, giống như một chiến sĩ trời sinh ở trên chiến trường chuẩn bị hăng hái chiến đấu đẫm máu.

"Hừ, tiểu quỷ nhất gan! Đầu hàng làm đạo phỉ, người như người, người cho rằng những thứ đạo phỉ kia muốn người có ích lợi gì?" Hừ lạnh một tiếng, mang theo ý vị giễu cợt khi dễ mãnh liệt.

Nghe lời Nhã Phù nói, Nam Cảnh còn chưa mở lời, Nam Liên một bên trước tiên đã quăng ra ánh mắt khi dễ, nàng ta đối diện nhìn không dậy nổi chính là tiểu quỷ nhất gan như vậy rồi, là đàn ông thì nên như chính ca ca của mình vậy.

Nam Cảnh hiển nhiên đối với lời nói của Thư Nhã Phù cũng rất là bất mãn, vốn nhìn nàng đã không thuận mắt rồi, hôm nay càng thêm nhiều hơn một phần chán ghét cùng không kiên nhẫn.

Không muốn nhiều lời ném một câu nói, phải đi lên phía trước: "Hai người các người ở trong xe ngựa đừng ra ngoài."

Nam Cảnh cười ngựa đi tới phía trước nhất, mắt lạnh nhìn đạo phỉ phía trước, mà Bàn Tử Lâm lão bản cũng mặt gấp gáp mồ hôi lạnh chạy ra, đôi tay xoa xoa vào nhau, khắp khuôn mặt là nụ cười lấy lòng nhìn đạo phỉ phía trước: "Các vị Anh Hùng Hảo Hán, tại hạ cũng chính là làm một ít buôn bán nhỏ, Anh Hùng Hảo Hán ra cái giá, kính xin để cho thương đội chúng ta có thể vượt qua."

Lâm lão bản chạy thương đội cũng đã nhiều năm, tự nhiên biết có chút ít đạo phỉ muốn đơn giản đúng là tiền tài, mà thương đội bọn họ cũng có ít người của đạo phỉ cũng đã từng quen biết, phần lớn thời gian đều là đem tiền giao ra một phần là được, đạo phỉ cũng sẽ không thật hại tính mệnh bọn họ.

Đông Ly quốc cùng Nam Phong quốc, giữa song phương đều cần một chút tài nguyên của hai bên, cho nên thương đội như vậy tồn tại căn bản là được ngầm cho phép, mà đạo phỉ nếu như không nghĩ muốn bị hai nước phái binh tiêu diệt, như vậy có đôi khi nhất định phải bớt phóng túng đi một chút động tác của mình.

Lâm lão bản cũng là người quen trên thương đạo này, tự nhiên biết quy củ trong đó, lập tức để cho người ta từ trong xe ngựa cầm một cái hộp lớn ra ngoài, nghĩ đến trong hộp phải có số lượng bạc không ít.

"Ta tưởng là ai chứ, thì ra là Lâm lão bản a!" Đám đạo phỉ phía trước từ từ tách ra ở giữa, từ phía sau đi ra khỏi một người đàn ông, lập tức cười nói.

Người đàn ông một thân trang phục, mày rậm Phi Dương nhập tóc mai, gương mặt củ ấu rõ ràng, sống mũi cao thẳng, tóc dài dựng thẳng lên dùng dây cột tóc quấn quanh, trên mặt có một mặt nạ bằng kim loại, che lại hơn phân nửa gương mặt, nhưng cũng không che giấu được tùy ý nơi đáy mắt người đàn ông này, mặc trên người áo choàng da sói, cả người thẳng thắn thô bạo, từ trong đám người đi ra, tự nhiên mang theo một loại khí phách cùng cuồng dã.

Còn đối với phương thốt ra lời này ra ngoài, giữa lẫn nhau cũng hiểu.

Tình cảm hai bên còn là người quen biết rồi lẫn nhau rồi, nhìn người đàn ông kia đi ra, trên mặt Lâm lão bản càng thêm chất đầy nụ cười, liên tiếp cúi đầu khom lưng: "Thì ra là Hắc Phong trại Đại đương gia, không ngờ lại

ở chỗ này gặp ngài, người xem có phải hay không còn là theo quy củ cũ, bạc ta sớm đã chuẩn bị tốt lắm hiếu kính Đại đương gia."

"Lâm lão bản ngược lại sáng khoái, nhưng mà hôm nay cùng trước kia lại bất đồng, Lâm lão bản đem bạc lưu lại, người của người có thể rời đi, nhưng là người của hãn tất cả đều phải cho ta lưu lại." Đại đương gia vung tay lên, trực tiếp chỉ hướng Nam Cảnh bên trên Lâm lão bản.

Hắc Phong trại Đại Đương Gia Chiến Bắc Sính, nghe nói xuất sinh từ quân nhân, phía sau bởi vì một chút nguyên nhân, ở chỗ này chiếm núi xưng Vương, thành Hắc Phong trại Đại Đương Gia, là người nghe nói rất hào phóng, mà phần đông đạo phỉ bên trong Hắc Phong trại, coi như là nhân đạo rồi, bình thường chỉ cần lưu lại một chút tiền tài, người của Hắc Phong trại cũng sẽ không làm thương tổn tính mệnh người của thương đội.

Mà hôm nay, ngoài bình thường, Đại Đương Gia tự ra tay, còn muốn yêu cầu người của Dong Binh Đoàn lưu lại, hiển nhiên hôm nay, mục đích của đối phương cũng không phải hang của Lâm lão bản, ngược lại đối tượng người muốn là đoàn người Nam Cảnh.

Sắc trời bây giờ đã từ từ âm trầm xuống, nhìn vốn là còn ánh mặt trời cũng đã ảm đạm bị chặn lại, mây đen một tầng một tầng bắt đầu chồng chất quay cuồng, bầu trời vốn còn chút sáng ngời, trong chốc lát thời gian, đã từ từ tối tăm xuống tới, mây đen đặc giống như một băng vải đen đem hơn nửa bầu trời từ từ che giấu qua, chân trời chỉ để lại từng tia sáng mờ, nhưng tựa như lúc nào cũng bị nuốt hết.

Chung quanh bên cạnh đều là rừng núi, cả đoàn xe hôm nay tất cả đều ở trong sơn cốc, mà chung quanh trong rừng núi mênh mông, mơ hồ có thể thấy có người ở, chắc hẳn cũng là người Hắc Phong trại.

Tình thế hôm nay, Thư Nhã Phù có thể cực kỳ khẳng định đưa ra kết luận, người Hắc Phong trại này, căn bản là trước đó đã biết người của bọn

họ sẽ đi qua nơi này, mà sớm một chút mai phục ở nơi này, sẽ chờ đoàn người Nam Cảnh đoàn ra hiện, sau đó tới một cái bắt con ba ba trong hồ.

Thương đội là tiếp theo, Nam Cảnh bao nhiêu nhân tài là trọng điểm!

"Xem ra, thương đội đây là bị các người làm liên lụy tới!" Khẽ thở dài một cái một tiếng, Thư Nhã Phù không có tiến vào trong xe ngựa, khéo mắt liếc mắt một cái bên trên bộ mặt nóng nảy cùng tức giận, một khuôn mặt nhỏ nhắn vì vậy mà trở nên đỏ bừng Nam Liễu, như có mấy phần âm thầm nhạo báng oán trách một loại.

"Hừ, người sợ thì theo Lâm lão bản đi trước, dù sao người cũng không phải là người Dong Binh Đoàn chúng ta, tiểu quỷ nhát gan!" Nghe Nhã Phù nói, vốn bởi vì không khí khẩn trương mà nóng nảy Nam Liên, càng thêm một cỗ tức giận, tất cả đều chuyển dời đến trên người của Nhã Phù.

"Nói cũng phải, ta không phải là người Dong Binh Đoàn các người, người của Dong Binh Đoàn các người thật đúng là biển hiệu lớn a, ta nghe nói Hắc Phong trại này, thế nhưng sơn cốc phụ cận đạo phi lớn nhất, tình hình chung cũng sẽ không tùy tiện giết người, nhưng lần này đặc biệt ở chỗ này chờ người Dong Binh Đoàn các người, không nhìn ra, Dong Binh Đoàn các người chẳng lẽ rất nổi danh, cũng hoặc là có bảo bối gì ở trên người? Hay là nói. Như vậy trong đoàn có ai là nhân vật quan trọng?"

Nhìn như thuận miệng nói lung tung, nhưng Nhã Phù cũng đã tại ngoài sáng trong tối chỉ điểm rồi, ánh mắt có thâm ý nhìn một chút người chung quanh, đáy lòng âm thầm tự định giá.

Người này sợ sẽ là vì Nam Cảnh Hòa hai người đệ đệ của hắn tới đi!

Không đúng vậy sẽ không chỉ rõ muốn cho người của Dong Binh Đoàn lưu lại.

Nam Liên căn bản cũng không có nhiều hơn để ý tới Nhã Phù nói cái gì, đáy lòng đã hoàn toàn đem nàng dính lên danh hiệu người đàn ông nhất gan sợ chết rồi, hiện tại nàng ta chỉ quan tâm ca ca sẽ làm sao? Theo tính tình bình thường của ca ca, sợ là sẽ không nghĩ muốn liên lụy thương đội Lâm lão bản, sợ rằng mình sẽ lưu lại thật.

Đối mặt lời Chiến Bắc Sính nói, Lâm lão bản nhú mày, không phải nói ông ta đối với đoàn người Nam Cảnh có bao nhiêu bảo vệ, làm thương nhân nhìn ở lập trường kinh doanh lập, ông ta là một thương nhân, nhưng hiện tại thương đội mới tiến vào trong sơn cốc, phía sau còn có một đoạn đường thật dài cần Dong Binh Đoàn bảo vệ, nếu như đem đoàn người Nam Cảnh lưu lại, như vậy mặc kệ như thế nào, thương đội của ông ta đều chưa chắc có thể an toàn đi ra tòa sơn cốc này.

"Đại Đường Gia, người xem nếu không như vậy có được hay không, ta cấp ngài nhiều một phần bạc, kính xin để cho chúng ta đều đi qua, đoàn lính đánh thuê này là ta thuê, thương đội còn phải lệ thuộc vào bọn họ bảo vệ." Lâm lão bản trong đầu các loại tính toán, suy tư không tới một phút, cười theo mặt hướng về phía Chiến Bắc Sính nói.

Chiến Bắc Sính cười lên, ánh mắt chống lại Nam Cảnh một bên, cười lạnh một tiếng, trực tiếp đại đao trên tay chọt nâng lên nhắm thẳng vào trong đám người Nam Cảnh: "Người là tự mình lưu lại, hay là muốn mọi người chôn theo người!"

Sắc mặt Nam Cảnh mặt nặng nề, bọn người Nhã Phù ở tại phía sau, không nhìn thấy khi Nam Cảnh chứng kiến tới thời điểm Chiến Bắc Sính xuất hiện thời, chỗ sâu nơi đáy mắt thoáng qua một chút thần sắc kinh ngạc.

"Không ngờ người lại là Hắc Phong trại Đại Đường Gia! Đây cũng là điều ta không có nghĩ tới, người sẽ dùng loại phương thức này đi đối phó

ta." Nam Cảnh thần sắc khê biến, tay nắm trường kiếm càng thêm dùng sức mấy phần.

Hai người xem ra đều biết lẫn nhau, chỉ là không ngờ Chiến Bắc Sính lại ở chỗ này động thủ đối phó y.

Lời của hai người vừa nói ra khỏi miệng, Thư Nhã Phù liền nghe ra khỏi một chút mờ ám, hai người đều biết nhau, nàng biết thân phận của Nam Cảnh, nghĩ như vậy cái thân phận của Hắc Phong trại Đại Đường Gia này cũng không đơn giản, không đơn giản là thủ lĩnh đạo phỉ, còn muốn tiếp cái thời cơ này đi đối phó Nam Cảnh.

"Ừm, ta là người của thương đội, ta tiến trong xe ngựa ẩn núp, đoán chừng anh người lưu lại là đủ rồi!"

Trong long Nam Liên rất nóng nảy, không ngờ người bên cạnh mình này, lại còn một nét mặt không có quan hệ gì với chính mình, một tiếng vén lên rèm xe ngựa chui vào, nàng ta giận đến cắn răng nghiêng lợi, hận không được lập tức rút đao đem chém. Người đàn ông này.

Mà Đạt Khoa cũng là mặt mang sầu lo, ánh mắt không ngừng quan sát hoàn cảnh chung quanh, muốn nhìn một chút đến tột cùng có cái phương pháp gì có thể để cho bọn họ né ra.

"Lâm lão bản, người để bạc lại, người của thương đội có thể đi, nhưng mà ta lại nói rồi, hẳn phải lưu lại cho ta ."

Chiến Bắc Sính gãi luôn luôn nói một là là một, há có thể bởi vì một lời nói của thương nhân liền thay đổi chủ ý, huống chi hôm nay Nam Cảnh gãi nhất định giữ lại.

Lâm lão bản vẫn còn đang do dự, Nam Cảnh biết rõ thân phận của đối phương, biết người nọ là vì mình mà đến, hôm nay coi như tất cả mọi người nơi này lưu lại cũng vô ích, huống hồ còn có nhiều hơn chút là

huynh đệ của y, y không lý do để cho huynh đệ mình bởi vì nguyên nhân của mình mà chịu chết, huống chi bọn họ cái gì cũng không biết.

"Một mình ta ở lại, người để cho bọn họ tất cả đều rời đi." Nam Cảnh trầm mặc chốc lát, lập tức ngửa đầu bước ra một bước, chống lại Chiến Bắc Sinh giờ đao đối với mình.

Hai bên ánh mắt chống lại, gió nổi mây phun, mây đen đã sớm che lại chân trời cuối cùng có một chút sáng rỡ, âm trầm xuống là bầu trời giống như bị che giấu ánh sáng ở dưới bóng tối, đêm tất cả tất cả cũng che đậy kín, trong rừng núi cuồn phong nổi lên, trong ngày mùa đông gió lạnh thổi ở trên mặt của mỗi người đều là băng hàn thấu xương, một số người đều không cảm được run run mấy cái.

Mênh mông rừng núi, gió thổi cỏ lay, lời Nam Cảnh nói ở trong hoàn cảnh yên tĩnh, tất cả mọi người nghe được rất rõ ràng.

"Đoàn trưởng, không được, muốn ở lại thì cùng nhau ở lại, các huynh đệ tuyệt đối sẽ không bỏ người lại một mình."

"Đúng, đoàn trưởng, muốn ở lại thì cùng nhau ở lại, tuyệt đối sẽ không để đoàn trưởng một mình quyết định, chúng ta là một đoàn ."

"Mẹ nó, lão tử còn không muốn làm thứ hèn nhát, loại này đâu phải chuyện tình lão tử mới làm không được, đoàn trưởng người cũng đừng một mình làm anh hùng a!"

"Đúng vậy a, đoàn trưởng người cũng không thể một người ở lại!"

.....

Nam Cảnh mới vừa mở miệng, trong dòng binh đoàn thì có một nhóm người cũng đã sục sôi kêu lên, tất cả mọi người tức giận nhìn chăm chăm một đám đạo phỉ phía trước, nắm chặt vũ khí liền nhảy ra ngoài.

Người Dong Binh Đoàn đều là người tập võ, coi trọng chính là nghĩa khí, nếu như hôm nay Dong Binh Đoàn bọn họ đem Nam Cảnh một mình ở lại, ngày khác nhất định sẽ bị mọi người khinh thường!

"Ta nói, ta ở lại, Lâm lão bản người và những huynh đệ khác cùng nhau rời đi trước đi, người hấn muốn tìm là ta." Nam Cảnh trầm giọng hướng về phía Lâm lão bản bên cạnh nói, y đã chuẩn bị chính mình ở lại rồi, hơn nữa y cũng biết, Chiến Bắc Sính tuyệt đối sẽ không để cho mình rời đi, đã như vậy, không cần thiết để cho mọi người ở lại cùng với y.

"Đúng vậy a, Lâm lão bản, nếu Nam đoàn trưởng cũng đã nói rồi, như vậy chúng ta trước hết rời đi thôi." Lâm lão bản còn chưa mở lời, trong đám người khác nhau trên chiếc xe ngựa có âm thanh vọng ra trước.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 114.

Người trong võ lâm, coi trọng nhất là không chỉ là một người võ công mạnh yếu, còn có một điểm được xem trọng nhất chính là hai chữ nghĩa khí, mà đối với nghề nghiệp Dong Binh này mà nói, càng thêm quan trọng hơn nhiều.

Người Dong Binh Đoàn, có lẽ nhiều hơn chút thật ra thì chỉ là người hạ đẳng, chỉ là Đại quê mùa, không hiểu được những thứ quá lễ nghi quy củ kia..., nhưng mà đối với nghĩa khí cũng là vô cùng coi trọng, nếu như hoàn toàn không chú ý sự sống còn của huynh đệ trong đoàn, như vậy người này nhất định sẽ không được bất kỳ Dong Binh Đoàn nào tiếp nạp.

Mà người ở trong dong binh đoàn mới vừa tỏ thái độ, cũng là trong xe ngựa từ phía sau, truyền ra âm thanh tán đồng.

Gần như là trong nháy mắt, âm thanh phát ra từ xe ngựa, lập tức được tất cả thành viên Dong Binh Đoàn nhìn đầy cảm tức!

"Bà nội hân, là tên khốn kiếp nào ở chỗ này nói chuyện lung tung!"

"Mẹ nó, lão tử xem thường nhất cái loại hèn nhát này rồi, mặt trắng nhỏ người cấp lão tử ta cút ra khỏi xe ngựa, núp ở trong xe ngựa nói nhảm, lão tử nhìn cũng muốn làm thịt người."

"Lâm lão bản, người cũng đừng nghe mặt trắng nhỏ kia nói, tên kia căn bản là thứ hèn nhát, mặc kệ như thế nào, huynh đệ chúng ta cũng sẽ không đem đoàn trưởng một người ở lại, nếu như Lâm lão bản người phải dẫn đầu rời đi, vậy chỉ có thể để người của thương đội mình rời đi trước."

"Lão Thiệt nói rất đúng, Lâm lão bản, mặt trắng nhỏ kia dọc theo đường đi cũng đã nhìn Nam ca không vừa mắt, luôn là bởi móc, người cũng đừng nghe lời của tiểu tử đó."

.....

Trong đám người, cả đám bộc phát kêu to lên, tất cả ánh mắt như phóng hỏa đều bắn hướng chiếc xe ngựa ở giữa kia, hận không lập tức đem trọn cái xe ngựa cũng hủy đi được, đem người ở bên trong kéo ra tới đánh một trận tới bởi, thậm chí có người quả đấm cũng đã bóp răng rắc vang dội.

Nếu như không phải là hiện tại thời gian không đúng lắm, chung quanh còn có một đồng lớn đạo phi Hắc Phong trại ở đây, nếu không sợ rằng bọn này toàn chàng trai cơ bắp, đã sớm xông tới quần đấu người nói chuyện vừa rồi.

"Mặt trắng nhỏ, người là tên khốn kiếp, coi như người không chiếm được anh trai ta, người cũng không thể hại anh trai ta như vậy!"

Đồng thời trong lúc nhất thời, bộc phát ra tiếng quát tháo bén nhọn, nhất thời chói tai cùng rõ ràng quá mức, Nam Liên rống giận bên cạnh xe ngựa, lúc này nàng ta hình như cũng đã quên mất che giấu thân phận cô gái của mình, hoàn toàn không nhịn được mắng to ra ngoài, một đôi mắt to trong, tất cả đều là tức giận cùng khi dễ.

Những lời này, không biết bị bao nhiêu người nghe lọt vào trong lỗ tai, dù sao lập tức, tất cả mọi người phản ứng kịp.

Tình cảm trong xe ngựa lúc này, Cảnh Lưu Niên cái mặt trắng nhỏ đó, căn bản là bộ dáng cùng nàng ta giống nhau, có thích trai đẹp, không ngờ cư nhiên thích Nam đoàn trưởng, Nam đoàn trưởng là hảo hán bình thường cự tuyệt nàng như vậy, nàng hiện tại liên thẹn quá thành giận, vì tình sinh hận, muốn đem Nam Cảnh một người ở lại giao cho người Hắc Phong trại.

Khi dễ, miệt thị, tức giận, quái dị, ghét bỏ, chán ghét. Các loại vẻ mặt ở trên mặt từng người hiện ra.

"Nam đoàn trưởng, người cũng nên đồng ý biện pháp của ta đi! Đã thế này, người liền thuyết phục các huynh đệ của người, chớ bởi vì một mình người mà hại cả thương đội Lâm lão bản cả cùng các huynh đệ người."

Ở trong xe ngựa, Thư Nhã Phù có chút bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, không ngờ Nam Cảnh này rất có nghĩa khí, cố tình làm muội muội xúc động như vậy, không biết dùng đầu óc nghĩ nhiều chuyện, lời như thế nói ra, ngoài mặt là mắng nàng, nhưng thật ra thì cũng đem ca ca Nam Cảnh và nàng cũng cùng nhau liên lụy đến trong đó.

Nàng lớn tiếng như vậy mà nói ra, hơn nữa hoàn toàn không thêm che giấu âm thanh cô gái của mình, nếu như nói Chiến Bắc Sính thật sự là vì Nam Cảnh mà đến, nhiều như vậy một Nam Liên ở trên tay, chỉ sợ bọn họ sẽ cảm thấy càng thêm hạnh phúc, lúc này không biết thu liễm một chút, ngược lại ra ngoài mắng nàng, thật là đứa bé lỗ mãng bị làm hư.

Huống chi tình huống hôm nay, cả người Hắc Phong trại, hiển nhiên là đã sớm có chuẩn bị, tình huống bây giờ của bọn họ, không giao ra Nam Cảnh cũng không được!

Ở lại một người, cùng so sánh với tất cả mọi người ở lại, một người bất luận là chạy trốn, hay là phương diện cứu viện đến xem, đều là tương đối dễ dàng hơn.

Lại một lần mở miệng nói chuyện, Thư Nhã Phù mặc dù dùng tên giả là Cảnh Lưu Niên, lấy thân phận đại phu ở lại trong thương đội, nhưng Lâm lão bản làm một trong những chưởng quỹ của Trân Bảo Các, cũng biết thân phận của nàng chính là An Lan công tử.

Công tử nhà mình cũng mở miệng nói chuyện rồi, Lâm lão bản tự nhiên biết nên làm cái gì!

Vốn Lâm lão bản còn muốn phải nói gì đó, nghe lại một lần công tử nhà mình mở miệng, lập tức thay đổi thái độ, hướng về phía Nam Cảnh nói: "Đã như vậy, liền kính xin Nam đoàn trưởng ở lại, tại hạ cũng vậy, trước mang theo người của thương đội rời đi, Nam đoàn trưởng ột mình cũng phải cẩn thận một chút."

Mặc dù nói không biết công tử lúc này nói cái lời nói đắc tội nhiều người của Dong Binh Đoàn như vậy làm gì, nhưng công tử tự nhiên có tính toán của hẳn, Lâm lão bản đi theo bên cạnh công tử làm ăn cũng đã thật là nhiều năm rồi, biết công tử không thích làm chuyện vô vị, nếu nói rồi, như vậy ông ta cứ dựa theo làm là được.

"Đại đương gia, cái này không phải là nhường người của Lâm lão đi trước!" Xoay người, cúi đầu khom lưng đối với Chiến Bắc Sính nói, hoàn toàn là một bộ dạng của thương nhân háms lợi.

Trước mặt là mặt lạ lạnh lẽo, trông mắt thoáng qua một đạo thần sắc khác thường! Bên khóe miệng cũng nhiều hơn một nụ cười nghiền ngẫm, ánh mắt không có dừng ở trên người Lâm lão bản cùng Nam Cảnh, Chiến Bắc Sính ngược lại đem ánh mắt tò mò bắn đến trên xe ngựa phía sau.

Có ý tứ, vừa mở miệng lại để cho Lâm lão bản thay đổi quyết định.
. Cũng hoặc là có thể nói, là ra lệnh cho Lâm lão bản.

Lâm lão bản là người phụ trách cửa hàng Trân Bảo Các ở giữa Đông Ly quốc cùng Nam Phong quốc, rất nhiều khi hỗ trợ lẫn nhau đều là cái tên mập mạp này xử lý, mà Trân Bảo Các ở nghề nghiệp vàng bạc châu báu, hôm nay coi như là một đầu rồng, mà không chỉ là ở trong Đông Ly quốc, mà Trân Phẩm độc đáo này lấy được đông đảo cấp trên yêu thích.

Mà cũng vì vậy, đối với cái thương đội của Lâm mập mạp này, luôn luôn người của Hắc Phong trại bọn họ đều là tương đối than mật, nộp bạc nhất

định để lại được, cũng không muốn vì vậy mà đắc tội một chút người có thể lực.

Thần sắc Lâm lão bản lúc trước, rõ ràng cho thấy không đồng ý để Nam Cảnh ở lại, nhưng người trong xe ngựa kia vừa mở miệng, cư nhiên lại để cho Lâm lão bản thay đổi thái độ!

Người nọ là người nào thật ra khiến hãn rất là tò mò!

Gió lớn đột nhiên nổi lên, đem rèm xe ngựa thổi không ngừng đung đưa, chung quanh giữa núi rừng, mặc dù giờ phút này là, nhưng cũng có số lượng không ít một ít cây vẫn rậm rạp xanh tươi như cũ, gió lớn thổi lên âm thanh soạt soạt soạt bên tai không dứt.

Rèm sao động, tựa như lúc nào cũng muốn đem cả rèm thổi lên, nhưng cuối cùng cũng chỉ là sao động cuốn lên một nửa rèm!

Chợt gió lớn đến, tàn sát bừa bãi làm cho người ta còn không kịp phản ứng liền lại một lần bình tĩnh lại, chỉ có còn dư lại tiếng gió nho nhỏ vẫn còn lưu động.

Dưới mặt nạ, đôi mắt Chiến Bắc Sính chợt co rút lại, rèm cuộn cuộn nổi lên trong nháy mắt, ánh mắt của hãn vừa đúng cùng chống lại đôi mắt Nhã Phù sau màn trong xe ngựa, một đôi mắt sắc bén mang theo tò mò cùng tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt Chiến Bắc Sính không nghĩ tới sẽ chống lại một đôi tròng mắt như vậy.

Trong suốt như nước, trong suốt sạch sẽ, tại trong một đám người đông nghẹt như vậy, hãn là sáng ngời sáng chói như vậy, ngọt ngào làm cho người ta không bỏ được mà dời đi ánh mắt!

Hơn nữa còn quen thuộc như vậy, ở trong mộng của gã, thường xuất hiện cặp mắt kia!

Nụ cười bên khóe miệng Chiến Bắc Sính càng phát nồng hậu lên, đáy mắt càng thêm nhiều hơn một phần nóng rực.

Không ngờ cô gái kia lại có thể biết xuất hiện tại nơi này, cũng khó trách Lâm lão bản sẽ nghe lời nàng nói, đường đường lời An Lan công tử nói, làm chủ nhân Trân Bảo Các, tự nhiên cực kỳ có quyền lực nói chuyện, nàng nếu lên tiếng, tự nhiên Lâm lão bản cũng muốn tuân theo, nàng thế nhưng trên danh nghĩa là chủ nhân chân chính của thương đội.

"Nam ca, người không thể ở lại!"

"Phải đi cùng đi, muốn ở cùng nhau ở!"

Người của Dong Binh Đoàn rồi rít trăm miệng một lời mở miệng, tất cả đều yêu cầu ở lại, Nam Cảnh làm đoàn trưởng có uy tín của y, đối với các huynh đệ cũng rất là chăm sóc, lúc này tất cả mọi người rất theo Nam Cảnh, xem thường nhất đúng là thứ hèn nhất rồi.

"Thật là huynh đệ tốt, ta nhìn mà không ngừng hâm mộ, Nam đoàn trưởng quyết định tốt lắm sao? Là trong đoàn người các người đều ở lại, vậy thì người một người ở lại, ta đều không có bất kỳ ý kiến, chẳng qua là nhiều mấy thêm mấy người chôn theo thôi."

Chiến Bắc Sính đại đao hoa trước mặt, nâng lên mặt đất một mảnh bụi đất, vốn là bình thường trong tròng mắt đột nhiên xuất hiện một màu đỏ tươi, khát máu xinh đẹp một loại sắc màu, chói mắt làm cho người ta khiếp sợ, trong đó có gió tanh mưa máu, trong đó có khí phách cùng phô trương, giờ phút này hợp với tròng mắt đỏ tươi, giống như Tu La khát máu mang theo mũi nhọn lấy mạng phía trước.

"Ở lại, ở lại!"

"Hống hống hống. Ở lại, ở lại, ở lại!"

Không biết trong đoàn đạo phỉ có người dẫn đầu kêu lên, dần dần chung quanh mọi đạo phỉ tất cả đều reo hò, vũ khí trên tay tất cả đều giờ hướng lên trời, trong miệng hô to ở lại.

Trong mắt mỗi người hình như cũng có khó có thể ức chế hưng phấn, tất cả đều kích động phấn khởi nhìn một nhóm người bị bao vây, hô hào, cười to!

"Một mình ta ở lại, người để cho bọn họ tất cả đều đi! Đạt Khoa, người dẫn người rời đi trước, các huynh đệ, đây là ân oán cá nhân của ta cùng Chiến Bắc Sính, ta không muốn liên lụy các huynh đệ, ta hôm nay một mình tới cùng Chiến Bắc Sính giải quyết, các huynh đệ vĩnh viễn đều là huynh đệ Nam Cảnh ta, hôm nay nếu như Nam Cảnh có thể sống, ngày khác nhất định cùng các huynh đệ uống ba ngày ba đêm!"

Nam Cảnh quát lạnh một tiếng, hướng huynh đệ đông đảo sau lưng chọt giương một tay lên, vận đủ nội lực, âm thanh xa xa truyền ra, mỗi người chắc hẳn đều có thể nghe được rất rõ ràng.

Khí phách cao ngất, nhiều hơn chút con người cao lớn của Dong Binh đoàn đều ướm mắt.

"Vây Nam đoàn trưởng chính người tự lo liệu lấy, cẩn thận một chút! Hôm nay cũng là bất đắc dĩ, ai!" Lâm lão bản nhìn Nam Cảnh bên trên, âm thầm thở dài một tiếng, nhỏ giọng mà nói ra.

Công tử giao phó, ông ta không thể không làm theo, công tử không phải một người sợ phiền phức, này nhất định có lý do của hắn.

Đoàn xe chậm rãi lại một chuyển động, Nam Liên Nhi vốn là không đồng ý, nóng nảy muốn xông ra, chỉ là mới chuẩn bị xông ra, cũng chỉ cảm thấy trên người một bộ vị đau xót, ngay sau đó cả người cũng đã mềm nhũn ra, cảm giác tay chân cũng không thể động đậy.

Mà lúc này đây, ở thời điểm Đạt Khoa vẫn còn ở nghi hoặc, Thư Nhã Phù vén lên cửa sổ xe ngựa nhô đầu ra, nhưng cũng là đỡ Nam Liên Nhi nhìn Đạt Khoa nói: "Đạt Khoa, đem tiểu cô nương này đỡ đến trong một chiếc xe ngựa phía sau đi, nhìn dáng dấp nha đầu này là bị Hắc Phong trại Đại đương gia oai phong làm giật mình rồi, chân cũng mềm rồi."

Bỏ lại một tiếng chặc chặc, sau đó bộp một tiếng đem cửa sổ xe phủ xuống, khiến vốn là tức giận Nam Liên Nhi càng thêm hận không được xông lên bắt được đâm chết nàng.

Xe đi, người tan!

Nam Cảnh lạnh lùng nhìn về phía Chiến Bắc Sính, một phần người trong đám đạo phi đã tản đi, chỉ còn sót sau lưng Chiến Bắc Sính hơn mười người.

"Không ngờ người cư nhiên chính là Hắc Phong trại Đại Đương Gia, ta ngược lại thật ra sơ sót, Chiến Bắc Sính, ta sớm nên nghĩ đến không có nhiều người cùng họ tên như vậy, tên người nếu không đổi sẽ tới này khi đạo phi, lá gan thật đúng là lớn a, người cũng không lo lắng hoàng thượng biết được sẽ như thế nào?" Nam Cảnh trong bụng đề cao cảnh giác, trên tay càng thêm nắm chặt trường kiếm của mình.

Sắc trời âm trầm, nhìn bộ dạng chính là trời muốn mưa, bầu trời một màn đen tối, vốn là đoàn xe hôm nay đã đi rồi một ngày mới vừa tiến vào sơn cốc, hôm nay càng thêm âm trầm tối om om,

"Cái này không tổn sức Nam Đại công tử hao tâm! Hôm nay xin mời người đi theo ta đi Hắc Phong trại một chuyến! Đem hắc trói lại mang đi cho ta!" Chiến Bắc Sính cười một tiếng, lập tức phát tay làm cho người ta ra tay trói người.

"Hừ, chính là mấy người, người cho rằng có thể làm cho ta khoanh tay chịu trói sao? Chiến Bắc Sính người là quá coi thường ta, hay vẫn còn quá

coi trọng chính người."

Bàn tay Nam Cảnh chột vung mạnh một phen, kiếm quang của trường kiếm Như Ảnh tới, nội lực trong cơ thể chuyển động, mắt lạnh nhìn về phía hoàn toàn không làm bất kỳ thái độ cảnh giác nào Chiến Bắc Sính, trường kiếm đột nhiên kéo lê, chỉ thẳng hướng của gã vọt tới mấy người.

A! Một đạo phi xông lên phía trước nhất trực tiếp bị một kiếm mở ra cổ họng, máu tươi văng tung tóe ra, máu tươi hình như kích thích người của hai bên, mười mấy đạo phi trừ đi Chiến Bắc Sính vẫn như cũ ưu nhã khí phách đứng ở tại chỗ, không có bất kỳ nhúc nhích nào, tất cả đều cầm vũ khí xông tới.

Mà Nam Cảnh một thân sát khí, lợi kiếm càng thêm hoàn toàn không nương tay quét hướng chỗ trí mạng của mỗi người, đao kiếm đụng vào nhau, đây là cảnh một người chiến đấu chống lại mấy chục người!

Mặc dù người của đạo phi khá nhiều, nhưng võ công cao cường như Nam Cảnh cũng hoàn toàn lấy một loại đấu pháp không sợ chết!

Chiến Bắc Sính đứng ở hỗn chiến, bên khóe miệng mỉm cười nhìn trên trận chiến đấu lẫn lộn vào nhau, mùi tanh của máu tươi, cuốn bay tất cả, bầu trời âm trầm đột nhiên một đạo tia chớp bổ ra một khoảng trời, chiếu sáng trên mặt gã mặc dù là cười, nhưng tròng mắt không có bất kỳ nhiệt độ nào.

"Nam Cảnh a Nam Cảnh! Chẳng lẽ ngươi là đối với ta còn chưa đủ hiểu rõ? Ngươi cảm thấy Chiến Bắc Sính ta là một người nhân từ nương tay sao? Chẳng lẽ ngươi thật cho là những huynh đệ kia của ngươi rời đi lại thật sự để lại tính mệnh?"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 115.

Bầu trời u ám, phía chân trời bắt đầu chợt có tia chớp và sấm sét vang lên, ở trong rừng núi, cũng là có một loại cảm giác thức tỉnh động phách, nhìn sắc trời, sợ rằng không lâu sau mưa to sẽ rơi xuống, đến lúc đó đi đường ở trong sơn cốc, nhất định là càng thêm khó khăn.

Cuốn bay tất cả, giữa núi rừng cành lá lá tả rung động!

"Hừ, khốn kiếp, người buông ta ra, các người những tên hỗn đản này, làm gì nghe nàng lời nói, nàng chính là một hung thủ giết người, chính là một tiểu quỷ nhát gan, người hại chết ca ca ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!" Trong rừng núi, cây cối sau lưng, nơi nào đó lại truyền tới âm thanh cắn răng nghiêng lợi, giận dữ khó chống chọi của cô gái.

"Người tốt nhất câm miệng cho ta, nếu không ta lập tức liền độc câm người!" m thanh hung dữ, cũng mang theo vài phần ranh mãnh cùng tùy ý, còn có mấy phần theo tùy tính.

Giờ phút này người nói chuyện, chính là một người trước đối mặt Hắc Phong trại Nam Cảnh để lại, người dẫn đầu rời đi, chỉ là một phần trong đó, một nhóm người Dong Binh Đoàn cùng phần lớn người thương đội đã ra roi thúc ngựa lên đường đi trước, mà Thư Nhã Phù đặc biệt để lại tám người Dong Binh Đoàn, mà Nam Liên Nhi cũng là tự tiện theo tới, làm hại nàng không thể không phân tâm chăm sóc một tiểu nha đầu này.

Nam Cảnh người này không tệ, hơn nữa trước thời điểm đang đối mặt Chiến Bắc Sính, đối với nàng là người ngoài này còn có thể quan tâm, mặc dù tự hỏi mình không có khả năng bao lớn, nhưng hướng về phía Nam

Cảnh ta ra quan tâm, y theo nguyên tắc của nàng cùng chuyện muốn đi Nam Phong quốc, vẫn là muốn cứu một người như thế a.

Thư Nhã Phù không thể đem tất cả người của thương đội để lại, cũng không thể khiến tất cả người của Dong Binh Đoàn đều ở lại, quá nhiều người ngược lại sẽ khiến mục tiêu trở nên to lớn, cho nên cũng chỉ để lại trong đó mấy người, trong lúc đó tránh ở rừng cây này.

Vị trí Hắc Phong trại, nàng từ trong miệng Đạt Khoa đại khái đã hiểu rõ, rõ ràng chính là một địa điểm dễ thủ khó công, hơn nữa Chiến Bắc Sính người đại đương gia này, từ lúc cùng Nam Cảnh nói chuyện với nhau, trong một câu một chữ, nàng cũng đại khái có thể đoán được thân phận Chiến Bắc Sính này không đơn giản.

Hơn nữa, những người khác có lẽ không có nhận thấy được, nhưng nàng đi theo bên cạnh Nam Cung Thần cũng có chút ít thời gian, quân đội cũng gặp nhiều, đối với quân nhân có đôi khi không chú ý nhưng có chút động tác vẫn là biết được, mà mới vừa rồi những người Hắc Phong trại này, mặc dù ăn mặc cùng với lời nói đều vô cùng đạo phi hóa, nhưng làm một người nhà binh, có đôi khi hành động của một số người dễ dàng có thể nhìn ra ngoài.

"Chúng ta phải trốn ở chỗ này tới lúc nào? Ca ca ta nếu quả thật xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ không tha cho người!" Hừ lạnh một tiếng, biết hiện tại họ mai phục ở trên sườn núi bên này, không thể có bất kỳ hành động thiếu suy nghĩ, đôi mắt đẹp của Nam Liên Nhi đẹp hung hăng trừng mắt liếc Cảnh Lưu Niên bên cạnh, mới vừa quay đầu đi chú ý tình huống phía dưới.

Người nói lần thứ mười lăm lời này rồi ! Nói đi nói lại đều là mấy câu nói như vậy, người nói không mệt, nàng nghe cũng mệt mỏi!

Trong lòng Thư Nhã Phù yên lặng nói thầm đôi câu, đối với Nam Liên Nhi cũng không muốn nhiều hơn để ý tới, nếu như nàng ta làm trở ngại nàng, nàng cũng không để ý để cho nàng ta chịu chút đau khổ, nàng nếu điều tra qua thân phận của Nam Cảnh, tự nhiên cũng hiểu biết y có một muội muội tên Nam Liên Nhi.

Sau một phút đồng hồ, giữa núi rừng càng nhiều âm vang, tiếng tiết tấu của mưa to khiến chung quanh mấy người Dong Binh Đoàn đều có chút sợ, cái lúc này, cho dù là phía Nam, không thể so với bắc phương Băng Thiên Tuyết Địa, nhưng mà ở tại trong rừng núi, cũng vẫn nhiều lạnh giá đến tê buốt.

Đối mặt người như Hắc Phong trại Đại đương gia, thủ lĩnh máu lạnh vô tình ở trong truyền thuyết này, hơn nữa bọn họ hiện tại chỉ có mấy người, cộng thêm cái đó vừa nhìn chính là một thư sinh nho nhã yếu đuối Cảnh đại phu, còn có đệ đệ của đoàn trưởng, thế nào cũng chỉ có mười người, mười người chống lại mấy trăm người này, nghĩ như thế nào bọn họ cũng cảm thấy không có phần thắng!

Trong lòng Đạt Khoa cũng có chút hốt hoảng, mặc dù đã sớm ý định liều chết bỏ đi tính mạng này cũng muốn đem đoàn trưởng cứu ra, nhưng thật thời điểm ở chỗ này chờ người bọn họ tới, cũng không cầm được trong lòng gấp gáp cùng khẩn trương.

Lần này tới cứu đoàn trưởng, mặc kệ như thế nào, tư tưởng y đã sớm chuẩn bị xong, mặc dù đối với cái Cảnh công tử này để cho bọn họ việc làm, y vô cùng không hiểu, nhưng hiện tại y cũng chỉ có thể đem ngựa chết chữa thành ngựa sống rồi !

"Cũng cảnh giác chút, ta và các người nói cũng nhớ rõ ràng cả chưa? Đợi chút nữa đừng quên, động tác phải nhanh, làm xong lập tức hướng giữa núi rừng chạy đi, nhưng là chớ đi phân tán ra." Thư Nhã Phù biết bọn họ nhất định là không nắm chắc, trên mặt tuấn dật vẫn lạnh nhạt trấn định như cũ.

Nhìn dáng vẻ mấy người, trong lòng Thư Nhã Phù yên lặng thở dài một cái, quả nhiên là tư cách có chút sự khác biệt, nếu như là thủ hạ chính là người Ám các của Nam Cung Thần, chỉ sợ là sớm đã biết phải làm như thế nào!

Mấy người canh chừng chung quanh nàng trấn định tự nhiên, hình như cũng thoáng đã thả lỏng một chút, nhưng theo tiếng bước chân ngựa đến gần, cũng ngay lập tức lại một lần để tâm treo cao.

Chiến Bắc Sính, xung trận cười ngựa lên trước mặt mọi người, một thân phong cách phô trương nhìn một lần liền thấy sự hiện hữu của hắn, mà Nam Cảnh đối xử cũng rất là tốt, chỉ là đôi tay bị trói lên, trên người nhìn cũng không có vết thương gì, nhìn dáng dấp ngược lại không có trong tình huống đánh nhau như tưởng tượng của Nhã Phù.

Đoàn người giờ phút này chính là thời điểm trở về trại, Chiến Bắc Sính ngồi ở trên lưng ngựa, hai mắt dưới mặt nạ cũng đánh giá tình huống chung quanh, người tập võ từ trước đến giờ năng lực cảm ứng so người bình thường khác cao hơn rất nhiều, hôm nay mặc dù giữ lại Nam Cảnh, nhưng lại có chút cảm giác không giống nhau, cảm giác có chuyện gì đó muốn xảy ra.

Dưới mặt nạ, ánh mắt thông minh quét qua các nơi, ánh mắt rơi vào cây cối sum xuê trên sườn núi phía trước, bụi cỏ giữa núi rừng.

Mà đó chính là phương hướng mấy người Thư Nhã Phù giờ phút này đang ẩn thân, cảm nhận được ánh mắt bắn đến mấy phương này, đám người Nhã Phù theo bản năng nín thở.

Khoảng cách hai bên cũng không tính xa, đại khái là cách khoảng 20m, mà Chiến Bắc Sính có thể trở thành Hắc Phong trại Đại Đường Gia, hiển nhiên võ công sẽ không kém.

Ánh mắt khẽ nheo lại, ánh mắt Chiến Bắc Sính cũng là ở phương đó dừng lại thêm chỉ chốc lát, đồng thời lại quét một vòng chung quanh nơi khác.

Đem thân thể làm hết sức nằm sấp xuống mặt đất, Thư Nhã Phù hôm nay mặc dù cảm thấy y sẽ không có phát hiện sự hiện hữu của bọn họ, nhưng đáy lòng vẫn có chút khẩn trương, bọn họ trước đó ở chỗ này mai phục, nếu như bị phát hiện rồi, chỉ sợ cũng dường như khó làm.

Chiến Bắc Sính hai mắt khẽ nheo lại, Thư Nhã Phù toàn thân nổi da gà đều muốn dựng lên rồi.

Gió lớn chợt nổi lên, một đạo tia chớp tuyến nhiễm bổ ra một mảnh bầu trời, sau đó là một tiếng sét vang lên mà đến!

Mà Chiến Bắc Sính cũng đưa mắt từ phía kia trên sườn núi dời ra, khẽ cau mày âm trầm nhìn bầu trời, không khí chung quanh cũng có chút trầm muộn cùng không thoải mái.

"Đại đương gia, sắp tới sợ là sẽ mưa to, mưa to đường núi sợ là đi lại không tốt!" Một người đàn ông tại bên cạnh Chiến Bắc Sính, được đặt tên là A Mịch cau mày nhìn một chút sắc trời, mở miệng nói.

"Hừ, từ nơi này đến Hắc Phong trại các người sợ là cũng muốn giỏi hơn một đoạn lộ trình, đoán chừng là muốn đuổi cũng không cản nổi!" Nam Cảnh hừ lạnh một tiếng.

"Nam huynh nói rất đúng! Chỉ là. Chỉ một chút mưa gió còn con này, Chiến Bắc Sính ta lại có sợ gì!"

Nghiêng đầu nhìn về phía Nam Cảnh, Chiến Bắc Sính bị che kín hơn phân nửa nhưng mà trên mặt lại lộ ra khỏi một nụ cười tự tin mà hào sảng, nhìn về phía cuồng phong đầy trời soàn soạt soàn soạt vang dội cây cối trong rừng núi, phô trương cười to ra tiếng.

Mà lúc này đây, đám người bọn họ chạy tới bên đám người Nhã Phù đang nằm ở ba phân đất phía dưới, cự ly giữa hai bên cũng chỉ là khoảng cách mười hai mười ba mét.

Trong lòng đang tính toán, hai mắt Thư Nhã Phù chăm chú nhìn đến bên trên người Chiến Bắc Sính, không dám nhìn chăm chăm vào Chiến Bắc Sính, là bởi vì tiếp xúc nhiều với người có võ công cao cường như Nam Cung Thần, nàng biết những người có võ công siêu tuyệt, năng lực nhận biết không thể so với người thường, người bình thường họ bị người nhìn lâu cũng sẽ có cảm giác, huống chi là có võ công người.

Động thủ!

Đôi mắt chợt co rút lại, tay phải Nhã Phù chợt làm ra một động tác, mấy người mai phục ở phương hướng khác đồng thời thấy được động tác của nàng, lập tức động thủ.

Chiến Bắc Sính lập tức phát hiện không đúng, đột nhiên hét lớn: "Dừng lại!"

Hô ngừng để điều tra tình huống không tầm thường xung quanh, đây là phản ứng theo bản năng của con người, mà Chiến Bắc Sính cũng là như thế làm!

Mà lúc này đây, mọi người Hắc Phong trại, cũng là đột nhiên nhìn chung quanh cũng là từ phương hướng khác trong rừng bắn ra các loại mũi tên, số lượng không nhiều lắm, nhưng trên mỗi một mũi tên cũng trói một túi to gì đó.

Mà đối với chạm mặt bắn tới mũi tên nhọn, tất cả mọi người Hắc Phong trại cũng lập tức rút đao dưới đũng quần chặn hướng mũi tên nhọn bắn vào mình, Trường Đao xẹt qua mũi tên nhọn, mỗi một mũi tên trên gì đó quả thật lập tức bể tan tành, tán ra tại trong không khí.

Một nhóm mũi tên sau, quả thật không nhiều hơn mũi tên rơi xuống, ngược lại từ một cái hướng khác, một mũi tên lửa phá không mà ra, thế tên bén nhọn thẳng tắp xông về phía cầm đầu đại diện Chiến Bắc Sính.

"Hừ, chút tài mọn!"

Hừ lạnh một tiếng, đại đao của Chiến Bắc Sính cũng là trực tiếp vung lên, đem mũi tên dài đang bay đến chém đứt!

Hỏa tiễn chỉ có một tên! Chỉ là chỉ một tia lửa! Huống chi là tại nơi nào đấy những người này cố ý làm!

"A —— trên mặt đất bốc cháy rồi !"

Theo trong đám người Hắc Phong trại, một tiếng kêu sợ hãi vang lên, hình như là cũng hưởng ứng âm thanh của gã, duy nhất 1 cái hỏa tiễn kia bắn tới, cũng là đột nhiên đem trọn không khí cùng với cả vùng đất ở giữa đốt cháy, mãnh liệt trong chốc lát, ở trên không cùng trên mặt đất, giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ bình thường, thế lửa chột vang lên.

Cuốn bay tất cả gào thét mà qua, gió thổi lên!

Thốt ngựa đột nhiên trong lúc đó, tất cả đều ở trong lửa mạnh hừng hực bị kinh sợ hí dài, người cả Hắc Phong trại, giờ phút này từ bên trên nhìn, nhưng bị ngọn lửa đều chon tất cả trong vòng vây, mà thế lửa không một chút có thể dập tắt được, khi mọi người khó hiểu, tốc độ cháy ở chung quanh bốc lên.

Nam cảnh ở cái phút chốc hỏa tiễn bắn hướng Chiến Bắc Sính đó, cũng là cặp mắt sáng loáng thoáng qua, dưới chân lập tức một tiếng hung hăng đập bụng ngựa một cái, mà trên tay là lưỡi đao đã sớm cất giấu ở trong tay áo, quả thật không do dự chút nào, một đao hung hăng đâm về người đang ngồi trên lưng ngựa.

Bị kinh sợ cùng lưng ngựa đau đớn, lập tức bay vọt không bị khống chế vượt mức quy định bay vọt băng băng đi!

Mà trong rừng núi cuối cùng còn dư lại hai người Đạt Khoa cùng Thư Nhã Phù không có né tránh đi, trên tay hai người cũng cầm một túi to gì đó, Nhã Phù nhú mày nhếch môi cười, một túi đồ trên tay trực tiếp ném tới người dưới chân núi, trên cao nhìn xuống ném đồ chính là rất dễ dàng, ném kêu tiếng một cái vừa chuẩn lại không phí sức!

Làm xong chuyện, còn ở lại làm gì?!, quả quyết ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!

Xoay người, chạy!

Chỉ là, xuyên thấu qua thể lửa đầy trời, Chiến Bắc Sính cũng là đột nhiên đưa mắt bắn về phía phương hướng kia, dưới chân chợt nhảy một cái, cũng là cả người từ trên lưng ngựa bay vọt lên, nhanh như tia chớp phi về phía kia có một bóng dáng màu trắng lóe lên mà qua!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 116.

Chiến Bắc Sính mặc dù bị thủ đoạn bốc cháy không hiểu này làm cho bị sưng sờ trong một cái chớp mắt, nhưng lập tức liền khôi phục lại như bình thường, đôi mắt dưới mặt nạ, càng thêm dâng lên một chút thần sắc hăng hái dồi dào.

Tròng mắt giống như để mắt tới con mồi, sâu kín đến tối bản thẳng hướng giữa núi rừng, một bóng màu trắng kia thỉnh thoảng ở giữa rừng cây thoáng ẩn thoáng hiện.

Dưới chân chợt nhảy một cái, cả người từ trên lưng ngựa bay vọt lên, nhanh như tia chớp bắn hướng màu sắc không tầm thường kia, trong nháy mắt bắt được.

"Có ý tứ! Hiểu được dùng vật đặc thù nhóm lửa, quyết định thật nhanh, không dừng lại lâu mà thoát đi, còn hiểu được để lại một mảnh vải tơ như vậy dẫn đi lực chú ý của ta, có ý tứ thật là có ý tứ!"

Nhìn chăm chăm một khối vải trắng trên tay, tròng mắt Chiến Bắc Sính dưới mặt nạ càng phát thâm thúy không rõ, nhìn vải trắng trên tay, bên khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười không có ý tốt, cho dù là mang mặt nạ đều khó mà che giấu giờ phút này trên mặt y là thần sắc khi nhìn trúng con mồi.

"Vương Gia, toàn bộ lửa đã được dập, một đội người đã đuổi theo Nam công tử, chỉ là sợ rằng sẽ làm chậm trễ hơn một chút thời gian." Người lúc trước đi theo bên cạnh Chiến Bắc Sính, giờ phút này đi lên phía trước bẩm báo, mà gã cũng là người hầu cận thân bên cạnh Chiến Bắc Sính.

Sắc mặt cung kính, nói chuyện mạch lạc rõ ràng, không hoảng hốt, cũng không phải khí độ mà đạo phi tầm thường sẽ có.

"Nam Cảnh nếu như tùy tiện cứ như vậy để bắt được, đây cũng là không cần Bốn vương đặc biệt phía trước bắt hãn rồi ! Người của Nam gia chỉ sợ cũng đã cho người phái đi tin tức. Hôm nay ngược lại có người đưa tới sự chú ý của ta!" Chiến Bắc Sính nhìn về phía mảnh vải trắng đang cầm trên tay trái, hơi híp mắt lại nhìn phía trên mảnh vải.

"Vương Gia, cái này là?"

"Trước người có thấy người nào trong đội xe mặc quần áo màu trắng như vậy không?" Chiến Bắc Sính đột nhiên đem mảnh vải trên tay lấy tới trước mặt nhìn cẩn thận chu đáo, đột nhiên cười hỏi.

Nghiêm túc nhìn một chút mảnh vải trên tay Vương Gia, biết Vương Gia nhất định sẽ không có việc gì lại hỏi ra lời như vậy, đoán chừng là người nào để lại, nhìn kỹ một chút, Lâm hộ vệ khẽ cau mày: "Chẳng hề thấy có ai mặc vải vóc tốt như thế, vẫn là màu trắng trắng trong thuần khiết như thế."

"Ha ha, người lập tức để cho người ta từng nhóm đi vào trong núi rừng bắt người, nhất là một người thanh niên trẻ tuổi mặc quần áo màu trắng như vậy." Dừng một chút, Chiến Bắc Sính lại bổ sung nói, "Nhớ để lại người sống."

Đi qua rừng núi này, khoảng cách gần nhất chính là vách núi đen, ở một cái khác y hoàn toàn quen thuộc địa hình trong núi rừng này, muốn bắt được một người thật sự là rất dễ dàng, Chiến Bắc Sính ngược lại muốn nhìn một chút, đối phương sẽ tránh thoát người của hãn như thế nào.

"Dạ!"

Trong núi rừng, Thư Nhã Phù hiện tại cũng sớm đã không để ý tới Nam Cảnh đến tốt cùng có chạy không, dù sao chế tạo cơ hội cho y, nếu như bộ

dáng kia tình huống đó, còn nói y không biết mình phải chạy, như vậy nàng chỉ có thể nói, người đi chết đi, ta không đếm xỉa tới người rồi.

Bởi vì sớm đã biết tuyến đường rút lui, mặc dù sau một bước rời đi, nhưng Nhã Phù tự nhiên là đuổi kịp mấy người Đạt Khoa!

Vừa nhìn thấy nàng chạy tới, Nam Liên Nhi liền một tiếng nhào tới, chỉ là bị nàng lắc mình một cái tránh khỏi.

"Cô gái nhỏ, có cái gì muốn nói thì nói thẳng, đừng động tay động chân , nếu không đừng trách ta không khách khí, hiện tại Bản công tử cũng không rảnh rồi cùng người hao tổn, đợi Chiến Bắc Sính đoán chừng sẽ phải phái người tới lục soát người rồi, không muốn chết cũng mau chút thay đổi quần áo rời đi."

Nhàn nhạt liếc mắt một cái bộ mặt nóng nảy cùng tức giận của Nam Liên Nhi, Nhã Phù hiện tại cũng không rảnh rồi quá nhiều đi đến để ý tới nàng ta, việc cấp bách là để cho bọn họ an toàn rời đi.

"Ca ca ta đâu rồi, ca ca ta như thế nào? Thế nào chỉ có một mình người trở lại, người không có đem ca ca ta cứu trở về?"

Nam Liên Nhi nhìn sau lưng Thư Nhã Phù không có bất kỳ bóng người nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ trực tiếp biến đổi, sắc mặt rất là khó coi, hung dữ nhìn chằm chằm Nhã Phù tức giận chất vấn.

"Hừ, ca ca ngươi là mạng, ta không phải mang, ta lại không có ý định đi chịu chết, tạo cơ hội cho ca ca ngươi chạy ra, nếu như hãn cuối cùng vẫn bị bắt trở về, vậy cũng chỉ có thể trách hãn hôm nay vận xấu đương đầu! Người an phận một chút cho ta, ta hiện tại không muốn để ý tới ngươi, nếu như ngươi bây giờ muốn trở về chịu chết, ta tuyệt đối sẽ không ngăn ngươi."

Lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn Nam Liên Nhi, Thư Nhã Phù hiện tại cũng không muốn bởi vì một mình nàng ta, mà làm hại toàn bộ mọi người bọn họ nơi này bị tóm lại, mới nói như vậy.

Bởi vì lúc trước Nam Cảnh quan tâm tốt, nàng đã mạo hiểm cứu hãn một lần, như vậy nếu như hãn lại một lần này mà bị Hắc Phong trại Đại Đường Gia tóm lại, như vậy nàng cũng sẽ không tiêu hao thêm sức lực đi cứu hãn.

Muốn lần vào trong Thần Kinh tìm được tin tức của Văn Diệp, nàng cũng không phải chỉ có tiếp Nam Cảnh một con đường như vậy.

"Người. Hừ!" Sắc mặt Nam Liên Nhi càng thêm khó coi, mặc dù muốn nói cái gì nữa, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không có nhiều lời.

"Cảnh công tử, hiện tại một nhóm người chạy chốn, sợ là sẽ phải có chút không còn kịp rồi." Đạt Khoa biết thân phận đám người Nam Liên Nhi, giờ phút này cũng không tiện nói thêm cái gì, hướng chỉ Nam Liên Nhi là một đại gia khuê tú, tính tình điêu ngoa, y cũng đã sớm biết, chỉ là bình thường có lúc nàng ta sẽ giả bộ khéo léo thôi.

"Ta sớm cũng đã xem kỹ, phía đông có một nhánh sông, các người tất cả đều lặn xuống nước đi dọc theo con sông đi xuống! Ra khỏi vị trí ngọn núi này, chính các người nên biết làm sao làm, bản thân tùy cơ ứng biến, sau đó các người muốn ở nơi nào về chính là các người quyết định!"

Thư Nhã Phù không để ý Nam Liên Nhi, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía mặt tám người xung quanh khác, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, bên tai thỉnh thoảng vang lên tiếng sấm sét ở giữa núi rừng lạnh lẽo uy nghiêm, con người hơi co lại, ngay lập tức trầm giọng phân phó nói.

Giờ phút này Thư Nhã Phù tự tin mà chắc chắn, mặc dù vẫn là cùng một người, nhưng cũng tùy từng lúc mà cảm giác quả thật hoàn toàn bất đồng, hơn nữa khí thế ra lệnh cùng giọng nói này, quả thật làm cho đám người Đạt Khoa trong lòng hoàn toàn không có một chút mâu thuẫn nào.

Thì ra là đối với cái này cái vẫn nhược thư sinh Cảnh đại phu này, người của Dong Binh Đoàn càng nhiều là tức giận, dù sao cũng là bởi vì lời nói của nàng, mới để cho đoàn trưởng bọn họ kính ngưỡng phải một mình ở lại, tuy rằng bởi vì mang theo mấy người bọn họ trở lại cứu đoàn trưởng, sự phần nộ trong lòng nhắm vào Nhã Phù giảm đi một chút, nhưng vẫn có một ít đáy lòng còn bất mãn.

Nhưng khi trải qua chuyện mới vừa cứu trợ Nam Cảnh, bọn họ cũng là đem một ít ti mâu thuẫn trong lòng cũng vứt bỏ.

Có thể nhìn trong thời gian ngắn như vậy, định ra kế sách, lại dùng năng lực thần kỳ, đem không khí chung quanh đoàn người Hắc Phong trại cũng đốt ngọn lửa, khả năng thật sự như vậy để cho bọn họ không phục cũng không được.

Cho nên hiện tại, đối với giọng ra lệnh của Thư Nhã Phù, bọn họ không có bất kỳ phản kháng nào.

"Tốt lắm, động tác của các người mau mau đi!"

"Nhưng không được ah..., nước con sông này mặc dù đúng là đi thông qua bên kia, nhưng lượng nước căn bản cũng không đủ sâu, sợ là chúng ta mới đi không bao xa cũng sẽ bị người phát hiện." Một người trong đó đột nhiên mở miệng nói, hẳn đối với cái nhánh sông này có chút trí nhớ, nhưng có nhiều chỗ nước sông cũng là quá cạn, sợ là một lúc sẽ bị người phát hiện.

"Đừng nói nhảm nhiều như vậy, ta nói được là được, không tới nửa khắc đồng hồ nữa sẽ có mưa to, bọn họ tìm tòi sẽ gia tăng khó khăn, lượng nước tuyệt đối sẽ đủ, cũng bởi vì nước sông kia không quá chảy xiết, ta mới dám để cho các người đi, tốt lắm, đừng nói nhiều nữa, các người lập tức đi."

Thư Nhã Phù ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngay lập tức nói, đồng thời dưới chân mình cũng là hướng một phương hướng khác chạy đi.

Chỉ là không nghĩ mới vừa bước ra một bước, tay áo trên tay cũng đã một thanh bị người ta tóm lấy, đem lấy nàng lần nữa kéo trở lại.

Khẽ cau mày, thời gian cũng không nhiều như vậy!

Thư Nhã Phù quay đầu nhìn về phía lôi kéo tay áo mình, Nam Liên Nhi, sắc mặt lạnh xuống, hiện tại nàng cũng không muốn ứng phó đại tiểu thư mềm mại này, bữu môi: "Đại tiểu thư, ta không đếm xỉa tới người... người cùng bọn họ cùng nhau đi, bọn họ sẽ chăm sóc người, buông tay!"

"Người đừng nghĩ tự mình một người chạy trốn, người nhất định là muốn cho chúng ta là người dẫn Chiến Bắc Sính đi, chính người một người liền dẫn đầu rời đi! Hừ!" Nam Liên Nhi hừ lạnh một tiếng, trên mặt có mấy phần cứng ngắc và gấp rút, nhưng tay nhỏ bé cũng là gắt gao níu lấy tay áo Nhã Phù.

Bà nội nó! Nếu như không phải là di cả nàng vừa tới, thời đại này công cụ dùng lại không tốt chút nào, nàng không muốn bởi vì chuyện này mà để lại mầm bệnh, bà nội nàng còn có thể không đi đường thủy tốt như thế sao, muốn ở trong rừng núi này leo núi vượt rừng!

Đáy lòng mắng mấy câu, Thư Nhã Phù cũng là thấy trên mặt Nam Liên Nhi mơ hồ có mấy phần lúng túng còn có một chút băn khoăn lo lắng, còn có đáy mắt có chút thần sắc trốn tránh.

Nhìn lên nhìn xuống đánh giá Nam Liên Nhi, dưới ánh mắt quan sát quái dị này, trong lòng vốn đang gấp gáp cùng lúng túng, thân thể Nam Liên Nhi càng thêm cứng ngắc cùng quái dị.

Trong bụng một chút tức giận, đem ánh mắt Nhã Phù làm thành sắc lang, Nam Liên Nhi trực tiếp giơ tay lên liền muốn tát cho một cái, chỉ là mới nâng lên cũng đã bị Đạt Khoa bắt được.

"Hừ! Muốn rat ay với ta, người tốt nhất cảm tạ Đạt ca ca người đi, nếu không người bây giờ chính là một bộ tử thi!" Tròng mắt thoáng qua ánh sáng lạnh, ngón tay Nhã Phù sớm đã chuẩn bị xong độc châm, nếu mới vừa rồi Nam Liên Nhi thật sự ra tay, kịch độc trên kim trước mặt đủ để cho nàng ta chết ngay tại chỗ!

"Người." Nam Liên Nhi tức giận còn muốn nói điều gì, nhưng bị Đạt Khoa trực tiếp cắt đứt, "Liên nhi, đừng làm rộn đi theo ta đi, ta sẽ che chở an toàn của người, Cảnh công tử người cũng theo chúng ta cùng đi thôi."

"Tự ta biết phải làm sao!"

Gió lớn chợt vang lên, đem cây cối giữa núi rừng thổi trúng đều lá tả rung động, Thử Nhã Phù không làm nhiều dây dưa, bay thẳng đến rừng núi trực tiếp chạy đi, chốc lát sẽ không có bóng dáng!

"Đáng ghét! Nếu như nếu để cho ta thấy được hãn, tuyệt đối không tha cho hãn!" Nam Liên Nhi đáy lòng giận dữ.

"Chúng ta cũng đi thôi!"

Cùng đám người Đạt Khoa tách ra, một thân một mình tiến vào giữa núi rừng, nhanh chóng đem áo khoác lộn ngược lại mặc xong, đây chính là quần áo nàng đặc biệt để Nghê Thường phường chế luyện, hai mặt trong ngoài cũng có thể lộn ra để mặc, trong đó một mặt là màu trắng, mà đối thành một bên mặt cùng là màu sắc của bóng tối, mà đồng thời kiểu dáng cũng là bị động một chút tay chân, một mặt màu đen sau khi mặc vào, đột nhiên nhìn hãn là kiểu dáng trang phục phụ nữ.

Giờ phút này thay quần áo tốt rồi, lại đem cả tóc xõa xuống, tiện tay nắm vốn là dây buộc tóc, nhanh chóng đem lấy chính mình sửa thành một cô gái đơn giản, lại đem trên mặt, trên y phục xoa một chút đất, tìm một cây đại thụ cứ như vậy ngồi dựa vào xuống, trên tay xuất hiện một bình thuốc,

hướng mắt cả chân của chân mình rắc lên ít bột, vốn là nhìn mắt cá chân mảnh khảnh lập tức sưng đỏ, nhìn rất là nghiêm trọng, nhưng một chút cũng không thương, chỉ là biểu tượng sưng đỏ.

Làm xong tất cả, Thư Nhã Phù trực tiếp cứ như vậy ngồi dựa vào trên cây, đợi đám người phía trước tới làm "Anh hùng cứu mỹ nhân"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 117.

Chỉ chốc lát sau sẽ mưa to, cuồng phong ở bên tai không ngừng gào thét, mà cùng thời gian Nhã Phù đoán chừng cũng không còn nhiều lắm, thời gian không bao lâu, một hồi tiếng sấm nổ vang rất là vang dội, mưa to xối xả như trút nước mà xuống, nước đánh vào trên mặt cũng sẽ có mấy phần đau đớn, mưa to như vậy ngược lại có chút thời điểm không có gặp được.

So sánh một chút Đông Ly cùng Bắc Việt ở phương bắc, sợ là mặc dù có mưa, thì ở đây lạnh lẽo trong mùa đông biến thành băng tuyết rơi xuống.

Chỉ có đến gần Nam Phong quốc ở phương nam, ngược lại còn có mưa to như vậy!

Thời điểm Chiến Bắc Sính thấy Thư Nhã Phù, Nhã Phù bị hai người kéo đưa đến trước mặt của y, gương mặt dưới mặt nạ mang theo vài phần ánh mắt đánh giá, đem sắc màu đen trên quần áo của cô gái từ trên xuống dưới quan sát một lần.

Trải qua một trận mưa to rơi xuống, vốn là ở trên mặt bơi lên một bùn đất gấp đôi, trải qua nước mưa cọ rửa, mặc dù đã trôi đi hơn phân nửa, nhưng cũng may lúc trước nàng đã cho trên khuôn mặt của mình có chút ít "khuyết điểm", coi như là khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn, bên trên gò má trái cũng là có một vết bớt màu nâu đậm, cho nên dung mạo vốn là xinh đẹp lại trở nên xấu xí.

Áo, quần, giày, tóc, trên mặt giờ phút này phía trên tất cả đều bám một đồng bùn đất, nhìn một thoáng là nhếch nhác, mà một đôi tròng mắt khi nhìn hẩn, cũng là thần sắc cùng mang theo quan sát thần.

"Đại dương gia, ở trong rừng sau khi mấy đám người đó đi vào, liền nhìn thấy vị tiểu nương tử này ở đó, nhìn ngược lại rất là nhếch nhác, nàng chân phải bị trật rồi !" Lâm hộ vệ chính là người phát hiện Nhã Phù, để cho người ta trái phải kéo ra ngoài, động tác không tính là dịu dàng, nhưng cũng không có coi nàng như một phạm nhân mà đối đãi.

"Chân bị thương?"

Dưới mặt nạ tinh xảo, ánh mắt Chiến Bắc Sính mang theo vài phần hoài nghi rơi vào chân phải Nhã Phù, mắt cá chân sưng đỏ nhìn thấy mà chó chút hoảng, thật ra khiến hắn tản đi mấy phần nghi hoặc.

"Một mình cô gái tại sao lại ở trong rừng núi này?"

Thấy tình hình mắt cá chân kia sưng đỏ, hắn ngược lại nhiều hơn mấy phần tin tưởng, nhưng lại vẫn còn có một chút hoài nghi, dù sao cái thời gian này, còn đang trong thời gian mưa to phía trước, một đại cô nương nhìn mềm mại như vậy ở trong núi rừng, thế nào cũng làm cho người cảm thấy có khả nghi.

"Buông ta ra! Dáng vẻ ta đây cũng không chạy được, các người không cần nhìn ta chăm chăm như nhìn phạm nhân vậy!" Thư Nhã Phù ngẩng đầu chống lại ánh mắt Chiến Bắc Sính, quay đầu liếc mắt một cái người không hiểu được thương hương tiếc ngọc đang giữ người của mình.

Hai người kéo nàng, nhìn Vương Gia cũng không có phản ứng chút nào cùng thần sắc không vui, cũng theo lời của nàng buông lỏng ra tay đang nắm cánh tay của nàng, nhưng vẫn đứng ở bên cạnh, bọn họ biết là thương thể trên chân cô ấy nghiêm trọng đến mức nào, dưới sự đau đớn như vậy, sợ rằng tùy tiện chạm vào cũng phải làm cho người đau đớn khác thường.

Nhã Phù được buông ra, mặc dù mình sẽ không thương, nhưng là muốn đùa giỡn tự nhiên muốn làm toàn bộ, lập tức cũng không để ý tới ánh mắt những người khác ở chung quanh, trực tiếp hướng trên sàn nhà ngồi xuống,

mới một lần nữa nhìn về phía giờ phút này hoàn toàn là trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm nàng, Chiến Bắc Sính.

Lau nước mưa trên mặt một cái, ánh mắt có nhìn lướt qua chung quanh quần áo một nhóm người, chân mày không cầm được nhíu lại, mở miệng nói: "Ta lạc đường! Nơi này là nơi nào? Các người là người nào?"

Đáy mắt hoàn toàn không thêm che giấu cảnh giác cùng nghi hoặc, phong thái cả người cũng không nghĩ là cô gái của nhà tầm thường, chỉ là trong mắt phòng bị cùng cẩn thận ngược lại lộ ra ngoài rất rõ ràng.

"Cần rõ, người ở trước mặt Đại Đường Gia chúng ta, cư nhiên còn có lá gan vô lễ như vậy."

Người chung quanh, nhìn cô gái trước mắt này, hoàn toàn không để ý tới một nhóm người chung quanh, cũng không để ý tới ánh mắt quan sát của Vương Gia, dĩ nhiên cũng làm không chút kiêng kỵ ngay tại chỗ ngồi xuống như vậy, nơi đó có cô gái nhà người nào sẽ ở trước mặt một đám đàn ông như vậy, vẫn định đặc ngay tại chỗ ngồi xuống như thế?

Hai người bên cạnh càng thêm trực tiếp đem trường kiếm ngang hông rút ra, nếu như nàng có bất kỳ khác thường, sợ là sau một khắc cũng muốn gác lên trên cổ của nàng rồi.

"Lạc đường? Một mình cô gái người, nhìn cũng không giống là cô nương nhà tầm thường, thế nào vô duyên vô cớ sẽ đến trong rừng núi này?" Chiến Bắc Sính nhìn trước mắt một người đang cố làm trấn định như vậy, nhưng đáy mắt cô gái lại có cảnh giác phòng bị, mặc dù đã ít đi rất nhiều hoài nghi, nhưng vẫn không ít đi sự muốn giải đáp nghi vấn một phen.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy trên mặt cá chân cô gái này sừng đỏ, y cũng đã ít đi sáu bảy phần hoài nghi, dù sao dưới tình huống sừng đỏ này, cùng với thương thế, thấy thế nào cũng không giống là mới vừa bị thương, nếu

không có thời gian một canh giờ trở nên, dù bị trập nghiêm trọng thế nào cũng không trở thành tình huống nghiêm trọng đến thế này.

"Người là người nào? Ta tại sao tới nơi này sao phải nói cho người biết, ta cũng nói cho các người biết, các người mặc dù đã cứu ta, nhưng nếu như các người đối với ta muốn làm những thứ gì, ta tuyệt đối đâu có chết cũng sẽ không từ đấy!" Cẩn cẩn môi dưới, Nhã Phù trực tiếp trợn mắt nhìn sang, hoàn toàn một bộ nếu như các người muốn bắt chính, nàng lập tức cắn răng tự sát.

"Ha ha! Người coi như muốn chết cũng không còn dễ dàng như vậy, đừng tưởng rằng cắn lưỡi tự sát là chuyện dễ dàng!" Hình như nhìn thấu ý tưởng của nàng, bên khóe miệng Chiến Bắc Sính nhiều hơn mấy phần nụ cười.

Chống lại ánh mắt Chiến Bắc Sính, Nhã Phù biết, hiện tại đáy lòng y sợ là đã bỏ đi hơn phân nửa nghi ngờ trở lên, nhưng mà bây giờ thân phận của nàng là một cô gái, nhưng cũng rất nguy hiểm, mặc dù nàng đoán cái thân phận Hắc Phong trại Đại đường gia không đơn giản, vai trò của đội ngũ đạo phi Hắc Phong trại này cũng không đến nỗi có hành động bắt cóc gian dân kia, nhưng thế nào cũng đều phải cẩn thận một chút.

"Ta muốn đi Thần Kinh tìm người!"

Do dự chốc lát, bộ mặt Nhã Phù mới vừa do do dự dự, khổ sở nhỏ giọng nói ra một câu .

Có vẻ mưa rơi nhìn cũng không muốn ngừng nghỉ, hình như nhìn so với lúc này càng thêm lớn hơn một ít, đánh vào trên mặt cũng cảm thấy đau, bên tai tràn đầy âm thanh của nước mưa rơi rớt ở trên cây chung quanh, càng thêm lộp bộp không dứt ở bên tai, dưới tình huống như vậy, Nhã Phù một tiếng nho nhỏ mấy chữ như vậy, gần như mấy người đứng ở bên trên

cũng không thể nào nghe rõ, chỉ thấy miệng nàng giật giật, hình như nói cái gì, nhưng lại không nghe rõ ràng.

Chỉ là sau khi nàng nói dứt lời, người khác không có nghe được, Chiến Bắc Sính cũng là nghe rõ ràng, đối với người có võ công cao mà nói, cô ấy nói một chút âm thanh mặc dù nhỏ, nhưng tự nhiên có thể nghe được rõ ràng.

"Đương gia! Mưa rơi xem ra một lát nữa cũng không dừng lại được, hay là trước tiên tìm một chỗ tránh mưa cho tốt, công tử chớ để bị bệnh." Mà Lâm hộ vệ nhìn một chút mưa to không có bất kỳ ý muốn ngừng lại, đi lên trước mấy bước, cung kính hướng về phía Chiến Vương gia nói.

Khoác trên người áo da lông, chỉ là dưới mưa to như thế, nước mưa kia cũng là kỳ tích, không có lay dấn đến nửa phần, tóc phía trên khuôn mặt giờ phút này nhìn kỹ, hẳn là không có bất kỳ dấu vết bị ướt nước nào, nước mưa tầm tã nhanh chóng rơi xuống, cũng là sau khi đến gần bên người hắn, tất cả đều từ từ tiêu tán, không có một hạt xối vào trên thân người y.

Võ công thật là một thứ tốt, đều không cần mang cây dù hay áo mưa, nước mưa trực tiếp cũng không dính, nhìn người khác ướt sũng giống như nhau, tuy nhiên tác phong của mình nhanh nhẹn ung dung hoa quý!

Thư Nhã Phù đem cả người Chiến Bắc Sính nước mưa hoàn toàn không có bất kỳ hạt nào dính vào xem ở đáy mắt, đối với người đàn ông mới vừa nói lời kia rất là khinh thường!

Nàng là một cô gái nũng nịu nhu nhược mà "Thân chịu trọng thương" như vậy, ở nơi này mưa như trút nước, khắp người toàn thân cao thấp bị ướt, người không phải biết đi tìm đồ che mưa tới thương hương tiếc ngọc, ngược lại hướng về phía một cao thủ võ lâm, cả thân hình không dính một giọt nước, thật sự là mờ to mắt mà như mù, đặc quyền giai cấp, không hiểu được quan tâm người kia.

Trong long trong mắt xem Lâm hộ vệ nói chuyện, hung hăng khinh bỉ nhìn một phen, ánh mắt tại trên người Chiến Bắc Sính quay một vòng, Thư Nhã Phù càng phát ra trong mắt trần trụi của mình sự khi dễ không che giấu!

Chiến Bắc Sính đem tất cả thần sắc Nhã Phù đều xem ở đáy mắt, không ngừng được cảm thấy buồn cười, cô gái này cứ nhiên lúc này còn có thể đối người ta nói với y bày tỏ bất mãn, thật là có ý tứ, hơn nữa thần sắc trong tròng mắt trong suốt này rất rõ ràng, cũng là đột nhiên đốt sáng lên khuôn mặt tầm thường, chỉ một thoáng, gương mặt trở nên sinh động.

Chính hắn cũng cảm thấy kỳ quái, thế nhưng sẽ có trong nháy mắt như vậy, y cảm thấy cô gái trước mắt có mỹ lệ kinh diễm! Khuynh thành.

Sau một cái chớp mắt, nhìn lại cái bớt đen thui lúi này, tóc bị nước mưa làm ướt, ở đáy mắt người kia sợ chỉ là một cô gái xấu xí, đáy lòng lắc đầu một cái, hắn mới vừa rồi nhất định là nhìn hoa mắt, thế nhưng lại cảm thấy cô gái trước mắt s Thần Kinh đệ nhất mỹ nữ Phong Phiêu Tuyết còn phải hấp dẫn người hơn.

Đáy lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng nhìn khuôn mặt cực kỳ sinh động thú vị, Chiến Bắc Sính mình cũng không nghĩ tới, cũng đã bật thốt lên trước tiên: "Nếu người của ta cứu người, như vậy người liền dứt khoát lấy thân báo đáp, đi theo ta trở về làm cái áp trại phu nhân là được rồi!"

Phía chân trời, một tiếng sét vang lên thật lớn, đột nhiên tiếng vang ầm ầm lên, hình như đánh lên đỉnh cây cối trên một ngọn núi, tiếng ầm ầm vang ở bên tai không ngừng vang động!

Nhưng là giờ phút này mặc kệ sấm sét như thế nào, đối với cả đám người Lâm hộ vệ vây chung quanh mà nói, cái gì tiếng sấm tiếng mưa tất cả cũng không có dọa người, nói Anh Minh Thần Võ hào khí vạn trượng Đại Đường Gia Chiến Vương gia!

Áp trại phu nhân? ! Trời ạ, Vương Gia ngài thật vẫn khi người chỉ là một Hắc Phong trại Đại Đường Gia a, ngài cũng không chỉ là đạo phi a, đường đường Vương Gia tiện tay ở bên ngoài nhặt lấy một cô gái, còn là một cô gái sơn dã xấu xí, liền trực tiếp lôi kéo trở về làm áp trại phu nhân, lời này nếu là truyền đi, sợ là cả Thần Kinh thậm chí còn cả Nam Phong quốc, tất cả đều muốn chấn động rồi.

"Khụ khụ, xưa nay chuyện như vậy đều là không thể làm, loại chuyện lấy thân báo đáp như vậy cũng là muốn nhà gái cam tâm tình nguyện mới được, đáng tiếc bất tài, tại hạ trong nhà đã có phu quân ở bên, trên có già dưới có trẻ, áp trại phu nhân này không phải tùy tiện người nào có thể là , Anh Minh Thần Võ Đại Đường Gia ngài còn là đừng lấy thân báo đáp! Tiểu nữ tử không chịu nổi!"

Cũng bị chấn động không chỉ có thủ hạ Chiến Bắc Sinh, Thư Nhã Phù vừa nghe đến lời này của y, thiếu chút nữa thậm chí quên nhớ mình bây giờ còn là một người bị thương nặng, trực tiếp cả người đều mơ tưởng từ trên mặt đất nhảy lên, cũng may nàng kịp thời khắc chế kích động.

Nhã Phù nói lời rất thắm thía nhìn Chiến Bắc Sinh từ từ mở miệng, chỉ là câu nói sau cùng cũng là nói Chiến Bắc Sinh cũng thiếu chút nữa không nhận được muốn cười ra ngoài!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Cô gái có lá gan hướng về phía y nói ra những lời này, cho tới bây giờ không có ở trước mặt y xuất hiện qua, mà bây giờ, trước mắt một thân nhếch nhác này, hai mắt cô gái lóe sáng cũng là mặt nghiêm túc nói lời này ra ngoài.

Chiến Bắc Sính có lẽ không nghĩ tới, ở trong sinh mệnh của y, lại có thể biết và gặp một cô gái như vậy, để cho y đắm chìm trong đó, chỉ là hôm nay y vẫn đối với nàng nhiều một chút hứng thú thôi, cũng không có những thứ ý tưởng dư thừa kia, chỉ coi là nhặt được một nha đầu rất là thú vị.

Bây giờ là tháng tư, từ khi đi theo đoàn người Chiến Bắc Sính trần trọc ở lại Hắc Phong trại trong truyền thuyết nhiều ngày, đem trên chân phải này "Thê thảm không nở nhìn" chữa khỏi hoàn toàn, trải qua gần hơn một tháng thời gian, Thư Nhã Phù cũng là đi theo đoàn người Chiến Bắc Sính, hôm nay cũng cùng nhau tới đại giới Thần Kinh.

Ngồi ở trên lưng ngựa, ánh mắt Thư Nhã Phù hướng người đàn ông phía trước cưỡi ngựa ngẩng cao đầu!

Nhìn từ phía sau lưng, một thân áo đen viền vàng, đem người đàn ông này càng tôn lên phát ra quý khí, cưỡi ra trang phục đạo phỉ Đại Đường Gia, giờ phút này Chiến Bắc Sính cũng là nhìn giống những công tử cao quý phong nhã khác, dung mạo dưới mặt nạ, mặc dù đã sớm suy đoán dáng dấp y đến tột cùng là xấu xí hay là dữ tợn, cũng hoặc là còn là xấu xí nhất thế gian. Nhưng cuối cùng Thư Nhã Phù còn chưa không có miễn cưỡng thừa nhận, Chiến Bắc Sính, đệ đệ ruột của Nam Phong quốc hoàng đế, cũng

là người cho tới nay được hoàng đế tin tưởng, y đúng là một chiến sĩ anh hùng đẹp trai.

Khó trách lúc ban đầu nhìn khi nhìn thấy Chiến Bắc Sính lần đầu tiên bỏ đi mặt nạ, nàng sẽ cảm thấy gương mặt đẹp trai này có chút quen mắt, càng về sau khi biết được hẳn chính là đường đường Nam Phong quốc Chiến Vương gia, mới vừa chợt hiểu tình ngộ lại, thì ra nhìn quen mắt là bởi vì hẳn cùng Cố Trường Phong có kia có mấy phần giống nhau.

"Ta nói Chiến Vương gia, hiện tại đã đến Thần Kinh rồi, ta rất cảm tạ người đưa tiễn, nhưng đã đến nơi này, ta cũng cần trở về nhà chồng đi, hôm nay tại nơi này từ biệt, nếu ngày khác hữu duyên gặp nhau, nhất định báo đáp ân cứu mạng của Vương gia!" Con người đi lòng vòng, Thư Nhã Phù nhìn lên cửa thành Thần Kinh hiện lên trước mặt, liếc liếc về phía Chiến Vương gia làm gương đi trước nói.

Chiến Bắc Sính liếc mắt hướng nàng ném đi qua một cái ánh mắt, trên mặt ngay thẳng không chút nào che giấu nói thẳng:

"Người như là đã biết được bí mật của Bốn vương, người cảm thấy Bốn vương sẽ như vậy để cho người rời đi? Bốn vương nhân từ không có giết người diệt khẩu người liên may mắn rồi !"

Được rồi, nàng liền đoán được phỏng chừng sẽ như vậy!

Khi lần đầu tiên thấy được bộ mặt thật của Chiến Bắc Sính, nàng thật ra là nghĩ muốn một thanh đâm mù hai mắt của mình, một loại giống như nhau, thấy được những người khác mang theo mặt nạ dưới vẻ ngoài chân thật, luôn không có gì kết quả tốt, nói rõ biết được bí mật của người ta, người ta nếu không muốn làm cho người khác nhìn mặt thật của mình, vậy khẳng định có chút nguyên do đi!

Huống chi nàng vẫn ít nhiều đoán được thân phận của hẳn không đơn giản, một ít người không đơn giản chạy đi phụ cận Hành Sơn làm thủ lĩnh

đạo phỉ, hẳn là không muốn người ta biết được chuyện bí ối của mình, bây giờ bị nàng biết một chuyện như vậy, như vậy kết quả cuối cùng không phải là giết người diệt khẩu, chính là đem người khổng chế trong lòng bàn tay của mình.

Trong khoảnh khắc đó, chần chừ chốc lát, bất đắc dĩ Thư Nhã Phù tự hỏi đối với mình, đôi mắt nàng vẫn là cực kỳ lưu luyến , cuối cùng vẫn không có ngay đầu tiên nhẫn tâm vì một Chiến Bắc Sính mà đâm mù mắt to ngập nước của mình, sự sống khiến chuyện biết thân phận đã xảy ra là không thể ngăn cản, bị luôn mang theo sát bên người.

Đoán biết tướng mạo, lại biết được thân phận, bây giờ còn bị người trực tiếp vừa lừa vừa gạt kéo tới Thần Kinh !

Đối lại là nàng, nàng cũng sẽ không tùy tiện cứ như vậy đem người đem thả ra rồi !

Thật ra thì. Nàng mới vừa rồi cũng chính là ôm thái độ thử một lần tùy tiện hỏi một cái mà thôi, đáy lòng vốn không có báo hy vọng gì, chỉ là không ngờ nàng đều nói lẽ độ thoả đáng như vậy rồi, Chiến Bắc Sính cái người thô kệch này, không có chút nào hiểu được hai chữ uyển chuyển là viết thế nào.

Bất đắc dĩ bữu môi, Thư Nhã Phù lần nữa đưa mắt rơi vào trên thành tường trước mặt, so sánh với Bắc Việt quốc, cửa thành Băng Thiên Tuyết Địa lại rất là hùng vĩ, cửa thành này ngược lại có vẻ trung quy trung củ (phù hợp), cùng Đông Ly quốc cảm giác không sai biệt lắm, nhưng không biết có phải hay không là bởi vì vấn đề tâm tình, hay là bởi vì vấn đề người, nàng thấy thế nào đều vẫn cảm thấy thủy chung là cửa vào thành Khai Dương của Đông Ly quốc làm cho người ta cảm thấy vui tai vui mắt, ít nhất cửa thành này còn có dấu vết mấy người anh tuấn của nàng sinh sống.

Giờ phút này, Thư Nhã Phù cả người quần áo màu xanh đậm, thay cho một thân quần áo đen thùi lù lẩn vào bùn đất, rửa sạch xử lý qua, tóc tùy ý buộc lên, nhìn rất là gọn gàng, nàng rất là hài lòng trang phục chính mình, sẵn có đàn ông anh tuấn, lại có cô gái xinh đẹp, mặc dù trên mặt của nàng vẫn có thuốc nước thoa lên cái bột màu đen!

Nhưng là theo lời của Chiến Bắc Sính mà nói, nàng chính là phủ thêm long bào cũng sẽ không giống lão hoàng đế, vẽ hồ không được vẽ ngoài, cuối cùng không thành được mỹ nữ!

Đáy lòng vẫn đem hấn mắng mười lần luân hồi, đi theo đoàn người Chiến Bắc Sính tiến vào Thần Kinh, đầu óc Thư Nhã Phù bây giờ nghĩ lại chuyện tình, cũng là tìm cơ hội gì dò thăm ra vị trí Văn Diệp, ban đầu sau khi xuất hiện cái đôi mắt như màu máu đỏ, nàng luôn có chút bận tâm tình huống Văn Diệp, không biết vì sao a, luôn là cảm thấy Văn Diệp có chuyện gì xảy ra.

Đoàn người hướng Chiến Vương phủ đi, chỉ là khi bọn họ đi qua phía trên một quán rượu, một người đàn ông ngồi ở ở trên xe lăn đem trà Bích Tuyền trên tay đưa tới khoe miệng khẽ nhấp một miếng, con người màu hồ phách thâm thúy làm cho người ta không nhìn ra hấn giờ khắc này đang nghĩ cái gì.

Mà bên người đàn ông còn đi theo một bé trai phấn điêu ngọc trác, hai người diện mạo nhìn hết sức giống nhau, người khác nhìn nhất định sẽ hiểu được hai người chính là quan hệ cha con.

"Cha thân ái, ngài nói mẹ đi theo bên cạnh Chiến Vương gia đó, thật là không có có vấn đề sao? Ta không yên lòng, người mẹ kia có lúc mơ mơ hồ hồ, thật làm cho không có người yên tâm a!" Tiểu tử gật gù đáng vẻ hả hê, một loại than thở rất là lão luyện, ánh mắt còn luôn không nhịn được hướng bên ngoài phía một nhóm người đã biến mất nhìn lại.

"May nhờ người là con ta, nếu không tùy mẹ người, quả thật là làm cho người ta không bớt lo lắng a!" Ở trên xe lăn, Nam Cung Thần ưu nhã đặt ly trà xuống, giương mắt nhìn về phía Thư Vũ Trạch cạnh cửa sổ, bên khóe miệng lộ ra một chút ý cười khê cảm thán, ngón tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng sờ qua con chồn tuyết nhỏ nằm trên hai chân.

"Xèo xèo ——" Con chồn tuyết nhỏ ngẩng đầu kêu một tiếng, lại nheo cặp mắt lại, cảm thụ chủ nhân vuốt lông.

"Đến quả cầu nhỏ cũng nói lo lắng, ai! Vương Gia cha, ta quyết định, ta muốn chịu thiệt thòi đến Chiến Vương phủ ở vài ngày, không chừng Chiến Vương gia đó cũng không tệ, cũng có thể suy tính chộp tới làm cha!" Sờ sờ cằm, Thư Vũ Trạch chột xoay người nhảy đến vị trí cửa, mặt ranh mãnh vừa ra khỏi cửa, quay đầu lại đối với người trong phòng nói, sau đó lập tức dùng tới toàn bộ công lực vận khởi khinh công, dùng tốc độ nhanh nhất như một làn khói vọt ra ngoài.

"Vương Gia, có phải hay không muốn phái người đi bảo vệ vương phi?" Liễu Trì ở một bên nhìn thần sắc Vương Gia thản nhiên cười yếu ớt, nhìn dáng vẻ mặc dù giống như hoàn toàn không có một chút lo âu và nóng nảy, nhưng vẫn là nhỏ giọng mở miệng hỏi.

Nam Cung Thần mỉm cười liếc mắt nhìn Liễu Trì, trên tay nhẹ nhàng phát đầu gối trên đầu gối lưu lại mấy sợi long trắng, chậm rãi từ trên xe lăn đứng lên đi tới trước cửa sổ, nhìn lâu dưới một cái bóng người nho nhỏ cùng với chấm trắng đi theo sau lưng bóng người nho nhỏ đó như một làn khói đuổi theo chạy đến đầu vai, cười xinh đẹp như trăng, dịu dàng đắm chìm: "Có U Minh cung tiểu Cung chủ trấn giữ, Bốn vương rất là yên tâm!"

Đối với cái nhìn Chiến Vương phủ, ở Thư Nhã Phù xem ra, hoàn toàn có thể nhìn ra Hoàng đế Cố Trường Phong đối với vị đệ đệ này của mình, còn là rất tín nhiệm yêu thích, không chỉ là bởi vì đưa cho hãn binh quyền, đồng thời nhìn vương phủ gã hoàng đế ban thưởng có thể thấy được.

Mặc dù đối với Chiến Bắc Sính cùng Cố Trường Phong tại sao hai người có họ khác nhau, nàng lại không thêm để ý, con trai của nàng đều đi theo nàng gọi họ Thư, không có đi theo yêu nghiệt Nam Cung Thần này đổi sang họ Nam Cung đi, mặc dù nàng tuyệt đối đoán chừng đó là Nam Cung Thần khi đó còn chưa có cùng nàng tham luận vấn đề tên tuổi của con trai.

"Cô nương, Vương Gia phân phó, cô nương về sau liền làm thị nữ Vương Gia, ở tại trong sân của Vương Gia, gian phòng đã nói trước dọn dẹp thỏa đáng." Đang ở thời điểm Nhã Phù được người dẫn tới trong một cái viện, một cô gái thù mị như nước, kiều mỵ động lòng người đứng ở trước mặt của nàng cung kính nói.

Chỉ là đáy mắt cái kia có chút nghi hoặc cùng địch ý, vẫn không có né ra ánh mắt của nàng!

Thư Nhã Phù khẽ cười một chút, nhìn về phía cô gái trước mắt: "Người tên là gì?"

"Nô tỳ gọi Lam Yên, chính là thị nữ của Vương Gia, chỉ là sau này để cho nô tỳ phục vụ cô nương!" Lam Yên cúi đầu khẽ mỉm cười hồi đáp.

Chiến Bắc Sính thật là sẽ tìm việc cho nàng, cái người Lam Yên này nếu là thị nữ Chiến Vương gia hãn, hơn nữa trở mã đẹp để động lòng người như thế, hiện tại nàng một người không rõ thân phận như vậy, cô gái diện mạo không quá rõ ràng vừa vào trong vương phủ, liền đoạt đi vị trí thị nữ của nàng ta, mà sao một mỹ nhân vốn là phục vụ Vương Gia, thân phận ở trong nô tỳ nha hoàn thế nào cũng coi là đứng đầu, hiện tại tốt hơn, thành nàng ta cái này cái gọi là thị nữ của thị nữ, cơ hồ là địa vị hạ thấp xuống, cũng khó trách đáy mắt nàng ta có địch ý cùng bất mãn nhàn nhạt.

"Tốt lắm, người trước đi xuống đi, ta không cần người phục vụ." Nàng cũng không muốn ngày ngày có người nhìn mình chăm chăm, hơn nữa còn phải phòng bị người, ánh mắt u ám hăng ngày chia vào người.

Lam Yên sau khi rời đi, vẫn đem chung quanh dò thăm một chút, nàng còn chưa có đem viện này đi hơn phân nửa, xác định vừa tiến vào vương phủ cũng không trông thấy người, Chiến Bắc Sính, giờ phút này mang theo Lâm hộ vệ, còn có mấy người khác nàng không nhận biết hướng cái phương hướng này đi tới.

Dừng bước chân một chút, Nhã Phù bây giờ còn thật là có chút không hiểu rõ ý tứ Chiến Bắc Sính rồi, phải nói hắn phòng bị sợ nàng lấy thân phận của hắn nói ra đi, cái kia sao không chút kiêng kỵ để cho nàng biết được lại mang nàng trở lại trong vương phủ, thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Vốn là Nhã Phù còn muốn né tránh đám người bọn họ, nhưng ánh mắt chống lại thẳng tắp quét tới ánh mắt Vương Gia nào đó, nàng biết, bây giờ muốn tránh cũng không được, người khác đã thấy được.

Nhã Phù dứt khoát đứng tại chỗ, đợi đến khi Chiến Bắc Sính đứng ở trước mặt nàng, mới vừa mở miệng: "Vương Gia ngài bận rộn, không cần để ý tới ta!"

Lời này làm sao nghe được cũng không giống là lời nói của một người làm nô tỳ, điều này làm cho đoàn người đi theo phía sau Chiến Bắc Sính rất là nghi hoặc, quan sát ánh mắt tất cả đều rơi xuống trên người của nàng, đồng thời đối với tướng mạo "Xấu xí" của nàng, mấy người cũng có chút không biết phản ứng thế nào, hơn nữa còn chưa hiểu rõ, cô gái này đến tột cùng có thân phận gì.

Mặc dù lúc trước bọn họ cũng đã được tin tức, Vương Gia lần này từ biên cảnh mang theo một cô gái trở lại, nhưng bọn họ cũng không biết cô gái này đến tột cùng ở trong vương phủ xem là thân phận gì.

"Nhìn dáng dấp người rất rồi rãnh, bọn họ chẳng lẽ không có nói cho người biết, người ở trong vương phủ cũng phải làm những việc gì?" Chiến

Bắc Sính đứng ở trước mặt của nàng, thân thể của hắn cao hơn nàng một cái đầu, giờ phút này hoàn toàn là từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Hồi bẩm Vương Gia, Lam Yên đã nói rồi, nói là thị nữ của Vương Gia." Muốn nàng đầu gối cũng là một Tề vương phi a, hiện tại ngược lại thành thị nữ của Vương gia, nếu như chuyện này khiến cái tên yêu nghiệt Nam Cung Thần đó biết được, còn không biết trên mặt kia phải có nét mặt gì, giễu cợt? Ranh mãnh? Tức giận?

Chiến Bắc Sính nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút trang phục cùng thần sắc của nàng: "Cái dáng vẻ này của người không biết còn đem người là vương phi Bốn vương, Bốn vương cũng không có gặp qua thị nữ có tư thế như vậy!"

Rõ ràng mang theo mùi vị giễu cợt, chỉ là ở Thư Nhã Phù xem ra, hai người bọn họ vốn chính là không liên hệ với nhau, nàng cũng không có ý định thật ở trong vương phủ này làm thị nữ cho Chiến Bắc Sính hắn, thế nào nghe thiếp thân thị nữ cũng cảm thấy rất là mập mờ, mặc dù nàng đã là mẹ một đứa bé, nhưng nói thế nào để nàng tiếp thu cái thân thể này tới nay đều có thể thủ thân như ngọc, là người băng thanh ngọc khiết, cũng không thể làm nhơ nhuốc tại trên con người thô kệch Chiến Bắc Sính này.

"Ta không có làm qua thị nữ, không hiểu làm như thế nào, về phần vương phi! Thật xin lỗi, ta đã có phu gia rồi, còn có một nhi tử, Vương Gia người mạnh mẽ bắt ta trở về vương phủ, tới ép ta làm thiếp thân thị nữ của người, ta nhất định thề không nghe lệnh!"

"Ta không có làm qua thị nữ, không hiểu làm như thế nào, về phần vương phi! Thật xin lỗi, ta đã có phu gia rồi, còn có một nhi tử, Vương Gia người mạnh mẽ bắt ta trở về vương phủ, tới ép ta làm thiếp thân thị nữ của người, ta nhất định thề không nghe lệnh!"

Nhã Phù liếc mắt một cái thần sắc những người đi theo sau lưng Chiến Bắc Sính, lập tức bày ra một bộ uất ức yếu kém, một cái tay lạng lẽ gạt đi cặp mắt, thuốc nước trực tiếp ở mắt bên nhỏ lên vài giọt, tràn đầy oán giận nghẹn ngào nói, trên mặt là thần sắc thấy chết không sờn.

Trời mới biết, thật ra thì nàng tin phụng một câu nói là: đại trượng phu co được dãn được, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, giữ lại núi còn sợ gì không có củi đốt, mạng nhỏ chính là núi ở đây.

Mặc dù nàng không phải đại trượng phu, nhưng thời điểm nàng cũng không muốn khép lại tính mệnh của mình, nghĩ những thứ chuyện đại nghĩa tự nhiên.

Lời này của nàng vừa nói như thế, đoàn người biết vâng lời đi theo sau lưng Chiến Bắc Sính, thần sắc càng thêm cổ quái, mà cũng từng cái một tựa đầu thấp thấp hơn một chút, đây chính là chuyện nhà Vương Gia, Vương Gia coi như thật đến cướp đoạt dân nữ trở lại làm phi tử, cũng không phải là bọn họ những người làm thuộc hạ này có thể quản nhiều, chỉ là Vương Gia thưởng thức thật là đặc biệt, cô gái như vậy, thế nào cũng không coi là xinh đẹp.

Ban đầu nghe nói đệ nhất mỹ nữ Phong Phiêu Tuyết quý mến Vương Gia, vì Vương gia nhảy lên một câu Nghê Thường vũ, nhưng cuối cùng Vương Gia đều không có hành động gì.

Tình cảm nguyên nhân quan trọng nhất là tiêu chuẩn của Vương Gia khác hẳn với người thường a!

Mới vừa nói ra lời này, Lam Yên cũng là tìm người tìm được đến, nhìn Vương Gia cũng ở đây, lập tức bày ra tư thái tốt nhất, dịu dàng tiến lên hành lễ với Chiến Bắc Sính sau cung kính nói: "Vương Gia, thủ vệ ngoài cửa nói, ngoài cửa có đứa bé con bảo là muốn tìm đến mẫu thân, còn nói là nhi tử của cô nương."

Chương 118.

Cô gái có lá gan hướng về phía y nói ra những lời này, cho tới bây giờ không có ở trước mặt y xuất hiện qua, mà bây giờ, trước mắt một thân nhếch nhác này, hai mắt cô gái lóe sáng cũng là mặt nghiêm túc nói lời này ra ngoài.

Chiến Bắc Sính có lẽ không nghĩ tới, ở trong sinh mệnh của y, lại có thể biết và gặp một cô gái như vậy, để cho y đắm chìm trong đó, chỉ là hôm nay y vẫn đối với nàng nhiều một chút hứng thú thôi, cũng không có những thứ ý tưởng dư thừa kia, chỉ coi là nhặt được một nha đầu rất là thú vị.

Bây giờ là tháng tư, từ khi đi theo đoàn người Chiến Bắc Sính trần trọc ở lại Hắc Phong trại trong truyền thuyết nhiều ngày, đem trên chân phải này "Thê thảm không nở nhìn" chữa khỏi hoàn toàn, trải qua gần hơn một tháng thời gian, Thư Nhã Phù cũng là đi theo đoàn người Chiến Bắc Sính, hôm nay cũng cùng nhau tới đại giới Thần Kinh.

Ngồi ở trên lưng ngựa, ánh mắt Thư Nhã Phù hướng người đàn ông phía trước cười ngựa ngẩng cao đầu!

Nhìn từ phía sau lưng, một thân áo đen viền vàng, đem người đàn ông này càng tôn lên phát ra quý khí, cởi ra trang phục đạo phi Đại Đường Gia, giờ phút này Chiến Bắc Sính cũng là nhìn giống những công tử cao quý phong nhã khác, dung mạo dưới mặt nạ, mặc dù đã sớm suy đoán đáng dấp y đến tốt cùng là xấu xí hay là dữ tợn, cũng hoặc là còn là xấu xí nhất thế gian. Nhưng cuối cùng Thư Nhã Phù còn chưa không có miễn cưỡng thừa nhận, Chiến Bắc Sính, đệ đệ ruột của Nam Phong quốc hoàng đế, cũng là người cho tới nay được hoàng đế tin tưởng, y đúng là một chiến sĩ anh hùng đẹp trai.

Khó trách lúc ban đầu nhìn khi nhìn thấy Chiến Bắc Sính lần đầu tiên bỏ đi mặt nạ, nàng sẽ cảm thấy gương mặt đẹp trai này có chút quen mắt, càng

về sau khi biết được hắc chính là đường đường Nam Phong quốc Chiến Vương gia, mới vừa chột hiểu tình ngộ lại, thì ra nhìn quen mắt là bởi vì hắc cùng Cổ Trường Phong có kia có mấy phần giống nhau.

"Ta nói Chiến Vương gia, hiện tại đã đến Thần Kinh rồi, ta rất cảm tạ người đưa tiễn, nhưng đã đến nơi này, ta cũng cần trở về nhà chồng đi, hôm nay tại nơi này từ biệt, nếu ngày khác hữu duyên gặp nhau, nhất định báo đáp ân cứu mạng của Vương gia!" Con người đi lòng vòng, Thư Nhã Phù nhìn lên cửa thành Thần Kinh hiện lên trước mặt, liếc liếc về phía Chiến Vương gia làm gương đi trước nói.

Chiến Bắc Sính liếc mắt hướng nàng ném đi qua một cái ánh mắt, trên mặt ngay thẳng không chút nào che giấu nói thẳng:

"Người như là đã biết được bí mật của Bốn vương, người cảm thấy Bốn vương sẽ như vậy để cho người rời đi? Bốn vương nhân từ không có giết người diệt khẩu người liên may mắn rồi !"

Được rồi, nàng liền đoán được phỏng chừng sẽ như vậy!

Khi lần đầu tiên thấy được bộ mặt thật của Chiến Bắc Sính, nàng thật ra là nghĩ muốn một thanh đâm mù hai mắt của mình, một loại giống như nhau, thấy được những người khác mang theo mặt nạ dưới vẻ ngoài chân thật, luôn không có gì kết quả tốt, nói rõ biết được bí mật của người ta, người ta nếu không muốn làm cho người khác nhìn mặt thật của mình, vậy khẳng định có chút nguyên do đi!

Huống chi nàng vẫn ít nhiều đoán được thân phận của hắc không đơn giản, một ít người không đơn giản chạy đi phụ cận Hành Sơn làm thủ lĩnh đạo phi, hắc là không muốn người ta biết được chuyện bí ối của mình, bây giờ bị nàng biết một chuyện như vậy, như vậy kết quả cuối cùng không phải là giết người diệt khẩu, chính là đem người không chế trong lòng bàn tay của mình.

Trong khoảnh khắc đó, chần chừ chốc lát, bất đắc dĩ Thư Nhã Phù tự hỏi đối với mình, đôi mắt nàng vẫn là cực kỳ lưu luyến , cuối cùng vẫn không có ngay đầu tiên nhấn tâm vì một Chiến Bắc Sính mà đâm mù mắt to ngập nước của mình, sững sốt khiến chuyện biết thân phận đã xảy ra là không thể ngăn cản, bị luôn mang theo sát bên người.

Đoán biết tướng mạo, lại biết được thân phận, bây giờ còn bị người trực tiếp vừa lừa vừa gạt kéo tới Thần Kinh !

Đối lại là nàng, nàng cũng sẽ không tùy tiện cứ như vậy đem người đem thả ra rồi !

Thật ra thì. Nàng mới vừa rồi cũng chính là ôm thái độ thử một lần tùy tiện hỏi một cái mà thôi, đáy lòng vốn không có báo hy vọng gì, chỉ là không ngờ nàng đều nói lẽ độ thoả đáng như vậy rồi, Chiến Bắc Sính cái người thô kệch này, không có chút nào hiểu được hai chữ uyển chuyển là viết thế nào.

Bất đắc dĩ bữu môi, Thư Nhã Phù lần nữa đưa mắt rơi vào trên thành tường trước mặt, so sánh với Bắc Việt quốc, cửa thành Băng Thiên Tuyết Địa lại rất là hùng vĩ, cửa thành này ngược lại có vẻ trung quy trung củ (phù hợp), cùng Đông Ly quốc cảm giác không sai biệt lắm, nhưng không biết có phải hay không là bởi vì vấn đề tâm tình, hay là bởi vì vấn đề người, nàng thấy thế nào đều vẫn cảm thấy thủy chung là cửa vào thành Khai Dương của Đông Ly quốc làm cho người ta cảm thấy vui tai vui mắt, ít nhất cửa thành này còn có dấu vết mấy người anh tuấn của nàng sinh sống.

Giờ phút này, Thư Nhã Phù cả người quần áo màu xanh đậm, thay cho một thân quần áo đen thùi lù lẩn vào bùn đất, rửa sạch xử lý qua, tóc tùy ý buộc lên, nhìn rất là gọn gàng, nàng rất là hài long trang phục chính mình, sẵn có đàn ông anh tuấn, lại có cô gái xinh đẹp, mặc dù trên mặt của nàng vẫn có thuốc nước thoa lên cái bột màu đen!

Nhưng là theo lời của Chiến Bắc Sính mà nói, nàng chính là phủ thêm long bào cũng sẽ không giống lão hoàng đế, vẽ hổ không được vẽ ngoài, cuối cùng không thành được mỹ nữ!

Đáy lòng vẫn đem hân mẫn mười lần luân hồi, đi theo đoàn người Chiến Bắc Sính tiến vào Thần Kinh, đầu óc Thư Nhã Phù bây giờ nghĩ lại chuyện tình, cũng là tìm cơ hội gì dò thăm ra vị trí Văn Diệp, ban đầu sau khi xuất hiện cái đôi mắt như màu máu đỏ, nàng luôn có chút bận tâm tình huống Văn Diệp, không biết vì sao a, luôn là cảm thấy Văn Diệp có chuyện gì xảy ra.

Đoàn người hướng Chiến Vương phủ đi, chỉ là khi bọn hắn đi qua phía trên một quán rượu, một người đàn ông ngồi ở trên xe lăn đem trà Bích Tuyền trên tay đưa tới khoe miệng khẽ nhấp một miếng, con người màu hổ phách thâm thúy làm cho người ta không nhìn ra hắn giờ khắc này đang nghĩ cái gì.

Mà bên người đàn ông còn đi theo một bé trai phấn điêu ngọc trác, hai người diện mạo nhìn hết sức giống nhau, người khác nhìn nhất định sẽ hiểu được hai người chính là quan hệ cha con.

"Cha thân ái, ngài nói mẹ đi theo bên cạnh Chiến Vương gia đó, thật là không có có vấn đề sao? Ta không yên lòng, người mẹ kia có lúc mơ mơ hồ hồ, thật làm cho không có người yên tâm a!" Tiểu tử gật gù đáng vẻ hả hê, một loại than thở rất là lão luyện, ánh mắt còn luôn không nhịn được hướng bên ngoài phía một nhóm người đã biến mất nhìn lại.

"May nhờ người là con ta, nếu không tùy mẹ người, quả thật là làm cho người ta không bớt lo lắng a!" Ở trên xe lăn, Nam Cung Thần ưu nhã đặt ly trà xuống, gương mặt nhìn về phía Thư Vũ Trạch cạnh cửa sổ, bên khoe miệng lộ ra một chút ý cười khẽ cảm thán, ngón tay thon dài trắng trẻo nhẹ nhàng sờ qua con chồn tuyết nhỏ nằm trên hai chân.

"Xèo xèo ——" Con chồn tuyết nhỏ ngẩng đầu kêu một tiếng, lại nheo cặp mắt lại, cảm thụ chủ nhân vuốt lông.

"Đến quả cầu nhỏ cũng nói lo lắng, ai! Vương Gia cha, ta quyết định, ta muốn chịu thiệt thòi đến Chiến Vương phủ ở vài ngày, không chừng Chiến Vương gia đó cũng không tệ, cũng có thể suy tính chộp tới làm cha!" Sờ sờ cằm, Thư Vũ Trạch chột xoay người nhảy đến vị trí cửa, mặt ranh mãnh vừa ra khỏi cửa, quay đầu lại đối với người trong phòng nói, sau đó lập tức dùng tới toàn bộ công lực vận khởi khinh công, dùng tốc độ nhanh nhất như một làn khói vọt ra ngoài.

"Vương Gia, có phải hay không muốn phái người đi bảo vệ vương phi?" Liễu Trì ở một bên nhìn thần sắc Vương Gia thản nhiên cười yếu ớt, nhìn dáng vẻ mặc dù giống như hoàn toàn không có một chút lo âu và nóng nảy, nhưng vẫn là nhỏ giọng mở miệng hỏi.

Nam Cung Thần mỉm cười liếc mắt nhìn Liễu Trì, trên tay nhẹ nhàng phát đầu gối trên đầu gối lưu lại mấy sợi long trắng, chậm rãi từ trên xe lăn đứng lên đi tới trước cửa sổ, nhìn lâu dưới một cái bóng người nho nhỏ cùng với chấm trắng đi theo sau lưng bóng người nho nhỏ đó như một làn khói đuổi theo chạy đến đầu vai, cười xinh đẹp như trăng, dịu dàng đắm chìm: "Có U Minh cung tiểu Cung chủ trấn giữ, Bốn vương rất là yên tâm!"

Đối với cái nhìn Chiến Vương phủ, ở Thư Nhã Phù xem ra, hoàn toàn có thể nhìn ra Hoàng đế Cố Trường Phong đối với vị đệ đệ này của mình, còn là rất tín nhiệm yêu thích, không chỉ là bởi vì đưa cho hãn binh quyền, đồng thời nhìn vương phủ gã hoàng đế ban thưởng có thể thấy được.

Mặc dù đối với Chiến Bắc Sính cùng Cố Trường Phong tại sao hai người có họ khác nhau, nàng lại không thêm để ý, con trai của nàng đều đi theo nàng gọi họ Thư, không có đi theo yêu nghiệt Nam Cung Thần này đổi sang họ Nam Cung đi, mặc dù nàng tuyệt đối đoán chừng đó là Nam Cung Thần khi đó còn chưa có cùng nàng tham luận vấn đề tên tuổi của con trai.

"Cô nương, Vương Gia phân phó, cô nương về sau liền làm thị nữ Vương Gia, ở tại trong sân của Vương Gia, gian phòng đã nói trước dọn dẹp thỏa đáng." Đang ở thời điểm Nhã Phù được người dẫn tới trong một cái viện, một cô gái thù mị như nước, kiều mỹ động lòng người đứng ở trước mặt của nàng cung kính nói.

Chỉ là đáy mắt cái kia có chút nghi hoặc cùng địch ý, vẫn không có né ra ánh mắt của nàng!

Thư Nhã Phù khẽ cười một chút, nhìn về phía cô gái trước mắt: "Người tên là gì?"

"Nô tỳ gọi Lam Yên, chính là thị nữ của Vương Gia, chỉ là sau này để cho nô tỳ phục vụ cô nương!" Lam Yên cúi đầu khẽ mỉm cười hồi đáp.

Chiến Bắc Sính thật là sẽ tìm việc cho nàng, cái người Lam Yên này nếu là thị nữ Chiến Vương gia hãn, hơn nữa trở mã đẹp để động lòng người như thế, hiện tại nàng một người không rõ thân phận như vậy, cô gái diện mạo không quá rõ ràng vừa vào trong vương phủ, liền đoạt đi vị trí thị nữ của nàng ta, mà sao một mỹ nhân vốn là phục vụ Vương Gia, thân phận ở trong nô tỳ nha hoàn thế nào cũng coi là đứng đầu, hiện tại tốt hơn, thành nàng ta cái này cái gọi là thị nữ của thị nữ, cơ hồ là địa vị hạ thấp xuống, cũng khó trách đáy mắt nàng ta có địch ý cùng bất mãn nhàn nhạt.

"Tốt lắm, người trước đi xuống đi, ta không cần người phục vụ." Nàng cũng không muốn ngày ngày có người nhìn mình chăm chăm, hơn nữa còn phải phòng bị người, ánh mắt u ám hằng ngày chia vào người.

Lam Yên sau khi rời đi, vẫn đem chung quanh dò thăm một chút, nàng còn chưa có đem viện này đi hơn phân nửa, xác định vừa tiến vào vương phủ cũng không trông thấy người, Chiến Bắc Sính, giờ phút này mang theo Lâm hộ vệ, còn có mấy người khác nàng không nhận biết hướng cái phương hướng này đi tới.

Dừng bước chân một chút, Nhã Phù bây giờ còn thật là có chút không hiểu rõ ý tứ Chiến Bắc Sính rồi, phải nói hắn phòng bị sợ nàng lấy thân phận của hắn nói ra đi, cái kia sao không chút kiêng kỵ để cho nàng biết được lại mang nàng trở lại trong vương phủ, thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Vốn là Nhã Phù còn muốn né tránh đám người bọn họ, nhưng ánh mắt chống lại thẳng tắp quét tới ánh mắt Vương Gia nào đó, nàng biết, bây giờ muốn tránh cũng không được, người khác đã thấy được.

Nhã Phù dứt khoát đứng tại chỗ, đợi đến khi Chiến Bắc Sính đứng ở trước mặt nàng, mới vừa mở miệng: "Vương Gia ngài bận rộn, không cần để ý tới ta!"

Lời này làm sao nghe được cũng không giống là lời nói của một người làm nô tỳ, điều này làm cho đoàn người đi theo phía sau Chiến Bắc Sính rất là nghi hoặc, quan sát ánh mắt tất cả đều rơi xuống trên người của nàng, đồng thời đối với tướng mạo "Xấu xí" của nàng, mấy người cũng có chút không biết phản ứng thế nào, hơn nữa còn chưa hiểu rõ, cô gái này đến tột cùng có thân phận gì.

Mặc dù lúc trước bọn họ cũng đã được tin tức, Vương Gia lần này từ biên cảnh mang theo một cô gái trở lại, nhưng bọn họ cũng không biết cô gái này đến tột cùng ở trong vương phủ xem là thân phận gì.

"Nhìn dáng dấp người rất rồi rãnh, bọn họ chẳng lẽ không có nói cho người biết, người ở trong vương phủ cũng phải làm những việc gì?" Chiến Bắc Sính đứng ở trước mặt của nàng, thân thể của hắn cao hơn nàng một cái đầu, giờ phút này hoàn toàn là từ trên cao nhìn xuống nàng.

"Hồi bẩm Vương Gia, Lam Yên đã nói rồi, nói là thị nữ của Vương Gia." Muốn nàng đầu gối cũng là một Tề vương phi a, hiện tại ngược lại thành thị nữ của Vương gia, nếu như chuyện này khiến cái tên yêu nghiệt Nam Cung

Thần đó biết được, còn không biết trên mặt kia phải có nét mặt gì, giễu cợt? Ranh mãnh? Tức giận?

Chiến Bắc Sính nhìn lên nhìn xuống đánh giá một chút trang phục cùng thần sắc của nàng: "Cái dáng vẻ này của người không biết còn đem người là vương phi Bốn vương, Bốn vương cũng không có gặp qua thị nữ có tư thế như vậy!"

Rõ ràng mang theo mùi vị giễu cợt, chỉ là ở Thư Nhã Phù xem ra, hai người bọn họ vốn chính là không liên hệ với nhau, nàng cũng không có ý định thật ở trong vương phủ này làm thị nữ cho Chiến Bắc Sính hẳn, thế nào nghe thiếp thân thị nữ cũng cảm thấy rất là mập mờ, mặc dù nàng đã là mẹ một đứa bé, nhưng nói thế nào để nàng tiếp thu cái thân thể này tới nay đều có thể thủ thân như ngọc, là người băng thanh ngọc khiết, cũng không thể làm nhơ nhuốc tại trên con người thô kệch Chiến Bắc Sính này.

"Ta không có làm qua thị nữ, không hiểu làm như thế nào, về phần vương phi! Thật xin lỗi, ta đã có phu gia rồi, còn có một nhi tử, Vương Gia người mạnh mẽ bắt ta trở về vương phủ, tới ép ta làm thiếp thân thị nữ của người, ta nhất định thề không nghe lệnh!"

Nhã Phù liếc mắt một cái thần sắc những người đi theo sau lưng Chiến Bắc Sính, lập tức bày ra một bộ uất ức yếu kém, một cái tay lạng lẽ gạt đi cặp mắt, thuốc nước trực tiếp ở mắt bên nhỏ lên vài giọt, tràn đầy oán giận ghen ngào nói, trên mặt là thần sắc thấy chết không sờn.

Trời mới biết, thật ra thì nàng tin phụng một câu nói là: đại trượng phu co được dãn được, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, giữ lại núi còn sợ gì không có củi đốt, mạng nhỏ chính là núi ở đây.

Mặc dù nàng không phải đại trượng phu, nhưng thời điểm nàng cũng không muốn khép lại tính mệnh của mình, nghĩ những thứ chuyện đại nghĩa tự nhiên.

Lời này của nàng vừa nói như thế, đoàn người biết vâng lời đi theo sau lưng Chiến Bắc Sính, thần sắc càng thêm cổ quái, mà cũng từng cái một tựa đầu thấp thấp hơn một chút, đây chính là chuyện nhà Vương Gia, Vương Gia coi như thật đến cướp đoạt dân nữ trở lại làm phi tử, cũng không phải là bọn họ những người làm thuộc hạ này có thể quản nhiều, chỉ là Vương Gia thưởng thức thật là đặc biệt, cô gái như vậy, thế nào cũng không coi là xinh đẹp.

Ban đầu nghe nói đệ nhất mỹ nữ Phong Phiêu Tuyết quý mến Vương Gia, vì Vương gia nhảy lên một câu Nghê Thường vũ, nhưng cuối cùng Vương Gia đều không có hành động gì.

Tình cảm nguyên nhân quan trọng nhất là tiêu chuẩn của Vương Gia khác hẳn với người thường a!

Mới vừa nói ra lời này, Lam Yên cũng là tìm người tìm được đến, nhìn Vương Gia cũng ở đây, lập tức bày ra tư thái tốt nhất, dịu dàng tiến lên hành lễ với Chiến Bắc Sính sau cung kính nói: "Vương Gia, thủ vệ ngoài cửa nói, ngoài cửa có đứa bé con bảo là muốn tìm đến mẫu thân, còn nói là nhi tử của cô nương."

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 119.

Đối với Chiến Bắc Sính mà nói, cô gái này tự xưng là An Thất Thất, lúc ban đầu nàng nói chuyện có phu gia lại lên có lão dưới có nhỏ, hẳn vẫn không có thật để ở trong lòng, chẳng qua là khi Lam Yên thật tới bầm báo tiếng người con trai đã tìm tới cửa, thật ra khiến hẳn có chút kinh ngạc rồi.

"Con trai? Con ta tại sao lại ở chỗ này? Không thể nào?" Đầu óc còn không có quay tới, Thư Nhã Phù theo bản năng phản ứng đầu tiên chính là không thể nào.

Nàng mới đến Thần Kinh này đây, chân sau hẳn cùng tới, có thể sao?

Nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy có chút cảm giác không đáng tin.

"Nô tỳ không biết, chỉ là bởi vì đứa bé kia nói rất khẳng định, mới vừa thấy được mẫu thân vào cửa, nghĩ đến phải là nói An cô nương không có sai."

Lam Yên giờ phút này đáy lòng một hồi vui vẻ, theo ý nàng, nữ nhân xấu xí này nhất định là đem chuyện mình có con che giấu đi, mới có thể gạt được Vương Gia ưu ái, hiện tại người đã tìm tới cửa liền muốn phủ nhận còn không biết.

Nghiêng đầu nghĩ, đáy lòng Nhã Phù vẫn cân nhắc một chút con trai bảo bối cùng Nam Cung Thần ở chung một chỗ thời gian mấy tháng, có thể tồn tại biến hóa, ở dưới sự hun đúc của yêu nghiệt Nam Cung Thần, con trai bảo bối có gien di truyền tốt đẹp, thật sự là rất có thể đi theo Đại yêu nghiệt Nam Cung Thần đó, cùng nhau hướng tương lai phát sang một ngôi sao yêu nghiệt mới.

Trên mặt Lam Yên bình thường dịu dàng mỉm cười như trước kia, nhìn về phía Vương Gia: "Vương Gia, có phải hay không để cho người ta đi vào, hay là trực tiếp cho thị vệ đem người ngăn ở bên ngoài?"

Không có lộ ra thần sắc không chút nào vui mừng, Chiến Bắc Sính, không có trực tiếp trả lời, ngược lại đưa mắt nhìn sang trên người Thư Nhã Phù, hiển nhiên ý tứ rất rõ ràng là muốn nhìn ý tứ của nàng.

"Ta đi tìm con trai, các người những người không có liên quan cũng không cần khách khí tới tham gia rồi."

Nghĩ tới đoán chừng thật là Vũ Trạch chạy tới, Nhã Phù lập tức không kịp đợi, ném lại một câu nói liền chạy như một làn khói đi ra ngoài.

Khi Thư Nhã Phù nhìn nhào vào con trai bảo bối trong ngực, tách ra mấy tháng, đã sớm đổi với con trai bảo bối nhớ nhung hết sức, trực tiếp một tay lấy Thư Vũ Trạch từ trên mặt đất bế lên, đồng thời trên tay vẫn không quên ngăn đỡ ở giữa hai người nào đó một vật thể như quả cầu trắng hướng sau lưng ném ra ngoài.

"Con trai, làm sao con tự mình một người chạy tới, nếu là trên đường gặp gỡ đạo phi, bọn buôn người gì thì làm sao có thể a, dung mạo con cùng cha con giống nhau, đều là loại không an toàn, rất nguy hiểm." Đưa tay ngắt gò má của Thư Vũ Trạch giống như mập hơn mấy phần, cặp mắt Thư Nhã Phù chăm chú nhìn hân mở miệng nói.

Khi Chiến Bắc Sính theo ở phía sau chạy đến, chạm mặt liền nhìn đến một đoàn vật thể không rõ hướng trên mặt phẳng tấp bay tới, thiếu chút nữa sẽ phải đụng vào sống mũi y, cũng may trước một bước một thanh lấy tay bắt lại.

Đợi đến thấy rõ vật thể trên tay, đồ chơi mềm nhũn khẽ động là vật gì, Chiến Bắc Sính nhìn xa trông rộng chợt co rụt lại, con chồn này cũng không phải là tùy tiện có thể thấy, gần như đã nhiều năm tới nay cũng

không có xuất hiện qua, hơn nữa tin đồn loại con chồn tuyết này chính là linh thú thông minh có linh tính, đối với loài người có ý định phòng bị vô cùng mạnh, người bình thường muốn nhìn đến cũng khó khăn, mà thuần phục một con ở bên người càng thêm khó càng thêm khó.

Quả cầu trắng nhỏ mới rơi vào trên tay Chiến Bắc Sính, lông trên người lập tức dựng lên, chột sẽ phải đưa ra móng vuốt cùng răng sắc hướng trên tay y táp tới, nếu như không phải là võ công của y đủ tốt, phản ứng khá nhanh, chỉ sợ cũng muốn chịu đau như vậy một chút.

Phải biết, hàm răng của tên tiểu tử này ẩn chứa độc tố rất không cho phép khinh thường, dưới tình huống không có thuốc giải, chỉ sợ hãn cũng sẽ gặp nạn.

"Tiểu bạch cầu! Bây giờ người trước mắt này là người phụ trách cho chúng ta ăn cơm, nuôi cơm biết ý là gì không? Nếu như người căn hãn, sẽ không còn có gà quay ăn!" Thư Vũ Trạch nhàn nhạt thối qua tới một câu nói, lập tức khiến cho long của tiểu bạch cầu đang dựng đứng lập tức thuận theo xuống, động tác dừng lại muốn nhảy ra, mặt khéo léo tại trong lòng bàn tay Chiến Bắc Sính cọ xát.

"Xèo xèo ——"

Nhã hù nhìn bộ dáng kia cảm giác so thời điểm ở cùng nàng càng thêm khéo léo hơn mấy phần, quả nhiên không phải ta có tư tưởng xấu, người này nếu bị lừa bán cũng chính là chuyện một con gà quay giải quyết.

Chiến Bắc Sính nhìn con chồn tuyết trắng trong lòng bàn tay tràn đầy lấy lòng, đáy mắt nhiều hơn mấy phần thú vị cùng tò mò, con chồn tuyết trắng thông minh linh tính như vậy thật là khó gặp, mặc dù sớm đã có nghe nói con chồn tuyết so với động vật tầm thường càng thêm như nhà thông thái, nhưng con này nhất định là y lần đầu tiên nhìn thấy.

Mặc dù ý kiến gà quay này, thật sự là khiến Nam Phong quốc Anh Minh Thần Võ, dân chúng kính ngưỡng Chiến Vương gia có chút im lặng.

"Mẹ, ngài thật thông minh, tìm người nuôi cơm, như vậy có thể tiết kiệm được thật nhiều tiền! Mẹ thật là quá thông minh!" Thư Vũ Trạch được ôm ở trong ngực mẹ, chấp tay trước ngực ôm quyền, bộ mặt sùng bái nhìn về phía mẹ mình.

"Uyển chuyển, uyển chuyển! Mẹ trước kia đã dạy con, đừng như vậy trực tiếp khích lệ mẹ, mẹ không biết xấu hổ đấy! Huống chi đây cũng không phải là con một người vẫn còn là một đứa bé có thể hiểu được." Thư Nhã Phù đưa tay tiếp tục xoa bóp gò má mềm mại của Vũ Trạch, rất là khiêm tốn trả lời.

Chiến Bắc Sính rất muốn đem vật thể trắng trên tay hương này rõ ràng một bộ "Nữa trực tiếp một chút, nhiều hơn nữa khích lệ một chút!" Về mặt cô gái ném đi qua, lại có loại khi mẹ người này, hẳn hôm nay thật là mở rộng tầm mắt.

"Khụ khụ, mẹ, vị đại thúc nuôi cơm này là ai à?" Hí mắt nhìn chăm chăm Chiến Bắc Sính nhìn lên nhìn xuống đánh giá một vòng, Thư Vũ Trạch cười híp mắt khéo léo hỏi.

"Vị này a, nghe nói là chủ nhân cái tòa nhà lớn này, hình như là trong truyền thuyết Anh Minh Thần Võ, thông minh cơ trí, Bách Chiến Bách Thắng, ngàn vạn thiếu nữ người tình trong mộng - Chiến Vương gia!"

Thư Nhã Phù liếc mắt nhìn Chiến Bắc Sính sắc mặt vẫn như thường, thuận miệng chính là một dãy nịnh hót nói, dù sao hiện tại nàng là ở trên địa bàn nhà người ta, lời ngọt người nào cũng thích nghe, này ở địa bàn nhà người ta nhiều khích lệ một chút, thật sự là chuyện rất có lợi ích.

Về phần vấn đề có mất thể diện hay không, việc này hoàn toàn không ở trong suy tính của nàng, dù sao chuyện nói mạnh miệng không tổn một

đồng tiền, vẫn có thể khiến áo cơm cha mẹ cho các nàng, có người nuôi cơm mẹ con hai người, còn có các loại tiện lợi, có nhiều lời, không cần mới phí phạm.

Chiến Vương gia, quả nhiên cùng trên tình báo nhìn không sai biệt lắm, làm cho người ta cảm giác dũng cảm trường dương, không hổ là được dân chúng Nam Phong quốc tôn sùng là Chiến thần Chiến Vương gia!

"Chiến đại thúc. Xin chào, sau này vẫn còn xin chăm sóc nhiều hơn!"

Thư Vũ Trạch được Nhã Phù để xuống, lễ số chu toàn, khéo léo ưu nhã hướng Chiến Bắc Sính hành một lễ ra mắt, tinh xảo đáng yêu, tướng mạo phần điêu ngọc trác, mắt to màu hổ phách trong suốt như nước, nụ cười lên khe nâng lên miệng, nhìn rất là khéo léo đáng yêu, làm cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy liền dâng lên tình yêu thích.

Mà vẻ mặt cũng là Thư Vũ Trạch từ lúc hai tuổi học được, biểu cảm luôn là bắt tại trên mặt, nhìn giống như là một tiểu thiên sứ thuần khiết ngây thơ.

"Bốn vương hãn không có nói muốn nuôi cơm các người, đừng quên người bây giờ ở trong vương phủ là thân phận gì?"

Nhìn Thư Nhã Phù một bộ dạng là chuyện đương nhiên, Chiến Bắc Sính không nhìn được liền mở miệng nói, đồng thời ánh mắt cũng là chuyển tới trên người của Vũ Trạch, cảm giác đứa bé này so với đứa bé bình thường đứa chút gì bất đồng, nhưng trừ đi vẻ đáng yêu hơn hiểu chuyện hơn ở ngoài, hình như không nhìn ra bất đồng nơi nào.

"Như vậy a, con trai, chúng ta hay là đi thôi, con chạy tới, ta nhớ cha con vậy cũng cùng đi theo đi, không có cơm ăn chỉ có thể đi đầu chạy cha con đi."

Thư Nhã Phù khẽ thở dài một hơi, thần sắc trên mặt rất là bất đắc dĩ, đưa tay kéo tay Vũ Trạch, mà quả cầu trắng nhỏ cũng không phải thường phối

hợp cũng từ trên tay Chiến Bắc Sính nhảy tới đây, như một làn khói bò đến trên bờ vai Vũ Trạch, một đôi mắt to đen lúng liếng rất là làm bộ đáng thương nhìn hướng Chiến Bắc Sính, như là đang nhìn gà quay cách mình càng ngày càng xa, nhìn gà quay càng ngày càng xa, bi trắng càng thêm mắt to đã ươn ướt mấy phần.

Hai người một thú hưởng ngoài cửa lớn đi tới, quả cầu nhỏ trên bả vai Vũ Trạch chia vào ánh mắt vô tội đáng thương, hát lên đều tốt, cẩn thận mỗi bước đi, phụ gia một tiếng mất đi gà quay u oán than thở: "Chi —— chi ——!"

Chiến Bắc Sính cảm giác cảm thấy hai mẹ con này trước khi đi ném cho mình ánh mắt, đó chính là u oán vô cùng, tràn đầy tất cả đều là tố cáo, còn có con chồn tuyết trắng nhỏ kia. Hắn rất hoài nghi đến cùng là đúng hay không là con chồn tuyết, xác định không phải một con khác khoác lên lông con chồn tuyết?

Đợi đến thời điểm Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch đã tay trong tay đi tới bên cửa lớn, như nguyện nghe được âm thanh trong dự liệu: "Hừ, Bốn vương cứu người... người còn chưa có hồi báo Bốn vương trước, đừng nghĩ rời đi vương phủ một bước!"

Chiến Bắc Sính ném một câu nói giận dữ rồi rời đi, không nhìn thấy bên cạnh cửa lớn, người một lớn một nhỏ, lẫn nhau cười trộm liếc nhau một cái, một loại vỗ tay ăn mừng.

Quả cầu nhỏ càng thêm trực tiếp từ bốn chân đứng thẳng, hưng phấn đứng lên, lưu lại hai cái chân đứng thẳng, chớp mắt to, vui vẻ vô cùng nổi lên bi trắng chi ca:

"Xèo xèo —— xèo xèo —— chi ——!"

Ở viện Chiến Vương gia, mặc dù chỉ là một trong truyền thuyết cái gọi là chỗ ở thị nữ, tự nhiên là so sánh với rất nhiều nơi khác tốt hơn rất nhiều,

vẫn như cũ có chút lạnh lẽo vì thời tiết, sẽ không quá nóng, nhưng cũng sẽ không quá lạnh, khiến Nhã Phù tuyệt đối rất là thoải mái.

Trong phòng, Thư Nhã Phù nửa nằm ở trên giường êm, mà bên cạnh Vũ Trạch cũng giống nhau, một tư thế nằm ở bên cạnh.

"Tề vương gia cũng tới?" Khẽ nhắm cặp mắt nghỉ ngơi, bất thành lỉnh Thư Nhã Phù mở miệng hỏi đầu tiên, mặc dù vốn phải là câu hỏi, nhưng lại là giọng một bộ chắc chắn.

"Mẹ anh minh! Thần cơ diệu toán!"

Con người Thư Vũ Trạch đi lòng vòng, như một làn khói ngời dậy, khéo léo lấy lòng, đưa tay lấy cánh tay của mẹ mình bóp bóp, treo một bên đáng yêu vô cùng mỉm cười ngoan ngoãn trả lời, thuận tiện nịnh nọt.

"Hôm nay như vậy hiểu được nịnh hót, làm sao mà biết mình sai lầm rồi?"

Mở hai mắt ra, Thư Nhã Phù cười như không cười tràn đầy ranh mãnh nhìn con trai bảo bối đang ngồi bên cạnh mình, con trai từ trong bụng mình ra ngoài, nàng còn là rất hiểu rõ, ăn nói thành thật như thế, hiển nhiên là sợ nàng truy cứu chuyện hấn tự mình chạy tới Nam Phong quốc.

"Mẹ. Bảo bối hiểu rõ sai rồi! Nhưng là bảo bối muốn tố cáo, thật ra thì lần này người khởi xướng là Tề vương gia, bảo bối nhiều lắm coi như là đồng lõa!"

Thẳng thắn được khoan hồng, ngồi tù mục gông, kháng cự bị nghiêm trị, về nhà ăn tết, mặc dù lời này là mẹ dạy, nhưng mà hiển nhiên là ở mẹ nơi này không dùng được, Thư Vũ Trạch thành thật lựa chọn thẳng thắn!

Nhưng là hấn cũng đồng thời biết, một mình chịu khổ không bằng cùng chịu khổ, không chút nào biết đến phụ tử tình thâm, đem Tề vương gia cho

kéo xuống nước.

Thần sắc Thư Nhã Phù có một trong nháy mắt vi lăng, nhưng ngay sau đó thoải mái gạt ra như vậy mỉm cười!

Có một số việc cuối cùng là muốn xảy ra!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Nam Phong quốc, là quốc gia tôn trọng thi thư lễ nghi, cùng Đông Ly quốc so sánh với nhau, nơi này giữa các công tử tiểu thư thế gia, hoạt động thường xuyên nhất là cử hành văn hội, mọi người lấy văn kết bạn, người có tài văn chương xuất chúng nhất định dễ dàng hơn lấy được tôn trọng của mọi người.

Nhưng mà đối với tình huống như thế, thật ra thì Thư Nhã Phù có chút không nào quan tâm, hơn nữa đi ở trên đường cái, thỉnh thoảng luôn luôn thấy một chút văn nhân nhã sĩ, tay cầm quạt gật gù hả hê nhờ một chút ngày sẽ tới một câu thơ câu, đã từng một lần khiến Nhã Phù rất muốn theo ở phía sau yên lặng trộm cắp một chút câu thơ tới làm kinh sợ bọn họ.

Loại không khí này, thật sự là. Để tự hỏi, không phải người văn nhã, Thư Nhã Phù rất là không thích.

Ngày đó, trên đường cái náo nhiệt khác thường, trên đường người bán hàng rong hét kêu lên, tiếng người huyên náo, đứng ở trên phố xá sầm uất, tự hỏi cảm giác thật sự là so với cái kia khắp nơi là "Nhã sĩ" tới nơi nào thoải mái.

"Cô nương muốn có xôi đường hồ lô sao? Nếu không cho đệ đệ ngài một xôi!"

Xem một chút, người bán mút quả, một thành viên của vạn chúng dân chúng, hiểu được nói chuyện a!

"Tỷ tỷ, ta muốn ăn kẹo hồ lô!" Thư Vũ Trạch ở bên cạnh, rất phối hợp đi theo mở miệng.

Thư Nhã Phù nhất thời bị một cái đệ đệ như vậy, gọi một tiếng tỷ tỷ cho làm vui mừng bưng bưng, sảng khoái chuẩn bị bỏ tiền mua kẹo hồ lô, mà vừa đúng cũng liền còn dư lại hai xâu cuối cùng.

Mà khi Thư Nhã Phù tự mình liếm một xâu mút quả, một cái tay khác lôi kéo Thư Vũ Trạch cũng đang liếm một xâu đi lên lầu hai quán rượu, ngược lại không nghĩ tới hôm nay tùy ý ra cửa, cũng có thể nhìn thấy một chút ít người quen, chỉ mà bây giờ nàng cái bộ dáng này, sợ rằng người quen này là nhận không ra nàng.

Lầu hai Lí Tịnh không có nhiều người, ngược lại hôm nay quả thật chỉ có một người ngồi vị trí dựa vào cửa sổ, còn lại tất cả các bàn đều trống không, không có ai ngồi, mà xét khi mới từ phía dưới đi lên, đại sảnh lầu dưới quả thật đã đầy ắp cả người rồi.

Chẳng lẽ lầu hai này còn có thân phận hạn chế, không để cho đi lên hay sao?

Trong đầu nghĩ tới khả năng này, Thư Nhã Phù cũng là tò mò nếu sự thật là nói như vậy, tại sao mình và Vũ Trạch hai người đi lên cũng là hoàn toàn không có ai ngăn trở, cũng không có ai nói thêm cái gì.

Giờ khắc này ở vị trí gần cửa sổ, đang ngồi bốn người, ba người đàn ông và một cô gái, cô gái xinh đẹp động lòng người, một thân trang phục đỏ rực, trên tóc còn rủ xuống hai lọn mái tóc dài, mắt to môi đỏ mọng, tuổi nhìn cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, cô gái này cũng chính là trước trên đường từng thấy, lại một thẳng cùng nàng không hợp nhau - Nam Liên Nhi!

Còn lại ba người đàn ông, một người trong đó chính là ca ca Nam Liên Nhi, cũng chính là Nam đoàn trưởng Nam Cảnh, trước nàng ngược lại có nghĩ qua, nếu nàng dọc theo đường đi cũng vẫn đi theo Chiến Bắc Sính, từ Hắc Phong trại sau đó đi tới cũng không có thấy Nam Cảnh bị bắt trở lại, nghĩ đến ban đầu gây ra hỗn loạn để cho hắn thành công chạy trốn ra ngoài,

chỉ là phía sau đó hẳn như thế nào cùng Nam Liên Nhi bọn họ hội hợp, thì không phải là nàng có thể biết.

Mà đối thành hai người đàn ông bên ngoài nàng cũng không biết, chưa từng gặp qua, ở trong Thần Kinh này cũng không thể khiến nàng biết tất cả đúng không? Chỉ là hai người cùng Nam Cảnh hai người ngồi chung một chỗ, cũng đều là trang phục hoa lệ, nghĩ đến chắc cũng là con em thế gia ở Nam Phong quốc này!

Ban đầu cùng Nam Cảnh hai người gặp mặt, người là Cảnh đại phu Cảnh Phong Lưu, mà nàng bây giờ là An Thất Thất, tự nhiên sẽ không ở không đi gây sự, đi lên cùng người làm quen.

Tùy ý hướng một bên nổi giận bĩu môi, lập tức mẹ con hai người bay thẳng đến bên kia vị trí cửa sổ đi tới, vốn là hôm nay cùng với Vũ Trạch ra cửa, hai người liền đi dạo hơn nửa ngày, cũng sớm đã đói bụng rồi, tự nhiên sẽ không đi nhiều để ý tới những thứ khác.

Nam Cảnh vốn là hôm nay đáp ứng người tiến đến, cộng thêm muội muội Liên Nhi vẫn quấn muốn y cùng ra ngoài chơi, mới tác tính buông lỏng một ngày cùng với nàng ra ngoài, cùng hai bạn tốt gặp mặt, cũng là có chút hăng hái.

Ngay từ lúc vài ngày trước, trước y cũng đã hộ tống những người khác cùng nhau trở lại Thần Kinh, cũng đã nghe đám người Đạt Khoa cùng với muội muội nói, biết ban đầu trận cháy không giải thích được kia là cái người tên Cảnh Phong Lưu làm, mà sau đó người cũng không thấy nữa.

Mặc dù đối với Cảnh Phong Lưu, y vẫn không có quá nhiều hảo cảm gì, nhưng không biết vì sao a, sau khi trở về, cũng là thỉnh thoảng sẽ nghĩ tới hẳn, nhớ hẳn có thể hay không bị người của Chiến Bắc Sính bắt trở về, hoặc là không phải đã trở về Trần Bảo Các.

Hôm nay ra ngoài, hắn cũng muốn nhân cơ hội đi Trân Bảo Các thăm dò một chút, dù sao người cũng là ân nhân cứu mạng của y, y không giống như vậy thiếu một cái nhân tình.

Vốn là hôm nay tới trong quán rượu lớn nhất này, tới thời điểm, đã nghe nói bạn tốt Lâm Văn đã đem lầu hai đều bao hết, đối với hắn mà nói, không có cảm giác có được cái gì không được, loại chuyện như vậy cũng không phải là lần đầu tiên làm.

Chỉ là khi ăn một chút, cũng là cầu thang vang lên tiếng bước chân, đang còn tưởng rằng là chương quỹ hay tiểu nhị quán rượu..., không ngờ cũng là một cô gái cùng một đứa con nít đi lên.

Nàng kia tướng mạo nhìn cũng không có cỡ nào ra sắc, mặc dù ngũ quan tinh xảo, nhưng vừa trên mặt này to như vậy một khối bột cũng là sừng sờ, làm hư khuôn mặt này, duy nhất để cho hắn chú ý tới, ngược lại cô ấy có cặp mắt trong suốt cực kỳ sáng ngời, nhìn thế nhưng có chút cảm thấy nhìn quen mắt.

Mà so sánh với cô gái thường thường, bé trai đi theo bên người nàng, diện mạo như vậy thật ra khiến mắt người trước sáng lên, bé trai phấn điều ngọc trác như thế, từ trước đến giờ rồi về sau, sau khi lớn lên càng thêm bất phàm!

Hơn nữa nhìn đứa bé ngôn hành cử chỉ lễ độ mà tùy ý, cao quý sẵn có, không giống như là đứa bé nhà người thường!

Tổ hợp hai người này, rơi vào đáy mắt mấy người, cũng tuyệt đối phải là tiểu công tử nhà nào mang theo thị nữ ra ngoài chơi vui vẻ, chẳng qua vì sao hai người đi tới nơi này, bọn họ cũng không biết.

"Ai nha, thật đáng yêu!"

Đột nhiên, Nam Liên Nhi hai mắt tỏa ánh sang, nhìn chăm chăm tiểu bạch cầu đang đứng ở trên bả vai Vũ Trạch ôm một viên kẹo hồ lô liếm láp, kích động nhảy dựng lên, chỉ vào tiểu bạch cầu hưng phấn kêu lên.

"Ta cho người năm trăm lượng, người đem súng vật của người bán cho ta!"

Còn không đợi đám người Nam Cảnh có động tác gì, Nam Liên Nhi đã dẫn đầu chạy tới, đưa tay liền muốn đi bắt tiểu bạch cầu trên bả vai Vũ Trạch, chỉ là viên bi trắng cũng không phải là tùy tiện người nào cũng có thể ôm, trực tiếp nhe răng toét miệng, ôm mất quả như một làn khói chạy đến trên đầu vai bên kia.

"Liên Nhi!" Nam Cảnh nhìn hành động muội muội của mình, không đồng ý cau mày quát lạnh một tiếng.

"Ca ca, ta muốn con chồn nhỏ này!" Từ nhỏ đã là được súng ái lớn lên, cho tới nay, người chung quanh cái gì đều là do nàng ta tới, theo ý nàng ta, muốn một súng vật căn bản là việc không thể đơn giản hơn, huống chi nàng ta còn nói muốn cho hẵn tiền rồi, coi như là nàng ta mua con này súng vật là được.

Nam Liên Nhi bị ca ca quát một tiếng như vậy, mặc dù đáy lòng không vui, cũng chỉ có thể chu môi bày tỏ bất mãn.

Người trong nhà nàng sợ nhất cũng là người thân cận nhất chính là vị ca ca này rồi, lời của người khác có lẽ nàng đều sẽ không nghe, duy nhất lắng nghe một chút cũng chính là lời của ca ca.

"Nam huynh cần gì mắng Liên nhi, chẳng qua là một con chồn nhỏ thôi, cho nhiều tiền mua lại là được." Lâm Văn mỉm cười đi lên trước, vỗ nhẹ tóc Nam Liên Nhi khuyên lơn đôi câu, sau đó nhìn về phía Vũ Trạch, "Tiểu thư này rất ưa thích súng vật của người, có thể hay không bán cho người tỷ tỷ này, giá tiền người ra!"

Ánh mắt của người nhìn người tất cả đều rất rõ ràng là Thư Vũ Trạch, điều này làm cho đáy lòng Nhã Phù không cầm được nói thầm, rõ ràng nàng mới là làm mẹ, nên chủ sự chính là cái người kia a, làm sao lại tất cả đều đem lấy nàng không thấy đây? Nhóm người này tầm nhìn hạn hẹp quá, thật không có ánh mắt rồi !

"Không bán!" Vũ Trạch rất có lễ khéo léo trả lời.

"Xèo xèo ——!"

Trên bả vai, tiểu bạch cầu nghe Vũ Trạch trả lời, lập tức vui vẻ lắc lắc cái mông mập, trái lảo đảo cái đuôi to, bên phải lắc lư cái đuôi to, mặt hài lòng gặm hai cái chân trước ôm mút quả.

"Nha nha, nó nói chuyện!" Vốn chu môi rất là bất mãn Nam Liên nhi, vừa nghe đến âm thanh tiểu bạch cầu, lập tức hai mắt lại một lần sáng nhảy lên, nhìn đáng vẻ gần như sẽ phải cả người nhào tới đi lên đoạt lấy.

Tính toán ra, tiểu bạch cầu vốn là con chồn tuyết hiếm có, toàn thân cao thấp long màu trắng tinh khiết, không có một chút tạp chất, mà một đôi mắt to đen lúng liếng, bề ngoài khả ái đối với các loại đồng bào nữ tính mà nói đó là nháy mắt giết ngay lập tức.

Nơi này đồng bào nữ tính bỏ ra giờ khắc này ở bên cạnh, đang nhìn lên nhìn xuống đánh giá tiểu bạch cầu gần đây than thể trở nên phì một chút nào đấy bị mọi người sơ sót, Thư Nhã Phù.

"Người bạn nhỏ, chỉ là một chỉ con chồn nhỏ mà thôi, giá tiền không là vấn đề."

Lâm Văn hiển nhiên đối với Vũ Trạch một tiếng cự tuyệt có chút bất mãn, hơi nhúu mày, nhưng nhìn hai mắt Nam Liên Nhi tỏa ánh sáng, hẳn chỉ có thể mỉm cười ôn hòa như cũ, dẫn lại tính cách cúi người hướng về phía Vũ Trạch khuyên.

Tình huống bây giờ, ở trong mắt Thư Nhã Phù đó chính là một đại gia tiểu thư, điêu ngoa mặc cho tính tình, nhìn thấy đồ của người khác, sau đó muốn lấy làm của riêng, mà có long hồ hoa sử giả khiến cho trai tim giai nhân, còn lại là chờ nghĩ hết biện pháp cho đại tiểu thư lấy được đồ mình thích, vật này hiện tại bên khố miệng đang từ từ tất cả đều là nước đường, rất là bị nàng ghét bỏ!

"Mấy vị công tử, sủng vật này của công tử nhà ta cũng không phải là một loại con chồn bình thường, không phải tùy tiện người nào cũng có thể nuôi! Mặc dù ta cũng vậy, vẫn rất muốn để cho công tử nhà ta đem con tham ăn này bán đi, đáng tiếc vẫn luôn không có người nào có thể nuôi rồi, cho nên đến nay đều chỉ có thể để cho công tử mang theo."

Bị lơ là thật lâu Thư Nhã Phù, cười hì hì đi lên trước, mặt tiếc hận cùng bất đắc dĩ, đang lúc trong ánh mắt mọi người không rõ, than thở mở miệng nói.

"Xèo xèo ——"

"Ca, ca ca nghe thấy, ta nhất định muốn con chồn này!" Nam Liên Nhi một mặt tình thế bắt buộc.

Nam Liên Nhi mới nói hết lời, đột nhiên cô gái chạy đến trước mặt mình làm sợ hết hồn, nhìn đối phương dùng một bộ thần sắc quan sát hướng về phía nàng ta nhìn lên xuống vài vòng, vừa nhìn còn vừa lắc đầu mà thở dài, không cầm được đáy lòng một hồi tức giận, lạnh giọng quát lên: "Cái người này, người nô tỳ quái dị, người tránh ra cho ta, người có tư cách gì nhìn bản tiểu thư như vậy."

"Ai, thật ra thì không phải là ta đoán chừng nghĩ nhìn tiểu thư người như vậy, thật sự là chính ta đang suy tính, tiểu thư người có thể hay không nuôi con chồn nhỏ này của công tử nhà ta!" Thư Nhã Phù không có tức giận, chỉ là vẫn như cũ tràn đầy tiếc hận lắc đầu mà thở dài, "Vị cô nương này, bạch

cầu cái gì cũng tốt, trừ đi là một con tham ăn ở ngoài, còn có một chút cổ quái, đó chính là muốn chủ nhân nuôi bộ dạng cũng đủ xinh đẹp, vào một đôi mắt con chồn trắng, nếu không đối với một chút xấu xí a, độc phụ a, đứa ngốc a, có chút tàn khuyết không đầy đủ đó a, nó đều rất là ghét bỏ đấy!"

Cuối cùng, vừa một tiếng thở dài thật dài, nhìn Nam Liên Nhi lắc đầu: "Hiển nhiên cô nương hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn thẩm mỹ của bạch cầu, chỉ có thể bị ghét bỏ!"

"." Mọi người chung quanh.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 121.

Đối với mắng chửi người, Thư Nhã Phù luôn luôn cảm giác mình là một người văn minh, người văn minh không thể giống như đàn bà một dạng chỉ vào người khác chửi đổng, như vậy rất có tổn hại hình tượng của nàng rồi, cho nên mắng chửi người không mang theo bản, nàng đã dày công tôi luyện rồi!

"Chi ——"

Mà đối với biểu hiện của Nhã Phù hôm nay, bạch cầu luôn luôn cùng nàng có chút không đúng, hôm nay cũng là khó được đưa cho tán thưởng, lắc lắc cái đuôi rất là tán đồng gật đầu một cái, đồng thời giơ móng vuốt lại gặm một cái mút quả.

Thư Nhã Phù đối với lời chửi mình nói không có phản ứng gì, theo ý nàng, Nam Liên Nhi này chính là một cô gái nhỏ bị làm hư, nàng không có cái ý định cùng đại tiểu thư bị làm hư so đo, nhưng mà bạch cầu lại là sủng vật của Tề vương gia, nếu để cho Nam Cung Thần biết mới vừa rồi trong đầu nàng có tâm tư đem bảo bối sủng vật bán đi, sợ rằng nàng sẽ không có trái cây ngon để ăn.

Huống chi, nàng tự hỏi cũng không có nói dối, ánh mắt của bạch cầu trải qua Nam Cung Thần cùng Thư Vũ Trạch, hai khuôn mặt yêu nghiệt lớn nhỏ hun đúc, đối với loài người, thẩm mỹ quan của cái sinh vật này có tiêu chuẩn siêu cao.

Ở trong mắt bạch cầu, có thể vào mắt cũng chính là vĩ đại anh minh chủ nhân cùng Tiểu Chủ Nhân, đáng tiếc sinh vật loài người không bằng chủ

nhân mình, đều là thứ phẩm hồng, tỷ như Thư Nhã Phù!

Cho nên mấy công tử cùng tiểu thư trước mắt, ở trong mắt của bạch cầu, thật đúng là không thể vào mắt!

"Cái tên cầu nô tài này, người nói cái gì!"

Nam Liên Nhi trong khoảng thời gian ngắn chưa kịp phản ứng, đợi đến phát hiện ý tứ trong lời nói của nàng, lập tức cả người nhảy lên, trợn mắt hét lớn.

"Ta nói đều là lời nói thật a! Lời thật thì khó nghe, vị tiểu thư này, người cũng không nên trách ta à." Dáng vẻ Nhã Phù vẫn cười hì hì như cũ, không một chút có đem lửa giận của Nam Liên Nhi đặt ở trong mắt.

Mà lúc này đây, bị lửa giận làm cho hôn mê đầu, Nam Liên Nhi đều mơ tưởng tiến lên ra tay, nhưng là bị đột nhiên xuất hiện ở trước mặt con chồn nhỏ hấp dẫn ánh mắt.

"Người tỷ tỷ này rất ưa thích bạch cầu sao?" Thư Vũ Trạch đem bi trắng ôm đồm ở trên tay, rất là khéo léo chạy đến trước mặt của Nam Liên Nhi, nháy nháy cặp mắt, tràn đầy ngây thơ đem bạch cầu ôm trên hai tay giơ lên trước mặt nàng ta, mím môi khẽ mỉm cười, tròng mắt hạ xuống quả thật che đậy kín ánh sáng lạnh lẽo bén nhọn, "Cho người Bảo Bảo! Chỉ là bạch cầu có chút nghịch ngợm, người không thể trách nó, cũng không thể trách ta nha."

Nam Liên Nhi nhìn bạch cầu đáng yêu, nơi nào nhiều để ý tới nhiều như vậy, trực tiếp đưa tay liền đem bạch cầu ôm lấy.

"Ai nha, đừng!"

"Liên nhi!"

"A ——!"

Đột nhiên lâu dưới quán rượu, người trong đại sảnh nghe được lâu hai truyền đến một hồi tiếng thét chói tai của cô gái, đồng thời kèm theo hình như còn có âm thanh hai người khác, chỉ là bị cô gái thét chói tai che mất.

Tiểu bạch cầu nơi nào chứa được một "Xấu xí không chịu nổi", người không thể vào mắt con chồn ôm nó, ban đầu chịu được một Thư Nhã Phù đựng vào, đều vẫn là bởi vì Nam Cung Thần ưng thuận cho nó hai con gà quay cùng đồ ăn vặt, nó mới miễn cưỡng đồng ý, hiện tại nơi nào chứa được những người khác tùy tiện đựng vào.

Tay Nam Liên Nhi mới vừa đem bi trắng ôm qua đi, trên tay lập tức một hồi đau nhức kịch liệt, đau lập tức buông lỏng ra đôi tay, mà bi trắng càng thêm ôm chặt quả của nó như một làn khói lần nữa chạy đến trên bả vai Thư Vũ Trạch, hướng về phía Nam Liên Nhi một trận nhe răng nhếch miệng, há hê không được lấy ra hàm răng trắng nõn của mình, chỉ không thể tưởng nó mới vừa gặm nát quả, mặt trên còn có mảnh giấy vụn, thật sự là có chút thâm không nở nhìn.

Mà giờ khắc này, trên cổ tay Nam Liên Nhi máu tươi chảy ra càng nhiều, đồng thời khối da thịt ở cổ tay trong nháy mắt cũng đã trở nên một mảnh xanh đen.

Tiểu tử chồn này thậm chí có kịch độc!

Thấy tình huống trên cổ tay Nam Liên Nhi, sắc mặt Nam Cảnh đột nhiên biến đổi lớn, hẳn không có nghĩ tới đây chỉ con chồn nhỏ lại còn thân có kịch độc, phải biết người bình thường nuôi dưỡng con chồn ở bên cạnh làm súng vật đều là không có độc, mà có độc người bình thường cũng không dám tùy ý chăn nuôi, cũng không phải là tùy tiện người có thể nuôi được, nhất là độc tố mạnh như thế này.

Sắc mặt đã trầm xuống, Nam Cảnh giờ phút này có chút hối hận, tại sao không có ngăn muội muội mình, nếu không cũng sẽ không làm cho hiện tại người trúng kịch độc!

"Người cái này là làm cái gì? Mau đem thuốc giải lấy ra, nếu không, hôm nay các người đừng nghĩ từ nơi này đi ra ngoài!"

Lâm Văn nhìn Nam Liên Nhi bị thương trúng độc, vốn treo nụ cười tươi biến mất, sắc mặt lập tức âm trầm xuống, trợn mắt nhìn chăm chăm hai người Thư Nhã Phù.

"Thật là độc bá đạo!"

Mới vừa vẫn không có mở ra miệng nói một lời, người thanh niên từ đầu tới đuôi cũng vẫn ngồi ở cửa sổ, không biết lúc nào đã đi lên, liếc mắt nhìn Nam Liên Nhi giờ phút này cả cánh tay cũng đã xanh đen một mảnh, vốn đang không có gì để ý, thần sắc lập tức nghiêm túc lên, không cầm được sợ hãi than ra tiếng.

"Vân huynh mời xem một chút, không biết độc người này có biết hay không?" Nam Cảnh ôm Nam Liên Nhi, khẩn trương hướng về phía người trước mặt hỏi.

"Nam công tử, người nên biết quy củ ta trị bệnh cho người! Độc bá đạo như vậy nếu như không có mau sớm lấy được thuốc giải, sợ rằng lệnh muội chẳng mấy chốc sẽ độc phát sinh chết rồi." Nên người thanh niên chỉ là ánh mắt hơi hứng thú rơi vào bi trắng trên bả vai Vũ Trạch, không một chút có tính toán rat ay chẩn bệnh cho Nam Liên Nhi.

Ngược lại đối với bi trắng, cùng với Thư Nhã Phù hai người càng nhiều một chút chú ý.

Con chồn tuyết cực phẩm như vậy, cũng không phải là tùy tiện người có thể có được, đều nói con chồn tuyết đã mở linh trí, dễ dàng cũng sẽ không

đi theo loài người, mà bây giờ rõ ràng con chồn tuyết bi trắng đã có chủ.

Đối với Vân Nhạc Hằng mà nói, y thuật cùng độc thuật mới để hăn phải yêu tha thiết đấy!

"Ai, ta sớm đã nhắc nhở vị tiểu thư này rồi, tình tình bi trắng hoang dã vô cùng, người bình thường cũng không thể tùy tiện đụng lung tung, người không thể vào được mắt thường của nó rồi, bi trắng là sẽ tức giận đấy! Vị tiểu thư này làm sao lại không nghe ta khuyến cáo đâu rồi, công tử nhà ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, cái người này bao lớn, thế nào còn nghe không vô tiếng người như vậy!"

Thư Nhã Phù ở một bên nhìn hành động của con mình, tự nhiên biết hăn đây là bởi vì mình bị mắng mới vừa tức giận mà làm, chỉ là nàng dù sao cũng không phải là Bồ Tát gì, chi tâm Thánh mẫu Maria, nếu người ta đều mắng đến trên đầu rồi, mặc dù nàng không quan tâm, cũng sẽ không nhân tâm giả vờ cho trị liệu!

Về phần cái kia gọi là Vân huynh, nhìn hăn xem ra là một đại phu a!

"Độc của Bi trắng độc không có thuốc giải đấy!" Đối mặt Lâm Văn gầm lên, mặt Thư Vũ Trạch vô tội nhìn bọn họ, tràn đầy xin lỗi nhìn một chút Nam Liên Nhi đau đến nước mắt rơi xuống, "Này tỷ tỷ, ta không biết bi trắng dữ dội như vậy, nó không thích người, ta hết cách rồi, dung mạo người khó coi!"

Khi một đứa tuổi đứa bé dung ánh mắt hồn nhiên mà vô tội, nói ra "Ta hết cách rồi, dung mạo người khó coi!" Lúc đó, thật sự là làm cho người ta không đành lòng tiếp tục trách móc nặng nề.

Nhưng là đây đối với Nam Liên Nhi đã sớm đau đến thất thanh khóc lớn mà nói, căn bản là vô dụng .

"Ca ca, ta đau quá, người đem họ tất cả đều bắt lại, ép họ lấy ra thuốc giải, trên người các nàng nhất định có thuốc giải, nhất định có!"

Nam Liên Nhi mang theo tiếng khóc nức nở gặt gao nằm y phục Nam Cảnh, trên mặt nước mắt rơi như mưa, tay phải bị cắn bị thương càng thêm hoàn toàn không làm gì được, tử vong để cho nàng sinh ra khó có thể không chế cảm giác sợ hãi.

"Thuốc giải!" Nam Cảnh lạnh lùng nhìn về phía Thư Nhã Phù, hẩn hiện tại cảm giác, người này nhìn bề ngoài bình thường, lại là cô gái có tròng mắt sáng ngời khác thường, hình như mới là người chủ sự.

Khẽ nhướn mày sao, Thư Nhã Ohù hai tay hơi vuốt: "Ta đã nói rồi, bi trắng độc là không có thuốc giải, dưới tình huống bình thường nó sẽ không cắn người, chẳng qua là lệnh muội quá câu chấp mà thôi, tiểu công tử nhà ta chẳng qua là giúp người hoàn thành ước vọng, bi trắng khẳng định không thích nàng, ta sớm đã nói qua a, ta hết cách rồi, cô nương, dung mạo người khó coi!"

Liên tục hai người dùng ‘ta hết cách rồi, người không phải đẹp mắt’, rơi vào đáy mắt Nam Liên Nhi đó chính là cố ý đang giễu cợt, một cô gái luôn luôn đều chỉ được xưng tụng đáng yêu xinh đẹp, nói nàng ta đáng dấp khó coi, quả thật so giết nàng ta còn phải khó có thể tiếp nhận.

"Ca, giết bọn họ, ca ca nghe thấy, giúp ta giết bọn họ, nếu không có thuốc giải, vậy thì giết họ!" Căn răng mở miệng, trên tay đau đớn cùng cảm giác chết lặng truyền đến, đã để nàng ta liên tiếp sụp đổ.

Thần sắc khẽ bên, ánh sang lạnh xẹt qua con mắt màu hổ phách của Thư Vũ Trạch, vốn chỉ là muốn dạy dỗ nàng ta một chút, không nghĩ muốn tính mệnh nàng ta, cho nên hẩn chỉ là để bi trắng hơi phá vỡ một chút da, mặc dù nhìn nghiêm trọng, nhưng là loại trình độ này, độc tố còn không đến

mức để cho nàng ta lập tức bỏ mình, có một ít người vẫn là có thể ở trong thời gian độc phát cho nàng ta giải độc.

Nhưng mà bây giờ, Nam Liên Nhi đối với hắc và mẫu thân nổi lên sát ý, như vậy thì tội không thể tha thứ, sư phụ đã nói với hắc, đối với kẻ địch tuyệt đối không thể đủ mềm lòng, đối với kẻ địch mềm lòng chính là đối với mình lòng dạ ác độc!

Sát thủ không muốn nhất đúng là mềm lòng, mà hắc nếu có thể trông coi U Minh cung, mặc dù bình thường thời điểm cũng không có lộ mặt quá nhiều, nhưng mặc dù làm phía sau màn, hắc cũng đã không phải đứa trẻ bảy tuổi bình thường.

"Vân công tử, có điều kiện gì người có thể nói, kính xin trị liệu trước cho muội muội của ta!"

Nam Cảnh bây giờ đã không để ý tới những thứ khác, muội muội thương yêu nếu như có chuyện gì xảy ra, hắc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hai người trước mắt, nhưng hiện tại so sánh dưới, cho Liên Nhi giải độc cũng là chuyện quan trọng hơn.

"Hôm nay người muốn lấy thuốc của ta, vốn là muốn mời ta đi Nam gia người, chữa bệnh cho mẫu thân người, chủ ý ta đã đồng ý, nhưng hiện tại muội muội người đã trúng độc, người bây giờ có thể lựa chọn, để ta cho muội muội người giải độc, hay là trị liệu cho mẫu thân người!" Thần sắc Vân Nhạc Hằng không có bao nhiêu thay đổi, vẫn nhàn nhạt như cũ, tựa hồ Nam Liên Nhi đang bên kia đau hô hoán lên, chết sống căn bản cũng không liên quan đến y.

"Vân công tử, kính xin trị liệu Liên Nhi trước đi!" Lâm Văn trong bụng gấp gáp, vội vàng cau mày cho Nam Cảnh ánh mắt.

"Kính xin trị liệu Liên nhi trước!" Nam Cảnh cắn răng do dự chốc lát.

Mặc dù mẫu thân trong nhà sinh quái bệnh, nhưng mà đến bây giờ không thể nhìn muội muội mình trúng độc chết đi như vậy, cũng chỉ có thể trước đó theo gấp, sau lại nghĩ biện pháp cầu được Vân Nhạc Hằng về đến trong nhà chữa bệnh cho mẫu thân.

Vân công tử. Vân Nhạc Hằng!

Không ngờ ở Nam Phong quốc lại có thể gặp hãn!

Ánh mắt lóe lên một cái, Thư Nhã Phù nhìn về phía trước, vẫn không có quan sát cẩn thận trôi qua Vân Nhạc Hằng, điều kiện trị liệu cho bệnh nhân là lấy ra nguyên liệu y chỉ định, mà có đôi khi nguyên liệu thuốc rất bình thường, nhưng có đôi khi hãn nói lên yêu cầu cũng là vô cùng kỳ quặc mới nghe lần đầu, chỉ là diệu thủ thánh y Vân Nhạc Hằng cho tới bây giờ đều là quy củ cùng tính khí này.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 122.

Trước trước kia, đã nghĩ qua, nếu như tới Nam Phong quốc có thể hay không gặp được Vân Nhạc Hằng, mặc dù đã sớm nghe nói hắc ở Nam Phong quốc nơi này, nhưng dù sao chưa từng thấy qua, hôm nay ngược lại đúng dịp, gặp gỡ hai huynh muội Nam Cảnh, còn gặp được cái sư huynh chưa từng gặp mặt này!

Thư Nhã Phù chính là biết được độc của bi trắng có bao nhiêu bá đạo cùng khó giải, muốn dễ dàng đem người chữa khỏi hắc không có dễ dàng như vậy, cũng không biết đến tốt cùng vị sư huynh chưa từng thấy qua này muốn thế nào giải độc rồi.

Vân Nhạc Hằng cũng không có gấp gáp ra tay, chỉ là trực tiếp điểm mấy huyết trên người Nam Liên Nhi, sau khi hành động phòng ngừa độc tố lan tràn, vốn Lâm Văn còn tưởng rằng y sẽ làm cái trị liệu gì.

Chỉ không phải người nhà rất không có y đức, liền hoàn toàn buông tay mặc kệ!

Đầu óc chuyển một cái, trực tiếp chính là mặt hưng phấn bừng bừng nhìn hướng trên bả vai Vũ Trạch, bi trắng nơi đó đã găm hết một viên kẹo hồ lô, hai móng vuốt đang lau miệng mình tràn đầy nước đường, mặt vẫn chưa thỏa mãn!

Mà muốn so sánh dưới, Thư Nhã Phù càng thêm trực tiếp không để ý tới mấy người, lôi kéo Vũ Trạch qua một bên ngồi xuống, mà lúc này đây chưởng quỹ quán rượu cũng được tin tức chạy tới, giờ phút này chưởng

quỹ có bộ mặt Đại Hãn, hãn cũng không có nghĩ đến mình bởi vì những chuyện khác rời đi một lát, trong tiệm mình lại xảy ra chuyện này .

Phải biết hôm nay hai người thuê xuống cả lầu là thân phận gì, nhưng hãn biết được, vô duyên vô cớ đã để cho người xông đi lên là vô cùng không nên, bây giờ nhìn dáng vẻ hai bên hình như còn có xung đột!

Vừa đi lên lầu hai, vừa nhìn thấy nằm trên mặt đất một cái tay cũng đã xanh đen Nam Liên Nhi, sắc mặt chường quỹ càng thêm trầm xuống.

Người của Lâm gia, cùng người Nam gia, nhưng hãn không dám dễ dàng đắc tội!

"Chường quỹ, nếu như mà ta không có nhớ lầm, hôm nay ta đã thuê chọn cả tầng hai này, người hiện tại ngược lại nói cho ta nghe một chút đi, hai người bọn họ là việc như thế nào?" Lâm Văn vốn là đối với hai người Thư Nhã Phù, thái độ rất bất mãn, hôm nay nhìn chường quỹ xuất hiện, y vốn là một bụng lửa giận, lập tức liền đem đầu mâu chuyển hướng đến chường quỹ.

"Lâm công tử, thật sự là thật xin lỗi, mới vừa bởi vì một ít chuyện trong tiệm phải rời đi, trong điểm người làm không có coi chừng tốt!" Lau một cái mồ hôi trên trán, chường quỹ lập tức cúi đầu khom lưng cười theo mặt.

Mà lúc này đây, một bên Thư Nhã Phù mới giật mình, khó trách lầu hai lớn như thế hoàn toàn không có những người khác đi lên, tình cảm đây thật là bị người này đều bao hết rồi, mà nàng mới lên lầu cư nhiên cũng không có người đến thông báo nàng một tiếng, dưới tình huống bình thường, không phải đều có tên người làm chạy tới ở trên bậc thang cản đường sao?

Thế nào nàng và Vũ Trạch cứ như vậy đường hoàng ở đại sảnh lầu một, dưới ánh mắt của mọi người, đặng đặng lên lầu hai tới đây?

"Không có người và chúng ta nói a, chúng ta lên lầu, lúc ấy cũng không còn người ngăn chúng ta, chường quỹ này, người cũng không nên trách chúng ta a! Là người làm việc của các người bất lợi a." Thư Nhã Phù liếc một cái mút quả trên tay mình cũng đã gần muốn tan ra, đem cắn một cái vứt bỏ, trực tiếp đem còn dư lại mấy viên tất cả đều đưa cho bi trắng.

"Xèo xèo ——!" Tiểu bạch cầu rất là vui mừng hai mắt sáng lên, cặp chân sau đạp, thân thể nghiêng về phía trước, bổ nhào!

"Cô nương, muội muội ta không có giải độc khỏi hẳn, chỉ có thể khiến hai vị đến trong phủ ở lại mấy ngày rồi!"

Nam Liên Nhi trúng độc, cũng không thể trì hoãn nhiều, Nam Cảnh một tay lấy Nam Liên Nhi đã đau đến nói không ra lời chặn ngang ôm lấy, đi tới trước mặt hai người Nhã Phù, sắc mặt không tốt mở miệng nói.

Mà đôi thành vừa làm đại phu Vân Nhạc Hằng cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là một đôi mắt từ đầu tới đuôi cũng không có rời đi bi trắng!

"Đi nhà hẳn a! Bao ăn bao ở sao?" Thư Vũ Trạch nháy nháy cặp mắt, rất là ngây thơ thuần khiết mở miệng hỏi.

Mới vừa hỏi xong, bên kia một vị mẫu thân vô cùng có thành tích tự giác, ngay lập tức đứng lên: "Không bao ăn bao ở, bọn họ hồi lộ bi trắng cho bọn hẳn một chút nước miếng!"

"Ừm, có đạo lý!" Thư Vũ Trạch chợt hiểu tình ngộ, lại hướng nhìn bi trắng đã ăn khắp người miệng đầy đều là nước đường, vốn là ghét bỏ nó một thân đặc dính cũng tạm thời không ngại rồi, trong tròng mắt màu hổ phách tràn đầy sáng rỡ, "Nước miếng bi trắng, muốn bán thế nào đây?"

"Công tử nếu như muốn bán, không bằng để bi trắng tự mình gia giá đi!" Tự nhiên một âm thanh nhàn nhạt từ cửa thang lầu bay tới.

Ngay sau đó nhìn hai người đi lên, đều là mặc y phục đơn giản giống nhau, tướng mạo bình thường, chỉ là một người trong đó không biết vì sao a, cũng là làm cho người ta một loại Phong Hoa Tuyết Đại, cảm giác phong cách lỗi lạc, rõ ràng ít nhất là một khuôn mặt bình thường.

Mà ở cái phút chốc xuất hiện âm thanh người tới kia, vốn Thư Nhã Phù đang nhàn nhã ngồi ngay ngắn ở trên ghế, càng thêm cả người chột từ trên ghế rớt xuống.

Thật sự là kinh sợ quá nhiều, hoàn toàn đã che đậy vui sướng!

Mặc dù đã sớm biết Nam Cung Thần người này đã vụng trộm chạy vào trong Nam Phong quốc, nhưng thật sự là không nghĩ tới sẽ ở thời điểm này nhìn thấy hắn, còn lại là một người áo khoác đơn giản bình thường đơn giản hiện ra.

Mặc dù cho tới nay nàng đều biết, có một loại người chính là hình dạng hoàn chỉnh như thế, làm cho người ta khó có thể coi thường!

Có loại tuyệt không thể tả, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời gì đó, mờ ảo gọi là phong cách!

Còn có một sự thật, gọi là vạn chúng chú mục (nhiều người nhìn)!

Lúc này, nhìn người cùng Liễu Trì đi lên cầu thang, nàng hôm nay coi như là thật hiểu những thứ này, chỉ sau khi dịch dung một khuôn mặt phổ thông, mặc dù rõ ràng đoán được là người của Liễu Trì nhìn hoàn toàn tương tự, nhưng chính là cho không có người cùng cảm giác.

Hình như mặc dù mặc đờn sơ thế nào, mọi người có thể đem y phục mặc ra cảm giác không giống nhau.

Ai nói người dựa vào ăn mặc rồi, quần áo có đôi khi cũng phải xem là ai mặc! Xem một chút người Tề vương gia một thân trang phục của đầy tớ

này, mặc ở trên người thì không phải là màu vàng, giống như trong nháy mắt bỏ đi bình thường, thành hoàng kim rồi, được kêu là kim quang lấp lánh!

Vốn là ngơ ngác nhìn hai người Nam Cung Thần đột nhiên xuất hiện, có chút sững sờ nhìn người bình thường giống như nhau, trừ đi nhiều hơn như vậy mấy phần phong cách, người đàn ông không có bao nhiêu khác biệt.

Nhưng là cuối cùng từ trên ghế ngã xuống như vậy, vẫn như cũ không thể tránh né để cho nàng hồi phục thần trí.

Hai chân của hắn có thể đi rồi!

Một cái sự thật như vậy ở trong đầu của nàng đung đưa, cái khác trong óc chỉ còn lại một mảnh ngốc trệ cùng trống không, nàng cũng có tưởng tượng qua lại nhìn thấy Nam Cung Thần lần nữa sẽ là cái dáng vẻ gì, nhưng thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là một loại tình huống hiện tại như vậy.

Nàng cả người một loại trang phục phụ nữ nông thôn, trên mặt còn là có một khối bột rất rêu rao dễ thấy; hắn một người áo khoác gia đình gã sai vặt, mặt nạ da người đem dung mạo tuyệt sắc hoàn toàn che giấu!

Bọn hắn bây giờ hai người, thật là nông thôn xứng gia đình, Sáu Nữ xứng trạc nam, một đôi bị thiên lôi đánh!

Từ trên ghế ngã xuống phía sau đi, Thư Nhã Phù đầu óc vẫn đờ đẫn như cũ, phản ứng đầu tiên chính là suy nghĩ xoay chuyển đến choáng váng, chỉ là như đã đoán trước đau đớn cũng là chưa có tới, ngược lại trên cánh tay, trên lưng sức lực truyền đến, cả người cũng đã bị kéo tới trong một lồng ngực ấm áp mang theo nhàn nhạt mùi thơm ngát.

Mùi vị quen thuộc, cảm giác quen thuộc, không cần suy nghĩ nàng đều biết là vị Anh Hùng Hảo Hán kia, bản lĩnh nhanh nhẹn cứu mỹ nữ vậy!

"Vương phi, chỉ có vài ngày không thấy, người cứ như vậy ôm ấp yêu thương, thật là làm cho Bốn vương thụ sủng nhược kinh!" Nương theo mà đến, còn có bên tai mang theo âm thanh cười khẽ, nhẹ nhàng mềm mòng.

Thư Nhã Phù cả người té ở trong ngực Nam Cung Thần, một khuôn mặt nhỏ nhắn "Đăng" một cái nóng bỏng nóng bỏng, tự mình an ủi, da mặt mình tương đối dày, nên đại khái có lẽ không nhìn ra đỏ mặt đi!

Chỉ là sau một khắc âm thanh ở bên tai, liền phá vỡ nàng tự an ủi mình.

"Phù nhi nhìn thấy ta tới cũng đã kích động mặt đỏ tới mang tai rồi hả ?" Giọng nói cười như không cười, mang theo vài phần trêu chọc.

Đây là đùa giỡn, đùa giỡn trắng trợn! Thư Nhã Phù đáy lòng yên lặng gào lên, nhưng mà bây giờ nhiều người như vậy, mình không có võ công của Nam Cung Thần, sẽ không truyền âm, không thể cãi lại!

Mà đồng thời, lại nghe thấy người khác rất bình tĩnh, rất quy củ mở miệng đối với những khác người nói: "Vừa đúng công tử người không phải là chuẩn bị đi Nam gia bái phỏng, hiện tại Nam công tử ở chỗ này, công tử mang theo bi trắng cùng nhau đi nói chuyện một chút giá tiền, để Nam tiểu thư sớm ngày bình phục mới phải."

Tại người nào đấy một tiếng nhất định nói ra, cuối cùng đoàn người tiến về phía Nam gia, đại gia tộc số một số hai Nam Phong quốc!

Mà trong đoàn người, vốn hẳn nên bị cho rằng phạm nhân giải về một nhóm bốn người, cũng hoàn toàn lấy một loại tư thái hoàn toàn không thêm che giấu làm khách, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào cửa chính Nam gia.

Mà trước khi rời đi quán rượu, Thư Nhã Phù vẫn còn rất là tốt tâm võ võ bả vai chương quỹ, dặn dò người phụ trách: "Đúng rồi, còn phải phiền toái chương quỹ chuyện này, người nói đi, vốn là công tử nhà ta là ở trong vương phủ Chiến Vương gia làm khách , nhưng hiện tại Nam Đại công tử

nhật tình mời, công tử nhà ta thịnh tình khó chối, chỉ có thể tiến về phía Nam gia ở một thời gian, nhưng Chiến Vương gia nơi đó cũng còn không có thông báo một tiếng, Vương Gia nếu như trở lại biết công tử không thấy, sợ rằng trong lòng nóng nảy như đốt."

Ở sau một chuỗi dài dằn dò, cuối cùng mới khẩn thiết nghiêm túc giao phó: "Cho nên, còn làm phiền phiền chương quỹ phái người đi trong phủ Chiến Vương gia thông báo một tiếng, nói là tiểu công tử bị Nam công tử mời đến trong phủ làm khách!"

Mà thời điểm nói lời nói này, Thư Nhã Phù cũng là hoàn toàn không có che giấu âm thanh, giao phó một phen khiến chung quanh tất cả mọi người nghe rõ ràng, mà chương quỹ càng nghe Đại Hân rằng rắc đi xuống, lời này thế nào càng nói càng khiến người kinh hồn bạt vía, chẳng lẽ tiểu tử này là công tử con riêng của Chiến Vương gia?

Trong đầu trường quỹ các loại ý tưởng cũng không tự nhiên dám nói thêm cái gì, lập tức cúi đầu khom lưng đồng ý, vừa đồng ý, còn vừa may mắn mình trước không có đối với tiểu công tử này làm chuyện gì, nếu không sợ rằng Chiến Vương gia trực tiếp sẽ phải làm cho người ta niêm phong quán rượu của lão.

Mà lời nói rơi vào trong lỗ tai đám người Nam Cảnh, rồi lại là một cái hàm ý khác!

"Chẳng lẽ bọn họ thật sự là người của Chiến Bắc Sính?" Sắc mặt Nam Cảnh khó coi, cặp mắt khẽ nheo lại quét một vòng mặt ngây thơ vô tội, đang vì lời nói của cô gái mà gật đầu, khuôn mặt tươi cười tỏ vẻ tán đồng, mà đối thành bên ngoài nàng kia dáng vẻ mặt cười hì hì, hướng về phía chương quỹ giao phó rõ ràng, cũng là để cho mấy người bọn họ tất cả đều nghe lọt vào trong lỗ tai, đây là uy hiếp, còn là chấn nhiếp?

Mà đổi thành hai người bên ngoài. ánh mắt Nam Cảnh cuối cùng rơi vào trên người Nam Cung Thần sau khi nguyệt trang, đáy mắt rõ ràng có thần sắc cảnh giác chột lóe lên, hẳn theo bản năng cảm giác người đàn ông này không đơn giản, mặc dù không có hiểu rõ ràng tại sao y lại có cảm giác đối với một quân gia gia đình, người có đánh vẻ hình dạng này, nhưng chính là trực giác nói người này không tầm thường.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 123.

Nam Phong quốc, trên đại lục, một trong tứ đại cường quốc, ở vị trí phía nam trên đại lục, so sánh với Huyền Nguyệt quốc sung bá võ lực mà nói, Nam Phong quốc tôn trọng văn phong, cũng là quốc gia coa văn nhân tài từ nhiều nhất.

Nam Phong quốc không giống với những quốc gia khác, ở Nam Phong quốc, trừ đi hoàng quyền ở ngoài, còn có một hội Trưởng Lão tồn tại, đây là một truyền thống từ thời kiến quốc của Nam Phong quốc tới nay cũng đã lưu truyền xuống, mặc dù hoàng thượng vẫn nắm giữ hoàng quyền như cũ, nhưng cả hội Trưởng Lão ở đây cũng có quyền lực lớn vô cùng, ở một chỗ trong hội Trưởng Lão có một gia tộc nhỏ nhoi, ở trong triều đình, địa vị càng thêm có cách biệt bất thường, mà trưởng lão gia tộc này có một nguyên nhân có thể mạnh mẽ.

Hội Trưởng Lão có đôi khi có hay không quyết một chút quyền lực thánh chỉ của hoàng thượng, mặc dù dưới tình huống bình thường, các Trưởng lão sẽ không nguyện ý thật cùng hoàng thượng tranh luận trái ngược nhau, nhưng cả trong hội trưởng lão cũng vẫn tồn tại thể hệ tranh đấu như cũ, cho nên ở cả trong Nam Phong quốc, hội Trưởng Lão Hội có hai phe phái, cùng với phe phái hoàng quyền, ba phương cho tới nay đều có duy trì sự ăn ý giữa lẫn nhau.

Chỉ là không có bất kỳ một Đế Vương nào, có thể thật sự cho phép có người ở dưới mí mắt mình, quyền lợi lớn như có thể uy hiếp sự ổn tại hoàng quyền của hắn.

Cho nên đối với Cố Trường Phong mà nói, hội Trường Lão nhất định phải tiêu diệt , chỉ là đang không có chuẩn bị chu đáo trước, hẳn tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Đã sớm hạ triều, Cố Trường Phong đem Chiến Vương Gia giữ lại, một mình gọi vào trong ngự thư phòng, đuổi lui những người chung quanh khác để nói chuyện.

"Hoàng huynh, lần này vốn là Thần Đệ đã đem người bắt rồi, chỉ là trên đường xảy ra một ít chuyện, để cho hắn chạy thoát." Chiến Bắc Sính mặt tức giận.

"Chuyện kia trẫm đã nghe nói, không thể trách người, thật ra thì càng làm cho trẫm để ý ngược lại là lại có người như vậy, có thể mai phục đến đường đường Chiến Vương gia của chúng ta, trẫm đối với người này rất hiếu kỳ, nghĩ muốn mở mang kiến thức, có đảm lược có sách lược, hơn nữa biết thời điểm gì rat ay, lúc nào thì lùi sang bên, thứ người như thế. Nhưng khó gặp quân sư tài a!"

Giọng nói dịu dàng không có bất kỳ ý tứ trách tội, cũng không có dáng vẻ hoàng thượng, nhìn ra được, Cố Trường Phong đối với đệ đệ Chiến Bắc Sính này rất là tha thứ cùng sủng ái, đã sớm làm cho người ta thông báo tình huống trước, hẳn cũng không có ý tứ trách tội chút nào.

Nếu như Thư Nhã Phù ở chỗ này, thấy Cố Trường Phong giờ phút này nhất định sẽ cảm thán, người này bây giờ đã không phải cảm giác người đàn ông đẹp trai gặp gỡ khi ngày đó ở Bắc Việt hỏi đường, một thân khoác hoàng bào màu kim, Long Quan hoa bào (mũ rồng) để cho hắn vốn là phong cách dịu dàng trở nên tôn quý cao cao tại thượng, một thân nghiêm nghị uy nghiêm, đây là một Đế Vương, mặc dù chỉ là một Đế Vương trẻ tuổi, nhưng có thể ngồi ở một vị trí trên đây, trông coi một cái quốc gia to lớn, cũng sẽ không là một người bình thường.

"Hoàng huynh bây giờ chuẩn bị làm sao, lão gia hỏa của hội Trưởng Lão bây giờ càng ngày càng hung hăng ngang ngược rồi, nếu như không áp chế, chỉ sợ bọn họ cái gì cũng dám làm ra ngoài." Chiến Bắc Sính thật ra thì đáy lòng có chút bất mãn, mặc dù cùng là hoàng huynh nói, người nọ đúng là nhân tài khó được, hắn cũng rất có hứng thú, nhưng lại không biết người xuất hiện nơi nào.

Nếu như theo cách nói của Chiến Bắc Sính, trực tiếp hạ thánh chỉ phế mấy người trưởng lão kia, để cho bọn họ biết cái gì là hoàng quyền tối thượng, hắn trực tiếp dẫn mấy ngàn binh mã, hắn cũng không tin những lão gia hỏa kia còn có gan làm bộ quơ tay múa chân.

"Hoàng đệ, cùng người nói rất nhiều lần rồi, chuyện trên triều đình cùng lãnh binh đánh giặc cũng không giống nhau, không thể tùy tiện nói ra tay liền ra tay."

Cố Trường Phong mỉm cười than nhẹ một tiếng, đối với đệ đệ này của mình, tính cách thế nào hắn biết rõ, có mưu hơi có dũng mãnh, là một tướng tài khó được, nhưng nói đến đây, chút quyền thế tranh đấu cũng không phải hắn sở trường rồi, những thứ giả tạo kia, các loại tâm tư quyền đấu cong cong không phải hắn có thể đủ hiểu, có lúc hắn đều không hiểu, như vậy một người thẳng thắn làm sao lại có thể thành bách chiến bách thắng, Chiến Vương gia đây?

Chỉ là gần đây những tên trong hội Trưởng Lão cũng có chút không chịu được phụ thuộc rồi, nghe nói Đại Trưởng Lão đã có tâm kết thân cùng một Nhị Trưởng Lão phe phái khác, nếu nói như vậy, y sẽ không thể ngồi yên không để ý đến rồi.

"Hừ, lão già Nam gia kia, tuổi cũng đã cao như vậy, còn nhiều quý tâm tư như vậy, suy nghĩ để cho cháu trai mình cùng cháu gái đi kết thân." Chiến Bắc Sính miễn cưỡng bực lên thành gế, đưa tay đem trên mặt bàn trà bưng lên, trực tiếp uống một hớp xuống.

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến trong nhà có một cô gái nào đó, còn có đứa trẻ đáng dấp như hoa như ngọc cố tình cùng y có chút không hợp nhau, mình cũng không có nhận thấy được khóe môi từ từ gợi lên một đường cong, đáy mắt có nụ cười mấy phần như có điều suy nghĩ.

Cố Trường Phong mới vừa muốn nói chút gì, nhìn đến cái nét mặt này của hần, đột nhiên có chút cảm thấy bất quái tò mò, nghĩ tới trước nghe được nói cái này hoàng đệ mình dẫn theo một người phụ nữ trở về trong vương phủ.

Nếu như không phải là gần đây những tên trong hội Trường Lão kia động tác quá thường xuyên, hần không có rảnh rỗi ở không, nếu không hần cũng sớm đã tự mình đi một chuyến đến Chiến Vương phủ nhìn một chút.

Đối với bọn họ, đệ nhất mỹ nữ Thần Kinh Phong Phiêu Tuyết đều không so sánh được với vẻ đẹp của đệ đệ, nhưng hần là rất rõ ràng tình tình của y, trong Chiến Vương phủ chưa từng có người phụ nữ nào, nhiều lắm chính là một chút nha hoàn phục vụ, mà người do Chiến Bắc Sính tự mình dẫn vào vương phủ, đây là lần đầu gặp.

"Hoàng đệ a, nghe nói chỗ ở của người hiện tại nhiều hơn một mỹ nữ? Thế nào, không có ý định tìm thời gian để trầm nhìn một chút?" Cố Trường Phong cười như không cười.

"Nào có cái gì mỹ nữ, chính là dọc theo đường đi nhặt được, bây giờ còn thêm một thằng ranh con nữa."

Chiến Bắc Sính đột nhiên hồi hồn, mới giật mình cư nhiên mình đường đường một Chiến Vương gia, lại muốn một cô gái xấu xí cùng tiểu tử chết toi ở chỗ này cười khúc khích như vậy, còn để cho hoàng huynh xem như một truyện cười, ngay lập tức bĩu môi, rất là tùy ý mở miệng nói.

"Con trai đều đã có, động tác của người cũng thật mau!" Cố Trường Phong một thân sợ hãi than.

Sắc mặt Chiến Bắc Sính có chút xụ xuống, trong đầu suy nghĩ một chút, tên tiểu tử hiện tại trong vương phủ kia, đối với hoàng huynh mình bây giờ cũng không còn già mồm cái lão như vậy, bữu môi: "Nếu quả thật là con ta thì tốt, đáng tiếc không phải!"

A, cư nhiên cô gái đó còn có con trai?

Cố Trường Phong lúc này ngược lại có chút kinh ngạc rồi, mặc dù hẳn biết Chiến Bắc Sính dẫn theo một cô gái trở về, nhưng cũng không nghe thấy những chuyện khác ở phía sau, cũng không biết phía sau còn nhiều hơn một nhóc con, vốn cho là mình là hoàng đệ cuối cùng cũng thông suốt, chỉ là không nghĩ tới coi trọng cư nhiên là một đứa nhỏ đứa bé?

Đây cũng là để cho hắn có chút khó làm cùng kinh ngạc!

Nếu như nói đường đường Chiến Vương gia cưới cô gái bình thường nhất làm vương phi cũng không có gì, nhưng mang theo một đứa bé, chỉ sợ cũng sẽ rơi xuống một chút miệng lưỡi, không nói những thứ khác, chỉ một những lão già ở hội Trưởng Lão kia thích ở không đi gây sự, đoán chừng cũng sẽ không dễ dàng đồng ý.

"Người đối với nàng kia. Thật sự có cái tâm tư kia?" Cố Trường Phong nghiêm túc nhìn nét mặt y một chút, cũng là lần đầu tiên thấy thần sắc mặt y có chút khổ não như vậy, Chiến vương gia luôn luôn đều là tự tin liêu lĩnh, lúc nào thì bởi vì chuyện tình một cô gái mà khổ não qua?

"Hoàng huynh, người đừng nói lung tung, nàng đều đã có phu gia rồi !"

"A thật là như vậy?"

"Thật vậy!"

Nhìn bộ dạng hoàng huynh mình có vẻ không tin, Chiến Bắc Sính cũng có chút bất đắc dĩ, y cũng sẽ không thừa nhận mình đối với An Thất Thất

này có cái ý định gì, tên kia đến con trai cũng có, Chiến Bắc Sính y còn không đến mức chém giết chồng người ta rồi đem trở lại làm vương phi.

"Hoàng thượng, phủ Vương Gia có người đến tìm Vương Gia, nói là có tin tức khẩn báo!" Lúc này, ngoài cửa vang lên âm thanh thái giám thông báo.

"Cho hắn đi vào đi!" Cố Trường Phong trực tiếp xoay người đi tới sau cái bàn trước mặt ngồi xuống, nếu người trong vương phủ tìm tới chỗ này, vậy hẳn là chuyện quan trọng, chỉ không ngờ lại còn chạy đến Ngự Thư Phòng này khẩn báo rồi.

"Tiểu nhân tham kiến hoàng thượng, tham kiến Vương Gia."

Lâm hộ vệ vốn là cũng không có nghĩ đến Vương Gia cư nhiên bây giờ là ở trong ngự thư phòng, nhưng nghĩ tới thái độ bình thường của Vương Gia, cũng cảm thấy bất yếu mau sớm thông báo Vương Gia, nhưng đáy lòng như cũ treo lên, sợ mình lỡ mồm chọc giận Vương Gia cùng hoàng thượng.

"Đứng lên đi, có chuyện gì?" Nhìn Lâm hộ vệ, Chiến Bắc Sính hơi nhíu nhíu nhướng mày.

Hắn hành quân đánh giặc luôn luôn đối với thuộc hạ yêu cầu nghiêm khắc, quân lệnh như núi, mà Lâm hộ vệ càng thêm chọn lúc hắn đang cùng hoàng thượng nơi này tìm đến, mặc dù có chút không vui, nhưng biết thuộc hạ mình hẳn là có chừng mực, không đến nỗi lỡ mồm liền xông vào trong cung.

"Vương Gia, có một chương quỹ quán rượu trong thành, phái người tới trong phủ thông báo, nói sủng vật của tiểu công tử cần bị thương Nam gia đại tiểu thư, An cô nương cùng tiểu công tử cũng đã bị bắt đi Nam gia!" Châm chúc hạ thấp giọng nói, Lâm hộ vệ mau nói ra ngoài, ánh mắt hướng vào Vương Gia cùng hoàng thượng, gã hiện tại cũng có thể cảm giác đến trên lưng mình một mảnh mồ hôi lạnh.

"Cái gì? Nam gia!" Chiến Bắc Sính đột nhiên đứng thẳng lên, đồng thời ánh mắt ngược lại nhìn về phía hoàng thượng.

Mà Cố Trường Phong cũng là đáng vẻ như có điều suy nghĩ, Nam gia đột nhiên có cử động này, rốt cuộc là đã được biết đến tin tức biết nàng kia là người trong phủ hoàng đệ, cố ý, hay là nói đều là trùng hợp?

"Hoàng huynh, Thần Đệ đi trước Nam gia xem một chút!"

Mặc dù đối với trên triều đình, một chút chính quyền tranh đấu, Chiến Bắc Sính không hiểu rõ lắm, nhưng giờ phút này bởi vì chuyện của An Thất Thất, thật ra để hội Trưởng Lão, đại biểu một trong những gia tộc, Nam gia cùng y có xung đột. Một khi xử lý không tốt, sợ rằng cũng sẽ trở thành chuôi cho những người này nắm.

Lập tức y nói vừa xong, trực tiếp xoay người mang theo Lâm hộ vệ cùng nhau vội vã rời đi!

Trên ghế rồng, Hoàng thượng mặc long bào hoàng kim uy nghiêm quý khí, bên khố miệng mang theo nụ cười thản nhiên, có lẽ đây chính là một cơ hội ra tay tốt, xung đột giữa Nam gia cùng hoàng đệ!

"Hoàng thượng, người đã chuẩn bị động thủ sao? Nếu như muốn giết mấy lão gia của hội Trưởng Lão, ta còn có thể làm được." Không biết lúc nào thì, trong ngự thư phòng nhiều hơn một người đàn ông toàn thân quần áo màu đen, trên mặt cũng mang theo mặt nạ làm cho người ta không nhìn ra diện mạo, chỉ là âm thanh nghe cũng là trẻ tuổi.

Đế Vương trẻ tuổi mở ra tấu chương trước mặt, nhàn nhạt mở miệng: "Không cần, xem trước một chút, bọn hãn bây giờ vẫn không thể chết như vậy, nếu như trưởng lão hội Trưởng Lão đều đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, mấy cái gia tộc như vậy cũng sẽ đồng thời hỗn loạn, trầm lên ngôi mới mấy năm, mặc dù cũng sớm đã hoàn toàn chuẩn bị, nhưng bây giờ còn không

đến cơ hội đó, trăm cần chính là một lưới bắt hết, mà không phải đâm tổn thương từng cái một mà thôi."

Mà giờ khắc này Thư Nhã Phù đi Nam gia, nàng còn không có biết, không cẩn thận, nàng đã bất tri bất giác nhảy vào trong vòng nước xoáy tranh đấu quyền lực thượng tầng của Nam Phong quốc.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 124.

Cảm giác sương mù lượn lờ bao trùm một mảnh bầu trời, dưới màn đen không thấy được một chút ánh sao, ánh trăng cũng mơ hồ nhìn không rõ lắm.

Tháng tư là thời tiết trong, ở Đông Ly đoán chừng vẫn còn rất lạnh, nhưng mà ở tại trong Nam Phong quốc, đã có mấy phần hương vị mùa xuân, không khí chung quanh Trung Đô giống như nhiều hơn một mảnh hương vị xanh tươi.

"Xèo xèo —— chi ——!"

Giường đệm bên cạnh, một đoàn này nọ hơn nửa đêm quý dị di động, đột nhiên hướng tới phát ra âm thanh bén nhọn mà tình tiết phức tạp không ngừng cao lên, tiếng hát được kêu là một tiếng to đến điếc tai.

"Hơn nửa đêm không ngủ cho tốt, hát cái sợi lông ca a!" Thư Nhã Phù trong giấc mộng bị đánh thức, tâm tình kêu một cái không vui, sắc mặt được gọi là một mặt than khó coi, trực tiếp một cái tát hướng phía đầu giường mình nằm tới.

Chỉ là hành động cố gắng dùng Cửu m Bạch Cốt Trảo khiến một đoàn sinh vật câm miệng, cuối cùng vẫn là không có được bất kỳ hiệu quả nào, đơn giản là tay nàng đi qua đã rơi xuống trong lòng bàn tay một người khác.

Chợt mở hai mắt ra, lúc này Thư Nhã Phù coi như là chân chính tỉnh táo, nhìn về phía người đàn ông ngồi ở bên trên giường đệm!

Người đàn ông ở mép giường, một thân áo trắng lụa, áo choàng tùy ý buộc, tóc dài buộc lên, mấy ngày nay khuôn mặt ẩn dấu dưới hình dáng mặt nạ mỏng giờ phút này gần trong gang tấc, con người màu hổ phách thâm thúy giống như bịt kín một mảnh sương mù, giờ phút này vãn tay nhỏ bé trắng nõn của nàng cầm vào trong lòng bàn tay to, trên mặt nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt sáng quắc nhìn cô gái trên giường.

Thấy Nam Cung Thần ở chỗ này, trong bụng nàng chợt hiểu được!

Khó trách a khó trách!

Khó trách bạch cầu hơn nửa đêm không ngủ cho tốt, ở chỗ này la to nói lớn hát âm ỉ, thì ra là thấy yêu nghiệt Tề vương gia a, luôn luôn thấy tuyệt sắc mỹ nam, bạch cầu cũng thích hát một bài dân ca, nhìn đến cảm nhận của bản thân, tâm tâm niệm niệm chủ nhân hoàn mỹ hoàn toàn, kinh thái tuyệt diệu trên trời ít có trên đất lại không, vậy còn không lập tức nửa đêm hát vang một khúc, biểu hiện mình rất vui sướng!

"Làm sao người lúc này chạy tới, hơn nửa đêm rồi!" Mở trừng hai mắt, xác định mình không có mộng du, Thư Nhã Phù giãy giụa muốn đem tay của mình rút ra, nhưng Nam Cung Thần mặc dù nhìn như vô dụng lại rất dùng sức nắm, nhưng vẫn không để cho nàng có thể rút về tay của mình.

"Hái Hoa tặc tự nhiên muốn hơn nửa đêm tới hái hoa, ban đêm gió lớn, cái gì kia." Bên khố môi Nam Cung Thần cười như không cười, đem tay Nhã Phù thả vào trong lòng bàn tay, ngón tay từ từ nắm bàn tay của nàng, cảm thấy phía trên tay nàng mềm mại khác với tay của mình.

Nhận thấy được động tác của hắn, Thư Nhã Phù chợt sửng sốt một chút, ngay sau đó một cước liền hướng trên người của hắn đá đi, chỉ là bị Nam Cung Thần ưu nhã trực tiếp khẽ nghiêng người tránh khỏi, dáng vẻ buông lỏng chỉ là giống như tùy ý dịch than dưới, nhưng lại vẫn là buông tay Nhã Phù ra.

Đưa tay đem chần hươg trên người lồi kéo, Nhũ Phũ cảm giác trên mặt mình nóng bỏng nóng bỏng, trong lòng bàn tay hình như còn có hãn mới vừa xoa bóp xẹt qua nhiệt độ cùng cảm giác, nghĩ như vậy, trên mặt nhiệt độ càng thêm tăng lên vài lần.

"Người đến lấy được hoan nghênh nhiệt tình của bạch cầu, nó đang cực kỳ mong đợi chờ người lâm hạnh, nhưng kính xin đừng tại trong phòng ta, chuyện gì đó quá kích thích, ta có thể tưởng tượng có thể tiếp nhận, nhưng không thể chính mắt cho ta xem đến a!"

Cả người bọc chần, Thư Nhũ Phũ dịch chuyển vào phía giường bên trong, mặt vô tội ngây thơ ngửa đầu nhìn về Tề vương Điện hạ ưu nhã, ánh mắt kia đắm đuối đưa tình, ôn tình thương hại, yêu hận dây dưa, cuối cùng yên lặng nói ra một phen như vậy, trực tiếp khiến bạch cầu đứng ở trên bả vai Nam Cung Thần liễu mạng cọ xát, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa từ trên bờ vai rớt xuống, cuối cùng vẫn là hai cái móng vuốt rất kịp thời bắt được y phục, mới vừa rồi không có trở thành vật rơi tự do.

Nam Cung Thần cúi đầu nhìn qua bạch cầu treo trên bả vai, ánh mắt rất dịu dàng, bên khóe miệng vẫn mỉm cười như cũ, chỉ là lông toàn thân bạch cầu cũng dựng đứng lên, chỉ cảm thấy có một cỗ khí lạnh từ lòng bàn chân thẳng tắp chui lên ốt.

Cuối cùng. Trong bóng tối, Nhũ Phũ chỉ thấy mặt thất bại ủ rũ cúi đầu của con chồn Tiểu Tuyết, cái đuôi to rất nản rũ xuống đung đưa trái phải quét qua mặt đất, cẩn thận mỗi bước đi, cặp mắt tràn đầy thâm tình cùng lưu luyến không rời.

"Người tàn nhẫn làm trái tim nhỏ của bạch cầu bị tổn thương!"

Mắt thấy bạch cầu ủ rũ cúi đầu rời đi, Thư Nhũ Phũ nhìn cái dạng kia của nó suýt chút nữa thì bật cười, chỉ là cuối cùng vẫn nhịn được, nhìn lướt qua Tề vương Điện hạ đang thản nhiên, giờ phút này hãn đã tự phát ngồi lên

đầu giường rồi, vô cùng tự giác không cần chào hỏi liền bò lên.
Giường của nàng!

"Này, người trở về phòng người ngủ, đừng ở tại chỗ này của ta!" Đưa tay thọc người khác hai cái!

Nhìn Nam Cung Thần cử động, khuôn mặt nhỏ nhắn mới vừa thở bình thường một chút, lại nóng bỏng lần nữa.

"Hơn nửa đêm ngoan ngoãn đi ngủ, đừng làm rộn!" Giọng nói dịu dàng cứng chiu, âm thanh mang theo nhiều thương yêu!

Còn chưa phản ứng kịp, cũng đã bị một lực lớn kéo tới, cả người cũng đã nhào vào một vòm ngực ấm áp mang theo mùi thơm ngát, vốn là gò má nóng bỏng dán lên lồng ngực bẽn lẽn bình thản.

"Cũng không phải là ta muốn ồn ào, này, ta nói Tề vương gia, người làm rõ ràng a, cũng không phải là ta muốn ồn ào, ta đang ngủ ngon giấc, người chạy tới trong phòng ta làm cái gì? Trước ta rõ ràng đang ngủ ngon giấc, người chạy tới đánh thức ta đấy!"

Đưa tay đẩy một cái, chỉ là cuối cùng cả người vẫn bị nằm ở trong ngực ấm áp, ở giữa đều là hơi thở của hắn, gương mặt trong bóng tối không thấy rõ hồng đến vành tai, Nhã Phù rất là bất mãn phản bác người khác đối trắng thay đen.

"Đánh thức người? Vậy ngày mai không để cho bạch cầu ăn gà nướng rồi, hơn nửa đêm ca hát quả thật không được!" Tề vương gia thân nhiên đưa tay đem cô gái trong ngực ôm chặt hơn một chút, cảm nhận được sợi tóc trơn mềm của nàng, đáy lòng có mấy phần lửa nóng, đưa tay nhẹ nhàng phủ lên mái tóc dài giống như tơ của cô gái trong ngực, nhẹ nhàng mỉm cười mở miệng nói.

Bạch cầu đáng thương, cứ như vậy bị chủ nhân vô lương đoạt giường, hiện tại lại bị đẩy ra làm bia đỡ đạn rồi!

Bạch cầu thật là năm cũng trúng đạn!

"Ừm, ta có chút nhiệt, chúng ta không cần dựa vào chặt chẽ như thế đấy!" Ngửa đầu, tầm mắt nhìn về phía hướng cửa sổ đang mở, chỉ chốc lát sau, Thư Nhã Phù yên lặng mở miệng.

"Bốn vương cũng cảm thấy hơi nóng, y phục mặc hơi nhiều, nếu không chúng ta cũng cởi đi!"

Đối mặt với lời nói của Thư Nhã Phù, cười khẽ một tiếng, bàn tay của Nam Cung Thần đang phủ lên mái tóc dài dừng một chút, khoan thai mở miệng.

Thư Nhã phù: "."

Đối mặt với sự yêu nghiệt của người nào đó, Nhã Phù mặc cảm, gấp qua da mặt dày, chưa từng thấy qua da mặt dày như vậy, mất đi còn là đường đường Vương Gia một cường quốc, cư nhiên vô sỉ như thế, nửa đêm bò lên giường người ta.

Thật ra thì nàng cũng không suy nghĩ một chút, hai người bọn họ coi như là vợ chồng danh chánh ngôn thuận, có bái đường thành thân, đêm động phòng hoa chúc mặc dù có chút không giải thích được, không biết lúc nào thì có, nhưng vẫn là cũng từng có qua, con trai cũng sinh ra rồi, người khác xem ra nói, hành vi bây giờ của Nam Cung Thần chỉ có thể gọi là ân sủng gọi là cưng chiều!

"Ngoan, ngủ, ta chỉ là muốn ôm người một cái!" m thanh dịu dàng từ đỉnh đầu truyền đến, khiến thân thể Nhã Phù vốn là đã cứng ngắt từ từ buông lỏng xuống.

Vì thế, Thư Nhã Phù chỉ có thể trầm mặc không nói, không tiếng động chẳng có tiếng, kết quả cuối cùng chính là. Trong sự trầm mặc không có bộc phát, chỉ là trong sự trầm mặc, nàng ở trong ngực Nam Cung Thần dần dần ngủ mất.

Cảm thụ cô gái trong ngực dần dần mềm mại xuống, Nam Cung Thần khẽ cười một chút, đem chân kéo đến cảm của nàng đắp kín, mới vừa nhắm mắt đem kích động cùng nhiệt độ trong người đè xuống, dần dần cũng chầm chậm ngủ.

Có nàng ở bên người, hẳn có thể đủ bình tĩnh ngủ yên như vậy!

Ngày thứ hai lúc tỉnh lại, Nam Cung Thần đã rời đi rồi, trong phòng cảm giác hình như còn có hơi thở của hắn.

Đầu óc Nhã Phù dần dần tỉnh táo lại, gương mặt đỏ mấp phần, bên khóe miệng không cảm được lộ ra một nụ cười ngọt ngào, chính nàng cũng không có phát hiện, lúc này nàng ngồi ở trước gương trang điểm, tóc dài xõa buông rơi, quần áo một màu trắng, ngọt ngào cười yếu ớt, ánh mắt dịu dàng ấy chính là phong cảnh đẹp nhất.

Nam Cảnh đi theo Vân Nhạc Hằng cùng đi tìm Thư Nhã Phù, xa xa thấy được một phong cảnh như vậy, vốn là đang bước đi đến, nhưng chính mình cũng không có nhận thấy được thời điểm đã dừng lại, nhìn một phong cảnh tốt đẹp như vậy cũng không muốn phá hư nó.

"Nam công tử, độc của lệnh muội cũng không thể trì hoãn, ta cũng cần dịch độc con chồn này!" Vân Nhạc Hằng cũng giống nhau thấy được một màn kia, hơi sững sờ lại khôi phục lại, nhìn Nam Cảnh bên cạnh đã dừng bước, đột nhiên lạnh lùng mở miệng nói.

Hai người ở ngoài cửa sổ nói chuyện, Vân Nhạc Hằng cũng không có đem hạ thấp âm thanh, tự nhiên cũng bị Nhã Phù trong phòng nghe vào trong lỗ tai.

Tiện tay cầm lên một trâm ngọc trên bàn vấn tóc lên, quay đầu đi về phía cửa, mở cửa, cất bước đi ra: "Ta đang muốn đi tìm gia đình ta, hai vị đã đến như vậy rồi vậy thì cùng nhau đi!"

Mà Thư Vũ Trạch cũng đã rời giường, mà ở trong phòng Vũ Trạch đi ra ngoài, còn có Nam Cung Thần, ngược lại không có gặp Liễu Trì, sợ rằng vừa bị Nam Cung Thần phái đi ra làm chuyện gì rồi.

Nhìn một người tự nhiên ngồi ở chỗ đó uống trà, Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù nghĩ đến tối hôm qua cùng giường chung gối, gấp không thể tra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ một chút.

Một thân áo dài màu trắng, đã sớm thay cho trang phục hạ nhân, khiến Tề vương gia mặc quần áo của gã sai vặt kia, thật sự là lần đầu tiên đã đầy đủ rồi, nhiều mặc mấy lần người khác đồng ý, Thư Nhã Phù đều không đồng ý! Người này vốn là phải là thiên chi kiêu tử (con trời), Phong Hoa Tuyệt Đại, có thể nào khiến y phục rách rưới này phá hư! Lập tức trên đường đến Nam gia, Thư Nhã Phù mạnh mẽ kéo hăn chạy đi chi nhánh Nghe Thường phường ở Thần Kinh mua quần áo.

Mà đối với hành động của bọn họ, mấy người Nam Cảnh cũng chỉ là mặt đen thui, cũng không có nói gì nhiều theo ở phía sau.

Vẫn thay vào khuôn mặt dân chúng bình thường như trước, Nam Cung Thần mỉm cười, đưa tay kéo Nhã Phù qua: "Đến rồi! Tối đây thử một chút bánh ngọt này, người thích!"

Hậu tri hậu giác, Thư Nhã Phù rất tự nhiên há mồm ăn bánh ngọt Nam Cung Thần dứt tới khóe miệng, Quế Hoa Cao, mùi thơm ngát mềm mại trắng nõn, vào miệng trơn trượt, cũng là ăn ngon! Quế Hoa Cao này không biết Nam Cung Thần là từ nơi nào lấy được.

"Ừm, ăn ngon!"

"Ăn ngon thì tiếp tục ăn một chút, !"

Ngón tay thon dài lại vân vê một khối bánh ngọt đưa đến khóe miệng, một cô gái cũng là phối hợp há mồm ăn, bộ mặt hưởng thụ lộ ra không khỏi thích ý mỉm cười.

Hai người nói chuyện tự nhiên, thái độ thân mật giống như tình cảm vợ chồng sâu đậm, mà hai người hoàn toàn quên mất giờ phút này còn có hai người khác tồn tại!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Sư Huynh Sư Muội, Hừ!

Vân Nhạc Hằng nhìn nam tử khí chất xuất chúng từ trên xuống dưới một lượt, gương mặt bình thường không có gì lạ, nhưng hắn đã nhìn ra, gương mặt này cũng không phải diện mạo chân chính của hắn, làm Thần y đối với chuyện dịch dung như vậy, hắn còn có thể đoán được một chút, mặc dù mặt nạ người này rất mỏng, nhưng hắn vẫn hoài nghi.

Nhìn nam tử này từ trên xuống dưới, giở tay nhấc chân đều phát ra quý khí ưu nhã, tư thái tự nhiên tùy ý, cũng có khí chất tuyệt vời!

"Ta cũng cần phải ăn!"

"Xèo xèo ——!"

Lúc Vân Nhạc Hằng nhìn lên nhìn xuống Nam Cung Thần đánh giá, một bóng người nhỏ liền chui ra, chạy về phía Thư Nhã Phù, mà đồng thời, một đoàn vật thể màu trắng không rõ 'lai lịch', động tác cũng thật nhanh chạy về phía ngực Nam Cung Thần .

"Ta cũng cần phải ăn!" Cười híp mắt, đôi tay ôm eo Nhã Phù, mặt Thư Vũ Trạch khả ái chu môi, bộ dạng đáng yêu trực tiếp khiến Nhã Phù xúc động.

Đứa con nhà mình thật là đáng yêu siêu cấp vô địch, mà cũng hiểu chuyện khéo léo thông minh, thật không hổ là con trai bảo bối của nàng!

Mở cờ trong bụng, Nhã Phù lập tức đưa tay lấy một cái bánh ngọt đút tới khóe miệng con trai bảo bối !

Bên kia Nam Cung Thần thủy chung mỉm cười tự nhiên, đưa tay sờ sờ cằm Bạch Cầu, trêu chọc Bạch Cầu vui vẻ ra mặt, hí mắt đáy lòng cảm thán, sự mò mẫm của chủ nhân thật rất thoải mái!

"Vị này có phải là diệu thủ thánh y Vân công tử trên giang hồ đồn đại hay không!" Nam Cung Thần mỉm cười nhìn về phía hai người ở cửa, hình như lúc này mới phát hiện nơi này còn có hai người khác nữa.

"Đúng vậy, các hạ là?"

"Ta chỉ là quản gia của công tử nhà ta, hạng người vô danh như ta, Vân công tử làm sao có thể biết được!"

Vân Nhạc Hằng cũng không tò mò lắm với thân phận của người trước mắt mình, đáy lòng hằn cho rằng người ở trước mắt này không đơn giản, cho nên hẳn sẽ không kinh ngạc khi biết được thân phận của người nọ, nếu như người này thật sự là một quản gia như lời hắn nói, một quản gia có khí chất như vậy, thì sợ rằng người chủ nhân nhà này cũng không tầm thường.

"Hai vị lại đây ngồi đi, các người muốn nước bọt của Bạch Cầu, thì nên cùng Bạch Cầu thương thảo thật tốt, chúng tôi rất dân chủ, muốn trưng cầu sự đồng ý của người trong cuộc, cũng chính là Bạch Cầu đại nhân ngọc thụ lâm phong người gặp người yêu của chúng ta!"

Thư Nhã Phù ôm Vũ Trạch ngồi xuống bên cạnh Nam Cung Thần, mà Nam Cung Thần cũng đã đặt Bạch Cầu ở trên mặt bàn, Bạch Cầu đang ôm một miếng bánh ngọt Nam Cung Thần đưa cho nó, vui sướng ăn, nghe được Nhã Phù nhắc đến nó, hơn nữa lời nói rõ ràng cho thấy khen ngợi nịnh bợ, cái đuôi to lập tức liên quẫy quẫy mấy cái, mắt to đảo một vòng, rồi ngừng lại trên người chủ nhân vĩ đại, Nam Cung Thần mỉm cười ưu nhã, dưới ánh mắt thản nhiên, rất phối hợp gật đầu đồng ý.

"Con chồn tuyết này thật thông minh, hiếm có, không ngờ có thể thấy con chồn tuyết như vậy, hình như nhân tài của Bắc Việt quốc đều có cực

phẩm Linh Thú, càng không ngờ ở Nam Phong quốc ẩm áp này cũng có cơ hội nhìn thấy con chồn tuyết vốn sống ở vùng lạnh, rất khó thuần phục, mà ở Bắc Việt quốc cũng rất ít xuất hiện con chồn tuyết cực phẩm và tính tình kiêu ngạo, độc tính kịch liệt như vậy!"

So với Nam Cảnh thận trọng, Vân Nhạc Hằng ngược lại lộ ra vẻ thản nhiên, tùy ý kéo một cái ghế ngồi xuống, đôi mắt nhìn về phía cửa, phần lớn thời gian đều nhìn Bạch Cầu.

Bắc Việt quốc mới vừa bắt được con chồn tuyết, ánh mắt Nam Cảnh nhìn chằm chằm, nghĩ, chẳng lẽ bọn họ là người của Bắc Việt quốc?

"Bắc Việt quốc là một đất nước có khí hậu tốt, đất đai màu mỡ, lúc trước có cơ hội đi một chuyến, đây cũng là cơ duyên kỳ diệu mới gặp được con chồn tuyết này. Ấc, là cơ duyên kỳ diệu mới được Bạch Cầu đại nhân thông minh vô cùng, độc nhất vô nhị, mỹ lệ vô song coi trọng!"

Nhã Phù cười cười thản nhiên trả lời, biết Vân Nhạc Hằng hỏi như thế là có dụng ý gì, mà Bạch Cầu cũng là ở Bắc Việt quốc mới có được, chỉ là không nghĩ tới thời điểm gặp Bạch Cầu, vốn tưởng rằng con chồn tuyết cao ngạo này không dễ dàng thuần phục, nhưng Nam Cung Thần, người này vừa lộ mặt, sắc tâm của Bạch Cầu liền nổi lên, lập tức hấp ta hấp tấp dính lên người hắn, rồi gắt gao kề cận Nam Cung Thần, Nhã Phù rất hoài nghi, đến tốt cùng Bạch Cầu là giống đực hay giống cái! Nếu không tại sao nó vừa thấy Nam Cung Thần lại mở cở trong bụng như vậy, xuân tâm nhộn nhạo!

Mà lời này, Bạch Cầu ở một bên nghe nàng nói như vậy, rất bất mãn "Chi ——." một tiếng, Nhã Phù nhíu mày, nhìn bộ dạng nó tức giận giờ chân cảm thấy chơi thật khá, chỉ là nghĩ tới bây giờ còn muốn Bạch Cầu đại nhân phối hợp, cuối cùng đổi lời nói, lập tức khiến Bạch Cầu đáng lẽ nhảy dựng lên liền vui vẻ ra mặt, há miệng gặm tiếp Quế Hoa Cao.

"An cô nương, muội muội ta khi đó có đắc tội nàng, ta thay nàng ấy xin lỗi các người, chỉ là hiện giờ muội muội trúng kịch độc, xin người giúp một tay để giải độc!"

Đáy lòng Nam Cảnh hiện rất nóng vội, nhưng hiện tại còn chưa rõ thân phận người này, mặc dù bây giờ mấy người bọn họ bị hãm giam lỏng ở trong phủ, nhưng mà hiện tại chưa xác định thân phận cũng không thể tùy ý động thủ, dù sao cũng phải kiên dè gia tộc Chiến Bắc Sính bên kia nữa.

Đây cũng là lý do tại sao, cha mẹ cùng với trưởng bối trong nhà không có lộ mặt, lại để cho hãm nói chuyện với bọn họ, chỉ vì tình hình hiện tại trên triều rất nhạy cảm, mà dính dáng đến Chiến Vương gia của hoàng gia, càng cần cẩn thận thêm mấy phần!

Mà khi biết Nam Liên Nhi bị ngất vì trúng độc, mẫu thân vốn là sinh quái bệnh lại càng thêm phần nộ, thiếu chút nữa tự mình cầm đao xông lại, nếu không phải bị phụ thân ngăn cản, chỉ sợ sớm báo thù vì ái nữ!

"Một sợi lông mao của Bạch Cầu cũng có giá ngàn vàng, huống chi là đồ trong cơ thể!" Vừa ăn Quế Hoa Cao, Thư Vũ Trạch mềm mại cười khả ái đột nhiên mở miệng.

Dáng vẻ thật đáng yêu, rất đơn giản tinh khiết, nhưng lời nói ra khiến Nam Cảnh thiếu chút nữa muốn lật bàn, một cọng lông nao cũng trị giá ngàn vàng, được rồi! Cái này là sự thật, lúc trước hãm đã nghe Vân Nhạc Hằng nói, con chồn tuyết này vô cùng quý hiếm, toàn thân cao thấp đều là bảo vật, mà một cọng lông mao nói giá ngàn vàng cũng không coi là nói quá, nhưng nước bọt làm sao có thể coi là đồ trong cơ thể!

"Công tử nhà ta lên tiếng!" Thư Nhã Phù vui vẻ ra mặt, loại chuyện thu tiền như vậy, nàng rất thích!

Hít sâu một hơi, Nam Cảnh bình phục hô hấp, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Nam Cung Thần, theo ý hãm Nam Cung Thần mới là chủ sự, cho dù

hắn tự xưng mình chỉ là một quản gia mà thôi.

"Chuyện tiền bạc không thành vấn đề, xin Vân công tử sớm đem độc tố con chồn tuyết này đẩy hết ra ngoài, giúp muội muội ta giải độc!"

"Tiểu công tử chúng tôi tuổi còn quá nhỏ, phương diện tiêu xài tiền bạc tất cả đều do Thất Thất phụ trách! Người và nàng nói đi!"

Nam Cung Thần không chút để ý tới chuyện này, đưa tay cầm bình trà trên mặt bàn, tự rót trà cho mình và Nhã Phù, thuận tiện rót một chén cho Bạch Cầu đang ăn Quế Hoa Cao đầy miệng.

Ngẩng đầu mỉm cười, đưa tách trà đến trước mặt của Nhã Phù, sau đó bưng ly trà của mình từ từ ưu nhã uống.

Tự nhiên mà kiên định xem Vân Nhạc Hằng cùng Nam Cảnh như không có mặt ở nơi đây!

"Vậy không được, đưa ngân phiếu trước cho ta, Bạch Cầu tương đối có chủ kiến, không có thấy được vàng thật bạc trắng nó sẽ không tùy tiện nhổ nước miếng đấy!"

Nhã Phù nâng chung trà lên, ngửa đầu một hớp uống hết, sau đó mới thông thả ung dung trả lời, đợi cho thuốc giải xong, đến lúc đó bọn họ không trả tiền thì sao, không thể tùy tiện tiện tiện để cho người ta quỵt nợ như vậy, không đúng?

Bạch Cầu uống một ngụm trà, hình như đối với nước trà này rất không hài lòng, uống một hớp nhỏ, mặt ghét bỏ, le lưỡi phun nước miếng ngay bên cạnh!

Nghĩ đến trước đây ở trong Tề Vương phủ, Tề vương Điện hạ yêu cầu chất lượng sinh hoạt rất cao, không chỉ ánh mắt của Bạch Cầu bị yêu nghiệt đường thành lợi hại cao thâm, đối với cái ăn cũng bắt bẻ từng chút.

Như thế là không tùy tiện nhổ nước miếng sao? Đôi tay Nam Cảnh cũng đã nắm thành quả đấm, cố nén kích động muốn giết người xuống!

"Được, ta sẽ cho người lập tức đưa ngân phiếu một ngàn lượng tới đây, đem nước bọt của Bạch Cầu giao cho Vân công tử để chuẩn bị thuốc giải!"

Cẩn rằng nghiêng lợi, Nam Cảnh để lại những lời này lập tức xoay người vội vã rời đi, nếu hắn tiếp tục ở lại nơi này, hắn sợ mình sẽ nhịn không được nữa mà rút dao giết người.

Vân Nhạc Hằng ở lại một mình, sắc mặt nhàn nhạt, đôi mắt tràn đầy hứng thú tò mò nhìn chăm chăm Bạch Cầu, không có một chút ý tứ muốn rời khỏi, như vậy có thể nói, vị sư huynh này thích nghiên cứu các loại thuốc độc, nhất định sẽ vô cùng vui lòng ngày ngày đi theo bên cạnh Bạch Cầu, nghiên cứu sinh hoạt hàng ngày của một con chồn tuyết đầy độc tố như vậy.

"Nghe nói, trên giang hồ trừ đi Thần y thành danh đã lâu, người có y thuật giỏi nhất chính là Vân công tử?" Lông mày Thư Nhã Phù hơi hơi nhíu lại, "Vân công tử chỉ vừa nhìn thấy Bạch Cầu đã biết là con chồn tuyết, hơn nữa biết Nam Đại tiểu thư trúng độc Bạch Cầu cũng sẽ không chết ngay được, tại sao còn cần đặc biệt đến đây?"

Đối với vị sư huynh Vân Nhạc Hằng này, sư phụ đã từng nói qua với nàng, có lẽ các loại thuốc ly kỳ, cổ quái nàng hơn hắn một chút, nhưng mà nói về thuốc độc, Vân Nhạc Hằng nhất định là đứng đầu, mà lúc nói đến người sư huynh này, sư phụ luôn vô cùng đau đớn, hiển nhiên đối với tên đồ đệ này của mình, đối với việc học tập y thuật thì rất có tương lai, nhưng lại có hứng thú nghiên cứu độc thuật, người vô cùng đau lòng.

Bây giờ ánh mắt của Vân Nhạc Hằng nhìn chăm chăm Bạch Cầu, Thư Nhã Phù coi như có chút hiểu tại sao sư phụ đau lòng như vậy, một lòng chỉ muốn đem độc thuật nghiên cứu đến đỉnh cao, không hiểu được y thuật là

không thể nào hoàn thành, nhưng cứ như vậy, sẽ có nhiều hạn chế, y thuật nhất định không thể trở thành người đứng đầu được.

Dĩ nhiên, nói đến y thuật, mặc dù Nhã Phù tự hỏi mình cũng may mắn, nhưng thật ra thì nàng thích nghiên cứu những thứ thuốc, vật lý kỳ cổ quái hơn, vì thế sư phụ Thần y lại một lần nữa thu nhận thêm một đệ tử, cả hai đều là Nghiệt Đồ!

"Ta có nói ta đến đây vì muốn giải độc cho Nam Liên Nhi sao?" Sắc mặt Vân Nhạc Hằng lạnh nhạt, ánh mắt vẫn không rời Bạch Cầu mở miệng.

Mặc dù hắn chưa nói, nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều, mà Nhã Phù đối với thái độ xem chuyện như không hề liên quan đến mình của hắn cũng chỉ có thể im lặng, hắn thẳng thắn trực tiếp nói, hắn phải lấy con chồn tuyết này nghiên cứu độc một chút đấy!

Nam Cảnh đáng thương, Nam Liên Nhi đáng thương!

Thư Nhã Phù lúc này đột nhiên cảm thấy thật may mắn vì Nam Cảnh và Nam Liên Nhi không có ở nơi này, nếu không, nghe Vân Nhạc Hằng, Vân Đại Thánh y nói lời này chắc là giận đến hộc máu.

"Ha ha, nếu như mà ta đem lời vừa rồi của người nói lại với Nam Đại công tử, không biết hắn sẽ còn tôn kính thánh y như người nữa không ? !"

"Ha ha, nếu như mà ta đem lời vừa rồi của người nói lại với Nam Đại công tử, không biết hắn sẽ còn tôn kính thánh y như người nữa không ? !"

"Hắn không dám!"

Vẫn chưa có cho nàng một cái liếc mắt, lúc này Vân Nhạc Hằng từ từ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Thư Nhã Phù, dáng vẻ tò mò vô cùng hứng thú giống như đang nhìn con chồn tuyết, lập tức tâm tình tốt hơn một chút, cũng hăng hái trả lời câu hỏi của Nhã Phù.

Ánh mắt chuyển qua người Nam Cung Thần, nhìn lên nhìn xuống đánh giá chỉ trong chốc lát, bên khóe miệng Vân Nhạc Hằng lộ ra nét cười lạnh, nhưng sau đó lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh nhạt, trên khuôn mặt tuấn tú hình như luôn mang theo cảm giác lạnh lẽo, chỉ có nhìn độc, bao gồm Bạch Cầu, loại sinh vật mang độc này, mới có chút nét mặt một người bình thường nên có.

" Tề vương gia Đông Ly quốc lại có thể biết xuất hiện tại Nam Phong quốc, chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn biết tin tức này!"

Trong bụng chột giật mình, Vân Nhạc Hằng đột nhiên nói ra thân phận của Nam Cung Thần, khiến Thư Nhã Phù nhảy xuống, tay ôm Vũ Trạch dùng lực một chút, tròng lớn cặp mắt, khiếp sợ nhìn Vân Nhạc Hằng.

Hắn làm sao biết được thân phận Nam Cung Thần, mặc dù thân phận Nam Cung Thần tôn quý, nhưng đó cũng là Tề vương gia Đông Ly quốc, hưởng chi hiện tại hắn không phải quang minh chánh đại đi sứ đến Nam Phong quốc, nếu như hắn xảy ra chuyện gì ở chỗ này, cái đầu trên cổ cũng khó mà giữ.

"Vân công tử thật nhạy bén, Bốn vương chỉ đuổi theo tìm vương phi trốn nhà mà thôi! Chỉ là lần này đi có chút xa."

Nam Cung Thần mỉm cười, đang nói chuyện, mặt mày nhu tình lướt mắt nhìn Nhã Phù, không chút cáu giận cùng kinh ngạc vì bị người khác vạch trần, giống như bị Vân Nhạc Hằng đoán được hắn đã sớm nằm trong bàn tay.

Thư Nhã Phù quay đầu, hoàn toàn làm ngơ với ánh mắt tràn ngập nhu tình của người nào đó, tán tỉnh ở trước mặt người khác, hơn nữa con trai mình vẫn còn ở nơi này, mặc dù da mặt nàng đã rất dày rồi, nhưng mà với loại chuyện như vậy, còn là so ra kém Nam Cung Thần yêu nghiệt kia, người này hoàn toàn không chút kiêng kỵ.

"Tề vương phi? Ngược lại ngoài dự đoán!" Ánh mắt Vân Nhạc Hằng chuyển tới trên người Nhã Phù, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một lần, đáy mắt không chút che giấu hàm ý khi dễ cùng khinh thường, đồng thời ánh mắt lại lướt qua Thư Vũ Trạch ở trong ngực Nhã Phù.

Mặt không cảm xúc, lạnh lùng nói: "Con trai sinh ra, không giống mẹ!"

"Phốc —— Ặc, ha ha ha!"

Thư Vũ Trạch vốn đang ngoan ngoãn ở trong lồng ngực của mẹ, ăn Quế Hoa Cao, uống ly trà của Nhã Phù, nhưng vừa rồi lại không nhịn được, mới vừa uống vào trong miệng một hớp, thiếu chút nữa phun toàn bộ ra ngoài.

Chỉ là sau đó nhận thấy được mình cười như vậy thật vô lễ, Thư Vũ Trạch thu lại nụ cười trộm nhìn mẹ mình một cái, ánh mắt lại chuyển đến Tề vương gia vừa cười dịu dàng vừa ung dung .

Chỉ thấy Tề vương gia cười như không cười nhìn nàng, vờ vờ mái tóc dài của nàng trấn an: "Sau này nên sinh thêm mấy đứa giống nàng!"

.....

Yêu nghiệt đã tu luyện thành tinh rồi, như vậy cũng có thể đùa giỡn nàng, Thư Nhã Phù mặc cảm, chỉ có thể tiếp tục liếc mắt làm bộ như không có nghe thấy.

Thật ra thì so với Nam Cung Thần, làm cho Thư Nhã Phù cảm giác không thể tin được chính là Vân Nhạc Hằng, cái nam nhân băng sơn mặt lạnh này cứ nhiên cũng sẽ nói lời như vậy, thật sự làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

Không có ý định tiếp tục đùa giỡn, nàng bình tĩnh nhìn Vân Nhạc Hằng, mở miệng nói: "Vân đại Độc Y, không biết người có nghe nói sự phụ Thần y của người, còn thu thêm một người đồ đệ khác hay không?"

"Làm sao người biết sư phụ ta là Thần y?" Lúc này, hắc mới thật sự chăm chú nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng.

Chân mày hơi nhíu lại, mặc dù sư phụ gởi từng thư nói qua chuyện như thế, nói là lại thu thêm một Nghiệt Đồ, còn là một nữ nhân đấy!

Mà quan trọng hơn là, chuyện hắc là đồ đệ của Thần y, hắc chưa từng nói với bất kỳ ai, mặc dù ở trên giang hồ có một chút danh tiếng, nhưng người khác chưa bao giờ biết hắc là đệ tử Thần Y, người đã ẩn cư chốn rừng núi.

Nhưng là bây giờ, người con gái trước mắt này nói như vậy, lại khẳng định sự thật này, nàng không phải tùy tiện nói bậy, mà là thật sự biết chuyện đó.

"Làm sao người biết sư phụ ta là Thần y?"

Đáy mắt mang theo ý lạnh khóa trên người của nàng, trừ hắc ở ngoài, người biết chuyện này chỉ sợ cũng chỉ có sư phụ của hắc mà thôi, nhưng Tề vương phi sống an nhàn sung sướng làm sao có thể biết được những chuyện này?

"Aha, đương nhiên là có người nói cho ta biết, người nếu không có nói cho người khác biết, vậy dĩ nhiên là sư phụ người nói rồi!" Thư Nhã Phù một chút cũng không để ý đến câu hỏi của hắc, bắt chước bộ dạng vô cùng đau đớn, tiếp tục nói, "Nha đầu chết tiệt kia, sao người cái gì không học, lại giống sư huynh chó má của người, thích Bàng Môn Tả Đạo, không học y thuật của vi sư thật tốt, cái gì, người không phải biết sư huynh người là ai? Để lão già ta suy nghĩ một chút, hình như mọi người gọi hắc diệu thủ thánh y chó má gì đó, cái gì không học lại đi học chút da mao, cả ngày chỉ biết những thứ vật độc kia, Tiểu Hồn Đản!"

Bắt chước xong, Thư Nhã Phù lại rất nghiêm túc gật đầu một cái, nhìn về phía Vân sư huynh Vân Nhạc Hằng đã ngây người, nói: " Khi đó lão già

nói như vậy đấy!"

Nếu như lúc này Vân Nhạc Hằng còn không biết chuyện gì xảy ra, nhất định là thông minh hẳn có vấn đề, hơn nữa có thể đem nhất cử nhất động lão đầu tử, vẻ mặt, thói quen cử động cũng bắt chước giống như đúc người, cũng chỉ có người cùng hẳn vô cùng thân cận mới có thể làm được, hơn nữa lời như vậy, quả thật giống như là lời lão già nói.

Như vậy. Người con gái trước mắt này, Tề vương phi Đông Ly quốc chính là sư muội của hẳn? !

Đột nhiên có biến hóa, khiến Vân Nhạc Hằng có chút sững sờ, mặc dù sớm biết được mình có một tiểu sư muội, nhưng biết là một chuyện, hôm nay là lần đầu tiên bọn hẳn gặp mặt nhau. Ngạch, không tính, ngày hôm qua ở trong quán rượu mới là lần đầu tiên gặp mặt.

Nhưng An Thất Thất là sư muội của mình. Thật sự khiến Vân Nhạc Hằng có chút khó hiểu, vương phi trong vương phủ thành sư muội của mình, sư phụ luôn luôn thích cư ngụ ở rừng sâu núi thẳm, lúc nào thì chạy đi Đông Ly quốc, còn thu một đồ đệ địa vị tôn quý như vậy?

"Sư huynh a! Lần đầu tiên gặp mặt, người có phải nên cho một chút lễ ra mắt hay không!"

Vân Nhạc Hằng còn chưa có lấy lại tinh thần, mà nữ nhân nào đó đã cười híp mắt xề lại gần, đưa tay bày tỏ muốn lễ gặp mặt rồi!

Đuôi lông mày Nam Cung Thần cột nhũ, khóe mắt giơ lên nhìn lướt qua mặt đầy mong đợi của Thư Nhã Phù, mặc dù đã sớm có điều tra cùng hoài nghi, nhưng chuyện nàng là đồ đệ Thần y, hôm nay cũng là lần đầu tiên hẳn nghe chính miệng nàng nói đến chuyện này, hơn nữa không nghĩ tới Vân Nhạc Hằng lại là sư huynh của nàng, sư huynh sư muội, Hừ!

"Sư thúc đại nhân, có phải cũng nên có một phần lễ ra mắt cho ta hay không ?!"

Thư Vũ Trạch đã nhảy xuống từ trên người Thư Nhã Phù, tay nhỏ bé duỗi dài, mặt thành khẩn đơn thuần ngửa đầu nhìn vị sư thúc này.

"Người thật sự là sư muội của ta? Khi nào thì Sư phụ chạy tới Đông Ly quốc thu phục người làm đồ đệ?"

Vân Nhạc Hằng vẫn có mấy phần không tin, không phải không tin lời Nhã Phù nói, thật sự là đối với sư phụ mình hẳn quá quen thuộc, từ nhỏ đi theo sư phụ, hẳn vô cùng rõ ràng tính tình sư phụ mình, không thích nhất chính là những con em hoàng tộc nhà cao cửa rộng kia, tại sao đột nhiên chạy đi thu một vương phi làm đồ đệ, sự thật này thật sự làm cho hẳn phải hao tâm tổn khí để lý giải.

"Đúng vậy, Đúng vậy, ban đầu tên kia chết sống muốn thu ta làm đồ đệ, chỉ là sau đó không bao lâu liền hối hận! Nói là lại thêm một người Nghiệt Đồ, lại nói, lúc ban đầu ta không phải là Tề vương phi như huynh nói, sư phụ cũng không biết thân phận của ta! Ah, cũng đã lâu rồi không có gặp lão nhân gia!"

Nàng cũng không có nói láo, ban đầu sư phụ nhìn trúng nàng, muốn thu nàng làm đồ đệ, chứng kiến nàng học tập y thuật, đối với biểu diễn những thứ ly kỳ cổ quái kia rất hứng thú, liền các loại cảm thán lại cảm thán.

Vân Nhạc Hằng nhìn chăm chăm cô gái trước mắt, còn có hai cái tay lớn nhỏ đưa đến trước mặt mình, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chỉ có thể khẳng định.

Anh mắt sẽ không nói dối, hẳn không có nhìn ra người con gái trước mắt này có bất kỳ thần sắc hẳn chờ đợi, cộng thêm lời nói lúc trước của nàng cũng làm cho hẳn tin rồi.

Chỉ là để phải đưa lễ ra mắt, hẳn biết nên đưa những thứ gì cho tốt?

Hẳn nhiều nhất là cái gì? Thuốc độc!

Hẳn quý nhất gì đó là cái gì? Thuốc độc!

Đồ đáng giá nhất hẳn có là cái gì? Như cũ là Thuốc độc!

Hẳn có thể cho ra là cái gì? Giống như chỉ có Thuốc độc rồi !

Từ trong lòng ngực móc ra mấy bình, trên mặt Vân Nhạc Hăng lạnh lùng có vài phần không nở, còn có một phần không xác định, quàng ra mắt đưa thuốc độc có phải không tốt lắm hay không? Hơn nữa. Quay đầu nhìn khuôn mặt Thư Vũ Trạch hồn nhiên vô tội!

Nội tâm hẳn lại rối rắm đau lòng!

"Ai nha, những thứ này là cái gì chứ ? Ta xem một chút!"

Không đợi Vân Nhạc Hăng mở miệng nói gì, Thư Nhã Phù đã tự mình động thủ lấy mấy bình sứ của hẳn để lên bàn, cẩn thận phân biệt, đáy mắt thêm mấy phần bội phục cùng kinh ngạc, nàng là không nghĩ tới sư huynh lại mang theo nhiều loại thuốc độc tùy thân như vậy.

"Hóa cốt phấn! Xích Huyết đan! Ai nha, còn có loại đồ chơi này, còn có cái này không tồi, cái này chắc chắn rất độc cay. Sư huynh, lòng tốt của người đồ không ít a! Hơn nữa phấn hóa cốt này, ra ngoài du ngoạn, là độc dược giết người cần chuẩn bị!"

Thư Nhã Phù nhìn một chút liền phân biệt được mấy loại độc, một điểm nghi ngờ cuối cùng của Vân Nhạc Hăng cũng đã tiêu trừ, có thể đơn giản đoán được mấy loại thuốc độc hẳn lấy ra như vậy, không phải người bình thường có thể làm được, cho dù có thể làm được cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

"Đồ ta sẽ thu giúp người, người mang nhiều thuốc độc như vậy không được! Dễ bị người phát hiện!" Thư Nhã Phù vẫn không có động thủ, vẫn khí định thần nhàn, Tề vương gia ung dung mỉm cười vung tay lên, trực tiếp đem tất cả bình dược thu về trên tay mình, nói như thể là chuyện phải làm!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Nghe Lén, Phát Hiện?

Ngồi yên, thu tất cả mọi chuyện trong mắt, Nam Cung Thần vô cùng đơn giản, nhưng nếu Thư Nhã Phù muốn lấy lại đồ vật từ trên tay của hắn, sợ rằng có chút khó khăn.

Trùng lớn cặp mắt, nhìn đồ vật vốn là trước mặt mình lại chuyển đến trên tay Nam Cung Thần.

Thư Nhã Phù nhìn chăm chăm này mấy bình bảo bối của Vân Nhạc Hằng, bất mãn lầm bầm: "Võ công cao cường, tính tình lại giống hồ ly, độc này người kia giữ sẽ không hữu dụng, để bên cạnh ta còn có thể phòng thân!"

"Vương phi rất bất mãn, cảm thấy mang theo độc này chơi rất khó, hay là nên nói người cần dùng đến hóa cốt phấn này?" Mỉm cười, Nam Cung Thần cầm lên một chai trong đó nói.

Thân thể run rẩy, Thư Nhã Phù nhìn ngón tay thon dài tùy ý cầm bình sứ, thân thể giật mình, lập tức ngồi lại vô cùng đoan trang, nghĩa chánh ngôn từ: "Ta lại không giết người, mang theo cũng không có chỗ dùng, còn Vương Gia người mang theo sẽ tốt hơn một chút!"

Nghe được đáp án mình muốn, Tề vương Điện hạ kinh thái tuyệt diệu, phong tư trác tuyệt mới vừa khoan thai đem vật gì đó trên tay để ở một bên, đồng thời từ trong lòng ngực móc ra một khối ngọc bội đưa cho Nhã Phù, đôi mắt nàng vẫn nhìn về phía độc kia, khuôn mặt vô cùng tiếc hận, mỉm cười mở miệng: "Người cũng đừng tiếc, những thứ đồ này ta giữ lại tất sẽ hữu dụng, cái này cho người!"

Nếu để cho Liễu Trì hoặc Hồng Ưng thấy ngọc bội này, nhất định sẽ thất kinh, ngọc bội này chưa bao giờ rời khỏi người Nam Cung Thần, thấy cái ngọc bội nũng như thấy Nam Cung Thần, ngọc bội kia đại biểu cái gì, bằng vào một khối ngọc bội nho nhỏ này, trong lòng Thư Nhã Phù u ám, một khối ngọc bội nho nhỏ thật tính không ra, bao nhiêu tiền bạc cũng mua không được .

"Cái ngọc bội này, chẳng lẽ coi như là tín vật đính ước? Mẹ mau thu, nhìn ngọc bội kia như rất đáng tiền, thượng đẳng a!"

Lần này Nhã Phù còn chưa mở lời, đáy mắt Thư Vũ Trạch thoáng qua một hồi kinh ngạc, ngay sau đó lập tức tiến lên đem ngọc bội từ trên tay Tề vương gia lấy tới nhét vào trong ngực của nàng, đồ tốt không thể để lộ ra ngoài, nhìn động tác như đúng tình hợp lý.

Cười một tiếng, đối với hành động của con trai mình, Nam Cung Thần không có nói thêm cái gì, tên tiểu tử này không chừng đã biết vật kia đại biểu cho cái gì, biết cũng tốt, đỡ có người đem ngọc bội này làm thứ đáng tiền gì đó cầm đi hiệu cầm đồ bán, nếu là như vậy hắn sẽ tức chết mất.

Những thứ độc này mặc dù đúng là đồ phòng thân rất tốt, nhưng độc tính quá mạnh, mà loại đồ như thế hắn không muốn cho nàng đựng vào, mặc dù bản thân nàng y thuật cũng đã vô cùng cao minh rồi, đồ đệ thần y, sư muội Vân Nhạc Hằng, độc thuật chắc hắn cũng sẽ không kém, nhưng hắn cũng không nguyện ý để cho nàng dùng những thứ này, hơn nữa còn có một điểm rất quan trọng là, hắn biết trên người nàng cũng đã có các loại thuốc phân ly kỳ cổ quái rồi.

Mà những món đồ này, hắn nên giữ lại sẽ tốt hơn!

"Này mà là ngọc bội bảo bối gì chứ, cư nhiên có thể đối thuốc độc bảo bối của sư huynh ta, ai, những chất trong thuốc độc kia rất ít ỏi, trên người

ta cũng không có những chủng loại thuốc như thế nữa, người cư nhiên cầm một khối ngọc bội như vậy nói đối liền đối!"

Bữu môi, vẫn lăm bằm, chỉ là động tác trên tay rất nhanh, đem ngọc bội đeo lên trên cổ của mình, trên mặt ngọc bội vừa đúng có một sợi dây, nghĩ đến trước Nam Cung Thần rất là cận thân mang theo bên mình.

Ngay sau đó có nhìn Vân Nhạc Hằng đang chăm chăm theo dõi bảo bối của mình, Thư Nhã Phù có chút thăng bằng, đầu gối không phải tiền từ trong túi của mình móc ra, chỉ là mình đã xài qua rồi một lần, tiện nghi Nam Cung Thần yêu nghiệt này.

"Sư huynh, huynh ở Nam Phong quốc cũng đã được một khoảng thời gian rồi chứ?"

Lưu luyện thu hồi ánh mắt, vẻ mặt lạnh lùng lạnh nhạt như cũ nhìn sư muội trước mặt mình, không biết vì sao, cảm giác khi nhìn thấy người sư muội này, hình như dự cảm không có chuyện tốt lành gì.

"Bởi vì khoảng thời gian gần đây ta nghiên cứu thuốc độc ở nơi này, cộng thêm những người khác muốn mời, cũng đã hơn nửa năm rồi."

Hơn nửa năm, đối với Vân Nhạc Hằng mà nói, đã coi như là rất lâu rồi, nếu là trước đây, sẽ không thấy bóng dáng hần, cho nên nói có vài người muốn tìm được hần cho giải độc ..., cũng không phải dễ dàng như vậy.

Năm đó Nam Cung Thần thân trúng kỳ độc, đã từng phái người tìm kiếm tung tích Vân Nhạc Hằng khắp nơi, cuối cùng hao phí thời gian rất dài mới tìm được người, chỉ là y theo quy củ của hần, cần tìm được một vị thuốc hần nói ra hần mới trị liệu, mà khi Vân Nhạc Hằng nói "Vân Vụ thảo" gần như đã tuyệt tích, vì vậy người của Nam Cung Thần đã không tìm được tung tích.

Phải biết, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám can đảm tùy ý uy hiếp hoặc là ép Vân Nhạc Hưởng vội vã, một người dốc lòng vì độc thuật, muốn ở trên thân người động tay động chân một chút, thì rất đơn giản, huống chi hẳn còn phải tìm cách giải độc cho người, cho nên không một ai dám có một câu oán hận hẳn, chỉ có thể ngoan ngoãn theo quy củ của hẳn đi tìm thuốc.

Vân Nhạc Hưởng liếc Nam Cung Thần một cái, nhìn nhìn hai chân y, nói: "Ta nhớ Tề vương gia đã từng phái người đi tới tìm ta, bây giờ có vẻ độc trên người người nên cũng đã được thanh trừ rồi! Sư muội chữa trị hay sao?"

Khẽ cười, Nam Cung Thần cũng không trả lời là đúng hay không, ánh mắt dịu dàng cương chiều nhìn Nhã Phù, có một số việc đã rất rõ ràng không phải sao?

"Ta có chút may mắn người trị liệu cho ta không phải người!"

"Ai, các người đừng nói những thứ kia nữa, sư huynh, muội hỏi huynh, huynh có biết ai là Huyết Thủ hay không, hoặc ai là Văn Diệp?"

Thư Nhã Phù hiện tại không muốn nghe hai người bọn họ nói chuyện nữa, những thứ tình ý này hỉ nên nói riêng với nàng thì tốt hơn, nàng tuyệt đối không thích bị người khác đùa giỡn trước mặt mọi người, nhưng với Tề vương gia mà nói hình như là không thể nào, người này rất thích tuyên cáo chủ quyền trước mặt bao người, điều này làm cho nàng rất khổ não.

"Huyết Thủ? Văn Diệp?"

Sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, trên khuôn mặt tuần tú không có biểu cảm, nhưng là trong ánh mắt lại có chút sững sờ cùng kinh ngạc.

Vân Nhạc Hưởng không rõ tại sao nàng lại đột nhiên hỏi đến hai người kia, coi như hẳn có biết một chút chuyện về hai người kia, thế nhưng cũng không biết rõ ràng chuyện về bọn họ.

Không nghĩ tới tiểu sư muội hôm nay vừa quen biết nhau của hã, lại đột nhiên hỏi chuyện của bọn họ .

"Đúng vậy, Huyết Thủ, hoặc là vị trí cùng tin tức Văn Diệp?"

Thư Nhã Phù vẫn chú ý thần sắc hã, đem thần sắc hã biến hóa trong nháy mắt xem ở đáy mắt, lập tức đáy lòng hiểu, Vân Nhạc Hằng nhất định biết một số chuyện về hai người kia, nhưng mà bộ dạng hã có chút quái dị.

Nhìn nhìn vẻ mặt nàng, biết nàng đã cho rằng mình biết một ít chuyện, Vân Nhạc Hằng dứt khoát trực tiếp mở miệng nói: "Đại khái ba tháng trước, huynh đã từng thấy qua bọn họ!"

"Thật, bọn họ bây giờ đang ở đâu? Huynh đồng thời nhìn thấy hai người bọn họ?" Vui mừng trong bụng, nhưng ngay sau đó Nhã Phù lập tức hỏi.

Huyết Thủ cùng Văn Diệp có gương mặt giống nhau, bọn họ đến tốt cùng là cùng một người, hay là khác nhau, điều này làm cho nàng rất là hoài nghi.

Một khát máu hung tàn, một tao nhã lịch sự!

Hai người có phong cách, tính cách hoàn toàn bất đồng, lại có gương mặt giống nhau, cho nên khi thăm dò tin tức Văn Diệp, nàng cũng sẽ cố ý tìm thân tin tức về Huyết Thủ.

Tề vương Điện hạ kinh thái tuyệt điểm ít người sánh kịp, cũng sớm tìm hiểu qua, nhưng mặc dù hã biết Huyết Thủ tồn tại, cũng biết Văn Diệp tồn tại, nhưng sau khi Văn Diệp rời đi Trân Bảo Các, hành tung cũng hoàn toàn không có một chút tin tức, điều này cũng làm cho Nam Cung Thần có chút kinh ngạc, hình như tung tích Văn Diệp trừ lúc ở Trân Bảo Các, sự tình có thể điều tra, nhưng hàng năm trong vòng mấy tháng khi hã rời đi, hoàn toàn không có một chút hành tích.

Thư Vũ Trạch ở U Minh cung cũng ra lệnh, kêu Lê Hi phái người tìm kiếm, chỉ là nhân thủ cùng mạng lưới tình báo của U Minh cung, lại không có bất kỳ dấu vết gì!

Người của Âm các, hơn nữa còn có người của U Minh cung, hai bên nhân mã cũng không tìm được một chút tung tích, đây chính là làm cho người ta có chút khó hiểu!

"Huynh đã thấy hai người bọn họ, nhưng là chuyện của bọn họ huynh không thể nói cho muội biết được!" Vân Nhạc Hằng nhìn thấu nàng muốn hỏi gì, ngay lập tức lại bổ sung nói.

" Văn Diệp sẽ không có chuyện gì chứ? Không có xảy ra chuyện gì chứ?"

Không biết vì sao, Thư Nhã Phù cảm giác ánh mắt của Vân Nhạc Hằng có chút kỳ quái, hình như có việc không thể để cho nàng biết được, nhưng nàng là người trời sanh lòng hiếu kỳ vô cùng nặng, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến Văn Diệp , tự nhiên càng để ý thêm một chút, vội vã cuống cuống hết sức nhìn chăm chăm Vân Nhạc Hằng.

"Muội đừng gấp gáp, nếu có thể nói cho muội huynh nghĩ hẳn nhất định nói cho muội biết, không thể nói vậy muội hỏi cũng vô ích! Nếu hành tung của hắn luôn luôn không tìm được, này cũng không phải là một tin tức không tốt, ít nhất nói rõ hẳn không có nguy hiểm tánh mạng, còn sống rất là tốt, muội đừng buồn lo vô cớ!"

Nam Cung Thần nhìn nữ nhân đã muốn đứng lên, khẽ lắc đầu, cười cười đưa tay đem nàng kéo đến ngồi xuống trên ghế bên cạnh lần nữa, ánh mắt ý bảo, Vân Nhạc Hằng nói tiếp.

"Có được hay không huynh cũng không biết, vậy rốt cuộc coi như là tốt hay là không tốt, cũng không tính là quá kém đi! Về phần những thứ khác huynh không thể nhiều lời." Vân Nhạc Hằng rõ ràng tuân thủ nguyên tắc rất

nghiêm ngặt, giống như chính hãn lập hạ quy củ, luôn luôn đều phải tuân thủ, chẳng qua là nói tìm thuốc có khó khăn lớn nhỏ mà thôi.

"Cái gì gọi là có được hay không huynh cũng không biết, sao huynh lại không biết? Bọn họ tìm huynh là vì giải độc chữa bệnh? Vậy có phải có chuyện gì xảy ra hay không, Vân sư huynh, huynh đừng nói chuyện như thế, nói như vậy lập lờ nước đôi, để cho trái tim muội cũng bị treo, cái người này có phải nhử mồi người ta không? Cái tin tức, càng làm cho người khác cảm thấy có gì đó quái lạ!"

Khi Văn Diệp chưa cung cấp tin tức của bọn họ, dù không có tin tức gì nhưng thế cũng tốt, như vậy nàng có thể tự an ủi mình một chút, nhưng hiện tại Vân Nhạc Hằng vừa nói như thế, có loại do do dự dự không thể giải thích rõ ràng, làm cho người ta cảm thấy có gì đó quái lạ, càng thêm để ý.

Nàng cũng không muốn đi tìm hiểu quá nhiều, nhưng ít nhất phải để cho nàng biết Văn Diệp có bình yên vô sự hay không!

"Bạch Cầu, cho Vân đại phu một ít nước bọt của người!" Nam Cung Thần mỉm cười đưa cho Bạch Cầu một ly trà nhỏ, đợi Bạch Cầu đem bánh Quế Hoa Cao còn dư lại vớt vào ly trà, sau đó đẩy ly trà đến trước mặt của Vân Nhạc Hằng, mà quay đầu có một đôi mắt nhìn chăm chăm Nam Cung Thần độc thuốc.

Con chồn tuyết bản thân hàn độc, đồng thời đối với có độc một ít đồ vật cũng có quá mức yêu thích, Bạch Cầu bình thường tham ăn, nhưng nhìn đến ngậm độc biểu diễn còn là báo dĩ vô cùng hứng thú nồng hậu.

Nam Cung Thần biểu hiện khí định thần nhàn, tự nhiên lễ độ, cao quý ung dung đột nhiên nói đến này cá, rất giấu diếm ở nói cho vân thật to phu, nơi này đã không có chuyện của người rồi, người có thể đi, đừng quấy rầy của chúng ta thế giới hai người!

Vân Nhạc Hăng trên khuôn mặt lạnh lẽo mặt không chút thay đổi, nâng chung trà lên, động tác nhanh chóng rời đi, bắt được con chồn tuyết độc, hẳn tự nhiên muốn đi nghiên cứu một chút!

.....

Nam Cung Thần muốn thế giới hai người, đi bớt một kỳ đà cản mũi, nhưng còn lại cũng không phải thế giới hai người, lúc này còn có hai cặp mắt theo dõi nhìn chăm chăm hẳn, hai bóng đèn nhỏ đơn thuần vô cùng ngưỡng vọng.

Thư Vũ Trạch mỉm cười, đưa tay sờ sờ lông Bạch Cầu, nói: "Tề vương gia, thuốc độc này người cầm nhiều quá không được, trong cung của ta luôn thiếu thuốc độc, loại chất độc này để ta cho mấy người trong cung thì tốt hơn, thủ hạ của Tề vương gia chắc cũng không thiếu những thứ này!"

Hắn cũng rất có hứng thú với những chất độc của thức ấy, chẳng qua nếu như nói là mình muốn, theo tính tình của Tề vương gia, khẳng định một hạt bột cũng sẽ không cho hẳn.

"Xèo xèo ——" Bạch Cầu bày tỏ mình cũng muốn một phần!

"Mấy bình này cho người, những thứ khác ta giữ lại!"

"Mấy bình này cho người, những thứ khác ta giữ lại!"

Làm sao Nam Cung Thần lại không biết hẳn có chủ ý gì, mỉm cười đưa tay lấy mấy bình trong đó đẩy qua.

Vật này để chỗ con trai mình, hẳn cảm thấy so với để chỗ Thư Nhã Phù an toàn vẫn an toàn hơn, Thư Nhã Phù có lúc nhìn giống như rất thông minh, nhưng lại có lúc ngớ ngẩn làm cho người ta không yên lòng, thuốc độc này để ở bên người nàng, cũng không phải nàng là người nghiên cứu chế thuốc, hẳn rất lo lắng nàng không cẩn thận lẫn lộn.

Mặc dù tỷ lệ này cực kỳ nhỏ, nhưng vẫn không muốn để bên người nàng, tuy Vũ Trạch còn nhỏ tuổi, nhưng lại rất có chủ kiến, bản thân lại rất thông minh, có chút võ công, lại thêm nhỏ như vậy đã tiếp quản chương vị trí Cung chủ U Minh cung, do đó đồ nào hãn muốn thì nhất định sẽ có được, như vậy nên cho hãn một chút gì đó để phòng thân.

Lấy được vật mình muốn, Thư Vũ Trạch rất phối hợp, khéo léo ôm Bạch Cầu chạy ra ngoài, để hai người Tề vương gia cùng Thư Nhã Phù ở chỗ này!

Đôi tay Thư Nhã Phù nâng cầm lên, nhìn chăm chăm Nam Cung Thần ở trước mặt:

"Người cố ý, người nhất định biết rõ chuyện của Văn Diệp hơn sư huynh, hơn nữa không phải là cái chuyện gì tốt, nếu không như thế sẽ không hết sức giấu giấu diếm diếm, mặc dù ta cũng biết rõ làm đại phu, bệnh tình của bệnh nhân có đôi khi không thể tùy tiện nói ra, nhưng mà ta rất lo lắng cho Văn Diệp. Còn có! Ta nói Tề vương gia, mặc dù ta không có nói cái gì, nhưng người lấy tất cả lễ ra mắt của sư huynh cho ta, hành động thế là không đạo đức, hơn nữa con ta tuổi nhỏ như thế, người cho hãn thuốc độc làm cái gì, nếu ngày nào đó không cẩn thận đụng đổ phải làm sao đây! Người đừng luôn cười cười, người không cảm thấy người nên phải giải thích với ta sao?"

"Vân Nhạc Hằng là một người có nguyên tắc, nếu không thể nói, hãn tuyệt đối sẽ không nói cho nàng biết dù nửa điểm, hãn không phải là người thích nói vòng vo, nên hãn nói những lời đó với nàng đã là cực hạn rồi, nếu như không phải bởi vì các người có cùng sư phụ, chỉ sợ một câu hãn cũng không nói với nàng." Nam Cung Thần mỉm cười, đưa tay sửa sang lại mấy sợi tóc tán loạn trên trán nàng, "Vũ Trạch là người thông minh, nàng không cần lo lắng như vậy, về phần những thứ khác, nàng muốn ta nên nói cái gì đây?"

"Làm sao người biết nơi này mà chạy tới, người có biết thân phận của người ở trong mắt người khác chính là miếng mồi ngon hay không!"

"Ta nhớ nàng lắm, cũng đã 65 ngày mười tám giờ không có gặp được nàng, nghe nói nàng chạy đến bên cạnh Chiến Bắc Sính, nương tử của ta sắp bị người khác cướp mất, ta còn có thể ngồi yên một chỗ được sao, phả nhanh chóng kiếm ngựa mà chạy đi tìm!"

Nam Cung Thần khẽ thở dài một tiếng, dùng ánh mắt dịu dàng thăm thiết nhìn nàng, thần sắc vô tội, đáy mắt u oán, làm cho người ta không đành lòng, mà có nửa câu trách móc.

Nàng nói thật nhiều, cái gì không hỏi, tại sao lại hỏi cái này? Luôn là người nắm bắt cơ hội, nhưng bây giờ lại tỏ thái độ vậy, ánh mắt vô tội, vô cùng gống bảo bối nhà nàng, làm hại nàng không đành lòng tiếp tục hỏi tới.

Hơn nữa lúc nói đến Chiến Bắc Sính, càng làm cho nàng có một ít chột dạ, mặc dù chuyện gì cũng không có làm, chuyện gì cũng không có xảy ra, nhưng dưới cái nhìn chăm chú đầy nhu tình của Vương Gia, làm cho nàng có cảm giác mình hồng hạnh xuất tường tội ác đầy trời! Trời mới biết, thật ra thì nàng viện cớ bị bắt, thuận tiện ở lại Chiến vương phủ dò thăm tin tức mà thôi.

.....

Nam gia không hổ là đệ nhất đại gia tộc Nam Phong quốc, cả tòa phủ đệ thật lớn, nhìn này, chỉ một góc nhỏ trong phủ đệ thôi cũng tường cao cửa rộng, phòng thì theo phong cách cổ xưa, mà còn có cái làm cho người khác hâm mộ chính là, đại gia tộc uy nghiêm có quyền có tiền nhất kinh đô Nam Phong quốc.

Chỉ là nhìn một góc nhỏ thôi cũng đã cảm nhận được xa hoa trong đó, so với trước đây ở Chiến Vương phủ thật sự là có chút đơn sơ!

Tối nay ánh trăng rất mê người, trăng hình lưỡi liềm cong cong, ánh trăng chiếu vào đình nhỏ trên hành lang, mờ mờ ảo ảo, làm cả Nam phủ càng thêm bí ẩn!

Mà Thư Nhã Phù bị giam lỏng len lén chạy đến chỗ này, sau khi đảo quanh một lúc Nam gia, không biết mình đang ở nơi nào, một góc âm u, không nhìn được đứng bên tường cảm thán, thật là có tiền, thật là tốt đẹp, xa hoa, làm cho người ta hâm mộ, làm cho người ta. Đi cũng mỏi chân!

Giờ phút này Thư Nhã Phù, một thân trang phục tiểu nha hoàn bình thường ở Nam phủ, trên mặt cũng đã mang mặt nạ da người, nhìn lướt qua sẽ xem nàng như một tiểu nha đầu trong phủ, nhưng mà bây giờ cái tiểu nha đầu này mặt mày khổ sở đứng ở cạnh góc tường, cái bộ dáng này làm cho người ta thấy được, sẽ cho là trộm! Thật sự là cái dạng kia nhìn quá bỉ ổi, quá lén lút rồi !

Ngẩng đầu lên, lăm lét nhìn trái phải một chút, cuối cùng Thư Nhã Phù cho ra kết luận, mình lạc đường rồi!

Nơi này nhìn có chút hoang vắng, về phần mình làm sao đi tới nơi đây, đừng hỏi nàng, nếu như nàng biết, vậy thì không gọi lạc đường!

Nam Cung Thần không biết đã chạy đi chỗ nào, con trai bảo bối hình như cũng đã chạy mất dạng, hai người này, giống như còn bận rộn hơn nàng, rõ ràng là nàng muốn tới Nam Phong quốc tìm Văn Diệp, tại sao bọn họ chạy tới giống như họ mới là người đang làm chánh sự, mà nàng hiện tại đứng ở nơi này, giống như là tới bao giờ?

"Chuyện thế nào rồi, có liên lạc được chưa?"

"Cũng tạm ổn, Nhị Trưởng Lão, Tam Trưởng Lão, Lục Trưởng Lão, Bát Trưởng Lão bên kia cũng đã , nói, mà bọn họ cũng đã đồng ý, nhưng, Tứ Trưởng Lão cùng Ngũ Trưởng Lão , vẫn có do dự, hình như đối với chuyện

lần này không coi trọng, cho nên đến nay còn không tỏ thái độ, mấy vị trưởng lão khác cũng là không quá đồng ý, nói là bây giờ cùng hoàng thượng vạch mặt, sợ rằng có chút không ổn."

Một giọng nói trầm bổng của người đàn ông trung niên truyền đến từ vách ngăn, một giọng nói trầm ổn khàn đục khác cảm giác phải là một người đàn ông hơn 40 tuổi, mà hai người đột nhiên mở miệng nói chuyện, đề tài này nghe có chút mờ ám và nghiêm trọng, mà lúc này, sát vách trong góc tường còn có người đứng ở nơi đó, đem lời bọn họ nói tất cả đều nghe lọt vào trong lỗ tai.

Ừm, tựa hồ nghe được một chút chuyện ghê gớm, mưu đồ bí mật a mưu đồ bí mật! Thì ra là tùy tiện ngồi chồm hổm ở góc tường cũng có thể nghe được mấy cái chuyện bí mật, nàng không phải cố ý muốn nghe lén, chỉ là không cẩn thận lạc đường, không cẩn thận chọn một chỗ không cái dễ dàng bị người khác thấy dựa vào vách tường nghỉ ngơi một chút mà thôi, thật không phải cố ý ở chỗ này nghe lén.

Liếc mắt, mặc dù muốn hiện tại muốn chạy trốn, nhưng Thư Nhã Phù tự hỏi mình không có võ công, sợ mình sơ ý nhúc nhích một chút liền kinh động người sau tường, nếu bọn họ giết người diệt khẩu, nàng chắc chắn sẽ tiêu!

"Hừ, Chiến Bắc Sính đã trở lại, hiện tại trên tay hắn không có năm giữ binh mã, nếu như không nhân cơ hội này động thủ, đến lúc đó bỏ lỡ cơ hội tốt này những tên kia cũng biết hối hận!"

"Nhưng cha, mặc dù Chiến Bắc Sính trở lại, nhưng theo lời Cảnh nhi nói, trước đây đã từng muốn bắt lấy Cảnh nhi để đối phó uy hiếp cha, với trí tuệ của hoàng thượng cùng Chiến Bắc Sính chắc họ cũng đã có chuẩn bị, huống chi hoàng thượng đối với Trưởng Lão Hội vốn có phê bình kín đáo cùng kiêng kỵ, gần đây càng ngày càng nghiêm trọng."

Từ từ có tiếng bước chân truyền đến, âm thanh hai người đối thoại cũng nghe rõ ràng hơn một chút, Thư Nhã Phù đứng ở góc tường càng dám động, nín thở, sợ mình sơ ý một chút liền đưa tới sự chú ý của hai người.

Tiếng bước chân của hai người hình như là đang đi đến phương hướng này, mặc dù cách một vách tường, nhưng mà đối với cao thủ mà nói muốn phát hiện nàng cũng rất dễ dàng, dĩ nhiên nếu như nàng tùy tiện nhúc nhích, sợ rằng sẽ lập tức bị phát hiện.

Vốn Thư Nhã Phù muốn thử đưa chân ra len lén rời đi, nhưng nghe âm thanh càng ngày càng rõ ràng, nghe tiếng bước chân vẫn là ngoan ngoãn đem bước chân dừng lại.

Nghe, hai người kia, một người trong đó chắc là phụ thân Nam Cảnh người còn lại gia gia của hã, lão già này là chủ Nam gia.

Khó trách tối nay một đường đi tới đây làm cho nàng cảm thấy có chút kỳ quái, rõ ràng là gia tộc đệ nhất kinh thành, trong phủ to lớn như thế lại không thấy được mấy người thị vệ, theo lý mà nói, cảnh giới vô cùng nghiêm ngặt mới phải, nhưng một đoạn đường tới đây, hình như nàng không gặp được những người khác, thị vệ lại thưa thớt, ngọn đèn dầu ảm đạm, xem ra rất ít người xuất hiện nơi này.

Nghĩ tới lúc trước nàng còn nổi lên ý tưởng có nên leo tường tìm đường ra hay không, may là nàng không có leo tường, nếu không chẳng phải là cùng chủ nhà mặt đối mặt gặp nhau rồi sao?!

A di đà Phật!

Cảm tạ nàng luôn luôn tuân theo pháp luật, không tùy tiện leo tường làm chuyện xấu!

"Người tiếp tục cho người liên lạc với đám trưởng lão không có tỏ rõ thái độ đó, mấy trưởng lão phản đối thì lấy gia tộc ra tạo áp lực, hiện tại ta

không thể bỏ qua bất kỳ một người, một khi có ai bán đứng chúng ta, như vậy cả Hội Trưởng Lão đều có thể bị phá hư."

"Biết, cha, con sẽ cho người tiếp tục liên lạc!"

"Ừ, đúng rồi, việc giải độc của Liên nhi như thế nào? Đứa bé cùng nữ nhân kia đã điều tra rõ ràng chưa? Xác định là người Chiến Bắc Sính mang về sao?"

"Đã phái người đi điều tra, đúng là Chiến Bắc Sính mang về, về phần từ nơi nào mang về còn chưa biết, cha xem đứa bé kia có phải là con của Chiến Bắc Sính hay không, nếu nói như vậy, dưới gối hoàng thượng còn không có con cháu."

"Hoàng thượng vẫn là trẻ tuổi, huống chi một đứa bé không rõ lai lịch có thể thành cái thành tựu gì, chỉ là trong phủ Chiến Vương đến nay cũng không có một chút động tĩnh, nữ nhân cùng đứa bé này đến cùng có phải là người của Chiến Bắc Sính hay không, vẫn không thể xác định, hơn nữa có con chồn tuyết làm sủng vật người, thân phận khẳng định chẳng phải đơn giản! Người nhớ phái người theo dõi mấy người kia?"

"Yên tâm đi cha, ta đã phái thị vệ đem mấy người bọn họ đến một cái sân, còn chưa rõ mọi chuyện, sẽ không để cho bọn họ rời đi, cũng sẽ không để bọn họ có chuyện gì."

"Ừm!"

Thư Nhã Phù nghe hai cha con này đối thoại, lại một lần nữa không nhịn được trợn trắng cả mắt, nàng thật rất muốn nháy ra ngoài cùng lời thề son sắt tuyệt đối không có vấn đề nói một tiếng Nam Cảnh và cha hă, này, hă phái người tạm giam mấy người bọn họ, thật ra thì cũng đã không biết chạy đi đâu, trước khi nàng ra khỏi cửa, Tề vương gia cùng nhóc con chết bầm nhà nàng cũng không biết chạy đi đâu, người xác định chút thị vệ kia vẫn còn theo dõi trong sân chứ?

Nhìn bóng râm cây cối loang lổ, lúc này nàng cảm giác thời gian mình đứng ở nơi này hơi dài, hai chân có chút tê cứng.

Một cành cây nhỏ dưới chân đột nhiên phát ra một tiếng nhỏ "Pằng" một cái!

Hông hét! Trong bụng Thư Nhã Phù kinh hãi, cặp mắt chột trợn to!

Âm thanh cây cối nhỏ khô đứt gãy bình thường không cảm thấy gì, nhưng mà ở tại cái thời điểm an tĩnh như thế, nghe được vô cùng rõ ràng, nàng không cần suy đoán cũng có thể biết, hai người bên kia tường ngăn khẳng định đã nghe được.

Chột muốn đứng lên rời đi, nhưng là. Nàng bị ai phát hiện, mình thật sự là ngồi chồm hổm đã lâu, hai chân hoàn toàn tê cứng, không khả năng nhúc nhích rồi!

"Người nào?"

Đột nhiên một tiếng quát to từ vách tường ngăn truyền đến, vốn hai người còn đang nói chuyện, nghe ngoài tường có tiếng vang, hai cha con chột liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời chạy tới phía ngoài tường, chuyện bọn họ nói không thể để cho người khác tùy tiện nghe được!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Bị Bắt Cóc! Nam Tử Áo Đen.

Chỗ Nam Lão Thái Gia ở luôn luôn không cho phép những người khác tùy ý vào bên trong, mà làm vì gia chủ đương đại Lão Thái Gia, ở Nam gia chính là trụ cột, một câu cũng có thể định càn khô.

Mà trong giờ phút này, càng không cho phép người khác tùy ý tiến vào, chính vì vậy, lúc Nam Trịnh Hồng cùng phụ thân nói chuyện mới có thể không cố kỵ như thế.

Chỉ là không nghĩ tới, đột nhiên phía bên ngoài tường chợt truyền đến một hồi âm thanh rất nhỏ, mặc dù vô cùng nhỏ, nhưng vẫn không qua khỏi lỗ tai của bọn họ.

"Người nào?" Quát lạnh một tiếng.

Nghĩ tới chuyện tình mình mới vừa nói cùng phụ thân, trong bụng cả kinh, ngay lập tức chạy đến chỗ phát ra âm thanh.

Bất luận là kẻ nào, nếu nghe bọn họ nói chuyện, như vậy thì phải làm chuẩn bị cái chết cho tốt!

Khấp khuôn mặt là lo lắng cùng sát khí, chỉ là khi đến ngoài tường, lại thấy một con mèo con màu trắng kêu "Ngao" một tiếng, sau đó nhìn bọn họ chăm chăm, rồi xoay chạy vọt qua hướng khác.

Nam Trịnh Hồng nhẹ thở phào một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười rất nhạt, thì ra là Tiểu Miêu nữ nhi mình nuôi, chỉ là không nghĩ tới con mèo này lại có thể chạy đến nơi đây, quay đầu lại sai người ta đem mèo mang về là được.

"Như thế nào? Có người nào không?" Lão Thái Gia đi theo sau lưng Nam Trịnh Hồng nghiêm mặt đi ra, nhìn không có một bóng người, khẽ cau mày lạnh giọng hỏi.

"Không có việc gì, chỉ là con mèo Liên nhi nuôi không biết chạy tới nơi đây từ lúc nào."

Nam Trịnh Hồng xoay người cung kính trả lời, sau đó hai người đồng loạt vào trong viện.

.....

Mà lúc này, trên tường chợt có hai bóng người bước ra, sau đó lặng yên không tiếng động bay vọt ra bên ngoài, động tác nhanh chóng, mau lẹ.

Nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện, giờ phút này này hai người từ trên tường trong viện xông tới, một người trong đó toàn thân áo đen đem trọn người còn lại bao lấy, mà trên mặt mang mặt nạ, cả người chỉ lộ ra một đôi mắt thần sắc không rõ, mà một người còn lại là một thân ăn mặc xiêm áo tiểu nha hoàn bình thường của Nam phủ, cả người hình như đang bị người nọ ôm vào trong ngực.

Mới vừa rồi do hai chân của nàng ngồi chồm hổm hơi lâu nên tê cứng, Thư Nhã Phù sợ hết hồn hết vía, còn tưởng rằng sẽ bị người ta phát hiện, nhưng không biết người áo đen này nhảy ra từ nơi nào, trực tiếp điểm huyết nói của nàng, một tay ôm lấy nàng, lặng yên không tiếng động mang bay vọt vào bên trong tường, mà khi đó, vừa đúng lúc hai người Nam Trịnh Hồng từ trong viện đi tới bên ngoài, bọn hắn lại không nghĩ đến trong tích tắc chạy ra bên ngoài, các nàng đã chạy vào trong lý viện ẩn núp, mà sau khi họ rời đi, lại lập tức bay vọt ra ngoài.

Thân thể Thư Nhã Phù không thể nhúc nhích, miệng cũng bị điểm huyết không thể nói chuyện, chỉ có thể dùng đôi mắt nhìn người áo đen kia.

Mặc dù mới vừa tránh được một kiếp, nhưng là hiện tại nàng mới vừa ra khỏi ổ sói, lại tiến vào hang hổ a!

Người áo đen kia đến tột cùng là người nào? Hắn ở chung quanh nàng cứ nhiên một chút cảm giác nàng cũng không có, hơn nữa hắn lại còn ra tay cứu nàng?

Người áo đen kia khiêng Thư Nhã Phù trực tiếp xông chuyển tây chuyển, cuối cùng vào trong một cái phòng, không biết làm sao mở ván giường trong phòng ra, mà dưới ván giường này liền xuất hiện một mật đạo trong truyền thuyết.

Muốn trốn chạy Thư Nhã Phù, bây giờ nhìn đến cái mật đạo này, cả đầu óc oanh một tiếng.

Người này lại còn biết Nam gia có mật đạo, hơn nữa hiện tại dẫn nàng đi vào mật đạo, thế nào cũng cảm thấy sẽ không có chuyện tốt lành gì.

Mà là quan trọng hơn là, nếu như nàng biến mất, như vậy Nam Cung Thần cùng Vũ Trạch không tìm được tung tích của nàng, nhất định sẽ nổi điên, hơn nữa từ nơi này đi vào mật đạo, trời mới biết đích đến cuối cùng là nơi nào, hiện tại tiền đồ nàng thật là xa vời rồi!

Nhã Phù ở trong mật đạo sững sờ, đóng cửa ầm ầm, mà người áo đen cũng đi vào trong mật đạo, trực tiếp đem cả người nàng thô lỗ ném trên đất, đồng thời cũng giải huyệt nói cho nàng.

"Mẹ kiếp, người thật không biết thương hương tiếc ngọc, người là đang dọa người sao! Còn nữa, người là ai? Tại sao cứu ta, tại sao lại dẫn ta tới nơi này? Ta chỉ là một tiểu nha hoàn bình thường ở Nam gia mà thôi, cái gì cũng không biết, nhưng là nếu như không thấy ta, có người sẽ biết, cho nên người đừng nghĩ muốn lộn xộn!"

Huyệt đạo được giải, Nhã Phù lập tức đứng lên, vừa xoa xoa cái mũi cũng sắp nở hoa do bị té, trợn to hai mắt muốn nhìn rõ người trước mặt là ai, đáng tiếc chung quanh tối đen như mực, không thể nhìn được, quá tối nên nàng không thấy rõ, huống chi toàn thân người đó còn mặc đồ đen, vốn là buổi tối nên không phân biệt được, huống chi là ở trong mật đạo hoàn toàn không có tia sáng.

"Không muốn chết liền theo ta đi, ta không ngại ném người đi ra ngoài!" Âm thanh lạnh lùng, không chút cảm tình, sau đó vang lên tiếng bước chân rời đi của đối phương.

"Ai, tình thế ép người, nhưng ta nói cho người biết, người đừng nên có cái chủ ý hư hỏng gì! Quả nhiên đen tối không thích hợp với ta!"

Không gian mật đạo vốn đen kịt nhưng sau khi Thư Nhã Phù nói, đột nhiên sáng lên.

Cảm nhận được ánh sáng, bước chân người áo đen đi ở phía trước ngừng lại một chút, ánh mắt tìm kiếm Thư Nhã Phù, có chút kinh ngạc nhìn một viên dạ minh châu trên tay nàng! Dạ minh châu ở trong lòng bàn tay của nàng, phóng ánh sáng nhu hòa, đem khoảng không gian đen kịt trong mật đạo chiếu sáng.

"Ừm, cái mật đạo này thật là đơn sơ, hộp quẹt cũng không có, nếu người khác đi vào nhưng không biết đường thì phải đi như thế nào đây?"

Thư Nhã Phù nhìn hoàn cảnh trái phải chung quanh, dùng tảng đá để xây mật đạo, cũng chỉ là một mật đạo đơn sơ mà thôi, về phần còn có không có những thứ bày rập hay các loại đồ vật khác không, nàng chưa có nhìn ra, mà Dạ Minh Châu là do công của Nam Cung Thần ở Bắc Việt lần trước, cho nên nàng luôn thích mang viên dạ minh châu ở bên người, để ngừa ngộ nhờ!

Không nghĩ tới hôm nay cư nhiên thật sự có chút công dụng rồi !

Quan sát hoàn cảnh chung quanh, nàng xoay người nhìn nam tử áo đen, dừng hỏi nàng tại sao biết hẳn là nam tử, mặc dù âm thanh có thể nguy trang, thân hình có thể nguy trang, nhưng là trực giác nàng mách bảo rằng người áo đen trước mắt kia nhất định là nam .

Thấy đối phương nhìn dạ mình châu trên tay mình, không rõ thần sắc, trong bụng chết lặng, nàng thật đúng là. Mới vừa rồi nói mình là một tiểu nha hoàn bình thường, hiện tại lấy dạ mình châu làm đèn lồng, một tiểu nha hoàn có thể có dạ mình châu đắt giá hay sao?

"Aha, dạ mình châu này là của tiểu thư, bị mèo tham vui mang đi, ta muộn vậy còn ở đây chính là đi tìm cái này." Đưa tay sờ sờ dạ mình châu, Thư Nhã Phù lập tức cho ra một cái giải thích.

Mặc kệ người khác có tin hay không, cũng nên giải thích một chút!

Mà nam tử áo đen nghe lời của nàng..., cũng không nói một lời, quay đầu tiếp tục đi tới phía trước, mà bước chân nhanh chóng không một chút có ý chờ đợi nàng, Thư Nhã Phù cũng không thể oán trách nhiều, chỉ có thể lập tức chạy tới, chỉ là giữ vững khoảng cách hai thước với hắn, dù sao nàng cũng không biết người nọ là địch hay là bạn, mà mật đạo này sẽ đi đến chỗ nào .

Một đường không nói, hai người cũng trầm mặc không nói, đáy lòng Thư Nhã Phù tính toán hai người đã đi được bao lâu rồi, mà lúc Nam Cung Thần cùng Vũ Trạch trở về không biết có phát hiện nàng mất tích hay không.

Nghĩ tới tối hôm nay nghe được phụ thân và gia gia Nam Cảnh đối thoại, có chút may mắn nghĩ bây giờ trên mặt mình mang mặt nạ da người, hơn nữa cũng đã đổi trang phục mới ra ngoài.

Mặc dù không biết thân phận của Nam tử áo đen này, nhưng vào Nam gia nghe mấy câu nói, cùng với liên lạc trước sau, lại cảm thấy người áo

đen kia xuất hiện cũng không đơn giản như vậy, nếu không phải người của Nam gia, cũng không phải là thích khách muốn đi ám sát người Nam gia, chỉ đơn giản đứng ở góc tường nghe mấy câu liền rời đi, đây là vì.
Dò thăm tin tức?

Hắn. Là người của Cố Trường Phong? !

Thư Nhã Phù liên hệ trước sau, có chút hoài nghi khiếp sợ nhìn nam tử áo đen trước mặt, sắc mặt vẫn như cũ, chỉ là lại có thêm mấy phần cảnh giác.

Không nghĩ tới đến Nam Phong quốc tìm kiếm Văn Diệp, cư nhiên trời đất xui khiến can thiệp vào tranh đấu hoàng gia, trước bị Chiến Bắc Sính mang đến trong phủ, phía sau lại tới Nam gia, khó trách mấy ngày nay cũng không có bất cứ động tĩnh gì, đối với chuyện Nam gia đại tiểu thư Nam Liên Nhi bị Bạch Cầu cắn thương, mấy người chủ sự Nam gia không có phản ứng nhiều, bây giờ nghĩ lại, nguyên nhân là bởi vì Chiến Bắc Sính, cho nên mới chỉ đưa mấy người bọn họ giam lỏng ở trong sân.

Không biết lúc nào thì nam tử áo đen trước mặt đã dừng bước, đi tới cách hắn khoảng một mét, Thư Nhã Phù lại nhảy ra phía sau một chút, tay cảnh giác đặt ở trước mặt: "Đột nhiên dừng lại làm cái gì?"

"Đến!" Âm thanh lạnh lùng.

"Cái gì đến! Người nói là đến."

Thư Nhã Phù không nghĩ tới động tác người này nhanh như vậy, thừa dịp nàng nói chuyện trong nháy mắt,. lại điểm huyệt của nàng! Tên khốn đáng chết này, lại vác nàng ở trên vai giống như vác thịt heo, Nhã Phù bị điểm huyệt ngủ nên chỉ có thể dựa vào một điểm ý thức cuối cùng, trong đáy lòng mắng một tiếng, sau đó cả người cũng đã lọt vào một mảnh hôn mê, dạ minh châu trên tay cũng lạng lẽ rơi xuống trên đất.

Khi Thư Nhã Phù thai tỉnh lại, trong mắt là tấm màn lụa màu xanh biển nhạt được buộc chặt, mà phía dưới là giường đệm mềm mại, trên người còn đang đắp cái chăn thêu Hoa Ngọc Lan tinh xảo, trong không khí tràn ngập hương thơm, nhàn nhạt rất dễ chịu, là Long Tiên Hương trân quý hiếm có.

"Đây là nơi nào?"

Trong đầu chợt nhớ tới chuyện trước khi nàng ngủ mê, nàng bị người áo đen điểm huyết ngủ.

Nhớ tới tình huống trước, vốn còn đang mê mang, Thư Nhã Phù lập tức tỉnh táo lại, lập tức nhảy xuống giường, chuyện thứ nhất cần làm sờ trên sờ dưới bản thân một lần.

Ô ô, hoàn hảo y phục còn đầy đủ, trên người mình giấu thuốc vô cùng bí ẩn cũng không bị lấy đi!

Từ trên giường đi xuống, quan sát chung quanh gian phòng cao quý trang nhã, đáy lòng yên lặng đánh giá đây rốt cuộc là nơi nào? Nam tử mặc áo đen kia để nàng, một tiểu nha hoàn, ở nơi như vậy đến tột cùng có mục đích gì?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Trên Có Bệnh Lão, Dưới Có Tiểu Đệ!

Trong phòng cao quý trang nhã, không có bất kỳ người nào khác, hình như hoàn toàn không lo lắng nàng sẽ chạy trốn, nhưng mà đến tột cùng đây là nơi nào, trước hết nàng cần phải tìm hiểu.

Không biết Nam Cung Thần cùng Vũ Trạch phát hiện nàng mất tích, người áo đen này nếu như là người của Cố Trường Phong, như vậy nói không chừng nơi này rất có thể là. Hoàng cung?

"Không có khả năng, làm sao có thể tiến vào hoàng cung dễ dàng như vậy, không chừng đây chỉ là một biệt viện!" Vẫn nói thầm nho nhỏ, Thư Nhã Phù cũng không muốn ở lại nơi này, liền mở ra cửa phòng ra muốn đi xem một chút, đến tột cùng đây là nơi nào?

"Cô nương, không có lệnh hoàng thượng, người không thể rời đi! Kính xin cô nương trở về trong phòng nghỉ ngơi!"

Hai thị vệ đứng nghiêm ở bên ngoài cửa phòng, một thân y phục cấm vệ hoàng cung, trong lúc nói chuyện còn mang theo sắc thần quan sát nàng, hình như đối với hoàng thượng đem một tiểu nha hoàn bình thường như nàng giam giữ ở chỗ này, vô cùng nghi hoặc và không hiểu.

"Hai vị đại ca, ta muốn đi ngoài! Không nhịn nổi, người cũng không muốn ta xảy ra vấn đề gì đi! Hoàng thượng cũng không có cấm chỉ ta đi ngoài chứ?"

Trùng lớn đôi mắt, dùng vô tội ánh mắt mê mang lo lắng nhìn hai vị thị vệ, giờ phút này mặt Thư Nhã Phù sợ hãi, rồi lại không thể không lấy dũng khí nói ra lời nói mắc cỡ như thế.

Từ xưa tới nay, phương pháp gì cũng có, đi tiểu cũng là phổ biến nhất cũng bình thường nhất không nhất nhưng cũng rất có hiệu quả!

"Cái này."

Sắc mặt thị vệ như gặp nạn, đồng thời canh chừng dáng vẻ nàng, chỉ sợ nàng chạy thoát thì khó mà báo cáo với hoàng thượng.

"Thật không nhìn nổi, hai vị thị vệ đại ca làm phiền người thương xót, mau mau để cho ta đi đi, nếu không các người đi theo ta, các người chờ ở bên ngoài?"

Do dự chần chừ chỉ chốc lát, hai thị vệ nhìn người trước mặt đã nóng nảy sợ sắp không chịu được, gương mặt hình như bởi vì ghen đi tiểu trở nên đỏ bừng, đáy mắt còn có e lệ cùng thật xin lỗi, răng cắn thật chặt môi dưới, hình như đã đấu tranh nội tâm hồi lâu, mới lên tiếng đề nghị.

Một cô gái hướng về phía hai đại nam nhân, nói ra lời nói cùng đi ngoài, cho người khác cảm giác nàng đã thật sự không nhìn được mới có thể nói ra ngoài.

Hai thị vệ cũng có chút mềm lòng, hơn nữa hoàng thượng cũng không có nói không thể mở trời cho nàng, hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng một người trong đó do do dự dự nhìn tiểu nha hoàn đã vội đến mức một chút cũng không nhìn được, nghiêm túc mở miệng nói: "Người lưu lại, ta đi theo nàng, cô nương động tác người cũng mau chút!"

"Cám ơn! Cám ơn hai vị đại ca!"

.

Đứng ở hẻm cầu, Thư Nhã Phù thuận tiện thật lòng đi ngoài, dù sao thời gian bị mang đi hình như cũng hơi lâu rồi.

Nhìn trộm vị trí chung quanh này nhà xí một chút, thật sự không thể không nói, đây không phải là một địa phương tốt để trốn chạy, chỉ có duy nhất một cửa sổ, đứa bé mấy tuổi mới thì có thể chui qua được, nàg một người lớn như vậy, coi như dù dáng người thon thả nhưng cũng không qua được, dĩ nhiên nếu người gầy như trang giấy thì cũng có thể chui qua.

"Nơi này thật đúng là hoàng cung, tên kia đem ta một tiểu nha đầu đến trong hoàng cung làm cái gì? Dù không cẩn thận nghe được chuyện hoàng thượng cùng Hội Trưởng Lão, muốn giết người diệt khẩu cũng không cần phải mang nàg tới hoàng cung để động thủ!"

Gật gù hả hê, đáy lòng âm thầm thầm thì, một tay Thư Nhã Phù nắm cái mũi của mình, việc mình không thể trốn được, đành bày tỏ bất mãn với nhà xí, nếu để cho Nam Cung Thần biết, nhất định sẽ chê cười, thuận tiện đùa giỡn dạy dỗ một phen.

"Ai nha, thật xin lỗi, ta còn tưởng rằng nơi này không có ai!" Mới vừa đi hai bước, chuẩn bị đi ra ngoài dùng thuốc giải quyết thị vệ, vừa chạm mặt là một cung nữ ăn đi vào, hình như cũng bởi vì thấy nàg nên sợ hết hồn.

"Vị tỷ tỷ này là ở trong cung nào?"

Thư Nhã Phù con người đảo một vòng, lập tức đáy lòng đã có chủ ý, nghĩ tới nên hỏi tiểu cung nữ này trước.

"Ta ở Trữ Tú cung, vị muội muội này giống như chưa từng thấy qua, người ở trong cung nào, lúc này ta nghĩ là không ai đi nhà xí ta, mới vừa rồi làm ta giật cả mình!"

Cung nữ này không một chút kiêng kỵ nào, trực tiếp kéo quần cởi xuống, ngồi xuống đi tiểu, còn vừa cười hì hì vừa trả lời câu hỏi của nàg.

"Tỷ tỷ, ta. Ta." Bộ dạng hồn nhiên, diễm đạm đáng yêu, còn có làm cho người ta tò mò.

Quả nhiên, cái bộ dáng này vừa xuất hiện, vị cung nữ trước mắt này cũng đi ngoài tốt lắm, lập tức kéo quần lên, nhìn chăm chăm nàng hỏi "Muội muội đây là thế nào? Khóc cái gì à?"

Thư Nhã Phù bấm một cái bắp đùi của mình, lập tức nước từ trong đôi mắt đầy tràn, từng giọt nước mắt như hạt đậu lăn xuống trên gương mặt, uất ức nhìn cung nữ trước mắt, vừa khóc sút sùi vừa nghẹn ngào nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ hãy nhìn thị vệ chờ bên ngoài kia?"

"Thấy rồi, thế nào?"

"Tỷ tỷ cứu ta, ta là cung nữ mới tiến cung, nhà nghèo mới đem ta bán vào trong cung làm nha hoàn, ta vốn nghĩ an phận làm tốt bốn phận nô tỳ trong cung, cũng không có ý tưởng dư thừa nào khác. Chỉ là ngày đó, trong lúc vô tình bị thị vệ ác bá bên ngoài kia coi trọng, hăn liền muốn. Muốn. , muội muội ta cũng ở Hoán Y Các, chúng ta địa vị thấp kém, mặc cho người khác sai bảo, mà hăn là thị vệ cấm cung, hăn nói nếu như ta không cùng hăn. Hăn sẽ đối phó muội muội ta, ta bất đắc dĩ mới đồng ý hăn, tối nay hăn liền muốn. Tránh không thoát cho nên ta mới mượn cơ đi ngoài để ỉn núp, chỉ là hiện tại hăn đang bên ngoài chờ!"

" Từ nhỏ nhà ta đã nghèo khó, trong nhà còn có ba đệ đệ còn nhỏ, mẫu thân quanh năm suốt tháng ốm đau nên luôn nằm trên giường, đôi chân phụ thân thì có tật không thể lao động nặng được, mắt bà nội lại không thấy, trong nhà trên có bệnh lão, dưới có tiểu đệ, cả nhà đều chờ ta cùng muội muội chống đỡ."

Một cái chuyện xưa cứ như vậy bị nàng bùng bùng bóp bóp, nước mắt rơi như mưa, mà trải qua một phen mài dũa càng thêm nhiều nước mắt, vị thị vệ đại ca vô tội bên ngoài kia cứ như vậy bị Thư Nhã Phù nói thành thị vệ sắc lang, coi trọng thân thể tiểu nha hoàn, còn dùng muội muội uy hiếp, thậm chí không tiếc ở bên ngoài nhà vệ sinh nữ mặt coi chừng.

"Tỷ tỷ, ta không muốn bị người khác làm ô quế thân thể, kính xin tỷ tỷ cứu ta!" Lau nước mắt trên mặt, nhìn cả người càng thêm đáng thương vô tội.

"Thật là quá đáng, thị vệ bọn họ là người, chẳng lẽ cung nữ chúng ta không phải là người sao? Huống chi nếu chúng ta là cung nữ bị phá thân thể, đây chính là tử tội! Muội muội, người thật là đáng thương!"

Giờ phút này cung nữ bị Thư Nhã Phù tình ái dào dạt, nước mắt rơi như mưa "Chân tình biểu lộ" cảm động nước mắt rơi như mưa, nghĩ tới mẫu thân phụ thân nhà mình, lập tức đồng cảm rơi lệ.

.....

Ở ngoài nhà vệ sinh, thị vệ chờ đã được một lúc, đáy lòng bắt đầu lo lắng, thời gian dài như vậy sao cô nương kia đây chưa đi ra, mới vừa rồi nhìn cung nữ đi vào phía sau cũng đã đi ra, tại sao nàng ấy đến bây giờ còn chưa ra ngoài?

Đáy lòng có chút nghi hoặc, nhưng vì đây nhà vệ sinh nữ, thị vệ vẫn còn có mấy phần cố kỵ, huống chi còn không biết cô nương này có thân phận gì, hoàng thượng an bài nàng ở chỗ này cũng không có nói thân phận nàng là gì, hãn chỉ sợ nếu nàng là nữ nhân của hoàng thượng, hãn tùy tiện xông vào thấy chút gì không nên thấy, đầu này sẽ phải dọn nhà!

Chỉ là lại đợi thêm chốc lát, vẫn không thấy người ra ngoài, thị vệ cũng chột nhận thấy ra có chút không đúng!

Không cố kỵ nhiều như vậy nữa, lập tức rút đao tiến vào, giờ phút này trong nhà xí nơi nào còn có bóng dáng của Thư Nhã Phù, chỉ thấy một người mặc xiêm áo cung nữ của Nhã Phù, rất vô tội đứng trong nhà xí, nhìn thị vệ phá cửa mà vào, hoảng sợ thét chói tai!

. "Cũng không biết, thì ra mình còn có khả năng diễn xuất thiên phú, nếu hôm nào buồn chán quá, mình phải đi quán trà kể chuyện, không chừng đem chuyện kinh điển của Quỳnh Dao kể cũng rất có tương lai!"

Giờ phút này trên con đường không biết ở phương hướng nào, Thư Nhã Phù một thân cung nữ trang phục, vừa quan sát hoàn cảnh cùng con đường, vừa nhỏ giọng lầm bầm.

"Nơi này là chỗ nào trong cung đây? Không ngờ thật sự chạy đến trong hoàng cung, hoàng cung này cũng không tốt như bên ngoài!"

Bĩu môi, Thư Nhã Phù hiện tại cảm thấy khổ não, vốn cho là nếu như không phải trong hoàng cung, như vậy còn tương đối dễ dàng tìm được đường ra, nhưng hiện tại nàng đang ở trong hoàng cung Nam Phong quốc canh phòng nghiêm ngặt, mỗi cửa thành nhất định đều có trọng binh canh giữ, nàng muốn chạy trốn có chút khó khăn!

Queo khúc quanh, liền chạm mặt một đội kiệu đang đi tới, Thư Nhã Phù chỉ có thể lập tức cúi đầu đứng ở bên chỗ tối của vách tường, cố gắng làm cho người ta quên sự tồn tại của nàng.

"Ai, người đứng lại!"

Chỉ là hình như đáy lòng nàng hô hào cầu nguyện không có chút tác dụng nào, một âm thanh mềm mại vang lên làm nàng nổi da gà, vốn là muốn làm lơ không có nghe thấy, chỉ là ——

"Ta cũng không muốn nhiều lời, gọi người đấy, còn không mau tới đây!" Thái giám lắc lắc móng bước đến gần, chống nạnh lại mở miệng nói.

Thân thể Thư Nhã Phù run lên, hôm nay vị công công này thật là xinh đẹp, so với nàng những công công nàng đã thấy thì "Xinh đẹp muôn màu" hơn nhiều, một câu nói cũng để cho nàng nổi da gà đầy người.

"Công công!" Thư Nhã Phù chỉ có thể ngoan ngoãn bước ra từ chỗ góc tường, nhỏ giọng cung kính nói.

"Người là cung nữ trong cung nào , tại sao lại ở chỗ này?"

"Hồi bẩm công công, nô tỳ là Xuân Lan ở Trữ Tú cung, trước đây có đánh rơi vài thứ ở chỗ này, nghĩ tới hiện tại không có người nên đến tìm!"

"Vậy thì thật tốt, Xảo nhi trong cung Nguyên Phi nương nương vừa bị bệnh, Nguyên bên cạnh Phi nương nương hai ngày này không người hầu hạ, người đi theo đến đây đi, lúc này nương nương muốn đi Vĩnh Thọ cung hầu hạ hoàng thượng! Người có thể đi theo nương nương đó là phúc khí của người."

Cô gái đang ngồi trong kiệu chính là Nguyên Phi nương nương trong miệng của thái giám, xinh đẹp quyến rũ, hoa lệ ung dung, một đôi mắt dùng cao cao tại thượng, đánh giá tiểu nha hoàn trước mặt, sau đó lại thu hồi ánh mắt, vuốt ve sợi tóc trên trán.

Nàng chính là muốn tránh vị hoàng đế Cố Trường Phong này, hiện tại tốt thì tốt rồi, nửa đường chạy đến đây lại bị người giơ lên mang về, hôm nay nàng ra cửa không có xem Hoàng Lịch, vận khí thật sự hơi đen!

Nguyên Phi nương nương nhìn tiểu nha hoàn trước mặt, nửa ngày cũng không có trả lời, không cầm được tức giận: "Thế nào, phục vụ Bốn cung làm khó người, hay là người cảm thấy phục vụ Bốn cung không bằng ở lại Trữ Tú cung để phục vụ Mộ Dung quý nhân!"

Địa thế còn mạnh hơn người, thời điểm nên cúi đầu liền cúi đầu, lúc này mà chống lại Nguyên Phi nương nương, không chừng nàng có thể mất mạng!

Đáy lòng vừa ai oán, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, làm bộ quỳ xuống, chỉ là cũng không có quỳ xuống thật.

"Nường nường thứ tội, nô tỳ có thể phục vụ Nguyên Phi nường nường là phúc khí của nô tỳ, nô tỳ chỉ là không có nghĩ đến có cái cơ hội này, có thể phục vụ nường nường, thật sự là nhất thời vui mừng không biết đáp lời như thế nào, kính xin nường nường thứ tội!"

"Thôi, nếu như vậy thì đứng lên đi! Tiểu Đức Tử đi thôi, chớ để hoàng thượng chờ mà sốt ruột!"

"Vâng nường nường! Khởi kiệu!"

Thư Nhã Phù bất đắc dĩ đi theo ở phía sau, biết bộ dạng vâng lời, chỉ là đầu cúi thấp nhưng đã sớm căn rằng nghiêng lợi, hiện tại nàng mới từ nhảy ra khỏi hang hổ, lại bị người ta đưa vào trong miệng cọp!

Vĩnh Thọ cung, hoa lệ tôn quý, nghiêm trang, đây là nơi hoàng thượng sẽ qua đêm hoặc là nơi phê duyệt tấu chương, có thể tiến vào bên trong Vĩnh Thọ cung, trong hậu cung Tần phi chính là người có vinh sủng lớn nhất.

Đi theo phía sau Nguyên Phi nường nường tiến vào Vĩnh Thọ cung, khi thấy hai người trong cung, vẻ mặt Thư Nhã Phù vốn chỉ là đưa đám muốn khóc mấy tiếng, thì càng muốn kêu rên hét lên điên cuồng mấy tiếng.

Đây coi là cái gì chuyện!

Giờ khắc này ở bên trong một Vĩnh Thọ cung to lớn, trừ Hoàng đế Cố Trường Phong còn một người khác nàng nhìn quen rất mắt. Tên của người này hình như gọi là Chiến Bắc Sính!

Nhân sinh hà xứ bất tương phùng!

Vốn hai huynh đệ còn đang nói gì đó, sau khi Nguyên Phi đi vào, đã ngừng nói chuyện.

Chiến Bắc Sính cười như không cười nhìn Nguyên Phi một chút, khẽ gật đầu, quay đầu nhìn hoàng huynh của hắn: "Thần Đệ cũng không quấy rầy hoàng huynh cùng Nguyên Phi nương nương nữa!"

"Vương Gia nói gì vậy, Vương Gia cùng hoàng thượng nói là quốc sự, Bốn cung một người đàn bà, sao có thể quấy rầy hoàng thượng bàn bạc chánh sự quốc gia, hoàng thượng, nô tì ở một bên hầu hạ là được!"

Nguyên Phi có thể tiến vào bên trong, Thư Nhã Phù cùng tiểu thái giám ở lại bên ngoài phòng, đáy lòng phỏng đoán, Nhã Phù không thể có hỏi người khác, chỉ có thể len lén nhỏ giọng hỏi tiểu thái giám bên cạnh: "Công công, nương nương tối nay sẽ ở Vĩnh Thọ cung? Vậy chúng ta không phải đợi ở chỗ này chứ?"

Thật ra thì nàng không muốn uyển chuyển như vậy, nàng càng muốn trực tiếp nắm lấy cổ áo thái giám này, chất vấn là tối nay nàng sẽ chịu một trận gió lạnh sao, ở bên ngoài cửa Vĩnh Thọ cung nghe tiếng đùa giỡn đông cung đồ sao!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Lấy Một Đánh Nghìn, Là Quái Thú!

"Vĩnh Thọ cung là ai cũng có thể vào sao? Hơn nữa nếu hoàng thượng cùng nương nương ở trong cung, như vậy tất cả chúng ta đều phải canh giữ ở bên ngoài, đây là quy cũ khi thị tẩm, vậy cũng không biết? Theo quy cũ thì cung nữ và tổng quản ở ngoài Vĩnh Thọ cung chờ đợi, ta không thể ở đây, người." Thái giám liếc mắt Nhã Phù một cái, một tiểu nha đầu mặc y phục bình thường, phẩm cấp dường như không phải cung nữ nhất đẳng, "Người cũng đừng vọng tưởng!"

Trong ánh mắt có thâm ý quét nhìn Nhã Phù một cái, tiểu thái giám đầy ý khi dễ trần trụi, một bộ cho rằng nàng căn bản không vào được, người đừng si tâm vọng tưởng!

Thư Nhã Phù đối với ánh mắt thái giám làm như không thấy, trên người người này thiếu một ít đồ, tính cách và tư tưởng có chút vụn vặt, nàng là người bình thường sẽ không so đo với hăn, huống chi hiện tại nàng còn có những chuyện khác cần phải lo!

Trong đầu không ngừng xoay vòng, Thư Nhã Phù cân nhắc các biện pháp, muốn mau mau chạy ra khỏi này hoàng cung to lớn này.

Một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo rét lạnh trong ngày xuân, Nam Phong quốc gần với phương nam như vậy, ngày xuân lại lạnh hơn so với Phương Bắc, trong không khí, hình như gió lạnh đều mang hơi nước, nàng chỉ mặc áo thô sơ mỏng manh đứng trong gió như thế, sau một lúc, đôi tay vốn ấm áp cũng trở nên lạnh băng.

Phủ đệ Nam gia.

Giờ phút này Nam Trịnh Hồng cùng Nam Lão Thái Gia sắc mặt rất nghiêm túc, đáy lòng cảnh giác nhìn nam tử tướng mạo bình thường trước mắt, bị sát khí cùng khí thế của y áp đảo, thế nhưng cả người cũng không động đậy.

Người đàn ông này là ai?

Cái vấn đề này đồng thời xuất hiện trong đầu hai người, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được trong đáy mắt đầy khiếp sợ và nghi hoặc.

"Người nhà chúng tôi mất tích rồi, có phải Nam gia nên cho chúng tôi một lời giải thích hay không?"

Nam Cung Thần ngồi ngay ngắn trên ghế, chậm rãi bưng trà từ từ nhấp một miếng, cặp mắt cũng không có nhìn hai người đang cảnh giác, một bộ dáng vẻ làm khách nhàn nhã, trên mặt còn là mang theo ý cười thản nhiên, nhưng cặp mắt đầy sát ý.

"Không tìm thấy người, tự lão phu sẽ cho Công Tử một cái công đạo!" Lão Thái Gia đầu gù cũng là Đại Trưởng Lão của Hội Trưởng Lão, cho dù bị người trước mắt áp đảo, nhưng sắc mặt cũng không thay đổi, thản nhiên trả lời.

Giờ phút này, Nam Cung Thần ngồi thẳng, diện mạo bình thường không có gì đặc biệt, ăn mặc cũng đơn giản, nhưng phong thái thoải mái làm cho người ta khó có thể coi thường, mà Liễu Trì sau lưng thì chỉ im lặng đứng chờ, giấu cợt nhìn vị trí hai người đàn ông đầu não trên này.

"Rất tốt, nếu không tìm được người."

Nam Cung Thần mỉm cười nhếch môi khắc ra nửa câu, sau đó ưu nhã đứng dậy, phui phui bụi đất căn bản không có trên người, khoan thai xoay người rời đi.

.....

Cho đến khi hai người của Nam Cung Thần rời đi, Nam Trịnh Hồng mới hô to một hơi, sắc mặt khó coi mở miệng nói: "Cha, người này rất cuộc có lai lịch gì, nhất định không thể nào chỉ là một quản gia, chẳng lẽ là người của Chiến Bắc Sính? Người này khí thế thật to lớn!"

"Có phải Chiến Bắc Sính người của hay không thì ta không biết, nhưng tuyệt đối không thể tùy tiện trêu chọc người đàn ông này, còn có người bên cạnh hắn! Nhất là bây giờ, một chút không may đều có thể để cho chúng ta kiểm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên Trịnh Hồng, người lập tức phái người tìm trên dưới trong phủ một lần, cần phải đem An Thất Thất tìm ra!" Lão Thái Gia thần sắc nghiêm túc giao phó.

"Con biết rồi, cha!"

"Đúng rồi, phong tỏa tin tức, đừng để cho Chiến Bắc Sính biết An Thất Thất mất tích, mặc dù lúc trước hắn vẫn không hề hành động, nhưng người ở trong phủ của chúng ta, hiện tại không thấy, không biết hắn sẽ có phản ứng gì, dù thế nào đi nữa cũng phải để hắn cho rằng An Thất Thất cùng đứa bé kia vẫn còn ở trong phủ! "

Sắc mặt Đại Trưởng Lão rất khó coi, mấy ngày gần đây lo trù mưu, hôm nay đột nhiên có biến cố như vậy, thật là ngoài dự đoán của hắn.

Nhưng hắn tuyệt đối không cho phép bất kỳ cái ngoài ý muốn nào nữa!

.....

"Vương Gia, sợ rằng bọn họ sẽ không tìm được người?" Liễu Trì nghi hoặc mở miệng.

Vương Phi mất tích ở Nam phủ, tới nay cũng không thấy bóng dáng, Liễu Trì biết Vương Phi có địa vị như thế nào trong lòng Vương Gia, nếu

không, Vương Gia cũng sẽ không ngần ngại xa xôi đi theo Vương Phi chạy tới Nam Phong quốc này.

"Bọn họ chỉ muốn sự việc được tiến hành thuận lợi mà thôi, chỉ cần không ảnh hưởng, tự nhiên bọn họ sẽ không để ý nhiều, Liễu Trì, người phái người bí mật tìm, mặt khác thì phái người phải tiếp tục làm chuyện cần làm." Nam Cung Thần cười lạnh một tiếng.

"Nhưng như vậy, nếu Vương Phi." Nếu có xảy ra chuyện gì.

Mấy lời cuối cùng, Liễu Trì chỉ dám nghĩ rồi nhanh chóng nuốt xuống, tính cách Vương Gia như thế nào, hẳn theo bên người đã lâu nên rất rõ, lời này hẳn cũng không dám nói ra một cách tùy tiện.

Mặc dù Liễu Trì cũng lo lắng Vương Phi xảy ra chuyện, nhưng trực giác cho thấy Vương Phi cũng không dễ dàng gặp chuyện không may như vậy, một người đơn độc cũng có thể đi theo Chiến Vương gia chạy đến nơi này, hôm nay mất tích ở Nam Phủ, cũng không đến mức xảy ra chuyện, dù sao người khác cũng không biết thân phận của nàng là Tê Vương Phi.

"Nhã Phù đủ thông minh, hơn nữa lại biết thuật dịch dung cùng sử dụng độc, người khác đối phó nàng cũng không dễ dàng, ngược lại thật ra ta muốn biết nàng làm thế nào rời khỏi Nam gia lặng yên không một tiếng động!" Nhếch môi cười lạnh, Nam Cung Thần liếc mắt nhìn Liễu Trì một cái.

Mật đạo!

Cặp mắt Liễu Trì chợt sáng lên, lập tức hiểu ý Vương Gia!

Ngày hôm nay Thư Vũ Trạch về trễ, khi biết được Thư Nhã Phù mất tích, cũng là không có trấn định tự nhiên như Nam Cung Thần, cả người nháy dựng lên trên ghế.

"Tề vương gia, người nói là không thấy mẹ ta? Không thấy?" Một đôi mắt nhìn chăm chăm Nam Cung Thần, Thư Vũ Trạch gấp gáp hỏi.

"Phải, không thấy, con trai, mẹ con nhất định là thấy hai chúng ta rất bận rộn, nên cũng không nhin được chạy ra ngoài! Hiện tại không thấy bóng người, hơn nữa ta đoán mẹ con đã thay y phục và dịch dung rồi, muốn tìm được người thật không dễ dàng!" Nam Cung Thần khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt vuốt Bạch Cầu trước mặt, thản nhiên mở miệng.

"Tề vương gia, người phải người tìm chưa?"

Hí mắt nhìn chăm chăm Tề vương gia trước mắt, nhìn dáng vẻ hăn không có một chút nóng nảy, Thư Vũ Trạch rất là bất mãn, mẫu thân đã không thấy, hăn lại không có chút lo lắng nào.

Nam Cung Thần nhìn sắc mặt con trai nóng nảy, nhưng vẫn bình tĩnh nhìn lại Thư Vũ Trạch, đáy lòng rất hài lòng gật đầu một cái, con trai của mình quả nhiên thông minh, biết thời điểm mẫu chốt càng không thể một người một chuyến tuyến.

Đưa tay vuốt vuốt tóc của hăn, ánh mắt chút sủng ái cùng ôn hòa: "Con trai, mẹ con không dễ dàng gặp chuyện như vậy, ngược lại dáng vẻ này của con lại hại nàng! Chỉ cần thân phận của nàng không bại lộ, thì sẽ không có chuyện, nhưng là nếu như thân phận Tề Vương Phi bị lộ rồi, chỉ sợ rất nguy hiểm, cho nên. Con trai, chúng ta cần tìm cơ hội quang minh chánh đại để tìm người!"

Trong đôi mắt hăn hiện lên tia giao hoạt, Nam Cung Thần đã sớm tính toán!

Muốn âm thầm điều tra, nhưng cần sáng tỏ. Cũng phải có chút động tác mới được!

Mà giờ khắc này, Thư Nhã Phù đang bị một cơn gió lạnh thổi qua làm run run, cũng không nghĩ nhiều như vậy, nàng đang lặng yên vì các cung nữ mặc niệm lại mặc niệm.

Bây giờ là mùa xuân, nếu đổi lại là gác đêm giữa mùa đông, vậy không phải đông thành đá rồi sao?.

"Hoàng huynh, hôm nay Thần Đệ đi về trước, chớ để Nguyên Phi nương nương đợi lâu!"

"Vậy người đi về trước đi!"

Mơ hồ nghe được âm thanh bên trong truyền ra, đang không ngừng nhúc nhích, dậm chân một cái, Thư Nhã Phù lặng lẽ hoạt động hai chân một chút, lập tức mắt nhìn mũi mũi nhìn miệng, cúi đầu vô cùng khéo léo đứng ở cửa, nỗ lực lùi về phía sau, để lại bên trên cho người khác.

Từ Vĩnh Thọ cung truyền tới tiếng bước chân càng ngày càng gần.

"Đừng nhận ra ta! Chiến Bắc Sính, nhãn lực người này sẽ không lợi hại như vậy! Ừm, nhận nên không ra!" Đáy lòng yên lặng lắm lắm, khóe mắt Thư Nhã Phù liếc một đôi giày thêu giấy mạ vàng đang chậm rãi từ từ đi qua trước mặt, trong lúc đó cả người cũng căng thẳng lên, chỉ sợ lộ ra một chút sơ hở sẽ khiến Chiến Bắc Sính phát hiện.

Dù sao Chiến Bắc Sính cũng là đệ đệ Cố Trường Phong, như vậy chuyện nàng ở hoàng cung, hẳn có biết hay không nàng cũng không đoán được! Nàng muốn lặng lẽ chạy ra khỏi hoàng cung, cũng không muốn bị hai người bọn họ phát hiện lần nữa.

Nhìn người nọ từ từ đi qua trước mặt, Thư Nhã Phù nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Thế nào, người rất sợ Chiến Vương gia?"

Tiểu thái giám đi theo nàng cùng nhau đứng ở Vĩnh Thọ cung, nhìn bộ dáng nàng khẩn trương, đáy mắt càng thêm khinh thường cùng giễu cợt, mặt cũng không có nhìn thấy liền khẩn trương thành cái bộ dáng này, quả nhiên là tiểu nha đầu chưa từng va chạm xã hội.

"Ai nói, ta là hâm mộ Vương Gia, tự đáy lòng kính nể, kính nể biết không?" Đối mặt Chiến Bắc Sính nàng muốn ấn núp, nhìn tiểu thái giám Vĩnh Thọ cung, nàng cũng không có gì sợ, tùy ý bĩu môi một cái nói.

"Thôi đi, sợ liền sợ, người gặp Vương Gia thì sao? Người đó là Chiến thần trên chiến trường, lấy một đánh nghìn, cái tiểu nha đầu này người biết cái gì!" Tiểu thái giám bị cung nữ phẩm cấp thấp khi dễ, lập tức cãi lại.

Xem thường, lại đậm chân, Thư Nhã Phù nhìn tiểu thái giám mỉm cười rộ rỡ: "Biết lấy một chọi mười là gì không? Đó là người! Mà một đánh nghìn vậy thì không phải là người, biết là gì không?"

Thư Nhã Phù rất là hài lòng nhìn mặt tiểu thái giám mê mang, chỉ là đột nhiên, ánh mắt tiểu thái giám chuyển qua một cái hướng khác biến thành hoảng sợ, lập tức cúi đầu xuống, không dám nói thêm một câu.

Nhìn bộ dạng tiểu thái giám, Nhã Phù vốn đang tùy ý cười, trên lập tức cứng lại, đáy lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, sau lưng truyền đến âm thanh nam tử có một cái chút quen thuộc:

" Ngược lại Bốn vương rất là muốn biết là cái gì?"

"Lấy một đánh nghìn chính là quái thú, không phải là người!"

Đáy lòng lăm lăm nổi lên một tiếng, chỉ là lúc này Thư Nhã Phù không có lá gan quay lại nói với người phái sau.

Khẽ xoay người, liền thấy Chiến Bắc Sính quay lại đang đứng bên cạnh mình, Thư Nhã Phù lập tức cúi đầu, sợ hãi lại có chút nhăn nhó mở miệng: "Vương Gia thứ tội!"

Chiến Bắc Sính hẳn không có nghe rõ âm thanh của nàng, nên hẳn cũng sẽ không nhớ giọng của mình!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Việc Đòi Khó Liệu, Thân Phận Biến Hóa Thật Là Nhanh!

Nếu bây giờ hắn có thể nhận ra giọng của nàng, không chỉ có thân phận cung nữ bị vạch trần, mà nàng tại sao lại chạy đến trong cung sợ rằng Chiến Bắc Sính cũng sẽ truy cứu, hiện tại quan hệ của hắn, người trong hoàng gia, và Hội Trưởng Lão đang gay gắt như thế, nếu như hắn cho nàng là mật thám, rất có thể nàng sẽ gặp phiền toái.

Chiến Bắc Sính mới đi ra khỏi không bao xa, đột nhiên phát hiện ngọc bội hay đeo bên người lại không thấy nữa, đoán chừng là rơi ở Vĩnh Thọ cung, ngay lập tức xoay người đi về, không nghĩ đến còn chưa đi đến bên cạnh, liền nghe một tiểu cung nữ trước cửa Vĩnh Thọ cung, nhe răng toét miệng nói xâu mình với tiểu thái giám bên cạnh.

Hơn nữa nhìn vóc dáng tiểu nha đầu kia có chút nhìn quen mắt, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn nhớ không ra đã gặp qua khi nào thôi.

Mang theo vài phần ranh mãnh nhỏ giọng cười nói: biết lấy một chọi mười chính là cái gì không? Đó là người! Mà lấy một đánh nghìn vậy thì không phải là người, biết là cái gì không?"

Vốn còn muốn tiếp tục nghe thêm một chút nàng ta sẽ nói là gì, nhưng tiểu thái giám bị bên cạnh nàng thấy được, quả nhiên nhìn thấy hắn đến thì trong mắt tên tiểu thái giám là hoàn sợ, trong bụng không cầm được rất muốn nghe một chút cái tiểu cung nữ này sẽ nói như thế nào.

Không nhịn được mở miệng: " Bốn vương rất là muốn biết là cái gì?"

Chiến Bắc Sính khẽ nhúu mày, nhìn tiểu cung nữ trước mắt thân hình cứng ngắc trong tích tắc, một bộ hận không thể tìm một cái vết nứt trên mặt đất để trốn, đáy lòng càng phiền não, tưởng rằng tiểu cung nữ này không giống với những cung nữ khác, nhưng xem ra cũng chỉ là một cung nữ thích nói huyền thuyên, không có gì sai biệt.

Hắn không hiểu tại sao mình lại có hứng thú với tiểu cung nữ này như vậy!

"Tham kiến Vương Gia, Vương Gia thứ tội!" Điềm đạm đáng yêu, âm thanh kinh hoảng nhu nhược.

Thư Nhã Phù cố gắng làm ra vẻ một tiểu cung nữ thất kinh, trong đáy lòng có một Tiểu Nhân Nhân cầm cây chổi không ngừng xua đuổi Chiến Bắc Sính cầm, người đi nhanh một chút đi, đi nhanh một chút đi, đi nhanh một chút đi.

Nhưng trên mặt lại cố gắng duy trì dáng vẻ một người tiểu cung nữ bình thường có thể có, mềm mại và hoảng sợ!

Thư Nhã Phù cứ đứng như vậy, Chiến Bắc Sính chăm chú nhìn nàng, đáy lòng nghĩ hắn tại sao còn chưa đi, không biết hắn sẽ trừng phạt mình như thế nào, người mau mau nói, hiện tại không nói một lời, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn nàng là làm cái gì? Hắn có thể nhìn chăm chú một tiểu cung nữ hơn nửa ngày như vậy sao, nàng rất hoài nghi hứng thú và sở thích của người này.

"Vương Gia, đây là ngọc bội ngài đánh rơi, hoàng thượng lệnh nô tài đặc biệt đưa cho Vương Gia, không nghĩ rằng Vương Gia còn chưa đi."

Lúc này, Thái Giám Tổng Quản trong Vĩnh Thọ cung cũng là thía giám bên cạnh Cố Trường Phong cầm miếng ngọc bội trên tay chạy ra, nhìn Chiến Bắc Sính còn ở bên ngoài có chút kinh ngạc, chỉ là rất nhanh đã bình thường trở lại, ngay lập tức tiến lên đón, đem ngọc bội trên tay dâng lên.

Trong lúc, dư quang khóe mắt quét qua tiểu cung nữ bên ngoài này, không hiểu tại sao Vương Gia vẫn nhìn chăm chăm nàng.

"Làm phiền công công rồi!"

Chiến Bắc Sính nhận lấy ngọc bội, ánh mắt cũng không rời khỏi người tiểu cung nữ vẫn luôn cúi đầu run sợ, lúc này lại có lá gan nhìn lên.

Lòng hiếu kỳ có lúc sẽ hại chết một con mèo, Thư Nhã Phù đối với cái ngọc bội khiến Chiến Bắc Sính đặc biệt chạy trở về tìm kiếm, không cầm được len lén ngẩng đầu liếc một cái, thật chỉ là len lén liếc một cái mà thôi, chỉ là không có cơ nhiên nghĩ đến vừa lúc bị Chiến Bắc Sính tóm gộp.

Ánh mắt kia. đẩy lòng Chiến Bắc Sính có chút cảm giác quái dị.

Bên khóe miệng mang theo nụ cười thật to, làm cho người ta có cảm giác giống Trương Dương, cười trào phúng cho không che giấu bất kỳ cái gì.

"Công công, không biết tiểu cung nữ này ở cung nào? Nhìn ngọc bội của bản vương rất có hứng thú, hay là nàng không biết cần phải có lễ tiết như thế nào với Bốn vương?" Chiến Bắc Sính tự nhiên chuyển ngọc bội trên tay mình, nhàn nhạt mở miệng.

"Cung nữ này, không quen mặt, đoán chừng là trong cung của Nguyên Phi nương nương mang ra ngoài!" Tổng quản nhìn thần sắc Vương Gia, nhìn lên nhìn xuống đánh giá tiểu cung nữ trước mắt.

"Nếu là người của Nguyên Phi nương nương, vậy người thay mặt Bốn vương nói một tiếng với Nguyên Phi nương nương, nói rằng Bốn vương muốn tiểu cung nữ này!"

Dứt lời, còn không đợi người khác nói chút gì, liền ứng trực tiếp kéo tay Thư Nhã Phù xoay người rời đi, không một chút có ý tứ dừng lại, càng

không có tự mình đi vào Vĩnh Thọ cung tìm chánh chủ nói một tiếng, hoàn toàn chính là một bộ dạng đây là của ta, làm cho người ta cảm tức.

Mà công công tổng quản rất là không hiểu vị vương gia này lại muốn muốn làm cái gì? Nhìn cung nữ này cũng rất bình thường, không có điểm gì nổi bật, tại sao Vương Gia lại nôn nóng như vậy?

Thư Nhã Phù đang đứng bên cạnh, còn đang suy nghĩ làm cách nào để chạy trốn khỏi ma trảo của Chiến Bắc Sính, nhưng còn chưa kịp có động tác gì, trên tay căng thẳng, cả người đã bị Chiến Bắc Sính lôi kéo đi, trong khoảng thời gian ngắn đầu óc còn không có quay lại.

Hiện tại tình huống thế nào? Chiến Bắc Sính rốt cuộc có nhận ra nàng hay không?

"Vương Gia, bộ dáng như vậy không phù hợp quy củ!"

Thư Nhã Phù cẩn thận liếc về mắt thấy Chiến Vương gia, trên tay rất muốn dùng lực rút ra, nhưng nửa ngày mới phát hiện hơi sức mình kém hơn Chiến Vương gia rất nhiều, một trời một vực, tiếp tục giãy giụa, kéo qua kéo lại, đoán chừng cổ tay của mình sẽ trước gặp nạn.

" Hừ!" Chiến Vương gia hừ lạnh, mắt lườm nàng một cái, trên tay cầm thật chặt.

Cái người này đến tột cùng xem là có ý tứ gì? Nàng hiện tại là một tiểu cung nữ, tiểu cung nữ đắc tội người, người đường đường là Đại vương gia cư nhiên trừng mắt nàng, hình như nàng cũng không có làm cái tội gì không thể tha thứ được?

Hiện tại nàng coi như là người trong cung Nguyên Phi nương nương, bộ dáng như vậy liền bị Chiến Vương gia lôi đi, chính là không phù hợp quy củ!

Nhưng lúc này, nhìn ánh mắt khi dễ của Chiến Vương gia, còn có thái độ, Thư Nhã Phù dám khẳng định, hẳn có thể đã nhận ra mình, cũng không biết hiện tại hẳn muốn như thế nào.

A a a. Nàng mới trốn ra được từ ma trảo Cổ Trường Phong, bây giờ là như thế nào, lại không giải thích được rơi xuống trên tay Chiến Bắc Sính?

"Người đừng nghĩ tới chạy trốn, Bốn vương còn chưa có hỏi người làm thế nào mà chạy đến trong hoàng cung, nếu là người ăn muốn làm chuyện trộm gà trộm chó, Bốn vương sẽ đưa người đến chỗ hoàng huynh hoặc là Nguyên Phi nương nương!" Chiến Bắc Sính nhìn nàng sắc mặt thay đổi vài lần, cười lạnh một tiếng uy hiếp nói.

Đưa đến chỗ Cổ Trường Phong, đoán chừng thân phận của nàng bị lộ ra càng ngày càng gần rồi.

Đưa đến nơi Nguyên Phi nương nương, nữ nhân trong hậu cung có thủ đoạn gì, hơn nữa nghe nói Nguyên Phi nương nương này dường như cùng Hội Trưởng Lão có quan hệ tương đối mật thiết, theo tình hình hiện tại của Hội Trưởng Lão và hoàng thất, mây đen giăng đầy, thật sự là hành động rất nguy hiểm.

Được rồi, nàng không thể không thừa nhận, Chiến Bắc Sính nhất định là đoán chừng thân phận nàng quái lạ, mới cầm cái này tới uy hiếp nàng!

Đôi mắt xinh đẹp của Thư Nhã Phù giận dữ, trợn mắt nhìn Chiến Vương gia cười rất là hả hê trước mặt mấy lần, để cho người hài lòng, để cho người uy hiếp ta, tốt nhất bị Nam gia Đại Trưởng Lão của Hội Trưởng Lão đem các người của hoàng thất ăn tươi nuốt sống.

Cứ như vậy, Thư Nhã Phù từ một "tiểu công tử nha hoàn"(của công tử Vũ Trạch?) bị giam lỏng trong Nam phủ, bị bắt đến hoàng cung thành tù phạm bị giam lỏng của Hoàng đế Cổ Trường Phong (tạm thời nàng là muốn

như vậy), sau có từ một cung nữ Xuân Lan ở Trữ Tú cung, lại trở thành tiểu cung nữ bên cạnh Nguyên Phi nương nương, kết quả còn chưa tới một ngày, nàng thành nha đầu trong phủ Chiến Vương gia!

Lại một lần nữa đi vào trong phủ Chiến Vương gia, sống ở phòng nha hoàn, Thư Nhã Phù ngửa đầu nhìn trăng tròn.

Cuộc sống a, quả nhiên là kỳ diệu khó có thể dự đoán, việc đời khó liệu!

Sống ở trong phủ Chiến Vương, hôm sau cho là Chiến Bắc Sính sẽ đến chất vấn nàng, nhưng không ngờ một bóng người cũng không có thấy, liên tiếp ba bốn ngày sau đó trong phủ Chiến Vương gia cũng không có thấy bóng dáng của hân, điều này làm Nhã Phù cho là mình đã bị người nào đó quên mất, đáy lòng mừng thầm.

Chỉ là vào ngày thứ năm Chiến Bắc Sính đã trở lại Chiến Vương phủ, hân biến mất vài ngày lại xuất hiện ở trước mắt của nàng, mà ánh mắt nàng thần sắc không rõ, lúc này trông rất phức tạp.

Mà lúc gặp Thư Nhã Phù cũng là lúc nàng đang dùng cơm.

"Vương Gia đại giá quang lâm, không biết là có chuyện gì sao?" Mấy ngày trôi qua, Nhã Phù khẳng định, Chiến Bắc Sính nhất định là đã biết một vài điều gì đó rồi, cũng không tiếp tục giả vờ nữa, ít nhất thân phận Tề vương phi của nàng tạm thời còn chưa bị bại lộ ra ngoài.

Cười híp mắt thức ăn trước mặt mình, giờ phút này Thư Nhã Phù đã sớm đem trang phục cung nữ thay ra, khôi phục thân phận An Thất Thất của nàng.

"An Thất Thất, người đến tốt cùng là có thân phận gì?" Chiến Bắc Sính nhìn cô gái lạnh nhạt trước mặt, khẽ cau mày.

"Cũng đã gọi là An Thất Thất rồi, còn có thể có cái gì thân phận? Chiến Vương gia, người hôm nay so bình thường hình như rất thương cảm thì phải!"

Mấy ngày không thấy, mặt mày Chiến Bắc Sính lại thêm mấy phần bén nhọn, cả người toát ra cái cảm giác sắc bén, là có loại lưỡi dao, giống như chuẩn bị sắp đánh nhau, có cảnh máu chảy thành sông vậy, mấy ngày trước cũng không có cảm giác này, thời điểm nhìn thấy hắc lần nữa chính là đáng về này, trong bụng Thư Nhã Phù lập tức có chút sáng tỏ, sợ là có chuyện gì, cũng hoặc là người nào đến, mới để cho hắc xuất hiện biến chuyển như vậy.

"Tối nay chuẩn bị, cùng Bốn vương vào cung!" Chiến Bắc Sính bình tĩnh nhìn nàng chốc lát, sau đó đột nhiên mở miệng.

Cái gì, tối nay vào cung?

Thư Nhã Phù nhíu chặt chân mày, ánh mắt lạnh nhạt mang theo vài phần nghi hoặc nhìn sang, suy nghĩ một chút, nhếch môi mỉm cười hỏi: "Như vậy, Chiến Vương gia, ta lấy thân phận gì vào cung đây?"

"Người không phải nói người là An Thất Thất sao, vậy thì lấy thân phận của An Thất Thất vào cung!" Chiến Bắc Sính vung lên tay.

Khẽ thở dài một hơi, Thư Nhã Phù buông chiếc đũa trên tay, mỉm cười nhìn Chiến Bắc Sính lại chậm chậm mở miệng: "Ta chỉ là một bách tính bình thường, cũng không tư cách vào cung, Vương Gia để cho ta dùng thân phận của An Thất Thất vào cung? Lấy thân phận một người dân bình thường vào cung thì như thế nào? Người xác định một người tùy tiện chạy vào trong cung sẽ không bị đánh văng ra ngoài?"

Sắc mặt Chiến Bắc Sính tối sầm lại, lúc trước người vào cung như thế nào!

" Một chút nữa Bốn vương sẽ cho người tới đón người!" Bỏ lại một câu, sắc mặt Chiến Bắc Sính không tốt, trực tiếp xoay người rời đi, lưu lại Thư Nhã Phù một mặt mỉm cười.

Buổi tối a.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi (1)

Ánh trăng trong xanh mát lạnh, trong ngày xuân ban đêm mang theo chút ý lạnh làm cho người ta run sợ, hơn nữa mùa đông mới vừa qua không lâu, trong không khí vẫn mang theo khí lạnh mùa đông, mà nhiệt độ buổi tối so sánh với lúc giữa trưa, có ánh mặt trời ấm áp thì càng thêm chênh lệch quá nhiều.

Đề phòng sâm nghiêm, so với trước đây, tối nay trong hoàng cung Nam Phong quốc, một hoàng cung to lớn thủ vệ các nơi cũng nghiêm mật làm cho người ta ngạc nhiên.

Mà đi trong nội viện hoàng cung, rõ ràng không phải là người trong đội ngũ trên đường tuần tra, đi vài bước, có thể thấy cấm vệ hoàng cung tuần tra, mà thủ vệ các cửa cung cũng với nhiều hơn mấy phần so với trước đây.

Thư Nhã Phù yên lặng nhìn tình trạng chung quanh, cảm giác so với trước đây khác hơn rất nhiều!

"Chẳng lẽ lúc ta rời khỏi hoàng cung, bởi vì bị Chiến Vương gia đường đường mang ra ngoài, cho nên những thủ vệ này cũng không trông thấy bóng dáng rời hả?" Tự lẩm bẩm mấy câu, mặt cười hì hì, Thư Nhã Phù liếc mắt nhìn mặt nghiêm túc Chiến Bắc Sính.

Không biết vì sao hôm nay, từ lúc bắt đầu thấy Chiến Bắc Sính đã không hòa nhã với nàng rồi, không biết người nào đã chọc giận Chiến Vương gia đường đường này nữa, nàng tự hỏi nàng vẫn luôn rất ngoan ngoãn, suy đi nghĩ lại nàng cuối cùng cho ra kết luận, khẳng định cùng nàng không có quan hệ, gần đây nàng cũng không có gặp mặt Chiến Vương gia, luôn luôn

bị giam lỏng trong phủ Chiến Vương, thật sự là không có lý do gì để đổ tội lên đầu của nàng.

"Trong đám người tới đây hôm nay, có một số người không dễ nói chuyện như Bốn vương, tốt nhất là người nên đằng hoàng một chút!" Chiến Bắc Sính đi ở phía trước không biết có phải nghe được tiếng nàng nói thầm một mình hay không, đột nhiên dừng bước, xoay người bình tĩnh nhìn nàng, sắc mặt vẫn khó coi như cũ, nhưng Thư Nhã Phù xem xét cái bộ dáng Chiến Bắc Sính như thế, trong lòng càng có cảm giác quý dị, giống như hãn đệp trai hơn một chút.

. Được rồi, quả nhiên thưởng thức của nàng gần đây có chút kỳ quái, bởi vì đã tiếp xúc với yêu nghiệt nghìn năm, Nam Cung Thần nhiều nên bị lây?

Trang nghiêm nghiêm trang, trên chánh đại điện Nam Phong quốc, lần đầu tiên Thư Nhã Phù nhìn thấy người, chính là Hoàng đế Cổ Trường Phong ngồi trên vương vị, một nam tử khuynh quốc khuynh thành!

Trùng lớn cặp mắt, liều mạng nháy nháy mắt, hiện tại nàng hãn không có hoa mắt đi, khẽ mang theo tà mị mỉm cười, có tư thái nam tử mị hoặc và lỗi lạc, trong những người hiện đang ở đây, nhìn một cái là có thể nhận ra được hãn trong đám người bình thường này, giờ phút này sắc mặt càng thêm trắng xanh biến hóa liên tục không ngừng, trực tiếp rơi xuống trên người của nàng.

Tròng mắt thâm thúy nhiều hơn, xem không rõ thần sắc trong mắt, vậy coi như là mừng rỡ, hoặc là coi như là tức giận chứ?

Xem không hiểu ý tứ trong đáy mắt Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù bình tĩnh nhìn khôi phục dung mạo, hiển nhiên là thân phận Tề vương gia của Đông Ly quốc, tên nam nhân thối tha này lại ngồi trên đại điện, vì sao hãn

đột nhiên xuất hiện trong hoàng cung Nam Phong quốc Là bởi nàng sao?

"Hoàng đệ, vị này chắc hẳn đệ cần phải biết, chính là Tề vương Điện hạ của Đông Ly quốc, hôm nay đặc biệt đến Nam Phong quốc chúng ta thăm viếng!" Cổ Trường Phong một thân Hoàng Bào, thần sắc trên trán hình như so với lúc trước nhìn thấy càng thêm thâm trầm, mang theo khí độ Quân Vương cùng thân phận chí cao vô tận.

"Tề vương gia ngàn dặm xa xôi từ Đông Ly quốc đến đây, có chút ngoài dự đoán của mọi người, dù sao người đời cũng biết Tề vương gia không tiện đi xa, phần lớn thời gian đều ở trong vương phủ, không ngờ hôm nay cư nhiên không ngại xa xôi vạn dặm đến thăm Nam Phong quốc chúng tôi!"

Thần sắc Chiến Bắc Sính không rõ, bên khóe miệng tràn đầy giễu cợt cùng căm thù, làm Chiến thần Nam Phong quốc, đối mặt quân sư thần bí khó lường của Đông ly quốc, đã từng là Thập hoàng tử, Tề vương gia, hiện giờ lại là người quan trọng, trọng thần của hoàng thượng Đông Ly quốc, rất nhiều chuyện chỉ cần là hắn nói ra, hoàng thượng cũng không thể không nhận lời.

Thư Nhã Phù đi theo sau lưng Chiến Bắc Sính, liếc nhìn Nam Cung Thần một cái, thấy khóe miệng hắn từ từ giơ lên mấy phần, đáy lòng giật mình, cảm thấy thân thể từng hồi từng hồi ớn lạnh.

Đáy lòng không ngừng khi dễ Chiến Bắc Sính nói chuyện không chút nào che giấu, người này phóng khoáng quen rồi, hôm nay đối với Nam Cung Thần cũng giống vậy, không che giấu chán ghét của mình, châm chọc chế giễu.

Nhìn bên khóe miệng Nam Cung Thần càng mỉm cười rục rờ, dung nhan khuynh quốc, Chu Sa điểm giữa càng thêm có vẻ sáng loá!

" Thế tử của Bốn vương nghịch ngợm, trước đó vài ngày tới Nam Phong quốc, Bốn vương dĩ nhiên là muốn đích thân tìm người . Dù sao cũng là Nam Phong quốc, không phải Đông Ly quốc, Bốn vương hành động bất tiện, dĩ nhiên là cần để cho Vương Gia các người thay Bốn vương kiếm tìm!"

Nam Cung Thần mỉm cười, nụ cười kia càng phát thuần khiết rực rỡ, khiến Thư Nhã Phù vừa mạnh mẽ rung mình một cái, trong đầu trước sau suy nghĩ chốc lát, lập tức liền mặc niệm một giây đồng hồ.

.....

Lần đầu tiên Chiến Bắc Sính nhìn thấy Tề vương gia Đông Ly, đã cảm thấy tướng mạo nhìn thật quen mắt, giờ phút này nghe lời nói của hắn, cặp mắt chợt co rút lại, trong bụng chấn động mạnh một cái, đồng thời ánh mắt chuyển hướng nhìn An Thất Thất bên cạnh, đáy mắt càng thêm khiếp sợ và khó có thể tin.

Tên tiểu tử kia lại là con trai của Nam Cung Thần!

Cái nhận thức này chợt nhảy vào trong đầu của Chiến Bắc Sính, lúc này hắn mới giật mình, tại sao từ lúc vừa mới bắt đầu thấy gương mặt Nam Cung Thần, lại có thể biết cảm thấy có một chút quen mắt, cảm thấy rất ngửa mặt với nam nhân không có chút khí khái nam tử hán đối diện này, hơn nữa dung mạo này, nếu như đã gặp qua ở nơi nào đó, hắn nhất định sẽ không quên.

Chỉ là hiện tại hắn mới giật mình, thì ra là Nam Cung Thần cùng An tiểu tử xảo quyết có ngoại hình giống nhau!

Đáng chết, tại sao hắn lại không nghĩ ra ngay từ đầu! ?

Khó trách từ lúc bắt đầu đi vào trong đại điện, bộ dạng An Thất Thất như nhìn thấy quỷ, thì ra nguyên nhân là bởi vì Nam Cung Thần!

Chiến Bắc Sính trong khoảng thời gian ngắn, tròng lớn cặp mắt, nhìn chăm chăm sau lưng An Thất Thất, muốn từ trên người của nàng nhìn ra chút gì đó.

"Thất Thất ~ sao còn chưa đến bên cạnh Bốn vương, nàng vứt bỏ Thế tử chẳng lẽ còn muốn núp trong phủ Chiến Vương gia cả đời sao?"

Thư Nhã Phù rõ ràng cảm thấy sự tức giận trên người Nam Cung Thần, thân thể ý thức muốn tránh ở phía sau Chiến Bắc Sính một chút, chỉ là không ngờ âm thanh Nam Cung Thần trên đại điện đột nhiên vang lên, dịu dàng ẩn tình, tự nhiên mỉm cười.

Khiến trái tim cả đám cung nữ rải đầy thân thể Thư Nhã Phù cứng ngắc, tứ chi vô lực, dưới chân lão đảo thiếu chút nữa té ngã, Chiến Bắc Sính nhanh chóng đưa tay lôi nàng một cái.

Thân thể cứng đờ!

Thư Nhã Phù rõ ràng cảm thấy tần mắt của hắn bắn đến tia rét lạnh, liên tục không ngừng hất ra cánh tay Chiến Bắc Sính đang lôi kéo mình ra, một đường chạy đến chỗ bên cạnh Nam Cung Thần .

Mắt xem mũi, mũi xem tâm, nét mặt tiêu chuẩn một nô tỳ khéo léo, hành lễ: "Tham kiến Vương Gia, kính xin Vương Gia thứ tội!"

Trước nhận sai tương đối quan trọng hơn!

Chỉ mong sau khi trở về, Nam Cung Thần không có tức giận như vậy thôi.

"A, trăm cũng không phải biết Tề vương gia thì đã có tiểu thế tử, đây cũng là ngoài ý muốn của trăm!" Khóe miệng Cố Trường Phong mỉm cười, đáy mắt lóe lóe.

"Ngoài ý muốn đoạt được, coi là trăn bảo, chỉ là Nam Hoàng ở lãnh thổ trên quý quốc, Thế tử của Bốn vương lại bị người bắt cóc, Bốn vương hi vọng hoàng thượng cho ta một câu trả lời hợp lý cùng giao phó, cần đem Thế tử bình an cứu về!"

Giương mắt nhìn về phía Cố Trường Phong, Nam Cung Thần tự nhiên mỉm cười mở miệng nói, nhìn không ra trên mặt có một chút tức giận nào, chỉ là khí thế vô hình kia cũng làm cho người ta không thể bỏ qua.

"Chuyện cười, người nói Thế tử bị bắt cóc chính là bị bắt cóc sao, nếu Thế tử chỉ chạy ra ngoài chơi rồi bị lạc đường, chẳng lẽ đem lỗi đổ lên người của Nam Phong quốc chúng tôi sao!" Chiến Bắc Sính cười lạnh một tiếng, mở miệng vẫn không có bất kỳ che giấu.

Cặp mắt Chiến Bắc Sính hừng hực lửa giận, gắt gao đặt trên người của Thư Nhã Phù, hận không thể xuyên thấu nàng, phải một lát sau mới khôi phục được thần sắc ban đầu, đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

"Vương Gia lời này là không đúng rồi!" Thư Nhã Phù vốn là an tĩnh đứng chờ, giờ phút này cũng xem như đã hiểu ý tứ của Nam Cung Thần, mỉm cười ngẩng đầu, "Theo như ta biết, tiểu thế tử chính là bị người Nam gia bắt cóc rồi giam lỏng trong phủ, mà lúc trước ta cũng vậy, cũng bị bắt cóc giam lỏng ở Nam phủ, nếu không phải dưới cơ duyên xảo hợp được Chiến Vương gia cứu ra, chỉ là hôm nay không có ta ở bên người, an nguy tiểu thế tử càng làm cho người lo lắng."

Ánh mắt mỉm cười lạnh nhạt nhìn về phía Cố Trường Phong cùng Chiến Bắc Sính, nàng nói vậy cũng là giúp đỡ bọn họ rồi.

Mặc dù nói không biết Nam Cung Thần cố ý can thiệp vào chuyện của Hội Trưởng Lão cùng đám người hoàng thất của Cố Trường Phong, để cho bọn họ càng thêm kích thích, nhưng là theo như nàng biết, Chiến Bắc Sính cùng Cố Trường Phong hai huynh đệ từ lâu đã nổi dậy rồi, cũng chuẩn bị

đối với động thủ Hội Trưởng Lão bất cứ lúc nào, mà bây giờ bất kỳ một chuyện nhạy cảm nào cũng có thể trở thành điểm gây ra chiến tranh hai bên.

Như vậy. . . . Thế tử nước nàng bị trọng thần giam lỏng trong phủ, sợ rằng sẽ trở thành một trọng tội! Cũng sẽ là một đạn nặng ký!

"A, thật có chuyện này? Hoàng đệ, chẳng lẽ chuyện thật là như vị cô nương này nói sao." Ánh mắt Cố Trường Phong quan sát Thư Nhã Phù mấy lần, đáy lòng rất là nghi hoặc vì sao có một loại cảm giác quen thuộc, mà đối với lời nàng nói ra, suy tính trong bụng chỉ chốc lát đã có phán đoán suy luận, lập tức cau mày hỏi.

Đáng chết, nữ nhân này đến tột cùng muốn làm gì? !

Ánh mắt Chiến Bắc Sính lạnh lùng chống lại ánh mắt của lạnh nhạt Thư Nhã Phù, đáy lòng không khỏi dâng lên lửa giận, nữ nhân này bây giờ là vì giúp đỡ Nam Cung Thần mới nói ra lời này sao?

"Hoàng đệ?"

"Đúng như vị này An —— cô nương này nói, quả thật là như thế!" Chiến Bắc Sính chỉ trầm mặc chốc lát, cắn răng nghiêng lợi mở miệng.

"Nếu Chiến Vương gia cũng nói như vậy, như vậy Nam Hoàng có phải nên lập tức phái người đưa Thế tử của Bốn vương về hay không, nếu con trai của Bốn vương có bất kỳ tổn thương gì." Nhếch miệng lên không có tiếp tục nói hết, nhìn Nam Cung Thần một chút cũng không có bộ dáng lo lắng.

"Người tới, truyền ý chỉ của trẫm, lập tức sai người triệu Nam trưởng lão vào cung, đồng thời phái người đưa Thế tử của Tề vương về!"

.

"Người nói cái gì, Tề vương Đông Ly quốc bây giờ đang ở trong hoàng cung, còn nói rõ phải tìm Thế tử bị bắt cóc ?" Thần sắc Nam Trịnh Hồng khó coi từ trên ghế đứng lên.

"Đúng vậy a, Nam lão gia, hoàng thượng truyền chỉ ý đến, triệu Lão Thái Gia lập tức vào cung, đồng thời còn cho người đưa Thế tử Tề vương về!" Nam quản gia cung kính cúi đầu nói ra.

" Thế tử Tề vương, Thế tử Tề vương. Cái đứa bé đi theo Cảnh nhi về!"

Nam Trịnh Hồng tự lẩm bẩm đôi câu, cặp mắt trợn to, bộ mặt khiếp sợ.

Mặc dù đã sớm có phỏng đoán, nhưng hẳn cũng không nghĩ tới đứa bé kia lại có thể là Thế tử của Tề vương Đông Ly quốc, bọn họ vẫn ngây ngốc cho là, đứa nhỏ này là con riêng ở bên ngoài của Chiến Bắc Sính, không ngờ lại có liên quan đến Đông Ly quốc.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi (2)

Trên đại lục, có rất nhiều quốc gia, thay đổi biến hóa không ngừng, thủy chung không đổi là tứ đại cường quốc, Nam Phong quốc chú trọng văn học và thi cử, nếp sống nông đậm nhân văn, Huyền Nguyệt quốc là quốc gia nổi tiếng hiếu chiến, cường đại cũng cường thế. Người ta cũng không thể bỏ qua đại quốc ở Bắc Bộ, Bắc Việt quốc một quốc gia luôn luôn có tuyết phủ; mà còn lại cuối cùng là Đại lục ở vị trí phía đông, sản vật phong phú, đất đai màu mỡ tươi tốt, Đông Ly quốc.

So với một số nước nhỏ biến hóa nhanh chóng trong thời gian ngắn, giữa các cường quốc, trải qua thời gian dài đã có sự thống nhất ăn ý lẫn nhau, nếu không có niềm tin tuyệt đối bất kỳ một quốc gia nào cũng sẽ không dẫn đầu đưa tới chiến loạn, dù sao bất kỳ một quốc gia nào một khi động thủ, không phải chỉ đối mặt với một quốc gia, mà là ba quốc gia còn lại.

Dù sao người bây giờ có thể đánh hấn, như vậy ai biết trong tương lai người có phải là mục tiêu của những người còn lại hay không, bất kỳ người nào đang nắm quyền cũng sẽ không để mặc cho bất cứ quốc gia nào làm ra vẻ kiêu căng ngạo mạn mà ảnh hưởng đến an nguy quốc gia của họ.

Nhưng là từ mặt khác, một khi quốc gia nào đó xảy ra nội chiến, nội bộ không thể điều hòa mâu thuẫn, như vậy cũng không thể không phòng ngừa ba quốc gia còn lại liên hiệp thâm tóm nó!

Vậy mà hôm nay trong nội bộ ở Nam Phong quốc, quan hệ hai bên vô cùng nghiêm trọng và khẩn trương!

Chính là Dương Kim hoàng thượng người nắm quyền tối cao của hoàng thất, cùng với người đứng đầu Nam phủ cũng chính là người đứng đầu trong Hội trưởng lão, mà Nam gia cũng chính là gia tộc đứng đầu trong kinh thành.

"Thế tử Tề vương, Thế tử Tề vương. Chính là đứa bé đi theo Cảnh nhi trở về!" Nam Trịnh Hồng lăm lăm một mình, giờ phút này trong mắt là tràn ngập khiếp sợ cùng hoang mang lo lắng.

Hắn không nghĩ tới đứa bé nhìn tuy có chút bất phàm kia, thân phận thật lại là con trai của Tề vương gia Đông Ly quốc, luôn luôn thần bí khó lường, sợ rằng so với việc có người nói với hắn đứa bé đó là con riêng của Chiến Bắc Sính, hắn còn kinh ngạc hơn nhiều.

"Lão gia, trong cung phái tới người vẫn còn ở ngoài cửa, lão gia người xem. " Quân gia đợi đã lâu, do do dự dự mở miệng hỏi.

Quân gia nhìn lão gia cả người sửng sờ, ở trong phủ nhiều năm như vậy, hắn tự nhiên biết tình huống một chút, hôm nay liên lụy đến tiểu thế tử Đông Ly quốc, đây không còn là vấn đề dẫn người về nhà bình thường nữa.

Nam Trịnh Hồng cau mày mở miệng hỏi: " Bây giờ đứa bé kia đang ở chỗ nào?"

"Chắc còn ở trong thiên viện, sáng nay tiểu thư còn ồn ào phải đi đến, chỉ là bị thiếu gia ngăn trở."

"Thân thể Liên Nhi vừa tốt hơn một chút, nếu không có việc gì thì cứ để nó ở trong phòng, đừng cho nó ra ngoài chạy loạn, ngoài ra người nói thiếu gia chuẩn bị vào cung với ta, phái người khác đưa đứa bé kia đến đây."

"Dạ, lão gia!"

Hiện tại hoàng mệnh đã hạ, nếu như bọn họ ở trước mặt Tề vương Đông Ly quốc chống lại thánh chỉ, thậm chí không có mang người đưa tới, hẳn cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Dù sao đối với hoàng thượng hẳn hiểu rõ vô cùng, nhưng mà đối với Tề vương gia Đông Ly quốc xưa nay luôn luôn thần bí, không xuất đầu lộ diện hẳn cũng chỉ có nghe qua mà thôi, nhưng khi kinh đô Đông Ly quốc xảy ra chuyện, hẳn lại biết được rất rõ ràng, thế lực khắp nơi cũng bị ảnh hưởng hoặc nhiều hoặc ít, nhưng vị Tề vương gia này hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng nào cả, thậm chí địa vị lại càng cao hơn so với trước đây.

Mặc dù Nam Trịnh Hồng đã phái người đi thông báo, nhưng không biết vì sao đáy lòng lại có một loại cảm giác lo lắng bất an, nếu bây giờ có chuyện gì xảy ra, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Đáy lòng có mấy phần lo âu cùng lo lắng đi tới đi lui mấy lần, chợt dừng lại, hướng ra ngoài kêu người: "Người đâu!"

"Lão gia!" Nô tài ngoài cửa chờ đợi vội vàng chạy vào.

"Người lập tức phái người đi Lâm gia thông báo Lão Thái Gia, ta vào cung diện kiến hoàng thượng trước!" Càng nghĩ càng thấy không được an tâm, Nam Trịnh Hồng cũng không tiếp tục chờ đợi nữa, trực tiếp chuẩn bị trở về phòng thay quần áo vào cung gặp vua.

Mới vừa thay quần áo xong, chỉ thấy quần gia vội vội vàng vàng chạy tới, vẻ mặt hết hoảng, hình như là xảy ra chuyện gì.

"Chuyện gì?" Chân mày Nam Trịnh Hồng hơi nhíu lại.

"Lão. Lão gia không xong rồi, không thấy bóng dáng tiểu công tử kia đâu nữa, hơn nữa cả tiểu thư cũng không thấy!" Quần gia không để ý tới thở hổn hển, vội vội vàng vàng mở miệng nói.

"Cái gì? !"

Sau khi nghe xong, sắc mặt Nam Trịnh Hồng càng thêm khó coi, đáy lòng đã rất lo lắng, hiện tại lại gấp gáp muốn dẫn người vào cung, không ngờ lại không thấy tung tích của người nọ, nhất thời sắc mặt vốn là không tốt, lập tức tái nhợt thêm mấy phần.

"Cha, Liên nhi nàng ấy."

Mà đúng lúc này, Nam Cảnh nghe được tin tức kia sắc mặt cũng rất nghiêm túc, hiển nhiên là đường về đã nghe được sự tình đại khái như thế nào rồi, mà mới vừa rồi lại nghe được quản gia nói cái việc kia.

"Được rồi, trước tiên con vào cung với ta đã, trên đường nói sau, quản gia người lập tức phái người đi tìm người, cần phải đem người tìm cho ta." Sắc mặt Nam Trịnh Hồng vô cùng khó coi, ngay lập tức ra cửa, hiện tại việc cấp bách nhất là giải quyết các vị trong cung kia.

Nếu tin tức này bị truyền đến lỗ tai hoàng thượng hoặc Tề vương, như vậy đối với Nam gia bọn hắn sẽ là một đả kích trí mệnh!

.

Giờ phút này, đi theo Liễu Trì cùng Thư Nhã phù đứng ở sau lưng Nam Cung Thần, cả người lo lắng cùng cẩn thận, mà tìm căn nguyên rốt cuộc chính là bởi vì người đàn ông trước mặt đang ngồi nàng lúc này.

"Vương phi thật là thật hăng hái, tùy tính chạy loạn, còn chạy đến bên cạnh Chiến Bắc Sính, hả? Đi qua một lần Chiến Vương phủ vui đến quên cả trời đất?"

Khóe miệng Nam Cung Thần mỉm cười rất rực rỡ, rất tuyệt sắc, cả người nhìn tâm tình tốt vô cùng, ánh mắt vô cùng dịu dàng vô cùng cưng chiều, giọng nói cũng vô cùng nhu tình tựa như nước, đáng vẻ giờ phút này, đủ

khiến bất kỳ một nữ nhân nào nghe được lập tức liền mở cờ trong bụng, xuân tâm nhộn nhạo!

Chỉ là hôm nay đối mặt lời nói dịu dàng cùng mỉm cười chói mắt như vậy, Thư Nhã phù cơ hồ có cảm giác đang đứng trên bờ vực thăm sâu vạn trượng vậy.

"Ha ha, làm sao có thể, trong mắt của ta Tề Vương phủ mới thoải mái nhất vui nhất, là một nơi rất hoài niệm, thật! Thật!" Như chặt đinh chém sắt, dùng một loại giọng nói khẳng định, Thư Nhã Phù nhỏ giọng mở miệng.

Tự hỏi ở yêu nghiệt Nam Cung Thần trước mặt, hơn nữa hắc còn trong cơn thịnh nộ, nàng cảm thấy nên hòa theo hắc thì tốt hơn, nếu không thì hậu quả sau đó đoán chừng có chút nghiêm trọng, thức thời mới là trang tuần kiệt, trước kia chính nàng một người chạy đến Nam Phong quốc để tìm kiếm tin tức của Diệp Văn, ngược lại lại chạy đến trong phủ Chiến Bắc Sính, hàng động mạo hiểm đã để cho hắc có chút không vui rồi.

Hiện tại nếu là lại làm tăng thêm khi hắc không có ở đây, vô cớ chạy loạn, mặc dù nàng vô cớ chạy loạn người là vì muốn tìm hắc cùng Thư Vũ Trạch, chỉ là ở trước mặt cường quyền nàng lựa chọn yên lặng không phản kháng!

Nhưng mà hiển nhiên, Nam Cung Thần lại thấy hàng động của nàng rõ ràng muốn chọc giận hắc, mặc dù nàng rất muốn kêu oan, rõ ràng mình không có làm cái gì, chỉ là ban đêm đi ‘dạo’ bị lạc mà thôi, không cần thận nghe được một chút chuyện cơ mật không nên nghe, lại không cần thận gặp được một người áo đen che mặt, sau đó nữa bị bắt đến trong hoàng cung, cuối cùng lại bị ném ra hoàng cung đến Chiến Vương phủ.

Nàng có thể nói ta rất uất ức hay không a. Ta rất uất ức. Ta rất uất ức. Ta rất ủy khuất. Ta phải

"Ồ! Vui đến quên cả trời đất, ngây ngô không bao lâu liền chạy tới Chiến Vương phủ sao? Xem ra Chiến Vương phủ tốt hơn, tương đối hấp dẫn nàng, khiến vương phi nhà mình cũng không ngốc lắm, vội vàng chạy tới!"

Giọng nói thật dịu dàng. Thật dịu dàng, Thư Nhã Phù nghe được giống như khóc!

Rõ ràng hai lần nàng đều là bị đưa đến Chiến Vương phủ, nàng tới Nam Phong quốc là vì tìm Văn Diệp, chuyện căn bản không như hần nói!

"Ai nói, rõ ràng là ta đến tìm Văn Diệp, cái này người cũng không phải không biết, người bây giờ tức cái gì chứ!" Nhỏ giọng nói thầm phản bác.

"A ~ thì ra là vương phi là tới tìm nam nhân!"

Hiện tại nói cái gì đến lỗi tai Nam Cung Thần, cũng không được, hần chỉ cho là lấy cớ, nguy biện!

Nam Cung Thần vẫn luôn ngồi ngay ngắn ở trước mặt của Nhã Phù, mà Nhã Phù đứng ở sau lưng hần làm nô tỳ, mà hần chỉ mỉm cười đối mặt nói chuyện với đám người Cố Trường Phong, chỉ dùng truyền âm đối thoại cùng với nàng, mà bây giờ khẽ nghiêng đầu, hướng về phía Nhã Phù đứng ở hần sau lưng cười rục rờ!

Xán lạn như thế chói mắt! Tuyệt sắc khuynh thành như thế!

Nhưng rơi vào đáy mắt Nhã Phù, thiếu chút nữa là trực tiếp xoay người nhấc chân chạy trốn!

May nhờ giờ phút này, người tới thông báo, người của Nam gia đến rồi!

Thư Nhã Phù nhìn người tới, khẽ nhú mày, không nghĩ tới Nam Cảnh cũng chạy theo tới đây, nhưng không có nhìn thấy bóng dáng con trai của mình, đối với con trai của mình, nàng vẫn tương đối yên tâm, vô công mặc

dù không coi là đứng đầu, nhưng khinh công căn cứ theo cách nói của Tề vương gia, khẳng định là đứng đầu, trên giang hồ ít có người có thể địch lại.

Ban đầu nàng còn nhiệt tình khen ngợi con trai mình là một người thông minh! Đối lấy Nam Cung Thần một bên ý vị không rõ mỉm cười!

Khinh công tuyệt đối là thứ quan trọng nhất cần phải học, đánh không lại thì còn có khinh công giỏi để chạy trốn!

"Vi thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!" Hai cha con Nam gia quỳ xuống hành lễ.

"Đứng lên đi! Ái khanh có biết vị khách quý kia là ai không?" Sắc mặt Cố Trường Phong hòa thiện (hòa nhã + thân thiện), vẻ mặt không nhìn ra đáy lòng đang nghĩ gì, chỉ là chỉ chỉ Nam Cung Thần mở miệng cười nói.

"Tề vương điện hạ Đông Ly quốc danh tiếng xưa nay là người người lan truyền, hôm nay vi thần may mắn gặp được, quả thật là vinh hạnh của vi thần!" Nam Trịnh Hồng cung kính ngẩng đầu liếc nhìn, vẻ mặt cứng lại, rồi lập tức dời đi chỗ khác nói.

Khi thấy tướng mạo Nam Cung Thần, trong lòng hắn càng hiểu, người này cùng đứa bé kia tướng mạo giống nhau như cùng một khuôn đúc ra, đã nói rõ tất cả!

Trên mặt không có biểu hiện ra, nhưng giờ phút này đáy lòng của hắn cực kỳ nóng nảy, không thấy tung tích Thế tử của Tề vương, mà con gái của mình cũng mất tích, cộng thêm ân oán trước đây của hai bên, nếu đem tội danh đổ lên trên đầu Nam gia bọn hắn, như vậy sợ rằng mặc dù Nam gia có thể lực ở trong Hội Trưởng Lão, cũng sẽ khó tránh được kiếp này.

Huống chi, chức Đại trưởng lão trong Hội trưởng lão bị các trưởng lão khác mắt nhìn chăm chăm thật lâu, sợ rằng những tên kia ước gì sớm có

ngày thay thế.

So với Nam Trịnh Hồng, đôi mắt Nam Cảnh cũng chăm chú nhìn thẳng vào cô gái sau lưng Tề vương gia, sắc mặt không tốt, vẻ mặt không hiểu.

Hắn không có nghĩ đến ở chỗ này lại nhìn thấy nữ nhân này, theo đạo lý mà nói, nữ nhân này phải ở trong phủ, nhưng thời điểm nào đã đến nơi này, cộng thêm lúc trước quản gia còn thông báo nói đứa bé kia mất tích, hiện tại nàng ấy vốn nên ở trong phủ, nhưng bây giờ nàng ấy lại ở trên đại điện này, cuối cùng có liên quan gì không, thật sự là để cho hắn không thể không hoài nghi?

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi (3)

Nam Cảnh bắt đầu phát hiện sự tồn tại của Thư Nhã Phù, từ khi bắt đầu, âm quang khoe mắt hắc luôn không tự chủ rơi vào trên người nàng.

Mặc dù đã sớm hoài nghi tới thân phận của nàng, nhưng không nghĩ tới, nàng lại là người của Tề vương Nam Cung Thần Đông Ly quốc, không biết vì sao sự thật này khiến cho hắc có cảm giác mất mát?

Mất mát?

Bởi vì An Thất Thất thực tế là người của Đông Ly quốc? Hay là bởi vì nàng không phải người của Chiến Bắc Sính, không thể lợi dụng nàng như hắc suy tính nên thất vọng?

Chính hắc cũng không hiểu đến tột cùng là mình có tâm tình gì, chỉ là đáy lòng có cảm giác không rõ ràng!

"Bốn vương tới là vì tìm người, có phải Nam Hoàng nên phái người đưa Thế tử của Bốn vương về đây hay không?!" Nam Cung Thần lại chậm chậm mở miệng, ánh mắt từ từ quét qua hai người này, độ cong bên khoe miệng càng phát giơ lên mấy phần, đáy mắt thâm thúy nhìn không rõ là hắc đang nghĩ gì.

Miệng mỉm cười, tự nhiên tạo thành khí chất, Tề vương Đông Ly quốc làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thế nhưng Nam Cảnh cảm giác mình giống như một bị ánh mắt quan sát gắt gao làm cho hắc cảm thấy rét lạnh, hắc là hắc quá lo lắng thôi.

"Tiểu Thế tử nhà ta không biết là có còn bị giam lỏng ở trong phủ của người hay không?" Thư Nhã Phù đứng thẳng ở sau lưng Nam Cung Thần, lạnh nhạt nhìn về phía hai cha con đang đứng chính giữa đại điện, mỉm cười hỏi.

"Hoàng thượng, cữu thần có chuyện bẩm báo!"

Đột nhiên, bên ngoài đại điện truyền đến một âm thanh khàn khàn, nghe giọng nói là người có chút tuổi, hơn nữa cái giọng nói này hình như nàng từng nghe qua ở đâu đó rồi, giờ phút này mọi người đều tập trung nhìn người đang tiến vào đại điện, mặc dù nàng chưa từng gặp hắn, nhưng chỉ nghe một cái liền đoán được thân phận của người đến.

Đại Trưởng Lão của Hội Trưởng Lão Nam Lão Thái Gia!

Ngày đó nàng ngồi cạnh góc tường trong Nam gia, không cẩn thận nghe được âm thanh chính là hắn cùng Nam Trịnh Hồng nói chuyện, khó trách nàng mới vừa nghe giọng nói của hắn lại thấy quen tai như thế, thì ra từng nghe qua rồi, nhưng mà bây giờ trong giọng nói của hắn có nhiều phiền muộn hơn trước.

"Cái lão gia hỏa này, đều là bởi vì hắn, ta mới không giải thích được tại sao lại có thể vào được hoàng cung, từ lúc đặt chân đến Nam Phong quốc tới nay, còn chưa rõ tình hình của Văn Diệp như thế nào, lại bị cuốn vào cuộc tranh đấu nội bộ của bọn Nam Phong quốc này." Đáy lòng Thư Nhã Phù căm rắng ghen ghét, ác mồm ác miệng nói thảm vài câu, ánh mắt sắc như đao thẳng hướng trên người phụ tử Nam gia ném qua, nếu ánh mắt có thể giết người, nói không chừng giờ phút này Thư Nhã Phù đã giết được bọn họ.

Hình như cảm nhận được oán niệm của nàng, Nam Cung Thần ngồi ngay ngắn ở phía trước khẽ nghiêng người sang, sóng mắt nhàn nhạt ném qua, bộ

dạng dịu dàng mỉm cười, làm thế nào cũng thấy vô cùng phong lưu phóng khoáng, tuấn mỹ vô cùng.

"....."

Thư Nhã Phù yên lặng cúi đầu, đáy lòng không ngừng hô hào, tại sao một người có thể biến hóa lớn như vậy chứ? Tại sao vậy chứ?

Tề vương gia lãnh khốc khí phách ban đầu đi đâu mất rồi? Tề vương gia cô độc lạnh nhạt đâu rồi? Gương mặt tuấn tú luôn luôn căng thẳng, làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo thì nay đã đi đâu rồi? Nay....

Tại sao nàng cảm giác, không biết bắt đầu từ lúc nào, Nam Cung Thần cười nhiều hơn trước, tùy thời đều có thể mỉm cười ưu nhã, dịu dàng tà mị !

Cố tình. Nàng một chút cũng không chống đỡ được người này!

Nàng không hiểu, hắn bây giờ không có việc gì nhìn nàng một cái "Tiểu nha hoàn" như vậy ném cái sóng mắt gì à?

"Đại Trưởng Lão có chuyện gì vội vàng như thế? Còn đặc biệt làm phiền Đại Trưởng Lão tự mình vào cung một chuyến?" Cố Trường Phong ngược mắt nhìn Đại Trưởng Lão đang vội vã chạy tới, trên mặt mỉm cười, chỉ là có người nào biết hắn đang nghĩ cái gì.

"Đại Trưởng Lão chẳng lẽ là đã quên mất, quy củ Hội Trưởng Lão, trưởng lão của Hội Trưởng Lão các vị trừ lúc đặc biệt quan trọng, thì những thời gian khác vào cung cần thận trọng." Khấp khuôn mặt Chiến Bắc Sính là giễu cợt, nhìn Đại Trưởng Lão trong đại điện , trực tiếp mở miệng giễu cợt.

"Hoàng thượng!" Đại Trưởng Lão đối với khiêu khích của Chiến Bắc Sính không một chút phản ứng, nâng vạt áo trực tiếp liền quỳ xuống đất

hành lễ, đồng thời bộ mặt càng thêm uất ức, "Cựu thần kính xin hoàng thượng làm chủ!"

"Đến tột cùng có chuyện gì khiến Đại Trưởng Lão lo lắng như thế, Đại Trưởng Lão đứng lên nói thẳng không sao, người đâu ban ghế ngồi!"

"Hoàng thượng, Liên nhi cháu gái duy nhất của cựu thần, ngày đó ra cửa vô ý bị tiểu nhân hạ kịch độc hãm hại, nếu như không phải vừa lúc thánh y cũng đang ở nơi đó sợ là cháu gái duy nhất này của cựu thần đã mất mạng rồi, vì thế cựu thần - mới không thể không đem những người kia dẫn vào trong phủ, cũng không có bất kỳ cử chỉ giam cầm, chỉ e sợ cho kịch độc trên người cháu gái có cái sơ xuất!"

Đại Trưởng Lão không để ý đến người đỡ mình ở phía trước, vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, dập đầu kể khổ, một chữ một câu đều đau lòng khó nhin, làm cho người ta nhìn giống như gia gia này vì thân thể cháu gái mà lo lắng cỡ nào.

Nhưng ở Nam phủ được một thời gian, Thư Nhã Phù cũng biết được, người này căn bản không có để ở trong lòng, lão đầu tử này tuyệt đối là một lão gia hỏa lấy dã tâm, khát vọng đặt ở vị trí đầu.

Người ở Nam phủ thật sự quan tâm độc Nam Liên Nhi trên người bị trúng, sợ là chỉ có cái tên ca ca Nam Cảnh cái thôi, còn có mẫu thân bọn họ!

"Lão đầu gia trá, người muốn đến ác nhân cáo trạng trước sao!"

Thư Nhã Phù nhìn nhìn Liễu Trì bữu môi, nhỏ giọng mở miệng nói.

Nam Cung Thần nghe giọng nói truyền đến từ phía sau, khẽ mím môi, đáy mắt mang theo thần sắc mong chờ để xem kịch vui, không có chút bộ dáng lo lắng nào, bên khóe miệng mỉm cười vẫn như cũ.

"A, thậm chí có chuyện như vậy?"

Ánh mắt Cố Trường Phong nhàn nhạt quét qua Đại Trưởng Lão, lại hướng Nam Cung Thần nhìn một chút, sau đó mở miệng nói.

"Hoàng thượng, mới vừa rồi cự thần mới nhận được tin tức, vị đả thương cháu gái cự thần, lần này lại có lá gan hành hung, cứ nhiên dẫn người bắt cháu gái vẫn còn đang nằm trên giường bệnh của cự thần!" Đại Trưởng Lão than thở khóc lóc, làm cho người ta không thể không cảm thán, kỹ xảo của hắn thật là tinh xảo.

"Còn chuyện như thế, nếu là như vậy, người nọ rốt cuộc là ai? Cứ nhiên dám can đảm động vào trọng thần triều đình, đồng thời còn là gia quyến của Đại Trưởng Lão nữa chứ, dưới chân thiên tử còn có gan tử làm ra chuyện này, thật sự là to gan lớn mật!"

"Hoàng thượng, ta có một chuyện cũng muốn hỏi vị Đại Trưởng Lão này!" Thư Nhã Phù hơi nhíu mày, nhìn về Đại Trưởng Lão trên đại điện có năng lực diễn trò tuyệt cao, cười híp mắt mở miệng nói.

Cố Trường Phong nhìn thần sắc một chút Tề vương, không có bất kỳ khác thường, đáy lòng cho là nha đầu này đã được Nam Cung Thần đồng ý nên mới vừa miệng.

"Có chuyện cứ nói thẳng, không sao cả!"

Ánh mắt Đại Trưởng Lão nhìn Thư Nhã Phù, khẽ cau mày, trong ấn tượng hắn chưa từng gặp qua nữ nhân này, nếu như tin tức tình báo cho thấy, vị kia nam tử lỗi lạc đang ngồi thẳng trên xe lăn chính là Tề vương Điện hạ Đông Ly quốc, như vậy cô gái mới mở miệng nói chuyện này là đại biểu của Tề vương sao?

"Đại Trưởng Lão, chúng ta đã gặp mặt chưa, nô tỳ nhìn ngài oai hùng bất phàm, thật là nhìn quen mắt!" Nháy nháy cặp mắt, Nhã Phù lộ ra ánh mắt

sùng bái.

"Thị nữ của Tề vương gia, lão phu chưa từng thấy qua!"

Mặc dù nghi hoặc câu hỏi của thị nữ Tề vương này, không có một chút quan hệ chuyện hỏi này làm cái gì? Nhưng Đại Trưởng Lão vẫn trả lời.

"VẬY Đại trưởng lão, người nói tiểu thư quý phủ thân trúng kịch độc?"
Lời nói xoay chuyển, Thư Nhã Phù trực tiếp chuyển đến vấn đề chính.

"Đúng vậy!" Đại Trưởng Lão không hiểu nàng đến tột cùng muốn nói điều gì?

"VẬY Đại trưởng lão có thể nói cho những người khác biết, người làm cháu gái của Đại trưởng lão bị trúng độc kia là không, khiến tiểu thư bị trúng kịch độc như vậy rốt cuộc là người nào chứ, tướng mạo, tuổi, có mấy người?"

Thư Nhã Phù quyết định chủ ý muốn hỏi rõ ràng, tự nhiên sẽ không để cho hãn chạy trốn, muốn ác nhân cáo trạng trước, cũng phải xem lúc này Hoàng đế chuẩn bị xóa sổ Hội Trưởng Lão các người có đồng ý hay không? Coi như Cố Trường Phong đồng ý, cũng phải hỏi người trong cuộc là nàng một chút có đồng ý hay không!

"Người hạ độc, ai là người cầm đầu, trong đó hai nam một nữ, còn có hình như chủ nhân của bọn họ là là một tiểu công tử!"

"Đại Trưởng Lão chắc chắn chứ?"

Cười như không cười, Thư Nhã Phù bây giờ đã từ phía sau Nam Cung Thần đi ra ngoài, đứng trước mặt Đại Trưởng Lão, trên trên khuôn mặt trắng nõn mỉm cười cực kỳ tươi, nhưng hình như nàng không để ý chút nào mở miệng nói.

"Lão phu nhìn rõ ràng, tự nhiên xác định!" Đường đường Đại Trưởng Lão Nam Phong quốc, bị một tiểu nha đầu ngay mặt chất vấn hoài nghi, đối với Đại Trưởng Lão mà nói căn bản là một vũ nhục, lập tức trợn mắt nhìn chằm chằm Thư Nhã Phù, trực tiếp cắn răng mà nói ra.

Nam Cảnh đứng chung với Nam Trịnh Hồng, giờ phút này thần sắc có chút hoảng sợ, nhất là sau khi nghe được câu hỏi do An Thất Thất đặt ra, mà khi gia gia mình nói thì hắn liền lập tức cảm thấy không được bình thường, chỉ là thời điểm nhắc nhở đã không kịp rồi, Đại Trưởng Lão đã trợn mắt trực tiếp lớn tiếng nói ra, nào còn có một chút cơ hội cho hắn nói những thứ khác.

"Thật thấy rõ ràng rồi hả? Đại Trưởng Lão ánh mắt rất tốt, không có già rồi mắt mờ đi!"

Lấy được đáp án mình muốn trong dự liệu, nụ cười trên khóe miệng Thư Nhã Phù càng rực rỡ, cười híp mắt nhìn Đại Trưởng Lão tức giận không vui, không có một chút lo lắng khiếp sợ tiếp tục mở miệng.

"Cái nha đầu này, người hỏi xong chưa, lão phu đã nói rất rõ ràng, nhìn rõ ràng!" Đại Trưởng Lão hiển nhiên đã giận đến thở không ra hơi, một gương mặt già nua cũng đỏ bừng.

"Đại Trưởng Lão khẳng định vậy thì tốt nhất!" Thư Nhã Phù giống như cười một tiếng, trực tiếp xoay người ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Nam Cảnh, "Nam Đại công tử, đã lâu không gặp, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở chỗ này!"

Giờ phút này sắc mặt Nam Cảnh vô cùng khó coi, muốn trả lời cũng không được, không trả lời cũng không xong, sững sờ ngay tại chỗ, không biết nên phản ứng gì!

Nhìn cái bộ dáng này của hắn, cũng không tính để cho hắn nói thêm cái gì, ánh mắt Thư Nhã Phù một lần nữa nhìn về phía Đại Trưởng Lão đã có

mấy phần nghi hoặc.

"Đại Trưởng Lão ánh mắt tốt như vậy, hơn nữa tận mắt thấy người làm thương tổn tiểu thư quý phủ, mà bây giờ ta đây, một người sống sờ sờ đứng ở trước mặt Đại trưởng lão, Đại Trưởng Lão cũng không có chút nào phản ứng, còn một mực chắc chắn chưa gặp mặt ta, ta thật sự là muốn chất vấn lời nói của Đại Trưởng Lão thật tốt xem trong đó có mấy phần là chân thật."

"Theo lời Đại Trưởng Lão mới rồi, ý của ngài tiểu thế tử nhà ta đưa kịch độc cho cháu gái người, hơn nữa còn đem người bắt đi? Ngày đó chính là ta cùng với tiểu thế tử nhà ta bị nhóm người Nam gia bắt về rồi giam lỏng ở trong phủ, may mắn được Chiến Vương gia tương trợ nên mới trốn thoát được, công tử nhà ta chỉ mới bảy tuổi, thử hỏi tiểu thế tử nhà ta còn bé như thế làm sao có trói tôn nữ của ngài rồi bắt đi được chứ, ta nhớ không lầm thì tôn nữ của ngài cũng đã mười sáu mười bảy tuổi rồi, người lớn như vậy chẳng lẽ sẽ bị một đứa trẻ khoảng bảy tuổi trói được sao? Còn nữa, không phải trong phủ đề phòng rất nghiêm ngặt sao?!"

"Bây giờ nhìn lại, tội của Đại Trưởng Lão là không thể tha!" Thư Nhã Phù nghĩa chánh ngôn từ nói xong, ánh mắt sắc bén kinh người, tự nhiên đi tới đi lui hai bước, cười cười tiếp tục nói.

"Đại Trưởng Lão chưa từng thấy qua ta, cũng đang nói dối trước mặt Nam Hoàng, đây là tội thứ nhất: khi quân phạm thượng!"

"Đại Trưởng Lão nói dối rằng tiểu thế tử nhà ta bắt cóc tiểu thư quý phủ, đây là tội thứ hai: vu oan hãm hại!"

"Ở trước mặt hoàng thượng ác nhân cáo trạng trước, khiến hoàng thượng bất nhân bất nghĩa, đây là tội thứ ba, uống người làm thần!"

"Đại Trưởng Lão không để ý quan hệ giữa hai nước, dùng cái này muốn đẩy mấy ngàn vạn dân chúng Nam Phong quốc vào c trong hiến hỏa, đây là

tội thứ tư, Tội Nhân Thiên Cổ!"

Thư Nhã Phù từng chữ từng câu, mỗi một câu cơ hồ làm cả đại điện lay động, chất vấn bén nhọn cùng tội lỗi, khiến sắc mặt Đại Trưởng Lão trực tiếp trở nên trắng bệch, cả người thiếu chút nữa liền xụi lơ đến trên đất.

"Hôm nay, nghe Đại Trưởng Lão nói, bây giờ Thế tử Tề vương nước ta sống chết không rõ, vậy ta có lý do cho rằng, Đại Trưởng Lão hoặc giả nói là người Nam gia của cố ý hãm hại Hoàng thất nước ta!"

Xoay người, nhìn về phía Nam Cung Thần, rõ ràng thấy được nụ cười trong mắt hắc, Thư Nhã Phù biết nếu hắc không có một chút lo lắng, vậy an nguy con trai Thư Vũ Trạch của mình nhất định không cần lo lắng.

Lại chụp cái mũ lớn đến trưởng lão cũng có thể nói là đến trên đầu Nam gia, mặc dù trưởng lão Nam gia, Lão Thái Gia cũng có thân phận là Đại trưởng lão của Hội trưởng lão, cũng khó tránh bị chỉ trích!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Nam Phong Bắt Đầu Tranh Đấu

"Người. Người cái nha đầu này, thật là loạn ngôn loạn ngữ!" Cả khuôn mặt Đại Trưởng Lão cũng đen xuống, âm trầm trợn trừng mắt nhìn Thư Nhã Phù, trong đáy mắt đều là khiếp sợ và ác độc.

"Loạn ngôn loạn ngữ, nô tỳ là một nha hoàn nho nhỏ, chẳng qua là đem tất cả sự thật mình biết đều nói ra, mới vừa rồi Đại Trưởng Lão cũng không có nói nô tỳ đang loạn ngôn loạn ngữ, huống chi ở trước mặt của Hoàng thượng cùng Vương Gia, một nô tỳ nho nhỏ như ta, sao dám càn rỡ, nếu không phải đây là sự thật, nô tỳ cũng không dám đứng ra nói chuyện, đây chính là lời nói dối mặt giữa hai nước, ngay cả nô tỳ có gan lớn như trời cũng không dám tùy ý càn rỡ! Nô tỳ lại không thể so với thân phận tôn quý của Đại Trưởng Lão, hoàng thượng ở chỗ này nô tỳ nào có gan tử nói láo, khi quân phạm thượng!"

Thư Nhã Phù mỉm cười từng chữ từng câu đều nói rất hùng hồn, cũng bỏ qua tất cả hiểm nghi càn rỡ bên mình, mà rơi đến đáy mắt người khác, nàng, một nha hoàn nho nhỏ tự nhiên sẽ không nói lời như vậy, có thể chính là Tề vương Điện hạ ý bảo nàng làm như vậy, huống chi nha hoàn này đúng là người đại biểu của Tề vương gia.

"Hoàng thượng, nô tỳ chỉ vì lo lắng an nguy của tiểu thế tử, dưới tình thế cấp bách mới có này cử chỉ không đúng như vậy, kính xin hoàng thượng cùng Vương Gia thứ tội, hôm nay tung tích Thế tử không rõ, nô tỳ kính xin Vương Gia lập tức phái người đi tìm Thế tử, đưa người trở về!"

Xoay người, khẽ cúi đầu, cầm khăn tay lau chùi khóe mắt, nặn ra vài giọt nước mắt, Thư Nhã Phù uất ức nghẹn ngào nói.

Chuyện này. Nữ nhân.

Cố Trường Phong ở trên ghế rồng, thần sắc không có biến hóa bao nhiêu, nhưng nhìn tiểu nha hoàn mới vừa rồi đều đứng đây nói lời cứng cỏi, giờ khắc lập tức hóa thành điềm đạm đáng yêu, nha hoàn một lòng trung thành vì chủ, chỉ là có thể đem lời nói cố ý lượn của lão hồ ly Đại Trưởng Lão này tìm ra được sai lầm cũng như sơ hở trong đó, tiến tới hoài nghi Đại tổ cáo lời nói dối của Trưởng Lão.

Thật là một tiểu nha hoàn thông tuệ nhanh mồm nhanh miệng, không hổ là người của Tề Vương phủ Đông Ly quốc!

Nam Cung Thần ở một bên nhìn Thư Nhã Phù cứng cỏi nói, đáy mắt càng thêm nhu tình cùng mỉm cười, nữ nhân này có lúc đỉnh đạc, có lúc mê mang, nhưng mà có đôi khi lại thông minh cơ trí làm cho người ta không dời mắt nổi, ở Nam Phong quốc mà nói, ép được Đại Trưởng của Lão Hội Trưởng Lão mặt sắc đại biến, cũng để cho hắc nhợ lại ngày đó ở trong thành Khai Dương, trước mặt ngàn vạn đại quân, cô gái này vẫn chuyện trò vui vẻ như cũ, tiêu sái tự tin, phong thái trác tuyệt!

"Thất Thất, đứng lên đi! Nam Hoàng, Bốn vương hi vọng các người có thể cho Bốn vương câu trả lời thích đáng!" Ngẩng đầu nhìn về phía Cố Trường Phong, Nam Cung Thần tức thời mở miệng.

Thư Nhã Phù cúi đầu biểu diễn hoa lê đầm mưa, cũng theo lời của hắc nhợ, trực tiếp đứng dậy đi tới phía sau hắc nhợ, mà đầu rủ thấp như cũ, khăn tay trên tay thỉnh thoảng xoa hai cái.

Nhưng bên dưới trông mắt, là nụ cười mang theo giáo hoạt, một chút cũng không có né tránh ánh mắt Nam Cung Thần cùng Liễu Trì .

Trong bụng có mấy phần buồn cười, thậm nói vương phi của hắc nhợ thật tinh quái!

"Xin Tề vương hãy yên tâm, trăm nhất định sẽ đem đầu đuôi sự tình điều tra tìm hiểu rõ!"

Cố Trường Phong mở miệng hứa hẹn, đây là người trong hoàng thất của Đông Ly quốc, còn liên lụy đến trọng thần Nam Phong quốc bọn hần, nếu giờ phút này hần không ra mặt, như vậy sợ là sau này giữa hai nước lui tới sẽ có thêm hiềm khích, lâu ngày không biết có dẫn đến chiến tranh hay không cũng không biết .

Khẽ gật đầu, thu lại thần sắc, thỉnh thoảng nhìn về phía ba người trên đại điện giờ phút này còn quỳ trên mặt đất.

Trong bụng Đại Trưởng Lão chấn động kịch liệt, mặc dù hần đã sớm nghe được tin tức, biết được đứa bé bị giam lỏng trong phủ mình chính là Thế tử Tề vương Đông Ly quốc, mà về sau lại phát hiện không thấy tung tích tên tiểu tử kia và cháu gái Nam Liên Nhi của mình, vội vã trên đường chạy tới, hần lập tức quyết định chạy tới ra tay trước thì chiếm được lợi thế, đem quyền chủ động giành về trên tay mình.

Chỉ là không nghĩ tới, đột nhiên toát ra một thị nữ bên người Tề vương, dựa vào nhanh mồm nhanh miệng đem một đồng danh tội đội lên trên đầu Nam gia hần.

Giờ phút này Đại Trưởng Lão cùng Nam Trịnh Hồng trong bụng hai người đều cẩn thận, bị cài tội danh không sao, nhưng bọn họ tuyệt đối không thể thừa nhận tội danh này, nếu Nam gia thật sự bị tội danh này, vậy hoàng thượng sớm có phòng bị với Nam gia nhất định sẽ nhân cơ hội này diệt trừ cả Nam gia cùng Trưởng Lão Hội.

"Hoàng thượng minh giám, cớ thần một đời môn ba, tất cả đều trung thành với hoàng thượng, như thế nào lại phạm làm chuyện đại nghịch như vậy! Chỉ dựa vào lời nói của một nô tỳ ti tiện như vậy mà vu oan cớ thần, này truyền ra ngoài, nhất định sẽ phá hư thánh minh của hoàng thượng!"

Đại Trưởng Lão rất nhanh trấn định lại, lời nói mạng mẽ, trợn trợn mắt nhìn Thư Nhã Phù mấy lần, ngay sau đó sống lưng thẳng đứng, quỳ thẳng tắp ở trong chánh điện, nghĩa chánh ngôn từ.

"Kính xin hoàng thượng minh giám, phụ thân ở trong phủ xưa nay không để ý tới việc đời, phần lớn chuyện trong phủ đều là do vi thần xử lý, về phần vị thị nữ kia hình dáng gì, phụ thân lớn tuổi như vậy như thế nào sẽ nhớ rõ một nô tỳ ti tiện, trước khi vào cung, phụ thân còn ở Lâm phủ làm khách thường thức trà, vội vàng vào cung, tất nhiên bởi vì trong bụng lo lắng an nguy tiểu nữ nên ngôn từ mới không đúng như vậy."

Nam Trịnh Hồng cũng bình tĩnh lại, trấn định đưa ra lý do, theo ý hăn chỉ dựa vào lời của một thị nữ không đủ để làm người ta tin phục.

Một thị nữ của Vương Gia, lại có lá gan ở trên đại điện can rỡ, có khả năng như thế còn có thể là ai, nhất định này là do ý của Tề vương gia, nếu không thì nàng làm sao lại có lá gan này.

Nhưng mấu chốt là, Hội Trưởng Lão còn có mấy trưởng lão cũng không có liên lạc thỏa đáng, ở giữa lại xuất hiện một Vương gia Đông Ly quốc, điều này không khỏi làm cho hăn hoài nghi, đến cùng có đúng là hoàng thượng đã phát hiện bọn họ hay không.

"Hoang đường, mới vừa rồi chính Đại Trưởng Lão thừa nhận rõ ràng như thế, hiện tại theo Thượng Thư nói, này chẳng phải là thoái thác trách nhiệm sao? !" Bên khốe miệng Chiến Bắc Sính giễu cợt càng không chút che giấu.

"Chiến Vương gia đang hoài nghi phụ thân vi thần thân là Đại trưởng lão, không để ý an nguy xã tắc, tùy ý gây xích mích quan hệ hai nước sao? Phụ thân cả đời vì triều đình bỏ ra bao nhiêu, hoàng thượng cùng Vương Gia chắc cũng rõ ràng." Lời nói Nam Trịnh Hồng giờ phút này đầy lòng căm phẫn, mặt tức giận vì phụ thân bị nhục nhã.

"Là thật hay giả, đáy lòng hoàng thượng tự sẽ có định luận, khi nào đến phiên người tới phán định?" Nam Cung Thần tự nhiên mở miệng, không có một chút cảm giác tranh phong, ngược lại ưu nhã lạnh nhạt làm cho người ta không nhìn ra thái độ của hắn.

Cố Trường Phong khẽ cau mày, nhìn Đại Trưởng Lão đang quỳ trên mặt đất, mặc dù đáy lòng hận không thể sớm một chút khiến cái lão gia hỏa này đi tìm chết, nhưng hiện tại cũng chưa phải là lúc, hơn nữa quả thật giống như Nam Trịnh Hồng nói, nếu là chỉ dựa vào lời nói một phía thì nữ nho nhỏ bên cạnh của Tề vương, mà tùy ý định tội bọn hắn, như vậy nhất định sẽ có người mượn cớ, ngược lại sẽ trở thành chuyện cho mọi người Hội Trưởng Lão thêm dè.

"Lúc trước Bốn vương có gặp qua Thế tử Tề vương, ta rất yêu thích hắn, một hài đồng bảy tuổi nhỏ làm sao có thể hạ độc hại người được chứ, thật sự là chuyện có chút hoang đường, khó có thể làm cho người khác tin phục, hơn nữa mặc dù ngày đó bị giam lỏng ở trong phủ, nhưng lại hoàn toàn không có người phái đến báo cho Bốn vương một tiếng, để cho Bốn vương phái người tìm kiếm chung quanh trong kinh thành, nếu không phải dưới cơ duyên xảo hợp tìm được nha hoàn bên cạnh tiểu thế tử, sợ rằng Bốn vương cũng còn chưa biết được tiểu thư Nam gia lại bị một hài đồng bảy tuổi hạ độc hại đấy! Không biết còn tưởng tiểu thư Nam gia là trời ghen người oán! Ha ha ha!"

Chiến Bắc Sính vốn là người không chút kiêng kỵ, cộng thêm cho tới nay hắn nhìn mấy người của Nam gia đều không thuận mắt, tự nhiên không có sắc khí hòa nhã gì, nói tới nói lui cũng là ác độc, những câu nói đều nói Nam Liên Nhi vô cùng không phép tắc, dù sao một đứa trẻ vài tuổi, ai cũng không nghĩ tới hắn có thể làm ra chuyện kinh người như vậy với nàng được.

"Vương Gia, Liên Nhi thân trúng kịch độc là sự thật, mặc dù ở giữa có chút chuyện hiểu lầm, nhưng là đúng bởi vì mấy người của Thế tử mới có

thể bị con chồn tuyết này cắn bị thương!"

Nam Cảnh giờ phút này cũng không nhịn được mở miệng nói, hơn nữa nhìn thái độ phách lối giễu cợt của tên Chiến Bắc Sính này, đáy lòng càng thêm phần hận, chỉ tiếc thân phận của người ta đường đường là Vương Gia, mặc dù hẳn biết rõ là y trên đường lớn bắt cóc người của hắn, nhưng không có chứng cứ, cũng không thể nhiều lời.

"Con chồn tuyết, đó là vật nuôi của Bốn vương, luôn luôn khéo léo, con chồn tuyết này xưa nay rất có linh tính, chỉ có đối với người có lòng muốn gây bất lợi cho chủ nhân mới có thể chủ động công kích!" Nam Cung Thần nhàn nhạt mở miệng, ánh mắt rơi vào trên người Nam Cảnh, nụ cười bên khóe miệng mơ hồ mang theo vài phần lãnh khốc, trông mắt lạnh lùng kinh người, "Y theo lời nói của Nam Đại Thiếu Gia mà xem xét. Có phải Bốn vương có thể cho là, thì ra tiểu thư Nam gia đối có mưu hại lòng với con trai của bản vương!"

Trong bụng chợt chấn động kịch liệt, không nghĩ tới hắn lại sẽ đem chuyện này tới trên phương diện này, trong bụng Nam Cảnh càng thêm hối hận, hắn cũng không có nghĩ đến chỉ là nhắc tới con chồn tuyết mà thôi, lại bị Tề vương gia này trực tiếp đẩy tới tội danh mưu hại rồi.

Có lòng mưu hại với Thế tử của Vương gia Đông Ly quốc. Đây không khác nào trọng tội a!

Thư Nhã Phù lạnh lùng chế cười, nhìn ba người phụ tử Nam gia, mặc dù đối với Nam Cảnh nàng cũng chẳng có địch ý bao nhiêu, mặc dù trên đường đã từng ra tay cứu hắn, nhưng cũng là bởi vì trên đường chăm sóc cho hắn, huống chi nàng ban đầu trợ giúp hắn tránh được truy bắt của Chiến Bắc Sính, đã coi như có mấy phần nhân tình, hiện tại tự nhiên sẽ không làm nhiều cái gì cho hắn.

Nàng tới Nam Phong quốc vô ý dây dưa vào vòng xoáy đấu tranh chính trị trong triều đình bọn họ, nàng chỉ muốn tìm được tung tích của Văn Diệp, dù sao lúc Văn Diệp rời đi, cùng với lúc Huyết Thủ xuất hiện, đáy lòng nàng luôn có chút để ý, cộng thêm sau này nàng cũng len lén đi hỏi Vũ Trạch, cũng không có lấy được bất kỳ tin tức nào cả, chỉ nói được một chút liền rời khỏi.

Phải nói U Minh cung, không chỉ có buôn bán sát thủ, còn có một nguồn thu chủ yếu khác, chính là mạng lưới tình báo, mặc dù có U Minh cung như hôm nay, cũng không tốn hao quá nhiều hơi sức đi dò xét tin tức Văn Diệp, nhưng chỉ là tình huống ban đầu ở thành Khai Dương, sau khi Văn Diệp rời đi Trân Bảo Các liền mất đi hành tung, cái này đã ỉ làm cho người ta để ý rồi.

"Vương Gia, đến tột cùng là đang tính toán gì? Hẳn muốn tham gia vào trong vòng xoáy tranh đấu của Nam Phong quốc?"

Thư Nhã Phù khẽ nghiêng người, cực kỳ nhỏ giọng lên tiếng hỏi Liễu Trì bên cạnh mình, dù sao hiện tại ở trước mặt Nam Cung Thần, lời nói nàng muốn hỏi cũng không tiện hỏi, Liễu Trì là tâm phúc của Nam Cung Thần, ngày ngày đều ở bên người hắn, tự nhiên điều nên biết cũng biết rồi.

"Xin Vương phi hãy yên tâm, Vương Gia tự có tính toán! Nếu không phải bởi vì Vương phi bị Chiến Bắc Sính dẫn tới trong vương phủ, Vương Gia cũng sẽ không tự mình hiện thân mà xuất hiện trong cung!" Liễu Trì cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu, đáy mắt có mấy phần xem trò vui nở nụ cười.

Quả nhiên!

Nàng cũng biết Nam Cung Thần sẽ không tùy ý đánh vỡ thì ra là đã tính toán, thì ra là bởi vì do nàng!

Trước thấy Nam Cung Thần dịch dung, cũng biết hẳn muốn phải làm chút gì đó, nhưng cũng không định đem thân phận của mình nói ra, dù sao nơi này cũng không phải Đông Ly quốc, bằng vào danh tiếng Tề vương gia Đông Ly quốc ở nơi Nam Phong quốc này muốn đưa tới một hồi dân chúng nhiệt nghị vẫn là cực kỳ có khả năng.

Tiến vào Nam Phong quốc, một phương diện nào đó có thể là bởi vì nàng, trên phương diện khác đoán chừng là vì vòng xoáy tranh đấu của Nam Phong lúc này quốc đây.

Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi! Loại chuyện như vậy xưa nay vẫn hay xảy ra, cũng không biết Nam Cung Thần đến tột cùng đã làm gì rồi ?

"Tốt lắm, chuyện hôm nay trăm nhất định sẽ phái người đi điều tra rõ ràng, mặt khác lập tức cho người ta tìm kiếm khắp thành, nhất định sẽ đem Thế tử Tề vương tìm ra!" Cố Trường Phong nghiêm túc, cuối cùng ánh mắt chuyển tới chỗ Đại Trưởng Lão, khẽ lóe lóe, "Nam gia bởi vì kẻ khả nghi trong đó, truyền ý chỉ của trăm, những người liên can đến Nam gia kể từ hôm nay giam lỏng ở Nam phủ trong, phái cấm vệ phong tỏa Nam gia, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý ra vào, cho đến khi mọi chuyện rõ ràng mới có thể thả ra."

Cái gì? ! Giam lỏng?

Đại Trưởng Lão cùng Nam Trịnh Hồng liếc mắt nhìn nhau một cái, đáy lòng khiếp sợ và cảnh giác, không nghĩ tới hoàng thượng lại có thể ra một thánh chỉ như vậy.

Xem ra hoàng thượng bắt đầu chuẩn bị động thủ rồi!

Nam Cảnh cau mày nhìn hoàng thượng đang ngồi trên ghế rồng, xưa nay hẳn đều cảm thấy hoàng thượng luôn luôn nhẹ nhàng là có thể đem chính vụ xử ngay ngắn trật tự, quả thật một đời minh quân, chỉ là tình huống trong nhà mình, cùng với chuyện cả Hội Trưởng Lão và hoàng thất mâu

thuần với nhau, hẳn dĩ nhiên là mơ hồ có thể hiểu, hôm nay. Hoàng thượng chuẩn bị có hành động rồi sao?

Đáy lòng Nam Cảnh có chút tư vị không nói ra được, không biết là bởi vì sao, ánh mắt dời đi chỗ khác lại rơi vào trên người của An Thất Thất, sau đó bỗng nhiên lại dời đi chỗ khác.

Đáy lòng Nam Cảnh có chút tư vị không nói ra được, không biết là bởi vì sao, ánh mắt dời đi chỗ khác lại rơi vào trên người của An Thất Thất, sau đó bỗng nhiên lại dời đi chỗ khác.

Cho dù là ánh mắt đó chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng bị Nam Cung Thần phát hiện, không cầm được có chút nhú nhú mày, người này hẳn là Nam Đại Thiếu Gia Nam Cảnh, trên đường đi, Phù nhi đã trợ giúp người, chính là bởi vì hắn, Phù nhi mới rơi vào Chiến Bắc Sính trên tay.

Đáy lòng toát ra du vị có chút chua chua, giờ phút này Nam Cung Thần đối với diện mạo tuần tú cường tráng của Nam Cảnh cảm thấy rất ngứa mắt!

Bên trong Vĩnh Thọ cung ở,

Sắc mặt Cố Trường Phong có vài phần nặng nề, nhìn Chiến Bắc Sính trong cung , mở miệng nói: "Hoàng đệ, người nói Nam Cung Thần lúc này tới nước chúng ta, thật sự chỉ muốn tìm người thôi sao?"

Đây là từ lúc bắt đầu nhìn thấy Nam Cung Thần, hắn vẫn để nghi hoặc này trong đáy lòng, lúc Nam Cung Thần xuất hiện trong kinh thành, thật là ngoài dự đoán của hắn , hắn cũng không nghĩ tới một người xưa nay hành động bất tiện, ít có ra cửa như Nam Cung Thần, lại có thể xuất hiện tại nơi này.

Mặc dù lúc trước ở Bắc Việt quốc đã từng gặp qua người này, nhưng sau sự việc băng tuyết kia xảy ra, Nam Cung Thần không có xuất hiện nữa.

Sau đó nghe lại được tin tức Nam Cung Thần, cũng đã là chuyện trở về nước rồi.

Không nghĩ tới trong một đoạn thời gian hăn biến mất, cư nhiên cũng đã lặng lẽ trở về nước, đồng thời còn đem Tam hoàng tử Đông Ly quốc nội phản trấn áp xuống, nâng đỡ Đại hoàng tử đăng cơ làm đế, Cố Trường Phong tin tưởng, nếu như hai chân Nam Cung Thần không thể đi được như lời đồn, như vậy người ngồi trên ngai vàng Đông Ly quốc, nhất định không phải là Hoàng đế bây giờ.

Mà hiện tại tình thế nội bộ nước mình cũng đang khẩn trương, Hội Trưởng Lão bắt đầu có một ít động tác, Tề vương xuất hiện tại nơi này, thế nào cũng làm cho bọn họ khó có thể tháo xuống lòng phòng bị.

Đến tột cùng Nam Cung Thần này có quan hệ gì với đám trưởng lão đó hay không, hoặc là đến tột cùng hăn muốn gì?

"Theo như thần đệ biết, cũng chỉ là như thế! Tân Đế mới vừa lên ngôi của Đông Ly quốc, theo lẽ thường mà xem xét, hiện tại nội bộ nước họ mặc dù không có bạo loạn gì lớn, nhưng nhất định là có rất nhiều chuyện cần xử lý, mà bây giờ, đường đường Tề vương gia lại một mình chạy tới Nam Phong quốc chúng ta, còn liên lụy đến người của Hội trưởng lão, thật sự là làm cho người ta không thể không cảnh giác thêm mấy phần."

Chiến Bắc Sính cũng nghiêm túc mở miệng, bởi vì biết được tối nay hoàng huynh sẽ mở tiệc thiết yến chào đón Tề vương Đông Ly quốc, cho nên mới đặc biệt dẫn theo An Thất Thất, nguyên nhân hăn cũng không rõ, chỉ là hoàng huynh để cho hăn làm như vậy, bây giờ nghĩ lại, sợ rằng hoàng huynh cũng đã sớm hoài nghi thân phận của An Thất Thất cùng tên tiểu tử kia rồi.

Nhất là đứa bé kia cùng Nam Cung Thần, khuôn mặt rất giống nhau, căn bản sẽ không có ai hoài nghi!

Nghĩ tới đây, thần sắc Chiến Bắc Sính chìm chìm.

"Chỉ là không nghĩ tới, đứa bé kia là con của Tề vương, đây cũng là chuyện trước đây chưa từng nghe nói, điều tra cho tới bây giờ không có nghe nói Nam Cung Thần có con, hơn nữa còn là đứa nhỏ đã bảy tuổi, nhiều năm như vậy cư nhiên cũng không có bất kỳ tin tức truyền tới? Là ẩn núp quá tốt sao?"

Cố Trường Phong đem thần sắc hoàng đế mình xem ở đáy mắt, đáy lòng sáng tỏ, Chiến Bắc Sính chưa từng mang nữ nhân trở về vương phủ, hôm nay lại để nữ nhân kia cùng đứa bé ở trong phủ của mình, có thể nói vô cùng có vấn đề.

Nhưng nếu nữ nhân này là thị nữ của Nam Cung Thần, đứa bé kia lại người trong Hoàng thất Đông Ly quốc, hẳn tin tưởng hoàng đế tự nhiên sẽ biết phải làm sao!

"Nam Cung Thần, đứa bé, An Thất Thất." Chiến Bắc Sính cắn cau mày, khẽ cúi đầu đang suy nghĩ cái gì, trong miệng tự lẩm bẩm.

"Hoàng đế? Hoàng đế? !"

Sắc mặt Cố Trường Phong trầm thấp, hiển nhiên đối với việc Chiến Bắc Sính mất hồn lúc này có chút bất mãn, hiện tại cũng không thể để xả ra chuyện gì không may, nếu như hắn đắm chìm trong tình cảm nam nữ mà làm ảnh hưởng đến đại cuộc, vậy coi như được không bù nổi tổn thất.

Chiến Bắc Sính trầm tư chợt thức tỉnh, đáy mắt có khiếp sợ và kinh ngạc, còn có mấy phần hoài nghi, mang theo nghi hoặc nhìn về phía Cố Trường Phong.

"Người nghĩ ra cái gì sao?" Nhìn đến cái bộ dáng này của hắn, đáy lòng Cố Trường Phong giật mình, hỏi.

"Hoàng huynh, người có nghĩ tới hay không, trước đứa bé kia cùng An Thất Thất bị giam lỏng ở Nam gia đã được một thời gian rồi, mà lúc này Nam Cung Thần mới xuất hiện, vừa đúng lúc An Thất Thất chạy trốn khỏi Nam gia được vài ngày, tính toán thời gian một chút có phải quá mức trùng hợp hay không?" Chiến Bắc Sính khẽ cau mày mở miệng nói, "Hơn nữa còn có cái này, hoàng huynh có lẽ người cũng biết, trước đứa bé kia tự xưng là An tiểu xảo quyết, trực tiếp ôm An Thất Thất gọi mẫu thân, ánh mắt kia không giống giả bộ, cộng thêm mới vừa rồi một phen biểu hiện kia ở trên đại điện, thấy thế nào cũng không giống là một nha hoàn bình thường tầm thường có thể nói ra được, cho nên."

Mắt Cố Trường Phong càng trừng lớn thêm mấy lần, hắn cũng không có nghĩ đến mọi chuyện sẽ có tình huống như thế này.

Trong đầu lại nghĩ đến thời điểm ở Bắc Việt quốc, nhìn thấy nam tử An Cảnh Phong y thuật cao siêu! Phong thái trác tuyệt, phong cách tuyệt cao, còn có thần sắc kia, cùng cử động hôm nay của An Thất Thất, không ngờ mọi chuyện lại như vậy, khó trách hôm nay mới vừa nhìn thấy An Thất Thất, hắn có một loại cảm giác quen thuộc không giải thích được.

An Cảnh Phong cũng theo Nam Cung Thần đến Bắc Việt quốc, ngày hôm nay An Thất Thất này cũng là người của Tề Vương phủ!

Hai người có quan hệ gì sao?

"Người nói là, này An Thất Thất rất có thể là Tề vương phi?"

"Thần Đế cũng không dám khẳng định, nhưng là không thể loại trừ khả năng này!"

Hai người trong khoảng thời gian ngắn cũng rơi vào trầm mặc, hiển nhiên khả năng này, để cho bọn họ phải suy nghĩ nhiều một chút!

.

Tề vương Đông Ly quốc xưa nay được gọi là có kinh thái tuyệt điểm hiện đang ở nói này, tin tức này rất nhanh đã được truyền ra ngoài, cũng làm cho đáy lòng mọi người nhiều hơn mấy phần ý định.

Hơn nữa Nam gia sau lưng có Đại Trưởng Lão trong Hội trưởng lão chống lưng, ngày đó liền bị đông đảo binh lính bao vây, cả Nam gia có thể nói là bị biến tướng giam lỏng ở trong phủ, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý ra vào, mà còn là do hoàng thượng tự mình hạ thánh chỉ, cho dù là Đại Trưởng Lão cũng không thể cãi lời.

Hoàng thượng đột nhiên ban ra một đạo thánh chỉ như vậy, không chỉ là khiến người Nam gia không thể tùy ý ra vào, cũng trong lúc đó, cũng làm cho người cả Hội Trưởng Lão càng thêm một chút tâm tư.

Đều nhao nhao suy đoán, hành động bây giờ của hoàng thượng đến tột cùng là muốn bày tỏ ý gì?

Hoàng thượng là đang chuẩn bị động thủ đối với Hội Trưởng Lão sao? Hay là chuẩn bị động thủ với Nam gia?

Thế lực khắp nơi đều vây tại nơi đây, muốn từ tìm được một chút tin tức liên quan, mà cuối cùng khắp nơi lấy được tin tức, lại tất cả đều là vì cử động khác thường của hoàng thượng, trong đó mặc dù biết được tin tức Tề vương Đông Ly quốc, nhưng cũng không có người liên lụy trong đó, hình như Thế tử Đông Ly quốc vẫn không có tin tức, không chút bất kỳ người nào biết.

Mà trong đó, đối mặt Nam Cung Thần, nhiều người có thêm mấy ý tưởng.

Tề vương Đông Ly quốc, thân phận này có thể nói là tuyệt đối tôn quý, hơn nữa đối với Đông Ly quốc mà nói, sau khi Đông Ly quốc thay đổi hoàng quyền, trong mơ hồ, cũng rất nhiều người biết được Tề vương gia đại biểu quyền thế như thế nào.

Mà Thư Nhã Phù đi theo sau lưng Nam Cung Thần đến trạm dịch, lúc này con người không ngừng chuyển động, trên tay mặc dù đẩy xe lăn Nam Cung Thần, nhưng trong đầu đầy ý định nghĩ đến chạy trốn thế nào.

Nàng cũng không có quên Nam Cung Thần vui vẻ trước mặt này, tiểu dung long lanh bộ dạng!

Nàng khẳng định người này sẽ tính sổ sau đây!

Ô ô ô, nàng có thể trước tránh một chút hay không đây?

"Vương phi bây giờ không phải là nên trở về phòng nghỉ ngơi một chút sao, mấy ngày qua chắc thể xác và tinh thần vương phi đã mệt mỏi rồi!"

Vào trong gian phòng, Liễu Trì nở nụ cười tràn đầy thức thời rời đi, chỉ còn lại Nam Cung Thần cùng Thư Nhã Phù hai người đơn độc chung đụng, đây đối với Nhã Phù mà nói cơ hồ chính là tuyên bố xét xử.

Nghe được lời nói của Nam Cung Thần, Nhã Phù trực tiếp theo bản năng gật đầu: "Vương Gia cũng mệt mỏi, vậy ngài nên nghỉ ngơi sớm một chút đi! Đêm nay đã hơi trễ rồi, ha ha! Nghỉ ngơi sớm một chút mới tốt, Vương Gia tới Nam Phong quốc, khẳng định tin tức tối nay cũng truyền ra ngoài rồi, ngày mai đoán chừng sẽ khá vội!"

Cười ha hả, nàng hiện tại ước gì mau mau rời đi, hơn nữa thấy Nam Cung Thần từ từ đứng lên trên ghế bánh xe phụ, mặt dịu dàng mỉm cười, trong mắt thâm tình nhìn nàng, thiếu chút nữa nàng nhắc chân hướng ngoài cửa chạy đi.

Nàng hiện tại có thể khắc sâu mà minh xác cảm nhận được tức giận của Tề vương gia !

Chỉ vì nàng không để ý lời của hắn, tự tiện đi lại ở Nam phủ, kết quả còn bị người bắt đi!

Trầm mặc chốc lát, dưới mím cười dịu dàng càng ngày càng rực rỡ Nam Cung Thần, Thư Nhã Phù chỉ có thể thua trận, khẽ mấp máy cánh môi.

Xem ra là thắng thắn sẽ được khoan hồng, Nam Cung Thần ở nơi này, nếu nàng kháng cự hậu quả sẽ càng nghiêm trọng, nàng vẫn nên thắng thắn và ngoan ngoãn thì tốt hơn, huống chi hấn cũng vì lo lắng cho nàng mới có thể tức giận như vậy .

"Được rồi, ta thừa nhận ta sai rồi, không nên không nghe người lời nói mà đã chạy lung tung, còn để cho mình lâm vào nguy hiểm, nhưng ta cũng không nghĩ tới lại gặp được cơ duyên xảo hợp nghe được một vài điều không nên nghe, cái này thật không phải lỗi của ta! Người cũng đừng tức giận mà! Thật xin lỗi!"

Thả mềm âm thanh, Thư Nhã Phù đành hoàng thừa nhận sai lầm của mình!

"Bốn vương cũng không có tức giận, vương phi có chỗ nào sai, Bốn vương không nên để cho vương phi một thân một mình ở trong sân ngậy ngô mới phải! Vương phi có chỗ nào sai sao!"

Nam Cung Thần tiếp tục tự nhiên mím cười, sóng mắt lưu chuyển lay động mang một vẻ dịu dàng, thần sắc không có bất kỳ thay đổi gì.

"." Thư Nhã Phù.

Cái này gọi là không có tức giận sao? Thư Nhã Phù nhìn con mắt léo sáng của hấn, cố gắng mím cười thật tươi nhưng trong lòng lại rét run, trong đầu lập tức xuất hiện một ý nghĩ.

Hình như lần này Tề vương gia thật sự rất tức giận!

Khóc không ra nước mắt, nàng thật không có nghĩ đến hấn sẽ tức giận như vậy! Nàng cũng đã nói xin lỗi rồi còn gì!

"Người tốt cuộc muốn như thế nào nha, ta cũng không phải là cố ý muốn đi cùng với Chiến Bắc Sính đến nơi đó, là hắc phát hiện ta trong hoàng cung, một tay kéo ta đi Chiến Vương phủ, ta cũng không có cách nào chạy trốn được, mấy ngày nay ta luôn luôn nghĩ làm cách nào để trốn ra ngoài, muốn báo tin tức cho các người, chỉ là hắc phái người trông chừng ta tương đối chặt chẽ nên không có cơ hội gì cả!" Bữu môi, Thư Nhã Phù trực tiếp sử dụng thái độ ăn vạ để đối phó với hắc.

"Ai."

Nam Cung Thần bình tĩnh nhìn cô gái trước mặt, chỉ lát sau khẽ thở dài một cái, đưa tay nàng kéo vào trong ngực, cầm để ở trên vai của nàng.

Chợt bị kéo vào trong ngực, ngửi được mùi vị quen thuộc, lại có loại cảm giác an tâm, Thư Nhã Phù hơi sững sờ, lúc kịp phản ứng thì mình đã bị người ta ôm chặt trong ngực, bên tai truyền tới giọng nói của Nam Cung Thần mang theo vài phần bất đắc dĩ, mấy phần cứng chiu: "Phù nhi, ta không muốn nghi ngờ nàng, càng không muốn nàng xảy ra chuyện! Ta không muốn mất đi nàng!"

m thanh dịu dàng, nhẹ nhàng lăm bắm ở bên tai, Thư Nhã Phù còn có mấy phần dờ dẩn nhưng trong bụng lại có một mảnh ấm áp, chậm rãi đưa tay lên ôm lấy eo của nam nhân trước mặt nói: "Ta biết rõ người lo lắng cho ta...ta sẽ cẩn thận, cùng lắm thì về sau người nhìn ta nhiều một chút nha, ta nghe lời!"

"Ha ha, nàng có thể nghe lời, ta cũng cần lo lắng như vậy sao?"

Nụ cười mang theo vài phần ranh mãnh, Nam Cung Thần càng ôm nàng chặt hơn, mí mắt mang theo dịu dàng, nhẹ nhàng hôn bên tai Nhã Phù.

Nụ cười mang theo vài phần ranh mãnh, Nam Cung Thần càng ôm nàng chặt hơn, mí mắt mang theo dịu dàng, nhẹ nhàng hôn bên tai Nhã Phù.

"Ta cũng không phải là đứa bé, tự nhiên có chừng mực nha!"

Gương mặt đỏ ửng lên, Thư Nhã Phù cảm nhận được ngứa ngáy bên tai, tựa đầu vào trên ngực hần, nghe trái tim của hần nhảy lên liên hồi, cảm thụ nhiệt độ trên người hần truyền tới, hơi thở của hần.

Có một người quan tâm mình, loại cảm giác này thực là không tồi đâu, vốn nàng còn nghĩ mang theo Vũ Trạch trải qua đến hết cuộc đời này, không nghĩ tới sẽ gặp phải Nam Cung Thần, hần cũng không có trong kế hoạch của nàng, nhưng hần lại xâm nhập vào cuộc sống của nàng.

"Có lúc ta đã suy nghĩ thật lâu, nàng làm cách nào đem Vũ Nhi dạy thành xuất sắc như vậy, ta thấy nàng chỉ là một người bình thôi mà thôi!" Nam Cung Thần nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một lúc lâu, mang theo vài phần nhạo báng nói, dáng vẻ rõ ràng không tin nàng có thể làm được như thế.

"Hừ, Vũ Nhi thông minh như vậy cũng vì từ nhỏ nhận được sự giáo dục bởi một người mẹ thông minh cơ trí như ta!"

Nói đến con trai bảo bối, dĩ nhiên là trong lòng Thư Nhã Phù tràn đầy vui mừng cùng cưng chiều, cư nhiên là mình chủ U Minh cung lãnh đạo một đám sát thủ chuyên nghiệp, nhưng mặc kệ nói thế nào, đây cũng là một nghề rất có tiền đồ nha! Dầu gì cũng là thủ lĩnh, không phải là tiểu lâu la không đúng ?

"Nàng thật tự tin!" Đưa tay捏 nhẹ lỗ mũi xinh xắn của Nhã Phù một cái, Nam Cung Thần cưng chiều dàng cười nói, "Hơi trễ rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Éc. nghỉ ngơi sớm một chút, Thư Nhã Phù yên lặng nhìn trong phòng, lại quay đầu nhìn Nam Cung Thần, trong lòng giật mình. Không phải là gì kia đó chứ!

Ngay lập tức đáy lòng liền khẩn trương lên, mặc dù nàng đã sớm có chuẩn bị, nhưng nói thế nào đều vẫn cảm thấy như vậy rất nhanh, có chút khó tiếp thụ, dù sao từ đáy lòng nàng chỉ mới bắt đầu tiếp nhận Nam Cung Thần, thời gian còn chưa được bao lâu, mặc dù có thể nói hai người bọn họ cái gì không nên làm cũng đã làm hết luôn rồi, con trai cũng có rồi, còn đang làm mình chủ U Minh cung.

Lập tức trên mặt đẹp để càng thêm ửng đỏ, nhịp tim Thư Nhã Phù tăng nhanh, ấp úng không biết nói gì! Dù sao thì nam nhân luôn có điểm kích động, nàng hiện tại nên làm thế nào mới phải đây? !

Nhìn nhìn dáng vẻ của nàng, Nam Cung Thần cũng đã biết rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì rồi, cười như không cười nhìn gò má đỏ ửng của nàng, mềm mềm mại mại làm cho người ta muốn cắn một cái.

Mà trên thực tế, hắn cũng đúng là làm như vậy, trực tiếp rơi xuống mấy cái hôn trên gò má của Nhã Phù, vừa hôn như chuồn chuồn lướt nước nhưng đầy nhu tình, lui ra nhìn gương mặt càng thêm đỏ thắm của giai nhân, trong con mắt màu hổ phách tràn đầy ác ý, cười cười nói: "Phù nhi, mặt của nàng hồng như vậy, chẳng lẽ là muốn."

Cười như không cười nói!

"Ta mới không có nghĩ như vậy! Người không nên có cái tư tưởng không thuần khiết như thế chứ!"

Trong lòng giật mình, Nhã Phù lập tức nói ngược lại, chỉ là vừa mới bật thốt lên, nàng cũng lập tức hối hận, nhìn nụ cười trên khóe miệng Nam Cung Thần càng thêm rực rỡ, gương mặt đỏ bừng cũng không biết muốn giấu đi chỗ nào.

"Ha ha ha ha. Phù nhi của ta sao lại đáng yêu như thế!"

Nam Cung Thần cười to không ngừng được, nhìn cô gái trước mặt thẹn quá thành giận, một cái tay mềm mại liễu mạng nhéo nhéo hông mình, cười một lúc lâu mới ngừng lại.

Đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên cái miệng xinh đẹp mà đỏ thắm của giai nhân trước mặt, ngắt ngắt cái mũi của nàng, cưng chiều trêu cười nói: "Nếu như nàng muốn, Bốn vương không ngại hôm nay sẽ thị tẩm vương phi!"

"Người muốn thị tẩm ! Hừ!"

"Ta rất muốn thị tẩm, vương phi cho thị tẩm không?"

Tại sao lại có một Vương Gia yêu nghiệt da mặt tương đối dày như thế chứ, trực tiếp ôm nàng trả lời, cuối cùng làm cho nàng ngượng ngùng mặt đỏ tới mang tai.

Cuối cùng.

Suốt đêm không nói chuyện, hai người mặc dù cùng giường chung gối, nhưng cũng không có xảy ra chuyện không thuần khiết như mọi người tưởng tượng!

Hôm sau,

trong Dịch quán có mấy vị khách tới thăm, có ba vị khách trong số đó, chính là Nhị Trưởng Lão, Tam Trưởng Lão, Lục Trưởng Lão trong Hội trưởng lão, mà đi theo đám bọn họ còn có ba vị Nữ Tử, nhìn đại khái chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, xinh đẹp động lòng người, tú sắc quyến rũ.

Khi Thư Nhã Phù và Nam Cung Thần xuất hiện tại tiền sảnh, mắt liền thấy được ba vị cô nương này, đáy lòng liền là hiểu mục đích đến đây của ba trưởng lão vị là cái gì, trong bụng có chút buồn cười, khẳng định không thoát khỏi liên quan với Nam Cung Thần, bởi vì chuyện của Đại Trưởng

Lão, nhất định sẽ dính líu đến ích lợi tất cả mọi người trong Hội Trưởng Lão, bọn họ tự nhiên muốn tới xem thái độ Tề vương gia một chút.

Mà thuận tiện nha, cũng có thể cho gia quyến mình, cháu gái a nữ nhi a ... Giới thiệu một chút, nếu quả thật có thể được Tề vương gia thu vào trong phủ, như vậy tự nhiên bọn họ cũng có thêm một phần sức lực cùng ưu tiên, đến lúc đó đừng nói những người khác, muốn duy trì mối quan hệ hữu nghị giữa hai nước, đến lúc đó cho dù là hoàng thượng cùng Chiến Vương gia đều không thể không có thái độ cẩn thận đối với bọn họ.

Hôm nay tâm tình Nam Cung Thần rất tốt, trên khóe miệng luôn mang theo ý cười, mà Nam Cung Thần vốn là khuynh thành tuyệt sắc, tuần dật phi phàm, mới vừa tiến vào đã khiến cho ba vị cô nương đây chú ý, lập tức hấp dẫn mọi ánh mắt của họ.

Người gặp qua Nam Cung Thần, tự nhiên sẽ quên mất hai chân hắc không thể đi lại được, ngược lại càng bị khí thái trên người của hắc hấp dẫn!

Mà ba giờ cô nương càng thêm phần lớn thời gian đều là bị nuôi dưỡng ở trong khuê các, khi nào như thế ra mắt tuyệt phẩm nam nhân, ngay lập tức trái tim đại động, từng cái một then thùng e lệ cúi đầu len lén nhìn Nam Cung Thần, đồng thời mỗi người cũng cố gắng để cho mình biểu hiện càng thêm mềm mại động lòng người, muốn khiến Tề vương có thể chú ý tới mình tồn tại.

Nghĩ tới có thể phục vụ một vị Vương Gia như vậy, còn lại là Tề vương gia nổi tiếng bên ngoài, lập tức đáy lòng mấy người này càng thêm động lòng!

"Tham kiến Tề vương gia!"

Thấy Nam Cung Thần đi vào, ba vị trưởng lão rồi rít đứng dậy hành lễ bái kiến, tuy nói Nam Cung Thần là Vương Gia Đông Ly quốc, nhưng là

coi như Đông Ly quốc cùng Nam Phong quốc là một trong tứ đại cường quốc, Nam Cung Thần ở Đông Ly quốc có địa vị khá cao, mấy người bọn họ tự nhiên không so được, giờ phút này cũng chỉ có thể hành lễ cái một mà thôi.

"Ừm!" Nam Cung Thần nhếch mắt quét mấy người này một cái, ánh mắt lại quét những cô gái sau lưng bọn họ, khề gật đầu, thái độ có chút lạnh nhạt, chỉ là khóe mắt cũng len lén nhìn Thư Nhã Phù bên cạnh.

Nhìn nàng mỉm cười không có bất kỳ phản ứng gì, vốn còn chút lo lắng bây giờ thì cũng tạm yên tâm rồi, trong bụng có chút buồn cười, Nam Cung Thần hẳn khi nào thì để ý một cô gái như thế chứ, sợ rằng trước đây hẳn cũng chưa từng nghĩ đến có ngày mình sẽ quan tâm Thư Nhã Phù như vậy!

"Tề vương gia, hôm nay mấy người chúng ta nghe nói Vương Gia đến viếng nên đặc biệt đến đây thăm hỏi, tại hạ đã sai người mở tiệc rượu rồi, không biết tại hạ có may mắn để mời Vương Gia không!" Tuổi nhìn có chút lớn, Nhị Trưởng Lão râu ria, dẫn đầu đứng dậy, cung kính mở miệng nói.

"Đúng vậy a, khó có dịp Vương Gia đến Nam Phong quốc một chuyến, món ăn ở nơi này cũng xem như là nhất phẩm, đầu bếp quán rượu này có rất có tiếng trong ngành."

"Nếu Vương Gia có thể đến, đó là vinh hạnh của chúng tôi!"

Nhị Trưởng Lão mới vừa mở miệng, Tam Trưởng Lão cùng Lục Trưởng Lão cũng đồng thời mở miệng giúp đỡ .

Nam Cung Thần vẫn lạnh nhạt như cũ, ngồi ở trên xe lăn, cũng không có mở miệng tỏ bất kỳ thái độ ý tứ gì, ngược lại ánh mắt tùy ý quét một vòng Nhã Phù, ý tứ đã rất rõ ràng là cho nàng giải quyết.

Thư Nhã Phù nhướng mày nhìn về phía mấy vị trưởng lão, mời khách ăn cơm là một chuyện, nhưng là nếu quả thật đi như vậy, chỉ sợ có chút không

rõ ràng rồi, nếu như vì nể mặt mà đi ăn một bữa tiệc với mấy người trong Hội Trưởng Lão, ở trong mắt người khác, sẽ không cho là như vậy.

Tề vương gia thân phận đặc biệt, nhất cử nhất động đều bị mọi người chú ý, tùy ý nói chút gì đó cũng có thể bị người khác nghĩ trong lời nói của y có dụng ý khác.

Vừa vặn, lúc này nha hoàn dâng trà lên, Thư Nhã Phù trực tiếp tiến lên nhận lấy một ly, chỉ là mới vừa cầm lên sơ sẩy một cái, bộp một tiếng, cả ly trà cũng rơi xuống đất.

Mà đồng thời vang lên còn có tiếng kinh hô của Nhị Trưởng Lão, hình như là nước trà rơi xuống tung tóe vài giọt nước nóng đến trên mu bàn tay Nhị Trưởng Lão.

Nàng cũng chỉ có thể cảm thán thật là đúng dịp mà!

"Nô tỳ thất thủ, kính xin Vương Gia thứ tội!" Nhã Phù lập tức trưng ra gương mặt sợ hãi.

Nam Cung Thần khẽ cau mày, cũng không có nói thêm cái gì, chỉ là đẩy lòng lại nở nụ cười gian trá, còn có mấy phần xem trò vui.

"Cái nô tì này làm việc như thế nào, hôm nay lại dám làm đổ nước trà nóng lên người ông nội ta, nếu đổ vào trên người của Vương gia thì pahir làm sao đây, ông nội người không có sao chứ!" Cô gái sau lưng Nhị Trưởng Lão, lập tức nhảy ra ngoài, chỉ trích nàng không phải, đồng thời cũng là mặt ân cần quan tâm tới vết phỏng trên tay Nhị Trưởng Lão.

Đáy lòng Thư Nhã Phù yên lặng liếc mắt, căn cứ vào khoảng cách giữa hai người bọn họ, còn nhìn dáng vẻ trên tay, nên đoán chừng chỉ có văng đến một hai giọt thôi, thật muốn nói có cái thương thế gì đáng nó đâu chứ, nước trà này là dâng lên cho Vương Gia uống, tự nhiên nhiệt độ cũng sẽ rất

vừa uống, cũng không phải là nước trà rất nóng, một hai giọt cũng không có ảnh hưởng gì.

Nhị Trưởng Lão này chỉ là thuận tiện biểu hiện ra một chút, để cho cháu gái mình có thể ở trước mặt vương gia biểu hiện nhiều một chút, đồng thời lưu lại một ấn tượng tốt!

.....

"Vương Gia, nô tài kia nhìn cũng không đủ tỉ mỉ, chút chuyện nhỏ này lão phu cũng không để ở trong lòng, nếu là Vương Gia không ngại, lão phu nguyện ý để cháu gái lão phu đi theo phục vụ bên cạnh Vương Gia!" Mấy phen quan tâm biểu hiện, cuối cùng Nhị Trưởng Lão coi như là nói ra ý nghĩ của mình, cũng may mà hăn hiểu được lợi dụng Nhã Phù, cố ý làm như không có gì.

"Xảo nhi nguyện ý phục vụ Vương Gia!" Mà này Lâm Xảo Nguyệt cũng thuận thế cúi người, kiều mỵ muôn màu nói.

"Nô tỳ cũng nguyện ý phục vụ Vương Gia!" Mà đổi thành hai cô gái bên ngoài, nhìn Lâm Xảo Nguyệt cũng đã có biểu hiện, lập tức cũng nóng nảy, rồi rút đi ra hành lễ nói.

Sau đó mấy người đều đắm đuối đưa tình, mềm mại nhìn Nam Cung Thần, chỉ hy vọng có thể có được hăn rủ lòng thương xót cùng yêu thích.

"Ừ, không tệ không tệ!" Nam Cung Thần nhìn ba người, bên khóe miệng khẽ nâng lên mỉm cười tà mị, càng làm cho mấy người này bị mê hoặc, lòng hoa nộ phóng, mà Nam Cung Thần mở miệng khen ngợi xong, lập tức quay đầu ý bảo nói: "Thất Thất!"

"Vâng, Vương Gia!" Thư Nhã Phù trong bụng buồn cười, ngay lập tức mỉm cười nhìn mấy cô nương kia, vẻ mặt vui vẻ nói, "Vừa đúng trong vương phủ hiện tại đang cần mấy nha hoàn tam đẳng để sai bảo, mấy vị

trưởng lão chính là có lòng! Vương Gia nhất định sẽ đem tâm ý mấy vị trưởng lão để ở trong lòng."

Lời này vừa nói ra, ngay lập tức mấy người Lâm Xảo Nguyệt liền thay đổi mặt sắc.

Phải biết họ tới là vì cái gì, trong lòng tất cả mọi người cũng rất rõ ràng, khi đó những nữ nhân này chuẩn bị vào vương phủ hầu hạ Vương Gia, cũng không phải thật sự muốn đi làm cái nha hoàn gì gì đó.

Nhưng là bây giờ nghe mấy lời quái dị này, chuẩn bị trực tiếp đưa các nàng đi làm nô tỳ hạ đẳng trong vương phủ, cái này so với tưởng tượng ban đầu của bọn họ hoàn toàn bất đồng, họ ở nhà đều là thiên kim tiểu thư, có được muôn vàng sủng ái, làm sao có thể chịu được khuất nhục như vậy!

"Người chỉ là một nô tỳ, tại sao người thay Vương Gia quyết định!" Lâm Xảo Nguyệt tức giận bật thốt lên.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Lợi Dụng, Cần Phải Trả Giá Một Vài Thứ!

"Người chỉ là một nô tỳ, tại sao người thay Vương Gia quyết định!" Lâm Xảo Nguyệt tức giận thốt lên.

Đối với một đại tiểu thư như Lâm Xảo Nguyệt từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong khuê phòng mà nói, tự nhiên đối với một nha hoàn như Thư Nhã Phù sẽ có thái độ vô cùng khinh thường, nhất là thấy trên mặt Nhã Phù có một cái bớt thật lớn, chiếm hơn phân nửa khuôn mặt, đáy lòng càng thêm ghét bỏ cùng khi dễ.

Sợ rằng nàng đã quên mất, Thư Nhã Phù sẽ mở miệng nói chuyện, đây chính là được sự đồng ý của Nam Cung Thần, nếu hắn đã để cho nàng mở miệng, tự nhiên nàng không phải chỉ là một nha đầu làm việc nặng đơn giản như vậy.

Lời nói Lâm Xảo Nguyệt mới vừa rơi xuống, mà sắc mặt mấy vị trưởng lão cũng giống nhau có chút không tốt nhìn nhìn.

Bọn họ tới đây, mục đích đã vô cùng rõ ràng, chỉ là không có đem chuyện bày ở ngoài sáng mà nói thôi, đưa cháu gái của mình đến nơi này... , dĩ nhiên là muốn có thể làm cho Tề vương đem thu nhận người vào phủ, nếu như chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, căn bản cũng không có bất kỳ chỗ dùng.

"Xảo tử nói không sai, thân phận người chẳng qua là một nô tỳ hạ tiện, tại sao người dám mở miệng nói chuyện ở chỗ này, đừng tưởng rằng ỷ vào người là thị nữ Vương Gia lại có thể vô pháp vô thiên như thế, Vương Gia bây giờ là đang cùng vị trưởng lão Nam Phong quốc chúng ta nói chuyện,

sao có thể đến phiên một tiện tỳ nhỏ nhỏ như người ở chỗ này quyết định chứ!"

Một cô gái khác, hình như là người Tam Trưởng Lão mang tới, ngay lập tức nhìn thần sắc Tề vương gia một chút, nhìn hẩn không có phản ứng gì, lập tức nghĩa chánh ngôn từ chỉ trích .

"Vương Gia, ta nguyện ý theo hầu hạ Vương Gia, cho dù là làm nha hoàn cũng được, chớ để tiện tỳ như vậy bôi nhọ Vương Gia mới phải!" Một cô gái khác trong số bọn họ lên tiếng, trong bụng càng thêm rung chuyển một cái, lập tức quỳ xuống, trên gương mặt mềm mại đầm đìa đáng yêu, tròn mắt trong suốt rưng rưng, khóe miệng khẽ nhếch cười, một tư thái nhu nhược động lòng người.

Thư Nhã Phù nhìn biểu hiện ba người, khóe mắt nhìn sang Nam Cung Thần, nhìn hẩn hoàn toàn không có ý định gì cả, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ, bên khóe miệng mang theo mỉm cười thản nhiên, đem ba cô gái mê trai này cho thần hồn điên đảo, chỉ là từ nơi này, đáy mắt Thư Nhã Phù cũng đem cái nụ cười ranh mãnh kia thu vào đáy mắt tùy ý chơi đùa, hơn nữa khi nhìn qua nàng vài lần, trong lúc đó hẩn lơ đãng ném ra ánh mắt có mang theo một chút thần sắc cùng ý tứ.

Khóe miệng giật giật, nam nhân yêu nghiệt này thật là thích trêu hoa ghẹo nguyệt!

"Vị cô nương này, thị nữ phục vụ bên cạnh Vương Gia cũng không phải là người nào cũng có thể làm, các người vậy là nói ý tứ gì, hình như làm cái thiệp thân thị nữ phục vụ Vương Gia cũng uất ức cô nương các người, bên cạnh Vương Gia như thế nào, người nào cũng có thể đợi!"

Mang trên mặt ưu nhã lạnh nhạt mỉm cười, Thư Nhã Phù ý bảo tiểu nha hoàn ly trà mới vừa bưng đồ thu dọn sạch sẽ, mới vừa ngẩng đầu nhìn về phía cô gái đang quỳ dưới đất, nhếch miệng lên, nói.

Ánh mắt lại chuyển tới trên người hai người còn lại, khí thế quanh thân lớn lên, mang theo tư thái miệt thị, cao cao tại thượng phong hoa lỗi lạc, gương mặt vẫn bình thường như cũ, lại không có làm cho người ta có cảm giác khinh thường.

"Lâm cô nương, còn có vị cô nương này, nô tỳ mặc dù chỉ là một tỳ nữ, nhưng là quả thật là thị nữ thân cận của Vương Gia, người bên cạnh Vương Gia là do tiên hoàng triều ta sắc phong, thân phận cũng không thấp hơn một chức quan Ngự sử Ngũ Phẩm, mấy vị trưởng lão muốn tặng người đến phục vụ Vương Gia, chẳng lẽ mấy vị thật coi người bên cạnh Vương Gia ai cũng có thể làm được sao? Ta là người được tiên hoàng sắc phong, nói là tiện tỳ, chẳng lẽ mấy vị trưởng lão hôm nay tiến đến, chính là vì bôi nhọ Vương Gia, bôi nhọ tiên hoàng triều ta đấy sao!"

Thư Nhã Phù hơi híp mắt lại quét qua mấy người này, sắc mặt càng ngày càng khó coi, đáy lòng cũng len lén cảm thấy buồn cười.

Mặc dù những lời này nói nàng như vậy có chút đường hoàng, nhưng là nàng cũng không có nói bậy, thân phận của mấy người Liễu Trì đúng là vô cùng đặc biệt, nếu như không nói rõ thân phận thị vệ cận thân của Nam Cung Thần, thì chức quan Ngự sử Ngũ Phẩm cũng không thể so với bọn họ được, thân phận chính là đại sứ bí mật, bất kỳ người nào ở Đông Ly quốc cũng không dám tùy tiện khinh thường.

Từ mặt khác mà nói, thân phận chân thật của nàng là Tề vương phi, đó cũng là do tiên hoàng hạ chỉ sắc phong, cũng không có bất kỳ lỗi lầm nơi nào, chỉ là mấy vị trưởng lão lý giải ra sao, thì không phải là chuyện nàng phải suy tính.

"Vương Gia, nữ nhi nhà ta không hiểu chuyện, nói sai, kính xin Vương Gia thứ tội, bọn ta tuyệt đối không có ý này!"

Sắc mặt Nhị Trưởng Lão vô cùng khó coi, hắn cũng không có nghĩ đến hôm nay lại bị một nô tài làm nhục, nhưng mà bây giờ bị một tội danh lớn như vậy chụp xuống, hắn làm sao còn dám nói thêm cái gì, vội vàng cúi người bày tỏ, cháu gái của mình ngu ngốc không hiểu chuyện, nhìn sắc mặt tái nhợt trợn mắt sững sờ nhìn cháu gái của mình, quát lên: "Còn đứng ì ở đó làm cái gì, còn không quỳ xuống thỉnh cầu Vương Gia khoan thứ!"

"Còn không mau quỳ xuống!" Tam Trưởng Lão cũng xanh mặt.

"Vương Gia thứ tội, chúng ta cũng không có bất kỳ ý tứ mạo phạm! Vương Gia ~!"

Mặc dù cũng không vui lòng, ba người Lâm Xảo Nguyệt cũng là đại tiểu thư nuôi dưỡng ở khuê phòng, bị găm lên như thế, cũng không đoái hoài tới giận dữ nhìn Thư Nhã Phù, vội vàng quỳ xuống đất, rưng rưng thỉnh cầu Vương Gia tha thứ.

Yên lặng trợn trắng cả mắt, bây giờ Thư Nhã Phù nghĩ nên để mấy người rời đi được rồi! Cái này, mấy người này thật đúng là bất khuất không buông tha, hiện tại cũng không quên dùng mỹ nhân kế!

Nam Cung Thần chắc chắn sẽ không can thiệp vào vòng xoáy rối rắm ở Nam Phong quốc lúc này, muốn dùng mấy người phụ nhân liền đem hắn bắt lại, mấy cái trưởng lão này suy nghĩ cũng quá ngây thơ rồi, thật sự cho rằng mấy người phụ nhân là có thể đem người khổng chế lại được sao?

Nam Cung Thần nhìn Thư Nhã Phù ở một bên mắt trợn trắng, trong bụng cảm thấy buồn cười, một lần nữa ánh mắt rơi vào ba cô gái biểu hiện mềm mại muôn màu trước mặt, đáy lòng không cầm được dâng lên một cỗ cảm giác chán ghét.

Hắn vốn đối với con gái, thưởng nhỏ ở lớn lên trong hoàng cung, đối với cái gì gọi là xà hạt mỹ nhân cũng sớm đã có một chút kiến thức, thủ đoạn của những nữ nhân kia hắn cũng sớm đã thấy nhiều rồi, đáy lòng căn bản

cũng không thềm để ý, cộng thêm nhiều năm trước tới nay bị hạ độc, hai chân không thể đi được, tính tình của hãn tương đối vận vẹo.

Mặc dù hiện tại Thư Nhã Phù tồn tại, để cho hãn lần nữa có năng lực có thể đứng thẳng lên, nhưng là trải qua thời gian dài, tính tình cũng không dễ dàng biến chuyển được, mặc dù hãn có thể cho Nhã Phù ngàn vạn sủng ái cùng thương yêu dịu dàng, bởi vì nàng là người trong lòng hãn, còn những nữ nhân khác trong đáy mắt hãn, cho dù dung mạo mỹ lệ, nghiêng nước nghiêng thành đi chăng nữa, cũng chỉ cũng chỉ tảng đá cùng cỏ dại mà thôi, không khác nhau gì cả.

"Nếu không hiểu chuyện, mấy vị trưởng lão vẫn nên dẫn người trở về dạy dỗ thật tốt đi, chớ mang đi ra mà mất mặt xấu hổ!"

Đáy mắt thoáng qua một mũi nhọn, trên mặt Nam Cung Thần mặc dù còn mang theo mỉm cười, nhưng lúc này cho người khác cảm giác cùng mới vừa rồi hoàn toàn bất đồng, khí thế bén nhọn kinh người trực tiếp khiến ba cô gái còn muốn tiếp tục van xin *dùng một chút thủ đoạn mềm mại đáng yêu của con gái, thân thể sửng sốt đánh thêm một cái rùng mình, không dám có bất kỳ động tác gì.

Bỏ lại một câu nói như vậy, trực tiếp xoay người rời đi, đối với các Trưởng lão nói cái gì tiệc mời ở quán rượu, càng không thềm để ý tới.

"Mấy vị đi đi, không tiễn, ai, xem ra Vương Gia không thích mấy vị cô nương này rồi, xem ra vương phủ còn phải tìm người để bù vào nha hoàn tam đẳng đang thiếu hụt, người đầu tiên khách, nhớ đem mấy vị trưởng lão cùng cô nương đưa đi thật chu đáo." Khẽ thở dài một hơi, Thư Nhã Phù khẽ mỉm cười từ ba người Lâm Xảo Nguyệt, đi về phía trước, nhàn nhạt bỏ lại mấy câu giao phó liền sau đi theo sau lưng Nam Cung Thần rời đi.

Trên mặt ba vị trưởng lão vô cùng lúng túng, mà ba người Lâm Xảo Nguyệt càng thêm xấu hổ, phần nộ chưa từng có!

Tề vương gia Đông Ly quốc xưa nay tính tình cổ quái, đây là điều tất cả mọi người đều biết, nhưng là họ chưa bao giờ nghĩ đến Tề vương lại là người tuấn mỹ Xuất Trần như thế, gặp qua nam tử như vậy, nhìn lại những người khác không khỏi cảm thấy đều là người phàm, mà đối với mấy vị đại tiểu thư được nuông chiều lớn lên, hôm nay Thư Nhã Phù nói mấy câu nói, câu kia rơi vào họ trong lỗ tai, cơ hồ cũng không có khác với cho họ mấy bạt tay vào ngay trên mặt!

Lâm Xảo Nguyệt trước nay chưa từng bị vũ nhục cùng tức giận như vậy, từ xưa tới nay chưa có ai đối với nàng như vậy, ông nội của mình là Nhị Trưởng Lão trong Hội trưởng lão, chỗ ở gia tộc càng thêm khinh thường tất cả mọi người, mà nàng lại là đại tiểu thư Lâm gia, từ nhỏ đến lớn mọi người đối với nàng đều là nịnh bợ cũng sùng ái, chưa hề chịu phạt khuất nhục như vậy!

An Thất Thất, nữ nhân xấu xí đáng chết này! Chẳng qua là một tiện tỳ đáng dấp xấu xí mà thôi, cư nhiên ý có Vương Gia ở chỗ này, can đảm dám tùy ý nhục nhã bọn họ!

Trong mắt tràn đầy phẫn hận, Lâm Xảo Nguyệt đứng lên, lại âm thầm cúi đầu che đầy đầy mắt cơ hồ tức giận đến muốn tràn ra ngọn lửa!

.....

Mà đối với việc ba vị trưởng lão đến thăm, Thư Nhã Phù căn bản cũng không có để ở trong lòng, sau khi đi vào sảnh sau, liền đuổi theo Nam Cung Thần.

"Ta nói, con ta đi đâu, Tề vương gia người đừng nói không biết với ta?" Nàng hiện tại chỉ quan tâm chỗ ở hiện tại cùng an nguy con trai bảo bối của mình, về phần cái gì Nhị Trưởng Lão, Tam Trưởng Lão ... Những người không có liên quan, tất cả đều là râu ria người, nàng hiện tại chẳng muốn đi để ý tới.

Mặc dù nàng luôn cho rằng con trai mình rất cường đại, hơn nữa nắm trong tay thế lực U Minh cung, người bình thường muốn đối phó hẳn cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng là con trai bảo bối mình bị người của Nam gia nói mất tích, hơn nữa còn có đại tiểu thư Nam Liên nhi điều ngoa kia cũng mất tích, Diễm Đan Lê Quý Đôn ngược lại nàng muốn biết cụ thể là cái tình huống gì!

"Con trai rất tốt, hiện tại đoán chừng là cũng ở xa nơi này! Nàng không cần lo lắng!" Nam Cung Thần hình như đối với hàng động mới vừa của Thư Nhã Phù rất hài lòng, khóe mắt mang theo vài ý cười mở miệng nói.

"Tề vương Điện hạ, ngài có phải cùng nô tỳ nói chuyện vừa rồi hay không, hiện tại đến cùng là tình huống thế nào? Không phải Lão Nhân Gia muốn tham gia vào đấu tranh chính trị của Nam Phong quốc đó chứ?" Mặc dù sớm có suy đoán, nhưng là sự tình liên quan trọng đại, Thư Nhã Phù cảm thấy có chút chuyện nên muốn chính miệng hỏi rõ ràng thì tốt hơn, chớ không minh bạch lại nghĩ sai.

Đuôi lông mày Nam Cung Thần chợt nhếch lên, dịu dàng mỉm cười, đưa tay vuốt vuốt tóc dài rủ xuống của Nhã Phù: " Chẳng qua Bốn vương muốn lấy một ít đồ vật, vương phi không cần lo lắng, Bốn vương không có dã tâm thôn tóm Nam Phong quốc!"

"Một ít đồ vật? Thứ gì?" Nghiêng đầu một chút, nàng cũng mặc cho Nam Cung Thần đùa bỡn tóc của mình, đáy mắt sáng ngời mang theo vài phần tò mò.

"Đến lúc đó nàng sẽ biết, tình huống bây giờ của Nam Phong quốc hết sức căng thẳng ! Lần này Nam Hoàng giam lỏng Đại Trưởng Lão, trên thực tế là lấy cớ chuẩn bị tiếp Bốn vương, động thủ đối phó người của Hội trưởng lão, Cố Trường Phong là một Quân Vương có kiên quyết, tự nhiên

hắn sẽ không thoả mãn với hoàng quyền của mình bị Hội Trưởng Lão hạn chế, nàng tốt nhất hãy chờ xem, sau này Nam Phong quốc cũng không an bình như vậy! Đem Bốn vương làm cố, cần phải trả giá một vài thứ!"

Thư Nhã Phù nghe Nam Cung Thần nói xong, nhìn trên mặt hắn mỉm cười tà mị, cảm giác hắn hiện tại hoàn toàn là lấy thái độ xem trò vui đối đãi Hội Trưởng Lão cùng Cố Trường Phong, xem xem đám người này tranh đấu, hoặc là. Có thể nói hắn là chuẩn bị ở nơi này lẫn vào trong, ngồi thu ngư ông thủ lợi!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Truyền Bá Tin Tức

So với những người khác mà nói, trong Kinh thành, Nam gia bị giam lỏng ở trong phủ không được ra ngoài được, ở bên ngoài tranh đấu mờ ám đủ loại rất kịch liệt, Nam gia cũng không thua kém gì, đã nóng nảy cực kỳ.

Chỉ là tất cả người của Nam gia đều bị giam lỏng bên trong Nam phủ, bất luận kẻ nào cũng không được ra ngoài, mà người ngoài muốn truyền tin tức vào căn bản là không thể, mà đoàn người Đại Trưởng Lão bị giam lỏng ở bên trong, đáy lòng càng thêm lo lắng, khổ nỗi không có biện pháp nào khác.

"Cha, khẳng định hôm nay hoàng thượng đã muốn động thủ rồi, mượn chuyện của Tề vương Đông Ly quốc không chừng là muốn cắt đứt liên lạc của cho chúng ta với những người khác, cứ như vậy, hẳn có thể giảm bớt được rất nhiều chuyện phải làm."

Giờ phút này, trong phòng của Nam Lão Thái Gia không để cho người khác tùy tiện tiến vào, giờ phút này trong thư phòng, Nam Trịnh Hồng mặt ủ mày chau, nhưng lại không có cách nào khác, đáy lòng nóng nảy, lại không thể biểu hiện ra, chỉ có lúc đối mặt cha của mình, mới có thể lộ ra vẻ mặt lo lắng một chút.

Trong phủ mấy trăm người, đột nhiên bị hoàng thượng phái người không nói được xuất phủ, đây một biến tướng của việc giam lỏng, đã có một vài người trong phủ bị hoang mang rồi, chỉ vì dưới cái nhìn uy nghiêm của Đại Trưởng Lão nên mới cố gắng làm như bình tĩnh thôi, một số người trong phủ truyền tai nhau nói những gì, làm sao bọn họ lại không biết được chứ.

"Bên ngoài vẫn không có bất kỳ tin tức nào sao?" Sắc mặt Đại Trưởng Lão nặng nề, trước đây nhìn vẫn còn hồng hào hưng phấn, gần đây càng ngày càng thấy già nua, bởi vì thời gian gần đây xảy ra những chuyện làm hao tâm tổn sức.

"Những cận vệ chúng ta cài vào đã bị đổi toàn bộ, nhóm quân cấm vệ này tất cả đều là người của hoàng thượng, căn bản không có bất kỳ cơ hội nào!"

Nam Trịnh Hồng chính là bởi vì cái này nên hai ngày nay mới nóng nảy, cấm vệ mà Nam gia hao tâm cài vào, nhưng lần tất cả đều là người của hoàng thượng, không cho bọn hắn bất kỳ cơ hội nào liên lạc với bên ngoài.

Sắc mặt Đại Trưởng Lão trầm xuống, ánh mắt âm trầm lóe lóe, hình như là nghĩ tới điều gì, nhìn con trai trước mặt mình hỏi "Ban đầu An Thất Thất làm thế nào mà ra khỏi phủ của chúng ta được, còn đứa bé kia nữa, kể cả Liên nhi ở bên trong, ba người bọn họ rời đi lúc nào, sao không có bất kỳ người nào phát hiện?"

"Cha, ý của ngài là?" Nam Trịnh Hồng đầu tiên là nghi hoặc không hiểu, chỉ chốc lát sau cũng phản ứng lại, trên mặt lộ ra thần sắc kinh nghi.

"Lập tức tìm mấy người xem trong phủ còn có con đường nào khác có thể ra khỏi phủ được không, nhớ phải cẩn thận đừng để mấy cấm vệ kia phát hiện!"

Đại Trưởng Lão nghĩ tới phương diện này, chủ yếu là bởi vì trong gia tộc bí ẩn một chút, có lẽ những người khác không biết, nhưng làm người Nam gia, Đại Trưởng Lão nhớ rất rõ ràng, đời trước của Nam gia, cũng chính là thời điểm phụ thân của ông phát bệnh qua đời, chỉ kịp nói đến chuyện kia được một nửa.

Ban đầu cha của ông đột nhiên bệnh phát, để cho mọi người có chút ứng phó không kịp, mà cũng vào thời khắc sau cùng, ông để cho tất cả những

người khác lui xuống, chỉ để lại Đại Trưởng Lão là con trai độc nhất ở trước mặt, nói cho ông biết bên trong Nam phủ có một mật đạo, mà cái mật đạo kia còn cùng Nam gia bọn họ có liên quan đến một số chuyện bí ẩn!

Ban đầu Đại Trưởng Lão nghe được tin tức như thế vô cùng khiếp sợ, nhưng cuối cùng còn chưa nghe được mật đạo ở nơi nào, cùng với những chuyện bí ẩn mà cha ông muốn nói thì qua đời!

Khi nghe được tin tức này, Đại Trưởng Lão từng để cho người tìm qua, nhưng lúc đó không có tìm kiếm kỹ lưỡng, cộng thêm sau đó là chuyện lựa chọn Trưởng Lão cho Hội trưởng lão, làm cho ông quên đi chuyện này, hôm nay ngay lúc quan trọng này, thế nhưng ông lại đột nhiên nghĩ đến chuyện đó.

Nếu quả như thật là có mật đạo. Như vậy hoàng thượng cùng Chiến Bắc Sính có ý đồ mưu lợi chỉ sợ là không thành rồi!

Mà giờ khắc này, Thư Vũ Trạch mặt rất hưởng thụ ngồi ở trong quán rượu, mà người ngồi kế bên chính là Lê Hi, cũng chính là người Thư Nhã Phù tâm tâm niệm niệm lo lắng hẳn sẽ làm hư con trai bảo bối của mình!

"Người nói Nam gia đây là phạm vào chuyện gì, cứ nhiên tất cả đều bị giam lỏng ở trong phủ, người nói có phải Nam gia có cái gì đó không ?!" Một giọng nói nhỏ của người ngồi bàn bên cạnh truyền đến, mà một nhóm người vây chung quanh tất cả đều một bộ vô cùng hứng thú vui vẻ!

Mặc dù âm thanh nói chuyện của bọn họ cũng không lớn, nhưng mà đối với hai người bọn Lê Hi cùng Thư Vũ Trạch mà nói, âm thanh này vẫn đầy đủ bọn họ nghe rất rõ ràng!

"Chỉ sợ người đây cũng không biết, nghe nói người của Nam gia đắc tội với Tề vương Đông Ly quốc, là Tề vương Đông Ly quốc đó, các người biết chưa!" Một người khác nhìn người chung quanh một chút, lập tức rất là bất quá nói ra tin tức mình lấy được.

"Tề vương gia Đông Ly quốc, không phải nói Tề vương gia này xưa nay không thích rời khỏi vương phủ sao, tại sao lần này lại chạy đến Nam Phong quốc chúng ta chứ?"

"Này, người của Nam gia làm sao mà đắc tội với Tề vương gia, cứ nhiên khiến hoàng thượng tức giận, đem tất cả mọi người ở Nam gia giam lỏng trong phủ, chuyện này sợ rằng không có đơn giản như vậy đi!"

"Chuyện gì? Nam gia làm chuyện gì sao?"

Lời của nam tử kia vừa xuất ra khỏi miệng, giống như là lấy một hòn đá ném vào trong nước, khơi dậy sóng lớn trên mặt hồ phẳng lặng! Mọi người chung quanh rối rít mở miệng bày tỏ nghi hoặc, đủ các loại suy đoán, những lời của mọi người xung quanh nói ra càng ngày càng nhiều.

Nam gia là một đại gia tộc ở Nam Phong quốc, trừ hoàng thất tôn quý không thể chạm vào, phần đông dân chúng đều biết rõ đây là một gia tộc lớn cỡ nào, huống chi công tử của gia tộc này cũng được rất nhiều cô nương trong kinh thành mến mộ và mơ ước có một đối tượng như thế! Còn có mấy vị tiểu thư vừa có tài lại thêm sắc đẹp vạn người mê, cũng làm cho người ta nói chuyện say sưa!

"Các người có lẽ không biết, tin tức này ta nghe được từ bên Đông Ly quốc, trước đây ta có một thúc phụ đi buôn ở Đông Ly quốc một thời gian dài, trong lúc đó tân hoàng Đông Ly quốc lên ngôi, dĩ nhiên là một chuyện đại sự, mà tin tức ở bên ngoài, các người có biết là gì không? Này sợ rằng nói ra tất cả các người đều rất kinh ngạc!" Trước những lời nói ấy, nam tử lại một lần nữa dương dương hă hê mở miệng, hiện tại cảm giác được tất cả mọi người chú ý để làm cho hắn cảm thấy thật là hài lòng.

"Chuyện gì? Chuyện gì?" Một âm thanh non nớt từ trong đám người truyền đến, trong hoàn cảnh đám người có mấy phần huyền ảo lại cực kỳ rõ ràng.

Ánh mắt của mọi người trong khoảng thời gian ngắn, tất cả đều rơi xuống nam tử trước mặt kia, bên cạnh có một đứa bé đứng lên trên bàn, dáng vẻ phần điêu ngọc trác, mắt hơi híp lại cười ha hả, dáng vẻ dễ thương lập tức làm cho đáy lòng người khác dâng lên một cỗ yêu thích, cặp mắt một số cô gái càng thêm sáng lên, hận không thể lập tức ôm vào trong ngực hảo hảo hôn mấy cái.

"Người ca ca này, người còn chưa nói là chuyện gì đây?" Thư Vũ Trạch cười híp mắt đứng ở bên cạnh, nháy nháy cặp mắt.

"Đúng vậy, người nói nhanh đi!" Lúc này người chung quanh lập tức phục hồi lại tinh thần, ánh mắt mọi người lại một lần nữa rơi xuống trên người của nam tử kia.

"A a, tin tức này ta thúc phụ nói rồi, thiên chân vạn xác không có một chút giả dối!" Nam tử kia thu hồi mắt lại, quét qua thần sắc rất hiếu kỳ của mọi người chung quanh, trong bụng há hê tiếp tục nói, "Xưa nay có rất ít người gặp được bộ mặt thật vị Vương phi của Tề vương Đông Ly quốc cũng chính là thiên kim đại tiểu thư của Hầu gia Đông Ly quốc, hơn nữa tình chuyện ly kỳ hơn là Tề vương cùng Tề vương phi thì ra là ngay từ tám năm trước đã có con rồi, hiện tại hình như đứa bé kia cũng được bảy tuổi!"

Tin tức này đúng là khiến cả đám chung quanh khiếp sợ không thôi, dù sao Tề vương này cũng là anh kiệt một đời trên đại lục, phần lớn người đang ngồi đây đều có nghe qua đại danh cùng sự tích của Tề vương gia, chỉ là không nghĩ tới còn có một cái bát quái như vậy!

"Kia cùng người của Nam gia có quan hệ gì?" Trong đó có người đột nhiên mở miệng hỏi.

"Chỉ sợ các người cũng không biết, lần này không chỉ có riêng Tề vương tới Nam Phong quốc chúng ta, mà còn có Tiểu Thế tử Tề vương gia cũng

tới Nam Phong quốc chúng ta, hơn nữa hôm nay bởi vì Nam gia mà không rõ tung tích, không biết sống chết ra sao, hoàng thượng cũng vì cho Tề vương Đông Ly quốc một cái công đạo, cho nên ra lệnh giam lỏng tất cả người của Nam phủ."

Thư Vũ Trạch thủy chung cười híp mắt, một đôi mắt tinh linh quét qua nam tử kia, đồng thời ánh mắt quét qua trên người đám người mấy cái, đáy mắt lại càng hiện lên vẻ mỉm cười, đồng thời cũng cùng Lê Hi đi theo nghe bát quái mà lui ra ngoài, trở lại vị trí của bọn họ, không đi nhóm người nghe bàn kia thảo luận nữa.

"Xem ra Cố Trường Phong đã bắt đầu có động tác rồi, mấy người này chắc là người do hãn phái người an bài, chuyện của tình cha người cũng không để cho bọn người thương nhân biết dễ dàng như vậy, hiện tại nam tử kia biết rõ ràng như thế, hiển nhiên là phía sau có người cố ý để cho hãn tử ra tin tức!" Lê Hi mấp má môi, đáy mắt có chút buồn cười, còn có một vẻ xem trò vui, nhìn về phía Thư Vũ Trạch.

"Nếu như bọn họ không động thủ thì chính là kẻ ngu rồi, ta có lòng tốt cung cấp trợ giúp miễn phí như vậy, điều này cũng không biết lợi dụng một chút vậy thì thật là không được thông minh!" Nhượng mảy râu cười yếu ớt, Thư Vũ Trạch không biết cái nét mặt hiện giờ của cậu cùng Nam Cung Thần rất giống nhau, phải nói là hoàn toàn giống, không sai một nét, cả khuôn mặt và biểu cảm nét mặt.

"Ai, ta muốn trở về tìm mẹ ta!" Đôi tay nâng cằm lên, Thư Vũ Trạch khẽ thở dài một hơi, một bộ rất là đáng thương.

"Mẹ người đi theo bên cạnh Tề vương gia chắc chắn sẽ không có chuyện gì, người không phải rất có lòng tin đối với Tề vương gia sao?"

Lê Hi nhìn mình Cung chủ, bé làm dáng vẻ một bộ đứa rất đáng thương, đáy lòng buồn cười, nghĩ tới nếu để cho đám sát thủ lãnh khốc trong U

Minh cung biết Cung chủ của mình là người có bộ dáng này, sợ rằng những bản mặt khối băng tất cả đều muốn qua đời đi!

Giơ lên đôi mắt đào hoa, lễ thẳng khí hùng: "Hừ, ta cũng là một đứa bé!"

Nghe được câu này, Lê Hi không hề tiếp tục phát biểu bất kỳ ý kiến gì nữa, chỉ là đáy lòng cũng rất im lặng.

Con cái nhà ai nhỏ tuổi như vậy đã làm thủ lĩnh tổ chức sát thủ hàng đầu chứ, đứa bé nhà nào lại có bản lĩnh đem đại tiểu thư Nam gia bắt cóc ra ngoài, và có con cái nhà ai sẽ hung hãn như vậy!

Có lúc hẳn thật lòng hoài nghi, bên trong cái đứa nhỏ có bề ngoài đáng yêu mềm mại này, đến tột cùng là cái gì?

Trong lúc bọn họ nói chuyện, một đồng người vây quanh cái bàn kia, lúc này đã dần dần tản đi ra ngoài, mà xét nam tử nói tin tức kia, cũng đã sớm biến mất ở trong đám người, sợ là đã lặng lẽ rời đi trước rồi.

Trong kinh thành, trong nháy mắt, thời gian trong một ngày, các loại tin đồn không ngừng truyền ra, mà phiên bản cũng không giống nhau, nhưng không thể nghi ngờ tất cả đều cùng Tề vương gia Đông Ly quốc kinh thái tuyệt điểm này có liên quan, khiến rất nhiều người mơ hồ cảm giác trong đó có việc không đơn giản như thế, mà cũng trong lúc đó, tại phía xa hoàng cung Đông Ly quốc cũng có một ít tin tức.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Nam Cung Chiêu Nổi Sát Tâm

Bên trong thành Khai Dương kinh đô Đông Ly quốc, một số thái độ hài hòa bình tĩnh, trong không khí còn mang theo vài phần khí lạnh, sắc trời có chút âm trầm, mang theo chút khô ráo, làm cho người ta cảm thấy tay chân lạnh lẽo.

Trong hoàng cung, trong điện Thái hậu, hôm nay các vị phi tần và hoàng hậu tới thỉnh an Thái hậu, sau đó Tân Đế Nam Cung Chiêu cũng đến, nhưng lúc này còn lại chỉ có hai người Hoàng đế cùng với Thái hậu.

"Hoàng thượng, vì sao người mặt ủ mày chau, những ngày gần đây vấn đề biên cảnh đã yên ổn hơn một chút rồi, đây chính là chuyện vui!" Tiền hoàng hậu, bây giờ cũng chính là Thái hậu, một thân phục sức Thái hậu sắc vàng óng ánh, Trang Nghiêm tôn quý, xa hoa mà tịnh lệ, chỉ là giờ phút này giữa mị nhân Thái hậu có thêm mấy phần mệt mỏi.

"Mẫu hậu, không phải vì chuyện ở biên cảnh!" Nam Cung Chiêu cau mày, "Trước đây vẫn không có cùng mẫu hậu nói về chuyện này, đêm đó Tam Hoàng đệ khởi sự, thật ra thì trăm gấp được thập hoàng đệ!"

"Này ai gia biết được, Tề vương có công với Hoàng đế, mà hoàng thượng đã ban cho ân thưởng từ lâu, đã như vậy, hoàng thượng lại lo lắng cái gì?" Thái hậu hiển nhiên cũng không biết rõ chuyện đêm đó, khẽ cau mày mở miệng nói.

"Mẫu hậu, có thể nói chuyện tình của Tam Hoàng đệ, tất cả đều bị thập hoàng đệ một trấn áp xuống, mặc dù trên tay mẫu hậu lấy được di chiếu của

phụ hoàng, nếu như thập hoàng đế muốn ngôi vị hoàng đế này của trẫm, này nhất định là chuyện rất dễ dàng!"

Sắc mặt Nam Cung Chiêu không tốt, mới vừa lên ngôi không lâu, thời gian gần đây hắn vẫn luôn bận rộn chuyện triều chính, nhưng đồng thời đáy lòng cũng có một vương mắc, vào ngày hôm nay mới ở xuống một chút, mới đến nói chuyện này với Thái hậu!

"Hoàng thượng, người rốt cuộc muốn nói là?" Sắc mặt Thái hậu khiếp sợ.

"Mẫu hậu, cũng không phải trẫm không nghĩ đến máu mủ thân tình, thật sự là có vài người không thể giữ lại được, nhưng đã lên ngôi, trẫm không thể không đem những người có thể uy hiếp đến ngai vị của trẫm trừ đi!" Đáy mắt Nam Cung Chiêu thoáng qua một tia sát ý, sau đó lại có thêm mấy phần cảm thán, "Mẫu hậu, hiện tại trẫm đã hiểu được tại sao ban đầu phụ hoàng lại hành động như vậy rồi, ban đầu phụ hoàng sủng ái thập hoàng đế như vậy, quả nhiên là có lý do của người!"

Leo lên đế vị, mặc dù một ít chuyện cũng không hiểu rõ, nhưng là có một ít chuyện cũng mơ hồ biết được.

Ban đầu trấn áp Tam hoàng tử Nam Cung Hữu cùng với An gia nổi lên làm phản, phân lớn chi tiết trong này mặc dù hắn cũng không hiểu rõ, nhưng ít nhất đã có một phần nhận thức sâu hơn đối với Tề vương, đồng thời sau khi lên ngôi, phái người đi điều tra chuyện trong đó, càng làm cho Nam Cung Chiêu như châm mũi nhọn trên lưng.

Loại cảm giác thời thời khắc khắc bị uy hiếp này, làm cho hắn không khỏi dâng lên bản khoản cùng hoài nghi!

Hôm nay hai chân Nam Cung Thần tàn phế không cách nào lên ngôi đế vị, như vậy hắn mới có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế như bây giờ, nhưng hắn có muốn giúp con trai mình ngồi lên ngai vị hay không, chuyện này

còn chưa chắc, con trai hãn mới vừa bảy tuổi, vẫn còn rất nhỏ, nếu như chờ thêm mười năm nữa, khi hãn lông cánh đầy đủ, hãn không thể bảo đảm Tề vương cũng sẽ không nảy lên tâm tư âm mưu nghịch.

Trải qua chuyện đêm hôm đó, hãn càng rõ ràng hơn khả năng thập hoàng đệ của mình là như thế nào, cái bản lĩnh bày mưu nghĩ kế đó, còn có lực lượng nắm trong tay!

Ban đầu động thủ rất nhiều người, trừ đi từ Tướng quân Chí Vinh dẫn người tiến đến, cùng với binh mã bên ngoài, còn lại là một lực lượng cường đại mà thần bí.

Sau đó hãn phái người đi điều tra nhưng không có bất kỳ kết quả hay tin tức gì, chỉ có thể biết được, tất cả những người này đều là người của Tề vương!

"Hoàng thượng!"

Thái hậu đối với mình con trai của rất rõ ràng, giờ phút này nhìn thần sắc hãn trong bụng rất hiểu, sắc mặt càng thêm khó coi mấy phần.

"Mẫu hậu, có lẽ người cũng không biết, Tề vương tồn tại thật khiến trẫm đứng ngồi không yên, hãn có thể trong vòng một cái canh giờ bắt lại Nam Cung Hữu nhiều năm trù mưu tính kế tạo phản, mà theo trẫm điều tra được trên tay hãn còn có một thế lực bí ẩn lớn mạnh, mẫu hậu, ngài biết được cái này cỡ nghĩa là gì không? Ý nghĩa trong lúc trẫm tại vị, tất phải sẽ bị hãn uy hiếp!"

Đáy mắt lại thêm mấy phần lãnh khốc, sát ý trong đáy mắt Nam Cung Chiêu càng phát rõ ràng, trải qua một đoạn thời gian sửa trị triều chánh, trong triều đình có âm thanh dị nghị hiện tại tất cả đều tiêu mất, quyền thế nắm trên tay hãn, hãn như thế nào lại để một chút uy hiếp tới ngai vị của mình.

"Hoàng thượng, này cũng không thể tùy ý đánh vào, Tề vương có công bình định phản tặc, mà thuở nhỏ hai chân bị bệnh, danh bất chính ngôn bất thuận! Hoàng thượng người mới vừa lên ngôi không lâu, ngàn vạn lần không thể làm việc lỗ mắng!" Sắc mặt Thái hậu lại càng nặng nề.

"Hoàng thượng, người cũng đã biết vì sao tiên hoàng sủng ái Tề vương như thế, mặc dù ai gia cũng không hiểu rõ ràng tất cả mọi chuyện, nhưng ít nhất có mấy việc ai gia có thể khẳng định, Tề vương tàn phế hai chân không thể đi lại được, trời sinh yếu ớt là một nguyên nhân, mà nguyên nhân khác nữa cũng là bởi vì người phụ hoàng!" Thái hậu trầm mặc chốc lát, mới vừa khẽ thở dài một tiếng, mặt có mấy phần không đành lòng bất đắc dĩ mở miệng.

Cái gì? Thập hoàng đệ không thể đi lại được không phải do trời sanh? !

Nam Cung Chiêu khiếp sợ nhìn mẫu hậu mình, hẳn không có nghĩ đến cư nhiên hôm nay mẫu hậu sẽ nói ra chuyện này .

Thái hậu bất đắc dĩ cười cười, đem tất cả thần sắc con trai mình đều thu vào đáy mắt, thời điểm ban đầu nàng biết được cũng là khiếp sợ như thế, dù sao ban đầu bà cũng không biết tại sao hoàng thượng lại làm như thế, để cho con trai của sủng phi mình trở thành tàn phế, thực sự làm cho người ta không thể lý giải được!

Nhưng đó là trước kia, còn hiện tại bây giờ, có lẽ bà đã hiểu được một chút rồi!

"Mẫu hậu?"

"Người đừng hỏi, nghe ai gia nói!" Nhẹ nhàng giơ tay lên, Thái hậu dăm chiêu mở miệng nói, "Ban đầu lúc Tề vương được sinh ra ai gia đã từng xem qua, một đứa nhỏ cực kỳ xinh đẹp, vô cùng đáng yêu, nhưng lại vô cùng gầy yếu, cũng chỉ là gầy yếu mà thôi, thời điểm đó hai chân cũng không đến nỗi tàn phế như bây giờ!"

"Lúc còn ấu thơ, ai gia nhớ Tề vương vẫn có thể đi lại, nhưng sau khi phụ hoàng cũng chính là lão hoàng gia của người (ông nội) băng hà, phụ hoàng người đăng cơ làm đế được một năm, hai chân Tề vương lại trở bệnh nặng sau đó bị phế, khi đó tất cả mọi người cho là hãn bởi vì bệnh nặng cùng thể tạng trời sinh yếu ớt, nhưng ai gia biết, chuyện thật sự không phải như vậy!"

"Tất cả đều là tại phụ hoàng người, sau khi phụ hoàng người lên ngôi, đã hạ độc lên người Tề vương ròng rã một năm, chính do chỗ thuốc độc trong một năm này mới khiến Tề vương bệnh nặng không chịu nổi, hơn nữa sau cuộc bệnh nặng đó may mắn còn sống, nhưng cũng phế đi đôi chân!"

"Tại sao Phụ hoàng muốn làm như vậy? Mẫu hậu người có biết nguyên nhân trong đó không?" Nam Cung Chiêu đã không chút nào che giấu kinh ngạc của mình, đối với sự thực này hãn chưa bao giờ nghĩ đến.

Bởi vì từ nhỏ khi hãn bắt đầu có ý thức, vẫn luôn cho rằng Thập hoàng đệ của mình bởi vì yếu ớt, cộng thêm trải qua một cuộc bệnh nặng mới phế đi đôi chân, từ đó tính tình cô độc ít rời đi vương phủ, nhưng lại tự nhiên được phụ hoàng sủng ái.

"Hoàng thượng, phụ hoàng người làm như vậy, cùng việc hôm nay người muốn hạ quyết tâm làm, nguyên nhân có thể nói là giống nhau!" Đáy mắt Thái hậu tràn đầy bất đắc dĩ, quay đầu lại nhìn vào mắt con trai mình.

Cái gì?

Cùng nguyên nhân hôm nay của hãn là giống nhau?

Bây giờ hãn làm cái gì cũng có sát ý với Thập hoàng đệ của mình, đó là bởi vì năng lực và thể lực hùng mạnh thần bí trên tay Tề vương đã uy hiếp đến hoàng vị của hãn.

Nhưng phụ hoàng đăng cơ làm đế, cũng là chuyện rất nhiều năm về trước rồi, khi đó hần còn rất nhỏ chỉ mười mấy tuổi đầu thôi, nhưng thập hoàng đệ càng nhỏ tuổi hơn hần, tuổi nhỏ như vậy cũng khiến cho phụ hoàng kiên kị?

Trong bụng Nam Cung Chiêu nổi lên từng cơn sóng lớn, nghe được lời của mẫu hậu mình, hần cảm giác không thể tin được, phụ hoàng mới vừa lên ngôi cũng đã cố kị thập hoàng đệ rồi sao?

"Không thể nào! Mẫu hậu, khi đó thập hoàng đệ mới mấy tuổi đầu? Sợ rằng cũng chưa được mười tuổi, tại sao phụ hoàng lại phải cố kị chứ?" Cuối cùng Nam Cung Chiêu vẫn nhịn không được lên tiếng chất vấn.

"Hoàng thượng, mẫu hậu trong hậu cung nhiều năm như vậy, mặc dù hậu cung luôn luôn không thể can thiệp triều chính, nhưng qua nhiều năm như vậy, ban đầu có thể không tin, hiện tại ai gia cũng đã tin!" Thái hậu nhìn hần chất vấn, sáng tỏ cười một tiếng, chỉ là nụ cười kia cũng cay đắng như vậy.

" Đông Ly quốc chúng ta là một trong tứ đại cường quốc, Bắc Việt quốc ở nói quanh năm tuyết phủ không thấy mặt đất, người dân ở Bắc Việt quốc dũng mãnh, là một quốc gia khó có thể đối kháng, Huyền Nguyệt quốc cũng là một quốc gia yêu thích vũ lực, thực lực quân sự cường đại. Còn Nam Phong quốc mặc dù yêu thích văn thơ, kinh tế phồn hoa, nhưng còn có Chiến thần Chiến Bắc Sính đóng ở biên cảnh, mà nước ta, trừ đi thế lực mạnh mẽ của các thế lực kinh tế bên ngoài, còn có một điểm để cho các nước khác phải cố kị, hoàng thượng người biết là cái gì sao?"

Mặt Nam Cung Chiêu lộ ra tia nghi hoặc, nhưng là ngay sau đó trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ.

Thế lực thần bí, khó có thể điều tra! Phụ hoàng cũng phải cố kị thế lực này?

"Chẳng lẽ là." Chợt ngẩng đầu, đáy mắt Nam Cung Chiêu tràn đầy khiếp sợ, dù sao cái nhận thức này để cho hắn khó có thể mà tiêu hóa được.

"Không sai! Chính là thế lực âm hoàng thất ta nằm trong tay!" Thái hậu nặng nề tiếp tục nói, "Mà thế lực kia hiện tại nằm trong tay Tề vương, đây là lúc Tề vương còn rất bé đã tiếp quản, nên phụ hoàng người mới vừa lên ngôi cũng phải cố kỵ thế lực đó!"

"Tại sao có thể như vậy? Mẫu hậu, thế lực đó có cường đại như vậy không? Khiến phụ hoàng cố kỵ nhiều năm như vậy?"

Đột nhiên đứng lên, sắc mặt Nam Cung Chiêu biến hóa liên tục, khó có thể ức chế đáy lòng gợn sóng!

Là một thế lực như thế nào, lại có thể ở trong vô hình uy hiếp được Tam đại cường quốc còn lại kia chứ, một thế lực như thế nào lại khiến tiên hoàng mới vừa lên ngôi có thể hạ độc thủ với con trai của mình chứ! Chỉ sợ cũng nhờ vào thế lực, mà Nam Cung Chiêu hắn mới có thể leo lên ngôi vị hoàng đế như bây giờ!

"Cho nên hoàng thượng, ai gia nói cho người biết những thứ này, chỉ là muốn để cho người biết, nếu không phải là trường hợp khẩn cấp, đặc biệt cần phải diệt trừ, thì chỉ có thể mượn sức mà dựa vào, không thể đắc tội! Trừ phi người nắm chắc phần thắng hoàn toàn!"

Ngôn từ của Thái hậu rất kiên quyết, mặc dù đáy lòng biết sự thật này làm cho người khác khó có thể tiếp nhận được, nhưng nếu con trai của mình đối với Tề vương có lòng kiêng kỵ, hơn nữa trong bụng còn muốn hạ độc thủ với Tề vương, vậy có một số chuyện bà cần phải cho hắn biết.

Thần sắc Nam Cung Chiêu nặng nề, trong khoảng thời gian ngắn không khí trong điện Thái hậu tràn đầy nặng nề, làm cho người ta cảm thấy bị đè nén.

Trầm mặc hồi lâu, sát ý trong đáy mắt Nam Cung Chiêu cũng chợt lóe lên, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Thái hậu, lạnh lùng nói: "Mẫu hậu, thập hoàng đệ bây giờ đang ở Nam Phong quốc, nếu để cho hắn vĩnh viễn không về được, vậy ngài nói có phải tất cả những gì ta e ngại sẽ không tồn tại nữa không!"

"Hoàng thượng? !" Thái hậu đợi rất lâu, không nghĩ tới cư nhiên lấy được trả lời chắc chắn là như vậy.

"Mẫu hậu, hồi cung trầm đi xử lý chính vụ, ngài yên tâm đi, trầm sẽ không hành sự lỗ mãng, tất cả kính xin mẫu hậu yên lòng!" Nam Cung Chiêu lưu lại một câu rồi trực tiếp xoay người rời đi, đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo rét căm, còn có sát ý lạnh lẽo trong mắt phóng ra.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Mỹ Nhân Yêu Kiều, Bạch Cầu Gián Diệp.

Được lòng người dân Nam Phong quốc nhất không phải là đương kim hoàng thượng, mà là chiến thần thân chinh bách chiến bách thắng, xưa nay trấn thủ các khu vực biên cương Chiến Vương gia Chiến Bách Sính.

Người nổi tiếng xưa nay luôn luôn bận rộn, hưởng chi Chiến Vương gia nổi tiếng gần xa, danh tiếng lẫy lừng.

Trong truyền thuyết, Chiến Vương gia tuần dật phi phạm, là một nam nhân số một, không ai sánh kịp, chinh chiến sa trường bảo vệ biên cương, tuổi còn trẻ đã sớm trở thành trụ cột trong quân đội!

Trong truyền thuyết, Chiến Vương gia cùng đệ nhất mỹ nữ Nam Phong quốc có một thời gian phong hoa tuyết nguyệt, làm cho người ta đều ước ao cùng ghen tị, đều nói đệ nhất mỹ nữ Phong Phiêu Tuyết trong cuộc cung yến vừa thấy đã yêu Chiến Vương Gia, khuynh tâm không dứt, hai người trai tài gái sắc, trong mắt tất cả mọi người đó chính là mối duyên trời định!

Thư Nhã Phù nghe Bạch Ưng bên cạnh bấm báo, đôi mắt nghi hoặc nhìn chăm chăm nam nhân trước mặt rằng rắc nói chuyện không ngừng.

Một lát sau, Thư Nhã Phù mới cảm thán thở dài một tiếng, thuận tay lấy một miếng bánh ngọt dứt cho Tiểu Bạch cầu đang nằm trên đùi mình.

"Xèo xèo ——"

Tiểu Bạch Cầu rất hài lòng với đầu bếp của Trân Bảo Các!

Hai chân trước phần phật mạnh mẽ đoạt lấy miếng bánh ngọt, như một làn khói chạy lên mặt bàn, cứ như vậy đặt mông ngồi xuống, hài lòng ôm bánh ngọt gặm một miếng lớn.

Một đôi mắt to đen, lúng liếng cũng cảnh giác nhìn nữ nhân trước mặt cười rục rờ vô cùng!

Gặm một cái, ngẩng đầu nhìn một cái, ừ vẫn là bộ dạng cười híp mắt!

Gặm một cái nữa, tiếp tục ngẩng đầu nhìn chăm chú một cái nữa, miệng mồm nữ nhân này cười cũng muốn nứt ra rồi !

Đến ngậm cuối cùng, một tay Tiểu Bạch Cầu lấy miếng bánh ngọt còn dư lại ném vào trong miệng, đáy mắt càng thêm cảnh giác và đề phòng, tốc độ thực hiện động tác lui về phía sau cực nhanh, cho đến khi khoảng cách giữa mình và Thư Nhã Phù xa nhất.

"Chi —— chi ——" Thư Nhã Phù cho bánh ngọt Bạch Cầu, không phải là gian thì cũng là trộm! Có âm mưu!

Bạch Cầu rất là nghi hoặc, rốt cuộc nàng muốn làm gì?

Thư Nhã Phù cười híp mắt nhìn nét mặt Tiểu Bạch Cầu biến hóa liên tục, lại không biết từ nơi nào móc ra một miếng thịt khô, mùi vị thịt này, bay bay hương tỏa ra bốn phía, khiến Bạch Cầu mới gặm một miếng bánh ngọt vào bụng xong, nước miếng cũng thiếu chút nữa trực tiếp rớt xuống.

"Bạch Cầu a! Người không phải là con chồn tuyết thông minh tuyệt đỉnh đáng yêu nhất sao??" Thư Nhã Phù mỉm cười, ngón tay giơ giơ thịt khô.

"Xèo xèo chi ——"

Đương nhiên là phải! Tiểu Bạch Cầu xưa nay tự luyện rất, đối với mình càng thêm lòng tự tin làm người ta phải ngạc nhiên vô cùng, hiện tại vừa

nghe đến câu hỏi của Thư Nhã Phù, trực tiếp quét qua đuôi to một cái, chân trước cách mặt đất, hai cái chân đứng thẳng, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Chỉ là đôi mắt vẫn không có rời đi miếng thịt khô đang tỏa mùi ra!

"Như vậy đi Bạch Cầu, người xem đi! Sao người lại Anh Minh Thần Võ, Thần Phong tuần lã, đáng yêu mê người như vậy chứ, nhất định là người gặp người thích, chủ nhân người hiện tại cũng không ở nơi này, người muốn kề cận hân hân cũng không để cho người kề cận đúng không?"

Thư Nhã Phù mỉm cười, giọng nói thương lượng tràn đầy dụ hoặc, chỉ là không quên móc thêm một miếng thịt khô khác ra nữa, miếng này lớn hơn so với miếng lúc này, mùi vị cũng càng mê người hơn!

"Xèo xèo ——|" thịt khô ở trước mặt, không thể ăn xuống bụng, Tiểu Bạch Cầu vô cùng nóng nảy.

"Này Bạch Cầu, còn người đi xem giúp ta một chút đệ nhất mỹ nữ Nam Phong quốc đến tột cùng có phải cực kỳ xinh đẹp, có xinh đẹp bằng Tề vương gia hay không, sau đó thuận tiện, người ở lại bên kia nhìn nàng có được hay không! Nếu như người có thể đi, ta liền đem miếng thịt này để dành cho người!"

Tiểu Bạch Cầu bị đụng ngay tử huyệt, đó chính thịt khô do chính nàng nghiên cứu chế biến khiến nó thèm nhỏ dãi, ban đầu ăn nó ăn một miếng, sau đó luôn luôn tìm kiếm trên người nàng xem nó được giấu ở đâu, chỉ là vẫn không được như ý mà thôi.

"Chi ——"

Mặt Bạch Cầu lộ ra thần sắc suy tính, đi đi lại lại mấy vòng, ánh mắt lại lần nữa trở lại thịt khô trên tay Nhã Phù.

"Xèo xèo!" Rất nghiêm túc đưa ra chân phải trước của mình!

Sau đó nó vừa ngăm ngăm móng vuốt của mình, cuối cùng lại một đem đem một cái móng khác vươn ra!

Mười miếng thịt khô!

"Đồng ý! Mười miếng thịt khô!"

Cuối cùng, Bạch Ưng thần sắc rối rắm vô cùng, xác định con chồn tuyết, sủng vật chủ tử nhà mình ôm thập miếng thịt khô, như một làn khói từ cửa sổ vọt ra ngoài.

"Thật sự là không nhìn ra a!" Đưa mắt thu hồi lại, Thư Nhã Phù nhìn về phía Bạch Ưng, vẫn cười nói hì hì như cũ.

"Vương phi người cũng cảm thấy như vậy? Bạch Cầu thật đúng là thông linh, người ta nói lời nào tất cả đều nghe hiểu được!"

Bạch Ưng tấm tắc khen ngợi, nhìn hướng con chồn tuyết cao ngạo rời đi, lại còn hiểu được cùng người cò kè mặc cả, làm giao dịch, điều này thật sự là làm cho người ta khó mà giải thích được.

Cho dù đến bây giờ hắn đã thấy qua nhiều lần rồi, nhưng hắn cảm thấy ngạc nhiên như cũ.

"Ta không phải nói Bạch Cầu a, ta nói là chuyện tình Chiến Bắc Sính mà lúc trước ngươi hỏi báo!" Thư Nhã Phù rất nghiêm túc lại đem đề tài quay lại, khiến Bạch Ưng sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng.

Vừa nhắc tới chuyện tình Chiến Bắc Sính, Bạch Ưng lập tức thu hồi ánh mắt đang nhìn theo hướng ngoài cửa sổ, nói: "Này nữ nhân Nam Phong quốc từng người từng người đều ao ước có phu quân như Chiến Bắc Sính, vậy nếu để cho những nữ nhân kia nhìn thấy Vương Gia, không phải tất cả đều nhào lên sao ?!"

Bạch Ưng tới kinh thành đã được mấy ngày nay rồi, có rất nhiều chuyện cần bẩm báo, từ lúc vừa đến nơi này, cái miệng không ngừng bẩm báo mọi chuyện điều tra được với nàng, nhiều nhất là những tin tức mấy nhân vật quan trọng Nam Phong quốc.

Một trong những nhân vật hàng đầu xuất hiện trong những tin tức bát quái, Chiến Bắc Sính được mỹ nhân yêu thích!

Mà một nhân vật khác cũng không kém phần trong tin tức bát quái, đệ nhất mỹ nữ Nam Phong quốc Phong Phiêu Tuyết!

Vô địch cùng với á quân, hai nhân vật hợp lại cùng nhau tạo ra những tin đồn bát quái, thì càng không muốn ngăn trở lòng hiếu bát quái của Bạch Ưng rồi.

Hiện tại nàng coi như đã hiểu, tại sao ở chuyện phương diện tình báo đều do Bạch Ưng phụ trách rồi!

Người này so với nữ nhân thì sự tò mò cùng hiếu kỳ về các phương diện là cao hơn nhiều, lòng hiếu kỳ cao như thế, ở phương diện tình báo thật sự là vô địch rồi, các loại tin tức gì hắc cũng có thể đào móc ra, một cách rất tích cực.

"Chiến Bắc Sính rất được lòng nữ nhân, Bạch Ưng người cũng đừng ghen tỵ a! Hơn nữa nói thật, ta thật sự là không nhìn ra Bạch Ưng người có tâm nhiều chuyện như thế!" Mặt vô cùng nghiêm túc, Thư Nhã Phù nói rất chân thành.

"Vương phi, thuộc hạ đây không phải là nói tin tức cho người biết hay sao, chính người muốn biết tất cả tin tức liên quan đến Chiến Bắc Sính, trong này quan hệ với tiểu thư Phong gia, sợ rằng chính người của Nam Phong quốc cũng không có rõ ràng bằng ta!"

Bạch Ưng ho hai tiếng, bị vẻ mặt thành thật mà nhạo báng của vương phi như vậy, hắn cũng chỉ có thể bày tỏ cười khổ, sai hắn thu tập tin tức của Chiến Bắc Sính chính là nàng, hơn nữa còn đặc biệt dặn dò không được để lộ tin tức.

Hắn rất vô tội có được hay không, chẳng qua là nghe theo mệnh lệnh làm việc mà thôi! Hiện tại thì vương phi ở nơi này nói hắn nhiều chuyện rồi!

"Vương phi, không biết tại sao người lại sai thuộc hạ thu tập những tin tức này?"

Bạch Ưng khắc sâu biết, vương phi cũng không phải là nữ nhân tùy tiện, ở trong vương phủ một đoạn thời gian, tuy rằng hắn đối với vương phi cũng chỉ là gặp qua mấy lần mà thôi, nhưng cũng có thể đủ để cho hắn biết được vương phi là hạng người gì.

Đây tuyệt đối là một chủ nhân tình tình rất phúc hắc!

Hơn nữa mới vừa nghe đối thoại giữa vương phi và Bạch Cầu, thật sự làm cho người ta không nghi ngờ cũng không được!

"Phong gia hình như cùng Hội Trưởng Lão còn có một chút liên lạc?"

Hôm nay Thư Nhã Phù một thân đỏ, trên mặt "Dịch dung" đã sớm bị nàng xử lý, là thuốc luôn có ba phần độc, mặc dù này thuốc phấn là nàng mình điều chế, nhưng lưu lại lâu dài ở trên mặt cũng không quá tốt.

Mà bây giờ họ cũng không phải ở trong phủ đệ của dịch quán mà Cổ Trường Phong chuẩn bị vì Tề vương, mà là đang ở Trân Bảo Các.

Ở Trân Bảo Các, đồng thời một số người điều chế ở Âm các hình như cũng bị Nam Cung Thần cho tới hậu viện phía sau của Trân Bảo Các, dùng vỏ bọc thương nhân để ẩn núp, đặc biệt mọi người đều cảm thấy ở Trân Bảo Các càng lâu, càng làm cho người khác khó phát hiện.

Bạch Ưng đi theo Vương Gia tiến vào Nam Phong quốc không lâu, mà mấy ngày tiếp theo, cũng toàn nghe theo sai khiến của vương phi, nhưng mà điều này cũng để cho hắn ở nơi này mấy ngày tiếp theo càng thêm mấy phần bội phục.

"Rất nhanh rồi người cũng sẽ biết!" Cười như không cười giơ tay bưng trà trước mặt lên uống một cái, sau đó đặt ly trà xuống, đứng dậy đi ra bên ngoài, "Ta đi thay quần áo khác, sau đó chúng ta đi ra ngoài một chút!"

Phải nói ở trong kinh thành của Nam Phong quốc, để cho mọi người nói chuyện say đều là những chuyện xung quanh người của đệ nhất mỹ nữ Nam Phong quốc Phong Phiêu Tuyết.

Sau khi lễ thành niên của Đại tiểu thư Phong gia, nàng tham dự một cuộc cung yến, liền bị người đề cử thành đệ nhất mỹ nữ kinh thành, sau đó, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ này vẫn không hề rời đi.

Thay y phục nam nhân ra ngoài, đem chính mình khôi phục lại thân phận như cũ, Thư Nhã Phù mới mang theo Bạch Ưng từ hậu viện Trân Bảo Các đi ra, chỉ là có đôi khi thật là không thể nói sau lưng người khác được, đây cũng không phải là, nói Tào Tháo là Tào Tháo đã đến sao.

Ngoài cửa lớn Trân Bảo Các, vừa đứng đi vào một cô gái, một thân lam sắc nhàn nhạt, làn váy theo bước đi uyển chuyển càng thêm nổi bật, nữ tử này có đôi mắt sáng lông mày lá liễu, khuôn mặt trái xoan nhỏ bằng bàn tay, lông mày lá liễu nhỏ nhắn càng làm tôn lên đôi mắt xinh đẹp, ăn mặc cũng không phải vô cùng cao quý, nhưng cả người lại xinh đẹp động lòng người, làm cho người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Thậm chí có chút cảm giác xinh đẹp quá mức!

Nhìn cô gái vào cửa, có hình Bạch Ưng đưa ra trước kia, mặc dù nét vẽ có chút khác biệt với hiện tại, nhưng Thư Nhã Phù còn đoán được thân

phận của người đến, đại tiểu thư Phong gia, đệ nhất mỹ nữ kinh thành Phong Phiêu Tuyết.

"Phong tiểu thư, không biết tại hạ có may mắn để tặng tiểu thư một cây ngọc trâm được không?"

"Phong cô nương đến rồi!"

"Là Phong cô nương, hôm nay thật là quá may mắn, lại có thể nhìn thấy Phong cô nương!"

.....

Chung quanh đại sảnh lâu một người, bởi vì Phong Phiêu Tuyết đến, một số người bắt đầu xì xào bàn tán, đồng thời cũng làm cho mấy vị thiếu gia công tử nổi lên một chút sắc tâm, một số người gan lớn hơn một chút trực tiếp tiến lên chào hỏi.

Nhìn Phong Phiêu Tuyết ứng đối mọi người rất thành thạo, cùng với ánh mắt thảo luận của những người chung quanh, trong mắt lại thêm mấy phần hài lòng cùng kiêu ngạo.

Đuôi lông mày Thư Nhã Phù cột nhả, Phong Phiêu Tuyết này hình như vô cùng kiêu ngạo!

Mỹ nhân đúng là vô cùng đẹp, nhưng khó tránh khỏi quá mức tinh xảo, ngược lại thiếu một phần ý vị.

Ít nhất loại mỹ nữ này cũng không phải là loại hình nàng thích, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là nếu như nàng là nam nhân!

Đột nhiên trong đám người, hình như là một tiểu nha hoàn sau lưng Phong Phiêu Tuyết, vui mừng kêu thành tiếng: "Ai ư, thật đáng yêu a!"

"Chi ——!"

Đồng thời nương theo âm thanh tiểu nha hoàn này mà đến, còn có một cái âm thanh Nhã Phù vô cùng là quen thuộc .

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Thời Thế Thay Đổi

"Xèo xèo ——"

Theo một tiếng kêu của tiểu nha đầu, vang lên âm thanh cực kỳ quen thuộc.

Thì ra là tiểu tử này vẫn còn ở Trân Bảo Các trong, còn chưa rời đi, người này thật là có đủ cơ trí, e là từ nơi nào đó biết được Phong Phiêu Tuyết sẽ tới nên mới ở chỗ này chờ.

Gián điệp Bạch Cầu, vẫn là rất giỏi đi!

Tiểu nha đầu kêu lên một tiếng, ánh mắt của mọi người bao gồm Phong Phiêu Tuyết, tất cả đều nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ở góc bên trên đài diễn, giờ phút này có một Tiểu Bạch Cầu đang ngồi trên đó, đặt mông ngồi ở trên quầy, đồng thời trên tay (hai chân trước) còn cầm một miếng thịt khô, ngẩng đầu nhìn Phiêu Tuyết một chút, rồi lại cúi đầu "Bẹp" một hớp, tiếp tục gặm miếng thịt khô của mình.

"Đây cũng là con chồn nhỏ mà thôi, không ngờ trong Trân Bảo Các còn có con chồn nhỏ như thế này, nhưng có người nào trong Trân Bảo Các nuôi nó sao?" Đáy mắt Phong Phiêu Tuyết có mấy phần vui mừng, ánh mắt nhìn chăm chú trên người Bạch Cầu, vẻ mặt biểu hiện vô cùng ưa thích.

Nhưng là vừa nghĩ con chồn này rất có thể đã là vật nuôi của người nào đó, nàng cũng không có hành sự lỗ mãng, cử chỉ rất biết cách lấy lòng người khác.

"Vậy làm sao có con chồn ở chỗ này, xin hỏi là sủng vật của vị kia công tử hay là của vị tiểu thư nào?" Bạch Ưng được Thư Nhã Phù bảo, lập tức sai người bên trong Trân Bảo Các phối hợp kêu lên một tiếng.

Một tiếng này cũng đã rất rõ ràng nói cho mọi người biết, con chồn này không phải là vật nuôi của người trong Trân Bảo Các, của nhà ai thì mau mau mang về, đừng ở chỗ này cản trở bọn họ làm ăn mới đúng.

Chờ một lúc cũng không trông thấy người nào bước ra nhận, mọi người hai mặt nhìn nhau cũng không biết con chồn này là do người nào mang vào.

Đó là khẳng định, lúc Nhã Phù tới Trân Bảo Các, đều có thể cải trang, Bạch Cầu trực tiếp ở bên trong khăn quàng cổ của cô mà trốn ở đó, có người nào phát hiện thì ra đây là một con chồn tuyết vô cùng trân quý.

"Tiểu thư, nhìn con chồn nhỏ này dường như không có chủ nhân, không bằng tiểu thư mang về nuôi đi! Con chồn thật là rất đáng yêu a!" Tiểu nha hoàn lên tiếng, bộ mặt vui mừng hơn hớn nói.

"Liễu Nhi chớ làm loạn, con chồn nhỏ này gọn gàng sạch sẽ, lông mao treennguoiwf nó cũng được vệ sinh sạch sẽ, mà trên tay nó còn đang cầm thịt khô, hiển nhiên là sủng vật đã có chủ nhân rồi, sao chúng ta có thể tùy tiện mang đi được? Nếu chủ nhân tới tìm không được thì như thế nào đây?" Đáy mắt Phong Phiêu Tuyết không che giấu được yêu thích, nhưng vẫn không có xung động mà hạ quyết định.

Bộ dáng Bạch Cầu kia, chỉ cần là nữ hài tử, phần lớn cũng sẽ không cách nào phản kháng lại được với nó, nhất là khi Bạch Cầu cố tình làm ra bộ đáng yêu kia, càng làm cho người khác không chống đỡ được.

Mọi người chỉ thấy không biết có phải lời nói của Phong Phiêu Tuyết bị con chồn nhỏ này nghe được hay không, chỉ thấy con chồn nhỏ này gặm một miếng thịt cuối cùng, lau lau miệng, mắt to đen lúng liếng nhìn chăm chăm Phong Phiêu Tuyết rồi liền chạy đến người của nàng ấy, người ta còn

chưa kịp phản ứng, con chồn nhỏ này đã chạy tới bờ vai của mỹ nữ nhân đại.

Đặt mông ngồi xuống, cái đuôi to rung một cái, một cánh tay chỉ phía lầu hai, tay nhỏ bé vung lên, phát hiệu lệnh: "Xèo xèo ——!"

Nhìn cái bộ dáng này, càng thêm khả ái, làm cho người ta không bỏ được!

"Nha, tiểu thư, người xem, con chồn nhỏ này rất thích tiểu thư, nếu không chúng ta mang theo con chồn nhỏ này trước, nơi đây nhiều người nhìn như vậy, ai ai cũng biết là do con chồn nhỏ này chạy theo chúng ta, không phải do chúng ta cố ý mang đi!" Đôi mắt tiểu nha hoàn đã sáng lấp lánh ngay từ lúc thấy được con chồn nhỏ, hiện tại lại mở miệng khuyến khích.

"Xèo xèo, xèo xèo ——!" Cái đuôi to của Tiểu Bạch Cầu rung một cái, đi theo gật đầu một cái, đúng là nhanh nhanh một chút mang theo tôi đi đi, Thư Nhã Phù kia vẫn còn nhìn chăm chăm đấy, nếu người không phải dẫn ta, trời mới biết yêu nữ này có thể đem thịt khô ta đã ăn vào bụng phun ra hay không!

"Tiểu thư tiểu thư, người xem con chồn nhỏ cũng gật đầu rồi." Bạch Cầu khéo léo lại một lần nữa chinh phục tiểu nha hoàn!

Phong Phiêu Tuyết vốn còn có mấy phần do dự, nhưng mà vào lúc Bạch Cầu gật đầu kêu lên, cũng không nhịn được đồng ý giữ lại bên người.

"Nếu chủ nhân con chồn nhỏ này đến tìm, kính xin thông báo một tiếng, nói con chồn nhỏ này đang ở chỗ của ta, nếu chủ nhân của nó trở về, Phiêu Tuyết nhất định sẽ đem con chồn nhỏ này trả lại!" Phong Phiêu Tuyết lên lầu hai trước, nói một tiếng với người làm trong Trân Bảo Các.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Đệ nhất mỹ nữ, người chung quanh mới rối rít thảo luận.

"Hắc hắc, không ngờ con chồn này còn hiểu được phải tìm mỹ nữ!"

"Đúng vậy, ăn xong đồ ăn liền chạy đến bên người Phong tiểu thư, con chồn này nhất định là chồn đực!" Một nam tử như đinh chém sắt mở miệng nói.

"Con chồn nhỏ đó thật đáng yêu, đáng tiếc nó lại không chạy đến bên cạnh ta, nếu như nó chạy đến bên cạnh ta, ta nhất định sẽ mang về!"

"Con chồn nhỏ đó thật thông minh, chọn người cũng thật biết cách chọn, nếu không tại sao lại chạy đến bên cạnh của mỹ nữ chứ ?!"

"Thật đáng yêu, tỷ tỷ, ta cũng muốn con chồn nhỏ như vậy!"

"Nếu không chúng ta cũng đi xem một chút, có phải ở đây cũng có bán chồn hay không, chúng ta cũng mua một con trở về!"

.....

Chung quanh nhao nhao ầm ĩ, người nào cũng bàn bạc về Bạch Cầu chạy đến bên cạnh đệ nhất mỹ nữ rồi cùng nhau rời đi, cộng thêm những người có thể đến được Trân Bảo Các này, thân phận cùng địa vị đều không phải bình thường, do đó những tiểu cô nương hay tiểu thư khuê các cũng đều muốn mua một con chồn về nuôi.

"Phiêu Tuyết này là một người thông minh!" Thư Nhã Phù nhếch môi cười khẽ một tiếng.

"Nếu như không đủ thông minh, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ này cũng không rơi vào trên người của nàng dễ dàng như vậy, mà thời gian lại lâu

như vậy!" Lúc này Bạch Ưng rời đi, bây giờ cũng đã trở về rồi, đứng ở sau lưng nàng nói.

"Đi thôi!"

Đi, đi tới nơi nào đây? Cuối cùng đứng ở nơi này, có thủ vệ canh phòng nghiêm mật ngay trước cửa vương phủ, Bạch Ưng bây giờ đã hiểu, đây rõ ràng là phủ đệ Chiến Vương gia!

Thì ra là vương phi hôm nay ra ngoài, chính là muốn tới Chiến Vương phủ! Nếu để cho Vương Gia biết, sợ rằng sẽ lại ăn dấm nữa!

Bạch Ưng có chút tư tưởng xấu, nét mặt rất vô hại, chỉ là đáy mắt lại mang theo vài phần ý cười gian xảo.

"Trọng địa Vương phủ, người không phận sự không được vào!" Thủ vệ Vương phủ mặt nghiêm túc đem hai người ngăn lại.

"Thị vệ đại ca, chúng ta đến tìm Chiến Vương gia, kính xin thông báo một tiếng, tại hạ là Cảnh Phong!"

Nhìn cách ăn mặc của hai người rất sang trọng, mà khí chất cung bất phàm, nhìn không giống như những người bình thường, chỉ là bọn hắn từ trước đến giờ chưa từng thấy qua hai người này.

Hộ vệ có chút hoài nghi, không dám phán đoán tùy tiện, lập tức phái một người vào trong thông báo một tiếng.

.....

Trong vương phủ, giờ này Cố Trường Phong cũng đang ở đây, một thân trường bào đơn giản, không còn khoát trường bào trên người nên khí thái tỏa ra xung quanh ôn hòa hơn rất nhiều, làm cho người ta không còn cảm giác bị chèn ép như trước nữa, mà bên cạnh chỉ mang theo một cận vệ.

"Hoàng huynh, người nói Nam Cung Thần này thật sự chỉ vì một đứa bé nên mới đến đây thôi sao? Ta lạ không cảm thấy như thế, Hừ!" Chiến Bắc Sính hừ hừ hai tiếng, rõ ràng vô cùng bất mãn đối với Nam Cung Thần.

"Tề vương xưa nay hầu như không rời khỏi Đông Ly quốc, lần trước ta thấy hẳn là lúc Bắc Việt quốc chọn phò mã, chỉ là khi đó truyền ra tin đồn không rõ tin tức của Tề vương, nghe nói Tề vương bị mất tích trong rừng sâu, sau đó công chúa Bắc Việt chọn phò mã ngoài dự đoán của mọi người, mà Đông Ly quốc lại đổi hoàng đế!" Cố Trường Phong như có điều suy nghĩ, mở miệng nói.

Trong lời nói tỏ vẻ rất rõ ràng, Tề vương Nam Cung Thần xuất hiện ở đây, rất có thể là bởi vì tình hình hiện tại của Nam Phong quốc bọn họ, hôm nay Hội Trưởng Lão và hoàng thất Nam Phong quốc đang có mâu thuẫn gay gắt, đã liên quan đến cả quyền lực thực tế ở Nam Phong quốc sẽ rơi vào tay ai.

"Hừ, cũng biết người này không có gì tốt bụng! Muốn can thiệp vào chuyện trong cung, cũng không biết hẳn đến tột cùng là có tính toán gì!" Gương mặt Chiến Bắc Sính rất khó chịu, nhăn nhó.

"Hoàng đệ, người đối với Nam Cung Thần này sao lại có nhiều ý kiến như vậy, thật sự là đơn giản như thế thôi sao? Hay là vì nữ nhân tên. An Thất Thất gì đó?" Ánh mắt Cố Trường Phong mang theo vài phần ranh mãnh liếc nhìn đệ đệ mình một cái, hẳn rất rõ tính tình của đệ đệ mình.

Lúc trước y thua Nam Cung Thần, vốn đã vô cùng không vừa mắt người này rồi, hiện tại càng thêm khó chịu.

"Hừ, nha hoàn kia có chuyện gì thì liên quan gì đến Bốn vương, nàng là thị nữ Tề vương, là phi tử Tề vương, Bốn vương đều không quan tâm."

Vừa nhắc tới An Thất Thất, sắc mặt Chiến Bắc Sính đã khó coi nay càng khó coi thêm, khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm nói.

Vừa dứt lời, ngoài cửa đã có người tới thông báo.

"Vương Gia, ngoài cửa có người cầu kiến!"

"Không gặp không gặp!" Chiến Bắc Sính đang tức giận trực tiếp rống lên.

Thị vệ ngoài cửa bị lửa giận của Vương Gia làm sợ hết hồn, làm sao còn dám nói thêm cái gì, hôm nay hấn đụng vận rủi rồi, đụng phải ngay lúc Vương Gia đang nổi giận.

"Đợi đã nào...!" Mới chuẩn bị rời đi, nhưng không nghĩ trong thư phòng lại truyền đến âm thanh khác.

"Người tới có nói là người nào hay không?" Giọng nói vừa rồi lại một lần nữa mở miệng hỏi.

Mặc dù không biết người mở miệng nói chuyện là ai, nhưng cùng Vương Gia ở trong thư phòng, cộng thêm Vương Gia cũng không có nói thêm cái gì, thị vệ cũng không dám chậm trễ bẩm báo.

Ngay lập tức cung kính trả lời: "Người tới tự xưng là Cảnh Phong!"

Cảnh Phong?

Trong lòng cả kinh, sắc mặt Cố Trường Phong thay đổi, đồng thời cùng Chiến Bắc Sính liếc mắt nhìn nhau một cái, ngay lập tức Chiến Bắc Sính phân phó nói: "Người đi dẫn người đến đại sảnh chờ ta một chút, Bốn vương sẽ đến liền!"

Đối với việc Cảnh Phong xuất hiện, Cố Trường Phong cũng từng phái người đi điều tra, nhưng cũng không có bất kỳ tin tức nào hữu dụng, ban đầu ở Bắc Việt quốc không có tra được người này, sau đó cũng mất tích như Nam Cung Thần, không nghĩ tới bây giờ lại tới nơi này.

"Hoàng huynh, Cảnh Phong này đến tột cùng là người nào?" Nghe Cố Trường Phong nhắc tới người này, Chiến Bắc Sính cũng có mấy phần hứng thú.

Mà chủ yếu nhất trong đó là, hình như Cảnh Phong này là người bên cạnh Nam Cung Thần, người của Tề vương hiện tại tới Chiến Vương phủ làm cho người ta phải suy nghĩ một chút dụng ý của người nọ.

"Là ai không quan trọng, quan trọng là hẳn ta là người của Nam Cung Thần, hiện tại chúng ta đi xem một chút Nam Cung Thần này chuẩn bị làm cái gì!"

Người Thư Nhã Phù muốn gặp là Chiến Bắc Sính, nàng thật là không ngờ còn gặp được người khác, Cố Trường Phong Hoàng đế Nam Phong quốc!

"Không ngờ hoàng thượng cũng ở nơi đây!" Thư Nhã Phù giống như cười một tiếng, nhìn đi Cố Trường Phong vào cửa nói.

"Cảnh đại phu đến nơi này, càng làm cho trầm cực kỳ kinh hãi, ban đầu muốn mời Cảnh công tử Nam Phong quốc một lần nhưng không được, không ngờ hôm nay ở chỗ này lại gặp được!" Cố Trường Phong lễ độ, mặt thân thiện mỉm cười.

Chỉ là so với Cố Trường Phong rất hữu nghị, thì từ sau khi Chiến Bắc Sính đi vào mặt mày liền như khối băng, cả người tản ra lửa giận, hơi thở không sáng khoái, đôi mắt rơi vào trên người Nhã Phù càng thêm bén nhọn, bén nhọn lại lần vào xem xét kỹ lưỡng.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Áp Lực Như Núi

"Lại là người?" Ánh mắt Chiến Bắc Sính lạnh lùng thẳng tắp rơi vào trên người nam tử tên Cảnh Phong này, trong bụng lại có một chút tính toán.

Không phải tên Cảnh Phong này là cái tên nam nhân lúc hắn trên đường về nước gặp được hay sao, đồng thời cũng người là phá hư kế hoạch của hắn, nhưng sau đó lại không thể tìm được hắn ta, ngay cả đi điều tra Trân Bảo Các cũng không tìm được người này, nhưng lại tra được có một An công tử.

An Lan có một muội muội, mà muội muội đó được đặt tên là An Thất Thất!

Lúc trước hắn cùng với hoàng huynh thương thảo, hoàng huynh đã từng đề cập tới sự tồn tại của tên Cảnh Phong này, mà sau khi phát hiện An Thất Thất cùng Cảnh Phong có mấy phần tương tự, cộng thêm giữa hai người đều cùng Tề vương Đông Ly quốc kia có một chút liên lạc.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Cảnh Phong này có phải là An Lan hay không, hoài nghi đã hiện lên trong đầu của bọn hắn.

Bây giờ hắn tự mình tìm tới cửa, chắc hắn là chuyện có liên quan tới Nam Cung Thần.

"Vị này chắc hắn chính là Chiến Vương gia tên tuổi lừng lẫy rồi, quả nhiên danh bất hư truyền! Không hổ là trên Chiến thần, cũng không giống ta yếu đuối thư sinh như vậy!" Thư Nhã Phù mỉm cười nhìn gương mặt lạnh lùng của Chiến Bắc Sính, trong lòng biết được hắn nhất định là đã có hoài nghi.

Hơn nữa trước đây cũng bởi vì chuyện của Nam Cảnh mà phá hư kế hoạch của hân!

Nhưng, mặc dù nàng biết được thân phận Đại đương gia Hắc Phong trại, cũng không cần thiết trực tiếp nói toạc ra như vậy được, hôm nay nàng tới nơi này cũng không phải là tới để gọi lên những chuyện trước, bản thân thân phận của An Thất Thất cũng là mượn của người khác, thêm một tên Cảnh Phong này nữa. Có quá nhiều thân phận áp lực phải nhớ rõ thân phận từng vai diễn rất lớn a!

"Hừ, Bốn vương lại rất muốn biết, nên gọi là Cảnh công tử? Hay là An công tử!" Chiến Bắc Sính nhướng mắt nhìn chăm chăm nàng, hừ lạnh một tiếng, giọng nói không chút hảo cảm, lạnh lùng nói.

"Tên chỉ là một cái để gọi mà thôi, Vương Gia cần gì câu nệ như vậy chứ, ta cũng chỉ là một bình dân bách tính mà thôi! Hoàng thượng, ngài nói đi!" Thư Nhã Phù tiến lên trước mặt Chiến Bắc Sính, không có chút nào tránh né và chột dạ.

Mà nàng trả lời như vậy, cũng đã coi như là gián tiếp thừa nhận thân phận của mình.

Nàng vừa là An Lan, ‘Ông Trùm’ giấu mặt Trần Bảo Các, vừa là một Cảnh Phong đại phu, đồng thời còn cùng Tề vương Đông Ly quốc có một ít quan hệ!

Nếu hôm nay nàng dùng thân phận của Cảnh Phong tới nơi này, dĩ nhiên là biết được bọn họ sẽ đoán được một chút, dù sao Cố Trường Phong cũng ở nơi đây, hân cũng như Nam Cung Thần, cũng tới Bắc Việt quốc một thời gian, nhưng nàng chưa có gặp qua hân.

"Trẫm ngược lại không nghĩ như vậy, nhân tài như An công tử vậy lại còn là Cảnh Phong đại phu y thuật cao minh, hai thân phận đó từ lúc ban đầu cho tới bây giờ trẫm không nghĩ nó có quan hệ với nhau, không ngờ

còn là một người buôn bán kỳ tài như vậy, cũng phải không chỉ là một thương nhân bình thường!"

Cố Trường Phong đi thẳng đến vị trí chủ trì ngồi xuống, trên khuôn mặt là mỉm cười thân thiện, mà đồng thời Chiến Bắc Sính cũng không bày tỏ bất kỳ biểu hiện gì, chẳng qua làm như không nhìn thấy .

"Buôn bán cái gì, phần lớn cũng chỉ là tùy ý đề nghị một chút mà thôi, dù sao hàng năm ta cũng không có nhiều thời gian ở Trân Bảo Các, có rất nhiều chuyện đều do người làm trong Trân Bảo Các xử lý rất chu toàn, tại hạ cũng không dám đem công lao của người lấy lên người mình được?"

Hơi khiêm nhường mấy câu, ánh mắt Thư Nhã Phù nhìn Cố Trường Phong, lấy phong phái làm khách nói, nhưng lại hoàn toàn đem người chủ thật sự của Chiến Vương Phủ làm như không khí, trừ đi ánh mắt lúc ban đầu nhìn hẩn, sau đó đều đưa mắt nhìn Cố Trường Phong.

Về mặt Bạch Ứng không chút biểu cảm đứng ở sau lưng Nhã Phù, nhưng cho dù vậy, một cái nhấc tay một cái động chân cùng với một đôi mắt quan sát tỉ mỉ cũng có thể lấy được tin tức, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến Cố Trường Phong để trong đáy mắt.

Nhưng với người đi theo bên cạnh của Cảnh Phong, hoặc giả nói là nam tử sau lưng An Lan, hẩn thật sự không biết nên coi y là người của Cảnh Phong, hay là người của Nam Cung Thần.

"Chúng ta không cần nói nhiều lời vô bổ nữa làm gì, hôm nay ta tới vương phủ có thể thấy hoàng thượng ở chỗ này, ngược lại đã giảm bớt đi rất nhiều chuyện cho ta." Khẽ mỉm cười, ung dung đem thân thể dựa vào phía sau, Thư Nhã Phù lạnh nhạt nói.

"Cảnh công tử có cái gì muốn nói, cứ nói đừng ngại!"

"Ta trở lại, nguyên nhân chủ yếu trong đó là thay thế Tề vương tới đây, mục đích dĩ nhiên là cũng là vì quan tâm an nguy của tiểu thế tử, đồng thời cũng hy vọng có thể cùng hoàng thượng trở thành bằng hữu, Đông Ly quốc và Nam Phong quốc vốn là hai nước láng giềng, giữa hai người bù đắp cho nhau, mà lúc trước Bắc Việt quốc chọn lựa phò mã, chắc hẳn hoàng thượng cũng hiểu trong đó đại biểu cái gì!" Thần sắc vẫn ung dung lạnh nhạt như cũ, Thư Nhã Phù không tiếp tục nói chuyện vô bổ nữa, trực tiếp mở miệng nói thẳng mục đích của mình.

"Hừ! Tề vương gia là Tề vương Đông Ly quốc, cũng không phải là hoàng thượng Đông Ly quốc, huống hồ muốn cùng hoàng huynh ta kết giao bằng hữu, Cảnh Phong, có phải người quá đề cao mình rồi hay không, hoặc là coi thường Nam Phong quốc ta, nếu Tề vương muốn có thể tự mình đến tìm hoàng huynh ta nói là được, phái một vô danh tiểu tốt như người đến đây, không khỏi quá qua loa xem thường!"

Cố Trường Phong ngồi ở bên kia, Chiến Bắc Sính còn chưa kịp đợi Cố Trường Phong nói chuyện, lập tức hừ lạnh một tiếng, khóe môi nâng lên một nụ cười nhạt, lấy một loại ánh mắt miệt thị trên hạ quan sát trên dưới nàng một cái.

Lúc trước thấy hắn trong một trận hỏa hoạn, chuyện của mình bị cái tên Cảnh Phong này phá hư, còn phải né ra Nam Cảnh, lúc ấy Chiến Bắc Sính đối với Cảnh Phong thật ra là tò mò và hứng thú, nhưng hôm nay bởi vì chuyện tình của An Thất Thất mà tâm tình không sáng khoái, nhìn Cảnh Phong và An Thất Thất có mấy phần giống nhau, đường đường là Chiến Vương gia lại để lửa giận át đi lý trí.

Mà giờ khắc này, Thư Nhã Phù vừa là An Thất Thất, vừa cũng là Cảnh Phong, cũng coi nhận lửa giận hoàn toàn thuộc về mình, nhưng lúc này là phần hai người đấy!

"Chiến Vương gia hình như đối với tại hạ không có hảo cảm, chẳng lẽ tại hạ có chỗ nào đắc tội Vương Gia hay sao, tình trạng thân thể Tề vương như thế nào, có thể trên đại lục rất nhiều người không biết, nhưng Chiến Vương gia cùng Nam Hoàng chắc hẳn cũng biết rõ sức khỏe của Tề vương chúng tôi, đã như vậy, Tề vương Đông Ly quốc ta tự mình đến Nam Phong quốc, chẳng lẽ như vậy còn chưa biểu hiện rõ rất tôn trọng quý quốc hay sao?"

Khóe mắt liếc nhìn Chiến Bắc Sính, từng chữ từng câu, trên mặt tuấn dật cũng không có bất kỳ tức giận nào cho dù bị người ta nói thẳng mặt, ngược lại lạnh nhạt như lúc ban đầu.

"Một thương nhân như người, đại biểu cho Tề vương? Dù là Tề vương phi tự mình đến đây cũng không thể đại diện hoàn toàn cho Tề vương, thân phận Cảnh công tử thật cao!"

Giọng điệu Chiến Bắc Sính mang theo chút châm chọc, nhưng cũng mang theo ngạo khí, không chút kiêng kỵ nói thân phận nàng đại diện cho Tề vương là rất cao, theo tính khí của hắn, đúng là không che giấu không vui, tất cả tức giận cùng châm chọc đều bày ra trên mặt.

Thư Nhã Phù ngược mắt nhìn Chiến Bắc Sính, cười một tiếng, tà mị xinh đẹp: "Thế nào, trong lòng Chiến Vương gia người đang nghĩ cái gì, đột nhiên nói tới Tề vương phi? Nói thật ra, mặc dù Vương Gia người đối với Tề vương phi có lòng, cũng không thể ngay mặt nói ra như vậy, dù sao hoàng thượng vẫn còn ở nơi này."

Vặn vẹo sự thật chính là chuyện mà nàng thành thực nhất, hơn nữa người trong cuộc lại là chính mình, cư nhiên cũng có thể nói ra mà mặt không thay đổi sắc chút nào.

Bạch Ưng không nghĩ tới vương phi lại có thể biết nói ra những lời này, cũng sững sờ bị dọa sợ một phen, tuy nhiên thần sắc trên mặt vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại có phần đồng tình với Chiến Bắc Sính .

Vương phi nói với Chiến Bắc Sính những lời này, nếu như bị Vương Gia biết được. Hậu quả kia.

Hắc hắc, Bạch Ưng hắc tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình có một vài ý nghĩ xấu xa!

"Tề vương phi, chẳng lẽ vị đại tiểu thư Thư gia trong truyền thuyết kia, chính là Tề vương phi hôm nay? Đã từng nghe qua, nhưng thật đáng tiếc đến nay vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, Vương phi Tề Vương đến nay Bốn vương chưa từng gặp qua, Cảnh Phong người muốn lôi kéo cũng không cần kéo ra những thứ này, thật sự rất hoang đường!"

"A, hoàng thượng, những lời vô ích không nên nói nhiều, hôm nay ta đến đây, chỉ là muốn nói, ngày đó ở Bắc Việt quốc xảy ra một số chuyện, cùng với tân hoàng Đông Ly quốc ta lên ngôi, chuyện tình ở Bắc Việt quốc, chỉ muốn hoàng thượng thận trọng suy nghĩ!"

"Trẫm sẽ thận trọng!" từ đầu đến cuối Cố Trường Phong cũng mỉm cười, sắc mặt không có biến hóa gì nhiều.

"Đã như vậy, hôm nay tại hạ xin được cáo lui trước!" Thư Nhã Phù đứng dậy, trước khi đi lại liếc nhìn Chiến Bắc Sính, "Chiến Vương gia cùng Phong cô nương trai tài gái sắc, hôm nay trước khi tại hạ tới đây đã thấy được Phong cô nương, nếu Vương Gia có một vị vương phi như vậy thật là phúc khí!"

Nàng tuyệt đối là cố ý!

Ở Chiến Vương phủ một thời gian, nàng đã sớm biết, trên thực tế Chiến Bắc Sính đối với tin đồn mình cùng Phong Phiêu Tuyết vô cùng không ưa.

Nói xong lời này, lập tức nàng cũng không tại nhiều lưu, xoay người rời đi.

Mà mặt Bạch Ưng vốn không có chút biểu cảm gì lại xuất hiện mấy vạch đen trên trán, nhìn hai vị hoàng thất Nam Phong quốc cười khẽ, trước khi đi lưu lại một câu: " Lời nói của Cảnh công tử tuyệt đối có thể đại diện cho Vương Gia, hai vị không cần lo lắng!"

Nếu như không có Bạch Ưng nói một câu cuối cùng kia, Cố Trường Phong cùng Chiến Bắc Sính tuyệt đối sẽ không đem lời nói của Cảnh Phong cùng Nam Cung Thần đặt ngang nhau , nhưng cuối cùng Bạch Ưng lại nói thêm một câu như vậy, rất rõ ràng là để cho bọn họ hiểu một chuyện.

Tên Cảnh Phong này trước mặt Nam Cung Thần phân lượng nặng như thế nào, thậm chí có thể thay thế y nói chuyện, đây là quyền lợi của một thương nhân mà Nam Cung Thần dành cho hắn sao? Là một quyền lợi mà một thuộc hạ tốt nên có sao?

Tên Cảnh Phong này.

Sắc mặt Chiến Bắc Sính tức giận và khinh thường, cùng với Cố Trường Phong mỉm cười ôn hòa cũng thu hồi thần sắc trên mặt, liếc mắt nhìn nhau một cái.

" Võ công của nam nhân kia tuyệt đối là thượng thừa, nếu hắn đã nói như vậy, điều này cho thấy vị trí của Cảnh Phong trong Tề vương phủ là vô cùng đặc biệt!" Cố Trường Phong mở miệng nói trước.

"Hoàng huynh! Trước khi hắn đi đặc biệt nhắc tới Phong Phiêu Tuyết!"

Trầm mặc hồi lâu, Chiến Bắc Sính đột nhiên mở miệng, hắn không cho rằng nàng là vô duyên vô cớ nhắc tới Phong Phiêu Tuyết, mặc dù hắn rõ ràng ý tứ trêu chọc của nàng, nhưng chỉ sợ cũng không đơn giản như vậy.

"Phong Phiêu Tuyết. Nếu như ta không nhớ lầm, mấy ngày nữa chính là đại thọ tám mươi tuổi Phong Lão Thái Gia, Phong gia vì thế mà chuẩn bị mở yến chúc mừng! Hoàng đệ, người thay trầm đi chúc mừng

được không?" Lâm bầm đọc tên tuổi Phong Phiêu Tuyết hai lần, đáy mắt Cố Trường Phong thoáng qua một tia sáng.

Sau khi Thư Nhã Phù rời khỏi Chiến vương phủ, liền cười híp mắt nhìn lướt qua Bạch Ưng bên cạnh, đưa tay giơ lên một ngón tay cái: "Thời gian rất vừa vặn, cuối cùng cho bọn hắc một chút nhắc nhở, do người mở miệng nói, bọn họ sẽ tin thêm mấy phần."

"Cũng không biết sau khi Vương Gia biết chuyện, có thể trách tội thuộc hạ đã nói hươu nói vượn rồi hay không!" Bạch Ưng bất đắc dĩ, bị vương phi chỉ điểm nói láo, hắc bày tỏ áp lực như núi!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Phong Gia, Mời Dẫn Hỏa!

Phong gia, ở kinh đô Nam Phong quốc, cũng là một trong các đại gia tộc, mà càng làm cho người ta ngưỡng mộ, có lẽ là vì đại tiểu thư Phong gia.

Từ sau khi trưởng thành, đã giành được vị trí đệ nhất mỹ nữ, sau đó lại chưa từng bị mất đi danh hiệu này, có thể nói vị trí đệ nhất mỹ nữ này là dành riêng cho nàng.

Vì muốn có được một lễ thành hôn long trọng, đông đảo công tử các nhà danh môn đều tới cửa cầu hôn, chỉ là Phong Phiêu Tuyết tiểu thư này rất được Phong Lão Thái Gia cưng chiều, nên để cho Phong Phiêu Tuyết tự mình tuyển chọn người bạn đời của mình, để chính miệng nàng nói đồng ý, mới có thể định xuống, cha mẹ không thể tùy ý phối hôn cho nàng.

Cũng chính bởi vì như vậy, tất cả mọi người đến cửa đều phải quay về, sau đó lại truyền ra tin tức.

Thì ra trái tim của Phong đại mỹ nhân sớm đã có chủ rồi, lại chính Chiến thần danh xưng lấy lòng Chiến Vương gia!

Nhưng cho dù là vậy, những người yêu mến mỹ nhân vẫn đông đảo như cũ, dù sao mỹ nhân có ai mà không thương cho được, hơn nữa còn là trưởng nữ của một đại gia tộc, có thể nói cưới được Phong Phiêu Tuyết, cũng sẽ lấy được sự ủng hộ của đại gia tộc Phong gia.

Đại thọ tám mươi tuổi của Phong lão thái gia, người của Phong gia bận rộn lo chuẩn bị bữa tiệc, đông đảo tân khách rồi rít chúc mừng phía trước, trong đó có rất nhiều gia tộc đến đây mang theo công tử thiếu gia nhà mình,

chỉ muốn nếu để cho Lão Thái Gia thích, hoặc là có thể lọt vào mắt xanh của Phong đại mỹ nhân, là có thể tiến đến hôn nhân.

"Chúc mừng chúc mừng, tinh thần Lão Thái Gia thật tốt, cũng tám mươi rồi!"

"Đâu có đâu có, đây cũng là phúc khí của chúng ta, thân thể lão nhân gia tốt cũng không nhờ có mọi người quan tâm! Lâm lão gia, mời ngài vào!"

"Không nghĩ hôm nay người bạn rộn như Lâm huynh đây cũng đến chúc mừng Phong lão thái gia !"

"Đại thọ tám mươi tuổi của Phong lão thái gia, ta có thể không đến sao, ta không tới chỉ sợ là cha ta sẽ cầm gậy gõ đầu ta mất!"

"Phong huynh, chắc chắc, sắc mặt hôm nay của huynh rất hồng hào, người như Phong huynh thật có phúc!"

.....

Phong gia Lão Thái Gia, có ba người con trai và một người con gái, mà Phong Phiêu Tuyết là con gái của con trai lớn trong nhà, Phong Triễn.

Mà lúc này, Phong phủ giăng đèn kết hoa, tràn đầy không khí vui mừng chúc phúc, ngoài cửa lớn Phong gia, ba huynh đệ họ Phong đều đứng ở cửa ra vào tiếp đãi các vị quan khách, dù sao người tới chúc thọ Phong Lão Thái Gia, phần lớn đều là trưởng bối, vì thế, bọn họ không thể chậm trễ được.

"Xì ——! Phong huynh Phong huynh, này không phải là quá phô trương rồi sao!"

Khúc quanh ngoài cửa, Thư Nhã Phù một thân trang phục nam nhân, nghe những người kia hàn huyên, không cầm được cười hì hì một tiếng,

gương mặt xinh đẹp lại thêm nẩy phần tuần tú, còn có một chút kiều my, đây là hương vị đặc hữu chỉ có ở nữ giới, mặc dù ra vẻ nam nhân, nhưng nụ cười lơ đãng bất chợt lại không che giấu, tản ra mấy phần mềm mại nhẹ nhàng.

"Công tử, dáng vẻ bây giờ của người rất dễ bị người ta phát hiện mình là nữ cải nam trang đấy!" Bạch Ưng hơi sững sờ, nhưng lập tức dời đi ánh mắt, tùy ý mở miệng nói.

Vương phi không phải là người mà hắn có thể tùy ý nhìn chăm chăm được, nhất là thời điểm còn có Vương Gia ở bên cạnh!

Giờ phút này đi theo bên cạnh Thư Nhã Phù, ngoại trừ Bạch Ưng, còn có Liễu Trì, cùng với Tề vương gia đã sớm hóa trang khuôn mặt trở nên rất bình thường.

Cười như không cười liếc trước ngực một cái Nhã Phù, Nam Cung Thần khoan thai: "Công tử có thể thử một chút, đây đặn một chút, ừ tương đối khá!"

Choáng nha, Nam Cung Thần người là côn đồ lưu manh, cái ánh mắt kia của người là có ý gì.

"Ngực công tử cũng không lớn lắm, nhưng cảm giác rất tốt, sữa bò rất thích hợp nàng, hoàn toàn có thể thỏa mãn tiểu thần tử nàng yêu thích!"

Thư Nhã Phù nhếch miệng nhìn Nam Cung Thần cười một tiếng, hàm răng trắng sáng đều như bắp, trên mặt rõ ràng cho thấy một bộ ta đã hiểu ý người.

"Vương phi có chuyện phân phó, nô tài tùy thời vì ngài hiệu lao!" Mang theo vài phần xinh đẹp, Nam Cung Thần phối hợp nói lên một tiếng.

Bộ dáng kia của Nam Cung Thần làm cho Liễu Trì cùng Bạch Ứng ở một bên lộ ra vẻ mặt như gặp phải quỷ.

Đây là Vương Gia nhà bọn hần sao? Đây là chủ tử nhà bọn hần sao? Đây là Tề vương gia lãnh khốc đó sao?

Giọng điệu này, rất giống dáng vẻ một tên tiểu thái giám trong cung, làm cho người khác nghe được suýt bị hù chết!

"Ha ha ha, tiểu thần tử, mang quà tặng đến đây, theo công tử ta vào Phong phủ nhìn mỹ nữ một chút!" Nhìn Nam Cung Thần khó khi phô trương như vậy, tâm tình Tề vương phi vui vẻ hơn rất nhiều.

Thư Nhã Phù lập tức vung tay lên, dẫn đầu đi về phía cửa chính, mà sau lưng ba người kia cũng theo sát sau.

"Vị công tử này là?" Gương mặt Phong Triển nghi hoặc nhìn mấy người của Thư Nhã Phù đang đi đến cửa.

Phải nói người tới chúc thọ, phần lớn đều có thân phận không bình thường, dù sao Phong gia bọn họ cũng là một gia tộc có danh tiếng, không có thân phận rõ ràng cũng không dễ dàng gì vào cửa chúc mừng được.

Mà Phong gia hiện nay hay là Phong Triển cũng đều có thân phận và địa vị quan trọng trong kinh thành, có thể nói có ít nhiều danh tiếng rồi, chỉ là đối với công tử trước mắt này, hần lại hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng nào, hình như chưa từng gặp qua.

"Phong huynh đã lâu không gặp, à không, hôm nay ta đặc biệt đến chúc thọ Phong Lão Thái Gia, Phong huynh gần đây khỏe không, nghe mọi người nói Phong huynh gần đây có sở hữu một bức Hồng mai đồ, có cơ hội phải để cho ta xem xét ngắm nghía một chút mới được, thật sự ta rất hâm mộ, bức tranh đó ta đã muốn rất lâu rồi nhưng vẫn không có cơ hội thấy được, không ngờ Phong huynh người đã ra tay đoạt trước."

Phong Triển càng nghi hoặc, ngược mắt lên nhìn nam tử trước mắt, gương mặt tuấn đạt hiện bất phàm, xinh đẹp cũng tỏa ra hơi thở tươi trẻ.

Hắn thật sự không có chút ấn tượng đã gặp mặt vị công tử này lúc nào, nhưng khi nhìn người này dáng vẻ quen thuộc, hắn cũng không khỏi dâng lên cảm giác áy náy.

Dù sao biết hắn sở hữu bức Hồng mai đồ ấy, tám phần là do hắn nói ra, lúc đó thật sự rất vui vẻ nên muốn tìm vài người bạn tốt khoe khoang, mà các danh gia thư họa hắn yêu thích, cũng chỉ có vài bằng hữu của hắn biết được mà thôi.

Càng nghĩ như vậy, đối với công tử tuấn tú trước mắt, theo bản năng càng thêm mấy phần thân thiết, nhìn cũng cảm thấy quen thuộc mấy phần.

"Hành hành hành, hôm nay sợ là không có cơ hội này, người cũng xem xem hôm nay ta rất bận rộn, phải tiếp rất nhiều người, hôm khác hôm khác vậy! Nhất định tìm cơ hội hôm nào đó mời người tới giám định và thưởng thức, người nói như thế có được hay không!" Phong Triển lập tức thân thiết vô cùng vỗ vỗ bả vai Thư Nhã Phù, một bộ giống như rất quen thuộc, rất thân thiết hàn huyên mấy câu.

"Đây chính là người nói, cũng không thể đổi ý, lần sau nếu không đem Hồng mai đồ cho ta thưởng thức, ta nhất định sẽ không cho người xem Khổng Tước Linh ta mới có được !" Nhìn như tùy ý nói ra khỏi miệng, giọng điệu như rất quen thuộc.

"Thật, người thật sự có Khổng Tước Linh? !" Vừa nói đến cái này, cặp mắt Phong Triển lập tức sáng lên, tràn đầy vui mừng cùng khẩn cấp.

"Được rồi, Phong huynh, không phải người muốn lúc này ta đi lấy cho người xem chứ, hôm nào chúng ta cùng lấy danh họa ra và cùng thưởng thức, hiện ta nên để ta vào trước, đừng nên đứng ở cửa lớn như vậy, như thế sẽ cản đường người khác !!"

"Ha ha ha, nào dám nào dám, xin mời!" Phong Triển vội vàng thu hồi tâm tình, nhìn tiểu huynh đệ trước mặt như "Nhìn quen mắt thân thiết" từ lâu rồi, lập tức ra dấu tay cho hắn vào đi.

Đi theo cười to lên vài tiếng, Thư Nhã Phù trước mắt bao người, thoải mái đi vào.

"Vương phi lúc nào thì có Khổng Tước Linh của Bốn vương rồi, hả?"

Trên mặt Thư Nhã Phù đang mỉm cười trong nháy mắt đột nhiên cứng ngắc, ngay sau đó khôi phục lại, chỉ là đối với âm thanh truyền tới bên tai chỉ có mình nghe được, làm bộ như không nghe thấy gì.

Ta không nghe thấy, ta không nghe thấy, cái gì ta cũng không nghe được! Cái gì là Khổng Tước Linh của Nam Cung Thần? Đó là cái đồ chơi gì, chưa nghe nói qua!

"Ai, Lý công tử, đã lâu không gặp, không ngờ người cũng tới rồi, nhất định là người bị Gia Lão Thái gia kéo tới!"

"Mạc công tử, ngày trước ở Túy Hương Lâu thật là náo động, tiểu đệ ta hâm mộ vô cùng!"

"Ha Ha Ha, hôm nào chúng ta đi uống rượu với nhau đi!"

.....

Nhìn cái bộ dạng rất quen thuộc kia, đi chung quanh chào hỏi từng công tử một, mà những công tử chung quanh cũng tự nhiên quên mất chính mình, từng người từng người dùng giọng điệu quen thuộc chào hỏi, chỉ trong chốc lát, chung quanh đã có một số người bắt đầu quen thuộc, nói chuyện với nhau.

"Tài diễn xuất của Vương phi thật là giỏi, không lẽ những người ở đây người đều biết hết sao?"

Bạch Ưng cười hì hì ghé vào bên tai Liễu Trì nói thầm, đáy mắt có phần bội phục.

Liễu Trì không có nhiều lời, trực tiếp đưa mắt ý bảo y hãy nhìn bên kia.

Ánh mắt Bạch Ưng quét qua, lập tức thu lại ánh mắt cười đùa của mình, mắt nhìn thẳng, đáy lòng tức giận mắng, Liễu Trì người được lắm, cố ý hãm hại huynh đệ trong nhà, sau khi trở về một đấu một với người!

Chỉ thấy bên kia, chủ yếu là mấy cô nương khuê tú tụ tập, giờ phút này từng người một, trên mặt đều dạt dào ý xuân, ngẩng đầu nhìn công tử trước mặt bọn họ một cái, rồi lại nhanh chóng cúi đầu e lệ.

Thì ra là vương phi nhà mình không chỉ hàn huyên cùng các công tử, mà còn liếc mắt đưa tình với mấy tiểu mỹ nhân ở bên kia!

Kết quả cuối cùng là.

Tề vương gia bị sao lãng hoàn toàn, mặt mỉm cười rục rờ, nhưng như thế càng làm cho bọn họ cảm thấy rợn gai óc.

Được rồi, Tề vương phi hậu tri hậu giác, cuối cùng khẽ run rẩy, yên lặng thu lại cử động của mình, chỉ là. . . .

Cũng không lâu lắm, hình như mọi người đã đến khá đông đủ, mà trong bữa yến tiệc, mấy người Nam Cung Thần cùng Thư Nhã Phù đã sớm tìm được mấy chỗ ngồi trong góc, nên đã đến ngồi ở đó.

Mà Phong lão thái gia, lúc này cũng đã xuất hiện, Phong Phiêu Tuyết nâng ông đi ra, mặt mày hồng hào đỏ thắm, tinh thần nhìn rất tốt.

"Lão Thái Gia chúc mừng chúc mừng, Phúc Như Đông Hải thọ sánh Nam Sơn!"

Thọ tinh đến, tất cả mọi người cũng vội vàng đứng dậy nói chúc mừng.

Mà cả đám lang sói đối với sự xuất hiện của đệ nhất mỹ nữ, tất cả đều hai mắt tỏa ánh sáng, ý định di động.

"Chiến Vương gia đến!"

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng thông báo, mà ánh mắt của mọi người cũng rơi xuống trên người Phong đại mỹ nữ trước tiên.

Hôm nay Phong Phiêu Tuyết một thân váy dài màu hồng, lộ ra mấy phần hỉ khí, trang phục tinh xảo mà trang nhã, mềm mại cũng lộ ra quyến rũ, làm cho người ta không thể tìm ra bất kỳ cái thiếu sót gì.

"Ha ha ha, chúc mừng Phong lão gia, hôm nay Bốn vương đặc biệt thay hoàng huynh đến chúc mừng người, Lão Thái Gia chắc hẳn hoan nghênh đi!" Tiếng cười từ ngoài cửa truyền đến, sau đó Chiến Bắc Sính bước dài vào.

Mà thần sắc Phong gia Lão Thái Gia có chút sững sờ, trong đáy mắt có chút hoảng sợ, sau đó lập tức mỉm cười ra đón tiếp.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Chúc Thọ, Tìm Vật Trong Thư Phòng

"Vương Gia có thể tự mình đến đây, lão phu thật là không dám nhận!" Phong lão thái gia mỉm cười tiến ra đón, khuôn mặt hồng hào càng thêm vui vẻ.

"Nếu như có thể Bốn vương cũng không nguyện ý, hoàng huynh muốn Bốn vương tới xem Phong gia một chút xem vị trí gia chủ khi nào thì có thể đổi người, bây giờ nhìn hình như không có sớm như vậy!" Chiến Bắc Sính không chút kiêng kỵ, hoàn toàn không có cho chút mặt mũi Phong lão thái gia nào, cười lạnh một tiếng, ôm ngực mở miệng nói.

"Tham kiến Vương Gia, Vương Gia thật có thể nói đùa, Phiêu Tuyết thay mặt gia gia cảm ơn Vương gia, cũng muốn cảm tạ hoàng thượng đã nhớ tới lễ mừng thọ của gia gia hôm nay, không uổng phí gia gia luôn luôn trung thành với người!" Phong Phiêu Tuyết đứng dậy đúng lúc, ưu nhã cúi người thi lễ một cái, trên mặt không có chút thần sắc không vui nào.

"Chậc chậc, không hổ là Đại Mỹ Nữ, vị trí này chắc chắn được người ta giữ lại chờ Phong đại mỹ nữ trưởng thành, trong ánh mắt lang sói của bọn người Nam Phong quốc, nâng lên tận mây xanh!"

Trong góc, một cô gái có đôi mắt sáng trong, nhìn chăm chăm cuộc chiến đang diễn ra, thu hút sự chú ý của nhiều người, chậc chậc hai tiếng, một cái tay chống cằm lên, một tay để trên mặt bàn, cười cợt nhả.

"Từ trên trời té xuống mới đau!" Nam Cung Thần nhướng mày, khoan thai dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được.

"Sao người biết nàng sẽ té từ trời trời xuống chứ, người không thấy chung quanh đây đều là những người có ánh mắt lang sói sao, nếu như có thể nói không chừng bọn hăn ước gì đem mắt dính vào trên người nàng ta."

Ánh mắt Thư Nhã Phù quét qua, ngay lập tức Nam Cung Thần giương mắt lên nhìn nàng, khẽ mỉm cười, rất rõ ràng dùng ánh mắt ý bảo người khác, ánh mắt của hăn thuần khiết cỡ nào, tâm linh cỡ nào, trung thành ra sao!

Nam Cung Thần khẽ nghiêng thân thể tới trước, ghé vào bên tai Thư Nhã Phù, nhẹ giọng cười nói: "Ánh mắt của ta có thể đã dính sát lên người nàng rồi!"

Cảm nhận được hơi khí nóng cùng tiếng cười nói bên tai truyền đến, gương mặt hơi hơi nóng lên, có chút cảm giác lúng túng, đáy lòng rất rõ ràng mình lại bị người khác đùa giỡn.

"Khụ khụ, sao lại không thấy bóng dáng của Bạch Cầu, chủ nhân như người cũng đến đây rồi, nó không lý do không phát hiện mới đúng!"

Không khí có chút ngọt ngào, mặc dù quan hệ của hai người đã xác định, nhưng bây giờ bị Nam Cung Thần đùa giỡn như vậy, cho dù da mặt mình rất dày đi nữa, nhưng ở nơi này, trước mặt nam nhân cũng có chút đỏ mặt nóng tai, hăn hoàn toàn không biết hai chữ ngượng ngùng viết như thế nào a.

Thư Nhã Phù nhìn nhìn chung quanh, cố ý đổi đề tài, khẽ mỉm cười, không có nói tiếp cái gì nữa, trong con người màu hổ phách tràn đầy ý cười, tiếp tục xem nàng.

"Bạch Cầu biết phải làm như thế nào, không phải nàng rất yên tâm khi sai bảo nó làm việc cho mình hay sao ?!"

Tùy ý nói xong, biết nàng thật ra thì chỉ thuận miệng nói một câu nào đó để ứng phó hăn, hăn lại cố tình phớt trả lời nàng.

Hành động của hai người trong góc khuất, tự nhiên không có ai chú ý, mọi sự chú ý của những người ở đây đều đặt trên người tuấn nam mỹ nữ ngoài kia rồi, nhất là hai người tuấn nam mỹ nữ này còn có mối quan hệ không bình thường, điều này làm cho đều nổi lên bản tính ‘nhiều chuyện’ của mình, hồi hộp nôn nóng theo dõi tình tiết mọi việc sắp diễn ra.

Chiến Bắc Sính giơ lên ánh mắt quét qua cả đám người chung quanh, nhưng khi ánh mắt quét qua góc khuất ít ai chú ý đến, mới đột ngột dừng lại tầm mắt, lại có thêm mấy phần sững sờ, nhưng là cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi, cũng không có đưa tới sự chú ý của kỳ luận người nào, rồi nhanh chóng dời đi tầm mắt.

Không ngờ Cảnh Phong cũng tới!

Chiến Bắc Sính khẽ cười một tiếng: "Phong đại tiểu thư thật đúng là hiếu thuận, Lão Thái Gia thật có phúc lớn!"

Cười như không cười một câu nói như vậy, rơi vào trong lỗ tai Thư Nhã Phù, đó chính là các loại âm dương quái khí!

"Ta dám dùng nước tiểu của Bạch Cầu thề, nhất định Chiến Bắc Sính đã phát hiện chúng ta." Thư Nhã Phù đem thịt khô trên tay mới lấy ngoài sờ sờ một cái, hung tợn bạo lực cắn một cái thật to.

"Nếu như nàng đem thịt khô trên tay cho Bạch Cầu, ừ, ta nghĩ nó sẽ cực kỳ vui lòng đưa nước tiểu của nó cho nàng thề."

Nam Cung Thần nghiêm trang, mở miệng nói.

Thư Nhã Phù không để ý lời của hăn, ánh mắt nhìn chăm chăm mấy người bên trong kia, hơn nữa nếu Cố Trường Phong sai Chiến Bắc Sính hăn

tới đây nơi này, như vậy đối với Phong gia cũng có chút chú ý rồi.

Bên trong não nhiệt không dứt, rất nhanh thọ yến cũng đã khai tiệc, Chiến Bắc Sính được người khác tôn kính nên ngồi vị trí bên trên.

Bưng một ly rượu, đệ nhất đại mỹ nữ phong Phiêu Tuyết đang ngồi bên cạnh, bên khóe miệng luôn mang theo nụ cười nhạt, khóe mắt thỉnh thoảng lại quét đến vị trí trong góc khuất một cái.

Người tới đây đều có địa vị khá cao, thân phận của cái tên Cảnh Phong này, hiện tại theo hắn biết được, cũng chỉ là lão bản của một Trân Bảo Các, còn chưa xác thực là có phải chủ nhân thực sự hay không, nhưng nhất định là cùng Tề Vương phủ có quan hệ mật thiết.

Chỉ là bọn hắn làm cách nào để tiến vào?

Khẽ nheo cặp mắt lại, khóe mắt như có như không đưa mắt quét qua, xác định Cảnh Phong cùng một nam tử tướng mạo bình thường bên cạnh, tùy ý trò chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại nói chuyện mấy câu với những người bên cạnh, chuyện trò vui vẻ, không có một chút gò bó nào.

Hừ, hắn ngược lại muốn nhìn một chút Cảnh Phong này đến làm cái gì!

Hắn vốn đã có tính toán riêng cả rồi, nhưng bây giờ thấy Cảnh Phong ở chỗ này, ngược lại càng muốn nhìn một chút nam nhân này đến tột cùng muốn làm gì rồi.

Ăn đồ ăn trên bàn, đôi mắt đảo xung quanh xem xét mọi việc, nhưng mà trên mặt lại làm bộ như không có việc gì, tác phong nhanh nhẹn, tư thái ưu nhã Phiên Nhiên, Thư Nhã Phù ngoài miệng ăn không ngừng, động tác trên tay mau lẹ, ăn rất vừa lòng đắc chí, biểu hiện lại Phong Nhã lỗi lạc.

Hoàn toàn không để ý đến Chiến Bắc Sính thỉnh thoảng phóng tầm mắt đến bên này, làm như không biết.

Nam Cung Thần mỉm cười, không động thủ gấp thức ăn, trừ mấy món ăn Thư Nhã Phù gấp cho y, những món khác một chút y cũng không có đụng, làm mặt mỉm cười, mặc dù gương mặt là bình thường không có gì lạ, nhưng lại đem toàn bộ hành động động tác của những người ngoài kia thu vào đáy mắt.

"Đi thôi, chớ để ý tên Chiến Bắc Sính kia, một tên cản đường cản lối lớn như vậy ở chỗ này, hắn cũng không thể tùy tiện chạy loạn!" Thư Nhã Phù uống xong một ngụm canh cuối cùng, vỗ vỗ cái bụng đã ăn no đủ của mình, đưa tay kéo kéo ống tay áo Nam Cung Thần, ý bảo lui ra ngoài.

Giờ này ở đây, đã có nhiều người đi về phía bọn họ, nói chuyện chúc mừng, cộng thêm hai người bọn họ vốn ngồi ở vị trí gần cửa ra vào, nên muốn đi ra ngoài tự nhiên sẽ không đưa tới chú ý của người khác.

Dĩ nhiên, cái này là không tính đến Chiến Bắc Sính luôn luôn chú ý hành tung của bọn họ!

Mà nếu như lúc này có người chú ý đến, nhất định sẽ phát hiện, Liễu Trì cùng Bạch Ưng đi theo Nam Cung Thần, đã sớm chẳng biết đi đâu.

Hậu viện Phong gia,

Bữa tiệc đã tiến hành được một lúc, thời gian lặng lẽ trôi qua, mà lúc này sắc trời đã dần dần tối xuống, buổi tối rất thuận lợi cho việc giúp người ta hoàn thành ước vọng, rực rỡ sáng ngời làm cho người ta chói mắt, trong bóng tối hiện lên ánh sáng của mặt trăng, có chút tán loạn, cũng không nhiều, giống như ánh sáng bị che đi.

Hai bóng dáng lặng lẽ không tiếng động thoáng qua ở vườn hoa đại viện phía sau Phong gia, nếu người khác thấy, sợ là cho rằng mình đã hoa mắt.

"Nàng nói, những thứ đó thật sự là ở Phong gia sao?"

Thư Nhã Phù bị một tên nam nhân nào đó lợi dụng cơ hội ôm cả người nàng vào trong ngực, liếc nhìn mặt Nam Cung Thần hài lòng mỉm cười, bằng vào võ công gà mờ, không chút thông minh trong việc lãnh hội công phu võ công, điều này cần phải có khinh công, nên giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp thì tốt hơn, nếu để cho nàng tự đi đến nơi nào đó tìm kiếm, sợ rằng khả năng bị phát hiện sẽ cao hơn mấy lần.

Thật ra thì bọn họ cũng không phải không nghĩ qua đợi đến khi tiệc yến diễn ra vào buổi tối, sẽ trực tiếp leo tường vào viện là được, nhưng cuối cùng bị Nam Cung Thần phủ quyết, kiên quyết muốn từ cửa trước quang minh chánh đại đi vào.

Lại cứ nói muốn quang minh chính đại tiến vào, cuối cùng vẫn thay y phục, toàn thân áo bào thượng hạng thay bằng áo vải thô sơ, trên mặt lại đắp thêm một miếng da, cứ như vậy quang minh chánh đại tiến vào.

Thư Nhã Phù cũng không biết Nam Cung Thần rốt cuộc muốn làm cái gì, chỉ là nam nhân này vô cùng thông minh, nàng cũng không cần lo lắng nhiều, nếu hắn nói muốn quang minh chính đại đi vào bằng cửa trước, vậy thì đi vào bằng cửa trước!

Nhưng lúc này, nàng cực kỳ hoài nghi, hắn sẽ không bởi vì đi cửa trước, con đường này chính nàng cũng không có cách nào đi được, lúc này hắn lại có thể quang minh chánh đại ăn đậu hũ của nàng, cho nên hắn mới như quyết định như vậy? !

Kinh thái tuyệt diệu uy danh lan xa, đường đường Tề vương gia cũng làm chuyện sắc lang như vậy!

Khóe mắt liếc nhìn nào đó nam nhân đến "Thuần khiết vô cùng", Nam Cung Thần làm như không biết chuyện gì, nở nụ cười thật tươi với nàng.

Chợt thu hồi ánh mắt, nàng đột nhiên cảm thấy, tất cả đều có khả năng!

"Bạch Cầu đã đến sảnh trước rồi, Chiến Bắc Sính sẽ không có thời gian tới đây, bọn Liễu Trì chắc hẳn đã đầu vào đây rồi !"

Tơ bạc trên tay Nam Cung Thần bắn ra, cộng thêm khinh công, hai người càng thêm nhanh chóng lắc mình đi, không có dừng lại giây phút nào, bay thẳng đến thư phòng Phong Lão Thái Gia.

Nghe hẳn nói như thế, đáy lòng nàng nhất thời có chút ngạc nhiên.

Mới vừa ở còn ở sảnh trước, hình như nàng cũng đã xem xét, tìm kiếm trong sảnh mấy lần, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Bạch Cầu, sao hẳn có thể tự tin chắc chắn như chém đinh chặt sắt nói như thế.

"Mới vừa rồi Bạch Cầu thấy nàng ăn thịt khô của nó, cho nên cũng không chuẩn bị đi ra." Nam Cung Thần cười như không cười, rốt cuộc không biết hẳn nói là thật hay là giả .

"Bạch Cầu, cái phản đồ kia, không biết suy nghĩ lợi hại, thịt này tuy rằng là chuẩn bị cho nó, nhưng người chuẩn bị là ta, ta ăn một chút thì sao, mất đi thì ta lại cho nó nhiều thịt khô hơn một chút, nó cứ nhiên liền nhìn chăm chăm người, không được, lần sau ta muốn đem lông mao của nó nhổ hết, xem nó còn dám làm phản đồ hay không!"

Nhe răng nhếch miệng, Thư Nhã Phù bĩu môi, âm thầm quyết định sau khi trở về đem thịt khô cất giấu cho kỹ, kiên quyết không cho Bạch Cầu một chút cơ hội ăn trộm.

"Bạch Cầu giống như đã ăn vụn rất nhiều!"

"Ăn vụn rất nhiều, ta cũng sẽ moi ra cho hết, tất cả đều hủy thi diệt tích, tuyệt đối không cho nó lưu lại một chút nào cả."

.....

Đang lúc hai người bàn luận vấn đề thịt khô và Bạch Cầu, thì cũng đến thư phòng Phong lão thái gia.

Hai người vừa đến nơi, trong thư phòng đã có Liễu Trì, cũng đã phát hiện hai người đến, chú ý tra xét chung quanh không có ai, mới tiến vào thư phòng.

"Vương Gia, vương phi, thuộc hạ đã tra xét cả thư phòng rồi, nhưng không có tìm được đồ!" Liễu Trì nhỏ giọng.

"Bạch Ưng vậy."

"Sau đó!"

Đưa tay cắt đứt lời hai người còn muốn nói, từ lúc Thư Nhã Phù tiến vào thư phòng này, đã cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hiện tại sau khi vào xem xét kỹ, càng cảm thấy có một loại cảm giác quái dị!

Nam Cung Thần nhìn nàng như có điều gì suy nghĩ, trầm mặc ánh mắt sáng quắc rơi vào trên người của nàng.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 143+12 Bức Họa

Liễu Trì có chút không rõ, nhưng mà đối với mệnh lệnh của Vương gia vẫn thi hành ngay lập tức, dừng bước, chỉ là cặp mắt càng thêm cẩn thận, tra xét khác thường chung quanh.

Mấy giá sách sắp gọn gàng ngăn nắp ở bên kia, mà ở giữa là những bức họa được treo trên tường, bên kia còn có bàn đọc sách và các loại Văn Phòng Tứ Bảo, cả thư phòng trên dưới trái phải, y đã tra xét rất kỹ càng, cũng không có bất kỳ khác thường nào.

Nhưng chỉ cần y liếc mắt qua một cái, cũng biết không có bất kỳ khác thường, hẳn cũng không hiểu trong đó có vấn đề gì, dù sao trong một thư phòng, những vật dụng được sử dụng cùng cách bài biện trong đây đều rất bình thường, không có gì cái gì là bất thường cả.

Liễu Trì lần nữa đưa mắt nhìn Thư Nhã Phù, cũng tò mò nhìn xem nàng sẽ tìm ra được cái gì bất thường.

Ánh mắt Nam Cung Thần vẫn luôn đặt trên người của nàng, đối với thần sắc biến hóa liên tục của nàng đương nhiên cũng chú ý tới, từ lúc đi vào thư phòng này, ánh mắt của nàng quét qua chung quanh, khẽ cau mày rồi đến giờ vẫn chưa buông lỏng, cộng thêm nàng lại lên tiếng cắt đứt lời nói của Liễu Trì, chắc là nàng đã phát hiện cái gì đó.

Nếu Liễu Trì không có cách nào phát hiện, nếu như vậy thì đó thật không phải tầm thường !

Thư Nhã Phù nhìn ánh mắt của hai người, khóe môi nâng lên nụ cười mỉm, cười như không cười nhìn về phía Nam Cung Thần, khẽ nhướn mày:

"Cứ như vậy tin tưởng ta? Người cũng không lo lắng ta cái gì cũng không biết, tùy tiện nói càn?"

"Nàng cứ nói đi? !" Trong con người màu hổ phách không có một tia gợn sóng, cười híp mắt mở miệng nói.

Thư Nhã Phù thu hồi ánh mắt, lần nữa đem toàn bộ sự chú ý của mình đặt lên mấy bức họa trên tường !

Nếu như nói cái gì làm cho nàng cảm thấy bất thường, hiện tại nàng có thể cực kỳ khẳng định để nói, chỗ bất thường ở đây chính là mười hai bức họa đang treo trên tường này, cực kỳ bất thường.

Lại nói, trong trường hợp bình thường, đối với những người yêu thích hội họa, trong thư phòng treo mười mấy thậm chí mấy chục bức họa đắt giá cũng là chuyện bình thường, không có gì đáng ngạc nhiên, mới bắt đầu nàng cũng không nhận thấy được có cái gì không hợp lý, chỉ là ở trong lúc vô tình nhìn một bức họa trong đó mấy lần, nàng không thể không chú ý mười hai bức họa này.

Hai người bạn Nam Cung Thần thấy ánh mắt nàng bình tĩnh tập trung nhìn mười hai bức họa ở trung tâm kia, trong bụng sáng tỏ, e rằng điều bất thường ở đây chính là mười hai bức họa kia!

"Tranh này có cái gì không bình thường?"

Liễu Trì trầm ngâm đem mười hai bức họa nhìn kỹ lại lần nữa, cũng không có nhìn ra cái gì, cau mày nhìn về phía Thư Nhã Phù mở miệng hỏi, đáy mắt có điều nghi hoặc.

Đối với các loại danh họa, thi từ, cổ tịch ..., hẳn cũng không phải là không hiểu, chỉ là mười hai bức họa này hẳn nhìn qua mấy lần cũng không nhìn ra có gì bất thường, thật sự là không có gì ly kỳ, chẳng qua cũng giống

như những thứ bình thường thôi, không nhìn ra nó là bút tích của ai, cũng nhìn không ra đến tột cùng là sản phẩm của người phương nào.

Nam Cung Thần nhìn chăm chú mười hai bức họa, trầm ngâm nhìn kỹ phía trên, khẽ cau mày, chốc lát trong đáy mắt thoáng qua ánh sáng rất nhạt.

"Mười hai bức họa này đều cùng một người vẽ ra, chỉ là bây giờ chưa nhìn ra mối liên hệ của chúng, hẳn là đã bị xử lý qua rồi!"

Nam Cung Thần là nhân vật gì chứ, nhất định có nhắc nhở, nghiêm túc quan sát, mặc dù vẫn không có tìm được mấu chốt thứ tự trong đó, nhưng ít nhất cũng đã nhìn thấu điểm mấu chốt của vấn đề.

"Thông minh!"

Thư Nhã Phù cười, búng tay khích lệ nói.

Ngay sau đó đi tới chỗ mười hai bức họa trên tường, cẩn thận sờ sờ một bức họa trong đó, sau đó sáng tỏ, không khỏi mỉm cười.

"Quả nhiên không sai, mười hai bức họa này nhìn sơ qua thì giống như được treo cố định trên tường, nhưng thật ra thì không có cố định, mà những bức họa này có thể di chuyển được! Mà bản thân mười hai bức họa này không chỉ xuất phát từ bút tích của một người, mà còn là một bộ!"

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của hai người, Thư Nhã Phù cười, ánh mắt tiếp tục rơi vào bức họa: "Lúc mới vừa tiến vào thư phòng ta đã cảm thấy có chút kỳ quái rồi, chính là bởi vì mười hai bức họa này bị đảo lộn vị trí, treo lung tung ở nơi này, nhìn như chỉ là mười hai bức họa bình thường, nhưng mà làm sao ta lại không biết chứ, thật ra thì đây là cùng một bộ."

Nói những lời này xong, Nhã Phù khẳng định, lui về phía sau mấy bước, ánh mắt đem tất cả mười hai bức họa này thu vào trong tầm mắt, mỉm cười tự đó lại có một cỗ tự tin và quả quyết!

"Đây là một bức tranh? Hoàn toàn không nhìn ra!"

Liễu Trì nghe hai người bọn họ nói, cau mày nhìn mười hai bức họa thêm một lần nữa, có thể nhìn ra là cùng một bút tích, nhưng lại lại không biết làm thế nào để liên hệ mười hai bức họa này với nhau.

"Vương phi đã thấy qua nguyên tác của những bức họa này!" Nam Cung Thần mở miệng khẳng định, cũng không phải câu nghi vấn, chỉ là một câu trần thuật.

"Hắc hắc, ngược lại thật ra ta lại không nghĩ tới sẽ thấy mấy bức họa này ở đây, xem ra đã rất lâu rồi không thấy chúng!"

Không nghĩ tới bị một câu của Nam Cung Thần nói toạc rồi, Thư Nhã Phù cười hì hì nói.

Thật ra thì tranh này không chỉ là đã từng thấy, tranh này là lúc nàng báỉ sư không lâu sau đó, khi đó ôm đứa bé, được sư phụ cứu rồi sau đó tiện tay vẽ, lúc ấy hình như là bị sư phụ cầm đi, nàng cũng chưa bao giờ để ý nhiều, dù sao cũng chỉ là mấy bức họa nàng nhàm chán vẽ loạn lúc rảnh rỗi.

Chỉ là không có nghĩ đến một bức họa ban đầu tùy tiện bôi bôi vẽ vẽ sẽ xuất hiện ở đây! Còn bị đặt ở trong thư phòng Phong Lão Thái Gia, hơn nữa còn bị lộng thành cái bộ dáng này, những thứ này ngược lại làm nàng rất bất ngờ .

Nếu như không phải vừa rồi trong thư phòng bị phân tâm liếc nhìn mấy cái, nàng sẽ không chắc chắn những bức họa này có phải do nàng vẽ hay không, dù sao cũng đã thật là nhiều năm trôi qua rồi, khi đó nàng tiện tay

vẽ loạn rồi ném tới ném lui cũng không biết ném đi đâu, đến chính mình cũng không nhớ rõ khi đó vẽ cái gì.

Cũng may lúc trước nàng vẽ mấy bức tranh này là dựa theo mười hai chòm sao, bản thân thì dựa theo quy luật đó, nếu không nàng cũng không rõ thứ tự rồi.

Người đảo lộn vị trí mười hai bức họa này cũng thật tài hoa, làm cho người ta cũng không nhìn ra được rốt cuộc nó có bộ dáng gì, nhưng mỗi một bức tranh cũng đều rất hoàn chỉnh!

"Liễu Trì, đem bức tranh vị trí thứ ba và vị trí cuối cùng đổi chỗ cho nhau, bức thứ tư đổi đặt tại vị trí thứ năm, bức thứ năm đem lên để vào chỗ đầu tiên"

Lập tức cũng không giải thích gì thêm, Thư Nhã Phù lại đi lui về phía sau mấy bước, trong đầu nghĩ tới thứ tự lúc mình vẽ mười hai sao này, chòm Bạch Dương, chòm sao Kim Ngưu, chòm Song Tử, Chòm Cự Giải, chòm sao Sư Tử, chòm Xử nữ, chòm sao Thiên Xứng, chòm sao Bò Cạp, chòm sao Ma Kết, chòm sao Thiên Bình, chòm sao Song Ngư.

Nếu như nàng không có nhớ lầm, thứ tự ban đầu nàng vẽ phải là như vậy, nếu không phải nàng rất thích chơi ghép hình, e rằng bây giờ nàng đã quên mất. . . .

Liễu Trì đem bức họa cuối cùng bỏ vào vị trí, cuối cùng bức chòm sao Song Ngư bị lộn xuống, đồng thời xoay tròn một cái, lộ ra không gian bí mật phía sau bức tường.

Tất cả không gian bí mật bị lộ ra ngoài, một cái cầu thang nhỏ nhỏ không biết thông đến chỗ nào.

"Xem đi, ta đã nói có vấn đề!"

Đuôi lông mày cột nhũ, mặt Thư Nhã Phù hả hê về mặt nhìn về phía Nam Cung Thần.

"Chính nàng vẽ lại suy nghĩ thật lâu mới nhận ra , mất mặt!" Ánh mắt Nam Cung Thần khinh bỉ quét qua.

"Ai nói, đó chỉ là rất lâu rồi ta mới thấy nó. Hắc hắc, bị người đoán được!"

Mặt Thư Nhã Phù đang hả hê, lì bì cụt hứng, không có chú ý nhiều, không người phản ứng kịp cư nhiên liền bị người ta chụp vào nói ra , lập tức chỉ có thể khúc khích cười ha ha.

Tranh này được vẽ cách đâu cũng rất lâu rồi, hơn nữa phong cách bây giờ của nàng và lúc đó có chút khác biệt, nàng thật không biết Nam Cung Thần làm thế nào phát hiện.

Trong bụng Liễu Trì kinh ngạc, không nghĩ tới trong thư phòng Phong Lão Thái Gia này lại có bức họa do Thư Nhã Phù vẽ loạn lúc rảnh rỗi, hơn nữa sau khi đổi vị trí của mấy bức họa xong, hẳn vẫn không nhìn có bất kỳ quy luật nào, căn bản là không nhìn ra được có huyền cơ gì trong đó.

Không ngờ mấy bức họa của vương phi vẽ loạn lúc trước còn bị lấy ra làm chốt mở cơ quan mật đạo!

"Vương Gia thế nào đột nhiên đối với cất giấu gia gia có hứng thú, đối với mười hai bức họa này mặc dù ta vẽ đã nhiều năm về trước, nhưng cũng không có nhìn ra đầu mối gì!"

Thư Nhã Phù còn muốn nói chút gì, đột nhiên liền bị một tay Nam Cung Thần bịt miệng lại, mà đồng thời mấy người bọn họ cũng đã nghe tiếng bước chân truyền tới, cộng thêm giọng nói của Phong Phiêu Tuyết, sợ rằng phương hướng của người tới đúng lúc là hướng về phía thư phòng này mà đến.

Ánh mắt Nam Cung Thần ý bảo, lập tức Liễu Trì thứ nhất, mà Thư Nhã Phù thứ hai, Nam Cung Thần người thứ ba, ba người thứ tự nhẹ nhàng linh hoạt đi vào mật đạo, mà vừa lúc ba người đi vào mật đạo, trong giây lát bức họa đóng lại, vị trí mười hai bức họa cũng lập tức biến đổi thành dáng vẻ lúc đầu!

"Ken kết ——!"

"Đều nói Phong lão thái gia yêu thích hội họa, nếu người nào đó có thể nhìn ra thứ tự trong đó, nhất định là một người vô cùng tài năng, Bốn vương tự nhiên cũng muốn biết!" Âm thanh Chiến Bắc Sính theo tiếng mở cửa vang lên, trầm thấp mà từ tính.

"Bình thường gia gia đối với mấy bức họa này như đối với bảo bối, vô cùng nâng niu, hôm nay, khó có thể mở miệng đồng ý như vậy! Huống chi có thể biết được tranh này là cùng một bộ cũng không có được mấy người, Vương Gia chớ có nói như vậy mới phải, hôm nay Phiêu Tuyết cũng chỉ bởi vì là Vương Gia nên mới cả gan nói, nếu để cho gia gia biết được nhất định sẽ bị trách tội."

Đáy mắt Phong Phiêu Tuyết đầy ẩn tình nhìn nam nhân đang đứng bên cạnh mình, đối với Chiến Bắc Sính nàng cho tới nay đều có tâm tư muốn chinh phục, loại nam nhân này không phải cô gái bình thường có thể chinh phục được, nói đến tình yêu, sợ rằng nàng đối với hắn cũng không tính là yêu, chẳng qua là có chút hảo cảm thôi.

Tự hỏi tài học tướng mạo đều là tuyệt cao, Phong Phiêu Tuyết nàng ngay từ lúc mười tuổi liền thề nhất định phải tìm một tuyệt đại anh hùng hào kiệt làm phu quân!

Mà một Nam Phong quốc to lớn có thể đạt tiêu chuẩn của nàng, cũng chỉ có một người, chính là Chiến Bắc Sính, cho dù là Cố Trường Phong, đương kim hoàng thượng hiện nay, nàng cũng không có xem ở đáy mắt!

Chiến Bắc Sính nhìn xa trông rộng, đưa mắt quét mọi góc ngách trong phòng, cặp mắt từ từ híp lại.

Chẳng lẽ hẳn nghĩ sai rồi sao, hai người kia chưa có tới nơi này?

Tầm mắt phủ xuống, đem tất cả nghi hoặc trong đáy mắt đều che giấu, Chiến Bắc Sính lững thững đi vào, đồng thời nhìn như tùy ý mở miệng: "Phong tiểu thư cũng không biết thứ tự của mười hai bức họa này sao? Không phải xưa nay gia gia nàng thương yêu sủng ái nàng nhất sao, tại sao lại không nói cho nàng biết?"

Phong Phiêu Tuyết mím môi cười một tiếng, lúc tròn mắt nhìn về phía mười hai bức họa kia, trên mặt càng thêm tự tin và ngạo nghễ: "Không phải gia gia không chịu nói cho ta biết, mà là ta tin tưởng ta nhất định có thể tự mình tìm ra thứ tự và mối liên hệ của chúng!"

"Vậy sao? !"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Lão Nương Trước Sau Lỗi Lom Đều Có Đầy Đủ

"Vậy sao? !" Chiến Bắc Sính hơi híp mắt lại, bước lại gần mười hai bức họa, ánh mắt trầm ngâm nhìn mấy bức họa.

Thân thể chợt dừng lại, cũng không tiếp tục xem xét thêm nữa, đột nhiên lại xoay người nhìn Phong Phiêu Tuyết, thân thể không khỏi lại bước qua bên cạnh một bước, cười nói: "Hôm nay gặp được vậy là tốt rồi, ngày khác Bốn vương sẽ đến đây tỉ mỉ đánh giá, hôm nay là ngày mừng thọ Phong Lão Thái Gia, chúng ta ở chỗ này lâu cũng không tốt!"

Phong Phiêu Tuyết ngốc lăng, không hiểu vì sao hắn đột nhiên lại muốn rời đi, nhưng nhìn bàn tay nhỏ bé của mình bị tay hắn nắm chặt, không cầm được ngượng ngùng cười cười.

Kéo Phong Phiêu Tuyết đi ra ngoài, hình bóng hai người bọn họ dần dần biến mất, mà sau khi hai người đó rời đi, một đạo bóng đen không tiếng động nhảy vào trong thư phòng.

Khuôn mặt bị che khuất dưới lớp vải đen, đôi mắt lạnh lùng nhìn mười hai bức họa!

Nếu như bây giờ Thư Nhã Phù ở đây, nhất định sẽ phát hiện, nam tử mặc áo đen trước mắt này, chính là người áo đen ban đầu nàng gặp ở Nam gia, cũng là người trói nàng vác đến hoàng cung!

Bên trong mật đạo,

Ba người bọn Nam Cung Thần tiến vào bên trong, rất nhanh thông qua một mật đạo có lối đi hẹp, sau đó hiện ra ở trước mặt bọn họ xác thực là

một gian phòng rộng rãi sang sủa.

Nhìn gian phòng bí mật trước mắt, Thư Nhã Phù huyết sáo một hơi, mang theo vài phần theo ý vị côn đồ và có chút lưu manh, cười hì hì nhìn Nam Cung Thần: "Ở Nam Phong quốc này thì ra rất thịnh hành mật đạo nha, trong hoàng cung có mật đạo, Nam gia cũng có, hiện tại trong thư phòng Phong Lão Thái gia này không có một mật đạo, mà còn có cả một gian phòng bí mật!"

"Dù sao thì mọi người ai cũng có bí mật riêng, có thể nói Phong gia ở Nam Phong quốc tốc độ xây dựng cơ ngơi lag nhanh nhất, cũng là gia tộc trẻ nhất trong các đại gia tộc ở đây, theo lời người khác nói, Phong gia bây giờ đều do một tay Phong gia Lão Thái Gia dốc toàn bộ sức lực để gây dựng!"

Nam Cung Thần đối với thái độ côn đồ của Thư Nhã Phù không có bất kỳ phản ứng gì, nhìn người nọ hành động thô lỗ, ngược lại trong mắt hắn là rất đáng yêu và nghịch ngợm, so với các thiên kim tiểu thư làm bộ làm tịch kia lại thuận mắt hơn nhiều.

"Vương Gia, ở đây có gia phả Phong gia!"

Liễu Trì đã bước vào trong sớm hơn một bước nhằm xem xét điều tra, đột nhiên quay đầu lại bấm báo với Nam Cung Thần.

Đưa tay nhận lấy gia phả Phong gia do Liễu Trì đưa đến, Nam Cung Thần tiện tay lật xem, tốc độ hắn lật xem rất nhanh, thời gian không tới một nén nhang, cũng đã đem cuốn gia phả đó xem xong, thậm chí Nhã Phù đứng ở bên cạnh hắn cũng còn chưa kịp coi được mấy tên, lại thấy nam nhân trước mắt đã lật soạt soạt soạt qua mấy lần.

"Sao lại xem nhanh như vậy, người đọc nhanh như gió sao, đã thấy qua rồi thì không quên được sao?"

Thư Nhã Phù không hề để ý nhiều, vừa rồi cũng chỉ là tiến tới tò mò ngấm mấy lần thôi, nói thật ra, đến Phong gia tìm cái gì, rốt cuộc là muốn tìm cái quái gì, thật lòng nàng cũng không rõ lắm, thời điểm Nam Cung Thần hỏi tới vấn đề này, nàng luôn không giải thích được, chỉ nói là có liên quan sâu xa, mật thiết với Phong gia, hơn nữa hiện tại hẳn cũng chỉ là hoài nghi thôi.

Nàng là biết Phong gia cùng mấy gia tộc trong Hội Trưởng Lão có thể nói là có quan hệ vô cùng mật thiết, ít nhất so với hoàng thất mà nói, quan hệ với mấy gia tộc trong Hội trưởng lại lại thân mật hơn rất nhiều.

Nếu không cần mình hao tâm tổn sức, Nhã Phù cũng không lại gần để nhìn nữa, trực tiếp chạy đến giá sách bên cạnh, tiện tay lật xem nội dung bên trong một chút, sau đó lại nhàm chán chạy đến cái rương đồ bên cạnh chơi, sôi trào nhưng không cũng vui mừng, chỉ là nàng cũng không thấy hứng thú liền trả nó lại vị trí ban đầu, không để cho người ta thấy dấu vết có người đụng vào.

"Quả nhiên không ngoài dự đoán, Phong gia này quả nhiên có mưu đồ!"

"Pằng" một tiếng, đôi tay Nam Cung Thần đem sách trên tay khép lại, nụ cười bên khóe miệng lại giương lên càng rõ ràng, nhẹ nhàng phong nhã, lười biếng mà tà mị, bộ dáng kia động tác kia nhìn cực kỳ đẹp mắt.

Chọc cho Thư Nhã Phù còn đứng bên cạnh cái rương đang cảm thấy vô cùng nhàm chán, xoay đầu lại chỉ thấy hai mắt sáng lên, đáy mắt hiện lên hai chữ mê sắc thật to nhìn chăm chăm Nam Cung Thần!

"Nước miếng đang chảy xuống kìa!"

Nam Cung Thần mím môi cười rục rờ, sóng mắt nhẹ nhàng quét qua, tràn đầy cương chịu mở miệng nói.

"Làm sao có thể! Ta làm sao có thể chảy nước miếng, vệt quay ở ngay trước mắt ta, ta cũng không chảy nước miếng, huống chi nơi này lại không có thức ăn ngon, chảy nước miếng là chuyện Bạch Cầu mới có thể làm!"

Thu lại ánh mắt, Thư Nhã Phù theo bản năng đưa tay lau lau khóe miệng của mình một cái, nửa ngẩng đầu nhìn thấy đáy mắt cái tên Vương Gia kia rất ranh mãnh đang cười mình, mới biết mình lại một lần bị hấn trêu ghẹo, không vui lắm bầm phản bác.

Liễu Trì bên cạnh thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, nhưng cuối cùng bị vương phi trừng mắt, ho khan hai tiếng đem tiếng cười đã đến khóe lại đưa ngược vào trong, chỉ là vẫn bị người nào đó trừng mắt như cũ.

"Rốt cuộc không ngoài dự liệu của người, ta Tề vương gia, đừng có mà thừa nước đục thả câu, người đã nói tìm được đồ là có thể biết."

Không để ý tới ánh mắt ranh mãnh của Liễu Trì, Thư Nhã Phù một bước chạy đến bên cạnh Nam Cung Thần, đưa tay từ giắt lấy gia phả Phong gia trên tay hắn, tiện tay lật lật vài tờ, cũng không có nhìn ra có vấn đề gì, đều là người Phong gia, lại một người họ Phong, không có gì kỳ lạ.

"Có lẽ nàng cũng không biết, chúng ta đến đây chỉ cần tìm được một người có tên trong đó là đủ rồi!"

Nam Cung Thần đưa tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng linh hoạt lật cuốn gia phả, lật tới một tờ trong đó, ngón tay thon dài chỉ vào tên một người trong đó, gật một cái.

"Phong. Hoa Liên Y! Tên này thật kỳ quái!"

Đi theo vị trí Nam Cung Thần chỉ vào, Thư Nhã Phù nhẹ giọng nói ra, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn người bên cạnh, gần như hắn đã đem nàng ôm vào trong ngực, tay vòng qua người nàng chỉ vào tên tuổi sách trên, hiện tại lại càng thêm thuận thế đem cằm trực tiếp tựa vào trên vai của nàng.

"Cái tên này có lẽ nàng cũng không biết, chắc hẳn người này vô cùng tài năng, nếu không cũng sẽ không được Hoàng đế khai quốc Huyền Nguyệt quốc trọng dụng!" Hải lòng đưa tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, đáy mắt Nam Cung Thần mang theo cưng chiều, cũng không nhiều giấu giếm.

"Huyền Nguyệt quốc?"

Đáp án có chút ngoài dự liệu của nàng, để cho nàng trong khoảng thời gian ngắn cũng không có phản ứng kịp, tư thế của mình bây giờ, hoàn toàn là bị một nam nhân hồ ly không chút kiêng kỵ sờ sảng.

"Đúng! Được rồi, chúng ta cũng không thể ở chỗ này lâu được, Bạch Ưng không thấy chúng ta, sẽ lập tức rời đi, bây giờ chúng ta cũng mau rời đi đi!"

Người thông minh ăn được đậu hũ, sẽ tức thời lui về phía sau một chút, lấy lui làm tiến, thông minh như Nam Cung Thần tự nhiên sẽ hiểu cường độ nắm chặt như thế nào cho tốt, hơn nữa hiện tại bây giờ cũng không phải lúc thích hợp, còn có người thứ ba, cho nên không thể tùy ý làm loạn được, nếu không đợi đến khi nữ nhân này có phản ứng lại, có thể sẽ không xong với nàng.

Lần nữa từ vị trí bức tranh cuối cùng trong thư phòng lui ra ngoài, đi ra ngoài đầu tiên là Liễu Trì, cũng trong giây lát ấy thân thể căng thẳng, bày ra tư thế phòng bị.

"Liễu Trì?" Thư Nhã Phù ở phía sau, bị Liễu Trì chặn lại tầm mắt, có chút nghi hoặc mà hỏi.

Đợi đến khi cả ba người đều từ trong mật đạo trở lại trong thư phòng, Thư Nhã Phù mới vừa phản ứng kịp, nhìn người áo đen trước mắt này!

Trước mắt, dưới loại tình huống này, bọn họ đây coi là bị người tóm gọn? Hay là nói tắc gặp được tắc?

Hơi híp mắt lại, nhìn người này có chút nhìn quen mắt a!

"A! Là người!"

"Là người!"

Hai âm thanh đồng thời vang lên, một thanh thúy, một hơi trầm thấp, cũng là Thư Nhã Phù cùng Nam Cung Thần đồng thời mở miệng.

Thư Nhã Phù không nghĩ tới Nam Cung Thần cũng sẽ đồng thời mở miệng, có chút nghi hoặc quay đầu nhìn lại, nháy nháy cặp mắt: "Người biết hẩn? Người có biết hẩn là ai không? !"

"Chính ta ở lại nơi này chờ các người!" Âm thanh nam tử áo đen trầm thấp làm cho người ta phân biệt không rõ.

Nam Cung Thần đưa tay thân mật vuốt vuốt tóc Nhã Phù, đôi mắt màu hổ phách trước sau vẫn không rời khỏi người của nam tử áo đen, hẩn biết võ công của người đàn ông này có bao nhiêu lợi hại, cộng thêm chuyện biết được trước đây, sợ rằng hiện tại võ công của hẩn lại tiến thêm một bước.

Nếu như nói chỉ có mình cùng Liễu Trì, hẩn cũng không cần phải lo lắng nhiều, nhưng bây giờ lại có Nhã Phù ở chỗ này, hẩn tuyệt đối không cho phép bất kỳ điều gì có thể làm tổn thương nàng.

Nữ nhân của hẩn làm sao có thể chịu tổn thương được chứ!

"Người muốn làm cái gì?" Cả người Liễu Trì cảnh giác, ngăn ở trước mặt hai người Nam Cung Thần.

"Chỉ là phải nói cho Tề vương gia, Tề vương gia đã biết thân phận Phong gia, kia đối với Huyền Nguyệt quốc hoặc là Bắc Việt quốc, hai nước chúng

ta có thể nói là đồng minh rồi! Phong gia sẽ không sống quá bảy ngày nữa, ta tin rằng những chuyện về sau trong long Vương tự nhiên cũng đã tính toán hết rồi!"

Âm thanh người áo đen trầm thấp, tốc độ nói chuyện rất nhanh, nhưng vẫn làm cho người ta nghe được rõ ràng như cũ.

"Được, Bốn vương đồng ý, không ngờ người lại đi theo Cố Trường Phong, thật đúng là ngoài dự đoán của ta!" Nam Cung Thần đưa tay ý bảo Liễu Trì bên cạnh thối lui, cười khê nhìn về phía nam tử trước mắt.

"Theo như nhu cầu thôi!"

Nam tử áo đen lạnh lùng bỏ lại một câu, cuối cùng trước khi đi còn khê cau mày một cái có chút nghi hoặc nhìn Thư Nhã Phù, sau đó trong náy mắt cũng đã rời đi.

"Chúng ta cũng đi thôi, Phong gia cũng đã có Cố Trường Phong đối phó rồi, nếu hăn nói Phong gia sống không quá bảy ngày, vậy khẳng định là đã chuẩn bị xong sách lược đối phó Phong gia, bây giờ chúng ta chỉ cần trở về chờ xem náo nhiệt là được!"

Đối với chuyện này, Nam Cung Thần cũng không có để ý nhiều, bản thân chỉ đến dò xét một ít chuyện mà thôi, hiện tại nếu đã biết được, bọn họ cũng không cần thiết tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Bị ôm rời khỏi Phong gia, cuối cùng đợi đến lúc Tề vương gia trở lại dịch quán, Thư Nhã Phù mới vừa phản ứng kịp, còn không đợi Nam Cung Thần đặt mình ngồi xuống, đưa tay níu lấy tay áo Nam Cung Thần: "Cái áo đen nam nhân đó là ai vậy? Lầm trước nếu như không phải là bởi vì hăn, chắc chắn ta sẽ không bị bắt đem vào trong hoàng cung rồi, thiếu chút nữa bị Cố Trường Phong nắm cán rồi, hăn là người của Cố Trường Phong, hăn là gì? TMD hăn (TMD : tiếng chửi tục bên TQ), cư nhiên lần trước người

này vác ta giống như vác heo chết vậy, lão nương khẳng định không thể bỏ qua hẳn!"

"Ừ, quả thật cùng heo có điểm giống, có chút nặng!"

Nam Cung Thần cười như không cười, trên mặt tràn đầy vẻ tán đồng, đối với người trước mặt khàn khàn nhếch miệng, ngược lại tiểu nữ nhân tỏ rằng hồ trảo không có một chút e ngại, vô cùng vui lòng lại càng ôm lâu hơn một chút.

"Người mới có chút nặng, thân thể lão nương nhẹ như chim yến, trước sau lồi lõm vóc người, tiêu chuẩn!" Nữ nhân đều kiên kỵ bị nói mình mập, huống chi là bị so với heo.

"Trước sau lồi lõm? Hả? Nếu không để Bốn vương tới giám định!" Hềch lên tròng mắt cười như không cười, tay lại lay động quét qua trước ngực Nhã Phù.

Thư Nhã Phù: "."

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Không Biết Lý Lễ, Thánh Sơn Thánh Nữ

Thời gian bảy ngày nhanh chóng trôi qua, mà đối với người bình thường thật ra thì cũng chỉ là bảy ngày bình thường mà thôi, mọi chuyện vẫn diễn ra lặp đi lặp lại như ngày thường, mà ở chốn kinh đô phồn hoa này, đối với một số người mà nói, cũng là bảy ngày ăn ngủ không yên!

Ngày đại thọ Phong Lão Thái Gia, Chiến Vương gia tự mình giá lâm, hoàng thượng tứ ân, thậm chí đệ nhất mỹ nữ Phong Phiêu Tuyết cùng Chiến Vương gia có quan hệ mờ ám, càng làm cho danh tiếng của Phong ở kinh thành càng thêm to lớn.

Nhất là hiện tại bây giờ Nam gia bị giam lỏng, mà Hội Trưởng Lão lại yên lặng không có bất kỳ hành động nào, trong mắt của người khác, Phong gia cũng là tân sủng của thành hoàng thượng.

Nhưng cũng không có gì nổi bật, cũng không có chuyển biến gì lớn, cả Phong gia bị đổ tội phản quốc, mọi người trong Phong gia cũng không tránh khỏi cái tội danh này, tất cả mọi người từ trên xuống dưới của Phong gia trong một đêm trở thành tù nhân.

" Động tác của Cố Trường Phong cũng rất mau lẹ, sau khi lấy được gia phả Phong gia, cũng đã nhanh chóng hành động, bảy ngày nay trừ Phong Phiêu Tuyết ra ngoài không rõ tin tức, thì cả Phong gia đều bị dò xét! Chắc chắn !"

Thư Nhã Phù cười híp mắt nhìn chăm chăm Bạch Cầu đang cười nhe răng toét miệng trước mặt, hai cái móng vuốt của Bạch Cầu vô cùng hài lòng đang bắt lấy miếng thịt khô do cô đưa tới, tràn đầy khiêu khích phát

phất miếng thịt khô trên tay, xoay người nhảy đến một chỗ cách thật xa nàng, bẹp bẹp, ăn vô cùng sung sướng.

Nhìn nét mặt Bạch Cầu hả hê như vậy, Nhã Phù cực kỳ khó chịu, cái Bạch Cầu này lại dám len lén lấy trộm thịt khô bảo bối của nàng, hơn nữa không biết từ lúc nào chạy trở về Nam Cung Thần bên cạnh hai ngày nay, bắt đầu tìm kiếm thịt khô của nàng, ở trước mặt nàng đắc chí hả hê!

"Bạch Cầu, người có biết sư huynh Vân Nhạc Hằng của ta chế tạo thuốc độc như thế nào không!"

Đôi mắt trong suốt cực kỳ vô tội, Thư Nhã Phù cười càn rục rờ.

"Bạch Cầu không sợ độc, bản thân nó thật thích các loại độc!" Nam Cung Thần bên cạnh vẫn luôn nhìn dáng vẻ của nàng, bất ngờ thành linh mở miệng, trực tiếp đánh vỡ những tính toán tổng đầu của Thư Nhã Phù.

Sao nàng lại quên mất chuyện này nhỉ!

Thật là tính sai a tính sai, dự tính đem cái con chồn tuyết sắp thành tinh này áp đảo xuống, không ngờ ngược lại quên mất nó chính là một sủng vật không phải bình thường, rất yêu nghiệt, mà chủ nhân của nó cũng là một yêu nghiệt.

Bạch Cầu đại nhân đã thành tinh, cùng người khác căn bản là ngang hàng, âm mưu quỷ kế đa đoan!

Cả người nằm ở trên mặt bàn, đôi mắt Thư Nhã Phù nhìn chăm chăm Nam Cung Thần, một bộ người là chủ nhân người phải chịu trách nhiệm chuyện này, nàng căn bản không biết cái bộ dáng này của mình trong mắt người nào đó không có chút lực uy hiếp nào cả, ngược lại lại càng thêm phần đáng yêu.

"Hôm qua con trai cho người đưa thứ này đến đây! Hơn nữa hiện tại không sai biệt lắm nó cũng đã trở lại rồi, ta cũng không muốn can thiệp vào chuyện giữa Cố Trường Phong cùng Hội Trưởng Lão nữa, hiện tại giúp đỡ Cố Trường Phong mai phục như thế cũng đủ rồi, ngày mai chúng ta trở về nước thôi!"

Đối với việc của Nam Phong quốc, Nam Cung Thần không quá để ý nhiều, nếu không phải Nhã Phù cố ý muốn tới, hẳn cũng sẽ không cùng Vũ Trạch đuổi theo đến đây.

Thư Nhã Phù chột vỗ bàn, trợn to cặp mắt: "Không được, ta không thể trở về!"

Nam Cung Thần cười híp mắt nhìn nàng, ngón trỏ tay phải gõ gõ lên mặt bàn, con ngươi màu hổ phách bắn dư quan ra bốn phía, cặp mắt khẽ nheo lại, cứ mỉm cười động lòng người như vậy nhìn nàng.

Đuôi lông mày cột nhũ, cười dịu dàng: "Không thể trở về? Hả?"

Giơ lên một tiếng hả, trong đó hàm nghĩa cũng chỉ có Nhã Phù chính mình tự đi thể nghiệm cảm nhận mà thôi!

Lúc này mới Thư Nhã Phù phản ứng được, vội vàng cười híp mắt lần nữa ngồi xuống, nhìn nam nhân trước mặt đang cười kinh thể tuyệt diệu, mặc dù nói không biết bắt đầu từ lúc nào, khi Nam Cung Thần nhìn nàng, luôn luôn dịu dàng cùng mỉm cười cứng chiu, hoàn toàn không nhìn ra ý vị thần bí, tính khí khó lường như trước kia, làm cho người ta nghĩ Tề vương gia có chút khác thường.

Cho dù là cái bộ dáng này, đối với Nam Cung Thần, nàng vẫn còn có chút chột dạ, dù sao nàng cũng không phải là Thư Nhã Phù thật, mặc dù có thể là coi như hai người đã sớm có tiếp xúc thân thể thân mật, nhưng thật ra nàng cũng chưa biết rõ.

Đáy lòng có một phần tình cảm ở đây, nàng cũng vô cùng hiểu, vô cùng rõ ràng!

Hơn nữa lúc đối mặt với Nam Cung Thần, nàng luôn không tự chủ có chút chột dạ, nói là sẽ cố gắng tiếp nhận Nam Cung Thần, nhưng sâu trong đáy lòng vẫn có một số mâu thuẫn như trước!

"Khụ khụ, hiện tại không rõ Văn Diệp đang ở nơi nào, ta có chút lo lắng! Chúng ta trở về nhanh như vậy cũng không tốt!" Thận trọng lè lưỡi, nàng nhìn chăm chăm Nam Cung Thần mở miệng nói.

"Cái này nàng có thể yên tâm, hẳn rất tốt!"

Nam Cung Thần cũng đã biết vị trí cùng tình hình hiện tại của Văn Diệp, cũng biết ban đầu Văn Diệp ở Trân Bảo Các cũng coi như là tổng quản đứng đầu, vẫn luôn giúp nàng xử lý chuyện buôn bán, nhưng mà bây giờ hẳn không thể xuất hiện bên người nàng như thường ngày được nữa.

Nghe Nam Cung Thần nói vậy, Thư Nhã Phù cũng sợ, ngay sau đó có chút kinh ngạc nhìn về hắn: "Làm sao người biết, Tề vương gia người tìm được Văn Diệp rồi hả?"

Cho tới bây giờ ở Nam Phong quốc, mặc dù đã sớm biết Hiếu Văn Diệp là người Nam Phong quốc, nhưng vẫn luôn không có bất kỳ tin tức gì, thậm chí cực kỳ hiếm khi Nam gia cùng với hoàng thất, nàng đều đã đi qua, cũng để cho người trong U Minh cung của Vũ Trạch giúp đỡ tìm kiếm tin tức.

Sau đó bởi vì đây đưa đến vấn đề tranh đấu chính quyền trong Nam Phong quốc, thời gian nàng tìm kiếm mới ít đi một chút, nhưng sau một thời gian dài tìm kiếm như thế, cũng nên có một chút tung tích mới đúng chứ, nhưng mỗi lần hỏi Vũ Trạch, chung quy đều nhận được một câu trả lời phủ định.

Mà tin tức bên ngoài của Văn Diệp, cũng chỉ có sư huynh Vân Nhạc Hằng của nàng biết được mà thôi!

Nhưng Vân Nhạc Hằng ngay từ lúc Nam gia bị giam lỏng, đã để lại một phong thư cho nàng rồi rồi đi, nàng cũng không biết hẳn rốt cuộc đã đến nơi nào.

Huống chi nếu Vân Nhạc Hằng đã nói không thể để lộ tin tức, cái này cũng giống như phong cách làm việc của Y Thánh Vân Nhạc Hằng, nàng cũng đã thử tìm kiếm những vật dụng trên người hẳn xem có liên quan đến Văn Diệp hay không, nhưng một chút tin tức cũng đào không ra, huống chi Huyết Thủ.

"Tề vương gia, người biết vị trí Văn Diệp có đúng hay không? Hay là. Người biết vị trí của Huyết Thủ?" Ánh mắt lóe lên, Nhã Phù lần nữa ngồi trở lại trên ghế dựa, "Vũ Trạch khẳng định cũng biết chuyện này! Con trai ta bị người lừa gạt chạy đi đâu, lâu như vậy cũng không tới thăm người mẹ là ta, hừ!"

"A, mẫu thân thân ái nhất, người Vũ Trạch yêu nhất chỉ có người thôi, người đừng tức giận có được không! Con không nói cho mẹ chuyện của Văn Diệp thúc thúc bởi vì không muốn mẹ lo lắng mà thôi!"

Mới vừa than oán xong, một hồi gió lốc từ cửa ùa vào, một tiểu nhân ảnh cứ như vậy chạy vào, chạy đến sà ngay vào lòng nàng, vừa ôm lấy cổ của nàng, lấy lòng tràn đầy làm nũng.

"Hừ, con còn biết trở lại sao, con nói xem con đã chạy đi bao lâu rồi?"

Thần sắc mềm nhũn, Nhã Phù đưa tay đem con trai bảo bối kéo ra, một cái tay thuận thế liền vịn lên lỗ tai nhỏ của hắn, mặc dù trên mặt lộ vẻ nghiêm khắc cùng tức giận, nhưng trong đáy mắt vẫn có nụ cười cứng chiều, cũng không hề có chút che giấu nào, trên tay mặc dù vịn lỗ tai Vũ

Trạch, nhưng lại dùng không tới ba phần công lực, không có chút nào sẽ làm tổn thương hẳn.

"Mẹ, đều là do Tề vương gia không để cho con nói ra, chuyện này chẳng liên quan tới con, hơn nữa gần đây U Minh cũng có một chút chuyện, trên giang hồ gần đây xuất hiện một thế lực mới không rõ!"

Thư Vũ Trạch vô cùng hiểu được cái gì gọi là Họa Thủy Đông Dẫn, cộng thêm nói sang chuyện khác! Nam Cung Thần bất hạnh trở thành đối tượng hấn dờn đến!

"Thế lực không rõ mặc mớ gì tới con, những thủ hạ kia của con đều là sát thủ, không phải chuyên đi giết người sao, con trông nom thế lực của người ta nhiều như vậy làm cái gì chứ!?"

Nét mặt Thư Nhã Phù vẫn không vui như cũ, khuôn mặt cũng rất căng thẳng, nhưng cũng không chú ý nhiều đến chuyện vì sao Trạch Vũ đi lâu như vậy, dù sao nàng cũng biết được con trai mình là thiên tài, đoán chừng được di truyền sự thông tuệ của mình cùng yêu nghiệt Nam Cung Thần, trước mặt coi như là sự kết hợp cường thế đi!

Khụ khụ kéo đề tài về, chuyện trên giang hồ như thế nào nàng cũng muốn quan tâm hay trông nom nhiều, nhưng chuyện của con trai nàng thì nàng cực kỳ quan tâm.

"Mẹ, mẹ có nghĩ đến từ đâu xuất hiện một thế lực không rõ trên giang hồ hay không, thật ra tính toán một chút, cái này cùng mẹ còn có một chút quan hệ!" Thư Vũ Trạch không một chút có sợ hãi mẹ mình đang có vẻ tức giận, trên mặt tinh xảo mềm mại tràn đầy ý lấy lòng, một đôi mắt sáng trông suốt nhìn chăm chăm nàng.

"Có quan hệ tới mẹ?" Thư Nhã Phù thu tay lại, đồng thời ngắt gương mặt thủy nộn của con trai mình vẫn như cũ, đột nhiên trong đầu xẹt lên một tia sáng, "Người của Thánh Đảo Phù Tang tìm tới?"

"Đã đoán đúng! Đúng là bọn người trên đảo đó tìm tới, nhưng mẹ đã nói sai rồi, thật sự mà nói bọn họ cũng không phải người trên Thánh Đảo Phù Tang, mà phải gọi là người của Thánh Sơn!" Thư Vũ Trạch cười hì hì kéo một cái ghế qua ngồi lên, đồng thời đôi tay ôm lấy Bạch Cầu, rồi sờ sờ lên đầu nó.

Quay đầu nhìn Tề vương gia, vừa vặn thấy Nam Cung Thần lịch sự nâng chung trà lên uống một ngụm trà, ngẩng đầu cho con trai một nụ cười mỉm cứng chiu.

Được rồi, hẳn không nên hy vọng xa vời Tề vương gia phụ thân không biết chuyện này, đoán chừng người này đã sớm biết được rồi, chỉ là không có nói cho mẹ biết mà thôi!

Thật là cái gì cũng biết, cũng không hiểu đến tột cùng là do hiệu suất công việc Âm các cao, hay là hẳn cực kỳ thông minh!

"Nói mau, không gọi Thánh Đảo Phù Tang vậy phải gọi tên gì?" Đối với thân thể của mình hiện giờ, nàng vẫn có một ít quan tâm, đối với người mẹ chưa từng gặp mặt, nàng cũng có một chút tò mò.

"Những người đó tự xưng người Thánh sơn!"

"Thánh Đảo, Thánh Sơn, cũng không có cái gì kém, núi trên hòn đảo, cũng không có cái gì khác biệt không phải sao?" Nhã Phù nhún vai, nàng không hiểu cái này thì có cái gì phải chú ý.

"Bởi vì, trên hòn đảo cũng không phải chỉ có một Thánh sơn, mà còn có một ngọn núi khác tên gọi Thiên Ất, mà mẹ của người cũng chính là bà ngoại của con là người của Thánh Sơn! Hai ngọn núi chia Phù Tang thành hai thế lực lớn, như nước với lửa, mà Thánh sơn Thánh nữ chính là lãnh tụ Thánh sơn ở trong mắt mọi người ! Hơn nữa mỗi một Thánh nữ đều cùng huyết mạch ra đời!" Nam Cung Thần tiếp lời Vũ Trạch nói, thông thả ung dung trả lời nghi hoặc của Nhã Phù .

Thư Nhã Phù nháy nháy cặp mắt, nhìn hai dáng dấp trai đẹp cùng một khuôn mẫu, tròn mắt khẽ thoáng qua, ngón trỏ chỉ mình: "Các người sẽ không nói nguyên nhân thế lực không rõ đây đột nhiên tới nơi này, là bởi vì ta chứ?"

Nhìn lớn nhỏ hai giống nhau mặt đồng thời khẽ gật đầu, còn thêm một con chồn bẹp bẹp gặm thịt khô gật đầu!

Thư Nhã Phù không ngờ mẫu thân chưa từng gặp mặt đó, hiện tại liên lụy đến trên người nàng tới, Phù Tang sao? Cái đảo Đại lục bên kia!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Bạch Cầu Giảm Cân, Bắt Đầu Âm Sát

Đêm tối mơ hồ, bởi vì vẫn còn một ngày trước khi rời khỏi, nếu Nam Cung Thần và Vũ Trạch đều không cho nàng tiếp tục ở lại Nam Phong quốc, cho nên Thư Nhã Phù cũng quyết định ngoan ngoãn đi theo trở về.

Huống chi nếu hai người mà nàng tin tưởng nhất đều nói Văn Diệp không có chuyện gì, như vậy tất nhiên là sẽ không có chuyện gì.

Ngay đêm đó, Nhã Phù cũng trở về phòng nghỉ ngơi sớm hơn ngày thường một chút, hôm sau còn phải ngồi xe ngựa một chặng đường dài, nàng rất dễ dàng say xe, nên cần ngủ ngon để dưỡng sức và để cho mình dễ chịu hơn một chút, cho nên vẫn là ngoan ngoãn đi nghỉ ngơi sớm thì tốt hơn.

Khi Nhã Phù rời khỏi, trong phòng cũng chỉ còn lại hai cha con Nam Cung Thần cùng Thư Vũ Trạch! Cộng thêm một con chồn trắng nhỏ!

"Bạch Cầu, người cũng đi nghỉ ngơi đi!" Thư Vũ Trạch đưa tay chọt chọt cái bụng béo ụt ịt mềm nhũn của Bạch Cầu.

"Xèo xèo ——!"

Hiển nhiên đối với động tác này của Vũ Trạch, Bạch Cầu rất là bất mãn, nhe răng toét miệng nhảy lên, đầu nhỏ nhếch lên, không đi!

"Đi đi, đi đi! Chỗ mẹ của ta còn có thịt khô, không phải người đã đem thịt khô dự trữ ăn hết rồi sao!" Thư Vũ Trạch không ngừng cố gắng, tiếp tục dụ hoặc.

"Xèo xèo ——!"

Đầu nhỏ trắng xanh lại cuối xuống, xoay ngược lại, nhưng con mắt vẫn đảo quanh trên người Vũ Trạch, hiển nhiên sức quyến rũ của thịt khô đã chiến thắng, khiến Bạch Cầu anh dừng bất khuất có chút động lòng rồi.

"Bạch Cầu! Gần đây người có chút mập mập rồi đấy!"

Nam Cung Thần cười híp mắt nhấp một miếng trà nóng trên tay, ánh mắt dịu dàng rơi vào trên người Bạch Cầu đại nhân, rất quan tâm mở miệng nói một câu như thế!

Hừ ——!

Nam Cung Thần vừa nói xong, Bạch Cầu vốn đang biểu hiện vô cùng kiêu ngạo, hai chân chạm lập tức đất, móng trước phủ sờ sờ bụng và cổ của mình, nhìn về phía chủ nhân nghi hoặc kêu đôi câu: "Xèo xèo —— xèo xèo ——!"

Bạch Cầu rất nghi hoặc, thân hình của mình rất tiêu chuẩn, rất hoàn mỹ! So với Thư Nhã Phù kia thì hoàn mỹ hơn trăm lần, chủ nhân mình Anh Minh Thần Võ tại sao lại nói mình mập mập đây? !

"Xem ra người cần giảm cân, Người nói sau này có nên giảm bớt cơm của người hay không, còn lại hai phần ba thôi ? Hả?" Nam Cung Thần thông thả ung dung, cử chỉ ưu nhã đưa tay sờ sờ đầu Bạch Cầu.

"Xèo xèo ——! Xèo xèo ——!"

Báo động kéo vang, chợt lập tức Bạch Cầu nhảy lên, móng vuốt chỉ chỉ gian phòng Thư Nhã Phù, một âm thanh báo động cao tần vang lên, chợt xông ra ngoài.

Tất cả đều là Phù Vân, thức ăn mới là vương đạo!

Vì mình không cần giảm cân, vì có thể ăn cơm no, vì này hai phần ba, Bạch Cầu đại nhân rất không có khí tiết quyết định đi làm bạn với Thư Nhã Phù!

"Ha ha ha, Bạch Cầu thật thú vị! Cái tính tình như thế này, Tề Vương Gia, người nói xem có nên tìm nàng dâu cho nó không!"

Thư Vũ Trạch nhẹ mềm mại đáng yêu, hai tay nâng lên bình sữa nóng, ấm áp uống một hớp, cười hì hì nói.

"Nàng dâu sao?"

Tay phải Nam Cung Thần sờ sờ cằm, khoe miệng hơi nhếch lên, ừm, tìm cho Vũ Trạch một nàng dâu, vậy cũng tốt, như vậy sẽ không làm trở ngại thế giới hai người của hắn!

Thư Vũ Trạch ở bên cạnh, nếu như biết lời mình nói tùy tiện nói với Bạch Cầu, lại có thể khiến Tề vương gia nảy ra ý tưởng tìm nàng dâu cho cậu, cậu tuyệt đối sẽ không đem ý định đen tối trong bụng nói ra, thật!

Vũ Trạch khẽ thở dài một hơi, hai người lần nữa trầm mặc, "Văn Diệp thúc thúc, bây giờ thúc có thể ra được rồi, mẹ cũng đã đi nghỉ ngơi rồi!"

Thư Vũ Trạch đang cầm một ly sữa nóng hôi hổi, hương không khí trước mặt cười hì hì nói xong, đã xuất hiện một bóng người.

Mà trông mắt màu hổ phách của Nam Cung Thần ở bên cạnh khẽ nhắm lại, cũng không có bất lý thái độ nào khác, hình như đối với việc Vũ Trạch đột nhiên kêu tên tuổi Văn Diệp, cũng không có cái gì ngoài ý muốn, hình như hai cha con này đều có ăn ý chờ hắn đến.

Văn Diệp toàn thân áo trắng, đột nhiên từ cửa đi vào, cũng không biết hẳn rốt cuộc hắn đến đây vào lúc nào, e rằng chỉ có hai người bọn Nam Cung Thần và Thư Vũ Trạch biết được mà thôi!

Văn Diệp phong cách văn nhã, xem ra hôm nay so với trước đây đã có một chút thay đổi, mặc dù bây giờ vẫn có khí chất thư sinh nho nhã, nhưng trông mắt mang theo màu hồng nhàn nhạt, hiện ra bên ngoài là một sắc đỏ khát máu, sáng tối không đều dưới ánh nến, cũng không thấy rõ rốt cuộc thì đó là mảy đỏ sậm hay là màu đen, trên người vẫn mặc y phục đơn giản thanh lịch như trước đây.

"Không nghĩ tới bị các người phát hiện nhanh như vậy!" Sắc mặt Văn Diệp không có chút biểu cảm, khẽ cười mở miệng nói.

"Người là đến đây để nhìn nàng!"

Nam Cung Thần nhìn cái ghế bên cạnh, đồng thời Thư Vũ Trạch đã khéo léo tiến lên rót thêm cho Văn Diệp một ly trà nóng, làm xong xuôi những thứ này rồi khéo léo trở lại ngồi bên cạnh Vương Gia, tay cầm bình sữa nóng của mình, cuối cùng một hơi uống sạch số sữa còn lại trong bình.

Ánh mắt Văn Diệp không biểu hiện nhiều cảm xúc nhìn ra ngoài, đứng theo hướng phòng Thư Nhã Phù đi nghỉ ngơi, ngay sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn lại tầm mắt Nam Cung Thần, nói: "Ngược lại ta thật không ngờ nàng sẽ chạy đến Nam Phong quốc tìm ta, nếu là thân phận bị bại lộ, sợ rằng sẽ càng nguy hiểm hơn!"

"Người đã không gặp nàng, nhưng ta hi vọng người có thể viết một bức thư gửi cho nàng ấy, ít nhất để nàng yên tâm, không lo lắng nữa!" Sắc mặt Nam Cung Thần nhàn nhạt, trên mặt đã không còn nụ mỉm cười dịu dàng như lúc nhìn Nhã Phù cùng Vũ Trạch nữa, mà là gương mặt lạnh lùng, chu sa điểm giữa hai chân mày càng làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo như ở hầm băng.

"Quả nhiên không hổ là Tề vương gia, cư nhiên không có chút nào lo lắng trong lòng Tề vương phi sẽ tồn tại nam nhân khác? Người phải biết,

trước đây ta đã cùng nàng trải qua những gian khổ vui buồn trong một thời gian dài!"

Văn Diệp khẽ cười, khoe miệng lại thêm vài tia trào phúng cùng giễu cợt.

"Vậy thì như thế nào? Thời gian dài như vậy, người cũng không lấy được lòng của nàng, không phải sao? Đây cũng không phải là thời gian dài hay ngắn để cân nhắc!" Nam Cung Thần hừ lạnh một tiếng, trong con người màu hổ phách lại thêm mấy phần lạnh lùng, đáy lòng lại thêm mấy phần không vui.

"Văn Diệp thúc thúc, thúc ở Nam Phong quốc mọi người rất lo lắng cho thúc, thúc vẫn còn phải ở lại nơi này sao?"

Thư Vũ Trạch quan tâm đến Văn Diệp cũng không thua kém Nhã Phù quan tâm đến Văn Diệp, dù sao thì từ lúc nhỏ cậu còn rất nhỏ, hay kêu thúc thúc, y luôn yêu thương chiều chuộng sủng ái cậu, đột nhiên y rời đi, cùng với biến cố thật sự là làm cho hắn có chút khó có thể tiếp nhận.

Ánh mắt Văn Diệp nhìn về phía Vũ Trạch, đáy mắt lại càng thêm phần ấm áp: "Vũ Trạch, con rất thông minh, thúc thúc biết con biết rất nhiều chuyện, thúc thúc vẫn còn muốn ở lại Nam Phong quốc này, nhưng mặc kệ dù như thế nào đi nữa, ta vẫn là Văn Diệp thúc thúc của con!"

"Bốn vương cũng không biết nên xưng hô với người là Cố Văn Diệp, hay nên gọi người là Huyết Thủ đây?" Nam Cung Thần khẽ nhướn mày.

"Tên gì thì có quan hệ gì chứ! Ngày mai các người sẽ đi rồi, như vậy hoàng thượng sẽ không phải lo lắng nữa, cho dù Tề vương gia ở đâu đều làm cho người ta phải chú ý!" Văn Diệp chột đứng dậy, nói xong trực tiếp rời đi.

Văn Diệp mới vừa rời đi, ở cửa bên kia, Liễu Trì đi vào.

"Vương Gia, hắn đã đến rất sớm rồi, thật không cần để ý tới hắn sao?" Liễu Trì khẽ cau mày, đối với Văn Diệp, mặc dù Vương Gia bởi vì vương phi nên không để ý tới hắn nhiều lắm, nhưng dù là thế nào hắn cũng cảm thấy tên kia rất nguy hiểm.

"Bốn vương đã nói không cần để ý tới, thì không cần để ý tới, một chút tự tin ấy Bốn vương vẫn phải có! Người nên chú ý động tĩnh của bọn người Thánh sơn, còn có người của Hội trưởng lão!"

Nam Cung Thần như chặt đinh chém sắt, mang theo sự tự tin mạnh mẽ, chỉ là một Cố Văn Diệp, hắn làm sao có thể để ở trong lòng!

Hôm sau.....

Trên quan đạo nhiều lại có thêm một chiếc xe ngựa, đi từ từ, nhàn nhã tự tại, trên đường cũng không có bất kỳ bóng dáng của người nào, nhìn xe ngựa kia, hơn mức người bình thường, cũng không có vẻ quá mức Phú Quý cùng xa hoa.

Nhưng khi thực sự tiến vào, nhìn thấy tận mắt, mới có thể phát hiện, thì ra bên trong xe ngựa cùng bên ngoài có sự khác biệt rất lớn, bên ngoài bình thường đơn giản, mà bên trong lại vô cùng thoải mái.

Da bạch hổ, mềm mại trải bên trong xe ngựa, lò sưởi, cộng thêm các loại thức ăn, đệm dựa thượng hạng êm ái mềm mại giờ phút này có ba người đang dựa vào.

Thư Nhã Phù cười híp mắt chọc chọc bụng Bạch Cầu, nhìn vẻ mặt nó giận dữ, rất là bất mãn, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tức giận cùng ghét bỏ nhìn chăm chăm nàng, lại thỉnh thoảng quay đầu dùng một loại ánh mắt đăm đăm đưa tình, làm bộ đáng thương nhìn Nam Cung Thần, giờ phút này đáng vẻ Bạch Cầu đại nhân cực kỳ tức cười.

"Bạch Cầu, người xem đi, người rảnh rồi không có việc gì lại trộm thịt khô của ta, bây giờ người béo lên, không chừng ngày nào đó chủ nhân của người sẽ không cần người nữa!" Thư Nhã Phù cười cười, không có ý tốt, ngón tay cố ý chọc chọc lên cái bụng của Bạch Cầu.

"Xèo xèo ——!"

Bạch Cầu rất ư uế oải, chủ nhân Anh Minh Thần Võ, tại sao lại không nhìn ra vóc người tiêu chuẩn, thân hình uyển chuyển của mình chứ, vóc người nó như vậy.

Nơi nào cần giảm cân.

Nơi nào muốn giảm cân.

Kia muốn giảm cân.

Kia giảm cân.

Giảm cân.

Trong mắt Bạch Cầu bồi hồi cùng oán niệm vô hạn, mà đầu sỏ gián tiếp đưa nó đến việc giảm cân chính là nàng, Thư Nhã Phù cư nhiên ở một bên cố ý gặm móng heo, cố ý muốn dụ hoặc nó!

Ô ô ô, dưới mắt chủ nhân, nó không dám ăn trộm!

"Mẹ, người xem ánh mắt của Bạch Cầu, rất oán niệm người đấy! Cùng cái gì kia ấy. Đúng rồi, giống như ánh mắt của oán phụ phu nhân!" Cả người Thư Vũ Trạch tựa vào trên người của Nhã Phù, cười hì hì nhạo báng Bạch Cầu.

"Xèo xèo ——"

Nói vậy, Bạch Cầu vĩ đại có tâm tư của đại nhân, đâu phải bọn người phàm có thể hiểu!

"Bạch Cầu, giảm thức ăn ba ngày mà thôi, người phải được thanh độc dạ dày, như vậy thân thể mới tốt được, biết không!" Nam Cung Thần mỉm cười như xuân Phong Hòa húc, ngón tay thon dài sờ sờ đầu Bạch Cầu, lập tức khiến Bạch Cầu đang nổi điên dựng lông mao, đổi giận thành vui, gương mặt lấy lòng nịnh hót, đáy mắt còn có si mê!

A ~ chủ nhân thân ái, người là chủ nhân đẹp trai nhất trên đời này! Thư Nhã Phù cái gì, đều là mảnh giấy vụn, đáy mắt Bạch Cầu chỉ có người!

Thư Nhã Phù mắt liếc liếc nhìn Nam Cung Thần, nhìn người này cười phúc hắc ưu nhã, âm thầm oán thán: "Cái này chẳng lẽ chính là nhân thú chi yêu trong truyền thuyết, Mỹ Nam Kế, sắc dụ đây hay sao? !"

"Hừu ——!"

"Hừu ——!"

"Vương Gia cẩn thận!"

Đột nhiên âm thanh vang lên trong không trung, mà âm thanh Liễu Trì cùng Bạch Ưng cũng vang lên trong lúc đó!

Trong nháy mắt, tơ vàng trên tay Nam Cung Thần đưa ra, đem Thư Nhã Phù kéo tới bên cạnh mình, đồng thời Thư Vũ Trạch lao ra khỏi xe ngựa, mà Bạch Cầu càng thêm khí thế sét đánh không kịp bưng tai, cũng sớm vọt ra ngoài từ trước.

Mấy chục mũi tên ngay lúc họ phá cửa chạy ra bay vào, sau lưng truyền đến âm thanh bị vật thể bị đâm vào!

Mà cả người Thư Nhã Phù bị Nam Cung Thần ôm vào trong ngực, quay đầu nhìn lại, bất thành lình hít vào một ngụm khí lạnh.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Nam Phong Nổi Loạn, Bị Người Đuổi Giết

Thư Nhã Phù không nghĩ tới, khi bọn họ rời khỏi Nam Phong quốc, còn có thể gặp loại chuyện ám sát như vậy!

Hơn nữa nhìn tình huống chung quanh, cũng không chỉ là một hai người mà thôi, sợ rằng số lượng cũng không ít, Thư Nhã Phù đối với địa hình ở Nam Phong quốc có chút hiểu biết, hiện tại mặc dù đã gần tới biên giới hai nước, nhưng cũng chưa rời khỏi cảnh nội Nam Phong quốc.

Cái này có chút không đúng rồi, nếu như nói những thích khách này người là do Nam Phong quốc an bài, nhất định sẽ chọn lúc bọn họ đã rời khỏi cảnh nội Nam Phong quốc, mới bắt đầu rat ay động thủ, nếu không một khi Nam Cung Thần thật sự xảy ra vấn đề gì ở cảnh nội Nam Phong quốc, sợ rằng truy vấn đến cuối cùng, Nam Phong quốc khó tránh khỏi bị truy cứu trách nhiệm!

Nếu như nói là do người khác, vậy có thể giải thích vì sao bây giờ lại có nhiều người như vậy lên vào đây ám sát hay không, nhưng nhiều người như vậy, vũ khí trên tay, đợi chút, bên Nam Phong quốc này thật sự không có kẻ nào biết được sao?

"Vương Gia, chung quanh tối thiểu có năm mươi người, trên núi chung quanh đây e rằng đã sớm bị mai phục!"

Sắc mặt Liễu Trì nặng nề, tay phải cầm kiếm cảnh giác nhìn chăm chăm nhất cử nhất động chung quanh, đưa mắt nhìn các ngọn núi xung quanh mình, nhìn ra có điều gì đó không bình thường.

Hai người bọn Liễu Trì cùng Bạch Ưng, một trước một sau, cùng giờ kiếm đem mấy người Nam Cung Thần bảo vệ ở chính giữa, trên mặt đều thấy được vẻ nặng nề cùng nghiêm túc.

Tối thiểu 50 người, nếu như nói không có gì bất ngờ xảy ra, nơi này nhất định là đã sớm được mai phục tốt rồi chờ bọn họ đến, này nhất định là có dự mưu ám sát, hơn nữa còn có người tiết lộ con đường cùng hành trình hôm nay bọn hắn sẽ đi.

Nếu không những người này không thể nào tùy tiện động thủ và mai phục được!

Nơi đây là quan đạo hoang vu, mấy ngọn núi xung quanh cũng không tính là quá cao, một bên của quan đạo là rừng núi, mà một bên vừa còn lại là con sông, trong núi rừng cây cối, bằng vào khả năng của bọn họ, cũng chỉ có thể đoán được đại khái vị trí nào có người, nhưng nhìn chung, bọn người kia đã mai phục rất hoàn hảo ở nơi này rồi, chuẩn bị động thủ đối phó bọn họ.

"Chúng ta bị bao vây! A a a! Sớm biết vậy nên để Lê Hi dẫn một đám người đi theo chúng ta rồi, không ngờ bọn họ lại còn muốn đem chúng ta vây giết ở chỗ này!"

Luôn luôn tao nhã lễ độ, Thư Vũ Trạch biểu hiện văn nhã khả ái, trên gương mặt nho nhỏ giờ phút này cũng đầy tức giận, lột xuống áo khoác đáng yêu của đứa trẻ, cả người bộc phát ra khí thế của Cung chủ U Minh cung, khí thế bén nhọn này ai cũng sẽ kinh ngạc vì nó lại ở trên người của một tiểu tử.

"Xèo xèo ——!"

Bạch Cầu vừa gọi, đồng thời nương theo đó mà đến là lại một trận mũi tên, mà điểm bất đồng ở đây chính là, để cho Bạch Cầu kêu lên kinh sợ,

cũng không phải những mũi tên kia, mà là nó hết sức nhạy cảm với chất độc!

"Trên mũi tên kia đã được tẩm độc, cẩn thận!"

Thân thể Thư Nhã Phù đã sớm bị Nam Cung Thần vác trên lưng, trong nháy mắt Bạch Cầu thét chói tai, lập tức từ trong lòng ngực lấy ra một viên thuốc ném vào trong miệng, đồng thời ném cho mấy người còn lại mỗi người một viên, mắt lại nhìn chăm chăm vách đá nhỏ bên trên!

"Muốn chết!"

Nam Cung Thần quát lạnh một tiếng, đồng thời đem Nhã Phù giao cho Liễu Trì, cả người thuận thế bay lên, đột nhiên bay vọt ra giữa, ngời yên tung bay, rồi thông dong bay vọt trở lại, cũng chỉ thời gian chưa tới ba mươi giây, một loạt mũi tên bắn tới chỗ bọn họ, ở dưới ống tay áo hắt tung bay, tất cả đều bị hắt dùng sức lực đánh rơi xuống.

Thư Nhã Phù bị Liễu Trì kéo tới một bên, trừng lớn cặp mắt, nhìn đột nhiên Tề vương gia phát uy, không ngừng được, thốt lên một tràng: "Oa a, thật là không nhìn không biết, võ công thật sự là đẹp trai! Lợi hại đến ngây người!"

"Thích?" Giờ phút này Nam Cung Thần thuận thế lần nữa trở về, nhìn về phía nàng, đuôi lông mày cột nhả, cười nhạt bên khóe miệng nụ lại kéo cao hơn một chút, tâm tình không tệ.

"Đó là khẳng định, người trai đẹp ai ai cũng thích!"

Thư Nhã Phù thuận miệng nói xong, cũng đưa tay chỉ chỉ hướng vách đá: "Địch nhiều ta ít, đường ra duy nhất của chúng ta bây giờ là nước đường!"

"Vương phi thật là thông minh, đối với thủy lộ khá quen thuộc!"

Một tay Nam Cung Thần chặn ngang ôm chặt nàng, bên khố miệng vẫn mang theo mỉm cười thản nhiên như cũ, cho dù bây giờ là đang dưới loại tình huống khẩn cấp, cũng không có biến sắc, dùng khinh công nhẹ nhàng bay lên, còn không quên nhạo báng ban đầu Nhã Phù đào hôn.

Thư Vũ Trạch võ công cũng không tính là tài giỏi, nhưng khinh công tuyệt cao, cho dù là mấy người Liễu Trì cũng không thể so với được với cậu, theo sát sau lưng Nam Cung Thần xông ra ngoài, tiếp phía sau là Liễu Trì cùng Bạch Ứng đồng thời cũng động thân.

Đối với độ cao cũng không tính là quá cao đó, Thư Nhã Phù mà nói, đại khái chỉ biết đến độ cao đến tầng lầu thứ ba, nếu như nói người nhảy lầu lên độ cao, đoán chừng chưa chắc sẽ chết được, không chừng chỉ là bán thân bất toại, tàn phế mà thôi.

Nhưng độ cao như vậy, đối với mấy người có khinh công tuyệt đỉnh, vậy thì càng dễ dàng, dưới chân nhẹ một chút mượn lực Nham Thạch, bay thẳng đến bờ sông.

"Không phải đâu, ai nói bọn hã chỉ có khoảng năm mươi người, ta nói bọn chúng có ít nhất cũng 150 người!"

Ngay khi bọn họ di chuyển, mai phục ở giữa núi rừng, cùng với nhân mã phía trước, bên kia không biết nơi nào nhô ra, quét mắt đảo quanh nhưng cái đóm đen ngòm kia, không có chuyện gì, Thư Nhã Phù bị Nam Cung Thần chặn ngang ôm vào trong ngực, đôi tay quàng qua cổ của hã, cặp mắt nhìn chăm chăm tình huống ở phía sau, thấy có người đột nhiên nhảy ra, không ngừng lớn tiếng mắng ra ngoài.

"150 người, một trăm cũng không có kém gì, tình hình là địch nhiều ta ít, bây giờ chúng ta phải chạy!"

Sắc mặt Bạch Ứng không được tốt, đáy mắt dường như hiện lên tia tức giận, hiển nhiên đối với việc mình bị người ta hãm hại, bị một vòng người

đuổi giết rất là căm tức, nếu như để cho hắn biết người nào chủ mưu, không cần Vương Gia nhiều lời, điều đầu tiên Bạch Ưng hẳn muốn làm, chính là không để cho tên chủ mưu kia được yên ổn!

"Hừ, lại dám động thủ vào lúc này, đừng để cho ta biết chủ mưu là ai!"

Liễu Trì cũng cực kỳ tức giận, thanh kiếm trên tay nhanh chóng chém ngang mấy mũi tên bay đến, dưới chân càng lại mượn sức đạp lên khối đá, tăng nhanh tốc độ.

"Xuống nước!"

Khóe mắt Nam Cung Thần quét qua bọn người đuổi sát theo, quyết định thật nhanh, nắm chặt Thư Nhã Phù, cả người chọt nhảy vào trong nước.

Rầm rầm rầm!

Theo mấy tiếng nhảy vào nước vang lên, tất cả mấy người Nam Cung Thần đều đã nhảy vào trong nước, mà sau lưng lại có thêm mấy người đuổi theo tới, nhưng đoàn người đuổi giết chỉ đứng ở bờ sông, có chút do dự nhìn nước sông.

Một người trong số bọn người đuổi theo bước đến, nhìn dáng dấp cùng hành động hẳn là thủ lĩnh ám sát lần này.

"Bọn họ chỉ có thể đến hạ du thôi, thượng nguồn chính là thác nước, cũng là chết đường, chỉ là vì để phòng ngừa! Mấy người các ngươi nên lên trên thượng nguồn tìm kiếm một chút, tất cả những người còn lại đi xuống hạ du tìm kiếm cho ta, cần phải đem đoàn người Tề vương giết chết hết, mệnh lệnh đã thông báo, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Âm thanh khan khan làm cho người ta không nhận ra được, chỉ là sát ý cùng lãnh khốc vô tình trong đó cũng là làm cho người ta không rét mà run.

"Dạ!"

Đoàn người đồng loạt lên tiếng rồi bắt đầu thi hành mệnh lệnh, trừ hai mươi người bị phái đến thượng nguồn con sông tìm kiếm, tất cả những người còn lại đều đến những nơi khác, dọc theo con sông tìm!

Mặc dù bây giờ cũng đã qua đông nhưng cũng là giai đoạn chuyển mùa, xuân hàn se lạnh, thời tiết vẫn có chút lạnh như cũ, mà ở lúc này trên sông của Nam Phong quốc, lại càng hêm lạnh thấu xương, không giống với Phương Bắc những ngày trong mùa đông kết băng trên mặt nước, địa giới Nam Phong quốc chưa từng kết băng, nhưng thời tiết lại thường xuyên xuất hiện mưa dầm liên tục, làm cho người ta cũng không nhận rằng mình mấy cái!

Mới vừa nhảy vào trong nước, cả người Thư Nhã Phù đã run như cây sậy rồi, mặc dù dưới đáy nước không có người nhìn thấy, nhưng không tới thời gian nửa nén hương, toàn thân của nàng đã lạnh lẽo cứng ngắc, mà đôi môi cũng đã trở nên tím bầm .

Không giống với mấy người khác, mặc dù Thư Nhã Phù cũng được tính là biết bơi, nhưng lại dùng cách thức này để nhảy vào trong nước sông, làm cho nàng thân thể có chút không kịp thích ứng, cộng thêm phải nín thở dưới đáy sông, đã làm cho cả người nàng rất khó chịu, có chút đầu váng mắt hoa.

Cảm giác giống như trải qua thời gian rất dài, một sức lực truyền đến, chính là Nam Cung Thần chợt lôi nàng vào trong lòng, dùng phương thức miệng đối miệng, truyền hơi đến trong miệng của nàng, mà cũng trong lúc đó, một đôi tay cũng đã áp lên sống lưng nàng, từng đợt từng đợt phảng phất giống như trong nước truyền đến nhiệt độ, mà thời điểm hân có động tác, trên mặt nước dần dần xuất hiện một chút gợn sóng khe khẽ, nhìn như chỉ là gợn sóng lăn tăn, nhưng nếu là có người cẩn thận điều tra, sẽ liền phát hiện bất đồng trong đó.

Cảm giác giống như trải qua thời gian rất dài, một sức lực truyền đến, chính là Nam Cung Thần chợt lôi nàng vào trong lòng, dùng phương thức miệng đối miệng, truyền hơi đến trong miệng của nàng, mà cũng trong lúc đó, một đôi tay cũng đã áp lên sống lưng nàng, từng đợt từng đợt phảng phất giống như trong nước truyền đến nhiệt độ, mà thời điểm hắn có động tác, trên mặt nước dần dần xuất hiện một chút gợn sóng khe khẽ, nhìn như chỉ là gợn sóng lăn tăn, nhưng nếu là có người cẩn thận điều tra, sẽ liền phát hiện bất đồng trong đó.

Trong thời gian chốc lát đó, cả người Thư Nhã Phù vốn đang lạnh đến đông cứng, cũng khôi phục lại cảm giác, phần lưng truyền tới nhiệt độ ấm áp, làm cho nàng không còn cảm giác nước sông lạnh thấu xương nữa.

Trùng lớn cặp mắt, trông vào khuôn mặt mỉm cười nhẹ nhàng nhưng cũng mang theo lo lắng trước mặt, dưới nước nàng không có cách nào nói chuyện, cộng thêm bây giờ miệng hai người còn bị chặn, nàng cũng chỉ có thể đưa tay nắm lấy cánh tay của hắn, dùng sức lực trên tay nói cho hắn biết, nàng không sao!

Thượng nguồn có người tìm kiếm, hạ du càng có nhiều người hơn! Có đôi khi không thể chạy được!

Ít nhất khi mấy người bọn Nam Cung Thần xuống nước, vốn tính toán sẽ bơi đến chỗ khác, nhưng ngay sau đó Thư Nhã Phù bị Nam Cung Thần chợt kéo ra, trực tiếp kéo tới vị trí bên cạnh Liễu Trì, nói nhỏ bên tai hắn: "Chớ chạy loạn, chúng ta không thể bơi đến những chỗ khác!"

Trong lòng sững sờ, nhưng rất nhanh nàng cũng liền hiểu rõ mục đích của y, lấy tịnh chế động, hiện tại nếu bọn họ bị động, như vậy thì đối bị động làm chủ động đi!

Lúc ban đầu Nam Cung Thần chưa truyền nội lực cho nàng, bởi vì, công lực của hắn rất đặc biệt, truyền vào trong cơ thể nàng, bản thân phải trải

qua một lần trao đổi, nếu không thì công lực của hắc quá mạnh truyền vào sẽ làm cơ thể nàng bị tổn thương, cũng chính bởi vì như vậy, cho nên hắc mới vừa xác định phần lớn những tên sát thủ xung đã rời đi khá xa, mới vừa động thủ.

"Đi!"

Lui ra một chút, xác định phần lớn bọn sát thủ chung quanh đã rời đi, Nam Cung Thần ra lệnh một tiếng, mấy người lặng yên không tiếng động nổi lên trên mặt nước, sau đó từ từ đi lên bờ.

Lúc này, thời gian mấy người bọn họ đã nín thở trong nước cũng gần một khắc, bởi vì công lực của mấy người bọn họ đủ thâm hậu, mà công lực của Thư Vũ Trạch còn rất yếu cũng đã có Bạch Ứng cùng Liễu Trì, hai người cùng nhau trợ giúp công lực cho cậu, bên kia Nhã Phù cũng có Nam Cung Thần tương hộ, nếu không hai người bọn họ sợ rằng không thể dưới đáy nước nín thở trong thời gian lâu như vậy.

"Khụ khụ, thật là lạnh chết ta! Bảo bối người không sao chứ!"

Vừa lên bờ bị một cơn gió thổi qua làm cho lạnh, Thư Nhã Phù không cầm được run run một hồi! Toàn thân nàng ướt đẫm, bây giờ nhìn nàng rất nhếch nhác!

"Mẹ, con không sao!" Thư Vũ Trạch vận chuyển nội lực trong cơ thể, nhanh chóng đem y phục đang ướt sũng làm cho nó bốc hơi, nhìn giống như vừa mới tắm xong.

Mà lúc này Thư Nhã Phù quét mắt một cái, nhìn hai người Bạch Ứng cùng Liễu Trì đang đưa lưng về phía mình, trên người bốc lên từng đám từng đám khói trắng, ánh mắt hoàn toàn không liếc về phía nàng một chút, mà con trai bảo bối của mình lại dùng một gương mặt bồn chồn len lén liên nhìn nàng, lại liếc liếc nhìn về phía Nam Cung Thần bên cạnh, cười cười không có ý tốt .

Ách. Tình trạng gì!

"Nếu như nàng muốn tiếp tục dùng cái bộ dáng này ở trước mặt của ta, ta nghĩ ta không ngại cho là nàng đang ở đây quyến rũ ta!"

Bên cạnh vang lên âm thanh trầm thấp, âm thanh vang lên ở bên tay rất rõ ràng nhưng không phải đang dùng miệng nói ra, lúc Nam Cung Thần nói ra những lời này là dùng truyền âm chỉ để cho một mình nàng nghe được.

Thư Nhã Phù vốn đang còn chút sững sờ, lúc này mới hậu tri hậu giác đột nhiên cúi đầu, nhìn mình một thân nam trang, nhưng y phục trên người cũng đã sớm ướt đầm dính sát vào trên người, đem một thân dáng người uyển chuyển, tất cả đều hiện ra ở dưới ánh mặt trời.

"Khụ khụ!" Có vài phần lúng túng ho nhẹ hai tiếng, Thư Nhã Phù vội vàng đem tóc tán loạn kéo kéo vuốt vuốt ra trước mặt, muốn che dấu cảnh xuân như ẩn như hiện!

Nhưng làm sao nàng biết được, cảnh xuân như ẩn như hiện dụ hoặc bị che dấu thế kia, càng làm cho người ta có loại kích động!

Thư Nhã Phù nghĩ đến lời nói mới vừa rồi của Nam Cung Thần, đột nhiên ngẩng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, hai người bọn Liễu Trì cùng Bạch Ưng kể cả con trai của mình cũng đã thức thời quay lưng đối với mình, duy chỉ có cặp mắt màu hổ phách của Nam Cung Thần, hình như càng nhìn càng thâm thúy đắm chìm trong đó, ánh mắt mang theo dục vọng rất rõ ràng nhìn chằm chằm nàng.

Đột nhiên chống lại một đôi mắt như vậy, nam nhân này lại còn không chút nào che giấu mà hết thấy đều biểu hiện ra ngoài, khiến mặt Thư Nhã Phù vốn đang trắng xanh lại giống như bị phỏng, càng ngày càng đỏ ửng.

"Nhìn cái gì vậy, phi lễ chó nhìn!" Cứng rắn thốt ra một câu, nhưng trên mặt lại càng thêm đỏ thắm.

"Nếu như nàng muốn tiếp tục như vậy. Mê người quyền rũ Bốn vương, Bốn vương cũng sẽ không khách khí, vương phi!"

Nam Cung Thần thu liễm lại thân thể bởi vì nàng mà nóng ran lên, đáy mắt vẫn như cũ, còn chưa tiêu tan dục vọng, tay trái lần nữa dán lên phía sau lưng của nàng, công lực vận chuyển, bắt đầu giúp nàng hong khô y phục.

Trên lưng bị bàn tay Nam Cung Thần dán lên, cũng may lúc ở dưới nước, hiện tại có chuyện vừa rồi, cộng thêm bây giờ trên lưng cảm nhận được nhiệt độ truyền đến rất rõ ràng, gò má vốn chỉ có đỏ ửng một chút thôi, bây giờ lại đỏ bừng cả khuôn mặt, đôi mắt càng không biết phải nhìn về phía nào.

Dù sao thì cuối cùng đôi mắt Thư Nhã Phù lại nhìn trái nhìn phải, lại không thể nhìn thẳng vào nam nhân yêu nghiệt trước mặt được!

"Xèo xèo!"

Mới vừa rồi không biết Bạch Cầu chạy đi đâu, lúc này cũng đã chui ra, một đôi mắt đen nhánh nhìn về phía Thư Nhã Phù, nghiêng đầu một cái, rất nghi hoặc, bây giờ Thư Nhã Phù là như thế nào, chẳng lẽ là bởi vì nhảy xuống sông nên bị cảm, hay là bị trúng độc tiễn mới vừa rồi? Tại sao gương mặt lại đỏ như vậy, so với con khỉ mặt đỏ lại càng đỏ hơn !

Nhưng mặc kệ là như thế nào, Thư Nhã Phù mất mặt, nó rất vui vẻ!

"Chi! Xèo xèo ——! Xèo xèo chi ——!"

Bạch Cầu vô cùng vui vẻ kêu lên hai tiếng, lại quay đầu ném cho nàng một cái mộng to tròn linh lợi, cái mộng to trái lảo đảo bên phải lắc lắc, rất rõ ràng bày ra thái độ khi dễ với việc này của mình.

"Bạch Cầu thì ra là người còn sống, ta còn tưởng rằng người bị những người đó bắt đi rồi, thật là lo lắng chết ta rồi!"

Tư tưởng Thư Nhã Phù vô cùng xấu, đem tay áo to rộng vẫn còn ướt của mình, đưa tay đem Bạch Cầu ôm vào người, còn cố tình lấy lấy tay áo đập lên người nó, đồng thời lấy tóc còn ướt thả lên trên, cọ cọ, đem tất cả lượng nước còn trên người đều vung vung vẩy vẩy lên trên người của Bạch Cầu.

Lông mao màu trắng của Bạch Cầu vốn xù lên rất xinh đẹp, chỉ một thoáng lập tức liền thay bị bết nước làm ướt nên xẹp xuống, nhìn cực kỳ buồn cười.

"Xèo xèo ——!"

Cuối cùng, Thư Nhã Phù rất vui vẻ hài lòng buông lỏng tay của mình ra, nhìn Bạch Cầu như một làn khói kích động, nhảy đến bên bờ sông nhìn xuống mặt nước để xem bộ dạng chính mình ngay lúc này.

Lập tức chịu đủ kích thích, âm thanh hét to một tiếng, âm thanh kia có bao nhiêu chói tai thì sẽ có bấy nhiêu chói tai, nói có bao nhiêu hoảng sợ thì chính là có bấy nhiêu hoảng sợ!

Lông mao xinh đẹp của nó, lông trắng ời là lông trắng, cứ nhiên bị tên Thư Nhã Phù khốn kiếp kia biến thành cái bộ dáng này, Bạch Cầu khó có thể tiếp nhận bộ dáng của mình bây giờ, vô cùng tức giận!

"Ha ha! Để cho người khi dễ ta à!" Nhượng mày hả hê cười to.

Nam Cung Thần cứng chiu nhìn hành động của một người một chồn, chỉ là mỉm cười tiếp tục động thủ, đem nội lực cuộn cuộn không dứt truyền vào trong cơ thể Nhã Phù, đem y phục trên người nàng hong khô, sau đó mới vừa đem tóc nàng để trên lòng bàn tay, khép lại, đang lúc nàng cho rằng hẳn sẽ nghịch tóc của mình, nhưng khi nhìn thấy khói trắng trên tay hẳn lại

dâng lên lần nữa, nàng mới giật mình, thì ra là hắc tiếp tục dùng nội lực giúp nàng hong khô tóc.

Mà lúc này, y phục trên người Nam Cung Thần cũng chỉ khô một nửa mà thôi, tóc vẫn ướt nhẹp xoa trên vai như cũ, làm cho dung mạo hắc vốn xinh đẹp càng tăng thêm một phần kinh ngạc.

"Được rồi, chúng ta đừng ở chỗ này làm trễ nãi quá nhiều thời gian, bọn họ không tìm được người, nhất định sẽ trở lại tìm, chúng ta ở chỗ này trì hoãn quá lâu sẽ rất nguy hiểm!"

Đáy lòng có chút cảm động, hướng về phía Nam Cung Thần khẽ cười dưới, đưa tay đem tay hắc kéo kéo, Thư Nhã Phù trước tiên mở miệng.

"Vào núi!"

Nam Cung Thần hài lòng liếc mắt nhìn tay mình bị Thư Nhã Phù kéo kéo, rất hài lòng lần nữa đem lấy bàn tay nhỏ bé của nàng lồng vào trong lòng bàn tay bản thân, trực tiếp dứt khoát mở miệng nói.

Hiển nhiên hắc đã sớm nghĩ xong đường lui, vừa mới mở miệng, hắc cũng đã trực tiếp đem phương hướng chỉ ra ngoài.

Hiển nhiên hắc đã sớm nghĩ xong đường lui, vừa mới mở miệng, hắc cũng đã trực tiếp đem phương hướng chỉ ra ngoài.

Quả thật, bây giờ nếu đối phương cho rằng bọn họ đã đi bằng đường thủy rồi, như vậy bọn họ sẽ đi đường núi để né tránh tầm mắt của bọn sát thủ, chắc hẳn bọn chúng cũng sẽ không nghĩ đến, nơi đó chính là chỗ bọn chúng đã mai phục, bọn chúng sẽ không ngờ rằng bọn Nam Cung Thần sẽ lựa chọn con đường như vậy.

"Đi! Liễu Trì, Bạch Ưng hai người thay phiên mang theo Vũ Trạch!"

Nam Cung Thần đưa tay kéo Nhã Phù qua, mà đồng thời Liễu Trì cùng Bạch Ưng cũng đã ăn ý liếc nhau một cái, Liễu Trì dẫn đầu đem Vũ Trạch ôm vào trong lòng.

Vũ Trạch mặc dù có khinh công hơn hẳn người khác, nhưng dù sao thì cậu cũng chỉ là một đứa bé bảy tuổi mà thôi, thể lực cùng tinh lực bản thân là có hạn, cộng thêm bị hạn chế bởi tuổi tác, công lực của bản thân không tính là thâm hậu, lần này xuống nhất định sẽ bị kiệt sức, tiếp tục cũng không phải là cách hay.

Mà do Liễu Trì cùng Bạch Ưng động thủ mang theo hắn, hai người thay phiên trao đổi, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì lớn đối với bọn họ.

Mà Thư Nhã Phù vốn đang lo lắng cho tình hình bây giờ của Vũ Trạch, nhưng vừa nghe Nam Cung Thần nói, mới yên tâm một chút, bây giờ không phải là thời điểm cậy mạnh, nàng không muốn trở thành liên lụy, mà Vũ Trạch cũng không nguyện ý, nhưng nếu bọn họ kiên trì hành động này sẽ trở thành gánh nặng của bọn họ.

"E rằng bây giờ trong núi đã xuất hiện chương khí, không tránh khỏi gặp chuyện không may, mỗi người đều có một viên thuốc! Có tình trạng gì thì trực tiếp ăn đi!"

Sau đó mấy người bọn họ lại bắt đầu di chuyển, Thư Nhã Phù cũng đã lấy thuốc trên người mình ra đưa cho mọi người, võ công nàng không có, nhưng nói đến y thuật hay độc thuật cũng là chuyện nàng lành nghề, đưa tay ném ba viên thuốc về phía Liễu Trì, nhưng cũng không có ném cho Nam Cung Thần, nếu hắn mang theo nàng, tự nhiên có vấn đề sẽ do nàng phụ trách việc uy thuốc cho hắn!

Đang lúc nhóm người Nam Cung Thần tiến vào trong núi, Nam gia trong kinh thành Nam Phong quốc!

"Cái gì? Người nói Phong gia là người của Huyền Nguyệt quốc, bị phán xử tử hình?"

Bởi vì Nam Lão Thái Gia bị giam lỏng, nên bây giờ mới lấy được tin tức Phong gia bị bắt giam, tịch thu hết gia sản, khiếp sợ đột nhiên vỗ vãn án, đôi mắt trừng to giống như chuông đồng.

Phong gia cùng Hội Trưởng Lão có quan hệ không tệ, phải nói là rất tốt mới đúng, mà trong đó cùng Nam gia có một chút liên hệ, lúc trước Đại Trưởng Lão còn muốn kết thân cho Nam Cảnh và Phong Phiêu Tuyết của Phong gia với nhau, sau lại bởi vì Hội trưởng lão và hoàng thất xảy ra mấy lần tranh quyền đoạt lợi, nên chuyện này dần dần bị quên lãng.

Không ngờ mới không tới nửa tháng trong, Cố Trường Phong đã có hành động, không phải lôi kéo hợp nhất, mà là hoàn toàn chèn ép tiêu diệt.

"Tên Cố Trường Phong này quả nhiên ngoan độc, cứ nhiên trực tiếp đem cả Phong gia diệt trừ toàn bộ!"

Người nói chuyện chính là phụ thân của Nam Cảnh, chỉ là hiện tại trên mặt một mảnh cứng ngắc, hiển nhiên là bởi vì tin tức mới vừa lấy được.

Hắn cũng không có nghĩ đến đối tượng đầu tiên Cố Trường Phong sẽ động thủ là Phong gia, mà Phong gia lại là gian tế của nước khác, điều này thật sự là ngoài ý muốn của hắn.

Nhưng Cố Trường Phong đối với Phong gia không lưu tình một chút nào, động thủ không lưu đường sống cho bọn họ, cũng gián tiếp nói rõ, lần này Cố Trường Phong muốn đối phó Hội Trưởng Lão, nếu như là trước đây, sợ rằng vẫn còn cố kỵ đến sự tồn tại của Hội Trưởng Lão, mặc kệ là cuối cùng Phong gia có phải là người của Huyền Nguyệt quốc hay không, đó cũng là chuyện của trường bối mấy đời trước rồi, căn bản không liên quan đến mấy người hiện tại bây giờ.

Nếu như có Hội Trưởng Lão ở đó thay họ giải thích, ít nhất Phong gia cũng sẽ không có chuẩn bị gì hoặc không có thời gian tìm chứng cứ biện minh, liền bị người trực tiếp tịch biên gia sản áp giải đến pháp trường.

"Hoàng thượng thật sự chuẩn bị đối phó với người của Hội trưởng lão rồi sao? Gia gia, mấy đời Nam gia chúng ta đều là thành viên của hội trưởng lão, bây giờ hoàng thượng mượn chuyện của Tề vương Đông Ly quốc, cố ý đem chúng ta giam lỏng ở trong phủ, có phải chuẩn bị động thủ với Nam gia chúng ta hay không?"

Giờ phút này chuyện có chút nghiêm trọng, cho nên đối với tôn tử đời thứ ba là Nam Cảnh, Đại Trưởng Lão cũng không có bất kỳ giấu giếm, cũng để cho hắn thấy rõ vị trí cùng trách nhiệm của mình.

Làm con cháu Nam gia, tất cả mọi người nên vì cùng nhau cố gắng, cùng nhau nhận lấy trách nhiệm, mặc dù không vui như thế nào đi nữa, còn Hội trưởng lão sẽ còn Nam gia bọn họ, cho dù bọn hắn không nguyện ý hay thế nào đi chăng nữa, cũng là dưới hoàng quyền, nên cố gắng đem quyền lực của Hội trưởng lão nắm đến tay.

Nam Cảnh mặc dù cũng sớm đã biết được tình hình Hội Trưởng Lão và hoàng thất, hình như có đối chọi nhau, thậm chí là tranh đấu gay gắt, nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là vụng trộm .

Theo ý hắn, cho dù tranh đấu thế nào, tất cả mọi người đều phải là vì cả quốc gia Nam Phong quốc suy nghĩ, mà từ nhỏ hắn cũng nghĩ như vậy, nhưng thời gian gần đây có vài việc xảy ra, từ việc Chiến Bắc Sính vụng trộm muốn đem hắn nhốt lại, hắn cũng đã phát hiện sự việc có chút nghiêm trọng rồi.

Chỉ là hắn không có nghĩ đến, ân oán giữa gia tộc mình và hoàng thất, đã đạt đến trình độ này rồi!

Lúc Gia gia cho hẳn biết tin tức Phong gia gặp chuyện không may, trong lòng hẳn vô cùng rõ ràng, phụ thân và gia gia muốn nói cho hẳn biết, Nam gia bọn họ đã không có lựa chọn nào khác rồi.

Nếu không làm bất kỳ cứu vãn, như vậy người Phong gia vô cùng có khả năng sẽ giống như Nam gia!

"Nam Cảnh, người cũng đã không nhỏ, rất nhiều chuyện cũng biết, người cho rằng chuyện tình thật chỉ là bởi vì tiểu thế tử Tề vương Đông Ly quốc, mà hoàng thượng liền đem trên dưới mấy trăm người trong Nam phủ chúng ta, tất cả đều giam lỏng ở chỗ này sao? Liên nhi mấy ngày trước cũng đã trở lại, hơn nữa còn nói là hoàn toàn bị áp giải, nhưng người xem một chút hoàng thượng có để ý tới sao?" Đáy mắt Đại Trưởng Lão lộ ra lo lắng, nhìn tôn tử bằng ánh mắt thâm sâu.

Đối với tôn tử, mình hẳn biết rất rõ, nó cũng không cường hãn mạnh mẽ như bề ngoài, mặc dù dáng người to lớn, vạm vỡ, nhưng tâm tính vẫn rất thiện lương, không đủ hung ác và tàn nhẫn!

Mà bây giờ ông đang ép hẳn!

Mượn sức nặng tồn vong gia tộc, ép hẳn mau chóng thay đổi! Nam gia không cần những người mềm yếu!

"Gia gia, chuyện của Liên nhi. . . ." Sắc mặt Nam Cảnh rất khó coi, nhắc tới điểm này, hẳn biết không thể tiếp tục lừa gạt mình như vậy.

Hoàng thượng đúng là chuẩn bị động thủ đối phó Nam gia bọn họ rồi !

Ba ngày trước Nam Liên Nhi cũng đã trở lại, mà lúc Nam Liên Nhi chạy về Nam gia, nhìn thấy mấy binh lính ở cửa lớn của Nam gia canh gác, hung hăng đại náo một cuộc, cũng chính bởi vì trận đại náo này, mới để cho người khác biết được tiểu công chúa của Nam gia đã bình an trở về rồi.

Mà từ trong miệng Nam Liên Nhi lấy được tin tức, có thể biết Nam Liên Nhi căn bản cũng không có ý đồ mưu hại Tiểu thế tử Vương gia, ngược lại là bị người khác bắt cóc.

Chỉ là tại sao đột nhiên lại được thả ra, cũng không thể biết được!

Thật ra thì trước đây Thư Vũ Trạch sai Lê Hi đem Nam Liên Nhi bắt cóc đi, cũng chỉ muốn cho Cố Trường Phong có lý do để động thủ mà thôi, dĩ nhiên cậu cũng bởi vì mẫu thân của mình mất tích mà động tay động chân, muốn cho Nam gia đem mẫu thân của mình tìm ra, chỉ là không có nghĩ đến, cuối cùng Nhã Phù đã sớm hơn một bước, dùng một loại phương thức khác trở lại bên người Nam Cung Thần.

"Ca ca, đến bây giờ ca còn mềm long chi nữa, ca thật sự cho rằng An Thất Thất đó chính là người tốt hay sao? Muội bị người ta bắt cóc, ca một chút cũng không quan tâm, hơn nữa muội cũng đã nói rồi, nhất định là tên tiểu tạp chủng kia sai người đến bắt cóc muội, một Tiểu Tạp Chủng thì biết cái gì chứ, khẳng định chính là chỉ thị của An Thất Thất! Ca đừng cho là mấy chuyện này sẽ không có chút gì liên quan đến An Thất Thất kia, nếu như không liên quan thì tại sao có thể từ Nam gia của chúng ta chạy ra ngoài mà chúng ta lại không biết được, không phải tiện nhân ấy thì còn có ai!"

Trước đây Nam Liên Nhi ở bên ngoài cũng nghe được đội chút, giờ phút này cũng không đoái hoài tới cái khác, mặt dữ tợn đi vào, đáy mắt mang theo ghen tỵ ác độc, phần nhiên đối với Nam Cảnh rống giận.

"Liên nhi, sao muội lại có thể nói như vậy, lời như thế không phải là một nữ hài tử như muội có thể nói!"

Nam Cảnh không nghĩ tới muội muội khéo léo của mình, đáng vẻ hiện tại đứng trước mặt mình, bộ dạng cậy mạnh tàn nhẫn này, nơi nào còn có chút quen thuộc, mặc dù trước đây tính tình có chút ngang bướng, nhưng

trong mắt hắn vẫn luôn là một muội muội thiện lương không hiểu chuyện đời.

"Muội một cô gái thế nào? Ca, cho tới nay muội vẫn vô cùng kính trọng ca, nhưng bây giờ ca hãy xem lại mình có bộ dạng gì, kể từ khi An Thất Thất xuất hiện, ca đã làm cái gì? Cũng không có làm gì, ngay cả muội bị con tiện nhân kia làm hại thiếu chút nữa là chết đi, ca đã làm cái gì? ! Hiện tại lại bởi vì ả ta, Nam gia chúng ta sắp bị phá hủy, ca còn mở miệng muốn bênh vực ả?!"

Nam Liên Nhi hỏi ngược lại, đáy lòng nén lấy một luồng khí nóng, bây giờ nhìn đến bộ dạng của ca ca mình, càng thêm tức xông lên đầu.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Trở Về, Cản Đường Giết Hết

"Nam Cảnh, chính người cũng hiểu, người là tôn tử duy nhất trong gia tộc chúng ta, ta không hy vọng người trở thành một người hèn nhát!" Đại Trưởng Lão hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người rời đi, nhưng trước khi đi lại nhìn về phía Nam Liên Nhi, ánh mắt mang theo vài phần hài lòng.

Nam gia không cần người hèn yếu!

Mà các gia tộc tự lo còn không xong, lúc nào cũng bàng hoàng lo lắng, Nam gia cũng chuẩn bị động thủ! Cho dù cục diện hiện giờ là đang bị giam lỏng, nhưng kể từ khi Nam Cảnh phát hiện mật đạo trong thư phòng của phụ thân, có đôi khi lạng lẽ ra khỏi Nam phủ cũng không phải là chuyện không thể!

Ban đầu, Thư Nhã Phù làm rơi dạ minh châu trong mật đạo, càng làm cho bọn họ hiểu ra rằng, An Thất Thất lạng lẽ rời đi không một tiếng động, không làm kinh động bất kỳ người nào, e rằng là nhờ vào mật đạo trong Nam gia của bọn họ.

Cố Trường Phong phái người canh giữ Phong gia, tự nhiên sẽ biết được kế tiếp mấy trưởng lão trong Hội Trưởng Lão cũng sẽ đứng ngồi không yên!

"Hoàng huynh, Tề vương Đông Ly quốc đã rời khỏi dịch quán, hôm nay trở về nước!" Chiến Bắc Sính nhếch mắt lên, có chút không sáng khoái, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện bình thường giống như cũ.

"Hoàng đệ, không phải đệ đối với An Thất Thất là nhớ mãi không quên đấy chứ? Trẫm đã sớm phái người đi điều tra An Thất Thất đó rồi, nàng ấy

là muội muội của An Lan trong Trân Bảo Các, cũng chính là muội muội của Cảnh Phong, mà đồng thời còn có một cái thân phận khác, đó chính là nữ nhân của Tề vương Đông Ly quốc!"

Cố Trường Phong rất rõ hoàng đệ của mình, khi y thấy trong đáy mắt hoàng đệ mình có tia quý dị, liền nghĩ đến nhất định là bởi vì nữ nhân kia.

Dù sao qua nhiều năm như vậy, đó là nữ nhân đầu tiên đệ ấy đưa về! Nhưng nữ nhân như vậy tuyệt đối không thể giữ lại bên cạnh!

"Nam Cung Thần một chút hăn cũng không ghét bỏ, nữ nhân kia thật xấu xí! Bốn vương mới không quan tâm!" Chiến Bắc Sính phất phất ống tay áo, nhìn về phía Cố Trường Phong, biểu hiện một tí xiu cũng không để ý.

Cố Trường Phong khẽ lắc đầu, tùy ý cười cười, cái dáng vẻ kỳ cục này của hoàng đệ, thật đúng là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng đây chính là Chiến thần Chiến Vương gia Nam Phong quốc!

Nữ nhân tên An Thất Thất đó, mặc dù chỉ gặp qua một lần mà thôi, nhưng lại lưu lại cho hăn một chút ấn Tượng, chỉ là so sánh với An Thất Thất, hăn lại cảm thấy hứng thú với Cảnh Phong hơn!

Bên kia, đoàn người Thư Nhã Phù đã sớm tiến vào trong rừng sâu, ở trong rừng sâu, mặc dù bây giờ bên ngoài còn mặt trời còn trên cao rực rỡ, nhưng mà ở nơi này bị cây cối tầng tầng lớp lớp che phủ, nên có chút âm trầm và có xen chút hắc ám.

"Dừng lại!" Nam Cung Thần ôm Thư Nhã Phù, đột nhiên hô ngừng lại, đồng thời đưa tay ngăn lại đám người Liễu Trì đi theo phía sau.

Nam Cung Thần đã mang mặt nạ hóa trang lên mặt, chỉ là một chút thuốc dịch dung để hóa trang, bộ dáng cũng khá giống với lúc trước, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện không phải là cùng một người, tất cả cũng nhờ vào kỹ thuật dịch dung và tài hóa trang cao siêu của Thư Nhã Phù, khuôn mặt bây

giờ của mấy người bọn họ so với lúc vừa rời khỏi kinh thành Nam Phong quốc là không giống nhau.

Nhưng cuối cùng hành tung của bọn họ cũng bị lộ, sau khi mấy người bọn Thư Nhã Phù vào rừng, càng lúc càng đi sâu vào, đáy lòng cũng có chút cảm giác là lạ, cảm giác có chuyện gì đó bị mình bỏ qua rồi.

"Chúng ta không thể tiếp tục chạy như vậy!" Giọng nói Nam Cung Thần tỉnh táo làm cho mọi người có thể an định lại.

Nghe âm thanh của hắn, nhìn đôi mắt của hắn, lòng Thư Nhã Phù vốn có chút không yên cùng lo lắng cũng bình tĩnh lại, lẳng lặng nhìn hắn, muốn nghe xem kế tiếp hắn sẽ nói ra cái gì.

"Vương Gia, bọn họ mang tới người, trừ đi những người chúng ta đã thấy, e rằng còn có một số người khác, có thể lên đến mấy trăm người, nhưng chỉ vì đối phó mấy người chúng ta, người chủ mưu muốn dồn chúng ta vào chỗ chết!" Sắc mặt Bạch Ứng vô cùng khó coi, không phải e ngại, không phải sợ hãi, mà là kiêu ngạo cùng tức giận.

"Người có tính toán gì?" Thư Nhã Phù lẳng lặng nhìn Nam Cung Thần, nếu hắn kêu dừng lại, nhất định đã có chủ ý riêng.

"Trở về!"

Cặp mắt Nam Cung Thần khẽ nheo lại, quét qua hoàn cảnh chung quanh một cái, cuối cùng như chém đinh chặt sắt mở miệng nói.

Giọng nói bình tĩnh để cho mấy người họ đột nhiên cũng trừng lớn cặp mắt, mặc dù có kinh ngạc nhưng trong nháy mắt, đối với Liễu Trì cùng Bạch Ứng mà nói, mệnh lệnh của Vương gia chỉ có một kết quả, đó chính là thi hành vô điều kiện.

Nếu Vương Gia nói trở về, vậy thì trở về, không cần truy cứu lý do cuối cùng, chỉ cần đi thi hành là được!

Điều này cho thấy bọn họ rất tin tưởng Nam Cung Thần, cũng là rất tự tin đối với năng lực cùng ánh mắt của mình!

"Trở về Kinh thành!" Nam Cung Thần nhếch môi cười, trong con người màu hổ phách mang theo tự tin và cường đại không cho người ta phản bác, lần nữa kéo Thư Nhã Phù vào ngực, hai người cấp tốc hướng một phương hướng khác vọt ra ngoài, mặc dù không phải đi theo con đường cũ, nhưng cũng rõ ràng nhìn ra là hướng đi ra khỏi khu rừng.

Mà ngay lúc hai người bọn họ động thân, sau lưng hai nam nhân cùng một nam hài cũng theo tới, không có bất kỳ do dự.

"A, sớm biết thế chúng ta nên ở lại kinh thành ăn chơi thật tốt! Cần gì phải chạy một đoạn đường dài như vậy chứ !"

Thư Vũ Trạch bĩu môi, chu môi nói nhỏ không ngừng, chỉ là ánh mắt của Bạch cầu trên vai cậu không biểu hiện như vậy, tất cả đều tràn đầy hưng phấn cùng kích động, còn có một loại cảm giác kiểu kích thích khác.

Phải nói mặc dù Thư Vũ Trạch cũng là Cung chủ U Minh cung, người trong hắc đạo hay bạch đạo trên giang hồ cũng đều muốn cho cậu chút mặt mũi, nhưng mà cậu còn nhỏ như vậy, muốn làm cho người ta hoàn toàn tin phục lại là một chuyện không dễ dàng, cho nên tới nay cậu chỉ ở sau bức màn mà thôi.

Nếu như có chuyện gì cần có người ra mặt, tất cả đều do Lê Hi đi, tuy nói hện giờ cậu là thủ lĩnh của U Minh cung, nhưng cũng chỉ là một đứa bé khéo léo không hơn không kém chút nào mà thôi.

Hiện tại có đã cơ hội, có một cuộc ám sát theo ý cậu như vậy, kích thích cùng hưng phấn, ngược lại càng làm cho cảm giác lo lắng chiếm cứ hết các

giác quan trên người cậu. "Nếu hành tung của chúng ta bị tiết lộ, điều này nhất định là người trong dịch quán làm, mà bây giờ nội bộ của Nam Phong quốc hết sức loạn, từ lúc chúng ta tiến vào núi, mặc dù tạm thời an toàn, nhưng bọn người phía sau sớm muộn gì cũng sẽ đuổi tới, đoạn đường này so với trước đây quá xa, chúng ta không nên để cho bọn chúng bám đuôi, cũng không nên một trận đánh giết trực diện được, trực tiếp trở lại Nam Phong quốc mới là lựa chọn đúng đắn và cũng an toàn nhất hiện giờ!"

Nam Cung Thần đi trước, mặc dù động tác nhanh chóng mau lẹ, nhưng là cũng không có đem mục đích của mình che giấu, mà khi hắn vừa nói như thế, những người còn lại lập tức hiểu được nguyên nhân.

Bọn họ không có tiếp tế, không có nước uống, cho dù có thể né tránh bọn người ám sát đó, cũng không duy trì được mấy ngày, muốn trở lại Đông Ly quốc quá không thực tế, đã như vậy, thì nên quay ngược trở lại là biện pháp tốt nhất.

Những người này đã có lá gan động thủ ở nơi biên cảnh, như vậy mặc kệ là người của Nam Phong quốc, hay là người của người khác mai phục, thì Nam Phong quốc cũng không tránh khỏi liên can!

Làm một trong tứ đại cường quốc, nàng cũng không tin một nhóm người ngoại lai có thể lực lớn như vậy lại vô cớ xuất hiện tại biên cảnh này, nếu như không có người làm nội ứng thì làm sao bọn chúng có thể vào nội cảnh được chứ, nếu thật sự người khác dễ dàng vào Nam Phong quốc mai phục như vậy, e rằng đã sớm không còn là một trong tứ đại cường quốc rồi!

"Xèo xèo ——!" Âm thanh Bạch Cầu bén nhọn, ở trong mấy người bọn họ ngược lại có vẻ cực kỳ rõ ràng.

Bạch Cầu hưng phấn nhảy ra khỏi vai của Thư Vũ Trạch, một cái móng vuốt đưa đưa lên chỉ về phương hướng đằng trước, hoàn toàn xem mình là chỉ huy đưa lên ý kiến, khiến Thư Nhã Phù bật cười không ngừng được.

Mấy người bên này thay đổi phương hướng, mà mấy trăm tên sát thủ bên kia tìm kiếm vùng thượng nguồn cùng hạ du con sông lại không tìm được bất kỳ thứ gì, cuối cùng hiểu bị người khác đùa bỡn một phen, lập tức mang người trở về, mà đồng thời đem thủ hạ chia thành nhiều nhóm nhỏ đi vào rừng tìm kiếm, bọn họ đã nhận được mệnh lệnh sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

"Phía trước có người!"

Thư Nhã Phù coi như là người thanh nhàn nhất trong số bọn họ, mặc dù nhĩ lực cùng nhãn lực của nàng kém hơn so với mấy người cao thủ như bọn Nam Cung Thần, nhưng cho đến nay nàng vẫn là một kỳ tài y học, nên mùi vị khác thường trong gió truyền tới, nàng có thể dễ dàng đoán được mùi vị xen lẫn trong đó là thứ gì, đây chính là mùi độc tiễn của bọn sát thủ kia, trên người bọn chúng đều là mùi độc tiễn, mặc dù rất rất nhạt, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra được.

Liễu Trì cùng Bạch Ứng kinh ngạc nhìn nàng một cái, hiển nhiên có chút không tin tưởng, bọn họ chưa nhận ra được có người ở phía trước hay không, người hoàn toàn không biết võ công Thư Nhã Phù lại có thể đoán ra trước một bước.

Mặc dù không biết thiệt giả, nhưng hai người đồng thời nâng cao cảnh giác gấp bội.

Sau đó chạm mặt là đội sát thủ khoảng mười người!

"Cẩn thận!" Hiển nhiên đối phương cũng đã phát hiện ra sự hiện hữu của bọn hắn, đã có người cao giọng hô to một câu, đồng thời đưa tới sự chú ý của đồng bọn.

"Cái này cho người, dính một chút đủ bọn họ ngủ lấy một ngày một đêm rồi!"

Thư Nhã Phù từ bên hông mình lấy ra một cái hủ nhỏ, trực tiếp vứt đến trên tay Nam Cung Thần, nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện bình này cùng cái bình lúc trước Vân Nhạc Hằng lấy ra cũng không sai biệt lắm nhưng mà thuốc phấn trong bình này tất cả đều là do nàng điều chế ra trong lúc nhàm chán.

Cái bọn họ hiện tại cần không phải nghênh chiến, mà là tiết kiệm thời gian, nhất định trong lúc giao chiến sẽ có người đi báo tin, nơi này chỉ là mười người, đợi đến lúc bọn sát thủ tới e rằng sẽ lên đến vài trăm người!

Nam Cung Thần nhìn lướt qua bột phấn trên tay mình, đáy mắt lạnh lùng hào quang loé lên, cũng không có động vào bột phấn này, hừ lạnh một tiếng: "Không cần thiết! Cản đường phải chết!"

Tiếng nói mới vừa thốt ra xong, Thư Nhã Phù chỉ cảm thấy hoa mắt, rất nhanh biến đổi, chỉ cảm thấy bên tai tiếng gió cấp tốc, đợi đến lúc nàng lần nữa thấy rõ cảnh tượng trước mắt, cũng chính là thấy mười tên kia đang vút bay phía sau lưng.

Đáy lòng rất kinh ngạc tốc độ của Nam Cung Thần, chợt quay đầu nhìn về phía sau, nhìn thấy mười người kia đã sớm ngã xuống đất.

Về phần rốt cuộc là chết hay là còn sống, đây cũng không phải là chuyện nàng quan tâm!

"Chắc chắn, tốc độ này, nếu như làm sát thủ thì có thể kiếm được rất nhiều tiền đấy!" Thư Vũ Trạch theo ở phía sau, khuôn mặt mềm mại khả ái mang theo nụ cười nhạt, cười hì hì nhìn một bọn người trong chớp mắt ngã xuống, tràn đầy trêu chọc nói.

Phía sau, ba người Thư Vũ Trạch đã theo tới, mười tên này căn bản cũng không có đến phiên bọn họ động thủ, trực tiếp bị Nam Cung Thần trong một nhịp hít thở liền giải quyết hết.

"Con trai, chớ luôn nghĩ sẽ làm sát thủ, bây giờ chúng ta đang bị đuổi giết!" Thư Nhã Phù nghe được lời nói con trai bảo bối của mình, đáy lòng âm thầm oán thán, quả nhiên không hổ là thủ lĩnh sát thủ, cứ nhiên lúc này cũng có thể nghĩ đến những thứ kia, hơn nữa đối với chuyện giết người một chút cũng không có sợ hãi!

Ngửa mặt lên trời liếc mắt xem thường, con trai bảo bối khéo léo khả ái của nàng, sẽ không trở thành một tên biến thái chứ!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Hội Trưởng Lão, Huỷ Bỏ Hoàng Đế

Buổi trưa đã qua, bên trong kinh thành, tại nhà của Nhị Trưởng Lão,

Lúc này cả đình viện của Nhị Trưởng Lão đều được canh phòng nghiêm ngặt, không cho phép bất kỳ ai tùy ý tiến vào, mà cho dù là người trong phủ của Nhị Trưởng Lão, nếu không được phép cũng không thể tùy ý tiến vào.

Trong thư phòng, lúc này nếu có người ngoài thấy, nhất định sẽ ngạc nhiên, trưởng lão này không lẽ đang chuẩn bị làm chuyện đại sự gì sao? Hay là đang chuẩn bị đi họp nghị gì đó hay sao?

Chỉ thấy lúc này trong một thư phòng to lớn, lại nhìn không có chút nào là rộng rãi, chỉ thấy rất chật chội, mà tất cả những người trong thư phòng lúc này đều là thành viên của Hội Trưởng Lão, trừ Đại Trưởng Lão chưa tới, tất cả mọi người đã đến nơi này.

"Hôm nay mọi người đã đến đây, lão phu cũng không muốn nhiều lời nữa, chắc hẳn trong lòng mọi người cũng biết được ít nhiều rồi!" Sắc mặt Nhị Trưởng Lão nặng nề mà nghiêm túc nói, ngồi ở vị trí của người chủ trì, nhìn chung quanh đám người.

Mặc dù bọn họ đều có mục đích riêng, nhưng quan hệ bè phái vẫn tốt hơn hành động đơn thân độc mã, nên lúc này tất cả bọn họ mới tụ tập ở nơi đây!

Người nhỏ tuổi nhất trong nhóm người này cũng đã hơn năm mươi, cũng là người trong quan trường nhiều năm rồi, tự nhiên sẽ biết bây giờ điều bọn họ sắp nói là sự tồn vong của Hội Trưởng Lão, hoặc là có thể nói đến chuyện tương lai gia tộc của mỗi người trong bọn họ sẽ như thế nào!

"Nhị Trưởng Lão, hiện tại hãn biểu hiện vô cùng rõ ràng, Phong gia đã bị giết, Đại Trưởng Lão bị giam lỏng, có chuyện nào là không phải nhằm vào trưởng lão chúng ta hay không!" Một vị đầu tóc hoa rậm trong đó lên tiếng, nhìn lão giả có chút mập mạp, chính là Tứ Trưởng Lão trong Hội Trưởng Lão, lúc này mở miệng đáp lời đầu tiên.

"Ta cũng đồng ý với lời của Lưu lão, mặc dù trước đây chúng ta và hãn có mâu thuẫn, nhưng hiện tại hãn đã đứng ngồi không yên, hơn nữa bây giờ Chiến Bắc Sính vẫn còn ở trong kinh thành, mục đích của hãn đã rất rõ ràng!"

"Đúng vậy, Đại Trưởng Lão bị giam lỏng đã được một thời gian rồi, nghe nói đại tiểu thư Nam gia cũng đã được bọn bắt cóc thả ra ngoài, hơn nữa cũng xác nhận Nam Liên Nhi chính là bị người bắt đi, nhưng bây giờ canh phòng ở Nam gia lại càng thêm nghiêm ngặt so với trước đây!"

"Nếu ta nói hãn cũng sẽ không động thủ khinh suất như thế, dù sao trưởng lão chúng ta cũng đã ở đây sao nhiều năm, đây là tổ tông truyền xuống, còn chưa tới phiên hãn, một hoàng mao nhỏ nhỏ phá bỏ được!"

.....

Tứ Trưởng Lão vừa mở miệng, lúc này mấy vị còn lại cũng bắt đầu nhao nhao nghị luận, ở đây đều là người có quyền cao chức trọng, lại ở trong Hội trưởng lão trải qua gần hơn nửa đời người rồi, ngạo khí tự ái thể diện, tất cả, tất cả đều không cho phép bọn họ rơi xuống như vậy, những gương mặt già nua không chịu thỏa hiệp!

Lúc này từng người từng người càng nói càng kích động, trên gương mặt của mỗi người cũng hiện lên vẻ tức giận!

"Các vị, các vị! Các vị hãy nghe ta nói!" Từ lúc mở miệng nói câu đầu tiên, đến giờ Nhị Trưởng Lão cũng chưa có nói tiếp cái gì, nhìn mọi người

ngộ luận âm ỉ, tâm tình càng có vẻ kích động, giờ phút này mới đứng dậy, giờ giờ đôi tay lên, muốn mấy người chung quanh chú ý và an tĩnh lại.

Dần dần một lúc lâu sau, tất cả mọi người mới bình tĩnh lại một chút, tất cả ánh mắt đều rơi trên người Nhị Trưởng Lão đang ngồi ở vị trí đầu nào, muốn biết hẳn định nói gì.

Hôm nay chính là Nhị Trưởng Lão thông báo bọn họ đến đây tụ hội lại, mà bọn họ cũng biết, Nhị Trưởng Lão cùng Đại Trưởng Lão xưa nay quan hệ tương đối thân mật, lúc này gọi tất cả bọn họ đến đây, nhất định là có cái gì muốn nói.

"Bây giờ tên tiểu tử Cố Trường Phong kia hành động đã rất rõ ràng rồi, vừa rồi mọi người cũng đã nói như vậy, nghĩ cũng biết trưởng lão chúng ta luôn luôn bị bọn người trong hoàng thất coi là cái đinh trong mắt, nhưng Hội Trưởng Lão chúng ta chính là từ tổ tông đời trước truyền xuống, có thể nào để cho tên tiểu tử long mao chưa đủ kia phá bỏ được chứ!"

Nhị Trưởng Lão lòng đầy căm phẫn giải thích, làm cho tất cả mọi người ở đây vừa mới bình tĩnh lại bắt đầu bị kích động, trong Hội trưởng lão phần lớn đều là người lớn tuổi, nên tư tưởng sẽ càng thêm bảo thủ.

Theo bọn hắn nghĩ, đây là do tổ tông truyền xuống, bất luận kẻ nào cũng không thể đi gõ mõ cầm canh thay đổi chú ý, nếu có hành động gì thì chính là bất kính, bất hiếu, làm nghịch!

"Mọi người đều biết, chuyện trong Hội trưởng lão của chúng ta, hiểu hơn đều là do Đại Trưởng Lão làm người chủ trì, mà bây giờ Đại Trưởng Lão bị giam lỏng ở trong phủ, căn bản không thể tùy ý ra vào, mà chuyện của Phong gia, bây giờ đang cũng đã làm huyên náo xôn xao khắp Kinh Thành, chắc hẳn mọi người cũng đều biết được, một chuyện lớn như vậy hoàng thượng nói động thủ liền động thủ, đây rõ ràng chính là muốn thị uy với

chúng ta, chuyện tình quan trọng như thế, hắn cứ dễ dàng hạ phán đoán giết như vậy, căn bản hắn không có nói chuyện này cho chúng ta biết!"

"Hắn là đang hành động với ý nghĩ không có Hội Trưởng Lão tồn tại hay sao, miệt thị quyết định quy củ tổ tông! Lão phu không muốn cơ nghiệp Nam Phong quốc chúng ta tất cả đều bị hủy trong tay của tên tiểu tử này, cho nên hôm nay lão phu tìm tới các vị, chính là vì chuyện này, cần thương nghị với mọi người để có kết quả cuối cùng!"

Không thể không nói, Nhị Trưởng Lão ở trong Hội Trưởng Lão cũng có địa vị khá cao, có thể nói là chỉ đứng sau Đại Trưởng Lão, hơn nữa tuổi đời lại lớn hơn hầu hết những người ở đây, lúc này tất nhiên sẽ làm người lãnh đạo, có thể nói là thuận theo tự nhiên.

Nhị Trưởng Lão lòng đầy căm phẫn, càng làm cho mọi người càng thêm bất mãn đối với hoàng thượng, theo bọn hắn nghĩ, Cố Trường Phong chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi đầu thôi, lại có thể bác bỏ phần lớn ý kiến của người trong Hội trưởng lão, căn bản là tước đoạt quyền lợi của Trưởng Lão Hội bọn họ.

Theo quy củ, dính đến Đại Sự của toàn cả gia tộc, quyết định sau cùng phải là do hoàng thượng cùng các vị trưởng lão trong Hội Trưởng Lão cùng nhau quyết nghị, cũng không thể tùy ý đơn độc hạ phán quyết.

Mà bây giờ Cố Trường Phong lại ra đơn độc ra quyết định với Phong gia, cũng chính là dùng hành động tuyên chiến với bọn họ!

"Nhị Trưởng Lão, hôm nay ngài triệu tập chúng tôi lại đây, chắc là đã có chủ ý rồi, ngài nói thẳng ra đi!" Tứ Trưởng Lão lại dẫn đầu mở miệng.

Đều là nhân tinh, tự nhiên sẽ hiểu cái gì là trọng điểm!

"Rất tốt, như vậy lão phu liền trực tiếp nói thẳng, chỉ là trước đó ta muốn nói một câu, đó cũng không phải là chủ ý của lão phu, mà là hôm qua Đại

Trưởng Lão phái người truyền mật hàm đến cho ta, hiện tại ta đem phần mật hàm này cho tất cả mọi người thay phiên xem một chút, chuyện còn dư lại ta cũng không muốn nói nhiều, trong lá thư Đại Trưởng Lão đều đã nói tất cả, cũng vô cùng rõ ràng rồi !"

Nhị Trưởng Lão hài lòng nhìn lướt qua Tứ Trưởng Lão, hai người thay đổi ánh mắt, vừa đứng tức cách, mà Nhị Trưởng Lão nói xong những lời này, từ trong lòng ngực lấy ra một lá thư, đó chắc hẳn là mật hàm Đại trưởng lão sai người đem đến rồi.

"Đại Trưởng Lão phái người đưa tới, nhưng không phải cả Nam gia đã bị bao vây rồi sao, mật hàm này sẽ không có vấn đề chứ?" Mặt Ngũ Trưởng Lão có chút quái dị nhìn mật hàm một cái, khẽ cau mày, đáy mắt rõ ràng không tin.

"Chờ mọi người đem mật hàm xem xét, cũng sẽ không hoài nghi!" Nhị Trưởng Lão tự tin cười cười, đồng thời khẳng định nói.

Trong lúc nhất thời tất cả người trong thư phòng đều yên tĩnh lại, một cái mật hàm truyền tin được truyền lần lượt từ tay người này đến tay người khác, mà những người xem qua mật hàm, tất cả đều là một bộ dáng vẻ như có điều gì suy nghĩ, có khẽ cau mày tự hỏi, có còn một số khác lại lộ ra nụ cười khó hiểu.

Một vòng truyền đọc xong, cuối cùng mật hàm lại rơi vào tay Nhị Trưởng Lão!

"Hiện tại tất cả mọi người đã nhìn rồi, vậy cũng sẽ không có gì nghi ngờ nữa chứ, phía trên này có bút ký của Đại Trưởng Lão cùng ấn ký dành riêng cho Đại Trưởng Lão, đồng thời người còn có tự mình miêu tả rõ ràng mật đạo trong thư phòng của Đại Trưởng Lão ở phủ đệ Nam gia với chúng ta, Đại Trưởng Lão đã đem mật đạo này nói hết ra, không chỉ là muốn cho chúng ta bỏ đi nghi ngờ, nếu là có vấn đề hoàn toàn có thể theo mật đạo

này tự mình đi hỏi Đại Trưởng Lão một chút! Chỉ dựa vào một chút này, lão phu có thể khẳng định rằng mật hàm này nhất định là do Đại Trưởng Lão đích thân viết!"

Tay phải Nhị Trưởng Lão cầm mật hàm, vừa nói vừa đưa đem mật hàm bỏ vào phía trên ánh nến, từ từ đốt mật hàm, hiển nhiên chuẩn bị thiêu hủy mật hàm.

Có thể đem mật đạo nói ra, có thể nói Đại Trưởng Lão đối với chuyện này vô cùng thận trọng, cũng là chuẩn bị để cho bọn họ bỏ đi nghi ngờ!

"Thật phải làm như vậy a, cứ như vậy không phải tạo phản sao?" Sắc mặt Ngũ Trưởng Lão có chút khó coi.

"Ngũ Trưởng Lão, ta muốn chuyện này trưởng lão chúng ta sẽ có quyền lực, Quân Vương bất nhân, tổ tông quy củ ở chỗ nào, bọn ta chỉ là vì Nam Phong quốc chọn lựa minh quân một lần nữa mà thôi!" Tam Trưởng Lão nhìn mật hàm bị thiêu hủy xong trên mặt nở nụ cười, hiển nhiên là vô cùng tán đồng, bây giờ nghe trong lời nói của Ngũ Trưởng Lão có phần do dự, lập tức mở miệng nói.

Lời Tam Trưởng Lão mới vừa nói xong, chung quanh lập tức là một trận trầm mặc!

Nhị Trưởng Lão gật đầu một cái: "Đã như vậy, thì làm theo thế đi!"

.....

Hôm sau, trong lúc lâm triều, tất cả các vị đại thần đều tò mò nhìn mấy vị Trưởng Lão trong Hội trưởng lão ăn mặc chỉnh tề, trong lòng mỗi người đều có chút tò mò.

Các vị trưởng lão trong Hội Trưởng Lão bình thường sẽ không vào triều sớm như vậy, chỉ khi có chuyện quan trọng cần họp quyết nghị, mà bây giờ

tất cả trưởng lão đều đã đứng bên trong đại điện vào buổi sáng tinh mơ, gương mặt đều nặng nề mà nghiêm túc, dẫn đầu là Nhị Trưởng Lão, trên tay nâng thượng phương bảo kiếm, vây quanh nam bảo thạch được mài dũa, hoa lệ mà tượng trưng cho quyền lực!

"Hoàng thượng giá lâm!"

"Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!"

"Chúng khanh gia bình thân! Hôm nay các Trưởng lão đều ở đây, không biết các vị trưởng lão tới lâm triều là có chuyện gì quan trọng?" Cố Trường Phong một thân long bào ngồi lên long y, nhìn mọi người phía dưới đứng yên, khẽ mỉm cười hỏi.

Rất nhiều đại thần đáy lòng cũng run lên, tất cả đều rõ ràng cảm thấy không khí trong đại điện hôm nay rất quý dị, hoàng thượng mặc dù miệng mỉm cười, nhưng trong mắt lại đầy sát ý cùng với ý lạnh, cũng là không chút nào che giấu, hiển nhiên để lộ ra ở trước mặt mọi người, trẻ tuổi đã là Đế Vương, bộ dáng như vậy, mà mấy người trong hội trưởng lão sắc mặt cũng không tốt hơn chút nào.

Nhị Trưởng Lão đem bảo kiếm trên tay đưa lên, xoay người quét mắt cả đại điện một cái: "Thượng Phương Bảo Kiếm do Tiên Hoàng Khai Quốc ban thưởng, tiên hoàng đem bảo kiếm này ban cho Hội Trưởng Lão chúng tôi, chính là mong muốn Hội trưởng lão đốc thúc hoàng thượng làm việc dựa trên chính nghĩa cùng nhân từ, tránh khỏi hành động cử chỉ tàn bạo, hoang dâm vô đạo, đồng thời cũng ban quyền hạn cho Hội trưởng lão!"

Nhị Trưởng Lão đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Trường Phong đang ngồi trên ngai vị: "Hôm nay, Hội Trưởng Lão nghị quyết huỷ bỏ ngôi vị hoàng đế Nam Phong quốc của Cố Trường Phong, đề cử hiền tài khác lên ngai vàng, tạo phúc cho con dân Nam Phong quốc chúng ta!"

Oanh ——!

Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng! Nội tâm mọi người giờ phút này đều khó mà bình tĩnh!

Người của Hội trưởng lão đang nắm giữ trong tay thượng Phương bảo kiếm dao hoàng đế khai quốc ban cho, phía trước đại diện huỷ bỏ Đường Kim Hoàng Đế, loại chuyện như vậy trực tiếp làm cho cả tất cả mọi người trong đại diện sửng sờ!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Thân Thể Quan Trọng Hơn, Bồi Bổ Nhiều Một Chút, Mang Thai? ?

"Hôm nay, Hội Trưởng Lão nghị quyết huỷ bỏ ngôi vị hoàng đế Nam Phong quốc của Cố Trường Phong, đề cử hiền tài khác lên ngai vàng, tạo phúc cho con dân Nam Phong quốc chúng ta!"

"Hôm nay, Hội Trưởng Lão nghị quyết huỷ bỏ ngôi vị hoàng đế Nam Phong quốc của Cố Trường Phong, đề cử hiền tài khác lên ngai vàng, tạo phúc cho con dân Nam Phong quốc chúng ta!"

.....

Lấy Nhị Trưởng Lão dẫn đầu, một đám trưởng lão đồng thanh mở miệng, trang nghiêm hùng vĩ trên bầu trời đại điện, âm thanh ầm ầm lay động làm cho người ta khiếp sợ đến tột đỉnh!

Phế truất Quân Vương, chuyện như vậy, trong lịch sử Nam Phong quốc trước nay chưa từng xuất hiện, mặc dù Hội Trưởng Lão vẫn luôn tồn tại trong lịch sử của Nam Phong quốc, nhưng cho tới nay Hội Trưởng Lão cùng hoàng thất nói chung và hoàng thượng nói riêng, chung đụng nhìn như có mâu thuẫn, nhưng cũng chỉ là ngấm ngầm thôi, không thể hiện ra mặt, vẫn tồn tại song song với nhau, kìm hãm sự tồn tại của nhau.

Mà hôm nay ở trên đại điện,

Một đám người của Nhị trưởng lão cùng mấy người sang lập ra hội trưởng lão, lại đem mũi nhọn chĩa về phía ngai vị hoàng đế của Cố Trường Phong!

Im ăng yên tĩnh !

Một đại điện to lớn, sau khi mấy người trong hội trưởng lão lên tiếng, không có chút tiếng động nào vang lên nữa, tất cả mọi người trừng lớn cặp mắt, giống như là mình đang trong mộng, nghe được những điều kinh khủng, không chút nào tin đây là thực tế.

Bọn họ đoán được hôm nay mấy vị trưởng lão đến trong Hội Trưởng Lão, nhất định là có gì chuyện trọng đại, nhưng không ai nghĩ tới lại có thể. . . . Phế đế!

"Ha ha ha ha ——!"

Trên đại điện không một tiếng động, đột nhiên truyền đến một hồi cuồng tiếu, mang theo khinh miệt, cười to đem cả đại điện đang trầm mặc đánh vỡ!

"Phế đế! Thật là hoang đường! Các vị trưởng lão chẳng lẽ đã sớm già rồi nên mắt mờ tai yếu, si ngốc ngơ ngác, không biết tại sao các người lại có thể tồn tại được đến bây giờ ! Nam Phong quốc ta lúc nào thì đến phiên mấy lão bất tử khốn kiếp các người này ở chỗ này nói chuyện, các người muốn uy hiếp Bốn vương sao, hừ, ta thật sự hối hận khi không sớm tiêu diệt Hội Trưởng Lão chó má các người!"

Trên người Chiến Bắc Sính là trường bào bằng lông chồn, cuồng ngạo từ ngoài đại điện đi tới, ánh mắt khinh miệt mang theo lạnh lùng cùng sát ý, trực tiếp quét qua người tất cả các trưởng lão, bên khóe miệng chính là mỉm cười đầy sát ý. diễn đàn lê quý đôn

Chiến Bắc Sính là nhân vật nào chứ, chính là đường đường Chiến thần Vương Gia của Nam Phong quốc, một trong tứ đại cường quốc, thành tựu, khí phách cùng sát khí ở trên chiến trường, khát máu y hệt khí thế bây giờ, tại sao những tên trưởng lão này ở trong kinh thành hưởng phúc mà lại không biết, lại có thể tồn tại đến tận bây giờ!

Giờ phút này, sắc mặt tất cả mấy vị trưởng lão đều hoàn toàn trắng bệch, trên trán bắt đầu xuất hiện mồ hôi, nhưng bây giờ cũng đã bước đi bước đầu tiên rồi, sau cũng không thể không tiếp tục được nữa.

Chiến Bắc Sính là Chiến thần Vương Gia của Nam Phong quốc, uy tín trong lòng dân chúng rất cao, tại sao bọn họ có thể không để ý tới!

"Chiến Vương gia, người là Vương Gia của Nam Phong quốc, nhưng chuyện này lại là chuyện của hoàng thượng cùng Hội trưởng lão, tất cả trưởng lão trong Hội Trưởng Lão nghị quyết làm sao có thể nói là hoang đường!"

Sắc mặt Nhị Trưởng Lão hoàn toàn trắng bệch, bị người ngay mặt miệt thị cùng giễu cợt càng làm cho trong lòng hắn dâng lên dòng lửa giận, trên tay nâng Thượng Phương Bảo Kiếm giống như thành bùa hộ thân của hắn, phần nhiên nâng cao đôi tay.

"Chiến Vương gia, đây là Thượng Phương Bảo Kiếm, Vương Gia chẳng lẽ là muốn làm nghịch với chỉ ý của Tiên Hoàng Khai Quốc hay sao? Chẳng lẽ ngài cũng muốn làm loạn thần tặc tử hay sao?"
๖๖๖điển♥đàn๖๖๖lê♥quý♥đôn

Chiến Bắc Sính cười lạnh tiến lên: "Làm nghịch? Người, lão bất tử này có tư cách gì nói Bốn vương, lúc Bốn vương mang binh giết địch, còn lão bất tử người đang ở nơi nào, làm nghịch? Ha ha ha ha, chính là nhóm người lão bất tử các người đấy, Thượng Phương Bảo Kiếm này người có tư cách gì cầm!"

Chiến Bắc Sính động tác thật nhanh, trực tiếp đá Nhị Trưởng Lão một cái bay ra ngoài, nhanh chóng đem Thượng Phương Bảo Kiếm trên tay hắn đoạt lấy!

"Người. Người can đảm dám động thủ đối với lão phu. Người. Khụ khụ khụ khụ khụ."

Nhị Trưởng Lão bị đá bay ra ngoài, nổi gân xanh, trợn mắt nôn ra máu!

Một câu nói còn không kịp nói xong, cũng là cơ hồ có lẽ đã thoi thóp một hơi rồi !

Một cước này Chiến Bắc Sính căn bản không có nường tay, trực tiếp sử dụng nội lực, hướng chi Chiến Bắc Sính là ai, trên chiến trường giết người vô số, trên tay cũng sớm đã dính máu tươi không biết bao nhiêu, làm sao sẽ e ngại nhóm người này.

Tam Trưởng Lão đưa tay thăm dò hơi thở của Nhị Trưởng Lão, trên tay lập tức run lên, sắc mặt vốn đã trắng bệch càng thêm khó coi, hai chân mềm nhũn, trực tiếp ngã trên mặt đất, nhìn về phía Chiến Bắc Sính, mặt lộ vẻ tràn đầy khó có thể tin cùng sợ hãi.

"Nhị Trưởng Lão. Nhị Trưởng Lão chết rồi!"

Âm thanh mềm yếu vô lực, cơ hồ khiến người có chút không nghe được, chỉ là vào thời khắc này trên đại điện lại an tĩnh một lần nữa, cái này giống như bỏ lại một miếng bom nổ kinh thiên động địa!

"Nhị Trưởng Lão và đám người trong Hội trưởng lão, phạm thượng làm loạn, mưu đồ bí mật tạo phản, tội đáng chu vi cửu tộc! Người đâu, đem mấy vị trưởng lão giải xuống Thiên Lao cho trảm, toàn bộ gia tộc và tài sản đều tịch biên điều tra cho trảm!" Cố Trường Phong vẫn ngồi thẳng trên ghế rồng, mắt lạnh nhìn tất cả, giờ phút này mới lạnh nhạt mở miệng, giống như chuyện mới xảy ra vừa rồi tất cả đều không xem ở đáy mắt.

"Người tới, người đâu! Mau tới!" Ồ-diễn-đàn-lê-Ồ-quý-đôn

Sắc mặt Tam Trưởng Lão cứng đờ, lập tức hoảng sợ nhảy lên rống to, mà đồng thời mấy trưởng lão khác sau lưng, trừ đi Ngũ Trưởng Lão thì sắc mặt tất cả đều rất khó coi.

Đại diện không có bất kỳ binh mã tiến vào, những người được an bài trước đó cứ nhiên không có một chút động tĩnh, mấy người Tam Trưởng Lão tất cả đều sợ loạn lên, kinh ngạc, sợ hãi, nghi hoặc Đây đủ mọi thứ cảm xúc đều hiện lên trên mặt bọn họ.

"Tất cả mọi người đã bị khống chế, chẳng lẽ đám các người còn nghĩ đến việc khống chế được cả binh lực hoàng cung?!"

Ngũ trưởng lão đứng trong đám người, từ từ đi ra ngoài, trên mặt mang theo vài phần nụ cười.

"Người phản bội chúng ta!" Tam Trưởng Lão giận dữ gầm lên.

"Thức thời mới là trang tuấn kiệt, huống chi. Ta vốn là thần tử của hoàng thượng, vì hoàng thượng tận trung tại sao có thể nói phản bội!" Ngũ Trưởng Lão cười híp mắt lui về phía sau một bước, hướng Cố Trường Phong đang ngồi trên ghế rồng hành lễ.

"Thức thời mới là trang tuấn kiệt, huống chi. Ta vốn là thần tử của hoàng thượng, vì hoàng thượng tận trung tại sao có thể nói phản bội!" Ngũ Trưởng Lão cười híp mắt lui về phía sau một bước, hướng Cố Trường Phong đang ngồi trên ghế rồng hành lễ.

"Người."

"Chúng ta là trưởng lão của Hội trưởng lão, hoàng thượng, người không có quyền đối với chúng ta làm như vậy, đây là quy củ cùng quyền lợi mà Tiên Hoàng Khai Quốc đã quyết định!"

"Lão phu nhất định sẽ không cho phép tình huống như thế xảy ra, tất cả các người đều cúi ngay cho lão phu!"diễn đàn lê quýdon

"Liễu Đông Minh, cái tên khốn kiếp nhà người, phản đồ, trưởng lão chúng ta chính là một thể, người cứ nhiên đi theo Cố Trường Phong."

. Mấy trưởng lão tất cả đều tức giận, mặt hầm hừ, đối với chuyện bị bắt, bọn họ căn bản cũng không có thể tiếp nhận!

Chiến Bắc Sính nhìn cả đám trưởng lão mặt đỏ tới mang tai, vỗ tay một cái, ầm ầm, ở ngoài đại điện lập tức toát ra đông đảo binh lính đem trọn cả đại điện cũng vây lại rồi, một nhóm binh lính đem tất cả người của Hội trưởng lão giải xuống thiên lao.

Một cuộc "Phế đế" làm người ta khiếp sợ cư nhiên cứ như vậy kết thúc không giải thích được, từ đầu tới đuôi cơ hồ tất cả mọi người cũng không nghĩ tới, Hội Trưởng Lão sẽ mất đi thế lực như thế, hình như tất cả các thế lực của bọn hắn trước khi hành động, đều đã bị người khác tiêu trừ tan rã, hơn nữa làm đến thần không biết quỷ không hay!

Ngày kế trong Ngự Hoa Viên hoàng cung,

"Hoàng thượng cùng Chiến Vương gia động tác thực mau lẹ!"

Thư Nhã Phù không nghĩ tới, chỉ trong thời gian vài ngày mình rời đi, tình hình trong kinh thành đã thay đổi rất lớn.

Hội Trưởng Lão bị tiêu diệt, các gia tộc của các vị trưởng lão đều bị giết chết, hoặc là bị lưu đầy, còn dư lại duy nhất chính là Đại trưởng lão đã bị giam lỏng trong Nam phủ trước kia. ~~diễn-đàn-lê-quý-đôn~~

"Này còn phải đa tạ tạ Tề vương đã giúp một tay, nếu không phải Tề vương giúp một tay, ngược lại Bốn vương không nghĩ tới bọn họ cư nhiên lấy Thượng Phương Bảo Kiếm của Tiên Hoàng Khai Quốc ra!"

Chiến Bắc Sính cười híp mắt tựa vào ghế, dáng vẻ lười biếng, chỉ là đôi mắt thẳng lại nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi nào đó, giờ phút này Thư Nhã Phù đã tháo bỏ lớp nguy trang của An Thất Thất cùng Cảnh Phong.

"Hai bên cùng có lợi thôi!" Đuôi lông mày Nam Cung Thần cột nhả, "Vương phi của Bốn vương trước đây làm phiền Chiến Vương gia cứu trợ, coi như Bốn vương cũng nên nói lên một tiếng đa tạ với Chiến vương gia!"

Thư Nhã Phù liếc mắt, lời nói này của Nam Cung Thần thật là, không có chút nào khách khí, có ai sẽ hướng về phía người khác nói như vậy, cũng chỉ có Nam Cung Thần mới có thể như vậy, một chút cũng không để ý tới người khác rốt cuộc nghĩ như thế nào.

"Ha ha!" Thư Nhã Phù ở một bên, vẫn nhét đồ ăn vào trong mồm, không có một chút tự giác mình chính là nhân vật chính trong đề tài của bọn họ.

Ai, giò heo hầm xem ra rất thơm và cũng rất ngon nữa, đứng lên gặm nhất định vô cùng hăng hái!

Thư Nhã Phù căn cứ chiếc đũa của mình, bây giờ trong mắt của nàng toàn là hình ảnh của cái giò heo hầm đang đặt trên bàn ở chỗ xa nhất kia, mặc dù vô cùng thèm muốn, nhưng đây là bữa tiệc quan trọng có sự tham gia của nhân vật quan trọng của hai nước, nếu như nàng thật sự chạy đến chỗ giò heo hầm đó, như vậy thật là khó coi a!

Thật sự là phiền toái! Tại sao cái bàn này lại dài như vậy chứ, thật là hoài niệm cái bàn xoay tròn trước đây!

Thư Nhã Phù căn cứ chiếc đũa vẫn nghĩ tới, mới nghĩ như vậy, trước mặt liền có thêm một đôi đũa, quan trọng hơn là trên chiếc đũa còn có một khối móng heo nàng thèm muốn!diễn❀đàn-lê-quý❀đôn

"Vương phi, hiện tại thân thể quan trọng hơn, phải bồi bổ nhiều một chút, đây là thứ nàng thích!"

Nam Cung Thần dịu dàng cương chịu cười một tiếng, ngay sau đó ánh mắt quét qua bụng của nàng, vô cùng cương chiều dịu dàng mở miệng nói.

Thích, nàng đúng là rất thích. Chỉ là, Nam Cung Thần yêu nghiệt, xin hỏi cái gì gọi là thân thể quan trọng hơn? Cái gì gọi là phải bồi bổ nhiều một chút?

Thư Nhã Phù ngây ngốc nhìn gương mặt khuynh quốc tuyệt sắc trước mặt, da thịt tỉ mỉ, con người hồ phách toát ra dịu dàng cơ hồ muốn cho nàng ngất xỉu, còn có mỉm cười cứng chịu dịu dàng!

Thư Nhã Phù hoàn toàn không có sức đề kháng với với mỹ sắc trước mặt, cứ như vậy phản ứng chậm hơn không biết bao nhiêu chập, theo bản năng nhận lấy móng heo bắt đầu gặm, đắm chìm vào trong thế giới móng heo tươi đẹp! Hoàn toàn không có nhận ra được câu nói mới vừa rồi kia làm cho người khác hiểu lầm!

"Mẹ, người cũng thích gà hầm hạt dẻ, đối với thân thể cũng rất tốt! Nếu đã thích thì nên ăn nhiều một chút mới được!" Thư Vũ Trạch ở một bên cười trộm, sau đó thoáng nhìn ánh mắt của Tề vương gia, lập tức vô cùng khéo léo dâng lên món ăn mà mẹ mình thích.

Hai người đồng thời cử động, hậu quả trực tiếp đúng là, làm cho những người khác đồng thời nhìn về phía bụng của Thư Nhã Phù!

Dĩ nhiên, chỉ có người ngoài, thật ra thì ở đám người Nam Cung Thần, ngoại trừ Liễu Trì thì cũng chỉ có thêm Chiến Bắc Sính và Cố Trường Phong mà thôi!

Sắc mặt Chiến Bắc Sính vô cùng không tốt, một đôi mắt thẳng vào nhìn chằm chằm bụng Thư Nhã Phù, hình như muốn hưởng ứng lệnh triệu tập trong đó thật giả.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Bảo Bối? Thầy Trò Yêu Nhau?

"Tất cả đều nhìn ta làm cái gì?" Thư Nhã Phù gặm hết móng heo trên tay, mờ mịt ngẩng đầu.

"Loại nữ nhân này có gì tốt, ánh mắt Tề vương thật là đặc biệt!" Trên mặt Chiến Bắc Sính biểu hiện đầy khinh bỉ, nhưng đáy mắt lại lóe lên tia bi thương, bưng lên ly rượu trước mặt một hơi uống cạn sạch.

Thư Nhã Phù là người trong cuộc nhưng vẫn mê man như cũ, hài lòng gặm mấy cái móng heo đã thèm muốn thật lâu, thành công làm cho đầu óc nàng sững sờ, không hiểu được nên quay đầu lại hỏi.

"Nữ nhân của Bốn vương muốn thế nào thì là thế đó? Muốn làm gì thì làm cái đó? Cần gì để ý tới những cái được gọi là lễ giáo trói buộc!" Nam Cung Thần cười híp mắt đưa tay, một chút cũng không ghét bỏ bên khóe miệng Nhã Phù dính dầu nhờn nhờn, đưa tay dùng ống tay áo lau lau cho nàng, bên khóe miệng tràn đầy cưng chiều.

"Các người đang nói ta?"

Thư Nhã Phù ngây ngốc đưa tay chỉ mình, khuôn mặt mê mang càng thêm nghi hoặc nhìn Nam Cung Thần, nhìn hắt ống tay áo của hắn dính đầy vết dầu mỡ, rất có vài phần ngượng ngùng muốn lui ra, nhưng làm sao Nam Cung Thần lại để cho nàng được toại nguyện, ngược lại tay lôi kéo nàng nhích tới gần thêm mấy phần.

Thư Nhã Phù nhìn Nam Cung Thần, trên gương mặt đã nổi lên mảng đỏ ửng!

"Vương phi không cần để ý tới hắc, hình dáng của nàng là gì ta cũng thích!" Bên kia, Nam Cung Thần mặt không đỏ hơi thở không gấp nói, tự nhiên nhẹ nhàng đưa tay vuốt vuốt tóc trên đỉnh đầu của nàng.

"Xèo xèo ——!"

Bạch Cầu vùi ở trong ngực Thư Vũ Trạch, rất không hiền hậu ném tới ánh mắt khi dễ, bày tỏ mình đối với một người có thần kinh thô mãnh liệt khi dễ!

Khi dễ xong, hai móng vuốt đang cầm móng heo trước mặt mình, tiếp theo cắn ‘bẹp’ một miếng thật lớn!

"Trẫm ngược lại không nghĩ tới, Tề vương phi lại có thể thành thạo Dịch Thuật Dung như thế, thật khiến người khác hoàn toàn không nhìn ra đó là cùng một người, cho dù là trẫm cũng sớm đã thấy Cảnh Phong cùng An Thất Thất, cũng khó mà đem hai người nọ liên hệ lại với nhau, nếu không phải chính miệng Tề vương phi thừa nhận, sợ là chúng ta vẫn luôn không nhận ra!"

Hiện giờ Cố Trường Phong rất tao nhã lịch sự, rất giống dáng vẻ lần đầu tiên Thư Nhã Phù gặp hắc ở Bắc Việt quốc, nhưng bây giờ nàng đã biết được, người nam nhân trước mắt này là một Quân Vương.

Một Quân Vương giết người dứt khoát, tuyệt tình!

Đối với việc tiêu diệt Hội Trưởng Lão, nói thật, mặc dù Thư Nhã Phù cũng tự mình tham dự trong đó, nhưng đầu óc vẫn có chút choáng váng, cũng giống như Nam Cung Thần đều bày mưu tính kế, suy tính kế hoạch rất kỹ lưỡng.

Nhất cử nhất động của Hội Trưởng Lão, từ rất lâu trước đây người của Nam Cung Thần cũng đã theo dõi sát sao tình huống xảy ra của bọn người kia, mà càng làm cho nàng không thể lí giải được chính là, khi nào thì Ngũ

Trưởng Lão đã là người của bên này, nàng đều không giải thích được, e rằng đây là trong lúc nàng hoàn toàn không biết gì, trong một thời điểm nào đó hoàn thành xong giao dịch.

Thời điểm ban đầu, Đại Trưởng có thể truyền lại tin tức cho Nhị Trưởng Lão, người truyền tin tức đó thật ra là người của Nam Cung Thần an bài, Thư Nhã Phù có Thuật Dịch Dung cộng thêm hãn đã sớm có dự liệu trước rồi, chuyện đó có thể nói so với tưởng tượng của bọn hãn tiến hành được thuận lợi hơn. diễn đàn ❶ lê ❷ quý đôn

Thế lực của Phong gia bị diệt trừ triệt để, trực tiếp tạo cho Đại Trưởng Lão một loại nguy cơ cùng cảm giác cấp bách, gấp gáp, vẫn khó có thể lấy được tin tức bên ngoài trong một thời gian dài, bị trống không làm cho đáy lòng cảm thấy nóng nảy khó nhịn, nóng nảy phiền lòng, các loại tâm tình tất phải bao trùm ý thức của bọn hãn.

Lúc này xuất hiện một tên thuộc hạ hãn đã sớm thu phục, trải qua chuyện mật đạo truyền lại tin tức, có thể nói là cho hãn tìm được ánh sáng trên con đường bị sương mù che phủ.

Có đôi khi, Thư Nhã Phù thật muốn hỏi Nam Cung Thần, có phải hãn đã học một khóa tâm lý học rồi hay không, sao hãn lại có thể nắm bắt được tâm lý cùng lòng người rõ ràng như vậy!

Mà là quan trọng hơn là, đây là mật đạo Nam gia, người ngoài khó có thể biết được, hãn phái người đi ra ngoài dò thăm tin tức, dù có truyền tới tin tức nhất định cũng có sự khác biệt, hãn cũng không có hoài nghi người này là thật hay giả.

Sau khi Đại Trưởng Lão truyền tin tức lại cho Nhị Trưởng Lão, cùng với việc Hội Trưởng Lão quyết định mưu kế, an bài khiến người trong gia tộc nắm trong tay binh mã động thủ!

Hình như tất cả đều trở thành con cờ trên bàn cờ của Nam Cung Thần cùng Cố Trường Phong, mỗi một bước, từng cái cử động của đối phương, tất cả đều bị bọn họ xem ở đáy mắt.

Các Trưởng lão làm việc của mình tình thuận lợi không có vấn đề, bọn họ hoàn toàn chẳng hay biết gì, nhưng trên thực tế cũng là hoàn toàn ngược lại, nhất cử nhất động của bọn hắn tất cả đều bị hai người kia nắm trong bàn tay.

Mà điều duy nhất ngoài ý muốn, chính là việc bọn họ rời khỏi kinh thành thì gặp phải ám sát!

Đây là điều ngoài dự đoán của Nam Cung Thần, hắn không có nghĩ đến bí mật rời đi bọn họ, tin tức lại còn là để lộ rồi, hơn nữa còn làm cho người ta ở trên đường trước đó làm mai phục!

Mà trong đó, lần trước bị mang vào hoàng cung, mặc dù coi như là trời xui đất khiến, nhưng Thư Nhã Phù cũng phá hư chuyện tính toán hạ độc của Nam Liên Nhi, mặc dù coi như là nàng len lén, nhưng nếu nàng nói chuyện mình phát hiện Nguyên Phi nương nương cùng Nam gia quan hệ mật thiết, mà quan hệ với Nam Liên Nhi càng thêm thân mật.

Thời điểm nàng gặp Nguyên phi nương nương vẫn còn đang giả dạng cung nữ, trên đường đi bị phát hiện, nên Nguyên phi nương nương thu nhận nàng làm nha hoàn!

Thời điểm nàng gặp Nguyên phi nương nương vẫn còn đang giả dạng cung nữ, trên đường đi bị phát hiện, nên Nguyên phi nương nương thu nhận nàng làm nha hoàn!

Sau đó, mặc dù nàng đi theo Chiến Bắc Sính ra ngoài, nhưng Chiến Bắc Sính vừa nói, tự nhiên chuyển tới vị trí nha hoàn trong phủ hắn, lập tức liền phát hiện trong đó có một cái giếng nước bị hạ độc, nếu như đổi lại những người khác sợ rằng còn khó có thể phân biệt, nhưng đối với người trong

nghe như nàng thì có chút thuốc này làm sao làm khó được nàng, dựa vào mùi vị còn vương lại trên thành giếng, nàng cũng có thể nhận ra đó là loại thuốc làm cho thần kinh người khác xuất hiện ảo giác, từ từ bị mê muội. *diễn đàn quý ông*

Từ từ chậm rãi uống nước có chứa chất độc này vào, cuối cùng thần kinh người đó sẽ trở nên mù mịt, mơ hồ, trở thành một con rối cho người khác tùy ý sai khiến!

Nhưng đã phát hiện như vậy rồi, nên Nam Liên Nhi mượn danh Nguyên Phi làm ra chuyện tự nhiên chưa thành công!

"Ngoại trừ gia tộc của Ngũ Trưởng Lão, còn lại tất cả người trong gia tộc của Hội Trưởng Lão đều đã xử lý, hiện tại chỉ còn dư lại Đại Trưởng Lão cùng Nam gia thôi!" Cố Trường Phong cuối cùng khoan thai mở miệng.

"Nam gia!" Khuôn mặt Thư Vũ Trạch trắng nõn trắng nà nhẹ nhàng nở nụ cười, "Ta nói Chiến Vương gia, Nam Hoàng a, lần trước ta thấy đại tiểu thư của Nam gia còn có chí khí hơn hơn so với đại thiếu gia của Nam gia! Lại có thể chạy đến đây hạ độc!"

Mặc dù hạ độc chưa thành công, chỉ là hấn sai người trong U Minh các làm bộ trúng độc để cho nàng chạy ra ngoài!

"Nam Liên Nhi sao? Tiểu thế tử thật là rất thông minh, Bốn vương cũng thấy Nam Liên Nhi so với Nam Cảnh kia hữu dụng hơn nhiều, ban đầu Bốn vương muốn bắt Nam Cảnh nhưng lại có chút lười phải động thủ!" Chiến Bắc Sính cũng tán đồng mở miệng.

Bọn họ ăn ý với nhau cũng vô cùng hiểu, Nam Cảnh quá mức thiện tâm, thứ người như thế để cho bọn họ lấy ra lợi dụng không khỏi sẽ thêm lòng nhân từ, nhưng như vậy với bọn họ cũng không tốt gì. *diễn đàn quý ông*

Mà so với đại tiểu thư điều ngoa đó, nàng ta lại có hơn mấy phần nhân tâm, nhưng với thân phận là nữ nhân nên cũng không có sự uy hiếp gì lớn với bọn họ.

"Nam gia, chỉ còn lại Nam gia thôi!" Cố Trường Phong phịch một tiếng đem ly rượu để lên bàn, đáy mắt thoáng qua một tia sát ý.

Diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi tới mầm non lại trời!

Đạo lý này tất cả bọn họ đều hiểu, Cố Trường Phong có thể ngồi lên vị trí thiên tử như thế, tự nhiên cũng hiểu đạo lý này, Hội Trưởng Lão tất yếu phải trừ tận gốc, trưởng lão lớn như vậy cùng Nam gia tuyệt đối không thể đủ lưu lại, mặc dù hẳn có thể lưu lại Ngũ Trưởng Lão, nhưng còn có Nam gia, kiên quyết là không thể lưu lại.

Phủ đệ Nam gia,

Giờ phút này không có chút tin tức nào truyền tới, bọn người Đại Trưởng Lão cùng với Nam Trịnh Hồng nóng nảy cực kỳ, theo đạo lý mấy ngày nay cũng đã hành động rồi, nhưng sao không có chút tin tức nào truyền đến, cuối cùng như thế nào rồi?

"Cha, người nói chuyện lần này thật sự có thể tiến hành thuận lợi sao?"

Phụ thân của Nam Cảnh, Nam Trịnh Hồng, sắc mặt vẫn khó coi, mấy ngày nay hẳn cũng chưa có ngủ được một an ổn giấc, kể từ khi quyết định để cho Hội Trưởng Lão đối đầu chính diện với với hoàng thượng, trong lòng hẳn vẫn luôn thấp thỏm khó an.

Sắc mặt Đại Trưởng Lão rất có vài phần tiều tụy, nhưng đáy mắt còn có một phần tin chắc: "Yên tâm đi, không có việc gì, Nhị Trưởng Lão bọn họ sẽ càng chú ý, huống chi ta sớm đã đem binh lực trên tay chúng ta phân tích qua, mặc dù Chiến Bắc Sính bây giờ đang ở nơi này nhưng cũng không có bất kỳ chỗ dừng!"

Trong thư phòng, trừ đi Đại Trưởng Lão cùng Nam Trịnh Hồng, còn có một người, chính là Nam Cảnh!

Chỉ là giờ phút này sắc mặt của y cũng vô cùng khó coi, kể từ khi biết được phụ thân cùng gia gia bắt đầu hành động, trong lòng hắn luôn có một cỗ lo lắng không thôi, còn có một loại dự cảm chẳng lành, không biết làm sao, nhưng chính cũng không giải thích được có là loại cảm giác gì.

"Lão gia, lão gia!" Tổng quản đột nhiên từ ngoài cửa xông vào, thở hổn hển, "Lão gia, binh sĩ ngoài cửa lớn đã giải tán!"

"Thật? !" Đại Trưởng Lão chột từ trên chỗ ngồi đứng lên, trên mặt lộ ra thần sắc vui mừng.

"Nhất định là thành công, đi, theo ta ra ngoài!" khắp Đại Trưởng Lão khuôn mặt là vui vui mừng mừng, trực tiếp dẫn đầu đi ra ngoài.

Nam Cảnh đi theo sau lưng của cha mình, chau mày, hắn cảm giác có cái gì không đúng, đưa tay chột kéo lấy Đại Tổng Quản tới thông báo bên cạnh, sắc mặt khó coi hỏi "Chỉ có thị vệ cửa chính giải tán?"

"Đúng vậy a, Đại Thiếu Gia, tất cả thị vệ ở cửa chính đều đã giải tán rồi, nhưng cũng không hề rời đi!" Đại Tổng Quản vội vàng trả lời, hắn cũng là vừa nhận được tin tức nhìn liền nhanh chóng tới đây thông báo.

Sắc mặt Nam Cảnh càng thêm khó coi mấy phần, đưa tay kéo lấy đại tổng quản chuẩn bị đi ra, nghiêm túc ra lệnh: "Tổng quản, người bây giờ lập tức đi đến chỗ của Liên Nhi, nói muội ấy đến phòng ta, đem bộ y phục ta đặt dưới giường thay ra, sau đó hộ tống nàng rời đi, nhanh lên một chút có biết hay không!"

Y phục kia là khi hắn còn tằm bé len lén lấy được một bộ y phục binh lính, hiện tại hắn nhất định là đã mặc không vừa rồi, nhưng Nam Liên Nhi thân thể nhỏ nhắn để cho nàng thay chắc hắn tương đối vừa.

"Vâng. . . . Đại thiếu gia!" Đại Tổng Quản nhìn sắc mặt khó coi của Đại Thiếu Gia, đáy lòng cũng dần dần nặng nề, cũng bắt đầu có mấy phần phỏng đoán, ngay sau đó vội vàng xoay người hướng một phương hướng khác chạy tới.

Mà Nam Cảnh lại vội vàng bước nhanh muốn đuổi theo cha cùng gia gia của mình, nhưng mà khi hắn đuổi theo kịp cũng chính là lúc đến cửa chính.

Mà Nam Cảnh lại vội vàng bước nhanh muốn đuổi theo cha cùng gia gia của mình, nhưng mà khi hắn đuổi theo kịp cũng chính là lúc đến cửa chính.

"Gia gia!" Nam Cảnh lo lắng hô một tiếng, còn muốn nói tiếp cái gì, nhưng là bị người cắt đứt.

"Phanh —diễnđànleqđón—!"

Cửa chính Nam gia ầm ầm mở rộng ra, một đội binh sĩ áo giáp chỉnh tề phân trạm hai bên, một người trong đó trên tay cầm thánh chỉ vàng óng ánh, nhìn Nam gia mấy người xuất hiện trước mặt giống như nhìn một khối lại một khối tử thi, lạnh lùng vô tình.

"Nam gia phạm thượng làm loạn, Đại Trưởng Lão cùng Hội Trưởng Lão mưu đồ bí mật tạo phản, tất cả người của Nam gia bắt giam, tùy ý xử trảm!"

Rầm rầm rầm!

Không khác nào sấm sét giữa trời quang, đang cho là sắp tới thời điểm hạnh phúc trên Thiên đường, trong nháy mắt bị oanh hạ xuống mười tám Tầng Địa Ngục, hiện tại đây chính là cảm giác của Đại Trưởng Lão!

"Làm sao có thể? Làm sao có thể có thể như vậy?" Đại Trưởng Lão mặt đỏ tới mang tai, trừng lớn cặp mắt lên nhìn qua binh sĩ trước mắt, khuôn

mặt khó có thể tin, chỉ sợ hãn thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, Nam gia sẽ hủy ở trên tay của hãn.

"Không thể nào, Nam gia chúng ta bị giam lỏng đã nhiều ngày, làm sao có thể tham dự vào việc tạo phản hay phản nghịch, hoàng thượng! Hoàng thượng, chúng ta muốn gặp hoàng thượng!"

Người phản ứng đầu tiên chính là Nam Trịnh Hồng, giờ phút này sắc mặt của hãn mặc dù khó coi nhưng lại không có mất đi tỉnh táo, đem cha già của mình kéo ra phía sau, đi lên phía trước nhận lấy thánh chỉ, phần nhiên phản bác.

"Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, muốn nói thêm cái gì đợi đến trên đoạn đầu đài rồi hãy nói! Hoàng thượng có chỉ, kẻ làm trái giết không tha, người tới, đem mọi người trong Nam gia bắt lại, tất cả vật phẩm tịch biên, gia sản tịch thu!" Tướng lĩnh nguội lạnh không chút nào có chỗ có thể thương lượng.

"Không. Không. Lão gia lão gia."
."diễn●n☆đ●àn lê☆q●uýđ●ôn

"Ô ô ô, ta chỉ là một nô tỳ, ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết, quan gia van cầu người thả ta!"

.....

Một tiếng lại một tiếng khóc của buồn bã, cầu xin tha thứ cùng âm thanh e ngại ở cả trong bồi hồi Nam gia, mà ở ngoài Nam phủ, dân chúng hướng về phía bọn họ nói ý dựa vào cường quyền mà ngang tàn lộng hành, hôm nay rơi vào tình huống như vậy, ngược lại rất hả hê, chỉ chỉ chỗ chỗ, bàn luận xôn xao, ánh mắt khi dễ.

Vô số nghị luận cùng ánh mắt rơi xuống trên người của Nam Cảnh, bị người trói đi ra khỏi nhà mà mình đã sinh trưởng hơn hia mươi năm, Nam

Cảnh lần đầu tiên có loại cảm giác bị châm mũi nhọn trên lưng, tầm mắt mọi người hình như biến thành lưỡi dao, muốn chém giết hẳn.

Giương mắt quét qua đám người, ánh mắt đột nhiên dừng lại trên người một người trong đám người đó.

Giờ phút này Thư Nhã Phù đã hóa trang thành Cảnh Phong, đang đứng ở trong đám người, mắt lạnh nhìn người của Nam gia, bất luận là nam nữ già trẻ, bất luận là chủ nô tôi tớ, tất cả đều bị đẩy ra từng người một.

Mà lúc Nam Cảnh thấy được nàng, đồng thời, nàng cũng đã thấy hẳn!

"Không nghĩ tới chúng ta còn có cơ hội gặp mặt, ân cứu mạng của người ngày đó ta còn nợ người một lời cảm ơn!" diễ♦n♦đ♦àn♦lê♦q♦uỷ♦đ♦ôn

Bị khẩu áp qua trước mặt của Thư Nhã Phù, Nam Cảnh nhếch nhác nhưng mà trên mặt lại càng thêm mấy phần mỉm cười bất đắc dĩ, dừng lại thêm một chút hướng về phía nàng khẽ gật đầu một cái, nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn.

Thư Nhã Phù nhìn Nam Cảnh bị dẫn đi, nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp hẳn ở biên cảnh, ban đầu là một nam tử kiêu ngạo, nhưng bây giờ lại rơi vào tình huống như thế, đây đến tột cùng thì nên trách người nào?

Khẽ thở dài một cái!

Đây chính là bi ai khi sinh ra trong gia đình thượng lưu, có đôi khi căn bản không phải lỗi lầm của người, nhưng là người phải đi gánh chịu!

Nam Cảnh là con cháu trực hệ duy nhất đời thứ ba của Nam gia, Cổ Trường Phong sẽ không giữ hẳn lại!

Một tiếng cảm ơn này, nàng nhận lấy thì ngại!

Nếu như không phải là nàng cùng đám người Nam Cung Thần và Cố Trường Phong mưu đồ bí mật, không phải nàng lựa chọn giúp đỡ bọn họ đối phó Hội Trưởng Lão cũng như đối phó Nam gia, không phải mượn việc nàng rời đi mất tích, Vũ Trạch rời khỏi để làm cái cớ, hẳn sẽ không rơi vào tình huống như vậy!

"Ca ca, chúng ta đi thôi!" Thư Vũ Trạch từ trong đám người xông ra, lôi kéo tay Thư Nhã Phù, ngửa đầu mỉm cười.

"Uh, đi thôi, chúng ta đi thử những món ngon khác, dù sao hiện tại chuyện của Nam gia cũng không tới phiên hai chúng ta để ý đến!" Thư Nhã Phù biết con trai đây là lo lắng cho mình, đưa tay ngắt khuôn mặt nhỏ bé mềm mại béo múp míp, cười cười. đi về phía trước *đến *đến *lên *quay *đến

Rời đi Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch không có phát hiện, một thân hình binh sĩ gầy yếu lạng lẹ đi theo đông đảo binh lính cũng từ từ rời khỏi.

Cũng trong lúc đó, trong hoàng cung,

"Phụng Thiên Thừa Vận Hoàng đế chiếu viết, Nguyên Phi xưa nay ngang ngược càn rỡ, hành vi không ngay thẳng, lòng dạ độc ác, đồng thời cấu kết người của Nam gia ý đồ mưu hại hoàng thượng, từ hôm nay, huỷ bỏ chức vị phi tần của Nguyên Phi nương nương, cách chức làm tài tử, đến lãnh cung! Khâm thủ!"

Nguyên Phi nương nương cho tới nay luôn được hoàng thượng sủng ái, trên gương mặt mềm mại xinh đẹp, giờ phút này mặc dù xoa thêm nhiều lớp phấn đi nữa cũng khó mà che giấu một màn tái nhợt cùng tuyệt vọng kia.

Nguyên Phi nương nương cho tới nay luôn được hoàng thượng sủng ái, trên gương mặt mềm mại xinh đẹp, giờ phút này mặc dù xoa thêm nhiều

lớp phấn đi nữa cũng khó mà che giấu một màn tái nhợt cùng tuyệt vọng kia.

Nguyên Phi khiếp sợ ngã xuống trên mặt đất, cặp mắt không tiếng động ngược lên nhìn thái giám đến truyền chỉ kia, còn có mấy tên nô tài đến xem náo nhiệt.

Tại sao có thể như vậy? Nàng làm sao sẽ rơi vào nông nỗi như vậy?

Hoàng thượng xưa nay sủng ái nàng, nhiều năm qua ân ái chẳng lẽ đều là giả? Đây hết thảy tất cả đều chỉ là bởi vì Nam gia a, hiện tại Hội Trưởng Lão không còn, Nam gia cũng không còn, tác dụng của nàng cũng không còn?

"Không, không thể nào? Bôn cung muốn gặp hoàng thượng, Bôn cung muốn gặp hoàng thượng, hoàng thượng làm sao có thể tuyệt tình với bản cung như thế, tất phải là do những tên cầu nô tài các người ở trước mặt hoàng thượng vu oan Bôn cung! Tránh ra! Bôn cung nói muốn gặp hoàng thượng!"

Nguyên Phi diện mạo dữ tợn từ dưới đất đứng lên, hướng về phía thái giám hô to, đáy mắt tràn đầy nước mắt cùng không cam lòng.

"Nguyên tài tử, hoàng thượng nói không hội kiến người, người vẫn nên ngoan ngoãn đến lãnh cung đi! Đừng làm khó sái gia mới phải!"

Ngày đó dịch quán trong, Liễu trì vào trong tiền sảnh, trên tay đột nhiên cầm hai lá thư.

"Uh, ai còn viết thư tới đây, hơn nữa biết Tề vương gia người ở nơi này nên cho người tới đưa tin đây, không phải là có cái gì chuyện trọng đại chứ!" Thư Nhã Phù cười híp mắt nhìn Liễu Trì cầm hai lá thư đi vào, cười ha hả tiếp tục uống của mình trà.

Liễu Trì cười cười nói: "Vương phi lời này của người đã có thể nói sai rồi, thư này cũng không chỉ là của Vương Gia, còn có một thư là của người!"

Liễu Trì tay phải cầm một lá thư trong đó lên, hướng về phía Thư Nhã Phù giơ giơ lên, ý bảo đây là phong thư của người nào đó, chỉ thấy trên lá thư đề chữ “Cảnh Phong” vô cùng to, cách đến mấy mét, Nhã Phù cũng nhìn được nhất thanh nhị sở.

"Ta sao?" Một hóp nước trà ở trong mồm, thấy hai chữ đó thật sự là hơi khoa trương, Thư Nhã Phù thiếu chút nữa phun nước trà ra ngoài.

Ôi trời ơi!! Sư phụ, người không nên làm quá như vậy chứ!

Người muốn đưa thư đến thì liền đưa thư, tại sao chơi mấy chữ lớn như vậy chứ, hơn nữa mấy chữ này viết thật sự làm cho người ta có chút tò mò, hiếu kỳ, giống như đang xem chữ gà bới, uhm, không khác nhau là mấy.

"Khụ khụ khụ, cái này. Thư này đúng là của ta đấy, mặc dù thật sự ta không muốn thừa nhận!"

Thư Nhã Phù chống lại ánh mắt nghi hoặc Nam Cung Thần quăng tới, khóe miệng cười cười, chỉ là cái nụ cười này rất có vài phần bất đắc dĩ cùng bi khổ, người nào nhận được thư này đều có chút

"Vương phi phản ứng kịch liệt như vậy, chẳng lẽ là có người yêu mến vương phi, cho nên đặc biệt viết một lá thư đặc biệt bày tỏ tâm tình yêu mến hay sao?!"

Ngược lại đáy lòng Nam Cung Thần có chút nghi hoặc, này không biết đến tột cùng là người nào đưa tới, chỉ là nhìn dáng dấp Nhã Phù cũng biết được, nhìn bộ dáng nàng hoàn toàn không giống như muốn nhận được thư, cười cười trêu chọc, cũng đưa tay nhận lấy lá thư trên tay Liễu Trì, trên dưới lật xem xong tiện tay ném cho Nhã Phù.

"Khụ khụ, nói nhăng nói cuội gì đó? Cả ngày trong đầu liền nghĩ những thứ này, Tề vương gia, ta đột nhiên phát hiện thật sự là người vô cùng không có cảm giác an toàn a! Nếu không phải. Vương Gia lưu luyện thiếp thân vậy sao? Nô tì thật là thụ sủng nhược kinh !"

Thư Nhã Phù giáo hoạt nhận lấy lá thư Nam Cung Thần quăng ra, nhưng không có gấp gấp đi xem nội dung bức thư, ngược lại đôi mắt to đen như viên ngọc đảo quanh trên người của Nam Cung Thần, mặt cười như không cười nói.

"Nếu vương phi đã thụ sủng nhược kinh như thế, nếu như tối nay thị tẩm vương phi thì như thế nào?"

Thong thả ung dung ưu nhã nhận lấy một lá thư khác Liễu Trì đưa tới, Nam Cung Thần mặt không thay đổi sắc, mỉm cười nhìn nàng một cái.

"Ha ha ha, xem thư xem thư, Tề vương gia thiên tư trác tuyệt, ưu việt hơn người, Anh Minh Thần Võ, khuynh quốc khuynh thành, tuần nam tuyệt sắc, làm sao mà có thể không có cảm giác an toàn được chứ! Ha ha ha xem thư xem thư!"

Thư Nhã Phù đối trận Nam Cung Thần, thua trận, ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, nét mặt vô tội thuần lương, đôi tay ôm quyền để ở trước ngực, bộ dạng Thư Nhã Phù giờ phút này nói có bao nhiêu ngây thơ thì có bấy nhiêu ngây thơ, một bộ những lời mình nói đều là lời thật, rất chân thành.

Đuôi chân mày Nam Cung Thần chột nâng lên, rất hài lòng nghe Thư Nhã Phù nói, mặc dù hẳn sẽ vui hơn nếu lời nói đó được đi vào thực tế, chỉ là không vội, xem nàng làm cách nào có thể trốn khỏi lòng bàn tay của hắn.

Nhìn tâm tình dường như rất là vui vẻ, thấy Nam Cung Thần không có nói tiếp chuyện thị tẩm, Thư Nhã Phù le lưỡi một cái, mới vừa lần nữa đem tầm mắt thu hồi nhìn đến lá thư trên tay mình.

Nói thật, nàng hiện tại có chút nhức đầu!

Hai chữ “Cảnh Phong” thật to, mặc dù nói là rồng bay phượng múa cũng không quá đáng, nhưng lại làm cho người ta không thể nhận ra đó là chữ gì!

Mà quan trọng hơn là, nhìn bút tích này trong lòng nàng đã biết rõ, nàng vô cùng vô cùng quen thuộc đấy! Loại chữ rồng bay phượng múa, vô cùng xấu xí này, cố tình viết chữ làm cho người khác cảm thấy người viết chữ vô cùng sảng khoái (ý nói chữ lớn), chỉ sợ người khác không nhìn ra thôi, nên nhất định phải viết thật lớn.

Này không phải là sư phụ thần y thân ái của nàng hay sao!

Ai! Khẽ thở dài một hơi, sắc mặt Thư Nhã Phù rồi rầm làm cho Liễu Trì cùng Thư Vũ Trạch quăng ánh mắt tò mò đến lá thư!

Quả nhiên, trong lá thư. Còn là một lá thư.

Lá thư bên trong cũng viết ba chữ "Bảo bối" rồng bay phượng múa rất lớn (trong tiếng trung bảo bảo có đến ba chữ).

Liễu Trì lập tức đem đầu mình nghiêng qua, đảo mắt nhìn là thư vừa được lấy ra, sắc mặt nói có bao nhiêu nghiêm túc thì chính là có bấy nhiêu nghiêm túc, làm ra vẻ mình không thấy gì hết, chỉ là tầm mắt cũng là rơi xuống trên người của Nam Cung Thần bên kia.

Mà Thư Vũ Trạch cũng ở một bên cười trộm không ngừng, hai cái tay nhỏ bé che miệng lại, trong mắt tràn đầy ý cười đảo quanh trên người cha Vương gia thân ái cũng mẹ bảo bối của mình mấy cái.

Mà Thư Vũ Trạch cũng ở một bên cười trộm không ngừng, hai cái tay nhỏ bé che miệng lại, trong mắt tràn đầy ý cười đảo quanh trên người cha Vương gia thân ái cũng mẹ bảo bối của mình mấy cái.

Hai con mắt của Bạch Cầu đứng ở trên bả vai Thư Vũ Trạch cũng đảo quanh hắc hừ mấy cái, trong nháy mắt trở nên lóe sáng, lắt mình nhảy lên mặt bàn, chạy đến trước mặt chủ nhân thân ái của mình, hai móng vuốt ôm ngực, vẻ mặt thuần khiết vô tội, trong mắt hiện lên sắc hồng tình yêu, lơ lửng phóng ra.

Chủ nhân anh minh thần võ, người thấy chưa, Thư Nhã Phù kia không phải người tốt, nàng ở bên ngoài ngoại tình đấy!

Đến đây đi! Bạch Cầu ấm áp trong ngực, Bạch Cầu yêu chủ nhân thích nhất!

Bây giờ cái gì với Thư Nhã Phù cũng là phù vân, để cho nàng đi tìm cái người quái dị kia đi! Bọn họ mới là tuyệt phối, chủ nhân!

"Bảo bối? Ân !!" Giọng lên âm điệu, âm thanh dịu dàng từ tính, nghe không ra một chút không vui nào.

Nhưng khóe mắt Nam Cung Thần bén nhọn, lóe lên một tia sáng, là chuyện gì xảy ra đây? Ngón tay thon dài cầm lá thư Liễu Trì đưa tới, cơ hồ bị bóp gần như nát hết? !

"A ha ha ha, sư phụ ta, ha ha người bình thường thích nói giỡn!" ngón tay Thư Nhã Phù sờ sờ lỗ mũi, nhìn lá thư Nam Cung Thần trên tay, nhất thời cảm giác mình ở chỗ này xem thư thật là một sai lầm, một sai lầm a.

Cuối cùng, Thư Nhã Phù nghĩa chánh ngôn từ: "Thật ra thì Cảnh Phong là gọi ta, bảo bối là gọi Vũ Trạch bảo bối! Ân, chuyện chính là như thế!"

"Mẹ, người nói láo a, rõ ràng sư phụ thần y thích gọi người là bảo bối , hơn nữa không phải sư phụ thần y luôn nói hắt ta mới hai mươi một tuổi thôi sao!" Thư Vũ Trạch cười xấu xa, hoàn toàn không có cảm giác tội ác vì phơi bày lời nói dối của mẹ mình, vô cùng khéo léo nháy nháy cặp mắt, nói ra sự thật.

"A, hai mươi mốt tuổi, bảo bối? Thầy trò?"

Gương mặt Nam Cung Thần gió xuân ôn hoà, lá thư trên tay bị hắt triển khai động tác êm ái vo thành một cục.

"Xuy ——!" Phong thư và giấy viết thư bên trong bị chia thành hai nửa, Liễu Trì cung kính tiến lên, nhận lấy lá thư bị rách này, đáy lòng điên cuồng hét lên: Vương Gia, cái này là người đang ghen sao? Cái này là người đang ghen sao? Thư này không có lưu đây, không thể ở lại trên tay của Vương Gia được nữa, nếu không, còn chưa xem tin tức thì thư đã bị hủy rồi !

"Xèo xèo ——!"

Bạch Cầu nhảy lên, gần như sắp muốn khiêu vũ rồi, chỉ là ngại vì khí thế của chủ nhân mình giờ phút này có chút quý dị, vẫn không nên biểu hiện ra.

Chủ nhân tuần mỹ vô song, Thư Nhã Phù vứt bỏ người không phải là tổn thất của người, là lỗi của nàng ta!

Đến đây đi! Đi tới bộ ngực vĩ đại rộng rãi của Bạch Cầu cảm thụ ấm áp đi, Bạch Cầu đối với chủ nhân là chân thật và trung thành nhất trên đời đây!

Chỉ là dù vượt qua sự khác biệt chủng tộc, tình yêu này cũng không đem lại kết quả gì, Bạch Cầu một phen tỏ tình chân tình cùng nội tâm hoạt động hoàn toàn không có truyền đến được cho Nam Cung Thần, Bạch Cầu vẫn ôm một khóa yếu ớt và trái tim cường đại bằng thủy tinh, hướng về phía chủ nhân bày tỏ nội tâm ái mộ!

Bất đắc dĩ, Thư Nhã Phù nhìn chăm chăm Nam Cung Thần khí thế cường đại, yên lặng mở ra lá thư viết "Bảo bối", lấy ra lá thư bên trong, quét mắt qua một cái, sắc mặt càng lộ vẻ thấp thỏm nhìn Nam Cung Thần.

Trên mặt Nam Cung Thần lại không có một chút biểu hiện tức giận, gió xuân ôn hoà, dịu dàng mỉm cười, ánh mắt cứng chiu có thể để cho bất kỳ nữ nhân nào đắm chìm ở trong đó.

Nhưng hiện tại Thư Nhã Phù chỉ cảm thấy trận trận Hàn Phong, cùng ánh mắt như muốn giết người!

"Bảo bối thân ái, vì sự đối với người Một Ngày không gặp như cách Ba Năm, chúng ta coi như đã có 229 ngày không có gặp mặt, cách nhiều cái xuân xanh như vậy, vì sự nghĩ tới người tâm đều không được an bình, đêm không thể say giấc, bảo bối thân ái chúng ta gặp mặt đi! Nhớ tới chỗ cũ a, sự phụ yêu người, !"

Thư Vũ Trạch vô cùng không hiểu hậu nghiêng đầu qua xem, đem nội dung trong thư tất cả đều nói ra, cuối cùng còn chu miệng của mình hôn một cái.

Sự phụ đại nhân, người không cần phải yêu nghiệt như vậy a! Thư này người viết có bao nhiêu mập mờ!

Thư Nhã Phù rõ ràng có loại muốn kích động đến mức phát điên, nội tâm có một tiểu nhân ôm đầu rối rắm giận!

"Ha ha, sự phụ có thể là theo lời nói của sự huynh nên biết chuyện của ta, cho nên để cho ta trở về một chuyến!" Trắng xanh vừa đem thư nhét về trong lá thư, Thư Nhã Phù cười ha hả nói.

"Bảo bối thân ái? Sự phụ yêu người? Bốn vương thế nào không biết sự phụ của vương phi lại yêu nàng như thế?" Cười híp mắt cất bước đi tới, đưa tay vén lên tóc Thư Nhã Phù rũ, khoe miệng mỉm cười làm cho người ta ngất xỉu, âm thanh trầm thấp khàn khàn mang theo từ tính, mê hoặc, làm cho người ta choáng váng.

Liễu Trì cực kỳ thức thời cầm lá thư bị xé tan nát đi dán lại, Thư Vũ Trạch nhanh chóng lôi kéo Bạch Cầu còn đang chìm trong ảo tưởng ở một bên, mặt cột nhả không có ý tốt xem cuộc vui chuồn êm ra ngoài.

"Này, người tránh ra một chút, sư phụ gửi thư cho ta, người không cần suy nghĩ nhiều!" Thư Nhã Phù có vài phần khó chịu.

"Vũ Trạch nói sư phụ nàng mới hai mươi một tuổi, sư phụ trẻ tuổi cùng vương phi của Bốn vương đã có một đoạn tời gian ở bên nhau, Bốn vương cùng vương phi ở chung một chỗ hình như cũng chưa tới 229 ngày thì phải!"

Nam Cung Thần không có lui ra, ngược lại tiến thêm một bước, đưa tay đem Thư Nhã Phù kéo vào trong ngực, gương mặt hiện lên nét bi thương, con người màu hổ phách nhìn thẳng vào đôi mắt của Nhã Phù.

"Người đừng suy nghĩ nhiều như vậy! Sư phụ, lão nhân kia rõ ràng cũng đã bốn mươi năm mươi tuổi rồi, rất thích giả bộ trẻ tuổi, người đừng bị lời của tên tiểu tử Thư Vũ Trạch đó lừa gạt! Hơn nữa ta theo sư phụ học y thuật lâu như vậy, tự nhiên thời gian đi theo bên cạnh hắn cũng tương đối dài, người không thể so đo như vậy!"

Gò má của Thư Nhã Phù hồng lên, ngửi được mùi vị trên người Nam Cung Thần truyền tới, thân thể nhất thời cũng cảm giác trở nên nóng bỏng, nhất là con người màu hổ phách trước mắt, thâm tình nhìn nàng, để cho nàng theo bản năng muốn né tránh.

"Thì ra là vương phi thích nam nhân thành thực, đó là ở ghét bỏ Bốn vương quá trẻ tuổi? Vương phi thích cùng sư phụ ở chung một chỗ hơn?"

"Thì ra là vương phi thích nam nhân thành thực, đó là ở ghét bỏ Bốn vương quá trẻ tuổi? Vương phi thích cùng sư phụ ở chung một chỗ hơn?"

"Ta mới không thích trâu già, lại nói ta cũng vậy không phải cở non!"

"Bốn vương lại lớn tuổi hơn nàng, nàng là ở ghét bỏ Bốn vương già rồi?"

"Vương Gia Anh Minh Thần Võ, tuần lãng vô cùng, không có chút nào là già, người khác đều cho rằng ta là tỷ tỷ của người, ta tương đối già!"

"Người và sư phụ ở chung một chỗ đã được một thời gian dài, chúng ta quen biết đã được bao lâu đây?"

"Ta và sư phụ ở chung một chỗ cũng được khoảng thời gian dài, nhưng chưa cùng người ở chung lâu như vậy!"

.....

"Choáng nha! Xong chưa! Con trai chúng ta cũng sinh ra rồi, không phải người vượt trên ta chính là ta vượt trên người, người ăn quỷ dấm a!"

Cuối cùng Thư Nhã Phù bị một câu lại một câu hỏi oanh tạc của Nam Cung Thần, trong giây lát đẩy hẳn ra, chột vồ lên bàn một cái, hướng về phía hắn gầm thét rống giận.

"Hì hì. Ha ha ha ha ha ha!"

Nam Cung Thần nhìn nữ nhân tức giận bùng nổ trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp động lòng người tức giận, một đôi mắt mở to trừng lên giống như chuông đồng, gò má vì tức giận mà hồng hồng nhìn thật đáng yêu, nhìn giống như một con mèo con đang nổi giận.

Nhìn chằm chằm Nam Cung Thần cười nghiêng ngả đứng muốn không vững trước mặt, Thư Nhã Phù mới đột nhiên giật mình nghĩ đến một chuyện, cộng thêm mới vừa mình nổi giận nói ra cái câu nói kia, gương mặt vốn chỉ hồng hồng nay đỏ ửng như quả ớt.

"Hì hì! Mẹ đại nhân chống lại Tề vương gia, quả nhiên vẫn bại a!"

Thư Vũ Trạch đứng ở cửa sổ, ngửa đầu nhìn trời, cuối cùng yên lặng cảm thán đưa ra một câu kết luận.

Trong phòng, Thư Nhã Phù bình tĩnh lại, sắc mặt khôi phục lại bình thường, liếc mắt nhìn Tề vương gia đang cười không có chút hình tượng nào cả, tức giận khẽ thở dài một hơi.

Nàng thật đúng là có vấn đề rồi, nếu như không phải thật sự quan tâm Nam Cung Thần, nàng cũng không đến nỗi sẽ bị hấn như vậy đùa bốn như vậy, rõ ràng mình cũng biết sư phụ mình là dạng đức hạnh gì, huống chi Nam Cung Thần nghiệt yêu này sự tự tin của hắn rất mạnh, làm sao có thể vì một nam nhân liên tùy tùy tiện tiện tức giận mất trí.

"Nói thật với người, sư phụ ta tìm ta nhất định là có chuyện gì, cho nên ta muốn đi tìm sư phụ một chuyến!" Thư Nhã Phù lần nữa ngồi trở lại đến trên ghế dựa, đem mặt Nam Cung Thần mỉm cười xem như không thấy.

"Ta hiểu rõ, sư phụ nàng nhất định là có chuyện mới chịu tìm nàng, bình thường thần y cũng khó có thể gặp được một lần, ta cùng nàng đi gặp!"

Trên mặt Nam Cung Thần vẫn như cũ, không có thu lại nụ cười, ngồi vào vị trí bên cạnh Nhã Phù, đưa tay nắm lấy tay của nàng, vừa lòng chơi đùa bàn tay mảnh khảnh trắng nõn nhỏ bé, một chút cũng không để ý mở miệng nói.

"Người cùng ta đi gặp?" Thư Nhã Phù lập tức lắc đầu, "Cái này không thể được, tính khí của sư phụ ta, chỗ ở cũng là không để cho người tùy tiện đi vào, người theo ta đi khẳng định không cho người vào!"

"Sư phụ nàng nếu biết nàng là bảo bối, bảo bối này đã bị ta đoạt đi, chẳng lẽ người giành người của y, y cũng không muốn gặp?" Nam Cung Thần chưa chịu từ bỏ ý định, vẫn vuốt vuốt bàn tay của nàng như cũ.

"Cái này không được, tính tình của sư phụ ta người cũng có nghe nói qua, chỉ cần người sơ ý một chút liền hạ độc cổ quái lên người người, khẳng định sẽ để cho người vô cùng khó chịu, hơn nữa mới vừa rồi Liễu Trì không phải cầm lá thư đến hay sao, nhất định là có chuyện gì đó cần người xử lý!"

Thư Nhã Phù rút tay về, đưa một tay bắt lấy mặt của hắc quay lại, nhìn mặt của hắc nói thật: "Người nghiêm chỉnh một chút cho ta, đừng cười hì hì nữa! Ta biết rõ người là lo lắng bọn người Phù Tang bên kia, nhưng mà ta lại không hy vọng người bởi vì chuyện của ta liền bỏ lại việc người cần chuyệngiải quyết, ta có thể tự bảo vệ mình tốt, mặc dù ta không biết võ công, nhưng là Vũ Trạch biết, còn có thủ hạ của hắc, lại nói đánh không lại ta còn không chạy nổi sao? Sư huynh cũng cho ta một số thuốc, còn có một số thuốc ta tự điều chế nữa!"

Thì ra là nàng biết tất cả!

Nam Cung Thần đáy lòng có chút cảm động, nên nói nàng là thông minh khéo léo hay là nói nàng quá ngu ngốc đây... ?!

Đưa tay, đem nữ nhân trước mặt kéo vào trong ngực, Nam Cung Thần tựa đầu vào đỉnh đầu của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài phía sau lưng nàng, không có tiếp tục nói những chuyện khác nữa, nếu nàng đã nói như vậy rồi, hắc sẽ tuân theo ý nguyện của nàng, huống chi có người hắc biết cũng ở chỗ thần y đó, có hắc ở nơi đó, nàng sẽ không có nguy hiểm.diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn

Nàng không phải cần như con chim non một mực nằm dưới cánh chim hắc để hắc bảo vệ, muốn trở thành Hùng Ưng giương cánh bay lượn ở trên trời như vậy nhất định phải rời đi cánh chim của hắc.

"Ta đồng ý với nàng, nhưng là nàng cũng phải hứa với ta, nhất định phải tự bảo vệ tốt mình, không có việc gì thì đừng xen vào chuyện của người

khác, bảo vệ mình là điều quan trọng nhất, có biết hay không!?"

Sau hồi lâu, Nam Cung Thần mới mở miệng, có một số việc quả thật cần hẳn đi xử lý, Đông Ly quốc gần đây vẫn không yên ổn, trong khoảng thời gian hẳn rời đi này sợ rằng có vài người đã là không kịp đợi, mà khi bọn họ chuẩn bị về nước gặp phải bọn người kia, e là do những người đó phái thôi.

"Ta cũng không phải là đứa bé như Vũ Trạch, người lo lắng cái gì!" Từ trong ngực Nam Cung Thần ngẩng đầu lên, Thư Nhã Phù bất mãn.

"Ta cũng không phải là đứa bé như Vũ Trạch, người lo lắng cái gì!" Từ trong ngực Nam Cung Thần ngẩng đầu lên, Thư Nhã Phù bất mãn.

"Nếu như nàng là Vũ Trạch, ta ngược lại không lo lắng!" Nam Cung Thần nghiêm trang.

"Người nói."

Giận, Thư Nhã Phù chột ngẩng đầu, trợn mắt chuẩn bị phản bác, chỉ là người trước mắt chột phóng đại, trên miệng bao trùm lên tới cánh môi trực tiếp đem lấy lời nói nàng còn muốn nói tiếp ngăn trở, môi lưỡi vén, cảm giác mềm mại nóng rực, trong nháy mắt cuốn lấy toàn thân, cả người cũng mềm nhũn xuống, môi lưỡi quấn lấy nhau dây dưa, để cho cả người nàng lâm vào một mảnh mơ mơ hồ hồ trống không, đại não cái gì cũng nghĩ không ra, mới vừa muốn nói cái gì liền quên không biết đến chỗ nào rồi.

Cánh môi hàm răng, cái lưỡi xông vào dây dưa lửa nóng, để cho nàng mê mang trong đó, cả người mềm nhũn ở trong ngực Nam Cung Thần, đôi tay không biết lúc nào thì đã quàng qua cổ của hắn, cả người dán chặt ở trên người của Nam Cung Thần.

Không biết thời gian hôn qua bao lâu, cho đến khi Thư Nhã Phù cảm giác mình đã sắp không thở nổi, mới được thả lỏng .

"Tề vương gia, người chiếm tiện nghi của ta!"

Nam Cung Thần nhìn nữ nhân trong ngực mềm mại tuyệt mỹ, đột nhiên nội tâm có loại thỏa mãn tràn đầy, lấy được nữ nhân như vậy làm vợ, cuộc đời này cũng đủ rồi!

Trong Vĩnh Thọ cung của hoàng cung, Cố Trường Phong nhìn gương mặt hoàng đế mình thỉnh thoảng lại thất thần, đáy lòng khe khẽ thở dài, đem chủ đề mình đang nói ngừng lại, đưa tay gõ bàn một cái.

"Hoàng đế, người thích Thư Nhã Phù đó sao?" Cố Trường Phong lần đầu tiên thấy được hoàng đế mình thất thần như vậy.

Trước là An Thất Thất, bây giờ là bởi vì Thư Nhã Phù, mà bây giờ lại biết được hai người thật ra thì chính là cùng một người, một nữ nhân thông tuệ như vậy quả thật rất hiếm thấy.

Cho dù là hãn, nếu như không phải biết nàng đã làm vợ làm mẹ của người khác, chỉ sợ hãn cũng sẽ không dễ dàng buông tay như vậy!

"Hoàng huynh người chém gió cái gì, ta chỉ là đang suy nghĩ một chút chuyện! Hoàng huynh người đừng quên nàng ta là Tề vương phi!" Chiến Bắc Sính từ trong sững sờ bị kêu tỉnh, tùy ý cười cười mở miệng nói.

"Ta cảm thấy chính hoàng đế cũng nên nhớ rõ, nàng là Thư Nhã Phù, là Tề vương phi của Tề vương Đông Ly quốc!"

Hình như là muốn cảnh tỉnh nhau, cặp mắt Cố Trường Phong nhìn chăm chú trên người của Chiến Bắc Sính, từng chữ từng câu y hệt nhắc nhở, vừa hình như là đang nhắc nhở hãn, Thư Nhã Phù sự thực là Tề vương phi, lại giống như là ở tự nói với mình, có một số việc không thể làm, mà có vài người hãn không nên suy nghĩ nhiều!

Đến đây, tấm màn che cuối cùng của Nam Phong quốc cũng hạ xuống!

Tất cả mọi người biết được, Nam Hoàng Cỗ Trường Phong cùng Chiến Vương gia lấy thế lôi đình, xử tử tất cả người của hội trưởng lão, người Hội Trưởng Lão phạm thượng mưu đồ tạo phản, làm cho người người nổi giận muốn tiêu diệt, mà lần này nội bộ Nam Phong quốc loạn lên như vậy, cuối cùng có hai người bỏ trốn được, lại phát hiện là hai nữ tử, một là Phong Phiêu Tuyết của Phong gia, một là Nam Liên nhi của Nam gia, hai nữ tử này bị Nam Phong quốc truy nã, nhưng cuối cùng lại tất cả đều không rõ tung tích!

Nam Phong quốc trong khoảng thời gian ngắn, tập quyền với hoàng quyền, Hội Trưởng Lão phân đi quyền lực đã trải qua nhiều triều đại như vậy, kết cục lại bị diệt triệt để làm cho người ta khó có thể giải thích được!

Mà trong cả quá trình, dẫn đạo chuyện này là Tề vương gia cùng Tề vương phi của Đông Ly quốc cũng không có bất kỳ người nào biết được, đến tột cùng trong lúc đó chuyện gì xảy ra?

Mà sau khi Hội trưởng lão bị tiêu diệt, quyền hành tập trung trên tay Nam Hoàng, dưới sự thống trị Cỗ Trường Phong quốc thái dân an, Nam Phong quốc cùng Đông Ly quốc quan hệ ngày càng mật thiết! Còn đây là nói sau!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Lão Già Người Luyện Quỷ Hoa Bảo Đến Rồi ! !

Màn đêm buông xuống, nặng nề bao phủ ở trên hoàng thành.

Tối nay sao ít trăng mờ, trong không khí mang theo vài phần hơi thở nóng bức, còn có một cỗ không khí nóng ran làm cho người ta cảm giác rất phiền muộn, mây tầng lẫn lộn, một chút cũng không có thời tiết trong ngày xuân sáng khoái lạnh lẽo, ngược lại là mấy phần mùa hè phiền muộn.

Sắc trời rất là không tốt, nhìn âm trầm, nhìn thời tiết như vậy e là không lâu nữa sẽ có một trận mưa thật to, thế nhưng hoàng thành Đông Ly quốc lúc này vẫn sáng chói hoa lệ như cũ, trong hoàng cung giăng đèn kết hoa, trong ngự hoa viên, tất cả đóa hoa nở kiêu diễm ước át, tranh kỳ đấu diễm, bên trên treo lồng đèn đỏ thắm.

Ánh đèn sáng trong cung đình nhuộm cả một mảnh cung điện, sắc hoa kiêu diễm, nhiều màu chen nhau, rực rỡ chói mắt người nhìn.

Bên trong cung hoàng cung Đông Ly quốc, dây lụa trang trí làm các nơi càng thêm hồng, không khí mang theo vui mừng nhuộm sắc một khoảng trời, trong cuộc sống như thế này, trong hoàng cung Đông Ly quốc, cực kỳ náo nhiệt!

Đương Kim hoàng thượng lên ngôi chỉ mới được một thời gian ngắn thôi, mà dưới gối chỉ có hai hoàng tử cùng ba công chúa, so sánh với số lượng công chúa cùng hoàng tử của tiên hoàng mà nói, số lượng trên là thiếu rất nhiều, mà Đại hoàng tử nay cũng chỉ mới tám tuổi thôi, còn một vị hoàng tử khác thì mới ra đời chưa được bao lâu, ba vị công chúa khác cũng còn rất bé.

Ngày hôm nay trong hoàng cung Đông Ly quốc, tất cả các vị triều thần đều đến đông đủ, phi tần rồi rít trang điểm ăn mặc, mềm mại muôn màu trong cung điện, chỉ vì hôm nay chính là ngày Thái Tử Đông Ly quốc cưới thái tử phi.

Thái Tử Đông Ly quốc chỉ mới tám tuổi, cưới vợ, chính là cưới con gái của biểu muội Hầu gia, Mạc Vân Dao!

Mạc Vân Dao, con gái vợ cả của thương nhân họ Mạc được sủng ái vô cùng, mà nay được chọn làm thái tử phi từ bé cho thái tử, có thể nói sau này chuyện làm ăn của Mạc gia càng được thuận buồm xuôi gió, Mạc gia từ trước đều hết sức tập trung buôn bán, đối với việc triều chánh không có tham dự gì.

Vậy mà hôm nay con gái vợ cả của Mạc gia, con gái sáu tuổi của Đại công tử Mạc Hạo Vũ, trở thành đương kim thái tử phi, tương lai sẽ làm hoàng hậu nương nương, đây không phải là bởi vì Mạc gia sẽ không chỉ có buôn bán, sau này ở triều đình trên, tất phải cũng phải cho Mạc gia một chỗ ngồi!

Nắm giữ thực lực kinh tế, lại có trên triều đình, hậu cung trợ lực, trong mắt mọi người, Mạc gia thay thế vị trí của An gia, thậm chí là vượt qua!

"Phụ thân, tại sao muốn gả con cho cái tiểu tử thúi kia, con không thích hẳn!"

Trong cung điện, Mạc Vân Dao sáu tuổi chu môi, dặt tay Mạc Hạo Vũ, tràn đầy không vui oán trách nói.

"Cha cũng không muốn con vào cung! Aizz, chỉ là hoàng thượng đã hạ thánh chỉ."

Mạc Hạo Vũ nhú mày một cái, trong đáy mắt có mấy phần giận dữ, chỉ là hôm nay đông đảo thế lực của Mạc gia cũng bị hoàng thượng bí mật phái

người can thiệp, khiến cả Mạc gia trong vòng mấy tháng gần đây buôn bán bị trì trệ nghiêm trọng, nhưng nếu như nói bởi vì cái dạng này để cho hãn đi bán nữ nhi để đổi lấy tiền bạc, hãn quả quyết, chắc chắn là sẽ không đồng ý!

Chỉ là hoàng thượng lấy thánh chỉ uy hiếp, trực tiếp yêu cầu Vân Dao vào cung làm thái tử phi, nếu như cãi lời, đó chính là kháng chỉ bất tuân!

Dựa vào việc hôm nay hoàng thượng nhìn người luôn dùng con mắt không tin tưởng, sợ rằng sẽ coi đây là lấy cớ, tìm cách tịch thu gia sản của Mạc gia thành của mình!

"Cha." toàn thân Mạc Vân Dao mặc giá y đỏ thẫm, dáng người nhỏ nhỏ nhìn rất đáng yêu, trên khuôn mặt mềm mại hồn nhiên lại như muốn khóc, nhìn rất đáng thương.

"Tiểu Vân Dao của chúng ta đây là thế nào, trong ngày đại hỉ lại ở chỗ này khóc nhè đây?"

Một tiếng trêu chọc từ ngoài cửa truyền đến, hấp dẫn lực chú ý của tiểu oa nhi đang chực khóc, mà người tới chính là nhị hoàng tử ngày xưa, Nam Cung Viêm.

"Viêm Thúc Thúc, con không muốn gả cho cái tên tiểu hài tử đó, con không muốn gả không muốn gả!" Mạc Vân Dao vừa nhìn thấy Viêm Thúc Thúc quen thuộc của mình, lập tức liền nhào tới, gương mặt không vui không cam lòng.

"Tiểu hài tử? Chính con còn nhỏ hơn thái tử hai tuổi, chính con cũng là một tiểu hài tử đấy, sao lại có thể nói người khác như vậy chứ!" Nam Cung Viêm cười híp mắt vuốt vuốt đầu Mạc Vân Dao, có thể nói nha đầu này là lớn lên như thế nào hẳn đều nhìn thấy, khéo léo hiểu chuyện, thỉnh thoảng lại có cảm giác rất chính chắn, rất thích nói những đứa bé khác là tiểu hài tử.

ᵀᵈᶦᵉṇ-ᵈᵃṇ-lê-ᵂᵘᵗᵞᵅᵇᵈᵒṇ

"Nô tài tham kiến Vương Gia, Mạc công tử! Vương Gia, Thái tử phi nương nương nên đi ra rồi, Thái tử phi nương nương, ngài mau cùng nô tỳ đi ra ngoài mới phải, cũng đã sắp đến giờ lành rồi!" Hi nương lúc này từ bên ngoài đi vào, giờ lành sẽ phải lập tức đến, nhìn thái tử phi nho nhỏ vẫn còn khóc đến hoa lê vũ đài, cộng thêm Viêm Vương Gia cũng ở nơi đây, trong bụng gấp gáp chỉ có thể tiến lên đây dụ dỗ.

"Ta không, ta không muốn!" Mạc Vân Dao một chạy nhanh tới sau lưng Nam Cung Viêm ẩn núp.

"Vân Dao, con có biết hay không, hôm nay Thần thúc thúc của con cũng trở lại, không phải con muốn cho Thần thúc thúc xem đáng vẻ dễ thương của con như thế nào hay sao?" Nam Cung Viêm cười híp mắt lừa gạt, còn mang ra Tề vương tiểu nha đầu thích nhất.

"Thật, hôm nay Thần thúc thúc cũng tới sao?"

Quả nhiên, vừa nói đến Nam Cung Thần, khuôn mặt Mạc Vân Dao vốn không vui còn mang theo nước mắt, lại lập tức chuyển âm vì chuyện này, cười rộ lên dặt tay áo Nam Cung Viêm, vội vàng muốn biết đến tột cùng đây có phải là thật hay không!

Ngược lại Nam Cung Viêm không một chút có kinh ngạc, Mạc Hạo Vũ bên cạnh hình như là tập mãi thành thói quen, nữ nhi nhà mình kể từ khi ba tuổi trong lúc vô tình gặp qua Tề vương gia một cái, sau đó la hét thề thốt sau này lớn lên sẽ gả cho Tề vương gia làm Tề vương phi của người, những người khác ai cũng không lấy, hơn nữa vừa thề chính là thề ba năm, đến bây giờ sáu tuổi vẫn nhớ mãi không quên, không thể không nói sự kiên nhẫn của nàng thật là kéo dài.

"Tốt lắm, mang Thái tử phi đi ra ngoài!"

Trong điện giờ phút này chỉ còn sót lại Nam Cung Viêm cùng Mạc Hạo Vũ cùng với mấy tiểu nha hoàn phục vụ, đuổi mấy tiểu nha hoàn ra ngoài,

Nam Cung Viêm thu vào mỉm cười trên mặt, nhìn về Mạc Hạo Vũ: "Hắn hiện tại càng ngày càng không thể kiềm chế mình được rồi, đối với người động thủ, thậm chí ngay cả Vân Dao hắn cũng chuẩn bị lấy ra làm con tin!"

"Vị trí hắn có được hiện nay vốn là danh không chánh mà ngôn không thuận, cộng thêm có rất nhiều người hoài nghi việc đó, hiện tại có một số người thấp thỏm hành động rồi, mới an định lại Đông Ly quốc chưa được bao lâu, e là lại sắp xảy ra loạn chiến rồi!" Mạc Hạo Vũ biết trong miệng Nam Cung Viêm nói hắn đó là đang ám chỉ ai, sắc mặt cứng đờ, cũng rất là nặng nề mở miệng nói.

"Trên đường Thập hoàng đệ trở về, ta sớm liền dò thăm tin tức, ở cảnh nội Nam Phong quốc, hắn cũng đã động tay một lần rồi, chỉ là chưa thành công, hiện tại thập hoàng đệ trở lại sợ là."

Sắc mặt Nam Cung Viêm không được tốt lắm, hắn tự nhiên cũng có đường dây tin tức riêng của hắn, huống chi cho tới nay hắn vẫn có liên lạc với Nam Cung Thần, từ biết chuyện bọn người của Nam Cung Thần bị ám sát ở cảnh nội của Nam Phong quốc, hắn liền phái người đi điều tra rồi, mà tất cả đầu mối cũng chỉ hướng về phía Đường Kim hoàng thượng Nam Cung Chiêu.

Thập hoàng đệ có năng lực cùng tài trí như thế nào, hắn vô cùng rõ ràng, mà hắn biết được chuyện, nghĩ đến thái hậu nương nương cùng với hoàng thượng cũng đều rõ ràng!

Chính là bởi vì như vậy, cho nên hắn mới sẽ không kịp chờ đợi chuẩn bị động thủ đi!

"Hắn đem Vân Dao khống chế ở trong tay, vì cái gì không phải là tài lực của Mạc gia ta!" Mạc Hạo Vũ đi lên trước vỗ vỗ bả vai Nam Cung Viêm , "Chẳng lẽ người quên mất Trân Bảo Các là sản nghiệp của ai sao? Còn có

Dãy núi Thiên Kỳ này, chính là một Thánh Địa, là địa phương thần bí khó lường trong truyền thuyết, cho tới bây giờ người khác cũng không dám tùy tiện tiến vào, cho dù là hai bên đang giao chiến, bọn hắc cũng sẽ không tùy tiện đi vào trong đó!

Chỉ vì trong vùng núi này, thường sẽ xuất hiện một mãnh thú tính tình kỳ quái, mà một động vật biến dị càng làm cho người khó lòng phòng bị, mọi đều người nói, con vật đó canh giữ dãy Thiên Kỳ, nếu như người thấy được một vật trắng nho nhỏ, ngàn vạn lần phải chú ý, rất có thể đó không chỉ là một Tiểu Bạch Thỏ bình thường, có thể cắn người một cái, người trực tiếp vì bị trúng độc mà bỏ mình!

Chính là bởi vì dãy núi Thiên Kỳ quỷ dị, mới để cho nơi này thành cấm địa thần thần bí bí trên đại lục!

Dĩ nhiên, đây chỉ là đã từng đã từng!

Trước đây Thiên Kỳ đúng là có chuyện như thế, vậy mà hôm nay nhìn lên phong cảnh phần hoa trước mặt, các loại quán trà nhỏ, mọi thứ đầy đủ hết, dưới chân núi mấy năm trước còn hoang vu nay dần dần biến thành một trấn nhỏ, dáng vẻ phần hoa một chút cũng không khác so với mấy thôn trấn nhỏ!

Muốn truy cứu tất cả nguyên căn, vậy sẽ phải trách đến Thư Nhã Phù lúc ấy vui mừng toát ra một câu nói!

Nói đến đây, nàng liền hối hận không kịp, tại sao trong lúc vô tình hướng về phía lão già thốt lên "Đem Thiên Kỳ khai phá trở thành thắng cảnh du lịch là có thể kiếm nhiều tiền!" Lời nói, nói xong những lời này nàng lại cộng thêm một câu, cho ta sáu phần huê hồng ! Nhưng hiện tại nàng chỉ nhận được có hai phần mà thôi, ban đầu thỉnh thoảng còn bị các loại nghiền ép của lão già sư phụ! ๖๖๖dien♥dan♥lequyd ☺ n:☼c ☺ m

Một câu nói, biết vậy chẳng làm!

"Lão già thật là phát triển rất tốt, sự nghiệp du lịch phát triển không ngừng, về sau thần y cũng có thể đổi nghề làm người dẫn đường rồi !" Thư Nhã Phù nâng trán cảm thán.

"Mẹ, mẹ nói chúng ta lúc nào thì đi vào trong sơn cốc, hiện tại nơi này bên ngoài có rất nhiều người khác, không chừng lão già ở bên ngoài du hí rồi!" Thư Vũ Trạch nhìn bộ dạng của mẹ mình, mím môi cười trộm, một đôi mắt quan sát biến hóa chung quanh, so với lúc cậu rời đi đã có sự thay đổi rất nhiều.

"Kể từ khi lão Cung Chủ tiếp quản chuyện nơi đây, liền đem chuyện tình trong cung giao cho Vũ Trạch!"

Là người bị chấn động mạnh nhất, Lê Hi vô cùng muốn nổi giận gầm lên một tiếng, chấn động mạnh nhất, sâu nhất, người chịu thiệt thòi nhiều nhất chính là hắn đấy !

Lão Cung Chủ cũng tức là thần y, một đời đứng đầu sát thủ, đồng thời tính tình rất cổ quái, mở U Minh cung cũng chỉ vì ban đầu muốn vui chơi, mà sau mặc dù ít để ý tới chuyện tình trong cung, nhưng vẫn không quản lý được bao nhiêu!

Nhưng kể từ lúc Thư Nhã Phù nói ra câu kia, Lão Cung Chủ liền sinh ra hứng thú cực kỳ với việc khai phá Thiên Kỳ, lập tức lập tức đem vị trí Cung chủ giao cho Thư Vũ Trạch, lúc ấy coi như. Thư Vũ Trạch vẫn chưa tới ba tuổi!

Thật là, cuối cùng tất cả mọi chuyện từ trên xuống dưới của một U Minh cung to lớn, còn không phải là đều rơi xuống trên đầu của hắn!diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

Lão Cung Chủ tính khí bất định, Tiểu Cung chủ còn rất bé. Lê Hi chỉ có thể bày tỏ khóc không ra nước mắt, ngoan ngoãn bôn ba lại bôn ba, chính vì vậy, vài năm đã qua như vậy, tên tuổi cung phó U Minh Cung, Lê

Hi, được truyền khắp hai phái hắc bạch lưỡng đạo, trên giang hồ tùy tiện nói tên hắc, cũng có thể nói là không ai không biết, không có người không nghe đến, dĩ nhiên ý chỉ tình báo và sát thủ.

"Xèo xèo chi ——!"

Bạch Cầu bị Nam Cung Thần vớt bỏ, một cái móng vuốt đặt ở trên trán, nhìn xa quét mắt các nơi náo nhiệt phía trước!

Đột nhiên Bạch Cầu thấy được phía trước, người càng tới càng nhiều, dường như rất náo nhiệt!

"Tất tất tất tất!"

Cái còi âm thanh đột nhiên vang lên, Bạch Cầu ngẩng đầu ưỡn ngực nâng lên móng vuốt, vì đoàn người Thư Nhã Phù đi tới con đường đầy ánh sáng!

Mà cái còi này thật ra là trên đường đi trong lúc Thư Nhã Phù nhàm chán làm một món đồ chơi cho Bạch Cầu, không nghĩ tới đến đây nó liền yêu thích đồ chơi này, ngày ngày đều đưa cái còi này đeo trên cổ!

Bạch Cầu đối với việc bị chủ nhân vớt bỏ, đã từng một lần uể oải bất chánh, đem tất cả oán khí cũng vấy vào trên người của Thư Nhã Phù, cuối cùng nhận được cam kết hồi lộ tháng sau sẽ có thịt khô cộng thêm cái còi thổi ra âm thanh nghe vui vui tai, nếu không tâm tình của nó sẽ không chuyển biến tốt như vậy.

Thư Nhã Phù hoàn toàn có thể tưởng tượng, nếu như vấn đề cho Bạch Cầu buồn bức không vui, sợ rằng cái này đối với Nam Cung Thần chấp nhất không thể chấp nhận việc yêu Bạch Cầu, buổi tối mỗi ngày sẽ đến bên giường của nàng ca hát!diễn-đàn-lê-quý-đôn

"Hiện tại đoán chừng lão già này không có ở trong sơn cốc, nếu như hắc ngoan ngoãn sống ở trong sơn cốc, thì cái trấn nhỏ này không khả năng tồn tại!" Thư Nhã Phù nhìn phía trước mình hình như càng ngày càng nhiều người, nơi đó đoán chừng lại có cái gì đó náo nhiệt có thể nhìn, mới có nhiều người cũng chen chúc đi xem như vậy.

"Mẹ, người xem người xem, nơi đó nhiều người như vậy, nói không chừng lão già đang ở bên trong!" Lúc nhỏ Thư Vũ Trạch liền kể tặc mẹ mình gọi lão già ấy là sư phụ thần y, kiên trì không ngừng!

"Đi, đi xem một chút chuyện gì xảy ra!"

Chỉ thấy phía trước người vây quanh càng ngày càng nhiều, mà nếu nói nhiều hơn phải là nam tử, trong đó có mười tuổi sau đến tám mươi tuổi, cái gì cần có đều có, một đám sinh vật mạnh mẽ hùng dũng đang đợi phát tiết, tất cả đều mặt đỏ tới mang tai chen chúc lên phía trước, nhìn xem có người bị té ngã xuống đất hay không, lập tức liền nhảy lên, dùng đủ loại sức mạnh hướng bên trong đám người xông!

"Chắc chắc, như thế này. Chẳng lẽ bên trong có một tuyệt sắc giai nhân, nhìn lên một cái có thể kéo dài tuổi thọ hay sao!" Thư Nhã Phù tấm tắc thấy kỳ lạ, chỉ là một đôi mắt đã tròn lên thật lớn, một khóa bát quái trong lòng nhất thời dấy lên lửa mạnh hừng hực!

"Vị huynh đệ này người cũng không biết đi! Đây cũng không chỉ là tuyệt sắc giai nhân mà thôi, phải biết đây chính là thủ lĩnh thần nữ Huyền Nguyệt quốc chúng ta, Trình Mộng Nhi cô nương, nàng chính là người tình trong mộng mọi người chúng ta, vũ điệu của nàng gần như có thể khiếp người hồn phách, bài hát của nàng có thể làm cho tất cả mọi người đổ!"

Nam tử bên cạnh tuổi còn trẻ, gương mặt sùng bái, đáy mắt tán ra một loại ánh sáng nóng rực được đặt tên là siêu cấp ái mộ, cái ánh sáng này cơ hồ khiến Thư Nhã Phù có loại cảm giác đã gặp qua ở đâu đó một lần rồi.

Chẳng lẽ hiện tại cái thế giới này cũng có nghề nghiệp như fans hâm mộ sao, cái này gọi là chẳng lẽ chính là ngôi sao lớn Trình Mộng Nhi trong truyền thuyết khó thể gặp được đây sao? Bao bên ngoài, hoá trang lên sân khấu?

Hiện tại không phải là nói minh tinh ra sân trong truyền thuyết đây sao, gặp phải vây đuổi ngăn chặn!?

"Trình Mộng Nhi? Nói như vậy ta cũng biết ít nhiều, Trình Mộng Nhi này xuất hiện chưa được bao lâu, đại khái là khoảng một năm ở Huyền Nguyệt quốc, dựa vào tài nghệ múa hát kinh diễm, tuyệt diệu hơn người, làm hàng ngàn hàng vạn nam tử mê luyến, trở thành người tình trong mộng của bọn họ!"

U Minh cũng trông coi tình báo cùng ám sát, đối với chuyện Huyền Nguyệt quốc trong một năm gần đây đột nhiên xuất hiện một cô gái đại danh dĩ nhiên là biết được, nhưng mà hản ngược lại không có gia tăng chú ý, chỉ là biết được một cái tên như vậy thôi, không nghĩ tới hiện tại sẽ được gặp ở chỗ này.

Trình Mộng Nhi xuất hiện ở Thiên Kỳ rốt cuộc là vì cái gì?

Nếu như nói là có minh tinh lớn, vậy nên đến những thành thị phồn hoa một chút mới phải, Thư Nhã Phù chưa từng nghe nói qua có một minh tinh chạy đến một nơi trong hoang sơ, tồi tàn để biểu diễn, cho dù có, đó cũng phải có cái gì đây, nơi này cũng không phải là thời đại của nàng trước đây!

"Oa, Trình Mộng Nhi, con đã nghe nói qua. Mẹ, chúng ta vào xem một chút, xem một chút Trình Mộng Nhi này đẹp bao nhiêu!" Đôi mắt Thư Vũ Trạch tràn đầy tò mò, dáng người nho nhỏ tay nắm lấy tay Nhã Phù, không sợ chết liều mạng mà chui vào trong đám người.

Nhìn đám người đông đúc kia, liên hận không thể trực tiếp sử dụng khinh công đạp lên đầu họ bay vào xem!

"Trở lại, cùng một đám đại nam nhân thì chen cái gì mà chen, không sợ bị một tên tay chân thô lỗ háo sắc chiếm tiện nghi sao! Đợi, để cho bọn họ nhường đường cho chúng ta đi vào là được!" Động tác của Thư Nhã Phù thật nhanh, đột ngột, một tay bắt lấy Thư Vũ Trạch chạy ra ngoài kéo trở lại, gương mặt biểu hiện chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Những lúc như thế này thì không nên cậy mạnh, muốn dùng thì nên dùng. đầu óc!

Lê Hi vẫn còn nghi hoặc không biết Thư Nhã Phù đã chuẩn bị biện pháp gì, nhóm người nam nhân trước mắt này cũng không phải tùy tiện tiện là có thể khuyên bọn họ đi nơi khác, bây giờ bọn họ đang hận không thể có được sức mạnh lớn hơn để xông vào, càng đừng bàn về chuyện sẽ nhường đường để người khác đi vào!

"Hắc hắc!" Thư Nhã Phù mặt ranh mãnh, cười xấu xa, chợt thay bằng gương mặt khiếp sợ hô to một tiếng,

"A a a a a a a a! Mộng Nhi! Trình Mộng Nhi ở quán rượu đối diện, cái này mới là thật!"

"Bá ——!"

Động tác mau lẹ như có chuẩn bị trước, sau khi Thư Nhã Phù kích động hô to một tiếng bén nhọn, kết quả cuối cùng chính là trừ mấy người ở vòng ngoài, tất cả những người còn lại đều chạy đến quán rượu đối diện, chen chúc nhau, tất nhiên là chỗ trước mặt lúc này rất đông người, thì bây giờ lại trống không!

Phủi phủi bụi bám trên người, Thư Vũ Trạch nhìn Thư Nhã Phù với ánh mắt sung bái, còn có mặt Lê Hi sững sờ không chút biểu cảm nào, đặc chí vô cùng nhường mảy lên đi tới trước đi!

Nhưng vừa mới đi được mấy bước, vẻ mặt của Thư Nhã Phù vốn đang vô cùng đặc chí, nhưng ngay sau đó trên mặt lại biểu hiện giống như không cần thận nuốt phải con ruồi vậy, tròng lớn cặp mắt giống như nhìn thấy quỷ ở phía trước, cả người lập tức lâm vào trạng thái cứng ngắc, khoe miệng xuất hiện hiện tượng co quắp, hơn nữa nhìn hình như bắt đầu có xu thế không ngừng gia tăng!

"Mẹ, sao tự nhiên lại dừng lại?" di_ễn☆đ_àn☆l_ê☆qu_ý☆đ_ôn

Thư Vũ Trạch theo sát sau lưng Thư Nhã Phù, không có chú ý liền đụng vào, không nghĩ tới Nhã Phù lại đột nhiên dừng lại, sờ sờ cái mũi bị đâm vào nên hơi đau, Thư Vũ Trạch từ sau lưng Nhã Phù chạy ra, chu môi hỏi.

"Bảo bối, chúng ta nên quay về bên cạnh VUơng gia thì tốt hơn, nơi này rất nguy hiểm!" Khoe miệng Thư Nhã Phù co giật hồi lâu, yên lặng cúi đầu nhìn con trai của mình, rất nghiêm túc nói.

"Tại sao, không phải chúng ta mới đến.!"

Khuôn mặt Thư Vũ Trạch đầy nghi hoặc, bộ dạng mới vừa rồi của mẹ y như gặp quỷ, bây giờ lại muốn trốn chạy khỏi nơi này, thật sự làm cho người ta rất nghi hoặc.

Nhưng ngay khi cậu nhìn theo tầm mắt của mẹ mình, thì cái nghi hoặc vừa rồi cũng bay theo mây gió rồi!

Lời dạy của mẹ nên ngoan ngoãn nghe theo, mẹ nói nên trở về bên cạnh cha vương gia đại nhân đó thật sự là một lựa chọn vô cùng chính xác, hình tượng trước mắt này quả thật có chút làm cho người ta khó có thể tiếp nhận, có chút kinh hãi!

Trong lòng Lê Hi cũng đầy nghi hoặc, không hiểu tại sao sau hi thấy Trình Mộng Nhi, hai mẹ con Thư Nhã Phù đều biểu hiện giống như thấy

quỷ, hận không thể ngay lập tức đào cái hang để trốn đi, hẳn vẫn chưa nhìn ra được có vấn đề gì?

"Mẹ, chúng ta đi nhanh đi, nơi này quá nguy hiểm, chỗ của Tề vương gia an toàn hơn!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Thư Vũ Trạch bình thường luôn luôn mỉm cười tao nhã lịch sự, nhưng lúc này lại vô cùng nghiêm túc, cực kỳ khẳng định, kiên quyết ủng hộ quyết định của mẹ mình!

"Tại sao? Chúng ta không phải mới đến nơi này sao? Còn chưa tìm được Lão Cung Chủ, sao có thể bỏ đi như vậy được." Lê Hi vô cùng muốn biết, đến tột cùng là có cái gì làm cho hai mẹ con bọn họ muốn lập tức chạy trốn như vậy.

"Chi chi chi chi — đi-ên-đà-nh-ê-qu-y-đô-n—!"

Bạch Cầu cũng vô cùng nghi hoặc, tại sao biểu hiện Thư Nhã Phù giống như uốn phải nước rửa chân vậy?

Bạch Cầu giương mắt nhìn sang phía Trình Mộng Nhi, nhìn mấy lần, cuối cùng đặt móng ngồi ở trên bả vai Vũ Trạch, quay về phía Thư Nhã Phù ném tới một ánh mắt đầy khinh bỉ, trong ánh mắt bày tỏ ý hết sức rõ ràng của nó: không có ánh mắt, nữ nhân kia có chỗ nào đẹp mắt bằng chủ nhân của ta chứ!

Người giống như Nam Cung Thần, trong đáy lòng Bạch Cầu vĩnh viễn là duy nhất, không có người nào sánh bằng!

Chỉ thấy trong quán trà trước mặt, có một cô gái mặc quần dài màu phấn hồng, chân mày có nét dịu dàng lại mang theo vài phần anh khí, giơ lên trông mắt câu hồn đoạt phách, cánh môi đỏ thắm mềm mại, hình như giờ nào khắc nào cũng mang theo tư vị dụ hoặc người khác!

Toàn thân đều tỏa ra khí chất mê người, một cô gái xinh đẹp muôn phần, nhất cử nhất động của nàng hình như đều có thể dễ dàng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, giữa mi tâm có điểm chu sa hình tròn nhỏ vây quanh một đóa hoa hồng kiêu diễm ướt át, đỏ tươi chói mắt, kinh động lòng người.

Cô gái trước mắt chính là Trình Mộng Nhi của Huyền Nguyệt quốc, làm mưa làm gió trong một năm qua!

Nữ nhân trong các nữ nhân, bất kỳ cô gái nào ở trước mặt nàng cũng sẽ có cảm giác tự ti mặc cảm, chỉ vì nàng nhất định sẽ trở thành tâm điểm của sự chú ý của mọi người, ánh mắt của mọi người đều đặt trên người nàng.

Một nữ nhân như vậy sẽ khiến các nữ nhân khác ghen tỵ và hâm mộ, nhưng đó nhất định không phải là Thư Nhã Phù, dù sao thì ngoại hình của nàng cũng rất khác, phong cách của hai người cũng hoàn toàn khác nhau, nàng hoàn toàn không phải là người có dáng vẻ mềm mại như thế, sao còn muốn trốn?

Chẳng lẽ hai người các nàng biết nhau?

Càng nghĩ càng thấy hiếu kỳ, đôi mắt Lê Hi đầy nghi hoặc đảo quanh trên người Thư Nhã Phù rồi lại chuyển qua người Trình Mộng Nhi, giống như muốn từ trên mặt của hai người các nàng tìm ra chút manh mối nào đó!

Càng nghĩ càng thấy hiếu kỳ, đôi mắt Lê Hi đầy nghi hoặc đảo quanh trên người Thư Nhã Phù rồi lại chuyển qua người Trình Mộng Nhi, giống như muốn từ trên mặt của hai người các nàng tìm ra chút manh mối nào đó!

Đám người vừa mới tản ra xung quanh cũng dời lực chú ý đến mấy người trước mặt, còn có tiếng thét chói tai mới vừa rồi của nữ nhân, nàng cũng đang ở trước mặt, như muốn mọi người đã nghe thật rõ ràng, tất nhiên trong đó cũng đã bao gồm Trình Mộng Nhi đang ngồi trong đại sảnh của quán trà.

Sắc mặt Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch rất nặng nề, gang thẳng, một bộ hận không thể biến mất ngay lập tức, hai chân lập tức lui về phía sau, Thư Trạch Vũ tự động đưa tay kéo Lê Hi để che trước mặt, ý đồ muốn ngăn tầm mắt bắn về phía cậu.

Nàng không thấy ta, nàng hoàn toàn không thấy ta!

Ta cái gì cũng không có thấy, ta cái gì cũng không có thấy!

Nội tâm hai mẹ con Thư Nhã Phù đồng thời găm thét các loại, tốc độ dưới chân càng tang nhanh, nhưng không phải tiến vào mà là lui ra ngoài từ trong đám người, nhưng mà nội tâm bọn họ kêu rên hoàn toàn không được trời cao rủ lòng thương xót. . .di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. . .

"Ồ! Bảo bối thân ái, tiểu bảo bối nhi, là các người a! Thực sự muốn chết nhân gia rồi !"

Một tiếng nũng nịu mềm mại đáng yêu vang lên phá vỡ hy vọng cuối cùng của Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch, một tiếng này đối với người khác nghe được giống như thiên âm ngân vang, nhưng truyền đến trong tai hai người họ lại giống như âm thanh của Sứ Giả Câu Hồn tới từ địa ngục!

A a a a!

Nàng có thể làm như không có nghe gì cả được không?

Nàng không nghe gì cả, không có nghe gì cả! Thật!

"Bảo bối thân ái, các người đang muốn đi đâu đây? Lâu như vậy không có gặp các người, sao các người vừa nhìn thấy người ta lại có thể bỏ chạy như thế! Người ta nhớ các người, nhớ đến ngày không ăn, đêm không say giấc, người xem một chút người xem một chút, thân thể người ta cũng bởi vì nhớ các người gầy đi một vòng lớn rồi, hơn nữa, người ta còn nghe nói

người bị một dã nam nhân câu đi, a a. Trái tim nhỏ của người ta. . . .
..!"

Âm thanh ác ma không ngừng vang lên, vẫn còn lay động đang bên tai
thước tha muôn màu, một chuỗi "Người ta" liên tục làm cho người nghe nổi
da gà, giờ phút này nghe càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng ghê tởm!

"Con trai, chúng ta vẫn nên mau mau trở về đi, ở đây hơi nhiều người!"
Thư Nhã Phù quay đầu kéo tay con trai mình, xoay người bước chân càng
lúc càng nhanh, hiện tại nàng chỉ muốn mau mau cách xa những sinh vật
tuyệt thế này!

"Mẹ, con thấy không còn kịp rồi, hình như tiểu thư Trình Mộng Nhi. . .
. . Đến rồi!" Thư Vũ Trạch chép miệng, cặp mắt rất vô tội nhìn mẹ mình.

Lời Thư Vũ Trạch mới vừa nói xong, Thư Nhã Phù liền cảm nhận được
sau lưng mình bị người nào đó nhào tới ôm lấy, bộ dáng kia giống như có
một con Đại Cẩu cọ cọ ở phía sau!

Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là, nếu quả thật sự đó chỉ là một con Đại
Cẩu thì không có gì để nó nữa! Nhưng phía sau là một nữ nhân bề ngoài
xinh đẹp, yêu mị trăm phần, hay đến tốt cùng là cái gì, nàng không thấy gì
cả!die»n。dㄣan。l«e。qu»y。d«on!

"Bảo bối thân ái, bảo bối nho nhỏ, các người thật là quá đáng ghét, cư
nhiên thấy người ta lại có thể bỏ chạy, thật là. . . . thật là quá đáng! May
mà người ta vẫn luôn nhớ người, đặc biệt ở chỗ này chờ người tới đây!"
Chỉ thấy giờ phút này cả người Trình Mộng Nhi cơ hồ cũng đã bám hết trên
người của Thư Nhã Phù, từ phía sau ôm cổ của Nhã Phù không chịu buông,
thân thể còn mang theo nũng nịu, giãy dụa.

"Xèo xèo xèo ——!"

Bạch Cầu mở to cặp mắt nhìn chăm chăm, từ trên vai Thư Vũ trạch lại nhảy lên đầu của cậu!

Nữ nhân này là yêu thích Thư Nhã Phù sao? Chẳng lẽ nữ nhân này muốn cùng Thư Nhã Phù diễn ra một cuộc tình giữa nữ nhân và nữ nhân!

Oh oh oh oh thật tốt quá!

Lông mao của Bạch Cầu Bạch Cầu cùng với cái đuôi to theo tâm tình vui vẻ mà dựng lên, đứng trên vai Thư Trạch Vũ, dùng hành động để ủng hộ Trình Mộng Nhi!

Giơ tay! Giơ chân! Quơ múa quơ múa!

Trình Mộng Nhi, nàng cố gắng lên! Đem Thư Nhã Phù quyến rũ đi, như vậy chủ nhân thân ái sẽ chân chính thuộc về một mình Bạch Cầu ta rồi, mặc dù nó vô cùng không hiểu tại sao chủ nhân Anh Minh Thần Võ, sắc sảo xinh đẹp giống như thiên thần lại coi trọng một cái nha đầu xấu xí như Thư Nhã Phù vậy, nhưng mà nó sẽ cố gắng đem Thư Nhã Phù bán đi!

Đem Thư Nhã Phù giao cho Trình Mộng Nhi này, bắt đầu từ bây giờ việc này sẽ là sứ mạng của nó! Vì tương lai hạnh phúc mỹ mãn của chủ nhân vĩ đại, cũng vì nó, Bạch Cầu quyết định bất chấp tất cả vì tình yêu!Ồ! Trình Mộng Nhi, hãy ra sức đi! Bạch Cầu ta đây kiên quyết đứng về phía người đấy!

"Bây giờ là tình huống gì vậy? Các người đều biết Trình Mộng Nhi sao? Ta nói này Vũ Trạch, xem ra giống như các người không muốn gặp lại Trình Mộng Nhi?"

Lê Hi có chút không hiểu, không hiểu tại sao khi thấy Trình Mộng Nhi, hai mẹ con Thư Nhã Phù giống như nhìn thấy quỷ, hơn nữa hoàn toàn như muốn chạy trốn, mà trên thực tế họ cũng đã quay người bỏ chạy rồi!

Nhưng lúc trước khi y nói đến Trình Mộng Nhi, hai người các đường như không biết chút gì về người này, hình như là lần đầu tiên nghe được cái tên này, diễn. đàn. lê. quý. đôn, chớ nói chi là người quen biết!

Trình Mộng Nhi này là người tình trong mộng của hàng nghìn hàng vạn người! Sao hai người họ biết được chứ?

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hình như còn vô cùng sợ Trình Mộng Nhi này nữa, nếu không thì khi vừa nhìn thấy Trình Mộng Nhi sẽ không lập tức xoay người chạy trốn như vậy được?

Hiện tại Lê Hi vô cùng hiếu kỳ! Hơn nữa lời nói của Trình Mộng Nhi làm cho y vô cùng muốn biết quan hệ các nàng là như thế nào, luôn luôn không cho mọi người chút sắc mặt nào, nay Trình Mộng Nhi tự nhiên đến bên cạnh, thân mật với Thư Nhã Phù như vậy, nhất định trong đó có gì đó mập mờ!!

Không phải là.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Lê Hi lặng lẽ chảy xuống! Nhìn nhìn hai nữ nhân đang ôm nhau kia, hơn nữa một người trong đó còn có bộ mặt ai oán, thật sự là làm cho y không thể không suy nghĩ nhiều được!

Thư Nhã Phù im lặng, bất đắc dĩ nhìn vòng người vây chung quanh bọn họ được một vòng lại một, những người vừa rồi bị lừa gạt chạy đi mất, bây giờ từng người một đã chạy trở lại xem nữ thần trong lòng mình!

Ai ngờ khi trở về lại thấy một màn như thế kia chứ, người tình trong mộng của mình giống như gấu koala bám trên người của một nữ nhân khác, bộ dáng kia so với lúc bình thường nhìn cực kỳ khác biệt!

"Trời ạ! Nữ thần của ta, chẳng lẽ nàng thích nữ nhân sao?" Sau đó như nghe thấy tiếng con tim thủy tinh tan nát của thiếu niên nho nhỏ.

"Không cần, nữ thần nên cao cao tại thượng, tại sao cho ta thấy một màn như vậy!" Đây là tình huống không muốn tiếp nhận thực tế!

"Trời ạ, Mộng Nhi quả nhiên cùng người khác bất đồng!" Đây là Trình Mộng Nhi thiếu não!

Nhìn người chung quanh càng ngày càng nhiều, còn có âm thanh càng nghe càng huyền ảo âm trầm do có nhiều người chen chúc đến xem.

Nơi đây không nên ở lâu, hay là họ muốn mau mau chạy khỏi nơi này mới được!

"Biểu tỹ, không nghĩ tới người lại có thể ở chỗ này! Chúng ta đi về trước rồi ngồi xuống nói chuyện thật tốt, như vậy đi!" Nét mặt Thư Nhã Phù lập tức chuyển, cảm động xoay người kéo tay Trình Mộng Nhi rồi đi đến phía bên kia, đồng thời còn hồn nhiên nhìn mấy người chung quanh đang muốn khóc.

"Biểu tỹ, không nghĩ tới người lại có thể ở chỗ này! Chúng ta đi về trước rồi ngồi xuống nói chuyện thật tốt, như vậy đi!" Nét mặt Thư Nhã Phù lập tức chuyển, cảm động xoay người kéo tay Trình Mộng Nhi rồi đi đến phía bên kia, đồng thời còn hồn nhiên nhìn mấy người chung quanh đang muốn khóc.

"Các vị đại ca, ta cùng với biểu tỹ của ta thất lạc nhiều năm, không nghĩ tới có thể được gặp lại nhau ở chỗ này, ta biết rõ các vị đại ca đều vô cùng yêu thích biểu tỹ ta, nhưng bây giờ có thể để cho tỹ muội chúng tôi tìm một chỗ yên tĩnh hàn huyên tâm tình riêng một lát được hay không vậy?!"

. dien+dan+le+quy+don+com.

Trong phòng của quán trọ.

Lúc này trong phòng chỉ có một hàng ba người Thư Nhã Phù cùng một con chồn, cái khác cũng chỉ có Trình Mộng Nhi liều mạng bám theo mà thôi!

Hai bên cái bàn, gương mặt Thư Nhã Phù nghiêm túc nhìn nữ nhân đối diện ông ọ làm dáng, xinh đẹp lười biếng, sắc mặt lập tức cứng ngắt, khóe miệng co giật.

Cái bàn bên kia, nữ nhân được đặt tên là Trình Mộng Nhi, đang lười biếng kiêu my ngồi tẽ đít trên ghế, lúc này lại dùng tay vuốt vuốt mái tóc dài để trước ngực, cặp mắt khẽ nheo lại, nói có bao nhiêu mê người là có bấy nhiêu mê người! Khóe môi nâng lên nụ cười mỉm, đầu ngón tay vẽ vẽ vẽ tràn đầy phong tình!

Ánh mắt của hai nữ nhân ở hai phía đối diện nhau đang giao đấu trên không trung, hình như Lê Hi cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của hai người đụng nhau toát ra tia lửa mãnh liệt!

"Ngại quá, hai vị có thể ngồi xuống được không, không biết vị Trình Mộng Nhi tiểu thư, quan hệ của người cùng Thư tiểu thư là như thế nào?"

Lê Hi nhìn hai người từ lúc tiến vào trong gian phòng, vẫn duy trì tư thế như vậy, hẳn thật sự không hiểu rốt cuộc hai người có quan hệ gì, hẳn cũng không tin cái biểu tử muội có má gì đó mà Thư Nhã Phù đã nói trước đó, cái đó chỉ là thuần túy, là lừa người khác mà thôi.

"Xèo xèo ——!"

Bạch Cầu ôm một miếng thịt ngồi trên mặt bàn, vô cùng tán đồng kêu một tiếng.

Hiện tại nó đã thấy rõ rồi, quan hệ của hai người kia không như tưởng tượng của nó, làm hại nó còn rất cao hứng, thì ra là mừng hụt rồi, tổn thất này cũng lớn, Trình Mộng Nhi rất rất không đáng tin, sao không đem Thư

Nhã Phù bắt lại, làm hại nó lại cùng với Thư Nhã Phù trở thành tình địch nữa rồi!

"Khụ khụ! Lê Hi, thật ra thì vị Trình tiểu thư này người cũng biết!" Khuôn mặt tươi cười của Thư Vũ Trạch lúc này so với bình thường có vài phần gượng gạo.

"Ta cũng biết?" Lê Hi tò mò nhìn nhìn Trình Mộng Nhi, đem nữ nhân câu hồn đoạt phách trước mắt dò xét trên dưới toàn bộ cẩn thận, không nghĩ ra được là đã gặp nữ nhân này ở nơi nào, hẩn tự hỏi mình đối với nữ nhân vẫn luôn cực kỳ có ấn tượng, nhất là giống như đại mỹ nhân như Trình Mộng Nhi thì càng không thể quên!

Nhưng rõ ràng y nhớ là chỉ có những tình báo về Trình Mộng Nhi thôi mà, cũng không có quan tâm gì nhiều, còn về những phương diện khác, thật sự là y không nghĩ ra đã từng gặp nàng ta lúc nào.

Thư Nhã Phù vẫn luôn trầm mặt, không nhin được mở miệng: "Lão già, người luyện Quỷ Hoa Bảo Điển rồi hả? Không có việc gì biến thành cái bộ dáng này làm cái gì?"

A a a a!d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn.!

Trình Mộng Nhi thiên kiều bá mị trước mặt, là nữ thần trong mộng của hàng ngàn hàng vạn nam tử, nha. . . nha. . . cư nhiên chính là sự phụ vô lương của nàng!

Cái người trước mắt này không chỉ là một đại nam nhân thứ thiệt, hơn nữa còn là một lão già đã năm sáu chục tuổi rồi chứ còn trẻ trung gì, cổ tình dùng khuôn cùng mặt đáng dấp yêu nghiệt, là một thần y thích nghiên cứu các loại đồ chơi ly kỳ cổ quái, hiện tại hẩn lại còn thích giả làm nữ nhân nữa hay sao?

Nàng vô cùng muốn biết, cuối cùng có phải sư phụ nàng đã luyện Quỷ Hoa Bảo Điển rồi hay không, nếu không làm sao sẽ xuất hiện một yêu vật trước mắt như vậy chứ?!

Lão già? !

Lê Hi kinh hãi, lời nói của Thư Nhã Phù thành công làm Lê Hi ngay lập tức hóa đá!

Trong đầu của hắn không ngừng quay về ba chữ: lão già (trong tiếng trung là vậy nè : 老头子.)

Y đi theo hai mẹ con Thư Nhã Phù tới đây, vô cùng rõ ràng lão gia trong miệng hai người đang nói là nhân vật nào, nhưng là hắn chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày người trong lời nói đó Trình Mộng Nhi của Huyền Nguyệt quốc có liên hệ với nhau.

Lão già = sư phụ Thư Nhã Phù = biến tướng sư phụ cùng sư tổ của Thư Vũ Trạch = Lão Minh Chủ U Minh cung = Trình Mộng nhi!

Lê Hi cảm giác hình như có đồ vật gì đó bể nát trong nội tâm, một loại kích thích như vậy, hơn nữa Trình Mộng Nhi trước mặt còn quăng ra một ánh nhìn thiên kiều bá mị về phía y, nghĩ tới nữ nhân này thật ra là một ông già năm sáu chục tuổi, nhưng thật ra là một đại nam nhân già rồi còn chưa chết, di•ễn_đàn_l•ê_quý_đ•ôn., các loại sung bái kinh trọng của y dành cho Lão cung chủ, tất cả đều bể nát trong nháy mắt cả rồi!

"Thiệt là, bảo bối thân ái, chỉ là một năm gần đây người ta cảm thấy có chút nhàm chán mới vui đùa một chút, người làm gì bày ra vẻ mặt không quen không biết vi sư như thế chứ, người ta bị tổn thương rồi, rất đau rất đau!" Giọng nói của nữ nhân vẫn kiều mị đáng yêu như trước, Trình Mộng Nhi, không, phải nói sư phụ thần y của Thư Nhã Phù giống như hờ hững cười một tiếng, mở miệng nói.

Thư Nhã Phù mặt không chút thay đổi: "Tiếng người nói!"

"Hi hi!"

Thư Vũ Trạch nhìn bộ dạng của mẹ mình, thiếu chút nữa không nhận được mà bật cười, mà Lê Hi đang đứng một bên. Vẫn hóa đá rồi bể tan tành như cũ!

"Đây chẳng qua mới là giải trí của vi sư mà thôi, Tiểu Phù nhi, có cái gì mà người lại ngạc nhiên như thế?!"

Sư phụ, lão nhân gia xoay người đưa tay kéo lấy Thư Vũ Trạch ở một bên vào trong ngực, Thư Vũ Trạch mặc dù sớm có dự cảm, chuẩn bị dùng khinh công chạy trốn, đáng tiếc khinh công của hắn đều là người ta dạy, so ra còn kém xa người xảo trá nào đó.

"Ai u, Tiểu Trạch Trạch thân ái, thấy sư tổ sao người không chào hỏi một tiếng, hay là người học cái xấu của mẹ mình rồi?!"

Lúc này giọng nói của Trình Mộng Nhi đã biến thành giọng nói của nam tử trẻ tuổi, cũng chính là giọng nam ấm người Lê Hi cùng Thư Nhã Phù vô cùng quen thuộc, chẳng qua là khi giọng nói như vậy mà lại thốt ra từ Trình Mộng Nhi, một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp truyền đến, mãnh liệt đánh thẳng vào thị giác cùng thính giác, Lê Hi mới vừa trở lại bình thường được một chút lại một lần nữa hoa hoa lệ lệ cứng ngắc!

"Lão già buông tay ra! Trên người người đậm mùi phấn son, thật là khó ngửi muốn chết!" Khuôn mặt Thư Vũ Trạch ghét bỏ, ra sức giãy giụa, chỉ tiếc người là dao thốt ra là cá thịt, dưới cường quyền cuối cùng cậu chỉ có thể thỏa hiệp!

Khuôn mặt Thư Nhã Phù không chút biểu cảm, nhìn sư phụ chằm chằm trước mắt của mình: "Thiên Diệp Thảo, tử hồng tố, Bách Quả lữ, khi khuých."

Tay Thần y đang giầy xéo Thư Vũ Trạch cuối cùng cứng ngắt rồi ngừng lại, lúc mặt Thư Nhã Phù không chút thay đổi đọc lên một chuỗi tên thuốc trân quý mà hần xem như bảo bối, hần thật không dám chơi!

Tình tính của đồ đệ này hần hiểu rõ, vô cùng hiểu rõ, nếu như tiếp tục chơi nữa, chỉ sợ tất cả các loại thuốc trân quý bảo bối của hần sẽ bị nàng vớ vét hết toàn bộ, ô ô, đồ đệ nhà người ta đều là một mực cung kính với sư phụ, sư phụ nói một đồ đệ không dám nói hai, nhưng đến nhà bọn họ lại thay đổi, ngược lại hoàn toàn!

Thật ra thì hần cũng không thể tưởng tượng được, nếu như giống như những người khác, hần còn có thể nhận lấy tên đồ đệ này không? Còn có sư phụ nhà ai có nhiều tính tình ly kỳ cổ quái háo sắc như vậy, một đoạn thời gian lại muốn gây ra một chút chuyện ly kỳ cổ quái, hiện tại chuyện làm một nữ nhân xinh đẹp cũng làm được.

"Nói đi, đặc biệt kêu ta tới đây đến tột cùng là vì chuyện gì? Đừng tìm ta đến rồi nói nhớ ta, nếu như không nói chuyện đứng đắn, vậy ta sẽ lập tức đi dạo sơn cốc của người một vòng rồi sau đó chạy lấy người!"

Thư Nhã Phù bắt chéo hai chân, đối tư thế lười biếng, khoan thai bưng lên ly trà trước mặt con trai bảo bối, thông thả ung dung uống một hớp.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Văn Diệp Tóc Trắng, Bệnh Tình Oan Trái

"Bảo bối, làm sao người có thể nói như vậy, vi sư chính là nhớ người!" Lão già nhìn chăm chăm tạo hình xinh đẹp, bộ mặt buồn bã.

"Được rồi, con trai, chúng ta trở về tìm cha con đi! Dù sao ở chỗ này cũng không có chuyện gì quan trọng lắm để ở lại lâu thêm, hơn nữa còn có một co ruồi to ở chỗ này, rất chướng mắt!"

Thư Nhã Phù đưa tay ôm lấy Vũ Trạch vào trong ngực, khẽ mỉm cười, bộ mặt không sao cả, mở miệng nói.

Tính cách của sư phụ mình, Thư Nhã Phù cũng cực kỳ hiểu rõ, nhiều năm chung đụng như vậy, đã sớm để cho nàng biết được một cái đạo lý.

Lão già này căn bản là người có tính tình cổ quái, và dường như các loại cổ quái đều tập trung trên người của lão già này!

Đối với hắn không nên dùng thái độ đối với người bình thường mà đối đãi được, nếu không hắn rất có khả năng làm cho người có loại kích động, tức đến thổ huyết mà chết!

"Lê Hi, chúng ta đi thôi, chắc chắn Trình Mộng Nhi tiểu thư còn nhiều tiết mục hay, quan trọng cần biểu diễn, cho nên mới dừng lại nơi đây, trên đường đi chúng ta nên thuận tiện giúp tuyên truyền một tay là được rồi, ta nghĩ Trình tiểu thư nhất định sẽ rất vui vẻ đấy!!"

Quay qua nhìn Lê Hi, Thư Nhã Phù dùng vẻ mặt như có chuyện lạ, nhưng nhìn bộ dáng ngây ngốc của Lê Hi, nàng thật đúng là đồng tình.

Nếu nàng nhớ không lầm thì Lê Hi chính là thủ hạ của tên ruồi bọ này, ban đầu Thư Vũ Trạch đem chuyện U Minh cung do lão già này thành lập nói cho nàng biết sau, nàng liền đem lão già này liệt vào hang ngũ trong danh sách đen.

Một điểm quan trọng hơn nữa là, người này lại có thể đem một U Minh cung, một tổ chức có thể xem là thuộc về hắc đạo lại truyền cho con trai chưa tới ba tuổi củ nàng!

Nhưng món nợ nayg, nàng sẽ cùng hần tính toán thật kỹ lưỡng!

"Bảo bối người đừng vậy, sư phụ đây thật sự không phải có chuyện mới đặc biệt tìm người trở về, người muốn truy cứu, cũng có thể truy cứu vị sư huynh kia của người mới đúng!" Lão già nhìn đồ đệ bảo bối của mình thật sự muốn đi, vội vàng thu lại vẻ mặt, cười hi hi ha ha, mặt nịnh bợ kéo người quay về.

Chuyện cười! Thật khó khăn đồ đệ bảo bối mới có thể trở về một chuyến, nếu lại đi nữa, hần tuyệt đối sẽ khóc!

"Lão già, nếu như người không nhanh một chút nói chuyện gì đang xảy ra, sợ rằng mẹ ta sẽ không đơn giản là không lưu lại như vậy đâu!!" Thư Vũ Trạch ôm cổ mẹ mình, ở trong ngực của mẫu thân mình cười híp mắt, một đôi mắt cực kỳ giống với đôi mắt của nam Cung Thần, trong mắt đầy vẻ hả hê.

"Tên tiểu tử Vân Nhạc Hằng kia bởi vì một tên tiểu tử thúi, con mắt đỏ ngầu mà gọi người tới đấy!"

Lần này lão già không tiếp tục thừa nước đục thả câu nữa, tính khí của đồ đệ mình hần vô cùng hiểu, hiện tại lại còn có chút đùa giỡn nữa, nhưng không chừng ngay sau lúc nàng chạy trốn, người khác đều nói hần là thần y lão nhân gia thần bí khó lường, tính tình cổ quái, nhưng theo ý hần, đồ đệ của hần lại càng cổ quái, khó có thể giải thích được hơn!

"Sư huynh? Mắt đỏ?"

Nàng biết một đại gia hỏa có đôi mắt màu hổ phách, không đúng đúng, tính cả con trai bảo bối của mình, phải là hai! Về phần con mắt màu đỏ. . .

..

Hơi nhúu chân mày, trong đầu nhớ tới hình như có gặp qua người như vậy rồi, đúng rồi, Huyết Thủ!

"Huyết Thủ không phải đang ở Nam Phong quốc sao, làm thế nào có thể chạy đến nơi này?" Thư Vũ Trạch nhanh miệng nói ra, có chút sững sờ, trong đầu của thoáng qua một đôi mắt máu đỏ, Thư Vũ Trạch bị nàng ôm vào trong ngực kinh hô ra ngoài.

Khóe miệng Thư Nhã Phù khẽ nâng lên, cánh môi màu hoa anh đào mỉm cười, khóe miệng từ từ nở rộ, đưa tay ngắt gò má phúng phính của Thư Vũ Trạch: "Bảo bối, sao con biết Huyết Thủ vẫn còn ở Nam Phong quốc vậy? Không phải là không có tin tức sao?"

Hông hét! Lỡ miệng nói ra rồi!

Đôi tay Thư Vũ Trạch che miệng lại, đôi mắt nháy nháy bày ra vẻ mặt cực kỳ vô tội, tâm lực hết sức chối bỏ trách nhiệm, dùng đẩy cho người khác: "Mẹ, cha đã nói không muốn cho người biết, hơn nữa người mẹ muốn tìm là Văn Diệp thúc thúc, cũng không phải muốn tìm cái tên Huyết Thủ kia!"

Được rồi, hiện tại cậu vẫn nên giả bộ vô tội, mẹ thông minh như vậy. . . .
.. Ô ô ô, cũng sẽ không tin tưởng đi!

"Tên tiểu tử nhà người, lại theo học cái xấu của cha người!" Thư Nhã Phù làm sao lại không biết Nam Cung Thần đến tột cùng là có chủ ý gì, tức giận chà chà nhéo nhéo bàn tay non mềm đang cầm trong tay, thấy Thư Vũ

Trạch nước mắt lưng tròng, làm ra vẻ đáng thương, mới vừa lòng buông tay ra.

"Cái gì cha? ! Đồ đệ bảo bối của ta khi nào thì bị nam nhân lấy đi mất?!" Lão già ở một bên rống giận, đây là giọng nói to lớn của đàn ông, nếu để cho những người ái mộ Trình Mộng Nhi nghe được, nói không chừng đáy lòng của họ sẽ hoàn toàn tan nát.

Thần y lão già nghe hai mẹ con nói chuyện, đột nhiên nghe được một trọng điểm, cha? Tình huống thế này là thế nào, đồ đệ bảo bối nhà hãn cư nhiên bị một nam nhân quyến rũ đi mất, vậy làm sao có thể? ! Hãn cũng chưa hề thấy qua, hãn tuyệt đối sẽ không thừa nhận cái tên nam nhân đó, tuyệt đối không!

"Ừm, hãn là Tề vương Đông Ly quốc, nếu rảnh rồi thì lúc nào người cũng có thể đến thăm hãn!" Gương mặt Thư Nhã Phù lộ vẻ không sao cả.

Thể hiện thái độ rất rõ ràng, người muốn đi tìm tên nam nhân đó vậy thì hãy đi đi, những chuyện sau đó nàng sẽ không nhúng tay vào, người muốn làm thế nào, muốn thu phục tên nam nhân đó ra sao thì cứ việc làm, cứ việc thu phục đi, ta nhất định sẽ không can thiệp vào!

Nói thật ra, lão già đấu với yêu nghiệt Nam Cung Thần, sẽ có kết quả như thế nào, nàng theo bản năng không coi trọng lão già!

.....

Chờ Thư Trạch Vũ nhìn thấy Vân Nhạc Hằng, mới hiểu được tại sao nói bởi vì Huyết Thủ nên mới gọi nàng đến đây!

Trong dãy Thiên Kỳ, có một chỗ không để cho người khác tùy tiện đi vào, cũng là chỗ Thư Nhã Phù đã cư ngụ nhiều năm.

Trong dãy Thiên Kỳ, có một chỗ không để cho người khác tùy tiện đi vào, cũng là chỗ Thư Nhã Phù đã cư ngụ nhiều năm.

Nơi này cũng không có biến hóa gì quá lớn, vẫn như trước đây, vẫn có ba gian nhà nhỏ bằng trúc, trong đó một gian là của nàng ở trước kia, hai cái còn lại một là của sư phụ, một là của sư huynh, trước đây sẽ luôn có một gian nhà không có người ở, hiện tại cả ba gian đều có người.

Thư Nhã Phù bị sư phụ dẫn tới gian nhà của sư huynh, ngay lập tức liếc mắt nhìn người đang nằm trên giường bệnh.

Chỉ thấy một người mặc bộ y phục màu trắng, đơn giản, nằm ở trên giường hình như không có cảm giác được là có người đang tới, đôi mắt khép chặt không thấy rõ máu mắt, mà sắc mặt lại cực kỳ tái nhợt, hình như có loại khiến người sợ hãi, người này chính là người có dáng vẻ giống Văn Diệp và tên Huyêt Thủ, lúc này đang an tĩnh ngủ say thì nhìn dáng vẻ rất giống với Văn Diệp.

Thế nhưng khi mới vừa nhìn thấy nam nhân đang nằm trên giường, Thư Nhã Phù liền sững sờ ở tại chỗ, không biết phải phản ứng như thế nào!diễn-đàn-lê-quý-đôn

Tất cả đều bởi vì nam nhân trước mắt này đã từng có một đầu tóc dài đen nhánh, lúc này lại là một mảnh tuyết trắng, càng làm cho gương mặt thêm nhợt nhạt, thế nhưng làm cho người ta có loại muốn rơi lệ, tuyệt vọng.

Tại sao hắn lại biến thành cái bộ dáng này?

Nam Cung Thần không phải nói Văn Diệp rất tốt sao? Tại sao hiện tại hắn lại biến thành cái bộ dáng này, tựa như lúc nào cũng có thể rời đi cái thế giới này!

"Sư huynh, hắn làm sao lại như vậy?"

Sững sờ hồi lâu, đợi đến lúc Thư Nhã Phù có phản ứng, cũng cảm thấy trên gương mặt một mảnh ướt át, nàng tự nhiên lại có thể khóc như vậy?

"Ban đầu không muốn nói cho muội biết tình hình của hắc, cũng là bởi vì như vậy!" Vân Nhạc Hằng vẫn như lần gặp trước đây, lạnh nhạt lạnh nhạt, nhưng hiện giờ đối mặt với Thư Nhã Phù lại ít hơn một phần ý lạnh.

"Trong người hắc tồn tại hai tính cách vô cùng đối lập, trong đó có một tính cách cho đến bây giờ vẫn dùng thuốc để khống chế, nếu muốn có được thuốc để áp chế tính cách kia, nhất định phải làm việc cho người nào đó, mà sau khi uống nhiều thuốc áp chế đó, kết quả chính là có thể áp chế được nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà thôi, rồi sau đó tính lệ thuộc vào thuốc áp chế càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí thân thể đã bị độc tố trong thuốc áp chế kia gặm nhấm, phá hủy, càng ngày càng suy yếu!!"

Vân Nhạc Hằng nhìn nam tử đang nằm trên giường hình như không có chút dấu hiệu nào sắp tỉnh lại, tiếp tục mở miệng nói: "Độc này là loại kịch độc, có thể xem là một loại cổ độc, trải qua một thời gian dài sử dụng như vậy, nếu như là những người bình thường khác chỉ sợ đã sớm bị hút khô mà chết rồi, nhưng mà hắc vô cùng may mắn là có hai tính cách tồn tại song song trong người, trước đây luân phiên nhau trong cuộc sống, cho nên nhất định có thể hóa giải độc tính được! Nhưng hiện tại lại không áp chế được nữa rồi!"

"Này, sư huynh, huynh có thể giải được đúng không? Nếu như huynh không thể giải được vậy thì còn sư phụ đâu? Sư huynh là người nghiên cứu độc thuật, mà sư phụ lại càng là moojt cao thủ trong vấn đề này, có thể giải được, đúng không?"

Thư Nhã Phù không nghĩ tới lại nhận được một đáp án như vậy, thần sắc có chút hoảng hốt quay sang nhìn nam nhân đang nằm trên giường, người nam nhân này đã từng nói sẽ chăm sóc cho nàng, vẫn luôn cười ôn hòa, ở

bên cạnh nàng, Văn Diệp, nhưng hiện tại lại nằm trên giường, sống chết không chưa biết ra sao!

Lúc này đáy lòng như có một tảng đá lớn đè nén, làm cho nàng không thở nổi, trong lồng ngực lại truyền đến cảm giác bồi hồi, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn., khó chịu, cái loại muốn phát tiết ra nhưng lại không thể, rất rất là khó chịu.

Ban đầu, nàng cũng cảm thấy Văn Diệp không là người tầm thường, mặc dù hàng năm đều rời đi một thời gian, nhưng lần này y rời đi lại vô cùng kỳ quái.

Hơn nữa trong đó còn có một lần xuất hiện Huyết Thủ, nàng còn nhớ hôm đó cũng chính là ngày Văn Diệp rời đi, nàng cho mình đã nhìn lầm màu mắt của y!

Sau đó bởi vì cảm thấy không bình thường, nàng mới đặc biệt chạy tới Nam Phong quốc tìm kiếm tung tích của hắn.

Nhưng không đến kết quả cuối cùng thu được là như vậy, ở tại nơi này có thể biết được tin tức của Văn Diệp!

Nếu như nàng không đoán sai, tình tình của Huyết Thủ trước đây kỳ quái như thế, đôi đồng tử hiện lên sắc đỏ diêm dúa lẳng lơ, nguyên nhân mọi chuyện đều do độc tính của thuốc phát tác, bởi vì độc tính ăn mòn, mới để cho thần kinh của hắn bị tổn thương, cũng ảnh hưởng gián tiếp đến tính cách của y.

"Mẹ, Văn Diệp thúc thúc."

Thư Vũ Trạch nhìn Văn Diệp thúc thúc đang nằm trên giường, đôi mắt đã trở nên hồng hồng, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Mặc kệ cậu thông minh như thế nào, là thiên tài như thế nào, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa bé bảy tuổi mà thôi, đối mặt đối với tình trạng hiện tại của Văn Diệp thúc thúc, người luôn xem mình như con ruột, cậu vẫn nhịn không được mà khóc òa lên, lời nói ra cũng mang thêm mấy phần nước nở!

"Mẹ cũng không biết, hai tính cách tồn tại song song, lại chỉ có một người chịu độc. Sư huynh, huynh nói thật cho ta biết, lần này là do huynh cố ý bảo sư phụ gọi ta đến để tính toán phải không!"

Thư Nhã Phù đem con trai kéo lại, mắt cũng đỏ mấy phần, nhưng ánh mắt cũng không nguyện ý rời khỏi người nam nhân đang nằm trên giường kia.

"Độc không thể giải được, nếu như ngay lúc vừa trúng độc gặp ta, vậy ta có thể nắm chắc mười phần, nhưng bây giờ thời gian hẳn trúng độc đã quá lâu, hơn nữa ta e là lúc trước có vài lần độc tái phát nhưng không kịp thời uống thuốc áp chế, cộng thêm hai tính cách tồn tại song song trong người hẳn lại dung hợp ngay lúc độc tái phát, tốc cũng biến thành tráng ngay lúc đó, hiện tại. . . ta đã hết sức rồi!"

Vân Nhạc Hằng khẽ thở dài một hơi, tình trạng bệnh như vậy hẳn cũng lần đầu tiên gặp phải, giống như lúc trước có hai tính cách tồn tại song song, độc tính chỉ xuất hiện trên người của Huyết Thủ bây giờ lại phát tán trên người của Văn Diệp, mà đến lúc độc tái phát trên người của Văn Diệp, thì nó đã vô cùng trầm trọng rồi.

Thư Nhã Phù cùng Văn Diệp có thể nói là chung sống với nhau nhiều năm như vậy, lại hoàn toàn không phát hiện ra.

Nếu lúc trước độc không tái phát, thì hai tính cách sẽ thay phiên nhau xuất hiện, Vân Nhạc Hằng cũng không biết trong thân thể mình còn tồn tại một con người khác.

Trầm mặc,

Lúc này đối mặt với một sự thật như vậy, Thư Nhã Phù thật sự không biết nói gì thêm, muốn mở miệng, nhưng chỉ há mồm ra, trong cổ họng như bị thứ gì chặn lại, động động hai cái, cũng chỉ là động, không nói gì ra ngoài được.

Vân Nhạc Hằng nhìn nàng thất hồn lạc phách, sắc mặt có chút nhu hòa: "Ta biết rõ muội vẫn luôn tìm hã, mặc dù hã luôn yêu cầu không cần nói cho muội biết, không để cho muội biết bệnh tình hiện tại của hã, nhưng mà hiện tại ta quyết định nên để cho muội biết tình trạng của hã bây giờ ra sao."

Vân Nhạc Hằng nhìn nàng thất hồn lạc phách, sắc mặt có chút nhu hòa: "Ta biết rõ muội vẫn luôn tìm hã, mặc dù hã luôn yêu cầu không cần nói cho muội biết, không để cho muội biết bệnh tình hiện tại của hã, nhưng mà hiện tại ta quyết định nên để cho muội biết tình trạng của hã bây giờ ra sao."

Sau khi nói xong, Vân Nhạc Hằng xoay người rời đi phòng trúc, ๐๓điền-đàn-lê-๐๓quý-đôn chỉ để lại mẹ con Thư Nhã Phù cùng Văn Diệp đang nằm trên giường còn chưa tỉnh lại.

"Mẹ, Văn Diệp thúc thúc sẽ chết thật sao?" Nước mắt Thư Vũ Trạch làm thế nào cũng không ngừng được, ôm bắt đầu Thư Nhã Phù, tất cả nước mắt đều rơi trên làn váy của nàng.

"Ngoan, Vũ Trạch đi tìm sư phụ, đi nghỉ ngơi thật tốt đi có được không? Chúng ta đừng quấy rầy Văn Diệp thúc thúc nghỉ ngơi, nhất định hã chỉ là quá mệt mỏi mà thôi, cho nên mới cần nghỉ ngơi cho khỏe!"

Thư Nhã Phù dịu dàng dụ dỗ con trai đang khóc nức nở bên mình, nước mắt trên khóe mắt cũng giống y như cậu, chảy dài trên mặt.

Mới vừa rồi Vân Nhạc Hằng nói một câu, bây giờ lại vang vọng trong đầu nàng: " Lúc trước có vài lần độc tái phát nhưng không kịp thời uống thuốc áp chế!"

Nàng nhớ ở lúc trước khi gặp Văn Diệp, thân thể của nàng vô cùng yếu ớt, sau khi sinh hạ Vũ Trạch bệnh càng thêm nặng, thân thể suy yếu lại càng suy yếu hơn, đi diễn đàn quý đôn nhiều lần suýt nữa không giữ được tính mạng.

Mà khi đó gặp Văn Diệp, có một thời gian dài, y cho nàng uống uống một loại thuốc, viên hoàn, cũng là kể từ lúc đó, thân thể của nàng mới chậm rãi từ từ chuyển biến tốt lên!

Viên hoàn. Sử dụng trong một thời gian dài có thể cứu mạng. . . .

•

Nguyên lai những viên thuốc kia không phải là thuốc dành để cứu mạng nàng, mà là để cứu mạng Văn Diệp!

Chỉ e là khi đó y đã biết đến sự tồn tại của Huyết Thủ rồi, đối với độc tính trên người chắc rằng cũng biết rõ rồi, nếu không y cũng sẽ không dùng riêng thuốc này cho nàng sử dụng

Thì ra ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, nàng đã thiếu y, nàng không chỉ phụ một mảnh tình ý của y, mà còn thiếu y một tính mạng. Nhìn thân thể một mảnh trắng xoa, chói mắt kia, là bởi vì nàng mới biến thành như vậy, là bởi vì nàng, độc trên người hắc mới trở nên càng ngày càng nghiêm trọng như vậy!

Văn Diệp.

Thư Vũ Trạch không chịu rời đi, cuối cùng bị Lê Hi ôm đi, mà giờ phút này Thư Nhã Phù đang ngồi bên cạnh giường của y, nước mắt trên mặt

cũng đã khô rồi, nhưng vẫn ngơ ngác như cũ, khuôn mặt sững sờ nhìn nam nhân trước mặt vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc trước hình như y luôn mang theo tâm tình phòng bị cảnh giác, bất cứ lúc nào có người đến gần y, ngay lập tức y đã tỉnh lại, mà bây giờ nàng cách y gần như vậy, y lại có thể ngủ say, không có chút dấu hiệu nào là sắp tỉnh lại cả, giống như vĩnh viễn cũng không thể tỉnh lại được nữa vậy!!

Ngồi cạnh đầu giường, Thư Nhã Phù sững sờ không biết đã ngồi ở đây bao lâu rồi, nhưng nhìn khuôn mặt Văn Diệp tái nhợt cùng cả đầu bạc trắng, đáy lòng một trận lại một trận dâng lên cảm giác nặng nề khó chịu, cảm thấy thật vô dụng, làm cho nàng không thể cất bước chân, không thể chuyển tầm mắt.

Bên ngoài gian nhà trúc trời đã tối đen, mặt trời đã lặn xuống lâu rồi, bầu trời âm trầm, một vùng tăm tối bao phủ sơn cốc.

Mà Vân Nhạc Hằng là người đi vào gian phòng đầu tiên, đem đèn trong phòng thắp sáng, nhưng nhìn đến bộ dáng kia của nàng, cũng không nói thêm được gì, chỉ biết lắc đầu rồi liền xoay người rời đi.

"Khụ. Khụ khụ."

Không biết ở đây ngồi sững sờ đã bao lâu rồi, một âm thanh ho khan của người trước mặt truyền đến, làm Thư Nhã Phù giật mình.

"Người đã tỉnh, có muốn uống một chút nước trước hay không, ta giúp người!" Thư Nhã Phù vui mừng nhìn hai mắt Văn Diệp đã mở ra, nàng vội vàng đứng dậy chạy đến bên cạnh rót cho y một ly nước đầy.

Văn Diệp cảm giác hình như mình đã ngủ một giấc rất dài rất dài, cũng nằm mộng thật lâu thật lâu, mà lúc hai mắt mở ra thấy được nữ nhân trước mặt này, y có chút hoài nghi nhìn sự vui mừng hiện lên trong mắt nàng, còn có một giây vừa động, y cảm giác mình hình như còn chưa có tỉnh táo.

Hiện tại hẳn vẫn còn trong mộng sao?!

Nếu không phải trong mộng thì làm sao có thể thấy được nữ nhân này chứ, làm sao y có thể thấy nàng đang ở chỗ này chứ, vẫn gần như thế, rõ ràng như vậy, giống như thật sự nàng đứng ở trước mặt y.

Nhưng nằm mộng cũng tốt! Khóe môi Văn Diệp từ từ nâng lên một nụ cười mang theo vẻ dịu dàng thỏa mãn!

Thư Nhã Phù thấy Văn Diệp đang dùng ánh mắt dịu dàng nhìn mình, đáy lòng một hồi ê ẩm chua xót, trong hốc mắt hình như lại có cái gì đó đang không ngừng đảo quanh, không nhịn được nước mắt trào ra.

Mỉm cười: "Tối, uống ngụm nước cho yết hầu đỡ khô, ngủ một thời gian dài như vậy nhất định là rất khát nước rồi phải không?!"

Thần sắc Văn Diệp vốn đang dịu dàng từ từ biến thành kinh ngạc, nếu như mới vừa rồi y cảm giác là mình đang nằm mơ, như vậy khi Nhã Phù tiến đến bên giường đỡ y ngồi dậy, y đã hoàn toàn tin tưởng, tất cả trước mắt không phải nằm mơ.

Thư Nhã Phù, nữ nhân duy nhất trong lòng y, đang ở trước mặt y!

"Nhã Phù?" Giọng nói khàn khàn mang theo một chút khó khăn, cánh môi Văn Diệp khô khốc, nhìn nàng chăm chăm, lát sau mới vừa nặn ra được hai chữ.

"Vâng, là ta! Tối, đem nước uống vào trước rồi nói, không nghĩ tới sẽ gặp được ta sao!" Thư Nhã Phù cười cười, dùng nụ cười đem nước mắt thiếu chút rơi xuống nuốt vào ngược lại, cố ý làm bộ giống như trước đây, vui cười cùng với y.

"Đúng! Không nghĩ tới!"

Uống xong mấy ngụm nước, cổ họng vốn đau đến không thể nói thành lời nhưng nhờ ly nước kia mà dễ chịu hơn nhiều, không còn khan khan và đau như vừa rồi nữa.

Văn Diệp giật giật khóe miệng, đáy mắt phát ra một mảnh dịu dàng và cứng chiều quen thuộc nhìn Nhã Phù vô cùng trù mến, không nghĩ tới trước khi chết vẫn có thể nhìn thấy nàng, thật là không uổng công cuộc đời này rồi, y cũng không có gì để lưu luyến nữa rồi!

"Văn Diệp thúc thúc, thúc đã tỉnh rồi, nhất định thúc đã đói bụng rồi, tới ăn ít cháo, mẹ, người cũng ăn một chút đi, cũng đã muộn lắm rồi!"

"Văn Diệp thúc thúc, thúc đã tỉnh rồi, nhất định thúc đã đói bụng rồi, tới ăn ít cháo, mẹ, người cũng ăn một chút đi, cũng đã muộn lắm rồi!"

Lúc này, Thư Vũ Trạch dáng người nho nhỏ, bưng một khay thức ăn lên, phía trên tản ra mùi cháo thơm lừng, cười híp mắt đi vào, nhìn Văn Diệp đã tỉnh táo, lập tức khéo léo êm ái đưa lên bữa ăn tối.

Cháo này là do Vũ Trạch tự tay nấu sau khi ngủ thức dậy, cùng mẹ ở trong sơn cốc này nhiều năm rồi, lúc trước là do lão già kia nấy cơm, sau đó là Thư Nhã Phù nấu cơm, cuối cùng khi Vũ Trạch có thể tự mình nấy cơm, tất cả mọi chuyện nấu nướng đều rơi vào trên người cậu, chỉ vì cậu nấu cơm rất ngon, mùi hương rất thơm, mà hai người kia ấu xong những thứ gì đó cũng chỉ là độc, nhưng cũng chưa đến mức không chết người mà thôi.

.....

Trong hoàng cung Đông Ly quốc

Lúc này vẫn đang ngồi ngay ngắn trên vị trí chủ tọa, Đường Kim hoàng thượng Nam Cung Chiêu cùng hoàng hậu nương nương, mà thái tử điện hạ

gần tám tuổi toàn thân đang mặc hỉ bào đỏ thẫm, sắc mặt nhẵn nhớt đứng ở một bên.

"Thật đúng nên chúc mừng hoàng thượng cùng nương nương, đã tìm được một nàng dâu tốt như vậy!" Đã từng là Lục hoàng tử, bây giờ Đoan Vương Gia Nam Cung Triệt tới trễ, trong lời nói có vài phần giễu cợt.

Lúc này cách giờ lành không còn xa lắm, phần lớn khách mời cũng đã có mặt hết rồi, đám cưới của thái tử nên tất cả mọi người rồi rít dăng lên quà tặng, mặc dù cảm thấy thái tử chỉ mới tám tuổi đầu mà đã tổ chức đám cưới là rất hoang đường, nhưng các đại thần đang ngồi bên kia cũng không dám tùy tiện nói thêm cái gì, nếu hiện tại nói ra, sẽ làm cho hoàng thượng sinh lòng nghi ngờ, rồi dẫn đến họa diệt vong.

"Lục đệ, ngươi là thúc thúc nhưng hôm nay lại tới hơi trễ!" Nam Cung Chiêu hình như không có phát hiện trong giọng nói Nam Cung Triệt mang theo châm chọc, sắc mặt vui vui vẻ vẻ cười cười nói nói.

"đám cưới của Thái tử, Thần Đệ đã tới trễ, tự phạt ba ly!"

Nam Cung Triệt cười cười, nhướn mày nâng lên ly rượu trước mặt, tiêu sái ngửa đầu uống vào 3 ly rượu.

"Ha ha ha, được, hôm nay sau khi đám cưới của thái tử kết thúc, mấy huynh đệ chúng ta nhất định phải không say không về!" Tròng mắt Nam Cung Chiêu híp lại, ngay sau đó cười lớn tiếng nâng ly ngửa đầu cũng uống hết rượu trong cốc, xem ra tâm tình rất vui vẻ.

"Hoàng thượng, giờ lành đã đến!" Công công tổng quản đứng ở bên cạnh thấy đã đến giờ lành, cung kính nhắc nhở.

"được, bắt đầu đi!"

Tiếng nhạc vang lên, ngọn đèn dầu sáng rõ, lên trong đám khói lửa bay mịt mù tiếng pháo hoa vang ầm, chiếu sáng bầu trời tối đen như mực, bầu trời vốn đang rất âm u, dường như sắp mưa, nhưng hình như được pháo hoa chiếu sáng, hào quang xinh đẹp chiếu rọi một mảnh đỏ rực vui mừng trong hoàng cung.

"Tề vương gia đến ——!"

Còn không đợi tân nương vào bàn, bên ngai chính điện đã truyền đến âm thanh thông báo.

Mà cũng chính bởi vì một tiếng thông báo như vậy, lại khiến cho chính điện Hoàng cung đông Lu quốc to lớn trong nháy mắt trở nên yên tĩnh lại, tất cả mọi người đưa mắt chuyển đến phía ngoài chính điện!

Đã sớm có tin tức từ Nam Phong Quốc truyền về đến, Tề vương gia cùng Tề vương phi và tiểu thế tử ba người đi sứ đến Nam Phong quốc, hơn nữa trong tin đồn nghe nói là đã cũng Đường kim Hoàng thượng Nam Phong quốc tạo nên giao tình rất tốt.

Nam Phong quốc gần đây có vài chuyển biến mạnh mẽ, xưa nay Hội trưởng lão chiếm hơn nửa quyền lợi nay đặc bị hoàng thất tóm thu thế lực, toàn bộ các gia tộc to lớn trong hội trưởng lão đều bị tiêu diệt, cả Nam Phong quốc vì vậy một đoạn thời gian ngắn không được yên ổn, nhưng cuối cùng cũng bị Đường kim hoàng đế trấn áp mà thôi, hôm nay hoàng thất Nam Phong quốc đã nắm toàn quyền rồi!

Mà ngay lúc Tề vương gia xuất hiện ở cảnh nội của Nam Phong quốc, đã cùng Nam Hoàng xây dựng được mối quan hệ mật thiết?

Những tin tức này từ Nam Phong Quốc truyền về đến Quốc Nội, nội tâm mọi người cũng đã bắt đầu suy diễn đủ mọi chuyện, tất cả các loại có thể nghĩ đều xoay mấy vòng trong óc mỗi người, tất cả đều không hẹn mà cùng

nghe tới những ngày gần đây, không giải thích được chuyện trong kinh thành bắt đầu truyền lưu tin đồn.

Đều nói tiên hoàng qua đời cũng không phải do bệnh nên qua đời, mà là bị người khác hãm hại, mà ngôi vị hoàng đế sợ rằng cũng không phải rơi vào trên đầu Đường Kim hoàng thượng!

Tề vương gia mới là người nên ngồi lên long y thiên tử, hôm nay cùng Nam Phong quốc giao hảo tốt với Tề vương gia có phải là muốn lấy lòng ngôi vị hoàng đế của hoàng thượng hay không?

Các loại ý niệm ở trong đầu mỗi người thoáng qua, mà ánh mắt lại càng thêm chăm chú nhìn chăm chăm phía của chính.

Tối nay đám cưới thái tử, cưới vợ vì thái tử phi chính là con gái của Mạc Vân Dao, gia tộc họ Mạc nắm trong tay hơn phân nửa mạch máu kinh tế đông Ly quốc, mà hoàng thượng đang dụng ý gì, đáy lòng mọi người đều vô cùng rõ ràng, mà lúc này Tề vương gia chạy về.

Tại tất cả mọi người nhìn chăm chú, người ngồi ngay ngắn trên xe lăn, đi theo phía sau Nam Cung Thần là hai người Liễu Trì cùng Bạch Ứng, nam Cung Thần được Liễu Trì đẩy vào.

Lạnh lẽo vô tình, hai mắt bén nhọn quét qua tất cả mọi người đang ngồi phía kia, cuối cùng dừng lại trên người Nam Cung Chiêu đang ngồi ở vị trí chủ tọa, bên khóe miệng nâng lên nụ cười nhạt: "Hoàng huynh, huynh vì thái tử tìm thái tử phi, Bốn vương làm thúc thúc cũng nên trở lại ăn mừng mới phải! Hoàng huynh không tìm người thông báo Thần Đế, Thần Đế không mời mà tới, hoàng huynh cũng sẽ không trách tội chứ?"

Mọi người bị cặp mắt rét lạnh ấy liếc qua, thân thể cũng không cầm được mà run lên, sau lưng phát ra một hồi mồ hôi lạnh! Tề vương gia quả nhiên là Tề vương gia, khuôn mặt xinh đẹp tao nhã, giữa mi tâm có một chút Chu

Sa, cho dù là ngồi ở trên xe lăn cũng làm cho người ta có cảm giác không thể xem thường!

Đúng rồi! Hai chân của Tề vương gia không thể đi được, mặc dù hãn không có lòng muốn lên ngôi vị hoàng đế này, nhưng cũng có thể tranh thủ ngai vị vì con trai của hãn mà, như thế nào cũng không thể chấp nhận một Tề vương gia tàn tật trở thành Hoang thượng, đẳng Cửu ngũ chí tôn của đông ly quốc được.

"Ha ha ha ha, hoàng huynh nghĩ thập hoàng đệ vẫn còn ở Nam Phong quốc chưa trở về, không muốn người phải gấp gấp trở về như vậy, người có thể tới tham gia hôn lễ của Duệ nhi, trăm vui mừng còn không kịp làm sao có thể trách tội cùng người !"

Trên mặt Nam Cung Chiêu lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng tiến ra đón, không nhìn thấy được một chút thái độ ngăn cách.

Hôn lễ tiếp tục.

Nam Cung Thần được an bài ở vị trí ngay bên cạnh vị trí chủ tọa, chính là kế dưới vị trí hoàng thượng cùng hoàng hậu, mắt lạnh ngược nhìn hôn lễ đang tiến hành trước mắt.

Đối với việc Nam Cung Chiêu thừa dịp hãn không có ở đây, lại không kịp chờ đợi muốn nắm trong tay nhiều thế lực hơn, hãn làm sao có thể không biết được chứ, Hồng Ưng cùng Băng đồng cũng ở trong nước, sớm đã đem các loại tin tức truyền tới trên tay của hãn rồi, này chỉ sợ là Nam Cung Chiêu không có dự liệu được thôi.

Nếu chỉ là như vậy hãn cũng sẽ không làm bất cứ chuyện gì, dù sao thì ngôi vị hoàng đế này hãn cũng không muốn và cũng không cần, hãn ta muốn nắm trong tay nhiều quyền lực hơn xác định chính hãn đây!

Chỉ là, hiện tại hãn thay đổi chủ ý!

Trong thế giới của hắn, không có người có thể ở đối với hắn hạ ra chiêu bài sát thủ lại có thể bình an vô sự được!

Nếu như chỉ là ám sát một mình hắn, như vậy hắn còn có thể nể tình hai người là huynh đệ, không động thủ, nhưng là Nam Cung Chiêu ngàn sai vạn sai cũng không nên động thủ với hai người mà Nam Cung Thần quan tâm nhất!

Hắn đã có lá gan thừa dịp Nam Cung Thần cùng Nhã Phù ở Nam Phong quốc liên lạc với bọn người của Đại Trưởng Lão, ý đồ ở cảnh nội Nam Phong quốc giết bọn họ, chuyện như vậy làm sao hắn có thể không tức giận được chứ.

Hơi híp mắt lại, Nam Cung Thần nhìn Mạc Vân Dao đang đi qua trước mặt, nâng cằm lên, ngón tay thon dài gõ nhẹ, không đợi hỉ nường kêu gọi đầu hàng, mỉm cười tự nhiên mở miệng: "Chờ một chút!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Bốn Vương Không Cho Bắt, Các Người Cũng Đừng Mong Bắt Được

"Vương Gia, giờ lành đã đến nếu làm trễ nãi cũng không nên, người xem." Hoàng hậu nương nương ngồi bên cạnh hoàng thượng, dịu dàng nói.

"Chính là bởi vì chuyện này có quan hệ trọng đại, đây là Thái tử phi của Đông Ly quốc, sao có thể qua loa được chứ!" ánh mắt Nam Cung Thần quét đến đám người Mặc Hạo Vũ, đáy mắt lưu quang bốn phía, "Cháu gái Mặc gia đã từng cùng Thế tử của Bốn vương định ra hôn ước, sao bây giờ lại muốn trở thành Thái tử phi thế kia?"

Thư Vũ Trạch cùng Mặc Vân Dao có hôn ước?

Này này chuyện này. Đây đương nhiên là chuyện không thể nào, đừng nói Mặc gia Mặc Vân Dao, chính Mặc Hạo Vũ, Thư Vũ Trạch đoán chừng cũng không có chút ấn tượng nào cả, chuyện đính hôn vừa nói, hoàn toàn chính là do Nam Cung Thần ở chỗ này bịa chuyện .

Chỉ là người nói chính là Vương Gia, hăc nói có kia ngay tức là có! Ai dám đứng ra nói là không có chứ?

"Tại sao trẫm chưa từng nghe qua là có chuyện này chứ? Thập hoàng đệ, chuyện này quan hệ rất lớn, hôm nay là ngày cưới của thái tử, dù cho có nhưng nếu chỉ là lời nói tùy ý trong lúc cao hứng thì cũng không được! Mặc ái khanh, khanh nghĩ như thế nào?" Nam Cung Chiêu không nghĩ tới Nam Cung Thần lại có thể đột nhiên nói ra chuyện hôn ước như vậy, sao

cho tới bây giờ hẳn vẫn không biết Mạc gia cùng với Nam Cung Thần có mối quan hệ tốt vậy?

Chẳng lẽ khi hẳn không chú ý, bọn họ đã sớm qua lại mật thiết với nhau?

Đáy lòng trầm xuống, sắc mặt Nam Cung Chiêu lại càng khó coi hơn mấy phần, nhưng khi ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Thần lại vẫn giữ thần sắc ôn hòa như cũ.

"Bốn vương không đồng ý Mạc Vân Dao trở thành thái tử phi!"

Chậm rãi một câu nói, Nam Cung Thần mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Chiêu đang ngồi trên ghế rồng, vẫn tay nhẹ nhàng trơn một bên ống tay áo, cười chói lọi như ngôi sao!

Hoàng cung đông Ly quốc.

Có rất nhiều người đang ở trong đó, nhưng bây giờ tất cả mọi người giống như đã có thỏa thuận trước vậy, đồng loạt trầm mặc, giữ im lặng, không có người nào mở miệng nói một câu, chỉ vì hiện tại mở miệng chống lại người của hoàng thượng là Tề vương gia.

Tề vương gia có bao nhiêu năng lực mà bọn họ không biết, nhưng bọn họ biết, lúc trước khi hoàng thành loạn lạc, nhất cử đem hoàng thượng đẩy lên long y, người cũng không phải những người khác, mà là Tề vương gia hai chân không thể đi được.

Tề vương gia Kinh thái tuyệt diễm mở miệng, bọn họ như thế nào dám làm ngược lại, dù sao lời đồn về hoàng thượng đến nay cũng chỉ là lời đồn được lưu truyền một cách lén lút mà thôi, nhưng bọn họ hoặc nhiều hoặc ít cũng nghe được một chút.

"Thập hoàng đệ!"

Sắc mặt Nam Cung Chiêu càng ngày càng khó coi, hiện tại Nam Cung Thần đang ở trước mặt mọi người đánh vào mặt của hắn sao, hắn mới là hoàng thượng Đông Ly quốc, lời của hắn mới là thánh chỉ, một mình người Vương Gia ở chỗ này muốn làm gì?

"Hoàng thượng bớt giận, thập hoàng đệ mới từ Nam Phong quốc chạy về, có thể thân thể còn chưa kịp thích ứng lại, không bằng sai thị vệ hộ tống Tề vương về phủ nghỉ ngơi trước!" Hoàng hậu ngồi kế bên vội vàng nhắc nhở.

Nói đến chuyện tình của Nam Phong quốc, lúc trước Nam Cung Chiêu phái người ám sát bọn họ nhưng không thành, nếu Nam Cung Thần thật sự cùng hoàng thất bên Nam Phong quốc có mối giao tình tốt, như vậy những hành động thiếu suy nghĩ của Nam Cung Chiêu hiện e rằng sẽ có tác dụng ngược lại.

Nếu không phải nhờ có hoàng hậu nhắc nhở, không chừng bây giờ Nam Cung Chiêu đã không nhận được.

Nhìn chung quanh trầm mặc các trọng thần, Nam Cung Chiêu đáy lòng càng phát nộ, Tề vương vừa mở miệng, tất cả mọi người không dám tiếp tục nói thêm cái gì, này Tề vương uy tín so với hắn cái này làm người của hoàng thượng còn phải mạnh, chuyện như vậy để cho hắn như thế nào nhẫn nại!

Hoàng hậu bản đánh khiến Nam Cung Thần rời đi ý định, chỉ là Nam Cung Thần như thế nào có thể như bọn họ nguyện!

"Hoàng tẩu chớ lo lắng, thân thể vi thần rất tốt, về phần hôn sự của Thái tử hôm nay. Bốn vương nghị hay là thôi đi, sau đó giúp Thái tử chọn một Thái tử phi thật hoàn hảo, rồi chọn một ngày đại cát đại lợi khác để cử hành hôn lễ, chắc hẳn thái tử cũng sẽ vô cùng vui mừng! Dù sao nha đầu

của Mạc gia kia, hiện tại cũng có thể coi là người trong phủ của Bốn vương!" Nam Cung Thần miễn cưỡng mở miệng nói.

Trầm mặc —

Im ắng yên tĩnh, sắc mặt của hoàng thượng đã cực kỳ khó coi. Lúc này hoàng hậu đã tạo một đường lui cho Tề vương gia, nhưng đối với cái đường lui đó. . . . Nam Cung Thần vô cùng khinh thường.

Dĩ nhiên, nếu như Thư Vũ Trạch ở chỗ này, nhất định sẽ phản bác.

Tề vương gia ở đây tùy tùy tiện tiện nói ra một câu, là đã tìm được cho cậu một nàng dâu nhỏ rồi!

Vậy sao có thể, coi như cậu đồng ý, nhưng mẹ của cậu cũng không thể nào tùy tùy tiện tiện chấp nhận một người mà mình không biết rõ về người ta làm con dâu được, chuyện này tuyệt đối không thể nào!

Mà sau khi Tiểu Vũ Trạch biết chuyện này, chỉ có thể quăng cho Vương Gia một ánh mắt bày tỏ khinh bỉ thật sâu, người này tuyệt đối là vì muốn ném cậu đi ra ngoài để chiếm đoạt mẹ cậu, cho nên mới tìm nàng dâu cho cậu sớm như vậy!

Liễu Trì đứng sau lưng Nam Cung Thần, ánh mắt nhìn Nam Cung Chiêu đang ngồi trên ghế rồng không có chút nào che giấu sự khinh miệt!

Dựa vào người mà muốn đối phó với Vương Gia, thật là không biết tự lượng sức mình, cứ nghĩ rằng kết thân với nhà họ Mạc là có thể đem người kéo về phía mình, có thể đem quyền lực nắm giữ trong tay, hừ thật là si tâm vọng tưởng, có Vương gia ở đây, cho dù là hoàng đế cũng chỉ là một vai phụ mà thôi.

Tay Nam Cung Chiêu đặt trên thành ghế nắm chặt thành quyền, không cầm được run rẩy mãnh liệt, lửa giận dâng cao, đáy lòng rít gào, phần nộ

như sắp phát điên lên, một đôi mắt càng thêm ác liệt nhìn về phía Nam Cung Thần, tức giận làm cả người đang run rẩy, vẻ mặt dần dần không chút che giấu nào cả.

Cuối cùng Nam Cung Chiêu chột vồ án, lạnh giọng hét lớn: "Người tới, Tề vương không biết lễ độ và thân phận của mình, phá hư hôn lễ thái tử, đem đám người Tề vương gia bắt hết nhốt vào Thiên Lao!"

"Hoàng thượng! Không thể!"

Nam Cung Thần rũ xuống một cái tay khép lại trong tay áo, nhìn Nam Cung Chiêu bởi vì hành động của hắn mà bức áp như vậy, bởi vì hắn uy hiếp nên mới làm hoàng thượng uy nghiêm nổi tức giận, nghĩ tới giờ phút này Thái hậu nương nương vẫn còn ở trong cung thái hậu, nghĩ tới nương nương trước mắt chính là người do một tay Thái hậu nâng lên long y, đáy mắt một mảnh khinh miệt.

"Hoàng thượng, Tề vương gia thân phận tôn quý, đối với vương triều của Đông Ly quốc chúng ta người chính là một đại công thần, sao có thể tùy ý đem Tề Vương Gia giải vào Thiên Lao được chứ?!"

"Hoàng thượng, Tề vương gia thân phận tôn quý, đối với vương triều của Đông Ly quốc chúng ta người chính là một đại công thần, sao có thể tùy ý đem Tề Vương Gia giải vào Thiên Lao được chứ?!"

"Hoàng thượng, kính xin nghĩ lại!"

.....

Nam Cung Chiêu mới vừa vồ án, tất cả triều thần đều khiếp sợ nhìn hắn, sau đó tất cả đều quỳ xuống, trong miệng đều hô lên không thể!

Tất cả mọi người đều biết, Đông Ly quốc có thể không có hoàng thượng Nam Cung Chiêu này, nhưng là không thể không có Tề vương gia!

Tứ đại cường quốc trên Đại lục, vẫn luôn quan sát thăm dò lẫn nhau, mà sau khi công chúa Bắc Việt quốc kén phò mã ở rể hoàng thất rồi đăng có làm nữ hoàng, càng thể hiện rõ ý đồ và những động thái của mình! Huyền Nguyệt quốc cũng tương tự như thế, đang có tin đồn thái tử Hách Liên Húc Hoa của Huyền Nguyệt quốc sắp kế nhiệm ngôi vị hoàng đế.

Những người đứng đầu của Tứ đại cường quốc lần lượt bắt đầu xây dựng lại bộ máy, tân hoàng lên ngôi, từng người đều có được hùng tâm tráng chí, đối với bản đồ nước hằn lại càng để mắt chú ý đến.

Lúc này nếu bắt giam Tề vương gia vì bất cứ lý do nào, bọn họ tuyệt đối tin tưởng, ba đại cường quốc còn lại sẽ liên hiệp tấn công đông Ly quốc!

Nước không thể không quân, nhưng lúc này càng không thể không có Tề vương!

Mà lũ triều thần cử động càng kích thích Nam Cung Chiêu, hãn là Hoàng đế, mà Nam Cung Thần đường hoàng ở trước mặt mọi người chống đối hãn, cãi lời của hãn, muốn xử phạt hãn cư nhiên tất cả mọi người phản đối!

Phản phản!

Mà tất cả là bởi vì Nam Cung Thần, bởi vì hãn mới có cái bộ dáng này!

"Người đâu, sao còn chưa động thủ, đem Tề vương nhốt vào trong thiên lao, hôn lễ hôm nay đổi ngày khác tiến hành!" Nam Cung Chiêu tức giận đập bàn, làm ly rượu trước mặt lật đổ, hung tợn nhìn triều thần quỳ đầy đất, lạnh lùng phất tay áo rời đi.

Cấm vệ quân người nhìn ta, ta nhìn người, hết thấy đều không biết phải nên làm như thế nào?

Bắt giam Tề vương gia, bọn họ không có lá gan đó, cãi lời hoàng thượng, bọn họ cũng không có dư dàu đi gánh chịu. Tại sao tranh đấu của các vị bề trên, lại để chon bọn họ, chỉ là Tiểu Bình ở chỗ này khổ sở!

Các cấm vệ quân đều khóc không ra nước mắt, hoàng thượng đã phát phát ống tay áo rồi đi rồi, nên ánh mắt của mỗi người bọn họ chỉ có thể rơi vào trên người tề vương gia đang lười biếng ngồi trên xe lăn.

Chân mây Nam Cung Thần nâng lên, dư quang trong đáy mắt lưu động, lóe lên, nói: "Các người hãy đi bẩm báo với hoàng thượng, nói BỐn vương không chịu nhượng bộ, các người không thể ra sức!"

.

Bên trong sơn cốc dãy Thiên Kỳ, một thân quần áo mỏng manh, lão già thần y mặc y phục xuyên thấu, vẫn chưa chịu thay ra y phục của Trình Mộng Nhi, hình như đối với cái chuyện hiện tại (cải trang thành Trình Mộng Nhi) hẳn rất vui vẻ, không biết mệt mỏi!

Giờ phút này lão già đang ân cần dính vào sau lưng Thư Nhã Phù, gương mặt mang theo nụ cười tràn đầy vẻ lấy lòng: "Bảo bối, nói cho vi sư biết một chút về cái tên nam nhân kia đi Ặc, Tề vương gia sao?! Có được hay không vậy, vi sư vẫn cực kỳ tò mò người đó ra sao lại có thể câu được đồ đệ bảo bối của ta vậy!"

"Phải biết, là ta vốn đã tính toán chu toàn hết mọi chuyện để chuẩn bị hôn sự cho người cùng sư huynh người, nhưng người lại tỏ vẻ không dứt được tâm tình của mình với cha ruột – Thư lão gia – của người, không muốn nhìn thấy dáng vẻ đau buồn của người, ta mới bỏ đi cái ý niệm này, rồi bây giờ sao người lại cùng Tề vương gia kết thân rồi chứ?"

"Còn có còn có, người nói cái tiểu tử tóc bạc đó, tiểu tử kia cùng người có quan hệ như thế nào, trong thời gian hẳn hôn mê bất tỉnh, đều kêu tên của người, nếu như vô duyên vô cớ cũng sẽ không kêu người tên tuổi chứ?"

Chẳng lẽ là nợ đào hoa của người sao, hẳn không phải là cha rột của tiểu Trạch Trạch đấy chứ, ta thấy đáng vẻ hai người đó không giống nhau?"

.....

Thư Nhã Phù im lặng, vuốt vuốt mũi, mặc dù biết sư phụ đây là một loại phương thức quan tâm nàng, nhưng nàng thật cảm thấy quá ồn rồi !

Hơn nữa ban đầu đối với chuyện cha ruột của con trai mình, nàng đã bịa ra một câu chuyện tình yêu đầy những tình tiết cầu huyết, cái gì tình yêu nam nữ, cái gì thanh mai trúc mã, tuần nam mỹ nữ yêu mến lẫn nhau, bởi vì duyên có do nhà hai bên, cuối cùng bị buộc muốn gả cho Tề vương gia được phối hôn từ thuở nhỏ, mà liệt nữ thà chết không theo cuối cùng bỏ trốn cùng người yêu khi đã có đứa bé, không muốn lam nhan bạc mệnh, phu quân bị mất mạng!

Chuyện xưa cầu huyết như thế, nếu nói như thế Thư Nhã Phù quả thật có thể hạ bút thành văn, ban đầu đối mặt với việc bị lão đầu tử quẩn quít chặt lấy, cuối cùng nàng cho ra một cái đáp án như vậy!

Mà trong chuyện xưa, Tề vương gia Nam Cung Thần, vào vai nam phụ, phá hư tình duyên đàn tốt đẹp của nàng!

Cho nên Thư Nhã Phù vô cùng hiểu, tại sao sư phụ đối với chuyện nàng trở thành Vương phi lại tò mò nhiều như thế, đối với Nam Cung Thần lại càng đuổi tận cùng không buông!

"Có thứ gọi là duyên phận, ban đầu người thứ ba bất hạnh bây giờ lại thành vai nam chính!" Cuối cùng Thư Nhã Phù dưới ánh mắt mong chờ nóng rực của sư phụ mình, rất cảm thán mà mở miệng nói.

"Cái gì! Làm sao có thể chứ, tiểu nha đầu nhà người ta còn không biết sao, tuyệt đối không thể có chuyện như thế được! Người không làm thật tên tiểu tử kia cũng đã không tệ rồi, làm sao có thể còn thích hẳn!"

Hiển nhiên, những lời này lão già không có chút nào tin tưởng, chợt giọng chân quát to lên, sau đó tiếp tục liên thoảng không ngừng.

"Nghe nói hai chân tên Nam Cung Thần đó không dùng được, nếu không chúng ta không cần hấn nữa, bảo bối tốt như vậy, sư phụ giới thiệu cho người vài diễn ๓ đàn ๓ lê ๓ quý ๓ đôn nam nhân, như thế nào, người thích gì đáng về gì, cao? Gầy hay sao? Có tiền? Uy mãnh hay sao??"

"Cái tên tiểu tử tóc trắng đó vẫn là không nên đi, nói như thế nào đây, mặc dù nhìn bộ dáng con người của tiểu tử kia cũng khá tốt, nhưng thân hình không kiện toàn, hai mắt coi như hiện tại dung hợp, cũng âm dương quái khí, loại bỏ loại bỏ!"

"Thật ra thì sư huynh người thực sự là không tồi, ta thấy chỉ khi nó nhìn người, cái mặt như khối băng kia mới có được một chút tươi cười, nếu không thì người nên tốt bụng thu hấn đi! Đừng thả hấn để đi gieo họa cho mấy nữ nhân đang hoàng khác, chỉ có người gieo họa như ngươi mỗi hợp với người gieo họa như hấn, gieo họa cùng gieo họa. Ấc, bảo bối, đừng nhìn ta như vậy, ta cái gì cũng không có nói!"

Thư Vũ Trạch từ bên ngoài hộ tổng Văn Diệp đi vào, hai người nhìn tình hình trước mắt, cũng biết lão già lại bắt đầu nói nhỏ với mẹ.

"Lão già, hôn sự mẹ ta, ta đồng ý là tốt, người đừng ở chỗ này mà hao tâm tổn sức nữa!" Thư Vũ Trạch giang hai cánh tay ra, khuôn mặt lộ vẻ gà mẹ bảo vệ gà con, anh dũng không sợ, đối mặt lão già lắm nhảm.

Trong mắt lão già lộ vẻ như biết rõ mọi chuyện, trợn to, trợn lên giận dữ nhìn, trừng trừng, nói: "Ai nói, con trai của đồ đệ bảo bối ta sao có thể để người khác tùy tiện bắt đi được chứ, coi như Tề vương gia Nam Cung Thần đó thật sự rất thông minh, vậy cũng không được, khuê nữ nhà ta ở đâu là người nào nghĩ gì có nấy đấy!"

"Hừ, người không phải đồng ý cũng phải đồng ý, cha ta ta thừa nhận là được. Lão già, chuyện bây giờ thích hợp với người nhất hình như chính mình tự đi tìm một phu quân cho mình đi!" lời nói Thư Vũ Trạch ác độc.

"Ha ha ha. Khụ khụ!"

Văn Diệp nhìn hai người một già một trẻ cãi vã, không nhịn được bật cười, chỉ là khẽ động lập tức liên ho mấy tiếng.

"Văn Diệp, người nên nghỉ ngơi nhiều một chút!" Thư Nhã Phù vội vàng đẩy y qua một bên, để cho y ngồi xuống trên ghế, rót choy một ly trà nước, nhìn sắc mặt y vẫn tái nhợt như cũ, không cầm được cau mày.

"Ta không sao, chẳng qua là chỉ ho khan chút thôi, người cũng đừng lo lắng, chút vết thương nhỏ này không làm gì được ta đâu!" Văn Diệp mỉm cười nhận lấy nước trà trong tay nàng, "Thật ra thì ta đi tới là vì cùng các người cáo biệt."

"Cáo biệt, người phải đi nơi nào? Có sư phụ cùng sư huynh ở chỗ này áp chế độc tính bên trong cơ thể người, người còn muốn đi nơi nào?" Vừa nghe đến Văn Diệp chuẩn bị rời đi, sắc mặt Thư Nhã Phù lập tức trở nên khó coi.

Bệnh tình của Văn Diệp trở nên như vậy cũng vì nàng, đoạn thời gian gần nhất, nàng cũng một mực giúp đỡ sư huynh đang tìm biện pháp giải quyết.

"Ta có chuyện của ta, cần phải xử lý, Nhã Phù ta nhớ người cũng có chuyện cần xử lý, ta không muốn ở chỗ này lãng phí quá nhiều thời gian!"

Văn Diệp nhẹ nhàng ho một tiếng, giọng nói kiên quyết, đồng thời cúi đầu, trông mắt cũng là thoáng qua màu đỏ, còn có che giấu một chút sát ý.

Thư Nhã Phù lắc đầu, nói: "Văn Diệp. Ta không đồng ý, thân thể của người trở nên có một phần là do ta, người rời đi như thế này ta sẽ không an tâm!"

"Hắn có thể đi, đây là thuốc có thể áp chế độc tính trong người hắn!"

Ầm!

Cửa bị đột nhiên đẩy ra, Vân Nhạc Hằng hướng Văn Diệp ném đi qua một bình sứ, lạnh giọng mở miệng, ánh mắt lạnh nhạt xoay người trực tiếp rời đi.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Nha Đầu Thối, Ta Không Có Một Chút Hoa Đào Nào Cả

Giữa dãy Thiên Kỳ, hôm nay xuất hiện một hình ảnh vô cùng thú vị, có một đám Dong Binh Đoàn sẵn giết động vật biến dị.

Sau một thời gian nơi này đã biến thành dãy đất luyện tập của Dong Binh Đoàn, dĩ nhiên sau khi tiến vào dãy Thiên Kỳ, đã hoàn toàn bị lão già khổng lồ chế, muốn tiến vào, muốn làm cái gì cũng phải có phí dụng nhất định, mà khi tiến vào dãy núi sẵn bắn động vật, cũng phải trả phí dụng nhất định.

Có người tò mò hẳn dựa vào quyền hạn gì để làm như vậy, nhưng cuối cùng tất cả tất cả những người chất vấn đều không thể đủ tiếp tục mở miệng được, nên cho đến nay tất cả mọi người đều phải chấp nhận việc này.

Dĩ nhiên trong số những người cam chịu kia, còn bao gồm những người trong hoàng thất của Huyền Nguyệt Quốc bên cạnh.

Thư Nhã Phù mang theo Vũ Trạch rời đi sơn cốc, sau đó ngoại trừ Lê Hi cũng đi theo, rời khỏi nơi này, trở thành người đi theo sau lưng của hai mẹ con bọn họ. rồi sau đó xuất hiện Trình Mộng Nhi làm mê đảo hàng nghìn hàng vạn nam nhân của Huyền Nguyệt quốc.

"Bảo bối, bây giờ là đi đông Ly quốc đúng không, tìm cái tên Tề vương gia đó?" Lão già ở một bên giọng nói dịu dàng lại có chút tức giận.

Lão già hấp tấp đi theo ra ngoài, mục đích cũng chính là vì muốn gặp mặt tên nam nhân nào có thể quyến rũ đồ đệ bảo bối của hắn một lần, nghĩ đến chuyện này trong lòng hắn cảm thấy khó chịu vô cùng, đồ đệ bảo bối của mình cứ như vậy mà bị tên nam nhân kia cướp mất!

"Trình Mộng Nhi tiểu thư, người cảm thấy người đi theo chúng ta là thỏa đáng sao? Người là nữ nhân vạn người mê đấy!" Nét mặt Thư Vũ Trạch khoa trương, hai cái tay mở rộng tạo ra tư thế phóng đại.

"Xèo xèo ——!"

Bạch Cầu kể từ khi biết chân tướng mọi việc, ánh mắt nhìn lão đầu tử luôn vô cùng không tốt!

Người này lại là một người đàn ông, lại còn là một lão già nữa chứ, trái tim nhỏ bé yếu ớt của nó đã bị lừa gạt rồi, đều do lão già trước mắt này.

Bảo bối Vũ Trạch nói rất hay, lão già đi theo chính là một tai họa, tai họa thật to!

"Tiểu Trạch Trạch bảo bối, người không thể nói như vậy, làm người ta thật đau lòng, người ta chỉ không yên lòng, lo lắng cho các người mà thôi, người cũng biết vùng núi rất bí mật, mà hiện tại nhiều người muốn biết nên rất khó giữ, rất nhiều tên bất lương khốn kiếp lòng dạ ác độc, dung mạo của Tiểu Trạch Trạch bảo bối và mẹ người đáng yêu như thế, nếu như bị người theo dõi thì phải làm sao đây!"

Lão già khẽ cúi đầu, đôi môi đỏ thắm mấp máy, mắt mở to ngập nước tràn đầy lo lắng!

"Ta cảm thấy được ta cùng Tiểu Trạch vô cùng an toàn. Lão già người tương đối không an toàn!" Thư Nhã Phù cười như không cười nói.

Mới nói hết những lời này, Thư Nhã Phù đã cùng Vũ Trạch, Lê Hi, ba người ăn ý hướng về phía cách xa lão già này nhất chạy đi, mà đồng thời, rừng cây trước mắt bọn hắn, cũng xuất hiện một đội nhân mã.

Đội nhân mã cùng hướng về phía ba con mãnh hổ đang chạy, mà bọn họ là một đội tổng cộng sáu người trong đó có bốn nam, hai nữ, nhìn trang

phục săn bắt của bọn họ có thể đoán được là người trong Dong Binh Đoàn rồi.

Đây là một đội Dong Binh Đoàn vô cùng trẻ tuổi, trong bốn nam nhân, có một người khoảng chừng ba mươi tuổi, còn ba người kia thì khoảng hai mươi tuổi mà thôi, trẻ tuổi ngây thơ, về phần hai nữ nhân, Hồng Lệ, một người trong đó có bản lĩnh động tác rất nhanh nhẹn, dáng người thô kệch cũng không khác đàn ông là mấy, mà cô nương bên cạnh nhìn rất trẻ tên là tuyết Nhi, đoán chừng mới mười mấy tuổi đầu mà thôi.

Nhìn bộ dạng của mấy người bọn họ bây giờ, trên đất đã có hai mãnh hổ đang nằm la liệt, chỉ sợ là đã tranh đấu được hồi lâu rồi, nhưng đám người săn hổ kia gặp phải đàn hổ này quả thật rất không may mắn.

Hổ này cũng không phải là hổ bình thường, chính là một trong những con vật mà lão già kia làm thú nghiệm lúc trước, răng của con hổ này dài hơn cũng sắc bén hơn rất nhiều so với những con hổ bình thường khác, cấp độ hung mãnh so với những con hổ bình thường tất nhiên cũng mạnh hơn rất nhiều.

"Ca ca!" Cô nương nhỏ tuổi nhất hô lên.

Phía trước là con hổ đá biến dị đang giao đấu với nam nhân nhiều tuổi nhất, tiếp thấy con hổ bên cạnh vốn đang nằm la liệt lại vùng dậy chạy khỏi đây trối, hướng trên người của hắn nhào tới, lóe ra huyết quang, răng sắc sợ rằng một giây kế tiếp là có thể đem cổ tên nam nhân kia một phát cắn đứt.

"Thành ca!" Mấy người còn lại âm thanh tuyệt vọng.

Bọn họ vốn là con nhà võ của Huyền Nguyệt quốc, lần này đi theo Dong Binh Đoàn vào dãy núi Thiên Kỳ cũng chỉ là tò mò mà thôi, không nghĩ tới lại có thể gặp nhiều kiếm hổ như vậy, hơn nữa những con hổ ở nơi đây hoàn toàn khác biệt với những con hổ ở nước bọn họ, bọn chúng cũng luôn

luôn xuất hiện ngăn cản bọn họ chạy trốn, ở nhà bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, không nghĩ tới hôm nay lại có thể biết chết dưới rang của hổ.

Mắt thấy không thể cứu được người ra khỏi móng vuốt của kiếm hổ được nữa, đáy mắt mọi người đã xuất hiện sự tuyệt vọng.

Nhưng đang lúc bọn họ hẩn lúc tuyệt vọng, có một âm thanh mềm mại đột nhiên từ trong bụi cây bên cạnh truyền ra, mà lúc trước bọn họ cũng hoàn toàn không nhận thấy được có người ngoài đang bên cạnh.

"Ai nha nha! Đây không phải là Tiểu Bạch Bạch sao? Đang tức giận cái gì vậy chứ?"

Mà càng làm cho bọn họ ngạc nhiên hơn là, ba con kiếm hổ vốn đang hung hăng mãnh liệt, chỉ trong nháy mắt giọng nói của nữ tử kia vang lên, hình như ngay lập tức thân thể cương cứng đã dịu đi rất nhiều, và con mãnh hổ vốn đang hung tàn ác chiến ngay lập tức cũng ngừng lại động tác của mình.

Thủ hạ của Minh Thành đang nâng trường kiếm lên, vội vàng nhân cơ hội đâm về phía kiếm hổ trước mắt, mặc kệ người đến là ai, võ công cao bao nhiêu, hiện tại nên cứu đoàn người của mình mới được.

"Các người đang chơi trò chơi sao? Ai nha nha, Tiểu Bạch Bạch so lần trước nhìn giống như hơi béo! Quả thật không có việc gì nên vận động nhiều một chút!"

Bọn người của Tuyết Nhi quay đầu nhìn vào trong rừng, chỉ thấy một nữ nhân thiên kiều bá mị lắc lắc eo thon dáng người mềm mại, dáng vẻ thướt tha mềm mại từ sau bụi cây đi ra, mà hương nàng đi tới chính là trước mặt con kiếm hổ đang đánh Minh Thành!

"Cẩn thận!" Một người còn lại không nghĩ tới một nữ nhân nhìn mềm mại nhu nhược như vậy lại có lá gan lớn như thế, nhìn theo gót chân nàng,

hoảng hốt hô to.

Rống!

Rống!

Rống!

Bọn người của Lâm Tuyết Nhi đều muốn không nhẫn tâm nhìn, sợ rằng một nữ nhân xinh đẹp kiều mị như thế sẽ bị kiếm hổ cắn chết!

Rống!

Rống!

Rống!

Bọn người của Lâm Tuyết Nhi đều muốn không nhẫn tâm nhìn, sợ rằng một nữ nhân xinh đẹp kiều mị như thế sẽ bị kiếm hổ cắn chết!

Nhưng tiếp theo xuất hiện một màn làm cho bọn họ phản ứng không kịp, chỉ thấy kiếm hổ đã bị Minh Thành đâm bị thương, cũng không còn khát máu hay tham chiến nữa, cùng hai con còn lại lạng lẽ lui sang một bên, ba con đều nhip đối với người tới rống to một tiếng, ngay sau đó giống như thấy cái gì kinh khủng, xoay người nhanh chóng rời đi.

"Cái đó, ta không có nhìn lầm chứ?" Hồng Lệ trừng lớn cặp mắt, nhìn mấy người đồng hành xung quanh một chút, mở miệng nói.

"Ta cũng thấy được! Mới vừa rồi còn rất hung mãnh. . . . Giờ lại chạy trốn!" Lâm Tuyết Nhi ngây ngốc quay lại nhìn Hồng Lệ tỷ tỷ, sửng sờ mở miệng.

"Ai u, mấy tên tiểu tử các người làm sao dám tùy tiện chạy tới nơi này, mấy người ở chỗ này rất nguy hiểm!"

Tâm tình của lão già cũng không tẻ lắm, còn có tâm tình cùng bọn họ nói nhiều lời nói nhiều lời như vậy, nếu không thì ngoài đám người của Thư Nhã Phù, trong mắt người khác lão già vẫn là một Trình Mộng Nhi xinh đẹp lạnh lùng.

"A a! Nàng. Nàng là." Cặp mắt một nam nhân trong đó chợt trừng lên, ngón tay chỉ vào Đại Mỹ Nữ xuất hiện trước mắt kêu lên.

"Người biết nàng? Nàng là người nào?"

"Nàng. Nàng là Trình Mộng Nhi!" Nam nhân kia hiển nhiên nhận ra thân phận của Đại Mỹ Nữ xuất hiện trước mắt, hoàn toàn là một bộ dáng khó tin.

Bọn họ là thế hệ trẻ tuổi, nổi bật tại Huyền Nguyệt quốc, là thiên chi kiêu tử, nhưng mà đối với nữ nhân tên Trình Mộng Nhi nổi tiếng này, phần lớn người trong cả nước ai cũng biết, hơn nữa lúc này, trong hoàn cảnh này, gặp Trình Mộng Nhi càng làm cho bọn họ khiếp sợ.

Mặc dù trước đây đã từng nghe nói Trình Mộng Nhi đã xuất hiện ở vùng lân cận của vùng núi Thiên Kỳ này, nhưng dù sao chỉ là dưới chân núi, chân núi và đỉnh Thiên Kỳ rất xa, đường đi cũng khác nhau một trời một vực, từ tiến vào dãy núi Thiên Kỳ, có thể phải đối mặt tất cả đều các chuyện nguy hiểm mà không biết trước được.

Nếu như nói Trình Mộng Nhi xuất hiện ở chân núi, bọn họ chẳng qua là cảm thấy có chút ngạc nhiên, còn bây giờ nàng lại xuất hiện ở đây, ngay tại trong dãy Thiên Kỳ, nơi nguy hiểm trùng trùng, kia đối với bọn họ mà nói, cảm giác trước đó và bây giờ như trên trời và dưới biển, cách nhau rất xa.

"Ai, các người nhanh đem những thứ trên đất này dọn dẹp một chút, nếu không lát nữa sẽ có nhiều mãnh thú ngửi được mùi máu tươi sẽ đuổi tới đây!"

Trình Mộng Nhi dịu dàng cười một tiếng, hoàn toàn cho thấy mình là một nữ thần tràn đầy sức quyến rũ, trong cao quý mang theo chút lãnh diễm cùng xa cách, trong dịu dàng mang theo chút gì đó là ngạo nghễ.

"Cô nương, chính nàng cũng mau mau rời đi đi, nơi này không phải là nơi một người như nàng nương có thể đến, nếu lại gặp phải mấy con mãnh thú nữa, e là mấy người chúng tôi cũng không thể bảo vệ được nàng!"

Lãnh Minh Thành xoay người thấy Trình Mộng Nhi, có chút nhú nhú mày, hẳn không biết mới vừa đến tột cùng là đã có chuyện gì xảy ra với ba con mãnh thú kia, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến chuyện đây có quan hệ với nữ nhân xinh đẹp yếu đuối trước mặt này.

Mà thoát nhìn hình như chỉ có một mình Trình Mộng Nhi ở đây, mặc kệ như thế nào, hẳn thật sự không muốn cho đội ngũ của mình gia tăng thêm gánh nặng, còn là nữ nhân yếu đuối một tay trói gà không chặt, hiện tại trên người mỗi người bọn họ đều bị trọng thương, muốn mang theo nàng rời đi, chỉ sợ là hữu tâm vô lực.

"Hi hi. Ha ha, Mộng Nhi tiểu thư, sức quyến rũ của người không phải không cái gì không làm được hay sao?!"

Thư Vũ Trạch ở bên kia nhìn lão già biểu diễn không nhịn được bật cười một tiếng, mà một tiếng cũng tự nhiên đưa tới lực chú ý của sáu người khác, nhưng sắc mặt của Lãnh Minh Thành và Hồng Lệ có chút không tốt nhìn bọn họ.

Lãnh Minh Thành cùng Hồng Lệ liếc mắt nhìn nhau một cái, đều nhìn ra được trong đáy mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Mới vừa rồi chỉ là một Trình Mộng Nhi đột nhiên xuất hiện, đến phụ cận bọn hắn cũng không có nhận thấy được, mà bây giờ xuất hiện mấy người, cũng là người đi cùng với Trình Mộng Nhi, chứng tỏ bọn người kia đã sớm

xuất hiện bên cạnh bọn hăn rồi, nhưng bọn hăn lại không phát hiện ra, hoàn toàn không có chút cảm giác gì.

Sau khi Trình Mộng Nhi xuất hiện, bọn họ đã đề cao cảnh giác thêm mấy phần, nhưng lại không có phát hiện mấy người tồn tại.

"Ai nha, thật đáng yêu!" Lâm Tuyết Nhi đột nhiên kêu lên một tiếng.

Mấy người Thư Nhã Phù đi ra, Lâm Tuyết Nhi nhỏ tuổi nhất liếc mắt liền thấy được Thư Vũ Trạch, một tuấn nam nho nhỏ, còn có một con chồn tuyết nhỏ đáng yêu đang nằm trên vai của cậu, nhất thời hai mắt chột sáng lên.

Mà sắc mặt của Lãnh Minh Thành lại rất căng thẳng nhìn hai nữ nhân, một đứa bé, một người đàn ông, mà hai nữ nhân thấy thế nào cũng không giống là người biết võ công, mà đứa bé trai tuấn tú cùng con chồn tuyết nho nhỏ kia cũng không có gì đáng bận tâm lắm, lực chiến đấu duy nhất chỉ có thể dựa vào nam nhân còn lại.

Hơn nữa từ phương hướng bọn họ đi tới, chính là từ bên trong đi ra.

Cho dù bộ dáng của đoàn người này không có chút gì đáng chú ý hay tỏ ra lợi hại, nhưng là nhìn người không thể xem bề ngoài, Lãnh Minh Thành vẫn còn cảnh giác mà ngay lúc bọn người Thư Nhã Phù xuất hiện, mà đáy mắt cũng càng đề cao cảnh giác hơn, mà người cũng có suy nghĩ như thế còn có Hồng Lệ.

"Chúng ta không có ác ý, chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ thôi, về phần những thứ khác các người không cần lo lắng! Nếu như chúng ta muốn làm gì các người, thì ngay lúc vừa rồi ở bên cạnh chúng tôi đã động thủ rồi!"

Thư Nhã Phù nhìn nhìn thần sắc của sáu người bọn họ, thu vào trong đáy mắt, trong bụng sáng tỏ, khẽ mỉm cười, trực tiếp mở miệng nói.

Dù sao quả thật chỉ là bọn họ không cần thận đụng phải mà thôi, cũng không có quan hệ gì, bọn họ cũng không có tính toán cứu trợ hoặc là đánh cướp cái gì.

Mấy người Thư Nhã Phù đi ra, Lâm Tuyết Nhi nhỏ tuổi nhất liếc mắt liền thấy được Thư Vũ Trạch, một tuần nam nho nhỏ, còn có một con chồn tuyết nhỏ đáng yêu đang nằm trên vai của cậu, nhất thời hai mắt chột sáng lên.

Mà sắc mặt của Lãnh Minh Thành lại rất căng thẳng nhìn hai nữ nhân, một đứa bé, một người đàn ông, mà hai nữ nhân thấy thế nào cũng không giống là người biết võ công, mà đứa bé trai tuần tú cùng con chồn tuyết nho nhỏ kia cũng không có gì đáng bận tâm lắm, lực chiến đấu duy nhất chỉ có thể dựa vào nam nhân còn lại.

Hơn nữa từ phương hướng bọn họ đi tới, chính là từ bên trong đi ra.

Cho dù bộ dáng của đoàn người này không có chút gì đáng chú ý hay tỏ ra lợi hại, nhưng là nhìn người không thể xem bề ngoài, Lãnh Minh Thành vẫn còn cảnh giác mà ngay lúc bọn người Thư Nhã Phù xuất hiện, mà đáy mắt cũng càng đề cao cảnh giác hơn, mà người cũng có suy nghĩ như thế còn có Hồng Lệ.

"Chúng ta không có ác ý, chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ thôi, về phần những thứ khác các người không cần lo lắng! Nếu như chúng ta muốn làm gì các người, thì ngay lúc vừa rồi ở bên cạnh chúng tôi đã động thủ rồi!"

Thư Nhã Phù nhìn nhìn thần sắc của sáu người bọn họ, thu vào trong đáy mắt, trong bụng sáng tỏ, khẽ mỉm cười, trực tiếp mở miệng nói.

Dù sao quả thật chỉ là bọn họ không cần thận đụng phải mà thôi, cũng không có quan hệ gì, bọn họ cũng không có tính toán cứu trợ hoặc là đánh cướp cái gì.

Thật ra thì nói là sáu người thương lượng, nhưng thật ra là chỉ có hai người Lãnh Minh Thành và Hồng Lệ thảo luận rồi đưa ra quyết định, mà tự nhiên những người khác đối với quyết định của hai người cũng không có bất cứ dị nghị gì.

Nếu như nói là có minh tinh lớn, vậy nên đến những thành thị phồn hoa một chút mới phải, Thư Nhã Phù chưa từng nghe nói qua có một minh tinh chạy đến một nơi trong hoang sơ, tồi tàn để biểu diễn, cho dù có, đó cũng phải có cái gì đây, nơi này cũng không phải là thời đại của nàng trước đây!

"Oa, Trình Mộng Nhi, con đã nghe nói qua. Mẹ, chúng ta vào xem một chút, xem một chút Trình Mộng Nhi này đẹp bao nhiêu!" Đôi mắt Thư Vũ Trạch tràn đầy tò mò, dáng người nhỏ nhỏ tay nắm lấy tay Nhã Phù, đi đến bên cửa, không sợ chết liều mạng mà chui vào trong đám người.

Nhìn đám người đông đúc kia, liền hận không thể trực tiếp sử dụng khinh công đạp lên đầu họ bay vào xem!

"Trở lại, cùng một đám đại nam nhân thì chen cái gì mà chen, không sợ bị một tên tay chân thô lỗ háo sắc chiếm tiện nghi sao! Đợi, để cho bọn họ nhường đường cho chúng ta đi vào là được!" Động tác của Thư Nhã Phù thật nhanh, một tay bắt lấy Thư Vũ Trạch chạy ra ngoài kéo trở lại, gương mặt biểu hiện chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Những lúc như thế này thì không nên cậy mạnh, muốn dùng thì nên dùng. đầu óc!

Lê Hi vẫn còn nghi hoặc không biết Thư Nhã Phù đã chuẩn bị biện pháp gì, nhóm người nam nhân trước mắt này cũng không phải tùy tiện là có thể khuyên bọn họ đi nơi khác, bây giờ bọn họ đang hận không thể có được sức mạnh lớn hơn để xông vào, càng đừng bàn về chuyện sẽ nhường đường để người khác đi vào!

"Hắc hắc!" Thư Nhã Phù mặt ranh mãnh, cười xấu xa, chợt thay bằng gương mặt khiếp sợ hô to một tiếng,

"A a a a a a a a! Mộng Nhi! Trình Mộng Nhi ở quán rượu đối diện, cái này mới là thật!"

"Bá ——!"

Động tác mau lẹ như có chuẩn bị trước, sau khi Thư Nhã Phù kích động hô to một tiếng bén nhọn, kết quả cuối cùng chính là trừ mấy người ở vòn ngoài, tất cả những người còn lại đều chạy đến quán rượu đối diện, chen chúc nhau, tất nhiên là chỗ trước mặt lúc này rất đông người, thì bây giờ lại trống không!

Phủi phủi bụi bám trên người, Thư Vũ Trạch nhìn Thư Nhã Phù với ánh mắt sung bái, còn có mặt Lê Hi cũng sờ không chút biểu cảm nào, đặc chí vô cùng nhường mảy lên đi tới trước đi!

Nhưng vừa mới đi được mấy bước, vẻ mặt của Thư Nhã Phù vốn đang vô cùng đặc chí, tnhưng ngay sau đó trên mặt lại biểu hiện giống như không cần thận nuốt phải con ruồi vậy, trừng lớn cặp mắt giống như nhìn thấy quỷ ở phía trước, cả người lập tức lâm vào trạng thái cứng ngắc, khóe miệng xuất hiện hiện tượng co quắp, hơn nữa nhìn hình như bắt đầu có xu thế không ngừng gia tăng!

"Mẹ, sao tự nhiên lại dừng lại?"

Thư Vũ Trạch theo sát sau lưng Thư Nhã Phù, không có chú ý liền đụng vào, không nghĩ tới Nhã Phù lại đột nhiên dừng lại, sờ sờ cái mũi bị đâm vào nên hơi đau, Thư Vũ Trạch từ sau lưng Nhã Phù chạy ra, chu môi hỏi. ๖đi-ễn-+đà-n๖lê-+qu-ý-+đô-n

"Bảo bối, chúng ta nên quay về bên cạnh VUơng gia thì tốt hơn, nơi này rất nguy hiểm!" Khóe miệng Thư Nhã Phù co giật hồi lâu, yên lặng cúi đầu

nhìn con trai của mình, rất nghiêm túc nói.

"Tại sao, không phải chúng ta mới đến.!"

Khuôn mặt Thư Vũ Trạch đầy nghi hoặc, bộ dạng mới vừa rồi của mẹ y như gặp quỷ, bây giờ lại muốn trốn chạy khỏi nơi này, thật sự làm cho người ta rất nghi hoặc.

Nhưng ngay khi cậu nhìn theo tầm mắt của mẹ mình, thì cái nghi hoặc vừa rồi cũng bay theo mây gió rồi!

Lời dạy của mẹ nên ngoan ngoãn nghe theo, mẹ nói nên trở về bên cạnh cha vương gia đại nhân đó thật sự là một lựa chọn vô cùng chính xác, hình tượng trước mắt này quả thật có chút làm cho người ta khó có thể tiếp nhận, có chút kinh hãi!

Trong lòng Lê Hi cũng đầy nghi hoặc, không hiểu tại sao sau hi thấy Trình Mộng Nhi, hai mẹ con Thư Nhã Phù đều biểu hiện giống như thấy quỷ, hận không thể ngay lập tức đào cái hang để trốn đi, hẳn vẫn chưa nhìn ra được có vấn đề gì?

"Mẹ, chúng ta đi nhanh đi, nơi này quá nguy hiểm, chỗ của Tề vương gia an toàn hơn!"

Khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Thư Vũ Trạch bình thường luôn luôn mỉm cười tao nhã lịch sự, nhưng lúc này lại vô cùng nghiêm túc, cực kỳ khẳng định, kiên quyết ủng hộ quyết định của mẹ mình!

"Tại sao? Chúng ta không phải mới đến nơi này sao? Còn chưa tìm được Lão Cung Chủ, sao có thể bỏ đi như vậy được." Lê Hi vô cùng muốn biết, đến tột cùng là có cái gì làm cho hai mẹ con bọn họ muốn lập tức chạy trốn như vậy.

"Chi chi chi chi ——!"

Bạch Cầu cũng vô cùng nghi hoặc, tại sao biểu hiện Thư Nhã Phù giống như uốn phải nước rửa chân vậy?

Bạch Cầu giương mắt nhìn sang phía Trình Mộng Nhi, nhìn mấy lần, cuối cùng đặt móng ngồi ở trên bả vai Vũ Trạch, quay về phía Thư Nhã Phù ném tới một ánh mắt đầy khinh bỉ, trong ánh mắt bày tỏ ý hết sức rõ ràng của nó: không có ánh mắt, nữ nhân kia có chỗ nào đẹp mắt bằng chủ nhân của ta chứ!

Người giống như Nam Cung Thần, trong đáy lòng Bạch Cầu vĩnh viễn là duy nhất, không có người nào sánh bằng!

Chỉ thấy trong quán trà trước mặt, có một cô gái mặc quần dài màu phấn hồng, chân mày có nét dịu dàng lại mang theo vài phần anh khí, giơ lên trông mắt câu hồn đoạt phách, cánh môi đỏ thắm mềm mại, hình như giờ nào khắc nào cũng mang theo tư vị dụ hoặc người khác!

Toàn thân đều tản ra khí chất mê người, một cô gái xinh đẹp muôn phần, nhất cử nhất động của nàng hình như đều có thể dễ dàng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, giữa mi tâm có điểm chu sa hình tròn nhỏ vây quanh một đóa hoa hồng kiều diễm ướm át, đỏ tươi chói mắt, kinh động lòng người.

Cô gái trước mắt chính là Trình Mộng Nhi của Huyền Nguyệt quốc, làm mưa làm gió trong một năm qua!

Nữ nhân trong các nữ nhân, bất kỳ cô gái nào ở trước mặt nàng cũng sẽ có cảm giác tự ti mặc cảm, chỉ vì nàng nhất định sẽ trở thành tâm điểm của sự chú ý của mọi người, ánh mắt của mọi người đều đặt trên người nàng.

Một nữ nhân như vậy sẽ khiến các nữ nhân khác ghen tỵ và hâm mộ, nhưng đó nhất định không phải là Thư Nhã Phù, dù sao thì ngoại hình của nàng cũng rất khác, phong cách của hai người cũng hoàn toàn khác nhau,

nàng hoàn toàn không phải là người có dáng vẻ mềm mại như thế, sao còn muốn trốn?

Chẳng lẽ hai người các nàng biết nhau?

Càng nghĩ càng thấy hiếu kỳ, đôi mắt Lê Hi đầy nghi hoặc đảo quanh trên người Thư Nhã Phù rồi lại chuyển qua người Trình Mộng Nhi, giống như muốn từ trên mặt của hai người các nàng tìm ra chút manh mối nào đó!

Đám người vừa mới tản ra xung quanh cũng dời lực chú ý đến mấy người trước mặt, còn có tiếng thét chói tai mới vừa rồi của nữ nhân, nàng cũng đang ở trước mặt, như muốn mọi người đã nghe thật rõ ràng, tất nhiên trong đó cũng đã bao gồm Trình Mộng Nhi đang ngồi trong đại sảnh của quán trà.

Sắc mặt Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch rất nặng nề, gang thẳng, một bộ hận không thể biến mất ngay lập tức, hai chân lập tức lui về phía sau, Thư Trạch Vũ tự động đưa tay kéo Lê Hi để che trước mặt, ý đồ muốn ngăn tầm mắt bắn về phía cậu.

Nàng không thấy ta, nàng hoàn toàn không thấy ta!

Ta cái gì cũng không có thấy, ta cái gì cũng không có thấy!

Nội tâm hai mẹ con Thư Nhã Phù đồng thời gặm thét các loại, tốc độ dưới chân càng tang nhanh, nhưng không phải tiến vào mà là lui ra ngoài từ trong đám người, nhưng mà nội tâm bọn họ kêu rên hoàn toàn không được trời cao rủ lòng thương xót.

"Ồ! Bảo bối thân ái, tiểu bảo bối nhi, là các người a! Thực sự muốn chết nhân gia rồi !"

Một tiếng nũng nịu mềm mại đáng yêu vang lên phá vỡ hy vọng cuối cùng của Thư Nhã Phù cùng Thư Vũ Trạch, một tiếng này đối với người

khác nghe được giống như thiên âm ngân vang, nhưng truyền đến trong tai hai người họ lại giống như âm thanh của Sứ Giả Câu Hồn tới từ địa ngục!

A a a a a!

Nàng có thể làm như không có nghe gì cả được không?

Nàng không nghe gì cả, không có nghe gì cả! Thật!die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on,.

"Bảo bối thân ái, các người đang muốn đi đâu đây? Lâu như vậy không có gặp các người, sao các người vừa nhìn thấy người ta lại có thể bỏ chạy như thế! Người ta nhớ các người, nhớ đến ngày không ăn, đêm không say giấc, người xem một chút người xem một chút, thân thể người ta cũng bởi vì nhớ các người gầy đi một vòng lớn rồi, hơn nữa, người ta còn nghe nói người bị một dã nam nhân câu đi, a a. Trái tim nhỏ của người ta.!."

Âm thanh ác ma không ngừng vang lên, vẫn còn lay động đang bên tai thướt tha muôn màu, một chuỗi "Người ta" liên tục làm cho người nghe nổi da gà, giờ phút này nghe càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng ghê tởm!

"Con trai, chúng ta vẫn nên mau mau trở về đi, ở đây hơi nhiều người!" Thư Nhã Phù quay đầu kéo tay con trai mình, xoay người bước chân càng lúc càng nhanh, hiện tại nàng chỉ muốn mau mau cách xa những sinh vật tuyệt thế này!

"Mẹ, con thấy không còn kịp rồi, hình như tiểu thư Trình Mộng Nhi. Đến rồi!" Thư Vũ Trạch chép miệng, cặp mắt rất vô tội nhìn mẹ mình.

Lời Thư Vũ Trạch mới vừa nói xong, Thư Nhã Phù liền cảm nhận được sau lưng mình bị người nào đó nhào tới ôm lấy, bộ dáng kia giống như có một con Đại Cẩu cọ cọ ở phía sau!

Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là, nếu quả thật sự đó chỉ là một con Đại Cầu thì không có gì để nó nữa! Nhưng phía sau là một nữ nhân bề ngoài xinh đẹp, yêu mị trăm phần, hay đến tốt cùng là cái gì, nàng không thấy gì cả!

"Bảo bối thân ái, bảo bối nho nhỏ, các người thật là quá đáng ghét, cứ nhiên thấy người ta lại có thể bỏ chạy, thật là. . . . thật là quá đáng! May mà người ta vẫn luôn nhớ người, đặc biệt ở chỗ này chờ người tới đây!" Chỉ thấy giờ phút này cả người Trình Mộng Nhi cơ hồ cũng đã bám hết trên người của Thư Nhã Phù, từ phía sau ôm cổ của Nhã Phù không chịu buông, thân thể còn mang theo nũng nịu, giãy dụa.

"Xèo xèo xèo ——!"

Bạch Cầu mở to cặp mắt nhìn chăm chăm, từ trên vai Thư Vũ trạch lại nhảy lên đầu của cậu!

Nữ nhân này là yêu thích Thư Nhã Phù sao? Chẳng lẽ nữ nhân này muốn cùng Thư Nhã Phù diễn ra một cuộc tình giữa nữ nhân và nữ nhân!

Oh oh oh oh thật tốt quá!

Lông mao của Bạch Cầu Bạch Cầu cùng với cái đuôi to theo tâm tình vui vẻ mà dựng lên, đứng trên vai Thư Trạch Vũ, dùng hành động để ủng hộ Trình Mộng Nhi!

Giơ tay! Giơ chân! Quơ quơ múa múa!diễn. đàn. lê. quý. đôn.

Trình Mộng Nhi, nàng cố gắng lên! Đem Thư Nhã Phù quyến rũ đi, như vậy chủ nhân thân ái sẽ chân chính thuộc về một mình Bạch Cầu ta rồi, mặc dù nó vô cùng không hiểu tại sao chủ nhân Anh Minh Thần Võ, sắc sảo xinh đẹp giống như thiên thần lại coi trọng một cái nha đầu xấu xí như Thư Nhã Phù vậy, nhưng mà nó sẽ cố gắng đem Thư Nhã Phù bán đi!

Đem Thư Nhã Phù giao cho Trình Mộng Nhi này, bắt đầu từ bây giờ việc này sẽ là sứ mạng của nó! Vì tương lai hạnh phúc mỹ mãn của chủ nhân vĩ đại, cũng vì nó, Bạch Cầu quyết định bất chấp tất cả vì tình yêu!Ồ! Trình Mộng Nhi, hãy ra sức đi! Bạch Cầu ta đây kiên quyết đứng về phía người đấy!

"Bây giờ là tình huống gì vậy? Các người đều biết Trình Mộng Nhi sao? Ta nói này Vũ Trạch, xem ra giống như các người không muốn gặp lại Trình Mộng Nhi?"

Lê Hi có chút không hiểu, không hiểu tại sao khi thấy Trình Mộng Nhi, hai mẹ con Thư Nhã Phù giống như nhìn thấy quỷ, hơn nữa hoàn toàn như muốn chạy trốn, mà trên thực tế họ cũng đã quay người bỏ chạy rồi!

Nhưng lúc trước khi y nói đến Trình Mộng Nhi, hai người các đường như không biết chút gì về người này, hình như là lần đầu tiên nghe được cái tên này, chớ nói chi là người quen biết!

Trình Mộng Nhi này là người tình trong mộng của hàng nghìn hàng vạn người! Sao hai người họ biết được chứ?

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ hình như còn vô cùng sợ Trình Mộng Nhi này nữa, nếu không thì khi vừa nhìn thấy Trình Mộng Nhi sẽ không lập tức xoay người chạy trốn như vậy được?

Hiện tại Lê Hi vô cùng hiếu kỳ! Hơn nữa lời nói của Trình Mộng Nhi làm cho y vô cùng muốn biết quan hệ các nàng là như thế nào, luôn luôn không cho mọi người chút sắc mặt nào, nay Trình Mộng Nhi tự nhiên đến bên cạnh, thân mật với Thư Nhã Phù như vậy, nhất định trong đó có gì đó mập mờ!!

Không phải là.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Lê Hi lặng lẽ chảy xuống! Nhìn nhìn hai nữ nhân đang ôm nhau kia, hơn nữa một người trong đó còn có bộ mặt ai oán, thật sự là làm cho y không thể không suy nghĩ nhiều được!

Thư Nhã Phù im lặng, bất đắc dĩ nhìn vòng người vây chung quanh bọn họ được một vòng lại một, những người vừa rồi bị lừa gạt chạy đi mất, bây giờ từng người một đã chạy trở lại xem nữ thần trong lòng mình!

Ai ngờ khi trở về lại thấy một màn như thế kia chứ, người tình trong mộng của mình giống như gấu koala bám trên người của một nữ nhân khác, bộ dáng kia so với lúc bình thường nhìn cực kỳ khác biệt!

"Trời ạ! Nữ thần của ta, chẳng lẽ nàng thích nữ nhân sao?" Sau đó như nghe thấy tiếng con tim thủy tinh tan nát của thiếu niên nho nhỏ.

"Không cần, nữ thần nên cao cao tại thượng, tại sao cho ta thấy một màn như vậy!" Đây là tình huống không muốn tiếp nhận thực tế!

"Trời ạ, Mộng Nhi quả nhiên cùng người khác bất đồng!" Đây là Trình Mộng Nhi thiếu não!

.....

Nhìn người chung quanh càng ngày càng nhiều, còn có âm thanh càng nghe càng huyền ảo âm trầm do có nhiều người chen chúc đến xem.

Nơi đây không nên ở lâu, hay là họ muốn mau mau chạy khỏi nơi này mới được!

"Biểu tở, không nghĩ tới người lại có thể ở chỗ này! Chúng ta đi về trước rồi ngồi xuống nói chuyện thật tốt, như vậy đi!" Nét mặt Thư Nhã Phù lập tức chuyển, cảm động xoay người kéo tay Trình Mộng Nhi rồi đi đến phía bên kia, đồng thời còn hồn nhiên nhìn mấy người chung quanh đang muốn khóc.

"Các vị đại ca, ta cùng với biểu tở của ta thất lạc nhiều năm, không nghĩ tới có thể được gặp lại nhau ở chỗ này, ta biết rõ các vị đại ca đều vô cùng yêu thích biểu tở ta, nhưng bây giờ có thể để cho tở muội chúng tôi tìm một chỗ yên tĩnh hàn huyên tâm tình riêng một lát được hay không vậy?!"

.....

Trong phòng của quán trọ.

Lúc này trong phòng chỉ có một hàng ba người Thư Nhã Phù cùng một con chồn, cái khác cũng chỉ có Trình Mộng Nhi liều mạng bám theo mà thôi!

Hai bên cái bàn, gương mặt Thư Nhã Phù nghiêm túc nhìn nữ nhân đối diện ông ẹo làm dáng, xinh đẹp lười biếng, sắc mặt lập tức cứng ngắt, khóe miệng co giật.

Cái bàn bên kia, nữ nhân được đặt tên là Trình Mộng Nhi, đang lười biếng kiều mỹ ngồi tẽ đít trên ghế, lúc này lại dùng tay vuốt vuốt mái tóc dài để trước ngực, cặp mắt khẽ nheo lại, nói có bao nhiêu mê người là có bấy nhiêu mê người! Khóe môi nâng lên nụ cười mím, đầu ngón tay vẽ vẽ vẽ tràn đầy phong tình!

Ánh mắt của hai nữ nhân ở hai phía đối diện nhau đang giao đấu trên không trung, hình như Lê Hi cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của hai người đụng nhau toát ra tia lửa mãnh liệt!

"Ngại quá, hai vị có thể ngồi xuống được không, không biết vị Trình Mộng Nhi tiểu thư, quan hệ của người cùng Thư tiểu thư là như thế nào?"

Lê Hi nhìn hai người từ lúc tiến vào trong gian phòng, vẫn duy trì tư thế như vậy, hẳn thật sự không hiểu rốt cuộc hai người có quan hệ gì, hẳn cũng không tin cái biểu tở muội có má gì đó mà Thư Nhã Phù đã nói trước đó, cái đó chỉ là thuần túy, là lừa người khác mà thôi.

"Xèo xèo —d♥iễn_đàn_l♥ê_quý_đ♥ôn.—!"

Bạch Cầu ôm một miếng thịt ngồi trên mặt bàn, vô cùng tán đồng kêu một tiếng.

Hiện tại nó đã thấy rõ rồi, quan hệ của hai người kia không như tưởng tượng của nó, làm hại nó còn rất cao hứng, thì ra là mừng hụt rồi, tổn thất này cũng lớn, Trình Mộng Nhi rất rất không đáng tin, sao không đem Thư Nhã Phù bắt lại, làm hại nó lại cùng với Thư Nhã Phù trở thành tình địch nữa rồi!

"Khụ khụ! Lê Hi, thật ra thì vị Trình tiểu thư này người cũng biết!" Khuôn mặt tươi cười của Thư Vũ Trạch lúc này so với bình thường có vài phần gượng gạo.

"Ta cũng biết?" Lê Hi tò mò nhìn nhìn Trình Mộng Nhi, đem nữ nhân câu hồn đoạt phách trước mắt dò xét trên dưới toàn bộ cẩn thận, không nghĩ ra được là đã gặp nữ nhân này ở nơi nào, hẩn tự hỏi mình đối với nữ nhân vẫn luôn cực kỳ có ấn tượng, nhất là giống như đại mỹ nhân như Trình Mộng Nhi thì càng không thể quên!

Nhưng rõ ràng y nhớ là chỉ có những tình báo về Trình Mộng Nhi thôi mà, cũng không có quan tâm gì nhiều, còn về những phương diện khác, thật sự là y không nghĩ ra đã từng gặp nàng ta lúc nào.

Thư Nhã Phù vẫn luôn trầm mặt,c không nhin được mở miệng: "Lão già, người luyện Quỳ Hoa Bảo Điển rồi hả? Không có việc gì biến thành cái bộ dáng này làm cái gì?"

A a a a!

Trình Mộng Nhi thiên kiều bá mị trước mặt, là nữ thần trong mộng của hàng ngàn hàng vạn nam tử, nha. . . nha. . . cư nhiên chính là sự phụ vô lương của nàng!

Cái người trước mắt này không chỉ là một đại nam nhân thứ thiệt, hơn nữa còn là một lão già đã năm sáu chục tuổi rồi chứ còn trẻ trung gì, cổ tình dùng khuôn cùng mặt đáng dấp yêu nghiệt, là một thần y thích nghiên cứu các loại đồ chơi ly kỳ cổ quái, hiện tại hẳn lại còn thích giả làm nữ nhân nữa hay sao?

Nàng vô cùng muốn biết, cuối cùng có phải sư phụ nàng đã luyện Quỷ Hoa Bảo Điển rồi hay không, nếu không làm sao sẽ xuất hiện một yêu vật trước mắt như vậy chứ?!

Lão già? di●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn.!

Lê Hi kinh hãi, lời nói của Thư Nhã Phù thành công làm Lê Hi ngay lập tức hóa đá!

Trong đầu của hắn không ngừng quay về ba chữ: lão già (trong tiếng trung là vậy nè : 老头子.)

Y đi theo hai mẹ con Thư Nhã Phù tới đây, vô cùng rõ ràng lão gia trong miệng hai người đang nói là nhân vật nào, nhưng là hắn chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày người trong lời nói đó Trình Mộng Nhi của Huyền Nguyệt quốc có liên hệ với nhau.

Lão già = sư phụ Thư Nhã Phù = biến tướng sư phụ cùng sư tổ của Thư Vũ Trạch = Lão Minh Chủ U Minh cung = Trình Mộng nhi!

Lê Hi cảm giác hình như có đồ vật gì đó bể nát trong nội tâm, một loại kích thích như vậy, hơn nữa Trình Mộng Nhi trước mặt còn quăng ra một ánh nhìn thiên kiều bá mị về phía y, nghĩ tới nữ nhân này thật ra là một ông già năm sáu chục tuổi, nhưng thật ra là một đại nam nhân già rồi còn chưa chết, các loại sung bái kính trọng của y dành cho Lão cung chủ, tất cả đều bể nát trong nháy mắt cả rồi!

"Thiệt là, bảo bối thân ái, chỉ là một năm gần đây người ta cảm thấy có chút nhàm chán mới vui đùa một chút, người làm gì bày ra vẻ mặt không quen không biết vì sự như thế chứ, người ta bị tổn thương rồi, rất đau rất đau!" Giọng nói của nữ nhân vẫn kiều mị đáng yêu như trước, Trình Mộng Nhi, không, phải nói sự phụ thần y của Thư Nhã Phù giống như hờ hững cười một tiếng, mở miệng nói.

Thư Nhã Phù mặt không chút thay đổi: "Tiếng người nói!"

"Hi hi!" di>ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn.

Thư Vũ Trạch nhìn bộ dạng của mẹ mình, thiếu chút nữa không nhận được mà bật cười, mà Lê Hi đang đứng một bên. Vẫn hóa đá rồi bể tan tành như cũ!

"Đây chẳng qua mới là giải trí của vi sư mà thôi, Tiểu Phù nhi, có cái gì mà người lại ngạc nhiên như thế?!"

Sư phụ, lão nhân gia xoay người đưa tay kéo lấy Thư Vũ Trạch ở một bên vào trong ngực, Thư Vũ Trạch mặc dù sớm có dự cảm, chuẩn bị dùng khinh công chạy trốn, đáng tiếc khinh công của hắn đều là người ta dạy, so ra còn kém xa người xảo trá nào đó.

"Ai u, Tiểu Trạch Trạch thân ái, thấy sư tổ sao người không chào hỏi một tiếng, hay là người học cái xấu của mẹ mình rồi?!"

Lúc này giọng nói của Trình Mộng Nhi đã biến thành giọng nói của nam tử trẻ tuổi, cũng chính là giọng nam đảm người Lê Hi cùng Thư Nhã Phù vô cùng quen thuộc, chẳng qua là khi giọng nói như vậy mà lại thốt ra từ Trình Mộng Nhi, một nữ nhân ăn mặc xinh đẹp truyền đến, mãnh liệt đánh thẳng vào thị giác cùng thính giác, Lê Hi mới vừa trở lại bình thường được một chút lại một lần nữa hoa hoa lệ lệ cứng ngắc!

"Lão già buông tay ra! Trên người người đậm mùi phấn son, thật là khó người muốn chết!" Khuôn mặt Thư Vũ Trạch ghét bỏ, ra sức giãy giụa, chỉ tiếc người là dao thốt ta là cá thịt, dưới cường quyền cuối cùng cậu chỉ có thể thỏa hiệp!

Khuôn mặt Thư Nhã Phù không chút biểu cảm, nhìn sư phụ chăm chăm trước mặt của mình: "Thiên Diệp Thảo, tử hồng tố, Bách Quả lữ, khi khuých."

Tay Thần y đang giầy xéo Thư Vũ Trạch cuối cùng cứng ngắt rồi ngừng lại, lúc mặt Thư Nhã Phù không chút thay đổi đọc lên một chuỗi tên thuốc trân quý mà hắn xem như bảo bối, hắn thật không dám chơi!

Tình tính của đồ đệ này hắn hiểu rõ, vô cùng hiểu rõ, nếu như tiếp tục chơi nữa, chỉ sợ tất cả các loại thuốc trân quý bảo bối của hắn sẽ bị nàng vớ vét hết toàn bộ, ô ô, đồ đệ nhà người ta đều là một mực cung kính với sư phụ, sư phụ nói một đồ đệ không dám nói hai, nhưng đến nhà bọn họ lại thay đổi, ngược lại hoàn toàn!

Thật ra thì hắn cũng không thể tưởng tượng được, nếu như giống như những người khác, hắn còn có thể nhận lấy tên đồ đệ này không? Còn có sư phụ nhà ai có nhiều tính tình ly kỳ cổ quái háo sắc như vậy, một đoạn thời gian lại muốn gây ra một chút chuyện ly kỳ cổ quái, hiện tại chuyện làm một nữ nhân xinh đẹp cũng làm được.

"Nói đi, đặc biệt kêu ta tới đây đến tột cùng là vì chuyện gì? Đừng tìm ta đến rồi nói nhớ ta, nếu như không nói chuyện đứng đắn, vậy ta sẽ lập tức đi dạo sơn cốc của người một vòng rồi sau đó chạy lấy người!"

Thư Nhã Phù bắt chéo hai chân, đối tư thế lười biếng, khoan thai bưng lên ly trà trước mặt con trai bảo bối, thông thả ung dung uống một hớp.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Ta Giúp Người Đi Xem Một Chút Có Được Hay Không?

Trên con đường mòn nhỏ, một chiếc xe ngựa chậm chạp đi tiếp, người trên xe hình như cũng không có bất kỳ ý tứ gấp gáp, xe ngựa không có chút dấu hiệu muốn đuổi đường, ngược lại rất có cảm giác vài phần du thưởng (ngao du thưởng thức).

Bây giờ cũng đã cuối tháng sáu đầu tháng bảy, chung quanh cây cối sum xuê, xanh um tươi tốt, Lục Diệp mắt sáng, không khí trong rừng vô cùng sáng khoái, mà chỗ này mới vừa được một trận mưa lớn tưới qua, cảm giác cực kỳ mát mẻ, cho dù trong không khí giống như có mùi bùn hòa quyện cùng mùi cỏ non thơm mát.

Bên trong xe ngựa, hương đàn hương nhẹ nhẹ lượn lờ làm người ta có vài phần sáng khoái!

Vén rèm lên, gương mặt tuần tú lộ ra, chỉ là sắc mặt tái nhợt cùng tiều tụy, mà đầu tóc bạc càng làm hằn thêm bắt mắt.

"Người làm như vậy có đáng giá không, vì một nữ nhân không thuộc về người, hoàn toàn không chú ý đến tính mạng của mình, làm như vậy mất nhiều hơn được đấy!" Bên trong xe ngựa còn có một nam nhân khác, ngược mắt nhìn nam tử thân thể yếu đuối trước mặt, lạnh lùng nói. diễn. đàn. lê. qđ. quý. đôn

"Có cái gì mà được nhiều hơn mất chứ, ta thích là được! Ta thích! Muốn làm sao là chuyện của ta, người chỉ cần giúp một tay là được!"

Nam nhân tóc trắng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, tùy ý cười cười, nụ cười ôn hòa như cây liễu, nhưng nếu như chú ý đến hai mắt của y, sẽ

phát hiện đôi đồng tử kia không giống bình thường, màu đỏ thẫm!

Đầu tóc bạc trắng, khuôn mặt tái nhợt, con người máu đỏ!

Bất luận kẻ nào nhìn thấy dung mạo như vậy, e rằng mọi người đều sẽ bị dọa sợ mất dép, dù sao cặp mắt kia quá mức yêu dị khát máu, giống như ác ma ở địa ngục đi tới thế gian.

Bên kia, Vân Nhạc Hằng chuyên tâm nhìn sách thuốc, gương mặt nhìn về phía hai mắt của y, nói: "Rõ ràng độc tính không thể áp chế, cố tình kêu ta lừa gạt sư phụ cùng sư muội, nói đã nghiên cứu ra thuốc có thể khống chế được độc tính, sau đó liền chuẩn bị trốn đi để cho người khác không tìm được người?"

"Khụ khụ ——!"

Văn Diệp ho nhẹ hai tiếng, gương mặt trong nháy mắt càng trở nên khó coi thêm mấy phần, cười nói: "Nếu ban đầu người theo yêu cầu của ta giữ bí mật đến cùng, nếu như người không tự chủ trương kêu Nhã Phù tới đây, như vậy hiện tại người giúp đỡ ta giấu giếm chuyện này thì có cái gì không đúng sao!"

"Người có biết hay không, tình trạng sức khỏe của người bây giờ, cho dù có ta theo bên cạnh người, chất độc trên người của người trong vòng một năm cũng sẽ lấy đi tính mạng của người! Đừng nói chỉ là một đầu tóc bạc rồi, cuối cùng người cũng sẽ từ từ già yếu chết đi." Vân Nhạc Hằng cùng Văn Diệp thật ra là chỗ quen biết cũ, nếu không thì dựa theo tính tình của hắn làm sao có thể giúp y chuyện này được chứ.

"Người thiếu Cố Trường Phong cái gì thì cũng đã trả sạch rồi, cái bộ dáng hiện tại này của người, người còn phải trở về tìm hắn làm cái gì? Người nên biết cho dù là hắn, cho dù hiện tại Đại Trưởng Lão còn sống, cũng không có thuốc giải độc trên người của người!"

Vân Nhạc Hăng vô cùng rõ ràng, người ở trước mắt này là người có độ bướng bỉnh như thế nào!

Thân là con riêng không thể lộ ra ánh sáng của Nam gia, thuở nhỏ đã bị nhốt ở một trong sân nhỏ lớn lên, trên người bị người ta hạ độc thủ khống chế, đem đứa con hoang này làm một công cụ giết người, đây cũng chính là nguyên nhân Huyết Thủ sẽ xuất hiện.

Lâu dài trở thành một loại chèn ép, bản thân Văn Diệp hoàn toàn khó thích ứng một cuộc sống sát thủ, dưới tính tình biến thái, dần dần xuất hiện loại nhân cách thứ hai!

Mà đồng thời, Huyết Thủ bởi vì mỗi một lần giết người, càng ngày càng nhiều người chết ở trên tay hắn, hận ý hắn đối với Nam gia cũng càng ngày càng nghiêm trọng! Nhưng mà sự lệ thuộc đối với thuốc áp chế cũng nghiêm trọng hơn!

Là Cố Trường Phong đem y từ trong những ngày như thế cứu vớt ra ngoài!

Chỉ là y cũng sớm đã biết độc trên người mình không có thuốc nào có thể cứu trị được, y cũng đã từng gửi hi vọng ở trên người của thần y, nhưng ngay từ lúc gặp thần y đã nói không có cách giải, hắn cũng đã không có bất kỳ hy vọng xa vời.

Rời đi Nam gia, hắn vẫn làm một ám vệ đi theo bên người Cố Trường Phong!

Ngày đó cũng là y đem Thư Nhã Phù từ Nam gia dẫn tới trong hoàng cung Nam Phong quốc, mà thật ra thì những thứ này Cố Trường Phong đều là biết, y làm như vậy không phải là muốn cho nàng rời đi Nam gia. mà là cách xa cái đó đất thị phi!

Mà y biết được trong thư phòng đó có mật đạo, hoàn toàn chỉ vì từ nhỏ hẳn đã bị giam lỏng trong một căn phòng nhỏ ở phía sau hoa viên của Nam gia! Mà mật đạo chỉ là một lần trong lúc vô tình chạy trốn phát hiện mà thôi.

Sau khi nàng đến Nam Phong quốc đã xảy ra chuyện gì, y cũng luôn nắm mọi chuyện rõ ràng, chuyện của Chiến Bắc Sính và chuyện của Nam gia có liên quan, có thể nói tất cả y đều biết được!

Đối với Văn Diệp, nàng đã vô cùng thân thuộc, nàng có mấy thân phận y cũng vô cùng rõ ràng, khuôn mặt khi dịch dung của nàng y đã thấy mấy lần nên có thể nói là vô cùng quen thuộc, do đã gặp qua mấy lần, cho nên cho dù là hóa trang thành Cảnh Phong hay là An Thất Thất, y đều có thể phân biệt ra thân phận của nàng.

Mà y hoàn toàn không nghĩ tới nàng sẽ chạy tới Nam Phong quốc!

Y đã từng nghĩ tới, có lẽ là trời cao muốn đền bù y kiếp này, Ỡđi-ễn-đà-n Ỡlê-qu-ý-đô-n cho nên để cho y có thể trước khi chết được gặp lại nàng lần nữa!

Chỉ là không nghĩ tới Vân Nhạc Hằng sau khi thấy y phát độc sẽ mang y đến đây, cuối cùng còn đem Nhã Phù gọi đến.

"Sư muội y thuật khá cao, người cảm thấy ta nói dối thì nàng có tin hay không?" Vân Nhạc Hằng lần nữa cúi đầu nhìn về phía hộp thuốc trên tay.

Văn Diệp khép tại cánh tay khẽ run trong ống tay áo, nụ cười bên khóe miệng ngay sau đó trở nên ấm áp hơn mấy phần: "Không tin thì như thế nào, ít nhất thì cũng cho nàng được một cái công bằng! Nhã Phù nàng ấy là một nữ nhân rất thông minh, nàng biết cái ta muốn là cái gì, nếu nàng biết. Như vậy Nhã Phù sẽ để xuống, bởi vì nàng ấy nhất định biết ta hi vọng nàng có thể hạnh phúc!"

Văn Diệp khép tại cánh tay khẽ run trong ống tay áo, nụ cười bên khóe miệng ngay sau đó trở nên ấm áp hơn mấy phần: "Không tin thì như thế nào, ít nhất thì cũng cho nàng được một cái công bằng! Nhã Phù nàng ấy là một nữ nhân rất thông minh, nàng biết cái ta muốn là cái gì, nếu nàng biết. d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. Như vậy Nhã Phù sẽ để xuống, bởi vì nàng ấy nhất định biết ta hi vọng nàng có thể hạnh phúc!"

"Nhạc Hằng, người biết! Ta vốn là một người không có khả năng nhận được hạnh phúc, ban đầu nếu như không phải là Cố Trường Phong phát hiện ra ta, sợ rằng ta đã sớm chết rồi, hiện tại người của Nam gia chết thì chết, lưu đầy thì lưu đầy, ta đây là người chưa từng xuất hiện trong gia phả Nam gia, cũng coi là đã báo thù! Đã như vậy, ta còn có cái gì không bỏ được chứ ?!"

"Đối với Nam Cung Thần, theo như ta quan sát, thì hẳn đối với Nhã Phù là thật tâm, hơn nữa đối với Vũ Trạch cũng không phải tốt bình thường, mà là rất tốt, bọn họ mới thật sự là người một nhà, hơn nữa nàng có thể có được kết cục tốt, có hậu như vậy, ta nên vì nàng cảm thấy vui mừng. Khụ khụ. Khụ khụ. mới phải!"

Lời nói Văn Diệp mới vừa nói hết, cũng đột nhiên ho khan một trận, còn có loại muốn dừng lại dừng không được, chỉ là bên khóe miệng vẫn mang theo nụ cười.

Vân Nhạc Hằng nhìn sắc mặt Văn Diệp rõ ràng vô cùng khó coi, còn có nụ cười trên mặt là nụ cười khổ, khó coi vô cùng, nhưng phải cố làm bộ không quan tâm, làm như mình rất vui vẻ, có chút nhú nhú mày, đáy mắt hiện lên tia khó hiểu.

Đều nói một chữ tình đã thương người, xem ra thật đúng là chuyện như thế!

Lúc trước khi gặp y, y là người kiêu ngạo cỡ nào chứ, nhưng bây giờ bởi vì vô số nguyên nhân.

Bởi vì Nam gia, bởi vì Cố Trường Phong, bởi vì Thư Nhã Phù, bởi vì những người này y mới trở thành bộ dáng như hôm nay, cuối cùng cũng chỉ có một mình một người mà thôi.

Hắn thật không biết tiếp theo nên nói cái gì với bạn tốt, di●ễn_đàn_l●ê_quý_đ●ôn. người đang đấu tranh với độc tính trước mắt đây!

Văn Diệp nhận lấy nước trà Vân Nhạc Hằng đưa tới, uống một hớp nhỏ, nuốt xuống lại thấy ngứa ngáy muốn ho khan.

Nhìn như nói giỡn, ánh mắt cũng là lần nữa nhìn thế giới ra bên ngoài xe ngựa, cười cười nói: "Người cũng không cần an ủi ta, chúng ta tiếp tục lên đường là được! Bây giờ phong cảnh rất tốt, đi tới đâu thì tính tới đó đi, hướng thảo nguyên phía tây bắc của Nam Phong quốc đi, chờ ta chết rồi, người liền đem ta mai táng ở trên thảo nguyên đó là được!"

Nhã Phù, nàng có nhớ hay không, nàng đã từng nói nàng thích thảo nguyên!

Không biết nàng đã đến nơi đó hay chưa, hiện tại. Ta giúp nàng đi xem một chút, có được hay không?

.

Bên trong thư phòng Đông Ly quốc,

Nam Cung Chiêu dữ tợn nhìn người trước mặt, đáy mắt có ghen tỵ tức giận, còn có các loại tâm tình đan xen trong đó.

"Đại ca, vốn là ta cũng không muốn làm mọi chuyện đến như vậy!" Nam Cung Thần ngồi ngay ngắn ở trên xe lăn, lạnh lùng nhìn diện mạo dữ tợn của nam nhân trước mặt, mở miệng nói.

Nam Cung Chiêu nhìn hắn, đột nhiên cười to ra: "Ha ha, đại ca, ha ha ha ha, người còn trầm là đại ca ư!"

"Người vốn chính là đại ca của Bốn vương, cho dù là đến giờ cũng vẫn vậy, Bốn vương vẫn phải gọi người một tiếng đại ca!" Tầm mắt Nam Cung Thần thấp xuống, che giấu con người màu hổ phách.

"Ngày đó là người đem trầm đẩy lên trên ghế rồng này, hiện tại người vừa chuẩn bị làm cái gì? Thu hồi cái người đã làm, đi»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. hay là nói người hiện tại thay đổi chủ ý, chuẩn bị tự mình ngồi lên long ý này!"

Sắc mặt Nam Cung Chiêu nổi lên điên cuồng, cả người ngồi ngay ngắn ở trên ghế rồng trong Ngự Thư Phòng, đôi tay sờ sờ đầu rồng trên thành ghế: "Tề vương gia, người phải biết người cũng không phải thái tử, người chỉ là một Tề vương gia!"

"Phụ hoàng hạ độc ở trên thân người, bởi vì sao người đừng cho là trầm cái gì cũng không biết, trầm vô cùng rõ ràng, tại sao hơn mười năm gần đây phụ hoàng vẫn sủng ái đối với người, thậm chí người có bất kỳ cử động bất kính vô lễ nào, phụ hoàng cũng chưa bao giờ trách phạt người!"

"Còn có, tại sao phụ hoàng phải hạ độc ở trên thân người, tại sao phải đem tiểu thư ngu ngốc của Thư Hầu Gia chỉ hôn cho người! Người có biết hay không, bởi vì người tồn tại, trầm lúc nhỏ có bao nhiêu ghen tỵ người, bởi vì tất cả mọi người nói cho ta biết, không thể cùng thập hoàng đệ tranh giành, cái gì cũng không thể tranh, thập hoàng đệ muốn sẽ phải cho!"

"Mà tất cả tất cả, tất cả đều là bởi vì. Tổ phụ đem Âm các giao cho người! Phụ hoàng bởi vì kiêng kỵ quyền lực trên tay người, cho nên mới

phải đối với người vẫn sủng ái, thậm chí theo người làm bất cứ chuyện gì, nhưng đồng thời lại muốn hạ độc ở trên người của người, để cho người vĩnh viễn đều phải ngồi ở trên xe lăn, không đi lại được! Vĩnh viễn vĩnh viễn cắt đứt cơ hội người lên ngôi vị hoàng đế!"

"Ha ha, buồn cười nhất chính là. Người hiện tại cư nhiên cùng Thư Nhã Phù có một đứa con trai! Người bây giờ là chuẩn bị vì Thế tử cướp lấy ngôi vị hoàng đế này sao?"

Nam Cung Chiêu mang theo vài phần cười khổ, có điên cuồng cũng có bất đắc dĩ, còn có một phần khổ sở.

Ngồi ngay ngắn ở trên xe lăn, lúc này bên trong ngự thư phòng chỉ có hai người bọn họ, còn lại những người tất cả đều cho lui ra.

Nam Cung Thần một thân trường bào ngân sắc, tay áo bào rộng thùng thình đem tay hắn che lấp trong đó, cũng đem hai chân hắn đã sớm khôi phục như thường che giấu ở vạt áo dưới.

Đưa tay sờ sờ hai chân của mình, giương mắt nhìn về phía Nam Cung Chiêu đang ngồi trên ghế rồng, đáy mắt lóe lên, cuối cùng chậm rãi từ trên xe lăn đứng lên.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Thối Vị Nhượng Quyền, Tuyển Định Người

"Người. Hai chân của người. Làm sao có thể, không thể nào, ta nghe mẫu hậu nói qua, hai chân của người bắt đầu từ nhỏ đã không thể đi lại được, làm sao có thể!"

Nam Cung Chiêu vốn không có nhìn hăn, chỉ là khóe mắt đột nhiên quét qua cử động của hăn, chợt cả người từ trên long ỷ nhảy bật lên, khiếp sợ nhìn Nam Cung Thần đứng lên, đứng thẳng tắp trên đất, không có dựa hay nhờ vào bất cứ thứ gì, đáy mắt hoàn toàn là khó có thể tin, cùng có loại thần sắc giống như nhìn lằm.

"Không thể nào, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không để cho người có cơ hội đứng lên lần nữa, làm sao người có thể?" Nam Cung Chiêu nhìn nam nhân không ngừng đi lên trước, cả người có mấy phần sững sờ, "Bắt đầu từ khi nào thì có thể đi lại được?"

"Đại ca, ta vốn là vĩnh viễn sẽ không đứng lên trước mặt người, hơn nữa đối với ngôi vị hoàng đế ta không có chút hứng thú nào, cho tới bây giờ ta cũng không có nghĩ qua sẽ đứng ở trước mặt người như bây giờ, đây chẳng qua là một vị trí cô tịch, ta cũng không có chút hứng thú nào!"

Nam Cung Thần từ từ từng bước từng bước đi về phía Nam Cung Chiêu, âm thanh lạnh lùng giờ phút này giống như là tiếng vang truyền tới từ phía chân trời: "Ta chưa từng nghĩ bản thân mình sẽ trở thành hoàng thượng, cũng không có ý định để cho con mình đi lên con đường này, hôm nay ta làm như vậy, đại ca chính người nên hiểu rõ mọi chuyện!"

Chính người nên hiểu rõ mọi chuyện!

Đúng vậy, hẳn biết rất rõ, đến tột cùng là cái gì ép Nam Cung Thần hành động như vậy!

Nếu như không phải là sau khi hẳn lên ngôi liền đối với thập hoàng đệ lòng mang kiêng kỵ, từ lúc lên ngôi trấn an thế lực khắp nơi trong triều đình, hẳn liền muốn đem thế lực khắp nơi biến thành của mình, ý đồ đem Ám các trên tay thập hoàng đệ đoạt lại.

Nếu như không phải là hẳn không nghe lời khuyên của mẫu hậu, cố ý cùng Đại Trưởng Lão của Nam Phong quốc liên hiệp hành động, muốn đem Nam Cung Thần thủ tiêu ở cảnh nội Nam Phong quốc.

Nếu như không phải lần này sau khi thập hoàng đệ trở về từ nam Phong Quốc, mấy lần phái người ý đồ ám sát người của Tề Vương phủ. Thì hiện tại hẳn cũng không thể rơi vào thế tình cảnh như vậy!

Hiện tại trong ngự thư phòng, chỉ có hai người bọn họ, mà tất cả mọi người ngay từ lúc bị Nam Cung Thần đuổi lui, mọi người không thể không tuân theo, cho dù là hẳn làm như vậy, nếu hoàng thượng ra lệnh, tất cả những thị vệ cũng làm như không khí, giống như không nghe thấy!

"Trong lúc phụ hoàng tại vị, mặc dù ta sớm có ý niệm đem ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng kéo xuống, nhưng cũng không có động tác gì nhiều, chẳng qua là bởi vì phụ hoàng biết đâu là ranh giới cuối cùng của ta, mà độc trên người của Bốn vương, phụ hoàng cũng không tiếp tục phái người hạ nữa. Nếu không người cho rằng phụ hoàng sẽ ở vị trí kia được lâu như vậy sao?"

Nam Cung Thần vô cùng rõ ràng, tâm tư ban đầu của mình là như thế nào, cha của mình muốn đối phó mình, từ nhỏ đã hạ độc trên người của mình, muốn thông qua đó khống chế mình rồi khống chế cả thế lực của Ám các.

Không phải là không có oán hận, nhưng dù là vậy, người nọ cũng là cha của mình!

Nếu như không phải có sự khuyên lơn của Thái hậu lúc ấy, cùng với việc cho tới nay vẫn yêu thương, sợ rằng tâm tư Nam Cung Thần sẽ hoàn toàn bị thù hận bao trùm, lợi dụng thế lực Ám các đem phụ thân của mình về phần chỗ vạ kiếp bất phục.

Nhưng hẳn không có làm như vậy, ngược lại là đóng lại cửa chính Tề Vương phủ, hàng năm thời gian ở trong phủ nhiều hơn ra ngoài!

"Đại ca, người biết hiện tại ta không thể nào cho người tiếp tục lưu lại ngôi vị hoàng đế này! Bất kỳ ai động thủ với bốn vương và người của bốn vương, cho dù là đại ca. Bốn vương tuyệt đối cũng không nường tay!"

Con người màu hổ phách của Nam Cung Thần lóe lên ánh sáng lạnh, một khí thế làm người sợ hãi đột nhiên xông lên, trên cao nhìn xuống Nam Cung Chiêu đang ngã ra trên ghế rồng!

Lúc này hẳn trên cao nhìn xuống, so với bộ dáng trước đây hoàn toàn khác nhau, một trời một vực, từ một người vẫn ngồi ở trên xe lăn không thể không ngẩng nhìn mọi người, biến thành tư thái hiện tại bao quát chúng sinh.

"Đây là thánh chỉ, đại ca chỉ cần đồng ý đem ngôi vị hoàng đế nhường ngôi cho Nhị Hoàng Huynh là được!"

"Nhường ngôi cho Viêm đế? Người thật không cần ngôi vị hoàng đế này? Người bây giờ đã có thể đi lại, ta không tin là chỉ đi Nam Phong quốc trong một đoạn thời gian ngắn này, người lại có thể đem hai chân chữa khỏi, ban đầu phụ hoàng hạ độc trên người của người, ta vô cùng rõ ràng là có độc tính mạnh và khó mà điều chế thuốc giải như thế nào, nếu không người cũng không thể ở nơi này yên vị trên xe lăn vài chục năm!"

Nam Cung Chiêu vốn là bởi vì người trước mắt đứng lên mà tâm tư kinh ngạc, sau lại đột nhiên đổi thành một loại tỉnh táo khó có thể giải thích, có lẽ là đã sớm bị thực tế trước mắt làm cho chết lặng đi!

Nếu như đã thành thực tế, như vậy hẳn nên đem tất cả mọi chuyện làm rõ ràng một chút, ít nhất cũng nên làm một hoàng thượng rõ mọi chuyện trước khi thoái vị.

Nam Cung Thần nhìn lại ánh mắt của hắn, cười nói: "Lần trước từ Bắc Việt quốc trở về, ta đã trừ đi một phần lớn độc rồi!"

Một câu nói vô cùng rõ ràng mà nói rõ mọi chuyện!

Lúc ấy, thật ra thì Nam Cung Thần cũng đã có tư cách ngồi lên ngôi vị hoàng đế rồi, nhưng là Nam Cung Thần cũng không có làm như vậy, ngược lại là giúp đỡ hoàng hậu nương nương, đưa hắn lên ngai vàng.

"Ở Bắc Việt quốc, người bên cạnh người cũng chính là cận vệ hay đi theo người, hơn nữa đều nói trừ phi gặp lão thần y, nếu không không có người nào có thể đem độc trên người của người giải hết hoàn toàn!"

Lúc này Nam Cung Chiêu ngược lại rất bình tĩnh lại, hai người một đứng, một ngồi, dùng tư thế hoàn toàn khác so với trước đây, giống như bạn tốt đang nói chuyện phiếm bình thường, nói chuyện qua lại với nhau.

Nam Cung Thần mím môi cười cười, đáy mắt thoáng qua một phần nhu sắc, đây là điều mà Nam Cung Chiêu chưa từng gặp qua.

Nam Cung Thần mím môi cười cười, đáy mắt thoáng qua một phần nhu sắc, đây là điều mà Nam Cung Chiêu chưa từng gặp qua.

"Hoàng huynh chớ quên việc trước khi ta đi Bắc Việt quốc, bên cạnh ta còn dẫn theo một đại phu!"

"Là hắc chữa hết chất độc trên người của người, để cho người lần nữa đứng lên? Nhưng hắc cũng không phải thần y. . . diễn-đàn-lê-quý-đôn. . ."

"Nàng là vương phi của Bốn vương, vương phi đã từng mất tích bảy năm, may mắn ở nơi của thần y học tập y thuật!"

"Thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!"

Giải khai nghi hoặc, bên khố miệng Nam Cung Chiêu xé ra, lộ ra một nụ cười khổ: "Thư Nhã Phù là phụ hoàng tự mình quyết định hôn sự cho người, không ngờ cuối cùng cũng là phụ hoàng quyết định người giải độc trên người người!"

"Hoàng huynh suy nghĩ thật kỹ đi, ba ngày sau lâm triều thoái vị, hoàng đế cũng không muốn đối với người làm quá nhiều!" Nam Cung Thần cuối cùng nhìn hắc thật lâu.

Hắc để lại cho Nam Cung Chiêu chỉ có một con đường như vậy, hắc không muốn động đến sát thủ, nhưng tuyệt đối cũng không sẽ cho phép Nam Cung Chiêu an ổn ngồi ở trên ghế rồng như trước nữa!

Đi ra ngự thư phòng, ở ngoài cũng không có bất kỳ thị vệ canh gác, có người nhưng cũng chỉ có một mình Liễu Trì mà thôi.

Ngửa đầu nhìn về bầu trời lúc này cũng sắp hừng đông rồi, đáy lòng lại có thêm mấy phần phiền muộn, hắc cũng không muốn ngôi vị hoàng đế này, chỉ là tổ phụ đã đem tất cả hi vọng đặt ở trên người của hắc, cho là hắc sẽ trở thành quân vương rạng danh thiên cổ của Đông Ly quốc, bằng vào sự thông tuệ cùng khả năng của hắc rất có thể sẽ thống nhất được toàn bộ đại lục, mở ra một Đông Ly quốc thời đại mới.

Thế nhưng hắc lại không có nghĩ đến chuyện đó, hắc không nghĩ phải làm như vậy!

Chính bởi vì hành động của tổ phụ, mới làm cho phụ hoàng trở nên kiêng kỵ đối với hần, còn có thiên tử đã ngồi trên ngai vị lại không thể ra sức rất bất đắc dĩ, cuối cùng còn hạ độc ở trên người của hần, muốn nắm trong tay thế lực của Âm các.

Mà phụ hoàng là như thế này, hiện tại đại ca cũng là bởi vì thuở nhỏ mang theo ghen tỵ cùng hăm mộ, mới bước lên ngôi vị hoàng đế, nắm quyền sinh sát trong tay nên cảm giác sung sướng, đối mặt hần chỉ có sát ý.
. diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.. . .

Tất cả tất cả, hần lại có thể trách ai?

Tổ phụ làm như vậy là để mở ra một Đồn Ly quốc phần thịnh phát triển vượt bậc, phụ hoàng là vì đáy lòng không hiểu cùng thế lực trên tay hần có thể uy hiếp người, đại ca là bởi vì thuở nhỏ bị bất công cùng ghen tỵ.

Mà chính hần đấy.

Nam Cung Thần ngửa đầu nhìn bầu trời đang buổi ban mai, khoe môi bên lộ ra một nụ cười mang theo vẻ dịu dàng, có lẽ cũng chỉ là vì chờ đợi sự xuất hiện của nàng, sau đó bảo vệ người mình quan tâm đi!

"Vương Gia, người bên trong của hậu cung tất cả đều đã bị người của chúng ta bao vây canh gác, hiện tại chỉ còn chờ hoàng thượng ra chiếu thư thôi vị nhượng quyền mà thôi!" Liễu Trì tiến lên cung kính nói.

"Uh, người cho người ta dọn dẹp chuyện còn lại, đợi hoàng thượng nghỉ ngơi rồi cho người tới tuyên bố chỉ ý! Sau đó cho người đưa hần đến ở biệt viện Thái Hòa, còn dư lại liền giao cho Nhị Hoàng Huynh đi xử lý."

Nam Cung Thần thu hồi ánh mắt nhìn về phía chân trời, trực tiếp cất bước đi ra ngoài.

Hắn đã không cần phải tiếp tục ngồi trên xe lăn rồi, một hoàng cung to lớn, bất kỳ người nào nhìn thấy hắn, cũng đều khiếp sợ tột đỉnh, nhưng cũng không có bất kỳ ai dám can đảm nói ra bất kỳ lời nói gì.

Tề vương gia can đảm, trực tiếp cãi lời Đường Kim hoàng thượng, nếu muốn giết bọn họ, những thứ nô tỳ nô tài nho nhỏ, ๖๔dien♥dan♥lequyd ☺ n ☼c ☺ m vậy căn bản chính là chuyện dễ dàng.

Huống chi trong đáy lòng tất cả mọi người ở đây, Tề vương gia mới là trụ cột của Đông Ly quốc, có thể không có hoàng thượng, nhưng là không có Tề vương gia, đó là vạn vạn không được! Vương Gia không như trước đây, đã là một Tề vương gia có thể tự mình đi lại được, kia đối với cả Đông Ly quốc mà nói, là một tin tức vô cùng tốt.

Lần này Nam Cung Thần vận dụng nhân thủ, trừ đi binh lực thế lực thuộc về Thư Hầu Gia ở ngoài, còn có Ám các khống chế cả hoàng cung, cơ hồ cũng chẳng có bao nhiêu người biết hắn đang chỉ trong thời gian ngắn đã đem trọn hoàng cung cùng hoàng gia nắm giữ trong tay.

Mà mục đích, chỉ là vì khiến Nam Cung Chiêu đem ngôi vị hoàng đế nhường ngôi cho Viêm Vương Gia!

.....

Ba ngày sau, trên triều Đông Ly quốc,

Trong lòng của những trọng thần tràn đầy nghi ngờ, ba ngày nay hoàng thượng không lâm triều sau, đột nhiên đi lên triều, đồng thời tuyên bố chỉ ý thoái vị nhường ngôi, ngôi vị hoàng đế cũng không phải truyền cho thái tử còn tấm bé, ngược lại là truyền cho người đã từng là nhị hoàng tử, Viêm Vương Gia.

Mà mấy ngày trước, Thái Tử Đông Ly quốc cưới vợ, thái tử phi bị Tề vương gia ngăn cản, sự tình về sau, đều bị tất cả đại thần soi quàng qua một

bên!

So với việc hoàng thượng đột nhiên thôi vị nhượng ngôi, đáy lòng tất cả mọi người đem chuyện ngày trước Tề vương gia trở về liên lạc với một lên, Tề vương gia mới phải hoàng đế chân chính Đông Ly quốc! Đây cơ hồ là ý nghĩ chung của tất cả các đại thần.

Mà ở đời sau trên sách sử, Đông Ly quốc vẫn kéo dài, lần này hoàng thượng thôi vị càng trở thành một nút thắt trong lòng mọi người, có người nói là hoàng thượng bởi vì bị bệnh, thân thể không khỏe mới đem ngôi vị hoàng đế cho nhị đệ mình, mà cũng có người nói là hoàng thượng kiêng kỵ Tề vương cuối cùng mưu sự thất bại cho nên lui vị, càng thêm có người nói là hoàng thượng hiền đức biết không thể đảm nhiệm vị trí nhất quốc chi quân, mới vừa thôi vị . . .

Tóm lại là chúng thuyết phân vân, tất cả, tất cả đều chỉ có người trong cuộc mới hiểu rõ trong đó thiệt giả ra sao!

Trong lịch sử, chỉ có mọi người biết được, lần này hoàng thượng thôi vị ba ngày trước, Tề vương gia xưa nay không thể đi được, cũng là thần y ở Nam Phong quốc cứu trị, có thể đi lại được lần nữa, chỉ một thoáng tin tức truyền khắp các quốc gia chung quanh, tất cả mọi người càng thêm kiêng kỵ Tề vương gia, không dám đối với Đông Ly quốc tùy ý xâm lược hay mạo phạm.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Lãnh Gia Nghị Sự, Phù Phong Có Bí Mật Gì?

Huyền Nguyệt quốc là một trong tứ đại cường quốc trên đại lục, là một quốc gia yêu thích sử dụng bạo lực, cơ hồ có thể nói triều đình cùng giang hồ có quan hệ, so với các quốc gia khác chênh lệch quá nhiều!

So sánh với Nam Phong quốc yêu chuộng văn phong thịnh hành độc sách, cả Huyền Nguyệt quốc thì tôn sùng võ lực hơn, ai ai cũng có võ công, và người có võ công càng cao thì địa vị sẽ càng cao, càng được mọi người tôn trọng!

Mà có thể nói, võ lâm thế gia nổi lên cùng với phát triển, tất cả cùng sự phát triển của Huyền Nguyệt quốc đều có quan hệ mật thiết, thậm chí trong quân đội của Huyền Nguyệt quốc, rất nhiều binh lính được lựa chọn từ nhiều nơi khác nhau, mà còn có những người tài giỏi nhất của Huyền Nguyệt quốc trong quân đội, cộng thêm đệ tử xuất chúng của các võ lâm thế gia gia nhập, mà địa vị ở trong quân đội, cũng có quan hệ rất nhiều đến địa vị trong gia tộc.

Có thể nói triều đình của Huyền Nguyệt quốc có quan hệ mật thiết với người trong giang hồ!

Lãnh gia là võ lâm thế gia trong chốn võ lâm ở Huyền Nguyệt quốc, ngoài ra còn có đương kim quận chúa làm con dâu trong nhà, quan hệ cùng Hoàng thất so với những gia tộc khác thì mật thiết hơn mấy phần, Lâm gia mà cùng Lãnh gia quan hệ mật thiết nhất, cũng giống như người nhà của Lãnh gia.

Chỉ là giờ phút này, bên trong viện của Lãnh gia, không khí trong phòng cực kỳ nặng nề, gương mặt mỗi người đều căng thẳng.

"Chuyện hộ tống Phong tiểu thư đi Phù Phong đảo, vốn đã quyết định giao cho người của Lãnh gia chúng ta rồi, không thể sai người của thiết binh đoàn đi được, ngoại trừ Lãnh gia chúng ta thì còn có ai có đủ khả năng để đảm nhiệm chuyện này chứ!"

Nam nhân trung niên ngồi ngay ngắn ở vị trí thứ ba sau vị trí chính giữa, gương mặt có râu quai nón, đôi mắt lại trợn lên thật lớn, cả khuôn mặt tràn đầy tức giận, khi nói chuyện càng thêm tức giận từ trên ghế nhảy lên.

"Lão Tứ, chuyện lần này có quan hệ đến đại sự trong triều đình của Huyền Nguyệt quốc chúng ta, mặc dù thái tử điện hạ có chút bản khoản thì như thế cũng không có gì là quá đáng cả, dù sao thì trước đây Phong tiểu thư làm gián điệp ở Nam Phong quốc, nhưng bây giờ là đại biểu Huyền Nguyệt quốc chúng ta đi Phù Phong đảo, chỉ chuyện này thôi cũng đã không biết đưa tới bao nhiêu bất mãn trong gia tộc!"

Nam nhân ngồi trên vị trí chủ tọa, đôi mắt nhìn gương mặt chữ quốc, mày kiếm mắt sáng, một thân áo lam mang theo phong thái uy mãnh, đáy mắt hiện lên một tia sắc bén, ánh mắt lập tức quét qua nam nhân mới vừa nói, trực tiếp làm cho hắn ngừng miệng, lại lần nữa ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí của mình.

"Nhưng đại ca, còn ai có thể so được với Lãnh gia chúng ta, bọn họ còn mưu toan đi theo đi, cũng không nhìn một chút mình có bao nhiêu cân lượng!" Cho dù đã ngồi xuống vị trí của mình nhưng nam nhân kia vẫn tức giận như cũ.

"Tứ đệ, chính là chuyện này đây, nếu bọn họ cũng không sánh bằng chúng ta Lãnh gia, mặc dù lần này thái tử điện hạ làm chủ yêu cầu mọi người của gia tộc chọn người đảm nhận nhiệm vụ theo biểu quyết, thì nhất

định cũng sẽ do người của Lãnh gia ta được nhiều phiếu nhất, làm chủ cũng tất nhiên là người của Lãnh gia ta!"

Nam nhân ngồi ở vị trí chủ tọa, tao nhã lịch sự, nâng chung trà lên khẽ nhấp một miếng, cười híp mắt mở miệng tiếp tục nói.

"Chuyện này."

"Tốt lắm, chuyện lần này, thái tử điện hạ đã quyết định xong, chúng ta tiếp tục nhiều lời tại nơi này cũng vô ích, phải đợi xem kết quả cuối cùng như thế nào mới được! Thái tử điện hạ cũng có nhiều việc cần cân nhắc, nếu như cứ để cho Lãnh gia chúng ta hộ tống đi Phù Phong đảo, những gia tộc khác nhất định sẽ không đồng ý!"

Nam nhân ngồi ở vị trí chủ tọa, dường như trong lúc nói chuyện vẫn vô cùng uy nghiêm, nếu như bọn người Thư Nhã Phù ở tại nơi này, sẽ liền phát hiện, nam nhân cùng Lãnh Minh Thành có mấy phần giống nhau, chắc hẳn là cha của Lãnh Minh Thành, đại đương gia của Lãnh gia, Lãnh Sùng!

Mà mấy người còn lại phía dưới kia, cũng chính là mấy huynh đệ của Lãnh Sùng, còn những tỷ muội khác thì đã gả ra ngoài hết rồi, lúc này không có trong hàng ngũ tham gia hội họp.

"Cho dù là như vậy, ta cũng không đồng ý để cho Minh Thành đi trước, quá nguy hiểm! Hẳn là cháu đích tôn của chúng ta Lãnh gia, nếu có chuyện gì xảy ra khi đi Phù Phong đảo thì làm thế nào?" Một người trong đó đột nhiên mở miệng nói.

"Đi Phù Phong đảo thì có cái gì tốt chứ, chắc hẳn tất cả mọi người vô cùng rõ ràng, huống chi chúng ta là người học võ, có một chút nguy hiểm thì có cái gì đáng sợ chứ! Cứ quyết định như vậy đi, chờ Thành nhi trở lại, ta sẽ tự mình nói cho nó biết!"

Lãnh Sùng lạnh lùng mở miệng nói, mà đối với lời của hắn, một khi hắn mở miệng nói ra quyết định, sau đó sẽ không có bất cứ ai mở miệng nhắc lại, nhiều lời bàn luận hay phản đối gì nữa, hắn mới là người ra quyết định, mới là chủ của Lãnh gia, cũng là người có võ công cao cường nhất trong Lãnh gia.

Lúc này ngay trong đại sảnh, nữ nhân duy nhất có thể tham gia vào, chỉ có đại phu nhân Lãnh gia, Hách Liên thị!

Ung dung hoa quý không phải là cụm từ miêu tả đúng về đại phu nhân trước mắt, ngược lại nên nói nàng mang theo vài phần Phật tính, như vậy sẽ hơn thoả đáng một chút, đại phu nhân ăn chay niệm Phật, hàng năm để đều lo Phật pháp, ở Lãnh gia mấy chục năm tất nhiên có một chút địa vị riêng của mình, cộng thêm bản thân có thân phận là Quận chúa của hoàng gia, càng làm cho nàng Lãnh gia được mọi người tôn trọng hơn, cho dù là đại đương gia Lãnh Sùng, cũng cực kỳ tôn trọng vị phu nhân này.

Trên tay Đại phu nhân mang theo một chuỗi Phật châu, từ đầu tới đuôi cuộc nghị sự phần lớn đều là duy trì trầm mặc.

"Lão gia, thiếu gia trở lại!" Người làm ngoài cửa cúi đầu cung kính thông báo.

Lúc này tay đại phu nhân vân vê Phật châu khẽ ngừng lại, trên mặt vẫn trầm mặc bình tĩnh nhưng lộ ra một nụ cười mỉm, giống như trong lúc nhất thời thành một người hoàn tục, thái độ vẫn ôn hòa, hiền từ, đầy mẫu tính (tình mẹ).

"Vừa đúng lúc Thành nhi bây giờ trở về, lão gia sao lại không để cho hắn tới đây, ngay trước mặt các vị thúc thúc đây, đem chuyện này nói cho nó biết, nếu mấy vị thúc thúc có cái gì cần giao phó thì cũng nên nói vài tiếng!" Âm thanh Đại phu nhân ôn hòa bình tĩnh, làm cho người nghe rất thoải mái.

"Vừa đúng lúc Thành nhi bây giờ trở về, lão gia sao lại không để cho hắn tới đây, ngay trước mặt các vị thúc thúc đây, đem chuyện này nói cho nó biết, nếu mấy vị thúc thúc có cái gì cần giao phó thì cũng nên nói vài tiếng!" Âm thanh Đại phu nhân ôn hòa bình tĩnh, làm cho người nghe rất thoải mái.

"Được, theo lời phu nhân nói đi, người đi gọi Đại thiếu gia đến đây, đúng rồi, mấy vị thiếu gia khác cũng theo đại thiếu gia xuất môn, ๕๔๓điển-đàn-lê-๕๔๓quý-dôn gọi tất cả bọn chúng đến đây hết!"

Lãnh Sùng gât đầu với vợ mình một cái, hiển nhiên rất là đồng ý.

"Ta xem này hai nha đầu Lâm gia đoán chừng cũng cùng theo một lúc, mấy người bọn hắc thừa dịp này cùng nhau đi dây Thiên Kỳ, lúc trước ta còn có chút lo lắng, nhưng lại có nha đầu Hồng Lệ đi theo ngược lại ta cảm thấy rất an tâm, nhưng nha đầu Tuyết Nhi kia cũng dám đi theo, chia ra chút gì chuyện được, nhưng mà bây giờ xem bọn chúng an toàn trở lại, ta cũng an tâm được một chút!" Ôn tồn nho nhã Lãnh Lộng Nguyệt nhẹ giọng nói ra.

"Lãnh thúc thúc, ta nghe được rồi, người ở đây nói xấu ta!"

Ngoài cửa nhảy ra một đầu nhỏ, cô gái cười hì hì chạy ra, mà người tới chính là Lâm Tuyết Nhi đi chung với đám người Lãnh Minh Thành.

"A, cái nha đầu này, chỉ biết bêu xấu Lãnh thúc thúc ta. Ah, mấy vị này là?"

Lãnh Lộng Nguyệt cứng chùi cười cười, ánh mắt là nhìn về phía đám người Lãnh Minh Thành đi vào phía sau nàng, mà người đi vào cuối cùng, chính là đoàn người Thư Nhã Phù.

Hiển nhiên, mấy người Thư Nhã Phù vừa xuất hiện, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả những người ở chỗ này.

Hơn nữa mấy người bọn họ đi cùng một chỗ cũng làm cho người ta rất chú ý, đừng nói là chỉ có Trình Mộng Nhi tiểu thư xinh đẹp, mà còn có một tiểu tử chừng bảy tuổi đầu, dáng người nhỏ nhắn trắng trẻo đáng yêu cũng làm cho người ta vô cùng chú ý, mà Lê Hi biểu hiện cũng không kém, lạnh lùng làm người ta khó có thể nhìn được, cảm thấy sờn gai óc, cùng với Thư Nhã Phù, một cô gái trẻ tuổi vẫn cười khanh khách ôn hòa hết sức vô hại.

"Cha, mẹ, nhị thúc, Tam thúc, Tứ thúc, Ngũ thúc. Mấy vị này là ân nhân cứu mạng chúng con trên dãy Thiên Kỳ, bởi vì cũng muốn đi Trung thổ, cho nên liền cùng nhau kết bạn đồng hành."

[illegible]

"Lãnh thúc thúc, bọn Vũ Trạch là người tốt, dọc theo đường đi cũng rất chăm sóc con!" Lâm Tuyết Nhi vội vàng chen miệng nói.

Chỉ sợ Thư Vũ Trạch mềm mại cùng tiểu Bạch Cầu này bởi vì Lãnh thúc thúc không đồng ý mà bị đuổi đi.

Đôi mắt Thư Nhã Phù vẫn quan sát trên dưới những người trong Lãnh gia, ngoại trừ mấy vị đại nam nhân, còn có một vị nữ nhân, cũng chính là người mà Lãnh Minh Thành kêu là mẹ.

Nghĩ lại thấy nàng ta có chút bình thản, làm cho người ta cảm giác đây là một nữ nhân ôn hòa, là một Quận chúa dịu dàng, cũng là mẹ đẻ của Lãnh Minh Thành, đại phu nhân Lãnh gia.

Nhưng nàng lại không nghĩ tới, Quận chúa hoàng gia không phải ung dung hoa quý cũng không phải cao cao tại thượng, đại phu nhân này cho nàng một cảm giác rất bình thản, vô cùng bình thản, giống như một ni cô

trong am, chuyên tâm lo tụng kinh niệm phật, chỉ là bề ngoài tuyệt đối không giống như vậy.

Không ngờ ngày thứ nhất tới Lãnh gia, cư nhiên liền gặp được đại phu nhân này.

"Tại hạ là An Thất Thất, thật ra thì Lãnh công tử đã quá lời rồi, dọc theo đường đi mấy người chúng tôi còn phải cảm tạ mấy vị công tử trợ giúp mới phải, mà ở lại trong phủ lại càng quấy rầy rồi!" Thư Nhã Phù hướng về phía mọi người cười một tiếng, tự nhiên thanh thản.

Mà đám người Lãnh Sùng nghe được bọn họ trên đường cứu đám người Lãnh Minh Thành, sắc mặt vốn là còn chút quái dị cũng biến thành dễ nhìn hơn một chút, dù sao bọn họ là người học võ trong giang hồ, đối với cái loại ân tình cứu mạng này càng thêm chú trọng.

Mới vừa nhìn mấy người xuất hiện, còn lo lắng là bởi vì cái gì chuyện mà thôi, cộng thêm Nhã Phù nói những lời này không giống như người tùy tiện hay bất ổn gì, nên sắc mặt mấy người bọn họ mới dễ coi hơn một chút.

"Mấy vị đã cứu Thành nhi, đó chính là có đại ân với Lãnh gia chúng ta, ở trong phủ có gì cần cứ việc nói là được! Các vị đường xa đến đây chắc cũng đã mệt mỏi rồi, Lãnh Nguyên, người dẫn bọn họ đi xuống nghỉ ngơi rửa mặt trước đi!" Lãnh Sùng lộ ra nụ cười ôn hòa, mở miệng nói.

"Dạ, thúc phụ!"

"Đại phu nhân Lãnh gia, năm đương gia của Lãnh gia đều ở chung một chỗ. Mẹ, người nói xem có phải bọn họ đang nói chuyện mà chúng ta đang muốn biết hay không!" Thư Vũ Trạch ôm Bạch Cầu, cười hì hì tiến tới bên người mẹ mình, len lén nhỏ giọng nói ra.

Vừa lúc này bọn họ đã được dẫn tới chỗ ở của mình, Lãnh Nguyên cũng bị kêu quay trở về, hiện tại chỉ còn lại mấy người bọn họ mà thôi.

"Đây cũng là điều vô cùng có thể! Bảo bối Tiểu Trạch thật là càng ngày càng thông minh, để cho nhân gia hôn một chút!" Lão già chu môi đưa tới.

Hả? Thế nào có chút lông mượt mà, còn có chút ấm áp!

Mở mắt nhìn sang, lão già lập tức đảo mắt nhìn nhìn, đây là lông mao của Bạch Cầu.

"Ai u, người ta muốn hôn bảo bối Tiểu Trạch Trạch, không nghĩ tới Bạch Cầu này sao lại nhiệt tình như vậy! Đến nha, người ta hảo hảo thương người!" Lão già hạ xuống sững sờ, lập tức cười lên sáng chói.

Xèo xèo chi — —!

Bạch Cầu bị kích thích, toàn bộ lông mao của nó muốn rụng hết rồi !

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Nụ Hôn Thâm Tình Dây Dừa

Đoàn người Thư Nhã Phù ở Lãnh gia trong một thời gian, cơ hồ có thể nói là nhận được đối đãi như đối đãi với khách quý.

Nhưng bọn họ cũng không hy vọng ở chỗ này đợi lâu!

Từ lúc đến Lãnh gia cho tới bây giờ cũng đã hơn nửa tháng rồi, Thư Nhã Phù cũng biết được một ít chuyện, đại phu nhân Lãnh gia bình thường không thể thấy được nàng ta.

Vì muốn tìm đại phu nhân nói chuyện, nàng không có việc gì lại da mặt dày nên tự cho mình đã quen thuộc Lãnh, rồi vòng vo tìm kiếm trên dưới mấy vòng, có thể nói trừ một số chỗ trọng địa không thể đi vào, còn có một số chỗ canh phòng nghiêm ngặt, cơ hồ nàng đã đem Lãnh gia đi dạo hết toàn bộ mấy lần.

Cũng trong thời gian này, nàng nghe nói ở Đông Ly quốc có thay đổi.

Nàng tưởng rằng mình đã nghe nhầm, Tân Đế mới lên ngôi là Nam Cung Viêm, cư nhiên không phải Nam Cung Thần, làm tới làm lui thế nhưng hẳn lại là không có một chút ý định đưa mình lên ngôi đế, cố tình để cho người khác.

Đại phu nhân Lãnh gia đi đến Phật Đường nhất định phải đi ngang qua vườn hoa, Thư Nhã Phù hô to, trực tiếp mau chóng tìm một tảng đá đặt móng ngồi xuống, xem ra không có một chút nào cổ kỳ hình tượng đáng vẻ của mình.

Dĩ nhiên, trong thời gian ở Lãnh gia hơn nửa tháng, hình tượng ưu nhã, thực nữ trước đây của nàng đều bị phá hư không còn một mảnh.

"Mẹ, mẹ đang nghĩ về Tề vương gia sao?"

Khuôn mặt Thư Vũ Trạch nho nhỏ nở nụ cười ranh mãnh, chui ra, cười hì hì nói.

"Nhóc con, đây là chuyện con muốn biết sao, mẹ nghĩ chuyện gì tại sao tên nhóc con nhà người có thể biết!" Liếc mắt, Thư Nhã Phù tức giận chọc chọc gương mặt mũm mĩm của con trai bảo bối.

"Nhưng rõ ràng mẹ tương đối giống như một đứa bé! Trước khi đi Tề vương gia đã nói với con rồi, cần phải trông chừng mẹ thật kỹ, đừng để cho mẹ trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi! Cho nên thời gian ở Lãnh gia hơi dài, bảo bối có chút lo âu!"

Vuốt vuốt lỗ mũi, vẻ mặt Tiểu Vũ Trạch một bộ rất là khổ não, ánh mắt thật sâu nhìn về phía mẫu thân đại nhân trước mặt mình, để cho mẹ cậu biết cậu đang lo âu như thế nào.

"Người, phản đồ! Hiện tại chỉ biết cha người thôi, thậm chí đã quên mất mẹ người rồi có phải hay không!"

"Mẹ, nào có chuyện đó! Người con thích nhất chỉ có mẹ thôi. Về phía Tề vương gia, Bạch Cầu người cũng không có, đúng không? !"

Thư Vũ Trạch chớp mắt một cái, cười híp mắt đưa lên nụ cười khéo léo đáng yêu có chút ranh mãnh, còn quay đầu tìm kiếm Bạch Cầu đang nằm trên tảng đá bên kia phải tới trợ giúp.

Xèo xèo chi —diễn ๖๓đàn lê ๖๓quý đôn—!

Bạch Cầu như một làn khói nhảy lên một tầng đá cao nhất, từ trên cao nhìn xuống, có cảm giác xem Thư Nhã Phù như một tiểu nhân.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, cái đuôi to phẩy phẩy hai bên trái phải, ánh mắt tràn đầy uy thế nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù bên dưới kia, một cái móng vuốt nâng lên quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người của Nhã Phù, cái móng vằn vằn, ánh mắt u oán, thu hồi cái tay duỗi thẳng lại, chống cằm làm như đang nhìn xa phương xa.

Thư Nhã Phù: "."

Đập chết con chồn tuyết này, bây giờ là nó đang lấy vẻ mặt nàng ngồi ngẩn người, lại còn học giống y như đúc, kể cả nét mặt, chân mày nàng nhếch lên khi gặm hạt dưa cũng không bỏ sót, giống như là sợ người khác xem xong không hiểu, cuối cùng còn làm ra bộ dáng nhai nhóp nhép, đặc sắc vô cùng.

Rõ ràng nàng làm tư thế lười biếng như vậy, thế nhưng đến lượt con chồn này làm, lại làm ra bộ dáng khôի hài chết người như thế!

Thư Nhã Phù cắn răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm bộ dạng Bạch Cầu hận không thể nhào tới bóp chết con chồn mập này ngay lập tức.

Bình thường lúc có chủ nhân bên cạnh, nó luôn hận không thể đem nàng cùng chủ nhân đáng kính của mình cách xa hơn năm trăm dặm, hiện tại càng thân hận không thể đem nàng hạ xuống thấp hơn một bậc, trở thành một oán phụ.

Thư Vũ Trạch cười híp mắt đưa tay kéo tay của nàng, trấn an vỗ vỗ, nói: "Mẹ đừng nóng giận, đừng chấp nhặt Bạch Cầu làm chi!"

Sắc mặt bây giờ của nàng và Bạch Cầu vô cùng khó coi rồi, không thể cùng Bạch Cầu tiếp tục được nữa!

Thư Nhã Phù ngửa mặt lên trời thở dài, Ỡdiễn-đàn-lê-Ỡquý-đôn đáy lòng kêu rên một tiếng, tại sao nàng cảm giác con trai bảo bối của mình sau khi ở bên cạnh Tề vương gia một thời gian, hình như đã bị cái yêu nghiệt kia đồng hóa.

"Đi, trở về ăn cơm tối, nhớ tối nay giảm bớt một nửa cho thật khô Bạch Cầu! Nhìn xem nó sắp trở thành heo mẹ rồi!"

Thư Nhã Phù đắc chí vừa lòng, yên tâm thoải mái.

Để cho người cười nhạo ta, để cho người luôn giúp đỡ chủ nhân người nhìn ta chăm chăm, Hừ! Dụ dỗ con trai bảo bối phản bội ta, đây là chuyện không thể tha thứ được!

Thư Nhã Phù đắc chí vừa lòng, yên tâm thoải mái.diễn♪đàn♪lê♪quý♪đôn

Để cho người cười nhạo ta, để cho người luôn giúp đỡ chủ nhân người nhìn ta chăm chăm, Hừ! Dụ dỗ con trai bảo bối phản bội ta, đây là chuyện không thể tha thứ được!

Khi Thư Nhã Phù lại ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn một lần nữa, chờ ngay cửa lớn cả ngày cũng không nhìn thấy đại phu nhân, nên vừa leo lên tảng đá, vừa ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Cầu đang ngồi trên tảng đá lớn bên cạnh.

Bây giờ trên tảng đá kia còn có một nam nhân, ngân y lóe lên, lẳng lẳng nhìn ánh trăng sáng trong đêm thanh tĩnh.

Trong vườn hoa tương đối rộng lớn này, gió thổi làm bạch y bay bay, dưới ánh trăng, hai nam nữ nhìn chăm chăm nhau, bóng dáng hai người dán lại chung một chỗ, dây dưa hình như không phân rõ, nhưng cũng có cái vô cùng rõ ràng, chính là có một thuộc về hắn và có một thuộc về nàng.

Hai người trên hai tảng đá lớn đối diện nhau, một ngồi xếp bằng, tư thế nhìn khá là khó coi, miệng càng thêm đáng dấp lão đại, đoán chừng một Bạch Cầu có thể mang chi chặn lên, mà người nam nhân đang ngồi bên kia đang bày ra tư thế vô cùng lười biếng, vuốt vuốt ve ve khối đá, ưu nhã thông dong giống như đang ngồi trên ghế cao.

Hai người cứ nhìn nhau dưới ánh trăng như vậy, vườn hoa nho nhỏ giống như trở nên vô cùng rộng lớn, gió mát trăng thanh vô cùng bất tận.

"Người." Thư Nhã Phù hồi lâu sau mới chậm rãi khép lại cái miệng mở lớn của mình, đột nói một chữ.

Nam Cung Thần sâu sắc nhìn nàng, giống như cười một tiếng: "Nghe Bạch Cầu nói, gần đây hình như nàng đang làm hòn vọng phu!"

Sát —di⑤n♣đàn①ê♣quý♣đ⑤n—

Nàng thì không nên chỉ là khẩu trư lượng thịt khô của Bạch Cầu bình thường như vậy thôi, mà nên trực tiếp đưa nó rút lột da rút xương sau đó từ từ nhắm nháp thịt của nó! Nó chính là một tên đại hán gian!

"Năng lực của con chồn này cùng loài người chúng ta vô cùng khác nhau, nó không biết tiếng người, lời con chồn nói càng không thể tin!" Thư Nhã Phù bộ mặt nghiêm túc.

Trên đỉnh đầu, Nam Cung Thần trầm mặc hồi lâu, đột nhiên "Hì hì" một tiếng cười lên, trong nháy mắt, một viên hoa rộng lớn hình như cũng điều linh đổ nát, chỉ vì tôn lên cái người trước mắt réo rắt ưu nhã thông dong.

"Nhã Phù, đã một thời gian dài không gặp ta, chẳng lẽ một chút nàng cũng không nhớ tới ta sao!"

Lập người nhảy xuống, Nam Cung Thần đưa tay ôm chặt nàng, ôm nàng cùng ngồi trên tảng đá to bên kia, trong đêm hè đầy gió, cảm trực tiếp tựa

vào trên vai của nàng, nhẹ nhàng cọ cọ.

Mùi vị riêng của Nam Cung Thần tỏa ra, diễm~đàn~leê~quý~đôn làm Thư Nhã Phù như bị mê hoặc, tham lam hít vào, thậm chí có loại an tâm.

Trong thời gian gần đây, chuyện nàng lo lắng không phải bởi vì chuyện tình của Phù Phong đảo, mà ngược lại là bởi vì sau khi nghe được chuyện tình tân hoàng Đông Ly quốc lên ngôi, không khỏi bắt đầu lo âu .

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đúng là nàng đang lo lắng cho an nguy của hân.

Mặc dù biết thế lực của hân cường đại, mặc dù biết võ công của hân siêu tuyệt, mặc dù biết hiện tại hân đã có thể tự mình đứng lên, không còn phụ thuộc vào xe lăn nữa, đối mặt kẻ địch càng thêm gọn gàng linh hoạt, sẽ không dài dòng dây dưa, nhưng sau khi nàng nghe được tin tức kia, trong lòng vẫn không khỏi lo lắng.

Đáy lòng Thư Nhã Phù hoảng hốt nhìn lại những chuyện đã qua, hư ảo mà chân thật, kiếp trước kiếp này, giống như đang nằm mơ, lại thích như hiện tại, giống như đang ở trong mộng, trong lúc hoảng hốt như nhận ra được điều gì đó, giống như đã mở ra được những khúc mắt khó mở trong lòng.

Thư Nhã Phù nghe Nam Cung Thần nhẹ nhàng nỉ non ở bên tai: "Nhã Phù!"

Thư Nhã Phù nhẹ nhàng trả lời một câu "Ừm!"

Vừa giống như một câu nỉ non, âm thanh mềm mại nhẵn nhụi, giống như quyến luyến trong đây lời nói lẩm bẩm này: "Nhã Phù!"

"Ừm!"

"Nhã Phù!" Nam Cung Thần di di đầu mình, ở cổ của nàng cọ sát.

"Ừm!"

"Nhã Phù!"

"."

Thư Nhã Phù có chút tỉnh táo, đồng thời đối với hành động ăn mình đậu hũ một cách quang minh chánh đại của Nam Cung Thần, dĩ nhiên lễ quý đôn đáy lòng vô cùng khinh thường, nhưng đối với hơi thở vô cùng quen thuộc lại vô cùng quyến luyến, không nỡ cách xa, có chút không nỡ cách xa lồng ngực ấm áp này.

"Nhã Phù!"

"Ta nói, người xong chưa! Một mực kêu lên không phiền a! Cũng ôm lên, còn một mực kêu nữa!" Thư Nhã Phù tức giận lui về phía sau, mở ra một chút, giãy giãy thân thể muốn đứng dậy, lại bị Nam Cung Thần ôm lấy chặt hơn.

Nam Cung Thần đến gần bên tai của nàng, mang theo nụ cười vang lên âm thanh: "Gọi cả đời cũng không phiền! Nhã Phù, nàng nói như vậy có phải là muốn ta ôm nàng hay không?!"

"Ai nói, này, người cách xa ta ra một chút, trước mặt mọi người, ta không phải đánh dã chiến!" Thư Nhã Phù vừa nói xong liền nghẹn thở, cảm giác mình đã nói những lời không nên nói rồi, nàng rốt cuộc vừa mới nói cái gì?! Đánh dã chiến, làm ơn, này có chút thật cuồng dã, nàng quá tà ác rồi.

Mà đối với người nào đẩy trước giờ luôn thích thừa nước đục thả câu, lại nhìn chằm chằm người nào đó, liền bò tới bên cạnh, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua được chứ!

"Đánh đã chiến? Thì ra là Phù nhi thích cái này? Mặc dù ta thích ở trong nhà, nhưng nếu như Nhã Phù muốn, ta cũng sẽ không cự tuyệt đấy!" Nam Cung Thần ranh mãnh mà cười nói.

Thư Nhã Phù nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy thật đồ ăn có thể ăn loạn nhưng lời nói không thể nói loạn. Không phải đều nói người cổ đại rất bảo thủ sao, tại sao nàng lại gặp người này chứ, trình độ da mặt dày so với nàng đã vượt qua quá xa, làm người ta cảm thán, số mạng khó có thể dự liệu trước được.

Nàng đưa tay muốn đẩy hắn ra xa, Nam Cung Thần cũng thừa dịp bắt được vai của nàng.

Nàng chỉ cảm giác trước mắt tối sầm lại, gương mặt tuyệt sắc trước mặt gần như nhìn không rõ, môi của hắn cũng đã rơi xuống trên môi của nàng.

Rơi vào môi của nàng.

Hai cánh môi mềm mại dây dưa, hình như còn mang theo hơi thở ác liệt trên người hắn, nhiệt độ ấm áp nhưng rất có thể sẽ nổi lên cuộn cuộn, không biết tại sao hình như trong đó còn mang dây dưa cọ sát lẫn nhau.

Nụ hôn của hắn rất nhẹ, nhẹ nhàng như không khí đêm trăng tươi sáng hôm nay, mộng cảnh không tiếng động xen vào, cũng ở nơi này, trong im lặng làm dịu nội tâm đang lo lắng bất an của nàng.

Thư Nhã Phù chỉ cảm thấy hắn mút cánh môi mình một cách rất trần trọc, đang lúc êm ái dần dần mang theo mấy phần lực độ, nhớ nhung cùng thâm tình bao trùm trong đó cuộn lên tất cả, làm cho nàng cảm nhận được tư vị nhớ nhung lâu ngày trong hơi thở của hắn.

"Nhã Phù!"

Sau khi cọ sát lẫn nhau, tiếng kêu ngày càng mong lung!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Tề Vương Gia Và Lão Già

Có một loại nam nhân này mặc dù không nói bất kỳ lời nào, không làm bất cứ chuyện gì, chỉ là an tĩnh ở một bên cũng sẽ hấp dẫn sự chú ý của mọi người, mà hiển nhiên Nam Cung Thần chính là một người đàn ông như vậy.

Thư Nhã Phù nhìn dung mạo đã được cải trang của người trước mặt, đã thay thế cho khuôn mặt thật của Nam Cung Thần, đáy lòng một trận kêu rên, mấy ngày gần đây, mấy tiểu nha hoàn ở Lãnh gia thỉnh thoảng cứ quăng ánh mắt tới đây, trong ánh mắt có thêm tia nghi hoặc.

Thư Vũ Trạch mang theo Bạch Cầu từ bên ngoài mới vừa chạy vào, vốn là đang chạy vui sướng nhưng bước chân lập tức dừng lại, ngược nhìn cục diện trước mắt, cùng Bạch Cầu ăn ý nhìn nhau một cái, đồng thời lui về sau một bước.

Cục diện trong phòng, chỉ có thể nói là, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng!

Chỉ thấy trên bàn cơm trước mắt, Tề vương gia ưu nhã ung dung bên khốe miệng treo lên mỉm cười thản nhiên, cử chỉ ưu nhã chân thành thường thức thức ăn trên bàn, chỉ là một hai mắt cũng thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn "Nữ nhân" phía đối diện.

Nữ nhân ngồi ngay ngắn ở phía đối diện Nam Cung Thần, chính là Trình Mộng Nhi một thân y phục đỏ rực diêm dúa khác người. Chỉ thấy giờ phút này trên người lão già một thân đỏ rực, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp yêu mị vô cùng. Khóe mắt khẽ nâng lên, cũng nở nụ cười càng tăng thêm vẻ

yêu mị của mình. Nhưng giờ phút này, cái người xưa nay thiên kiều bá mị kia, cả khuôn mặt đầy vẻ tức giận, vô cùng tức giận!

Đáng chết, chính là tên tiểu tử khốn kiếp này đi quyến rũ bảo bối thân ái nhà ta!

Hừ, đáng dập không ra gì, còn dám đi quyến rũ đồ đệ bảo bối của ta, còn quyến rũ cả Tiểu Trạch Trạch bảo bối của ta! Hừ hừ!

"Nghe nói Tề vương gia Đông Ly quốc thuở nhỏ có bệnh trong người, nam nhân như vậy làm sao có thể làm chỗ dựa được chứ, người thấy đúng không, Phù nhi bảo bối!" Lão già mềm mại cười một tiếng, nhìn về phía hai người Thư Nhã Phù mở miệng nói.

"Đúng vậy, ai cũng phải có thân thể kiện kiện khang khang mới được!"

Thư Nhã Phù mắt cũng không liếc một cái thuận miệng đáp một tiếng, tiện tay gấp một miếng thịt hầm, đối với chuyện lão đầu tử âm dương quái khí hoàn toàn làm như không thấy.

Dù sao cũng sẽ có người đi ứng phó, nhiệm vụ của nàng chính là ăn, vui đầu ăn là được! Những thứ khác, người nào nói chuyện. Chính bọn hắn tự mình giải quyết đi!

Nam Cung Thần giơ tay lên gấp miếng cá, bóc xương cá sau để vào trong chén Nhã Phù, cười nói: "Khỏe mạnh không khỏe mạnh thật ra thì nhìn Vũ Trạch đã biết, không khỏe mạnh thế nào sinh ra con trai tốt như vậy! Vũ Trạch con thấy đúng không!"

Thư Vũ Trạch mới vừa lui về phía sau một bước, cười ha hả: "Ha ha ha, đúng vậy đúng vậy!"

Im lặng, cậu cảm thấy hôm nay lão già cùng phụ thân Tề vương gia hai người chống lại, thật là một bi kịch.

Lão già vốn là vẫn nhìn chăm chăm vào Tề vương gia đã không sáng khoái rồi, huống chi đoán chừng đáy lòng đem tổ tông mười tám đời của hắn đều mang lên, đem đồ đệ bảo bối bắt cóc, nhất định là đã bị lão già này oán niệm .

"Cái gì con trai với không con trai, sao lão già ta không biết Vũ Trạch có cha, đồ đệ bảo bối của ta độc thân mà, độc thân xinh đẹp, thanh xuân vẫn như cũ, sư phụ lão nhân gia ta còn muốn giúp nàng tìm một nhà khá giả để gả đây!" Khuôn mặt lão già ghét bỏ, ném ánh mắt qua, ngay sau đó tiếp tục nói, "Thật ra thì Lãnh gia cũng rất tốt, mấy ngày gần đây ta thấy Lãnh Đại Thiếu Gia cũng là thật tốt!"

"Sao ta lại không biết Phù nhi có sư phụ là nữ vậy? Trình Mộng Nhi cô nương tuổi trẻ như vậy, chắc là tự xem Lãnh Đại Thiếu Gia đi! Để ngày mai ta sai Liễu Trì đến đây nói với Lãnh đại thiếu gia một chút, chuyện hôn sự này ta muốn Lãnh gia chủ cũng là sẽ đồng ý!"

Nam Cung Thần mặt ung dung, lời nói ác độc giết người vô hình, hoàn toàn không cho sư phụ Thư Nhã Phù một chút thể diện.

Hừ! Lại dám đem vương phi mình giật dây cho nam nhân khác, thật là không biết sống chết!

"Phù nhi!" Nam Cung Thần đột nhiên quay đầu dịu dàng kêu một tiếng.

"A — —! Ta cái gì cũng không biết, các người tiếp tục, các người tiếp tục!"

Thư Nhã Phù đang cắm đầu vào chính bát cơm của mình liền ngẩng đầu, nhìn chung quanh một chút, rồi nhìn mình chăm chăm hai người đàn ông này, khụ khụ, mặc dù trên thực tế là một ông già đã hóa thành một mỹ nữ tuyệt sắc, còn một là tên nam nhân khiến nữ nhân nhìn đều cảm thấy xấu hổ.

"Tiểu tử thúi, ta nói không đồng ý nhất định là không đồng ý, ta sẽ không đem bảo bối nhà ta giao cho người, người đừng có hy vọng! Hừ!" Ánh mắt lão già hung hăng nhìn chăm chăm móng heo trên bàn, ác ngoan ngoan mồm mở miệng nói.

"Phù nhi đã là người của ta rồi, không đồng ý thì cũng phải đồng ý, gạo sống đã nấu thành cơm chín rồi !"

Tề vương gia không hổ là da mặt dày, mà so với bức tường còn dày hơn, ứng đối đứng lên đó là tiện tay nhặt ra, đấm mắt tràn đầy nụ cười, thuận tay còn đem móng heo bưng lên trước mặt của Thư Nhã Phù, đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng: "Từ từ ăn, không có ai tranh với nàng đâu, Bạch Cầu gần đây giảm cân!"

"Xèo xèo — —!"

Lúc nào Bạch Cầu ta nói muốn giảm cân, chủ nhân người không thể như vậy, vì Thư Nhã Phù mà kêu ta Bạch Cầu giảm cân!

Nhìn xem vóc người ta một chút đi, tư thái này, vòng eo này, nơi nào cần giảm cân, kể từ lúc bị chủ nhân kêu ta đi theo bên cạnh Thư Nhã Phù, ta luôn luôn ngày nhớ đêm mong, nhớ người cuồn cuộn như nước sông liên miên bất tuyệt, thịt khô cũng ăn ít đi một chút, xem ta đã gầy đi rồi này, sắp thành da bọc xương rồi!

Bạch Cầu chột kêu lên rồi xông lên trên bàn ăn, đồng thời còn dùng hai cái móng vuốt sờ sờ cái bụng của mình, cả người cuối cùng dứt khoát trực tiếp chống vó trên bàn, đem bụng phơi bày ra ngoài cho Nam Cung Thần nhìn, muốn để cho chủ nhân của mình nhìn hết toàn bộ.

Bạch Cầu chột kêu lên rồi xông lên trên bàn ăn, đồng thời còn dùng hai cái móng vuốt sờ sờ cái bụng của mình, cả người cuối cùng dứt di ㊦n ㊦ đàn ㊦ ㊦ quý ㊦ đ ㊦n khoát trực tiếp chống vó trên bàn, đem bụng

phơi bày ra ngoài cho Nam Cung Thần nhìn, muốn để cho chủ nhân của mình nhìn hết toàn bộ.

"Ừm, Bạch Cầu thì ra là người giống đực!" Nam Cung Thần sờ sờ cái bụng Bạch Cầu, "Ta thích giống cái!"

Ô ô ô ——!

Đồng thời tổn thương, Bạch Cầu u oán không biết từ nơi nào móc ra một cái bao nhỏ, từ chỗ hở trên cái bao nhìn vào thì thấy bên trong đều toàn là thịt khô.

Bạch Cầu vác cái bao nhỏ lên người, vang vang vang vang đi về phía của chính, nhưng đi một bước lại quay đầu u oán nhìn Nam Cung Thần đang ngồi thẳng không có bất kỳ phản ứng gì một cái, quay đầu lại tiếp tục bước đi một bước, lại quay đầu ném một cái ánh mắt u oán khác, tiếp tục bước đi từng bước, quay đầu nhìn lại ánh mắt lần này rơi xuống trên người Thư Nhã Phù đang nhìn móng heo trước mặt.

Thư Nhã Phù rất ư là xấu nhếch miệng cười một cái với Bạch Cầu, trực tiếp đưa tay đem cái móng heo cuối cùng đưa đến bên miệng, diễn ♪ đàn ♪ lê ♪ quý ♪ đôn hung hăng cắn một cái, ăn xong kêu lên một tiếng hài lòng, đặc chí vừa lòng.

Hán gian cùng Vô Gian đạo, vậy là không có móng heo ăn!

"Xèo xèo chi!"

Bạch Cầu mở trừng hai mắt, để xuống thịt khô rồi xông lên, mở ra một bước đột nhiên nghĩ đến tình cảnh của mình bây giờ, ánh mắt chuyển một cái rơi xuống trên người Nam Cung Thần đang cười híp mắt.

"Xèo xèo chi!" Chủ nhân, ta bị người phụ rồi!

"Con chồn nhỏ con chồn, đến, chớ cùng cái tên tiểu tử thúi này, đi theo ta ta cho người ăn, người thích những thứ có độc có phải hay không, hôm nào ta kêu tên tiểu tử Nhạc Hăng đặc biệt làm cho người ăn, như thế nào?"

Hai mắt lão già tỏa ánh sáng theo dõi Bạch Cầu, mặc dù cũng biết con chồn nhỏ này luôn theo sát người Vũ Trạch, nhưng mà lúc đó sự chú ý của hắn đều đặt ở nơi khác, căn bản không có chú ý tới nó, hiện tại vừa nhìn thấy linh tính của Bạch cầu cao như vậy, lập tức liền nổi lên hứng thú thật lớn.

Bạch Cầu quay đầu nhìn chăm chăm lão già một vòng, cái mông ngất một cái, cái đuôi to vung lên, trực tiếp nghiêng đầu không để ý tới!

Hừ hừ! Lão già này giả dạng như một nữ nhân, vừa nhìn thì không phải là đồ tốt! Nó đường đường là Bạch Cầu đại nhân, tuyệt đối sẽ không đi theo cái lão đầu tử bỉ ổi này!

Đối mặt hành động không để ý tới của Bạch Cầu, thâm trầm trong mắt lão già càng tăng lên, đáy mắt hoàn toàn là thấy ánh mắt của mục tiêu.

Không để ý tới, tốt, rất có phong cách!

"Bạch Cầu!"

Nam Cung Thần tự nhiên kêu lên một tiếng, mới vừa rồi Bạch Cầu còn vô cùng kiêu ngạo nhưng bây giờ lại như một làn khói xuất hiện trên bàn, ngay trước mặt hắn.

Đưa tay vuốt vuốt lông mao trắng nõn của Bạch đang có chút mập mập, Nam Cung Thần hơi híp mắt lại, cười nói: "Bạch Cầu nhưng ngàn vạn lần đừng học người ta làm loạn, làm một người bất nam bất nữ!"

Lão già: "."

Một câu hai nghĩa, Minh triều ám phúng, giết người vô hình!

Đáy lòng Thư Nhã Phù yên lặng nói thầm, quả nhiên Tề vương gia là chân nhân bất lộ tướng, tùy tiện không dễ dàng biểu hiện, lời nói ác độc như thế nào cũng chỉ là chuyện dễ dàng, giết người vô hình, chữ chữ đâm tâm, những câu hướng về phía lòng người!

Lão đầu yêu nghiệt, quả nhiên không phải đối thủ của Tề vương gia!

Thư Nhã Phù rất muốn hướng về phía lão già nói một câu, người thua không phải là do người sai, muốn trách chỉ có thể trách đối thủ quá cao tay, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp!

"Ta nói."

"Tiểu Trạch, ngày mai người có muốn cùng ta đi Hội quán Thiên Kim hay không?" Âm thanh Lâm Tuyết Nhi ngoài cửa đột nhiên truyền vào, cắt đứt lời Thư Nhã Phù muốn nói.

"Tiểu Tuyết tỷ tỷ!" Vũ Trạch tức thời hướng Lâm Tuyết Nhi ở cửa, đưa lên nụ cười mỉm động lòng người, "Hội quán Thiên Kim là làm cái gì?"

"Hắc hắc, ta biết ngay người không biết, An tỷ tỷ, Trình tỷ tỷ các người cũng đều ở đây, vừa lúc ngày mai chúng ta cùng đi Hội quán Thiên Kim đi!" Lâm Tuyết Nhi nhìn Thư Vũ Trạch khả ái t, lập tức bế lên.

"Hội quán Thiên Kim? Đến đó làm gì?"

Thư Nhã Phù mở miệng hỏi trước, chỉ vì Nam Cung Thần nên ít mở miệng thì tốt hơn, không chừng nói chút gì lời nói, về phần lão già, thôi, yêu nghiệt này hãy để cho hắn ở một bên ngây ngô đi, hắn đang bận sử dụng ánh mắt cảm tức nhìn Tề vương gia, đáng tiếc cũng bị người ta làm như hoàn toàn không thấy.

"Đi tham gia lần này có mấy gia tộc chọn lựa! Trước không phải đã nói, hoàng thượng hạ chỉ muốn chọn người hộ tống Phong Phiêu Tuyết tiểu thư đi Phù Phong đảo rồi hay sao, mà xưa nay những người đi Phù Phong đảo, người có thể trở về cuối cùng tất cả đều trở thành cao thủ truyền kỳ trong chốn võ lâm, nhưng là đối với với chuyện tình xảy ra trong lúc đi Phù Phong đảo thì người trở về lại cái gì cũng không chịu nói, cho nên chuyện đi Phù Phong đảo lần này mới đưa đến tranh giành của mấy gia tộc! Thành ca ca cũng sẽ cùng đi !"

Lâm Tuyết Nhi cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp đem những chuyện chính mình biết nói ra ngoài, còn có dáng vẻ nóng lòng biểu hiện.

Khó trách trong thời gian gần đây không thấy một bóng người trẻ tuổi trong Lãnh gia, e rằng là đã được trưởng bối Lãnh gia đưa tới nơi nào đó huấn luyện rồi.

"Như vậy, mấy gia tộc thì tuyên, chúng ta có thể đi sao? Hay là chúng ta có thể hay không tham gia sao?"

Ý định trong đầu vừa chuyển một cái, Thư Nhã Phù mặt không thay đổi đem móng heo trên tay mình để qua một bên, giống như cười một tiếng, trong mắt mang theo mấy phần nhao nhao muốn thử đây mong đợi, đồng thời cái tay vô cùng tự nhiên nhận lấy cái khăn Nam Cung Thần đưa tới.

Cùng đi theo đoàn người bọn họ, hình như là một cái lựa chọn tốt!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Cảm Giác Thật Tuyệt, Sờ Nữa Một Cái

"Cái này. Tham gia sợ rằng có chút khó khăn! Các người cũng biết chuyện trong gia tộc của chúng tôi, ta rất hận là không thể luôn dẫn các người ra ngoài, cha ta chắc chắn sẽ không dễ dàng để cho người ngoài tham gia vào đâu!" Lâm Tuyết Nhi vừa nghe xong, trên mặt lập tức đỏ lên, nói tới nói lui, ấp a ấp úng.

Nàng cũng chỉ đơn thuần là muốn đi tìm bọn họ xem một chút mà thôi, cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy, dù sao những chuyện về Phù Phong đảo, đúng là có rất nhiều người muốn đi, nhưng có thể đi được hay không còn phải thông qua chọn lựa của Thái tử điện hạ, và trong cuộc tuyển chọn đó cá những đề mục gì, nàng cũng không rõ lắm, tất cả mọi người cũng không rõ lắm.

"Tuyết Nhi, người không cần xin lỗi, ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi, cũng không thật sự muốn tham gia vào, nhưng cảm thấy rất hứng thú với nó!"

Thư Nhã Phù làm sao không biết tâm tư của nàng, chắc do bị nàng hỏi mà không biết nên trả lời như thế nào, ngay lập tức cười cười khoát tay nói.

"Tuyết Nhi tỷ tỷ, như vậy ngày mai chúng ta cùng đi xem hoa đi! Đệ đã muốn đi xem lâu rồi, Bạch Cầu cũng muốn đi xem!" Thư Vũ Trạch cười híp mắt, đôi tay nắm lấy Bạch Cầu, nâng lên trước mặt của Lâm Tuyết Nhi, gương mặt chờ đợi.

"Được, được, ngày mai tỷ đến đây đón mọi người đi!"

.

Đêm hôm ấy, Thư Nhã Phù ra đình của hoa viên!

"Hách Liên Húc Hoa chuẩn bị tự mình động thủ, làm sao biết hắc muốn tuyển chọn như thế nào? Không phải những người trở về từ Phù Phong đảo từ trước đến giờ đều không nói gì hay sao?"

Thư Nhã Phù nằm ở trên bàn, đưa tay tóm lấy ống tay áo Nam Cung Thần, mặt mày phờ phạc, dáng vẻ rũ rượi, Hách Liên Húc Hoa cũng là một nam nhân thông minh, không biết ngày mai len lén xâm nhập dò xét có bị hắc phát hiện không!

Huống chi nàng cũng rất muốn đi Phù Phong đảo để điều tra chuyện mẹ của mình, hiện tại có người đi Phù Phong đảo, nàng nhất định cũng nên đi cùng.

"Hiện tại biết hỏi ta rồi hả? Nhưng chuyện không có lợi ta sẽ không đồng ý!"

Nam Cung Thần đưa một tay nắm lấy cánh tay nhỏ bé của nàng, đang níu lấy ống tay áo hắc, đùa bỡn bàn tay hỏ bé non mềm của nàng, mặt chính trực nói.

Thư Nhã Phù im lặng nhìn nam nhân có vẻ mặt vô cùng chính trực trước mắt, muốn rút tay mình về, nhưng lại bị nam nhân phúc hắc nào đó nắm chặt không chịu buông ra, trên mặt lại vô cùng tự nhiên, như không có chuyện gì xảy ra.

A a a, Tề vương gia, bộ dạng người bây giờ rất giống yêu nghiệt đó, coi như làm bộ chính trực nhưng bản chất vẫn là yêu nghiệt, vô cùng phúc hắc!

Thư Nhã Phù cuối cùng yên lặng cùng Nam Cung Thần nhìn nhau một hồi, yên lặng cúi đầu, được rồi, nàng thừa nhận da mặt mình so với tên nam nhân nào đó mỏng hơn một chút, đã như vậy thì.

Nam Cung Thần bàn tay nhỏ bé trước mặt, bàn tay hần nắm trong tay rất mềm mại, nháy mắt một cái trên mu bàn tay có một.... đồng tiền!

Hần tự tay cầm lấy tiền đồng, mỉm cười: "Cái tiền đồng này không tệ, cảm ơn vương phi đã cho gia dùng!"

Tức chết, cái gì mà cho gia dùng! Một tiền đồng này Tề vương gia người cảm thấy đủ cho cái người đường đường là một Vương Gia sử dụng chi tiêu hay sao? Huống chi ta rất rất không muốn cho 'gia' người dùng, người lấy đi một đồng tiền của ta, có phải Tề vương gia người quá nghèo hay không!

Vương Gia, Vương Gia, người đường đường là Tề vương gia đấy! Đừng nên vì một đồng tiền mà làm như vậy chứ!

Đáy lòng một hồi găm thét, Thư Nhã Phù cuối cùng cong miệng lên, lầm bầm chấp nhận: "Được rồi, người nói đi, như thế nào mới bằng lòng!"

Đường đường là Tề vương Điện hạ làm sao có thể bị tùy tiện tiện nhận hối lộ được chứ, Nam Cung Thần nghiêm trang, tiếp tục đùa bỡn tay nhỏ bé của nàng, vừa nghĩa chánh ngôn từ nói: "Ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận vương phi nàng dùng sắc để dụ dỗ!"

Thư Nhã Phù: "."

Tề vương gia a Tề vương gia, người có thể dùng vô sỉ như vậy được hay không!

Cuối cùng. Kết quả cuối cùng là.

Cả người Thư Nhã Phù bị Nam Cung Thần kéo, cả người cũng ngồi ở trên đùi Tề vương gia, một cái tay vẫn như cũ bị một bàn tay to gắt gao sờ soạn, môi đỏ mọng trong giây lát bao phủ lên cánh môi của nàng, dịu dàng

lại mang theo quyết tuyệt, không cho người khác cự tuyệt, vòng eo bị ôm sát gắt gao, cả người cũng dán chặt ở trong ngực hần.

"Ừmh. Không nên như vậy, Vũ Trạch vẫn còn ở gần đây!" Thư Nhã Phù ra sức giãy giụa.

"Nơi đó có người?!"

Nam Cung Thần dùng mũi cọ xát đầu mũi của nàng, trong miệng khắc ra âm thanh khàn khàn mang theo chút từ tính, tay vẫn vuốt vuốt sống lưng Nhã Phù, thành công làm cho tiểu nữ nhân trong ngực run rẩy một hồi, khóe môi không nhịn được nâng lên, tay lại càng dùng sức vuốt ve lưng của nàng, một tay khác nắm lấy tay nàng, đan xen vào nhau.

Phản ứng của nàng vẫn còn rõ ràng, cùng ngay lúc đó cảm giác giống nhau như đúc!

Mà Nam Cung Thần vừa nói như thế, Thư Nhã Phù mới phát hiện, những người chung quanh đã sớm không thấy bóng dáng, chớ nói chi là người, mà Bạch Cầu, cái tên cuồng yêu chủ nhân, háo sắc phi thường kia, lúc này cũng đã không thấy bóng dáng của nó, còn lại duy nhất trên bàn là cái lông trắng của nó, chúng tỏ lúc này nó có ở đây.

"Ừmh. Bọn họ cái gì. A."

Nhã Phù mới vừa còn muốn nói chút gì đó, còn chưa nói xong một câu, cánh tay đang vuốt ve sờ soạn trên lưng đã chuyển đến khu vực vòng eo, cái eo nhỏ nhắn chưa được một vòng tay, hần siết nhẹ, làm cho một hồi tê dại từ trên thân truyền đến, sửng sốt làm cho Thư Nhã Phù muốn đứng lên, thân thể mềm nhũn không cầm được hô lên một tiếng, cả người không có hơi sức ngã vào trong ngực của hần.

Mỹ nhân kiều mỹ, Nam Cung Thần nhìn người trong ngực, bởi vì động tình mà kêu thành tiếng, gương mặt bởi vì ngượng ngùng mà đỏ ửng lên,

hai mắt long lanh nhìn mình, hẳn cảm thấy mình vốn chỉ là muốn động tay động chân đùa giỡn một phen, nhưng hiện tại hẳn không thể thu hồi lại kích thích do mình châm lên được, trong cơ thể hàng loạt lửa nóng tuôn trào, bên trong hai mắt tràn đầy dục vọng.

Mỹ nhân kiều mỹ, Nam Cung Thần nhìn người trong ngực, bởi vì động tình mà kêu thành tiếng, gương mặt bởi vì ngượng ngùng mà đỏ ửng lên, hai mắt long lanh nhìn mình, hẳn cảm thấy mình vốn chỉ là muốn động tay động chân đùa giỡn một phen, nhưng hiện tại hẳn không thể thu hồi lại kích thích do mình châm lên được, trong cơ thể hàng loạt lửa nóng tuôn trào, bên trong hai mắt tràn đầy dục vọng.

"Nhã Phù!"

Hôn khe khẽ cái trán nữ nhân trong ngực, rồi đến mắt, gương mặt, chóp mũi, cuối cùng rơi xuống trên cánh môi đỏ thắm hẳn đã thèm thuồng từ lâu!

Lúc này đầu óc Thư Nhã Phù cũng đã một mảnh mê mang, trống không, không có một chút ý nghĩ gì, nhưng hai tay của nàng trong lúc mê mang đã ôm lấy cổ hắn, làm cho nụ hôn càng say đắm, càng kéo dài, người lại càng không có chút hơi sức nào, chỉ có thể yếu đuối dựa vào trong ngực hắn, để cho hắn chống đỡ cho mình.

"Chúng ta đi vào trong phòng!"

Vừa hôn thôi, Thư Nhã Phù đã thở hổn hển đỏ hai má, nghĩ tới hiện tại hai người vẫn còn đang trong sân nhỏ, càng cảm thấy ngượng ngùng, cảm nhận được lửa nóng phía dưới nam nhân, tựa vào bên tai của hắn nhẹ nói câu!

Oanh ——!

Một câu nói này, chính là mỗi lửa châm lên dục vọng của hắn, Tề vương gia vốn còn đang không ngừng ức chế dục vọng của mình, đôi con người

màu hổ phách ánh lên, một mảnh màu hổ phách kia hình như càng trở nên nồng đậm, thuần túy, hình như trở nên càng phát thuần túy nồng nặc, một tay trực tiếp ôm lấy Nhã Phù vào trong ngực, bay vọt vào trong phòng, ống tay áo tung bay, tất cả cửa đều đóng chặt lại.

Cả người bị đặt trên giường, hai người nam nữ khó nhịn nhìn nhau, không nỡ rời xa nhau!

Tề vương gia đã sớm có ý định này, hôm nay lấy được đồng ý của giai nhân, thì làm sao có thể nhịn được nữa, võ công cao cường thì sao, lúc này có dùng được một chút nào đâu, ngón tay thon dài tung bay!

Chỉ chốc lát sau, người trên giường đã cởi hết quần áo, thân thể dây dưa, lửa nóng hôn từ trên xuống dưới, công chiếm tất cả các nơi trên người nàng!

"A. Chớ hôn nơi đó, ừ. Nhẹ một chút a." Một giọng nữ mềm mại kiều mị kêu lên.

"Phù nhi! Quả nhiên chính là nàng!" Giọng nói nam nhân khan khan mang theo từ tính, trong đó lại vô cùng dịu dàng.

Cả đêm dây dưa mập mờ, nam nữ si tình trầm luân!

.

Thư Nhã Phù mê mê tỉnh lại, trong người cảm thấy như chưa ngủ đủ giấc, hơn nữa cảm giác thân thể giống như cũng mềm mại vô lực, ưm, trên tay sờ sờ cái gối ôm có chút cứng, cảm giác thật tốt.

Tiểu nữ nhân mê mê mang mang, tay nhỏ bé hoàn toàn không ý thức được đang sờ soạn trên thân thể trần tui của nam nhân, đang trong lúc tiểu nữ nhân kia còn nghi hoặc, tay nhỏ bé đốt lửa trên người nam nhân, bất kỳ ai cũng không thể chịu được.

Lúc này cảm giác của Tề vương gia chính là như thế, cánh tay trắng nõn của nữ nhân như bạch tuộc giắt trên người mình, cư nhiên bây giờ còn uốn qua uốn lại, cái tay lại từ ngực lần mò xuống phía dưới.

Thư Nhã Phù còn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, chỉ cảm thấy phía dưới giống như bị cái gì chống đỡ, liền theo ý thức bắt lấy nó!

"Hít. Nếu như nàng cảm thấy còn chưa đủ, chúng ta có thể tiếp tục!"

Ừm. Âm thanh của nam nhân.

Đặng. . . một cái, mở cặp mắt ra, Thư Nhã Phù nhìn thẳng vào cặp mắt tràn đầy dục vọng của nam nhân trước mắt, còn có gương mặt tuyệt mỹ, trong nháy mắt các loại kích tình trong tối hôm qua xuất hiện trong đầu nàng rất sinh động, chân!

"Ha ha ha, chào buổi sáng!"

"Uhm! Xem ra vương phi đối bản vương còn chưa đủ hài lòng, nếu không chúng ta có thể tiếp tục!" Nam Cung Thần cười híp mắt đè xuống, âm thanh khan đục từ tính đầy dụ hoặc, cuối cùng lại bao trùm lên cánh môi đỏ thắm của nàng.

"Ừm."

Lúc này Thư Nhã Phù đã hoàn toàn thanh tỉnh, mới phản ứng được trên tay mình mới vừa sờ tới cái gì, chỉ là bị một nụ hôn bao lấy làm suy nghĩ bị gián đoạn.

Vừa hôn thôi, Thư Nhã Phù nhìn nam nhân đè ở trên người, tóc dài rủ xuống, da thịt trong suốt, cơ hồ không thấy được một sợi lông tơ, làm cho nữ nhân cũng phải ghen tị, tinh thần tốt vô cùng, đôi mắt đầy lửa nóng nhìn nàng, làm nàng cảm thấy nam nhân này mạnh như rồng như hổ, một chút

cũng không thấy được vẻ mệt mỏi do tối qua chiến đấu hang hái, mà chỉ có nàng, mệt vô cùng.

"Mau dậy đi, tắm rửa xong còn phải ra ngoài!" Thư Nhã Phù đẩy lồng ngực của hắn một cái!

Ừmh. Cảm giác thật tuyệt, sờ một cái nữa!

"Hít! Muốn rời giường thì nàng cũng đừng ở chỗ này quyến rũ ta!" Nam Cung Thần cắn răng nghiêng lợi hít vào một hơi, nữ nhân này cũng không biết nàng bây giờ đang làm cái gì sao?

"Mẹ, nhanh lên một chút, không phải hôm nay chúng ta muốn đi Hội quán thiên kim hay sao?"

Một âm thanh giòn nộn vang lên, trực tiếp giống như sét đánh đánh vào hai người đang dây dưa trên giường, cửa phòng bị người ngoài cửa gõ phải bang bang vang dội.

Thư Vũ Trạch có chút kỳ quái đứng ở ngoài cửa, tối hôm qua hắn và Lê Hi đi ra ngoài một chuyến, trở lại tương đối trễ rồi, tại sao hôm nay mẹ còn thức trễ hơn mình!

Mặc dù mẹ thường ngủ nướng, nhưng mà hôm nay không phải nói muốn đi Hội quán thiên kim sao, ngày hôm qua còn nói phải đến sớm một chút mới được, vậy sao hôm nay đến giờ này còn chưa thức dậy.

Ken két — —

Cửa lớn bị mở ra, Thư Vũ Trạch nâng lên khuôn mặt tươi cười, dự là sẽ lập tức chạy vào lòng của mẫu thân thân ái, chỉ là đôi tay mới giơ lên lập tức liền cứng lại!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Thu Hồi Tâm Tư Bĩ Ổi Của Người

Thư Vũ Trạch dọc theo đường đi vẫn dùng một loại ánh mắt mập mờ, lưu chuyển qua lại giữa hai người, mẫu thân thân yêu và Tề vương gia, thỉnh thoảng còn len lén cười.

Thật sự là sang sớm hôm nay cậu không cố ý, bình thường cũng hay gọi mẹ mình thức dậy, hơn nữa đã nói hôm nay sẽ đi Hội quán Thiên Kim rồi, cho nên không thể trễ được, Lâm Tuyết Nhi cũng đã đến tìm bọn họ rồi.

Chỉ là không nghĩ tới người ra mở cửa phòng, cư nhiên không phải mẫu thân, mà là Tề vương gia phụ thân!

"Phốc. Ừm ừm ừm! Ha ha ha ha!"

Vừa nghĩ tới, Thư Vũ Trạch nghĩ tới buổi sáng sau khi mở cửa phòng, Tề vương gia y phục còn có không được chỉnh tề, nhăn nhúm, gương mặt thối bậc dọc vì chuyện tốt bị cắt ngang, lại thấy khi lên xe ngựa thì khuôn mặt đã hoàn toàn khác, dáng ngồi thẳng đứng, khuôn mặt không chút ngượng ngùng, cậu không nhịn được đã len lén cười.

Mà so sánh với Thư Vũ Trạch cười trộm, trong góc xe ngựa, Bạch Cầu đại nhân xưa nay tinh thần đều sáng láng, cực kỳ có tinh lực, hôm nay tâm tình cực kỳ xuống thấp!

Từ lúc vừa lên xe ngựa Bạch Cầu đã co rút thành một cục, vùi ở trong góc xe ngựa, cả góc hình như cũng trở nên âm u hơn, Bạch Cầu buồn bã, cả đầu chui ở trong góc, nhưng cái đuôi to không ngừng phẩy phẩy, thật đúng là một sinh vật có linh tính, nếu không thì Bạch cầu chỉ là một con chồn tuyết bình thường mà thôi.

Mà trừ lần đó ra, trong xe ngựa, Trình Mộng Nhi "Tiểu thư" vẻ đẹp mị hoặc nghiêng nước nghiêng thành, lúc này lại càng cần răng nghiêng lợi, một đôi mắt tròn to, gắt gao chăm chú nhìn chăm chăm vào Nam Cung Thần, hận không thể dùng ánh mắt để lột da hắn.

Thình thoảng xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống trên người Thư Nhã Phù, ánh mắt lão đầu tử càng phát u oán cùng đau thương, còn có mấy phần phức tạp!

Tiểu tử ngu ngốc kia, cứ nhiên cứ như vậy đem bảo bối đồ đệ của hắn quyến rũ đi, lại còn thừa dịp tối hôm qua hắn không có ở đây, ăn khô lau sạch! A a a, hắn muốn đem tên kia giết chết!

"Khụ khụ! Các người nhìn ta như vậy làm cái gì, thu hồi ánh mắt tâm tư bỉ ổi của các người đi, lão nương gốc rạ cũng đỏ, chưa bao giờ làm chuyện xấu, các người đừng ở chỗ này dùng ánh mắt như vậy nhìn ta!"

Thư Nhã Phù nhìn Bạch Cầu, làm như không thấy không khí xuống thấp xung quanh nó, nhưng ánh mắt của con trai cùng lão già kia thình thoảng quăng tới, đã nhìn hơn phân nửa lộ trình, rốt cuộc vì không nhìn nổi mà bật phát!

"Gốc rạ cũng đỏ? Chúng ta buổi tối tiếp tục!"

Nam Cung Thần cười híp mắt, không có một chút ý tứ hại then thẹn, nhìn tiểu nữ nhân then quá thành giận đáy lòng càng vui vẻ, khoe miệng từ lúc sáng sớm đến bây giờ vẫn nâng lên, cười không khép miệng, điều này làm cho Liễu Trì dien-+-dan-+-le-+-quy-+-don-+-com lúc vừa nhìn thấy cảm giác có phải mình hoa mắt nhìn lầm rồi hay không.

Cho đến phút cuối cùng, biết nguyên nhân mọi chuyện, hắn đã biết rõ nguồn gốc, Vương Gia thuần khiết như vậy, rốt cuộc cũng thỏa mãn mong muốn cùng vương phi động phòng, tâm tình tốt hoàn toàn có thể hiểu!

Mà đối với chuyện xấu hổ như thế, người như Nam Cung Thần, căn bản là không tồn tại cái gì gọi là xấu hổ, lúc này cũng không cũng không đỏ mặt đập tim, sóng mắt lưu chuyển, ánh mắt tràn đầy ý cười, thảnh thơi lại lướt qua Thư Nhã Phù.

Quay đầu, không nhìn!

Thư Nhã Phù rất bất đắc dĩ, tại sao lại không biết xấu hổ hay khiêm tốn gì cả, còn cái tên Nam Cung Thần này sao da mặt dày như vậy, trong xe ngựa tổng cộng có năm người. Ấc, cộng thêm còn có một con chồn sắp thành tinh, năm người và một con chồn, một người trong đó là con tai của nàng, như vậy có nên tính vào không?

"Phốc ha ha ha! Mẹ, không để ý tới người, có phải buổi tối người ngủ ngoài phòng hay không?" Thư Vũ Trạch lấy tay nhỏ bé che miệng, cuối cùng vẫn không nhịn được mà bật cười.

"Các người đang nói cái gì vậy? Vui vẻ như vậy, có thể nói cho ta biết hay không?" Lâm Tuyết Nhi ngây ngốc hỏi.

Lúc này, Lâm Tuyết Nhi cũng ngồi bên trong xe ngựa, trên khuôn mặt nở nụ cười nhưng đầy tò mò, từ lúc mới lên xe ngựa, nàng vẫn rất tò mò Tiểu Trạch len lén cười không ngừng là cười cái gì, d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. mà bây giờ bọn họ nói, nàng hoàn toàn nghe không hiểu rốt cuộc là ý gì? Mà bây giờ đúng là vẫn còn tò mò chiến thẳng nội tâm do dự, sững sờ mở miệng hỏi.

"Tuyết Nhi cô nương, về sau nàng sẽ rõ, đứa bé không cần hiểu kỳ thế này!" Nam Cung Thần nghiêm trang, dịu dàng lễ độ.

Thư Nhã Phù không cầm được trợn trắng mắt, cái gì gọi là đứa bé không cần hiểu kỳ thế này, con trai bảo bối sáng sớm đã ở ngoài cửa kêu lên, là ai lòng đầy căm phẫn chạy đi tìm hân trao đổi chuyện riêng!

Lâm Tuyết Nhi mặc dù là có đơn thuần một chút, nhưng năm nay cũng đã mười bảy tuổi rồi, vẫn lớn hơn Vũ Trạch nhiều!

Sao người có thể không biết xấu hổ chút nào hết vậy, nhất là đang ở trước mặt con trai của mình! Tề vương gia người không cứu, Thượng Đế cũng không cứu vớt được người!

"Nhưng hình như Vũ Trạch cũng biết! Tiểu Trạch người nói cho ta biết có được hay không!" Lâm Tuyết Nhi cũng không ngu, nhìn Vũ Trạch cười vui vẻ như vậy, không có ý định tiếp tục hỏi Nam Cung Thần, ngược lại đi hỏi Vũ Trạch .

Lâm Tuyết Nhi cảm giác người nam này, mặc dù nói là phu quân của An tử tử, nhưng nhìn thế nào cũng cảm thấy không xứng đôi chút nào! Một người đáng dấp bình thường, một người đáng dấp đẹp như thế! Nhưng không biết vì sao, hai người ngồi chung một chỗ, lại cảm giác lại hài hòa cùng xứng đôi thế kia?

"Ừm, cái này." Thư Vũ Trạch rất bất đắc dĩ, cái này muốn nói thế nào, dù tuổi cậu nhỏ một chút, nhưng không thể nói loạn được, hơn nữa hiện tại mẹ cậu vẫn còn sử dụng ánh mắt ác ngoan theo dõi hẳn.

"Tuyết Nhi cô nương, mấy người trong gia tộc hôm nay sẽ đến Hội quán Thiên Kim, chúng ta đi theo được chứ?"

Thư Nhã Phù cảm thấy nên nói sang chuyện khác thì tốt hơn, nếu như tiếp tục nói nữa, sợ rằng khuôn mặt nàng sẽ đỏ không khác gì khi đốt đỏ, trời đánh trừu nàng, tại sao trên một xe ngựa đều là người không biết xấu hổ gì hết vậy, đề tài cấm kỵ là cái gì?

"Ah, trừu Lãn gia, Lâm gia, còn có ba đại gia tộc khác, Tư Đồ gia, Vương gia, Viên gia! Nhưng ta nghĩ rằng Lãn gia đã chiếm hơn một nửa số phiếu rồi, dù sao nếu bàn về thực lực, Lãn gia là gia tộc có thể lực mạnh nhất, nhưng cái này cũng không tiện nói, ngày hôm qua ta len lén

nghe phụ thân mình nói đến, hình như thái tử điện hạ có mời một người nào đó đến để khảo hạch, nhưng không biết là mời người nào đến nữa."

"Ah, trừ Lãnh gia, Lâm gia, còn có ba đại gia tộc khác, Tư Đồ gia, Vương gia, Viên gia! Nhưng ta nghĩ rằng Lãnh gia đã chiếm hơn một nửa số phiếu rồi, dù sao nếu bàn về thực lực, Lãnh gia là gia tộc có thể lực mạnh nhất, nhưng cái này cũng không tiện nói, ngày hôm qua ta len lén nghe phụ thân mình nói đến, hình như thái tử điện hạ có mời một người nào đó đến để khảo hạch, nhưng không biết là mời người nào đến nữa."

Vừa hỏi nàng vấn đề này, Lâm Tuyết Nhi vốn đang tràn đầy tò mò hai mắt lập tức tỏa sáng nói, lên xe ngựa thật lâu, diễn-đàn-lê-quý-đôn nàng vẫn muốn nói chút gì, nhưng vẫn cảm giác không khí có chút là lạ, nàng lại không biết là bởi vì sao, nên đã ghen không chịu nổi nữa rồi.

"Về chuyện đi vào đó, các người yên tâm, ta đã nói trước với Lãnh đại ca rồi, khẳng định có thể đi vào, với lại có ta đi cùng mọi người thì sao bọn họ có thể không cho vào được chứ!"

"Mời người đến khảo hạch sao? Cha muội có nói là ai không?"

Hơi híp mắt lại, Thư Nhã Phù cảm thấy mấy người này chính là nhân vật mấu chốt! Huống chi nàng vốn đang tính toán tìm cơ hội để được đi phù Phong đảo, dù sao thì thân thế của mình và mẹ vẫn còn là bí ẩn, nàng muốn đi một lần tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện.

Nam Cung Thần nhấc tay lên, diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn. ổng tay áo tung bay đem Thư Nhã Phù ngồi bên cạnh ôm vào ngực, cánh tay choàng qua vai của nàng, nụ cười nhạt như hoa quỳnh từ trên miệng hắt lộ ra: "Nếu như muốn biết, vậy thì gặp sẽ biết, ta nghĩ bọn họ cũng rất muốn gặp nàng một lần!"

Gặp nàng một lần?

Trong bụng Thư Nhã Phù vang lên tiếng "Lộp bộp", căn bản không quan tâm cử động của Nam Cung Thần, mà rất quan tâm đến lời nói của hắn.

Nếu Tề vương gia đã nói như vậy, khẳng định là hắn đã sớm biết rõ ràng mọi chuyện rồi, huống chi bây giờ hắn có bộ dạng như vậy, nét mặt cho thấy đã biết hết mọi việc, hắn đã sớm cho người đi điều tra rồi, chỉ có mình nàng ngồi đây ngây ngốc, không biết chuyện gì.

Mấy người này là người nào, trong lòng nàng rất tò mò!

Nếu như muốn gặp nàng, hơn nữa còn là được Hách Liên Húc Hoa Đặc biệt mời về để làm giám khảo chọn người đi Phù Phong đảo, chắc là chuyện này cũng được người của Nam Cung Thần cùng Vũ Trạch dò xét trước hết rồi, từ Phù Phong đảo tới chỗ này.

.....

Hội quán Thiên Kim, danh y như nghĩa, không có ‘thiên kim’ người đừng mong có thể đi vào trong đó, tất cả những thứ ở đây đều chuẩn bị cho đẳng cấp quý tộc, người không có tài lực nhất định tuyệt đối không dám vào đi trong đó.

Mà Hội quán Thiên Kim này lại có bút tích của Thái tử Điện hạ Hách Liên Húc Hoa bang cho, Ỗdien♥dan♥lequyd☺n☼c☺m có quyền uy của thái tử điện hạ làm chỗ dựa, cho dù là người có thế lực, cũng không dám tùy tiện làm loạn, cho nên bất luận kẻ nào cũng không sẽ không làm loạn ở nơi này.

Đắc tội người của Hội quán Thiên Kim không phải là cái vấn đề gì lớn, nhưng là đắc tội thái tử điện hạ ở phía sau màn đó mới là vấn đề lớn.

Đi vào trong đó, Lâm Tuyết Nhi liền mang theo bọn họ đi một cách rất quen thuộc đường đi, phương hướng ở đây, đợi đến khi đi vào trong đó, mới phát hiện mấy người Lãnh Minh Thành, Hồng Lệ, cùng với Lãnh

Nguyên tất cả đều ở chỗ này, chỉ cần nghĩ một chút cũng biết bọn họ nhất định sẽ đến nơi này, cho nên bọn họ thấy Lâm Tuyết Nhi mang theo nhóm người Thư Nhã Phù đi vào nơi này, cũng không có chút kinh ngạc nào.

"Các người đã tới, các người đến trễ mà ta cứ nghĩ là các người sẽ không tới!" Lãnh Nguyên cười ha ha ha chào hỏi.

Nhưng Hồng Lệ nhíu mày một cái, nhưng cũng chỉ nhíu mày nhìn bọn họ mà thôi, cũng không nói thêm gì.

"Không biết Thái tử mời người nào đến khảo hạch đây, các người tốt nhất chớ tùy tiện nói chuyện, mặc dù cho các người đi vào nơi này, nhưng nếu như phá hư quy củ của cuộc tỷ thí lần này, thì cho dù có cha ta ở chỗ này cũng không cứu được các người!"

Lãnh Minh Thành mở miệng nói, hẳn vốn định không quan tâm để ý tới nhóm người Nhã Phù, nhưng do Tuyết Nhi mời đến đây, người ta lại đồng ý, hẳn cũng chỉ có thể an bài bọn họ đến phòng này ngồi chờ mà thôi, không nên để cho người của gia tộc khác thấy.

Dù sao thì đây cũng là cuộc thi lớn để chọn người tài trong gia tộc, theo quy củ, những người không có nhiệm vụ là không thể tùy tiện đi vào được.

"Yên tâm đi, chúng ta vẫn biết chừng mực!" Thư Nhã Phù cười híp mắt nói.

Quả thật, bọn họ quả thật có chừng mực, cũng có mục đích!

Hơn nữa không biết hôm nay Phong Phiêu Tuyết tiểu thư có xuất hiện ở nơi này hay không?

Từ lúc bọn họ đi vào, Hồng Lệ vẫn đứng ở một bên cau mày, ánh mắt quét qua quét lại trên người của mấy người bọn họ, nhìn Trình Mộng Nhi

không có một chút tư thái của khách, đĩnh đạc và ưỡn nhả ngồi trên ghế dựa, khóe miệng không ngừng kéo ra!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Yêu Nghiệt Quả Nhiên Cũng Như Cầm Thú

"Hình như chưa từng gặp hai vị?" Hồng Lệ đột nhiên đi ra, mặt lạnh mở miệng nói.

Hồng Lệ vốn không đồng ý chuyện để cho nhóm người Thư Nhã Phù đến nơi này, hơn nữa có chút hoài nghi, hiện tại lại thêm hai người xa lạ chưa từng thấy qua, làm cho nàng cảm thấy không bình thường!

"À, đây là phu quân của ta, mấy ngày trước đến đây tìm ta! Ta muốn tới đây, cho nên chàng ấy cũng đến đây! Ở Lãnh gia đã mấy ngày rồi."
diễn đàn Lê Quý Đôn Thư Nhã Phù cười híp mắt mở miệng nói trước, nữ nhân tên Hồng Lệ vốn là người có lòng nghi ngờ cao, nàng hoàn toàn có thể lý giải là nữ nhân thành thực tâm tư, dù sao thì cũng đúng là bọn họ có ý đồ chạy tới Lãnh gia.

Một bên Nam Cung Thần, nghe Thư Nhã Phù nói từ từ chậm rãi, tâm tình rất vui thích cười! Mặc dù khuôn mặt bình thường, nhưng cười lên rất phong tình.

Mặc dù vẫn không gặp được đại phu nhân, nhưng có thể mượn cơ hội đến Hội quán Thiên Kim lần này để đi Phù Phong đảo, cũng giống như mục đích cuối cùng của họ.

"Phu quân? Người đã lập gia đình?" Hồng Lệ giật mình nhìn qua nhìn lại hai người một chút, như thế nào cũng thấy có chút quái dị.

"Đúng rồi đúng rồi, đây là mẹ ta, đây là cha ta!" Thư Vũ Trạch gật đầu khẳng định, đồng thời chỉ chỉ hai người Nam Cung Thần, rất là thẳng thắn nói ra sự thật!

Thiên Lôi rầm rầm!

Đột nhiên không khí trong phòng lắng xuống, thật sự bọn họ không nghĩ như vậy, dọc theo đường đi bọn họ cứ nghĩ hai người An Thất Thất và Thư Vũ Trạch chỉ là hai tỷ đệ mà thôi, mặc dù có chút tò mò tại sao họ của hai người không giống nhau, nhưng là cũng không có hoài nghi tới quan hệ tỷ đệ của các nàng.

Nhưng là bây giờ lại là hai mẹ con, hơn nữa cha cũng đã tìm đến!

"Hừ, cha mẹ cái gì, ta không thừa nhận, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý bảo bối của ta gả cho tên xấu xí khốn kiếp này!" Lão già ở một bên nghe được cảm thấy rất khó chịu, hận không thể lập tức nhét một viên thuốc cực độc vào miệng Nam Cung Thần.

Mặc dù Tề vương gia đã dịch dung, nhưng lần đầu tiên gặp mặt lão già cũng đã biết, nhưng trong lòng vẫn kiên trì Tề vương gia Nam Cung Thần chính là một tên khốn kiếp xấu xí, nếu không tại sao vẫn phải dịch dung để ra ngoài chứ.

Xem tiểu bảo bối Trạch Trạch, sẽ biết được đáng vẽ cha cậu chắc chắn không tệ, sao có thể tùy tiện tiện tiện để cho tên Vương Gia chỉ có chút quyền thế đem đồ đệ bảo bối của mình bắt đi được, tuyệt đối không thể!

Đến nay, lão già vẫn còn chưa biết, Thư Vũ Trạch cùng Tề vương gia có quan hệ huyết thống, nên vẫn cho rằng Thư Nhã Phù là bị bức hôn nên mới chịu gả đi, đó là chuyện lớn không thể tha thứ được!

"Nhưng bọn họ cũng đã có con, chính là một nhà ba người, tiểu thư Trình Mộng Nhi, tại sao nàng lại không đồng ý vậy? Chẳng lẽ nàng cũng thích hắn sao?" Về mặt Lâm Tuyết Nhi rất ngây thơ cùng tò mò, nhưng vừa có chút khiếp đảm, nàng vẫn luôn cảm thấy sợ sợ cô nương Trình Mộng Nhi này.

Lão già: "."

Thư Nhã Phù: "."

Thư Vũ Trạch: "."

.

"Ha ha ha ha ha! Ha ha ha!"

Câu hỏi của Lâm Tuyết Nhi thành công tháo bỏ sự sợ của mọi người, sau đó trừ đi mấy người Nam Cung Thần ở ngoài, tất cả đều bật lên tiếng cười kinh thiên động địa, cho dù Lê Hi ở một bên vẫn giữ yên lặng cũng không nhịn được mà cười lên.

"Tiểu nha đầu này, người nói bậy bạ gì đó, sao ta có thể thích tên khốn râu xa này được, ta thích nhất là bảo bối Thất Thất của ta, còn tên xú nam nhân này, Hừ! Cho ta ta cũng không thèm!"

Lão già nổi trận lôi đình, lại cứ ăn mặc xinh đẹp muôn màu, giơ tay nhắc chân, mặc dù động tác thô lỗ, ngôn ngữ thô tục, nhưng vẫn quyến rũ động lòng người, làm cho không khí trong nháy mắt hạ thấp xuống đột ngột, mà lời nói của hắn càng làm cho tâm hồn mỏng manh của mấy thiếu nam trong nháy mắt bể nát!

Nữ thần Mộng Nhi thích nữ nhân!

Mộng Nhi cư nhiên thích nữ nhân!

Không có chuyện gì làm bọn họ kinh ngạc hơn chuyện này, Trình Mộng Nhi là nữ thần xinh đẹp quyến rũ của Huyền Nguyệt quốc, cư nhiên thích một nữ nhân, điều này làm sao bọn họ có thể tiếp nhận được? !

"Thu hồi ý xấu các người, ta thích bảo bối Thất Thất, Hừ!" Lão già như hoa tuyệt thế, làm sao có thể để ý tới tâm tư những tên khốn kiếp kia, thon

thả ngắt một cái, thân thể chuyển một cái, lần nữa nằm vật xuống trên ghế nằm.

"Tốt lắm, đừng đùa, chúng ta nên bắt đầu thôi!" Thư Nhã Phù bất đắc dĩ làm người hoà giải.

Hôm nay thoát nhìn tâm tình Tề vương gia hình như rất vui vẻ, cho nên mới không có so đo với lão già, phải biết Nam Cung Thần cũng là dạng người người khác đánh hấn một quyền, hấn tuyệt đối sẽ đánh trả lại một quyền, đối với lão già hấn cũng thấy ngứa mắt, dĩ nhiên cái này hoàn toàn không cần lý do.

Yêu nghiệt người người muốn đánh, yêu nghiệt nhìn nhau thấy ngứa mắt, đồng loại nên khắc nhau!

Mà nhóm người Thư Nhã Phù đến không lâu sau, Gia chủ Lãnh gia cũng đã lên chính giữa đài trong Hội quán Thiên Kim, giơ tay lên, mà chỉ chốc lát sau, không khí náo nhiệt rầm rầm lập tức yên tĩnh lại.

Có người trời sinh sẽ có khí phách lãnh đạo như vậy, phần lớn người chung quanh đều có võ nghệ kiệt xuất, nhưng đối với Gia chủ Lãnh gia vẫn cực kỳ tôn kính, mà trong mấy gia tộc hấn cũng rất có uy tín.

Có người trời sinh sẽ có khí phách lãnh đạo như vậy, phần lớn người chung quanh đều có võ nghệ kiệt xuất, nhưng đối với Gia chủ Lãnh gia vẫn cực kỳ tôn kính, mà trong mấy gia tộc hấn cũng rất có uy tín.

"Các vị, hôm nay bọn ta ở chỗ này, chắc hẳn mọi người đều biết là vì cái gì, đây là đại sự của các đại gia tộc chúng ta, diễđàn❖lê❖quýđôn mà đồng thời thái tử điện hạ cũng chọn người để tham gia khảo hạch, ta hi vọng mọi người hãy bình tĩnh chờ đợi, ai sẽ được chọn thì tất cả vẫn còn chưa biết, nhưng hi vọng tất cả mọi người toàn lực ứng phó!"

"Đúng, toàn lực ứng phó!"

.....

"Ha ha, Lãnh Minh Thành, cha người rất có uy tín, nói mấy câu thôi cũng có nhiều người phụ họa như vậy!"

Thư Nhã Phù cười híp mắt tựa vào cửa sổ bên cạnh nhìn tình huống phía dưới, mắt đảo quanh, quét qua quét lại nhiều góc ngách, diễn ♣ đàn-lê-quý ♣ đôn đem trọn cả Hội quán Thiên Kim quét qua một lượt, cuối cùng cảm giác không nhìn được người mình muốn tìm mới vừa thu hồi tầm mắt.

"Cha ta làm gia chủ Lãnh gia, đương nhiên có một chút uy phong, nếu không vị trí này cũng ngồi không yên!" Lãnh Minh Thành hùng hồn nói về cha mình, rõ ràng rất kiêu ngạo cùng kính nể đối với phụ thân.

"Cha ta lợi hại hơn, có phải hay không cha?"

Thư Vũ Trạch ưu nhã mỉm cười, mở miệng nói một câu, bộ ngực nhỏ ưỡn lên thật cao, khuôn mặt nhỏ bé rất hài lòng.

"Cha người là người nào, cũng chỉ là một người bình thường thôi, sao có thể so sánh với Lãnh thúc thúc được chứ, Vũ Trạch, lời này của người có thể nói tùy tiện trước mặt chúng ta, nhưng chớ ra ngoài nói loạn đấy!" Hồng Lệ khẽ cau mày, đột nhiên mở miệng nói.

Mặc dù nàng cũng chỉ cho rằng Thư Vũ Trạch là một đứa bé yêu thích tôn kính phụ thân mình mà thôi, nhưng ý tứ trong lời nói của nàng, cũng nhắc nhở cậu chớ nói loạn, nơi này không phải là nơi có thể tùy tiện nói chuyện hay bàn luận chuyện gì, nếu chọc cho người khác tức giận, như vậy bọn họ cũng không bảo vệ được nhóm người của hẳn.

Nam Cung Thần đối với Hồng Lệ căn bản cũng không có chú ý nhiều, đuôi lông mày giương nhẹ, bàn tay nâng lên, ống tay áo phất nhẹ lập tức đem Vũ Trạch ôm vào trong ngực, cười híp mắt đưa tay vuốt vuốt đầu của

cậu, dịu dàng nói: "Nhị thập tứ hiếu, con trai cũng càng ngày càng thông minh!"

"Tất nhiên, nhất định!"

"Bởi vì huyết mạch đời sau, vậy con muốn có thêm đệ đệ hay muội muội?" Âm thanh giống như suối chảy, nhưng sao nội dung đột nhiên chuyển đến đề tài này?

"Ừm, muốn muội muội, nhưng cũng muốn đệ đệ!"

.....

Thư Nhã Phù ở một bên bất đắc dĩ liếc bọn họ, đối với hai cha con này, nàng thật sự rất bất đắc dĩ, Nam Cung Thần thật không thể nắm trong tay, sau chuyện tối hôm qua, hôm nay thỉnh thoảng khích bác nàng, nàng rõ ràng cái gì cũng không có nhiều lời, tại sao đầu óc của hắn lại không thể nghĩ đến chuyện khác. . .diễn-๖๓đàn-lê-quý-๖๓đôn . . . Yêu nghiệt quả nhiên cũng như cầm thú, người người đều muốn trừ diệt!

Bên này lời nói vừa ngừng, bên trong Hội quán Thiên Kim cũng yên tĩnh lại, đột nhiên vang lên một tiếng hô: "Thái tử điện hạ Thiên tuế Thiên tuế thiên thiên tuế!"

Thân thể dừng lại, tất cả mọi người trong phòng xoay người lại nhìn xuống.

Chỉ thấy lúc này, Hách Liên Húc Hoa mặc trường bào thái tử ánh kim, tinh xảo cũng vô cùng tao nhã, trong cao quý mang theo uy thế không thể kháng cự, ngoại hình cũng giống như trước đây, không khác nhau nhiều lắm, nhưng không biết bởi vì quần áo tôn lên, hay thật là như thế, Thư Nhã Phù nhìn Hách Liên Húc Hoa lúc này, cảm thấy hắn vô cùng âm trầm và khó nắm bắt được.

Mà theo hầu sát sau lưng Hách Liên Húc Hoa có năm người, tất cả quần áo trên người bọn họ không giống với người của đại lục, theo Thư Nhã Phù xem ra, có cảm giác như bọn họ là những người trong tộc thiểu số, ba nam hai nữ, tóc hai nữ nhân tết rất nhiều đuôi sam, các nơi khác trên người còn mang các loại Linh Đang, vóc người uyển chuyển vô cùng nóng bỏng, trên người có một áo lót nhỏ, để lộ ra cánh tay mảnh khảnh cùng eo thon nhỏ, mà làn váy dưới chân chỉ dài đến bắp đùi và có những tua rua đong đưa theo bước đi, chân cũng không có mang giày, cả người toát ra khí thái làm người ta cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

Không giống với những cô gái khác trên đại lục, đây là một loại mị hoặc khó cưỡng lại được, quần áo của hai nữ nhân như vậy, mà của mấy người nam nhân còn lại cũng vô cùng kỳ lạ.

Năm người đi theo sau lưng Hách Liên Húc Hoa, trên mặt đều có vẻ khinh miệt cùng cao ngạo, đối với tiếng hô cùng ánh mắt trần trụi của những người chung quanh không có một chút để ý, ngược lại đỉnh đặc biệt diễn ở trước mặt mọi người, một cô gái trong đó mặc quần áo đỏ thắm vô cùng xinh đẹp cười một tiếng, cố ý đem làn váy vung lên cao hơn.

"Chắc chắc, báu vật đúng là báu vật, Mộng Nhi tiểu thư, người thua rồi!" Thư Nhã Phù liếc lão già một cái, tràn đầy nhạo báng nói.

"Hừ, con gái ngoại tộc có gì tốt, phải nói phong tình hay là con gái trên đại lục chúng ta có phong tình!" Lão già bĩu môi khinh thường, nhưng đôi mắt cứ nhìn chăm chăm hai nữ nhân kia, hình như muốn nhìn rõ ràng các phức sắc trên người của họ.

"Xinh đẹp nhất cũng ở nơi này, những nữ nhân kia cũng xấu chết được!"

Thư Nhã Phù vốn đang cười hả hê, bên tai một hồi khí nóng, đột nhiên quay đầu lại, môi đỏ mọng đột nhiên đụng phải môi Nam Cung Thần

không biết từ lúc nào đến gần ở bên tai nàng nói chuyện, khuôn mặt nhỏ
nhăn lập tức đỏ lên.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Đối Với Ta Bạch Cầu Đại Nhân Thuyết Tha

"A, nhiệt tình như vậy? Buổi tối chúng ta sẽ tiếp tục, nàng sao lại gấp gáp như vậy chứ!" Đáy mắt Nam Cung Thần mang theo ý cười xấu xa, nhỏ giọng, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được, lười biếng cười nói.

Giọng nói nhẹ nhàng đầu từ tính cũng rất quyến rũ nàng, hoặc là hấn vốn tính toán làm như vậy.

"Hôm nay ta sẽ tuyển chọn 300 đi Phù Phong đảo, mà việc tuyển chọn sẽ do các vị này quyết định, Bốn cung sẽ không nhúng tay vào!" Hách Liên Húc Hoa đi tới vị trí của mình ngồi xuống, không có một chút ý tứ muốn tiếp tục làm cái gì nữa, đưa tay lên, ý bảo mọi người hấn sẽ để cho mấy người bọn kia đi xử lý.

"Tại sao có thể như vậy, sao có thể để người ngoại tộc quyết định chuyện này được!"

"Thái tử điện hạ, người nên cho chúng tôi một câu trả lời hợp lý thì hơn"

"Tại sao có thể như vậy?"

"Hai nữ nhân khoe khoang này lại có thể làm giám khảo, có lầm hay không!"

.....

Lời Hách Liên Húc Hoa mới vừa nói xong, các loại bàn luận xôn xao cũng vang lên, để cho thái tử điện hạ đức cao vọng trọng anh minh mời đến, bọn họ tự nhiên không có nói nhiều lời, mặc dù đã nghe người khác

nói thái tử điện hạ có mời người đến, nhưng chỉ nghe những người kia chỉ giúp thái tử tuyển chọn thôi, không nghĩ đến thái tử mời bọn người ngoại tộc đến, không chỉ thế mà còn để bọn người kia toàn quyền quyết định.

"Đây chính là tư chất của Huyền Nguyệt quốc các người sao? Nếu quả thật là như thế này, như vậy thì các nguoi không cần đi rồi!" Nữ nhân mặc y phục màu hồng, tên gọi Hồng Trần, khinh miệt vắn eo đi ra, ngạo nghễ nói.

Lúc nàng nói chuyện có chút giọng địa phương, không phải rất chính xác, có lẽ là bởi vì còn chưa quen thuộc nơi này, nhưng vẫn phóng ra phong tình vạn chủng.

Âm thanh mềm mại quyến rũ, đây là một giọng nói của nữ nhân, đầy quyến rũ.

An tĩnh, tất cả người bên trong Hội quán Thiên Kim đều lâm vào trạng thái yên tĩnh, mọi người hai mặt nhìn nhau lại đột nhiên phát ra một hồi âm ầm.

"Này, người tại sao? Tại sao do người quyết định, người là ai chứ, trở về tìm nam nhân của người đi!"

"Con bà người , gái điếm thú sao có thể xuất hiện ở đây được, mau mau trở về phục vụ nam nhân người đi, mau cút đi!"

"Khốn kiếp, lúc lão tử ra ngoài đời lẫn lộn, khi ấy người còn chưa ra đời!"

.....

Trong hội quán nổi lên cơn thịnh nộ, âm ầm ồn ào, chỉ có tiếng chửi rủa, người của các gia tộc ở chỗ này, có thể lên đến ngàn người, nếu như đây

không phải là Hội quán Thiên Kim, những chỗ khác không thể chứa được nhiều người như vậy.

Mà những người này đều là người trong võ lâm, mặc dù không phải không có nữ nhân trong đó, nhưng đáy lòng vẫn rất phần hận.

"Nàng không có nói sai, đúng là nàng có thể tới quyết định danh mục tuyển chọn, dù sao nàng ta cũng là người đến từ Phù Phong đảo!"

Một giọng nữ thanh thúy vang lên giữa những tiếng chửi rủa ồn ào, làm cho phần lớn những người ở đây đều nghe khá rõ ràng, nhất là một câu cuối cùng dù sao nàng ta cũng là người đến từ Phù Phong đảo!

"Có ý tứ, người nào cư nhiên biết thân phận của chúng ta!" Nữ tử mặc y phục màu hồng híp mắt, cười cười nhìn mấy đồng bọn bên cạnh một cái, rồi đáy mắt cũng đầy ý cười quét về chỗ phát ra âm thanh.

Mà Hách Liên Húc Hoa đang ngồi cũng có hành động tương tự như nàng ta, cũng đưa mắt nhìn qua phía bên kia.

Hách Liên Húc Hoa muốn nhìn kỹ xem là cô nương nhà nào đã nói, đợi đến khi nhìn thấy một nữ nhân đang cười âm trầm, ánh mắt tự nhiên lại chuyển đến nam nhân ngoại hình bình thường nhưng có khí chất cao ngạo, đặc biệt đang đứng bên cạnh nữ nhân kia.

Hai nam nhân nhìn nhau, cho nhau một cái gật đầu, hình như chỉ cần một ánh nhìn là có thể trao đổi tất cả mọi tin tức.

Bọn người của nữ nhân mặc y phục màu hồng trong phút chốc nhìn thấy Thư Nhã Phù, trên khuôn mặt vốn đang nở nụ cười lập tức cứng đờ lại, mấy người bọn họ đồn loạt tròng lớn cặp mắt, có chút khó tin nhìn nữ nhân trước mắt mình, ý cười nhẹ nhàng hiện lên trên mặt.

Mấy người Hồng Lệ cơ hồ đều muốn hồi hận muốn chết, vốn chỉ tính mang theo mấy người của An Thất Thất tới xem một chút mà thôi, không nghĩ tới bọn họ lại nói chuyện ngay lúc này, đây không phải là tìm chết sao!

"Các vị, vị cô nương là . .

Hồng Trần phản ứng lại trước tiên, nhếch miệng lên cười, một ngón tay về chỉ phía Nhã Phù, cắt đứt đi ra chuyện Lãnh gia chủ muốn nói: "Người đầu tiên được chọn là cô nương kia! Nàng có thể đi theo chúng ta đến Phù Phong đảo rồi !"

Hồng Trần phản ứng lại trước tiên, nhếch miệng lên cười, một ngón tay về chỉ phía Nhã Phù, cắt đứt đi ra chuyện Lãnh gia chủ muốn nói: "Người đầu tiên được chọn là cô nương kia! Nàng có thể đi theo chúng ta đến Phù Phong đảo rồi !"

.....

Im ắng yên tĩnh, có loại không rõ, có loại không thể giải thích được hiện lên trong đầu mọi người ở đây, một nữ nhân chưa từng gặp qua, cứ tùy tiện là có thể được chọn, có lầm hay không, sao có thể tùy tiện như vậy được.

"Mỹ nhân, nhớ cùng chúng ta cùng đi Phù Phong đảo đấy!" Hồng Trần cười híp mắt lặp lại lời nói một lần nữa.

Không nghĩ tới trước đây mấy người bọn họ được thông báo chú ý tin tức của Thánh nữ, lại có thể gặp được ở chỗ này, diện mạo của nàng và Thánh nữ cực kỳ giống, họ còn đang muốn Đông Ly quốc tìm hành tung của Thư Nhã Phù, không nghĩ tới ở chỗ này gặp được nàng, vậy cũng là vô tình mà gặp được quý nhân rồi.

"Vậy cũng không được!" Thư Nhã Phù khẽ nhướn mày, nhếch miệng lên lộ ra nụ cười tuyệt đẹp, nàng tuyệt đối không phải là người người khác

kêu đến thì đến.

Huống chi nàng có thể khẳng định, mới vừa rồi khi nhìn thấy nàng, bọn người kia rất kinh ngạc, tuyệt đối không phải là giả bộ, nữ nhân y phục màu hồng này cũng lộ vẻ mặt nhẹ nhõm, xem ra bọn họ vốn đang tìm mình để đi Phù Phong đảo!

Nếu biết được sự thật này, như vậy có một số việc cũng không cần phải khách khí.

"Tại sao? Người tới nơi này không phải là muốn đi sao?" Cô gái mặc áo màu lam bên cạnh Hồng Trần không nhịn được gấp gáp hỏi.

"Ta hiện tại không muốn đi, vốn chỉ muốn đến đây xem , nhưng là. Nếu như ta thật sẽ đi với các người thì sẽ bị những người ở đây chỉ trích, dù sao ta cũng không phải là người trong mấy gia tộc lớn!" Thư Nhã Phù cười híp mắt, làm ra vẻ mình không quan tâm gì đến chuyện có đi hay không.

"Vậy làm sao có thể." Cô gái áo lam nóng nảy nói, bị Hồng Trần ở một bên kéo lại mới ngừng nói.

Đuôi lông mày nâng lên, quả nhiên! Họ rất muốn mình đi!

Đường cong trên khóe miệng càng nâng cao lên, Thư Nhã Phù phát hiện mình không cần phải hao tâm tổn sức nghĩ cách đi Phù Phong đảo nữa, cười càng thêm rục rờ: "Tại sao lại không thể chứ?"

Mà lúc này, theo lời nói của Thư Nhã Phù thì đám người Lãnh Minh Thành lại càng im lặng cứng người, tất cả đều đã hóa đá, sự tiến triển của tình hình đám người bọn họ hoàn toàn không thể dự liệu trước được, đột nhiên Thư Nhã Phù được coi trọng, đã như vậy còn làm một bộ không muốn đi.

Ánh mắt Lâm Tuyết Nhi càng thêm lấp lánh nhìn Thư Nhã Phù, lười biếng tựa vào ghế dựa, tràn đầy sùng bái: " An tử tử thật là thật là lợi hại, rất xinh đẹp!"

Người khác đều vội vàng muốn đi, nếu như cô nương kia ở trước mặt nàng, nói với nàng là nàng có thể đi, như vậy nàng tuyệt đối sẽ mừng rỡ như điên, chỉ là không ngờ An tử tử lại có thể hoàn toàn không lộ vẻ xúc động, người ta vẫn đang cực kỳ sốt ruột, ước gì nàng có thể mau chóng gạt đầu đồng ý đi.

" Vị cô nương này không phải là nhân tài của các đại gia tộc sao. Thật ra thì nếu như cô nương không muốn đi, chúng tôi cũng sẽ không miễn cưỡng, đi đến Phù Phong là chuyện làm dựa trên nguyên tắc tự nguyện. Nếu như có thể mà nói, chờ sự tình hôm nay tình đi qua, nếu có thời gian tại hạ rất hi vọng có thể cùng nàng nói chuyện hàn huyên một chút." Hồng Trần mím môi dưới, khẽ cười, lưu quang trong đáy mắt khẽ chuyển, lập tức giống như cười một tiếng nói ra.

Thư Nhã Phù cười hì hì tựa ghế, nhìn nữ nhân áo hồng phía dưới, cái nàng muốn chính là cùng bọn họ nói chuyện riêng, hiện tại nếu mục đích đạt được, như vậy cũng không cần phải ở chỗ này làm trò nữa.

Nhếch môi cười, nhìn lại Hồng Trần: "Vậy dĩ nhiên được, vô cùng vui mừng!"

Nói xong, hai người đều đem ánh mắt thu hồi, lần nữa bắt đầu chủ trì trận thịnh yến, mà bên trong phòng, lúc này không khí cũng cực kỳ quái dị, dĩ nhiên trong đó không bao gồm lão già cùng Thư Vũ Trạch, nam nhân từ đầu chí cuối chỉ hơi mỉm cười càng thêm ổn định như núi, một mực kiên trì quyền rũ nàng đến ranh giới cuối cùng.

Ánh mắt đám người Lãnh Minh Thành, Hồng Lệ nhìn Thư Nhã Phù lúc này, càng thêm quái dị, tràn đầy nghi hoặc, tất cả đều trầm mặc không biết

nên hỏi thế nào, dù sao có một số việc cũng không phải bọn họ hỏi là có thể biết, nhưng bọn họ cũng biết, mấy người An Thất Thất nhất định không phải người bình thường.

"Chúc mừng, người có thể có khả năng đi Phù Phong đảo!" Hồng Lệ trầm mặc hồi lâu, lúc này đột nhiên nói lên, phá vỡ trầm mặc.

"Ta nghĩ người cũng sẽ được chọn đi, hiện tại ta không thể ở lâu được, hơn một nửa ánh mắt ở nơi này đều nhìn chăm chăm vào ta, ta nghĩ ta nên đi trước thì hơn, chuyện còn lại mấy người các người đảm nhiệm chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì, họ thật tinh mắt, mấy người các người nhất định sẽ được chọn, nhất là. Hai người các người!" Ánh mắt Thư Nhã Phù cuối cùng rơi vào trên người Lãnh Minh Thành cùng Hồng Lệ, sau đó trực tiếp ôm lấy Thư Vũ Trạch đi ra ngoài, mà sau lưng có vài người đã đi theo nàng.

Hách Liên Húc Hoa nhìn mấy người lặng lẽ rời đi bên hông cửa, ánh quang trong đáy mắt lưu chuyển, chỉ chốc lát sau đã thu hồi lại ánh mắt, hướng về phía mấy người Hồng Trần khẽ gật đầu một cái, bây giờ cuộc tuyển chọn mới chính thức bắt đầu.

Ba ngày sau, khi cuộc thi tuyển chọn đã chấm dứt, Lãnh gia nghênh đón bốn khách quý, mà bốn người kia mọi người trong Lãnh gia đều biết được, mấy người kia đều là đặc phái viên đi Phù Phong đảo, sao khi cuộc tuyển chọn kết thúc, mấy người họ đã đến Lãnh gia.

Nhất thời, mấy gia tộc khác đều có tâm tư khác nhau, vốn đã chuẩn bị các đệ tử đi ứng tuyển để tham gia vào hành trình đến Phù Phong đảo, mặc dù trong lòng vẫn còn nhiều nghi hoặc nhưng cũng phải im lặng rời đi.

Lãnh gia chủ nhìn mấy người trước mặt, tâm tình thật tốt, dù sao lần này thì người của Lãnh gia đã chiếm hơn phân nửa số người tham gia vào hành trình, đây đối với hắn là một chuyện vô cùng hãnh diện, hơn nữa thái tử

điện hạ còn đích thân khen thưởng con em của Lãnh gia, chuyện này tự nhiên càng cho Lãnh gia họ mặt mũi.

Xèo xèo — —!

Ừmh, mấy tên này chạy tới đây làm cái gì?

Một con cồn tuyết lông trắng tinh mượt mà, lại ngồi giữa đại sảnh, ôm một miếng thịt khô gặm cực kỳ vui vẻ, tâm tình của chủ nhân mấy ngày gần đây hình như rất tốt, khẩu phần của nó được cải thiện rất nhiều, nâng cái đuôi to lên lắc lắc rung rung mấy cái, nhìn Hồng Trần đi phía trước, nhìn tới bắp đùi nàng, rồi cúi đầu nhìn bắp đùi mình, bẹp một hóp, hung hăng gặm tiếp theo miếng.

Nữ nhân xấu xí, muốn dùng bắp đùi quyến rũ chủ nhân, nên nhớ còn có Bạch Cầu đại nhân thốt tha ở đây! Một Thư Nhã Phù xấu xí đã đủ lắm rồi, hiện tại mấy người này càng xấu xí hơn!

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Ta Còn Rất Quý Trọng Mạng Sống Của Mình

"Con chồn tuyết, không ngờ chỗ này có thể nhìn thấy được nó!" Khi Hồng Trần vừa tiến vào tiền sảnh, đã thấy con chồn nhỏ này ngồi ngay vị trí trung tâm, mắt chột sáng lên. Nhìn nhìn xem xét kỹ lưỡng.

"Đây là thú cưng của các người sao?" Nam nhân đi theo bên cạnh mở miệng hỏi.

Hiển nhiên đối với sự tồn tại Bạch Cầu, bọn họ rất hứng thú, dù sao những con chồn tuyết như vậy cũng rất hiếm, hơn nữa con chồn tuyết này trắng trẻo mập mạp, rất có linh tính và cực kỳ thông minh, làm cho bọn họ rất yêu thích.

"Xèo xèo chi!"

Đem Bạch Cầu đại nhân vĩ đại cùng đám người ngu xuẩn như vậy ở chung một chỗ, vậy làm sao có thể, chủ nhân Bạch Cầu đại nhân nhất định là phải Anh Minh Thần Võ, đẹp trai kinh thiên địa khiếp quỷ thần, thông minh vượt bậc, khó người sánh kịp, khiến nó vừa gặp đã thương, trái tim âm thầm thề hẹn, trong lòng nhung nhớ, nếu như không phải là Nam Cung Thần xuất hiện, làm sao hắn có thể ở chỗ này được chứ.

Cho nên cho nên, đưa Bạch Cầu đại nhân cùng những tên trong Lãnh gia ngu ngốc chung một chỗ, đó chính là khi dễ cùng vũ nhục thông minh của Bạch Cầu đại nhân!

Tuyệt đối không cho phép!

Bạch Cầu từ vị trí trung tâm nhảy lên bàn, móng vuốt quơ quơ, dáng vẻ gương mặt nhe răng toét miệng, giơ móng vuốt lên vuốt vuốt mặt mình, lại xoay qua chỗ khác chỉ chỉ về phía người Lãnh gia bên kia, sau đó khoát tay, thâm tình dào dạt giải thích nó cùng người của Lãnh gia không có một chút quan hệ nào cả!

"Hi hi"

Hồng Trần vốn là nhìn Bạch Cầu cũng đã thấy nó thật đáng yêu rồi, xưa nay thích động vật, đối với cái loại đáng yêu này càng thêm không có sức chống cự, nàng lúc này nhìn Bạch Cầu thông minh linh tính hành động như vậy, lại càng không thể nhìn được mà bật cười, đôi mắt càng nhìn thẳng chăm chú vào người của Bạch Cầu.

"Thật sự rất đáng yêu! Nó lại còn tự biết giải thích mình với các người không có quan hệ, thật là quá thông minh!" Hồng Trần nháy mắt, vẻ mặt đầy thích thú mở miệng nói.

"Xèo xèo chi!"

Bạch Cầu rất hài lòng, nữ nhân này mặc dù dáng dấp xấu một chút, nhưng vẫn rất tinh mắt nha! Bạch Cầu đại nhân miễn cưỡng cho nàng một chút khen ngợi!

"Mấy vị Sứ giả, con chồn tuyết này chính là vật cưng của khách trong phủ chúng tôi, các người cũng đã gặp họ rồi, chính là vị cô nương kia đấy!" Lãnh gia chủ cũng biết hôm nay mấy người này tới đây là vì người nào, cho nên cũng không giấu giếm nói ra.

"Đúng vậy, Bạch Cầu là vật cưng của khách chúng tôi, ta thường hay theo bọn họ chơi đùa!" Lâm Tuyết Nhi ở một bên nói theo.

Vừa nói còn vừa cười hi hi nhìn về phía Bạch Cầu phất tay ý bảo, Bạch Cầu đối với Lâm Tuyết Nhi bình thường hay cho nó ăn những món ăn ngon

cũng rất thích, cực kỳ hảo cảm, nhìn nàng ngoắc ngoắc ngón tay cứ nghĩ là có món gì ngon, giơ lên móng vuốt liền hướng về phía nàng phất phất tay .

"Vậy kính xin Lãnh gia chủ cho người dẫn chúng tôi đến chỗ cô nương kia!" Đối mặt với người Lãnh gia, Hồng Trần cũng không có chút thái độ cung kính nào cả, ngược lại có mấy phần ngạo khí.

"Tự nhiên, Thành nhi người đưa mấy vị Sứ giả đi gặp An cô nương!" Đối với những người này, Lãnh gia chủ cũng không dám chậm trễ, ngay lập tức phân phó nói.

"Dạ, cha!"

Lập tức, Lãnh Minh Thành cùng với Hồng Lệ, Lâm Tuyết Nhi dẫn mấy người đến từ Phù Phong đảo tới, tiến về phía khuôn viên nhóm người Thư Nhã Phù ở, mặc dù đáy lòng mấy người bọn hắn đều có nghi hoặc rất lớn, nhưng lúc này cũng không dám chậm trễ với Sứ giả Phù Phong đảo chút nào, chỉ có thể cung kính dẫn họ đi.

"An tử tử, Phù Phong Sứ giả tới tìm người! Bọn họ đều ở ngoài phòng khách chờ tử!" Lâm Tuyết Nhi đi thông báo, trên bả vai còn mang theo Bạch Cầu.

"Xèo xèo chi!"

Bạch Cầu hai chân giơ lên, liền nhảy lên trên bàn trước mặt Thư Nhã Phù, móng vuốt huy động, khoa tay múa chân diễn giải ý của mình, nhưng với Thư Nhã Phù mà nói, thật sự là không có khả năng nói chuyện với Bạch Cầu như con trai bảo bối của mình được, chỉ có thể bất đắc dĩ quay đầu nhìn Vũ Trạch.

"Mẹ, Bạch Cầu nói, nữ nhân kia ăn mặc rất nóng bỏng, nhưng dáng dấp không có đẹp mắt chút nào tới rồi !" Thư Vũ Trạch vừa nhận được ánh mắt

cầu cứu của mẹ mình, lập tức trở thành thông dịch viên cho Bạch Cầu, không có một chút trở ngại ngại giải thích.

"Xèo xèo chi!"

Bạch Cầu một trận khoa tay múa chân, tâm tình cực kỳ kích động, hình như còn có mấy phần hưng phấn, nếu như Thư Nhã Phù hiểu lời nói, cũng không cần nói với nàng làm gì, dĩ nhiên cái này tỷ lệ thành công hoàn toàn vì lẽ, mà chỉ có một chuyện, chính là ăn!

Quay đầu tiếp tục nhìn về phía con trai của mình, có lúc Thư Nhã Phù thật sự tò mò, tại sao con trai của mình lại có thể nghe hiểu được những lời của Bạch Cầu, điều này thật sự là làm cho nàng vô cùng khó hiểu, nhưng mà sau khi biết Nam Cung Thần, nàng bình thường trở lại, này người máy tuyệt đối không phải là phía bên nàng, tuyệt đối là bên yêu nghiệt Nam Cung Thần.

Chủ nhân yêu nghiệt nghe được lời nói của Bạch cầu, con trai của yêu nghiệt nghe được cũng không có gì quá đáng.

"Bạch Cầu nói, dáng người của nữ nhân kia đẹp hơn mẹ, tương đối.
. Khụ khụ, tương đối đầy đặn!" Thư Vũ Trạch vừa phiên dịch lời Bạch Cầu nói, vừa quay đầu nhìn sắc mặt của mẹ mình, khóe miệng nâng lên nụ cười quyến rũ

"Bạch Cầu nói, dáng người của nữ nhân kia đẹp hơn mẹ, tương đối.
. Khụ khụ, tương đối đầy đặn!" Thư Vũ Trạch vừa phiên dịch lời Bạch Cầu nói, vừa quay đầu nhìn sắc mặt của mẹ mình, khóe miệng nâng lên nụ cười quyến rũ.

Khóe miệng Thư Nhã Phù giựt giựt, đưa tay bắt lấy Bạch Cầu xách tới bên cạnh Nam Cung Thần diễn❀đàn-lê-quý❀đôn , tức giận nói: "Tìm chủ nhân người đi!"

Nam Cung Thần ngồi ở bên cạnh, trong con người màu hổ phách hiện lên đầy vẻ cứng chiều, khoan thai nhận lấy Bạch Cầu bị ném tới, thả vào trên bả vai, đứng dậy theo sát sau lưng của nàng, cũng cùng đi ra ngoài.

"Xèo xèo chi!" Vẻ mặt Bạch Cầu đầy uất ức, cọ cọ gò má của nhân mình, gương mặt uất ức.

Vẫn là chủ nhân tốt hơn, xem một chút Thư Nhã Phù xấu xí kia, một chút cũng không biết quý trọng bộ lông mao quý giá của ta, động tác thô lỗ thế này, lời nói không đủ thực nữ, chủ nhân Anh Minh Thần Võ, mau mau thấy rõ bộ mặt thật của người này đi, bỏ nàng ta đi, chỉ có Bạch Cầu mới toàn tâm toàn ý với người thôi!

Bạch Cầu còn đang đắm chìm trong thế giới ảo tưởng của mình, Thư Nhã Phù cùng Nam Cung Thần đã đến phòng khách.

"Mấy vị Sứ giả đại giá quan lâm, thật là khách quý!" diễndàn❖lê❖quýđôn Thư Nhã Phù khẽ mỉm cười, tự nhiên đi tới vị trí chủ sự ngồi, mà Nam Cung Thần cũng một chút cũng không để ý, tự mình đi đến vị trí phó chủ sự bên cạnh ngồi.

Đối với chuyện mấy người của Hồng Trần xuất hiện ở nơi này Thư Nhã Phù cũng không có cái gì ngoài ý muốn, nhưng mà đối với chuyện nam nhân theo nàng đi vào có chút bất ngờ.

Ngồi ở chủ vị, Thư Nhã Phù làm chủ người ta cũng dễ hiểu, nhưng mà trong trường hợp có khách quý đến, vị trí này không phải tùy tiện là có thể ngồi vào! Mà nam nhân xấu xí xuất hiện trước mặt kia, cũng là hoàn toàn tự động ngồi vào vị trí, mà Thư Nhã Phù cũng không có một chút để ý, thật giống như vậy là chuyện phải làm.

"Mấy vị, chúng tôi muốn cùng An cô nương đơn độc nói chuyện một chút!" Một người nam nhân trong đó lên tiếng nói trước với Lãnh Minh Thành, mà ánh mắt cuối cùng cũng nhìn sang Nam Cung Thần.

Ý tứ của hắn vô cùng rõ ràng, mấy người bọn hắn muốn cùng An Thất Thất đơn độc nói chuyện một chút, mà những người khác không liên quan thì nên tránh mặt đi.

Mấy người của Lãnh Minh Thành tự nhiên biết chừng mực, lập tức nói một tiếng rồi liền rời rít rời đi, sau đó đi tìm Lãnh gia chủ, Nam Cung Thần bên kia lại làm như không nghe thấy gì cả, lười biếng ngồi trên ghế, liền ngẩng đầu nhìn cũng không nhìn bọn hắn một cái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu và lông mày của Bạch Cầu một cái.

"Vị này."

"Hắn không sao, các người muốn nói cái gì cũng có thể nói, không cần để ý tới hắn, coi hắn như không tồn tại là được!"

Nam nhân mới vừa mở miệng liền chuẩn bị nói tiếp cái gì đó, diễ~đàn~le~quý~đôn Thư Nhã Phù đã mở miệng nói trước, nàng tự nhiên sẽ không để ý Nam Cung Thần ở chỗ này, nàng cũng không có bí mật gì để giấu hắn, đương nhiên là trừ thân phận thật sự của nàng, có lẽ sẽ có một ngày nào đó nàng sẽ nói tất cả với hắn.

Mấy người bọn Hồng Trần liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó Hồng Trần khẽ gật đầu một cái, thống nhất được ý chung, đối với việc có mặt của Nam Cung Thần cũng không nói thêm gì nữa.

"Hôm nay ta tới nơi đây là muốn mời cô nương đi Phù Phong đảo cùng với chúng tôi, ta nghĩ An Thất Thất cũng không phải tên thật của nàng, nàng là con gái của Hầu gia ở Đông Ly quốc, ta hắn không có nói nhầm chứ! Thư tiểu thư!" Hồng Trần ngồi bắt chéo chân, cả người toát ra tư thái làm cho người ta cảm thấy mỉa mai hoặc, mỉm cười nhìn về phía Thư Nhã Phù đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

Sắc mặt Thư Nhã Phù không thay đổi, vẫn lạnh nhạt mỉm cười như cũ, nhìn bọn họ: "Đúng thì sao mà không đúng thì sao?"

"Mặc kệ như thế nào, ta nghĩ người nhất định có hứng thú với thân thể của mình, cho nên ta hi vọng người có thể theo chúng ta đi Phù Phong đảo! Ta cũng không có ý định quanh co lòng vòng mà nói nhiều nữa, nói thẳng với người, mẹ của Thư tiểu thư chính là người của Phù Phong đảo, nếu như người muốn nhìn thấy mẹ đẻ của mình, lựa chọn tốt nhất chính là đi theo chúng ta." di ②n ④đàn ①ê ④quý ④đ ②n Hồng Trần một chút cũng không che giấu gọn gàng dứt khoát, cái bộ dáng này của nàng thật ra khiến Thư Nhã Phù có mấy phần kinh ngạc.

"Mẫu thân của ta? Mẫu thân của ta chính là người của Thư gia, ta nghe nói đã qua đời trong lúc sinh ta ra, người hiện tại chạy tới nói mẹ ta là người của Phù Phong đảo các người, còn muốn ta theo các người đi Phù Phong đảo? Nói như vậy, người cảm thấy ta sẽ bởi vì một câu nói như vậy của người liền tin tưởng sao?"

Thư Nhã Phù khẽ nhú mày, tròn mắt trong suốt nhìn thẳng vào Hồng Trần, mắt đối mắt, một chút cũng không lùi bước, giống như cười một tiếng, nhẹ giọng nói ra.

Nam Cung Thần cười híp mắt nhìn vẻ mặt Thư Nhã Phù đầy tự tin, đáy lòng một mảnh mềm mại, trên mặt nở nụ cười, dáng vẻ nàng giả bộ thật giống đấy, có ai biết nàng đã sớm biết được chân tướng sự tình, hơn nữa cũng còn muôn đến Phù Phong đảo.

Thư Nhã Phù không chịu tiếp đồng ý, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ là nàng chưa hiểu biết gì về Phù Phong đảo, cái gì cũng chưa biết, hoàn toàn không biết, lỡ mà lỡ mớ liền theo Hồng Trần không rõ lai lịch, e rằng sau này không được tốt!

"Cho người đi Phù Phong đảo đã rất ân tứ cho người rồi, người bình thường muốn đi còn không đi được!" Một cô gái khác tính khí kích động hơn, lúc này càng thêm không nhịn được nói.

"Như vậy, vậy ta thì không đi được, ra biển, ta cảm thấy có chút nguy hiểm, ta vẫn còn rất yêu quý mạng của mình!" Thân thể Thư Nhã Phù lười biếng dựa vào thành ghế hướng phía sau, còn duỗi lưng một cái.

"Tuyên nhi, câm miệng!" Hồng Trần bất thành linh quát mắng một tiếng, cô nương mới vừa còn muốn nói chút gì cuối cùng ngậm miệng, nhìn chăm chăm gương mặt Thư Nhã Phù, không chút sáng khoái.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Phụ Thân Người Liền Đem Ta Mua Đi

"Hong Trần tỷ, muội đang muốn nói, cho dù nàng ta là Thánh nữ dự bị, nhưng nghe đồn đại rằng nàng ấy bị đần độn ngu ngốc, căn bản không có cơ hội trở thành Thánh nữ kế tiếp, chúng ta cần gì phải xin nàng!" Băng Tuyền Nhi, nữ nhân mặc y phục màu lam, hừ lạnh một tiếng, khóe mắt liếc nhìn Thư Nhã Phù một cái, đáy lòng nổi lên khinh thường!

Trước khi tới đây, họ cũng đã điều tra Thư Nhã Phù rồi, danh tiếng có thể nói là rất xấu, không chỉ chưa cưới mà đã sinh con, mà còn là một người ngu ngốc vô năng, nữ nhân như vậy không xứng trở thành Thánh nữ của Phù Phong đảo, mặc dù nàng thật sự là con gái của Thánh nữ, nhưng điều đó cũng không đại biểu nàng sẽ trở thành Thánh nữ tiếp theo của họ!

"Người nói cái gì! Câm miệng!" Hồng Trần khẽ cau mày, quát lớn.

Mặc dù trước đây nàng cũng có suy nghĩ giống như Tuyền Nhi, nhưng sau hai lần gặp mặt, nữ nhân tên Thư Nhã Phù này tạo cho nàng cảm giác so với kết quả điều tra và những lời đồn đại không giống nhau, một nữ nhân bình thường không thể trước mặt với bọn họ nói chuyện bình tĩnh như vậy, dù sao Phù Phong đảo trong ý nghĩ của những người trên đại lục như thế nào, bọn nàng vô cùng rõ ràng.

Theo kết quả điều tra cho thấy, quả thật Thư Nhã Phù có danh tiếng vô cùng xấu, nhưng là cái này cũng không ảnh hưởng phán đoán của nàng.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Thư Nhã Phù, nàng đã biết, nàng ta tuyệt đối không phải là một người có đầu óc ngu xuẩn! Hơn nữa bây giờ nàng ta còn có thể lạnh nhạt ngồi ở trước mặt nàng, cùng nàng cò kè mặc cả, nàng ta

vẫn không chịu đồng ý đi theo bọn họ đến Phù Phong đảo, nàng có thể cảm giác được, nàng ta như vậy là cố ý.

"Tuyền Nhi tuổi còn nhỏ, nói chuyện có lúc hơi lỗ mãng, kính xin Thư tiểu thư chớ để ý!" Hồng Trần quay đầu lần nữa mỉm cười nhìn Thư Nhã Phù, nhìn nàng cười như không cười, hình như tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của nàng, trong lòng giật mình, mang theo vài phần áy náy nói.

Đồng thời, ánh mắt Hồng Trần cũng rơi xuống trên người nam nhân bên cạnh Thư Nhã Phù bên, mặc dù diện mạo của người này chỉ bình thường, nhưng lại làm cho ánh mắt của người khác không tự chủ được rơi trên người hắn, tùy tiện quét mắt qua một cái, nàng luôn có loại cảm giác mình bị nhìn thấu.

Mà người quan hệ của nam nhân kia cùng Thư Nhã Phù hình như vô cùng thân mật, không hề giống quan hệ bằng hữu, ngược lại rất giống như quan hệ người yêu thâm tình, vô cùng sủng ái, yêu thương.

Người yêu.

Trong lòng chợt giật mình, theo kết quả điều tra cho thấy, hình như Thư Nhã Phù gả vào Tề Vương phủ, phu quân chính là Tề vương gia Đông Ly quốc!

Nếu quả thật như lời nói, như vậy. ánh mắt Hồng Trần tràn đầy khiếp sợ nhìn về phía người nam nhân bình thường dịu dàng giúp châm trà bánh ngọt Thư Nhã Phù kia, trên mặt càng thêm lộ vẻ khiếp sợ!

Nam Cung Thần khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía cô gái ngoại tộc mặt tràn đầy kinh ngạc, đáy mắt mang theo vài phần ý vị cảnh cáo, trong con ngươi màu hổ phách thâm thúy mà rõ ràng lộ vẻ cảnh cáo uy hiếp, đây là đang cảnh cáo nàng chớ đối với nữ nhân của hắn có thái độ thái quá.

Thân thể Hồng Trần hơi chấn động một chút, ngay lập tức thu hồi ánh mắt, đáy lòng một mảnh chấn động: "Chỉ một ánh mắt nhìn thẳng vào mắt, lại có thể làm cho ta có một loại ý niệm lui bước, Nam Cung Thần, Tề vương gia Đông Ly quốc này quả nhiên không phải nam nhân tầm thường, khí phách cùng uy thế như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có hãn mới có thể toát ra được như vậy. Đều nói Tề vương Đông ly quốc thần bí khó lường, tính tình lại khó nắm bắt, tính theo sở dự, bất luận kẻ nào cũng không ra đoán hãn đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì, nhưng mà hãn lại có ý niệm, tham muốn nắm giữ cùng cường chiêu Thư Nhã Phù cực kỳ cao."

Hồng Trần nhìn Thư Nhã Phù một bên, thản nhiên tự đắc ngồi một bên hưởng thụ bánh ngọt Nam Cung Thần đưa tới, bộ dáng cười mị mị giống như một con mèo con hài lòng, nhìn đáng vẻ hưởng thụ cực kỳ mê người.

Nữ nhân có thể có được sủng ái của Tề vương gia Đông ly quốc, sẽ là một nữ nhân bình thường được sao? !

Đáy lòng Hồng Trần trấn định lại, âm thầm cúi đầu nâng chung trà lên uống một cái, che đậy gợn sóng trong mắt mình!

Ngược lại Thư Nhã Phù không có chú ý tầm mắt trao đổi giữa Nam Cung Thần cùng Hồng Trần, chỉ cười hì hì nhìn sang Băng Tuyền một bên, nhìn nàng ta chắc khoảng mới mười bảy mười tám tuổi mà thôi, phục sức trên người cũng không kém Hồng Trần là bao nhiêu, y phục trên người Hồng Trần vô cùng mát mẻ phô bày được tất cả đường cong cơ thể nóng bỏng như thế nào, nhưng y phục của nàng thì lại khéo léo kín đáo hơn, hai chân thon dài cũng lộ ra trong không khí, trên mặt còn là mang theo vài phần phản nghịch quật cường, cảm thấy rất giống với vẻ mặt của Bạch Cầu lúc giận dữ.

Thư Nhã Phù nghĩ tới vẻ mặt Bạch Cầu lúc bình thường, không ngừng cười được, đôi tay chống cằm, mở miệng nói: "Nói nhỏ cũng không nhỏ rồi, con ta so với nàng ước chừng chỉ nhỏ hơn khoảng mười tuổi, nhưng

cũng sẽ không nói càn như vậy! Chẳng qua ta đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, tự nhiên sẽ không ngại!"

Dĩ nhiên, cái tiểu tử thúi kia, có lúc cố ý nói hươu nói vượn cũng vô cùng bình thường!

"Mẹ, người nói con cái gì vậy, hình như con nghe thấy người nhắc đến con!" Thư Vũ Trạch từ cửa chạy trốn thò cái đầu ra ngoài, khuôn mặt nhỏ bé mềm mại mang theo vài phần cười trộm, bộ dạng len lén nhìn cực kỳ đáng yêu khéo léo.

"Mẹ, người nói con cái gì vậy, hình như con nghe thấy người nhắc đến con!" Thư Vũ Trạch từ cửa chạy trốn thò cái đầu ra ngoài, khuôn mặt nhỏ bé mềm mại mang theo vài phần cười trộm, bộ dạng len lén nhìn cực kỳ đáng yêu khéo léo.

"Xèo xèo chi!" Bạch Cầu vẫn nhắm cặp mắt vui ở trên đầu gối Nam Cung Thần, nhìn Vũ Trạch chạy vào, bật ngồi dậy, hướng về phía cậu kêu một tiếng.

"Mẹ, Bạch Cầu nói người nói xấu con đấy!" Chu mở một cái, Thư Vũ Trạch từ cửa đi vào ngồi vào bên cạnh Thư Nhã Phù, dỏng mắt về mặt uất ức.

"Con trai, lời của Bạch Cầu nói con có thể tin sao, con trai bảo bối của ta thông minh như vậy như vậy hiểu chuyện, lợi hại như thế nào, là con trai bảo bối của mẹ, sao mẹ lại có thể nói xấu con được chứ!" Thư Nhã Phù liếc nhìn nói chuyện Bạch Cầu đâm thọc ở trước mặt nàng, đưa tay nựng khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn nà của con trai bảo bối một cái, cười hì hì nói.

"Xèo xèo chi!"

Bạch Cầu đột nhiên giống như hăng hái, nhảy lên mặt bàn, thân thể chuyển một cái, dùng các loại quơ tay múa chân Thư Nhã Phù, cuối cùng

bản thân mình quay lại làm lộ ra cái mông mập mạp, đưa móng vuốt vồ vồ mấy cái, vắn vẹo uốn éo, tư thế xấu xí, khiến Thư Nhã Phù rất khi dễ! Chỉ tiếc Thư Nhã Phù hoàn toàn không hiểu nó đến tột cùng là nó muốn chơi cái gì!

"Phốc. Mẹ, Bạch Cầu nói lời nói của mẹ mới không đáng tin nhất, nếu như lời của nó không thể tin, lời của mẹ chính là thúi lắm! Ha ha ha ha!" Thư Vũ Trạch nhìn động tác của Bạch Cầu, thối phụt một tiếng liền bật cười, rất không có lương tâm trực tiếp đem ngôn ngữ của Bạch Cầu phiên dịch ra, cười nghiêng trước ngửa sau.

"Bạch Cầu buổi tối cho phép người ăn khuya nhiều hơn một chút!"
 ๖điển♥đàn๖lê♥quý♥đôn Nam Cung Thần ở một bên ưu nhã nhấp nước trà,
 khóe môi giờ lên, đột nhiên mở miệng bổ sung thêm một câu.

Thư Nhã Phù: "... .."

Nam Cung Thần, người đây là ý gì, ý của người là lời này của Bạch Cầu cần tưởng thưởng sao? A a a, ý tứ lời của nàng thật sự rất không đáng tin sao? !

Quả nhiên có nhiều chủ nhân, sẽ có chỗ dựa vững chắc, cả hai đều là yêu nghiệt khốn kiếp!

Ánh mắt Thư Nhã Phù kèm theo đao, Vút Vút bay về phía Nam Cung Thần quét tới, nhưng đối với da mặt phòng ngự có thể so với thành tường của Tề vương gia mà nói, tất cả đều là Phù Vân, vẫn ưu nhã thông dong như cũ, mỉm cười tiếp nhận sóng mắt lưu chuyển của nữ nhân mình yêu thích.

"Người sáng không nói lời tối, Thư tiểu thư, ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện rõ ràng đi, lần này chúng tôi đến Đại lục là để tìm kiếm các người, bao gồm người cũng bao gồm đám người Phong Phiêu Tuyết, là vì kế tiếp sẽ tiến hành chọn Thánh nữ kỳ tiếp theo, mà ta Thánh nữ của Thánh sơn

lần trước chính là mẹ ruột Trình Nhu của nàng, mà lần trước Thánh nữ bị người của Thiên Ất Nhất Mạch cướp đi, chúng tôi phải tìm người thích hợp."

Lúc này Hồng Trần trầm mặc hồi lâu, cuối cùng quyết định đem chuyện của mình nói ra, nếu muốn yêu cầu nàng cùng đi, như vậy thì phải đem mục đích của mình nói ra, nếu không nàng tin tưởng hai nam nữ thông minh trước mắt tuyệt đối không thể nào theo đi.

Mà Thư Nhã Phù chính là bởi vì huyết mạch của Thánh nữ lần trước, như vậy từ huyết thống đi lên nói, bản thân đã so những người khác có phần thắng nhiều hơn, cho nên bởi vì như thế, họ mới có thể đặc biệt đến Đại lục, chuẩn bị đem huyết mạch đời sau của Thánh nữ mang về Phù Phong đảo.

"Làm sao sẽ chuẩn bị tìm ta? Người không biết ta lớn lên ở nơi đây sao, cũng không quá thích hợp đi Phù Phong đảo các người!" Đuôi lông mày khẽ giơ lên, Thư Nhã Phù nhìn ra, Hồng Trần chuẩn bị ngả bài với nàng, đáng vẻ nói chuyện như vậy mới vừa có chút ý tứ, nếu không người cất giấu một chút ta cất giấu một chút, nàng đã không dễ làm rồi.

"Người là huyết mạch của Thánh nữ đời trước, từ trên trình độ nhất định mà nói, bản thân có tỷ lệ lớn hơn!" Hồng Trần trầm giọng trả lời.

"Huyết mạch Thánh nữ? Vậy có phải ta cũng có Thánh nữ huyết mạch hay không? Ai u, có phải tìm ta làm cái Thánh tử gì hay không? Nếu như có chỗ tốt như lời các người nói, ta thật ra có thể suy nghĩ một chút, nói thật ta thông minh hơn mẹ mình một chút!" Một bên đôi tay Thư Vũ Trạch nâng đầu, cười hì hì ngắt lời, khuôn mặt nhỏ bé mềm mại có chút hồng hào, nhìn cực kỳ đáng yêu.

Từ lúc Thư Vũ Trạch đi vào đôi mắt Băng Tuyền Nhi vẫn theo dõi cậu, cặp mắt cơ hồ đều muốn lóe sáng lên, vừa nhìn thấy cậu thì đã yêu thích

rồi, đáy lòng liền muốn ôm hân một cái, mà một đôi mắt càng thêm hâm mộ nhìn Vũ Trạch bên người Thư Nhã Phù.

Hồng Trần bị một nhắc nhở như vậy, cặp mắt chợt sáng lên, hưng phấn nhìn chăm chăm trên người của Thư Vũ Trạch, khắp khuôn mặt là vui mừng thần sắc : "Người không nói ta còn không ngờ, đúng là có thể, người cũng đi theo chúng ta chứ!"

"Khụ khụ, con trai của ta chỉ nghe lời của ta đấy, các người muốn hai mẹ con chúng tôi đi Phù Phong đảo, cái này." Thư Nhã Phù đưa một tay kéo lấy Vũ Trạch tới bên cạnh, đưa tay bấm khuôn mặt của cậu một cái, giầy xéo khuôn mặt nhỏ bé của cậu, cúi đầu hơi híp mắt lại, "Con trai, con thông minh hơn mẹ một chút, con cảm thấy nếu mẹ bán con đi đáng được bao nhiêu tiền đây hả?."

Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa Thư Vũ Trạch vừa nhú, quay đầu nhìn về phía Tề vương gia một bên, bộ dạng tội nghiệp: "Cha à, mẹ muốn đem con bán, cha hãy mua con trở về, chờ khi mẹ hối hận hãy bán con tiếp tục!"

"Được, rất có lời đấy!" Nam Cung Thần ở một bên ưu nhã ngồi, mỉm cười gật đầu một lời đáp ứng.

"Mẹ, người có thể bán con, cha có thể cho mẹ một giá hài lòng đấy!" Thư Vũ Trạch quay đầu nhìn mặt mẹ của mình đã đen tuyền, rất là khéo léo giúp đỡ nàng tìm người bán thân, thật là quá hiếu thuận rồi !

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Đạt Thành Hiệp Nghị, Chuẩn Bị Tiến Về Phù Phong Đảo

"Phản đồ, người bây giờ đều được cha người nịnh hót rồi ! Ngày ngày đều hướng về phía hắc!" Thư Nhã Phù đưa một tay gạt gò má của Thư Vũ Trạch, giận dữ nói!

"Ai u, sao có thể như vậy được chứ, người bảo bối thích nhất vẫn chỉ là mẹ yêu quý thôi! Còn cha, nhiều lắm chỉ đứng ở vị trí thứ hai!" Thư Vũ Trạch nhìn dáng vẻ giận dữ của mẹ mình, vội vàng ôm cổ của nàng lấy lòng, đồng thời đưa lên một nụ hôn thơm ngào ngạt.

"Cũng biết lời ngon tiếng ngọt, khẳng định sau này sẽ quyến rũ con nhà người ta khắp nơi!" Thư Nhã Phù tức giận vỗ xuống đầu của cậu, nói.

"Không có, cha chung tình như vật, chắc chắn sau này con cũng sẽ như vậy!" Thư Vũ Trạch vội vàng lắc đầu, gương mặt nghĩa chánh ngôn từ, vô cùng chính phái biểu hiện thuần khiết của mình, đồng thời còn đem Nam Cung Thần biểu dương.

"Con trai thật thông minh!" Nam Cung Thần ở một bên mỉm cười nhàn nhạt bổ sung thêm một câu.

"Cái đó, nếu đã như vậy, Thư tiểu thư, hai người các người là như thế nào?" Mấy người vừa bị gạt, cuối cùng là không nhịn nổi, Hồng Trần mở miệng hỏi.

Nàng có thể cảm thấy, nữ nhân cùng bé trai trước mắt tuyệt đối có thể là người đề cử mạnh nhất, có thể đánh bại người ứng tuyển của Thiên Ất Nhất Mạch, đây cũng là mục đích và sứ mạng của bọn họ, người trước mắt này chắc chắn là thí sinh tốt nhất.

Hơn nữa từ lúc rời khỏi Phù Phong đảo, nàng cũng đã được phân phó Thánh nữ của đại nhân, bất luận như thế nào cũng phải đem Thư Nhã Phù về, nhận ủy thác của người thì phải hết lòng làm việc cho người, huống chi còn là mệnh lệnh cùng thỉnh cầu của Thánh nữ đại nhân, nàng không thể không hoàn thành.

Cho dù đến cuối cùng Thư Nhã Phù không muốn đi Phù Phong đảo, nàng cũng sẽ dùng phương pháp cứng rắn xử lí để cho nàng đi .

"Muốn ta đi, có thể, nhưng mà ta hi vọng trước khi lên đường, người nói cho ta biết thân phận thật của ta, dĩ nhiên bao gồm thân phận ba người chúng tôi, chắc hẳn bằng vào Hồng Trần cô nương thông minh của người, nên biết hẳn ta là gì thân phận, con ta lại có thân phận gì, ta phải bảo đảm mấy người chúng tôi tuyệt đối an toàn!" Tay Thư Nhã Phù vẫn tùy ý gõ gõ mặt bàn, có quy luật vừa gõ vừa suy tính, một lát sau mới vừa từ từ mở miệng.

Muốn treo ngược khẩu vị của một treo người, làm cho tâm tư người ta bị treo đến điểm cao nhất, lại nói ra yêu cầu của bản thân, đây coi như là một loại trong Tâm Lý Học, mà Thư Nhã Phù cũng dùng chính loại phương thức này tới đối phó với Hồng Trần thông minh.

Bốn người trước mắt, rõ ràng do Hồng Trần là người làm chủ, mà Băng Tuyên Nhi và hai người nam nhân còn lại, hoàn toàn nghe theo quyết định cũng như an bài của Hồng Trần, nếu đã như vậy nàng chỉ cần đàm phán với một người là đủ.

Mặc dù đã đồng ý, nhưng Hồng Trần ngừng tạm rồi mới tiếp tục nói: "Nhưng đã đến thời gian diễn ra cuộc tỷ thí để chọn Thánh nữ, ta không thể bảo đảm thân phận của các người không bị lộ ra, dù sao đến lúc đó thì thân phận của mọi người đều được công bố, không chỉ là người, tất cả những người khác đều như vậy."

"Ta biết rồi, không có vấn đề, mặt khác, ta nhớ người chưa nói rõ cho ta biết, cuộc tỷ thí đó có nguy hiểm hay không, ta không hy vọng con trai của ta lâm vào hiểm cảnh, mặc dù chỉ là 1% ta cũng không muốn xảy ra."

Có một số việc có thể thỏa hiệp, có một số việc cũng không thể thỏa hiệp, mà Thư Nhã Phù tự nhận mình là một người sợ chết, gặp chuyện tình nguy hiểm luôn dốc ra toàn lực để đối phó.

"Yên tâm đi, cái này ta có thể đảm bảo với người! Huống chi có vị công tử này ở đây, cho dù ta muốn thì hẳn cũng không để cho người xảy ra chuyện gì được, không phải sao?" Hồng Trần giống như cười nói, ánh mắt lại rơi vào trên người Nam Cung Thần, câu nói này như có hàm ý khác.

"Xèo xèo chi!"

Bạch Cầu đang nằm trên mặt bàn đột nhiên nhảy lên, móng vuốt chỉ chỉ mình miệng, lại vuốt vuốt cái bụng mập mạp phụng phễ của mình, nhìn nhìn Hồng Trần rồi lại quơ tay múa chân.

"Cái này. Nó có ý gì?"

Hồng Trần cũng nhận ra được con chồn tuyết này có linh tính và rất thông minh, biết nó đột nhiên có hành động như vậy nhất định có ý riêng của mình, nhưng loại ngôn ngữ phi nhân loại này nàng cũng phải đành chịu thôi, lúc này cũng là không hiểu ra sao, nghi hoặc nhìn Thư Vũ Trạch trong ngực Thư Nhã Phù.

"Bạch Cầu nói, thức ăn trên Phù Phong đảo như thế nào, nếu như ăn không ngon nó không đồng ý đi!" Thư Vũ Trạch mím môi cười một tiếng, liền đem ý tứ Bạch Cầu phiên dịch ra, cuối cùng còn che miệng cười trộm mấy tiếng.

"Con chồn mập tham ăn, thật không biết bộ dáng của người bây giờ trở về để cho đồng loại nhìn thấy, không biết có còn nhận ra người nữa

không!" Ngón tay Thư Nhã Phù đưa tới liền muốn bắt lấy cái đuôi không an phận của Bạch Cầu, nhưng động tác của Bạch Cầu lại mau hơn, đã chạy qua một bên.

"Chi chi chi chi!"

Vừa nói đến cái này, Bạch Cầu lập tức kích động, ngẩng đầu ưỡn ngực, hai chân đứng thẳng lên, một cái tay vỗ ngực, ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua lại hai cái trên mặt bàn, tận tình biểu diễn cùng phô bày cái đẹp cũng như bản lĩnh của nó, cái đuôi xinh đẹp phất phất một cái, làm tư thế anh tuấn ngửa đầu.

"Chi chi chi chi!"

Vừa nói đến cái này, Bạch Cầu lập tức kích động, ngẩng đầu ưỡn ngực, hai chân đứng thẳng lên, một cái tay vỗ ngực, ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua lại hai cái trên mặt bàn, tận tình biểu diễn cùng phô bày cái đẹp cũng như bản lĩnh của nó, cái đuôi xinh đẹp phất phất một cái, làm tư thế anh tuấn ngửa đầu.

Bốn soái là con chồn đẹp trai nhất trong tộc, nhìn xem bộ lông trắng như tuyết không có lẫn một cọng lông màu tạp chất khác, trong tộc không biết có bao nhiêu con chồn khác mê tí đại nhân ta!

"Hì hì! Không phải Bạch Cầu yêu thích cha ta sao, có phải bây giờ đã thích con chồn nhỏ mỹ nữ trong tộc của người rồi hay không." Thư Vũ Trạch cười ranh mãnh nói, hai tay nhỏ bé che miệng cười trộm.

Cuối cùng, còn len lén nhìn về phía Tề vương gia đang ngồi bên cạnh, muốn nhìn một chút xem cha mình có phản ứng gì, đáng tiếc người nào đó vẫn lạnh nhạt, Tề vương gia ưu nhã ung dung thưởng thức trà căn bản không có chút phản ứng nào, chỉ là nhấp một miếng trà, ngẩng đầu nhìn cậu giống như cười một tiếng, trong nháy mắt khuynh nước khuynh thành.

Dĩ nhiên đây chỉ là đối với Thư Nhã Phù, đối với việc Thư Vũ Trạch nhìn mình cười, nụ cười của hắn đáp lại tràn đầy ý vị, làm cho cậu cảm thấy có một trận rét, cảm giác cha Vương Gia này tuy cười cười nhưng sau lưng luôn có ý tứ.

"Xèo xèo chi!"

Bạch Cầu đi tới trước mặt của Nam Cung Thần, móng vuốt từ phía sau lưng duỗi ra ngoài một cái, không biết từ lấy được chi thứ nhất hoa từ nơi nào, cứ như vậy đưa tới trước mặt chủ nhân thân ái, một đôi mắt nhìn thẳng vào Nam Cung Thần, nhãn nhó xấu hổ!

Tình yêu của Bạch Cầu ta dành cho chủ nhân là vĩnh hằng, chủ nhân Anh Minh Thần Võ mau mau bỏ Thư Nhã Phù ngu ngốc xấu xí này đi, Bạch Cầu mới là ‘người’ chân thành, trung thành với người nhất!

Mặt Thư Nhã Phù xạm lại nhìn Bạch Cầu thổ lộ, cảm thấy Bạch Cầu thông minh linh tính cao thật là một loại cử chỉ hoa mỹ tuyệt thế, hơn nữa còn có tình yêu vượt qua giới hạn người vật với Nam Cung Thần, thật sự cần có dũng khí lớn lao, cùng với năng lực chịu đựng lớn lao!

"Bạch Cầu, hình như gần đây ngươi hơi mập!" Nam Cung Thần khoan thai buông ly trà trên tay, ngón tay chọc chọc bụng béo ụt ịt Bạch Cầu, từ từ khắc ra một câu.

Một câu nói trong nháy mắt giết chết thổ lộ của Bạch Cầu trước mặt mọi người, Bạch Cầu đau lòng yên lặng ngồi chồm hổm trong góc, đưa móng vuốt bắt lấy một miếng bánh hoa quế nhỏ nhắm nháp, đáy lòng các loại buồn bã trào dâng: chủ nhân ghét bỏ ta, chủ nhân ghét bỏ ta, chủ nhân ghét bỏ ta, chủ nhân ghét bỏ ta.

"Khụ khụ, ta nghĩ hải sản trên đảo và trên địa lục nhất định không giống nhau! Không biết Bạch Cầu có hài lòng hay không." Hồng Trần cười cười

ho nhẹ một tiếng, nhìn Bạch Cầu phô trương cũng cảm thấy rất thú vị, con chồn tuyết thông minh như vậy thật sự là ít thấy.

Vừa nói đến hải sản, ánh mắt đen lúng liếng của Bạch Cầu lập tức đăng một cái sáng lên, cái đuôi to phía sau cái mông lay lay động động vô cùng đặc sắc.

"Đã như vậy, như vậy năm ngày sau, chúng ta sẽ xuất phát từ Quỳnh Châu cảng của Huyền Nguyệt quốc, từ nơi đó đi đến Phù Phong đảo, đến lúc đó An cô nương cùng với mấy vị hộ tống của Lãnh gia ở chỗ này khởi hành cùng một lúc cũng được! Đây là lệnh bài thông hành! Có lệnh bài này, năm người các người có thể cùng tiến lên thuyền, người có thể mang theo bốn người khác, ta nghĩ với An cô nương như vậy là đủ rồi."

Hồng Trần khẽ đứng dậy đưa tay ra hiệu cho hai nam nhân phía sau, lập tức hai nam nhân đứng lên lấy ra lệnh bài, ấn ký chạm trở màu lam ở trên lệnh bài, thật giống như ngọn lửa, mà phía sau phía sau viết một chữ 'hành' rất to!

"Như vậy mấy vị Sứ giả, liền thứ cho không tiễn!" Thư Nhã Phù thò tay tiếp nhận lệnh bài, đáy mắt chợt lóe lên, ngay sau đó nhếch môi cười.

Đợi đến lúc mấy người Hồng Trần rời đi, Thư Vũ Trạch liền đưa tay muốn đem lệnh bài trên tay của mẹ mình đến xem kỹ một chút, nhưng Thư Nhã Phù vừa nhắc tay, tránh tay của cậu, cười hì hì suy nghĩ lệnh bài trên tay, cười nói: "Vật này cũng không thể tùy tiện sờ loạn được biết không, phải biết mẹ con phải thí điểm một chút mới dám sờ đấy."

Đáy mắt Nam Cung Thần thoáng qua ánh sáng lạnh, gương mắt nhìn về phía nàng, lời này nàng có ý tứ là cái lệnh bài này có vấn đề, người duy nhất tinh thông độc thuật ở nơi này cũng chỉ có Thư Nhã Phù mà thôi, cho nên nàng rõ hơn một chút.

Thư Nhã Phù cười hì hì từ lấy khăn tay trong người ra, đem lệnh bài trên tay lau sạch từ trong ra ngoài tất, lại lấy ra mấy viên thuốc từ trong ngực ra, đưa cho Vũ Trạch cùng Nam Cung Thần, thuận miệng nói qua: " Hồng Trần có tâm cơ, đưa lệnh bài cho chúng ta mà lại dám động tay động chân trên đó, nếu như không phải ta đủ cơ trí đoán chừng bọn họ đã đắc thủ rồi, những viên giải độc hoàn này các người nên mang theo bên mình, khi khẩn cấp cũng có thể dùng tới. Ta cảm thấy chuyến này chúng ta đi Phù Phong đảo chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, ta nghĩ thế cục trên đảo không có đơn giản như vậy!"

"Nếu như vấn đề gì cũng không có, làm sao bọn họ có thể ngàn dặm xa xôi đặc biệt chạy tới Đại lục, hơn nữa còn một bộ ước gì chúng ta nhanh đi, nếu như là ta..., ta tuyệt đối sẽ không vì người được đề cử mà gấp gáp."

Thư Nhã Phù vượt vượt lệnh bài, cuối cùng đưa khan trong tay thả vào nền đốt, hủy thi diệt tích! Phút cuối cùng mới vừa cười hì hì đem lệnh bài trên tay ném cho Vũ Trạch, để cho cậu chơi đùa một chút, dù sao đến lúc đó người của Lãnh gia đi theo lên thuyền, chẳng lẽ bọn người kia còn ngăn họ hay sao!

Sau năm ngày, đại viện bên trong Lãnh gia, lúc này tất cả người làm trong thời gian mấy ngày, đem tất cả đồ vật cần thiết đều chuẩn bị đầy đủ, sắp lên đường tiến về phía Quỳnh Châu cảng, đến chỗ thuyền đi Phù Phong đảo.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Gặp Mặt Kẻ Thù, Nóng Đỏ Mặt

Quỳnh Châu cảng, nằm ở vùng duyên hải phía đông nam của Huyền Nguyệt quốc, nơi đây tiếp giáp biên giới Nam Phong quốc, hai nước đã từng vì Quỳnh Châu cảng này mà xảy ra vấn đề, đã có nhiều cuộc đấu diễn ra, nhưng cuối cùng Huyền Nguyệt quốc giành chiến thắng.

Tất cả người đi Phù Phong đảo, đều tập hợp ở bến tàu, mấy ngày trước năm con thuyền lớn đã cập bến, giống như đã sớm chuẩn bị xong tất cả, chỉ chờ tất cả mọi người đến đầy đủ, là có thể lên đường.

Lúc nhóm người của Thư Nhã Phù cũng người của Lãnh gia đến nơi, có chút ngoài ý muốn thấy được mấy người quen.

Phong Phiêu Tuyết mặc y phục màu lam nhạt, vẫn tràn đầy ngạo khí như trước, khuôn mặt so với trước đây thì càng xinh đẹp và trưởng thành hơn, hình như bởi vì trải qua một cuộc thay đổi lớn trong đời, nên nhìn càng gây yếu, càng ;àm cho người ta muốn yêu thương ôm ấp nâng niu tỏng lòng.

Nhìn thấy Phong Phiêu Tuyết, Thư Nhã Phù không có kinh ngạc chút nào, dù sao thì người được Huyền Nguyệt quốc chọn đi ứng tuyển cho vị trí Thánh nữ cũng chính là Phong Phiêu Tuyết, đây là chuyện nàng đã biết, nếu không phải bởi vì biết được tin tức này, nàng cũng không thể nào đi theo Huyền Nguyệt quốc.

Mặt khác, cũng có người làm cho nàng kinh ngạc, phía Bắc Việt quốc có Phượng Linh Nhi cùng với Nam Phong quốc thì có Nam Liên Nhi, thấy hai người kia xuất hiện thật ra khiến nàng kinh ngạc một chút.

Có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi của mình, Thư Nhã Phù nghiêng đầu nhìn Nam Cung Thần bên trên, nhỏ giọng nói: "Đây coi có được xem là Oan Gia Ngõ Hẹp không, mấy người có thù oán với chúng ta đều tới, hơn nữa nhìn dáng vẻ hình như cũng muốn đi Phù Phong đảo, Ỡđi-ễn-đà-nỠlê-qu-ý-đô-n, chuyến đi này Phù Phong đảo đoán chừng sẽ khá nhập nhô!"

"Có ta ở đây bên cạnh nàng, nàng còn lo lắng cái gì?" Nam Cung Thần phất ống tay áo rộng ra, tự nhiên đưa tay vuốt tóc Thư Nhã Phù, mỉm cười nói.

Lời nói vừa rồi, vẫn chứa đựng sắc thái đặc biệt tự tin của Tề vương gia, nhưng mà hắn nói ra như vậy, Thư Nhã Phù không có lời nào phản bác, dù sao bằng vào khả năng của Nam Cung Thần, nàng tin tưởng chuyện sẽ như hắn nói.

"Chắc chắc, mẹ của con kẻ thù hơi nhiều!" Thư Vũ Trạch khẽ nheo mắt mỉm cười, cái nét mặt, bộ dáng này cùng Nam Cung Thần giống đến mười phần, khả ái mím môi nói.

"Mẹ của con người gặp người thương, con tin hay không đợi lát nữa đến, tất cả mọi người đều hành lễ với mẹ!" Thư Nhã Phù hoàn toàn không biết cái gì gọi là thật xin lỗi, đưa tay bấm một cái gương mặt trắng nõn nà của Vũ Trạch, cười hì hì nói.

Đúng vậy, cũng là biết hành lễ, chỉ là mẫu thân thân ái, mẹ xác định người ta thực sự hành lễ với mẹ sao, xác định không phải ánh mắt thù hận phần nộ!

Mấy người trước mắt hình như cũng có thù hằn với cha , có thể nói vì người mà đã gián tiếp làm hại cả nhà Nam Liên Nhi và Trương Lão Hội, Nam gia trở thành đứng người mũi chịu sào nên bị liên lụy; mà Phong Phiêu Tuyết mặc dù không có quan hệ quá lớn với mẹ, nhưng mẹ cũng can

thiệt vào chuyện đó, bởi vì mẹ đem danh sách gia phả nhà người ta ra ngoài nên Phong gia mới bị như vậy, chỉ còn lại một người duy nhất, mà còn là nữ nhân. Đây chính là quan hệ giữa người với người, đầy thủ đoạn nham hiểm và khó lường. Làm hại mẹ và phụ thân Vương Gia ban đầu lâm vào hiểm cảnh.

Tính thế nào, ba đều là người kẻ thù, không phải người là kẻ thù người ta, thì cũng người ta là kẻ thù của người!

Âm thanh mấy người bọn họ nói chuyện vô cùng thấp, chỉ có mấy người nghe được, bên kia Hồng Lệ cùng Lãnh Minh Thành đi tới.

"An cô nương, các người đi cùng chúng tôi, trước đó Sứ giả nói An cô nương có thể đi cùng chúng tôi, nhưng sợ rằng mấy vị khác." Ánh mắt Lãnh Minh Thành nhìn mấy người đi theo bên kia.

Lão già hừ lạnh một tiếng, gần đây bởi vì sự tồn tại của Nam Cung Thần, lão già vẫn luôn vô cùng khó chịu, nhìn chằm chằm Nam Cung Thần bằng ánh mắt vô cùng hận thù, cái dạng kia nếu như không phải là đồ đệ bảo bối của hắn ở bên cạnh, e là lão sớm đã đã cho hắn 'một ít' kịch độc rồi.

"Ta không cần các người dẫn đi, bảo bối ngoan ngoãn nhà chúng ta tự nhiên sẽ dẫn chúng ta cùng đi! Các người không cần lo!" Lão già ở một bên hừ lạnh nói.

"Trình Mộng Nhi tiểu thư, dáng vẻ của tiểu thư như vậy e là không thể để nàng lên thuyền được! Về phần những người khác không có đồng ý của Sứ giả, ai dám để cho các người đi lên." Hồng Lệ vốn có chút ý kiến với Trình Mộng Nhi, lúc này t đáy lòng càng cảm thấy không thoải mái, trừng mắt, lạnh lùng nói.

"Hồng Lệ tiểu cô nương, người luôn luôn lạnh lẽo như vậy, e là sẽ không có nam nhân nào thích đấy!" Lão già mặt mày ném đi, lập tức liền cười ha hả nói.

"Hừ, ta mới không giống như người!" Hồng Lệ bị nhện đến hừ lạnh một tiếng, mặt sắc lập tức liền trầm xuống, càng thêm khó coi.

"Hừ, ta mới không giống như người!" Hồng Lệ bị nhện đến hừ lạnh một tiếng, mặt sắc lập tức liền trầm xuống, càng thêm khó coi.

"Yên tâm đi, Hồng Lệ cô nương, Lãnh công tử, chúng tôi tự có biện pháp, sẽ không chiếm dùng danh ngạch các người Lãnh gia!" Thư Nhã Phù làm sao không biết hai người bọn họ nghĩ gì, nhưng mà cười nói.

Quả thật bọn nàng không cần chiếm dụng danh ngạch Lãnh gia, chỉ là đối với Lãnh gia mà nói, vẫn sẽ có mấy phần băn khoăn, dù sao mới bắt đầu người bị chỉ định tới Phù Phong đảo chính là Thư Nhã Phù, Lãnh gia cũng là lo lắng băn khoăn về mặt này, cho nên mới có thể phái Lãnh Minh Thành đưa thuyền đến.

"An cô nương, chúng tôi không phải ý này, chỉ là. . . di»ễn♡đàn♡l«ê♡quý♡đ»ôn. . ." Sắc mặt Lãnh Minh Thành có chút không tốt, mang theo vài phần lúng túng, dù sao dụng ý của mình bị người một câu nói toạc ra như vậy cũng rất khó chịu.

"Yên tâm, ta hiểu! Đi thôi!" Thư Nhã Phù khẽ mỉm cười, nói xong đi theo Nam Cung Thần đi về phía trước.

Một nhóm người tiêu tiêu sái sái bước đi, đồng thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người trên bến tàu, nhìn một nhóm người Lãnh gia đến, tất cả mọi người đưa mắt quét tới, dù sao tất cả mọi người đến Phù Phong đảo đều có thể sẽ trở thành địch thủ của các nàng.

Ba người bọn Phượng Linh Nhi cùng Nam Liên Nhi, Phong Phiêu Tuyết, ba tuyệt đại giai nhân phong cách khác nhau, đứng trong đám người thật xuất chúng và chói mắt, mỗi người đều vô cùng thu hút ánh mắt người ta, nhưng rất nhanh tất cả mọi người phát hiện, một đám nhân mã Lãnh gia

đều tới sau, ánh mắt ba cô gái cũng là ở quét qua mọi người, tất cả đều dừng lại ở trên người của một cô gái.

Cô gái này mặc bộ y phục màu đỏ, cả người toát ra khí thế bức người, vóc người xinh đẹp càng nổi bật hơn khi mặc bộ váy áo kia, một mắt thủy tinh đen láy, ánh mắt trong suốt làm cho người ta nhìn không thấy đáy, khóe môi khẽ giơ lên nở ra nụ cười tươi tự nhiên mang theo vài phần theo tình nghịch, gương mặt tinh xảo càng thêm khéo léo thanh tú, ở trong đám người của Lãnh gia, càng thêm lóa mắt.

"Là nàng!" Dường như ba người Phượng Linh Nhi, Nam Liên Nhi, Phong Phiêu Tuyết có phản ứng đầu tiên, ánh mắt cũng tập trung đến trên người của nữ tử áo đỏ kia.

Lúc này Phượng Linh Nhi gần với nhóm người của Thư Nhã Phù nhất, mà đối với chuyện nhóm người của Thư Nhã Phù đến, nàng lại càng thêm phần kinh ngạc, dù sao ban đầu cùng người của Đông Ly quốc liên thủ, coi như là làm hại bọn họ gặp phải hiểm cảnh, mặc dù sau đó nàng cũng nghe nói bọn họ bình yên vô sự, nhưng mà đối với danh tiếng Tề vương Đông Ly quốc, die»n. d«an. l«e. qu»y. d«on vẫn có mấy phần lo lắng.

Không ngờ bọn họ sẽ gặp mặt trong tình huống như thế này.

"Phong thái của Nữ hoàng Bắc Việt quốc vẫn như cũ, đáng vẻ so với trước đây vẫn không khác nhau, ngược lại hình như trẻ trung ra, có thêm mấy phần khí chất! Ừm, không đúng, phải nói lúc ấy dường như quá kín kẽ rồi, hiện tại tất cả đều lộ ra trên mặt!" Thư Nhã Phù cười hì hì đi lên trước, hướng về phía Phượng Linh Nhi cười chào hỏi, nhưng trong lời nói có mấy phần châm chọc.

"Lớn mật, điêu dân từ đâu tới, dám bất kính với nữ hoàng như vậy!" Thị vệ cận thân của Phượng Linh Nhi lập tức rút kiếm gầm lên.

"Cần rõ, người biết ta có thân phận gì hay không, dám ở trước mặt của ta rút kiếm, không muốn sống!" Thư Nhã Phù trừng mắt, trực tiếp hướng về phía thị vệ kia quát lạnh một tiếng, trên cao ngạo nghễ nhìn xuống thị vệ, khí thế lạnh lùng cao quý hiển thị rõ, trực tiếp làm đổi phương sợ đến lộ vẻ do dự.

Thị vệ do dự không tiếp tục, không có dám bất kỳ cử động, dù sao khí thế của người trước mắt rất lớn, một chút cũng không giống như là người bình thường.

Nam Cung Thần đứng ở phía sau Thư Nhã Phù, nhìn thị vệ kia, trên khuôn mặt bình thường mang tới mấy phần cười: "Vị huynh đệ này xin đừng trách, phu nhân nhà chúng tôi có thói quen nói như vậy, còn người thối lui đến một bên là được, chớ để đợi phu nhân nhà ta tức giận, như vậy sẽ không tốt đâu!"

Thư Vũ Trạch đi theo vừa che miệng cười trộm, nhìn cái bộ dáng này của mẹ mình, cảm thấy buồn cười cực kỳ, bình thường chỉ thấy bộ dạng lười biếng mềm nhũn của mẹ, lười biếng giống như đồ đại lười, dáng vẻ ngủ nướng nướng nhờ trên giường, hiện tại cái bộ dáng hù dọa người khác này làm cho cậu cảm thấy buồn cười.

"An cô nương đã lâu không gặp, so với trước đây cô nương cũng không thay đổi nhiều!" Trong lời nói của Phượng Linh Nhi mang theo khí thế cao cao tại thượng của một nữ hoàng, chỉ là Thư Nhã Phù một chút cũng không thèm để ý nàng cái chó má gì Vương Bát Chi Khí, rất không nề mặt hi hi ha ha hắc hắc.

"An cô nương, nàng biết nữ hoàng của Bắc Việt quốc sao?" Hồng Lệ đứng sau lưng dường như muốn trợn lồi mắt ra rồi, kinh ngạc nhìn Thư Nhã Phù tiến lên chào hỏi Phượng Linh Nhi, không cầm được kinh hô.

Những người khác trong Lãnh gia cũng khiếp sợ trong lòng, dù sao thân phận của Phương Linh Nhi tất cả mọi người chỗ này đều biết, nữ hoàng Bắc Việt quốc một trong tứ đại cường quốc, trước nay chưa có nữ hoàng lên ngôi, điều đó đã phá vỡ quy cũ, đem tất cả mọi người chấn nhiếp đến một phen, trở thành đề tài để mọi người say sưa bàn luận.

Mà đối với sự tồn tại của An Thất Thất, tất cả mọi người Lãnh gia đều ngăn cách mấy phần, dù sao cũng rất nhiều người cho là, Thư Nhã Phù là những người ngoài tiến đến, chiếm dụng danh ngạch của Lãnh gia họ để đến Phù Phong đảo, tự nhiên là có mấy phần phê bình kín đáo, mà bây giờ cư nhiên nhìn nàng cùng nữ hoàng Bắc Việt quốc dường như quen biết rất thân, đáy lòng tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Hong Lệ cô nương, làm sao người nói, thân phận của nữ hoàng Bắc Việt quốc cao quý như vậy, ta chỉ là một dân chúng bình dân như vậy làm sao có thể biết, mới vừa rồi ta nhìn còn tưởng rằng là một người quen trước đây, hiện tại nhìn gần mới phát hiện nhận lầm người!"

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mặc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Hừ, Ta Quyết Định Không Dẫn Người Đi Theo

Thư Nhã Phù quay người lại, ánh mắt vô tội nhìn phía đám người Hồng Lệ đang đi tới, vẻ mặt đầy kinh ngạc không giống như đang nói dối.

Khóe miệng Phượng Linh Nhi chỉ vừa kéo lên cũng nhanh chóng co quắp một trận, đối với công lực trợn mắt nói dối của người trước mắt không thể không bội phục, mới vừa cùng nàng chào hỏi,

Chương 169: Hừ, ta quyết định không dẫn người đi theo

Thư Nhã Phù quay người lại, ánh mắt vô tội nhìn phía đám người Hồng Lệ đang đi tới, vẻ mặt đầy kinh ngạc không giống như đang nói dối.

Khóe miệng Phượng Linh Nhi chỉ vừa kéo lên cũng nhanh chóng co quắp một trận, đối với công lực trợn mắt nói dối của người trước mắt không thể không bội phục, mới vừa cùng nàng chào hỏi, chớp mắt một cái lại nói với người khác cùng nàng là người xa lạ.

Quả nhiên nhiên là đang mang thù! Phượng Linh Nhi hơi híp mắt lại, trong mắt chợt lóe lên.

"Hừ, tiện nhân không biết xấu hổ!" Nam Liên Nhi ở một bên nhìn thấy hừ lạnh một tiếng, âm thanh hoàn toàn không che giấu ý tứ khinh miệt.

Âm thanh không tính là quá lớn, nhưng cũng không coi là quá nhỏ, những người xung quanh vừa vặn đều có thể nghe được, nàng ta đột nhiên biến sắc mắng chửi người khác, rất nhiều người vẫn còn cảm thấy có chút kinh ngạc, dù sao từ sau khi đến, vị Nam Liên Nhi của Nam Phong quốc này vẫn luôn biểu hiện vô cùng mềm dịu, không có cử động quá mức kích

thích, đột nhiên trở nên kích động như thế, mở miệng mắng chửi người thật sự là ngoài dự đoán mọi người.

"Ah, mẹ, vị đại nương này nhìn có chút quen mắt, có phải chúng ta đã thấy qua tại cửa hiêu hay quán ăn nào hay không?" Một giọng nói non nớt đột nhiên truyền ra từ trong đám người, cực kỳ rõ ràng.

Chỉ thấy Thư Vũ Trạch nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng phẫn nộ, con ngươi màu hổ phách trong suốt như nước, nháy nháy mắt nhìn chăm chăm Nam Liên Nhi bằng ánh mắt vô tội, bước đến gần Nam Liên Nhi thêm hai bước, chu mồm một cái, khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ, dáng vẻ tò mò, đáy mắt còn có mấy phần nghi hoặc, dáng người nho nhỏ phần điều ngọc trác, thật sự là đáng yêu cùng.

"Ừm, hình như là có chút giống, chỉ là con đã nhận lầm người rồi, đại thẩm nhà sát vách có dáng người đẹp hơn cô nương kia! Ngực tương đối đầy đặn hơn, không phải trước đây con cũng đã nói rồi sao, sao bây giờ lại có thể nhận lầm người được chứ!" Thư Nhã Phù cũng quay đầu lại nhìn kỹ Nam Liên Nhi một chút, nhìn nàng ta sắc mặt đã chuyển từ trắng sang xanh từ xanh sang đen rồi chuyển thành trắng, nhếch miệng cười một tiếng, rất trịnh trọng dạy dỗ con trai bảo bối của mình.

Nam Cung Thần cũng nhếch miệng lên, nhìn hai mẹ con diễn trò, nét mặt hai người cực kỳ giống nhau, trong đáy mắt của y thì vô cùng dễ thương, không cầm được cười lên.

Mà mắt của Hồng Lệ cùng Lãnh Minh Thành cũng sắp rớt ra rồi, hai mẹ con này, mắng chửi người cũng rất có đức hạnh, hơn nữa người làm mẹ lại có thể thảo luận vấn đề ngực lớn ngực nhỏ với con trai mà không chút ngại ngùng sao, có người mẹ nào như vậy không chứ? Thật sự không bình thường!

"Người. Hừ, tiện nhân!"

Nam Liên Nhi là một tiểu cô nương chưa tới 20 tuổi, đáng vẻ cứng đang lúc xuân thì, lúc này trước mặt mọi người cư nhiên bị châm chọc vì lớn lên giống mụ bán rau, hơn nữa còn nói nàng không bằng mụ bán rau, đây là châm chọc lớn nhất đối với nàng!

Lúc này mặt của nàng như sắp bốc hỏa, trợn mắt nhìn chăm chăm Thư Nhã Phù, ánh mắt kia hận không thể đâm nàng mấy dao!

Lâm Tuyết Nhi đưa tay lôi kéo ống tay áo Hồng Lệ, có chút ngạc nhiên nhỏ giọng hỏi: "Hồng Lệ tỷ tỷ, sao muội cảm giác An tỷ tỷ cũng quen biết với tỷ tỷ kia, hơn nữa dường như quan hệ không được tốt lắm?"

Lâm Tuyết Nhi có thể cảm thấy rõ ràng hai người kia không hợp nhau, những người khác sao lại không nhìn ra được chứ, mấy người bọn Hồng Lệ cũng vô cùng khiếp sợ, cảm thấy vô cùng kinh ngạc với nữ nhân tên An Thất Thất này, dù sao thì mỗi một quốc gia đều có người người đề cử khác nhau.

Trừ Đông Ly quốc ra, những người đại diện của các nước khác đều đã đến, mà An Thất Thất cũng đã biết hai người trong đó, nhìn quan hệ hình như còn có chút phức tạp.

Ba người từ ba quốc gia khác nhau, Thư Nhã Phù lại biết hai người còn lại, chuyện như vậy đã ngoài dự liệu của mọi người, một người còn lại là Phong Phiêu Tuyết của Huyền Nguyệt quốc bọn họ.

Nam Liên Nhi cắn răng nghiêng lợi, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều phải chuẩn bị tiến về phía Phù Phong đảo, không thể làm loạn được, nếu không sẽ bị hủy bỏ tư cách, hậu quả kia không chỉ một mình nàng có thể gánh được.

"An cô nương quả nhiên xinh đẹp động lòng người, hôm nay may mắn được gặp, thật sự chuyển đi này không tệ rồi!" Phong Phiêu Tuyết mỉm

cười đi tới, nụ cười mang theo vài phần tự nhiên, trên khuôn mặt tinh xảo có chút hiền hòa.

Tốt như vậy sao, hành động giống như hoàn toàn xóa bỏ hiềm khích lúc trước, ngược lại khiến Thư Nhã Phù phải chú ý nhiều hơn, nữ nhân này có thể đem tất cả mọi chuyện che giấu phía sau nụ cười chúng tỏ rất có tâm cơ, thứ người như thế so với Nam Liên Nhi là người trực tiếp thẳng thắn thì càng cần phải chú ý nhiều hơn.

Liếc mắt nhìn con chồn nhỏ nằm trên bả vai Thư Vũ Trạch, chắc hẳn Phong Phiêu Tuyết cũng đã nhận ra thân phận của nàng, dù sao thân phận của Cảnh Phong cũng chỉ là nàng, một trong những phân thân, cũng không có làm dịch dung quá nhiều, hiện tại cộng thêm Bạch Cầu cũng ở đây, nên có thể nhận ra thân phận ngay được.

"Phong tiểu thư, nhìn nàng hình như gầy hơn, nên chú ý nghỉ ngơi nhiều mới phải!" Thư Nhã Phù khẽ mỉm cười, nhíu mày nhìn thường Phong Phiêu Tuyết Phiêu như nhìn hảo tử muội bình, nói chuyện hỏi thăm nhau.

Lâm Tuyết Nhi miệng vừa mở thật to còn chưa có khép lại, hiện tại coi như nàng đã hiểu, thì ra An tử tử đều biết tất cả mấy người dự tuyển vị trí Thánh nữ khác, về phần quan hệ như thế nào nàng không được rõ lắm, nhưng người quen biết với nhiều người của những quốc gia khác như vậy, thật là không đơn giản.

chớp mắt một cái lại nói với người khác cùng nàng là người xa lạ.

Quả nhiên nhiên là đang mang thù! Phượng Linh Nhi hơi híp mắt lại, trong mắt chợt lóe lên.

"Hừ, tiện nhân không biết xấu hổ!" Nam Liên Nhi ở một bên nhìn thấy hừ lạnh một tiếng, âm thanh hoàn toàn không che giấu ý tứ khinh miệt.

Âm thanh không tính là quá lớn, nhưng cũng không coi là quá nhỏ, những người xung quanh vừa vặn đều có thể nghe được, nàng ta đột nhiên biến sắc mắng chửi người khác, rất nhiều người vẫn còn cảm thấy có chút kinh ngạc, dù sao từ sau khi đến, vị Nam Liên Nhi của Nam Phong quốc này vẫn luôn biểu hiện vô cùng mềm dịu, không có cử động quá mức kích thích, đột nhiên trở nên kích động như thế, mở miệng mắng chửi người thật sự là ngoài dự đoán mọi người.

"Ah, mẹ, vị đại nương này nhìn có chút quen mắt, có phải chúng ta đã thấy qua tại cửa hiêu hay quán ăn nào hay không?" Một giọng nói non nớt đột nhiên truyền ra từ trong đám người, cực kỳ rõ ràng.

Chỉ thấy Thư Vũ Trạch nghiêng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng phấn nộn, con ngươi màu hồ phác trong suốt như nước, nháy nháy mắt nhìn chằm chằm Nam Liên Nhi bằng ánh mắt vô tội, bước đến gần Nam Liên Nhi thêm hai bước, chu mỏ một cái, khuôn mặt đầy vẻ nghi ngờ, dáng vẻ tò mò, đáy mắt còn có mấy phần nghi hoặc, dáng người nho nhỏ phấn điêu ngọc trác, thật sự là đáng yêu cùng.

"Ừm, hình như là có chút giống, chỉ là con đã nhận lầm người rồi, đại thẩm nhà sát vách có dáng người đẹp hơn cô nương kia! Ngực tương đối đầy đặn hơn, không phải trước đây con cũng đã nói rồi sao, sao bây giờ lại có thể nhận lầm người được chứ!" Thư Nhã Phù cũng quay đầu lại nhìn kỹ Nam Liên Nhi một chút, nhìn nàng ta sắc mặt đã chuyển từ trắng sang xanh từ xanh sang đen rồi chuyển thành trắng, nhếch miệng cười một tiếng, rất trịnh trọng dạy dỗ con trai bảo bối của mình.

Nam Cung Thần cũng nhếch miệng lên, nhìn hai mẹ con diễn trò, nét mặt hai người cực kỳ giống nhau, trong đáy mắt của y thì vô cùng dễ thương, không cầm được cười lên.

Mà mắt của Hồng Lệ cùng Lãnh Minh Thành cũng sắp rớt ra rồi, hai mẹ con này, mắng chửi người cũng rất có đức hạnh, hơn nữa người làm mẹ lại

có thể thảo luận vấn đề ngực lớn ngực nhỏ với con trai mà không chút ngại ngùng sao, có người mẹ nào như vậy không chứ? Thật sự không bình thường!

"Người. Hừ, tiện nhân!"

Nam Liên Nhi là một tiểu cô nương chưa tới 20 tuổi, đáng vẻ cứng đang lúc xuân thì, lúc này trước mặt mọi người cư nhiên bị châm chọc vì lớn lên giống mụ bán rau, hơn nữa còn nói nàng không bằng mụ bán rau, dien+dan+le+quy+don+com đây là châm chọc lớn nhất đối với nàng!

Lúc này mặt của nàng như sắp bốc hỏa, trợn mắt nhìn chằm chằm Thư Nhã Phù, ánh mắt kia hận không thể đâm nàng mấy dao!

Lâm Tuyết Nhi đưa tay lôi kéo ống tay áo Hồng Lệ, có chút ngạc nhiên nhỏ giọng hỏi: "Hồng Lệ tỷ tỷ, sao mọii cảm giác An tỷ tỷ cũng quen biết với tỷ tỷ kia, hơn nữa dường như quan hệ không được tốt lắm?"

Lâm Tuyết Nhi có thể cảm thấy rõ ràng hai người kia không hợp nhau, những người khác sao lại không nhìn ra được chứ, mấy người bọn Hồng Lệ cũng vô cùng khiếp sợ, cảm thấy vô cùng kinh ngạc với nữ nhân tên An Thất Thất này, dù sao thì mỗi một quốc gia đều có người người đề cử khác nhau.

Trừ Đông Ly quốc ra, những người đại diện của các nước khác đều đã đến, mà An Thất Thất cũng đã biết hai người trong đó, nhìn quan hệ hình như còn có chút phức tạp.

Ba người từ ba quốc gia khác nhau, Thư Nhã Phù lại biết hai người còn lại, chuyện như vậy đã ngoài dự liệu của mọi người, một người còn lại là Phong Phiêu Tuyết của Huyền Nguyệt quốc bọn họ.

Nam Liên Nhi cắn răng nghiêng lợi, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều phải chuẩn bị tiến về phía Phù Phong đảo, không thể làm loạn được, nếu

không sẽ bị hủy bỏ tư cách, hậu quả kia không chỉ một mình nàng có thể gánh được.

"An cô nương quả nhiên xinh đẹp động lòng người, hôm nay may mắn được gặp, thật sự chuyến đi này không tẻ rồi!" Phong Phiêu Tuyết mỉm cười đi tới, nụ cười mang theo vài phần tự nhiên, trên khuôn mặt tinh xảo có chút hiền hòa.

Tốt như vậy sao, hành động giống như hoàn toàn xóa bỏ hiềm khích lúc trước, ngược lại khiến Thư Nhã Phù phải chú ý nhiều hơn, nữ nhân này có thể đem tất cả mọi chuyện che giấu phía sau nụ cười chúng tỏ rất có tâm cơ, thứ người như thế so với Nam Liên Nhi là người trực tiếp thẳng thắn thì càng cần phải chú ý nhiều hơn.

Liếc mắt nhìn con chồn nhỏ nằm trên bả vai Thư Vũ Trạch, chắc hẳn Phong Phiêu Tuyết cũng đã nhận ra thân phận của nàng, dù sao thân phận của Cảnh Phong cũng chỉ là nàng, một trong những phân thân, cũng không có làm dịch dung quá nhiều, hiện tại cộng thêm Bạch Cầu cũng ở đây, nên có thể nhận ra thân phận ngay được.

"Phong tiểu thư, nhìn nàng hình như gầy hơn, nên chú ý nghỉ ngơi nhiều mới phải!" Thư Nhã Phù khẽ mỉm cười, nhíu mày nhìn thường Phong Phiêu Tuyết Phiêu như nhìn hảo tử muội bình, nói chuyện hỏi thăm nhau.

Lâm Tuyết Nhi miệng vừa mở thật to còn chưa có khép lại, hiện tại coi như nàng đã hiểu, thì ra An tử tử đều biết tất cả mấy người dự tuyển vị trí Thánh nữ khác, về phần quan hệ như thế nào nàng không được rõ lắm, nhưng người quen biết với nhiều người của những quốc gia khác như vậy, thật là không đơn giản.

Lâm Tuyết Nhi miệng vừa mở thật to còn chưa có khép lại, hiện tại coi như nàng đã hiểu, thì ra An tử tử đều biết tất cả mấy người dự tuyển vị trí Thánh nữ khác, về phần quan hệ như thế nào nàng không được rõ lắm,

những người quen biết với nhiều người của những quốc gia khác như vậy, thật là không đơn giản.

"Lên thuyền! Mọi người y theo tấm bảng gỗ ta phát lúc nãy lên thuyền, không có tấm bảng gỗ là không được lên thuyền! Được rồi, tất cả theo đó mà làm!"

Hai nam nhân từ trên thuyền đi xuống, chính là hai nam tử đi cùng Hồng Trần lúc trước, lúc hai người đi xuống, cao giọng tuyên bố, mà mấy thuyền bè còn lại đông đảo thị vệ cũng đi theo xuống, nhìn dáng vẻ đều là hộ vệ Phù Phong đảo.

"Hừ, chờ khi chuyện Phù Phong đảo xong rồi, ta lại người tìm người tính sổ! Phù Phong đảo cũng không phải là người nào cũng có thể đi, đừng tưởng rằng người đi theo người của Lãnh gia tới mà có thể đi được!" Nam Liên Nhi hừ lạnh một tiếng, lập tức lên thuyền trước tiên, đi lên thuyền trước rồi nhìn Thư Nhã Phù giều cột một hồi.

"Nhìn ta giống như dựa vào Lãnh gia mà lặn lội đến đây sao?" Thư Nhã Phù sờ sờ lỗ mũi, cười hì hì nhìn Nam Cung Thần, hỏi.

"Đúng, rất giống đấy!" Nam Cung Thần thông dong ưu nhã vuốt ống tay áo, tự nhiên mỉm cười nói.

"Hừ, ta quyết định không dẫn người đi theo!" Thư Nhã Phù xoay đầu đi qua, nghĩa chánh ngôn từ, bộ mặt phớt tỉnh hạ quyết định nói.

Nam Cung Thần mỉm cười, ánh mắt dịu dàng cương chịu chăm chú rơi vào trên người của Thư Nhã Phù, ánh mắt kia nóng rực mà trần trụi, hoàn toàn không che giấu ý tứ trong đó, vẻ mặt giống như đói khát đã lâu nay thấy được thức ăn, một lát sau Thư Nhã Phù cũng không chịu nổi ánh mắt của hắn, cười nếu giống như hồ ly nói: "Nếu như nàng không muốn ngày mai không xuống giường được, ta sẽ không ngại thời gian âu yếm nàng trên giường lâu hơn một chút!"

Đối với Nam Cung Thần không biết xấu hổ, Thư Nhã Phù đã không có cái gì ngạc nhiên, hơn nữa người này thỉnh thoảng lại dùng sắc dụ nàng, tuyệt đối không có một chút cố kỵ, nàng hoài nghi tại sao lúc trước nàng lại chọn lựa một người như vậy?

Thư Vũ Trạch che miệng cười trộm, Bạch Cầu bên kia đứng trên bả vai cậu cũng dùng móng vuốt che miệng mình, một người một con chồn cùng một dạng cười trộm.

"Cha ời, cha tính làm thế nào để mẹ không xuống giường được vậy?" Gương mặt Thư Vũ Trạch mê mang cùng hồn nhiên vô tội, đem hình tượng của một đứa bé ngoan ham học hỏi biểu hiện vô cùng tinh tế!

"Trẻ con đừng hỏi nhiều! Về sau hỏi nương tử người đi, nàng sẽ nói cho người biết thế nào xuống giường không được!" Thư Nhã Phù một hơi thiếu chút nữa không có thở, nhìn Nam Cung Thần mắt bộ dáng cười mỉ mỉ, thần sắc này giống như sắp nói ra điều gì đó kinh người, nàng chỉ sợ yêu nghiệt này không chỉ nói ra cái gì kinh người, vội vàng vượt lên trước ngăn lời hấn muốn nói.

Chỉ là mới vừa nói xong, Thư Nhã Phù liền hối hận, cái nàng vừa nói có thể gọi là trả lời được sao! Đây là hậu quả của việc nói chuyện mà không dùng đại não, bi kịch của việc nói loạn! Xem bộ dạng người chung quanh cười nghiêng trước ngửa sau một chút, nàng cũng biết mình đã không còn mặt mũi gì nữa rồi.

Cái này nàng cũng chỉ có thể cảm tạ Nam Cung Thần một cái, kể từ lúc ở cùng hắn, nàng cảm giác da mặt mình càng ngày càng dày, mặc dù trước kia cũng không mỏng!

"Tiểu Trạch Trạch bảo bối, khi nào có thời gian ta sẽ nói cho con biết là như thế nào!" Lão già cười ở bên cạnh là khoa trương nhất, khí chất cô gái

đã hoàn toàn biên mất rồi, chống nạnh cười lớn khiến tất cả người mơ ước làm nữ thần bể tan tành.

"Người nào nói thêm nữa một câu, cũng đừng mong đi Phù Phong đảo! Hừ!" Thư Nhã Phù ném lại một câu, rồi bước lên trên thuyền trước, dù sao thì bây giờ những người khác hầu như đã lên thuyền hết rồi, bọn họ hình như cũng là những người cuối cùng lên thuyền.

"An cô nương, xin lấy lệnh bài ra!"

"Cho! Lệnh bài kia nhưng cho người xem, sẽ không có lỗi đi, mặc dù phía trên có chút đồ không tốt lắm, nhưng vẫn có thể sử dụng đúng không?!" Thư Nhã Phù nhú mày mỉm cười nhìn về phía nam nhân không có đưa tay cầm lệnh bài, đáy lòng lại ranh mãnh, nhưng bề ngoài thì cười híp mắt nói.

Nam nhân Kiểm tra lệnh bài, trước đó sẽ cẩn thận kiểm tra tất cả mọi người, chỉ là đến Thư Nhã Phù lại không có đưa tay ra cầm, nhìn dáng vẻ có chút cố kỵ!

Chỉ sợ hẳn cũng biết trên lệnh bài bị hạ một chút đồ, cho nên mới không có đưa tay đi lấy!

Chỉ thấy Thư Nhã Phù mới vừa nói xong, thân thể nam nhân kia dừng lại, sắc mặt có chút xấu hổ cùng khó coi, nhưng cuối cùng cũng khôi phục như không có chuyện gì, nhường đường cho mấy người bọn họ lên thuyền.

Nam Liên Nhi đang định quay đầu nhìn đám người An Thất Thất nói chuyện cười, lại không nghĩ rằng thấy Thư Nhã Phù đưa ra một lệnh bài, tất cả mấy người còn lại sau lưng cũng không có gì đưa ra cả liền mà có thể cùng nhau lên thuyền, lập tức trừng mắt, bất mãn kêu lên: "Mấy người bọn họ đều không có tấm gỗ, tại sao có thể lên thuyền!"

Nàng thét một tiếng chói tai lập tức khiến người chung quanh đều quay lại, đưa mắt nhìn mấy người đang lên thuyền.

Tất cả bọn họ đều phải trải qua tuyển chọn nghiêm khắc mới có thể đi Phù Phong đảo, mà bây giờ có người không trình ra được tấm gỗ đã phát trước đó mà có thể lên thuyền, chuyện này trong mắt mọi người đều không công bằng, lập tức ánh mắt của mọi người đều có chút quái dị, đặc biệt là đều tập trung ở trên người của nữ nhân áo đỏ đi đầu, bọn họ cũng nhìn ra được, nữ nhân này là người dẫn đầu.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Đại Kết Cục 1

Trên bến tàu, các đơn vị thuyền bè, tất cả các thuyền lớn nhỏ khác đều tập trung xung quanh chiếc thuyền lớn này, chiếc thuyền lớn này đã neo đậu tại đây được mấy ngày rồi, khiến cả đám người chèo thuyền đều vô cùng hiếu kỳ đến tột cùng là nhà ai thuyền bè.

Cho đến hôm nay, khi một nhóm lại một nhóm người lên thuyền, tất cả mọi người đều đến bằng đoàn xe sang trọng, cùng với các cô gái xinh đẹp ăn mặc cao quý, đáy lòng càng thêm hâm mộ hơn mấy phần, điều này không phải những người dân bản tiện như bọn họ có thể tiếp xúc được.

Ánh mặt trời ấm áp, chiếu lên trên người làm cảm thấy ấm áp, chỉ là bờ biển này không thể so với những nơi khác, gió biển không ngừng gào thét, làm cho tóc của mỗi người đều bay lên tán loạn, mà trong đám người ấy, nữ nhân mặc y phục đỏ, đứng ở bên bến tàu đang đi lên, nhận lấy cái nhìn chăm chú của tất cả mọi người.

Thư Nhã Phù nhướng mày cười yếu ớt, tầm mắt ngạo nghễ mà bén nhọn quét qua toàn bộ người trên thuyền, nói: "Không phải ta có lệnh bài, chúng tôi lên thuyền với tư cách như thế nào, hình như đây không phải là chuyện các người nên quan tâm, cũng không phải là chuyện các người có thể chen vào tay, dù sao đây là chuyện Sứ giả Phù Phong đảo đã quyết định, vị huynh đệ này ta nói có đúng hay không !"

Cuối cùng, Thư Nhã Phù đưa mắt nhìn nam nhân vừa mới kiểm tra lệnh bài, đem vấn đề ném cho hắn.

Lệnh bài là bọn hăn cho, huống chi hiện tại tất cả mọi người chăm chú nhìn nàng, nàng cũng không ngại đem lệnh bài vứt ra để cho bọn họ được nhìn một lần, nhưng nàng không cần thiết giải thích với những người này, có tư cách hay không là của nàng chuyện, cùng bọn họ có quan hệ gì.

Chuyện này với nàng không có một chút quan hệ, nàng cũng chẳng muốn lãng phí môi lưỡi.

Nam Cung Thần mỉm cười nhìn cô gái trước mắt, tính khí nóng nảy như vậy, vừa thẳng thắn lại có sự kiên trì của bản thân, luôn có thể dễ dàng hấp dẫn tầm mắt của mọi người, nữ nhân này chính là vương phi của hăn.

Tùy ý mỉm cười, không quan tâm cách nhìn của những người khác, chỉ theo đuổi việc mình muốn làm không thẹn với lòng, lúc ở Nam Phong quốc là như thế này, đến Huyền Nguyệt nước cũng như vậy, bây giờ đi Phù Phong đảo cũng như vậy, nàng không như mấy tiểu thư khuê các kia, thế giới của nàng không chỉ gói gọn trong đình viện nhỏ gọn, thế giới của nàng còn có, có thể cùng hăn nắm tay nhau đi đến khắp nơi ngắm nhìn phong cảnh.

Gió biển thổi bay y phục đỏ của nữ nhân kia, ống tay áo tung bay, đan xen vào đó là mấy nhánh tóc đen nhánh, ngay khoảnh khắc ấy, khoảng không gian trên bến tàu như sáng lên, nàng tùy ý mỉm cười càng làm cho người khác không dời mắt được.

Nam Liên Nhi trên thuyền, cẩn rằng nghiêng lợi nhìn ánh mắt những người chung quanh đang nhìn Thư Nhã Phù, đáy lòng càng thêm phần hận, trong lòng nàng vốn đã không vừa ý với nữ nhân trước mặt này, nhưng không ngờ nàng ta lại còn xuất hiện ở nơi này, cũng sẽ đi Phù Phong đảo.

"Nàng ấy nói không sai, lệnh bài trên người nàng ấy là do chúng tôi phát, mấy người bọn họ đều có thể cùng lên thuyền, nếu như còn có người nào ý kiến trực tiếp xuống thuyền, không người nhất định cũng có người

khác đi!" Nam nhân lạnh giọng quát lên, không có một chút tình cảm và thể diện nói.

"Hừ, coi như người đi Phù Phong đảo thì thế nào, người cũng chỉ đi cùng với người của Lãnh gia, cũng vô ích, chờ ta làm Thánh nữ Phù Phong đảo, ta tuyệt đối sẽ làm cho người sống không bằng chết!" Nam Liên Nhi dữ tợn nhìn nàng chăm chăm, tay đã nắm thành quả đấm càng nắm chặt hơn.

"Dĩ nhiên, nếu như người có thể có khả năng làm như lời nói!" Thư Nhã Phù nghe được lời của nàng..., hoàn toàn không để ý cười một tiếng, xoay người tiếp tục lăm bằm, "Nếu như người như người có thể lên làm Thánh nữ, ta đoán người ở Phù Phong đảo đều mắt mù!"

Âm thanh không lớn không nhỏ, người chung quanh vừa lúc có thể nghe được rõ ràng, trong đó cũng bao gồm Nam Liên Nhi!

"Hừ!"

"Mẹ, lời nói nhỏ của mẹ có chút lớn, người khác đều nghe được rồi!" Thư Vũ Trạch ở bên cạnh cười trộm nói, gương mặt hồn nhiên vô tội, cũng khiến rất nhiều người hiện lên một chút hảo cảm.

"Con trai, mẹ có nói cái gì sai sao, không có, mẹ của con chỉ nói những lời thật mà thôi, lại không sợ người khác nghe được, nói lớn tiếng chính là nói lớn tiếng!" Thư Nhã Phù cười hì hì nói theo, hoàn toàn không quan tâm nét mặt trắng xanh của Nam Liên Nhi bên cạnh.

"Hoàng thượng, An Thất Thất kia có phải là Thư Nhã Phù, Tề vương phi Đông Ly quốc hay không?" Nam nhân đứng sau lưng Phượng Linh Nhi nhỏ giọng hỏi.

"Đúng, không cần lộ ra, nếu nàng có thể tới nơi này, hiển nhiên là cũng có một chút khả năng, chúng ta đi Phù Phong đảo còn không biết sẽ gặp

phải cái gì, tất cả đều cẩn thận một chút!" Phượng Linh Nhi nhẹ giọng giao phó.

"Vâng, bệ hạ!"

Phượng Linh Nhi quay đầu tiếp tục nhìn nữ nhân áo đỏ kia, ban đầu nhìn thấy, nàng cũng biết nàng ta không phải một người bình thường, không có cô gái nào sẽ có khí phách cùng khả năng như vậy, huống chi nàng còn bắt được lòng của Tề vương Đông Ly quốc, nam nhân ấy không phải một nữ nhân tùy tiện tiện là có thể nắm giữ được lòng của hắn.

Mặc dù ban đầu, nàng cũng có tự hỏi chính mình có hối hận không, nàng tin chắc mình sẽ không hối hận, dù sao đi lên ngôi vị hoàng đế mới là mục đích của nàng, hành động như vậy để con đường sau này thuận lợi hơn thì có cái gì để hối hận chứ, duy nhất để cho nàng có chút hối hận chính là, không để cho Tề vương Đông Ly quốc cùng Thư Nhã Phù vui thân ở bên trong băng tuyết của Bắc Việt quốc.

Đông Ly quốc có sự tồn tại của hắn, đó chính là một uy hiếp!

.....

Thuyền bè từ từ khởi động, tiến về nơi tất cả mọi người đều nói qua, nhưng cho tới nay chưa từng đi Phù Phong đảo, con đường phía trước như thế nào, bọn họ ai cũng không biết, nhưng trong lúc đối mặt với khoảng không mênh mông rộng lớn ở biển cả, không chỉ có cảm giác trống trải mà còn có nghi ngờ!

Thư Nhã Phù đứng trên bon tàu mờ mịt nhìn biển rộng, thậm chí có một chút ảo giác, giống như đã quay lại thời đại của mình trước đây, không còn phải phân tranh đấu đá nhau, không còn những cái chết kỳ quái như cổ đại, đáy mắt càng trở nên mơ hồ, hắn là nhìn biển rộng mênh mông nên thần trí có chuyển biến như vậy.

"Nghĩ gì thế!" Bàn tay được một bàn tay khác, vô cùng quen thuộc nắm lấy, Thư Nhã Phù mới vừa chợt phục hồi lại tinh thần.

"Không có gì, nhìn biển rộng lớn như vậy thấy rất có cảm xúc!" Thư Nhã Phù quay đầu lại nhìn, chống lại ánh mắt Nam Cung Thần, nhẹ giọng cười nói.

Đối với Nam Cung Thần, không phải là không thể nói, chỉ là nàng vẫn chưa biết nên nói chuyện này với hắn như thế nào, dù sao chuyện linh hồn xuyên qua như vậy, thật sự là làm cho người ta có chút khó tin, mà còn ở ngay thời đại của Nam Cung Thần này, nàng không thể xác định mình có bị xem là quỷ hay không.

Mặc dù tin tưởng hắn, nhưng nàng vẫn chưa nghĩ đến nên nói với hắn như thế nào, thật ra thì nàng không phải là Thư Nhã Phù, ở thế kỷ hai mươi một nàng chỉ là một bác sĩ mà thôi, nhưng đó là chuyện hoàn toàn khác so với nơi này.

Nếu như theo lời của nàng mà nói..., e là sẽ không ai tin tưởng! Dù sao thì chuyện này rất thần bí!

Nam Cung Thần cũng không muốn nói, dáng vẻ mới vừa rồi của nàng như nhìn xa xôi, bất cứ lúc nào cũng có thể bay theo gió, cho nên vừa rồi hắn mới vội vàng lên tiếng gọi nàng, lại đưa tay kéo nàng về, cũng cho mình một chút cảm giác chân thật.

"Nếu nàng thích thì sau này chúng ta thường đến đây là được, không có việc gì thì ra biển một chuyến không phải là chuyện không thể!" Nam Cung Thần đưa tay nắm chặt tay của nàng, dịu dàng nói.

Ánh mặt trời chiếu lên người của Nam Cung Thần, mặc dù biểu tình hiện giờ trên mặt của hắn cũng như ngày thường, nhưng chỉ một ánh mắt cũng đủ làm cho người ta chìm mê trong đó, một thân ung dung càng làm cho những người khác tò mò thân phận của hắn đến tột cùng là như thế nào.

Thư Nhã Phù nhìn ánh mắt của hắn, miệng như quở sai Thần Sứ mà hỏi: "Nếu như ta nói, ta không phải Thư Nhã Phù, ngươi sẽ làm sao?"

Tròng mắt Nam Cung Thần khẽ nheo lại, nhìn Thư Nhã Phù đột nhiên đưa ra câu hỏi như vậy, đưa tay ra gõ đầu nàng một cái, khẽ cười nói: "Cái người này, trong đầu nàng đang chứa cái gì vậy, nàng chính là nàng, lại còn có thể là ai, ta không phải quản nàng có phải là Thư Nhã Phù hay không, dù sao thì vương phi của ta là nàng thì được rồi!"

Nàng chính là nàng! Mặc kệ có phải là Thư Nhã Phù hay không, dù sao vương phi của ta là nàng thì được rồi!

Một câu nói, đã thể hiện vô cùng rõ ràng ý tứ của hắn, mặt mày Thư Nhã Phù lập tức hớn hở, nàng rất hài lòng với đáp án này, Nam Cung Thần có lẽ sẽ nghĩ đến một ít gì đó, nhưng đã có đáp án này của hắn, như vậy là đủ rồi, có lẽ sẽ có một ngày nào đó nàng sẽ đem tất cả chuyện này nói cho hắn biết!

"Xèo xèo chi."

Lại nói cũng có thú vị, sau khi Bạch Cầu lên thuyền, cả người liền trở nên mềm mại nép mình trong ngực của Thư Vũ Trạch, dáng vẻ mềm oặt hoàn toàn nản, theo Thư Vũ Trạch phiên dịch lời nói của Bạch Cầu thì đó chính là Bạch Cầu bị say tàu rồi, đầu choáng váng không thoải mái, cần an ủi!

Nghe Bạch Cầu không còn hơi sức nói chuyện nữa, cặp mắt "Trình Mộng Nhi" lão già một bên cũng chợt sáng lên, ngồi xổm trước mặt của Bạch Cầu, nỗ lực đem gương mặt chính mình tiến tới trước mặt của Bạch Cầu, tràn đầy lấy lòng cùng thương lượng với Bạch Cầu: "Ta nói này Bạch Cầu thân ái, thân người không thoải mái đúng không, có cần ta cho người một chút thuốc uống không, nên biết ta là thần y, trị liệu cho người khẳng định tinh thần người lập tức phấn chấn lên."

Thư Nhã Phù im lặng liếc mắt, nói dễ nghe như vậy, thật ra thì mục đích không phải là muốn đem Bạch Cầu về làm thí nghiệm sao! Gần đây hình như lão già lại đẩy lên các loại hứng thú, hơn nữa hứng thú đối với Bạch Cầu vẫn luôn thật lớn.

"Phốc ——!"

Bạch Cầu lắc đầu một cái, tiếp tục co người trong ngực của Vũ Trạch, đem cái mông béo béo mập mập để lại cho lão già, vẫn còn rất phối hợp thả một rắm thúi! Âm thanh không lớn không nhỏ, mấy người các nàng người rất không đúng dịp nghe được.

Lão già vốn dựa vào rất gần Bạch Cầu, rắm vừa rồi thả ngay lão, khuôn mặt vốn đang tươi cười lập tức cứng ngắt ở tại chỗ.

"Ha ha ha ha! Người cũng có hôm nay, may mắn Bạch Cầu không bắn nước tiểu về phía người, nếu không thì người sẽ không gặp cái rắm thúi thường như vậy thôi!" Thư Nhã Phù vô cùng không nể mặt cười lớn, chọc cho một số người chung quanh họ đều nghi hoặc nghiêng đầu nhìn sang.

"Liễu Trì có nói dạo gần đây Bạch Cầu thông khí không được thuận lợi cho lắm, xem ra Trình Mộng Nhi cô nương quả nhiên là thuốc đến bệnh trừ!" Nam Cung Thần vỗ nhẹ ống tay áo, mỉm cười nói.

Sắc mặt lão già lập tức liền thay đổi có chút khó nhìn, Bạch Cầu đối với Tiểu Trạch Trạch là bảo bối, ý định cho thuốc của lão cuối cùng cũng chỉ có thể thu lại, thật vất vả hôm nay có được cơ hội này, mà lại bị thả rắm ngay mặt nữa, rõ là. Thật là!

Đem tất cả tức giận trút lên người của Nam Cung Thần, lão già liếc mắt nhìn mọi người xung quanh, lập tức nước mắt đảo quanh hốc mắt, hia mắt dầm lệ nhìn Nam Cung Thần, buồn bã nói: “Công tử, chàng nhẫn tâm bỏ ta cùng đứa nhỏ trong bụng sao? Dù chàng không muốn đứa bé này như thế nào đi nữa, thì nó cũng là cốt nhục của chàng.”

Thư Nhã Phù không ngờ lão già lại nói như vậy, thiếu chút nữa bật cười lớn. Liếc mắt nhìn Nam Cung Thần ở bên cạnh vẫn trấn định như cũ, vốn muốn nhìn xem hắn có sắc mặt như thế nào, nhưng không ngờ là một bộ dạng công tử cao nhã, vẫn không nhúc nhích như cũ.

Mấy người Lãnh gia bên kia, sắc mặt mỗi người đều quái dị, diễndàn❀lê❀quýđôn dù sao thì Trình Mộng Nhi cũng là nữ thần của Huyền Nguyệt quốc, được nhiều người tôn sùng, bây giờ tự nhiên lại có quan hệ với nam nhân, đây là một chuyện lớn, làm mọi người muốn rút mắt kính, dĩ nhiên, nếu bọn họ có mắt kính để rút.

Lãnh Minh Thành khẽ cau mày, nhỏ giọng với nói Hồng Lệ: "Vị kia không phải là phu quân của An cô nương sao, sao lại có quan hệ mờ ám với Trình tiểu thư chứ?"

Đầu óc Hồng Lệ cũng mơ hồ, liếc mắt nhìn Thư Nhã Phù đang cười rạo rỡ, cũng rất hiếu kỳ, phu quân của mình và một cô gái quyến rũ khác đang ở chung một chỗ, nàng là vợ sao lại không để ý chút nào, lại còn có thể cười giống như rất vui vẻ.

Lập tức lắc đầu một cái, nhỏ giọng nói: "Ai biết được, mấy người bọn đi cùng nhau, quan hệ như thế nào ta cũng không rõ!"

"Công tử, thiếp biết rõ chàng cùng phu nhân đều không thích thiếp, nhưng mà thiếp cũng không hy vọng xa vời những thứ khác, chỉ là thiếp có một hi vọng duy nhất là có thể giữ lại đứa nhỏ này!" Lão già diễn y như thật, diễm đạm đáng yêu lau nước mắt, lời nói dịu dàng nhỏ nhẹ, khiến cả đám nam nhân rất đau lòng.

Chỉ là một đoá "Kiều hoa" như vậy, nam nhân đắc thủ kia lại hoàn toàn không muốn hợp tác, chuyện này đối với những người khác là một loại đả kích.

Người cần lại không có, còn tên nam nhân bày thì bày ra vẻ mặt ghét bỏ, hiện tại lại cùng nữ nhân áo đỏ bên cạnh thân thiết nắm tay đứng chung một chỗ, nhìn một cái cũng biết không phải là đồ tốt.

Nam Cung Thần làm sao có thể ở thế hạ phong được chứ, mặt thú vị nhìn lão thần y diễn trò, nhìn say sưa ngon lành, chỉ chốc lát sau, mới vừa khoan thai mở miệng: "Vị cô nương này, nàng xác định đứa bé trong bụng cô là của ta sao?"

"Công tử, cho dù chàng không muốn đứa bé này, nhưng chàng cũng không thể phủ nhận như vậy, chính vào buổi tối hai tháng trước." Bây giờ lão già rất muốn bôi nhọ Nam Cung Thần, 'nàng' chính là muốn cho hắn mất thể diện, dù thế nào đi nữa thì 'nàng' nhìn người này chính là không vừa mắt, hừ, cư nhiên len lén quyến rũ đồ đệ bảo bối nhà hắn, tội không thể tha!

"Hai tháng trước! Thì ra là như vậy, chẳng qua là trí nhớ của ta không tốt lắm, hai tháng trước chúng ta lúc nào thì có ** cả đêm như vậy, người tới nói cho Bản công tử biết như thế nào đi?" Nam Cung Thần hoàn toàn là vững như sơn, khoan thai tùm tùm đối mặt.

"Phụ thân con thật là tài tình, còn ** cả đêm, cười chết ta rồi!" Thư Vũ Trạch đột nhiên nói lên, hì hì một tiếng bật cười.

"Phốc! Khụ khụ khụ, con trai, chúng ta đi vào bên trong nghỉ ngơi, đừng quấy rầy hai người bọn hoài niệm cái đó ** cả đêm!" Thư Nhã Phù đưa tay ôm lấy con trai bảo bối của mình, hai mẹ con ở chung một chỗ cười trộm.

Cho là ôm lấy Vũ Trạch, Thư Nhã Phù đã bị Vũ Trạch chặn lại, cộng thêm bởi vì cố nén cười có được điểm khổ cực, bả vai Thư Nhã Phù càng thêm run lên, thoát nhìn liền hình như là đang khóc.

"Thì ra là nam nhân của nàng lại có quan hệ với Trình tiểu thư, An cô nương bây giờ là bị chê?" Nam Liên Nhi ở một bên chê cười, đáy lòng rất

hả hê.

Mặc dù nữ nhân này đã đổi một khuôn mặt khác, nhưng con trai của nàng ta nàng vẫn nhận ra được, tự nhiên sẽ biết nàng chính là An Thất Thất, chỉ là không ngờ nữ nhân xấu xí trước đây lại có cái bộ dáng xinh đẹp như vậy, điều này càng làm cho nàng cảm thấy không thuận mắt.

Có Vũ Trạch ở nơi này, muốn xem thấu diện mạo thực sự của Thư Nhã Phù cũng không khó, bọn họ chỉ biết nàng là An Thất Thất, Cảnh Phong, nhưng không hề biết thật ra thì nàng chính là Tề vương phi Đông Ly quốc.

"Xấu xí, người nói cái gì đấy, bảo bối nhà ta lúc nào thì đến phiên nha đầu xấu xí nhà người giáo huấn! Cũng không tự mình soi gương, xem xem bản thân có đức hạnh gì, lại dám nói xấu bảo bối nhà ta! Muốn trở nên xấu xí hơn một chút ta có thể giúp người!"

Đồ đệ mà lão già yêu quý nhất là nàng, bây giờ nghe Nam Liên Nhi nói như vậy, vốn đang là Trình Mộng Nhi tiểu thư hoa lê đầm mưa mềm mại, lập tức biến thành một hắc quả phụ, hung tợn nhìn chăm chăm nữ nhân vừa hả hê giễu cợt Thư Nhã Phù .

Tất cả mọi người sững sờ nhìn một màn đầy lịch tẻ, hình như có chút không biết biến chuyển, nhất là người của Huyền Nguyệt quốc, càng có một loại cảm giác như bị mắt mù, nữ nhân này. Xác định thật sự là Trình Mộng Nhi nổi tiếng khắp cả Huyền Nguyệt quốc đây sao?

Không phải đâu!

"Quả nhiên! Bộ mặt thật đã lộ rồi !" Lâm Tuyết Nhi cười trộm le lưỡi nói thầm.

Mấy người Lãnh Minh Thành cùng với Lâm Tuyết Nhi, bởi vì ở Lãnh gia cùng nhóm người Thư Nhã Phù cũng có qua lại tương đối thân mật, nên khi thấy được bộ mặt thật hung dữ của lão già, lúc này cũng không có ngạc

nhiên là mấy, nhìn vẻ mặt những người khác ngây ngô, mới vừa cảm thán bộ dạng ban đầu bản thân cũng không có luống cuống như vậy.

"Còn có, 3 tháng nữa chúng ta thì sẽ đến Phù Phong đảo, trong thời gian này sẽ đi qua không ít địa phận của Hải Tặc, hi vọng các vị có thể nghỉ ngơi dưỡng sức!" Hồng Trần dẫn đầu một nhóm người từ trong khoang thuyền đi ra, nhìn một nhóm người và không khí có chút quái dị, lạnh giọng nói.

Hải Tặc!

Điều này từ lúc chuẩn đi cho đến giờ bọn họ chưa từng nghĩ đến, dù sao người trên đại lục đều không có bao nhiêu người từng đi biển, xưa nay ra biển đều dựa vào ngư dân gần biển mà thôi!

Nhìn bộ dáng mọi người đều lộ vẻ khiếp sợ, Băng Tuyền Nhi cười lạnh nói: "Nếu không chẳng lẽ các người còn tưởng rằng Phù Phong đảo dễ dàng đi như vậy sao? Nếu dễ dàng đi như vậy, tại sao chúng tôi lại muốn chọn lựa người ưu tú nhất chứ!"

"Nhưng trong thời gian ba tháng đến Phù Phong đảo, có bao nhiêu đảo Hải Tặc, không biết cô nương có thể nói thẳng hay không?" Lãnh Minh Thành mở miệng hỏi thăm.

"Này phải xem vận khí, Hải Tặc nhiều như thế nào thì chúng tôi không biết, trên biển tự nhiên sẽ có nguy hiểm, trên thuyền này vật liệu đủ đầy hết, dĩ nhiên chỉ cần không có vớt đi!" Âm thanh của một tiểu cô nương đột nhiên truyền ra từ trong đám người, dường như là giọng nói của tiểu cô nương khoảng 5, 6 tuổi.

Tại sao lại có giọng nói của một tiểu cô nương ở đây?

"Con trai, chẳng lẽ con lại len lén dẫn nàng dâu nhỏ lên thuyền, sao mẹ không biết trên thuyền còn có một tiểu cô nương chứ!" Thư Nhã Phù đưa

tay bóp gương mặt của con trai mình một cái, nhỏ giọng len lén nói đầy nhạo báng.

"Mẹ, mẹ tìm nàng dâu nhỏ cho con rồi hả?" Thư Vũ Trạch nháy nháy mắt vô tội, rất ngây thơ nhìn mẹ ruột của mình.

"Nàng dâu của con, Bốn vương đã giúp con tìm một người rồi, Vũ Trạch xem ngày nào đó rảnh rồi có thể đi xem một chút đấy!" Nam Cung Thần không biết chạy tới bên cạnh các nàng từ lúc nào, đưa tay kéo Vũ Trạch mà Nhã Phù đang ôm vào trong ngực, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói nhỏ, khóe môi cười lên, cực kỳ mỉa mai hoặc mê người.

"Phụ thân, không phải người đang nói thật đó chứ!" Thư Vũ Trạch có chút sững sờ nhìn cha mình.

Câu tuyệt đối cho rằng đó là giả, cha Vương Gia thích đùa giỡn cùng mình, cái chuyện tìm nàng dâu nhỏ này là chuyện lớn, người cũng không thể tùy tiện bán đi được, mình còn chưa thấy người kia thì sao có thể chứ, cái này không thể được!

Như mẹ đại nhân đã từng nói: muốn tìm sẽ phải tìm người mình thích, nếu không thích đặt ở trong mắt đó không phải là tự tìm ngược sao!

"Ta lại không có nói đùa!" Nam Cung Thần hí mắt mỉm cười, nghĩ tới tiểu nha đầu Mạc gia kia, xem ra thật sự rất xứng đôi với Vũ Trạch, nếu như quả thật có duyên phận, làm con dâu nhà mình cũng không có cái gì không tốt.

"Ai, ta còn chưa tìm nàng dâu nhỏ cho con trai ta, người tìm cho nó khi nào?" Thư Nhã Phù trợn mắt, gương mặt cũng giống như Thư Vũ Trạch đang trong ngực mình, hai mặt nhìn nhau, cũng cảm thấy Tề vương gia đột nhiên nói chuyện này thật sự làm cho hai mẹ con nàng khiếp sợ, khó có thể tiếp nhận.

"Ha ha ha, tin là thật sao?" Nam Cung Thần nở nụ cười, âm thanh du dương.

Bên này một nhà ba người nói chuyện nhà của mình, bên kia trong đám người của Phù Phong đảo, đám người dàn ra hai bên, nhường đường cho cô gái nhỏ quần áo phấn điêu ngọc trác đi ra.

"Oa, thật đáng yêu! Con trai, tiểu cô nương này dung mạo rất đáng yêu!" ánh mắt Thư Nhã Phù sáng lên, liền nói thầm với Vũ Trạch.

Nhìn như hoa như ngọc, một đôi mắt to lóe sáng, miệng đỏ đỏ khéo léo đáng yêu, một thân váy trắng, mặc lên người càng thêm khả ái! Nhìn cô bé này đoán chừng nhiều lắm là cũng 5, 6 tuổi mà thôi, nếu như tuổi đúng theo dự đoán, có thể còn muốn nhỏ hơn so Vũ Trạch một chút.

"Thánh nữ Phù Phong đảo càng không phải là người ai cũng có thể làm, nếu mấy người các người là người dự tuyển, vậy thì càng cần nghiêm túc chấp hành kỷ luật!" Cô gái nhỏ từ trong đám đông đi ra, dùng âm thanh non nớt của mình dạy dỗ người chung quanh, mà ánh mắt rơi vào trên người Nam Liên Nhi, Phượng Linh Nhi, Phong Phiêu Tuyết, càng thêm nghiêm nghị hơn mấy phần.

Nhưng lời nói như vậy chỉ như gió thoảng qua tai, hoặc là trong miệng một đại nhân nào đó nói ra, như vậy có lẽ cũng không có cái gì, nhưng từ một tiểu oa nhi thoát nhìn cũng chỉ khoảng 5, 6 tuổi nói ra ngoài, còn lại là dùng âm thanh non nớt, làm cho người ta cảm thấy không có uy lực.

"Oa, ta cảm thấy tính khí của cô nhóc này khá lắm. Con trai, con thấy thế nào!" Thư Nhã Phù nhìn rất vừa ý, ít nhất cảm giác chơi rất tốt.

"Uh, từ diện mạo nhìn lên, có thể cho 60 điểm, điểm số đạt tiêu chuẩn, những thứ khác còn phải đợi về sau quyết định!" Thư Vũ Trạch sờ sờ cằm, mặt suy nghĩ đem cô gái nhỏ quan sát một lần, cuối cùng rất nghiêm túc trả lời lời nói của mẹ mình.

"Con trai, con không thể trông mặt mà bắt hình dong!" Thư Nhã Phù cảm thán, sau đó vừa cười hì hì hỏi, "Mẹ con được mấy điểm, nói!"

"Mẹ vậy dĩ nhiên là 120 điểm á..., ai cũng không xinh đẹp bằng mẹ của con!" Thư Vũ Trạch linh cơ nhất động, lập tức liền ôm cổ Thư Nhã Phù, nũng nịu lấy lòng.

Thư Nhã Phù hạnh phúc, quả nhiên không hổ là con trai mình hoài thai mười tháng tâm tâm khổ khổ sanh ra, xem một chút, còn là không ai xinh đẹp bằng mẹ của con!

Bọn họ ở nơi này vừa nói chuyện, cả đám bên kia chờ cũng trầm mặc, đột nhiên tất cả mọi người cười lên thật to.

"Ha ha ha, một tiểu oa nhi lại tới dạy dỗ chúng ta, không phải chứ!"

"Ha ha ha, Sứ giả, tiểu nữ oa này là đứa bé ai nhà, sao có thể theo tới đây, nơi này đã có một tiểu oa nhi rồi, sao bây giờ lại có thêm một đứa nữa!"

Trong đám người truyền đến mấy âm thanh trêu chọc, chọc cho sắc mặt của tiểu cô nương kia trở nên khó coi, khuôn mặt trắng nộn đáng yêu, ánh mắt bén nhọn nhìn chăm chăm mấy người đang cười vui sướng.

"Tiểu cô nương, có phải đã đi lầm thuyền rồi hay không?" Nam Liên Nhi âm thanh hạ thấp vài phần, nhưng vẫn mang theo vài phần không vui như cũ.

Trước đó nàng bị mấy người An Thất Thất trêu tức còn chưa hạ hỏa, cứ nhiên bây giờ một đứa nít ranh 5, 6 tuổi cũng tới khiển trách nàng, trước đây nàng ở Nam gia luôn được muôn vàn sủng ái cùng che chở, sao có thể cam chịu như vậy được.

"Không vô lễ với tiểu thư!" diễn đàn lễ quý đôn Băng Tuyền Nhi lạnh giọng quát mắng.

"Tiểu thư, cái tiểu nha đầu này chính là tiểu thư các người, chẳng lẽ sau này chúng ta phải nghe nàng hay sao?" người bên cạnh Phượng Linh Nhi càng thêm bất mãn, nữ hoàng Bắc Việt quốc bọn họ sao có thể tới nơi này nghe theo một tiểu nha đầu còn chưa dứt sữa phân phó, lập tức liền cau mày chất vấn.

"Các người cũng không cần nghe ta, ta chỉ nói một sự thật mà thôi, về phần các người có nghe hay không cũng không liên quan ta!" Tiểu nha đầu mặt lạnh, âm thanh non nớt bình tĩnh như trước.

"Thật là một tiểu nha đầu thú vị!" Thư Nhã Phù ở một bên nhìn chặc chặc khen ngợi.

"Nếu như yêu thích, thật ra chúng ta có thể sinh thêm một đứa con gái nữa!" Bên tai bị người phía sau thổi một hơi, mang theo nụ cười tràn đầy ranh mãnh đùa giỡn.

Âm thanh Nam Cung Thần rất thấp, thấp đến nỗi, cho dù là Vũ Trạch bị Thư Nhã Phù ôm vào trong ngực cũng không thấy nghe được, nhưng dù sao Vũ Trạch cũng là Cung chủ U Minh cung, cộng thêm trên người có được các loại thuốc trợ giúp do lão già chế luyện, nội lực cũng rất hùng hậu, âm thanh như vậy, dĩ nhiên là cũng nghe rất rõ ràng.

"Mẹ, sinh muội muội, sau đó sinh thêm cho con một người đệ đệ đi!" Thư Vũ Trạch cười hì hì chen miệng vào, nói xong mặt còn tranh công nhìn Tề vương gia.

Ánh mắt hai cha con giao nhau, tự nhiên cậu có thể hiểu được ý tứ trong đó!

Nam Cung Thần nhếch môi cười yếu ớt, giọng điệu mới vừa thối vào Thư Nhã Phù cơ hồ cả người thiếu chút nữa cứng ngắc, không cầm được liếc mắt một cái.

Đột nhiên nói đến vấn đề mang thai, thân thể Thư Nhã Phù chột run lên, nháy nháy cặp mắt, đáy lòng có mấy phần nghi hoặc. Đường như kinh nguyệt tháng này của nàng còn chưa có Sẽ không chuẩn như vậy đi!

"Phù nhi? Thế nào?" Nam Cung Thần nhạy cảm, lập tức vòng tay ôm eo nàng, buộc chặt một chút, cảm nhận được nàng thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, vội vàng hỏi nói.

"Ặc, không có việc gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến chuyện này, mất thần!" Chuyện còn chưa chắc chắn, cũng không nên nói loạn làm chi, Thư Nhã Phù nghĩ tới nghĩ lui buông lỏng xuống, tùy ý nói.

Lại đem Thư Vũ Trạch để xuống, dù sao Vũ Trạch đã không phải một đứa nhỏ hai ba tuổi nữa rồi, ôm một lát cũng may, ôm lâu một chút tay sẽ mỏi!

Để Vũ Trạch xuống, Thư Nhã Phù đưa tay, tay phải lặng lẽ sờ lên tay trái của mình, chính nàng cũng là đại phu, cho nên rất nhiều chuyện cần xác định, hơn nữa hiện tại cái tình trạng này, nàng không xác định một cái thật có chút không yên tâm.

"A — —!" Thư Nhã Phù đột nhiên thốt lên, không ngừng được thở nhẹ một tiếng!

"Thế nào?" Quan sát dáng vẻ nàng, Nam Cung Thần khẽ cau mày, cảm giác hôm nay nàng có chút kỳ quái.

"Không có gì, mới vừa rồi giống như có con muỗi cắn ta, người xem con muỗi chỉ cắn ta nhưng không cắn người, nhất định là da của ta non hơn da

người!" Thư Nhã Phù thuận miệng bịa chuyện mấy câu, nói. Nam Cung Thần nhìn sắc mặt nàng như thường cũng không có hỏi kỹ.

Thật sự có!

Thư Nhã Phù nghiêng đầu nhìn sang nam nhân bên cạnh, thật sự là chuyện cả đời, lại mang bầu, đây có thể coi như là một cái trứng đích hay không !

"Mẹ, sao người lại cười như vậy. thật kỳ quái! Hơn nữa còn là len lén nhìn cha nữa!" Thư Vũ Trạch quay đầu mới muốn nói chút gì, lại nhìn thấy Thư Nhã Phù mím môi mím cười nhìn Tề vương gia, lập tức liền trêu nói.

"Xèo xèo chi!" Bạch Cầu ở một bên tức giận kêu lên, nó cũng nhìn thấy!

Âm thanh Bạch Cầu không một chút có che giấu, lập tức hấp dẫn lực chú ý của tiểu cô nương trên thuyền chính kia, mà lúc này người chung quanh đã sớm tản ra, ai đi làm chuyện này, phần lớn người tản ra ngoài, mấy người phía sau Thư Nhã Phù cũng tản ra.

"Oa thật đáng yêu!" Thấy Bạch Cầu trên bả vai Vũ Trạch, cô gái nhỏ lập tức bật thốt lên kinh hô, đôi mắt càng thêm lóe sáng, một chút cũng không che giấu tình cảm yêu thích của mình.

Cái bộ dáng tiểu nha đầu như vậy nhìn mới giống như một đứa bé 5, 6 tuổi, khuôn mặt trước mắt kia nhìn thế nào cũng không giống với người có tâm tư.

Bạch Cầu được khen, cái đuôi to lập tức giương lên, cái đuôi muốn vểnh đến bầu trời rồi, dương dương hả hê từ trên bả vai Vũ Trạch tung người một cái, cả người nhảy lên nhào lộn một vòng 360 độ, thư thái ưu nhã rơi xuống boong thuyền, rất ưu nhã hướng cô gái nhỏ khích lệ nó biểu diễn động tác.

"Xèo xèo chi!"

Mau lại đây khích lệ ta đi, mau lại đây khích lệ ta đi! Uy vũ Mỹ Lệ, tuyệt sắc vô song, cực kỳ anh tuấn chính là Bạch Cầu ta đây!

Ngửa đầu góc bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời, Bạch Cầu giơ giơ lên cái đuôi to của mình, chờ đợi người khác lại khích lệ một lần nữa, thoát nhìn bộ dáng kia có bao nhiêu đặc chí!

"Thật đáng yêu, ta có thể sờ sờ nó không?" Cô gái nhỏ đi lên trước, ngồi xổm người xuống hai mắt kích động nhìn Bạch Cầu.

"Uh, nếu như Bạch Cầu đồng ý vậy thì có thể!" Thư Vũ Trạch ưu nhã khẽ mỉm cười, nhìn rất thỏa đáng, làm cho từ trong đáy lòng người ta vừa nhìn liền thích.

Không biết sao gương mặt cô gái nhỏ này lại đỏ một chút, ánh mắt từ trên người Thư Vũ Trạch của dời đi, lần nữa cúi đầu nhìn về phía Bạch Cầu, mặt mong đợi hỏi: "Người là gọi Bạch Cầu đúng không, ta có thể sờ sờ người không?"

Nhìn cô bé, có bộ mặt phớt tỉnh hỏi một con chồn tuyết, cái dạng kia khiến mấy người chung quanh đều nở nụ cười.

"Xèo xèo chi!" Bạch Cầu nhìn kỹ tiểu cô nương trước mắt một chút, sau đó giật mình trực tiếp nhảy lên trong ngực của nàng.

"Lông mao của người thật trắng, thật đẹp mắt!" Tiểu cô nương đưa đôi tay ôm lấy Bạch Cầu, khuôn mặt vui mừng.

"Tiểu cô nương, người tên là gì? Tại sao bọn họ lại gọi người là tiểu thư?" Thư Nhã Phù đi lên trước, mở miệng hỏi.

Lưu Thiên Khải, cũng chính là tiểu cô nương kia, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Thư Nhã Phù, nghiêng đầu nhìn một lúc mới mở miệng: "Vị tỷ tỷ này, tỷ là ai, tại sao tỷ và Trình Thánh nữ lại giống như vậy, đúng rồi, muội tên là Lưu Thiên Khải, các người có thể gọi muội Lưu Ly, muội thích cái tên này!"

"Lưu Ly cảm thấy dung mạo ta rất giống Thánh nữ các người sao? Giống như thế nào ? Có nhiều không?"

Thư Nhã Phù nhìn cô gái nhỏ như phấn điêu ngọc trác một cái, nghĩ tới trong bụng mình cũng đang có một đứa bé, đáy lòng càng thêm một mảnh mềm mại, không biết có phải là do mang thai hay không, mà tình thương của mẹ trong nàng càng thêm mấy phần, đối với tiểu cô nương trước mắt này, nàng rất thích.

"Vâng, thật giống, mắt rất giống, nhưng mắt tỷ tương đối sáng, ánh mắt của Thánh nữ chứa đựng trí tuệ, trên người thánh nữ có hơi thở làm cho người ta thoải mái nhu hòa, trên người tỷ không có hơi thở Thánh nữ sạch sẽ!" Lưu Ly ngây thơ trả lời.

Thư Nhã Phù suýt nữa phun máu, Lưu Ly tiểu cô nương, người xác định là đang khích lệ ta sao, ý của người ta là người ngu ngốc, toàn thân vẫn đục hay sao!

Nếu như đổi lại là những người khác, e rằng Thư Nhã Phù đã sớm nghĩ tới chuyện cho hẳn chút đồ chơi gì đó, nhưng mà đối với một cô gái nhỏ 5, 6 tuổi nàng cũng chỉ có thể khóc không ra nước mắt.

"Nàng thích con gái như vậy sao? Vậy sau này chúng ta sinh thêm vài đứa đi!" Nam Cung Thần vui vẻ, cười ha ha đem Thư Nhã Phù kéo vào trong ngực, đưa tay vuốt mái tóc dài của nàng, mỉm cười nhẹ giọng nói nhỏ, giọng nói dụ hoặc mê người.

.....

Thời gian nhanh chóng trôi qua, hai tháng dài lặng lẽ trôi qua, hai người Thư Nhã Phù cùng Nam Cung Thần không có việc gì liên câu cá, mặc dù Thư Nhã Phù cảm giác giống như mình đang có vị thần xui xẻo hộ thể, câu cá thế nào cũng không hơn một con cá, ngược lại Nam Cung Thần dường như ngay cả Ngư Nhi cũng thích hẵn, rõ ràng hai người cùng nhau câu cá, thế nhưng mỗi lần cá mắc câu đều bên lưỡi câu của Nam Cung Thần.

"A, thật nhàm chán, thời gian dài ở trên thuyền như vậy, thật khiến người ta chán nản!" Lại một lần nữa nhìn vịnh viễn bất động, Thư Nhã Phù bay thẳng đến nằm ngửa xuống bên cạnh, trực tiếp nằm trên sàn tàu, một chút cũng không cảm giác mình làm như vậy là hoàn toàn không có một chút phong thái của đại gia khuê tú, dù sao nàng cũng không quan tâm những người đó nghĩ như thế nào.

Đôi tay đặt ở đầu phía sau, Thư Nhã Phù dút khoát nhắm hai mắt lại, cảm thụ gió biển thổi lất phất, rất là thoải mái!

Nam Cung Thần nghiêng người, đưa tay lấy tóc bị gió thổi bay của nàng vén ra sau, con ngươi màu hổ phách tràn đầy cương chịu nhìn nàng giống như mèo con ăn uống no đủ, đáy lòng một mảnh yên tĩnh, hai tháng này thời gian, mặc dù trên thuyền bình thản không có sóng gió, có thể nói vô cùng đơn điệu, nhưng lại để cho hẵn cảm giác được sự an bình trước nay chưa từng có.

Phần này an bình này trước nay hẵn chưa từng có, mặc dù thân là Tề vương gia của Đông Ly quốc, nhưng chỉ có các loại chuyện phiến nhiễu, không giống thời điểm hạnh phúc thỏa mãn khi ở chung với Thư Nhã Phù.

"Aizzz, ta nói tiểu tử Vũ Trạch kia lại chạy đi đâu rồi? Chẳng lẽ lại chạy đi quyến rũ tiểu cô nương xinh đẹp nhà người ta!" Thư Nhã Phù đột nhiên mở hai mắt ra nhìn hẵn, mở miệng lẩm bẩm nói.

"Như vậy không phải là chuyện rất tốt sao, nhiều tiểu tử ở bên cạnh, nhiều cản trở!" Nói xong đáy mắt Nam Cung Thần cũng trở nên ranh mãnh hơn mấy phần, cười cười.

Nhìn hẩn nhạo báng, cũng biết hẳn luôn suy nghĩ chuyện gì đó rồi, Thư Nhã Phù tức giận nhắc chân liên nhẹ nhàng đạp hẳn một cước: "Người đang suy nghĩ cái gì đấy!"

Ngay từ hai tháng trước, lúc biết được mình đã mang thai đứa bé sau, Thư Nhã Phù đối với mọi chuyện luôn chú ý cẩn thận hơn mấy phần, lúc nghỉ ngơi buổi tối cũng chưa bao giờ để cho Nam Cung Thần đụng mình, vừa đúng hai người đang ở trên thuyền, nó rất nhiều ánh mắt quan sát của người khác, Nam Cung Thần nhiều lắm thì chỉ trêu chọc nàng thôi, cũng không có làm gì.

Trong thời gian mấy tháng này, mặc dù thỉnh thoảng cũng có một ít sóng gió, nhưng cũng không có gì quá nghiêm trọng, phần lớn thời gian đều sóng êm gió lặng, thời tiết làm cho người ta rất thoải mái.

Mở hai mắt ra nhìn hải âu bầu trời, Thư Nhã Phù đứng lên, nhìn hải âu chung quanh giống như bắt đầu xao động, cùng với cảnh tượng các loại hải ngư hiện lên mặt biển một chút.

"Sắp có mưa to !" Thư Nhã Phù thành linh mở miệng, cũng khiến cho Nam Cung Thần hơi sửng sờ.

Nam Cung Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời một mảnh xanh thẫm, không có một chút dấu hiệu nào cho thấy sắp có mưa to, ngược lại nhìn cực kỳ sáng sủa, bất đắc dĩ khẽ cười nói: "Làm sao nàng biết trời sắp có mưa to, nhìn sắc trời không hề có dấu hiệu sắp có mưa."

"Những chú chim biển nói cho ta biết! Nhất định chưa tới vài canh giờ nữa sẽ có mưa to, chúng ta mau đi vào trong khoang thuyền đi, bọn chúng xao động như vậy làm cho tâm tình của ta cũng không được tốt!" Thư Nhã

Phù cũng không để ý tới, ngược lại lăm bằm trực tiếp xoay người đi vào bên trong.

Nam Cung Thần nhìn sắc trời một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy cũng đi vào theo sát phía sau.

Cũng trong lúc đó, Bạch Cầu đang phòng bếp cũng đột nhiên nhảy lên bệ cửa sổ phòng bếp, nhìn ra mặt biển bên ngoài, sau đó thân thể trắng nhỏ chọt nhảy lên, những người khác còn chưa kịp phản ứng, Bạch Cầu đã ôm chân giò lợn nhảy ra ngoài.

"Xèo xèo chi!"

Nam Cung Thần đang ngồi ở trong phòng đọc sách, Thư Nhã Phù nằm chán nằm ở trên giường ngủ, sau khi mang thai nàng càng thích ngủ, Nam Cung Thần chỉ cho rằng bởi vì ở trên thuyền nên nàng không quen, nhưng chỉ có chính nàng thì rõ ràng, bởi vì mang thai cho nên cực kỳ thích ngủ, lúc trước khi có thai Vũ Trạch, cũng không khác so với bây giờ là bao, đến tháng thứ sáu vẫn còn mê ngủ, không biết lần này có giống vậy không.

Chỉ thấy Bạch Cầu không biết chạy vào từ lúc nào, nhảy lên mặt bàn, hướng về phía Nam Cung Thần khoa tay múa chân một trận, đồng thời còn kêu lên các loại "Xèo xèo chi!"

"Hử. Nhỏ giọng một chút!" Nam Cung Thần đưa ngón tay đặt ở trên miệng báo cho biết, sau đó chỉ chỉ Thư Nhã Phù đang ngủ say, ý bảo Bạch Cầu chớ đánh thức nàng.

Chủ nhân không để cho Bạch Cầu đại nhân hấn phát ra âm thanh mỹ diệu, như vậy cũng chỉ có thể dùng ngôn ngữ tay chân của mình để bày tỏ ý tứ, lập tức Bạch Cầu dùng các loại khoa tay múa chân, nhưng không biết có phải là quá mức sốt ruột hay không, lại làm như thế nào cũng không đúng.

Bạch Cầu sốt ruột, vậy phải làm sao bây giờ, ý của mình biểu đạt không ra được!

Đột nhiên cặp mắt chợt sáng lên như ban ngày, nhìn bộ sách để bên cạnh Nam Cung Thần, duỗi móng vuốt một cái đem bộ sách xé ra, móng vuốt nhỏ lật a lật, ánh mắt đen lúng liếng đột nhiên chợt sáng lên, đưa móng vuốt chỉ chỉ vào sách, chỉ vào một chữ, ý bảo Nam Cung Thần nhìn.

"Muốn?" Nam Cung Thần mỉm cười nhìn hành động của Bạch Cầu, ngược lại cảm thấy rất thú vị, Bạch Cầu biết chữ từ khi nào, hẳn không biết.

Thật ra thì đây cũng do trò chơi Vũ Trạch chơi cùng Bạch Cầu lần trước, không nghĩ tới bây giờ có chút công dụng rồi.

Sau đó Bạch Cầu tiếp tục tìm kiếm và chỉ mấy chữ khác, nhưng chữ cuối cùng muốn biểu đạt, lại lật tìm như thế nào cũng không thấy, cuối cùng thấy một chữ hình như có chút giống, Bạch Cầu nghiêng đầu một cái, lập tức chỉ vào, miệng há ra đem bộ sách xé đi một nửa.

"Muốn xuống. Mưa?" Nam Cung Thần đem ba chữ Bạch Cầu chỉ nói ra, đột nhiên lại nói trời sắp mưa.

Bạch Cầu nghe Nam Cung Thần nói như vậy, lập tức hài lòng gật đầu liên tục, chuyện nó muốn nói chính là như thế, mà Nam Cung Thần cầm bộ sách đang xem lên, có thêm các loại dấu nhầy nhầy do móng vuốt để lại!

Nam Cung Thần đem bộ sách tới đây, tùy ý lật hai trang, khẽ thở dài, nhìn Bạch Cầu đang chờ khen ngợi trước mặt, nói: "Bạch Cầu, quyển sách này ta còn chưa xem xong !"

Một câu nói, Bạch Cầu trực tiếp liền rớt xuống!

Ăn trộm chân giò lợn cứ nhiên quên hủy diệt chứng cứ, thật là thất sách thất sách!

Sau một canh giờ, trên mặt biển chợt nổi lên cuồng phong, bầu trời giống như bị ép xuống, nặng trĩu làm cho người ta cảm thấy rất đáng sợ, tùy thời đều có thể rớt xuống, đội tàu tất cả đều các loại lắc lư, này có thể nói là bọn họ ra biển tới nay gặp phải lớn nhất bão táp.

"Mọi người làm xong công tác phòng bị mưa to! Đem buồm hạ xuống!" Hồng Trần mắt lạnh nhìn sắc trời, lạnh giọng ra lệnh những người chung quanh khác.

Là người cư ngụ hàng năm ở Phù Phong đảo, gió bão như vậy bọn họ cũng thấy nhiều lần rồi, cho nên cũng chẳng có bao nhiêu khẩn trương, ngược lại đều đầu vào đấy, kêu những người khác chuẩn bị sẵn sàng.

Bên trong khoang thuyền, do huyền lay động mạnh, Thư Nhã Phù đã tỉnh táo lại, có chút mơ hồ nhìn Nam Cung Thần ở bên cạnh, người này nằm xuống bên cạnh mình khi nào, sao nàng một chút cũng không biết? Xem ra đã ngủ rất mê!

Một hồi gió biển kịch liệt lay động, Thư Nhã Phù chỉ cảm thấy cảm giác buồn nôn truyền đến, lập tức cũng không để ý tới Nam Cung Thần đang nằm cạnh ngoài, trực tiếp một thanh đè ép thân thể hắn, cúi hướng ra ngoài giường nôn.

"Phù nhi, nàng làm sao vậy?" Nam Cung Thần tỉnh táo lại, chợt ngồi dậy, ôm Thư Nhã Phù vỗ vỗ phía sau lưng của nàng, đáy mắt có gấp gáp cùng lo lắng.

Thư Nhã Phù cũng không say tàu, chỉ là có chút thích ngủ! Cái này là nhận thức sau khi Nam Cung Thần trải qua hai tháng này tổng kết được, nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ nàng đột nhiên khó chịu nôn mửa như vậy, đáy lòng càng thêm đau lòng, chỉ sợ nàng xảy ra vấn đề gì.

"Khụ khụ khụ, ta không sao, chỉ có chút buồn nôn mà thôi, không có việc gì!" Cả người Thư Nhã Phù bị Nam Cung Thần ôm vào trong ngực,

mềm yếu vô lực tựa vào trên người của hắn, không còn hơi sức nói.

Sắc mặt Nam Cung Thần khẩn trương nhìn nàng, dáng vẻ mềm yếu vô lực thể nào cũng cảm thấy không giống như là người không có chuyện gì.

"Nhưng tại sao lại buồn nôn?" Nam Cung Thần liền đứng dậy rót nước cho nàng, nhìn gương mặt nàng tái nhợt rất đau lòng.

"Nôn — —!" Thuyền bè lại một trận lắc lư, Thư Nhã Phù chỉ nằm bên giường liền bật dậy nôn.

"Phù nhi, tại sao đột nhiên lại nghiêm trọng như vậy, không được, ta đi tìm sư phụ nàng!" Sắc mặt Nam Cung Thần lập tức biến đổi, liền đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài tìm lão đầu thần y, mặc dù lần này bao có lớn hơn một chút, nhưng cũng không đến mức nghiêm trọng như vậy.

"Không cần, bản thân ta cũng là đại phu, không cần đi tìm lão già kia đâu!" Thư Nhã Phù nằm lấy ống tay áo của hắn, nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhắm mắt lại lần nữa nằm trên giường.

"Phù nhi?" Nam Cung Thần đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, cũng không có nóng, nhưng sao vẫn muốn nôn mửa.

Thư Nhã Phù mở hai mắt ra, gương mặt lại càng thêm đỏ ửng, mím môi nhìn nam nhân trước mắt đang lo lắng cho mình, đưa tay kéo hắn xuống, ý bảo hắn cúi đầu xuống.

"Thật ra thì ta mang thai, đã hai tháng rồi, cho nên."

Nam Cung Thần cứ như vậy duy trì tư thế khẽ cúi người xuống, cả người cũng đã cứng ngắc, gương mặt yêu nghiệt xưa nay lúc này lại có thêm một mảnh sững sờ, sau khi nghe Thư Nhã Phù nói, hắn cảm thấy như có tiếng sấm bên tai.

Mang thai!

Một hồi mừng như điên đột nhiên dâng lên trong trái tim, con mắt màu hổ phách Nam Cung Thần càng phát ra tia vui mừng, tâm tình càng thêm kích động.

Trước đây lúc biết có đứa con trai Vũ Trạch này tồn tại, nhưng lúc ấy Vũ Trạch đã lớn như vậy, mà đây là lần đầu tiên Nam Cung Thần cảm nhận được nữ nhân mà mình yêu, trong bụng mang thai đứa con của mình, kích động tột đỉnh, loại cảm giác này làm cho hắn không biết phải làm sao, nội tâm dâng trào cảm giác làm cho hắn càng thêm chấn động.

"Phù nhi, nàng nói thật sao?" Nam Cung Thần đưa tay vuốt ve cái bụng vẫn còn phẳng lì của nàng, Tề vương gia xưa nay lạnh nhạt ưu nhã, hôm nay cánh tay cũng run rẩy.

"Sao lại kinh ngạc như vậy chứ, ta đây hai tháng cũng chưa có nguyệt sự, cho nên liền tự mình xem mạch, không ngờ thật sự có!" Thư Nhã Phù cười , nhìn dáng vẻ hắn vui vẻ cũng cảm thấy trong lòng rất thỏa mãn, "Hơn nữa cũng không phải là lần đầu tiên người làm cha, đã có một đứa con trai là Vũ Trạch lớn như vậy, sao lại khẩn trương làm cái gì!"

Khôi phục một chút, Thư Nhã Phù cười nhạo sự khẩn trương của Nam Cung Thần, dù sao cái bộ dáng này của hắn rất khó thấy, xưa nay bình tĩnh kiên định như núi, luôn biểu hiện mình là một Tề vương gia ưu nhã ung dung, thật sự ít có chuyện làm hắn luống cuống như vậy, hiện tại không cười nhạo vài cái thật sự lãng phí.

"Tuy đây không phải lần đầu tiên, nhưng khi biết Vũ Trạch thì nó đã lớn rồi!" Nam Cung Thần dịu dàng cười nói, cúi người ấn xuống một cái hôn ở trên trán của nàng.

"Ta không sao, chẳng qua ta muốn ăn gì đó chua chua, người đi lấy giúp ta! Ta nhớ trên thuyền có để ô mai, muốn ăn!" Chu môi, đôi tay câu cổ

Nam Cung Thần, sau khi Nhã Phù mang thai không chỉ có trở nên thích ngủ, hình như tính tình càng ngày càng giống trẻ con.

"Được, nàng ở chỗ này cẩn thận một chút, nghỉ ngơi đi, ta đi lấy cho nàng!"

Nam Cung Thần rời đi, không bao lâu sau Hồng Trần bước vào, nghĩ lúc Nam Cung Thần rời đi đã quên khóa cửa!

"Hồng Trần cô nương sao tới nơi này? Có chuyện gì sao?" Thư Nhã Phù đứng dậy hỏi, đáy mắt cảnh giác hơn mấy phần, dù sao thì hiện giờ không chỉ có một mình nàng, còn có tiểu bảo bối trong bụng, nếu Hồng Trần thật sự muốn hạ độc giống như lần trước, như vậy không dễ chơi.

"Thư tiểu thư, Hồng Trần tới nơi này tìm nàng, là muốn hỏi nàng một chuyện!" Sắc mặt Hồng Trần rất nghiêm túc, nhìn không hề giống dáng vẻ muốn làm cái gì.

"Tới đây ngồi xuống đi, người muốn nói gì nói thẳng đi!" Nếu đã tới, tự nhiên sẽ có chuyện, Thư Nhã Phù đứng dậy ngồi vào cái bàn bên cạnh, ý bảo Hồng Trần ngồi xuống vị trí đối diện.

Sau khi Hồng Trần ngồi xuống, cũng không quanh co lòng vòng, ngược lại trực tiếp mở miệng hỏi: "Ta nghe được một chút tin tức, muốn hỏi nàng một câu, nàng cùng Trình Mộng Nhi tiểu thư rốt cuộc có quan hệ gì?"

Đuôi lông mày nâng lên, Thư Nhã Phù hơi mỉm cười nói: "Mộng Nhi tiểu thư chính là Mộng Nhi tiểu thư, người hỏi cái này làm gì?"

Lão già có thể có quan hệ với người của Phù Phong đảo, điều này thật sự khiến Thư Nhã Phù có chút ngạc nhiên, rót cho mình một ly trà, uống một hớp, cảm giác không có khát nữa mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô gái trước mắt có vẻ mặt nghiêm túc.

"Thư tiểu thư không biết hay chưa từng thấy qua vật này? Đây là vật hôm nay trong lúc vô tình nhặt được, căn cứ sự điều tra của ta, ngọc bội này là của Trình Mộng Nhi tiểu thư!" Hồng Trần đưa tay lấy ra một khối ngọc bội trong ngực mình, khối ngọc bội kia trên có khắc một chút đồ án, xem ra rất giống bảo vật gia truyền, mà phía sau lại có khắc một chữ Trình.

"Ặc, ngọc bội kia có vấn đề gì sao?" Thư Nhã Phù đem ngọc bội để trên tay vuốt vuốt, cũng không cảm thấy có cái gì đặc biệt.

Hồng Trần cũng nhìn nàng, đột nhiên đưa tay kéo áo bên bả vai phải xuống, để cho bả vai lộ ra ngoài, để lộ hình xăm một đồ án màu đỏ thắm, cùng hoa văn đồ án trên ngọc bội giống nhau như đúc.

Thư Nhã Phù nhếch môi cười yếu ớt, trên mặt bất động thanh sắc, nhíu mày sửa sang lại quần áo của Hồng Trần, khẽ gật đầu: "Cùng một dạng , như vậy thig đại biểu cho cái gì chứ ? Ta nghĩ người sẽ không đến đây chỉ cho ta xem hình xăm trên người người và trên ngọc bội đơn giản như vậy!"

Hồng Trần đưa tay đem ngọc bội lấy lại, vuốt ve, nói: "Cái đồ án là hoa văn của tộc nhân trên Phù Phong đảo chúng tôi, mỗi đứa bé ra đời đều xăm một cái để làm chứng, mà ngọc bội cũng là của Phù Phong đảo chúng tôi, nhưng có điều không phải ai cũng có thể có ngọc bội này, điều này đại biểu hào quang Thánh nữ, đại biểu có quyền lực chí cao vô thượng, mà chữ Trình kia đại diện cho mẹ của nàng, cũng chính là vật của Thánh nữ."

"Vật của mẹ ta?" Thư Nhã Phù mím môi, chớp chớp cặp mắt, ngược lại không nghĩ tới có dính líu với mẹ mình.

"Thế nhưng ngọc bội này lại ở trên người của Trình Mộng Nhi, cho nên ta muốn biết nàng cuối cùng có thân phận gì!" trong giọng nói của Hồng Trần mang theo vội vàng, cặp mắt nhìn bộ dáng của nàng cực kỳ chờ đợi.

Nhưng nàng ta chờ đợi thì Thư Nhã Phù như rơi vào khoảng không, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cái ngọc bội này, cho dù trước kia nàng

chưa từng thấy cái ngọc bội này ở trên người lão đầu tử, nhưng nếu hồng trần nói đó là vật của mẹ nàng, như vậy sao lại có thể ở trên người của lão già kia.

Thư Nhã Phù chột ngưỡng lại, cũng không có nhiều lời, lão già đối với nàng giống như một người cha, mặc dù người này có lúc tương đối không đáng tin cậy, nhưng cũng không đại biểu nàng sẽ mặc cho người khác đi điều tra chuyện của hắn, như vậy là không được.

Tay thon liền vuốt, Thư Nhã Phù thản nhiên nhìn Hồng Trần nói: "Ngọc bội cho ta đi, ta sẽ đưa cho Mộng Nhi tiểu thư, về phần những thứ khác, có lẽ người có thể đi hỏi bản thân nàng ta sẽ tốt hơn, ta cũng không biết chuyện người muốn biết, ngọc bội kia cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy!"

Hồng Trần không ngờ lấy được đáp án như vậy, mặc dù nàng cũng đã từng nghĩ tới, có lẽ Thư Nhã Phù cũng không biết, nhưng như vậy càng làm cho nàng nghi hoặc, mặc dù ngọc bội bị thất lạc, nhưng cũng nên ở trên người của Thư Nhã Phù mới đúng, sao lại ở trên người của Trình Mộng Nhi.

Nhưng lại đúng là ở trên người của Trình Mộng Nhi. Trình.

Hồng Trần trầm mặc chốc lát, cuối cùng vẫn đưa ngọc bội cho Thư Nhã Phù, cười bất đắc dĩ nói: "Đã như vậy thì làm phiền Thư tiểu thư đem ngọc bội này trả lại cho Trình tiểu, nhưng ta hi vọng đừng để cho những người khác thấy ngọc bội kia, cũng không hy vọng dùng nó làm những chuyện gì khác, dù sao ta biết ngọc bội đó tồn tại là được!"

"Đương nhiên!"

"Hồng Trần cô nương tới đây là có chuyện gì sao?"

Nam Cung Thần đã trở lại, trên tay bưng một bàn ô mai, trên tay kia còn có những loại trái cây khác, muốn để cho Thư Nhã Phù có thêm nhiều lựa

chọn để ăn ngon hơn, nhưng không nghĩ đến còn chưa đi đến cửa phòng đã phát hiện có sự tồn tại của người khác, sắc mặt lạnh lẽo, cảnh giác nhìn Hồng Trần, lạnh giọng nói : "Ta nghĩ Thư tiểu thư sẽ đem chuyện này nói cho người, như vậy ta đi trước!" Hồng Trần đổi mặt khí thế lạnh lẽo Nam Cung Thần, cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi.

"A, ô mai của ta!" Thư Nhã Phù cũng mặc kệ, trước cũng không rất thư thái, nhìn hẩn bưng tới các loại đồ ăn ngon, nhất là ô mai này, liền đưa tay ra muốn lấy ô mai hẩn đem tới ăn.

"Nàng đó, tất cả đều rất chua, ăn một ít trái cây này một chút, như vậy sẽ tốt hơn!" Biểu hiện trên mặt Nam Cung Thần giống như băng sơn đang tan chảy, trong nháy mắt thành nước hồ mềm mại, mỉm cười đem đồ trên tay để xuống, sau đó một tay ôm Nhã Phù vào ngực của mình, để cho nàng ngồi ở trên đùi của mình.

"Ừm, người đừng ôm ta như vậy!" Thư Nhã Phù ghé đầu bắt lấy ô mai bỏ vào trong miệng, còn không ngừng lẩm bẩm.

"Ta thích! Ôm thê tử của ta cùng đứa bé, ta thích!" mặt mày Nam Cung Thần hớn hở, dung nhan càng thêm khuynh thành, cẩn thận đặt tay ở bụng của Thư Nhã Phù, khắp khuôn mặt đều mỉm cười.

"Ừm, không phải người hỏi ta Hồng Trần đến đây là có việc gì sao?" Thư Nhã Phù trong miệng chứa ô mai, cảm thấy không còn khó chịu như vừa rồi, đưa tay câu cổ Nam Cung Thần, rất có tâm tình cười hì hì hỏi.

"Nàng muốn nói tự nhiên sẽ nói, chỉ là những chuyện nguy hiểm như thế sau này không được làm nữa biết không, không có việc gì thì chớ chạy loạn lung tung, còn những món ăn nguội lạnh sau này cũng không được ăn, y phục cũng nên mặc nhiều một chút, xem xem, tay nàng lạnh lẽo như vậy, có phải quá lạnh rồi hay không, phải mặc y phục nhiều một chút!"

Hiện tại chuyện Nam Cung Thần cực kỳ quan tâm, nên nói là quan tâm hàng đầu, đó chính là thân thể của Nhã Phù, nếu xảy ra chuyện gì nhất định hẳn sẽ nổi điên, hơn nữa nghĩ đến hiện tại mấy người bọn họ vẫn còn lênh đênh trên biển cả, muốn đi Phù Phong đảo, hẳn cũng có chút không yên lòng.

Chủ yếu nhất là, Thư Nhã Phù luôn không an phận, thích chạy lung tung chạy loạn, lại rất biết gây chuyện, hiện tại ôm thân thể càng làm cho người thao tâm.

"Tề vương gia, sao hiện tại lại giống như bà già như vậy, dài dòng như vậy!" Nhéo lỗ mũi Nam Cung Thần, Nhã Phù cười hì hì trêu chọc, nhìn giống như một đứa bé rồi.

"Nàng đó, xem bộ dáng này của nàng cũng rất giống Vũ Trạch!" Nam Cung Thần bất đắc dĩ mà cứng chiu cười nói.

"Đúng rồi, cho người xem thứ này, vật này chính là nguyên nhân Hồng Trần đến đây tìm ta!" Thư Nhã Phù đem ngọc bội đưa cho Nam Cung Thần, mình lại tiếp tục ăn ô mai, ăn rất vui sướng hài lòng.

Chuyện ném cho Nam Cung Thần, nàng yên tâm, tự nhiên rất nhiều chuyện đều không cần nàng hao tâm, ngoan ngoãn dưỡng thai!

"Ngọc bội kia có quan hệ gì với nàng?" Nam Cung Thần hí mắt, liền đem ngọc bội tùy ý vứt xuống trên mặt bàn, không có để ý chút nào, ngược lại rút tay lấy ô mai ăn.

"Cái này không có quan hệ với ta, là của lão đầu tử, đó cũng là đồ chỉ có người trên Phù Phong đảo mới có, cho nên Hồng Trần mới đến đây tìm ta!"

Nhã Phù ngoan ngoãn tiếp nhận hầu hạ của mỹ nam, há mồm nhận lấy thức ăn, "Nàng ta cũng nói đây là ngọc bội của mẹ ta, người xem phía trên

còn có một chữ Trình, nhưng tại sao lại ở trên người của lão già thì ta không biết."

"Phù nhi, nàng nên biết sự phụ của nàng không đơn giản như vậy! Ngọc bội của Phù Phong đảo lại ở trên người của hã, bản thân cũng đã nói rõ rất nhiều vấn đề." Nam Cung Thần hơi híp mắt lại, nhìn nàng ăn một ít ô mai phó đáng vẻ thỏa mãn, cho nên càng dứt càng vui vẻ.

"Tới, người cũng ăn một, ăn thật ngon!" Thư Nhã Phù cười hì hì đưa tay lấy ô mai liền nhét vào miệng trong Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần vốn không thích ăn chua, huống chi ô mai này cực kỳ chua rồi, gương mặt tuấn mỹ không cầm được nhú mồm một cái, vẻ mặt ranh mãnh buồn cười nhìn Thư Nhã Phù, bất đắc dĩ lắc đầu, cứng chiu cười cười.

Thật không biết là có phải tất cả nữ nhân đều như vậy hay không, mang thai thích ngủ, tính tình lại trở nên trẻ con, hã cảm thấy cuộc sống thời gian gần đây ở trên thuyền, Nhã Phù luôn cực kỳ thích ngủ, một ngày có ít nhất một nửa thời gian nương nhờ trên giường không chịu xuống, mà cũng rất thích làm một chút tính chuyện tình trẻ con, nhưng những thứ này trong mắt hã, ngược lại rất đáng yêu.

VƯƠNG PHI ÁP ĐẢO VƯƠNG GIA

Mạc Linh Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Thư Nhã Phù cười nhìn cảnh tượng trước mắt, nàng đã từng tưởng tượng ra khuôn mặt của con mình, tưởng tượng khi lớn lên sẽ trở thành cô gái như thế nào, nhưng nghĩ xong, nàng lại cảm thấy chạnh lòng và lo lắng. Qua một thời gian, ngày mà mọi người chờ mong đã đến. . Cuối cùng cũng đến Phù Phong đảo, xa xa nàng có thể thấy bờ biển đảo Phù Phong .

"Thật sự đã đến! Cuối cùng cũng đã đến, không còn phải trải qua cuộc sống lênh đênh trên biển cả nữa rồi."

Lãnh Nguyên Hồng vui mừng kêu lên.

"Người cũng chớ nên mừng vội, thời gian tới mọi người cũng không rảnh chăm lo cho người đâu, tốt nhất nên tự mình bảo vệ mình."

Lâm Tuyết Nhi cười cười. Liếc nhìn Nam Cung Thần, thời gian trên biển lâu như vậy, cũng giảm bớt nhuệ khí mấy phần.

"Sau khi mọi người lên đảo, ta sẽ đưa các người đến dịch quán nghỉ ngơi, trên đảo có nhiều quy tắc, ta hi vọng các người không làm loạn hay phạm phải quy tắc nào, nếu vi phạm thì mọi người sẽ tự chịu trách nhiệm!"

"Ông trời của tôi ơi, cuối cùng cũng đến rồi, không cần phải trôi lênh đênh trên biển nữa, ta ói sắp không còn gì để ói nữa rồi!." Thư Nhã Phù được Nam Cung Thần dìu ra, nhìn đường ven biển ở xa xa, nở nụ cười.

Thời gian gần đây, không biết có phải do mang thai hay không, mà nàng bị nghén khi ngửi được mùi cá, mất ngủ, hơn nữa chỉ cần song lớn một

chút, thuyền nghiêng một chút nàng lập tức ói không ngừng, chuyện này làm nàng vô cùng khổ sở trong thời gian qua.

"Mẹ, sắc mặt của người không được tốt cho lắm!"

Thư Vũ Trạch lo lắng nhìn mẹ mình, dạo gần đây mẹ ăn cái gì cũng ói, cảm giác ốm đi rất nhiều, làm con sao có thể không lo cho được.

"Xèo xèo chi!" Bạch Cầu ngồi trên vai Vũ Trạch cũng liếc mắt nhìn Nhã Phù mấy cái, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, gần đây Thư Nhã Phù ốm đi mấy phần.

"Sắp đến đất liền rồi, Nhã Phù, nàng vào trong nằm một chút đi, đừng đứng ngoài này nữa, gió lớn sẽ cảm lạnh đấy!"

Nam Cung Thần nhìn sắc mặt nàng không được tốt, vô cùng thương xót, đau lòng, lập tức cởi áo choàng ra khoác lên người nàng.

Lúc nào trong mắt Nam Cung Thần cũng chỉ có Nhã Phù, với người khác luôn bày ra cái mặt lạnh băng, còn với Thư Nhã Phù thì khuôn mặt hớn hở, khó trách mọi người nói tính tình Tề vương cổ quái.

"Chàng đó, không cần lo lắng cho thiếp như vậy...thiếp đã tốt hơn rất nhiều, huống chi cũng sắp lên đất liền rồi! Chàng nói mẹ thiếp sẽ là người như thế nào?"

Thư Nhã Phù cười quay đầu nhìn Phù Phong đảo ở phía xatrong mắt đầy vẻ chờ mong và có chút khẩn trương, đáy lòng cực kỳ phức tạp.

"Có quan hệ gì, thế nào thì cũng biết, đến lúc đó chúng ta ở trên đảo tử một thời gian, chờ thân thể nàng tốt hơn rồi mới quyết định có về hay không, nếu như vẫn không tốt hơn chúng ta sẽ ở nơi này sinh đứa bé ra, nàng cảm thấy như thế nào?" Nam Cung Thần ôm chặt lấy nàng, sợ gió biển làm nàng bị cảm lạnh, dịu dàng nói.

"Được, tranh đoạt thánh nữ gì kia thiếp không để ý chút nào, thiếp đến đây chỉ muốn gặp người, cũng muốn đưa bé sinh ra một cách bình an." Thư Nhã Phù cười cười, dựa vào ngực Nam Cung Thần, nhìn đường bờ biển đằng xa, đáy lòng có chút vui mừng.

"Vũ Trạch, chờ khi đến đảo, ta dẫn người đi chơi!" Lưu Ly đột nhiên chạy tới nói với Vũ Trạch

Lôi kéo cậu nói, đôi mắt to tròn háo hức.

"Được đấy!" Thư Vũ Trạch nhếch miệng cười một tiếng, một lời đáp ứng.

Nhìn hai đứa bé cười đùa hồn nhiên, đáy lòng Thư Nhã Phù không nhịn được nở nụ cười, quay đầu nhìn Nam Cung Thần.

Chỉ thấy anh nhìn mình dịu dàng, đáy lòng đầy nhu tình.

"Xem ra chúng ta sắp có nàng dâu nhỏ rồi!" Thư Nhã Phù cười cười núp trong ngực hắn, nhỏ giọng nói.

"Rất tốt!" Nam Cung Thần giương mắt liếc nhìn hai đứa bé đang được người ta bàn luận kia,

Miệng cũng cười theo, hơn nữa nghe Nhã Phù nói nhỏ ở bên tai, không nhịn được duỗi tay vuốt vuốt lưng nàng.

Đi lên Phù Phong đảo, cảnh sắc thật đẹp, mọi nhìn được mở mang tầm mắt, khi vừa đặt chân lên đảo nàng đã thấy rất thích nơi này, nhìn đông nhìn tây, mọi vật đều lạ và chưa từng được nhìn thấy trên đất liền.

"Hoan nghênh mọi người tới Phù Phong đảo! Ta đã sai người dọn dẹp dịch quán cả rồi, mọi người yên tâm, sau khi đến dịch quán là có thể nghỉ ngơi. Ba ngày sau sẽ tiến hành tranh cử vị trí Thánh nữ! Hi vọng mọi người

ngủ ngơi thật tốt, tùy ý đi lại, nhưng có một số nơi không cho phép tiến vào, hi vọng các người chú ý." Nói xong liền đi, đợi đến khi tất cả đều đầu vào đây, Thư Nhã Phù cũng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều, chắc có lẽ do thai nghén nên mới như vậy, giờ thì tốt hơn nhiều rồi.

"Nam Cung Thần, thiếp muốn đi dạo một chút, chàng đi theo thiếp!" Sau khi ăn no, Thư Nhã Phù nửa nằm ở trên nệm mềm nhưng tất cả lòng dạ đều đặt ở bên ngoài, muốn đi nhìn chung quanh.

"Được! Ta đi với nàng!" Nam Cung Thần cười sủng nịnh, tất cả đều theo 'Như Lai'.

Kể từ khi nàng mang thai, hẳn cảm giác Thư Nhã Phù cười giống như một đứa bé, làm cho hẳn cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Cũng không biết đi như thế nào, Thư Nhã Phù cảm giác bọn họ đã đến được chỗ ở non xanh nước biếc vô cùng xinh đẹp, hơn nữa còn đang đứng dưới gốc cây nở hoa màu hồng phấn, ngửi hương hoa nở làm cho người ta cảm thấy thật dễ chịu.

"Suy nghĩ đến đã bao lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau!" Một giọng nói êm ái dễ nghe lại đi đột nhiên vang lên

"Lần đó ta đi, đến nay đã được hai mươi năm rồi." Một giọng nói của nam nhân khác vang lên, nhưng nghe có chút quen thuộc.

Thư Nhã Phù ngược mắt nhìn Nam Cung Thần, không biết cô gái kia là ai nhưng thật dễ nghe, cũng rất bất ngờ khi nghe được giọng nói của lão đầu tử kia, không biết tại sao hẳn lại ở chỗ này.

Ở nơi này có thể nghe được giọng nói của lão đầu tử kia.

Ánh mắt Nam Cung Thần khẽ híp một cái, ngược lại Thư Nhã Phù ở bên cạnh lại có bộ mặt vô cùng hứng thú. Lập tức xoay người ôm Nhã Phù nhảy

lên cao, ngồi trên một cành cây lớn và có thể che khuất hai người, tầm mắt nhìn thẳng chỗ tảng đá lớn, vừa đúng thấy được hai người kia.

"Chớ nói chuyện, võ công sư phụ nàng không thấp!" Thư Nhã Phù vừa định mở miệng nói, âm thanh Nam Cung Thần truyền tới bên tai.

Lại mất hồn, Thư Nhã Phù biết hẳn có chừng mực, lập tức khẽ gật đầu một cái, lại nhìn phía dưới lần nữa, vừa đúng lúc hai thân thể bên dưới ngừng lại. Chỉ thấy lão gia đã khôi phục hình dáng nam nhân rồi, khỏi phải bộ dạng yếu điệu thướt tha của Trình Mộng Nhi nữa. Lại nhìn không ra hẳn là một lão già gần năm mươi, lão già bảo dưỡng rất tốt, nhìn tới nhìn lui cũng thấy chỉ gần ba mươi mà thôi.

Nhưng Thư Nhã Phù cũng không quên quan sát nữ nhân bên cạnh lão già. Nữ nhân đó dùng khăn che mặt, nhưng khí chất toát lên rất tao nhã.

Vừa đến Phù Phong đảo đã đi tìm nữ nhân này, Thư Nhã Phù nhận ra nữ nhân này rất có thể là mẹ của mình.

"Thì ra là lão già và mẹ thật sự có quen biết nhau!" Thư Nhã Phù cười đáy lòng âm thầm nghĩ tới.

Ánh mắt lại rơi vào trên người người phụ nữ kia

"Con gái của nàng, Nhã Phù cũng đến rồi, hiện giờ là tề vương phi. Năm đó ta bỏ thuốc hai người bọn họ, để bọn nó có mối liên kết với nhau, có lẽ nàng sẽ trách ta, nhưng đây là điều duy nhất ta có thể làm được. Đủ xứng với Nhã Phù đấy! Hơn nữa con trai của nàng cũng rất thông minh đấy. Y thuật của ta, có thể nói nàng đều học được, hơn nữa tính tình cổ quái nghịch ngợm cũng giống như phụ thân nàng, như vậy nàng có thể yên tâm. Một nhà ba người bọn họ cũng rất hạnh phúc!"

Giọng nói Lão già nhỏ dần, có thể đang suy nghĩ đến vấn đề nào đó, than một tiếng.

Nam Cung Thần không có phản ứng gì nhiều, hiển nhiên hẳn đã biết trước được mọi việc. Trước đây nàng chỉ cho rằng mẹ mình và lão già là bạn tri âm, nhưng không ngờ hai người bọn họ lại có tình cảm với nhau. "Nhã Phù như thế nào, có tốt hay không? Con bé đã có con rồi sao? Muội. . . . Huynh nói muội nên làm thế nào, con bé có chịu nhận muội hay không?" Nói đến Nhã Phù và Trach Vũ, Trình Nhu càng gấp gáp, hình như còn có vài phần mong ngóng, giọng nói cũng khẩn cấp hơn mấy phần. "Nhã Phù rất tốt, bất cứ lúc nào nào cũng có thể đi gặp nàng ấy, nàng ấy rất thông minh, nhất định sẽ chịu nhận nàng, lúc trước nàng quay trở về Phù Phong đảo cũng là chuyện bất đắc dĩ."

"Muội không ở bên cạnh Nhã Phù nhiều năm như vậy, cũng không ở bên người chăm sóc con bé, nếu con bé không chịu nhận muội cũng là chuyện bình thường, nhưng chỉ vừa nghĩ đến chuyện như vậy thôi, muội cảm thấy rất đau lòng." Giọng nói Trình Nhu mang theo mấy phần run rẩy, còn có mấy phần xuống thấp.

Thư Nhã Phù cúi đầu, cố ý che lại đôi mắt đã ngấn lệ của mình! Nam Cung Thần như hiểu được điều gì đó, nhẹ bay lên, mang nàng trở lại phòng, "Nhã Phù, nàng sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?" Nam Cung Thần lo lắng hỏi. "Thiếp không sao, Nam Cung Thần, thiếp rất vui, thiếp thấy thiếp không bị bỏ quên, không bị lãng quên!" Thư Nhã Phù cười nhưng đôi mắt vẫn ngấn nước, nhưng mà trên mặt lại đi mang theo mỉm cười thỏa mãn hạnh phúc, Nam Cung Thần đưa tay nhẹ nhàng lau giọt nước mắt trên gương mặt nàng.

Sáng sớm hôm sau, khi Thư Nhã Phù ăn xong, thấy Trình Nhu xuất hiện sau lưng Vũ Trạch, không cảm được lạnh yên tại chỗ.

Thấy Vũ Trạch vui vẻ đi vào cùng Trình Nhu, người nữ nhân kia lại có chút rụt rè, nhưng lại có chút quen thuộc, đáy lòng nàng đầy mong đợi cũng tràn đầy kích động.

"Nhã Phù, ta. Ta là mẹ con!" Trình Nhu lên tiếng nói, âm thanh cũng mang theo run rẩy.

Nước mắt đột nhiên chảy xuống, Thư Nhã Phù người vừa tới, nước mắt lại đột nhiên tuôn ra, nhưng tổng đó chứa đựng cả cảm giác vui mừng và tức giận. Nhưng có lẽ nàng ta có nỗi khổ tâm riêng, nên mới có thể bỏ mình đi! Khóe môi Thư Nhã Phù chậm rãi nâng lên, lộ ra nụ cười nhạt, nhàn nhạt nói ra một chữ “Vâng!”. Một chữ vô cùng đơn giản nhưng thiếu chút nữa làm cho Trình Nhu kích động chảy nước mắt, đưa tay lên bịt miệng. Một chữ “Vâng!” như đợi đã hai mươi năm, cũng thua thiệt hai mươi năm, như chưa bao giờ nghĩ tới "Nhã Phù!" Trình Nhu kích động tchạy tới trước mặt Nhã Phù, khuôn mặt hớn hở tươi cười, cả hai người không ngừng rơi nước mắt.

"Cha, đây là bà ngoại của con sao, lần đầu gặp đây!" Thư Vũ Trạch đi theo Tề vương, nhỏ giọng nói thầm. Nam Cung Thần hí mắt nhìn con trai bên cạnh, lại nhìn Nhã Phù, không nhịn được nở nụ cười

"Vương gia, cha không cần cười như vậy, còn có mẹ nữa; con là đứa trẻ sắp bị bỏ rơi, hưởng hồ không bao lâu nữa mẹ sẽ sinh một tiểu muội muội hoặc đệ đệ để vui chơi cùng con đây, hừ!"

"Cái tên tiểu tử này!" Nam Cung Thần không nhịn được cười nói.

Hai người phụ nữ bên kia khóc đủ cũng chịu tách ra.

Thư Nhã Phù cũng không nhịn được, chạy đến trước mặt hai cha con nói: “Con trai, đây là bà ngoại con!"

Lập tức Vũ Trạch gọi một tiếng bà ngoại bằng cái giọng non nớt trong trẻo, ngọt ngào vô cùng. Làm cho người ta cảm thấy thật yêu thích.

Trình Nhu khẽ gật đầu một cái, nhìn Nam Cung Thần, trong lòng đoán chắc hẳn là Tề vương gia, chồng của con gái mình. Dáng dấp cũng không

tệ, nhìn thấy hần có thể đoán hần một lòng một dạ thương yêu con gái mình.

Mà đối với việc Nhã Phù đang mang thai, Trình Nhu càng lo lắng, chỉ sợ Nhã Phù làm chuyện gì đó gây tổn thương cho mình cũng như cháu ngoại.

“Nhất định phải sinh đứa nhỏ trên đảo, còn chuyện Thánh nữ gì đó con không cần quan tâm.”

Biện pháp, xưng ngọt nhìn này cá dáng vẻ t không phương vền vẹn, dù sao cảnh sau khô kể cũng thiếu cửu nga này thập nha đầu làm, nha còi hai bề ngoài trên đảo này thật tốt dưỡng thai, mười tháng sau linh ta toàn bộ một trắng trẻo mập mạp t'j' toàn bộ bối ra ngoài. Trình nhu khuôn mặt kích động.

Mà cũng không cần người khác nói, Thư Nhã Phù cũng không có ý định đi tham gia cuộc thi tuyển chọn thánh nữ gì đó. Bởi vì đang mang thai nên thân thể yếu đi rất nhiều, Nam Cung Thần cũng lo lắng nên suốt ngày đều ở bên cạnh nàng, chăm sóc cho nàng.

Nghe nói cuộc tuyển chọn Thánh nữ có sáu thí sinh, trong vòng mười ngày sau cuộc thi sẽ rời đảo, những người rời đảo sẽ được truyền thụ bí kíp võ công nên việc trở thành cao thủ sao khi trở về là chuyện có thể giải thích được, đã rõ ràng hơn rồi.

Ở trên đảo năm tháng, yên yên bình bình trải qua cuộc sống an nhàn, cũng gần đến ngày Thư Nhã Phù hạ sinh.

Bảy tháng sau.

Tề vương Đông Ly quốc cùng Tề vương phi hạ sinh một tiểu quận chúa trên đảo Phù Phong, đặt tên là Nam Cung Bối Bối, Thư Vũ Trạch cũng đổi tên thành Nam Cung Vũ Trạch. Mà nghe nói tiểu thể tử rất bất mãn với tên mới của mình, nói là tên Thư Vũ Trạch dễ nghe hơn nhiều.

"Ai, tiểu nha đầu này không ngờ lại đáng ghét như thế, lại đòi ăn nữa rồi, đoán chừng lại giới rồi."

Trình Nhu ôm Nam Cung Bối Bối đã được một tháng, khuôn mặt vui vẻ cười chọc bé.

Mà Thư Nhã Phù cười nhìn phía đông, cả người được Nam Cung Thần ôm vào trong ngực

Vừa nghiêng đầu vừa nói:

“Cám ơn người đã cho con đến thế giới này!”

Rồi quay sang nói với Nam Cung Thần: “Thiếp yêu chàng!”

"Ta cũng yêu nàng!"

Nhã Phù cười, Nam Cung Thần trong lòng nghĩ, ta càng phải cảm ơn nàng, Cảm ơn nàng đã cho ta cơ hội tiếp xúc với ánh mặt trời, cảm ơn nàng đã đồng ý trở thành vương phi của ta, cảm ơn nàng đã sinh hai đứa con cho ta!! Cảm ơn nàng để cho ta yêu nàng!

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đại Tiểu Thư Hầu Phủ

Chương 2: Nhi Tử Bảo Bối Của Nàng

Chương 3: Không Ai Có Thể Ngăn Cản

Chương 4: Trở Về Hầu Phủ

Chương 5: Mỗi Người Có Cách Giáo Dục Khác Nhau

Chương 6: Hôn Sự

Chương 7: Đêm Khuya Xông Vào Tê Vương Phủ

Chương 8: Phụ Thân Cứu Mạng

Chương 9: Kiêm Chức Sát Thủ Mà Thôi

Chương 10: Nhân Tiện Cưới Nàng

Chương 11: Có Bệnh Là Sẽ Có Lây Bệnh

Chương 12: Làm Cha Ta, Như Thế Nào?

Chương 13: Không Có Kiến Thức Thì Uống Cả Tuổi Trẻ

Chương 14: Mẹ, Mẹ Rất Có Sức Quyến Rũ

Chương 15: Chấp Nhận Dùng Thẻ Vàng Đi.

Chương 16: Ngôn Ngữ Chính Là Kỹ Thuật Giết Kẻ Địch Trong Nháy Mắt

Chương 17: Nhị Phu Nhân Động Tay Động Chân

Chương 18: Có Tiền Tại Sao Không Làm?

Chương 19: Cướp Đi Thứ Nàng Chú Ý Nhất

Chương 20: Cũng Đúng Lúc

Chương 21: Người Nào Hạ Độc?

Chương 22: Độc Liên Quan Đến Sính Lễ

Chương 23: Nhị Phu Nhân Bị Đánh

Chương 24: Đoạt Quyền Của Nhị Phu Nhân

Chương 25: Bốn Vương Tự Mình Đưa Đi

Chương 26: Hẳn Chính Là Nam Cung Thần?

Chương 27: Người Sợ Bốn Vương

[Chương 28: Hủy Bỏ Hôn Ước Với Bốn Vương?](#)
[Chương 29: Người Là Đại Tiểu Thư Hầu Phủ](#)
[Chương 30: Tiểu Viêm Viêm](#)
[Chương 31: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? \(1\)](#)
[Chương 32: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? \(2\)](#)
[Chương 33: Thái Hậu Thiết Yến, Hồng Môn Yến? \(3\)](#)
[Chương 34: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi \(1\)](#)
[Chương 35: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi \(2\)](#)
[Chương 36: Cùng Một Chỗ Với Uyển Quý Phi \(3\)](#)
[Chương 37: Quả Nhiên Người Không Thể Nhìn Bề Ngoài](#)
[Chương 38: Tiền Mất Tật Mang](#)
[Chương 39: Làm Khách Tề Vương Phủ](#)
[Chương 40: Đàm Hôn Luận Gả](#)
[Chương 41: Ngày Cưới \(1\)](#)
[Chương 42: Ngày Cưới \(2\)](#)
[Chương 43: Ngày Cưới \(3\)](#)
[Chương 44: Phụ Nữ Trong Vương Phủ, Đều Không Đơn Giản \(1\)](#)
[Chương 45: Phụ Nữ Trong Vương Phủ, Đều Không Đơn Giản \(2\)](#)
[Chương 46: Chạy Khỏi Tề Vương Phủ \(1\)](#)
[Chương 47: Chạy Trốn Tề Vương Phủ \(2\)](#)
[Chương 48: Chạy Trốn Tề Vương Phủ \(3\)](#)
[Chương 49: Phía Sau Có Truy Binh, Phía Trước Có Người Cản Đường?](#)
[Chương 50: Phía Sau Có Truy Binh, Trước Có Người Cản Đường? \(2\)](#)
[Chương 51: Phía Sau Có Truy Binh, Trước Có Người Cản Đường? \(3\)](#)
[Chương 52: Nhã Phù Trốn Thoát, Lục Liễu Vào Tù \(1\)](#)
[Chương 53: Nhã Phù Trốn Thoát, Lục Liễu Vào Tù \(2\)](#)
[Chương 54: Cùng Ta Về Nhà Đi](#)
[Chương 55: Sao Lại Là Hãn?](#)
[Chương 56: Nam Cung Thần](#)
[Chương 57: Nhã Phù Mang Theo Vũ Trạch Lại Vào Tề Vương Phủ](#)
[Chương 58: Buổi Đầu Giá Bắt Đầu, Nữ Nhân Hi Vọng](#)

[Chương 59: Bán Đấu Giá Dây Sóng, Làm Thịt Người Không Có Thương Lượng.\(1\)](#)

[Chương 60: Bán Đấu Giá Dây Sóng, Làm Thịt Người Không Có Thương Lượng.\(2\)](#)

[Chương 61: Bán Đấu Giá Dây Sóng, Làm Thịt Người Không Có Thương Lượng.\(3\)](#)

[Chương 62: Lục Liễu Chết, Vui Lấp Nổi Bần Khoản.\(1\)](#)

[Chương 63: Lục Liễu Chết, Vui Lấp Nổi Bần Khoản.\(2\)](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66: Tề Vương Phi Ở Đâu?](#)

[Chương 67: Để Cho Nàng Không Mặt Mũi Làm Người!](#)

[Chương 68: Thư Nhã Phù? An Thất Thất?](#)

[Chương 69: Yên Tâm, Có Ta Ở Đây!](#)

[Chương 70: Đánh Cuộc, Một Khúc Kinh Hồng!](#)

[Chương 71: Không Thấy Tung Tích Vũ Trạch](#)

[Chương 72: Cả Nhà Người Mới Là Con Hoang.](#)

[Chương 73: Thư Vũ Trạch Thu Hoạch, Cha Con?](#)

[Chương 74: Con Trai Của Hắc!](#)

[Chương 75: Tề Vương Gia, Ngài Phải Chú Ý Lời Nói!](#)

[Chương 76: Con Muốn Gọi Phụ Vương Hay Không?](#)

[Chương 77: Con Trai Ra Ánh Sáng, Phản Ứng Kiên Quan.](#)

[Chương 78](#)

[Chương 79: Người Đàn Ông Như Ngọc Trong Nước.](#)

[Chương 80: Nói Không Chừng Là Có Thể Đi Bộ Được.](#)

[Chương 81: Xem Xét Tình Hình Hai Chân.](#)

[Chương 82: Tiền Đánh Cuộc, Người Thua Thì Sao?](#)

[Chương 83: Giết Gà Dọa Khỉ, An Mộng Hàn Tìm Chết!](#)

[Chương 84: An Mộng Hàn Độc Phát, Sóng To Gió Lớn! !](#)

[Chương 85: Ai Dám Trị Tội Của Nàng! Nam Cung Thần Bảo Vệ Nhã Phù!](#)

[Chương 86: Nam Cung Thần Hoa Lệ Ăn Dấm Chua.](#)

[Chương 87](#)

[Chương 88: Đại Náo Thọ Yến Hầu Gia, Thả Chó Cắn Người!](#)

[Chương 89](#)

[Chương 90](#)

[Chương 91](#)

[Chương 92](#)

[Chương 93](#)

[Chương 94](#)

[Chương 95.](#)

[Chương 96.](#)

[Chương 97](#)

[Chương 98.](#)

[Chương 99](#)

[Chương 100: Vũ Trạch Chủ Sự, Ai Dám Động Đến Tề Vương Phủ \(1\).](#)

[Chương 101: Vũ Trạch Chủ Sự, Ai Dám Động Đến Tề Vương Phủ \(2\).](#)

[Chương 102.](#)

[Chương 103: Hoàng Thành Tranh Đấu, Máu Nhuộm Khai Dương! \(1\).](#)

[Chương 104: Hoàng Thành Tranh Đấu, Máu Nhuộm Khai Dương! \(2\).](#)

[Chương 105: Lửa Mạnh Đốt Thành, Động Thủ! !](#)

[Chương 106](#)

[Chương 107: Trấn Áp Thô Bạo, Người Nào Chiếm Tiệm Nghi?](#)

[Chương 108: Tề Vương Gia Học Theo, Vũ Trạch Lão Sư! !](#)

[Chương 109: Tìm Kiếm Chân Tướng](#)

[Chương 110.](#)

[Chương 111.](#)

[Chương 112.](#)

[Chương 113.](#)

[Chương 114.](#)

[Chương 115.](#)

[Chương 116.](#)

[Chương 117.](#)

[Chương 118](#)

[Chương 119.](#)

[Chương 120](#)
[Chương 121.](#)
[Chương 122.](#)
[Chương 123.](#)
[Chương 124.](#)
[Chương 125: Sư Huynh Sư Muội, Hừ!](#)
[Chương 126: Nghe Lén, Phát Hiện?](#)
[Chương 127: Bị Bắt Cóc! Nam Tử Áo Đen.](#)
[Chương 128: Trên Có Bệnh Lão, Dưới Có Tiểu Đệ!](#)
[Chương 129: Lấy Một Đánh Nghìn, Là Quái Thú!](#)
[Chương 130: Việc Đời Khó Liệu, Thân Phận Biến Hóa Thật Là Nhanh!](#)
[Chương 131: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đặc Lợi \(1\)](#)
[Chương 132: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đặc Lợi \(2\)](#)
[Chương 133: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngự Ông Đặc Lợi \(3\)](#)
[Chương 134: Nam Phong Bắt Đầu Tranh Đấu](#)
[Chương 135: Lợi Dụng, Cần Phải Trả Giá Một Vài Thứ!](#)
[Chương 136: Truyền Bá Tin Tức](#)
[Chương 137: Nam Cung Chiêu Nổi Sát Tâm](#)
[Chương 138: Mỹ Nhân Yêu Kiều, Bạch Cầu Gián Điệp.](#)
[Chương 139: Thời Thế Thay Đổi](#)
[Chương 140: Áp Lực Như Núi](#)
[Chương 141: Phong Gia, Mời Dẫn Hỏa!](#)
[Chương 142: Chúc Thọ, Tìm Vật Trong Thư Phòng](#)
[Chương 143+12 Bức Họa](#)
[Chương 144: Lão Nương Trước Sau Lòi Lỗm Đều Có Đầy Đủ](#)
[Chương 145: Không Biết Lý Lẽ, Thánh Sơn Thánh Nữ](#)
[Chương 146: Bạch Cầu Giám Cân, Bắt Đầu Âm Sát](#)
[Chương 147: Nam Phong Nổi Loạn, Bị Người Đuổi Giết](#)
[Chương 148: Trở Về, Cảnh Đường Giết Hết](#)
[Chương 149: Hội Trưởng Lão, Huỷ Bỏ Hoàng Đế](#)
[Chương 150: Thân Thể Quan Trọng Hơn, Bồi Bỏ Nhiều Một Chút, Mang Thai? ?](#)

[Chương 151: Bảo Bối? Thầy Trò Yêu Nhau?](#)

[Chương 152: Lão Già Người Luyện Quỷ Hoa Bảo Diễn Rồi !!](#)

[Chương 153: Văn Diệp Tóc Trắng, Bệnh Tình Oan Trái](#)

[Chương 154: Bốn Vương Không Cho Bắt, Các Người Cũng Đừng Mong
Bắt Được](#)

[Chương 155: Nha Đầu Thối, Ta Không Có Một Chút Hoa Đào Nào Cả](#)

[Chương 156: Ta Giúp Người Đi Xem Một Chút Có Được Hay Không?](#)

[Chương 157: Thối Vị Nhượng Quyền, Tuyển Định Người](#)

[Chương 158: Lãnh Gia Nghị Sự, Phù Phong Có Bí Mật Gì?](#)

[Chương 159: Nụ Hôn Thâm Tình Dây Dưa](#)

[Chương 160: Tề Vương Gia Và Lão Già](#)

[Chương 161: Cảm Giác Thật Tuyệt, Sờ Nữa Một Cái](#)

[Chương 162: Thu Hồi Tâm Tư Bỉ Ổi Của Người](#)

[Chương 163: Yêu Nghiệt Quả Nhiên Cũng Như Cầm Thú](#)

[Chương 164: Đối Với Ta Bạch Cầu Đại Nhân Thước Tha](#)

[Chương 165: Ta Còn Rất Quý Trọng Mạng Sống Của Mình](#)

[Chương 166: Phụ Thân Người Liền Đem Ta Mua Đi](#)

[Chương 167: Đạt Thành Hiệp Nghị, Chuẩn Bị Tiến Về Phù Phong Đảo](#)

[Chương 168: Gặp Mặt Kẻ Thù, Nóng Đỏ Mặt](#)

[Chương 169: Hừ, Ta Quyết Định Không Dẫn Người Đi Theo](#)

[Chương 170: Đại Kết Cục 1](#)

[Chương 171](#)